

Đông
Vương
Kính
Bà
Sinh
Phụ

Chúa
Mê
Thị

Mục lục

[Chương 1+2](#)

[Chương 3+4](#)

[Chương 5+7](#)

[Chương 8+9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 14+15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Định Nhân Của Định Nhân Là Bảng Hữu](#)

[Chương 18: Tính Toán Của Hoàng Hậu](#)

[Chương 19: "Liên Công Tử" Đối Kháng "Liên Công Tử"](#)

[Chương 20: Gặp Lại Long Trạch Cảnh Thiên](#)

[Chương 21: Thư Từ Hôn Bằng Máu](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Như Thế Nào Mới Là Vong Ân Phụ Nghĩa ?](#)

[Chương 24: Phiên Toái Tìm Tới Cửa](#)

[Chương 25: Thiên Xà Vũ](#)

[Chương 26: Ném Đá Giấu Tay.](#)

[Chương 27: Chiêu Dương Công Chúa.](#)

[Chương 28: Mộ Dung Tâm Liên "Trần Như Nhộng"](#)

[Chương 29: Hải Đường Xuân Thủy](#)

[Chương 30: Trắc Vương Phi](#)

[Chương 31: Lấy Lòng Công Chúng.](#)

[Chương 32: Tư Tâm Nho Nhỏ Của Nam Nhân](#)

[Chương 33: Du Hồ](#)

[Chương 34: Cáo Mượn Oai Hùm](#)

[Chương 35: Thương Hải Nhất Thanh Tiểu](#)

[Chương 36: Thái Tử Của Nam Phụng Quốc](#)

[Chương 37: Nếu Ta Làm Hoàng Đế](#)

[Chương 38: Tuyệt Sắc Phường](#)

[Chương 39: Kim Lũ Y](#)

[Chương 40: Chém Hân Cho Bốn Cung!](#)

[Chương 41: Bốn Mươi Thủ Cấp](#)

[Chương 42: Trùng Dương* Cung Yến](#)

[Chương 43: Nam Chính Nữ Chính Lên Sàn](#)

[Chương 44: Công Chúa Háo Sắc Hối Hận](#)

[Chương 45: Công Chúa Nam Phương Quốc- Minh Nguyệt Hình](#)

[Chương 46: Hân Thích Bị Ngược?!](#)

[Chương 47: Vị Mẫu Thân Đáng Khinh](#)

[Chương 48: Vương Gia, Bọn Họ Khi Dễ Ta!](#)

[Chương 49: Cuộc Mạng Sống Của Các Người!](#)

[Chương 50: Mượn Chút Máu Xài Tạm!](#)

[Chương 51: Cúc Màu Máu](#)

[Chương 52: Chặt Đi Đôi Tay Của Nàng Ta](#)

[Chương 53: “Con Bài Chưa Lật” Của Long Trạch Vũ Nhi](#)

[Chương 54: Thủ Cung Sa](#)

[Chương 55: Bọn Họ Muốn Giết Người Diệt Khẩu!](#)

[Chương 56: Thủ Phạm Đứng Phía Sau](#)

[Chương 57: Trò Hay Bắt Đầu](#)

[Chương 58: Tin Dữ Nối Tiếp Tin Dữ](#)

[Chương 59: Ở Chung Trước Hôn Nhân?](#)

[Chương 60: Dăm Chua Của Phường Thương Bay Đây Trời](#)

[Chương 61: Vương Phi Theo Người Bỏ Trốn](#)

[Chương 62: Ong Vết Bướm](#)

[Chương 63: Điều Kiện Hà Khắc Của Thái Hậu](#)

[Chương 64: Mỹ Nhân Có Tâm Địa Rắn Rết](#)

[Chương 65: Lần Đầu Tiên Hôn Trực Tiếp](#)

[Chương 66: Cừu Dịch](#)

[Chương 67: Phường Thương Phát Bệnh!](#)

[Chương 68: Phường Thương Độc](#)

[Chương 69: Bảo Châu Công Chúa Tính Toán Thật Là Tốt](#)

[Chương 70: Nam Lân Vương Mất Không Chế](#)

[Chương 71: Câu Dẫn](#)

[Chương 72: Sinh Tử Chiến](#)

[Chương 73: Nam Lân Vương Ngượng Ngùng](#)

[Chương 74: Người Đông Lô Hèn Hạ](#)

[Chương 75: Kinh Tâm Động Phách](#)

[Chương 76: Sắc Đẹp Tập Kích](#)

[Chương 77: Khảo Nghiệm Tầng Thứ Bảy- Khảo Nghiệm Quan Trọng Nhất](#)

[Chương 78: Biểu Ca, Người Thật Quá Bơu Hãn Nha!](#)

[Chương 79: Tứ Quốc Tranh Bá- Chung Kết.](#)

[Chương 80: Nhận Thua? Không Có Cửa Đầu!](#)

[Chương 81: Không Trả Lời, Ta Liên Hôn Nàng](#)

[Chương 82: Nữ Nhân Ở Dưới Đất](#)

[Chương 83: Phụ Tử Cực Phẩm](#)

[Chương 84: Cầu Hôn](#)

[Chương 85: “Chân Tướng”](#)

[Chương 86: Lựa Chọn Khó Khăn](#)

[Chương 80: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng](#)

[Chương 88: Sự Thật Tàn Khốc Như Thế](#)

[Chương 89: Sự Thật Tàn Khốc Như Thế \(Hạ \)](#)

[Chương 90: Bí Mật Của Hân](#)

[Chương 91: Dự Tiệc](#)

[Chương 92: Ghen Tuông Ngập Trời](#)

[Chương 93: Long Phượng Đấu](#)

[Chương 94: Thiêu Tuyệt Sắc Phường, Đốt Tuyệt Bảo Trai](#)

[Chương 95: Hóa Ra Là Nàng !!!](#)

[Chương 96: Ta Yêu Nàng !](#)

[Chương 97: Đêm Tình Nhân](#)

[Chương 98: Sự Thật Bại Lộ](#)

[Chương 99: Tranh Giành Ngôi Vị Thái Tử](#)

[Chương 100: Lôi Đài](#)

[Chương 101: Ta Là Cha Của Con](#)

[Chương 102: Đoàn Viên](#)

[Chương 103: Hạ Vân Tích Cực Điểm Vô Sĩ](#)

[Chương 104: Chẳng Biết Xấu Hổ](#)

[Chương 105: Đôi Cẩu Nam Nữ Vô Sĩ](#)

[Chương 106: Một Mảnh Kinh Hải Ở Ngự Hoa Viên](#)

[Chương 107: Đã Chết, Đều Đã Chết](#)

[Chương 108: Khảo Nghiệm Của Di Sa](#)

[Chương 109: Sự Giả Tạo Của Di Sa](#)

[Chương 110: Thức Tỉnh](#)

[Chương 111: Rời Khỏi Kinh Thành](#)

[Chương 112: Đêm Tân Hôn Của Tổ Nguyệt](#)

[Chương 113: Bạch Ưc Nguyệt Gặp Nạn](#)

[Chương 114: Vạch Trần Mặt Nạ Của Hoàn Nhan Liệt](#)

[Chương 115: Cái Kết Cho Hoàn Nhan Liệt](#)

[Chương 116: Hoàng Thái Hậu Trẻ Tuổi](#)

[Chương 117: Di Sa = Liên Sinh?](#)

[Chương 118: Âm Mưu](#)

[Chương 119: Chiến Tranh Bùng Nổ](#)

[Chương 120: Lời Hứa Của Minh Nguyệt Thịnh](#)

[Chương 121: Phượng Tà Trở Về](#)

[Chương 122: Chặn Giết Di Sa](#)

[Chương 123: Nàng Là Y Liên](#)

[Chương 124: Đại Nạn Không Chết](#)

[Chương 125: Phượng Thương Là Kẻ Điên](#)

[Chương 127: Khai Mở Dân Châu](#)

[Chương 128: Không Thành Kế](#)

[Chương 129: Lần Nữa Gặp Mặt, Yêu Hận Khó Phai](#)

[Chương 130: Di Chứng Của Cổ Độc](#)

[Chương 131: Đến Bồng Lai Đảo](#)

[Chương 132: Về Nước](#)

[Chương 133: Sinh Bảo Bảo](#)

[Chương 134: Sinh Bảo Bảo \(Hạ \)](#)

[Chương 135: Bốn Con Chuột Thối!](#)

[Chương 136: Vị Phu Nhân Kỳ Quái](#)

[Chương 137: Lăn Ra Tay Thứ Nhất](#)

[Chương 138: Chặt Tay Trái Của Nàng!](#)

[Chương 139: Hôn Lễ Của Hoàn Nhan Khang Cùng Tô Mi](#)

[Chương 140: Đêm Động Phòng Của Tô Mi](#)

[Chương 141: Sóng Gió Tuyền Tú](#)

[Chương 142: Sóng Gió Tuyền Tú \(2\)](#)

[Chương 143: Tuyền Phi](#)

[Chương 144: Khát Vọng Tình Yêu Không Thế Thành](#)

[Chương 145: Điều Kiện Giải Cứu](#)

[Chương 146: Thần Tiên Cao \(Thuốc Phiện\)](#)

[Chương 147: Tổ Khách Ba Người](#)

[Chương 148: Lòng Lang Dạ Sói](#)

[Chương 149: Cho Phương Kiều Thêm Đệ Đệ](#)

[Chương 150: Đoạt Lòng Dân Đúng Lúc](#)

[Chương 151: Thiếu Một Thứ Cũng Không Được](#)

[Chương 152: Lên Núi Đào \(Thượng \)](#)

[Chương 153: Lên Núi Đào \(Hạ\)](#)

[Chương 154: Yêu Là Phải Chiếm Giữ \(Thượng\)](#)

[Chương 155: Yêu Là Phải Chiếm Giữ \(Hạ\)](#)

[Chương 156: Phiên Ngoại Phúc Nhĩ](#)

[Chương 157: Phiên Ngoại: Công Chúa Cuối Cùng \(Thượng \)](#)

[Chương 158: Phiên Ngoại: Công Chúa Cuối Cùng \(Hạ \)](#)

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Mẫu chuyện thứ nhất

“Vương, Tỉnh vương gia đây đưa với Vương phi –”

“Thiến.”

“Thượng Quan thiếu gia đưa thơ tình cấp Vương phi –”

“Chém.”

“Hoàng quý phi làm khó dễ Vương phi –”

“Phế đi.”

“Ma Vực chiếm địa bàn của chúng ta –”

“Tìm ra chủ tử của bọn họ – Nam: diệt; Nữ, đưa quân doanh.”

“Vương, Ma Vực chủ tử là Vương phi...”

“Nha? Nhường đường, đem địa bàn đưa cho Vương phi!”

“Dạ...”

“Nói cho Vương phi, của ta chính là của nàng –”

“Này...”

“Người của ta cũng là của nàng, huống chi vật ngoài thân –”

“Ách...”

“Trước đó Vương phi không phải vừa ý Vô Cực cung sao, lấy đưa cho Vương phi đi!”

“Phốc...”

“Hỏi Vương phi còn thích cái gì, muốn ngôi vị hoàng đế, bốn vương cũng đoạt !”

“Àm –” Tên thị vệ ngã quỵ, miệng sùi bọt mép, cả người run rẩy.

[illegible]

Mẫu chuyện thứ hai

“Tiểu thư, có người ra số tiền lớn muốn đầu của cô gia.” Trong trường hồng trông ra, một hắc y nhân cung kính đứng đợi lệnh. Trong màn hình, một nữ tử vô cùng thân thiết rúc vào trong lòng nam nhân.

“Bao nhiêu tiền?” Nữ tử cười khẽ.

“Năm ngàn lượng hoàng kim.”

“Thực rẻ... Gia, nếu không người cho ta một vạn, chuyện này liền thôi –” Nữ tử chọc chọc ngón tay ngọc ở trên thân nam nhân, châm một chuỗi lửa tình.

“Nếu ta nói không –” Nam nhân cầm bàn tay mềm mại của nữ tử đặt ở bên môi khinh trác.

“Vô Tình, phát ra ‘Truy mệnh phù’, giết được Quỷ Vương thưởng hoàng kim vạn lượng, thưởng thêm danh “Đệ nhất sát thủ”.

“Thất nhi muốn mưu sát chồng?!” Nam nhân xoay người đem nữ tử đặt ở dưới thân.

“Gia, nếu không như vậy, ta như thế nào danh chính ngôn thuận xuất tường đâu?”

“Người dám!”

Bên trong, một mảnh xuân ý dạt dào. Đêm thực yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe được hai tiếng dã thú tru lên cùng thanh âm của gió thổi sát bụi cỏ.

Trăng sáng được khảm trên sắc trời tím làm tôn thêm vẻ đẹp của ánh trăng tròn, dưới ánh trăng là một đầm nước u tĩnh, sương mù nhột nhật phả ra. Giữa tầng sương trắng, một thân ảnh uyển chuyển như ẩn như hiện.

“Tiểu thư, đã điều tra ra.” Cảnh thủy đàm, một thân ảnh đang quỳ gối, cung kính cúi đầu, đối với bóng hình mỹ nhân trong sắc nước mà biểu hiện sự tôn kính.

“Được, nói.” Thanh âm của nàng trong trẻo tựa dòng nước lạnh, khi hòa cùng với sự tĩnh mịch của buổi đêm lại càng êm tai.

“Năm năm trước, tiểu thư cùng Mộ Dung Tâm Liên tiến cung vào thăm một người – người ấy lúc trước là Quý nhân Mộ Dung Tuyết Liên. Tiểu thư đem Dạ minh châu của Hoàng thượng ban cho Quý nhân mà hồi phủ, bị Mộ Dung Tâm Liên phát hiện, nàng ta bèn kể lại cho Thừa tướng Mộ Dung Thái. Thừa tướng theo gia pháp đã trừng phạt tiểu thư rồi đưa tiểu thư đến Tĩnh Tâm Am...”

Nữ tử nghe đến đó, cười khẽ một tiếng.

Thì ra là nguyên nhân này. Khó trách khi nàng tỉnh lại thấy mình ngồi ngây ngốc trong am của một vị ni cô nào đó, bên cạnh không có một bóng người.

Nghe được tiếng nữ tử cười, hắc y nhân dừng lại. Trước kia nàng chưa hề cho người đi điều tra Mộ Dung Tâm Liên nên hẳn nảy sinh chút nghi hoặc. Nhưng tra ra được nguyên nhân là chuyện cần thiết, hẳn cũng hiểu được ý tứ ấy.

Vốn nghĩ đến thân thể của mình đáng thương, lại không ngờ rằng thân thể của tiểu thư còn đáng thương hơn – bị thân sinh đánh cho đến chết khiếp rồi bị bỏ mặc tại am ni cô hoang vắng mà tự sinh tự diệt. Xem ra, là con cái nhà quyền quý chưa chắc đã có một cuộc sống hạnh phúc.

Tựa hồ như đã nhận ra những suy nghĩ của hắc y nhân, nữ tử chậm rãi cười: “Được rồi, ta không sao đâu, người cứ tiếp tục nói”.

“Theo như thuộc hạ điều tra, thực ra viên Dạ minh châu đó là do Mộ Dung Tâm Liên cầm, lại thêm nha hoàn Phi Thúy vốn hầu hạ cạnh tiểu thư lén giấu viên minh châu ở trong phòng tiểu thư nhằm cố ý vu oan cho tiểu thư. Nay, Phi Thúy trở thành đại nha hoàn tâm phúc của Mộ Dung Tâm Liên”.

“Ha, hóa ra là như vậy. Phi Thúy, Mộ Dung Tâm Liên...”

Giữa đêm tối, nữ tử thờ ơ lấy một vật mân mê trong lòng bàn tay. Đó là một mảnh ngọc hình linh xà trắng sáng nổi bật trên nền tóc đen mượt mà, được khảm vô cùng tinh xảo. (Ngạn: hơ, cái khúc tóc đen ấy, theo tui nghĩ là bạn nữ để ngọc bội trắng được đặt trong lòng bàn tay gần mái tóc, còn tóc of bạn nữ thì dài nên nó nổi trên mái tóc đen đó)

“Tiểu thư, người muốn như thế nào?” Hắc y nhân thủ thế.

Chủ tớ tâm địa như vậy thật tầm thường, dùng thủ đoạn thấp hèn để hãm hại tiểu thư, cần sớm giết các nàng. Trong mắt hắc y nhân hiện lên một tia hung ác. Chỉ cần tiểu thư đồng ý, hẳn lập tức đến phủ Thừa tướng giết hai ả tiện nhân kia.

Sự trung thành của hắc nàng hiểu rõ, nhưng chính nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc quyết định mạng sống của đối phương, dù sao nàng không phải là “Tiểu thư” – chủ tử của hắc.

Nhị tiểu thư Mộ Dung gia thực sự chỉ e là đã chết kể từ lúc nhận hai mươi côn gia pháp trên thân thể. Nàng chỉ là hồn phách trú ngụ nhờ thân thể vị tiểu thư này, chỉ cần không chọc đến nàng, nàng sẽ không đáp trả.

“Ta không phải là nữ nhi do đại phu nhân sinh ra hay sao, vì sao Mộ Dung Tâm Liên lại có ý thù địch với ta như vậy?” Chẳng lẽ Mộ Dung Thái và Đại phu nhân Lí Thu Thủy đều hồ đồ?

“Thưa, đúng như vậy, nhưng thưở nhỏ thể chất của người vốn yếu đuối, không thích hợp luyện võ nên ...”

Hắc y nhân chưa nói hết ẩn ý, trong lòng hắc chất chứa buồn bực.

Ma Tôn đại nhân thường khen nàng “Thiên túng kỳ tài”*, người khác cũng nói nàng là “Bách niên nan đắc”*, không hiểu sao trong mắt người nhà của nàng lại xem nàng như phế vật.

(Ngạn: Thiên túng kỳ tài: Trời trao nhân tài...hơ ta nghĩ vậy-- ko nhất thiết phải là thành ngữ đâu ; Bách niên nan đắc: Trăm năm mới có)

“Vì vậy ta chỉ là vật trang trí vô dụng, phụ thân không xót mẫu thân không thương, cho dù họ biết là ta bị người hãm hại, thấy chết cũng không cứu. Ý của người là như vậy?”

Nàng lặn xuống làn nước, rồi bơi đến bờ hồ, khẽ cười với hắc y nhân vẫn đang quỳ trên mặt đất.

Nghe xong lời của nàng, hắc y nhân run lên, vội vàng cúi đầu, “Tiểu thư, thuộc hạ không có ý thất lễ.”

“Ha ha ha! Đứng lên đi, ta không làm khó người đâu. Chẳng qua chỉ là đùa vui một chút thôi.”

Nghe thấy tiếng cười tựa như chuông bạc của nàng, lại thấy nàng không tức giận, hắc y nhân khẽ thở nhẹ.

Ai cũng biết tiểu thư cực kì giống Ma Tôn đại nhân, năng lực phi phàm lại thêm tính khí hỉ nộ vô thường, cho nên Ma Tôn rất quý trọng nàng, không những xem nàng như con gái mà còn đem Ma Vực trao cho nàng cai quản.

Trên thế gian này, có thể đắc tội với người ngoài nhưng ngàn vạn lần không nên đắc tội với tiểu thư.

Nếu đắc tội với Ma Tôn, cùng lắm người ấy sẽ chết. Nhưng nếu đắc tội với tiểu thư, kẻ ấy sẽ sống không bằng chết. Theo tiểu thư đã được năm năm, điều ấy, hẳn hiểu rõ.

“Tiểu thư, bọn họ thật là có mắt mà không trông, dám xem thường tiểu thư như đá cuội mà vứt bỏ, bọn họ làm vậy sẽ phải chịu tổn thất.” Hắc y nhân đứng lên, kích động nhìn nàng.

Hầu hạ tiểu thư lâu như vậy, nhưng số lần được trông thấy dung nhan của tiểu thư thì không nhiều, nhưng mỗi lần trông thấy tiểu thư, mặc dù thân là nữ nhân, cũng có chút xao động.

Tiểu thư xinh đẹp tài năng như vậy, khiến cho người ta không dám lại gần, không dám khinh thường, lại càng không thể không kính trọng.

“Không cần phải quan tâm đến bọn họ, chỉ là chuyện cũ mà thôi. Chuyện nhỏ nhặt ấy, lão nương lười so đo cùng bọn họ.” Nàng bơi trong nước, tăng sương trắng bao phủ lấy nàng.

“Tiểu thư, không chỉ có chuyện kia mà còn thêm một chuyện nữa “

“Người có hôn ước với tiểu thư – Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên đã đánh thắng quân Hạ Lan ở phía nam, lập tức khai hoàn hồi kinh trong nay mai. Hiện tại trong triều đình đều khen Tĩnh vương là thiếu niên chiến thần, Mộ Dung Tâm Liên hình như rất ái mộ Tĩnh vương, đang sửa soạn mọi thứ định thừa nước đục thả câu.

Vừa rồi nàng mới nghĩ xem nhẹ chuyện của Tâm Liên, ấy vậy nghe xong mấy lời này, nàng khẽ cười.

“Tĩnh vương sẽ về đây? Nếu vậy thì vài ngày nữa Mộ Dung Thái sẽ phái người đến đón ta. Xem ra, chuyện vui sắp bắt đầu rồi đây.”

Tô Mi nghĩ mãi không biết tại sao tiểu thư lại vui vẻ như vậy, nhưng nàng hiểu được, tiểu thư cao hứng, nhất định là có người gặp họa. Kẻ bị họa kia là Mộ Dung Tâm Liên lại không hay không biết là họa sắp đến.

“Người trước về Ma Vực một chuyến, sau khi trở về đem Tố Nguyệt theo. Đi.”

Một trận gió thoảng qua, hắc y nhân đã vô tung vô ảnh. Nữ tử lười biếng ngâm mình trong ôn tuyền, ánh mắt hướng về ánh trăng.

Nàng đã đến thế giới này được năm năm. Không biết ở hiện đại, có khi nào được thấy ánh trăng đẹp dễ nhường này hay không?

Trong lúc nàng suy nghĩ đến ngơ ngẩn, chợt một trận thanh âm do đao kiếm vang đến.

“Chịu chết đi, Long Trạch Cảnh Thiên! Người của người không đến được đây đâu! Các huynh đệ, khẩn trương lên! Ai giết được Tĩnh vương sẽ được trọng thưởng! Ha ha ha!”

“Bọn tạp nham các người mà đòi giết ta?”

Tuy nghe thấy thanh âm người ấy trầm ổn, nhưng đang có nội thương, lại thêm đối phương người đông thể mạnh, lại toàn cao thủ.

Xem ra mình im lặng mà ngâm ôn tuyền không được nữa rồi... Nữ tử không nhanh không chậm bước ra khỏi thủy điện, nhẹ nhàng lau bột nước trên người, sau đó lấy bạch sa được treo trên cây khoác lên người.

“Long Trạch Cảnh Thiên , bình thường chúng ta không làm gì được người, nhưng nay người đã trúng độc nhiều ngày, ta không tin Vô Cực cung nhiều người như vậy lại không bắt nổi người. Mọi người không cần nghe hấn lâm nhảm, xông lên. Bọn hấn chỉ có năm mạng thôi!”

Trong bóng đêm hiện ra hơn mười hắc y nhân vây chặt lấy năm người.

“Vương gia đi trước, ta ở lại cản chân chúng!” Lục Nguyên chặn trước Long Trạch Cảnh Thiên: “Dã, hộ tống Vương gia rời đi!”

“Ca, đệ không đi! Huynh cùng Vương gia đi đi!” Lục Dã vung kiếm chém đầu của một hắc y nhân rồi lại nói :“Ca,hai người đi đi!” “Các người không ai được rời đi!” Mị Sát một thân y phục đỏ thắm bước ra từ trong đám người cất lời: “Sư huynh, chuyện nhỏ như vậy, sao huynh không giải quyết được ? “

“Sư muội, Tĩnh vương không phải là kẻ tiểu tốt, hấn đã giết rất nhiều người của chúng ta”.

“Hừ, nói trắng ra là tại huynh vô dụng! Để muội!”

Hồng ảnh đánh về phía Lục Dã đang đứng cạnh Cảnh Thiên, chỉ nghe thấy một thanh âm khó chịu, máu chảy ồ ồ từ lỗ thủng trên bụng Lục Dã.

Lục Dã bị thương, khuỷu một chân, một tay dùng kiếm chống đỡ bản thân để không ngã xuống, tay kia tự điểm huyệt để cầm máu.

“Ha ha, vô dụng, chủ thủ của ta có độc.” Hồng y nữ tử nở nụ cười thâm trầm âm độc, hàm răng trắng nõn, môi đỏ sẫm, tựa như la sát địa ngục.

“Dã, đệ sao rồi?” Lục Nguyên vội đến chỗ Lục Dã, phát hiện ra môi hắn đã tím tái, trên mặt có sắc đen.

“Yêu nữ đền mạng đi!”

Thấy đệ đệ bị thương, Lục Nguyên tức giận hướng kiếm về phía Tuyệt Sát, nhưng Tuyệt Sát nghiêng mình né tránh.

“Cảnh Thiên, nhiệm vụ của chúng ta là lấy đầu của người chứ không gây tổn thất cho người của người. Chỉ cần người ngoan ngoãn đầu hàng, chúng ta sẽ tha cho bọn họ, còn cho bọn họ giải được”.

Tuyệt Sát cùng Mị Sát, một hắc y một hồng y, nhìn rất hòa hợp. Có điều, hắc y nhân dung mạo lại xấu xí, hồng y nhân lại có tư sắc.

Long Trạch Cảnh Thiên tuy thân mang trọng thương, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn đứng vững, tỏa ra thần thái uy nghiêm khiến người khác không dám lại gần.

“Rốt cuộc ai muốn lấy mạng bốn vương?” Cảnh Thiên chậm rãi mở miệng, trong lời nói không hề có chút bối rối.

“Ha ha ha!” Mị Sát cất tiếng cười nhạo: “Cảnh Thiên, chỉ cần người xuống địa ngục, Diêm vương sẽ tự khắc nói cho người biết! Chịu chết đi!”

Mị Sát hóa thành một làn gió lướt đi giữa đêm đen, nhắm tới trước ngực của Cảnh Thiên mà xuất chiêu.

Tốc độ quá nhanh, Lục Nguyên không thể cản lại.

“Vương gia!” Lục Nguyên tuyệt vọng gào lên, hắn chỉ có thể giương mắt nhìn chủ tử của mình lãnh một nhát kiếm vào tim.

“Keng!”

Đột nhiên, một làn gió trắng quẩn quanh bảo kiếm trong tay Mị Sát, “Cạch!” một tiếng, bảo kiếm hóa thành mảnh nhỏ bắn ra tứ phía, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhìn lại thấy ba hắc y nhân ngã trên mặt đất.

“Người là ai?”

Mị Sát bị đánh văng ra sau mấy thước mới dừng lại được, giật mình nhìn thấy một nữ tử áo trắng ngay trước mặt. Thật lạ lùng, có thể đẩy y ra xa dễ dàng như vậy, nữ tử trước mặt này là người như thế nào?

“Các người quấy rầy sự yên tĩnh của ta.”

Nữ tử áo trắng ngượng ngùng vuốt nhẹ mấy sợi tóc ẩm ướt. Ngón tay nàng đảo qua, một làn sương trắng xuất hiện, trong nháy mắt, suối tóc của nàng được hong khô, vừa có chút mềm mại lại có chút rối tung trên vai của nàng.

Cảnh tượng như vậy thực quý dị, nhưng không có ai để ý mà mọi sự chú ý đều đổ dồn vào khuôn mặt của nữ tử. Toàn bộ những ai có mặt đều chảy nước dãi rờn rờn tố cáo ý đồ đen tối của mình.

“Là mỹ nữ!!!!” “Đại ca, là nữ tử xinh đẹp mà chúng ta gặp tối hôm qua”.

Suy nghĩ của Mị Sát và đám thuộc hạ đều giống nhau, nhưng hăn sớm nhận ra điều kì lạ. Tại nơi thâm sơn cùng cốc thế này lại xuất hiện một nữ tử xinh đẹp – rốt cuộc là có chuyện gì, không ai ngờ được.

“Vương gia !” So với đám thủ hạ của Vô Cực cung, thủ hạ của Long Trạch Cảnh Thiên có vẻ bình tĩnh hơn hăn.

Long Trạch Cảnh Thiên được Lục Nguyên và ba người nữa bảo hộ, nhìn sắc mặt Cảnh Thiên có phần khó coi, Lục Nguyên trong lòng lo lắng một

hồi. Thời gian không còn nhiều lắm, không thể kéo dài trận đánh này thêm nữa.

“Người là cứu viện của Long Trạch Cảnh Thiên ?”

Đều là nữ nhân, nhưng khi nhận thấy nhan sắc của chính mình so với nữ tử áo trắng còn kém xa, Tuyệt Sát trong lòng rất không phục. Tuyệt Sát hướng một cước vào Mị Sát đang ngây ngẩn nhìn nữ tử áo trắng, rồi nhìn nữ tử với ánh mắt hung tợn.

“Không phải.” Nữ tử áo trắng mỉm cười, bên tai lại vang những tiếng hít thở khó khăn.

Xem ra về sau không thể dùng dung nhan này để gặp người, dung nhan này sớm hay muộn gì sẽ đem lại cho nàng rất nhiều phiền toái! Nàng có chút hối hận, trước khi đi nên mang theo “Thủy nguyệt chi kính”, dùng nó để che đi dung mạo tuyệt thế của nàng thì sẽ không khiến người này sinh tà ý.

“Hừ, mặc kệ người là ai, đã đến nơi này thì phải chết !”

Vừa rồi Tuyệt Sát nghe thấy những âm thanh kia mà tức giận – nàng vốn xinh đẹp như hoa, không ngờ lại bị nữ tử áo trắng làm cho lu mờ. Sự đố kỵ của nữ nhân tựa như độc xà, không ngừng quăn lấy trái tim của Tuyệt Sát.

“Gì chứ?” Nghe xong lời này, nữ tử áo trắng cảm thấy buồn cười, không để ý tới chung quanh mà đi đến cạnh Lục Dã, giúp hắn ăn một viên dược.

“Đã sớm nghe danh Tuyệt Sát của Vô Cực cung giỏi hạ độc, thật đúng như vậy!”

Độc được giải, sắc mặt của Lục Dã liền tốt hơn nhiều “Đa tạ cô nương đã cứu giúp.” – Lục Dã ôm quyền cảm tạ, cố gắng đến chỗ Long Trạch Cảnh Thiên, cùng những người khác bảo hộ hắn.

Thấy nữ tử này có thể giải được độc của mình, Tuyệt Sát kinh ngạc không thôi : “Người là ai ?”

“Ta?” Nữ tử áo trắng nhú mày nghĩ nghĩ, nhẹ giọng trả lời Tuyệt Sát.

“Người trên giang hồ gọi ta là Độc Tiên Nhi “.

Độc Tiên Nhi?! Vừa nghe đến tên này, vẻ mặt của đám người say mê nhìn nữ tử áo trắng lập tức đại biến, Long Trạch Cảnh Thiên thì kinh hãi.

Người đời vốn đồn đãi Độc Tiên Nhi dung mạo kinh thiên nhưng lại tâm ngoan thủ lạt, ra tay bất kể sống chết. Lại có người nói nàng là viên minh châu của đất Ma Vực, xuất đạo ba năm đã nổi danh giang hồ, tuy rằng không có nhiều người gặp qua nàng, nhưng những người từng gặp qua nàng đều đã chết.

Không bao giờ ngờ được, nữ tử thủ đoạn độc ác trong lời đồn đại lại là một nữ tử kiều diễm động lòng người,

Dải lụa trắng mềm mại ôm lấy thân thể uyển chuyển thướt tha của nàng, đôi chân tựa bạch ngọc nhẹ nhàng dẫm lên một bụi cỏ, đôi chân ấy hoàn mỹ không chút tì vết, tựa như được tạo ra bởi bàn tay của nghệ nhân khéo nhất thế gian, khiến người người hận không thể cầm trong tay mà thưởng thức.

Nữ tử thuần khiết không tì vết như vậy, tựa như nàng tiên, không thể nghĩ nàng lại là Độc Tiên Nhi!

“Thủ hạ của người thực trung thành!” Đám Hắc y nhân cả kinh nhận ra nữ tử đã ở trong vòng vây từ lúc nào. Nàng không để ý đến bọn họ, xoay người rồi nhìn Long Trạch Cảnh Thiên.

Thì ra đây là Long Trạch Cảnh Thiên! Vừa khéo, người này lại có hôn ước với mình. Bất quá, nhìn bộ dạng chật vật của hắn, nàng cảm thấy buồn cười.

Vừa rồi lại cùng Tô Mi nhắc đến hắc, không ngờ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, lại còn gặp hắc trong hoàn cảnh này.

“Nghe nói, chủ nào tốt vậy. Xem ra, người không phải là người xấu “.

Ban đầu mới chỉ nhìn thấy thân ảnh yếu điệu của nữ tử, lại thấy thần sắc của người khác khi nhìn nàng, Long Trạch Cảnh Thiên kết luận nàng là tuyệt sắc mỹ nhân.

Nhưng khi cùng nàng mặt đối mặt, Long Trạch Cảnh Thiên mới phát hiện dùng hai chữ “Mỹ nhân” để hình dung người con gái này thực sự là chưa đủ. Đối với nàng, phải dùng “Khuyên quốc khuyên thành” mới đúng.

Một loại tình cảm kì lạ đột nhiên tràn ngập trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên khi đối diện với ánh mắt của nàng – Long Trạch Cảnh Thiên tinh tường nghe được tiếng trái tim mình đập “Thình thịch” rất nhanh.

Người con gái này, hắc đã định rồi.

Nữ tử áo trắng không hay không biết chính mình đã bị Cảnh Thiên “nhìn trúng”. Nàng đưa một viên dược màu hồng cho hắc.

“Ngày lành cảnh đẹp như thế này mà bị bọn chúng quấy nhiễu, ta đây thật phiền lòng. Bốn cô nương đây đã lâu không động thủ, chỉ sợ tay nghề cũng xuống đi ít nhiều, cũng nên thỉnh thoảng luyện lại một chút. Long Trạch Cảnh Thiên, chi bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch : người đưa tiền cho ta, ta sẽ giải quyết bọn họ.”

“Được!” Tuy đề nghị của nàng có phần kì lạ nhưng Cảnh Thiên vẫn gật đầu, đáp ứng nàng. Thanh âm của nàng khi gọi tên hắc cùng với thanh âm mà hắc tưởng tượng thật dễ nghe.

Tình cảnh bọn họ trong lúc này thật khó lòng trốn thoát, trừ khi cứu binh đến tiếp ứng kịp thời. Không thể dùng hy vọng mà xoay chuyển tình thế,

không bằng năm lấy cơ hội này – có lẽ Độc Tiên nhi chính là cứu tinh trời ban cho hẳn.

“Một lời đã định, năm mươi vạn bạc trắng !”

Nàng đang bị nhiều sát thủ vây quanh như vậy nhưng lại bình tĩnh mà mở cuộc trao đổi – điều này khiến đám Hắc y nhân có chút khiếp sợ.

Trước nhiều người, lời tính toán của nữ tử thốt ra dễ dàng tựa như ăn điểm tâm. Trong mắt của nữ tử, bọn họ không phải là sát thủ đáng sợ mà chỉ là đối tượng để nàng đối chác.

“Thành giao!” Một khối ngọc bội trắng ngà hình rồng từ trong tay Long Trạch Cảnh Thiên bay ra, dừng lại ở trong lòng bàn tay của nàng, “Đây là tín vật của ta, cô nương tùy lúc mà vào Vương phủ lấy tiền.”

“Thực hào phóng, ta thích!”

Nữ tử áo trắng bắt được ngọc bội, khoe môi nàng cong lên, trên cổ tay lộ ra đôi vòng lấp lánh ánh kim, trên mỗi chiếc vòng ấy được khảm vô số chuông vàng lớn nhỏ.

“Đoạt hồn linh? Vật quý như vậy mà lão quỷ kia lại truyền cho người?”

Thấy vậy, Tuyệt Sát cùng Mị Sát đều chấn động, Tuyệt Sát mặt trắng bệch, nét mặt Mị Sát tựa như thấy đại biến. “Đúng vậy, nghĩa phụ từng nói qua, có hai con cừn non dám lên trộm đi Độc thư, phản bội Ma Vực lập môn phái riêng. Nghĩa phụ đã nhờ ta, nếu có gặp được bọn chúng, nhất định phải thay người rửa hận. Vừa hay các người lại rơi vào tay ta !”

Lời nói của bạch y nữ tử khiến Mị Sát cả kinh.

Hai mươi năm trước, bọn họ là đệ tử của Ma Vực Ma Tôn đại nhân. Thừa dịp Ma Tôn bế quan tu luyện, hai người bọn họ lên trộm đi Độc thư,

hạ độc toàn bộ huynh đệ đồng môn, hại Ma Tôn suýt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng còn hủy đi hơn phân nửa Ma Vực.

Sau khi trốn chạy, bọn họ lập nên Vô Cực cung. Nhiều năm đã trôi qua, Ma Tôn không gây phiền toái cho bọn họ, nhưng bọn họ vẫn có lòng kiêng nể khi nhắc đến ông.

Nhưng không ngờ lão quỷ kia lại thu nhận nữ nhân, lại còn đem tuyệt học truyền cho nàng.

“Sư huynh, không cần phải sợ! Hôm nay lão quỷ kia không ở đây, chỉ là một nha đầu nho nhỏ, làm sao đấu lại chúng ta?”

Tuyệt Sát khẽ cắn môi khích lệ Mị Sát. Tuy miệng nàng nói vậy, nhưng trên trán nàng lại đọng tầng mồ hôi lạnh, có thể thấy nữ tử áo trắng đang khiến nàng sợ hãi.

“Thật không?”

Nét cười trên khuôn mặt của nữ tử chợt dừng lại, kim linh trong tay nàng rung động.(kim linh : chuông vàng)

Không để đám người kia kịp nhận thức, mười dây tơ vàng phóng ra từ kim linh tựa như kim xà trong tay nàng bay múa. Kim xà đi đến đâu thì có một làn hương hoa theo đến đấy. Hắc y nhân bị hương khí vây quanh, không kịp kêu lên một tiếng, lập tức mất mạng.

Độc thật lợi hại! Ánh mắt Long Trạch Cảnh Thiên chợt trầm xuống.

Một chiêu xuất ra quá nhanh, không để cho người kịp thấy – những người vừa rồi còn mới đòi mạng Cảnh Thiên toàn bộ ngã xuống, thi thể dần tan biến thành nước, trong không khí chỉ còn lại hương hoa.

“Cứ như vậy mà biến mất sao?”

Tình cảnh trước mắt khiến Lục Nguyên điếng người nhìn, nào là đám hung thần ác sát sát thủ, nào là nữ tử trông như trói gà không chặt thế kia lại làm chuyện kinh người, đây là tình huống quý quái gì vậy?

“A...” Sự ngây ngốc của Lục Nguyên khiến nữ tử cười nhẹ.

“Đem chủ tử của các người đi đi. Về sau nếu có gặp lại ta thì nhớ trốn cho nhanh. Nhớ kĩ, phải uống giải dược. Lần sau còn gặp, vận khí của các người sẽ không tốt như hôm nay đâu!”

Không chờ Lục Nguyên hiểu được ý tứ của nàng, nàng đã nhảy lên cành cây, tựa như con bướm bay khỏi tầm mắt bọn họ.

“Khinh công thật tuyệt!” Long Trạch Cảnh Thiên vừa dứt lời, ngực khẽ nhói, một dòng máu đen nường theo khoé môi chảy xuống.

“Vương gia?” Lúc này Lục Nguyên mới nghĩ đến viên dược màu hồng của nữ tử – chẳng lẽ là giải dược? Nhưng dược này lai lịch như thế nào, không biết thì không nên cho Vương gia dùng.

Trong lúc hần vẫn còn do dự, Cảnh Thiên đã đem thuốc kề miệng, chuẩn bị uống.

“Vương gia!” Lục Nguyên cả kinh.

“Đừng lo! Độc Tiên Nhi sẽ không hại ta!”

Trước khi nói, nội tâm và trực giác Cảnh Thiên vô cùng hỗn loạn, cuối cùng Cảnh Thiên quyết định cược bằng tính mạng của mình. Quả nhiên không bao lâu sau, hần cảm thấy mình tỉnh táo trở lại – xem ra Độc Tiên Nhi thực sự có năng lực hạ độc, giải độc.

Vừa rồi tận mắt thấy đám người kia hóa thành nước, trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên chợt trầm xuống.

“Lục Nguyên, bốn vương muốn có Độc Tiên Nhi. Nếu nàng thực sự đến vương phủ lấy tiền, bốn vương nhất định phải tìm được nơi ở của nàng”.

“Ý của Vương gia là — có thể để nàng rời đi?” Lục Nguyên do dự trong chốc lát.

“Không! Độc Tiên Nhi rất hợp ý ta, ta quyết định thú nàng làm phi!”

Không kể đến thủ đoạn hạ độc lợi hại, chỉ riêng dung nhan mỹ lệ của nàng – thế gian này không một nam nhân nào không động tâm.

Nhất là vừa rồi, hắn đã nhìn thấy cặp chân lung linh khéo léo tựa bạch ngọc kia, nghĩ lại, trong lòng Cảnh Thiên nổi một trận khô nóng. Nữ nhân kia phải là của hắn! Vô luận được thân hay được tâm của nàng, hắn đều phải chiếm được! (Ngạn : một câu cho bạn nam chính: háo sắc chính hiệu!-.-)

“Nhưng thưa Vương gia, không phải ngài đã có hôn ước rồi sao”

“Đừng nhắc đến “Phế vật” của Mộ Dung gia! Lần này trở về ta liền từ nàng ta!”

Đám hộ vệ đi trước hộ tống Long Trạch Cảnh Thiên rời khỏi nơi này. Hắn vừa đi, nữ tử áo trắng liền xuất hiện. Ánh trăng dừng lại trên sắc môi đẹp tựa đoá tường vi ôn nhu, đoá hoa ấy khẽ cất tiếng: “Cảnh Thiên, hóa ra người chán ghét cái “Phế vật” nhà Mộ Dung là ta sao! Muốn từ hôn? Được! Tốt lắm! Bốn cô nương thành toàn cho người!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 3+4

Tháng bảy, ánh nắng tươi sáng có chút chói mắt. Ở phía Đông nam của phủ Thừa tướng, tại một góc của Thúy Trúc viên, Mộ Dung Thất Thất vừa tựa trên ghế dựa vừa thưởng thức dưa hấu ướp lạnh, lại nghe Tổ Nguyệt kể lại những chuyện gần đây trong kinh thành.

“Tiểu thư, từ lúc người trở về, có người không ngừng đặt điều bôi nhọ người.”

“Có người nói tiểu thư xấu xí không chịu nổi, lại còn bị bệnh nguy kịch, sống không quá mười tám tuổi”

“Có người nói tiểu thư tính cách tầm thường, ngay cả nông thôn dã phụ cũng không sánh bằng”

“Lại có người nhắc về chuyện năm đó của tiểu thư, nói chắc như đinh đóng cột, cứ như tận mắt thấy tiểu thư trộm đi dạ minh châu vậy ...”

“Thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, người truyền mấy tin đồn nhảm đó là a đầu Phỉ Thúy – tâm phúc của Mộ Dung Tâm Liên, thật là...”.Tổ Nguyệt càng nói càng thêm giận, hận không thể một đao trực tiếp kề vào cổ cái kẻ đã hại Mộ Dung Thất Thất.

“Tổ Nguyệt, bình tĩnh!”.Mộ Dung Thất Thất nhận khăn ướt từ tay Tô Mi, cẩn thận lau ngón tay – “ Ta đã sớm nói với các người, chém giết không giải quyết được vấn đề, bốn tiểu thư là người không chấp nhận, quân tử động khẩu không động thủ.”

Nghe xong lời này, Tô Mi cùng Tố Nguyệt nhin không được mà đứng lên, khoe mắt khê run rẩy. Tiểu thư thực sự là khẩu thị tâm phi – nói dối mà sắc mặt không đỏ – sự tình thế nào cuối cùng tiểu thư cũng dùng “Bạo lực” mà trực tiếp giải quyết !.

Chủ tớ đang hàn huyên, chợt nghe tiếng bước chân hỗn độn, xem ra có người đến Thúy trúc viên mà gây chuyện. Hơn nữa không chỉ có một người!

Chữ tử không lên tiếng, Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng không nhiều lời, lập tức bày bộ dáng nhu thuận kính cẩn mà lui về phía sau của Mộ Dung Thất Thất, vừa xong thì người kia cũng vào Thúy trúc viên.

“A! Ở đây có trầm khí a!”

Mộ Dung Thanh Liên hùng hổ bước vào Thúy Trúc viên, liếc thấy Mộ Dung Thất Thất đang nằm trên ghế dựa mà khép hờ mắt thì nói: “Tam tỷ, muội nghe bên ngoài đồn đãi đầy trời, tỷ là đương sự vậy mà thờ ơ, hóa ra là da mặt tỷ dày, vẫn còn không biết thẹn là cái chi nhỉ!”

Kẻ đang hùng hổ nói liên thoảng kia chính là Tứ tiểu thư nhà Mộ Dung, mẫu thân của nàng ta là Lưu Yên Chi – tuy là thiếp thất nhưng rất được Mộ Dung Thái sủng ái. Mộ Dung Thanh Liên vốn tính rất ưa ganh đua, lại là người nổi bật nhất trong bốn tỷ muội nhà Mộ Dung, cho nên rất được Mộ Dung Thái yêu thương, từ đó dưỡng nên cái tính ngang ngược.

Phần y* nữ tử đứng cạnh Mộ Dung Thanh Liên là Mộ Dung Tâm Liên. Nàng đến đây, dĩ nhiên là để xem náo nhiệt.

(phần y: y phục màu hồng nhạt)

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất không nói không năng gì, lại không mở to mắt ra mà liếc các nàng lấy một lần, Mộ Dung Tâm Liên tỏ vẻ kinh ngạc:

“Tam muội đi Tĩnh Tâm am năm năm, không lẽ bệnh si ngốc lại nặng thêm ? Hay lại thêm bệnh tai điếc ?”

Tố Nguyệt hơi hơi nhú mày, lại nhìn Mộ Dung Thất Thất vẫn là bộ dạng thờ ơ, cứ thế ung dung mà nằm – không hé răng không mở mắt, biết chủ tử cố ý làm thế, nàng cũng giả vờ im lặng mà đứng bên cạnh.

Mộ Dung Thanh Liên và Mộ Dung Tâm Liên nói nửa ngày, Thất Thất trước sau như một vẫn không mở miệng. Hai nàng kia cứ thế mà bị làm lơ. Đột nhiên, Mộ Dung Thanh Liên dứt khoát vọt tới trước mặt Thất Thất, tính kê vào lỗ tai nàng mà rống to, ai ngờ lại bị dọa bởi tiếng hét chói tai của nàng.

“Tứ muội muội, là muội sao!”

“Tam tỷ, tỷ muốn hù chết muội à!” Thanh Liên vội né qua một bên, ần ần lỗ tai đang bị đau.

Mộ Dung Thất Thất khúc khích cười, lại liếc nhìn Mộ Dung Tâm Liên, nàng mở to hai mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Nhị tỷ tỷ, tỷ cũng đến thăm muội sao ! Ai nha, thật là ngượng, hồi này muội đang ngủ, lại có mộng đẹp nên không biết hai người đến thăm, thật là có lỗi!”.

Ban đầu còn nghi Thất Thất giả ngu, nhưng so ánh mắt của nàng với năm năm trước vẫn có sự đơn thuần như vậy. Mộ Dung Tâm Liên tạm thời dẹp bỏ mối hoài nghi: “Tam muội, muội mơ thấy cái gì thế, nói nghe chút đi! “

“Đúng vậy, Tam tỷ à, tỷ có mộng gì đẹp thì nói đi!” Lúc này lỗ tai của Mộ Dung Thanh Liên một chút cũng không đau, lại còn hướng đến chỗ Thất Thất mà nghe kể mộng đẹp.

Hai người này, rõ ràng làm gì mà có tình tỷ muội, đến đây chỉ nhằm chọc tức Thất Thất, đả kích nàng, lại còn làm bộ làm tịch bày ra cảnh tỉ muội tình thâm, làm cho Thất Thất cảm thấy buồn cười, trong lòng ghê tởm.

Bởi vì kế thừa thân xác này cùng với trí nhớ của “người kia”, Thất Thất tự nhiên biết được nguyên nhân nàng bị hai người kia tra tấn .

Ban đầu bọn họ đoạt lấy y phục, trang sức, sau lại thả cát vào trong thức ăn, phóng trùng, cuối cùng không nguyên không cố gì lại đi đánh nàng, có khi tâm trạng bọn họ không tốt thì lại đánh hai nha hoàn của nàng, lại còn đe dọa nàng không được mách cho đại nhân biết ...

Chỉ cần bọn họ có mặt để quấy phá, Mộ Dung Thất Thất sẽ không có nổi một ngày bình yên.

Nay nàng là “Mộ Dung Thất Thất”, nàng chỉ chưa tìm lúc mà trả lễ thật hậu cho bọn họ, làm sao lại để cho bọn họ khinh dễ ?

Lúc Mộ Dung Thất Thất bắt gặp được “hận ý” trong mắt Mộ Dung Tâm Liên, nàng giật mình, trên mặt có chút đỏ ửng, biểu tình xấu hổ rồi đứng lên: “ Tỷ nằm mộng thấy Vương gia, Vương gia cùng tỷ đi du ngoạn – “

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Mộ Dung Tâm Liên lập tức trắng bệch. Nàng ta nắm tay thành quyền, răng nanh cắn chặt gao. Đúng rồi, làm sao lại quên mất ả phế vật này là Tĩnh vương phi tương lai!

Chính mình thầm mến nam nhân kia, nhưng nam nhân kia lại kết hôn với thứ phế vật Mộ Dung Thất Thất – điều này làm tâm lý Mộ Dung Tâm Liên thêm uất ức.

Tuy rằng nàng ta so với Thất Thất xinh đẹp hơn, ưu tú hơn, nhưng nàng ta chỉ là con thiếp, mặc dù là con của Thừa tướng đi chăng nữa thì gả cho người ta vẫn cứ làm thiếp mà thôi.

Lại hồi tưởng về sự chênh lệch thân phận của mẫu thân Trịnh Mẫn và đại phu nhân Lý Thu Thủy, tâm tư của Tâm Liên bắt đầu phiêu giang đảo hải.

Một người là con gái nhà họ Lí – một họ trong Tứ đại thế gia, người kia chỉ là thứ nữ của một thương nhân, cùng gả về đây tất sinh ra sự chênh lệch. Chẳng những đời mẹ đã có sự chênh lệch, đời con không tránh khỏi sự chênh lệch đó.

Mộ Dung Tuyết Liên dựa vào đâu mà tiến cung, dựa vào đâu để được Hoàng thượng sủng ái mà phong Hoàng Quý Phi – không phải là nhờ vào xuất thân cao quý sao ! Bản thân chỉ còn có thân thể của mẫu thân, vì sao vận mệnh lại không công bằng ?

Cái thứ phế vật Mộ Dung Thất Thất này gián tiếp là con cháu nhà họ Lí, mặc dù ả ta vô năng, nhưng phế vật lại có thể trở thành Tĩnh Vương phi! – điều này khiến Mộ Dung Tâm Liên khó chịu chẳng khác gì ăn phải ruồi bọ.

Ngày sinh của nàng ta và Mộ Dung Thất Thất chỉ lệch nhau có 10 ngày, nhưng vận mệnh lại khác nhau rất xa !

Mộ Dung Tâm Liên thường hoài nghi không ít lần – nhất định là bà vú ôm nhầm đứa nhỏ, nàng phải do Lí Thu Thủy sinh ra. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, dù có hoang tưởng trong đầu đến đâu, nàng vẫn là do vợ lẽ sinh ra, vẫn là thứ xuất “Nhị tử, tử làm sao vậy ?”

Nhìn thấy biểu tình Mộ Dung Tâm Liên thay đổi liên tục, Mộ Dung Thất Thất ra vẻ quan tâm hỏi han. Kỳ thật, trong lòng Thất Thất vui như mở hội!

Cứ việc hâm mộ! Cứ việc ghen tị! Cứ việc hận! Chờ cho mầm mống của sự tham lam nảy mầm tất sinh loạn, bốn cô nương chẳng cần phải động thủ, người tự khắc tìm đến ta mà trả nợ!

4.

“Không, không có gì !” Mộ Dung Tâm Liên khôi phục lại thái độ bình thường trong chớp mắt.

Nhìn khuôn mặt trước mắt không hề có chút biểu cảm nào,Mộ Dung Tâm Liên trong tâm lại nổi sóng.Bản thân về mọi mặt so với Mộ Dung Thất Thất đều xuất sắc hơn cả,nhưng nỗi đau thân phận thấp kém thì không thể xóa đi,nỗi đau ấy tựa như cây dằm bén nhọn đâm vào trái tim nàng ta,cứ hễ nhắc đến nỗi đau đó thì đau đến độ khó thở – nỗi đau này thật sự khó có thể chịu đựng được !.

“Nhị tỷ,không phải là tỷ ghen tị với Tam tỷ đó chứ ? Muội nghe nói tỷ rất ư sùng bái Tĩnh Vương gia a !” Mộ Dung Thanh Liên trưng ra vẻ mặt hồn nhiên,cười hì hì nói.

“Thật đáng tiếc ! Tĩnh Vương gia có hôn ước cùng Tam tỷ,chuyện này có thể xem như kẻ ngốc cũng có cái phúc đi ! Nhị tỷ tỷ,chúng ta làm gì có cái phúc đó,không bằng dành thời gian cùng nhau so tài,lại cùng người khắp nơi thể hiện tài năng,may ra có khả năng gặp được đức lang quân như ý !”

Không ngờ vẻ mặt Mộ Dung Thanh Liên tuy còn non nớt lại có thể thốt ra những lời có ẩn ý như vậy.Lời này tưởng như khuyên giải an ủi Mộ Dung Tâm Liên,kỳ thực là châm ngòi thổi gió,chẳng khác gì lửa cháy lại đổ thêm dầu !

Con gái của Đại nữ nhân nhà họ Lý quả nhiên là cái bóng đèn kiệem lời a !Mộ Dung Thất Thất tiếp tục đùa nghịch bằng cách trưng ra biểu tình vô tội,làm như không hiểu lời Mộ Dung Thanh Liên nói.

Bị Mộ Dung Thanh Liên đâm cho một nhát như vậy,trong lòng Mộ Dung Tâm Liên có sự không phục cùng oán hận nảy nở tựa như cầu tuyết – càng lăn đi thì càng lớn.Nàng ta làm sao mà không nhận ra ý tứ chê cười của Thanh Liên,nhưng đối phương lại nói ra sự thật -Tĩnh Vương phi tương lai đang đứng ngay trước mặt,thật không thể xem nhẹ.

Bất quá,trong lòng tuy trầm mặc không thoải mái,nhưng nhất quyết không thể bại dưới tay Thanh Liên : “Tứ muội nói đúng,Tĩnh Vương anh

minh thần võ,ta đối với ngài tựa như sùng bái vị anh hùng ! Tam muội tốt phúc như vậy là do mệnh của nàng ta,không phải sao !”

“Ha ha...”Mộ Dung Thanh Liên khẽ cười.

“Nhị tử,nếu tử thực thích Vương gia,không bằng đối tốt với Tam tử,để Tam tử giúp tử có cơ hội gặp mặt,khiến Tĩnh Vương gia thu nhận tử.Tuy rằng trắc phi so ra kém chính phi,nhưng vẫn có thể diện hơn là làm lẽ nhà người ta !Muội đây là có ý tốt cho tử a !”

Chỉ khi cùng nhau khi dễ Mộ Dung Thất Thất,đôi tử muội này mới đồng lòng như vậy,thực ra,hai người này hiềm tị nhau chẳng thua gì chó với mèo.

Nguyên nhân rất đơn giản.Mộ Dung Thái tuy rằng có nhiều thê thiếp,nhưng sủng ái nhất vẫn là mẫu thân của hai người này.Mà mẫu thân của Tâm Liên cùng mẫu thân của Thanh Liên thường hay phân cao thấp,đời mẹ đã tranh đấu dĩ nhiên sẽ kéo dài đến đời con.

Mộ Dung Tâm Liên thấy mình bị Mộ Dung Thanh Liên hóa thành trò cười ngay trước mặt Mộ Dung Thất Thất,sắc mặt lập tức tối sầm lại:”Tứ muội,người có ý gì ? Người khinh ta là thứ xuất ? Đừng mau quên như thế,chính người cũng là thứ xuất! Sau này xuất giá cũng chỉ có thể làm thiếp !”.

“Không cần Nhị tử quan tâm !”Nghe lời Mộ Dung Tâm Liên nói xong,Mộ Dung Thanh Liên hừ một tiếng,nàng ta sớm không quen việc Mộ Dung Tâm Liên làm bộ làm tịch,hiện tại thấy Tâm Liên nói chuyện khó nghe,Mộ Dung Thanh Liên không thể dễ dàng chịu thua như vậy !

“Phụ thân nói,chỉ cần lần này đạt thứ hạng cao tại hội thi của Học viện,nhất định phụ thân sẽ tìm cho ta một tấm chồng thật tốt.Nhị tử à,nhìn người cố gắng làm kẻ thứ ba,nếu ta là người sẽ sớm biết xấu hổ mà đem mặt giấu sau tay áo,không dám gặp thiên hạ nữa !”.

“Ngươi !” Mộ Dung Tâm Liên biết rõ võ công của chính mình không thể so với Mộ Dung Thanh Liên nên mỗi khi các nàng nội đấu,Mộ Dung Thái đều thiên vị Mộ Dung Thanh Liên hơn.Hiện tại rõ ràng Thanh Liên đang làm nhục nàng,làm sao Mộ Dung Tâm Liên có thể chấp nhận được.

Nhìn bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của Mộ Dung Tâm Liên,tâm tình Mộ Dung Thanh Liên cực tốt,nàng ta liền che mặt kêu lên.

“Ai nha,suýt chút thì quên,hiện tại Nhị tỷ là Đệ nhất kinh thành mỹ nhân,làm sao khuất mặt sau tay áo ? Hẳn là nên xuất diện nhiều hơn nữa chứ ! Nói không chừng mỹ mạo của tỷ thu hút được tầm mắt của ai đó,khiến người ta muốn trực tiếp bàn chuyện xuất giá,nhưng lại ngại phụ thân can thiệp vào chuyện tốt !”

Mộ Dung Thanh Liên cậy sự sủng ái của Mộ Dung Thái,ngang ngược đã dưỡng thành thói nên nói chuyện chẳng cần chừa đường lui,ngược lại là Mộ Dung Tâm Liên vẫn cố duy trì bộ dáng “ Thực nữ “ nên đối với một Mộ Dung Thanh Liên nhanh mồm nhanh miệng xem ra là bại trận liên tiếp. Hay ! Thực thích ! Nhìn đôi tỷ muội này đánh nhau,Mộ Dung Thất Thất cảm thấy thật vui vẻ.Tình huống này gọi là gì ? Chính là “ nội bộ tranh đấu “ không sai một li ! Các nàng càng đấu lại càng vui , lại càng có chuyện để xem !.

Ban đầu là đến làm nhục Mộ Dung Thất Thất,cuối cùng lại bị Mộ Dung Thanh Liên đả kích,điều này khiến Mộ Dung Tâm Liên không thể chấp nhận.Bất luận như thế nào,bị ả kia làm cho mất mặt trước Mộ Dung Thất Thất – mỗi thù này nhất định phải trả !

“Dùng roi của tỷ quất vào mặt hoa của ả !”

Ngay tại lúc tâm tình Mộ Dung Tâm Liên phấn hận đến cực điểm,một thanh âm rơi vào trong tai nàng ta.Chẳng cần biết lời nói ấy là của ai,tay

nàng ta giờ lên như bị sai khiến,quất roi thẳng vào mặt Mộ Dung Thanh Liên.

“A!”

Vừa rồi còn có vẻ kiêu ngạo như chim khổng tước nhưng sau khi bị một roi vào mặt thì Mộ Dung Thanh Liên lập tức bụm mặt hét lên,mở to hai mắt nhìn trừng trừng cái roi của Tâm Liên,trong mắt lóe lên sự ngạc nhiên,”Nhị tỷ,người muốn hủy đi dung mạo của ta ? Họ Mộ Dung kia,người thật quá vô sỉ !”

Mộ Dung Thanh Liên lập tức rút ra nhuyễn kiếm,nhắm hướng của Mộ Dung Tâm Liên mà lao đến.

“Tứ muội muội,không cần xúc động a!”Nhìn thấy bộ dáng hung hãn của Mộ Dung Thanh Liên,Mộ Dung Thất thất trong lòng cười muốn xóc hông,nhưng lại tỏ vẻ lo lắng “ Nhị tỷ không cố ý đâu !”.

“Cút ngay,đừng có nhiều chuyện !”

Mãi thở hắt hển nên Mộ Dung Thanh Liên nào có nghe được “lời vàng ngọc” của Thất Thất,lại chuẩn bị cầm nhuyễn kiếm hướng đến Tâm Liên lần thứ hai.

“Tiểu thư,cẩn thận a !” Nha hoàn Phi Thúy đứng né ở một bên lo lắng nhắc nhở Mộ Dung Tâm Liên.

“Trân Châu,đánh chết cái con nha đầu kia cho ta !”.Mộ Dung Thanh Liên đang mãi đánh nên không thấy được Phi Thúy,bèn ra lệnh cho nha hoàn Trân Châu như ý bảo “ Đánh cho đã đi ! “

Được mệnh lệnh của chủ nhân,Trân Châu không cần nghĩ ngợi gì nhiều liền xông đến tát Phi Thúy hai cái, nàng ta tát người rất có nghệ thuật,cứ mỗi một cái tát là để lại năm dấu tay ửng đỏ trên mặt đối phương.

“Người dám đánh ta ?” Phi Thúy bị tát nổ đom đóm mắt nên tức giận – nàng ta vốn là tâm phúc của Mộ Dung Tâm Liên, chưa bao giờ bị ai khi dễ – lập tức ôm Trân Châu xoay thành một đoàn .

“Không cần đánh, tứ muội muội, nhị tỷ tỷ, có chuyện thì nói, không cần manh động !”

Mộ Dung Thất Thất tránh ở góc tường, kêu gào khản cổ, lại than mệt. Tô Mi lập tức đưa cho nàng miếng dưa hấu ướp lạnh để nhuận hầu.

Lựa lúc Mộ Dung Tâm Liên vung roi ra chém, âm thanh u ám của Mộ Dung Thất Thất vọng đến “ Tứ Muội muội, mặt muội có máu, nếu không bằng bó coi chừng hủy dung !”

Tay Mộ Dung Tâm Liên run lên, lại quất thêm một phát vào mặt Thanh Liên, vết roi mới cùng với vết roi cũ một tả một hữu, thật là phi thường đối xứng !.

“Ai nha, Nhị tỷ, sao tỷ lại nhẫn tâm như vậy ! Cho dù có ghen tị với Tứ muội, cũng đừng nên nặng tay chứ !” Mộ Dung Thất Thất che miệng, “sợ hãi” kêu lên.

Có Mộ Dung Thất Thất ngoài cuộc châm ngòi thổi gió, Mộ Dung Thanh Liên máu nóng lại bốc lên đầu, hạ nhuyễn kiếm lên người Mộ Dung Tâm Liên không chút nề tình, cuối cùng cũng để lại một lỗ hồng nhỏ trên cánh tay và rạch được một kiếm lên trán đối phương.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 5+7

Ban đầu Mộ Dung Tâm Liên còn định thu tay lại nhưng một kiếm kia làm sắc mặt nàng ta thay đổi, trán nóng lên, chảy máu – Mộ Dung Tâm Liên thực sự nổi giận ! Vết roi trên mặt Mộ Dung Thanh Liên chỉ cần xoa chút được thì không sưng không sẹo, còn vết thương của mình chỉ e là khi khép miệng sẽ thực sự là một cái sẹo hủi dung a!.

Nghĩ đến việc Mộ Dung Thanh Liên ra tay chẳng nề tình nề mặt, chỉ chăm chăm hủy đi dung mạo của mình, Mộ Dung Tâm Liên cũng không nường nữa.

Thấy Mộ Dung Tâm Liên ra tay thực sự, Mộ Dung Thanh Liên không phải là con ngốc dễ bị bắt nạt, hừ lạnh một tiếng, cũng đem toàn bộ bản lĩnh ra động thủ. Nếu Mộ Dung Tâm Liên hủy đi dung mạo của mình, nhất định phải đáp lại “hảo ý” của nàng ta !

“Loảng xoảng loảng xoảng !” Hai người tự nhiên xem Thúc Trúc Viên của Mộ Dung Thất Thất như chiến trường, đánh tới đâu thì đồ vật hỏng tới đấy, tan nát hết cả.

“Không cần a! Đây là Thúc Trúc Viên của ta a! Hai người không cần đánh nhau !”

Thanh âm kêu rên của Mộ Dung Thất Thất không ngừng vang lên, lọt vào tai Mộ Dung Tâm Liên cùng Mộ Dung Thanh Liên thì thành tiếng khó nghe, lại khiến cho hai người đánh càng lúc càng hăng.

Mặt khác, Mộ Dung Thất Thất thật khó khăn mới đến được chỗ Phi Thúy và Trân Châu “ Các người đi ra chỗ hai nàng, khuyên bọn họ đừng đánh nữa

!”

Liếc thấy bộ dáng Mộ Dung Thất Thất thật đáng thương, thần thái cũng cực kì mềm mỏng, Phi Thúy cùng Trân Châu không khỏi hừ lạnh, trong lòng thầm nghĩ vị Tam Tiểu thư này thực sự là không có tiền đồ.

“Tam tiểu thư, chuyện của hai vị chủ tử, bọn nô tỳ không thể can thiệp được “ Phi Thúy phần nộ trùng mắt liếc Trân Châu rồi sửa sang lại đầu tóc quần áo của mình, “Tiểu thư nên đứng sang một bên mà nhìn ! Đao kiếm không có mắt, không khéo tiểu thư sẽ bị thương “

“Nhưng mà, nhưng mà các nàng cứ ở đây đánh tiếp, ta sợ phụ thân biết được thì sẽ giận ...” Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng cúi đầu, bàn tay thu lại sau vạt áo , “Đến lúc tra ra nguyên nhân, chỉ sợ các người không tránh khỏi liên lụy...”

Lời nói ôn nhu lại hợp tình hợp lý của Mộ Dung Thất Thất làm cho hai nha hoàn kia hiểu được ý của nàng.

Đúng rồi, hôm nay Nhị Tiểu thư cùng Tứ tiểu thư nháo loạn như vậy, Mộ Dung Thái thể nào cũng răn dạy một cách kì lạ, chỉ biết đem trách nhiệm đổ lên đầu nha hoàn, rõ ràng là các nàng sẽ là người chịu phạt.

Nghĩ vậy, Phi Thúy và Trân Châu vội rời khỏi Thúy Trúc Viên, đi tìm viện binh. Hai người rời đi gấp quá nên không kịp thấy khóe miệng của Mộ Dung Thất Thất nở ra một nụ cười quỷ dị.

“Tô Mi, Tố Nguyệt, chịu khó chờ một chút “

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất thật ngắn gọn, Tô Mi cùng Tố Nguyệt nhận ra ý định của nàng là muốn chinh người, lập tức nhìn ra cửa Thúy Trúc viên. Cũng may Thúy Trúc viên là nơi xa xôi, lại chỉ có hai người bọn họ hầu hạ nàng, lúc này Trân Châu và Phi Thúy đi rồi, nơi này chỉ còn lại năm người mà thôi.

Mộ Dung Tâm Liên đang mãi mê đánh nhau túi bụi với Mộ Dung Thanh Liên, chẳng còn hơi đâu mà để ý Mộ Dung Thất Thất, lại càng không cảm nhận được không khí quỷ dị chung quanh.

“Ti – “ Một thanh âm bén nhọn truyền ra từ gian phòng của mộ Dung Thất Thất rơi vào trong tai của hai con người đang đánh nhau kia, hiệu quả chẳng khác gì pháo lệnh, lập tức khiến hai mắt hóa hồng (hồng hay đỏ nhỉ, đang giận mà ???). Nỗi căm ghét, sự bất mãn cùng ganh tị đối với đối phương tựa như củi đốt gặp lửa, càng đốt cháy càng mạnh.

“Đi thôi – “ Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, trông thấy đôi con người của hai người kia trở nên trong suốt, xuất chiêu cực kì ngoan độc, từng chiêu từng chiêu một xuất ra như lấy mạng người.

Ham muốn, ghen tị, hận thù là mầm mống của tội ác! Mộ Dung Thất thất ngồi trên xích đu, nhàn nhã xem cảnh chém giết của hai người kia.

Nếu các người không có thù hằn , làm sao ta có cơ hội ? Các người vẫn còn nợ nhau, hôm nay nên trả cho hết đi !

Mộ Dung Thái đang vội vàng tới đây, còn chưa kịp bước vào Thúy Trúc Viên thì đã nghe thanh âm nhu nhược của Thất Thất “ Nhị tỷ, Tứ muội, không cần đánh nhau a ! Hai người là tỷ muội, có chuyện gì thì nói với nhau ! Nhị tỷ, không cần a – “

Mộ Dung Thái nhanh đi vào liền thấy Mộ Dung Thất Thất đang ôm ngực té trên mặt đất mà thở dốc, lại thấy Mộ Dung Tâm Liên hung ác nhìn Thất Thất rồi mắng “ Phế vật, không cần người xen vào ! Hôm nay ta quyết giết ả tiện nhân kia ! Còn lắm chuyện nữa ta giết luôn người !”

“Phản ! Phản ! “ Nhìn thấy hai nữ nhi tóc tai bù xù, trên người còn có vết máu, Mộ Dung Thái thở không ra hơi.

Hắn vốn đang tiếp đón tộc trưởng Lí gia – công tử Lí Vân Khanh, không ngờ lại thấy Phi Thúy cùng Trần Châu vọt đến nhờ hắn cứu mạng chủ tử của mình, Mộ Dung Thái gần như phát điên. Hiện tại, tận mắt chứng kiến chuyện ở Thúy Trúc Viên, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hai nữ nhi, Mộ Dung Thái nổi trận lôi đình.

“Dừng tay !” Mộ Dung Thái lấy tay trái bắt lấy roi của Mộ Dung Tâm Liên, tay phải nắm lấy nhuyễn kiếm của Mộ Dung Thanh Liên, gầm lên giận dữ. Lửa giận của phụ thân khiến hai nàng phải ngừng lại.

“Cha !” Mộ Dung Thanh Liên thấy Mộ Dung Thái thì hai mắt đỏ hồng, nước mắt rơi lã chã ,”Cha, xem mặt của con đi ! Con bị ả kia hủy dung ! Cha vì con mà làm chủ đi !”

Nghe lời nói của Mộ Dung Thanh Liên, Mộ Dung Tâm Liên tức sôi máu, định lên tiếng thanh minh nhưng nhìn thấy có công tử Lí Vân Khanh, lại thêm người ngoài, nàng ta liền bày ra bộ dáng thực nữ, diêm dã đáng yêu đứng ở một bên, không nói năng gì, chỉ khẽ rơi vài giọt nước mắt.

Thiên tài ! Nhìn thấy bộ dạng “ Tiểu Con dâu “ của Mộ Dung Tâm Liên, trong lòng Thất Thất không khỏi trầm trồ tán thưởng, nếu ở thế kỉ 21, nàng ta sẽ đoạt luôn giải Oscars ! (Áo Tư Tạp = Giải Oscars)

Nếu không phải sắm vai Tam tiểu thư vô năng bị người ta đập cho một cước ngã lẩn, Mộ Dung Thất Thất hận không thể đem trao tặng nàng ta danh hiệu “ Diễn viên xuất sắc” !

“ Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì ?” Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hai nữ nhi, trên người có vết máu, chân mày Mộ Dung Thái không khỏi nhăn lại, thanh âm thêm dị thường nghiêm khắc. Chuyện hai nữ nhi này không phục nhau hắn biết đã lâu, nhưng cũng chỉ xem là chuyện đàn bà đấu nhau, không cần phải can thiệp. Nhưng hôm nay, hắn cảm nhận được sát khí khi hai nàng ra tay, điều này thực sự không thể chấp nhận.

“Cha ! Là Nhị tỷ ra tay trước ! Nàng ta rất ghét con !” Mộ Dung Thanh Liên chẳng hề cảm thấy phụ thân mình đang giận,ngược lại còn kéo tay Mộ Dung Thái mà làm nũng,”Cha ! Nhị tỷ đã thương con,cha nhất định phải phạt tỷ ấy quỳ ở từ đường !”

Mộ Dung Tâm Liên tinh ý nhận ra lửa giận của phụ thân,nhưng nàng không dám liều mạng làm nũng như Mộ Dung Thanh Liên.

Mộ Dung Thanh Liên đối với võ thuật rất có thiên phú,mới 14 tuổi đã đứng thứ tư trong vùng – hơn nữa đây là một nước rất chú trọng võ thuật – điều này khiến nàng ta sinh thói kiêu ngạo.Lại thêm mẫu thân của nàng ta là Lưu Yên Chi sinh ra độc nhất Mộ Dung công tử Mộ Dung Tuấn,có huynh trưởng che chở,nàng ta chẳng cần kiêng kị với ai,nhất là phụ thân.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Tâm Liên quỳ xuống “ Cha ! Là con sai rồi,con vốn cùng Tứ muội đùa giỡn một chút,không ngờ càng nháo càng lớn,lại kinh động đến người,là con không đúng !”

Hai tiểu thư nhà Mộ Dung, một người được nuông chiều sinh hư,người kia lại biết cứng biết mềm,Mộ Dung Tâm Liên cố ý làm vậy để mọi người biết khả năng của mình.Mộ Dung Thanh Liên càng ngang ngược thì nàng càng như thuận – chẳng riêng gì Mộ Dung Thái mà mọi người xung quanh cũng hiểu ý tứ của nàng.

6.

Nhìn biểu tình Mộ Dung Tâm Liên biến hóa nhanh như chớp, khoe miệng Mộ Dung Thất Thất hơi giật giật, người này quả không hổ danh cao thủ diễn trò, khí thế bừng bừng như hổ đói của Mộ Dung Thanh Liên cứ như vậy mà bị hạ xuống, sớm hay muộn gì nàng ta cũng phải chào thua Mộ Dung Tâm Liên thôi.

Mộ Dung Thất Thất thản nhiên xem diễn, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt đang hướng về phía mình. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Lí Vân Khanh.

Nam nhân này thật đẹp nha !

Mái tóc đen dài xõa ra sau gáy được điểm thêm một cây trâm xanh biếc mà đơn giản, sắc xanh của quần áo vừa làm tôn dáng vẻ cao ráo vừa hòa hợp với vẻ đẹp hoàn mỹ của hắn. Lại thêm đôi mắt ôn nhu tựa gió xuân tháng năm, khi nhìn sâu vào đôi mắt ấy, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

Có điều, càng ôn nhu càng khó nói, Mộ Dung Thất Thất vừa thấy được sự ôn nhu hiển hiện trong mắt, lại vừa thấy được hàn ý ẩn sâu nơi đáy mắt. Nam nhân như vậy, nhìn tưởng là ôn nhu đa tình, mà kì thực lại là người tuyệt đối vô tình, rõ ràng là không thể trêu chọc.

Chỉ cần một ánh mắt, Mộ Dung Thất Thất đã xem Lí Vân Khanh là đối tượng nên bài xích, tránh giao tiếp. Đối với loại người mặt nhu tâm lãnh như thế này, trong lòng Mộ Dung Thất Thất tự nhiên có cảm giác không thân thiện.

Phát hiện Lí Vân Khanh đang tò mò vừa nhìn vừa đánh giá chính mình, Mộ Dung Thất Thất rũ mắt xuống, ôm ngực, nhẹ giọng ho khan, giống như một cước kia làm nàng bị thương nghiêm trọng. Tiếng ho khan của nàng vang lên như đánh gãy hoàn cảnh bế tắc trước mắt, làm cho Mộ Dung Thái chú ý đến sắc mặt tái nhợt của nàng.

Đối với nữ nhi Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thái chẳng có tình cảm gì nhiều. Đối với Mộ Dung Thái, cuộc đời này không có gì để hãnh tiếc nuối.

Còn trẻ mà sự nghiệp làm quan đã một bước lên mây, sau lại cưới Đại tiểu thư nhà họ Lý – một họ trong Tứ đại gia tộc, bây giờ chỉ dưới một người trên vạn người, trưởng nữ lại là Hoàng Quý Phi, những điều đó khiến hắn hài lòng

Nếu xem việc khó chịu trong lòng như hạt cát gây nhậm mắt hắn thì đó là Tam tiểu thư Mộ Dung Thất Thất.

Tây Kì quốc chuộng võ thuật, không kể già trẻ, từ hoàng thân quốc thích cho đến dân chúng, ai ai cũng đều tập võ, hơn nữa dùng võ vì tôn. Khai quốc Cao Tổ Hoàng đế dùng võ bình thiên hạ, vì vậy, võ thuật, suy cho cùng không khác gì quốc hồn của nhân dân Tây Kì quốc.

Ở Tây Kì quốc, chẳng phân biệt người sang kẻ hèn, chỉ cần giỏi võ thì được người người ngưỡng mộ và kính trọng.

Mộ Dung Thái tuy là văn nhân nhưng cũng có chút quyền cước, thú thể thiếp thì thú người có bản lĩnh, vì thế con gái con trai trong nhà sinh ra có tư chất võ thuật cũng chẳng lạ.

Việc sinh ra quái thai Mộ Dung Thất Thất đã làm hỏng đi cuộc sống hoàn mỹ của hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mộ Dung Thất Thất đúng là một thứ phế vật. Đưa con bé này đến chỗ các cao tăng lúc nó một tuổi để kiểm tra khả năng, thấy nó không thể tập võ, Mộ Dung Thái ngay lập tức chán ghét.

Tuy là thân nữ nhi, không thể tập võ thì cũng là công cụ làm ấm giường, nhưng như vậy là đủ để thành phế vật.

Cho nên từ đó về sau, Mộ Dung Thái bố trí cho Mộ Dung Thất Thất ở nơi hoang vắng, chẳng hề quan tâm, biết rõ rằng nàng sẽ chẳng trộm cướp, mà nếu có đi chẳng nữa, nàng ta là nữ nhi, liệu có thể làm được không?

Đối với Mộ Dung Thái mà nói, đã nuôi chó thì chó phải giữ nhà. Trong tướng phủ, Mộ Dung Thất Thất vô năng chẳng có giá trị như vậy, chi bằng nuôi chó giữ nhà còn tốt hơn. (Lia : so sánh con mình như thế thật quá ác !!!!!)

Mộ Dung Thất Thất mới ở trong tướng phủ có ba ngày sau khi hết năm năm ở Tĩnh Tâm am, kể từ lúc nàng trở về, Mộ Dung Thái chưa buồn liếc qua đứa con gái này lấy một lần.

Nhân dịp này, Mộ Dung Thái cẩn thận nhìn nàng mà đánh giá .

Làn da trắng nõn, làn mi thon dài, ánh mắt không lớn, mũi không cao, môi không quá dày, nhan sắc thoáng có chút đậm, chỉ có thể xem là thanh tú giai nhân.

Lại nói tiếp, bản thân Mộ Dung Thái là một mỹ nam tử, phu nhân Lí Thu Thủy cũng đã từng là kinh thành song kiều chi nhất.

Nói về trưởng nữ, trước khi vào cung làm Hoàng Quý phi đã từng được xưng danh là “Đệ nhất kinh thành mỹ nhân”, nàng ta vào cung thì đến lượt Mộ Dung Tâm Liên được hưởng cái danh này, con út Mộ Dung Thanh Liên tuy nhỏ tuổi nhưng cũng có chút tư sắc, ngay cả độc đinh Mộ Dung Tuấn cũng có dáng vẻ đường đường.

Chỉ còn có mỗi Thất Thất này là chẳng thừa hưởng một tí ưu điểm nào của bọn họ. Trong nhà ai ai cũng là mỹ nhân, Thất Thất chẳng khác gì một ngọn cỏ mọc giữa rừng dày.

Cứ ngỡ năm năm trôi qua rồi sẽ có nhiều biến đổi nhưng bộ dạng Thất Thất lúc này chẳng khác gì lúc trước, trong lòng Mộ Dung Thái phát giận.

Với hăn mà nói,đưa con gái phế vật này trông chường mắt chẳng khác gì mụn ruồi mọc trên chóp mũi mỹ nhân, chẳng khác gì xương cá nghen trong cổ – muốn nuốt vào mà chẳng được, nhổ ra cũng không xong, thật là khiến người ta chán ghét đến cực điểm.

“Người ngốc ở trong này làm gì ?” Trong lòng Mộ Dung Thái đang giận điên lên mà không có chỗ phát tiết, vừa lúc thấy Mộ Dung Thất Thất liền đem oán khí phát ra, “Vừa mới trở về thì khắp nơi đồn đãi lung tung, người muốn làm chuyện tốt gì đây?”

Mộ Dung Thái không cần phân biệt tốt xấu mà mắng, khiến Mộ Dung Thất Thất cảm thấy “cực kì ủy khuất”. Được Tố Nguyệt nâng dậy, Mộ

Dung Thất Thất khẽ cúi đầu, bày ra vẻ mặt vô tội.

“Dượng, đây là nơi ở của biểu muội, nàng còn đi đâu được nữa?”

Ngay lúc Mộ Dung Thất Thất đang tính toán xem có nên tiếp tục im lặng hay không thì người bên cạnh chợt lên tiếng nói giúp nàng – rõ ràng là Lí Vân Khanh chứ chẳng còn ai khác. Người này trông thế mà lại nói giúp nàng? Điều này khiến Mộ Dung Thất Thất kinh ngạc. Tuy rằng nàng phải gọi người này một tiếng biểu ca, nhưng quan hệ giữa bọn họ rất bình thường, chẳng có gì kì lạ. Thấy Lí Vân Khanh cất lời, Mộ Dung Thái ngượng ngùng cười, “Ừ, đây vốn là Thúy Trúc viên của nha đầu này”.

Tuy rằng Lí Vân Khanh gọi phu nhân Lí Thu Thủy là cô cô, là văn bối. Nhưng Lí Vân Khanh lại là con trưởng của tộc trưởng Lý gia, tương lai sẽ kế thừa cha mình, hẳn đã mở lời, người dượng như Mộ Dung Thái đây không thể không nể mặt.

“Đã lâu không đến thăm, ta không biết biểu muội lại ở đây.” Lí Vân Khanh đảo mắt nhìn quanh Thúy Trúc viên, thấy nơi này đơn sơ cũ nát là hiểu ngay Mộ Dung Thất Thất bị đối xử như thế nào.

Bình thường Lí Vân Khanh không ra tay hỗ trợ nhưng vừa rồi bắt gặp ánh mắt mang hàm ý “xem diễn” của Mộ Dung Thất Thất, hẳn cảm thấy vị biểu muội này có sự thay đổi lớn nên vô ý hỗ trợ cho nàng.

“Theo như cháu biết thì biểu muội mới trở về có vài hôm. Mới trở về mà bên ngoài đồn đãi nhiều như vậy thì nhất định có người ghen tị với việc biểu muội sắp trở thành Tĩnh Vương phi nên mới bày trò như vậy. Dượng, chuyện như vậy chỉ có thể từ người trong phủ truyền ra, dượng nên điều tra cho thật kĩ, rốt cuộc là ai dám khi dễ biểu muội của cháu!”

Lời của Lí Vân Khanh có ba hàm ý: Một, Thất thất vừa mới trở về, chẳng thể đi ra ngoài, mấy lời đồn kia chắc chắn là đã được chuẩn bị trước. Hai, lời đồn đãi nhiều như vậy chẳng khác gì mượn tay người mà chửi bới,

bôi nhỏ Mộ Dung Thất Thất – Tỉnh Vương phi tương lai. Ba, Mộ Dung Thất Thất không chỉ có một mình, nàng còn có mẫu thân Lí Thu Thủy, còn có Lí gia hậu thuẫn.

Hàm ý của Lí Vân Khanh quá rõ ràng, Mộ Dung Thái nghe hiểu, hẳn không nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất tầm thường như vậy mà lại lọt vào mắt Lí Vân Khanh, lại còn được Lí Vân Khanh che chở.

7.

Có điều,đây là Mộ Dung phủ,việc hẳn giáo huấn nữ nhi như thế nào không phải nhờ đến tay Lí Vân Khanh.

Nghĩ vậy,ánh mắt Mộ Dung Thái lại hướng về phía Mộ Dung Thất Thất thêm lần nữa,không ngờ đến chuyện con bé này học ở đâu ra cách kiêu cảo như thế.Lí Vân Khanh nói như vậy,có lẽ là con bé này khi ở trước mặt Lí gia có nói cái gì chẳng ?

Gặp phải bộ dạng nhút nhát tỏ ra biết nghe lời của Mộ Dung Thất Thất,Mộ Dung Thái phát hỏa.Nếu không có Lí Vân Khanh đang đứng ở đây,hắn sẽ đập một cước cho thứ phế vật này ngã lăn ra.

Tướng mạo chẳng có,tài năng cũng không,Mộ Dung Thái hẳn đây làm sao có thể sinh ra một thứ phế vật như thế chứ.Thật là đáng xấu hổ !

Ban đầu nghe Lí Vân Khanh nói,Mộ Dung Tâm Liên có chút khiếp đảm,nghĩ đến chuyện nàng sai nha đầu Phỉ Thúy làm có lẽ bị bại lộ,nhưng tiếp đến Lí Vân Khanh không đả động gì thêm,phụ thân cũng không truy cứu tiếp,Mộ Dung Tâm Liên khẽ thở nhẹ.

Xem ra phụ thân không muốn giải quyết chuyện của Mộ Dung Thất Thất.Cũng phải thôi,phế vật rốt cục cũng chỉ là phế vật,chẳng có tác dụng gì cho gia tộc,làm sao tránh khỏi cảnh bị phụ thân ghét bỏ !

Lí Vân Khanh nói chuyện,Mộ Dung Thái yên lặng,chợt bên ngoài vắng đến một trận khốc nháo hô thiên gọi địa.Hai nữ nhân ăn vận đẹp đẽ một trước một sau chạy ủa vào Thúy Trúc viên,vừa khốc vừa gọi “ Con của ta !”.

“Thanh nhi,mặt của con bị sao vậy ?” Lưu Yên Chi với bộ trang sức đầy đầu loạng choạng nhào tới ôm lấy Mộ Dung Thanh Liên ,”Rõ ràng là ả kia lòng dạ hiểm độc,ra tay tàn bạo là muốn hủy dung con ta đây mà !”

Tiếng nước nở của Lưu Yên Chi vừa thốt lên thì tiếng gào khốc của Trịnh Mẫn vang lên như đáp lại “ Tâm Liên,Tâm Liên của ta,làm sao con lại bị như vậy ? Cái trọng yếu nhất của nữ nhi là dung mạo,là ai ghen ghét mỹ mạo của con nên ra tay độc ác như thế này ? Tâm nhi của ta thật đáng thương a !”

Vì sự có mặt của hai nữ nhân này mà không khí trong Thúy Trúc viên trở nên dị thường nóng nực.

Lưu Yên Chi ôm Mộ Dung Thanh Liên đi đến trước mặt Mộ Dung Thái,chỉ cho hắn xem vết roi trên mặt Thanh Liên “ Lão gia,người xem Thanh nhi của chúng ta a,nó sắp thi tài ở Học viện rồi,bị trúng vết thương như thế này thì còn mặt mũi nào mà thi đấu nữa a !”

Lưu Yên Chi đúng là người rất có phong vận,tuy đã sinh nở hai lần,tuổi đã hơn ba mươi nhưng làn da vẫn mịn màng,ngũ quan vẫn mê người.Nàng lấy khăn tay ra chùi nước mắt,mắt trừng phẫn hận nhìn về phía Mộ Dung Tâm Liên.

“Lão gia,nếu Thanh nhi gặp chuyện không may,thiếp đây cũng không thiết sống nữa !”

Gặp phải Lưu Yên Chi “ Thấy có chuyện liền đánh trống kêu oan”,Trịnh Mẫn cũng không vừa,đưa Mộ Dung Tâm Liên đến trước mặt Mộ Dung Thái để hắn thấy vết thâm của nhuyển kiếm trên mặt nàng ta.

So với bộ dạng ung dung của Lưu Yên Chi,Trịnh Mẫn sở hữu dáng vẻ thon thả đáng yêu của thiếu nữ,đặc biệt là đôi mắt mọng nước như hoa đào kia,chỉ cần một ánh nhìn thì lay động lòng người. Thấy Lí Vân Khanh cất lời, Mộ Dung Thái ngượng ngùng cười, “Ừ, đây vốn là Thúy Trúc viên của nha đầu này”.

Tuy rằng Lí Vân Khanh gọi phu nhân Lí Thu Thủy là cô cô, là văn bối. Nhưng Lí Vân Khanh lại là con trưởng của tộc trưởng Lý gia, tương lai sẽ kế thừa cha mình, hẳn đã mở lời, người dượng như Mộ Dung Thái đây không thể không nể mặt.

“Đã lâu không đến thăm, ta không biết biểu muội lại ở đây.” Lí Vân Khanh đảo mắt nhìn quanh Thúy Trúc viên, thấy nơi này đơn sơ cũ nát là hiểu ngay Mộ Dung Thất Thất bị đối xử như thế nào.

Bình thường Lí Vân Khanh không ra tay hỗ trợ nhưng vừa rồi bắt gặp ánh mắt mang hàm ý “ xem diễn” của Mộ Dung Thất Thất, hẳn cảm thấy vị biểu muội này có sự thay đổi lớn nên vô ý hỗ trợ cho nàng.

“Theo như cháu biết thì biểu muội mới trở về có vài hôm. Mới trở về mà bên ngoài đồn đãi nhiều như vậy thì nhất định có người ghen tị với việc biểu muội sắp trở thành Tĩnh Vương phi nên mới bày trò như vậy. Dượng, chuyện như vậy chỉ có thể từ người trong phủ truyền ra, dượng nên điều tra cho thật kĩ, rốt cuộc là ai dám khi dễ biểu muội của cháu!”

Lời của Lí Vân Khanh có ba hàm ý: Một, Thất thất vừa mới trở về, chẳng thể đi ra ngoài, mấy lời đồn kia chắc chắn là đã được chuẩn bị trước. Hai, lời đồn đãi nhiều như vậy chẳng khác gì mượn tay người mà chửi bới, bôi nhọ Mộ Dung Thất Thất – Tĩnh Vương phi tương lai. Ba, Mộ Dung Thất Thất không chỉ có một mình, nàng còn có mẫu thân Lí Thu Thủy, còn có Lí gia hậu thuẫn.

Hàm ý của Lí Vân Khanh quá rõ ràng, Mộ Dung Thái nghe hiểu, hắn không nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất tầm thường như vậy mà lại lọt vào mắt Lí Vân Khanh, lại còn được Lí Vân Khanh che chở.

7.

Có điều,đây là Mộ Dung phủ,việc hắn giáo huấn nữ nhi như thế nào không phải nhờ đến tay Lí Vân Khanh.

Nghĩ vậy,ánh mắt Mộ Dung Thái lại hướng về phía Mộ Dung Thất Thất thêm lần nữa,không ngờ đến chuyện con bé này học ở đâu ra cách kiêu cảo như thế.Lí Vân Khanh nói như vậy,có lẽ là con bé này khi ở trước mặt Lí gia có nói cái gì chẳng ?

Gặp phải bộ dạng nhút nhát tỏ ra biết nghe lời của Mộ Dung Thất Thất,Mộ Dung Thái phát hỏa.Nếu không có Lí Vân Khanh đang đứng ở đây,hắn sẽ đập một cước cho thứ phế vật này ngã lăn ra.

Tướng mạo chẳng có,tài năng cũng không,Mộ Dung Thái hắn đây làm sao có thể sinh ra một thứ phế vật như thế chứ.Thật là đáng xấu hổ !

Ban đầu nghe Lí Vân Khanh nói,Mộ Dung Tâm Liên có chút khiếp đảm,nghĩ đến chuyện nàng sai nha đầu Phi Thúy làm có lẽ bị bại lộ,nhưng tiếp đến Lí Vân Khanh không đả động gì thêm,phụ thân cũng không truy cứu tiếp,Mộ Dung Tâm Liên khẽ thở nhẹ.

Xem ra phụ thân không muốn giải quyết chuyện của Mộ Dung Thất Thất.Cũng phải thôi,phế vật rốt cục cũng chỉ là phế vật,chẳng có tác dụng gì cho gia tộc,làm sao tránh khỏi cảnh bị phụ thân ghét bỏ !

Lí Vân Khanh nói chuyện,Mộ Dung Thái yên lặng,chợt bên ngoài vẳng đến một trận khóc nháo hô thiên gọi địa.Hai nữ nhân ăn vận đẹp đẽ một trước một sau chạy ủa vào Thúy Trúc viên,vừa khóc vừa gọi “ Con của ta !”.

“Thanh nhi,mặt của con bị sao vậy ?” Lưu Yên Chi với bộ trang sức đầy đầu loạng choạng nhào tới ôm lấy Mộ Dung Thanh Liên ,”Rõ ràng là ả kia lòng dạ hiểm độc,ra tay tàn bạo là muốn hủy dung con ta đây mà !”

Tiếng nước nở của Lưu Yên Chi vừa thốt lên thì tiếng gào khóc của Trịnh Mẫn vang lên như đáp lại “ Tâm Liên,Tâm Liên của ta,làm sao con lại bị như vậy ? Cái trọng yếu nhất của nữ nhi là dung mạo,là ai ghen ghét mỹ mạo của con nên ra tay độc ác như thế này ? Tâm nhi của ta thật đáng thương a !”

Vì sự có mặt của hai nữ nhân này mà không khí trong Thúy Trúc viên trở nên dị thường náo nhiệt.

Lưu Yên Chi ôm Mộ Dung Thanh Liên đi đến trước mặt Mộ Dung Thái,chỉ cho hắn xem vết roi trên mặt Thanh Liên “ Lão gia,người xem Thanh nhi của chúng ta a,nó sắp thi tài ở Học viện rồi,bị trúng vết thương như thế này thì còn mặt mũi nào mà thi đấu nữa a !”

Lưu Yên Chi đúng là người rất có phong vận,tuy đã sinh nở hai lần,tuổi đã hơn ba mươi nhưng làn da vẫn mịn màng,ngũ quan vẫn mê người.Nàng lấy khăn tay ra chùi nước mắt,mắt trừng phẫn hận nhìn về phía Mộ Dung Tâm Liên.

“Lão gia,nếu Thanh nhi gặp chuyện không may,thiếp đây cũng không thiết sống nữa !”

Gặp phải Lưu Yên Chi “ Thấy có chuyện liền đánh trống kêu oan”,Trịnh Mẫn cũng không vừa,đưa Mộ Dung Tâm Liên đến trước mặt Mộ Dung Thái để hắn thấy vết thâm của nhuyển kiếm trên mặt nàng ta.

So với bộ dạng ung dung của Lưu Yên Chi,Trịnh Mẫn sở hữu dáng vẻ thon thả đáng yêu của thiếu nữ,đặc biệt là đôi mắt mọng nước như hoa đào kia,chỉ cần một ánh nhìn thì lay động lòng người. “Lão gia,Tâm nhi hiện đang là kinh thành Đệ nhất mỹ nhân a ! Nhiều vị quan gia công tử ái mộ

Tâm nhi nhà ta, không thiếu công tử thiếu gia nhà giàu có muốn thú Tâm nhi về làm vợ, vậy mà dung mạo đẹp dễ bị hủy như vậy, làm sao Tâm nhi đáng thương của chúng ta còn sống được nữa đây ! Lão gia, người phải làm chủ cho mẹ con chúng ta a !”

Hai nữ nhân, cộng thêm hai thiếu nữ, bốn người vừa khóc nháo vừa cãi nhau thành một đoàn hỗn loạn, thật là ầm ĩ, Mộ Dung Thất Thất khẽ nhú mày, nếu sớm biết việc đưa đám nữ nhân này vào trong để họ khóc điếc tai như thế này thì đã chẳng để họ vào đây.

Vẻ sốt ruột của Mộ Dung Thất Thất được Lí Vân Khanh thu hết vào trong tầm mắt, hẩn nhìn nàng với ánh mắt hứng thú. Xem ra, gần đây biểu muội có sự thay đổi —

Hai ái thiếp khóc đến tê tâm liệt phế, đều đòi mình phải chủ trì công đạo – khiến Mộ Dung Thái thật là nhức đầu. Cả hai bên đều là con quý con yêu, một đứa thì tài năng xuất chúng, đứa kia thì dung mạo hơn người, bình thường hai đứa này không giương cung bạt kiếm, thế nhưng hôm nay có chuyện gì lạ khiến cho chúng nó lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay thế kia !

Dù thế nào đi nữa Mộ Dung Thái cũng không muốn biết nguyên nhân, đã thế lại còn có một Lí Vân Khanh đang bày vẻ mặt xem diễn đứng bên cạnh mà ôm bả vai, khiến trong lòng Mộ Dung Thái phát hỏa, ”Thôi ngay, đừng có làm loạn, phủ đang tiếp khách! Đều về hết đi cho ta !”

Lưu Yên Chi và Trịnh Mẫn nghe Mộ Dung Thái nói thế mà sửng sốt, hiểu ngay là lão gia nhà mình đang cực kì tức giận, hai người đi theo Mộ Dung Thái đã nhiều năm tất đã hiểu ý, thu liễm lại tính tình, lau lệ rồi túm lấy con gái mình rời khỏi Thúy Trúc viên.

Lúc rời đi Trịnh Mẫn dùng ánh mắt ai oán mà liếc Mộ Dung Thái, ngược lại, Lưu Yên Chi lại giữ nguyên bộ dạng kêu oan cho con, khẽ liếc đưa tình

với Mộ Dung Thái một cái,hàm ý bảo “ Lão gia,hôm nay thiếp vì lão gia mà hầm canh gà,buổi tối lão gia nhất định phải qua đó nha !”

Nếu như bên cạnh không có người,Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ phỉ nhổ không thương tiếc.Khó trách tại sao Lưu Yên Chi chẳng nề địa vị mà bức Đại phu nhân,thật đúng là nữ nhân “Sùng ái nên cậy thế” mà.

Bọn họ đi rồi,Mộ Dung Thái lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thất Thất,”Người nghĩ ta ngốc hay sao,vừa mới trở về mà gây ra nhiều chuyện như vậy,người phải ở đây mà hối lỗi trong một tháng,tuyệt đối không được đi đâu,đừng làm cho ta xấu hổ thêm nữa ! Hừ -“

Vung tay áo bước đi,Mộ Dung Thái cũng chẳng màng đến Lí Vân Khanh vẫn còn đứng ở đây mà vội vàng rời khỏi Thúy Trúc viên,hướng tới Ngẫu Hương viện – nơi ở của Trịnh Mẫn.Trong đầu hăn lúc này chỉ có việc dung mạo của Mộ Dung Tâm Liên có bị hủy hay không mà thôi.

Đứa con gái này là Đệ nhất mỹ nhân của kinh thành,Mộ Dung Thái đang trông mong gả nó vào hoàng cung ! Đến lúc đó nhà hăn có hai vị phi tử,đó là vinh quang tối thượng mà hăn hằng ao ước a !

Bộ dạng vội vàng của Mộ Dung Thái làm cho Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn chết tâm với cái nhà này.Xem ra,Mộ Dung Thái chẳng hề quan tâm đến nữ nhi của mình a ! Nếu không phải đáp ứng cha nuôi mà bảo hộ người kia cho chu toàn,nàng đã sớm du ngoạn giang hồ,hơi đâu chuốc lấy thân phận Tam tiểu thư mà chịu oan ức đủ bề !

“Ô Mi,Tổ Nguyệt,làm phiền các người dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ một chút,mấy đồ trang trí kia hỏng rồi thì vứt đi,nếu còn sử dụng được thì cũng cất đi,để lần nào loạn sau cũng còn có đồ mà dùng !” Bị một lần bốn nữ nhân vây lấy mà âm ỉ,Mộ Dung Thất Thất có chút mệt mỏi,quay đầu nhìn Lí Vân Khanh,Mộ Dung Thất Thất cũng lười giả vờ,”Biểu ca,thứ cho muội tùy tiện,nhưng muội cần phải ngủ !”

“Không giả vờ nữa ?” Lí Vân Khanh ngạc nhiên nhìn vẻ thẳng thắn của Mộ Dung Thất Thất, vừa rồi nữ nhân này trong mắt vẫn còn có vẻ nhát gan, giờ lại trông linh lợi như mèo, để lộ ra tinh quang, đây mới đúng là con người thật của nàng. Phải, phải như vậy mới đúng là nàng !.

“Biểu ca là người thông minh, giả vờ trước mặt kẻ thông minh há chẳng phải tự biến mình thành trò cười sao ?”

Trên thế giới này có một loại người, bọn họ là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ tài trí đã hơn người, mặc kệ ai kia đang diễn trò, bọn họ sẽ nhìn ra được bộ mặt thật của kẻ đó đang ẩn sau lớp phấn son tô vẽ kia.

Mà Lí Vân Khanh vừa vặn lại là loại người này.

Nếu đã bị hấn vạch mặt, thà cứ tự nhiên thoải mái mà làm chính mình còn hơn là cứ diễn trò hài kịch để rồi cho hấn cơ hội cười chê.

“Nếu cô cô biết được sự thay đổi của biểu muội, nhất định cô cô sẽ rất mừng”. Lí Vân Khanh quả thực có mắt nhìn người, đôi mắt của cô gái kia rõ ràng là tràn đầy sức sống, tựa như một con mèo uyển chuyển, không, phải nói là như một con báo nhỏ kiết ngạo bất tuân mới đúng !

Xem ra, cuộc sống của hấn sẽ không còn vô vị nữa !.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 8+9

Tại Ngẫu Hương viện,Mộ Dung Thái ưỡn cái bụng tròn tròn mà an ủi Trịnh Mẫn đang lệ hoa đầy mặt,”Thôi mà,đừng khóc nữa,ngươi khóc làm lòng của lão gia ta đây đau như cắt a !”.

“Lão gia bất công ! Người xem,mặt của Tâm Liên như vậy thì còn ra bộ dáng gì nữa ! Lễ hội Thất tịch sắp đến rồi,người làm sao mà giúp được Tâm Liên a ! Lần trước vẫn an Dương phi,Dương phi còn khen Tâm Liên nhà ta nhan sắc sắc sảo.Nếu mang cái bộ mặt thế này đến hội Thất tịch,Tâm Liên sao dám gặp người ? Lần này lão gia mà không phạt Thanh Liên,thiếp không chịu đâu !”

Trịnh Mẫn thấy nơi đầu tiên mà Mộ Dung Thái đến chính là nơi này,trong lòng rất ư là cao hứng.

Mặc dù Mộ Dung Thanh Liên có thiên phú võ thuật,nhưng nữ nhân cuối cùng cũng phải lập gia đình,nam nhân thường không thích nữ nhân cường ngạnh.Từ xưa chỉ có anh hùng cứu mỹ nhân,ai đời lại có chuyện mỹ nhân cứu anh hùng !.

Trịnh Mẫn rất tin tưởng vào nữ nhi của mình,Mộ Dung Tuyết Liên còn có thể làm Hoàng Quý phi,dung mạo của Mộ Dung Tâm Liên đâu hề thua kém.Huống chi đại phu nhân Lí Thu Thủy vẫn còn đang ở Phật đường ăn chay lễ Phật,nếu có nắm được tình hình cũng khó lòng ngăn cản được con đường phú quý của Mộ Dung Tâm Liên.

“Được rồi,đừng khóc nữa,vẫn là nên chữa cho mặt của Tâm Liên trước !”.Mộ Dung Thái lấy ra một cái hộp thuốc nho nhỏ,”Đây là ngọc mỡ do

Liên công tử đặc chế,do Tuyết Liên đưa đến,nàng bôi cho Tâm Liên đi !
Đừng để mặt mày hốc hác,làm phiền lòng ta ! ”

Vừa nghe thấy là ngọc mỡ của Quái y Liên công tử ,Trịnh Mẫn vội vàng nhận lấy,mở hộp thuốc,mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra,”Quả nhiên là thuốc tốt !”

“Phải,Tuyết Liên có hai hộp,một hộp này cho Tâm Liên,thuốc này chữa mặt cho nó tốt lắm !”

Mộ Dung Thái ở lại chỗ của Trịnh Mẫn làm ầm ĩ một lát rồi vội vàng sang Lan Hương viện – chỗ ở của Lưu Yên Chi.

Nhìn thấy dáng người to mọng của Mộ Dung Thái biến mất,Trịnh Mẫn khẽ hừ một tiếng,cẩn thận cầm ngọc mỡ mà bôi lên mặt Tâm Liên.

“Nương,cha vẫn thích Tứ muội muội hơn !”.Mộ Dung Tâm Liên cúi đầu,hàng mi dài khéo che đi cảm xúc trong mắt.

“Tâm Liên,nhớ thật kĩ,dù phải chịu nhiều ủy khuất,nhất định phải nhẫn.Con so với Thanh Liên thông minh hơn,nhanh nhẹn hơn,về sau xuất giá phải gả vào chỗ tốt !”.Không có con trai,Trịnh Mẫn chỉ có Mộ Dung Tâm Liên làm chỗ dựa,vì vậy thấy con mình ủy khuất,trong lòng người mẹ cũng thấy đau.

“Nương,con muốn làm Tĩnh Vương phi !Con muốn gả cho Long Trạch Cảnh Thiên !”

Nghe Trịnh Mẫn nhắc tới chuyện lập gia đình,Mộ Dung Tâm Liên đột nhiên ngẩng đầu,trong mắt lóe lên tia quang mang kì lạ.

“Cái thứ phế vật Mộ Dung Thất Thất kia cái gì cũng chẳng có,vậy mà dựa vào đâu lại được làm Tĩnh Vương phi,con không cam lòng,con thực

không cam lòng! Cùng lắm thì nàng ta có thân phận cao quý, nhưng lại bất tài !” Tay Mộ Dung Tâm Liên nắm chặt lại.

“Nường, hôm nay Thanh Liên nói móc con chỉ đi làm thiếp cho kẻ khác. Nường, nường không biết là con muốn giết ả kia đến nhường nào đâu ! Thật là đáng hận mà !”.

Nghe xong lời Mộ Dung Tâm Liên, Trịnh Mẫn khóc lệ tràn mi.

Không có con trai, nàng ở trong phủ này yếu thế hơn rất nhiều so với Lưu Yên Chi. Bình thường Lưu Yên Chi châm chọc khiêu khích, nói xỏ nói xiên nàng có thể nhẫn nhịn được. Bây giờ ngay cả Mộ Dung Thanh Liên lớn mật cũng dám làm nhục con gái yêu của mình, Trịnh Mẫn không thể không cắn chặt răng nanh mà ghi hận !.

“Tâm nhi, mẫu thân sẽ không để cho con phải chịu ủy khuất. Con không phải muốn gả cho Long Trạch Cảnh Thiên làm Tĩnh Vương phi sao, ta đã có cách !”

Lời nói của mẫu thân làm tâm tình của Tâm Liên chuyển tốt, nàng lập tức cầm tay của mẫu thân mà hỏi dồn.

“Nường, nường có cách ? Hôn ước của bọn họ là do Hoàng thượng ban, nường có cách gì khiến Vương gia thú nữ nhi ? Nữ nhi tuyệt đối không an phận làm thiếp để rồi bị cái thứ phế vật kia coi thường đâu. Nường, nếu nữ nhi được làm Tĩnh Vương phi, nhất định là năm mớ cũng nhớ tới người !”.

Nhìn thấy bộ dáng của Mộ Dung Tâm Liên, Trịnh Mẫn biết được trong lòng nàng ta chỉ có mối Long Trạch Cảnh Thiên.

Vương gia văn võ song toàn, đáng vẽ đường đường, có khả năng lên ngôi Thái tử, tương lai có khả năng trở thành Hoàng đế. Nếu Vương gia đăng cơ, vậy con mình không phải là Hoàng hậu – mẫu nghi thiên hạ rồi sao ?.

Nghĩ đến tương lai đẹp đẽ của Mộ Dung Tuyết Liên,Trịnh Mẫn khẽ cắn môi,trong lòng sinh ra độc kế.Mộ Dung Thất Thất,người cản trở con đường phú quý của con gái ta,đừng trách ta thủ hạ vô tình !.

Trịnh Mẫn khẽ nói vài câu vào tai Tâm Liên,nghe xong lời nói của mẫu thân,Tâm Liên sững sốt,”Mẫu thân,làm được ư? Hủy danh tiết của Thất Thất thì có thể khiến Tĩnh Vương hủy hôn sao ?Làm sao mà tìm được nam nhân nào chịu theo kế này ?”

“Kẻ cần tìm kia không phải là có sẵn sao ?”Trên gương mặt nhu hòa của Trịnh Mẫn thoáng hiện lên tia ngoan độc.

Lưu Yên Chi càn rỡ trong cái phủ này không phải là nhờ sinh được độc nhất Mộ Dung công tử Mộ Dung Tuấn sao ? Ắ ta vin mãi vào cái cớ này mà cao cao tại thượng,đầy ải mình khiến mình khổ sở đó thôi.

Nếu đứa con trai bảo bối của Lưu Yên Chi xuất hiện ở trên giường của Mộ Dung Thất Thất,đôi huynh muội này xảy ra chuyện ám muội,chẳng riêng gì Mộ Dung Thất Thất mà danh dự của Mộ Dung Tuấn cũng bị hủy hoại ! Nàng thật muốn thấy vẻ mặt của Lưu Yên Chi khi thấy kẻ của mình thành công nha !.

“Nương,kế sách của người hay lắm,một mũi tên trúng hai con nhạn !Mỗi lần Mộ Dung Tuấn nhìn nữ nhi đều nhìn bằng ánh mắt mê đắm,thật là kinh tởm muốn chết !Nếu làm vậy mà diệt được một lúc hai kẻ đáng ghét,vậy thì không còn gì tốt hơn !”.Mộ Dung Tâm Liên hiểu được ý của mẫu thân,liên thanh nói không ngừng.

Mộ Dung Thất Thất,người xuống địa ngục đi ! Có gan dám cuỗm nam nhân của ta sao ,ta sẽ cho người nếm mùi lợi hại của ta !Năm đó không giết chết người,xem như người mạng lớn .Còn bây giờ,ta sẽ cho người sống không bằng chết ! Đem cái thân phận cao quý của người mà xuống mồ đi !.

Mẹ con Tâm Liên nhìn nhau mà hiểu ý, hai đôi mắt hoa đào kia lóe lên tia ngoan độc chẳng khác gì độc xà, hai khóe miệng nở nụ cười tàn khốc. Cơ bản là võ thuật của Thanh Liên cao hơn so với Tâm Liên nên nàng ta không bị gì nghiêm trọng, chỉ là vết thương ngoài da. Mộ Dung Thái liền cho một thanh bảo kiếm tốt để trấn an nàng ta.

Về Lưu Yên Chi, muốn nàng ta không nháo loạn thì tốt nhất là thuyết phục nàng ta ở trên giường, Mộ Dung Thái vốn ưa cách giải quyết nhẹ nhàng này, cho nên nói chưa đến hai lời bèn lôi Lưu Yên Chi vào đại chiến vài hiệp, khiến mỹ nhân dựa vào lòng mình mà hồng hộc thở, vậy là vấn đề của hắn đã được giải quyết xong.

Sau vài ngày, tướng phủ thực yên lặng. Mộ Dung Thất Thất “thành thành thật thật” đứng ở trong Thúy Trúc viên mà “Tĩnh tâm”, Mộ Dung Tâm Liên cùng Thanh Liên cũng không xuất môn mà nháo loạn.

Mười ngày sau, Phi Thúy đến Thúy Trúc viên, bảo là mời Thất Thất ra đình ngắm trăng khuya.

“Ngắm trăng? Sao mà đi đây? Ta vẫn đang phải “Tĩnh tâm” mà?” Chẳng cần điều tra gì cũng biết đám nữ nhân kia thật “có hảo ý”, lại thêm gần đây nàng bề bộn nhiều việc, chẳng còn hơi đâu mà đáp lễ lại “tâm ý” của đám nữ nhân kia nên thẳng thắn từ chối lời mời của Phi Thúy.

9.

“Tam tiểu thư, nhị tiểu thư đã đích thân đưa bài thiếp cho người, tại sao người lại viện cớ này cớ nọ mà không đi? Nếu không phải Nhị tiểu thư vẫn còn nhớ đến Tam muội của mình, người cho rằng ta chịu sai vật mà chạy đến đây vào lúc trời nóng như thế kia ư?”

Phi Thúy có một đôi mắt trời sinh sắc nhọn, bị Mộ Dung Thất Thất cự tuyệt thẳng thừng khiến nàng ta một phen mất mặt, lúc này hai má nàng ta

đỏ ửng, hai tay chống nạnh, từ “miệng hoa “ tuôn ra một tràng những lời nói khó nghe

“Sao không tự biết mình là ai, lại còn giả đồ tự xem mình như trung tâm, nói trắng ra người là cái thứ phế vật, vậy mà dám được voi đòi tiên !”

Ban đầu Phỉ Thúy là nha hoàn của Mộ Dung Thất Thất, vì thấy Tam tiểu thư thật là vô năng nên quay sang làm cho Mộ Dung Tâm Liên, sau trở thành tâm phúc của nàng ta. Nếu không phải giúp cho kế hoạch của Nhị tiểu thư thành công, Phỉ Thúy không muốn dây dưa nhiều lời cùng cái thứ “Phế vật” này.

Mộ Dung Thất Thất hí mắt, nhìn cái miệng của Phỉ Thúy hết đóng vào lại mở ra, toàn là lời nói độc địa, ban đầu còn muốn tha cho kẻ phản phúc này con đường sống, hiện tại càng buông càng khó trị, ả ta cứ hở ra là “Phế vật, phế vật”, nghe nhàm phát sợ . “Người nói xong chưa?” Thanh âm của Mộ Dung Thất Thất trở nên trong trẻo lạ thường mà lạnh lùng, Tô Mi và Tố Nguyệt theo hầu đã lâu nên biết đây là điềm báo sự tức giận của tiểu thư.

“A, tại sao ta lại phải dừng? Trong kinh thành ai mà chẳng biết tiếng Tam tiểu thư văn không có mà võ cũng không, vậy người còn sợ cái gì nữa. Người đàn độn như vậy, chẳng trách những người theo người cũng hóa ngây hóa ngốc hết cả!”

Phỉ Thúy cứ thao thao mà nói nên chẳng để ý đến không khí chung quanh đang chuyển lạnh, Tố Nguyệt cùng Tô Mi đang mắng thầm trong lòng cái ả chết tiệt kia. Con giun xéo lắm cũng quẩn, không thể cứ nín nhịn mà cho qua mãi được, Mộ Dung Thất Thất lạnh lùng buông ra một câu “Và miệng!”

Chẳng đợi Phỉ Thúy nghe rõ, Tô Mi đã nghiêng mình đến trước mặt nàng ta, không cần nhiều lời đã “Bốp bốp” – tát vào mặt nàng ta hai cái .

Mấy ngày nay cứ phải nhịn nhục khiến Tô Mi ức đến phát ghen rồi, nhìn thấy Phỉ Thúy “khi dễ” tiểu thư như vậy khiến tay của Tô Mi thật là ngứa ngáy. Cho nên khi tiểu thư vừa hạ lệnh, ngay lập tức Tô Mi vọt qua chỗ của Phỉ Thúy, nhanh đến độ ả ta không kịp tránh.

Tô Mi là kẻ tập võ, sức tay rất lớn nên vừa mới tát có hai cái đã khiến cho đầu óc Phỉ Thúy choáng váng, hai mắt hoa hoa, hai hàng máu mũi chảy ra.

Phỉ Thúy cố gắng đứng vững, nghe thấy tiếng cười khanh khách của Tô Mi, lại lấy tay lau mũi, thấy tay mình đầy máu nóng bèn hét tướng lên, “Người! Người dám đánh ta!”.

“Đánh người thì đã sao? Đánh người chính là đánh kẻ vô liêm sỉ đấy!” Tô Mi nâng mắt, chậm rãi xoa cổ tay, “Người có mắt như mù, dám khi dễ tiểu thư của chúng ta, cho người hai cái tát vẫn còn nhẹ lắm!”.

“A a a a! Ta liều mạng với người!”

Bình thường Phỉ Thúy đâu phải chịu khổ sở như vậy, gặp phải nha hoàn của Mộ Dung Thất Thất cư xử theo lối “Cả vú lấp miệng em”, lửa giận nổi ngùn ngụt sau ót, nàng ta bèn cầm đầu mà lao thẳng đến chỗ Tô Mi.

Chẳng cần chờ đến lúc Phỉ Thúy tới được chỗ mình, Tố Nguyệt đang đứng ở một bên bèn nhắc chân đá một cái ngay ngực nàng ta, một cước kia khiến Phỉ Thúy trực tiếp bay thẳng ra ngoài.

“Phanh –” Không rõ là Tố Nguyệt cố ý hay không, kẻ ăn đau vẫn là Phỉ Thúy, ngay lúc nàng ta rơi xuống, cái ót vừa vịn đụng trúng phải hòn non bộ (núi đá mini ở hồ cá đó mà), lập tức thấy một trận choáng váng đầu óc, sờ sờ thì thấy một tay dính đầy máu, Phỉ Thúy ôm cổ họng mà kêu khóc.

“Nguy quá, giết người a! Người đâu, mau tới đây! Tam tiểu thư muốn giết người a!”

Phỉ Thúy lớn giọng kêu gào, lập tức thu hút được một đám người chạy đến, sau thì Mộ Dung Tâm Liên cũng nghe được tin tức nên cũng vội vàng chạy lại đây.

“Phỉ Thúy, người bị sao vậy?” Nhìn thấy má nàng ta sưng đỏ, mặt thì đầy máu, Mộ Dung Tâm Liên thiếu điều nhìn không ra. Nếu không nhớ bộ quần áo trên người Phỉ Thúy trông như thế nào, Mộ Dung Tâm Liên chắc chắn không thể nhận ra cái kẻ có mặt sưng như cái đầu heo kia là tâm phúc của mình.

Phỉ Thúy là kẻ chuyên đổi trắng thay đen, hôm nay phải chịu khổ ở chỗ Mộ Dung Thất Thất, thật là nhịn không được mà. Vừa vặn có chủ tử ở đây, chỉ bằng đem sự tình nháo đại đi, dù sao thanh danh của Mộ Dung Thất Thất cũng đủ thối, lại thêm việc này cũng không có gì thay đổi.

” Ô ô ô ... Nhị tiểu thư,xin người hãy làm chủ cho nô tỳ ! Nô tỳ tự tay mang thiệp của Nhị tiểu thư đến mời Tam tiểu thư nhưng còn chưa kịp nói quá hai câu đã bị Tam tiểu thư sai người ra đánh nô tỳ a ! Nô tỳ có ý tốt nên mới đến đây mà lại còn bị đánh đến như vậy,thậm chí Tam tiểu thư còn dọa giết nô tỳ,Nhị tiểu thư nhất định phải cứu nô tỳ a !”

Nghe lời Phỉ Thúy nói xong, Mộ Dung Tâm Liên cảm thấy thật đáng ngờ, không phải lúc nào Mộ Dung Thất thất cũng vô năng yếu đuối sao, sao lại có gan làm chuyện này? Nhưng xem ra Phỉ Thúy có vẻ không nói dối, mà vết thương kia cũng không phải là ngụy tạo, ắt hẳn là Thất Thất đã động thủ rồi.

“Tam muội muội, Phỉ Thúy nói thật ư? Là muội đánh nàng ta sao? Là ta sai nàng đến mời muội đi thưởng nguyệt, cho dù muội không muốn đi thì cũng đừng trút giận lên đầu nha hoàn chứ! Rốt cuộc là Phỉ Thúy làm sai điều gì khiến muội phải ra tay độc ác như vậy?”

Danh tiếng của Mộ Dung Tâm Liên trong tướng phủ từ xưa đến nay vẫn luôn tốt đẹp, dung mạo lại mỹ miều, so với Mộ Dung Thanh Liên lại hòa nhã, không ra vẻ tiểu thư hách dịch, nên được lòng rất nhiều người.

Nghe xong mấy lời của Mộ Dung Tâm Liên về việc Mộ Dung Thất Thất không phân biệt tốt xấu mà đánh Phỉ Thúy, ai nấy đều nhao nhao lên cho rằng Tam tiểu thư là kẻ không tốt.

Không hổ là kẻ biết diễn trò a! Trong lòng Mộ Dung Thất Thất không ngừng tán thưởng, xem ra Mộ Dung Tâm Liên rất được nhân tâm, mọi người trong tướng phủ này không ngại nói giúp nàng ta mấy câu.

“Nhị tỷ tỷ, sự tình không phải như thế ...” Một Mộ Dung Thất Thất nhát gan cuối cùng cũng đã mở miệng “Phỉ Thúy nói muội là thứ phế vật, căn bản là không xứng đáng cùng nhị tỷ tỷ đi ngắm trăng, nàng ta còn bảo muội là vệt con xấu xí, nhị tỷ tỷ là thiên nga, bảo muội đi xách giày cho tì vẫn không xứng.”

Lời của Mộ Dung Thất Thất vừa thốt ra khiến Mộ Dung Tâm Liên ngây người. Phỉ Thúy là kiểu người như thế nào, nàng rõ hơn ai hết, nếu là từ cửa miệng Phỉ Thúy nói ra, thì có lẽ là thật, suy cho cùng, đây cũng là lời nàng và Phỉ Thúy thường nói xấu sau lưng.

“Nàng còn bức ta, muốn ta đem vị trí Tĩnh Vương phi nhường lại cho tỷ. Nàng ta nói chỉ có mỹ nhân như tỷ đây mới có thể sánh đôi cùng Tĩnh vương, hai người mới là thiên sinh nhất đôi, đích thiết nhất song (đại khái là hai người vốn sinh ra là dành cho nhau, xứng đôi vừa lứa).Mà ta là kẻ văn ngu võ dốt, là thứ phế vật, nên sớm biết phận mà rút đi cho khuất mắt, đừng ở lại mà cản trở chuyện tình duyên của tỉ.”

Mộ Dung Thất Thất thấp giọng mà nước nỡ, khóc đến độ vai thấp vai cao, hợp với đôi mắt ngấn lệ, trông thật thảm đạm đáng yêu. Đám người kia

đang có ý chê bai Mộ Dung Thất Thất thấy vậy bèn nhìn Mộ Dung Tâm Liên và Phi Thúy bằng ánh mắt khác.

“Muội nghĩ Nhị tỷ vốn là người hiền lành, làm sao lại có thể dạy dỗ ra thứ nô tài như thế, ả nô tài này có thể làm hỏng danh dự của tỷ, cho nên ... cho nên muội mới mắng ả ta có hai câu. Chẳng ngờ, ả ta lại tự tát vào mặt mình, tự lấy đầu chàng tặng đá, về sau thì như mọi người đã thấy ... “

“Người nói bậy! Rõ ràng là cái thứ “Phế vật” kia đánh ta! Các người không nên tin vào mấy lời nhảm nhí đó!” Thấy năng lực đối trắng thay đen của Mộ Dung Thất Thất xem ra còn lợi hại hơn mình gấp mấy lần, Phi Thúy vội vàng bưng mặt nhảy ra, “Nếu tự ta tát chính mình thì làm sao dấu vết lại như thế này! Mọi người đừng nghe thứ phế vật kia nói bừa!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lời nói của Phỉ Thúy khiến mọi người quay lại nhìn mặt của nàng ta, thấy mọi người có vẻ tin tưởng mình, nàng ta cứ hếch mặt lên trời để mọi người cùng nhìn cho rõ dấu tay trên mặt.

Nước da của nàng ta trắng nõn làm nổi bật lên hai dấu tay đỏ tươi, mà dấu vết của ngón tay cái lại hướng xuống dưới – rõ ràng là dấu tay của kẻ tự sát chính mình! Lúc này, đám nô bộc đang vây quanh Phỉ Thúy bắt đầu tin vào lời nói của Mộ Dung Thất Thất.

“Xem ra Tam tiểu thư nói thật! Không ngờ Phỉ Thúy là kẻ độc ác như vậy! Tam tiểu thư thật là đáng thương, Phỉ Thúy thật không biết tốt xấu gì mà cứ vu oan giá họa cho người!”

“Đúng vậy! Không lẽ Nhị tiểu thư có thể dạy dỗ ra thứ nha hoàn như vậy sao? Nhị tiểu thư có thể làm Tĩnh Vương phi? Thân là tỷ tỷ lại đi cướp vị hôn phu của muội muội? Thật là đáng xấu hổ a!”

“Trước mặt mọi người như vậy mà dám giá họa cho Tam tiểu thư, nha đầu này thực có gan làm loạn.”

Phỉ Thúy nào có hay khi Tô Mi đánh nàng ta thì đã sớm có tính toán, lúc này thấy hoàn cảnh bất lợi cho mình, Phỉ Thúy chỉ biết hướng về phía chủ tử của mình mà cầu cứu, “Tiểu thư, thật sự là nha hoàn bị người ta đánh mà!”

“Phỉ Thúy, quỳ xuống!” Những lời bàn tán của mọi người rơi hết vào lỗ tai của Mộ Dung Tâm Liên khiến nàng ta bức mình, thật là không ngờ đến sự ngu ngốc của Phỉ Thúy, suýt chút nữa làm hỏng chuyện của nàng.

Mặc kệ là chuyện gì đã xảy ra, việc Phỉ Thúy cứ luôn mồm gọi Mộ Dung Thất Thất là “Phế vật” đã bị lộ. Nếu lúc này không trừng trị nghiêm khắc ả nha đầu này sẽ khiến mọi người nghi ngờ là nàng là chủ tử ở sau lưng giật dây, nô tài cậy thế chủ nhân nên chẳng coi ai ra gì. Vì giữ lại danh dự cho bản thân, phải thí tốt giữ xe thôi.

“Nhị tiểu thư ...” Phỉ Thúy không hiểu chuyện nên không hiểu được hàn ý nơi đáy mắt của Mộ Dung Tâm Liên, “Nhị tiểu thư, nha hoàn thật sự bị oan mà!”

“Quỳ xuống mà xin lỗi Tam tiểu thư!” Ấn sau vạt áo, tay của Mộ Dung Tâm Liên đã nắm lại thật chặt, móng tay đã tì sát vào lòng bàn tay mềm mại của nàng ta. Cái đồ Phỉ Thúy ngu ngốc này ,thành sự không có bại sự có thừa, thật là vô tích sự .

Bất kể là hôm nay đã có chuyện gì, nàng ta phải tìm cách cứu vãn hình tượng trong lòng mọi người. Để chặn trước tai họa từ miệng những kẻ đã chứng kiến, chỉ có cách là trừng phạt Phỉ Thúy thật nghiêm mà thôi.

“Tam tiểu thư, là Phỉ Thúy sai rồi – ” Biết là Mộ Dung Tâm Liên đang nổi giận, Phỉ Thúy quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Thất Thất mà nhận lỗi, trong lòng thì không phục nhưng không thể không thừa nhận là chỉ có thứ “Phế vật” này mới cứu được mình.

“Xin Tam tiểu thư tha cho nô tỳ!”

“Phỉ Thúy không biết trên dưới, phạt người hai mươi đại bản, trừ lương nửa năm. Tam muội muội, hình phạt như vậy đã vừa ý muội chưa?” Không chờ đến lúc Mộ Dung Thất Thất cho ý kiến, Mộ Dung Tâm Liên đã nói luôn hình phạt dành cho Phỉ Thúy.

Mộ Dung Thất Thất cũng biết là đôi chủ tớ này đang diễn trò nhưng không vạch trần, ngược lại còn mở đường lui .

“Nhị tỷ tỷ, phạt như vậy có nặng quá không? Phỉ Thúy đang bị thương, đầu còn chảy máu, cần có lang trung chăm sóc ... Dù sao thì nàng ta theo tỷ cũng đã lâu, không có công lao gì thì cũng có khổ lao ... Muội nghĩ, chỉ cần phạt mười bản, mười bản kia tự khắc ghi nhớ trong lòng, còn tiền lương thì chỉ trừ một tháng...Nhị tỷ tỷ, tỷ thấy sao?”.

Việc Tam tiểu thư “cầu tình” cho Phỉ Thúy là việc ngoài dự đoán của mọi người. Ai ai cũng nghĩ Tam tiểu thư nhất định sẽ không tha thứ mà trừng phạt nghiêm khắc nha hoàn, ai ngờ nàng lại chữa cho Phỉ Thúy con đường sống.

Lúc này, hình tượng Tam tiểu thư trong lòng gia nhân tướng phủ trở nên tốt đẹp hẳn lên. Bị phạt hai mươi bản, đừng nói là cô nương nhu nhược có thể chịu đựng được mà ngay cả thanh niên cường tráng khi bị phạt cũng phải nằm mất mấy ngày. Hơn nữa đối với việc trừ khoản tiền lương nửa năm, tuy không hẳn là một số tiền quá lớn, nhưng đối với hạ nhân thì đó là một hình phạt nặng.

“Tam tiểu thư thật là nhân hậu!” “Đúng vậy, Phỉ Thúy cố tình vu oan cho Tam tiểu thư, Tam tiểu thư lại lấy ơn đáp oán, thật là người có lòng vị tha!”

Mộ Dung Thất Thất cư xử thật là tử tế, tương phản là việc đầy tớ bên cạnh Mộ Dung Tâm Liên cư xử như một kẻ “ngoan độc”, đã thế lại còn theo chủ tử lâu như vậy, ý thế nên đánh người. Nhìn đầy tớ mà trông mặt chủ tử, ai tốt ai xấu, tự khắc trong lòng đám gia nhân có sự so sánh.

“Được, cứ theo ý của muội muội mà làm! Về phủ rồi ta nhất định sẽ dạy dỗ lại nha hoàn của mình!”

Hiện tại, Mộ Dung Tâm Liên thật sự muốn đem Mộ Dung Thất Thất ra nguyên rủa cho tới chết, mọi chuyện đều do ả ta bày vẽ, mở miệng cầu tình cũng do ả ta chủ động. Mộ Dung Tâm Liên đã phải lao tâm khổ tứ tính toán

rất lâu mới có được hình tượng như vậy ,nay chỉ với hai ba câu nói của Mộ Dung Thất Thất, bao nhiêu công lao xem như đổ sông đổ bể cả .

Nhẫn! Phải nhẫn thôi! Mộ Dung Tâm Liên phải kiềm chế hận ý trong lòng, vẽ ra một nụ cười, “Tam muội muội, tối hôm nay tỷ muội ta cùng thưởng nguyệt bên hồ, muội nhất định phải tới a! Xem như là tỷ xin lỗi muội, muội nên nhận tấm lòng của tỷ cho phải đạo!”.

“Cám ơn tỷ tỷ, muội sẽ đi thưởng nguyệt cùng tỷ!”

Một hồi tường khôi hài kết thúc bằng việc Phi Thúy lãnh mười đại bản cho xong chuyện.

Trong Ngẫu Hương viện, Phi Thúy nằm ở trên giường, vừa mới nhận mười đại bản nên hơi nhấc tay nhấc chân một tí thì đau đến tê tâm liệt phế. “Tiểu thư, nô tỳ thật sự là không làm mấy chuyện hồ đồ đó, đều là do Tam tiểu thư vu oan cả!”

“Ta tin ngươi!” Mộ Dung Tâm Liên tự tay bôi dược cho Phi Thúy, “Năm năm không thấy mặt, Tam muội muội trông vậy mà có tiến bộ. Phi Thúy, ngươi yên tâm, hôm nay thù này ta nhất định sẽ thay ngươi mà trả! Ngươi chờ xem, đến tối ta sẽ làm cho thứ “phế vật” kia phải hối hận vì chuyện hôm nay!”

Làm tâm phúc của Mộ Dung Tâm Liên, lại cùng Trịnh Mẫn bày ra mưu sâu kế độc, Phi Thúy tốt xấu gì cũng còn có lòng cảm kích. Nghe Mộ Dung Tâm Liên nói vậy, nét mặt Phi Thúy dịu xuống, lộ ra một nụ cười xấu xí, “Tiểu thư, tạ ơn người. Tạm thời nhẫn nhịn một chút, chờ đến buổi tối, ả “phế vật” kia muốn khóc cũng khóc không được!”.

“A –“ Lời nói của Phi Thúy khiến Mộ Dung Tâm Liên cảm thấy hài lòng.

Mộ Dung Thất Thất, người chờ đi! Hết tối hôm nay, người sẽ thân bại danh liệt, cái thân phận Tĩnh vương phi của người chỉ là chỗ dựa tạm thời cho người hất mặt, còn ta mới thật sự là người xứng đáng làm Tĩnh Vương phi. Người, tuyệt đối không xứng đáng!

Buổi tối, Mộ Dung Thất Thất y hẹn mà ra đình giữa hồ thưởng nguyệt.

Đình giữa hồ ở phía Tây tướng phủ, còn chưa đi đến nơi đó, Mộ Dung Thất Thất chợt nghe một trận âm thanh cười nói náo nhiệt, trong đó tiếng của Mộ Dung Thanh Liên là lớn nhất, “Đoan Mộc tử, tử không đùa chứ? Cái tên Quỷ vương kia là kẻ đáng sợ?”

“Đương nhiên là thật, hắn đã hại chết tám tân nương rồi ! Nghe nói mấy vị tân nương này chết thảm, đều là chết bất đắc kì tử ngay đêm tân hôn, hơn nữa tinh huyết trong người đều bị hút cạn. Ai ai cũng nói là do Quỷ vương hút tinh huyết các tân nương, hằng năm hắn phải thú một vị tân nương mới, hút tinh huyết của vị tân nương này để giữ lại mạng sống!”

“A, thật là khủng khiếp a!” Nghe xong lời này, trong đình vang lên tiếng la hét của mấy vị tiểu thư, “Đừng nói nữa, thật là dọa người quá đi!”.

Đúng lúc này, Mộ Dung Tâm Liên tinh mắt nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, lập tức nhiệt tình lao đến tiếp đón, “Tam muội muội sao lại đến trễ thế! Mau mau, mọi người đang chờ muội kìa!”.

“Cảm ơn Nhị tỷ tỷ!” Mộ Dung Thất Thất để mặc cho Mộ Dung Tâm Liên nắm tay mình mà kéo vào đình thưởng nguyệt.

Ngoại trừ Lí Vân Khanh là người nàng đã biết mặt, các vị công tử tiểu thư còn lại đều là con cháu của Tứ đại gia tộc. Bạch thị gia tộc thì có huynh muội Bạch Mục Phi, Bạch Ưc Nguyệt. Đoan Mộc gia tộc thì có huynh muội Đoan Mộc Hồng Trần và Đoan Mộc Y Y, lại thêm công tử Thượng Quan Vô Kỵ của Thượng Quan gia tộc. Ngay cả tộc đình công tử của Mộ Dung phủ cũng có mặt ở đây – Mộ Dung Tuấn.

Xem ra, phạm vị giao hữu của Mộ Dung Tâm Liên thật rộng rãi nhỉ !

Năm năm Mộ Dung Thất Thất không ở đây, Mộ Dung Tâm Liên nhiệt tình đi kết thân với con cháu quý tộc trong kinh thành, vì vậy không ai không biết đến danh tiếng quốc sắc thiên hương của nàng ta. Lúc này, nàng ta tựa như vị tiểu thư duy nhất của tướng phủ trực tiếp chiêu đãi mọi người vậy.

“Gọi kẻ quái dị này tới đây làm gì?” Đối với vị muội muội đã năm năm không gặp, vị huynh trưởng này cứ thẳng thừng một tiếng “Kẻ quái dị” mà thốt ra.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mộ Dung Thất Thất làm bộ không có nghe lời nói của Mộ Dung Tuấn, cứ bảo trì bộ dáng nhu thuận như trước của mình, để Mộ Dung Tâm Liên tùy ý nắm tay mình đi vào tiểu đình giữa hồ.

“Đại ca, hảo!”

“Hừ!” Mộ Dung Tuấn mở ra chiết phiến, che nửa khuôn mặt, xem như cấp cho nàng một cái đáp lại.

“Sớm biết rằng là chờ nàng, ta thà đi thanh lâu tìm Tiểu Hồng của ta a ! Thật sự là lãng phí thời gian của bốn thiếu gia!”

Nghe Mộ Dung Tuấn nói như vậy, Mộ Dung Tâm Liên cùng Mộ Dung Thanh Liên dù biết nhưng chẳng thể trách được.

Vị thiếu gia này là vốn cao thủ tình trường, phong nguyệt khắp nơi, tinh thông mọi việc ăn chơi quây phá , thích nhất là nữ tử xinh đẹp, yêu nhất việc cùng nữ nhân hoan ái.

Để Mộ Dung phủ giữ được hương khói, Mộ Dung Thái đối với đứa con bảo bối này phá lệ dung túng, vô luận cường bạo dân nữ, hay là thiếu nợ khi đánh bạc, mặc kệ hắn làm việc vô liêm sỉ gì, cuối cùng đều là Mộ Dung Thái ở phía sau giải quyết hậu quả.

Sau khi hồi phủ, đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thất Thất nhìn thấy Mộ Dung Tuấn, tuy rằng Mộ Dung Tuấn được kế thừa vẻ anh tuấn của Mộ Dung Thái lúc còn trẻ, nhưng tròn trắng mắt trợn to, đôi mắt đen cùng

dáng người gầy yếu đã bán đứng việc hăn miệt mài làm quá nhiều chuyện đó.

“A, Tam tử, tốc độ của người thật là chậm a!” Mộ Dung Thanh Liên liếc mắt tới Mộ Dung Thất Thất. Một tiếng “Tam tử” của Mộ Dung Thanh Liên khiến ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía Mộ Dung Thất Thất.

Đối với vị tam tiểu thư của Mộ Dung quý phủ này, có rất nhiều lời đồn về danh hào của nàng dù chẳng mấy người biết mặt mũi nàng ra sao. Mộ Dung Thất Thất vốn tỉnh dưỡng ở Tĩnh Tâm am lý năm năm, không hề xuất hiện trong kinh thành, cho nên trong mọi cuộc gặp gỡ của các vị thiếu gia-tiểu thư ở kinh khàn, cho tới bây giờ cũng không xuất hiện thân ảnh của Mộ Dung Thất Thất, đây chính là lần đầu tiên nàng “lộ diện” từ sau khi trở về.

Bất quá, từ sau khi Mộ Dung Thất Thất hồi kinh, trong kinh thành nơi nơi đều là những lời đồn về nàng, lúc này có thể thấy được người thật, mọi người không khỏi thêm cẩn trọng, đánh giá xem thử nữ tử này rốt cuộc lớn lên như thế nào.

Chỉ thấy nàng buộc tóc đơn giản, thân mặc quần áo màu lam, trên đầu cài một đóa châu hoa trắng trong thuần khiết, bên cạnh là một cái trâm mộc hình hoa đào rất chi bình thường, tuy rằng dung mạo không thể sánh được với Mộ Dung Tâm Liên cùng Mộ Dung Thanh Liên, nhưng biểu tình nhàn tĩnh dịu dàng, nhìn qua có một cỗ hương vị tươi mát tự nhiên, kết hợp với y phục thanh nhã lại khiến mọi nữ tử khác xung quanh nàng dường như mờ nhạt hẳn đi.

“Cứ tưởng là ai tai to mặt lớn lắm chứ, hóa ra là tam tiểu thư a!” Đúng lúc này, một thanh âm lạ kì, nhuốm đậm quái khí từ cõi âm đột nhiên vang lên, người phát ra thanh âm ấy chính là Đoan Mộc gia đại tiểu thư -Đoan Mộc Y Y.

“Người cho rằng người cao quý hơn mọi người, cho nên người mới để chúng ta chờ, hay là tam tiểu thư người khinh thường chúng ta?!”

Đoan Mộc Y Y hoàn toàn không có ý định buông tha người, ai ai cũng rất rõ vì sao nàng lại nhắm vào Mộ Dung Thất Thất như vậy.

Vị Đoan Mộc tiểu thư này vốn thâm thương trộm nhớ Long Trạch Cảnh Thiên từ lâu, từng tuyên bố “Chỉ lập gia đình với mỗi Tĩnh vương gia”. Nay lại gặp phải một người mà mọi thứ đều không bằng chính mình, Mộ Dung Thất Thất, Tĩnh vương phi tương lai, Đoan Mộc Y Y đương nhiên là phải ra oai phủ đầu.

“Đã tới chậm, là ta không đúng, không biết ta nên làm như thế nào mới có thể khiến cho mọi O-Á-N G-I-Ậ-N trong lòng tiểu thư tiêu tan a?”

Lời của Mộ Dung Thất Thất không cao không thấp, vừa đủ khiến mọi người kích động mà cười ra tiếng.

“Oán giận”, từ này miêu tả chính xác tâm tình của Đoan Mộc Y Y a, không thể làm Tĩnh vương phi, tất nhiên trong lòng sinh ra oán giận tột cùng, cho nên mới làm khó dễ Mộ Dung Thất Thất như vậy. Hai từ “oán giận”, đem hình tượng “oán phụ” cấp cho Đoan Mộc Y Y vô cùng chuẩn xác.

“Mộ Dung Thất Thất!”

Bị mọi người chê cười, sắc mặt Đoan Mộc Y Y lập tức chuyển sang xám xanh, nàng cảm thấy, Mộ Dung Thất Thất rõ ràng cố ý nói móc mình, đem mình ra mà châm chọc. Nàng đường đường là Đoan Mộc đại tiểu thư, thế nhưng lại bị phế vật Mộ Dung Thất Thất chế giễu, thật sự khiến nàng tức giận.

“Biểu muội, lại đây ngồi –” Ngay vào thời điểm Đoan Mộc Y Y muốn mở miệng mà mắng Mộ Dung Thất Thất, Lí Vân Khanh đang ngồi ở một

bên cười với Mộ Dung Thất Thất tay giơ chén rượu lên, nói :“Làm ta chờ người lâu như vậy, có phải hay không nên tự phạt ba chén!”

Việc Lí Vân Khanh mở miệng , thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người. Phải biết rằng vị Lý gia đại công tử này từ trước tới giờ ánh mắt đều cao hơn đỉnh đầu, trong mắt hẳn vốn chẳng tồn tại đám vô danh tiểu tốt như bọn họ, giờ phút này lại giải vây giúp Mộ Dung Thất Thất, quan hệ của hai người họ tốt như vậy từ khi nào vậy?

“Đã khiến biểu ca đợi lâu, đành xin chịu phạt vậy.”

Biết Lí Vân Khanh giúp mình, Mộ Dung Thất Thất hướng hẳn cười cảm kích, trực tiếp cầm lấy một bầu rượu, ngửa đầu, môi đỏ mọng hơi hơi hé ra, nghiêng bình, rượu tinh thuần, ngon ngọt chậm rãi một đường trôi tuột theo cổ họng Mộ Dung Thất Thất. Lúc này, mây bay, trăng hé lộ, chiếu những tia sáng nhẹ nhàng lên người Mộ Dung Thất Thất, bao phủ nàng trong một tầng sương mù mỏng ảo. Chung quanh phi thường im lặng, chỉ nghe thấy tiếng chếp miệng vì rượu. Mỹ nhân, mỹ tửu, nguyên bản Mộ Dung Thất Thất với dung mạo tầm thường lại có thể tạo ra mỹ cảnh như thế này, mang theo một chút mê huyền, khiến ai chứng kiến cũng đều ngây người.

“Hào tửu lượng!” Đợi đến khi Mộ Dung Thất Thất buông bầu rượu, Thượng Quan Vô Kỵ dẫn đầu ủng hộ :

“Không nghĩ tới tửu lượng của tan tiểu thư lại tốt như vậy, quả thực là trăm nghe không bằng một thấy!”

Thượng Quan gia tộc vốn xuất thân từ quân nhân, Thượng Quan Vô Kỵ tính cách cũng phi thường hào sảng, trên người mang một cỗ khí dương cương, dũng mãnh.

Quân nhân uống rượu, vốn không câu nệ tiểu tiết, quan trọng là tự nhiên, sảng khoái cho nên nữ tử như Mộ Dung Thất Thất lại uống rượu một cách

phóng khoáng như vậy, khiến Thượng Quan Vô Kỵ đối với nàng thêm một phần hảo cảm.

Tới Thượng Quan Vô Kỵ mà cũng khen Mộ Dung Thất Thất ư, Đao Mộc Y Y sắc mặt càng thêm khó coi. “Uống rượu giỏi thì thế nào? Cũng chỉ là một phế vật!” Ý vào đương kim hoàng hậu Đao Mộc Tình là bác, là người thân của mình, Đao Mộc Y Y tự nhiên so với những người khác có thêm vài phần kiêu ngạo.

Lời nói ngênh ngênh tự đắc của Đao Mộc Y Y khiến cho Thượng Quan Vô Kỵ không nhịn được mà nhíu mày, “Đao Mộc tiểu thư, trước mặt người khác mà lại bình phẩm về họ, không phải phẩm cách của tiểu thư khuê các.”

Thấy Thượng Quan Vô Kỵ nói giúp cho mình, Mộ Dung Thất Thất lập tức nhìn Thượng Quan Vô Kỵ với cặp mắt khác xưa. Nàng cùng Thượng Quan Vô Kỵ vốn không nhận thức, nhưng hễ khi gặp chuyện bất bình, lại trượng nghĩa tương trợ, người như vậy, đáng giá làm bằng hữu!

“Có phải phế vật hay không, thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Đao Mộc Y Y không dám cùng Thượng Quan Vô Kỵ đối đầu trực diện, bác nàng tuy rằng là đương kim hoàng hậu, nhưng mà hoàng thái hậu Thượng Quan Phi Yến không ai khác chính là muội muội của gia gia của Thượng Quan Vô Kỵ, Thượng Quan Vô Kỵ gọi thái hậu là “Cô nãi nãi”, Thái Hậu này đối với hậu bối Thượng Quan gia cực kỳ yêu thương, đến cả Hoàng Thượng hết lòng tin tưởng, ưu ái gia tộc này.

Bất quá, dù không thể tranh cãi, gây bất hòa với Thượng Quan Vô Kỵ, Đao Mộc Y Y cũng không hề muốn bỏ qua cho Mộ Dung Thất Thất, quả hồng bóp trong tay ắt sẽ nát, ở trong mắt Đao Mộc Y Y, Mộ Dung Thất Thất chính là một quả hồng mềm:

“Mộ Dung Thất Thất, người có bản lĩnh liền cùng bốn tiểu thư tỷ thí tài nghệ, nếu người thua, người hãy tự thừa nhận chính mình là phế vật!”

“Ý kiến hay!” Vẫn là Lí Vân Khanh mở miệng đồng ý trước, “Đoan Mộc tiểu thư lập ra đề nghị này, ta đồng ý! Chính là chỉ tỷ thí không thì rất nhàm chán, không bằng chúng ta mở một sòng đặt cược xem như thế nào –”

Lời của Lí Vân Khanh nhanh chóng được hưởng ứng, khiến bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Đoan Mộc Y Y tuy rằng được nuông chiều từ nhỏ, nhưng lại là tài nữ nổi danh ở kinh thành, có tài năng thực sự. Hiện tại Đoan Mộc Y Y cùng với phế vật Mộ Dung Thất Thất tỷ thí tài nghệ, trận này có cần đấu đâu cơ chứ! Kết quả không phải đang sờ sờ trước mắt hay sao!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Biểu muội, ta cá là người thắng!” Lí Vân Khanh bày ra bộ dáng không sợ chết, trực tiếp buông một câu, khiến mọi người không ngừng giật mình. Hắn cởi xuống một khối lệnh bài đeo trên người, để lên trên bàn “Đây là hộ phù của Lý gia ta, coi như làm phần thưởng cho người thắng.”

“Vân Khanh, người không đùa chứ!” Bạch Mục Phi cầm lấy lệnh bài, nhìn kỹ thật lâu, “Hay là đây là long hổ lệnh bài trong truyền thuyết? Nghe nói với lệnh bài này, có thể khiến cho gia chủ của Lý gia làm bất cứ chuyện gì.....”

“Đúng, chính là long hổ lệnh bài.”

Mộ Dung Thất Thất không biết long hổ lệnh bài là cái gì, nhưng ngược lại, người của ba gia tộc bao gồm Mộ Dung gia và những người khác đều biết tầm quan trọng của long hổ lệnh bài ở Lý gia. Lí Vân Khanh tùy tiện đem long hổ lệnh bài trên người lấy ra đặt cược cho Mộ Dung Thất Thất, rốt cuộc trong hồ lô của hắn chứa cái gì cơ chứ?!

“Biểu muội, ta đem tính mạng cả nhà ta đặt cả trên người người, nếu người thua, ta phải trở về quỳ trước từ đường đó .”

Lí Vân Khanh vẫn như trước, bày ra một bộ dáng phong đạm vân thanh, thúy y* phiêu phiêu khiến hắn trông càng thêm mạnh mẽ, kiên cường. (quần áo màu xanh)

Hắn chậm rãi bước đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, cúi đầu nhìn nàng. Vì sao nhiều năm như vậy hắn không hề phát hiện ra vị biểu muội này có một đôi mắt rất đặc biệt ? Dưới ánh trăng, đôi con ngươi sáng rực rỡ,

óng ánh, không biết khi nàng thực sự vui vẻ, đôi mắt ấy có thể tỏa sáng chói lóa đến cỡ nào.

“Nhưng thật ra ta rất muốn nhìn thấy bộ dáng của biểu ca lúc quỳ từ đường.” Đối với vị biểu ca này, Mộ Dung Thất Thất đã hiểu phần nào tính cách của hắn, hắn chính là kiểu người biết có náo nhiệt ắt hẳn chạy đi xem kể cả lúc đang ốm, hiện tại hắn để nàng đứng trước đầu sóng ngọn gió, còn hắn thì đứng một bên xem diễn! Người này tuyệt đối là cố ý !

“Ha ha ha.....”

Nghe xong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, Lí Vân Khanh ngẩng đầu cất tiếng cười to, đầu vai hắn cũng run run theo điệu cười của hắn. “Nghe biểu muội nói như vậy, ta chỉ biết chính mình đã cợt đúng!”

Mĩ nam chính là mỹ nam, giơ tay, nhắc chân, cười hay giận dữ, đều trông như một bức họa thủy.

“Nha đầu quý quái!”

Lần này, Mộ Dung Thất Thất không nhìn thấy ý cười trong đôi mắt lạnh lẽo của Lí Vân Khanh, ngược lại lại thấy một chút ôn nhu. Chẳng lẽ nàng hoa mắt ?

Không đợi Mộ Dung Thất Thất tìm ra nguyên nhân, Lí Vân Khanh đã lui trở về, nhàn nhã dựa vào trụ, giống như chắc chắn rằng Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ thắng Đoan Mộc Y Y.

“Ta xưa nay luôn tin tưởng ánh mắt nhìn người của Vân Khanh –” Bạch Mục Phi giơ tay bỏ xuống một khối Mặc ngọc thượng hạng, “Tam tiểu thư, người nếu thua, khi ta trở về sẽ phải chịu chung kết cục với Lý huynh a! Mong rằng Tam tiểu thư cố gắng nhiều hơn!

Bạch Mục Phi buông tay, đồng thời khiến người người ngậy ngốc, trở mắt nhìn. Ai cũng đều biết, trong tứ đại gia tộc, Bạch gia chính là gia tộc giàu nhất kinh thành, hiện nay toàn bộ mọi việc của Bạch gia đều do vị đại thiếu gia này quản lý, Mặc ngọc này, cũng chính là tín vật của hắn.

“Nếu ca ca cho rằng Tam tiểu thư sẽ thắng, ta cũng cược cho nàng.” Bạch Ưc Nguyệt rút một cây trâm trên đầu xuống. “Đây là cây trâm cài đầu mới nhất mà Quang Hoa công tử thiết kế- Bộ Bộ Sinh Liên. Tam tiểu thư, cố lên!”

Đoan Mộc Y Y chưa từng nghĩ đến việc Lý gia, Bạch gia đều cược cho Mộ Dung Thất Thất, thực sự là khinh người quá đáng!

Lại nói, ba người họ xuất ra không vật nào không phải bảo bối, đến Bạch Ưc Nguyệt khi cược cũng dùng “Bộ Bộ Sinh Liên”, đây chính là tác phẩm vô giá của Quang Hoa công tử, có ngàn vàng cũng khó có thể sở hữu.

Quang Hoa công tử một năm chỉ làm một vài trang sức, mỗi cái đều là thượng phẩm, vừa rao bán đã bị người tranh nhau mà mua. Ngay cả các nương nương trong cung, đều lấy trang sức của Quang Hoa công tử làm niềm kiêu hãnh cho mình.

Đoan Mộc Y Y vốn thèm muốn cây trâm “Bộ Bộ Sinh Liên” này từ lâu. Đối với nữ nhân mà nói, có thể sở hữu được một món trang sức của Quang Hoa công tử, quả thực là chuyện hạnh phúc nhất.

“Hừ! Các người đừng đặt quá nhiều niềm tin vào nàng, sau đó có hối hận cũng không kịp!”

Đoan Mộc Y Y nghiêng rằng, nàng cũng không tin, Mộ Dung Thất Thất làm sao có thể tốt hơn so với mình, thế nhưng có thể được cả Lý gia cùng Bạch gia tín nhiệm! Đúng rồi, Bạch Mục Phi cùng Lí Vân Khanh có quan hệ tốt, nhất định là hắn vì nể mặt Lí Vân Khanh mới đứng về phía Mộ Dung Thất Thất, nhất định là như vậy!

Lời của Đoan Mộc Y Y lại làm cho Thượng Quan Vô Kỵ nhú mi, hần không nói một tiếng, bỏ một cái chùy thủy đen thui xuống bàn. “Ta cá là tam tiểu thư thắng!”

Nếu so sánh với vật đặt cược của ba người trước, chùy thủ Thượng Quan Vô Kỵ trông có vẻ đặc biệt rất không đặt biệt, trong lòng Mộ Dung Thất Thất lại cho rằng, vật tùy thân Thượng Quan Vô Kỵ mang theo, nhất định là bảo bối. Lập tức, nàng cầm chùy thủ, trực tiếp mở vỏ ra.

“Tạch –” Một đạo ánh sáng chói lóa tỏa ra khiến mọi người nhất thời không mở mắt ra được.

“Đao tốt!” Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng nói. Tuy rằng chùy thủ này nhìn trông rất bình thường. Cả vật thể tối đen, nếu vút trên mặt đất cũng sẽ khiến người khác tưởng nó chỉ như một cái dao găm bình thường, Mộ Dung Thất Thất vốn thành thạo các loại vũ khí nên biết rằng đây chính là bảo bối trong truyền thuyết, có thể chém sắt như chém bùn.

Cảm thấy Mộ Dung Thất Thất cũng thích, Thượng Quan Vô Kỵ cũng có một loại cảm giác như tìm được tri kỷ. Rõ ràng là một nữ tử tay tay trói gà không chặt, nhưng là vẻ mặt chuyên chú khi cầm chùy thủ, lại làm cho trong lòng Thượng Quan Vô Kỵ sinh ra một loại cảm giác khác thường.

“Tam tiểu thư thích là tốt rồi!”

“Thượng Quan công tử, nếu ta thắng, chùy thủ này thật sự thuộc về ta sao?” Mộ Dung Thất Thất xưa nay đều thích dùng chùy thủ, mang theo rất tiện, hơn nữa chùy thủ này là bảo vật khó gặp, khiến nàng cứ muốn cầm mãi không buông tay.

“Đương nhiên!”

“Được! Vì những lời này, bốn tiểu thư hôm nay sẽ liều mạng!” Mộ Dung Thất Thất cầm chùy thủ, bày vẻ mặt yêu thích không muốn buông tay.. Mặc

dù ở trong mắt người ngoài, vật đặt cược của Lí Vân Khanh cùng Bạch gia huynh muội là phi thường mê người , nhưng mà trong mắt nàng, cái chủ thủ này mới chính là lễ vật nàng mong muốn.

“Tam tỷ tỷ, đồ mặt dày như người cũng có tư cách sao!”

Mộ Dung Thanh Liên hảo võ, cũng coi trọng cái chủ thủ này. Nghĩ tới chủ thủ này ở trong tay Mộ Dung Thất Thất quả thực quá lãng phí, Mộ Dung Thanh Liên trực tiếp đem tiền cược đặt ở trên người Đoan Mộc Y Y. Nếu Đoan Mộc Y Y thắng, nàng có thể hướng nàng xin lấy cái chủ thủ này! “Ta cá là Đoan Mộc tiểu thư thắng!” Mộ Dung Thanh Liên cũng cược cho Đoan Mộc Y Y, Mộ Dung Tuấn lại càng không có gì để nói, hẳn cho tới bây giờ đều xem thường Mộ Dung Thất Thất, huống chi Đoan Mộc Y Y là tuyệt sắc thiên hương, đương nhiên hẳn muốn làm vui lòng người đẹp rồi.

Cuối cùng còn lại Đoan Mộc Hồng Trần, hết nhìn muội muội nhà mình lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, sau đó hướng Mộ Dung Thất Thất cười thật có lỗi, đem một khối ngọc bội đặt ở trước mặt Đoan Mộc Y Y, “Thực xin lỗi, tam tiểu thư.”

“Không quan hệ.” Huynh muội thì phải hỗ trợ giúp nhau mới được, Mộ Dung Thất Thất vốn biết rằng mình cùng Đoan Mộc Hồng Trần không có giao tình thăm thiết gì đáng giá để hăn bỏ qua muội muội mà cược cho nàng thắng

Nhìn xuống dưới, số lượng vật đặt cược cho hai bên nhiều giống nhau, nhưng là bên Mộ Dung Thất Thất-vật đặt cược rõ ràng quý trọng hơn rất nhiều, khiến cho Đoan Mộc Y Y phi thường bất bình trong lòng. Quan hệ tứ đại thế gia bọn họ vốn không tồi , thế nhưng cả tam gia kia dường như hôm nay ăn nhằm được, đều đặt cược cho Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Đoan Mộc Y Y không thể không tức giận.

“Mộ Dung Thất Thất, chính người cược cho mình cái gì? Đây là hai chúng ta đánh cược, người cũng phải xuất đồ mới được! Bất quá, nhìn người nghèo rớt mồng tơi, chắc cũng chẳng lấy ra được bảo bối gì đáng giá.”

Khẽ cắn môi, Đoan Mộc Y Y rút ra trên người một hạt ngọc trai nhỏ như trứng chim, “Nếu người thắng, hạt châu này chính là của người. Nếu người thua –”

Đoan Mộc Y Y lạnh lùng liếc mắt về phía hồ nước, cười tà ác, chỉ chỉ ngón tay thon nhỏ về mặt hồ đang gợn sóng: “Ta muốn người nhảy xuống hồ!”

13.

Đoan Mộc Y Y không chịu buông tha, Mộ Dung Thất Thất rốt cục nổi giận. Nàng đã dễ dàng tha thứ, hết mực nhân nhượng, nhưng nữ nhân này cứ muốn bức bách nàng như vậy, nàng cũng sẽ không dễ dàng mà bỏ qua nữa.

“Được!” Mộ Dung Thất Thất lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, đặt trước mặt mọi người, bên trong có một viên ngọc tròn trắng noãn như tuyết, tràn ngập mùi thơm tao nhã, “Đây là Tuyết Phu Hoàn. Ta thua, đó là của người. Nếu ta thắng, người cũng nhảy vào trong hồ đi!”

“Tuyết Phu Hoàn?!” Nguyên bản nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất không có bảo bối, không ngờ vừa ra tay lại là “Tuyết Phu Hoàn” của Liên công tử, khiến cho ánh mắt mọi người nhìn nàng lập tức thay đổi.

Tuyết Phu Hoàn, thánh phẩm dưỡng mỹ nhan, do chính tay Quái y-Liên công tử tạo ra, theo truyền thuyết ăn vào một viên có thể duy trì thanh xuân vĩnh cửu, làm cho dung nhan người ăn vĩnh viễn không già. Nhưng vì sao Mộ Dung Thất Thất lại có được cái này?

“Người nói đây chính là Tuyết Phu Hoàn sao? Ai biết được người có hay không lấy cái này nọ đến cho có lệ.....”

Đoan Mộc Y Y còn chưa nói xong, Bạch Mộc Phi đã cầm lấy cái hộp, sau khi đánh giá cẩn thận một phen, Bạch Mộc Phi rút ra kết luận, “Quả nhiên là Tuyết Phu Hoàn! Tam tiểu thư thật bạo tay!”

Bạch Mộc Phi được mọi người công nhận “Độc mắt” rất lợi hại, ngay cả hẳn cũng xác định đây là “Tuyết Phu Hoàn”, những người khác tự nhiên cũng không có dị nghị gì nữa.

Mộ Dung Thất Thất làm sao có thể có Tuyết Phu Hoàn? Chẳng lẽ nàng có quen Quái y-Liên công tử sao? Mộ Dung Tâm Liên như nuốt nhâm thuốc, vẻ mặt thập phần quái dị. Nàng muốn xem họ làm trò, xem Đoan Mộc Y Y nhục nhã Mộ Dung Thất Thất, nhưng là hiện tại không biết vì sao, Mộ Dung Tâm Liên lại có chút lo lắng.

Mộ Dung Thất Thất khiến cho Mộ Dung Tâm Liên đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, nàng thật là Mộ Dung Thất Thất điếm đàng đáng yêu lúc chiều kia sao?

Đoan Mộc Y Y nhìn chăm chăm “Tuyết phu hoàn” ánh mắt sáng thành một đường, nếu nàng có thể lấy được bảo bối này của Mộ Dung Thất Thất nhất định phải hiến tặng cho bác họ- Đoan Mộc Tình. Không có nữ nhân nào không yêu thích mỹ mạo, huống chi là người đứng đầu hậu cung. Mộ Dung Tuyết Liên không phải ý vào khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, mới được Hoàng Thượng chú ý, trở thành Hoàng quý phi sao!

Chờ nàng đem Tuyết Phu Hoàn trình lên, bác khẳng định sẽ mừng rỡ, nhất định ban cho nàng đồ nọ, đến lúc đó nàng có thể nhờ bác về chuyện Long Trạch Cảnh Thiên. Tĩnh vương phi, vị trí này phải là của Đoan Mộc Y Y nàng! Nàng nhất định sẽ không thua bởi phế vật Mộ Dung Thất Thất này!

“Mộ Dung Thất Thất, người không thể tập võ, ta sẽ không so tài võ với người, như thế dù thắng cũng không vinh quang. Bốn tiểu thư hôm nay sẽ cùng người so cầm kị! Còn muốn biên đạn biên xướng*!” (tạm hiểu là tự biên tự diễn)

Tuy rằng lời nói của Đoan Mộc Y Y hết sức “quang minh chính đại” , nhưng ai mà không biết, nàng am hiểu nhất chính là cầm kị, luận đánh đàn, liền ngay cả đệ nhất mỹ nữ trong kinh thành-Mộ Dung Tâm Liên trước mặt nàng cũng phải cam bái hạ phong. Hơn nữa Đoan Mộc Y Y có một giọng nói giống như chim hoàng oanh khiến lòng người rung động, như vậy, rõ ràng là nàng đang ức hiếp Mộ Dung Thất Thất.

“Đoan Mộc Y Y, loại tỷ thí này rất không công bằng .” Thượng Quan Vô Kỵ một lần nữa không nhận được ý nghĩ muốn bảo hộ Mộ Dung Thất Thất, hẳn không quen nhìn bộ dáng ương ngạnh của Đoan Mộc Y Y rõ ràng Mộ Dung Thất Thất đâu có làm bất cứ điều gì, tại sao Đoan Mộc Y Y cứ phải làm khó nàng như vậy?!

“Thượng Quan Vô Kỵ, đây là ta cùng nàng đánh cược, không mượn người xen vào! Mộ Dung Thất Thất, người nếu thức thời, liền ngoan ngoãn nhận thua, chính mình nhảy vào trong hồ đi, không chừng còn có thể có anh hùng cứu mỹ nhân –” Đoan Mộc Y Y liếc mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất, trong ánh mắt loé lên vẻ châm chọc.

“Đoan Mộc tiểu thư, ta nghĩ lỗi tai của người chắc chắn có vấn đề, ta khi nào thì nói chính mình thất bại ?” Khuôn mặt Mộ Dung Thất Thất nguyên bản nhu hòa bỗng trở nên lạnh lùng, Thượng Quan Vô Kỵ đã giúp nàng vài lần, nàng đã xem hẳn như bằng hữu. Hiện tại Đoan Mộc Y Y ngay cả Thượng Quan Vô Kỵ cũng châm chọc không tha , điều này khiến cho Mộ Dung Thất Thất không khỏi tức giận.

“Đừng có nói móc châm chọc ta, không bằng ngồi ngẫm lại làm cách nào mới thắng được ta. Nếu hôm nay Đoan Mộc tiểu thư bại bởi phế vật này,

chỉ sợ người sẽ phải lánh mặt mũi trong nhag –” Mộ Dung Thất Thất hừ nhẹ một tiếng, bày ra ánh mắt tao nhã, một đường đem khí thế của Đaoan Mộc Y Y hạ xuống.

“Người!” Đaoan Mộc Y Y bị Mộ Dung Thất Thất chọc đến ghen nói không ra lời, “Mộ Dung Thất Thất người đừng mạnh miệng! Người đâu, lấy đàn cổ của ta đến!”

Nhạc khí của Đaoan Mộc Y Y là một cây đàn cổ, nổi danh là “Bích lăng cầm”, xem ra vị tiểu thư này là sớm đã có chuẩn bị . Tuy nhiên, Mộ Dung Thất Thất không chút nào để ý, chỉ sai người tìm một cây đàn tứ đến, thử thử âm sắc.

Thấy Mộ Dung Thất Thất ôm đàn tứ trong lòng, Đaoan Mộc Y Y cười nhạt, đàn tứ cùng lắm chỉ là nhạc khí được nghệ nhân dân gian thường dùng, quý tộc tiểu thư toàn học đàn tranh, đàn cổ tao nhã, đâu có ai dùng thứ đó để biểu diễn đâu. Liếc mắt một cái, Đaoan Mộc Y Y liền cảm thấy mình thẳng thắn.

Bất quá, dù như thế nào, Đaoan Mộc Y Y vẫn cẩn thận từng chi tiết một. Nàng biết chính mình hôm nay không thể thua, tỷ thí chuyện này ắt phải biết người biết ta mới được, cho nên lùi lại một bên, để cho Mộ Dung Thất Thất diễn tấu trước.

“Người xác định?” Phát giác tính toán trong lòng Đaoan Mộc Y Y, Mộ Dung Thất Thất rất khinh thường, ôm đàn tứ đi vào đình biên, ngồi ở cự thạch*, ngón tay ngọc ngà hạ xuống cầm huyền, một khúc [Tiểu hồng trần] chậm rãi phát ra.

“Hồng trần thật buồn cười

Tình yêu thật nhàm chán

Tự cao tự đại thế lại tốt

Cuộc đời còn dang dở
Tâm lại chẳng nhiều loạn
Thầm nghĩ xin đổi nửa đời trong tiêu dao
Khi tỉnh cười với người
Trong mộng lại quên mất
Thán ngày qua quá mau
Kiếp sau khó liệu
Yêu hận xóa bỏ
Say rồi ca
Ta chỉ nguyện vui về đến già –”
“Gió lạnh không nghĩ trốn
Hoa xinh không nghĩ muốn
Mặc đời ta phiêu diêu
Giữa trời rộng tâm ta thật nhỏ bé
Không hỏi nhân quả có bao nhiêu
Mình ta say
Hôm nay khóc, hôm sau cười
Không cầu ai hiểu rõ lòng ta
Mình ta kiêu ngạo

Ca một khúc, múa một điệu

Đêm dài trôi qua, hừng đông rực sáng

Hạnh phúc chẳng cần kiếm tìm –”

Ánh trăng chiếu xuống, khuôn mặt Mộ Dung Thất Thất tản ra luồng sáng dịu nhẹ mang theo sự tự tin hấp dẫn ánh mắt mọi người, nụ cười tươi như hoa của nàng cũng ngập trong tự tin, bộ dáng tốt đẹp như vậy, khiến nhóm người vốn xem nhẹ dung mạo bình thường của nàng lại chẳng thể “Gièm pha”.

“Mình ta kiêu ngạo –” Lí Vân Khanh híp mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất, nơi nào đó dưới đáy lòng bị tiếng ca của nàng đã động . Nguyên lai đây mới chính là nàng sao? Kiêu ngạo như vậy, tự tin như vậy, thích ý* như vậy..... Nguyên lai thứ nàng muốn là những điều đó sao — (*thanh thản dễ chịu)

Ngoài Lí Vân Khanh ra, ánh mắt Thượng Quan Vô Kỵ cũng chặt chẽ khóa trên người ở Mộ Dung Thất Thất.

Thật sự, nàng cũng không phải là người xinh đẹp nhất, nhưng nàng lại là người quyến rũ* nhất! (*gốc: mê người, ý a là chị khiến người ta mê đắm ak)

Một nụ cười, một cái nhăn mày, phong hoa tuyệt đại, Thượng Quan Vô Kỵ chưa từng phát hiện nữ tử nào có thể có tấm lòng hòa nhã và hào sảng như vậy, khiến người ta nhìn không được muốn đuổi theo! Chỉ tiếc..... nữ tử tốt đẹp như vậy đã có hôn ước, rất nhanh phải gả cho người ta. Nghĩ như vậy, ánh mắt Thượng Quan Vô Kỵ tự nhiên âm đạm đi.

Tất cả mọi đều bị Mộ Dung Thất Thất người đang tiêu sái đàn hát trên cự thạch hấp dẫn, không ai chú ý tới nơi góc tối, ẩn dấu đôi con người thâm thúy, đã đem Mộ Dung Thất Thất khóa lại, nhận định nàng là con mồi của

mình. Bảo bối đã tìm kiếm nhiều năm, thế nhưng lại xuất hiện ở Mộ Dung phủ, làm cho đôi mắt tràn đầy lưu quang trở nên mê huyền.

Tại sao lại có thể như vậy?!

Đoan Mộc Y Y bất khả tư nghị nhìn Mộ Dung Thất Thất, nàng tiêu sái như vậy, phiêu dật như vậy, căn bản chính mình chẳng thể bắt chước theo . Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Đoan Mộc Y Y cầm lấy tay áo, ánh mắt liếc nhìn đến biểu tình của mọi người chung quanh, nàng chỉ biết Mộ Dung Thất Thất đã thắng, còn chưa có tỷ thí, nàng đã thua hoàn toàn .

Sau một khúc, Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng thở một cái, cúi đầu cười khanh khách nhìn mọi người, “Thế nào, coi như lọt tai đi!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 14+15

“Ba ba ba!” Bạch Mộc Phi vỗ tay đầu tiên: “Đâu chỉ là lọt tai, quả thực giống như tiếng trời. Ngôn từ xảo diệu, giai điệu tinh tế, giọng hát uyển chuyển, cầm kỹ điêu luyện. Quả là không uổng công ta đến tướng phủ chuyển này hôm nay!”

“Cám ơn!” Mộ Dung Thất Thất đứng trên cự thạch, nhảy xuống, quần áo phấp phới, giống như tiên tử, đứng trước mặt Đoan Mộc Y Y. “Đoan Mộc tiểu thư, tới phiên người!”

“Ta –” Không biết vì sao, Đoan Mộc Y Y cảm thấy Mộ Dung Thất Thất tựa hồ như vừa được gột rửa, cả người nàng ta phát ra hào quang chói mắt, khiến cho lòng nàng khiếp đảm.

Không thể thua! Đoan Mộc Y Y cắn răng ngồi ở trước đàn cổ, hai tay vuốt nhẹ cầm huyền, đầu ngón tay lại khẽ run lên.

Nguyên bản nàng nghĩ để Mộ Dung Thất Thất tấu trước để biết năng lực đối phương, sau chọn lựa một ca khúc sở trường của mình, đàn một bản lưu danh thiên cổ, nhưng không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại xuất sắc như vậy, nếu nàng bại bởi phế vật Mộ Dung Thất Thất này, về sau còn mặt mũi nào để gặp người cơ chứ!

“Băng –” Một âm thanh chói tai vang lên, sắc mặt Đoan Mộc Y Y trắng bệch, môi cũng run run theo.

“Người thua!” Mộ Dung Thất Thất lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Y Y, đánh đàn mà lại phá âm, bất luận kẻ nào thấy cũng đều nhận xét như nàng.

“Hồ nước này, chính người tự mình nhảy xuống hay là ta tiễn người một đoạn đường?”

Biểu tình Mộ Dung Thất Thất không giống như nói giỡn, Đao Mộc Y Y biết chính mình thua, nàng vạn lần trăm lần không có nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại nhắc tới chuyện đánh cược, khiến cho nàng đường đường là Đao Mộc gia đại tiểu thư lại nhảy xuống hồ, có khác nào giết nàng đâu cơ chứ!

“Đại ca.....” Đao Mộc Y Y bày một bộ dáng đáng thương nhìn Đao Mộc Hồng Trần ,nếu hôm nay nàng thật sự nhảy xuống hồ, về sau sao có thể làm người được a!

“Ai –” Nhìn muội muội, Đao Mộc Hồng Trần thở dài. Tuy rằng hôm nay Đao Mộc Y Y quả thực quá đáng, nhưng là để hấn tận mắt nhìn muội muội nhà mình nhảy xuống hồ, hấn thật không làm được .“Tam tiểu thư, có thể hay không nể mặt ta một lần mà bỏ qua?”

Đao Mộc Hồng Trần nghĩ với thân phận của mình, Mộ Dung Thất Thất luận như thế nào cũng sẽ nhân nhượng, nhưng không nghĩ tới chuyện đối phương trực tiếp hỏi ngược lại,“Chúng ta thân thiết lắm sao? Người nghĩ mình ai ?Đã cược thì phải nhận phạt, không chịu thì đừng có đùa giỡn !”

“Ách –” mặt Đao Mộc Hồng Trần cứng đờ, hấn là Đao Mộc thế gia công tử, khi nào thì bị một người làm mất thể diện như vậy cơ chứ. Đôi mày tuấn tú nhíu lên bởi lời của Mộ Dung Thất Thất, ho nhẹ một cái,“Tam tiểu thư như thế nào mới chịu bỏ qua cho xá muội?”

“Bỏ qua?” Mộ Dung Thất Thất giống như vừa nghe xong chuyện buồn cười nhất thiên hạ,“Nếu hôm nay thua người là ta, nàng sẽ bỏ qua cho ta? Đao Mộc công tử sẽ vì ta cầu tình?”

Câu hỏi của Mộ Dung Thất Thất làm cho Đao Mộc Hồng Trần á khẩu, không trả lời được. Xác thực, nếu là Mộ Dung Thất Thất thua, dựa theo

tính cách ngang tàng của Đoan Mộc Y Y, tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy, nhất định sẽ bắt Mộ Dung Thất Thất nhảy xuống hồ . Chuyện này, có như thế nào cũng là do chính Đoan Mộc Y Y tự tay gây ra

“Thất Thất, chỉ là nói giỡn, sao lại có thể xem là thật được!” Mộ Dung Tuấn vốn vẫn trầm mặc này giờ, lại trưng ra bộ dáng đại ca, “Chuyện này liền quên đi! Người thắng, tất cả đồ vật đều là của người, người còn muốn cái gì?!”

Lời nói Mộ Dung Tuấn lại làm cho Mộ Dung Thất Thất cười lạnh không ngừng, “Đại ca, rốt cục người cũng mở miệng nói chuyện a , chỉ là người nói như vậy, lại khiến ta nghĩ rằng người mang họ Đoan Mộc! Muội muội người ta có việc, ca ca lập tức che chở, ta bị người ta khi dễ, cũng không thấy đại ca người ra mặt a!”

Lời châm chọc của Mộ Dung Thất Thất khiến cho khuôn mặt của Mộ Dung Tuấn lập tức đen lại, “Mộ Dung Thất Thất, người đừng có mà quá phận! Người cho rằng mình là ai a! Người bất quá chỉ là cái phế –”

Hai chữ “phế vật” còn chưa nói hết, một đạo lục quang loé lên, nhất thời dừng ở bên tai Mộ Dung Tuấn. Nhìn lại, nguyên lai bật cắt đứt tóc Mộ Dung Tuấn là một mảnh lá liễu mỏng manh, người ra tay là Lí Vân Khanh.

“Lí Vân Khanh, người muốn làm gì?” Mộ Dung Tuấn nhảy dựng lên, phiến lá liễu kia may mắn chỉ làm đứt vài cọng tóc của hắn, nếu lại gần một chút nữa, chắc chắn cắt đứt huyết mạch của hắn .

Lí Vân Khanh không để ý đến Mộ Dung Tuấn, mà cứ mỉm cười nhìn Mộ Dung Thất Thất, ngũ quan hoàn mỹ bởi vì nụ cười này mà càng trở nên mê người, “Vừa rồi không phải biểu muội thăm oán rằng không có ca ca che chở sao, từ nay về sau, ta che chở người, được không?”

Việc Lí Vân Khanh ra tay tương trợ vốn nằm ngoài ý nghĩ Mộ Dung Thất Thất, tựa hồ biểu ca này thích nhất chính là đứng một bên xem náo

nhật, hiện tại hẳn lại ra tay giúp nàng, còn ưng thuận hứa hẹn, khiến cho Mộ Dung Thất Thất vạn phần kinh ngạc. Hẳn che chở nàng? Đây chẳng phải chính là sau này bất luận kẻ nào muốn khi dễ nàng, phải nhìn xem Lí Vân Khanh hẳn có đồng ý hay không?

Có chỗ dựa vững chắc như vậy, Mộ Dung Thất Thất tự nhiên vui vẻ, “Biểu ca, người nhớ đã nói phải giữ lời. Sau này có ai khi dễ ta, ta có thể trực tiếp lôi tên của người ra a!”

“Đó là đương nhiên.”

“Như vậy, ta làm bất cứ chuyện gì, xảy ra chuyện gì, làm sai hay đúng, biểu ca cũng sẽ đứng ra che chở?”

“Không thành vấn đề –”

Lí Vân Khanh nói còn chưa xong, Mộ Dung Thất Thất liền lắc mình đến phía sau Đoan Mộc Y Y, đập một cước, đá nàng xuống hồ.

“Phù phù –” Đoan Mộc Y Y rơi xuống nước, tạo ra thật nhiều bọt nước. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến cho không người nào có thể ngăn cản, chờ mọi người tỉnh táo lại, Đoan Mộc Y Y đã trôi đến giữa hồ, vừa giãy dụa vừa kêu “Cứu mạng”.

“Người!” Đoan Mộc Hồng Trần tức giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, phi thân trên mặt nước, lôi Đoan Mộc Y Y lên.

“Người nha –” Lí Vân Khanh hoàn toàn không có dự đoán được Mộ Dung Thất Thất nói nhiều như vậy, cuối cùng lại thượng cẳng tay hạ cẳng chân, chính là hẳn đã đáp ứng, ắt hẳn hẳn sẽ phải bảo vệ nàng. Nói thế, Mộ Dung Thất Thất cũng là vì điều ấy, mới cố ý vòng vo như vậy ! “Nha đầu quý quá!” Thanh âm trách cứ của Lý Vân Khanh vang lên lại mang theo đầy ý vị sủng nịch.

“A! Mộ Dung Thất Thất, ta muốn giết người!”

Đoan Mộc gia đại tiểu thư, Đoan Mộc Y Y có khi nào chịu qua nhục nhã như hôm nay, bất chấp cả người còn đang ẩm ướt, nước còn vương vãi trên đầu, trực tiếp rút ra bảo kiếm từ thắt lưng Đoan Mộc Hồng Trần hướng tới Mộ Dung Thất Thất. “Đồ tiện nhân! Đi chết đi!”

“Cẩn thận!” Thượng Quan Vô Kỵ kinh hô, hăn cách Mộ Dung Thất Thất quá xa, căn bản không kịp tiến đến.

“Cứu mạng a!”

Mộ Dung Thất Thất “kinh hoảng” cầm lấy chuỷ thủ của Thượng Quan Vô Kỵ, hai mắt nhắm nghiền, miệng thét chói tai , không dám nhìn Đoan Mộc Y Y.

Mắt thấy bảo kiếm Đoan Mộc Y Y sẽ đâm vào ngực Mộ Dung Thất Thất, nàng lại hơi hơi nhích qua một bên, bảo kiếm sát qua bên người, cổ tay của Đoan Mộc Y Y lại vừa vặn chạm vào đầu chuỷ thủ, “Loảng xoảng –” cổ tay Đoan Mộc Y Y đau rát, bảo kiếm rơi trên mặt đất, trên cổ tay là một mảnh đỏ sẫm.

“Đừng có giết ta! Biểu ca, cứu ta a!” Mộ Dung Thất Thất kêu la, nhảy ra phía sau Lí Vân Khanh, còn Đoan Mộc Y Y ôm cổ tay của mình, hét lên, “Tay của ta –”

“Muội muội!” Đoan Mộc Hồng Trần lập tức tiến lên kiểm tra, phát hiện gân mạch trên cổ tay phải của Đoan Mộc Y Y bị chuỷ thủ cắt thẳng một đường, máu đỏ tươi chảy ra ồ ồ, nếu cứu chữa trễ, chỉ sợ về sau tay nàng không bao giờ có thể hoạt động được nữa, chứ đừng nói tới chuyện đánh đàn cầm kiếm .

“Muội muội, ráng chịu đựng!” Đoan Mộc Hồng Trần hung tợn trừng mắt Mộ Dung Thất Thất, liếc mắt một cái, sau ôm lấy Đoan Mộc Y Y phi thân,

rời khỏi ngọn tiểu đình.

“Tam tử, người chuốc lấy phiền toái rồi !” Mộ Dung Thanh Liên một bên vui sướng khi người ta gặp họa, cười, “Người thế mà dám chặt đứt gân tay Đoan Mộc tiểu thư, người động phải phiền phức lớn rồi! Đoan Mộc gia nhất định sẽ không dễ dàng tha cho người.”

15.

“Ta, ta cái gì cũng không làm.....” Mộ Dung Thất Thất tựa hồ như bị lời nói của Mộ Dung Thanh Liên dọa, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước “Là nàng ta nhào tới trước, ta không biết vì sao lại như vậy.....”

Một màn vừa rồi tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, thời điểm bảo kiếm Đoan Mộc Y Y đâm tới, quả thực Mộ Dung Thất Thất không có làm gì cả, lại không hiểu tại sao cổ tay Đoan Mộc Y Y lại bị chủ thủ cắt đứt, có gọi là vô ý đánh lầm cũng không đúng. Chỉ có thể nói rằng vận khí của Mộ Dung Thất Thất thực sự quá tốt !

Nhưng mà, kia thật là do may mắn sao? Trong mắt Lí Vân Khanh hiện lên một chút nghiến ngấm, xem ra vị biểu muội này tựa như một cái bảo tàng thật lớn, càng khám phá càng khiến người ta kinh ngạc.

“Tam tiểu thư, chuyện vừa rồi tất cả chúng ta đều thấy rất rõ ràng, không quan hệ tới người, chỉ là chuyện ngoài ý muốn!” Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất bị dọa thành như vậy, Thượng Quan Vô Kỵ vội vàng mở miệng trấn an nàng, “Người yên tâm, cho dù có bị trường bối truy xét, ta cũng sẽ làm chứng giúp người!”

“Thượng Quan công tử, cảm ơn người!”

“Tam muội, uống chén rượu an ủi!” Mộ Dung Tâm Liên rót rượu đưa cho Mộ Dung Thất Thất, “Chúng ta đều nhìn thấy, không phải người sai, người không cần lo lắng, phụ thân cũng là người hiểu chuyện!”

“Cám ơn nhị tỷ !” Mộ Dung Thất Thất tiếp nhận chén rượu, đưa đến bên miệng, mới vừa vào nhấp vào, liền phát hiện bên trong có vấn đề.

A, thế nhưng đã hạ được vào bên trong rồi sao! Sớm biết sự tình hôm nay không dễ dàng chấm dứt như vậy, đợi lâu như vậy, Mộ Dung Tâm Liên rốt cục không được nhìn được xuống tay rồi . Lòng mi Mộ Dung Thất Thất hơi hơi run lên, thoải mái đem rượu ngon uống hết.

Nàng bị cha nuôi vớt ở tuổi độ hai năm, suốt ngày ngâm trong đó, thứ đồ chơi cho trẻ con này, căn bản không làm khó được nàng. Bất quá, Mộ Dung Tâm Liên đã có tâm vụ hãm nàng, sao lại không nhân cơ hội mà tương kế tựu kế cơ chứ!

Không qua bao lâu, Mộ Dung Thất Thất day day trán, bày ra bộ dáng đau đầu,“Ta có chút không thoải mái, các người chậm rãi thường ngoạn, ta đi về trước .”

Nhìn thấy bộ dáng của Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Tâm Liên biết được tính đã phát tác, kiềm chế vui sướng trong nội tâm, Mộ Dung Tâm Liên giả bộ lo lắng,“ Nha hoàn của người sao lại không theo tới? Ta kêu người của ta đưa người về vậy! Mã Nãi, đưa tam tiểu thư hồi thúy trúc viên!”

“Dạ vâng!” Một nha đầu thanh tú lập tức xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất dìu nàng,“Tam tiểu thư, chúng ta đi!” “Đợi chút!” Mộ Dung Thất Thất rút tay mình về, Mộ Dung Tâm Liên biến sắc, chẳng lẽ nàng phát hiện cái gì sao?

“Ta còn chưa lấy đồ a!”

Mộ Dung Thất Thất đi đến trước bàn, đem tất cả vật đặt cược phía trước mọi người thu toàn bộ vào trong lòng, cuối cùng lấy ra “Tuyệt phu hoàn” Đưa cho Thượng Quan Vô Kỵ,“Ta cùng công tử tuy không quen biết,

nhưng lại được công tử bảo hộ, nội tâm cảm kích. Viên tuyết phu hoàn liền làm tạ lễ, thỉnh Thượng Quan công tử hãy nhận lấy!”

Không đợi Thượng Quan Vô Kỵ cự tuyệt, Mộ Dung Thất Thất trực tiếp đem “Tuyết phu hoàn” nhét vào trong tay của hắn, sau hướng tới hai người Bạch Mục Phi cùng Bạch Ưc Nguyệt dịu dàng cúi đầu, “ Ân tình của hai vị, Thất Thất ngày sau sẽ báo đáp!”

Xong, Mộ Dung Thất Thất lại ấn huyết Thái Dương, giả bộ một bộ dáng thống khổ, “Mã Nỗ, đưa ta trở về!”

Nhìn Mộ Dung Thất Thất cùng Mã Nỗ rời đi, Mộ Dung Tâm Liên hít một hơi thật sâu, biểu tình trở nên nhu hòa.

Vừa mới lúc này, Mộ Dung Tuấn bởi vì bụng không được thoải mái, nên đã xin cáo từ trước. Sự tình nếu cứ tiến hành theo mong muốn của nàng, không bao lâu nữa, được trên người Mộ Dung Tuấn cũng sẽ phát huy tác dụng, chỉ cần Mã Nỗ dẫn tới Mộ Dung Thất Thất tới chỗ Mộ Dung Tuấn, củi khô gặp được lửa lớn, sẽ lập tức bùng cháy.

Bên này, Mã Nỗ dìu Mộ Dung Thất Thất đang choáng váng nặng nề, “Tam tiểu thư, tam tiểu thư!”

Kêu hai tiếng, thấy Mộ Dung Thất Thất không có đáp lại, Mã Nỗ dựa theo kế hoạch ban đầu, đem nàng đến một gian phòng rồi vội vàng rời đi.

Đợi Mã Nỗ đi rồi, Mộ Dung Thất Thất mở mắt, “Tiểu thư!” Tô Mi lắc mình tiến vào.

“Đã điều tra xong?” Bộ dáng ban nãy lập tức biến mất, đôi mắt Mộ Dung Thất Thất tỏa sáng lấp lánh trong bóng đêm .

“Dạ!” Tô Mi ở bên tai Mộ Dung Thất Thất nói thầm vài câu, khóe miệng Mộ Dung Thất Thất càng lúc càng cong. Quả nhiên, chó cắn người có bao

giờ sửa trước, Mộ Dung Tâm Liên chính là “người” như vậy. Nghĩ muốn hủy danh tiết của nàng sao, chuyện thiếu đạo đức như vậy mà nàng ta cũng có thể làm ra!

“Thuộc hạ đã đem Trịnh di nương đến , tiểu thư, ngài có phải hay không nên dịch chuyển*, đem chỗ của mình tặng lại cho nàng?” Tổ Nguyệt xuất hiện ở cửa, quả nhiên trên lưng khiêng một nữ nhân. (gốc: thị bất thị na nhất na- tác giả chơi chữ nghĩa là “có hay không có chuyển khỏi chỗ bị chuyển”, rất tiếc tình hoa của tác giả hoàn toàn bị phá hỏng trong tay ta)

Chờ Tổ Nguyệt cùng Tô Mi đem Trịnh Mẫn thả lên giường, ba người lui ra ngoài, vừa đi không bao lâu, Mã Nã liền dìu thêm một người vào trong phòng.

“Nóng quá a! Nóng quá!” Mộ Dung Tuấn muốn xé hết quần áo của chính mình, trườn lên trên giường, cuối cùng đụng đến một thân thể mềm mại.

“Thiếu gia, đây là lễ vật nhị tiểu thư tặng cho người! Hảo hảo hưởng dụng!” Mã Nã buông màn xuống giúp hai người, lại liếc mắt lần nữa nhìn vào hai thân thể bên trong, cười lạnh rời khỏi.

“Một màn tình cảm mãnh liệt sắp được trình diễn!” Mộ Dung Thất Thất mỉm cười. Nếu nàng đoán không sai, không bao lâu sau, Mộ Dung Tâm Liên sẽ mang theo người đến “Bắt kẻ thông dâm”! Mọi người cùng ca ca loạn luân, việc này nếu bị truyền ra, không những chỉ nàng không còn mặt mũi nào để sống, mà đến Mộ Dung Tuấn cũng sẽ bị hủy hoại theo.

Trong ngọn tiểu đình giữa hồ, Mộ Dung Tâm Liên nhìn thấy Mã Nã đi tới, căng thẳng trong lòng rốt cục lơ lửng xuống, nụ cười trên miệng càng lúc càng khuếch đại.

“Nhị tỷ tỷ, có chuyện gì vui lắm hay sao mà người cao hứng như vậy?” Mộ Dung Thanh Liên nhận thấy Mộ Dung Tâm Liên có điểm bất thường, tò mò mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Mộ Dung Tâm Liên vội vàng lắc đầu phủ nhận, để che dấu sự giả tạo trong lòng nàng, Mộ Dung Tâm Liên đứng lên rót rượu cho những người khác. “Hôm nay thỉnh mọi người đến, nhưng không ngờ lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, phá đi nhã hứng của các vị, thực xin lỗi, lý này coi như là ta bồi tội với mọi người!”

Mộ Dung Tâm Liên chưa kịp uống chén rượu, chợt nghe đến một trận tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng Mộ Dung Thái hỗn hển rít gào, “Cái nữ nhi bất hiếu kia ở đâu? Mộ Dung Thất Thất, người lăn ra đây cho ta!”

Hóa ra là sau một hồi, Đao Mộc gia đã đem chuyện Mộ Dung Thất Thất đả thương Đao Mộc Y Y bẩm báo với Mộ Dung Thái, vừa nghe nói phế vật nhà mình đả thương chất nữ của hoàng hậu nương nương, hơn nữa gân trên cổ tay của Đao Mộc Y Y bị đánh gãy, khó có thể lành lại, Mộ Dung Thái liền tức giận đến nhảy dựng lên.

Phế vật này, việc tốt không làm lại chuốc việc xấu, cái gì cũng đều không được, đã rước lấy họa cho hãn mà nghe nói nàng còn nhàn nhã ngắm trăng ở tiểu đình giữa hồ, Mộ Dung Thái liền vọt lại đây.

“Phụ thân!” Vừa thấy Mộ Dung Thái lại đây, trong lòng Mộ Dung Tâm Liên phi thường vui mừng.

Thật tốt quá! Có Mộ Dung Thái, chỉ sợ Mộ Dung Thất Thất hôm nay hãn phải chết, không thể nghi ngờ! Mộ Dung Thái luôn luôn để ý thể diện, nếu nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất cùng ca ca quần lấy nhau ở một chỗ, không biết có thể hay không một đao giết nàng!

Nhìn đến còn có người tam đại thế gia ở đây, sắc mặt Mộ Dung Thái tốt lên đôi chút, chỉ là trong lòng vẫn còn tức giận không thôi, “Mộ Dung Thất Thất ở đâu?”

“Tam tỷ tỷ không thoải mái, đã trở về phòng.” Mộ Dung Thanh Liên lập tức nhu thuận bẩm báo Mộ Dung Thất Thất đi về phía nào.

“Hừ! Nàng không thoải mái? Gây ra họa xong liền giả bệnh, chắc chắn là nàng cố ý !”

Thấy Mộ Dung Thái sắp đi, biết hẳn đi tìm Mộ Dung Thất Thất gây phiền toái , Mộ Dung Thanh Liên vui vẻ vọt tới bên cạnh hẳn “Phụ thân, ta đi cùng với người a!” Xem cuộc vui, xem cái phế vật kia bị mắng, đối với Mộ Dung Thanh Liên mà nói là chuyện hết sức hạnh phúc. (Beta: Ta phải nhớ con mụ này)

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Nhìn xem, càng nhiều người càng tốt! Mộ Dung Tâm Liên lại lộ ra nụ cười quỷ dị. “Cha, Tam muội muội không hề cố ý, là Đoan Mộc tiểu thư hơi quá đáng –”

“Nhị tỷ, mặc kệ Tam tỷ có phải cố ý hay không, nàng làm Đoan Mộc tiểu thư bị thương đây là sự thật, nếu hoàng hậu nương nương truy xét chuyện này, cũng không phải là một câu ‘Không phải cố ý’ là có thể trốn tránh trách nhiệm!” Thấy Mộ Dung Tâm Liên cầu tình giúp Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thanh Liên liền trở mặt xem thường.

Xem ra, người một nhà này vô luận là già hay trẻ, đều không ưa Mộ Dung Thất Thất a!

Nghe xong lời nói của Mộ Dung Thanh Liên, Thượng Quan Vô Kỵ không khỏi đau lòng thay cho Mộ Dung Thất Thất. Sinh ra trong cái loại gia đình này, bị tỷ muội tính kế, còn bị phụ thân thân sinh ghét bỏ, thật không biết mấy năm qua nàng đã sống như thế nào.

“Thừa tướng đại nhân, chuyện vừa rồi xác thực không phải là tam tiểu thư cố ý làm, là Đoan Mộc tiểu thư khi dễ nàng trước, thỉnh Thừa tướng đại nhân đừng trách cứ tam tiểu thư quá mức.”

Thượng Quan Vô Kỵ mở miệng giúp Mộ Dung Thất Thất, thật sự là ngoài dự đoán của Mộ Dung Thái, huynh muội Bạch Mục Phi cùng Bạch Ước Nguyệt lúc này cũng đứng dậy, “Thật là chuyện ngoài ý muốn, tam tiểu thư không có quan hệ, Thừa tướng đại nhân không cần làm khó tam tiểu thư.”

Mỗi Thượng Quan Vô Kỵ đã làm cho Mộ Dung Thái cảm thấy kinh ngạc, nay ngay cả công tử và tiểu thư của Bạch gia cũng cầu tình giúp nàng ta, càng làm cho Mộ Dung Thái mở rộng tầm mắt. Quan hệ của Mộ Dung Thất Thất khi nào thì tốt như vậy? Hai đại thế gia đều vì nàng mở miệng cầu tình? Hay là trong chuyện này thật sự có ẩn tình?

“Dượng, chúng ta đều là nhân chứng cho chuyện này, cho dù Đoan Mộc gia có nháo đến trước mặt hoàng hậu nương nương, chúng ta cũng sẽ vì biểu muội làm chứng, dượng không cần lo lắng.” Lí Vân Khanh cuối cùng nói ra, cấp cho Mộ Dung Thái một viên thuốc an thần. Đã có nhiều người có thể làm chứng như vậy, hẳn cũng sẽ không lo lắng chuyện của Mộ Dung Thất Thất nữa.

Thấy những người khác đều cầu tình giúp Mộ Dung Thất Thất, mà tựa hồ Mộ Dung Thái cũng đánh mất ý niệm tìm Mộ Dung Thất Thất gây phiền toái trong đầu, Mộ Dung Tâm Liên nóng nảy, “Phụ thân, vừa rồi Tam muội muội có chút không thoải mái, không bằng chúng ta đi xem nàng! Không biết nàng có phải hay không bị bệnh?”

“Bệnh chết luôn đi cũng được!” Mộ Dung Thái nói những lời này khiến Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ liền thay đổi sắc mặt.

Tựa hồ nhận thấy được lời nói vừa rồi của chính mình quá mức bạc tình, Mộ Dung Thái vội vàng nở nụ cười tươi, cho dù thật sự không thích nữ nhi này, nhưng bây giờ còn có người ngoài ở đây, hẳn cũng không thể làm mất thanh danh của mình. “Hảo, ta đi nhìn xem nàng! Thật sự là không bớt việc!”

“Nhị tỷ, đi, chúng ta cũng cùng đi đi!” Mộ Dung Thanh Liên thật cao hứng, trong phủ lâu rồi không có chuyện tình làm nàng vui vẻ, mặc lúc trước nàng cùng Mộ Dung Tâm Liên náo loạn khiến đôi bên không thoải mái, nhưng mà cùng khi dễ Mộ Dung Thất Thất phế vật này mới là thú vui lớn nhất của nàng.

“Chúng ta cũng đi nhìn xem –” Thượng Quan Vô Kỵ đề nghị với những người khác, hẳn cũng thực lo lắng cho Mộ Dung Thất Thất, nhớ lại bộ dáng nước mắt rưng rưng vừa rồi của Mộ Dung Thất Thất, lúc này lại thấy người của Mộ Dung phủ đối đãi Mộ Dung Thất Thất như vậy, Thượng Quan Vô Kỵ liền cảm thấy trong lòng có chút đau.

“Đại ca, ta cũng muốn đi xem tam tiểu thư.”

Bạch Ưc Nguyệt lúc này cũng thực lo lắng tình cảnh của Mộ Dung Thất Thất, tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng nàng lại thích vị tam tiểu thư này, lúc này nhìn thấy tình cảnh nàng ở trong tướng phủ, Bạch Ưc Nguyệt đối Mộ Dung Thất Thất càng thêm đồng tình.

Có hai người đề nghị, Bạch Mục Phi cùng Lí Vân Khanh cũng gật đầu, đi theo sau Mộ Dung Thái.

Mộ Dung Tâm Liên thì phi thường cao hứng, càng nhiều người đi càng tốt, nàng còn đang lo sợ tình không đủ quá náo loạn đâu! Các vị tiểu thư, công tử của tam đại thế gia chính mắt thấy vụ bê bối của Tam tiểu thư Mộ Dung phủ, ngày mai chuyện này sẽ truyền khắp mọi ngõ lớn ngõ nhỏ trong kinh thành. Ha ha ha! Mộ Dung Thất Thất, lần này người chết chắc rồi!

Hết thảy đều dựa theo Mộ Dung Tâm Liên suy tính mà tiến hành, càng gần gian phòng đã an bài

trước đó, trên mặt Mộ Dung Tâm Liên tươi cười lại càng thêm khoa trương. Nàng tựa hồ nhìn thấy vị trí Tĩnh vương phi ở đang đợi mình, thậm chí thấy được Long Trạch Cảnh Thiên hướng nàng cười ôn nhu.....

“Ân..... Thoải mái..... Đừng có ngừng.....”

Mọi người đi tới, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng rên rỉ ái muội của nữ nhân cùng tiếng nam nhân gầm nhẹ, âm thanh nữ nhân kia rất quen

thuộc, sắc mặt Mộ Dung Thái đột nhiên đại biến, tìm được âm thanh phát ra ở gian phòng kia.

“Hào ca ca..... Người nhanh chút..... Ta còn muốn.....” “Đông –” Nghe nói như thế, đầu óc Mộ Dung Thái sung huyết, một cước đem cửa đá văng, không nói hai lời vọt tới bên giường, kéo màn. Thời điểm nhìn thấy Trịnh Mẫn kia đang đặt cực khoái, cơn tức giận Mộ Dung Thái lên tới nào, “Tiện phụ! Là vợ ta mà người dám dám ngoại tình!”

“Ba –” Mộ Dung Thái tát một cái ở trên mặt Trịnh Mẫn, nắm đầu Trịnh Mẫn, kéo lên.

Mộ Dung Tâm Liên cảm thấy không đúng, đôi mắt lập tức sáng. Hồi tỉnh lại, Mộ Dung Tâm Liên liền nhìn thấy Trịnh Mẫn thân không một mảnh vải đang quỳ trên mặt đất, “Nương, như thế nào là người?!” Tâm lý Mộ Dung Tâm Liên vô cùng kích động, trong phòng này không phải là Mộ Dung Thất Thất sao? Vì sao lại là Trịnh Mẫn?!

“Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng!” Nam nhân trên giường quần áo xốc xếch lung tung, lập tức xuống giường quỳ xuống, “Lão gia, đều là Trịnh di nương câu dẫn ta, thật sự đều là Trịnh di nương –”

Nam nhân chưa nói xong, Mộ Dung Thái đã rút kiếm chặt đầu của hắn.

Đầu người đỏ tươi ngã nhào đến trước mặt Trịnh Mẫn, Trịnh Mẫn “Oa –” hét rầm lên.

“Tiện phụ! Người còn la lên!” Nghĩ đến bị hậu bối tam đại thế gia nhìn thấy cảnh gièm pha trong nhà, chính mình thế nhưng bị cấm sừng, Mộ Dung Thái then quá thành giận, chuyện này bị người ngoài nhìn đến, hẳn về sau còn lấy tư cách gì mà làm người! Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ lửa giận càng lớn, Mộ Dung Thái không nghĩ rõ ràng, một kiếm thứ hướng Trịnh Mẫn.

“Phụ thân, đừng a!” Mộ Dung Tâm Liên muốn hướng về phía trước cứu Trịnh Mẫn, lại bị Mộ Dung Thanh Liên vươn chân làm té ngã trên mặt đất, khi nàng đứng lên, bảo kiếm đã đâm vào ngực Trịnh Mẫn, máu tươi bắn tung tóe thấm ướt vạt áo Mộ Dung Thái.

“Không –” Thấy một màn như vậy, Mộ Dung Tâm Liên kêu lên một tiếng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nguyên bản đi xem Mộ Dung Thất Thất như thế nào, lại thấy được vụ bê bối của tướng phủ, đám người Lí Vân Khanh trao đổi cái ánh mắt, lén lút lui đi ra ngoài.

Lúc này Mộ Dung Thái cũng không còn suy nghĩ đến chuyện tình Mộ Dung Thất Thất nữa, nhìn đến Trịnh Mẫn đã chết còn trợn tròn mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị, Mộ Dung Thái liền cảm thấy phần hận, tiến lên rút ra bảo kiếm, đá thêm một cước xuống người Trịnh Mẫn.

Luật pháp Tây Kỳ quốc có quy định, nếu phu quân bắt được thê tử cùng người thông gian, có thể trực tiếp giết nàng, pháp luật sẽ không truy cứu trách nhiệm, cho nên Mộ Dung Thái mới thẹn quá thành giận, trực tiếp giết Trịnh Mẫn.

“Người đâu!?” Mộ Dung Thái gọi quản gia Trần Trung tới, “Đem đôi gian phu dâm phụ này ra bên ngoài cho chó ăn! Sự tình hôm nay ai cũng không phép nói ra, nếu không, đừng trách ta không khách khí!”

Mộ Dung Thái ngoan quyết thấy đầu Trần Trung run lên, Trịnh Mẫn tốt xấu cũng vì hấn sanh ra Mộ Dung Tâm Liên, bình thường Mộ Dung Thái cũng sủng ái nàng. Nhưng mà xảy chuyện như vậy, Mộ Dung Thái thế nhưng hỏi cũng không thềm hỏi, trực tiếp giết nàng, còn không cho nàng lưu toàn thân, vị tướng gia này thật đúng là vô tình a –

Duy nhất chỉ có Mộ Dung Thanh Liên là vui vẻ nhất, Trịnh Mẫn đã chết, Lưu Yên Chi liền có thể độc sủng . Mà Mộ Dung Tâm Liên cũng sẽ bởi vậy

bị vạ lây, vô luận nàng xinh đẹp tài mỹ như thế nào, cũng không có người dám cưới nàng !

Vô tình không làm gì lại thu được một vố lớn nha.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Địch Nhân Của Địch Nhân Là Bằng Hữu

Thi thể Trịnh Mẫn và nam nhân bị đưa ra ngoài, Mộ Dung Thái phất tay áo ly khai nơi này, hẳn muốn đi tới chỗ Lưu Yên Chi để nàng vượt ve an ủi, dù sao gặp phải chuyện như vậy thực quá tổn thương tới lòng tự trọng của nam nhân. Mộ Dung Thanh Liên nhìn Mộ Dung Tâm Liên đang ngất dưới mặt đất, cười lạnh một tiếng, cũng trở về Lan Hương viện.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Tâm Liên chậm rãi tỉnh lại. Màu máu đỏ tươi trên mặt đất khiến nàng nhớ đến chuyện vừa xảy ra, Mộ Dung Thái thể nhưng giết mẫu thân trước mặt nàng, điều này làm cho Mộ Dung Tâm Liên vô luận như thế cũng không thể chấp nhận.

“Mã Nỗ, người lại đây!” Mộ Dung Tâm Liên âm trầm trừng mắt nhìn Mã Nỗ, “Vì sao nương ta lại ở chỗ này? Tiện nhân Mộ Dung Thất Thất kia đâu? Còn có tên dâm tặc Mộ Dung Tuấn kia đâu? Không phải là bọn họ ở chỗ này sao!”

“Nhị tiểu thư, nô tỳ không biết a!” Mã Nỗ cũng bị tình huống vừa rồi dọa ngây người, “Nô tỳ rõ ràng đem tam tiểu thư để ở trên giường, sau đó dẫn đại thiếu gia lại đây, nhưng mà, vì sao lại như vậy, nô tỳ thật sự không biết a!”

Mộ Dung Tâm Liên căn bản không có nghe Mã Nỗ giải thích, nàng thầm nghĩ muốn phát tiết, trút hết toàn bộ thương tâm khổ sở cùng phần nộ trong lòng ra, Mộ Dung Tâm Liên tiện tay rút trâm gài tóc hung hăng đâm xuống mặt Mã Nỗ, “Tiện nhân, người hại chết mẫu thân ta! Người trả mẫu thân cho ta!”

“Tiểu thư, đừng mà!” Mã Não giơ cánh che mặt, động tác như vậy càng thêm kích thích Mộ Dung Tâm Liên.

“Ta xem người trốn như thế nào! Ta xem người trốn như thế nào!” Mộ Dung Tâm Liên nắm tóc Mã Não, trực tiếp đâm trâm gài tóc vào mắt Mã Não, đâm một cái không giả được hận, liền đâm thêm mười mấy cái nữa.

“Nhị tiểu thư tha mạng a! Nhị tiểu thư tha cho nô tỳ!”

Tiếng kêu thê thảm của Mã Não hấp dẫn bọn người hầu trong viện đến đây, nhìn thấy bộ dáng hung tợn của Mộ Dung Tâm Liên, cùng chi chít lỗ to lỗ nhỏ đang chảy máu trên mặt Mã Não, tất cả mọi người đều bị thủ đoạn tàn nhẫn của Mộ Dung Tâm Liên dọa sợ tới mức ngây dại.

Đây Nhị tiểu thư hay dụ động lòng người sao? Chẳng lẽ đây mới là tướng mạo chân chính của nhị tiểu thư? Nháy mắt, hình tượng Mộ Dung Tâm Liên vất vả xây đắp bị sụp đổ.

Bất quá, hiện tại Mộ Dung Tâm Liên cũng không thèm để ý đến chuyện này, Trịnh Mẫn bị người ta bắt gian tại giường, thể diện của nhị tiểu thư nàng đây đã sớm mất hết .

Cho dù Mộ Dung Thái có ngăn chặn miệng lưỡi bọn hạ nhân trong phủ, cũng khó đảm bảo rằng người khác sẽ không nói ra ngoài, tỷ như tam đại thế gia công tử tiểu thư kia. Hiện tại mặt mũi của nàng đã mất, còn để ý hình tượng làm cái gì!

Lúc này Mộ Dung Tâm Liên thầm nghĩ trút hết giận, phát tiết nội tâm đầy phần nộ của chính mình. Đến lúc Trần Trung lại xuất hiện, mang Mã Não cả người đầy máu, vô cùng thê thảm đi, Mộ Dung Tâm Liên mới xụi lơ ngồi xuống đất.

Xong rồi, hết thấy đều xong rồi. Sự tình hôm nay sẽ khiến nàng bị chê cười trong Mộ Dung phủ, không, trong cả kinh thành! Không ai sẽ lấy

nàng- người có mẫu thân như vậy , đừng nói là làm Tĩnh vương phi, cho dù là trở thành tiểu thiếp làm ấm giường cho Long Trạch Cảnh cũng không có khả năng —

Mộ Dung Tâm Liên khóc một trận nước nở, tới lúc người vây xem tản ra, Phi Thúy tìm đến.

“Nhị tiểu thư, xin nén bi thương!” Phi Thúy đưa cho Mộ Dung Tâm Liên một cái khăn tay, “Người không thể cứ buông tha như vậy a! Sự tình hôm nay khẳng định có người động tay động chân ở bên trong, người nhất định phải cố gắng gượng dậy, vì Trịnh di nương mà báo thù a!”

Lời của Phi Thúy làm cho Mộ Dung Tâm Liên đang bi thương lập tức hồi tỉnh. Đúng vậy, nàng không thể cứ khuất phục như vậy! Vì sao chuyện lại biến thành như vậy, nàng nhất định phải tìm được nguyên nhân, không thể để cho Trịnh Mẫn chết oan!

Thấy Mộ Dung Tâm Liên khôi phục lại trạng thái bình thường, Phi Thúy liền dìu Mộ Dung Tâm Liên, chủ tớ cùng trở về Ngẫu Hương viện

Khi mọi người rời đi hết, xung quanh hoàn toàn an tĩnh trở lại, một thân ảnh màu đen xuất hiện trong phòng, Hắc y nhân hướng xuống giường kéo Mộ Dung Tuấn đang bị điểm huyết ra, giải huyết cho hắn, nói. “Hết thấy mọi chuyện người đều thấy rõ ràng !”

“Thấy rõ !” Mộ Dung Tuấn cắn răng, hung tợn nhìn chăm chăm về hướng Ngẫu Hương viện. Mộ Dung Tâm Liên thế nhưng lại tính kế hắn cùng Mộ Dung Thất Thất, muốn cho huynh muội bọn họ thân bại danh liệt! Lòng dạ tiện nhân này thật sự quá ngoan độc!

“Vì sao lại giúp ta?” Mộ Dung Tuấn nhìn Hắc y nhân. Nếu không phải người này ra tay tương trợ, tối hôm nay người chết dưới kiếm Mộ Dung Thái này ắt hẳn Mộ Dung Tuấn hẳn !

“Không quen nhìn cái bộ dáng thay đổi như chong chóng của tiện nhân kia.” Hắc y nhân bỏ lại những lời này, liền biến mất khỏi phòng.

Ngó không có người thấy, Mộ Dung Tuấn vội vàng ly khai nơi này. Chờ hẳn đi rồi, Hắc y nhân đi tới Thúy Trúc viên.

“Tiểu thư, chuyện đã xong !” Hắc y nhân bỏ miếng vải đen che mặt xuống, hóa ra là Tố Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất ra dấu “ok” với nàng.

“Không tệ!” Mộ Dung Thất Thất đang đang phác họa trên giấy , Tố Nguyệt đi vào vừa vặn thấy được, mới phát hiện Mộ Dung Thất Thất đang thiết kế trang sức, trâm gài tóc, dây chuyền, hoa tai, lắc tay, nhẫn..... Từ trên xuống dưới, toàn bộ đều là hoa hải đường.

“Tiểu thư, người muốn tặng cho đại tiểu thư Bạch gia sao? Thật xinh đẹp! Phi thường phù hợp với khí chất của Bạch tiểu thư !”

“Thông minh!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, chờ đến khi nét vẽ cuối cùng hoàn thành, buông bút lông, tinh tế thổi khô nét mực, “Tô Mi, ngày mai người đi Tranh Thông bảo trai*, phân phó cho Lý sư phụ dùng Dương Chi ngọc cực phẩm làm bộ trang sức này, càng nhanh càng tốt.” (*tiệm trang sức)

“Tiểu thư, vì sao lại cứu Mộ Dung Tuấn? Để tên vô lại kia thân bại danh liệt luôn không tốt sao?” Tô Mi khó hiểu.

“Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu của chúng ta. Càng nhiều người oán hận Mộ Dung Tâm Liên, ta không phải sẽ càng có thêm nhiều thời gian để ngủ sao—”

“Đúng a!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt cười . Tiểu thư chính là như vậy a, ai đối tốt với nàng, cho dù chỉ một chút xiu xiu, nàng cũng nhớ rõ, muốn ám hại nàng , nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Có lẽ Bạch Ưc Nguyệt không thể ngờ được, hôm nay chỉ vô tình giúp Mộ Dung Thất Thất, có thể có được nguyên bộ trang sức của “Quang Hoa công tử”. Nếu để cho nàng biết được Quang Hoa công tử được mọi người tôn bốc chính là Mộ Dung Thất Thất, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Gần đây, Mộ Dung phủ đã xảy ra nhiều chuyện.

Tam tiểu thư Mộ Dung Thất Thất làm Đao Mộc đại tiểu thư bị thương, cắt đứt gân tay phải của nàng, bị Đao Mộc Lỗi báo lên bề trên. Trịnh di nương trong phủ được Mộ Dung Thái sủng ái cũng đột nhiên mắc bạo bệnh mà chết, Nhị tiểu thư Mộ Dung Tâm Liên không chịu được chuyện mẫu thân mất đi, bệnh nằm liệt giường.....

Thanh Loan cung, Đao Mộc Y Y nhào vào lòng hoàng hậu Đao Mộc Tình, “Bác, ngài nhất định phải báo thù cho Y Y a!”

Tuy rằng Đao Mộc Lỗi tố cáo mọi chuyện, nói Mộ Dung Thái dung túng nữ nhi hành hung, muốn phế hai tay Mộ Dung Thất Thất để bồi tội với Đao Mộc Y Y, nhưng mà lão hồ li Mộ Dung Thái này trực tiếp đưa ra tam đại thế gia công tử cùng tiểu thư đến làm chứng, chứng minh là Đao Mộc Y Y muốn giết Mộ Dung Thất Thất trước, mà sự cố này cũng là chuyện ngoài ý muốn. Cuối cùng, vụ án đả thương người này mau chóng chìm vào hư vô, khiến Đao Mộc Y Y cảm thấy ủy khuất.

“Y Y, người yên tâm, bốn cung sẽ không ngồi yên mà mặc kệ đâu !”

Đao Mộc Tình đau lòng nắm tay phải bị tàn phế của chất nữ, trải qua quá trình chẩn trị của Thái y trong cung, tay phải Đao Mộc Y Y xem như bị phế đi, trừ phi có thể tìm được Quái y Liên công tử, nếu không thì đừng nói là đánh đàn, ngay cả cầm lấy chiếc đũa cũng không có khả năng.

Mộ Dung Thất Thất, người thật độc ác!

Nghĩ đến trong cung có Mộ Dung Tuyết Liên đoạt đi sủng ái vốn thuộc về mình, hiện tại lại đến Mộ Dung Thất Thất đả thương chất nữ của mình, trong mắt Đoan Mộc Tình loé lên tia ngoan độc. Nữ nhân Mộ Dung gia đều không phải thứ tốt lành! Đều đáng chết!

“Bác, cái phế vật Mộ Dung Thất Thất kia hiện tại chắc chắn đang cười nhạo ta, nàng có thể gả cho Tĩnh vương làm Tĩnh vương phi, ta lại tàn phế! Về sau, đảm bảo sẽ chẳng ai nguyện ý thú Y Y.” Nước mắt trong suốt của Đoan Mộc Y Y giống như chuỗi hạt trân châu bị chặt đứt, một viên rồi lại một viên rơi xuống quần áo, “Bác, Y Y không cam lòng, Y Y không cam lòng!”

Thấy Đoan Mộc Y Y nhắc tới Long Trạch Cảnh Thiên, Đoan Mộc Tình lập tức hiểu được ý của nàng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tính Toán Của Hoàng Hậu

Hoàng Thượng Long Trạch Vũ có ba nữ tử hai nữ nhi, Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên 18 tuổi, mẫu phi là một trong tứ phi Hiền phi Hà Hân Nhi, Ngụy vương Long Trạch Cảnh Minh 12 tuổi, mẫu phi chỉ là một cung nữ bình thường, Triệu vương Long Trạch Cảnh Kỳ 9 tuổi, mẫu phi là Đức phi Bạch Mộng Ngũ. Đại nữ nhi Bình Dương công chúa Long Trạch Vũ Nhi 15 tuổi, do Đoan Mộc Tình sinh ra. Tiểu nữ nhi Tín Dương công chúa Long Trạch Cẩm Nhi mới 3 tuổi, mẫu phi là Hoàng quý phi Mộ Dung Tuyết Liên.

Năm đó lúc Đoan Mộc Tình mang thai, khi lâm bồn Bình Dương công chúa khó sanh, khó khăn lắm mẫu tử bình an, nhưng thân mình lại chịu tổn thương, từ đó về sau không còn khả năng hoài thai. Không có con trai là tiếc nuối lớn nhất trong lòng Đoan Mộc Tình, hiện tại trong triều, Long Trạch Cảnh Thiên tức Thái tử có uy vũ rất cao, khiến cho Đoan Mộc Tình chịu áp lực rất lớn.

Tuy vậy Đoan Mộc Tình cho rằng chỉ có đứa nhỏ nàng hạ sinh mới là con trai trưởng, mới có tư cách kế thừa ngôi vị! Nhưng mà, mười mấy năm qua cái bụng của nàng cho tới bây giờ không có chút biến đổi, uống bao nhiêu trân dược cũng không hề khác hơn.

Hoàng Thượng hiện tại bị Mộ Dung Tuyết Liên nhu tình như nước quyến rũ đến đến không bỏ được, cứ vào đầu tháng và ngày mười lăm, chỉ đến Thanh Loan cung một chút cho có lệ, ngoài ra, thời gian còn lại đều ở Phiêu Tuyết cung bồi bạn cùng Mộ Dung Tuyết Liên cùng tiểu nữ nhi Long Trạch Cẩm Nhi.

Hiện nay Mộ Dung Tuyết Liên lại đang có thai bốn tháng, nếu nàng hạ sinh ra nam hài, dựa vào sủng ái của Hoàng Thượng đối với nàng, đến lúc đó chỉ sợ địa vị của mình sau này khó bảo toàn, lại càng không có cơ hội sinh hạ thái tử .

“Y Y, không phải người nói Mộ Dung Thất Thất có Tuyết Phu Hoàn của Liên công tử sao? Nếu bản cung hạ ý chỉ, bắt nàng tìm Liên công tử đến chữa trị tay phải cho người, người thấy thế nào?”

Mặc dù biết trong lòng Đao Mộc Y Y ngưỡng mộ Long Trạch Cảnh Thiên, nhưng Đao Mộc Tình tuyệt đối sẽ không để Đao Mộc Y Y gả cho Long Trạch Cảnh Thiên .

Hiền phi cùng nàng xưa nay bất hòa. Nếu Long Trạch Cảnh Thiên lên làm thái tử, về sau thành hoàng đế, vậy ngày sau nàng sẽ sống như thế nào? Cùng Hà Hân Nhi trở thành Thái Hậu? Sống dựa sắc mặt nữ nhân kia? Đao Mộc Tình vô luận như thế cũng không thể chịu được .

Huống chi Hoàng Thượng còn đang ở tuổi trung niên, nàng cũng mới 32 tuổi, còn có cơ hội mang thai. Hoàng Thượng còn chưa có lập thái tử, nàng phải nắm lấy cơ hội! Ngôi vị hoàng đế này phải là của con nàng!

Đao Mộc thế gia- nhà mẹ đẻ của Đao Mộc Tình, hẳn sẽ toàn lực giúp nàng duy trì địa vị hoàng hậu này, vô luận là Đao Mộc Hồng Trần hay là Đao Mộc Y Y, hôn nhân bọn họ đều phải có giá trị mới được.

Nhất vinh cầu vinh, nhất tổn câu tổn*, nếu không có một hậu thuẫn cường đại ở phía sau khó mà sống yên trong cung . Cũng như tồn tại trong một gia tộc lớn, cho dù phải thay đổi sự thật, cũng không được để người nào gây hại đến mình . (*tạm hiểu là : vận mệnh của một người ảnh hưởng đến cả gia tộc và ngược lại)

Trong lòng Đao Mộc Tình vốn đã chọn cho Đao Mộc Y Y một chỗ nương tựa, để nàng đến Thượng Quan thế gia, gả cho Thượng Quan Vô Kỵ,

đây mới là lựa chọn tốt nhất. Thượng Quan gia rất có uy vọng ở quân doanh, nếu chính mình lại sinh hạ tiểu hoàng tử, vậy vạn dặm giang sơn này đều là của con nàng!

Đoan Mộc Y Y không biết một chút gì về vận mệnh mà Đoan Mộc Tình đã sớm an bài sẵn cho nàng, lúc này nàng vẫn đang suy nghĩ về chuyện Liên công tử mà Đoan Mộc Tình vừa nói.

Tương truyền y thuật của Quái y Liên công tử xuất thần nhập hóa, nếu Mộ Dung Thất Thất thật sự có thể tìm Liên công tử đến đây, chẳng những tay nàng có hi vọng phục hồi như cũ, mà ngay cả chứng bệnh bất túc của hoàng hậu nói không chừng cũng có thể chữa khỏi.

“Bác, nếu Mộ Dung Thất Thất không thỉnh được Liên công tử đến thì phải làm sao bây giờ?” “Không mời được ?” khóe môi Đoan Mộc Tình lộ ra một nụ cười tàn khốc, “ Bản cung liền lột bỏ danh hiệu Tĩnh vương phi của nàng, khiến cho nàng trở thành người chưa gả ra ngoài đã bị ruồng bỏ!”

“Bác –” Đoan Mộc Y Y rất là cao hứng, bác không quên chuyện của mình, nàng quả nhiên vì mình mà bắt tay trả thù Mộ Dung Thất Thất. Lại nghĩ đến tay phải mình, tâm trạng của Đoan Mộc Y Y lại thoáng chốc liên trầm xuống. Liên công tử là hy vọng duy nhất giúp phục hồi tay phải của nàng như cũ, nàng không muốn sống cả đời với cái tay tàn tật này.

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Đoan Mộc Y Y, Đoan Mộc Tình nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, “Bác biết tâm ý của người, người yên tâm, bác tuyệt đối sẽ không để cho Mộ Dung Thất Thất lên làm Tĩnh vương phi ! Hai tỷ muội một người đã là Hoàng quý phi, người còn lại nếu là Tĩnh vương phi, vậy quả thực quá lợi cho họ rồi!”

“Bác, người thật tốt!” Đoan Mộc Y Y cười đến âm trầm.

Mộ Dung Thất Thất, không được bao lâu nữa người sẽ trở thành người bị chồng ruồng bỏ, ta xem người còn có thể đắc ý được bao lâu!

Ý chỉ của hoàng hậu không bao lâu liền truyền tới Mộ Dung quý phủ, ý chỉ nói nếu hiểu chuyện, tội chết có thể miễn, nhưng lại khó tránh khỏi tai họa, Mộ Dung Thất Thất nội trong mười ngày phải tìm được Liên công tử để chữa trị tay phải của Đoan Mộc Y Y!

“Tiểu thư, hoàng hậu rõ ràng có quan hệ mật thiết với Đoan Mộc Y Y!” Tô Mi cắt mật đào, găm tăm trúc vào, đưa mật đào đến bên môi Mộ Dung Thất Thất. “Ngài tính làm sao bây giờ? Thật sự muốn chữa trị cho tay nàng sao? Theo ý của thuộc hạ, nàng ta dám giương cung bạt kiếm với tiểu thư, cái tay kia cho dù bị phế mười lần cũng không đủ!”

Cái miệng nhỏ Mộ Dung Thất Thất ăn mật đào, thực ngọt, xưa nay nàng rất thích ăn hoa quả ngọt a.

Không ai biết đại danh鼎鼎鼎鼎 Liên công tử là Mộ Dung quý phủ Tam tiểu thư, Đoan Mộc Y Y cùng Đoan Mộc Tình càng nghĩ không đến, người các nàng tìm kiếm đang thích ý ngồi hóng gió ăn mật đào.

“Tô Mi, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Tay của Đoan Mộc Y Y, ta đương nhiên sẽ chữa trị. Ta chẳng những muốn chữa khỏi cho riêng nàng, còn muốn chữa khỏi bệnh bất túc của Đoan Mộc Tình, để cho nàng hoài thai một hoàng tử. Hoàng hậu nương nương đã mong chờ đứa nhỏ lâu lắm rồi, đến khi nàng sinh hạ con trai trưởng, Tây Kì quốc ắt hẳn sẽ náo nhiệt lên!”

Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất tươi cười ngọt ngào, thanh âm ôn nhu, nhưng Tô Mi nhận ra đây chỉ là một nụ cười thích chí, đầy mưu mô của Mộ Dung Thất Thất.

Vị tiểu thư này chỉ e thiên hạ không loạn, chắc hẳn đang nghĩ đến chuyện gì đó thú vị — trong lòng Tô Mi đang yên lặng cầu nguyện cho kẻ đang bị Mộ Dung Thất Thất nghĩ đến.

Ý chỉ Hoàng hậu cũng không làm Mộ Dung Thất Thất sợ hãi, ngược lại làm cho Hoàng quý phi của Phiêu Tuyết cung Mộ Dung Tuyết Liên lo lắng lên.

Mộ Dung Tuyết Liên biết, Đoan Mộc Tình nói là chữa trị cánh tay cho Đoan Mộc Y Y chỉ là lấy cớ, kỳ thật là vì chính nàng, nữ nhân này muốn có con trai đến điên lên ! Nhưng mà, cái phế vật Mộ Dung Thất Thất kia như thế nào lại quen biết Liên công tử ? Nếu Liên công tử thật sự chữa khỏi bệnh cho hoàng hậu, Đoan Mộc Tình có long thai thì làm sao bây giờ?

“Không được! Ngôi vị thái tử là của hoàng nhi của bản cung, bản cung tuyệt đối sẽ không để yên!” Mộ Dung Tuyết Liên vuốt ve cái bụng hơi hơi lớn, gọi Hồ Phách- tâm phúc của nàng tới, dặn dò nàng ta vài câu, bảo nàng ta đến phủ Thừa Tướng truyền tin giúp nàng.

“Tam tiểu thư, đây là đồ trang sức nương nương ban cho ngài!” Hồ Phách đem một hộp trang sức bằng trân châu đặt ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

“Thật xinh đẹp a! Thật sự tặng cho ta sao?” Mộ Dung Thất Thất lộ ra vẻ mặt khó tin, thật cẩn thận vuốt ve những hạt châu cỡ bằng hạt đậu, toàn bộ ánh mắt bị chúng nó hấp dẫn, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy đồ tốt như vậy.

Thấy bộ dáng “không có kiến thức” của Mộ Dung Thất Thất, Hồ Phách bĩu môi, nhìn nàng châm chọc, “Tam tiểu thư thích là tốt rồi! Tam tiểu thư làm sao lại biết Liên công tử ?”

“Nha, khi lên núi hái thuốc vô tình quen hửn! Liên tốt bụng lắm!” Thấy đối phương rốt cục đi vào việc chính, Mộ Dung Thất Thất cười thô lỗ, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Liên?” Thấy Mộ Dung Thất Thất xưng hô vô cùng thân thiết với Liên công tử, trong lòng Hồ Phách kinh ngạc, nhưng biểu tình vẫn bình thường như trước, “Vây, Liên công tử hiện tại đang ở nào?”

“Không biết.” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, trong mắt đều là mê mang, “Ta đã ba năm không gặp hân .”

Hô — Hồ Phách thoáng thở ra nhẹ nhàng, xem ra Liên công tử cùng Mộ Dung Thất Thất đã thật lâu không liên lạc với nhau .

” Hồ Phách tỷ tỷ, người hỏi cái này làm gì a? Người xem, ta mang loại ngọc này đẹp không?” Mộ Dung Thất Thất đứng ở trước gương đồng cầm một cây trâm ngọc khoa loạn xạ lên đầu.

Lại trở mặt xem thường, Hồ Phách không còn kiên nhẫn để ứng phó với Mộ Dung Thất Thất .

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: "Liên Công Tử" Đối Kháng "Liên Công Tử"

“Nương nương lo rằng hoàng hậu sẽ làm khó tam tiểu thư, cho nên mới bảo ta đến xem thử. Nương nương nói, không tìm thấy Liên công tử cũng không sao, hết thấy đều có nàng, nàng sẽ không để cho hoàng hậu khi dễ tam tiểu thư đâu !”

Thật không — Mộ Dung Thất Thất nhìn vào gương đồng, mặt lộ ra một nụ cười trào phúng.

Chủ nhân trước của thân thể này bị Mộ Dung Tâm Liên vu oan, cũng đâu có thấy Mộ Dung Tuyết Liên này ra mặt bảo trợ muội muội thân sinh a! Lúc này lo lắng vị trí của mình bị ảnh hưởng, liền dùng mấy tiểu xảo này để hối lộ nàng, nghĩ rằng nàng vẫn là Mộ Dung Thất Thất trước kia sao?!

“Ừ! Có những lời này của tỷ tỷ, ta an tâm!” Mộ Dung Thất Thất chân thành tươi cười, “Lúc này ta thật rất lo lắng sợ hãi, hiện tại có tỷ tỷ, ta cái gì cũng không sợ ! Cho dù hoàng hậu tới, ta cũng không sợ!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất nói ra lời vô vị như vậy, Hồ Phách càng thêm khẳng định vị tam tiểu thư này chẳng những vô tài vô năng mà còn vô cùng ngốc nghếch nữa, nói thêm mấy câu cho có lệ một chút, liền vội vàng rời khỏi phủ Thừa Tướng trở về cung.

“Thật là như vậy sao?” Trong Phiêu Tuyết cung, Mộ Dung Tuyết Liên nghe xong chuyện Hồ Phách báo lại, tâm tình liền tốt lên. “Vậy bản cung an tâm! Đúng rồi, bên Thanh Loan cung có tin tức gì hay không? Nếu Thất Thất không tìm được Liên công tử, hoàng hậu có nói xử phạt như thế nào không?”

“Hoàng hậu muốn phế tước vị Tĩnh vương phi của tam tiểu thư.”

“Ha ha!” Nghe xong tin này, Mộ Dung Tuyết Liên vỗ tay khen hay, vành tai đeo trang sức cũng nhẹ nhàng run run theo .

“Nếu như vậy bản cung cầu còn không được! Tĩnh vương là người được ủng hộ làm thái tử nhiều nhất, vạn nhất hắn lên làm thái tử, Mộ Dung Thất Thất kia không phải sẽ làm thái tử phi, tương lai trở thành hoàng hậu sao? Bản cung còn chưa được làm hoàng hậu, chỗ nào tới lượt nàng! Vị trí thái tử bản cung định rồi, hoàng hậu làm vậy chính là đang giúp bản cung!”

Mộ Dung Thất Thất nghỉ ngơi vài ngày, nguyên bản định gác chuyện của Đoan Mộc Tình cùng Đoan Mộc Y Y, không ngờ tới ngày thứ năm, người Đoan Mộc thế gia tự mình tới đón nàng, nói là Liên công tử đang ở Đoan Mộc phủ, đã chữa trị gân tay Đoan Mộc Y Y tốt lắm, hơn nữa Liên công tử còn đề nghị muốn gặp nàng.

“Tiểu thư, là ai dám giả mạo người?”

Trên xe ngựa, Tố Nguyệt cau mày, Liên công tử rõ ràng chính là tiểu thư nhà mình, vì sao hiện tại lại xuất hiện một cái Liên công tử khác? Đối phương giả mạo tiểu thư, rốt cuộc là có mục đích gì ?

Nhìn Tố Nguyệt nhíu mi suy nghĩ, Mộ Dung Thất Thất giúp nàng xoa xoa mi tâm, “Quản hắn là ai làm chi, binh đến tướng đỡ, lũ đến đất ngăn.”

“Nếu Tô Mi biết có người dám giả mạo tiểu thư, nhất định sẽ đem đối phương băm thành tám khối!” Thấy Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Tố Nguyệt nở nụ cười, trên khuôn mặt nhiều thêm hai lúm đồng tiền.

“Cho nên ta mới không mang theo nàng a! So với tính của nàng ta, người càng thêm ổn trọng. Ta chính là lo lắng nàng phá tan Đoan Mộc phủ, nên mới phái nàng đi thông báo trai. Bất quá ta cũng đối với ‘Liên công tử’ này rất ngạc nhiên, thật muốn nhìn thấy hắn a!”

“Tiểu thư, đây là không phải được gọi là “quyết đấu giữa Liên công tử thật và giả a?” Tổ Nguyệt bắt đầu vui đùa.

“Gọi vậy cũng không sai!”

Chủ tớ cả hai trò chuyện cho tới khi đến Đoan Mộc phủ. Quản gia Đoan Mộc thể gia tự mình ra đón Mộ Dung Thất Thất vào trong, dọc theo đường đi, thái độ quản gia đối Mộ Dung Thất Thất có phần tôn kính, chắc là bởi vì Liên công tử, làm cho Mộ Dung Thất Thất càng thêm chờ mong nhìn thấy vị “Liên công tử” này.

“Tới rồi”

Mộ Dung Thất Thất vừa mới tiến vào phòng, liền thấy một thân ảnh thon dài.

“Liên công tử, Mộ Dung tiểu thư đã tới!” Giọng của Quản gia đối người này rất tôn kính.

“Thất Thất, người đã đến rồi –” đợi đến khi người này xoay người, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc cũng thấy được mặt hắn.

Một thân lam y phiêu dật, tôn lên thần thái hào hứng của nam nhân này, cổ tay áo cùng cổ áo thuần nạm cúc mắt mèo chứng tỏ chủ nhân đến tiểu tiết cũng rất coi trọng, muốn thật hoàn mỹ, riêng mấy hạt mắt mèo cỡ hạt đậu đính trên áo rất đã có giá trị xa xỉ.

Lại nhìn mi mắt hắn, một đường dài, giống như đại bằng gương cánh, mà khi mắt kia híp lại để lộ ra tinh quang. Mũi cao thẳng, sống mũi dọc dừa, mà đôi môi mỏng kia thật lạnh, khóe môi khẽ nhếch, mang theo ý cười lạnh bạc.

Người kia là ai? Mộ Dung Thất Thất trong lòng thầm đề phòng. Nam nhân tuấn dật tiêu sái như vậy nhưng không biết vì sao lại giả trang Liên

công tử xuất hiện? Vì sao lại vờ như biết mình? Những điều này là nghi hoặc trong lòng Mộ Dung Thất Thất.

Người kia lại kêu thêm một tiếng “Thất Thất”, khiến cho nàng nổi lên một trận da gà trên người.

Nàng xác định mình chưa từng có gặp qua nam nhân trước mắt này, mà hần ngữ điệu vô cùng thân thiết đầy ám muội như vậy, làm cho ánh mắt mọi người trong phòng đều tập trung tại trên người Mộ Dung Thất Thất, trong đó còn có một vị phụ nhân ba mươi tuổi quần áo hoa lệ.

“Ba năm không gặp, Thất Thất càng làm hấp dẫn người a.” Không đợi Mộ Dung Thất Thất hoàn hồn, Liên công tử đã đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, đầu ngón tay thon dài lạnh như băng chạm vào hai má Mộ Dung Thất Thất, “Không tồi, cao hơn và đẹp hơn hẳn.” “Người là ai?” Mộ Dung Thất Thất né tránh sự đụng chạm của đối phương, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe được.

“Ta là Liên a, Liên của người.”

Nếu không phải bởi vì còn có người bên cạnh, Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ thổ huyết. Nàng khi nào thì quen nam nhân này? Còn có câu “Liên của người” kia, nếu không phải bên cạnh có người, Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ phóng thẳng một quyền về phía hai má hần, ân cần hỏi thăm mắt đẹp của hần.

“Thất Thất, nghĩ muốn đánh ta sao?” Tựa hồ đã nhận ra tức giận trong mắt Mộ Dung Thất Thất, Liên công tử cười, nắm chặt tay Mộ Dung Thất Thất, hai người đối diện, Mộ Dung Thất Thất thấy được ý cười trong mắt đối phương.

Không đợi Mộ Dung Thất Thất phản kháng, Liên công tử dẫn nàng theo đi tới phía trước. Mộ Dung Thất Thất bây giờ mới chú ý tới vị phụ nhân

hoa lệ trước mặt, “Đáp ứng chuyện tình của nương nương, Thất Thất đã làm xong , xin nương nương đừng làm khó dễ nàng nữa!”

Nguyên lai người này là hoàng hậu, là Đaoan Mộc Tình?! Mộ Dung Thất Thất vội vàng giãy tay ra, đối Đaoan Mộc Tình hành lễ, “Thần nữ thỉnh an hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Thái độ lễ phép của Mộ Dung Thất Thất khiến cho trong lòng Đaoan Mộc Tình cảm thấy rất thoải mái, ở trong cung phải tranh đua với Mộ Dung Tuyết Liên, mà người muội muội này của nàng lại đối chính mình khúm na khúm núm, đúng thật thỏa mãn hư vinh trong lòng Đaoan Mộc Tình.

“Đứng lên! Đến, để cho bản cung nhìn xem!” Đaoan Mộc Tình lôi kéo tay Mộ Dung Thất Thất, cẩn thận đánh giá. Không có dung mạo yêu diễm như Mộ Dung Tuyết Liên, ngũ quan Mộ Dung Thất Thất chỉ có thể nói là thanh tú, điều này làm cho trong lòng Đaoan Mộc Tình càng thêm thoải mái.

“Là một đứa nhỏ thanh tú, khó trách Liên công tử quan tâm người –”

“Nương nương!” Liên công tử lấy một tay Mộ Dung Thất Thất đặt vào trong ngực, “ Chuyện đã hứa hẹn với nương nương, ta nhất định sẽ làm, thỉnh nương nương đừng quên đáp ứng chuyện của ta. Cáo từ –”

Không đợi Đaoan Mộc Tình nói tiếp, Liên công tử đã túm lấy Mộ Dung Thất Thất rời khỏi nơi này.

Chờ Mộ Dung Thất Thất cùng Liên công tử đi rồi, Đaoan Mộc Lỗi đi tới bên người Đaoan Mộc Tình, “Muội muội, người tin hắc sao?”

“Ca ca, thủ pháp lúc này hắc dùng để chữa trị tay phải của Y Y, người cũng thấy đấy, thật sự là những điều thái y từ trước đến giờ không hề biết. Bản cung có dự cảm, hắc nhất định sẽ chữa khỏi bệnh của ta! Ca ca, đã thử nhiều dược như vậy đều không có hiệu quả, Liên công tử là hy vọng duy nhất , bản cung nhất định phải sinh hạ thái tử!”

“Vạn nhất, hắn là tay chân của Hoàng quý phi thì làm sao bây giờ? Mộ Dung Thất Thất lại là muội muội thân sinh của Hoàng quý phi!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gặp Lại Long Trạch Cảnh Thiên

“Ha ha, ca ca, người không cần phải lo lắng. Bản cung đã đáp ứng hẳn sẽ giải trừ hôn ước của Mộ Dung Thất Thất cùng Tĩnh vương, để cho hẳn ôm mỹ nhân về nhà, người như hẳn ắt sẽ không đùa giỡn đâu.”

Nhắc đến chuyện này, Đoan Mộc Tình bỗng nhiên đặc biệt hâm mộ Mộ Dung Thất Thất. Tuy rằng nàng ta vừa bất tài vừa không xinh đẹp, nhưng lại có một vị nam tử tuyệt sắc như vậy khuynh đảo vì nàng ta. Đáng thương cho nàng, tuy rằng là Đoan Mộc gia đại tiểu thư, là người đứng đầu lục cung, là hoàng hậu, nhưng Hoàng thượng cũng đâu hề coi trọng nàng.....

Sự ân sủng của đế vương chỉ thoáng qua trong phút chốc, vì thế, nàng phải sinh hạ thái tử mới được! Dưới tay áo, bàn tay Đoan Mộc Tình đã nắm chặt từ lúc nào.

“Tiểu, tiểu thư.....” Đang chờ ở ngoài cửa, Tố Nguyệt bỗng nhiên thấy Mộ Dung Thất Thất bị một người nam nhân lôi kéo, nàng xiu chút nữa thì ngã nhào xuống mặt đất. Nam nhân này là ai? Hẳn thế nhưng dám động thủ động cước với tiểu thư!

“Buông tay!” Mộ Dung Thất Thất muốn rút tay ra, lại bị đối phương mau chóng nắm chặt lại.

“Không buông!” Liên công tử vẫn hiện lên biểu tình tao nhã như trước, nhưng mà cặp con ngươi yêu diễm kia, lại lóe lên chút xúc cảm mà Mộ Dung Thất Thất không thể đoán được.

“Người muốn chết?!” Trong mắt Mộ Dung Thất Thất hừng hực lửa giận, từ trước tới giờ luôn là nàng làm chủ mọi chuyện, khi nào thì đến phiên hẳn

khoa tay múa chân, xen vào chuyện của nàng. Mặc kệ này nam nhân là ai, nàng cũng không có hứng thú, nếu hắn vẫn tiếp tục dây dưa, cũng đừng trách nàng không khách khí!

Thấy đôi mắt của Mộ Dung Thất Thất tản ra ánh sáng cuồn cuộn đã như báo hổ trong rừng, Liên công tử lại hiện ra biểu tình thường thức.

Không hổ là nữ nhân được vương chọn! Có lẽ vương nhìn trúng nàng bởi ngạo khí cùng sự cương quyết bất tuân trong đôi mắt kia? Bất quá, chỉ thế cũng không đủ, không đủ tư cách để trở thành người sánh vai cùng nam nhân kia. Mộ Dung Thất Thất, ta còn muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì, có thể khiến cho vương đổi với người đặc biệt hơn những kẻ khác –

“Thất Thất, người thật biết cách che giấu–”

Liên công tử khẽ thổi, hơi thở âm ấm phả ra, mơn trớn vành tai Mộ Dung Thất Thất.

“Các người đang làm cái gì!”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất phản kích, một âm thanh giận dữ cực độ truyền đến, cùng lúc ấy, bên kia không biết khi nào lại có nhiều thêm vài người xuất hiện, cầm đầu không ai khác chính là Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên.

Lúc này, sắc mặt Long Trạch Cảnh Thiên xanh mét, đứng phía sau hắn, còn có Đaoan Mộc Hồng Trần, Thượng Quan Vô Kỵ cùng Lí Vân Khanh.

Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ biết hoàng hậu nương nương truyền chỉ bắt Mộ Dung Thất Thất tìm Liên công tử, chưa kịp lo lắng cho nàng, lại biết được Liên công tử đang ở Đaoan Mộc phủ, hai người lại đây, vừa vặn gặp Long Trạch Cảnh Thiên được Đaoan Mộc Hồng Trần mời làm khách. Vừa đi đến đây, lại đúng lúc thấy được một màn vừa rồi. Theo góc độ mà bọn họ thấy, là Liên công tử đang hôn Mộ Dung Thất Thất –

“Vương gia, người thấy chứ! Nàng ta chính là Mộ Dung Thất Thất!” Khóe miệng Đoan Mộc Hồng Trần lộ ra một nụ cười châm chọc, Mộ Dung Thất Thất ở nơi đông người lại cực kì thân mật với nam nhân xa lạ, dù chỉ là một nam nhân bình thường khi thấy vợ mình như vậy cũng không thể chịu được, huống chi là Long Trạch Cảnh Thiên.

Thấy bộ dáng của Đoan Mộc Hồng Trần, Lí Vân Khanh liền hiểu rõ, hẳn ta hẳn là cố ý mời Long Trạch Cảnh Thiên đến xem màn kịch này. Nhưng mà, nam tử kia đứng bên người Mộ Dung Thất Thất là ai vậy? Liên công tử sao? Một người nổi tiếng hẳn, có thể có quan hệ gì với Mộ Dung Thất Thất?

Vấn đề này cũng chính là thắc mắc trong lòng Thượng Quan Vô Kỵ, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đứng chung một chỗ với nam nhân khác, Thượng Quan Vô Kỵ cảm thấy thực không thoải mái, cảm giác giống như vừa mất đi cái gì đó rất quan trọng.

“Vô liêm sỉ!”

Long Trạch Cảnh Thiên phần nộ nhìn chăm chăm một đôi “Cẩu nam nữ” này, tuy rằng hẳn chướng mắt Mộ Dung Thất Thất, muốn từ hôn, nhưng ngại đối phương hiện tại chính là vị chính thê của hắn trên danh nghĩa. Nhưng vị hôn thê của mình cùng nam nhân khác đây đưa một chỗ, hơn nữa bị nhiều người nhìn thấy như vậy, điều này khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên hết sức mất mặt!

“Thất Thất, hẳn đang nói chúng ta đấy!” Liên công tử đem Mộ Dung Thất Thất ôm càng thêm chặt vào trong lòng, đôi mắt đẹp nhìn về phía Long Trạch Cảnh Thiên tỏ ý khiêu khích.

“Hắn chính là vị hôn phu của người sao! Ta thấy, bất quá cũng chỉ có như thế, hẳn có chỗ nào so được với vẻ ngọc thụ lâm phong của ta đâu! Thất Thất, không bằng người suy nghĩ một chút xem sao, trực tiếp đá hắn

mà theo ta, vậy được không?” Liên công tử nghịch nghịch mái tóc dài của Mộ Dung Thất Thất, quần quanh ở đầu ngón tay, “Ta cam đoan với người, từ sợi tóc trên đầu ta, đến ngón chân út của ta, đều rất sạch sẽ . Không giống hăn, đã sớm bị son phấn của nữ nhân làm cho ô uế. Nam nhân ghé tởm như vậy rõ ràng không phải là loại người người thích –”

Động tác của Liên công tử “vô tình” khơi mào lửa giận của Long Trạch Cảnh Thiên.

Kệ nàng là cái quái gì, dù chỉ là nữ nhân hăn không cần, nhưng mà trước khi hăn vứt bỏ nàng ta, tuyệt đối không được phép làm chuyện gì có lỗi với hăn. Nếu không, không thể tha thứ!

“Mộ Dung Thất Thất, hôm nay ta mới biết được người thế nhưng lại hạ lưu như vậy!” Long Trạch Cảnh Thiên đã đoán ra được đối phương chính là Quái y Liên công tử, hăn không thể làm mấy của tên kia, cho nên đem cơn tức giận trút lên đầu Mộ Dung Thất Thất, “Tiện nhân như người có cho ta cũng không thêm!”

“Tốt, có bản lĩnh người liền viết thư từ hôn đi?” Mộ Dung Thất Thất rất cục hiểu được ý của Liên công tử, nhìn hăn không kiêng nể gì mà khiêu khích Long Trạch Cảnh Thiên, chắc vì muốn phá vỡ hôn sự của nàng mà đến. Đây chính là điều mà Mộ Dung Thất Thất nàng muốn a!

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất liền ôm lấy cổ Liên công tử, bắt đầu đùa bỡn với hăn, đồng dạng tư thế, nhưng hiện tại đối lại là nàng tán tỉnh hăn . “ Nếu như người là nam nhân, vậy hãy thành toàn cho chúng ta đi. Là quân tử thì hãy thành toàn cho ước nguyện của ta, thứ không là của người, mãi mãi cũng chẳng thuộc về người đâu! Vương gia, miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc, Thất Thất vốn đã có người trong lòng.”

“Bốn vương cường cầu người?! Bốn vương mà muốn cường cầu phế vật người?! Bốn vương, ta, ta.....” Long Trạch Cảnh Thiên tức muốn hộc

máu, hấn như thế nào liền biến thành kẻ “Hoành đao đoạt ái” trong miệng Mộ Dung Thất Thất, là tiểu nhân phá hoại nhân duyên của người khác? Hấn vốn muốn từ hôn nhưng chưa kịp làm a!

“Hảo! Mộ Dung Thất Thất, có khí phách! Người đừng hối hận! Người đâu, đem giấy bút đến cho bốn vương!”

“Vương gia, người đừng xúc động!” Vừa nghe Long Trạch Cảnh Thiên muốn viết thư từ hôn, Thượng Quan Vô Kỵ lập tức bắt lấy cánh tay hấn, “Từ hôn sẽ gây tổn hại rất lớn đến khuê danh của người con gái! Mong vương gia sẽ nghĩ kĩ lại!”

“Vương gia, hôn sự của các người là do Hoàng Thượng hạ chỉ, nếu như Hoàng Thượng biết Vương gia nói ra lý do từ hôn, chỉ sợ –” Mặt khác, Lí Vân Khanh một bên cũng ngăn cản Long Trạch Cảnh Thiên, muốn hấn ta hãy bình tĩnh. Tuy rằng không biết Mộ Dung Thất Thất vì sao muốn như vậy, nhưng nếu Long Trạch Cảnh Thiên thực sự viết thư từ hôn, chỉ sợ thanh danh của Mộ Dung Thất Thất sẽ hoàn toàn mất hết!

“Liên, người từng nói qua giấc mộng lớn nhất của người chính là để người khác chăm sóc con của mình, xem ra nguyện vọng của người lập tức sẽ được thực hiện.” Mộ Dung Thất Thất lôi kéo cánh tay của Liên công tử, cười khanh khách xoa bụng chính mình, “Kỳ thật ta vẫn cảm thấy họ Long Trạch này rất êm tai!”

Lời nói Mộ Dung Thất Thất làm cho Liên công tử ngẩn ra, sau nhìn đến vẻ giảo hoạt hiện lên trong mắt nàng, hấn lại cười. Nữ tử này quả thực thú vị, thế nhưng dám vứt bỏ trinh tiết mà thế nhân coi trọng.

Chắc hấn nàng cũng rất muốn huỷ đi cuộc hôn nhân chính trị này, vương chỉ sợ nàng mê luyện Long Trạch Cảnh Thiên, mới lệnh cho hấn đến quấy rối, hiện tại xem ra chỉ là chuyện thừa, mình nàng có thể lo chu toàn hết thảy.....

“Người! Mộ Dung Thất Thất, người quả thực vô sỉ đến cực điểm!”

Lý trí vừa mới trở về của Long Trạch Cảnh Thiên thoáng chốc bị đánh tan, lúc này bất luận là như thế nào hãn cũng không thể nhịn được. Nàng chưa gả cho hãn mà đã để hãn đội mũ xanh, nữ nhân như vậy, vô luận như thế nào hãn cũng không muốn thú!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thư Từ Hôn Bằng Máu

“Ti –” Long Trạch Cảnh Thiên kéo vạt áo xuống, đặt trên bàn thạch, căn ngón trỏ, trực tiếp dùng đầu ngón tay đang chảy ra máu tươi viết một bức thư đỏ máu <>

“Mộ Dung Thất Thất, hôm nay ta liền hựu dâm phụ ngươi! Phụ hoàng có truy cứu hay trách tội, bốn vương sẽ giải thích rõ ràng!”

“Ba –” Mộ Dung Thất Thất vươn tay tiếp lấy <> mà Long Trạch Cảnh Thiên quăng tới, đọc lướt qua sau cảm thấy rất hài lòng, đứng lên đưa cho Tổ Nguyệt cất kỹ.

Thoát khỏi vòng tay của Liên công tử, Mộ Dung Thất Thất hướng Long Trạch Cảnh Thiên cúi đầu, “Đa tạ Vương gia đã thành toàn! Chúc Vương gia sớm ngày tìm được nữ tử trong lòng, bên nhau trọn đời!”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên nhướng mày, chẳng lẽ nàng đã biết chuyện về Độc Tiên Nhi? Nghĩ lại, chuyện này hoàn toàn không có khả năng.

“Hừ! Mộ Dung Thất Thất, tự giải quyết cho tốt!” Rốt cục tìm được lý do hợp lý, hựu phế vật này, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên thần thanh khí sảng, nhất thời cảm thấy toàn thân đều thoải mái hẳn lên. Không có hôn ước, vậy hẳn có thể đường đường chính chính đi tìm Độc Tiên Nhi ! Nghĩ đến vị tiên tử ở trong rừng kia, tâm tình Long Trạch Cảnh Thiên liền thư sướng.

Chỉ là, khi quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Mộ Dung Thất Thất dưới ánh mặt trời, Long Trạch Cảnh Thiên lại có một cảm giác thất

bại. Nàng ta thể nhưng lại không muốn có mình, muốn thoát ly cái thân phận “Tĩnh vương phi” mà mọi người đã gán cho nàng?

Bị một cái phế vật ghét bỏ, ít nhiều cũng tổn thương tới lòng tự trọng của Long Trạch Cảnh Thiên.

“Tĩnh Vương gia đừng lo, ta nhất định sẽ sống thọ trăm tuổi, làm một cái tai họa ngàn năm !”

Lời của Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn chọc giận Long Trạch Cảnh Thiên, hăn lúc này phất tay áo xoay người bước đi, để những người khác ở lại phía sau.

“Đáng đời –” Đoan Mộc Hồng Trần bày ra một bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, liếc mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, sau đó theo sát phía sau Long Trạch Cảnh Thiên.

“Biểu muội, tội gì mà phải làm vậy.”

Chờ Long Trạch Cảnh Thiên đi rồi, Lí Vân Khanh thở dài. Hăn không phải Long Trạch Cảnh Thiên, tự nhiên sẽ không tin tưởng những lời xằng bậy vừa rồi của Mộ Dung Thất Thất. Nhưng mà không nghĩ tới nàng lại mong muốn được tự do đến như vậy, chẳng lẽ thật sự như những lời nàng ca xướng trong đêm nọ sao?

Bất quá, trong nội tâm, Lí Vân Khanh lại có một tia cao hứng, Mộ Dung Thất Thất đã khôi phục tự do, vậy có nghĩa hăn cũng có cơ hội đi?

“Biểu ca, Long Hồ Lệnh này thật sự có thể yêu cầu người làm bất cứ chuyện gì sao?” Bị Lí Vân Khanh nhìn thấu, điều này cũng chẳng nằm ngoài dự đoán của Mộ Dung Thất Thất, nam tử trí tuệ như vậy làm sao có thể không nhìn thấu chút tiểu xảo của nàng chứ!

Nhìn đến Long Hồ Lệnh trong tay Mộ Dung Thất Thất, biểu tình Lí Vân Khanh trở nên nghiêm túc, “Đương nhiên. Đây là tín vật của Lý gia ta, người giữ Long Hồ Lệnh có thể yêu cầu người trong Lý thị làm bất cứ chuyện gì.”

“VẬY là tốt rồi!” Mộ Dung Thất Thất khẽ chớp mi, chủ thủ nắm trong tay hướng về phía Liên công tử với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai .

Mặc dù cảm nhận được nguy hiểm, hơn nữa đã dùng tốc độ trốn tránh nhanh nhất, nhưng bụng chợt xuất hiện cơn đau, còn có y phục thanh sam ôn nhuận đều bị thấm ướt, đủ để Liên công tử biết, Mộ Dung Thất Thất làm hấn bị thương.

“Thất Thất, người muốn mưu sát chồng sao?” Liên công tử cười khổ, mau chóng điểm huyết cầm máu, lại dùng chút dược đắp lên miệng vết thương, thuận tiện mở bọc băng bó ra. Hấn thế mà lại quên lời vương dặn trước lúc đến đây, cô nàng này cất giấu móng vuốt của báo hổ, nhìn trông dịu ngoan, kì thực không thể chọc được.

“Tà y Tấn Mặc khi nào lại có sở thích làm thế thân mạo danh người khác?”

Mộ Dung Thất Thất lui sang một bên, trong tay cầm chủ thủ mà Thượng Quan Vô Kỵ đưa cho nàng. “Hủy danh tiết của ta, chẳng lẽ người còn muốn không thương tích, thuận lợi mà rời khỏi nơi này sao?”

“Tới –” Mộ Dung Thất Thất tung Long Hồ Lệnh cho Lí Vân Khanh, “Giết hấn!”

Đối với sự nhanh nhẹn của Mộ Dung Thất Thất, Lí Vân Khanh thêm lần nữa được mở mang tầm mắt. Lần đầu tiên là nàng đá Đoan Mộc Y Y xuống hồ, lần thứ hai chính là vừa rồi. Thân hình kia như tia chớp, khiến ngay cả Lí Vân Khanh cũng mặc cảm, nàng thật là một nữ tử tay trái gà không chặt sao?

Cổ kiếm chế suy nghĩ, Lí Vân Khanh ra tay tấn công Liên công tử.

Vừa rồi còn bị vẻ tươi cười của Mộ Dung Thất Thất mê hoặc, Tấn Mặc lúc này còn nghi ngờ, bây giờ đã hiểu được, Mộ Dung Thất Thất – xứng đáng. Nàng có lẽ đã sớm biết thân phận của hắn, cư nhiên còn lợi dụng hắn diễn trò, bây giờ còn muốn giết hắn!

Quả nhiên, chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là khó chiều nhất, tiểu nữ nhân giống Mộ Dung Thất Thất lại càng không thể đặc tội.

Thượng Quan Vô Kỵ đứng ở một bên nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, rốt cục hiểu được nam tử áo lam trước mắt căn bản là không phải Liên công tử, nghĩ đến vừa rồi hắn hồ ngôn loạn ngữ đã huỷ đi “danh dự” của Mộ Dung Thất Thất. Thượng Quan Vô Kỵ cũng nổi giận, nắm chặt hai đấm, hét lớn một tiếng, tấn công Tấn Mặc từ phía sau.

“Mộ Dung Thất Thất, ta tốt xấu cũng giúp người, người như thế nào lại lấy oán trả ơn như vậy?” Tiền hậu giáp kích, mặc dù Tấn Mặc có là cao thủ, cũng vô pháp thoát thân khi Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ đang ăn ý phối hợp tập kích hắn.

“Tội thứ nhất: mạo danh người khác; tội thứ hai: huỷ danh dự của ta; tội thứ ba: bụng dạ khó lường. Tấn Mặc, người không ở Bắc Chu, chạy tới Tây Kỳ làm cái gì? Dám ngụy trang Liên công tử tiếp cận hoàng hậu nương nương, người nói, chúng ta có phải hay không nên đem trói người lại đưa đến Đại Lý tự để thẩm án nhỉ? Hay là, lần này người tới có cái nhiệm vụ bí mật gì?”

Mộ Dung Thất Thất đứng ở chỗ râm mát, thanh âm thanh lương rơi vào trong tai Tấn Mặc, làm cho hắn một phen lão đảo, chỉ kém từ trên không ngã xuống đất thôi. Cao thủ! Thật sự là cao thủ! Nàng chẳng những vạch trần thân phận chính mình, lại gán cho mình được nhiều tội như vậy.

Ai cũng đều biết, Quái y Tấn Mặc là thủ hạ đắc lực của Nam Lâm vương Bắc Chu- Phượng Thương, hẳn xuất hiện ở Tây Kỳ, lại còn tiếp xúc với hoàng hậu nương nương Tây Kỳ quốc, khiến cho mọi người cảm thấy trong chuyện này có bí mật không thể cho ai biết, có âm mưu.

Nữ nhân này thật sự rất thích chơi đùa chính trị , hoàn toàn là giết người không thấy máu –

Lời của Mộ Dung Thất Thất khiến Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ nghe hiểu được, đặc biệt nghĩ đến vị “Quý Vương” nơi Bắc Chu- danh xưng của Nam Lâm vương Phượng Thương, trong lòng hai người lại chấn động, xuống tay càng nhanh càng tàn nhẫn hơn.

Là tân tú của Tây Kỳ quốc, Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ hoàn toàn xứng đáng với danh xưng. Lí Vân Khanh am hiểu tiến công, vũ khí của hắn là một cây Bích Ngọc Tiêu, cộng thêm hắn mặc một thân thanh sam, nhìn qua phiêu diêu như tiên tử.

Thượng Quan Vô Kỵ xuất thân từ võ tướng thế gia, vừa ra tay có thể nhìn thấy hắn nắm chắc tất cả kiến thức cơ bản lần nâng cao. Hắn có cặp thiết quyền* oai phong uy vũ, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn có thể tưởng tượng nếu đôi nắm tay kia dừng trên khuôn mặt “Như hoa như ngọc” của Tấn Mặc sẽ có hiệu quả đến mức nào. (*nắm tay thép)

Tấn Mặc cảm thấy chính mình chưa bao giờ rơi vào tình huống nào chật vật như hôm nay, trước bị Mộ Dung Thất Thất đánh lén, cái bụng bị một vết thương không nông không sâu, nhưng lại có thể khiến cho hắn đổ không ít máu, hiện tại lại bị hai cao thủ vây công, khiến cho hắn rơi sâu vào thảm cảnh éo le.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Hơn nữa, Mộ Dung Thất Thất chết tiết dường như có bồi chút được trên chủy thủ, Tấn Mặc cảm giác miệng vết thương mỗi lúc một tê thêm, thân thể như mất đi tri giác, động tác trong tay cũng dần dần chậm lại. “Ba”, lưng của Tấn Mặc ăn phải một quyền nặng nề của Thượng Quan Vô Kỵ .

Nữ nhân chết tiết! Vì tránh để thuốc tê này làm cho mình mất đi thanh tỉnh, Tấn Mặc đã băng bó tốt miệng vết thương, bây giờ máu tươi lại xâm nhiễm đi ra, đau đớn kích thích hần, khiến cho hần thanh tỉnh hơn rất nhiều. Tấn Mặc có chút hối hận, hần là nên nghe lời của Phượng Thương, đừng có xem thường nữ nhân này ! Nữ nhân có thể được Phượng Thương coi trọng không phải là nữ tử tầm thường –

Ba người đánh nhau trong Đaoan Mộc Phủ đã sớm kinh động đến Đaoan Mộc Lỗi cùng Đaoan Mộc Tình, thời điểm biết được nam tử hôm nay đến chữa bệnh căn bản là không phải Quái y Liên công tử, mà là Tà y Tấn Mặc của Bắc Chu, Đaoan Mộc Tình mặt mũi trắng bệch.

Vừa rồi Tấn Mặc đã xem mạch cho nàng, chuyện nàng không thể mang thai – bí mật của một quốc gia chi mẫu, đã bị ngoại nhân biết, đây là chuyện nhục nhã đến cỡ nào! Nhất thời, trong lòng Đaoan Mộc Tình dâng lên một cổ khuất nhục mà trước nay chưa từng có, nàng đã quyết, nam nhân này không thể lưu lại, phải chết!

“Người đâu, bắt tặc nhân của Bắc Chu này cho bản cung, mau xử tử hần!”

Chương 22: Dục Tử Hoàn

Đoan Mộc Tình ra lệnh một tiếng, cung thủ Đoan Mộc phủ tiến vào bao vây Tấn Mặc, Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ dùng mắt trao đổi, hai người lắc mình rời khỏi, một rừng vũ tiễn lập tức bắn về phía Tấn Mặc.

Nguy rồi..... Tấn Mặc cười khỗ một tiếng.

Hắn hiện tại phi thường hối hận vì không chăm chỉ học võ, tuy rằng võ công của hắn không tệ, nhưng sở trường hắn vẫn là y thuật. Sư phó năm đó đã nói, người ngoài việc phải có tay nghề, càng phải có năng lực tự bảo vệ mình. Khi đó lời này hắn đã không để tâm, hôm nay hiểu được đạo lý này tựa hồ có chút trễ.

Nhìn lại trước mắt, nghìn nghịt mũi tên sáng lạnh, Tấn Mặc vừa vận nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất tránh đứng một bên xem diễn, tư vị trong lòng vừa khỗ lại không cam lòng, chẳng lẽ một đời anh hùng của hắn hôm nay sẽ hủy ở trong tay tiểu nữ tử Mộ Dung Thất Thất này? Chẳng lẽ phải bắn tín hiệu cầu cứu sao? Nhưng nếu thế thì người kia đảm bảo sẽ cười hắn đến rụng răng.

“Loảng xoảng –” Đúng lúc này, một thiếc ô màu đen xuất hiện, che trước mặt Tấn Mặc.

“Loảng xoảng loãng xoảng loãng xoảng –” Những mũi tên nhọn đều rơi xuống đất, Tấn Mặc nhìn rõ ràng người mới tới ở trước mắt, trong lòng vui vẻ,

“Cát Tường, Như Ý, các người sao lại đến đây!”

“Vương nói, lấy chỉ số thông minh của tiên sinh, nhất định sẽ không thắng được Vương phi , cho nên để cho chúng ta tới cứu người. Xem ra, vương nói đúng, tiên sinh quả nhiên đại bại !” Hai mắt Cát Tường cong thành hình trăng khuyết, hai bên má có hai cái đồng tiền, nhìn đến bụng Tấn Mặc có màu đỏ, Cát Tường che miệng cười khẽ.

“Nàng còn không phải Vương phi!” Tấn Mặc nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng trong lòng cũng không nhịn được mà bội phục, nữ tử kia nhìn như bình thường nhu nhược, nhưng trí tuệ sắc bén của nàng chính là vũ khí cường đại nhất.

“Vương nói nàng là Vương phi, nàng chính là Vương phi. Tiên sinh đừng có mà ầm ứ!” Như Ý cùng Cát Tường vốn là một đôi long phượng thai, hai người có dung mạo tương tự, ánh mắt cười rộ lên đều như trắng rằm, điểm duy nhất không giống là Như Ý không có lúm đồng tiền.

Hai người một tả một hữu bảo vệ Tấn Mặc, ba người nhảy qua tường vây, biến mất trước mắt mọi người.

“Đuổi! Mau đuổi theo!”

Đoan Mộc Lỗi cũng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Tấn Mặc xuất hiện ở Tây Lương, vậy Phượng Thương đâu? Hắn ở đâu a? Hay là hắn cũng đến Tây Kỳ ? Nhưng chẳng phải mấy tháng nữa mới đến Tứ Quốc Tranh bá sao? Địa điểm được định trong năm nay chính là ở Bắc Chu a? Vì sao bọn họ lại đến Tây Kỳ? Thế nhưng một chút động tĩnh hắn cũng không dò được!

Sắc mặt Đoan Mộc Tình cũng không được tốt lắm, sau khi ra lệnh cho thuộc hạ truy đuổi Tấn Mặc, nàng triệu một mình Mộ Dung Thất Thất vào trong phòng, “Vì sao lúc này ngươi lại không vạch trần thân phận của hắn?” Đoan Mộc Tình lãnh khốc nhìn Mộ Dung Thất Thất.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, thần nữ vừa vào cửa đã bị hắn lôi kéo, thần nữ không có biết võ công, không thể đấu với hắn; với lại cũng là bởi vì lúc ấy hoàng hậu nương nương còn đang ngồi tại đó, thần nữ lo lắng hắn đối với nương nương bất lợi, cho nên cũng không có dám vạch trần hắn trong phòng.”

Bộ dáng Mộ Dung Thất Thất không giống nói dối, Đoan Mộc Tình nhớ lại tình cảnh vừa rồi, xác thực Mộ Dung Thất Thất vừa vào cửa đã bị Tấn

Mặc giữ chặt, lúc ấy nhìn như là hành động vô cùng thân thiết, nhưng nghĩ lại, thật là có vấn đề. “Vậy người như thế nào biết hẳn chính là Tấn Mặc?” Đoan Mộc Tình không phải là người ngốc, tuy rằng đã thông qua một cửa cho Mộ Dung Thất Thất, nhưng trong lòng nàng vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

“Nương nương có lẽ còn không biết, kỳ thật nếu xét theo bối phận, Liên công tử chính là tiểu sư đệ của Tấn Mặc. Năm đó thần nữ ở Tĩnh Tâm am, có một đoạn thời gian ở chung cùng Liên công tử, hẳn từng nhắc tới vị sư huynh này với thần nữ. Liên công tử là đệ tử cuối cùng của y thánh, bọn họ hai người đều kế thừa sự nghiệp của Y thánh. Nhưng Liên công tử bái sư có chút trễ, khi đó Tấn Mặc đã xuất sư nhiều năm, cho nên Tấn Mặc cũng không biết còn có tiểu sư đệ này tồn tại.”

Nghe Mộ Dung Thất Thất giải thích như vậy, Đoan Mộc Tình đại khái cũng hiểu được nguyên do bên trong. Chính là, chuyện tình hôm nay lại làm cho nàng càng thêm phi thường bối rối. Nếu có thể giết đi Tấn Mặc thì không đáng nói, nhưng mà hiện tại Tấn Mặc lại chạy thoát!

Tuy rằng chuyện mình không thể mang thai từng truyền thối ra ngoài, nhưng dù sao cũng không ai dám đảm bảo, cho nên không có người nào bàn luận chuyện này trước mặt nàng, phần khác cũng chẳng có ai có gan để hỏi thẳng.

Nếu Tấn Mặc đem chuyện này truyền đi ra ngoài, lấy y thuật của hắn, mọi người nhất định sẽ tin tưởng, đến lúc đó nàng muốn hay không cũng phải mang tiếng là “không thể sinh con”. Nếu như thế thật, các nữ nhân trong hậu cung này sẽ dùng nước miếng mà dè chết nàng, cũng đừng nhắc đến Long Trạch Vũ đối nàng đã không có cảm tình.

Nghĩ như vậy, Đoan Mộc Tình lại hận Mộ Dung Thất Thất. Nếu không phải vì nàng đánh gãy gân tay Đoan Mộc Y Y, Đoan Mộc Tình cũng sẽ

không bức nàng tìm Liên công tử, lại càng không để cho Tấn Mặc ở Bắc Chu thừa nước đục thả câu.

Nhận thấy được hận ý của Đao Mộc Tình, Mộ Dung Thất Thất vội vàng xuất ra một cái hộp nhỏ, hai tay dâng lên.

“Đây là cái gì?” Đao Mộc Tình không có nhận, chỉ dùng khuôn mặt lạnh như băng nhìn tay Mộ Dung Thất Thất. Không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất có diện mạo bình thường, nhưng có một bàn tay xinh đẹp. Trắng nõn như ngọc, bóng loáng như tơ, không có một chút tỳ vết nào, tựa như được tinh tế khắc ra .

“Bẩm hoàng hậu nương nương, đây là ‘Dục tử hoàn’ Liên công tử nghiên cứu chế tạo. Thần nữ thể chất âm lạnh, là cung hàn, cho nên lúc trước Liên công tử ngoài trừ đưa tặng Tuyết phu hoàn ra, còn tặng cho thần nữ viên Dục tử hoàn này.”

Cung hàn? Không phải lúc này Tấn Mặc cũng nói mình như vậy sao? Người cung hàn rất khó mang thai. Tâm tư Đao Mộc Tình liền lay động, tiếp nhận hòm, mở ra, một viên thuốc đỏ như máu hiện ra ở trước mặt nàng.

“Thần nữ nguyên bản muốn lưu lại cho chính mình sau khi kết hôn sẽ dùng, nhưng là.....” Mộ Dung Thất Thất có chút ngưng lại, “Tĩnh vương mới vừa rồi đã viết thư từ hôn với thần nữ, thần nữ về sau chắc cũng không cần tới. Cho nên mượn hoa hiến phật, dâng tặng cho hoàng hậu, hy vọng hoàng hậu sớm ngày sinh hạ thái tử!”

“Tĩnh vương viết thư từ hôn?” Chuyện này Đao Mộc Tình đã nghe qua, bất quá vẫn giả bộ bày ra một bộ dáng kinh ngạc, “Hắn sao có thể làm như vậy? Nếu muốn bản cung có thể giúp người khuyên nhủ Tĩnh vương, để hắn thu lại thư từ hôn?”

“Không cần đâu.” Mộ Dung Thất Thất bất đắc dĩ lắc đầu, “Thần nữ tự mình hiểu lấy, là thần nữ không xứng với hãn. Giải trừ hôn ước sớm một chút có thể đối với hai người đều tốt, thần nữ không muốn cản trở tiền đồ của Tĩnh vương.”

Bộ dáng thảm thiết, âm ảm của Mộ Dung Thất Thất hiện lên trong mắt Đoan Mộc Tình, thế nhưng lại khiến cho tâm địa cứng rắn của nàng nổi lên một tia thương hại.

Chuyện của Mộ Dung Thất Thất nàng cũng nghe nói qua, hơn nữa nàng cũng biết Long Trạch Cảnh Thiên vừa rồi không chút lưu tình nào trước mặt mọi người bày đặt chơi trò “Huyết thư”. Bởi vậy có thể biết được, Long Trạch Cảnh Thiên thấy Mộ Dung Thất Thất chướng mắt đến cỡ nào, nói toạc ra, nàng bất quá cũng là một nữ tử đáng thương!

Dường như thấy cảnh ngộ của nàng ta có chút giống mình, ngữ khí của Đoan Mộc Tình trở nên dịu dàng hẳn, “Hảo hài tử! Người không cần khổ sở, thế giới này sẽ có một người thực sự thuộc về ngươi. Dục tử hoàn này bản cung sẽ nhận lấy, nếu thật sự có hiệu quả, bản cung nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi!”

Ban thưởng? Mộ Dung Thất Thất chưa ngu đến mức thật sự tin tưởng lời nói của Đoan Mộc Tình. Tỷ tỷ thân sinh của nàng-Mộ Dung Tuyết Liên, vốn vào cung cùng Đoan Mộc Tình tranh giành phu quân, quan hệ giữa hai người xung khắc như nước với lửa, Đoan Mộc Tình không hại đến nàng đã là may lắm rồi!

Bất quá mặc dù nghĩ trong lòng như vậy, Mộ Dung Thất Thất vẫn phải bày ra một bộ dáng lo lắng bất an, “Vì nương nương mà cố hết sức mình là chuyện mà thần nữ phải làm, nương nương nói như vậy thật khiến thần nữ ngượng ngùng. Thần nữ chúc nương nương sớm ngày sinh hạ thái tử cho Tây Kỳ ta!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Như Thế Nào Mới Là Vong Ân Phụ Nghĩa ?

Mộ Dung Thất Thất khiêm thuận* khiến cho Đoan Mộc Tình cảm thấy thật khoái hoạt, đặc biệt một câu “thái tử” cuối cùng kia càng khiến cho Đoan Mộc Tình thêm thoải mái trong lòng, nàng vuốt ve bụng mình, giống như có thể lập tức hoài thai một nam hài, hơn nữa khi sinh hạ hẳn có thể kế thừa hoàng vị. (*khiêm tốn+ nhún nhường)

“Khi bốn cung sinh hạ thái tử, người đầu tiên ta ban thưởng sẽ là người!”

Đoan Mộc Tình trở lại Thanh Loan cung, vừa ngồi xuống, không bao lâu Long Trạch Vũ lại tới đây .

Nhìn Long Trạch Vũ đến, Đoan Mộc Tình cảm thấy thực kinh ngạc, chẳng lẽ nhanh như vậy hẳn đã biết chuyện về Tấn Mặc? Nàng còn chưa tìm ra cách để giải thích về chuyện của Tấn Mặc đâu! Hoàng Thượng vốn cũng đã không hề yêu thích mình, nếu hẳn lấy chuyện này làm cái cớ phán Đoan Mộc gia tội cấu kết Bắc Chu, vậy phải làm như thế nào cho phải?

Chỉ trong, những suy nghĩ rối loạn của Đoan Mộc Tình vòng một vòng lại một vòng, trong lòng bàn tay cũng bởi vì khẩn trương mà trở nên ướt át.

“Hoàng hậu, trẫm hôm nay đến có một việc muốn nói với người.” Chuyện mà Đoan Mộc Tình tưởng tượng cũng không có phát sinh, ngược Long Trạch Vũ lại dùng thái độ bình thường ngồi bên người nàng, đem tay nàng đặt vào lòng bàn tay của mình.

Động tác vô cùng thân thiết như vậy, khiến cho Đoan Mộc Tình sửng sốt. Đã bao nhiêu lâu rồi hẳn mới thân thiết như vậy với nàng? Một năm, ba năm, hay là năm năm? Chính Đoan Mộc Tình cũng không nhớ rõ.

Long Trạch Vũ cũng không có nhận thấy được sự khác thường của Đoàn Mộc Tình, hẳn chỉ biết nghĩ đến chuyện khiến hẳn phần nộ, “Hôm nay trẫm nhận được cầu hôn thư của Bắc Chu, Hoàn Nhan Liệt muốn trẫm đem công chúa gả qua đó! Người cũng biết, thực lực của nước ta căn bản không thể chống lại Bắc Chu!”

“Hoàn Nhan Liệt?” Không phải chuyện là chuyện mà mình suy đoán, Đoàn Mộc Tình nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng lại nghĩ đến công chúa hoàng thất duy nhất đủ tuổi kết hôn, kia không phải nữ nhi thân sinh Long Trạch Vũ Nhi của mình sao, tâm tình của Đoàn Mộc Tình lại lần nữa khẩn trương.

Nhìn đến nam nhân trước mắt này đã làm bạn với mình hơn mười năm, khề chau mày, Đoàn Mộc Tình thật cẩn thận mở miệng, “Hoàng Thượng, người không phải muốn đem Vũ Nhi gả đi chứ? Nhưng mà so về tuổi tác, Hoàn Nhan Liệt có thể làm phụ thân nàng a!”

“Hoàng hậu, không phải như thế.” Long Trạch Vũ đem Đoàn Mộc Tình ôm vào trong ngực, cầm tựa vào vai Đoàn Mộc Tình, thanh âm cũng trở nên khổ sở, “Hoàn Nhan Liệt muốn thay Nam Lân vương Phượng Thương cầu thân! Nghe nói Phượng Thương thân mình không tốt, Hoàn Nhan Liệt muốn cho công chúa thành thân, cấp cho Phượng Thương để xung hỉ.....”

“Không!” Nghe được từ Nam Lân vương Phượng Thương này, tâm Đoàn Mộc Tình lập tức xoắn thành một đoàn.

Gắn kết lại hết thảy mọi chuyện, Đoàn Mộc Tình rốt cuộc cẩn thận suy nghĩ xem vì sao hôm nay Tấn Mặc lại lớn mật giả mạo như vậy mà đi gặp nàng, chẳng lẽ là thay chủ tử của mình nhìn xem nhạc mẫu tương lai? Thì ra là thế! Thì ra là thế a!

“Hoàng Thượng, không được a! Thiên hạ này không người nào không biết Nam Lân vương tính cách bạo lệ, đã khắc chết tám vị phu nhân trước.

Nay Hoàn Nhan Liệt muốn chúng ta đem Vũ Nhi gả đi, kia không phải đem nàng đẩy xuống hố lửa sao!”

Nghĩ đến những lời đồn về Phượng Thương, Đoan Mộc Tình không khỏi rung mình một cái. Thị huyết, lạnh khốc, vô tình..... Để cho nữ nhi của nàng gả cho một người ma quỷ như vậy, nàng có chết cũng không đáp ứng!

Phản ứng của Đoan Mộc Tình không ngoài dự kiến của Long Trạch Vũ, nhưng là hẳn không còn biện pháp nào khác a! Bắc Chu binh hùng tướng mạnh, Nam Lân vương Phượng Thương lại dụng binh như thần, nếu không đáp ứng, vạn nhất chọc giận Bắc Chu, đến lúc đó bọn họ huy binh chinh phục nam, hậu quả thực là không tưởng!

“Hoàng hậu, trăm cũng không muốn như vậy. Năm đó một trận Nhạn Đãng sơn đã khiến bốn mươi vạn nam đình tinh tráng của Tây Kỳ thua thảm bại, tuy rằng qua mười lăm năm, nhưng quốc lực vừa mới được khôi phục, chúng ta không có năng lực chống lại cường đại Bắc Chu a –”

Lần đầu tiên Long Trạch Vũ có cảm giác thất bại, hẳn không đủ tư cách để làm một vị phụ thân, rõ ràng biết đó là bẫy rập, là hố lửa, nhưng hẳn vẫn là không thể không đẩy nữ nhi thân sinh của mình xuống đó, bởi vì hẳn vô năng, không thể nói “Không” đối với yêu cầu của Hoàn Nhan Liệt.

“Hoàng hậu, trăm thực xin lỗi người, thực xin lỗi Vũ Nhi –”

“Không muốn!” Một thân ảnh màu vàng nhạt xông vào, “Phụ hoàng, mẫu hậu, nữ nhi không muốn gả cho Quý Vương! Không muốn gả cho hẳn!”

“Vũ Nhi.....” Nhìn thấy nữ nhi bộ dáng tràn đầy nước mắt của nữ nhi, trong lòng Đoan Mộc Tình đau đến không chịu nổi, lập tức giãy ra khỏi cái ôm của Long Trạch Vũ, đem Long Trạch Vũ ôm vào trong ngực, “Vũ Nhi, mẫu hậu sẽ không để người gả cho hẳn ! Sẽ không để người gả cho hẳn xung hỉ !”

“Hồ đồ!” Nghe được “lời vô vị” của Đoan Mộc Tình, Long Trạch Vũ mở miệng răn dạy, “Chẳng lẽ ngươi vì Vũ Nhi, không để ý tới an nguy của dân chúng Tây Kì quốc sao!”

“Phụ hoàng, vì sao cứ phải khư khư là nữ nhi?” Nghe xong lời Long Trạch Vũ nói, Long Trạch Vũ Nhi từ từ đứng lên.

“Phụ hoàng có thể sắc phong chi nữ của các đại thần làm công chúa, để cho nàng thay thế Vũ Nhi a! Trước kia không phải cũng có trường hợp như vậy sao? Vì sao không để nữ nhi của các đại thần gả đi! Bắc Chu chỉ nói là công chúa, cũng không có nói là công chúa mang huyết thống của hoàng thất a!” Một câu của Long Trạch Vũ Nhi, làm cho Long Trạch Vũ đang lâm vào khốn cảnh lập tức tươi tỉnh hẳn lên, “Đúng vậy! Có thể như thế! Trẫm như thế nào lại quên a! Là trẫm sơ xuất!”

Long Trạch Vũ nói như vậy, Đoan Mộc Tình lập tức nhận thấy được đây là một cơ hội lớn, phải rèn sắt khi còn nóng, củng cố ý nghĩ của hẳn.

“Rốt cuộc để cho ai làm công chúa a?” Long Trạch Vũ tự hỏi mình vấn đề này, Đoan Mộc Tình cũng như vậy. Ngoại trừ tìm ở tứ đại thế gia còn có vương công quý tộc gia, muốn tìm chọn một người thích hợp, thật đúng là không dễ dàng.

Đột nhiên, trong đầu Đoan Mộc Tình hiện lên một bóng người, Mộ Dung Thất Thất, tâm tư suy nghĩ một hồi lâu, rốt cục Đoan Mộc Tình hạ quyết định đem Mộ Dung Thất Thất đi làm “Kẻ chết thay”.

“Hoàng Thượng, trong lòng nô tì nghĩ có một người thích hợp.”

Đoan Mộc Tình vẫy tay đối Long Trạch Vũ Nhi bảo nàng đi xuống, chính mình đi tới bên người Long Trạch Vũ, đem chuyện đã xảy ra hôm nay ở Đoan Mộc phủ nói một lần, bất quá che giấu chuyện Mộ Dung Thất Thất tặng cho nàng Dục Tử Hoàn.

“Cảnh Thiên viết [Thư từ hôn]?”

Nghe tới chuyện Long Trạch Cảnh Thiên hưu Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Vũ có chút kinh ngạc, kinh ngạc rất nhiều, nhưng hẳn lại không muốn tìm hiểu nguyên nhân của phương diện này. Con của mình, hẳn vẫn là hiếu nhất, hẳn ta tâm cao khí ngạo như vậy, làm sao có thể thú một cái thê tử là phế vật về!

“Hưu cũng tốt! Bất quá, tựa hồ thanh danh Mộ Dung Thất Thất không tốt lắm, nếu để cho nàng gả đi, trăm sẽ lo lắng bên kia không đáp ứng –”

“Hoàng Thượng, cùng lắm thì chúng ta cấp cho nàng nhiều của hồi môn. Núi cao đường xa, chờ chuyện tình bên này rơi vào tai Bắc Chu, nàng đã sớm gả đi rồi, có thể sống qua đêm tân hôn hay không mới là vấn đề chính a!”

Đoan Mộc Tình chủ động kéo Long Trạch Vũ, thanh âm cũng dị thường ôn nhu. Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng Đoan Mộc Tình lại có ý nghĩ khác.

Nàng ước gì tiếng xấu Mộ Dung Thất Thất lan xa, làm cho Phượng Thương sớm một chút biết nàng là một hưu phụ. Đến lúc Bắc Chu truy cứu, nàng có thể quang minh chính đại nói bị Mộ Dung gia lừa gạt, đến lúc đó xem Long Trạch Vũ còn có thể che chở Mộ Dung gia được nữa không! Mộ Dung gia suy tàn, nàng thật muốn nhìn xem thử tiện nhân Mộ Dung Tuyết Liên kia còn diễm vô dương oai như thế nào ở trong cung!

Nghe Đoan Mộc Tình nói như vậy, tâm tình Long Trạch Vũ tốt lên, vừa rồi hẳn vẫn cho đây là vấn đề khó giải quyết, hiện tại hóa ra mọi chuyện lại dễ dàng như vậy, Long Trạch Vũ đã hoàn toàn tiếp nhận đề nghị của Đoan Mộc Tình. “Tình nhi, người thật sự là hoàng hậu tốt của trăm a! Tối hôm nay trăm sẽ nghỉ ngơi ở nơi này !”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phiên Toái Tìm Tới Cửa

Theo một mức độ nào đó, hành vi của Long Trạch Vũ được cho là trái ngược với nhân tình thông thường.

Vừa nghe Long Trạch Vũ muốn ở lại Thanh Loan cung hôm nay, tâm tình Đoan Mộc Tình lập tức vui vẻ hẳn lên. Cơ hội nàng được ân sủng không nhiều lắm, phải nắm chặt cơ hội lần này! Đúng! Nhất định phải ăn Dục Tử Hoàn vào! Cố gắng tạo người! (Syl: sinh em bé mà cứ như chế tạo robot ấy =.=)

Qua giờ Ngọ, toàn bộ trong kinh thành đều loan truyền tin Tam tiểu thư Mộ Dung phủ bị Long Trạch Cảnh Thiên hưu. Còn chưa gả, Long Trạch Cảnh Thiên đã viết [Thư từ hôn], hơn nữa còn là Tĩnh vương gia dùng máu viết thành , Mộ Dung Thất Thất lại trở thành thành “Nhân vật phong vân của năm”.

“Tiểu thư, truyện viết về việc người bị hưu, hiện tại bán hết sạch, chỉ còn có mười bản –”

Trong Thúc trúc viên, cái miệng nhỏ nhắn của Tô Mi vẫn liếng thoắt không ngừng.

“Giả thiết được nhiều người tin nhất là, người cùng tình lang là Liên công tử có đưa nhỏ hai tuổi, các người vụng trộm hẹn hò ở Đoan Mộc phủ, kết quả bị Tĩnh vương bắt gian tại giường, hấn tức giận đến mức phun một ngụm huyết ở trên tường, cuối cùng phần hận không thôi, dùng máu tươi có chứa lệ của chính mình viết xuống huyết thư.”

“Phốc –” Mộ Dung Thất Thất đang ăn dưa hấu, liền phun một ngụm lên mặt Tô Mi. Tinh tinh điểm điểm, có vài hạt màu đen.

“Khụ khụ, Tô Mi, thực xin lỗi a!” Mộ Dung Thất Thất cười cười lau mặt cho Tô Mi, “Ta thật sự là không nghĩ tới sẽ gây ra tiếng vang lớn như vậy. Nay ta coi như là danh chấn kinh thành……”

Tin tức bay tới Lan Hương viện, mẫu tử Lưu Yên Chi cùng Mộ Dung Thanh Liên mừng rỡ không thôi, “Thanh nhi, hiện tại thanh danh Nhị tiểu thư đã bị hủy, nay Tam tiểu thư cũng bị hủy, tiểu thư quý giá nhất trong tướng phủ chúng ta hiện chính là ngươi ! Ngươi cần phải hảo hảo, hăng hái tranh giành, về sau câu một con rùa vàng về a!”

“Nương –” Mộ Dung Thanh Liên then thùng dậm chân, hai gò má ửng đỏ, “Nữ nhi còn nhỏ!”

“Cái gì còn nhỏ a, cuối năm ngươi liền mười lăm tuổi, có thể lập gia đình rồi!” Lưu Yên Chi ôm nữ nhi bảo bối, cẩn thận đánh giá, càng xem càng cảm thấy bảo bối nhà mình là xinh đẹp nhất.

“Thanh niên tuấn tài ai cũng thích ngươi, nhưng nữ nhi của ta nhất định phải gả cho nhân trung chi long mới được! Long Trạch Cảnh Thiên là cái gì, có thể lên làm thái tử được hay không vẫn là vấn đề. Nương nói với ngươi, ngươi mẫn mở rộng tầm mắt, không cần nhìn chăm chăm nam nhân Tây Kỳ quốc. Tứ quốc tranh tài, cả vương công quý tộc hoàng tử đều tụ hội, chỉ cần ngươi tham gia tứ quốc tranh tài, nhất định sẽ tìm được lang quân như ý. Thanh nhi, ngươi có hiểu không?”

“Ân!” Mộ Dung Thanh Liên biết ý nghĩ của Lưu Yên Chi, trong tứ quốc Tây Kỳ quốc nhỏ nhất, nàng cũng sẽ không giống Mộ Dung Tuyết Liên như vậy tầm mắt nhỏ hẹp, chỉ mong làm Hoàng quý phi Tây Kỳ quốc là đã thỏa mãn.

Mẫu tử ở Lan hương viện vì tương lai tốt đẹp của Mộ Dung Thanh Liên mà mơ mộng.

Tại Ngẫu Hương viện, Mộ Dung Tâm Liên mang Phỉ Thúy theo, hùng hổ tiến đến Thúy trúc viên.

Mấy ngày nay “Tĩnh dưỡng”, Mộ Dung Tâm Liên hảo hảo đem chuyện phát sinh ở cái đêm ngắm trăng ở ngọn tiểu đình giữa hồ suy nghĩ tỉ mỉ một lần, hơn nữa còn có chuyện của Phỉ Thúy cùng với Mộ Dung Thất Thất, rồi sau đó là “Trận chiến” giữa nàng và Mộ Dung Thanh Liên với cái âm thanh quỷ dị kia, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Mộ Dung Tâm Liên đem nguyên nhân vấn đề đổ hết lên trên người Mộ Dung Thất Thất.

Nhất định là cái phế vật kia giờ trò quỷ! Tuy rằng sau này, Mộ Dung Thất Thất vẫn giữ bộ bộ dáng khúm núm, nhưng mà những chuyện cùng nàng có liên quan đều bị lệch hướng khỏi kế hoạch nguyên bản. Năm năm nay nhất định đã xảy ra sự tình gì, phế vật này thế nhưng bỗng trở nên thông minh.

Mộ Dung Tâm Liên vốn sớm nghĩ muốn tìm Mộ Dung Thất Thất gây phiền toái, nhưng ngại thân phận “Tĩnh vương phi” của Mộ Dung Thất Thất, với lại sau chuyện của Trịnh Mẫn cùng giai đoạn miễn cảm vừa qua, nàng không muốn tự mình chuốc thêm rắc rối.

Nhưng mà nay, Mộ Dung Thất Thất chưa gả đã bị chồng ruồng bỏ, cho dù Mộ Dung Tâm Liên giết chết Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thái cũng sẽ không có dị nghị gì. Dù sao, một nữ nhi có dung mạo tuyệt sắc so với một cái phế vật bị chồng hờ thì vẫn có giá trị hơn!

“Mộ Dung Thất Thất, người lăn ra đây cho ta!”

Mộ Dung Tâm Liên vừa mới tiến vào Thúy trúc viên, bảo Phỉ Thúy đứng ở đại môn. Nàng đã sớm đi hỏi thăm, lúc này Mộ Dung Thái cũng không có

ở trong phủ, buổi chiều đã bị Hoàng Thượng tuyên vào hoàng cung. Chắc là trong cung đã biết chuyện gièm pha của Mộ Dung Thất Thất ấy mà!

Hiện tại Mộ Dung Thái khẳng định đối Mộ Dung Thất Thất hận nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn là người sĩ diện như vậy, có một nữ nhi không ra gì như vậy, chắc có lẽ rất khao khát muốn bóp chết nàng . Đối lại mà nói, vô luận hôm nay nàng đối với Mộ Dung Thất Thất như thế nào, Mộ Dung Thái cũng sẽ không phản đối .

“Chó đại ở đâu đến a!” Một tiếng nói lười biếng rơi vào tai Mộ Dung Tâm Liên, tìm nửa ngày cũng không nhìn thấy người, cuối cùng Mộ Dung Tâm Liên ngẩng đầu, mới nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất nằm trên nóc nhà phơi nắng.

Một mái tóc đen dài để xõa trên ngực, Mộ Dung Thất Thất một tay dựa vào gối đầu, một bàn tay khác cầm quạt lông huơ huơ, Tô Mi bên người dùng muỗng nhỏ uy nàng ăn kem mật đào tươi, mặt khác Tố Nguyệt một bên lại cầm một cái ô mỏng, che nắng cho Mộ Dung Thất Thất.

Lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, hoàn toàn là một bộ dáng nhàn nhã tự đắc, không nhìn ra được nửa phần khổ sở.

“A, nhị tỷ tỷ, nguyên lai là người đến rồi a! Ánh mắt muội thật sự là không tốt, nên nhìn lầm rồi! Thật xin lỗi !” Mộ Dung Thất Thất miệng nói “Xin lỗi”, nhưng trên mặt lại không có một chút cảm giác hối tội, tính nhát gan trong ngày thường một chút cũng không thấy, Mộ Dung Tâm Liên một trận kinh ngạc. Hay là, đây mới là bộ dáng nàng vốn có? Trước đây khiêm tốn cùng kính cẩn nghe theo toàn bộ đều là giả vờ?

“Mộ Dung Thất Thất, chuyện của nương ta có phải hay không cùng người có liên quan?”

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Tâm Liên càng thêm khẳng định Trịnh Mẫn chính là bị Mộ Dung Thất Thất hại Hình ảnh mẫu thân chết thảm lại hiện ra

trước mắt Mộ Dung Tâm Liên, nàng nắm chặt roi, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Mộ Dung Thất Thất.

Đối với lời chất vấn của Mộ Dung Tâm Liên, Mộ Dung Thất Thất tựa hồ như không nghe được, ngược lại cầm lấy cái chén, hút một ngụm kem mật đào tươi rất lớn, “Ô Mi, tay nghề của người càng ngày càng tốt a! Lần sau lấy nho làm kem tươi nha! Ta thích ngọt!”

“Dạ, tiểu thư!” Tô Mi cố nén cười, tiếp nhận quạt lông trong tay Mộ Dung Thất Thất, nhẹ nhàng quạt mát cho tiểu thư.

“Tiện nhân!”

Bị Mộ Dung Thất Thất lừa đi, Mộ Dung Tâm Liên tức giận không thôi, hai chân nhẹ điểm, nhảy lên trên nóc nhà, “Người còn nghĩ rằng mình còn là Tĩnh vương phi sao? Người đã bị hưu, là kẻ bị chồng ruồng bỏ nổi tiếng khắp kinh thành!”

“Tiếp đó thì sao –” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, híp mắt, dáy mắt trong trẻo một mảnh, tựa hồ cũng không vì này chuyện này mà khổ sở.

Nàng vì sao không xấu hổ và giận dữ? Chuyện như vậy, bị người ta nói thành như vậy, nàng không phải nên khóc rống rơi nước mắt, không phải là nên đi tìm cái chết sao? Vì sao nàng còn thích ý như vậy, còn bình tĩnh như vậy? Thật khiến Mộ Dung Tâm Liên cảm thấy khó hiểu.

Bất quá, thời điểm nghĩ đến từ “tìm cái chết” này, Mộ Dung Tâm Liên bỗng nhiên nghĩ ra một cái ý tưởng. Đúng vậy! Nếu nàng trực tiếp giết Mộ Dung Thất Thất, sau đó tuyên bố với bên ngoài là Mộ Dung Thất Thất xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, tự tử mà chết, như vậy sẽ không có người hoài nghi điểm này.

Ánh mắt ác độc của Mộ Dung Tâm Liên đã bán đứng ý nghĩ trong nội tâm nàng, Mộ Dung Thất Thất cười cười, làm bộ như không biết.

Tô Nguyệt đã báo cáo nhất thanh nhị sở những việc làm gần đây của Mộ Dung Tâm Liên, bất quá chỉ có chút võ công mèo cào, nhưng tâm địa lại độc như rắn rết, Mộ Dung Thất Thất một chút cũng không lo lắng chuyện nàng ta dám làm với mình.

Luận võ công, Mộ Dung Tâm Liên không bằng một cái ngón út của nàng, xét về độ tàn nhẫn, trên thế giới này còn có ai có thể hợp với hai từ này hơn Độc Tiên Nhi nàng đây –

Chương 24: Phiền toái tìm tới cửa

Theo một mức độ nào đó, hành vi của Long Trạch Vũ được cho là trái ngược với nhân tình thông thường.

Vừa nghe Long Trạch Vũ muốn ở lại Thanh Loan cung hôm nay, tâm tình Đao Mộc Tình lập tức vui vẻ hẳn lên. Cơ hội nàng được ân sủng không nhiều lắm, phải nắm chặt cơ hội lần này! Đúng! Nhất định phải ăn Dục Tử Hoàn vào! Cố gắng tạo người! (Syl: sinh em bé mà cứ như chế tạo robot ấy =.=)

Qua giờ Ngọ, toàn bộ trong kinh thành đều loan truyền tin Tam tiểu thư Mộ Dung phủ bị Long Trạch Cảnh Thiên hưu. Còn chưa gả, Long Trạch Cảnh Thiên đã viết [Thư từ hôn], hơn nữa còn là Tỉnh vương gia dùng máu viết thành , Mộ Dung Thất Thất lại trở thành thành “Nhân vật phong vân của năm”.

“Tiểu thư, truyện viết về việc người bị hưu, hiện tại bán hết sạch, chỉ còn có mười bản –”

Trong Thúy trúc viên, cái miệng nhỏ nhắn của Tô Mi vẫn liếng thoắt không ngừng.

“Giả thiết được nhiều người tin nhất là, người cùng tình lang là Liên công tử có đứa nhỏ hai tuổi, các người vụng trộm hẹn hò ở Đao Mộc phủ,

kết quả bị Tĩnh vương bắt gian tại giường, hấn tức giận đến mức phun một ngụm huyết ở trên tường, cuối cùng phần hận không thôi, dùng máu tươi có chứa lệ của chính mình viết xuống huyết thư.”

“Phốc –” Mộ Dung Thất Thất đang ăn dưa hấu, liền phun một ngụm lên mặt Tô Mi. Tinh tinh điểm điểm, có vài hạt màu đen.

“Khụ khụ, Tô Mi, thực xin lỗi a!” Mộ Dung Thất Thất cười cười lau mặt cho Tô Mi, “Ta thật sự là không nghĩ tới sẽ gây ra tiếng vang lớn như vậy. Nay ta coi như là danh chấn kinh thành……”

Tin tức bay tới Lan Hương viện, mẫu tử Lưu Yên Chi cùng Mộ Dung Thanh Liên mừng rỡ không thôi, “Thanh nhi, hiện tại thanh danh Nhị tiểu thư đã bị hủy, nay Tam tiểu thư cũng bị hủy, tiểu thư quý giá nhất trong tướng phủ chúng ta hiện chính là ngươi ! Ngươi cần phải hảo hảo, hăng hái tranh giành, về sau cầu một con rùa vàng về a!”

“Nương –” Mộ Dung Thanh Liên then thùng dậm chân, hai gò má ửng đỏ, “Nữ nhi còn nhỏ!”

“Cái gì còn nhỏ a, cuối năm ngươi liền mười lăm tuổi, có thể lập gia đình rồi!” Lưu Yên Chi ôm nữ nhi bảo bối, cẩn thận đánh giá, càng xem càng cảm thấy bảo bối nhà mình là xinh đẹp nhất.

“Thanh niên tuần tài ai cũng thích ngươi, nhưng nữ nhi của ta nhất định phải gả cho nhân trung chi long mới được! Long Trạch Cảnh Thiên là cái gì, có thể lên làm thái tử được hay không vẫn là vấn đề. Nương nói với ngươi, ngươi miễn mở rộng tầm mắt, không cần nhìn chăm chăm nam nhân Tây Kỳ quốc. Tứ quốc tranh tài, cả vương công quý tộc hoàng tử đều tụ hội, chỉ cần ngươi tham gia tứ quốc tranh tài, nhất định sẽ tìm được lang quân như ý. Thanh nhi, ngươi có hiểu không?”

“Ân!” Mộ Dung Thanh Liên biết ý nghĩ của Lưu Yên Chi, trong tứ quốc Tây Kỳ quốc nhỏ nhất, nàng cũng sẽ không giống Mộ Dung Tuyết Liên như

vậy tầm mắt nhỏ hẹp, chỉ mong làm Hoàng quý phi Tây Kỳ quốc là đã thỏa mãn.

Mẫu tử ở Lan hương viện vì tương lai tốt đẹp của Mộ Dung Thanh Liên mà mơ mộng.

Tại Ngẫu Hương viện, Mộ Dung Tâm Liên mang Phi Thúy theo, hùng hổ tiến đến Thúy trúc viên.

Mấy ngày nay “Tĩnh dưỡng”, Mộ Dung Tâm Liên hảo hảo đem chuyện phát sinh ở cái đêm ngắm trăng ở ngọn tiểu đình giữa hồ suy nghĩ tỉ mỉ một lần, hơn nữa còn có chuyện của Phi Thúy cùng với Mộ Dung Thất Thất, rồi sau đó là “Trận chiến” giữa nàng và Mộ Dung Thanh Liên với cái âm thanh quỷ dị kia, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Mộ Dung Tâm Liên đem nguyên nhân vấn đề đổ hết lên trên người Mộ Dung Thất Thất. Nhất định là cái phế vật kia giở trò quỷ! Tuy rằng sau này, Mộ Dung Thất Thất vẫn giữ bộ bộ dáng khúm núm, nhưng mà những chuyện cùng nàng có liên quan đều bị lệch hướng khỏi kế hoạch nguyên bản. Năm nay nhất định đã xảy ra sự tình gì, phế vật này thế nhưng bỗng trở nên thông minh.

Mộ Dung Tâm Liên vốn sớm nghĩ muốn tìm Mộ Dung Thất Thất gây phiền toái, nhưng ngại thân phận “Tĩnh vương phi” của Mộ Dung Thất Thất, với lại sau chuyện của Trịnh Mẫn cùng giai đoạn mất cảm vừa qua, nàng không muốn tự mình chuốc thêm rắc rối.

Nhưng mà nay, Mộ Dung Thất Thất chưa gả đã bị chồng ruồng bỏ, cho dù Mộ Dung Tâm Liên giết chết Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thái cũng sẽ không có dị nghị gì. Dù sao, một nữ nhi có dung mạo tuyệt sắc so với một cái phế vật bị chồng hờ thì vẫn có giá trị hơn!

“Mộ Dung Thất Thất, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Mộ Dung Tâm Liên vừa mới tiến vào Thúy trúc viên, bảo Phi Thúy đứng ở đại môn. Nàng đã sớm đi hỏi thăm, lúc này Mộ Dung Thái cũng không có

ở trong phủ, buổi chiều đã bị Hoàng Thượng tuyên vào hoàng cung. Chắc là trong cung đã biết chuyện gièm pha của Mộ Dung Thất Thất ấy mà!

Hiện tại Mộ Dung Thái khẳng định đối Mộ Dung Thất Thất hận nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn là người sĩ diện như vậy, có một nữ nhi không ra gì như vậy, chắc có lẽ rất khao khát muốn bóp chết nàng . Đối lại mà nói, vô luận hôm nay nàng đối với Mộ Dung Thất Thất như thế nào, Mộ Dung Thái cũng sẽ không phản đối .

“Chó đại ở đâu đến a!” Một tiếng nói lười biếng rơi vào tai Mộ Dung Tâm Liên, tìm nửa ngày cũng không nhìn thấy người, cuối cùng Mộ Dung Tâm Liên ngẩng đầu, mới nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất nằm trên nóc nhà phơi nắng.

Một mái tóc đen dài để xõa trên ngực, Mộ Dung Thất Thất một tay dựa vào gối đầu, một bàn tay khác cầm quạt lông huơ huơ, Tô Mi bên người dùng muỗng nhỏ uy nàng ăn kem mật đào tươi, mặt khác Tố Nguyệt một bên lại cầm một cái ô mỏng, che nắng cho Mộ Dung Thất Thất.

Lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, hoàn toàn là một bộ dáng nhàn nhã tự đắc, không nhìn ra được nửa phần khổ sở.

“A, nhị tỷ tỷ, nguyên lai là người đến rồi a! Ánh mắt muội thật sự là không tốt, nên nhìn lầm rồi! Thật xin lỗi !”

Mộ Dung Thất Thất miệng nói “Xin lỗi”, nhưng trên mặt lại không có một chút cảm giác hối tội, tính nhát gan trong ngày thường một chút cũng không thấy, Mộ Dung Tâm Liên một trận kinh ngạc. Hay là, đây mới là bộ dáng nàng vốn có? Trước đây khiêm tốn cùng kính cẩn nghe theo toàn bộ đều là giả vờ?

“Mộ Dung Thất Thất, chuyện của nương ta có phải hay không cùng người có liên quan?”

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Tâm Liên càng thêm khẳng định Trịnh Mẫn chính là bị Mộ Dung Thất Thất hại. Hình ảnh mẫu thân chết thảm lại hiện ra trước mắt Mộ Dung Tâm Liên, nàng nắm chặt roi, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Mộ Dung Thất Thất.

Đối với lời chất vấn của Mộ Dung Tâm Liên, Mộ Dung Thất Thất tựa hồ như không nghe được, ngược lại cầm lấy cái chén, hút một ngụm kem mật đào tươi rất lớn, “Ô Mi, tay nghề của người càng ngày càng tốt a! Lần sau lấy nho làm kem tươi nha! Ta thích ngọt!”

“Dạ, tiểu thư!” Tô Mi cố nén cười, tiếp nhận quạt lông trong tay Mộ Dung Thất Thất, nhẹ nhàng quạt mát cho tiểu thư.

“Tiện nhân!”

Bị Mộ Dung Thất Thất lừa đi, Mộ Dung Tâm Liên tức giận không thôi, hai chân nhẹ điểm, nhảy lên trên nóc nhà, “Người còn nghĩ rằng mình còn là Tĩnh vương phi sao? Người đã bị hưu, là kẻ bị chồng ruồng bỏ nổi tiếng khắp kinh thành!”

“Tiếp đó thì sao –” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, híp mắt, đẩy mắt trong trẻo một mảnh, tựa hồ cũng không vì này chuyện này mà khổ sở.

Nàng vì sao không xấu hổ và giận dữ? Chuyện như vậy, bị người ta nói thành như vậy, nàng không phải nên khóc rống rơi nước mắt, không phải là nên đi tìm cái chết sao? Vì sao nàng còn thích ý như vậy, còn bình tĩnh như vậy? Thật khiến Mộ Dung Tâm Liên cảm thấy khó hiểu.

Bất quá, thời điểm nghĩ đến từ “tìm cái chết” này, Mộ Dung Tâm Liên bỗng nhiên nghĩ ra một cái ý tưởng. Đúng vậy! Nếu nàng trực tiếp giết Mộ Dung Thất Thất, sau đó tuyên bố với bên ngoài là Mộ Dung Thất Thất xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, tự tử mà chết, như vậy sẽ không có người hoài nghi điểm này.

Ánh mắt ác độc của Mộ Dung Tâm Liên đã bán đứng ý nghĩ trong nội tâm nàng, Mộ Dung Thất Thất cười cười, làm bộ như không biết.

Tô Nguyệt đã báo cáo nhất thanh nhị sở những việc làm gần đây của Mộ Dung Tâm Liên, bất quá chỉ có chút võ công mèo cào, nhưng tâm địa lại độc như rắn rết, Mộ Dung Thất Thất một chút cũng không lo lắng chuyện nàng ta dám làm với mình.

Luận võ công, Mộ Dung Tâm Liên không bằng một cái ngón út của nàng, xét về độ tàn nhẫn, trên thế giới này còn có ai có thể hợp với hai từ này hơn Độc Tiên Nhi nàng đây

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thiên Xà Vũ

“Quả nhiên vô liêm sỉ y như lời đồn! Mộ Dung Thất Thất, là tỷ tỷ, hôm nay ta không dạy lại ngươi thì thật hổ thẹn với lương tâm!”

Miệng nói, tay động, nhuyễn tiên của Mộ Dung Tâm Liên không chút lưu tình bay về phía gò má Mộ Dung Thất Thất. Nhìn thấy nhuyễn tiên mỗi lúc một gần mặt của Mộ Dung Thất Thất, nụ cười của Mộ Dung Tâm Liên cũng theo đó càng âm độc. Nương, hôm nay nữ nhi sẽ giết phế vật này để trả thù cho người.

“Ba—” Khi Mộ Dung Tâm Liên còn đang mơ mộng viễn vông, trên mặt bỗng đau, một vết máu chảy từ mắt trái kéo xuống khóe môi nàng ta.

Quái! Roi nàng vung thế nhưng có thể chạy vòng, quật ngược lên mặt mình! Chuyện gì đang xảy ra?! Mộ Dung Tâm Liên khẽ vuốt vết thương, hiện lên vẻ mặt kinh ngạc.

“Ai nha!” Tô Mi che miệng, kinh ngạc kêu lên:” Nhị tiểu thư, không nghĩ đến ngươi lại có khuynh hướng tự ngược đãi nha, rãnh rồi lại lấy roi quất mình. Chẳng lẽ, ngươi thích vậy? Thế phu quân sau này của ngươi thật là có phúc a.”

“Xuy!” Lời nói của Tô Mi khiến Mộ Dung Thất Thất phì cười.

Trong đầu Mộ Dung Thất Thất thoáng chốc hiện lên hình ảnh Mộ Dung Tâm Liên buộc Long Trạch Cảnh Thiên thành cái bánh chưng, một chân mạnh mẽ đạp trên lưng hắn, trong tay quơ quơ roi da, lời nói hành động đều thể hiện bộ dáng “Gọi ta là nữ vương”

“Người!” Nghe Tô Mi nói móc như vậy, Mộ Dung Tâm Liên biết chắc roi này là do các nàng động tay động chân, nếu không sẽ không dừng trên người mình.

Mộ Dung Tâm Liên không sợ ma quỷ mà tiếp tục quơ roi về phía Mộ Dung Thất Thất, roi da mềm mại tựa như độc xà uốn éo trên không trung, quật thẳng về hướng Mộ Dung Thất Thất, nhưng mà đến khi roi da chỉ cách Mộ Dung Thất Thất một tấc, bỗng nhiên như gặp phải một bức tường trong suốt, lại bắn ngược trở về.

Một roi này mang theo toàn bộ khí lực từ khi bú sữa mẹ của Mộ Dung Tâm Liên, kết quả còn thê thảm hơn hồi nãy, nàng xuất bao nhiêu lực, thì nhận lại bấy nhiêu. Tiếng “Ba” lại vang lên lần nữa, trên má phải của Mộ Dung Tâm Liên xuất hiện thêm một vết roi hoàn toàn tương xứng với bên má trái, nhìn qua tựa như chữ “Bát.” (“八”)

“Chắc chắc chắc, Nhị tỷ, người không phải luôn rất để ý đến dung mạo của mình sao? Hôm nay rốt cuộc là bị cái gì kích thích mà lại “không cần mặt mũi*” như vậy?” (* đồng âm với không biết xấu hổ....77 chơi chữ)

Một câu “không biết xấu hổ” mà Mộ Dung Thất Thất trêu chọc đã hoàn toàn khiến Mộ Dung Tâm Liên bùng nổ:” Phế vật, người mới không biết xấu hổ! Chuyện tư tình của người cùng Liên công tử đã sớm truyền khắp kinh thành, ta xem người về sau còn gặp người kiêu gì! Người sao không đi tự tử đi cơ chứ, nếu người sợ chết, vậy ta đây không ngại tiễn người một đoạn đường.”

“A—” Mộ Dung Thất Thất cười cười vươn tay, Tố Nguyệt lập tức dùng khăn ướt tinh tế lau mười ngón tay dính chút nước trái cây của nàng thật sạch sẽ, sau đó lại cẩn thận đem nhũ cao* thoa đều lên. (*kem dưỡng từ sữa)

Bộ dáng trung thành, tận tụy của Tổ Nguyệt khiến cho Mộ Dung Tâm Liên không nhin được mà so sánh nàng ta với các nha đầu của mình, càng nghĩ, lòng nàng càng thêm hận Mộ Dung Thất Thất, không ngờ thủ hạ của phe vật này lại đối tốt với nàng như vậy, nàng có tài đức gì, xứng để cho họ hầu hạ như thế?!

“Nhị tỷ, có điều, so với ta, kẻ dùng gian kế hãm hại ca ca cùng muội muội ruột thịt lại càng không biết xấu hổ! Hay là hai chúng ta lập một cái lôi đài trong kinh thành, để cho toàn bộ dân chúng nơi đây xem xem người nào không biết xấu hổ hơn?”

“Người——” Sắc mặt Mộ Dung Tâm Liên trở nên xanh mét.

Quả nhiên, hết thảy đều là do Mộ Dung Thất Thất giở trò quỷ, nàng ta đã sớm biết kế hoạch của mình, thế nên mới tráo mạn đối đãi, đem Trịnh Mẫn trở thành “kẻ thay thế”.

Vừa nghĩ đến bộ dáng chết thảm của Trịnh Mẫn, cùng một loạt hậu quả do đó mà ra, Mộ Dung Tâm Liên hận không thể xé nát Mộ Dung Thất Thất ra đem cho chó ăn. Mẫu thân của nàng không còn, hình tượng mà nàng cất công gìn giữ cũng mất, nhân duyên tốt đẹp cũng bay theo, tất cả đều bởi vì Mộ Dung Thất Thất chết tiệt đang ở trước mặt mình kia!

“Mộ Dung Thất Thất, ta muốn giết người!” Mộ Dung Tâm Liên rốt cuộc không kiềm được tức giận, quơ roi về phía Mộ Dung Thất Thất. Hiện tại nàng không hề “hàm súc” giống như lúc này, mà xuất hết đấu khí trong cơ thể, cả người bao phủ một mảnh ánh sáng màu vàng kim, đây là đấu khí tượng trưng cho Tam đoạn.

“Là Tam đoạn à?” Mộ Dung Thất Thất lười biếng ngáp một cái, Tô Mi cùng Tổ Nguyệt ở bên cạnh cũng đồng loạt bày ra bộ dáng khinh thường. Bất quá chỉ là một Tam đoạn võ giả nho nhỏ, cũng dám kiêu ngạo trước mặt tiểu thư? Đầu óc của Mộ Dung Tâm Liên hẳn là đã bị lừa dối.

Võ học ở thế giới này chia làm chín đoạn, biểu trưng bởi các đấu khí có màu sắc khác nhau. Từ Nhất đoạn đến Thất đoạn lần lượt l được phân biệt bởi các đấu khí màu: hồng, cam, vàng, xanh lá, xanh lam, tím. Bát đoạn là màu trắng tảo nhũ, Cửu đoạn cao quý là màu đen.

Bình thường, mọi người đều rất quý trọng đấu khí trong cơ thể mình, sẽ không dễ dàng để nó xuất hiện. Mặc dù lần trước Mộ Dung Tâm Liên cùng Mộ Dung Thanh Liên đánh nhau đến khí thể ngất trời, cũng bất quá là người xuất một chiêu ta trả một chiêu kiểu “Văn đấu”.

Bởi vì kết quả sau khi phát ra đấu khí chính là thân thể mềm nhũn, cần tĩnh dưỡng thật lâu mới có thể khôi phục, cho nên trừ phi quyết đấu một trận, chiến đấu sống còn, hoặc khi tất yếu cần bảo mệnh, võ giả sẽ không tùy tiện xuất ra đấu khí, bởi vì như vậy quả thực quá lãng phí.

Hiển nhiên sau khi Mộ Dung Tâm Liên biết được chân tướng đã bị kích thích thật sâu, vì thế mới không tiếc xuất ra hoàng kim đấu khí để bằm nát Mộ Dung Thất Thất. Hiện tại trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ, đó là phải giết chết Mộ Dung Thất Thất, thay Trịnh Mẫn báo thù.

Lúc này, ẩn trong vòng sáng màu vàng, Mộ Dung Tâm Liên nhếch môi lộ ra nụ cười thị huyết, nàng tuy rằng không bằng Mộ Dung Thanh Liên, nhưng đấu sao cũng là Tam đoạn võ giả, giết chết một cái phế vật, còn không phải là chuyện quá dễ dàng sao? Mộ Dung Tâm Liên hoàn toàn đắm chìm trong ý nghĩ của riêng mình, không để ý đến ánh mắt trào phúng của Tô Mi cùng Tố Nguyệt.

“Thiên xà vũ!” Thân ảnh Mộ Dung Tâm Liên lay động, nhuyễn tiên bao lấy chính mình, đây chính là tuyệt kỹ sát chiêu của nàng, Mộ Dung Tâm Liên chắc chắn, chỉ cần một chiêu, là có thể hạ xuống “đầu chó” của Mộ Dung Thất Thất, nàng đối với chiêu này tự tin như vậy, cũng như sự tự tin mà nàng dành cho dung mạo của mình.

“Trò trẻ con—” Thấy Mộ Dung Tâm Liên tự đâm đầu vào rọ, Tô Mi đã sớm lòng muốn xuất chiêu, không đợi Mộ Dung Thất Thất mở miệng, trực tiếp tiến đến trước mặt nàng “Tiểu thư, nô tỳ đã lâu chưa thư giãn gân cốt, xin ngài thương xót, đem cơ hội lần này thưởng cho nô tỳ!”

Thấy đôi mắt sáng đầy ý cười cùng vẻ khát cầu trên khuôn mặt trái xoan của Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất chỉ tay vào trán nàng “Hảo! Nhớ kĩ, đừng có làm Nhị tỷ như hoa như ngọc của ta bị thương....”

“Dạ, tiểu thư, nô tỳ sẽ hảo hảo che chở nàng!” Tô Mi cười nói.

“Muốn chết!” Thấy Mộ Dung Thất Thất “đẩy” Tô Mi đi làm “kẻ chết thay”, Mộ Dung Tâm Liên cười âm hiểm ” Người đã muốn chết, vậy bốn tiểu thư sẽ thành toàn cho người!”

Mộ Dung Tâm Liên đã sớm nghĩ kĩ rồi, tới một người giết một người, tới hai người giết một đôi. Hôm nay nàng đã hạ quyết tâm khiến Mộ Dung Thất Thất đầu rơi xuống đất, hai cái nha hoàn này cũng tiện thể giải quyết luôn là tốt nhất!

Trên không trung, ngân xà vũ động, Mộ Dung Tâm Liên hóa thành một vệt vàng tiến thẳng đến chỗ Tô Mi, roi bạc sắc bén vung lên, giống như muốn đem cái nha đầu không biết tốt xấu kia một kích chết tươi.

“Hừ!” Tô Mi khinh miệt cười, trên khuôn mặt trái xoan nho nhỏ, đôi mắt hạnh nhân sáng lấp lánh. Nàng lập tức đứng dậy, bất động một chỗ, không chút sợ hãi trước khí thế hung hăng ngang tàng của Mộ Dung Tâm Liên.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ném Đá Giấu Tay.

Bộ dáng của Tô Mi khiến cho Mộ Dung Tâm Liên dừng tay lại một chút, bất quá biểu tình không chớp mắt của tiểu nha đầu này, cùng khí thế lãnh liệt của nàng ta lại khiến nàng cảm thấy sợ. Nhưng mà nàng không thể thua, cũng không thể lui, không thể để phế vật Mộ Dung Thất Thất này xem thường, càng không thể không báo thù cho Trịnh Mẫn!

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất thản nhiên tránh ở phía sau Tô Mi, vẻ mặt tự tại, Mộ Dung Tâm Liên càng thêm khinh bỉ nàng. Gặp rắc rối lại đẩy hạ nhân ra chống đỡ, Mộ Dung Thất Thất cũng đâu phải cái dạng tốt lành gì!

Mộ Dung Tâm Liên đã hoàn toàn quên nguyên nhân của tất cả mọi chuyện là chính bởi ác niệm trong nội tâm của nàng, cuối cùng mới tạo ra hậu quả của ngày hôm nay, nàng đem nguyên nhân phát sinh hết thảy những chuyện bi thảm đều đổ lên đầu Mộ Dung Thất Thất.

“Đi chết đi –” Mộ Dung Tâm Liên thét lớn, ngũ quan xinh đẹp bởi vì cừu hận mà trở nên vặn vẹo lên. “Ca –” Đang lúc Mộ Dung Tâm Liên ảo tưởng nhuyễn tiên của mình sẽ quán lấy cái cổ mảnh khảnh của Tô Mi như thế nào, muốn đem người trước mặt nàng ăn tươi nuốt sống, một âm thanh vang lên, roi bị ngón trỏ cùng ngón giữa của Tô Mi kẹp lấy, không thể động đây.

Không có khả năng! Mộ Dung Tâm Liên hiện ra biểu tình cứng đờ, nàng không tin chuyện đang xảy ra trước mắt, đối phương chỉ cần hai ngón tay, đã đem đấu khí Tam đoạn của nàng dễ dàng hóa giải .

Không, chuyện này không thể nào xảy ra được! Mộ Dung Tâm Liên dùng sức kéo nhuyển tiên, muốn kéo nó ra khỏi khe hở giữa hai ngón tay của Tô Mi, nhưng mặc cho nàng sử dụng hết tất cả khí lực toàn thân, roi da vẫn như trước, bất động một chỗ.

Nha hoàn này rốt cuộc là ai? Rõ ràng chỉ là cái nha hoàn thấp hèn, vì sao lại biết võ công? Hơn nữa võ công còn vượt xa khả năng của mình!

Mộ Dung Tâm Liên bất khả tư nghị nhìn Mộ Dung Thất Thất đang nhàn nhã, tự tại; khó trách nàng ta không chút lo lắng như vậy, nha hoàn bên người nàng thế mà lại có năng lực như vậy! Rốt cuộc khi rời đi nàng ta đã gặp phải cái vận cứt chó gì vậy! (TC: .= con mụ này thực thô bỉ)

Mộ Dung Tâm Liên nghĩ Tô Mi bất quá chỉ là một nha hoàn bình thường, chỉ cần bỏ chút tiền là có thể mua chuộc, lập tức thay bằng khuôn mặt nhu hòa, bắt đầu dụ hoặc.

“Cô nương thật bản lĩnh a! Người có khả năng như vậy, vì cái gì lại phải đi theo hầu nàng ta! Chim khôn lựa cành mà đậu, chỉ cần người rời bỏ cái phế vật kia, đến hầu hạ bên người ta, ta cam đoan với người, ta sẽ để cho người làm đại nha đầu, lương bổng tăng gấp đôi! Hơn nữa khi ta xuất giá, người có thể đi theo ta làm nha hoàn hồi môn! Thế nào?”

Dụ dỗ? Mộ Dung Thất Thất lười nhác thay đổi tư thế. Nghĩ chỉ cần tăng lương gấp hai thì sẽ được Tô Mi – Ma Vực sát thủ đứng hàng thứ hai trên bảng xếp hạng? Mộ Dung Tâm Liên đúng là đồ đầu tôm. (TC: ta thấy nói thẳng thì hơi thô tục, mọi người cũng biết đầu tôm chứa gì chứ nhỉ)

Thấy Tô Mi không trả lời, trong lòng nghĩ thầm có lẽ nàng ta đã động tâm, tiếp tục “dễ ngọt từng chút”.

“Người xem, thanh danh của phế vật này không tốt như vậy, người đi theo nàng về sau cũng khó có được những ngày tốt lành. Người hướng chỗ cao mà đi, nước hương chỗ thấp mà chảy. Người còn trẻ như vậy, sao lại có

thể đem thanh xuân của người lãng phí mà hầu hạ bên người một cái phế vật chứ? Đi theo ta, ta nhất định cho người một cuộc sống hoàn toàn mới! Nếu người không chê, hãy kêu ta một tiếng tỷ tỷ, về sau chúng ta là tỷ muội, thân phận tương xứng, người thấy như thế nào?” Mộ Dung Tâm Liên đánh vào tâm lý, tính toán cẩn trọng; nếu có thể khiến một cao thủ như vậy theo mình, khi đó có đi đâu cũng không cần mở mắt nhìn đường, dù chỉ dạo chơi cũng thêm hăng hái, khi gặp Mộ Dung Thanh Liên lại càng không cần phải ăn nói khép nép nữa! Mộ Dung Thất Thất thì là cái gì, phế vật này có thể cho cái gì, chính mình cũng có thể cấp cái đó, hơn nữa so với Mộ Dung Thất Thất thì còn nhiều hơn, tốt hơn! Nàng cũng không tin, đã đối xử “ưu ái” với Tô Mi như vậy như vậy, nàng ta cũng không động tâm.

Tinh thần tự cho là đúng của Mộ Dung Tâm Liên phát huy đến cực hạn, Tô Mi nhìn khuôn mặt tươi cười ngu ngốc khiến người “cảm động” kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng.

“Gấp hai? Nha hoàn của hồi môn? Tỷ muội? Mộ Dung Tâm Liên, người cũng nên soi gương nhìn xem chính mình là cái gì! Ta nói cho người hay, từ đầu tới chân người chả có chỗ nào so được với tiểu thư của chúng ta! Cho dù người cho ta vạn lượng hoàng kim, ta cũng sẽ không đi theo. Bởi vì, người không xứng –”

“Người, người –” Bị Tô Mi cự tuyệt, lại nói còn khó nghe như vậy, giống như bị một cái tát ngay mặt dưới sự chứng kiến của người người, hơn nữa còn là làm trò cho phế vật Mộ Dung Thất Thất này, sắc mặt Mộ Dung Tâm Liên lập tức biến thành đen, “Nha đầu, người nên biết thân biết phận!”

“Người mới không biết thân biết phận!” ánh mắt Tô Mi đầy vẻ miệt thị lạnh lùng, kéo nhuyễn tiên, đem Mộ Dung Tâm Liên bay lên không trung, “Ba ba ba –” ngón tay cái dùng lực lên trên đầu ngọn dây, “Đi!” Tô Mi khẽ nói, lập tức roi da đứt mất bay lên không trung, như mưa như tuyết, nặng nề mà giáng đòn ở trên người Mộ Dung Tâm Liên.

“A –” Mộ Dung Tâm Liên ăn bị đau, không giữ được trọng tâm, rơi từ trên không trung thẳng tắp xuống mặt đất.

“Tiểu thư, tiểu thư người thế nào?” Phi Thúy nghe được tiếng động, lập tức chạy tới bên người Mộ Dung Tâm Liên, đem nàng nâng dậy, “Tiểu thư, có bị thương hay không?”

“Cút!” Mộ Dung Tâm Liên chưa từng gặp qua tình huống khó xử như vậy, đối phương bất quá là chỉ cái nha đầu thấp hèn tí tiện, thế nhưng lại nhục nhã nàng như vậy!

Nhìn Phi Thúy trước mặt, lại nghĩ tới nha đầu bên người Mộ Dung Thất Thất, so với nàng ta, Phi Thúy chính là cái đồ vô dụng; nghĩ vậy, lửa giận Mộ Dung Tâm Liên bay lên tận trời, một cái tát ngay trên mặt Phi Thúy. “Cút ngay!”

“Tiểu thư.....” Ù ù cạc cạc lại phải nhận một cái tát, Phi Thúy cảm thấy phi thường ủy khuất. Nàng cái gì cũng chưa làm, vì sao tiểu thư lại đánh nàng?

“Nhị tỷ, chính mình vô dụng, tại sao lấy nha hoàn bên người trút giận a! Phi Thúy tốt xấu cũng từng là người của ta, người đánh nàng, không phải là đánh vào mặt ta sao! A, nhìn một cái này, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất, thật sự là tiểu nha hoàn đáng thương!” Mộ Dung Thất Thất không biết khi nào đã đi tới trước mặt, nhìn Phi Thúy bị đánh một trận, Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng.

“Phi Thúy, nếu không, người theo hầu hạ bên người ta đi! Ta cho người làm đại nha hoàn, tăng lương gấp hai cho người, chờ ta xuất giá, người chính là nha đầu hồi môn của ta, qua đó ta có thể cho người làm thiếp, thật tốt! Người hưởng chỗ cao mà đi, nước hưởng chỗ thấp mà chảy, nếu người trở về, chuyện cũ ta có thể bỏ qua.”

Phỉ Thúy biết Mộ Dung Thất Thất muốn châm ngòi ly gián, lập tức nhìn Mộ Dung Tâm Liên, hy vọng nàng hiểu được, chính mình cho tới bây giờ đều không có ý niệm như vậy trong đầu. Nhưng mà sự xấu hổ và giận dữ của Mộ Dung Tâm Liên đã chạy tới tận não, mặc dù biết Mộ Dung Thất Thất chẳng qua đem lời nàng nói vừa rồi trả lại cho nàng, lửa giận trong lòng vẫn là không thể bình ổn, cần phải phát tiết.

“Ba ba!” Lại thêm hai cái tát lên mặt, hai má Phỉ Thúy lập tức sưng đỏ lên, miệng nàng bất giác xuất hiện tơ máu, chắc cũng bị gãy vài cái răng nha. Khó trách, Mộ Dung Tâm Liên bây giờ còn là ở giai đoạn dùng đầu khí, lực đạo của cái tát là gấp mười lần bình thường.

“Chắc chắc chắc! Tâm của Nhị tỷ thực quá ngoan độc a! Phỉ Thúy, ủy khuất người! Nếu người không nói cho ta biết kế hoạch nhị tỷ, hôm nay người bệnh tâm thần kia chính là ta a. Người yên tâm, con người của ta luôn biết báo ân . Phỉ Thúy, chỉ cần người gạt đầu, cho dù có xé rách mặt, ta cũng sẽ đem công bằng đòi lại cho người!” Mộ Dung Thất Thất thương hại nhìn Phỉ Thúy, biểu tình kia giống như phi thường đau lòng cho nàng ta.

“Tam tiểu thư, người, người nói cái gì a –” Phỉ Thúy lắc lắc đầu, bất khả tư nghị nhìn Mộ Dung Thất Thất. Cái gì mà nói kế hoạch của Nhị tiểu thư cho nàng ta, nàng bất kể cái gì cũng đều không có nói a! Mộ Dung Thất Thất này rõ ràng chính là muốn ném đá giấu tay!

Tới khi Phỉ Thúy hiểu được, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, “Nhị tiểu thư, nô tỳ không có phản bội người, người phải tin tưởng nô tỳ!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chiêu Dương Công Chúa.

Tuy rằng trong lòng Mộ Dung Tâm Liên cố gắng thuyết phục chính mình rằng đây là quỳ kế của Mộ Dung Thất Thất, nàng ta đang cố ý châm ngòi ly gián. Nhưng chỉ cần nghĩ đến bộ dáng chết thảm của Trịnh Mẫn, cũng với nhục nhã lúc này nàng phải cam chịu, ánh mắt Mộ Dung Tâm Liên không nhìn được mà càng lúc càng âm độc.

“Nhị tiểu thư, nô tỳ thật sự không có làm gì, thật đấy!” Đã nhận ra sát ý của Mộ Dung Tâm Liên, Phi Thúy vội vàng quỳ xuống mà dập đầu :”Nhị tiểu thư, ta đã hầu hạ người bao nhiêu năm, không có công lai cũng có khổ công a! Nhị tiểu thư, tới bây giờ nô tỳ cũng không hề có phản bội người!”

“Phi Thúy, người có ý gì vậy! Ý người là tiểu thư của chúng ta vu oan cho người sao?” Tô Mi nghe vậy, cảm thấy không vui.

“Là ai đã quỳ gối trước mặt tiểu thư, từ đầu tới cuối đều nói chuyện hồi đó là do Nhị tiểu thư bức mình làm, viên dạ mình châu kia là do Nhị tiểu thư lấy, chính mình đã tận mắt chứng kiến? Phi Thúy, nói cũng đã nói thì chối làm chi a!”

“Được rồi, Tô Mi!”

Tổ Nguyệt vẫn trầm mặc lúc này giờ bỗng lên tiếng đổ thêm dầu vào lửa:” Năm đó, nàng ta có thể vì Nhị tiểu thư mà phản bội chủ tử của chính mình, bây giờ cũng có thể vì tiểu thư của chúng ta mà phản bội Nhị tiểu thư. Người như vậy, không cần giảng đạo lý chi hết, chỉ là một kẻ không có khí tiết!”

“Tiện nhân!” Tia lý trí cuối cùng của Mộ Dung Tâm Liên, bởi Tô Mi cùng Tổ Nguyệt kẻ xướng người họa, mà biến mất toàn bộ. Nàng vọt tới trước mặt Phỉ Thúy, đập một cước lên người đối phương, thân mình Phỉ Thúy thoáng chốc liền như điều đứt dây, bay lên, nặng nề đập vào tường.

“Nhị tiểu thư—” Một búng máu phun ra từ miệng của Phỉ Thúy, nàng nhìn Mộ Dung Tâm Liên bằng vẻ mặt khó tin, theo vị Nhị tiểu thư này năm năm, Phỉ Thúy không ngờ sự trung thành cùng tận tâm của mình lại được đổi bởi kết quả như thế.

“Nhị muội, người làm cái gì vậy?”

Ngay lúc này, thanh âm của Mộ Dung Tuấn truyền tới, sau đó hần đến bên người Phỉ Thúy:” Phỉ Thúy, Phỉ Thúy nàng thế nào?”

“Đại, đại thiếu gia?” Sự xuất hiện của người trước mắt khiến Phỉ Thúy dị thường kinh ngạc, đại thiếu gia sao lại ở chỗ này, vì cớ gì lại bày ra bộ dáng đặc biệt quan tâm tới nàng như vậy?

Không đợi Phỉ Thúy hiểu rõ cái gì, Mộ Dung Tuấn đã đứng lên, nổi giận đùng đùng nhìn Mộ Dung Tâm Liên:” Mộ Dung Tâm Liên, người thật độc ác! Ta đã đáp ứng Phỉ Thúy, sẽ thu nàng ta làm thiếp, nhưng người cư nhiên dám dả thương nàng!”

“Cái gì?!” Không chỉ Phỉ Thúy, mà Mộ Dung Tâm Liên ngay lúc này cũng ngây dại.

Mộ Dung Tuấn vì sao lại để ý tới Phỉ Thúy? Vì sao lại muốn thu nàng ta làm thiếp? Chẳng lẽ đúng như Mộ Dung Thất Thất đã nói, là Phỉ Thúy bán đứng nàng, cho nên Mộ Dung Thất Thất cùng Mộ Dung Tuấn mới tránh được một kiếp? Đúng, chắc chắn là như vậy.

A— Mộ Dung Thất Thất cúi thấp đầu, ý cười trong mắt lan ra thật rộng, không nghĩ vị ca ca này lại là người thức thời đến thế, cũng đâu có hồ đồ

như người ngoài nói đâu.

” Người cho là việc người làm không ai biết hết sao? Mộ Dung Tâm Liên, người quá độc ác! Đợi phụ thân đến đây, ta sẽ nhờ người đứng ra phân xử!” Mộ Dung Tuấn lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau vết máu ở miệng Phi Thúy:”Phi Thúy, ủy khuất nàng! Nếu không nhờ nàng, ta giờ này đã....”

“Tóm lại, nàng yên tâm đi Phi Thúy, chuyện ta đã đáp ứng nàng, ta nhất định sẽ làm được!”

“Không, không—” Phi Thúy chưa bao giờ sợ hãi như hôm nay, Đại thiếu gia khi nào thì nhập bọn cùng Tam tiểu thư? Bọn họ làm như vậy, không phải muốn hại chết nàng sao! Phi Thúy lập tức giãy khỏi vòng tay của Mộ Dung Tuấn, thối lui sang nơi khác:”Tiểu thư, ta, ta không có, ta thật—”

Nhìn thấy càng chạy càng gần về phía Mộ Dung Tâm Liên với vẻ mặt âm trầm, trong mắt Phi Thúy là nỗi sợ hãi lúc trước chưa từng xuất hiện. Ba người thành hồ, Mộ Dung Tâm Liên nhất định đã tin lời nói của Mộ Dung Thất Thất cùng Mộ Dung Tuấn!

“Tiện tỳ!”

Mộ Dung Tâm Liên căn bản không hề thèm nghe lời biện bạch của Phi Thúy, lại xuất một cước, đá vào lồng ngực của Phi Thúy, lần này, Phi Thúy không kịp kêu một tiếng, trực tiếp nằm một chỗ.

“Người, người giết nàng!” Mộ Dung Tuấn đặt ngón tay ở mũi Phi Thúy mà dò xét, nhận thấy không có hơi thở, Mộ Dung Tuấn sợ tới mức ngồi trên mặt đất, chỉ về hướng Mộ Dung Tâm Liên, ngón tay cũng run run theo:”Người giết nàng!”

“Bất quá chỉ là cái tiện tỳ, có giết cũng chả sao! Đại ca nếu thật sự thích nàng, vậy tặng thi thể này cho người cũng tốt lắm!” Mộ Dung Tâm Liên

hung tợn liếc nhìn Mộ Dung Tuấn, khiến hân sợ tới mức run cả người, vội vàng tránh khỏi chỗ Phi Thúy.

“Ai—” Mộ Dung Thất Thất tựa hồ không ngờ nhìn thấy kết cục này của Phi Thúy, chậm rãi đi tới trước mặt Mộ Dung Tâm Liên :”Nhị tỷ, tốt xấu gì ta với nàng cũng từng là chủ tớ một hồi, để ta an táng cho nàng đi!”

Hôm nay vốn định đến tìm Mộ Dung Thất Thất để tính sổ, không nghĩ tới cuối cùng người bị nhục nhã chính là mình, Mộ Dung Tâm Liên rất muốn tiến tới phía trước mà tặng cho Mộ Dung Thất Thất giống như đối với Phi Thúy, nhưng mà Mộ Dung Tuấn vẫn còn ở chỗ này, cộng thêm việc bên người Mộ Dung Thất Thất còn có cao thủ, nên Mộ Dung Tâm Liên chỉ có thể bắt chính mình nhẫn nhịn, ngày sau báo thù cũng không muộn.

“Người muốn, vậy tặng cho người.” Mộ Dung Tâm Liên hừ lạnh một tiếng :”Tam muội thế mà lại thật nặng tình nặng nghĩa.”

“So với Nhị tỷ, ta còn kém xa lắm!” Mộ Dung Thất Thất khiên tốn nói, trên mặt lại khôi phục vẻ nhún nhường cùng kính cẩn nghe lời.

“Giả tạo! Người lại tiếp tục giả tạo!”

Mộ Dung Tâm Liên còn chưa nói hết, chợt nghe một tiếng:” Thánh chỉ đến—” Ở cửa Thúy Trúc viên xuất hiện ba bóng người, cầm đầu chính là Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên.

“Vương gia—” Mộ Dung Tâm Liên vừa thấy người đến là Long Trạch Cảnh Thiên, vẻ mặt nhót nhác vắn vẹo lúc này lập tức biến thành vẻ ôn nhu đa tình, mới vừa rồi còn nói Mộ Dung Thất Thất giả tạo, lúc này lại nhanh như chong chóng, khoác lên cái vẻ kiều nữ, đến thượng đế cũng phải khâm phục nàng ta.

Đi theo phía sau Long Trạch Cảnh Thiên chính là Mộ Dung Thái cùng một vị công công.

“Mộ Dung Thất Thất tiếp chỉ!” Long Trạch Cảnh Thiên bình tĩnh, quét mắt lạnh về phía Mộ Dung Thất Thất, hiển nhiên chưa thể nào quên đi chuyện ban sáng, rất không tình nguyện khi phải làm chuyện này.

“Quỳ xuống, mau quỳ xuống a!” Nhìn thấy mấy nữ nhi của mình đều ngây ngốc mà đứng, Mộ Dung Thái nóng nảy, tiến đến lôi kéo bọn họ, cùng nhau hô “Vạn tể”, quỳ gối trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên.

Đối với đám chữ dây mơ rễ má mà Long Trạch Cảnh Thiên đã nói, căn bản Mộ Dung Thất Thất chẳng nghe được bao nhiêu, nàng chỉ biết rằng, đạo thánh chỉ này thoáng chốc liền biến nàng từ Tam tiểu thư của Mộ Dung gia biến thành Chiêu Dương công chúa của Tây Kỳ quốc, không bao lâu nữa phải gả đi Bắc Chu, đưa cho tên nào đó gọi là “Quý vương”- Nam Lân vương Phượng Thương.

Thật sự là thay đổi bất ngờ a! Mộ Dung Thất Thất đứng lên, tiếp lấy thánh chỉ, ngẩng đầu nhìn ráng hồng nơi chân trời. Công chúa? Hòa thân? A, kinh hỉ này tới thật rất đúng lúc!

“Chúc mừng Tam tiểu thư!” Long Trạch Cảnh Thiên nhìn Mộ Dung Thất Thất, nhìn bộ dáng linh hoạt kì ảo của nàng khi nhìn về phía xa, hoàn toàn bất đồng với nữ tử đáng khinh ở Đoan Mộc phủ kia. Nghĩ tới ý nghĩa phía sau đạo Thánh chỉ này, cùng với những lời đồn về vị Phượng Thương kia, địch ý của Long Trạch Cảnh Thiên đối với Mộ Dung Thất Thất thoáng chốc giảm bớt vài phần, trong lòng nhiều thêm một tia đồng tình.

“Bốn cung là Chiêu Dương công chúa!” Mộ Dung Thất Thất lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt, khóe miệng vẫn là nụ cười nhạt như trước:” Xin Vương gia đừng gọi sai!” Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên nói gì, Mộ Dung Thất Thất xoay người trở về khuê phòng, mặc kệ những người khác đều đứng ở trong viện.

“Đứng lại !” Mộ Dung Thái hét lớn một tiếng, Mộ Dung Thất Thất không để cho Tĩnh vương gia một chút mặt mũi nào như vậy, khiến Mộ Dung Thái cảm thấy rất khó xử. “Người đi đâu đó?!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mộ Dung Tâm Liên “Trần Như Nhộng”

Lúc này khi tiến cung, Mộ Dung Thái còn lo lắng Hoàng Thượng sẽ vì chuyện Mộ Dung Thất Thất mà trách phạt mình, không nghĩ tới Long Trạch Vũ lại muốn sắc phong nàng làm công chúa, gả nàng cho Phụng Thương của Bắc Chu quốc.

Nghĩ đến phụ thân đã chết của Phụng Thương- Phụng Tà; Mộ Dung Thái trong lòng khó chịu giống như ném nhăm trái đắng. Nam nhân này, từ đầu đến cuối đều chiếm lấy lòng của người phụ nữ hãn yêu, thậm chí tới lúc hãn chết, nàng tình nguyện ở phật đường mà tụng kinh niệm phật, cũng không chịu bước ra phật đường một bước để đến xem Mộ Dung Thái cùng nữ nhi của họ.

Luận tâm, Mộ Dung Thái không muốn để Mộ Dung Thất Thất gả cho Phụng Thương. Nàng tuy rằng là cái phế vật, nhưng tốt xấu cũng là cốt nhục thân sinh của mình.

Thê tử hãn, Lí Thu Thủy, cả đời này đều giữ mãi hình bóng Phụng Tà, phụ thân Phụng Thương trong lòng. Nay nữ nhi hãn lại gả cho Phụng Thương xung hỉ, dù sao cũng là người Phụng gia được tiện nghi, lòng tôn nghiêm và kiêu ngạo của nam nhân không cho phép Mộ Dung Thái làm vậy.

Nhưng mà, nếu Mộ Dung Thất Thất gả cho Phụng Thương, có thể đổi lấy nụ cười của Lí Thu Thủy; nếu hy sinh Mộ Dung Thất Thất, có thể làm cho Lí Thu Thủy rời khỏi chốn phật đường đã ngăn cách bọn họ mười lăm năm, đến thăm hãn, cho dù chỉ là liếc mắt một cái, hãn tình nguyện buông tha cho Mộ Dung Thất Thất –

Ôm ý niệm này, ban nãy trước mặt hoàng thượng, Mộ Dung Thái liền đồng ý chuyện này.

“Thừa tướng đại nhân, có phải là không có nghe lời Bồn cung đã nói?”

Mộ Dung Thất Thất quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thái, ánh mắt kia giống như lưỡi dao, làm cho Mộ Dung Thái nhất thời cảm giác cả người run lạnh. “Bồn cung là Chiêu Dương công chúa, tương lai là Nam Lân Vương phi. Còn nữa, thỉnh Thừa tướng nhớ kỹ thân phận chính mình, nếu mắc phải tội phạm thượng, chức danh Thừa tướng chỉ sợ cũng không còn !”

“Rầm –” Cửa gỗ đóng lại nặng nề, cho thấy chủ nhân nó có vẻ tức giận. Khuôn mặt Mộ Dung Thái đen lại, nhìn cánh cửa kia, bởi vì chính mình đã Mộ Dung Thất Thất đẩy vào hố lửa, cho nên dù sinh khí, vẫn phải đem lửa giận kia mà ép xuống.

“Phụ thân, đừng nóng giận, có lẽ muội muội nhất thời cao hứng !”

Mộ Dung Tâm Liên nhu thuận đi tới bên người Mộ Dung Thái, nhẹ giọng an ủi.

“Đúng, Tâm Nhi nói rất đúng, nàng chính là cao hứng, là cao hứng!” Có Mộ Dung Tâm Liên giải vây, Mộ Dung Thái rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường. Lại nhìn đến vết roi trên mặt Mộ Dung Tâm Liên, Mộ Dung Thái nhíu mày lại. “Mặt của người?”

“Là Tam muội muốn học võ, muốn ta dạy cho nàng. Có lẽ là do nữ nhi chỉ dạy không tốt, cho nên, cho nên.....” Mộ Dung Tâm Liên lấy tay che mặt, chỉ nói một nửa, một nửa còn lại để cho Mộ Dung Thái tự mình suy nghĩ.

“Hừ! Nàng chính là như vậy!” Biết vết thương trên mặt Mộ Dung Tâm Liên là do Mộ Dung Thất Thất gây ra, cảm giác áy náy của Mộ Dung Thái đối với Tam nha đầu này mất đi một tí.

Dù sao, gả phế vật đó ra ngoài cũng không tồi, lưu lại trong nhà chỉ tổ tổn đất, còn gây chuyện thị phi. Nói cho cùng, nhân vật như Phượng Thương cuối cùng lại phải cưới một cái phế vật, huyết mạch Phượng gia tương lai có một nửa là của Mộ Dung gia hẳn, khiến cho trong lòng Mộ Dung Thái thoáng qua chút khoái cảm khi trả thù.

Phượng Tà, người cướp đi tâm của Thủy nhi, lão phu để cho phế vật này phá huỷ gia tộc Phượng thị các người!

Nghĩ như vậy, tâm tình Mộ Dung Thái tốt lên, khi nhìn thấy cặp mắt chứa đầy tình ý của Mộ Dung Tâm Liên hướng về phía Long Trạch Cảnh Thiên thầm bày tỏ, đầu óc Mộ Dung Thái đột nhiên loé lên, bày ra cái chủ ý không tồi, vì thế bất chấp dung mạo của Mộ Dung Tâm Liên có chút thương tổn, vẫn mang nàng đi tới trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên.

“Vương gia, đây là Nhị nữ nhi của bốn tướng, Mộ Dung Tâm Liên! Tâm Liên, còn không mau thỉnh an Vương gia!”

“Thần nữ thỉnh an Vương gia!”

Nam tử anh tuấn trước mắt này chính là người mà mình ngưỡng mộ trong lòng từ lâu, Tĩnh vương. Mộ Dung Tâm Liên thật cẩn thận, tim bỗng đập thình thịch, thình thịch thật mạnh, mặt cũng hiện lên hai áng mây hồng hồng.

Nhất định phải lưu lại cho Long Trạch Cảnh Thiên một ấn tượng tốt, nhất định phải dùng mỹ mạo của mình để mê hoặc hẳn!

Mộ Dung Tâm Liên xấu hổ cúi đầu hành lễ, cũng không ngờ ngay khi nàng quỳ gối, nháy mắt quần áo trên người đột nhiên như hoa tuyết lan ra bốn phía, biến mất, liền ngay cả cái yếm, cũng hóa thành một bông hoa lửa đỏ, mau chóng mất luôn. Đến khi Mộ Dung Tâm Liên minh bạch, nàng đã ở trong tình trạng không mảnh vải che thân mà đứng trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên.

“A –” Mộ Dung Tâm Liên xấu hổ, vẻ mặt đỏ bừng, hai tay lập tức che trước ngực, lại cảm thấy phía sau không ổn, vội vàng xoay người đưa lưng về phía Long Trạch Cảnh Thiên. Nhưng vừa xoay đi, lại thấy một cái thái giám đang đứng trước mặt, Mộ Dung Tâm Liên bỗng nhiên muốn chết, trực tiếp hoa hoa lệ lệ té xỉu.

“Tâm Liên, Tâm Liên!” Mộ Dung Thái miệng tuy kêu như vậy, nhưng cũng không có ý định tiến lên mà đỡ.

Thấy hai quả đào hồng hồng của Mộ Dung Tâm Liên thẳng tắp té xuống hướng mình, Long Trạch Cảnh Thiên tiếp cũng không được, mà không tiếp cũng không xong, đành phải kéo áo khoác xuống, nhanh chóng đem áo bao lấy Mộ Dung Tâm Liên. “Cô nương, người không có việc gì?”

Cũng không biết Mộ Dung Tâm Liên choáng váng thật hay là giả bộ bất tỉnh, tóm lại, mặc kệ Long Trạch Cảnh Thiên kêu như thế nào, Mộ Dung Tâm Liên cũng không đáp một tiếng, chẳng qua lại hướng vô trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên, khiến cho hắc tiến thối lưỡng nan.

“A –” Tô Mi cùng Tố Nguyệt trao đổi ánh mắt, hai người mang theo Phi Thúy, lui xuống.

Đợi đến khi bọn Mộ Dung Thái ly khai hết, Mộ Dung Thất Thất mới đi ra khỏi phòng, có chút ngoài ý muốn khi thấy Mộ Dung Tuấn không có đi, còn ở lại Thúy trúc viên, không những thế, những lời hắc nói với nàng lại khiến nàng càng thêm kinh ngạc.

“Tam muội, người thật sự muốn gả cho Nam Lân vương sao? Thanh danh của hắc tựa hồ không tốt lắm.”

“Đại ca, thánh chỉ đã ban xuống dưới, ta còn biết từ chối ra sao?” Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, vị huynh trưởng này, hôm nay có những biểu hiện khiến cho nàng nhìn hắc với cặp mắt khác xưa, “Hôm nay cảm ơn đại ca ra tay hỗ trợ giúp đỡ.” “Người và ta là huynh muội thân sinh, khách khí

cái gì, huống chi Tam muội cũng từng giúp ta.” Mộ Dung Tuấn nói ra trọng điểm, cũng không có nhiều lời, “Trước kia đã nhiều lần đắc tội, thỉnh Tam muội tha thứ. Tuy rằng ta ngang tàng không chịu nổi; nhưng cũng không phải là kẻ mà tốt xấu cũng không biết phân biệt. Sự tình hôm nay cũng là việc ta nên làm, Tam muội không cần để ở trong lòng!”

Hai huynh muội trao đổi ánh mắt, liền hiểu ý tứ của đối phương.

Mộ Dung Tuấn chỉ đứng trong chốc lát, liền chấp tay cáo từ, đi đến trước cửa, hần bỗng nhiên quay đầu, “Tam muội, nếu Tứ muội sau này có cái gì làm quá đáng, đắc tội với người của người, xin hãy giơ cao đánh khẽ.”

Nguyên lai Mộ Dung Tuấn biết người động tay động chân với quần áo của Mộ Dung Tâm Liên chính là Tô Mi. Mộ Dung Thất Thất chỉ cười khẽ, “Đại ca, ta luôn luôn tôn thờ nguyên tắc ‘Người không phạm ta, ta không phạm người’.”

“Ta đã biết.” Mộ Dung Tuấn hít một hơi thật sâu, Mộ Dung Thất Thất nói trắng ra như vậy, hần chỉ có thể hy vọng cái vị muội tử kia của mình khôn ngoan hơn một chút, Tam muội này không hề yếu đuối như vẻ ngoài, chỉ sợ rằng nàng mới chính là nhân tài ưu tú nhất trong Mộ Dung gia tộc –

Chỉ trong một đêm, tình thế liền thay đổi. Mộ Dung Thất Thất nhanh chóng biến thành công chúa nơi hoàng gia, giả làm Nam Lâm Vương phi; mà Mộ Dung Tâm Liên lại được sắc phong làm Trắc phi của Tĩnh vương.

“Tiểu thư, không nghĩ tới, lúc trước ta hủy đi quần áo của nàng, lại giúp mộng đẹp của nàng thành sự thật! Bất quá người yên tâm, ta đã tung ra lời đồn, hiện tại mọi người trong kinh thành đều biết, kỳ thật Tĩnh vương từ hôn chính bởi vì Mộ Dung Tâm Liên, bọn họ sớm đã có tư tình, Mộ Dung Tâm Liên đoạt vị hôn phu của muội muội, hiện tại thanh danh của nàng chính là thúi tới tận trời a. Bất quá, Long Trạch Cảnh Thiên tốt nhất đừng có đi đâu, nếu không... Hừ hừ! Ai bảo bọn họ dám khi dễ tiểu thư chứ!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hải Đường Xuân Thủy

Thủy Trúc viên, Tô Mi mặt tươi như hoa, Mộ Dung Thất Thất đã nói, làm việc phải dùng não, đừng có hờ ra là động tay động chân, cho nên hiện tại nàng cũng học cách sử dụng “ám chiêu”.

“Rất tốt!” Mộ Dung Thất Thất đưa cho Tô Mi một khối ngọc bội màu trắng có hình rồng:” Long Trạch Cảnh Thiên còn thiếu ta năm mươi vạn lượng bạc trắng, người đi đòi đi. Nhớ kỹ, ta chỉ lấy ngân phiếu.”

Tô Mi vuốt ngọc bội, nhìn Mộ Dung Thất Thất, về chuyện Long Trạch Cảnh Thiên vô tình gặp được Độc Tiên Nhi trong rừng, nàng đã nghe Tiểu Tả nói qua, bây giờ đi đòi nợ, quả nhiên đúng là thời điểm thích hợp nhất.

“Tiểu thư, ta đi đây!” Nhận lệnh, Tô Mi hớn ha hớn hờ rời khỏi phủ Thừa tướng.

Thời điểm Tô Mi đang đến Tĩnh vương phủ, ở Bạch phủ- một trong tứ đại thế gia, đồng thời xuất hiện một vị khách nhân xa lạ.

“Thông bảo trai?” Nhìn đến thiệp tử trong tay, Bạch Mục Phi sửng sốt, bọn họ vốn không có làm ăn với Thông bảo trai, không biết tại sao đích thân chương quỳ của Thông bảo trai lại đến đây. Bất quá, trên thế giới này, chắc chắn có ai lại khước từ Quang Hoa công tử của Thông bảo trai.” Mau mau cho mời!”

Người tới là một vị trung niên nam tử khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt đen sạm, gầy gò, nhìn thấy Bạch Mục Phi, trung niên nam tử chấp tay, hướng về phía trước:” Bạch công tử!”

“Phương chường quý!” Bạch Mục Phi phi thường khách khí đáp lễ, lập tức sai người dâng trà, không dám có chút chậm trễ.

Phương Quỳnh thoải mái ngồi xuống, người hầu phía sau lập tức đem một cái hòm gỗ làm từ cây đàn hương đặt lên bàn:” Bạch công tử, ta không rồi mà nói lời khách sáo. Hôm nay, ta tới quý phủ theo mệnh lệnh của công tử nhà ta, đem hộp trang sức này đưa cho Bạch đại tiểu thư.”

Phương Quỳnh nói như vậy, khiến Bạch Mục Phi kinh ngạc. Trang sức của Thông bảo trang vốn ngàn vàng khó cầu, hiện tại lại độc độc tặng cho Bạch Úc Nguyệt một hộp trang sức, rốt cuộc Quang Hoa công tử có ý gì? Chẳng lẽ, hẳn để ý tới muội muội sao?

Việc Bạch Mục Phi ngây người tựa hồ đã được Phương Quỳnh dự đoán trước, hẳn cười, vuốt vuốt chòm râu:” Bạch công tử, không cần nghĩ nhiều, kỳ thật công tử nhà ta nợ Bạch đại tiểu thư một cái nhân tình, bây giờ xin hoàn trả.”

“Hoàn trả?” Chuyện này lại càng khiến Bạch Mục Phi khó hiểu hơn, lúc nào thì muội muội đã giúp Quang Hoa công tử? Tại sao mình lại không biết? Nghĩ hoài cũng chẳng nghĩ ra, Bạch Mục Phi đành sai hạ nhân đi thỉnh Bạch Úc Nguyệt.

Hôm nay, vừa vặn Bình Dương công chúa Long Trạch Vũ Nhi cũng tới Bạch phủ làm khách, bởi không cần gả cho Quý vương để xung hỉ, tâm tình của Long Trạch Vũ Nhi thật rất thư sướng.

Về phần tại sao lại đến Bạch Phủ, chính bởi vì Bạch Mục Phi.

Thông gia còn lại* mà Đoan Mộc Tình đã chọn cho Long Trạch Vũ Nhi chính là Bạch gia, Bạch gia phú giáp một phương, có rất nhiều tiền. Nếu Long Trạch Vũ Nhi trở thành con dâu của Bạch gia, vậy sau này con trai mình đăng cơ, lúc cần tiền, còn sợ Bạch gia keo kiệt sao? (*một nhà là Thượng Quan gia....bà này giỏi nhất chính là tướng bở =.=)

“Kỳ thật, ta cảm thấy Tam tiểu thư Mộ Dung gia thực đáng thương.” Nhìn thấy vẻ vui sướng của Long Trạch Vũ Nhi, Bạch Ưc Nguyệt liền nói ra ý nghĩ của mình :”Dù không quan tâm đến những lời đồn về Phượng Thương, nhưng thân nữ tử lại phải lưu lạc xứ người, cũng không phải là chuyện dễ dàng có thể chịu được.”

“Bạch Ưc Nguyệt, người có ý gì a?”

Thấy Bạch Ưc Nguyệt thương cảm thay Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Vũ Nhi mất hứng:” Nếu nàng ta không đi, chẳng phải bốn cung phải gả cho Quý vương sao? Người có biết đến kết cục của những nữ nhân đã gả cho Quý vương không? Người có phải muốn bốn cung chết thảm trong đêm tân hôn hay không?”

Đối với sự điêu ngoa của Long Trạch Vũ Nhi, Bạch Ưc Nguyệt thấy mãi cũng sớm tập thành thói quen, bất quá nàng cũng sẽ không vì đối phương là công chúa mà hướng nàng ta cúi đầu.” Công chúa, người sinh ra là do cha mẹ nuôi dưỡng, không phải do tảng đá dạy dỗ. Hiện tại, Tam tiểu thư phải thay người gả sang Bắc Chu, người ít nhất cũng nên có một chút cảm kích. Nguyệt nhi chưa từng có ý như công chúa nói, chỉ là đang nói ra sự thực mà thôi.”

“Người—” Long Trạch Vũ Nhi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng là công chúa, vì sao Bạch Ưc Nguyệt chẳng bao giờ để cho nàng chút thể diện như vậy! Nhìn thấy biểu tình vân đạm phong khinh của Bạch Ưc Nguyệt, Long Trạch Vũ Nhi liền sinh khí.

Hừ! Hiện tại bốn cung không thêm chấp người, đợi đến lúc bốn cung đến Bạch gia làm tẩu tử của người, nhất định khiến người đẹp mặt.

Đúng lúc này, người do Bạch Mục Phi phái tới liền đánh vỡ bầu không khí căng thẳng, nghe được Thông Bảo trai tặng cho Bạch Ưc Nguyệt một hộp trang sức, Long Trạch Vũ Nhi liền đem mọi chuyện không vui vứt ra

sau đầu, tựa như mình mới là người thu được lễ vật:” Ở đâu, dẫn bốn cung đi!”

Tới đại sảnh, thấy cái hòm bên cạnh Phương Quỳnh, Long Trạch Vũ Nhi lập tức ra lệnh cho hắc mở cái hòm ra. “Thực xin lỗi, công tử đã nói, hộp trang sức này dành tặng cho Bạch đại tiểu thư, chỉ có thể được được Bạch đại tiểu thư tự mình mở ra.”

Bị mất mặt trước nhiều người, khí sắc của Long Trạch Vũ Nhi cực kỳ khó coi, ánh mắt của Phương Quỳnh trực tiếp phóng thẳng qua người công chúa, hòa ái hướng về phía Bạch Ưc Nguyệt.

“Bạch đại tiểu thư, hảo! Công tử nhà ta vì muốn cảm tạ sự trợ giúp của tiểu thư, mới thiết kế riêng bộ “Hải Đường Xuân Thủy” này, lệnh tiểu nhân đưa cho tiểu thư, làm hạ lễ chúc mừng ngày tiểu thư tròn mười sáu tuổi.”

Phương Quỳnh đến trước mặt Bạch Ưc Nguyệt, mở hòm ra. Nhất thời, chỉ nghe thấy một mảnh thanh âm hít khí, đôi mắt của những nữ tử đang đứng nơi đây đều hiện lên ánh sao, ngay cả Bạch Mục Phi là nam nhân cũng không khỏi bị tay nghề tỉ mỉ, thiết kế tinh xảo kia hút hồn.

“Thật xinh đẹp!” Long Trạch Vũ Nhi vươn tay, muốn chạm vào, lại bị Phương Quỳnh ngăn lại:” Công chúa, bộ trang sức này rất quý giá!”

Ngụ ý, người đừng có mà phá hủy nó.

Một câu, đủ khiến Long Trạch Vũ Nhi nổi giận:” Bốn cung chỉ muốn nhìn thử chút!...Bất quá chỉ là đồng đồng nát.”

Phương Quỳnh cũng không vì lời nói của Long Trạch Vũ Nhi mà bực dọc, ngược lại, đem hòm trang sức đưa đến tận tay Bạch Ưc Nguyệt:” Phía sau những trang sức này đều có khắc khuê danh của Đại tiểu thư, công tử nhà ta đã nói, bộ trang sức này Thông bảo trai sẽ không làm ra bộ thứ hai, Bạch

đại tiểu thư yên tâm, thiên hạ này sẽ không có ai có bộ trang sức giống như vậy. Nếu có, khẳng định có người đã sao chép nó.”

Sinh ra trong một gia tộc giàu có, từ nhỏ, Bạch Ưc Nguyệt đã sống trong nhung lụa, có báu vật nào chưa thấy qua đâu, nhưng nàng vẫn bị bộ” Hải Đường Xuân Thủy” này hấp dẫn thật sâu. Chỉ cần liếc mắt một cái, nàng đã nhận ra nó được làm từ cực phẩm Dương chi ngọc. Vật báu quý giá như vậy, trang sức tinh mỹ như thế, thật sự là dành cho mình sao? Bạch Ưc Nguyệt có chút khó tin.

“Lễ vật trân quý như vậy, thật là tặng cho ta sao? Thứ cho Nguyệt nhi nói thẳng, Nguyệt nhi cũng không nhớ đã từng gặp qua Quang Hoa công tử lúc nào, càng không nhớ rằng đã giúp hắn, có phải Quang Hoa công tử nhớ nhầm hay không? Nếu là như vậy, Nguyệt nhi không dám nhận lấy lễ vật này, bởi nó thực rất rất quý!”

Lời này của Bạch Ưc Nguyệt phi thường chân thành, thấy nàng như vậy, Phương Quỳnh rất chi là vui mừng. Ánh mắt nhìn người của tiểu thư thực không tồi, vị Bạch tiểu thư này rất xứng để kết giao bằng hữu.

“Đại tiểu thư xin yên tâm. Công tử nhà ta không có nhớ nhầm. Bởi vì tiểu thư thiện tâm, trong lúc vô tình đã làm chuyện tốt, nên người mới không nhớ rõ. Nhưng đối với công tử nhà ta mà nói, tiểu thư với hắn chỉ tình cờ gặp nhau, người lại sẵn sàng bênh vực lẽ phải, thực rất đáng quý! Xin cứ yên tâm!”

Thấy Bạch Ưc Nguyệt vô tình lại nhận được nguyên bộ trang sức của Thông bảo trai, Long Trạch Vũ Nhi đứng một bên hâm mộ đến mức mắt sắp lòi ra. Không được! Nàng là công chúa, vì sao Bạch Ưc Nguyệt có được, nàng lại không?

Nghĩ vậy, Long Trạch Vũ Nhi liền đến trước mặt Phương Quỳnh, chống nạnh, chỉ về phía hắn nói:”Này, trở về nói với công tử gì gì đó của các

người một tiếng, bốn cung cũng muốn một bộ trang sức, muốn nó độc nhất vô nhị! Bảo hân nhanh làm một bộ dâng lên cho bốn cung! Đến lúc đó bốn cung sẽ thưởng hân thật hậu hĩnh!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Trắc Vương Phi

Long Trạch Vũ Nhi vênh váo hung hăng, khiến cho Bạch Mục Phi cùng Phương Quỳnh đồng thời nhú mào. Bạch Mục Phi không lên tiếng, nhưng Phương Quỳnh cũng không cho phép có người nói chủ tử nhà mình như vậy. “Cho dù công chúa có chi vạn lượng hoàng kim, cũng phải xem công tử nhà ta có tâm tình hay không. Huống chi –”

Phương Quỳnh nhìn đánh giá Long Trạch Vũ Nhi một chút, “Xem giá trị của công chúa, chỉ sợ là mua không nổi.”

“Người nói cái gì? Người nói bản cung không có tiền?” Là một công chúa cao cao tại thượng, Long Trạch Vũ Nhi khi nào thì bị người đùa cợt như vậy, “Bản cung có rất nhiều tiền, nói, muốn bao nhiêu?”

“Ha ha.....” Thấy Long Trạch Vũ Nhi không biết điều như vậy, Phương Quỳnh cười lạnh một tiếng.

“Riêng bộ “Hải Đường Xuân Thủy” trong tay Bạch tiểu thư này, chỉ riêng tiền vật liệu là đã vạn lượng hoàng kim, chưa bao gồm nhân công, giá thành phẩm cùng với tỉ giá tăng trưởng* chưa được đánh giá. Mới nhiều đây thôi, công chúa đã khó trả nổi. Với lại, cho dù công chúa có đập nồi bán sắt*, có thể đưa tiền ra, công tử nhà ta cũng không chịu làm. Dù sao, người có thể lọt vào mắt công tử nhà ta cực kỳ ít ỏi, chỉ một trong vạn người. Công chúa vẫn là thu hồi ý niệm trong đầu, mắc công lại bị người khác chê cười!” (* ý là bán hết gia sản)

“Người!” Bởi Phương Quỳnh không chừa cho mình chút mặt mũi, khiến cho Long Trạch Vũ Nhi bạo phát ngay tại chỗ, “Người đâu, đem tên hỗn

đản này giết cho ta! Đóng cửa Thông bảo trai lại! Đất này là đất của vương, dân nơi này cũng là do vương trị*. Bốn cung cũng không tin, một cái Thông bảo trai nho nhỏ dám chống lại mệnh lệnh bốn cung!” (*bà nì lấy vương quyền ra uy hiếp)

“Ha ha ha!” Nghe xong lời Long Trạch Vũ Nhi nói, Phương Quỳnh cười ha hả, “Không cần phiền đến công chúa ! Ngay hôm nay, Thông bảo trai sẽ không còn ở Tây Kỳ quốc. Công tử nhà ta đã đem Thông bảo trai chuyển sang quốc gia khác, lễ vật đưa cho Bạch tiểu thư là tác phẩm cuối cùng công tử ta làm ở Tây Kỳ quốc.”

Nói xong lời này, Phương Quỳnh hướng Bạch Mục Phi cùng Bạch Ưc Nguyệt cung kính hành lễ, “Công tử nhà ta nói, ngày xưa được nhị vị chiêu cố, hôm nay báo đáp Bạch tiểu thư, ngày khác chắc chắn sẽ đưa một phần hậu lễ khác cấp cho Bạch đại công tử. Nhiệm vụ công tử giao cho tiểu nhân, tiểu nhân đã hoàn thành, sẽ không nói nhiều nữa, xin cáo từ!”

Chỉ sau một tiếng “Cáo từ”, Phương Quỳnh cùng với tùy tùng đi theo liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Cao thủ bát đoạn! Trong lòng Bạch Mục Phi kinh ngạc dị thường. Người như vậy thế nhưng lại cam tâm tình nguyện làm thủ hạ cho Quang Hoa công tử, chấp nhận làm một chương quây nho nhỏ, Quang Hoa công tử kia rốt cuộc là bậc tuyệt sắc đến nhường nào!

Tại thời điểm cấm quân kinh thành tới Thông bảo trai, nơi này quả nhiên đã không còn chút bóng người. Bởi vì Bình Dương công chúa muốn đóng cửa Thông bảo trai, khiến cho chuyện của Thông bảo trai cùng với chuyện Bạch đại tiểu thư nhận được bộ “Hải Đường Xuân Thủy”, vượt qua chuyện Tĩnh Vương bức Mộ Dung Thất Thất từ hôn đồng thời khiến nàng phải gả sang quốc gia khác, trở thành đề tài nóng nhất kinh thành lúc bấy giờ.

Lúc này, người đang buồn bực nhất hẳn là Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên. Khó khăn lắm mới hưu được Mộ Dung Thất Thất, không nghĩ tới lại bị Mộ Dung Tâm Liên quấy lấy.

Mộ Dung Thái nhất quyết muốn xử tử Mộ Dung Tâm Liên, thân thể của một nữ tử đã để cho người ta nhìn hết, có sống cũng không có người muốn lấy, đời phong bại tục như vậy, thật sự khiến gia môn bất hạnh. Thế là lấy mạng người ra mà bắt Long Trạch Cảnh Thiên phải đáp ứng thú nàng ta làm trắc phi.

Long Trạch Cảnh Thiên vừa gật đầu đồng ý, Mộ Dung Thái liền tiến cung thỉnh chỉ, kiêu nhỏ trực tiếp theo sau hẳn đem Mộ Dung Tâm Liên đưa đến Tĩnh vương phủ.

Mộ Dung Tâm Liên đã trở thành Trắc Vương phi của Long Trạch Cảnh Thiên danh phù kỳ thực, trong vương phủ mặc danh kỳ diệu có một nữ nhân, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên cực kỳ khó chịu.

Vừa vặn lúc sau, Độc Tiên Nhi phái người cầm ngọc bội đến lấy năm mươi vạn lượng bạc trắng kia, đối phương đến lấy tiền luôn mồm nói, “Nguyện vọng lớn nhất của tiểu thư nhà ta đời này chính là “Trọn đời yêu một người, đầu bạc không phân ly” Vương gia đã có tâm nương tử ôn nhu kiều mỹ, cũng đừng bày ra cái bộ dáng si tình. Lừa gạt người cảm tình khác là không tốt, cứ chậm trễ hôn nhân đại sự của tiểu thư nhà ta như vậy rất phiền lòng!”

Cũng không biết Độc Tiên Nhi tìm ở đâu một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng như vậy, mỗi câu đều khiến người ta tức nghẹn mà chết, Long Trạch Cảnh Thiên lại không biết nên đối xử như thế nào với đối phương, dù sao nàng cũng là tâm phúc bên cạnh Độc Tiên Nhi, hẳn còn muốn thú Độc Tiên Nhi làm Vương phi, không thể đắc tội người bên nàng được.

“Vương gia, mất dấu nàng ta rồi.”

Lục Nguyên chấp tay, đứng ở trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên, cúi đầu xuống, chờ đợi giáo huấn. Hắn vốn đi theo Tô Mi, lại không nghĩ rằng đối phương lại phi thường quen thuộc với kinh thành, chỉ mới qua hai con phố, liền đem hắn đá lại ở phía sau. “Thịnh Vương gia trách phạt!” “Người của nàng, tất nhiên –” Hết thấy đều như Long Trạch Cảnh Thiên dự kiến trong lòng, nữ tử bằng thanh ngọc khiết như vậy, người bên người tất nhiên sẽ không tầm thường. Nhưng mà, nàng hiểu lầm mình, không chịu gặp mình, cái này nên làm như thế nào cho phải?

Suy nghĩ thật lâu, Long Trạch Cảnh Thiên ra lệnh, “Độc Tiên Nhi khẳng định đang ở kinh thành, Lục Nguyên, người phái người đi thăm dò, cần phải tìm được nơi Độc Tiên Nhi đang ở. Bốn vương không muốn khiến cho nàng hiểu lầm, nhất định phải tự mình hướng nàng giải thích rõ ràng.”

“Dạ!” Đối sự “si tình” của Vương gia, Lục Nguyên chỉ có thể thầm cảm khái ở trong lòng; người ta chính là muốn trốn, bọn họ như thế nào có thể tìm được đây!

Ngoài thư phòng, Lục Dĩ ngăn cản Mộ Dung Tâm Liên mang theo thực hộp tới thăm Long Trạch Cảnh Thiên, “Trắc Vương phi, Vương gia có chuyện, không muốn người quấy rầy.”

“Nha –” Mộ Dung Tâm Liên có chút mất mát, nâng lên mắt nhìn vào thư phòng.

Tâm nguyện của nàng rốt cục đạt được , tuy rằng chỉ là trắc phi, nhưng mà Mộ Dung Tâm Liên tin tưởng dựa vào diện mạo xinh đẹp, cùng sự thông minh của mình nhất định có thể nắm chặt tâm của Long Trạch Cảnh Thiên. Nhưng, đêm qua Long Trạch Cảnh Thiên cũng không có đến phòng nàng, nói một cách khác, Long Trạch Cảnh Thiên chính là cấp cho nàng một cái chỗ ở trong vương phủ, tựa hồ đối nàng cũng không có một chút hứng thú, điều này làm cho Mộ Dung Tâm Liên có chút lo lắng.

Bắt lấy tâm nam nhân, hoặc là, sinh hạ con nối dõi. Đây là biện pháp mà mẫu thân Trịnh Mẫn đã từng dạy cho Mộ Dung Tâm Liên! Không chiếm được sủng ái, vậy nhất định phải có con để dựa vào, chỉ như vậy nữ nhân mới có thể có hi vọng.

Không, không được, không thể như vậy được! Không thể được dễ dàng chịu thua như vậy! Mộ Dung Tâm Liên hít một hơi thật sâu.

Nàng vừa mới vào vương phủ, còn nhiều thời gian, không thể nóng vội, nóng vội ngược lại có thể hỏng việc. Dù sao, nàng cũng còn thời gian! Tâm của Long Trạch Cảnh Thiên, nàng muốn! Con, nàng muốn! Vị trí Vương phi, nàng cũng muốn! Hết thấy thứ mà nữ nhân muốn, nàng đều phải giành lấy!

“Đây là canh đậu xanh bách hợp ta tự mình nấu, phiền người đưa vào Vương gia, ta về trước vậy!” Mộ Dung Tâm Liên ra hiệu cho nha hoàn phía sau đem hộp ăn tới, từ đầu đến cuối, trên mặt của nàng đều là nụ cười ôn nhu, không có một tia ảo não.

“Ta xin về trước ! Phiền người !”

Thái độ của Long Trạch Cảnh Thiên đối với vị Trắc phi mới nạp này, Lục Nguyên, Lục Dĩ đi theo hẳn bên người đều rất rõ ràng, Lục Dĩ nguyên bản nghĩ Mộ Dung Tâm Liên nghe được Vương gia không muốn thấy nàng, sẽ tức giận, tự cao tự đại, không nghĩ tới đối phương còn rất hòa khí , làm cho Lục Dĩ đối với vị Trắc Vương phi này có chút hảo cảm, nói sẽ cầm hộp đồ ăn đưa đi vào.

“Bốn vương không thích ăn đồ ngọt, các người ăn đi!” Long Trạch Cảnh Thiên nhíu nhíu mày, đem hộp đồ ăn đẩy ra, “Về sau nếu nàng đưa đến nữa, các người đều ăn luôn đi, bốn vương không muốn nhìn đến.”

Liên tục mười ngày, Mộ Dung Tâm Liên đều bắt chấp mưa gió, vào giờ Ngọ mỗi ngày đều tự mình đến chỗ Long Trạch Cảnh Thiên đưa món canh

do chính mình làm. Kết quả là, tất cả đều vào bụng của Lục gia hai huynh đệ, nàng thế nhưng không biết.

Mà trong mười ngày này, từ Bắc Chu truyền đến tin tức, Nam Lâm vương Phượng Thương sẽ tự thân đến Tây Kỳ quốc đón Vương phi, hơn nữa lại phái người tới dạy cho Mộ Dung Thất Thất về lễ nghi cung đình của Bắc Chu quốc, lại còn cho phu tử bác học đa tài đến trước, chủ yếu là để dạy Nam Lâm Vương phi tương lai ngôn ngữ Bắc Chu cùng một số phong tục địa phương.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lấy Lòng Công Chúng.

Trong Thúy Trúc viên chất đầy lễ vật mà Phụng Thương đưa tới từ Bắc Chu, quần áo, trang sức, đồ gia dụng, ngay cả những món ăn đặc sắc của Bắc Chu cũng có. Tóm lại, phàm là những thứ mà một Vương phi nên có, toàn bộ đều được Phụng Thương chuẩn bị chu đáo.

“Công chúa mặc quần áo của Bắc Chu vào thật sự rất xinh đẹp!” Phụng Ngọc đứng trước mặt Mộ Dung Thất Thất, miệng liên tục phát ra âm thanh “chặc, đặc”.

Phụng Ngọc là vị cô cô phụ trách lễ nghi do Phụng Thương phái tới, là nô tài của Phụng gia, bởi nhà nàng đã trung thành qua nhiều thế hệ, thế nên mới được ban thưởng họ “Phụng”.

Tiếp xúc với nhau được mấy ngày, Phụng Ngọc đối với Mộ Dung Thất Thất- vị Nam Lâm Vương Phi tương lai này phi thường vừa lòng. Mọi lễ nghi phiền phức, Phụng Ngọc chỉ cần biểu diễn một lần, Mộ Dung Thất Thất lần thứ nhất đã có thể thực hiện giống đến chín phần, lần thứ hai liền đạt được tiêu chuẩn.

Mặc dù Phụng Ngọc đã gặp qua rất nhiều vị tiểu thư quý tộc ở Bắc Chu, nhưng cũng chưa thấy người nào có khí chất tựa huệ, tấm lòng tựa lan như thế. Bất quá chỉ mới vài ngày, Phụng Ngọc cảm thấy toàn bộ những điều mình biết, đã được Mộ Dung Thất Thất học hết, nàng bây giờ tựa như anh hùng không có đất dụng võ.

“Tiểu thư chúng ta mặc cái gì cũng đẹp hết!”

Tô Mi đối với vị cô gia tương lai có chút chờ mong, ít nhất đến hiện tại, thái độ Phượng Thương dành cho Mộ Dung Thất Thất chính là rất coi trọng, điều này khiến Tô Mi thực vừa lòng. Với lại, có lẽ vị cô gia này hơi quá cẩn thận đi, ngay cả quần áo chuẩn bị cho nàng cùng Tố Nguyệt cũng đều chuẩn bị tốt hết, xem ra vị cô gia tương lai rất biết cách “lấy lòng công chúng”.

Tố Nguyệt rất là thích phục sức của Bắc Chu, chia thành hai vạt, hơn nữa, phong tục của người Bắc Chu cũng không có nghiêm cấm như Nam Phương quốc, nữ nhân cũng có thể cười ngửa, cũng có thể chơi bóng, như thế rất hợp với tính cách của Tố Nguyệt a.

“Tuy rằng khi mặc la quần, tiểu thư rất đẹp, nhưng khi mặc quần áo Bắc Chu vào, tiểu thư lại tăng thêm vẻ oai hùng hiên ngang!” Lời của Tố Nguyệt nói đúng vào trọng tâm.

“Phượng Ngọc cô cô, dạo gần đây đã phiền người chỉ bảo, cảm ơn người!” Mộ Dung Thất Thất dựa theo lễ nghi của Bắc Chu, cung kính hành lễ với Phượng Ngọc.

“Ôi, công chúa, người làm cái gì vậy! Lễ lớn như vậy, ta không nhận nổi!”

Phượng Ngọc vội vàng đỡ Mộ Dung Thất Thất lên :”Những điều này đều là việc mà nô tài phải làm, công chúa về sau không thể lại như lúc này, để cho ngoại nhân thấy, không tốt cho người. Người là Vương phi tương lai, nô tài từ đầu tới cuối cũng chỉ là bầy tôi, tôn ti trật tự không nên đảo lộn.”

“Phượng Ngọc cô cô, hiện tại không có người ngoài, chẳng lẽ cô cô còn lo mình sẽ nói cho họ sao!” Tố Nguyệt cười cười kéo Phượng Ngọc cô cô:”Tiểu thư nhà ta thực lòng thực dạ cảm tạ cô cô, cô cô không nên chối từ.”

Tuy rằng Tố Nguyệt nói rất đúng, nhưng mà Phượng Ngọc vẫn như trước, không dám lỗ mắng.

Trước khi nàng đến đây, Phượng Thương đã ngàn lần dặn dò, vạn lần nhắc nhở, bảo nàng phải hảo hảo hầu hạ Mộ Dung Thất Thất. Phượng Ngọc phục vụ ở Nam Lâm Vương phủ lâu như vậy, chưa từng gặp qua vị tiểu thư nào được Vương gia để ý đến thế, ngay cả Bảo Châu công chúa của Bắc Chu hay đệ nhất tài nữ- Mục Vũ Điệp, Vương gia cũng chưa từng để lộ vẻ hòa nhã đối với họ.

Trước đây, Phượng Ngọc đối với năng lực của vị công chúa mới được sắc phong đồng thời cũng là Nam Lâm Vương phi tương lai có chút hoài nghi, nhưng mà trải qua mấy ngày tiếp xúc, Phượng Ngọc cảm thấy mắt nhìn người của Phượng Thương quả thực không tồi.

Mộ Dung Thất Thất tuy rằng dung mạo bình thường, nhưng lại thông minh, nhanh nhẹn, thái độ đối nhân xử thế vừa hòa khí vừa hào phóng, riêng chuyện học cách nói giọng và ngôn ngữ của quý tộc ở Bắc Chu, phu tử* chỉ cần dạy ba ngày, Mộ Dung Thất Thất liền tuôn một tràng tiếng kinh thành khiến phu tử sợ tới mức xém chút nữa liền bái nàng làm sư phụ. (*thầy giáo)

Có một người dễ thương như vậy ở bên cạnh Vương gia, ắt hẳn thân thể Vương gia sẽ khá lên nhiều!

Phượng Ngọc nào đâu biết rằng, cái gọi là ngôn ngữ của vương tôn quý tộc ở Bắc Chu còn gọi là tiếng kinh thành, cùng với tiếng phổ thông ngày sau giống y như đúc, đối với Mộ Dung Thất Thất mà nói, việc này chính xác là dễ như ăn cháo.

Học ba ngày mới mở miệng nói giọng kinh thành, bởi vì Mộ Dung Thất Thất không muốn dọa chết phu tử của nàng, không nghĩ làm như thế vẫn khiến người kia bị hù dọa, cái bộ dáng ” công chúa kinh tài*” của phu tử, đến nay vẫn trở thành trò cười cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt. (*có tài năng đáng kinh ngạc – chắc vậy :d)

“Tiểu thư, đến lúc học rồi.” Tổ Nguyệt xem thời gian, nhắc nhở nàng.

Cái gọi là học, trừ bỏ học ngôn ngữ của Bắc Chu, còn phải học lịch sử của nơi đây.

Phu tử Phượng Thương phái tới bất quá chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trẻ tuổi tài cao, tên là Nạp Lan Tín. Từ khi Mộ Dung Thất Thất mở miệng nói tiếng Bắc Chu, khiến Nạp Lan Tín sợ hãi, liền sau đó, chuyện học ngôn ngữ Bắc Chu trực tiếp bị bỏ qua, Nạp Lan Tín bắt đầu truyền thụ lịch sử Bắc Chu cho Mộ Dung Thất Thất.

Đối với cái “đệ tử” này, Nạp Lan Tín không biết nên dùng từ ngữ gì để tả nàng nữa.

Không thể không nói, vị Chiêu Dương công chúa thanh khiết này thực thông minh, khi giảng bài cho nàng, hẳn chỉ mới nói một chút, nàng đã có thể suy một ra ba.

Vốn đối với việc Vương gia chọn Mộ Dung Thất Thất, Nạp Lan Tín có chút thắc mắc, nhưng đến hiện tại, hẳn hoàn toàn hiểu được, Vương gia là tuệ nhân thưởng châu*. Chỉ có viên minh châu như thế này mới xứng với Phượng Thương. (*có mắt nhìn người)

“Đại lục có bốn quốc gia, Bắc Chu, Tây Kỳ, Nam Phượng, Đông Lỗ. Đông Lỗ quốc tồn tại lâu nhất, từ khi kiến quốc đến hiện tại đã được 238 năm.” “Bắc Chu, Tây Kỳ, Nam Phượng, ba quốc gia này cách đây 25 năm chính là Tần quốc, sau bởi vì một số nguyên nhân phát sinh, Đại tướng quân Hoàn Nhan Trì liền chiếm lĩnh phương bắc, lập nên Bắc Chu; Lại bộ thượng thư Long Trạch Lan lập Tây Kỳ, Quốc trưởng Minh Bất Tri lập Nam Phượng. Thế nên mới có cục diện bốn nước cùng tồn tại như hiện nay.”

Nạp Lan Tín không biết vì sao Phượng Thương lại muốn mình truyền đạt những điều này cho Mộ Dung Thất Thất, chỉ là một nữ nhân, biết nhiều

như vậy để làm gì? Bất quá, đây là mệnh lệnh của Phượng Thương, hần cũng chỉ có thể tuân theo.

“Tiên sinh, ta nghe nói Đông Lỗ không lớn lắm, nhưng vì sao đối mặt với Tần quốc lớn gấp bốn lần nó, lại có thể tồn tại lâu như vậy?”

Vấn đề Mộ Dung Thất Thất đề cập đến khiến Nạp Lan Tín gật gật đầu tán thưởng, quên luôn chuyện hần nghĩ Mộ Dung Thất Thất chỉ cần học nữ tặc, không cần biết nhiều như vậy.

“Công chúa, Đông Lỗ ven biển, sự nghiệp hàng hải của bọn họ phi thường phát đạt, cùng “Bồng Lai đảo” chốn hải ngoại có quan hệ rất tốt. Mọi triều đại, hoàng hậu của Đông Lỗ quốc đều là nữ tử xuất thân từ Bồng Lai đảo, khi quốc gia gặp nạn, Bồng Lai đảo đều ra mặt giúp đỡ.”

“Hơn nữa, Đông Lỗ sản xuất muối, muối lại là vật không thể tách rời với cuộc sống của dân chúng, Tần quốc tuy rằng đất rộng của nhiều, nhưng vẫn phải nhập khẩu muối của Đông Lỗ quốc.”

“Bồng Lai đảo?” Mộ Dung Thất Thất nghĩ tới Bồng Lai tiên cảnh trong truyền thuyết, bất quá Bồng Lai đảo này dường như không giống với truyền thuyết.

Nạp Lan Tín dùng trọn một ngày truyền hết những kiến thức hần biết về Bồng Lai đảo cho nàng, nghe nói cao thủ ở nơi đó nhiều như mây, trên đại lục, Tử sắc Thất đoạn cao thủ đã được coi là rất giỏi, nhưng ở Bồng Lai, bất quá chỉ là một trình độ của một tiểu đệ tử.

Nếu thực sự có một nơi như vậy, thật muốn tìm cơ hội đi xem thử một chút! Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ trong lòng, chuyện của Bồng Lai đảo khiến tính hiếu thắng của nàng rục rịch dâng trào, không biết với năng lực hiện tại của nàng khi đến Bồng Lai đảo có thể xếp ở vị trí nào.

Tại một biệt viện nơi kinh thành, Phượng Ngọc cùng Nạp Lan Tín cung kính đứng phía sau một nam tử áo trắng. Nam tử một tay cầm hộp đựng thức ăn cho cá, một tay thả thức ăn xuống nước, thu hút một đám cá tới.

“Ồ, Vương phi biểu hiện tốt như vậy sao?!” Nghe xong hồi báo của hai người, khóe miệng Phượng Thương hiện lên một nụ cười mỉm:” Xem ra, vị tiểu vương phi có chút ngoài dự đoán của mọi người! Các người vất vả rồi!”

Lời nói của Phượng Thương lộ ra chút khoái hoạt, xuất phát từ nội tâm. Phượng Ngọc cùng Nạp Lan Tín cúi thấp đầu, đối với người nam nhân trước mắt này hiện lên vẻ cung kính. Có thể khiến Vương gia vui vẻ, tâm tình của họ cũng tốt lắm, bất quá toàn bộ công lao đều là của Mộ Dung Thất Thất.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tư Tâm Nho Nhỏ Của Nam Nhân

“Đám ruồi bọ kia đâu? Gần đây còn có đi tìm Vương phi không?”
Phượng Thương đem hộp thức ăn cho cá đưa cho Cát Tường đứng bên cạnh, lại nhận khăn lông ướt lau tay từ Như Ý. Thấy Phượng Thương dùng từ “Ruồi bọ” để hình dung Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỳ, Phượng Ngọc cùng Nạp Lan Tín đều cảm thấy vị vương gia này hình như ăn hơi nhiều “Dấm chua”.

Hai người này vốn dĩ sau khi nghe chuyện “hòa thân” của Vương phi liền tới phủ hỏi thăm, lại bị Phượng Thương trực tiếp gán cho cái biệt danh “ruồi bọ”, là những kẻ có tư tâm với Mộ Dung Thất Thất. Nhưng sự thực thì họ cũng chẳng thể chính thức được coi là “ruồi bọ”, bởi bất kỳ ai khác phái mà đến thăm Vương phi cũng đều bị chặn từ ngoài cửa.

“Vương gia, ngài yên tâm, ta sẽ xem chừng Vương phi từng ly từng tý, không để cho kẻ khác mơ tưởng Vương phi.” Bởi vì Phượng Ngọc được Phượng Thương xem như tiền bối, cho nên Phượng Ngọc ở trước mặt Phượng Thương lại không giống với nô tài bình thường, Phượng Thương đối nàng rất tôn kính.

Có lời nói của Phượng Ngọc, Phượng Thương yên tâm hơn rất nhiều.

Hắn tựa hồ miễn cảm quá mức, nhưng mà trên người tiểu vương phi của hắn phát ra hào quang chói mắt như vậy, hắn không muốn người khác nhận thấy được sự đặc biệt của nàng nên trước tiên phải đem nàng chiếm thành của riêng đã. Đúng, làm của riêng, giấu đi đôi cánh của nàng để dưới vòng tay của mình! Thật cẩn thận che chở, khiến cho nàng trở thành bảo bối tâm can của hắn!

Nếu lời độc thoại trong lòng Phượng Thương bị người bên ngoài nghe được, bọn họ nhất định sẽ bị dọa ngất xỉu đi. Đây là người bình tĩnh khôn khéo, anh minh thần võ, Nam Lâm vương sao? Vì sao giống như hài đồng ngây thơ chiếm được món đồ chơi yêu thích? Quả thực là ngây thơ tới cực điểm !

Phượng Thương phân phó vài câu, đơn giản là luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại: bảo vệ tốt Mộ Dung Thất Thất, không để cho người ta khi dễ nàng, nói đông dài nhưng cũng chỉ có mấy ý đó.

Nạp Lan Tín cảm thán ở trong lòng, vương thật sự là quá mức lo lắng . Ít nhất trong đoạn thời gian ở chung gần đây, hẳn cảm thấy Mộ Dung Thất Thất không phải là hạng người yếu đuối! Chính là, vương như thế nào lại không nhìn ra? Chẳng lẽ đây chính là hiện tượng quan tâm quá thành ngớ ngẩn sao?

Đợi Phượng Ngọc cùng Nạp Lan Tín rời đi, Tấn Mặc bưng một chén dược đen đặc đi tới, “Vương, uống thuốc đi.”

“Tấn Mặc, người xác định đây không phải là trả thù chứ? Ta cảm thấy gần đây thuốc càng ngày càng khó uống a?” Nhìn chén thuốc trên tay, người thấy mùi gay gay của thuốc bắc, Phượng Thương cau mi, “Người nhất định là trả thù ! Khi gặp Tiểu vương phi liền bị dọa cho thất kinh, nhưng lại không làm gì được nàng, cho nên mới chinh ta như vậy!”

“Vương gia, người vẫn là mau mong chóng chóng uống hết thuốc đi!” Tấn Mặc xuất ra một cái bình nhỏ, đổ ra một thìa nhỏ dược sa màu vàng, đưa cho Phượng Thương, “Nếu người muốn ôm mỹ nhân về, tốt nhất rồi uống thuốc cho tốt vào! Thân thể chính mình không thể bị thương tổn, nếu người chết thì nàng chỉ có thể làm quả phụ !”

Lời nói của Tấn Mặc làm cho Phượng Thương nghe xong chỉ có thể cười khổ một tiếng, đối cái kẻ đã đi theo mình mười năm này, lời hắn nói có vẻ

ác độc, nhưng Phượng Thương luôn hiểu rõ ý tứ trong đó, cho nên cũng thành thói quen. Một ngụm nuốt hết thuốc, Phượng Thương buông bát ngọc, cố gắng nuốt hết một cốc thuốc đen đen mùi ghê tởm tận não xuống.

Khổ — theo khoang miệng Phượng Thương đi tới yết hầu, lan tràn khắp nơi, thực khổ —

Buông bát, Phượng Thương mở miệng cắn một viên mật táo, mới cảm thấy có chút thoải mái hơn. Lưỡi vừa rời của Tấn Mặc còn đọng tại bên tai hắn, làm tâm trạng hắn sa sút một chút, đối với chuyện này, tựa hồ hắn có chút tùy hứng.

“Tấn Mặc, người nói xem ta có không phải rất ích kỷ? Rõ ràng biết thân mình chỉ sợ..... Nhưng vẫn muốn giữ nàng bên người.”

Thấy trong mắt Phượng Thương toát ra bi thương chưa có trước nay, trong lòng Tấn Mặc đối với Mộ Dung Thất Thất càng thêm chán ghét.

“Vương, người sao lại có thể nói như vậy? Ta nhất định sẽ chữa khỏi bệnh của người!”

Vương chưa từng như vậy? Từ khi nhận thức cái nữ tử kia, cảm xúc vương mới trở nên phức tạp lên. Nếu không phải vì Phượng Thương để ý Mộ Dung Thất Thất, lại để Phượng Ngọc cùng Nạp Lan Tín tới bảo hộ bên người nàng, Tấn Mặc đã sớm tự tay phế ả ta.

“Tấn Mặc.....” Phượng Thương ho khan hai tiếng, mâu tử u lãnh đầy hàn ý, hắn bình tĩnh nhìn chăm chăm Tấn Mặc, gần từng tiếng, đem đáy lòng Tấn Mặc nói ra, “Không được động thủ với nàng, nếu không ta sẽ giết người!” Giọng nói Phượng Thương đầy lạnh lùng cùng sát ý, Tấn Mặc hiểu được. Phượng Thương thật sự tức giận, đơn giản vừa rồi hắn đã biểu hiện rõ địch ý đối với Mộ Dung Thất Thất.

“Ta đã biết.” Tuy rằng cực kì không tình nguyện, nhưng Tấn Mặc vẫn là đồng ý. “Nhưng mà, vương, ngài có hay không nghĩ tới Thái Hậu? Phượng đại tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa đều chết bởi Tây Kỳ quốc, huống chi nàng lại là nữ nhi Mộ Dung Thái, Nhạn Đăng sơn năm đó.....”

“Tấn Mặc! Nếu Hoàng tổ mẫu hỏi, thì bốn vương sẽ đi nói. Chuyện năm đó, sự tình bên trong vốn có chút cổ quái, đến khi chưa tìm ra được sự thật, bốn vương không nghĩ sẽ liên lụy người vô tội. Nàng là Vương phi bốn vương nhận định, bốn vương tất nhiên sẽ không quan tâm!”

“Dạ.”

Thời điểm Phượng Thương đang tức giận mới dùng “Bốn vương” để xưng hô, Tấn Mặc biết lời nói của mình đã chạm vào điểm mấu chốt của hắn. Hắn tuyệt không sợ rằng Phượng Thương sẽ giết mình, hắn lo lắng là Phượng Thương sẽ cự tuyệt trị liệu. Thời tiết phía nam nóng lại ẩm ướt, không thích hợp dưỡng bệnh, nếu bọn họ có thể trở về sớm thì tốt rồi.

Lần này đến Tây Kỳ, không có tìm được tiểu sư đệ Liên công tử mà sư phó nhắc tới, làm cho Tấn Mặc có chút thất vọng.

Lần trước, Tấn Mặc nhận được thư của sư phó, nói với hắn cuối cùng cũng thu nhận được một đệ tử kỳ tài, Liên công tử. Nếu có thể được Liên công tử tương trợ, bệnh Phượng Thương có lẽ sẽ có cách chữa trị, Tấn Mặc nhất định phải tìm được Liên công tử.

Chính là, bức thư của sư phó bất quá chỉ vài câu ít ỏi, cũng không có cung cấp nhiều tin tức về Liên công tử, khiến cho Tấn Mặc đến bây giờ đối tiểu sư đệ này căn bản là hoàn toàn không biết gì cả.

Tin tức duy nhất được biết là Mộ Dung Thất Thất cùng Liên công tử có quen biết. Không biết có thể hay không dựa theo manh mối này mà bắt đầu tìm –

“Vương, ta nghĩ khoảng thời gian gặp thấy Vương phi, hướng nàng hỏi thăm chuyện tình sự đệ ta. Theo tin tức đáng tin cậy, ngày đó Vương phi cho Đoan Mộc Tình viên Dục tử hoàn, cũng là do sự đệ ta nghiên cứu chế tạo ra, đảm bảo bọn họ có quen biết. Hơn nữa ngày đó Mộ Dung Thất Thất giấu một số độc dược trong chủy thủ, Tấn Mặc thấy, những điều này nhất định có liên quan cùng ta sự đệ.”

Tấn Mặc từng cẩn thận nghiên cứu thuốc tê trên miệng vết thương, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Nếu đem thuốc tê như vậy dùng ở y học, để cho đại phu chữa bệnh, chữa thương; bệnh nhân sẽ không thống khổ như vậy, nguyên nhân này khiến cho Tấn Mặc càng muốn biết thêm về thành phần thuốc tê.

“Không cần, thời gian còn nhiều.” Phượng Thương lười biếng nằm xuống, dược hiệu bắt đầu phát huy tác dụng, hắc lại bắt đầu choáng váng nặng nề.

Nghe Phượng Thương nói như vậy, Tấn Mặc biết Phượng Thương vẫn phòng bị hắc, lo lắng hắc không khống chế được chính mình, làm Mộ Dung Thất Thất bị thương. Vương gia thế nhưng lại để ý nàng như vậy, làm cho Tấn Mặc rất cục nịnh không được, hỏi ra vấn đề đã xoay quanh trong lòng mình đã lâu.

“Vương, vì sao lại là nàng? Mĩ nữ trong thiên hạ so với nàng đẹp hơn rất nhiều, tài nữ so với nàng cũng giỏi hơn thật nhiều, nữ tử cao quý so với nàng cũng có rất nhiều, nữ tử thông minh so với nàng cũng nhiều không kém. Vì sao, lại phải là nàng? Tấn Mặc nghĩ đến vương sẽ chọn người tốt hơn làm bạn!”

“Ha ha –”

Vì sao? Phượng Thương cũng từng hỏi qua chính mình, chỉ là nghĩ đến đêm trăng tròn kia, nàng tiêu sái tự nhiên, bộ dáng hào hùng vạn trượng,

hắn liền cảm thấy trong lòng như hiện lên một cỗ ánh sáng tươi đẹp, dịu dàng soi rọi. Ước chừng, là vì hào quang trên người nàng, thật hấp dẫn hắn! Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền nhận định nàng cả đời là của hắn.

“Tấn Mặc, sau này, người sẽ biết.” Phượng Thương nhắm mắt lại, trên mặt xanh xao một mảnh. Thấy hắn không muốn nhiều lời, Tấn Mặc cúi chào Phượng Thương, khẽ khàng chậm rãi lui xuống.

Mười năm, mười năm này hắn đi theo bên người Phượng Thương, chứng kiến rất nhiều chuyện, đối với sự kiên trì của Phượng Thương, hắn chỉ có thể phục tùng.

Nếu Mộ Dung Thất Thất thật sự như lời Phượng Thương nói, cho dù có dùng hết thủ đoạn, hắn cũng sẽ đem Mộ Dung Thất Thất giữ lại bên người Phượng Thương. Nhưng mà, nếu Mộ Dung Thất Thất không xứng với Vương gia, hoặc gây thương tổn đến Vương gia, cho dù nàng có là bảo bối trong lòng Vương gia, Tấn Mặc hắn cũng sẽ dùng một đao sắc bén đưa nàng tới tuổi vàng!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Du Hồ

Không biết là ai, lại đem khúc “Tiểu hồng trần” mà Mộ Dung Thất Thất từng xướng truyền ra ngoài, hiện tại ở toàn bộ kinh thành, vô luận đi đến bất cứ nơi nào đều nghe được có người lẩm nhẩm: “Hôm nay khóc, hôm sau cười /Không cầu ai hiểu rõ lòng ta/ Mình ta kiêu ngạo....”

Khi biết ca khúc này vốn do phế vật của phủ Thừa tướng- Mộ Dung Thất Thất sáng tác, tất cả dân chúng nơi kinh thành đều mở rộng tầm mắt. Cộng với lời đồn mà Tô Mi đã truyền ra cách đây mấy hôm, khiến chân tướng liền được sáng tỏ trước mắt mọi người!

Hóa ra, kẻ ác độc nhất chính là Nhị tiểu thư của tướng phủ cùng Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên! Hai người này vốn đã có tư tình ám muội, đã ngoại tình, lại còn muốn người ta tôn thờ, nguyên lai, người ủy khuất nhất chính là Mộ Dung Tam tiểu thư a!

Có người thông minh còn suy một ra ba, nghĩ đến những lời đồn trong kinh thành về Mộ Dung Thất Thất lúc nàng mới về tướng phủ, động não một chút, liền đoán ra đây đều là những tin mà Nhị tiểu thư tung ra, cố ý phá hỏng thanh danh của Tam tiểu thư! Nhất thời, toàn bộ dân chúng trong kinh thành đều vì đạo nghĩa không cho phép chùn bước mà đứng về phía Mộ Dung Thất Thất. (TC: *cười lăn lộn*)

“Ca khúc này thật sự là của Mộ Dung Thất Thất sao?”

Sau khi Long Trạch Cảnh Thiên nghe người ta diễn tấu “Tiểu hồng trần”, hẳn rất kinh ngạc. Ca khúc ấy, tâm tình ấy, đúng là của kẻ đã bị mình hù- Mộ Dung Thất Thất sao? Nàng rốt cuộc là loại người gì ? Vì sao bỗng

nhiên mình lại có chút hối hận, hối hận vì đã qua loa đại khái mà để nàng tự do...

Biểu tình của Long Trạch Cảnh Thiên đều được thu lại trong tầm mắt của Mộ Dung Tâm Liên, khiến cho lòng nàng lại nổi lên giận dữ.

Mộ Dung Thất Thất, mi đúng là âm hồn không tiêu tan! Chuyện bên ngoài không cần đoán, nhất định là do nàng ta động tay động chân! Rốt cuộc nên làm cái gì đây ? Nếu Vương gia sinh ra hứng thú với Mộ Dung Thất Thất, như vậy vị trí của nàng chẳng phải sẽ bị ảnh hưởng sao?

Tuy rằng muốn giết Mộ Dung Thất Thất, nhưng mà sau khi sử dụng đấu khí từ lần trước, khí lực vẫn chưa có khôi phục lại, động võ, không thể được... Bất quá, Mộ Dung Tâm Liên không hổ là lớn lên bởi đùa giỡn với tâm kế, chỉ cần động não một chút, liền nghĩ ra biện pháp đối phó với Mộ Dung Thất Thất.

“Vương gia, ca khúc này thật sự là của Tam muội.” Mộ Dung Tâm Liên vẫn như trước duy trì bộ dáng ôn nhu hiền thực.” Vương gia, tỳ thiếp thật sự rất muốn mời hai vị muội muội trong nhà cùng đi du hồ, trước kia, quan hệ của chúng ta rất tốt, hiện tại đột nhiên tách ra, khiến tỳ thiếp có chút nhớ thương các nàng.”

” Người thích thì cứ làm!”

Được Long Trạch Cảnh Thiên cho phép, Mộ Dung Tâm Liên liền gửi thiệp mời đến các vị công tử, tiểu thư của Tứ đại thế gia, ngoài ra còn có Bình Dương công chúa Long Trạch Vũ Nhi. Lúc này đây, nàng muốn cho Mộ Dung Thất Thất mất mặt đến mức chẳng dám về nhà!

” Tiểu thư, có đi hay không?” Tổ Nguyệt đọc nội dung bên trong tấm thiệp cho Mộ Dung Thất Thất.

“Đi!” Mộ Dung Thất Thất cầm lấy bộ quần áo trắng trong thuần khiết “Nhị tỷ đã tự mình viết thiệp mời, ta không đi, chẳng phải là không nể mặt nàng ta sao!”

Khi Mộ Dung Thất Thất cùng Tố Nguyệt đến bờ Đông Hồ, mọi người cũng đã đến gần đầy đủ, sau khi lên thuyền, Mộ Dung Thất Thất gặp lại vài người quen, nàng hướng Lý Vân Khanh, Thượng Quan Vô Kỵ cùng Bạch Mục Phi gật đầu, rồi tìm một vị trí thoáng gió mà ngồi xuống.

Là Tĩnh vương Trắc phi, Mộ Dung Tâm Liên ăn mặc rất long trọng.

Nàng là người vợ đầu tiên mà Long Trạch Cảnh Thiên thú, mặc dù chỉ là Trắc phi, nhưng bởi vì các Vương gia khác tuổi còn nhỏ, chưa cưới vợ, mà Tĩnh vương phủ cũng chưa có Vương Phi, cho nên địa vị của Mộ Dung Tâm Liên tạm xem là rất cao, lúc này, hoàn toàn là một bộ dáng nữ chủ nhân, an bài mọi thứ.

Trên thuyền, đám nam tử ngồi ở một chỗ uống rượu, còn nữ tử thì tụ tập ở chỗ khác.

“Trâm cài đầu của Bạch đại tiểu thư là do Quang Hoa công tử làm sao? Thật xinh đẹp!”

Đoan Mộc Y Y si ngốc nhìn cây trâm hoa hải đường bằng dương chi ngọc phát ra ánh sáng trắng noãn của Bạch Ưc Nguyệt, các nữ nhân khác cũng hết sức hâm mộ, ngay cả Mộ Dung Tâm Liên, khi nhìn thấy đóa hoa hải đường rất sống động kia, trong mắt cũng hiện lên vẻ thèm muốn thấy rõ.

Quả nhiên, đúng như ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, Bạch Ưc Nguyệt đặc biệt thích hợp với khí chất cao quý thanh khiết của hoa hải đường. “Trông rất đẹp!” Mộ Dung Thất Thất hướng Bạch Ưc Nguyệt mỉm cười, xem ra, ánh mắt của mình không tồi.

“A, người cũng biết đẹp sao?” Đoan Mộc Y Y vừa thấy Mộ Dung Thất Thất, lại nghĩ tới chuyện đêm đó nàng ta đánh gãy gân tay của mình, ánh mắt liền hiện lên địch ý:” Ta còn tưởng rằng người cái gì cũng không biết, chỉ là cái đồ vô dụng a!” “Ba—” Tố Nguyệt vốn đang đứng phía sau Mộ Dung Thất Thất bỗng xông lên phía trước, dương tay, tặng cho Đoan Mộc Y Y một cái tát vang dội. Trong thuyền liền yên lặng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất.

“Người, người dám đánh ta.”

Đoan Mộc Y Y phập phồng thở, một tay che mặt, một tay chỉ vào Mộ Dung Thất Thất cùng Tố Nguyệt, đầu ngón tay run run.

“Đánh người thì sao!” Tố Nguyệt hừ lạnh một tiếng :”Tiểu thư là ta là Chiêu Dương công chúa mà Hoàng thượng khâm ban, là Nam Lân Vương phi của Bắc Chu, người nếu còn dám dùng cái giọng ngổ ngáo đó mà nói chuyện với người, sẽ không chỉ đơn giản là đánh người một cái như vậy đâu!”

Lời nói của Tố Nguyệt khiến người ta không thể phản bác, lúc này giọng điệu Đoan Mộc Y Y châm chọc Mộ Dung Thất Thất thực rất lớn, mọi người trên thuyền đều nghe thấy được, nếu Mộ Dung Thất Thất muốn truy cứu, Đoan Mộc Y Y sẽ gánh lấy hậu quả không hề nhỏ.

Nhưng mà, bị một tiểu nha đầu giáo huấn như vậy, Đoan Mộc Y Y sao có thể nuốt trôi khẩu khí này, mới vừa rút ra bảo kiếm định động thủ, bên tai liền truyền đến giọng nói băng lãnh của Mộ Dung Thất Thất:”Chẳng lẽ, Đoan Mộc tiểu thư thấy nóng, muốn xuống hồ tắm rửa một chút?”

Không biết vì sao, thanh âm này khiến Đoan Mộc Y Y lạnh run cả người. Rõ ràng nắng rất gắt, vì sao nàng lại thấy hàn ý cứ bao quanh mình a!

Một hồi phong ba, liền bị lời nói của Mộ Dung Thất Thất hóa giải, Mộ Dung Tâm Liên thấy có chút nhàm chán, lập tức cười vui vẻ tiếp đón mọi người, nhưng không ngờ, Long Trạch Vũ Nhi đang đứng một bên lại âm u mở miệng:” Chiêu Dương công chúa quả thật rất quả cảm*, ngay cả nha hoàn bên người mà cũng dám đánh chát nữ của Hoàng hậu nương nương.” (*gốc: hảo đại-vừa có nghĩa là thật tốt, vừa có nghĩa là thật lớn...dịch sang tiếng việt thành 2 nghĩa là quả cảm với phách lối.....TC lạy bà tác giả*)

Quan hệ giữa nàng cùng Đaoan Mộc Y Y xưa nay luôn rất tốt, khi biết chuyện Đaoan Mộc Y Y bị gãy gân tay, nàng thực bất bình, hôm nay lại thấy Mộ Dung Thất Thất kiêu ngạo như vậy, trước mặt nàng mà đánh Đaoan Mộc Y Y, Long Trạch Vũ Nhi cảm thấy Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn đánh mất mặt mũi của mình.

“Đa tạ đã khích lệ! Người của bốn cung, tất nhiên không giống người thường!” Mộ Dung Thất Thất vờ như không nhận ra sự tức giận trong lời của Long Trạch Vũ Nhi.

“Người—” Long Trạch Vũ Nhi chưa từng gặp được kẻ nào mặt dày như Mộ Dung Thất Thất. “Người đâu, nghe lệnh bốn cung, đem tiện tỳ kia kéo xuống đánh hai mươi đại bản!” Long Trạch Vũ Nhi đột nhiên xoay người chỉ về Tố Nguyệt nói.

“Lý do?” Mộ Dung Thất Thất vẫn cứ ôn nhu dựa trên đệm, một tay chống cằm, bày ra một bộ dáng tiểu bạch thỏ vô hại, tựa hồ không hề lo lắng chút nào cho tỳ nữ của mình.

“Bốn cung thấy nàng thì khó chịu, khiến bốn cung ngứa mắt, ảnh hưởng đến tâm tình của bốn cung, hại bốn cung không có tâm trạng ăn uống, người nói xem, có tính là lý do không?”

Đứng bên Long Trạch Vũ Nhi đang khua môi múa mép, Đaoan Mộc Y Y mặc kệ khuôn mặt đang sừng đỏ, hờn hờ cười:” Vẫn là công chúa lợi hại!

Sao còn kia dẫn tiện tỳ kia đi!”

“Ha ha—” Không đợi người khác kịp động, Mộ Dung Thất Thất liền nở nụ cười.

“Hôm trước, vị cô cô phụ trách lễ nghi nói với bốn cung, vương gia thân mình không tốt, nếu xung hỉ, tốt nhất nên để chuyện lành thành đôi, hỏi bốn cung trong lòng có nghĩ đến người nào thích hợp không. Hôm nay bốn cung thấy Bình Dương công chúa cùng Đoan Mộc tiểu thư quả thật không tồi. Rốt cuộc nên chọn người nào để cấp vương gia đây? Chuyện này thật khiến ta đau đầu....”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cáo Mượn Oai Hù

Lời của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Đoan Mộc Y Y suýt chút nữa thì hộc máu, ai chẳng biết tình huống của Nam Lân vương? Mộ Dung Thất Thất có nhảy vào hố lửa, cũng đừng có kéo thêm người chịu trận như vậy .

Chuyện Phượng Thương phái người dạy Mộ Dung Thất Thất thì mọi người đều biết, hiện tại Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, lại khiến cho người ta tin tưởng rằng đây là sự thật. Lập tức, Đoan Mộc Y Y đã quên nỗi đau trên mặt mình, chạy nhanh khỏi chỗ bên cạnh Long Trạch Vũ Nhi, không hòa theo nàng ta nữa.

“Xem ra Đoan Mộc tiểu thư muốn bỏ quyền, vậy bản cung đành phải để cử Bình Dương công chúa thôi. Bất quá, như thế này cũng không ổn a! Ta và người đều là công chúa, cùng lúc gả đi, rốt cuộc ai lớn ai nhỏ a?”

Mộ Dung Thất Thất ra vẻ đau đầu, trầm tư hồi lâu, nàng bỗng nhiên hiện lên vẻ bừng tỉnh đại ngộ, “Ai nha, bốn cung như thế nào đã quên, hôn thư mà Hoàng thượng gửi cho Bắc Chu có ghi tên của bốn cung a, theo đó, thật đành ủy khuất công chúa làm thiếp vậy!”

Long Trạch Vũ Nhi thiếu chút nữa thì ngất xỉu, nàng mới không thêm gả cho Phượng Thương! Cũng bởi vì chuyện này, Long Trạch Vũ Nhi mới đẩy Mộ Dung Thất Thất đi làm “Kẻ chết thay”! Gả cho Phượng Thương, còn làm thiếp, đánh chết nàng cũng không muốn đi!

“Mộ Dung Thất Thất, người rốt cuộc muốn thế nào?” Long Trạch Vũ Nhi hiện tại rất cực hiểu được vì sao Đoan Mộc Y Y chán ghét Mộ Dung Thất Thất như vậy, bởi vì nàng quả nhiên phi thường phi thường đáng ghét!

“Hiện tại tâm tình công chúa như thế nào? Khẩu vị ra sao? Hay vẫn là không thoải mái, kia tỳ nữ bản cung thật đúng là có tội. Công chúa không phải muốn đánh nàng sao, nhanh chút đi a, nếu không trong chốc lát, chỉ sợ lỗi của nàng càng lớn hơn nữa !”

“Mộ Dung Thất Thất, người...!” Biết Mộ Dung Thất Thất lấy Tố Nguyệt áp chế mình, Long Trạch Vũ Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, “Bốn cung hiện tại tốt lắm, phi thường tốt!”

“Đúng là tuổi trẻ, không sao thì tốt rồi! Tố Nguyệt, còn không tạ ơn công chúa!”

Tố Nguyệt cố nén cười đi đến trước mặt Long Trạch Vũ Nhi hành lễ, “Tố Nguyệt tạ ơn công chúa!”

Đối với chủ tớ này, rõ ràng chính là khi dễ mình, nhưng mà theo lời lúc này của Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Vũ Nhi thật sự lo lắng nếu mình ra tay với Tố Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất sẽ ám hại lại, đành phải đem khẩu khí này nuốt xuống vậy.

Hiệp 2, Mộ Dung Thất Thất lại thắng.

Việc các nữ nhân náo loạn truyền đến chỗ đám nam nhân bên cạnh, rất nhiều người âm thầm đánh giá lại Mộ Dung Thất Thất lần nữa ở trong lòng.

Thời điểm khi nghe nói Mộ Dung Thất Thất phải gả đến Bắc Chu, Thượng Quan Vô Kỵ cũng rất lo lắng cho tình cảnh của Mộ Dung Thất Thất, muốn đi xem nàng, lại bị người Bắc Chu quốc ngăn ở ngoài cửa. Hiện tại nhìn thấy cô gái kia khéo miệng tràn đầy ý cười, Thượng Quan Vô Kỵ cũng vì nàng mà cao hứng, nhưng cũng có chút mất mát.

Nữ tử tốt đẹp như vậy, lại phải gả cho Phượng Thương! Đây là chuyện Thượng Quan Vô Kỵ khó lòng tiếp nhận.

Lại nói, Thượng Quan thế gia cùng Bắc Chu Phượng gia còn có huyết hải thâm cừu.

Mười lăm năm trước, Tây Kì quốc cùng Bắc Chu quốc giao chiến ở biên cảnh hai nước, Nhạn Đãng sơn. Tuy rằng cuối cùng Bắc Chu đại bại mà chấm dứt, nhưng chân tướng sự thật là bốn mươi vạn binh sĩ Tây Kì bị quân đội Bắc Chu giết hết, binh sĩ Thượng Quan thế gia chết vô số, bao gồm cả ông nội cùng vài vị bá phụ của Thượng Quan Vô Kỵ, đều chết trận tại chiến dịch kia.

Từ nhỏ, giấc mộng của Thượng Quan Vô Kỵ chính là làm một đại tướng quân, dẫn dắt quân đội Tây Kì thảo phạt Bắc Chu, vì những chiến sĩ tử trận của Thượng Quan gia mà báo thù. Nhưng giấc mộng này còn chưa có thực hiện được, nàng lại phải đi .

Chỉ qua vài ngày, Mộ Dung Thất Thất trở thành vật hi sinh cho mưu quyền chính trị, phải gả tới Bắc Chu, gả cho Phượng Thương, điều này làm cho trong lòng Thượng Quan Vô Kỵ không thể chấp nhận. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hãn đối với nữ tử động tâm a –

Hơn nữa, năm đó vì người giải vây quân đội Tây Kì chính là Mộ Dung Thái, bởi vì viện quân của Mộ Dung Thái đúng lúc kéo tới, Phượng Tà mới bị thua trận, Minh Nguyệt công chúa cũng tự sát tuân phụ, nói thẳng ra Mộ Dung Thái là kẻ thù sát phụ sát mẫu của Phượng Thương, Phượng Thương kia sao có thể đối đãi tốt với Mộ Dung Thất Thất được?!

Sắc mặt Thượng Quan Vô Kỵ khó coi, sắc mặt Lí Vân Khanh cũng không được tốt đẹp cho lắm. Lúc trước đã hứa hẹn, nhất định sẽ bảo hộ cho Mộ Dung Thất Thất, hiện tại nhìn nàng trở thành quân cờ trong tay người khác, hãn lại không thể thay đổi kết quả này, khiến cho hãn thật hận mình.

Mộ Dung Thất Thất vẫn tươi cười như trước, trong nhu có cương, nhiều thêm chút kiên cường, khiến cho Lí Vân Khanh cảm thấy trong lòng chua

xót. Nếu hấn ra tay sớm hơn nữa, có phải hay không sự tình sẽ không thành như vậy?

Trong lúc nhất thời, không khí trên thuyền càng thêm nặng nề. Mộ Dung Tâm Liên thấy thế, lập tức để cho nhạc cơ tấu nhạc, vũ cơ khiêu vũ, muốn cho không khí này thoáng dịu đi một ít. Chính là, tấu khúc kia thế mà lại là [Tiểu hồng trần], khiến cho những người biết lai lịch của ca khúc này nghe xong, lại nhớ tới ngày trước, trong lòng lại cảm khái thêm vạn phần.

“Nghe ca khúc này lần nữa, khiến cho ta nghĩ đến ngày đó.” Bạch Mục Phi là người duy nhất trong nhóm có tâm tình bình thản ,“Chỉ sợ về cũng không thể nghe được ca khúc hay như vậy nữa.”

Bạch Mục Phi vô tâm lại cảm thán, bị Mộ Dung Tâm Liên bắt được,“Tam muội muội, hôm nay phong cảnh tốt, không bằng người lại đàn một khúc! Có thể như lời Bạch công tử nói, về sau muội muội gả xa, đường xa núi cao, cũng có thể không còn được nghe giọng hát của muội muội nữa

Thái độ của Mộ Dung Tâm Liên cực kỳ thành khẩn, biểu tình cũng cực kỳ đúng đắn, nàng tựa hồ phi thường lo lắng cho tình cảnh của Mộ Dung Thất Thất sau khi gả đến Bắc Chu. Dù sao chuyện Nam Lân vương đã khắc chết tám phu nhân trước đây là sự thật, Mộ Dung Thất Thất có thể sống qua được đêm tân hôn hay không vẫn là một vấn đề, hơn nữa Phượng gia cùng Tây Kì quốc còn có lịch sử sâu xa như vậy.....

Nếu không phải quá rõ bản tính của Mộ Dung Tâm Liên, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy chính mình cũng sắp bị hành động Mộ Dung Tâm Liên mê hoặc.

Bởi vì lời nói của Mộ Dung Tâm Liên, không khí trên thuyền càng thêm nặng nề, ngay cả Đoan Mộc Y Y vừa rồi chế giễu Mộ Dung Thất Thất lúc

này cũng đối Mộ Dung Thất Thất sinh ra một tia thương hại. Dù sao, số mệnh Mộ Dung Thất Thất so với nàng cũng khổ hơn!

Duy nhất chỉ có Long Trạch Vũ Nhi cùng Mộ Dung Thanh Liên không thay đổi, thậm chí khóe miệng các nàng đầy vẻ tươi cười châm chọc, để lộ nội tâm hai người, hận Mộ Dung Thất Thất không thể “đi đòi nhà ma” sớm một chút.

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Tuy rằng không biết trong lòng Mộ Dung Tâm Liên muốn làm cái gì, Mộ Dung Thất Thất vẫn là thoải mái đứng lên.

Mộ Dung Tâm Liên đã sớm đoán được, cảnh tượng như vậy, Mộ Dung Thất Thất tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đi vào cái bầy nàng dựng sẵn, trong mắt Mộ Dung Tâm Liên hiện lên một tia cao hứng, đi theo sau ra hiệu cho người ta chuẩn bị nhạc khí.

Đợi đến khi nhạc cơ đi lên nói không có đàn tứ Mộ Dung Tâm Liên muốn, Mộ Dung Tâm Liên cố ý tức giận, “Cái gì? Không có đàn tứ? Vì sao lại không chuẩn bị đàn tứ? Chiêu Dương công chúa chỉ biết đàn tứ, nhạc khí khác nàng không biết, chuyện phải làm sao bây giờ!”

Thanh âm Mộ Dung Tâm Liên rất lớn, nghe xong lời của nàng, Long Trạch Vũ Nhi “Phốc xích” cười ra tiếng, “Tâm Liên tỷ tỷ cũng đừng oán nàng! Thuyền của hoàng huynh sao có thể dùng đàn tứ chứ? Chỉ có nghệ kỹ ti tiện mới dùng đàn tứ, đây là du thuyền của Vương gia, cũng không phải thuyền thông dụng của dân gian –”

Hai người kẻ xướng người họa, cuối cùng Mộ Dung Thất Thất cũng hiểu được ý tứ của Mộ Dung Tâm Liên.

Đàn tứ, là nhạc khí không thể dùng được, tại đây có hoàng thất quý tộc, thế gia đệ tử trước mặt, nếu dùng sẽ dọa người. Trên danh nghĩa nói đàn tứ, kì thực chính là hạ thấp Mộ Dung Thất Thất nàng.

Long Trạch Cảnh Thiên vẫn lẳng lặng nhìn Mộ Dung Thất Thất, cô gái này hôm nay thật sự mang đến cho hắn nhiều cảm xúc lắm, Long Trạch Vũ Nhi ngang ngược nổi tiếng khắp kinh thành ta, nàng cũng dám “cáo mượn oai hùm” trấn trụ Bình Dương công chúa, tiểu nữ nhân này lá gan cũng thật lớn .

Hiện tại, thấy Mộ Dung Tâm Liên làm khó Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Cảnh Thiên vẫn như trước ngồi bàng quang một chỗ, hắn muốn xem thử lần này Mộ Dung Thất Thất hóa giải tình huống xấu hổ này kiểu gì.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thương Hải Nhất Thanh Tiểu

Nữ nhân a! Thật sự chỉ cần chút ánh mặt trời chiếu rọi thì liền xem như hạn hán sắp đến, chút mưa rơi phảng phất liền bảo lũ sắp tràn ra....

Mộ Dung Thất Thất chẳng có chút hứng thú với những trò chơi ác liệt của con nít, nhưng để người khác hở chút ra là trêu chọc mình, không phải là tính cách của Mộ Dung Thất Thất. Nàng đi đến chỗ nhạc cơ trước mặt, ôm lấy đàn tranh đặt trước đó:” Mượn một chút!”

Mộ Dung Thất mang theo đàn tranh đi đến đầu thuyền, ngồi lên thanh lan can, để đàn tranh lên một chỗ bằng phẳng, chơi thử vài nốt nhạc.

“Người không phải không học....” Mộ Dung Tâm Liên thấy bộ dáng của Mộ Dung Thất Thất, tim đột nhiên đập thành thịch, chẳng lẽ hôm nay nàng lộng xảo thành chuyên* sao? (*biến khéo thành vụng)

“Biển xanh cười/ Dào dạt sóng vỗ nơi bến bờ/ Sóng chìm sóng nổi tùy sóng trôi/ Nhớ đến sáng nay

Trời xanh cười/ Đời sống một đời/ Ai thắng ai thua/ Chỉ trời biết thôi

Giang sơn cười/ Mưa bụi bay/ Sóng lượn sóng vỗ/ Hồng trần thế tục đẹp làm sao

Gió cũng cười/ Nhưng sao cô quạnh/ Lòng còn hăng hái nhưng trời tối mất rồi

Thương sinh linh cười/ Không hề cô quạnh/ Cứ hăng hái mà si ngốc cười

A~.....”

Gió khê thổi, mái tóc đen mượt của Mộ Dung Thất Thất buộc bởi một sợi dây lụa trắng, gió thổi qua, mấy sợi tóc rơi trên trán nàng theo gió khê lay động, tiêu sái tự tại đến nói không nên lời.

Bỗng nhiên, gió thổi mạnh, bạch y của Mộ Dung Thất Thất vì gió thổi mà phình to lên, giọng hát của nàng cũng thuận theo đó mà càng thêm kiêu hãnh, giống như sẽ bay theo làn gió, khiến cho người ta vươn tay muốn bắt lấy, lại chẳng thể bắt được.

Vì sao? Long Trạch Cảnh Thiên nắm chặt chén ngọc trong tay, vì sao lúc này trong lòng hẫng lại có một thanh âm hô vang, giữ nàng lại! Nàng là người người muốn! Nếu nàng đi người sẽ hối hận! Vì sao lại như vậy?!

Vì sao sự ung dung tiêu sái, cùng hào hùng vạn trượng như vậy, lại có thể xuất hiện trên người một nữ tử? Vì sao nàng chỉ là một nữ tử có dung mạo tầm thường, nhưng ánh mắt của hẫng lại không tự chủ được mà bị nàng hấp dẫn?

Lý Vân Khanh xuất ra Bích Ngọc tiêu, hòa cùng điệu nhạc của Mộ Dung Thất Thất, Thượng Quan Vô Kỵ cũng khe khẽ ngâm nga theo, tay vỗ theo nhịp, ngay cả Bạch Mục Phi cũng kiềm lòng không được lớn tiếng khen hay.

“Tiện nhân!” Nhìn thấy bộ dáng của Bạch Mục Phi, Long Trạch Vũ Nhi âm thầm mắng:” Đúng là đồ chỉ biết câu dẫn nam nhân!”

Điều Long Trạch Vũ Nhi muốn nói cũng chính là ý nghĩ của Mộ Dung Tâm Liên, Mộ Dung Thanh Liên đứng bên cạnh gật gù:”Thật không ngờ Tam tỷ lại có bản lĩnh như vậy, ta còn phải hảo hảo học hỏi nàng ta. Nhị tỷ, người nhìn xem Vương của người kìa, hiện tại cũng bị Tam tỷ mê hoặc a!”

Lời nói của Mộ Dung Thanh Liên cực kỳ chướng tai, Mộ Dung Tâm Liên nghe xong, hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

“Ôi, Nhị tỷ, người tròng ta làm cái gì? Người người nên tròng là Tam tỷ a? Nàng ta mới là tâm điểm trong mắt của mọi nam nhân!” Mộ Dung Thanh Liên cười lạnh một tiếng, chống lại ánh mắt muốn giết người của Mộ Dung Tâm Liên:”Lúc này, điều người nên làm là ngấm lại xem có thể làm cách nào mà mua vui cho Vương gia nhà mình a!” Đoan Mộc Y Y tuy rằng chán ghét Mộ Dung Thất Thất, nhưng không thể không bội phục Mộ Dung Thất Thất, có thể tạo ra ca khúc như vậy, luận tài hoa, nàng so ra còn kém Mộ Dung Thất Thất nhiều. Bất quá, nàng vẫn không thích Mộ Dung Thất Thất nổi, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt mà Long Trạch Cảnh Thiên dành cho Mộ Dung Thất Thất, trong lòng nàng tràn đầy oán hận.

Cảm nhận được sự ghen tị của các nữ tử ở trên thuyền, Bạch Ưc Nguyệt nhẹ giọng thở dài. Nếu có thể, nàng hy vọng rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ lưu lại, sẽ đến Bạch phủ làm tẩu tử của nàng. Người có tâm hồn tươi đẹp như vậy, lại phải gả đến phương Bắc, thật sự rất đáng tiếc—

“Ba ba ba—” Thượng Quan Vô Kỳ đi đến đầu thuyền, ngồi dưới chân nàng, tay vỗ lên sàn tàu, từng nhịp từng nhịp, lớn tiếng ngâm nga theo bài hát của Mộ Dung Thất Thất.

Khi Mộ Dung Thất Thất xướng khúc này một mình, có chút hơi đơn bạc, hiện tại kết hợp với giọng hát trầm ấm của Thượng Quan Vô Kỳ, nhất cương nhất nhu, phối hợp càng thêm hoàn mỹ, mà tiêu âm của Lý Vân Khanh khiến bài hát càng thêm hay hơn.

“Ca khúc này đúng là chỉ có ở trên trời a!” Bạch Mộc Phi lẳng lẳng nhìn Mộ Dung Thất Thất, như đang lăm bằm lâu bầu một mình, cũng như đang nói cho Long Trạch Cảnh Thiên nghe:” Ta có dự cảm, Tây Kỳ quốc, sau này khi mất đi nàng, sẽ phải hối hận.”

Thanh âm của Bạch Mộc Phi tuy nhỏ, nhưng khi đến tai của Long Trạch Cảnh Thiên lại hết sức rành mạch. Đối với Bạch Mộc Phi, Long Trạch

Cảnh Thiên phi thường hiểu rõ, có thể khiến hần ta khen không dứt miệng, Mộ Dung Thất Thất này chính là người đầu tiên.

“Ha ha ha!” Khi ca khúc kết thúc, Mộ Dung Thất Thất cười hòa theo tiếng gió, tùy ý cười thật tự nhiên. Nàng cười tươi như hoa, khí phách kinh trời, cả người phát ra tự tin cùng kiêu ngạo, khiến người ta chói mắt.

Chắc hẳn sau vài năm nữa, khi có người hỏi Long Trạch Cảnh Thiên, hẳn đã yêu Mộ Dung Thất Thất từ lúc nào.

Suy nghĩ hồi lâu, Long Trạch Cảnh Thiên ắt sẽ nhớ đến ngày hôm nay, trên chiếc thuyền này, nàng đứng trước đầu thuyền hứng gió, tóc đen phiêu dật, chính một khắc kia, nàng đã chạm vào tâm hần, thành giấc mơ cả đời hần theo đuổi. Nhưng mà lúc đó hần chưa hiểu rõ, nên mới bỏ qua, khiến điều đó trở thành niềm tiếc hận trọn đời mình.

Sai một lần, sai cả đời.

Cách đó không xa, trên một con thuyền khác, Minh Nguyệt Thịnh nắm cần câu, lẳng lặng nhìn về phía bạch y thiếu nữ phía đầu thuyền kia:” Nàng là ai?”

“Bẩm điện hạ, là Chiêu Dương công chúa mới được sắc phong của Tây Kỳ quốc- Mộ Dung Thất Thất, cũng là Nam Lân vương phi tương lai.”

“Đáng tiếc—” Minh Nguyệt Thịnh cầm cần câu trong tay vung xuống nước, mũ sa che đi khuôn mặt của hần :”Nữ tử như vậy, tâm tình như vậy, thật sự đáng tiếc...”

Nói “đáng tiếc” xong, Minh Nguyệt Thịnh bỗng nhiên cười một tiếng, hần khi nào thì trở nên đa sầu đa cảm như vậy, thế nhưng học được cách đồng cảm với người khác.

“Điện hạ, một ngày nào đó chúng ta sẽ trở về Nam Phượng quốc!” Phúc Nhĩ nhìn chủ tử nhà mình, nói một cách chắc chắn.

“Trở về?” Ánh mắt mở ảo của Minh Nguyệt Thịnh dần trở nên kiên định, đến Tây Kỳ làm con tin gần mười năm, hắn cũng quên mất núi nơi Nam Phượng thanh tú đến cỡ nào, nước ngọt lành đến mức nào. Nếu phụ hoàng thật muốn đón hắn về, hắn đã sớm cử người từ Nam Phượng đến.

Người nào đó trong cung chỉ sợ hận hắn sao chưa chết ở chỗ này, nếu vậy sẽ chẳng còn ai có thể ngăn cản hoàng nhi của nàng trên con đường trở thành Thái tử. Nếu không sao lại bảo Hạ Lan Dục khiêu khích Tây Kỳ, khiến Tây Kỳ chuốc phải buồn bực, tất cả chỉ vì muốn những ngày tháng của hắn ở nơi này chẳng thể bình an thôi.

“Nghe nói, Hoàng quý phi muốn gả Nhị muội sang đây...”

“Dạ đúng. Minh Nguyệt Hinh hắn đang trên đường đến, thuộc hạ nghe nói họ muốn kết thân với Tĩnh vương Long Trạch Cảnh Thiên. Điện hạ, người xem, phải làm sao bây giờ?”

“Đúng là tính toán rất tốt! Bọn họ giúp Long Trạch Cảnh Thiên đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, Long Trạch Cảnh Thiên cũng sẽ trả ơn họ, giúp đệ đệ của ta lên làm thái tử, thật sự rất chu toàn a! Phúc Nhĩ, người hãy chú ý thật kĩ đến phương hướng của sứ đoàn Nam Phượng đi, còn nữa, ta muốn danh sách của những người trong đoàn.”

“Dạ vâng!” Phúc Nhĩ khom lưng, đôi mắt lóe lên tinh quang :”Hoàng hậu nương nương sai người truyền tin tới đây, thân thể của hoàng thượng tựa hồ không tốt lắm, thái y chẩn đoán, đại khái sẽ từ trần năm nay—”

Nghe xong lời nói của Phúc Nhĩ, Minh Nguyệt Thịnh khẽ nhếch môi, kéo cần câu lên, trên lưỡi câu là một con cá chép hồng đang quấy đuôi vẫy đạp:”Đúng là điềm tốt!”

“Người trên thuyền là Thái tử Nam Phượng quốc sao? Vương gia nhà ta thỉnh ngài lên thuyền một chút!” Đúng lúc này, thuyền lớn nhích lại gần, có người trên thuyền hô, sau đó buông xuống một cái thang dây.

“Điện hạ—” Thanh âm Phúc Nhĩ lộ rõ vẻ lo lắng.

“Phúc Nhĩ, ta không sao.” Minh Nguyệt Thịnh cười cười, bỏ cái mũ trên đầu xuống, một đôi mắt tươi đẹp giương lên :”Đúng là tại hạ, nguyên lai là du thuyền của Tĩnh Vương điện hạ a!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thái Tử Của Nam Phụng Quốc

“Minh Nguyệt Thịnh, hă là thái tử của Nam Phụng quốc, đến Tây Kỳ làm con tin cũng được mười năm.” Sau khi Minh Nguyệt Thịnh lên thuyền, Thượng Quan Vô Kỳ đứng bên cạnh nàng khẽ nói.

Con tin? Thái tử? Không phải là tù nhân sao... Mộ Dung Thất Thất như có điều suy nghĩ, âm thầm đánh giá Minh Nguyệt Thịnh.

Một đôi guốc gỗ, cước bộ nhẹ nhàng, một kiện tử y* đơn giản, đai lưng buộc tùy tiện, lộ ra một mảng da màu đồng ở phía ngực, một cái hồ lô đựng rượu, đeo ở bên hông. (*y phục màu tím)

Một dải lụa màu tím, đơn giản buộc quanh đầu tóc đen, một đôi mắt đa tình ngang ngạnh, khẽ đảo qua mọi người một lượt, khi hướng đến chỗ Mộ Dung Thất Thất, liền khẽ gật đầu, xem như chào nàng, cuối cùng dừng lại trên người Long Trạch Cảnh Thiên.

“Vương gia hảo!” Minh Nguyệt Thịnh vái chào, cũng không để ý đến lễ nghi, trực tiếp ngồi trên chiếu, thuận tay nâng bầu rượu lên. “Rượu ngon—”

Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên mở miệng, Minh Nguyệt Thịnh ngửa đầu, để dòng rượu mát lạnh trôi tuột vào miệng.

Người này thực thú vị! Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ trong lòng.

Có lẽ thời đại này chính là thời đại của mỹ nam, chỉ riêng những nam nhân trên thuyền này, không người nào không phải tinh phẩm. Long Trạch Cảnh Thiên cao quý, Thượng Quan Vô Kỳ anh dũng, Lý Vân Khanh phiêu

dật, Bạch Mộc Phi tuần lãng, còn vị thái tử tha hương- Minh Lạc Thịnh này, lại là một loại phong lưu khác người.

Không biết cái vị phu quân mình chưa từng gặp có bộ dạng như thế nào? Nghe nói Nam Lân vương là nam nhân tuần mỹ nhất Bắc Chu, cũng có người nói, hẳn là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam, không biết những lời đồn này là thật hay giả...

Đối với Minh Nguyệt Thịnh, đám thiếu nữ này tựa hồ không để vào mắt. Dù sao cũng chỉ là một con tin không được xem trọng, cho dù là thái tử, thì thế nào? Có thể quay về Nam Phượng quốc hay không đã là vấn đề lớn chứ đừng có nói đến chuyện tương lai!

“Vương gia, rượu này ngon, có thể thưởng cho ta không?” Minh Nguyệt Thịnh uống hết rượu, tựa hồ không vừa lòng lắm, lại có chút khát cầu nhìn về phía bầu rượu trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên, vẻ mặt y như mèo nhìn thấy cá :”Bảo bối của ta, nhiều ngày chưa gặp được rượu ngon như vậy!”

Khi nói chuyện, Minh Nguyệt Thịnh nhẹ nhàng gở xuống cái hồ lô bên hông mình, giống như đây là báu vật trân quý của thế gian, khiến cho Long Trạch Vũ Nhi nhạo báng:” Hoàng huynh, nếu hẳn muốn như vậy, huynh liền thưởng cho hẳn đi! Miễn cho người ta nói bọn mình khi dễ con tin!”

Lời của Long Trạch Vũ Nhi khiến bọn nữ tử khinh miệt cười, chỉ riêng Bạch Ưc Nguyệt im lặng ngồi, xem mọi việc tựa như không liên quan đến mình.

Minh Nguyệt Thịnh dường như không hề nghe được lời nói trào phúng của Long Trạch Vũ Nhi, vẫn duy trì bộ dáng khao khát mà nhìn bầu rượu.

“A—” Bộ dạng của đối phương, có lẽ đã khiến Long Trạch Cảnh Thiên vui vẻ, hẳn vẫy vẫy tay, cho người mang đến hai bình rượu ngon đặt trước mặt Minh Nguyệt Thịnh:” Tặng cho người!”

“Tạ ơn vương gia! Tạ ơn vương gia!” Minh Nguyệt Thịnh kích động, liên tiếp nói cảm ơn hai lần, sau đó lại giống như không có tin rằng Long Trạch Cảnh Thiên hào phóng như vậy, lại hỏi:” Thật tặng cho ta sao?”

Bộ dáng dè dặt kia, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên cười ha hả:”Nói thường cho người, ắt hẳn cho người!”

“Đa tạ! Đa tạ!” Minh Nguyệt Thịnh vừa nhanh chóng cầm lấy hồ lô, vừa cẩn thận sờ sờ bình rượu:” Hắc hắc, ta đem về uống từ từ! Rượu tốt như vậy, phải tinh tế nhấp nháp.”

“Ừ, vậy người đi trước!” Sau khi đùa bỡn Minh Nguyệt Thịnh, tâm tình của Long Trạch Cảnh Thiên tựa hồ khá hơn nhiều khi bị Mộ Dung Thất Thất ảnh hưởng: “Đi!”

Minh Nguyệt Thịnh ôm một vò rượu, thật thận trọng đưa cho Phúc Nhĩ, lại đem vò rượu còn lại ôm vào trong ngực, một tay cầm lấy thang dây, hạ thuyền. Không biết có người cố ý hay không, thuyền lớn bỗng lắc lư hai cái, Minh Nguyệt Thịnh không giữ vững được, một đầu cúi thẳng xuống hồ.

“Điện hạ!” Phúc Nhĩ sốt ruột giơ mái chèo kéo Minh Nguyệt Thịnh lên, không nghĩ tới Minh Nguyệt Thịnh lại đem bình rượu để lên thuyền trước:”Rượu của ta! Đừng có làm hỏng rượu của ta!”

“Phốc xích—”“ Nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh uất ức như vậy, Mộ Dung Thanh Liên cười đến ra tiếng:”Thật sự chưa có thấy qua vị thái tử nào như hần, để xách giày cho vương gia cũng không xứng!”

Lời nói của Mộ Dung Thanh Liên chiếm được sự tán đồng của mọi người, trong mắt bọn họ, cái vị Thái tử của Nam Phượng quốc này chính là một kẻ bất tài không hơn không kém. Bất quá, hẳn thật sự là một bao cỏ sao? Mộ Dung Thất Thất trầm ngâm nhìn cái người ướm sừng đang từ hồ

trèo lên thuyền, còn quay đầu “ha hả” cười ngây hô với mọi người- Minh Nguyệt Thịnh. Người này quả nhiên rất thú vị—

“Tam muội, uống chén nước đậu xanh, giải nhiệt.”

Trò khôi hài qua rồi, Mộ Dung Tâm Liên bưng lên một chén nước đậu xanh:”Khát chứ!”

“Không cần.” Chỉ cần nghe thôi, Mộ Dung Thất Thất liền biết chén nước đậu xanh này có bỏ thêm thuốc, bất quá lần này nàng lười chơi trò con nít cùng Mộ Dung Tâm Liên, trực tiếp thẳng thừng cự tuyệt.

“Nước đậu xanh của Nhị tỷ ta không uống nổi, ngày trước uống rượu của Nhị tỷ, suýt chút nữa mất đi danh tiết, hôm nay nếu thực uống chén nước đậu xanh này, nói không chừng liền trượt chân rơi vào trong hồ, chết thế nào cũng không biết.”

Mộ Dung Thất Thất nói thẳng như vậy, khiến cho sắc mặt Mộ Dung Tâm Liên hết xanh lại tới đỏ, nàng không ngờ rằng Mộ Dung Thất Thất không hề giữ cho nàng chút mặt mũi, trực tiếp nói chuyện trước đây ra.

Lại thấy, khi Long Trạch Cảnh Thiên nghe được lời vừa rồi của Mộ Dung Thất Thất, lại cau mày nhìn nàng, khiến cho Mộ Dung Tâm Liên dù phần hận, cũng không thể không ôn hòa tươi cười:” Tam muội, người thật thích nói đùa!”

“Nhị tỷ, quan hệ tỷ muội giữa ta và người như thế nào, trong lòng ai cũng biết rõ, không cần thiết phải ra vẻ như vậy, mấy năm nay, ta phải diễn trò với người thật quá mệt mỏi. Hiện tại, Nhị tỷ đã đạt được ý nguyện, muội muội cũng sắp phải gả đi, hôm nay nhìn thấy Nhị tỷ cùng tỷ phu hòa hợp như vậy, lòng ta cũng xem như yên tâm.”

Mộ Dung Thất Thất đi đến giữa thuyền, hướng mọi người dịu dàng cúi đầu.

“Mộ Dung Thất Thất đa tạ các vị đã chiếu cố, trước đây có lỗi lầm gì, thỉnh các vị hãy thông cảm. Ngẫu sau núi cao sông dài, cũng không có cơ hội tạm biệt mọi người, hôm nay ta liền mượn danh nghĩa của vương gia cũng là tỷ phu của ta, để buổi tiệc này trở thành tiệc đưa tiễn. Chén rượu sau đây, xem như ta dùng để bồi tội!”

Mộ Dung Thất Thất thống khoái uống cạn một chén rượu, đưa chén rượu rỗng về phía mọi người, nói:” Tổ Nguyệt, chúng ta đi!”

Khi mọi người còn đang ngơ ngác không hiểu Mộ Dung Thất Thất đang nói gì, một chiếc thuyền nhỏ liền đến sát đây, người trên thuyền chính là Phượng Ngọc:”Công chúa, đến giờ cần đi học, thỉnh công chúa dời giá!”

“Làm phiền cô cô!”

Mộ Dung Thất Thất nói bằng giọng Bắc Chu với Phượng Ngọc, liền khiến Long Trạch Cảnh Thiên kinh ngạc, chỉ vài ngày ngắn ngủi, Mộ Dung Thất Thất đã có thể nói tiếng Bắc Chu tốt như vậy, nữ tử này thật sự là cái phé vật trong mắt mọi người sao?

Vấn đề này vốn chẳng thể nào xác minh được bởi Mộ Dung Thất Thất đã đi lên thuyền nhỏ.

Nhìn thuyền nhỏ đi xa, Long Trạch Cảnh Thiên nghe thấy một giọng nói vang lên trong lòng, giữ nàng lại, bằng không người sẽ hối hận! Thanh âm này không hiểu sao lại vang lên, ngay cả Long Trạch Cảnh Thiên cũng chẳng thể khống chế được mình. Đợi đến lúc hẩn lấy lại tinh thần, người đã đi xa.

Khi thuyền cập bến, Mộ Dung Thất Thất đưa cho Tổ Nguyệt một phong thư, dặn nàng giao cho Minh Nguyệt Thịnh.

Phía bên kia, Minh Nguyệt Thịnh cũng cập bờ, nhìn thấy Tổ Nguyệt đưa thư đến, Minh Nguyệt Thịnh có chút ngơ ngác.

“Tiểu thư nhà ta nói điện hạ là sen trong giếng, hy vọng điện hạ sớm ngày thức tỉnh.” Tổ Nguyệt cúi đầu cười khanh khách, xoay người rời khỏi tầm mắt của Minh Nguyệt Thành.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nếu Ta Làm Hoàng Đế

“Mặc kệ người đời vui lấp, trước tiên tâm chí phải được bồi đắp, thân thể phải được mài dũa, đối đến trơ da, một thân khốn khổ, vì đã gặp phải loạn, cho nên động tâm nhẫn tính, tương lai sẽ không lặp lại chuyện này. Đời người, có thể thay đổi theo thời gian; tâm hồn khốn đốn, suốt ngày lo âu, sau này mới có thể biết cách che dấu sắc mặt, nói lời giả dối; trước phải ngốc nghếch, sau mới có thể minh bạch. Khi lưu lạc không được kết thân lung tung, lỡ thân với người xấu ở phương khác, sẽ hại nước mất nhà tan. Đã sống gian nan khổ cực, thì khi chết bình yên cũng sẽ an lòng.” (TC: 77 xài một đám ngôn ngữ cao sang, ta dịch bậy, cũng đừng chửi ta...^^...ak 77 nói có vắn lăm... đúng kiểu cao nhân)

Ngắn ngủn vài lời, Minh Nguyệt Thịnh đã thấy cảm xúc mênh mông hiện lên, nhiệt huyết sôi trào. Nhìn theo bóng chiếc xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất dần khuất xa, Minh Nguyệt Thịnh nắm chặt bức thư trong tay, mới phát hiện bên mặt trái còn có một câu: “Vô độc bất trượng phu.*” (*không hiểm độc không phải đàn ông =.=)

“Hahahaha!” Minh Nguyệt Thịnh cười lớn nhìn hướng chiếc xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất dần đi xa, ánh mắt trở nên mê huyễn*. (*mê đắm kì ảo)

Cái Bạch y thiếu nữ kia thế nhưng có thể nhận thấy hắc đang nhẫn nhục, thế nhưng có thể thấy được nội tâm của hắc. Vừa khuyên vừa an ủi hắc tiếp tục nhẫn nại chịu đựng, mặt khác lại bảo hắc nên xem xét thời thế, tìm cơ hội, hơn nữa hạ sát chiêu, khiến đối phương không còn lực để phản kích.

Quả nhiên, để người đó đến Bắc Chu, đáng tiếc—

Phúc Nhĩ không biết nội dung của bức thư, thấy thần thái của Minh Nguyệt Thịnh có chút khác thường, liền bước lên phóa trước quan tâm:”Điện hạ, làm sao vậy?”

“Phúc Nhĩ, nàng ta là tri âm của ta.” Minh Nguyệt Thịnh chỉ về phía trước, ánh mắt kiên định:”Nếu ta làm hoàng đế, chắc chắn sẽ đoạt nàng làm hoàng hậu.”

“Tiểu thư, người viết gì trong thư vậy? Sao thái tử Nam Phượng quốc cười vui vẻ thế?” Tổ Nguyệt tò mò nhìn Minh Nguyệt Thịnh đang đứng một chỗ không ngừng cười to.

Mộ Dung Thất Thất khe khẽ chau chau trán, cầm lấy quạt lông nhẹ nhàng phe phẩy:”Ta đang nghĩ, nên lấy thân phận gì để hợp tác với vị thái tử nghèo túng này—”

“Ha ha...” Tổ Nguyệt phì cười:”Tiểu thư, người nhiều thân phận như vậy, tùy tiện dùng một cái, có cái nào không hợp ý hử? Bất quá, vì sao người phải giúp hử?”

“Thỏ khôn có ba hang.”

Lời của Mộ Dung Thất Thất khiến Tổ Nguyệt lâm vào trầm mặc. Thật sự, lần này đi đến Bắc Chu xa xôi, là phúc hay là họa cũng không biết, có đường lui, luôn tốt hơn.

Sau “Tiểu hồng trần”, “Thương hải nhất thanh tiểu” liền trở thành bài hát thịnh hành nhất kinh thành, càng ngày càng có nhiều người muốn bắt chước bộ dáng tiêu sái tự nhiên của Mộ Dung Thất Thất, nhưng thủy chung cũng chẳng có ai có thể giống như nàng ta được.

Trong Từ Trữ cung, thái hậu Thượng Quan Phi Yến đang thưởng thức bát canh ngân nhĩ hạt sen, ngót lời khen ngợi:”Người rất giống với tỷ tỷ mình, đều thực hợp lòng người!”

“Tạ ơn thái hậu!” Mộ Dung Tâm Liên tiếp lấy bát từ tay Thượng Quan Phi Yến, lại đút nàng thêm một muỗng:” Người nếu thích, Tâm nhi mỗi ngày đều làm cho người!”

“Đứa nhỏ này, dẻo miệng!” Hiển nhiên, Thượng Quan Phi Yến có ấn tượng không tồi với Mộ Dung Tâm Liên, ôn nhu xinh đẹp, hiền lành thiện lương, thực rất thuận mắt:” Cứ như Long Trạch Cảnh Thiên đi, gọi ai gia là hoàng tổ mẫu là được rồi! Đều là người một nhà, gọi thái hậu, rất xa lạ!”

Nghe thái hậu nói như vậy, Mộ Dung Tâm Liên phi thường cao hứng, lập tức quỳ xuống dập đầu:”Tâm nhi tạ ơn hoàng tổ mẫu.”

“Ha ha, đứng lên! Thật là một đứa nhỏ thành thực!” Thượng Quan Phi Yến cho người nâng Mộ Dung Tâm Liên dậy:”Người a, cũng không cần phải đến chỗ ai gia hoài, sớm một chút để ai gia ẵm cháu trai mới là chuyện quan trọng! Người đem hết tâm trí dành cho ai gia mà đặt lên trên người Long Trạch Cảnh Thiên, ai gia mong đứa cháu trai này từ lâu lắm rồi!”

“Hoàng tổ mẫu—” Hai má Mộ Dung Tâm Liên ửng đỏ, lại thầm kêu khổ trong lòng. Từ sau khi du hồ, Long Trạch Cảnh Thiên đối với nàng tựa hồ càng thêm lạnh nhạt. Nhất định bởi vì con tiện nhân Mộ Dung Thất Thất kia!

“Còn thẹn thùng! Thanh niên a, da mặt đúng thật mỏng, chậm rãi cũng nhờn dần! Người xem, tỷ tỷ người cũng chuẩn bị sắp sinh hạ hoàng tử cho hoàng thất, người cũng nên cố gắng a!”

Lời nói của Thượng Quan Phi Yến khiến Mộ Dung Tâm Liên hiểu được một việc, đó là Hoàng thượng không lập nhiều thái tử, dựa theo mức độ sủng ái mà Hoàng thượng dành cho Mộ Dung Tuyết Liên, nói không chừng hoàng tử nàng sinh hạ sẽ được sắc phong thái tử, vậy thái tử phi mộng, hoàng hậu mộng của nàng không phải sẽ tan biến sao?

Không được! Thái tử vị là của Long Trạch Cảnh Thiên, vị trí thái tử phi chính là của nàng! Nhất định phải nghĩ biện pháp sinh được hoàng trưởng tôn! Đều cùng hàng, nói không chừng sau đó Hoàng thượng lại thích hoàng trưởng tôn, liền phong Long Trạch Cảnh Thiên làm thái tử!

Mười lăm năm trước đây nàng đều bị Mộ Dung Tuyết Liên chèn ép, thật vất vả mới được vào hoàng thất, nếu còn bị nàng ta áp chế, vậy những nỗ lực cùng cực khổ của nàng, còn có cái chết của Trịnh Mẫn, không phải sẽ đều vô ích sao! Trở lại vương phủ, Mộ Dung Tâm Liên lại chuẩn bị canh liêu giải nhiệt, đưa đến thư phòng cho Long Trạch Cảnh Thiên, Lục Dã như cũ tiếp lấy hộp thức ăn. Tiếp xúc mấy ngày, bọn họ cũng hiểu nhau chút ít, trong mắt hay trong tâm, Lục Dã đều có ấn tượng không tồi với vị Trắc phi Mộ Dung Tâm Liên này, thấy nàng là một nữ nhân không những xinh đẹp mà còn nhã nhặn, không có chút kiêu ngạo của những tiểu thư quý tộc được cưng chiều.

“Vương gia, Trắc phi đưa canh đến.”

“Người ăn!” Long Trạch Cảnh Thiên đầu cũng không ngẩng:” Đúng rồi, chuyện ta bảo người điều tra như thế nào rồi?”

“Bẩm Vương gia, cái đêm ngắm trăng ở giữa đình hồ đó, không có gì bất ổn xảy ra với Mộ Dung Thất Thất. Bất quá thuộc hạ tra ra được một việc khác, ngay lúc đêm khuya, nương của Trắc phi thông gian cùng kẻ khác, bị Tương gia bắt tại trận, một kiếm giết chết họ, chuyện này từ bỏ Đaoan Mộ gia, các vị công tử tiểu thư của ba gia tộc còn lại đều chứng kiến được.”

Lục Dã vừa uống canh giải nhiệt, vừa đem chuyện tình điều tra được báo cáo rõ đầu đuôi gốc ngọn cho Long Trạch Cảnh Thiên.

“Úc? Trùng hợp như thế?” Long Trạch Cảnh Thiên vuốt cằm, chung quy thấy được trong đó có chút mờ ám. Lời của Mộ Dung Thất Thất, hẳn tin, nàng luôn dám làm dám chịu, lời của nàng ta nhất định là thật.

“Đúng vậy a!” Lục Dã buông chén canh, lau miệng:” Tương gia ra lệnh cho người trong phủ bịt kín miệng, công bố ra bên ngoài rằng Trịnh di nương bị bệnh hiểm nghèo mà chết, Trắc phi lúc ấy cũng vì thế mà ốm một hồi .”

Lục Dã càng nói, lại càng thấy khát nước, cả người nóng lên, nhịn không được lấy tay quạt quạt, sau lại xé rách áo, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn không ngừng tăng, càng lúc càng khô nóng.

“Rất nóng?” Long Trạch Cảnh Thiên nhận ra sự khác thường của Lục Dã, đưa tay lên cổ hẩn thử, sau khi kiểm tra, sắc mặt đại biến:”Người đâu, chuẩn bị nước lạnh! Còn có, truyền thái y!”

Thái y đến nơi, cẩn thận kiểm tra chén canh giải nhiệt:”Hồi bẩm vương gia, trong này có thêm dược khiến người ta xúc động.”

Lời nói của thái y phi thường hàm xúc, nói thẳng ra, trong có có xuân dược. Kết quả này khiến thái y có chút phiền muộn, chẳng lẽ Vương gia ở phương diện kia không được? Thế nhưng cần đến cái thứ bậy bạ này? (TCCười lẫn lộn*)

Tất nhiên, hẩn đã đoán sai, Long Trạch Cảnh Thiên tựa hồ nhận ra ý vị trong ánh nhìn chăm chăm của thái y, liền lạnh lùng đảo mắt, thái y lập tức cúi đầu.

“Đến chỗ hẩn nhìn thử xem!” Long Trạch Cảnh Thiên chỉ về phía Lục Dã đang ngâm nước lạnh :”Có biện pháp nào giúp hẩn thoải mái hơn không?”

“Bẩm Vương gia, thuốc này rất rất mạnh, giải dược duy nhất chính là nữ nhân.”

“Khốn nạn!” Long Trạch Cảnh Thiên một cước đá ngã ghế, hiện tại hẩn rốt cuộc đã hiểu ý nghĩa trong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung

Thâm Liên thế nhưng có thể dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để câu dẫn hắc, nếu hôm nay người uống canh giải nhiệt là hắc, đến lúc đó nhất định tâm ý của nàng sẽ được thực hiện.

Vừa nghĩ tới Mộ Dung Tâm Liên từ lúc được thú vào cửa vẫn luôn tính toán, sự dịu dàng thiện lương của nàng, tất cả đều là giả vờ, Long Trạch Cảnh Thiên liền thấy nữ nhân này thực sự rất ghê tởm.

Nói vậy, chuyện của Trịnh Mẫn, là nàng muốn hãm hại Mộ Dung Thất Thất, cuối cùng ngược lại biến khéo thành vụng. Lại nghĩ đến Mộ Dung Tâm Liên từng dùng phương thức bỉ ổi như vậy đối đãi Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên liền dâng lên một ngọn lửa, không chỗ phát tiết.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tuyệt Sắc Phường

“Sự tình hôm nay không được phép truyền ra ngoài, rõ chưa?” Tuy rằng Long Trạch Cảnh Thiên quay lưng về phía Thái y, nhưng mà lão Thái y có thể cảm nhận rõ ràng Tĩnh vương đang kiềm chế tức giận trên người, vội vàng nói hai tiếng “Không dám”, liền lui xuống lập tức.

“Người đâu!” Long Trạch Cảnh Thiên kêu hai tiếng, hai hắc y nhân xuất hiện trước mặt hắn, “Đem Mộ Dung Tâm Liên tới đây cho bốn vương!”

Lúc này, Mộ Dung Tâm Liên đang lo lắng chờ đợi kết quả. Tác dụng của dược lễ ra đã phát tác a! Theo lẽ thường, bọn thị vệ của Long Trạch Cảnh Thiên nhất định sẽ tìm đến nàng vì nàng là nữ nhân duy nhất trong vương phủ này, nhưng vì sao đợi đã lâu như vậy còn chưa có động tĩnh gì hết!

Mộ Dung Tâm Liên nghĩ đến nhập thần, ngay cả hai người xuất hiện phía sau đều không chú ý tới. La một tiếng muộn màng, Mộ Dung Tâm Liên xụi lơ ở trong lòng Hắc y nhân.

Lý trí của Lục Dĩ hiện tại đã bị thiêu đốt hết, Long Trạch Cảnh Thiên cùng Lục Nguyên hợp sức, đem Lục Dĩ đỡ lên trên giường, nhìn Mộ Dung Tâm Liên đang nằm trên đó, Lục Nguyên chấn động, “Vương gia, này.....”

“Đều là do tiện nhân này làm ! Để cho nàng chịu!”

Long Trạch Cảnh Thiên ngăn Lục Nguyên lại, kéo màn giường xuống, mặc kệ Mộ Dung Tâm Liên thống khổ thét chói tai ở bên trong, biểu tình của Long Trạch Cảnh Thiên vẫn như trước không chút thay đổi. Mà Lục Dĩ sau khi biết việc Mộ Dung Tâm Liên làm, ấn tượng đối với nàng cũng trực tiếp bay đi hết, thật trơ trẽn.

Một đêm, Mộ Dung Tâm Liên bị ép buộc gần như nửa chết nửa sống, bị Long Trạch Cảnh Thiên sai người đánh vút trở về. Khi Mộ Dung Tâm Liên tỉnh lại, trên người cảm thấy vừa đau đớn vừa khổ sở, cùng với dấu xanh tím này, làm cho trong lòng nàng có chút vui mừng hả hê.

Có phải Long Trạch Cảnh Thiên đã tới? Người đêm qua có phải là hắn hay không? Kia, nàng có thể hoài thai được không? Mộ Dung Tâm Liên vuốt bụng, tuy rằng thân thể có chút đau, nhưng trong tâm có chút cao hứng, ít nhất nàng đã đạt được mục đích.

Nghe người ta bẩm báo lại tình huống của Mộ Dung Tâm Liên, khóe miệng Long Trạch Cảnh Thiên lộ ra một nụ cười trào phúng.

“Vương gia, ngài không ban canh tránh thai sao –” Lục Nguyên vốn có chút lo lắng, nếu Mộ Dung Tâm Liên mang thai, vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt đến danh dự của Vương gia.

“Không cần.” Long Trạch Cảnh Thiên phất tay, “Nếu đây là cái nàng muốn, không bằng thành toàn cho nàng. Bốn vương thích nhất xem vẻ mặt của những kẻ có lòng tham vô đáy lại chứng kiến mộng đẹp tan vỡ! Lệnh cho người hầu hạ Trắc phi thật tốt, vô luận nàng muốn gì, đều cấp cho nàng thứ tốt nhất. Bốn vương muốn nàng thịt nát xương tan!”

Nhìn thấy khóe miệng Long Trạch Cảnh Thiên tươi cười tàn khốc, Lục Nguyên biết vị Vương gia này quyết nhẫn tâm ra tay.

Bất quá, cũng do nàng ta gieo gió gặt bão. Đệ đệ của mình, Lục Dĩ bây giờ còn nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, Thái y nói được kia hạ quá nặng, Lục Dĩ bị thương thân mình, cần phải điều dưỡng thật tốt, mà hết thảy đều do Mộ Dung Tâm Liên ban tặng!

Một tháng, Mộ Dung Tâm Liên có được sự chiều cố tốt nhất, mọi người trong vương phủ đem nàng thành nữ chủ nhân chính thất mà đối đãi, làm cho hư vinh trong lòng Mộ Dung Tâm Liên tràn đầy thỏa mãn.

Ngoại trừ việc Long Trạch Cảnh Thiên không hề cho nàng đi vào thư phòng, cũng không đến chỗ ở của nàng, còn các chuyện khác đều khiến cho Mộ Dung Tâm Liên phi thường vừa lòng.

Về Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Tâm Liên thừa nhận vì mình dùng thủ đoạn nên mới khiến hấn tức giận, nhưng mà Mộ Dung Tâm Liên chắc chắn hấn có cảm tình với mình, nếu không sẽ không để cho người ta đối đãi mình tốt như vậy.

Hơn nữa, trong tay Mộ Dung Tâm Liên đã có bùa hộ mệnh, nguyệt sự của nàng tháng này không có tới, nếu trời phù hộ cho nàng có đứa nhỏ, có lẽ nàng có thể lợi dụng đứa nhỏ làm chỗ dựa, đến lúc đó mình sẽ từng bước tới gần vị trí Vương phi.

Rốt cục, đến tháng chín, Bắc Chu quốc Nam Lân vương Phượng Thương đã trải qua lộ trình dài nửa tháng để đi tới kinh thành.

“Vương, mọi việc đều an bài tốt lắm, tháng chín này, Long Trạch Vũ sẽ tổ chức cung yến, đến lúc đó ngài có thể nhìn thấy Vương phi.” Như Ý hầu hạ Phượng Thương mặc quần áo, Cát Tường tiến lên chải tóc cho hấn. Rửa mặt xong, Phượng Thương uống thuốc, mở miệng hỏi chuyện tình thứ nhất chính là cung yến, “Lễ phục đưa cho Vương phi có chuẩn bị tốt không?”

Nhìn đã gần hai tháng, Phượng Thương kiềm chế nội tâm xúc động muốn đi xem Mộ Dung Thất Thất, vẫn im lặng ở biệt uyển lý mà điều dưỡng. Cái gọi là Bắc Chu sử đoàn, bất quá là cũng vật nguy trang, không người nào biết kỳ thật hấn đã sớm đến Tây Kì quốc.

“Chuẩn bị tốt ạ!”

Cát Tường vỗ tay, lập tức mười thị nữ tiến lên, trong tay mỗi người là một bộ lễ phục để cho Phượng Thương chọn lựa. Chính là liếc mắt một cái, Phượng Thương liền nhú mi.

“Vút!”

Chỉ một cái ánh mắt, Cát Tường liền biết chủ tử nhà mình thực không hài lòng, lập tức để cho người ta mang quần áo lui xuống.

“Đây là lễ phục người chọn lựa?” âm thanh Phượng Thương rất nhẹ nhàng, lại làm cho Cát Tường rung mình một cái, lập tức quỳ xuống, “Vương gia bớt giận, nô tỳ biết sai!”

Phượng Thương gấp một viên nút tảo bỏ vô miệng ngậm, tinh tế nhấm nháp, cũng không có ra lệnh cho Cát Tường đứng dậy, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, “Nghe nói Tây Lương thành mới mở một tiệm ‘Tuyệt Sắc phường’, chúng ta đi xem thử, biết đâu lại có thứ hợp ý –”

“Dạ!” Như Ý đứng ở một bên, không dám vì tỷ tỷ song sinh mà cầu tình, chỉ có thể bất đắc dĩ liếc nhìn Cát Tường một cái, theo hầu Phượng Thương rời đi.

Tuyệt Sắc phường, là một trong số những sản nghiệp của Quang Hoa công tử, nguyên bản đã mở ở Nam Phượng quốc, nay tại Tây Kỳ kinh thành ở Tây Lương lại mở thêm một chi nhánh. Mới vừa mới tung cờ hiệu, đã có rất nhiều người tới vây xem, chưa có khai trương cũng đã làm oanh động một vùng.

Ai cũng đều biết, Thông bảo trai của Quang Hoa công tử chuyên môn chế tạo ra châu báu trang sức, mà lăng la tư lự của Tuyệt Sắc phường, quần áo may ra nổi tiếng khắp thiên hạ.

Nghe đồn Nam Phượng quốc Hoàng quý phi Hạ Lan Mẫn cực yêu thích quần áo của Tuyệt Sắc phường, từ khi có Tuyệt Sắc phường, Hạ Lan Mẫn không bao giờ mặc quần áo tú công cung đình chế tạo nữa, chỉ mặc mỗi y phục của Tuyệt Sắc phường. Cũng bởi vì có vị Hoàng quý phi tôn sùng nó, mới đưa danh khí của Tuyệt Sắc phường tới một độ cao không thể với tới.

“Công tử, cửa hàng của chúng ta tới tháng giữa chín mới khai trương!”
chường quầy Tuyệt Sắc phường ở Tây Lương thành, Phương Đồng có một
đôi mắt xanh lục dài, hai khoe mắt nhếch lên, nhìn qua đã thấy hẳn là một
kẻ khôn khéo, tài giỏi, còn có chút điểm giả dối gian xảo.

Nhìn thấy Phượng Thương một thân bạch y, đội mũ che, Phương Đồng
nhiệt tình sai người dâng trà, “Ngài có thể vào nhìn xem trước, nếu có món
nào nhìn vừa mắt, hôm nay có thể đặt tiền cọc trước.”

“Tốt.” Phượng Thương mở miệng, Phương Đồng sừng sốt, đi sau tươi
cười như hoa cúc, “Ngài cứ tự nhiên, có gì cần thì trực tiếp kêu người bán
hàng, bọn họ sẽ hết sức giúp ngài giải đáp.”

“Người bán hàng?” Từ này quả thực mới mẻ.....

Phượng Thương đánh giá bên trong cửa hàng, không thể không nói,
Tuyệt Sắc phường là một cửa hàng phi thường không giống với thông
thường, không nói tới quần áo xinh đẹp hoa lệ này, chỉ riêng những người
mẫu đủ kiểu làm từ gỗ đứng trưng bày, khiến cho mọi người trong lòng
phải bội phục ý nghĩ của Quang Hoa công tử.

Quần áo để một chỗ, như chết đi, nhưng mặc ở trên người mẫu, liền
sống. Còn có “Người bán hàng” mặt đầy tươi cười này, phục sức trên người
bọn họ cũng phi thường tinh xảo, mặc dù quần áo giống nhau, nhưng trên
cổ áo tay áo có chút khác biệt rất nhỏ đủ để người ta phân biệt bọn họ với
nhau.

Phương Đồng vội vàng trở về hậu viện, đẩy cửa lớn ra, đi vào giữa, khi
nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đang ở bên trong, Phương Đồng cung kính
gõi quỳ hướng nàng hành lễ.

“Đứng lên!” Mộ Dung Thất Thất nhàn nhã nhìn phong cảnh ngoài cửa
sổ, Tô Mi cùng Tố Nguyệt đứng ở một bên.

“Tiểu thư, vị khách quý ở trên gian hàng, tựa hồ là cô gia tương lai.”

Phương Đồng thật cẩn thận nhìn Mộ Dung Thất Thất, hẳn được người đời phong cho danh hiệu Ma Vực đệ nhất nhĩ lực*, phàm là âm thanh hẳn từng nghe qua liền không bao giờ quên nữa. Hồi trước, Phương Đồng từng gặp qua Phượng Thương ở Bắc Chu, cho nên vừa rồi chỉ nghe Phượng Thương mở miệng một lần, nói một từ “tốt”, Phương Đồng liền nhận ra thân phận của hắn. (*TC: cái này là ta phong cho hay...^^)

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kim Lũ Y

“Ừ—” Mộ Dung Thất Thất nói không chút nghi ngờ, trước đây, khi gặp Tấn Mặc, Mộ Dung Thất Thất đã đoán rằng Phụng Thương chắc có lẽ cũng đã đến Tây Lương, hôm nay hân đến Tuyệt Sắc phường, chắc hẳn không chờ được nữa rồi.

Chỉ cần nghĩ một chút, Mộ Dung Thất Thất liền đoán ra dụng ý của Phụng Thương.

Trong khoảng thời gian này, nàng tựa hồ đã bị sự chuẩn bị chu đáo, tỉ mỉ của Phụng Thương “sùng” đến sắp hỏng. Y phục, thực phẩm, đi nơi nào, dừng ở đâu, Phụng Thương đều thay nàng bố trí tốt lắm, ngay cả đám hoa hoa thảo thảo trong Thủy Trúc viên của nàng, cũng là do hân sai người đem tới.

Phụng Thương thậm chí lo lắng nàng không quen ăn thức ăn của Bắc Chu, liền phái đầu bếp chuyên môn của Bắc Chu đến phủ thừa tướng chế biến cừ, dê, cùng sữa...cho nàng thử.

Người nam nhân này, ắt hẳn đã từng học qua công tâm kế, rõ ràng đã đến Tây Lương, nhưng vẫn không lộ diện. Chính là sắp xếp sao để bên người nàng, từng cọng cây ngọn cỏ đều lưu dấu vết của hân, khiến nàng có muốn quên cũng khó. Không thể không nói, đây là một biện pháp rất được, hiện tại, ngay cả Tố Nguyệt cùng Tô Mi cũng mở miệng khen Phụng Thương thật tốt.

Mấy ngày trước đây, Phụng Quỳnh truyền tin đến báo, ngày đầu tiên khai trương Thông Bảo trai ở Bắc Chu, bộ “Hoa thu” được Mộ Dung Thất Thất

thiết kế từ xà cừ viền vàng đã bị một người thần bí ra giá đắt để mua đi, người nọ chính là thủ hạ của Phượng Thương. Lần này, có lẽ Phượng Thương là vì cung yến mà đến!

Bất quá, Phượng Thương vì sao lại đối với mình tốt như vậy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất vô cùng nghi hoặc.

Cha mẹ hắn mất ở trận Nhạn Đăng sơn, hơn nữa người khiến Tây Kỳ quốc chuyển bại thành thắng chính là Mộ Dung Thái, lẽ ra, hắn hẵn phải rất hận Tây Kỳ, càng hận người của Mộ Dung gia hơn, vì sao lại cố tình muốn kết hôn với “phế vật” từ Mộ Dung gia, còn không ngừng tìm mọi cách lấy lòng nàng?

Chẳng lẽ hắn có phương thức báo thù kỳ quặc, dự tính trước tiên sủng nàng đến tận trời, sau đó liền đẩy nàng xuống hố sâu, trả thù thay phụ mẫu? Nếu thực như thế, hắn đã chọn nhầm đối tượng....

“Tiểu thư, người xem...” Phượng Đồng mở miệng, việc này có liên quan đến Mộ Dung Thất Thất, phải được quyết định bởi chính tiểu thư.

“Không cần lo lắng!” Nhìn thấy bối rối trong lòng Phượng Đồng, Mộ Dung Thất Thất mỉm cười: “Phàm là quần áo hắn nhìn trúng, người liền nâng giá cao lên. Có Nam Lâm Vương quảng bá giúp chúng ta, Tuyệt Sắc phường ở Tây Kỳ quốc nhất định sẽ cực kỳ đắt hàng. Cung yến lần này chính là một cơ hội tốt!”

Nói xong câu này, Mộ Dung Thất Thất tạm dừng một chút.

Y phục có thể xứng với, chỉ có bộ “Kim Lũ Y”. Nếu Phượng Thương thật sự muốn nàng vui lòng, đem “Hoa Thu” tặng nàng, vậy cũng chỉ có bộ “Kim Lũ Y” mới tương xứng với “Hoa Thu”.

“Đem ‘Kim Lũ Y’ cho hắn xem, nhất định hắn sẽ thích.” Mộ Dung Thất Thất chậm rãi đứng lên, chỉ bực trong tay chột ló, đem cây hoa bồ công anh

nho nhỏ đang bay cùng gió đến trước mặt mình.

Thấy tiểu thư ra tay, Phương Đồng không dám thở mạnh một tiếng, ai cũng biết, tiểu thư là chân truyền của Ma tôn đại nhân, chiêu “Niêm hoa tiếu”* vừa rồi là một trong những tuyệt kỹ của Ma tôn đại nhân. Chỉ cần gia tăng chút lực đạo, liền có thể lấy mạng người khác một cách dễ dàng.

“Tiện thể, đưa cho hân bài thơ kia luôn.” Mộ Dung Thất Thất thật cẩn thận thu lại sợ chỉ bạc quần quanh bồ công anh, ngắm hoa kia chăm chú đến nỗi lâm vào trầm tư.

Thấy Mộ Dung Thất Thất không còn gì phân phó, Phương Đồng hành lễ sau đó liền lui ra, tự mình cầm “Kim Lũ Y” đưa đến trước mặt Phương Thương.

“Đây là chi bảo của cửa hàng chúng ta- “Kim Lũ Y”.”

Tuy rằng Phương Thương đội mũ sa, Phương Đồng không thấy rõ lắm biểu tình của vị Vương gia này, nhưng hân rất tin tưởng tay nghề của tiểu thư, ắt hân đối phương đang chấn kinh trong lòng. Nếu vị cô gia tương lai này sau này biết rằng vị Quang Hoa công tử được mọi người sùng bái chính là tiểu thư nhà mình, thật không biết hân sẽ lộ ra biểu tình kinh ngạc đến cỡ nào.

Gọi là “Kim Lũ Y”, kỳ thật lại không quan hệ đến “kim”. Nó bao gồm một sa quần màu đỏ, màu sắc thật rất mỹ lệ, cùng một bộ áo màu vàng có có lụa mỏng bao phủ bên ngoài.

Tinh xảo nhất, chính là trên vạt áo lụa ấy chính là một bức tranh phong cảnh được thêu từ tơ vàng, tơ bạc, hạc vàng tung bay, từng trâm ngâm đứng, núi nguy nga, mặt trời đỏ rực, một đồng hoa cúc nhảy múa cùng gió.

Bên vách núi, là một thác nước rủ xuống, từng đám bọt nước trắng xóa, những bọt nước kia, đều thêu thực rõ, tựa như cảnh thật. Dưới thác nước là

một cái hồ, thậm chí còn có thể nhìn thấy mấy con cá đang tung tăng chơi đùa.

Nếu là tranh, thực quá xinh đẹp, nếu là y, vừa hoa lệ lại không làm mất đi vẻ thanh cao.

Phượng Thương chưa từng thấy bức tranh nào được thể hiện lên một bộ quần áo, trông rất sống động, xem ra Tuyệt Sắc phường có thể nổi tiếng thiên hạ cũng có cái lý của nó. “Không tồi—” Y như ý nghĩ của Phượng Đồng, quả nhiên Phượng Thương nhìn trúng bộ “Kim Lũ Y” này. “Công tử nhà người có gì để tả bộ y phục này không?”

“Công tử nhà ta khi thiết kế”Kim Lũ Y” đã làm một bài thơ.”

“Vậy à?” Phượng Thương tất nhiên sinh ra nồng đậm hứng thú với bài thơ này, Phượng Đồng thấy thế, liền theo phân phó của Mộ Dung Thất Thất, đem thơ viết lại, dâng hai tay cho Phượng Thương.

“Khuyến quân mặc tích kim lũ y, khuyến quân tích thủ thiếu niên thì.

Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi.”**

Thanh âm của Phượng Thương vô cùng êm tai, ngay cả Phượng Đồng—một nam nhân, nghe được, cũng cảm thấy hài lòng. Nhưng mà không biết tính tình của vị cô gia này như thế nào—

“Quang Hoa công tử quả nhiên thú vị! Bộ y phục này, ta—”

Phượng Thương còn chưa nói xong, đột nhiên vang lên một thanh âm yêu kiều ngang ngược:” Bộ y phục này, bốn cung lấy!”

Lại xuất hiện! Đứng trước cửa là một nữ tử quần áo hoa lệ, nàng ta trực tiếp vọt tới trước bộ “Kim Lũ Y”, hai mắt hiện lên hai đốm sao nhỏ:” Trời ạ! Quá đẹp! Bốn cung rốt cục cũng hiểu vì sao Hoàng quý phi Nam Phượng

quốc lại yêu thích y phục của Tuyệt Sắc phường như vậy! Hoàng tấu, mau tới xem, có phải rất đẹp hay không?”

Người nói chuyện chính là Bình Dương công chúa Long Trạch Vũ Nhi, còn hoàng tấu trong miệng nàng, không ai khác là Mộ Dung Tâm Liên. Hai người vốn đang chuẩn bị cho cung yến, nghe nói Tuyệt Sắc Phường đến Tây Lương thành, nên hẹn cùng nhau đến đây.

Sau buổi du hồ, Long Trạch Vũ Nhi không biết vì sao càng lúc càng thêm thân cận với Mộ Dung Tâm Liên, có lẽ bởi vì các nàng đều thấy Mộ Dung Thất Thất chường mắt, hơn nữa họ đều là một loại người giống nhau, cho nên hai người họ rất hiểu nhau. Long Trạch Vũ Nhi liền xem Mộ Dung Tâm Liên là tri kỷ, cùng nàng trao đổi những bí mật thầm kín.

“Quả nhiên xinh đẹp!” Sau khi Mộ Dung Tâm Liên thấy bộ “Kim Lũ Y”, ánh mắt không thay đổi nhiều lắm, tuy rằng nàng cũng rất muốn có bộ y phục này, nhưng mà Long Trạch Vũ Nhi là công chúa, hôm nay đến đây, mục đích của nàng chính là lấy lòng Long Trạch Vũ Nhi, cho nên đành phải nhẫn nhịn, từ bỏ những thứ mình thích.

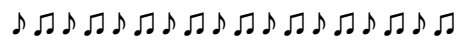
“Công chúa mặc vào ắt sẽ tỏa ánh sáng chói lòa chiếu sáng khắp bữa tiệc, khiến mọi người đều phải cúi đầu ngưỡng mộ.”

Mộ Dung Tâm Liên vượt môn ngựa, Long Trạch Vũ Nhi nghe vậy đặc biệt hài lòng, chỉ cần liếc mắt nàng đã thích bộ y phục này, trong mắt Long Trạch Vũ Nhi, bộ y phục này chính bởi mình mà làm ra, chỉ có vị công chúa vừa cao quý vừa tao nhã như nàng mới có tư cách mặc bộ “Kim Lũ Y” này.

Phương Đồng dù biết người đến là ai, nhưng bộ quần áo này đã được tiểu thư dặn phải đưa cho cô gia tương lai, Phương Đồng tất nhiên sẽ không để người khác có được nó.

“Thực xin lỗi! Bộ y phục này đã được vị công tử đây chọn trước.”

“Cái gì ?!” Nghe được có người dám cự tuyệt mình, Long Trạch Vũ Nhi tức giận, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mũi của Phương Đồng, vênh váo tận trời:” Mở mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ, bốn cung là Bình Dương công chúa! Y phục này mặc kệ ai coi trọng? Chẳng lẽ đối phương còn tôn quý hơn bốn cung sao?

*Niêm hoa tiếu: niêm là ngắt, bắt, lấy-hoa là bông- tiếu là cười....thực không biết dịch sao nữa

**: Khuyên vương chớ luyện tiếc Kim Lũ Y, khuyên người hãy coi trọng tuổi trẻ.

Ngắt hoa đi rồi hoa sẽ chết, để hoa yên hoa sống mãi trong lòng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chém Hả Cho Bốn Cung!

Đổi mặt với Long Trạch Vũ Nhi ương ngạnh, biểu tình Phương Đồng vẫn trước sau như một, âm thanh cũng vững vàng như trước.

“Hồi bẩm công chúa, thứ nhất, ta không phải là con chó, mắt ta tuy rằng nhỏ, nhưng thị lực vẫn tốt lắm. Thứ hai, Tuyệt Sắc phường của chúng ta bán quần áo luôn chú ý tới thứ tự đến trước và sau, mặc kệ ngài là ai, là thân phận gì, tôn quý như thế nào, đã đến Tuyệt Sắc phường chính là khách hàng chúng ta, chúng ta sẽ đối xử bình đẳng.”

Bộ dáng không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng với giọng nói tràn đầy ý châm biếm của Phương Đồng làm cho Phương Thương thực tán thưởng, sự tán thưởng này lan đến cả Quang Hoa công tử đứng đằng sau Phương Đồng, có thể đem thủ hạ dạy dỗ được như vậy, Quang Hoa công tử này tuyệt đối không phải người thường.

“Làm càn!” Mộ Dung Tâm Liên thấy Long Trạch Vũ Nhi chưa kịp phải ứng, lập tức đứng ra chửi: “Bộ y phục đã này được công chúa coi trọng, người chỉ có thể bán cho nàng, không phải muốn tiền sao, nhiều hay ít?!”

“Một vạn lượng hoàng kim.”

Phương Đồng vừa hô giá, trực tiếp khiến mí mắt Mộ Dung Tâm Liên nhảy dựng lên: “Một vạn lượng ? Hoàng kim? Người là cướp à!”

“Ngài là?” Phương Đồng hí mắt, vờ như không biết thân phận của Mộ Dung Tâm Liên.

“Hừ!” Mộ Dung Tâm Liên sửa lại quần áo, hất cằm lên cao: “Ta là Tĩnh vương phi!”

“Nha –” Phương Đồng cố ý kéo dài tiếng nói: “Nhưng mà hình như Tĩnh vương gia Tây Kỳ quốc chỉ có một vị Trắc phi.....”

“Ngươi –” Mộ Dung Tâm Liên hiện tại đang buồn bực về thân phận của mình. Vì sao không phải là Vương phi, chỉ hơn nhau một chữ “Trắc”, cứ nhiên lại bị một chương quây nhỏ nhỏ cười nhạo, khiến cho sắc mặt nàng cực kỳ khó coi. “Ta lập tức sẽ thành Vương phi !”

Khi nói chuyện, tay Mộ Dung Tâm Liên không tự giác xoa xoa bụng của mình, mà động tác này, lại bị Phương Thương thu vào trong mắt. Thì ra là thế, khó trách nàng lại kiêu ngạo như vậy, là vì đã có chỗ dựa vào a!

“Chương quây, đây là một vạn lượng hoàng kim.” Như Ý đưa lên một cái hộp, đặt trước mặt Phương Đồng, mở ra, một mảnh kim quang, “Công tử nhà ta vừa ý ‘Kim Lũ Y’, thanh toán tiền trước, nửa tháng sau sẽ tới lấy hàng.”

Như Ý lễ phép khách khí cùng với Long Trạch Vũ Nhi điều ngoa ương ngạnh bên kia tạo thành hai cực đối lập, mà chủ nàng lại hào phóng xuất tiền, khiến cho người ta sợ hãi không thôi, cũng đồng thời khiến cho bọn khách nhân nghị luận huyên náo cả lên.

“Nếu công tử thanh toán tiền trước, vậy cửa hàng của chúng ta cũng liền ngoại lệ, để cho công tử lấy quần áo trước.” Phương Đồng sai người ta gói “Kim Lũ Y” lại, cười tủm tỉm, cầm quần áo đưa cho Như Ý. “Công tử hẳn là mua cho phu nhân của ngài! Phu nhân thật sự thật may mắn a!”

“Đa tạ.....”

Phương Đồng dùng từ phu nhân để gọi Mộ Dung Thất Thất, khiến tâm tình Phương Thương thực thỏa mãn. Đúng vậy, không bao lâu nữa, nàng sẽ

trở thành tân nương của hắc a, trở thành Vương phi của hắc. Phu nhân? Nương tử? Ái phi? Khanh khanh*? Thất nhi.....gọi nàng như vậy, xác thực không tồi. (* vợ chồng gọi nhau thân mật....sau này a chuyên gọi chị bằng từ này)

“Đứng lại!”

Thấy Phượng Thương cùng Như Ý mang theo “Kim Lũ Y” mà mình yêu thích đi tới cửa, định ly khai, Long Trạch Vũ Nhi không hề gây hấn với Phượng Đồng nữa, mà lại sai người ngăn bước Phượng Thương.

“Người có thể đi, nhưng mà phải để quần áo phải lại!”

Long Trạch Vũ Nhi nhìn chăm chăm bộ “Kim Lũ Y” trong tay Như Ý, ánh sáng vàng lấp lánh trên màn lụa mỏng, nó được, khiến nó trở nên thần bí. Quần áo này, Long Trạch Vũ Nhi cực kỳ yêu thích, tuyệt đối không cho phép bộ quần áo xinh đẹp như vậy được trưng diện trên người kẻ khác!

“Giữa ban ngày ban mặt, công chúa chẳng lẽ muốn cướp sao?” Âm thanh Phượng Thương mang theo chút hàn ý, Như Ý hiểu rõ chủ tử, lập tức bắn lên trời một quả pháo hoa.

Pháo hoa màu đỏ nổ tung trên không trung, thật là đẹp mắt. Biết đối phương muốn tìm người đến hỗ trợ, nhưng mà Long Trạch Vũ Nhi căn bản không sợ hãi. Nơi này là Tây Lương, là kinh thành Tây Kỳ, nàng là Bình Dương công chúa của Tây Kỳ quốc, trừ khi phụ hoàng mẫu hậu ở chỗ này, bất luận kẻ nào cũng không ngăn được nàng!

“Quần áo này, bốn cung muốn!”

Thủ hạ của Long Trạch Vũ Nhi đã chạy đi báo tin cho cấm quân ở kinh thành, nhìn người nọ chạy đi so với con khỉ còn nhanh hơn, dưới mũ sa, Phượng Thương nhếch miệng lộ ra một nụ cười thị huyết.

“Nói càn! Rõ ràng là công tử nhà ta nhìn thấy trước, còn trả một vạn lượng hoàng kim!” Thấy cấm quân của kinh thành chạy lại đây, Như Ý tiến lên phía trước bảo hộ Phượng Thương: “Không nghĩ tới công chúa của một quốc gia thế nhưng không phân rõ phải trái như vậy! Không thể mua nổi liền ngang ngành cướp bóc, đây là cái đạo lý gì! Các người còn có tuân theo vương pháp?!” “Vương pháp?” Nghe thấy từ này, Long Trạch Vũ Nhi giống như nghe được chuyện đáng cười nhất: “Vương pháp là do nhà ta đặt ra, ở nơi đây, bốn cung chính là vương pháp!”

Thủ lĩnh cấm quân vội vã tới nhưng khi vừa thấy Long Trạch Vũ Nhi, liền cảm thấy đau đầu. Vị công chúa này dường như không có việc gì làm, cứ thích sai khiến bọn họ làm chuyện tầm phào.

Hồi trước, ầm ĩ đòi đóng cửa Thông bảo trai, kết quả hiện tại các vị phu nhân trong toàn kinh thành đều nhìn hằm hằm ánh mắt căm hận, không có Thông bảo trai, châu báu trang sức các nàng yêu thích cũng không có, không thể chỉ trích công chúa, chỉ có thể đối với hằm cái tiểu thủ lĩnh này ra tay tàn độc, ngay cả phu nhân nhà mình cũng phạt hằm ngủ vài ngày dưới đất.

Chỉ mới yên tĩnh có vài ngày, Bình Dương công chúa lại làm ầm ĩ lên, thật không biết khi nào mới là lần cuối –

“Hạ quan bái kiến Bình Dương công chúa.....” Tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn không thể không cung kính hành lễ. Ai bảo thân phận nhà người ta cao quý, lão cha chính là đại boss* của quốc gia này a! (*nguyên văn tg)

“Người, cướp đoạt kiện quần áo kia cho bốn cung!” Long Trạch Vũ Nhi chỉ vào Phượng Thương, Mộ Dung Tâm Liên ở một bên kéo kéo ống tay áo Long Trạch Vũ Nhi, nàng mới sửa miệng: “Không, là lấy lại đây cho bốn cung!”

“Công chúa, quần áo này là của người ta , ngài như thế nào có thể –”

“Ba –” Long Trạch Vũ Nhi đang nghẹn một bụng khí, lại không có chỗ để phát tiết, nghe Hồ Bất Tu nói những lời này, lập tức giáng một bạt tai lên mặt hắn“ Việc bản cung làm khi nào thì đến phiên người lên tiếng! Đừng có mà dạy dỗ bản cung, kêu người làm gì thì người làm cái đó!”

Long Trạch Vũ Nhi một cước đem Hồ Bất Tu đá đi, quay mặt về đám cấm quân đứng phía sau ra lệnh,“Các người nghe đây, ai lấy được ‘Kim Lũ Y’ cho bản cung thì bản cung sẽ cho hắn ngồi ở vị trí thủ lĩnh cấm quân!”

Lời này lọt vô tai bọn cấm quân, các mắt liền sáng lên.

Thủ lĩnh cấm quân, dù là ai cũng đều muốn ngồi trên cái vị trí kia! Dù sao nếu gặp chuyện không may thì còn được Bình Dương công chúa chống đỡ, vả lại, đối phương bất quá cũng là một chủ một tỳ, động động nào những người này liền lập tức quy phục Long Trạch Vũ Nhi.

Chỉ một lát, bốn mươi tên cấm vệ quân đã bao vây Phượng Thương cùng Như Ý, vũ khí trong tay hướng về hai chủ tỳ, tư thế thực kiên cường.

“Lớn mật!” Như Ý ngàn vạn lần không nghĩ tới, đám người này thế nhưng lại nghe lời một nữ nhân xui khiến, thật sự dám động thủ với Vương gia nhà bọn họ, nếu họ là người Bắc Chu, cho họ mười cái lá gan cũng không dám.

“Phốc xích –” Không chỉ Long Trạch Vũ Nhi, Mộ Dung Tâm Liên cũng cười , bất quá chỉ là cái tiện tỳ, thế nhưng đối lại đứng trước mặt công chúa Tây Kì quốc mà nói như vậy, thật sự là đồ lỏng não.

“Uy, đem quần áo của công chúa giao ra đây!” Có người tay cầm đao tiến lên trước, bày ra tư thế nếu người không giao quần áo thì sẽ biết tay.

Thấy đối phương như vậy, Phượng Thương hừ lạnh một tiếng, “Nếu bốn vương nói không?”

“Ha ha ha! Các người nghe thấy gì không, hăn thế nhưng dám xưng bốn vương! Bốn vương?!” Long Trạch Vũ Nhi cười ha hả, châu sai* trên đầu cũng run run theo màn cười, “Điều dân lớn mật, dám giả mạo Vương gia, thật sự đáng chết vạn lần! Người đâu, chém hăn cho bản cung!” (*trâm ngọc)

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Bốn Mười Thủ Cấp

Long Trạch Vũ Nhi ra lệnh một tiếng, đám cấm quân liền rút ra đao kiếm sáng choang hướng về phía Phượng Thương.

“Đừng hòng động đến Vương gia nhà ta!” Như Ý chưa nói hết câu, đã vươn đao cong xoay tròn một vòng trên không trung, trực tiếp chém đứt đầu của tên lính dẫn đầu xông đến trước mặt nàng.

“A—”Đầu hăn rơi xuống đất, còn lăn thêm vài vòng, dính chút bụi đất, cũng để lại một vết máu đỏ thẫm.

“A! Giết người!” Dân chúng vây xem xung quanh thấy một màn đầm máu này, có vài người thét chói tai rồi ngất xỉu, còn Long Trạch Vũ Nhi và Mộ Dung Tâm Liên cũng suýt chút nữa ói mửa.

Sau đó, một trận tiếng vó ngựa vang lên, mười binh lính mặc giáp đen cưỡi tuấn mã thượng hạng đến trước mặt Phượng Thương:”Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, thỉnh Vương gia thứ tội!”

Vương gia? Đây là vị Vương gia nào? Đại não của Long Trạch Vũ Nhi còn chưa kịp động, một chuỗi thanh âm thê lương đã vang lên. Bốn mươi tên lúc này còn vây lấy Phượng Thương, đầu đều rơi xuống đất, máu đỏ bắn lên mặt Long Trạch Vũ Nhi, khiến nàng sợ đến mức hét rầm lên.

“Người, các người—” Thanh âm Long Trạch Vũ Nhi run rẩy, cả người cũng run bần bật:”Các người là ai ?!”

“Đúng là ưng kỵ biểu trưng cho Nam Lân vương!” Trong đám dân có người thấy được trên ống tay áo của binh đoàn áo đen là đầu chim ưng thêu

bằng chỉ bạc, lập tức nhận ra thân phận của bọn họ.

Nam Lân vương?! Không chỉ riêng gì Long Trạch Vũ Nhi mà tất cả mọi người đều ngây dại. Bạch y nam tử đội mũ sa kia chính là Nam Lân vương Phượng Thương trong truyền thuyết? Là “chiến thần” của Bắc Chu, là người mới mười lăm tuổi đã nổi danh khắp tứ quốc?

Một trận gió thổi qua, khiến lụa trắng lay động, làm mọi người nghĩ có thể nhìn thấy dung mạo của Phượng Thương, nhưng chỉ kịp ngấm cái cảm hoàn mỹ, Phượng Thương liền nhanh chóng giữ lấy màn sa.

“Ha ha—” Bị mọi người nhận ra thân phận, Phượng Thương khẽ cười, đè thấp mũ sa:” Như Ý, ở Bắc Chu quốc, nếu dám mưu sát bốn vương, đáng phải chịu tội gì?”

“Hồi bẩm Vương gia, người mắc tội mưu sát hoàng thân quốc thích, liền bị lăng trì xử tử, tru di cửu tộc!” Thanh âm trong trẻo của Như Ý, rơi vào trong tai của Long Trạch Vũ Nhi lại trở nên lạnh lùng chói tai. Sớm nghe nói Nam Lân vương hành sự tàn nhẫn, cả gan làm loạn, không nghĩ tới, hẳn thế nhưng dám giết chết cấm quân của Tây Lương thành ngay trên đường phố nơi đây!

“Người, người đừng có lại đây....”

Long Trạch Vũ Nhi mới vừa rồi còn điều võ dương oai, nghĩ muốn đoạt lấy “Kim Lũ Y” trong tay Phượng Thương, bây giờ lại đánh răng cầm cập. Nàng thế mà quên mất, sứ đoàn Bắc Chu quốc đã tới Tây Lương, hơn nữa Phượng Thương lần này còn mang theo ưng kỵ tinh nhuệ nhất Bắc Chu. Hành vi vừa rồi thực sự đúng là tìm chết!

“‘Kim Lũ Y’ này quả nhiên rất xinh đẹp!”

Phượng Thương cầm lấy bộ “Kim Lũ Y” giơ ra, dưới ánh mặt trời, Kim Lũ Y rực rỡ óng ánh, bức tranh vẽ trên kim sa như có sự sống, khiến cho

người xem kinh ngạc, quên luôn một màn huyết tinh vừa rồi.

“Bất quá——” Phượng Thương đang nói thì dừng lại “——chỉ có Vương phi của bốn vương mới có tư cách mặc y phục như thế này. Công chúa, chẳng lẽ người muốn làm Vương Phi của bốn vương?”

Tầm mắt của Long Trạch Vũ Nhi lúc này hoàn toàn bị Kim Lũ Y hấp dẫn, không hề để ý đến lời nói của Phượng Thương, vẫn đợi đến khi Mộ Dung Tâm Liên kéo kéo áo nàng, nàng mới hoàn hồn lại :”Không! Không! Bốn cung không có ý nghĩ như vậy!”

Đùa à, bảo nàng vì một kiện quần áo mà gả cho Quý vương sao? Nàng vẫn muốn sống đến trăm tuổi a! Long Trạch Vũ Nhi khụy chân, trực tiếp ngất đi.

“A, lá gan bất quá cũng chỉ có thế——” Phượng Thương thu hồi Kim Lũ Y, không thèm chú ý đến Long Trạch Vũ Nhi cùng Mộ Dung Tâm Liên nữa, quay đầu về phía sau, hướng Phương Đồng chấp tay:” Thật ngại, làm bẩn mặt tiền của Tuyệt Sắc phường, bốn vương xin hướng Quang Hoa công tử tạ tội!”

“Không sao không sao, đây là khởi đầu tốt đẹp! Là điềm lành!” Phương Đồng thực vừa ý thủ đoạn của Phượng Thương, trong lòng thầm giơ ngón tay cái lên mà tán thưởng vị vương gia này, có lẽ nhân tài như hãn mới xứng đôi với tiểu thư nhà mình!

Lời của Phương Đồng, khiến hãn không nhịn được thưởng thức vị chương quỳ này. Hắc, người này thật đúng là quá thú vị, nếu là người thường, đã sớm sợ đến mức run run, hãn thế nhưng lại nói đây là khởi đầu tốt, Tuyệt Sắc phường quả nhiên thật đặc biệt!

“Chương quỳ thực độ lượng! Để bồi thường, bốn vương xin đảm bảo an toàn cho Tuyệt Sắc Phường! Về sau nếu có ai đến Tuyệt Sắc phường gây

phiền toái, chính là đối đầu với bốn vương, đối đầu với thiết kỵ* của bốn vương. (*đội quân tinh nhuệ, kỵ binh)

Thanh âm của Phượng Thương không lớn, nhưng đủ để tất cả mọi người đều nghe được. Tuyệt Sắc phường có Phượng Thương làm chỗ dựa vững chắc, Long Trạch Vũ Nhi dù có muốn động đến nó, cũng chẳng dám trực tiếp náo loạn.....

Chỉ qua một buổi sáng, chuyện Nam Lâm vương Phượng thương nổi giận giết chết cấm vệ quân tựa như có cánh mà bay, truyền ra khắp Tây Lương thành. Cùng lúc đó, tại Thúy Trúc viên, Mộ Dung Thất Thất cũng nhận được lễ phục cùng trang sức do Phượng Ngọc đưa tới. Y như ý nghĩ của nàng, đích thật là “Hoa thu” cùng “Kim Lũ Y”.

“Thật xinh đẹp!” Mặc dù Phượng Ngọc đã đến tuổi trung niên, nhìn thấy những thứ này cũng yêu thích không buông tay, không nhịn được mở miệng tán thưởng :”Nếu có cơ hội, ta thật muốn gặp Quang Hoa công tử một lần! Rốt cuộc là người tinh tế đến cỡ nào, tâm hồn tươi đẹp đến nhường nào mới có thể thiết kế ra những phục trang lộng lẫy như vậy!”

Khi nghe Phượng Ngọc nói những lời này, Tô Mi cùng Tố Nguyệt đứng bên cạnh liền nhìn nhau cười, Quang Hoa công tử mà người người dù tìm mãi cũng không thấy, chính là Tam tiểu thư của Mộ Dung phủ a!

“Chắc chắc, công chúa, người nhìn xem!” Phượng Ngọc thật cẩn thận cầm lấy cây trâm vàng làm từ xà cừ viền tơ vàng: “Thật đẹp a! Thật sự quá đẹp! Công chúa, người nhất định sẽ trở thành người xinh đẹp nhất trong bữa tiệc!”

“Đích thực rất đẹp!” Mộ Dung Thất Thất cũng không biểu hiện ra vẻ kinh hỉ quá mức như Phượng Ngọc, những thứ đồ chơi này, đều do nàng ngửa tay vẽ bậy, do chính nàng thiết kế, đã sớm sờ đến ngấy.

Biểu tình bình thân của Mộ Dung Thất Thất, khiến Phượng Ngọc càng thêm yêu thích vị Vương phi tương lai này. Nếu là nữ tử tầm thường, người nào thấy châu báu của Thông Bảo trai tâm trí đều không nhịn được mà trở nên bồn loạn, nhưng riêng vị Chiêu Dương công chúa này, lại hờ hững hờ, phong cách thực quý phái! Rất xứng với Vương gia!

Trong cung, Long Trạch Vũ Nhi quỳ gối trước mặt Long Trạch Vũ, Đoan Mộc Tình đứng một bên thay nữ nhi giải vây.

“Người—” Long Trạch Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn Long Trạch Vũ Nhi:” Người chọc ai không chọc, lại chọc đến cái sát tinh kia! Chẳng lẽ người không nghe những tin đồn về hắc à? Sao trẫm lại có thể sinh ra một đứa con gái ngu xuẩn như người chứ!”

“Bệ hạ, xin ngài bớt giận! Xác thực trong chuyện này Vũ Nhi có điểm sai, nhưng mà Phượng Thương cũng không nên vì thế mà giết người ở kinh thành a! Đây là Tây Kỳ quốc, là Tây Lương, cũng không phải Bắc Chu của bọn hắc! Sao hắc lại cả gan như vậy!”

Đoan Mộc Tình biết Long Trạch Vũ Nhi đã làm sai, muốn y phục của ai không muốn, lại muốn của Phượng Thương, nhưng cũng không thể trách nàng a, Phượng Thương cũng không nói thân phận của mình, tóm lại, chính là lỗi của Phượng Thương!

Thấy Đoan Mộc Tình nói ra một câu “hỗn trưởng” như vậy, Long Trạch Vũ giơ tay chỉ giữa không trung, cũng không biết nên nói cái gì nữa.

“Ngu ngốc! Nàng ngốc, người sao lại cũng ngốc theo nàng chứ! Phượng Thương là người có thể dây vào sao? Đừng nói chỉ giết bốn mươi người, cho dù hôm nay hắc truy cứu lỗi của Vũ nhi, trẫm cũng không có che chở cho nàng!”

“Hoàng thượng, ngài như vậy chẳng phải chính là để người ta lấn trên đầu mình sao?” Đoan Mộc Tình có chút bất mãn với cách hành xử của

Long Trạch Vũ, dù sao, đối phương bất quá cũng chỉ là một tên Vương gia không mang huyết thống hoàng tộc, chẳng lẽ so với thiên tử Bắc Chu còn có thể tôn quý hơn sao?

“Ngu ngốc! Trẫm thậm nghĩ điều gì có thể khiến Vũ nhi lù đù như vậy, nguyên lai chính bởi vì có vị mẫu thân như ngươi! Các ngươi tự mình kiếm điểm thật tốt đi!” Long Trạch Vũ phất tay áo, ly khai Thanh Loan cung.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Trùng Dương* Cung Yển

“Mẫu hậu.....” Long Trạch Vũ Nhi đem theo một bụng đầy ủy khuất đi tới bên người Đoan Mộc Tình, “Mẫu hậu, phụ hoàng dường như chẳng hề đau lòng Vũ Nhi ?”

“Vũ Nhi, ráng nhẫn, chờ mẫu hậu sinh hạ tiểu đệ đệ, chờ tiểu đệ đệ làm thái tử, làm hoàng đế, sẽ không còn người dám khi dễ chúng ta !” Đoan Mộc Tình nhẹ nhàng vỗ lưng nữ nhi bảo bối.

Nghe xong lời Đoan Mộc Tình nói, Long Trạch Vũ Nhi đột nhiên đẩy nàng ra, “Thái tử, thái tử, thái tử! Trong mắt, trong lòng người cũng chỉ có đệ đệ, thậm chí muốn con trai, căn bản không thèm để ý đến nữ nhi này! Người đã thích con trai như vậy, vì sao lúc trước thời điểm sinh hạ ta, không đem ta bóp chết luôn đi!”

“Vũ Nhi, người nói gì vậy?” Nhìn thấy một mặt xa lạ của nữ nhi, Đoan Mộc Tình như bị dọa, đưa thủ muốn lau đi lệ ở khóe mắt Long Trạch Vũ Nhi, lại bị nàng ta đẩy tay ra.

“Ta chán ghét người, chán ghét các người! Ta hận chết các người!”

Long Trạch Vũ Nhi vừa khóc vừa chạy ra ngoài, Đoan Mộc Tình ngồi xụi lơ trên mặt đất. Vì sao, vì sao Vũ Nhi không thể hiểu được tấm lòng của người làm mẹ này chứ..... Đoan Mộc Tình vuốt ve bụng của mình, lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, cả hai đứa đều là con của mình, nàng đều phải bảo vệ.

“Cực cực, tỷ tỷ vì mẫu thân hoài thai người mà tức giận , người về sau lớn lên phải bảo vệ tỷ tỷ đó, nhớ không?”

Phiêu Tuyết cung, Mộ Dung Tuyết Liên nhu nhu cái miệng nhỏ nhắn mà nhai trái nho, một bàn tay khác nhẹ vuốt bụng. Đã bình an vượt qua sáu tháng, còn thêm ba tháng nữa đứa nhỏ này sẽ đến nhân thế . Mộ Dung Tuyết Liên hỏi những thái y xem mạch, họ đều nói là hoàng tử, khiến cho nàng phi thường cao hứng.

Khi đứa nhỏ này sinh hạ, nàng nhất định phải để cho hằn lên làm thái tử! Nhất định!

Hổ Phách nhẹ nhàng đi vào, ra lệnh cung nữ đều chung quanh lui ra ngoài, một mình tiến ra phía sau Mộ Dung Tuyết Liên nói nhỏ,“Nương nương, hoàng hậu nương nương đã có bầu một tháng, hơn nữa, người kia ở Tĩnh vương phủ kia cũng có .”

“Cái gì?!” Mộ Dung Tuyết Liên bị ghen nho ở trong miệng, nuốt không được, cũng không phun ra được, khó chịu cực kỳ.“Có chắc không?”

“Chắc chắn.”

Vừa rồi, tâm tình của Mộ Dung Tuyết Liên còn tốt đẹp, giờ phút này liền trở nên u ám,“Cái con gà mái không biết đẻ trứng kia thế nhưng có, thật sự là đáng giận! Còn có tiểu tiện nhân kia, thế nhưng cũng dám tranh giành với bản cung, nàng chẳng lẽ còn muốn trông cậy vào đứa nhỏ trong bụng mình có thể giúp Long Trạch Cảnh Thiên trở thành thái tử sao! Hừ!”

“Nương nương, làm sao bây giờ?”

“Để cho bản cung suy nghĩ, bản cung cần phải suy nghĩ lại thật cẩn thận.” Mộ Dung Tuyết Liên rút cục đem hạt nho phun ra, ngón tay thon dài sơn móng đỏ chóa nhẹ nhàng vuốt bụng mình,“Nếu cả hai người này đều đối nghịch với bản cung, vậy đừng trách bản cung ra tay độc ác!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Tuyết Liên hiện lên vẻ ngoan độc, ngay cả Hổ Phách đi theo nàng nhiều năm thấy vậy cũng kinh hồn

khiếp đảm.

“Lại đây!” Mộ Dung Tuyết Liên ngoắc ngón tay với Hồ Phách, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói. “Tung tin ra, để cho vị kia ở Thanh Loan cung biết chuyện Trắc phi của Tĩnh vương cũng có thai bản, cung muốn cho các nàng chó cắn chó.”

“Nường nường anh minh!” Đôi con người của Hồ phách lóe ra quang mang khác thường. Ngồi nhìn hồ đấu, là chuyện mà chủ tử am hiểu nhất, xem ra, cuộc sống gió êm sóng lặng sẽ không còn.....

Đầu tháng chín, thời tiết sáng sủa, trời không một bóng mây, trong cung kim cúc nơi nơi nở rộ, rực rỡ một mảnh vàng tươi, nhìn qua quý khí mười phần.

Đối hội quốc liên giữa Bắc Chu và Tây Lý, Long Trạch Vũ phi thường coi trọng, cho nên trùng dương cung yến năm nay phá lệ làm long trọng hơn nhiều. Văn võ bá quan đã sớm đến điện có tổ chức yến hội, ngay cả bọn người Hoàng Thượng, hoàng hậu cùng Hoàng quý phi cũng đều đã đến.

Đợi nửa ngày, cả hai nhân vật chính Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất vẫn còn chưa tới, sắc mặt Long Trạch Vũ có chút khó coi, mọi người đều ngồi ngay ngắn, không khí có chút khẩn trương.

Chẳng thể trách những người này, dù sao danh tiếng của Nam Lân vương Phượng Thương thật sự quá lớn, hơn nữa thủ đoạn của hắn cũng thật sự làm cho người ta chấn kinh. Chỉ riêng vụ lần trước, tức giận liền giết bốn mươi cấm quân ở trên đường, khiến cho người không thể không bội phục, thế nhưng chuyện này Hoàng Thượng cũng không truy cứu, liền đủ thuyết minh rằng lực uy hiếp của vị Vương gia của Bắc Chu quốc này như thế nào. Chỉ là, vị này Vương gia kia cũng quá kiêu ngạo, thế nhưng lại để cho triều thần Tây Kỳ quốc đều chờ hắn. Còn có vị Chiêu Dương công chúa Mộ

Dung Thất Thất kia, thế nhưng cũng không có tới! Ánh mắt chúng quan viên không khỏi liên tục hướng Mộ Dung Thái tràn đầy ý vị.

Lúc này Mộ Dung Thái cũng có chút ngồi không yên, xuất ra khăn tay lau mồ hôi liên tục. Khi hắt ra khỏi cửa rõ ràng Mộ Dung Thất Thất đã sớm đi trước, nhưng không biết vì sao bây giờ còn chưa có đến. Nếu Long Trạch Vũ truy cứu chuyện này, rất phiền toái .

Mộ Dung Thái hận không thể chờ thời điểm Mộ Dung Thất Thất xuất hiện lập tức đem nàng treo lên hung hăng trách phạt một chút, nhưng mà cũng chỉ là ý tưởng trong nội tâm của hắn, trên thực tế hắn không thể làm vậy, cũng quả thật không có gan mà đối với Mộ Dung Thất Thất như vậy.

Mấy ngày qua, vài người Bắc Chu mang theo cờ hiệu của Phượng Thương nghênh ngang tiến tiến xuất xuất ở phủ Thừa Tướng của hắn, lại còn thường thường dùng ngôn ngữ của Bắc Chu mà nói vài câu chế giễu hắn. Còn có cái đầu bếp kia, mỗi ngày đều nướng thịt dê, khiến trong phủ chướng khí mù mịt, nơi nơi đều là vị thịt dê, làm hại hắn nhiều ngày qua cũng không có tâm tình ăn uống.

Chuyện đó làm cho Mộ Dung Thái thực đau đầu, nhưng mà hắn không dám đắc tội với Phượng Thương, cho nên đành phải chịu đựng, nhẫn , trong lòng ước gì Mộ Dung Thất Thất sớm gả đi ra ngoài một chút, để xong hết mọi chuyện.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, rốt cuộc Nam Lâm vương cùng Chiêu Dương công chúa đang làm cái quái gì. Trước cửa cung, trên một chiếc xe ngựa, Mộ Dung Thất Thất cuối cùng cũng tỉnh ngủ .

Sáng sớm nàng đã bị Phượng Ngọc lôi rời khỏi giường, nói rằng nhất định phải khiến nàng trở nên xinh đẹp khiến người người đều kinh ngạc, kết quả là Mộ Dung Thất Thất một bên ngủ gà ngủ gật, một bên tùy ý để Phượng Ngọc dìu nàng đi tắm rửa thay quần áo, sau đó thoa nước hoa khắp

người , lại mặc thêm một tầng “Kim lữ y” vào, mới bắt đầu tinh tế trang điểm cho nàng.

Mộ Dung Thất Thất thề, nàng chưa bao giờ biết rằng trang điểm cho nữ nhân có thể mất nhiều thời gian như vậy, tay Phượng Ngọc phi thường linh hoạt, đem mái tóc đen bình thường vẫn rối tung trong tay nàng, chỉnh chỉnh sửa sửa, một cái búi tóc xinh đẹp liền xuất hiện ở trên đầu nàng, làm cho Mộ Dung Thất Thất sợ hãi không thôi.

Khi Mộ Dung Thất Thất nghĩ rằng mọi chuyện đã xong, Phượng Ngọc lại đem nàng ngồi ở trên ghế, tiếp tục bận rộn ở trên đầu nàng, thật vất vả mới làm tóc xong, Phượng Ngọc lại bắt đầu chuyển hướng xuống mặt của nàng.

Từ đầu tới cuối, Tô Mi cùng Tố Nguyệt không giúp đỡ việc gì, chính là ở bên cạnh nhìn xem. Vừa nhìn, vừa sợ hãi trước đôi tay khéo léo của Phượng Ngọc, khiến cho Phượng Ngọc càng thêm đắc ý, cũng càng thêm khoe khoang.

Trong toàn bộ quá trình, Mộ Dung Thất Thất luôn gật gà gật gù, nhiều lần suýt chút nữa thì ngủ luôn, lại bị Phượng Ngọc lay tỉnh, trong chốc lát kẻ mi, trong chốc lát lại bôi phấn, trong chốc lát lại tô son.....

Nhìn Phượng Ngọc bởi vì bận rộn mà trán đầy mồ hôi, Mộ Dung Thất Thất cho dù thấy mệt, nhưng vẫn cố chịu đựng.

Người nọ thật là nhiệt tình đối đãi tốt với nàng, cũng thật tâm với nàng, cho nên nàng không thể cô phụ một phen khổ tâm của Phượng Ngọc. Khi Phượng Ngọc làm tốt xong hết thấy, đem gương đồng đặt ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, bảo Tô Mi đưa bút, để nàng vẽ trên trán mình một đoá kim cúc, kết hợp với mọi thứ mà Phượng Ngọc đã vì nàng làm.

“Công chúa thật đẹp.....” Không thể không nói, đoá kim cúc kia chính là điểm khiến mọi thứ hoàn thiện, khiến cho cả người Mộ Dung Thất Thất

càng thêm sinh động, xinh đẹp. Phượng Ngọc vui sướng hài lòng dìu Mộ Dung Thất Thất lên xe ngựa, trong lòng ảo tưởng biểu tình kinh hỉ của Vương gia khi nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất.

Phượng Ngọc đâu nào biết, Mộ Dung Thất Thất vừa lên xe ngựa liền gục đầu ngủ vù vù thẳng đến khi tới cửa cung.

*Trùng dương là tết mừng 9/9 âm lịch.....

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nam Chính Nữ Chính Lên Sàn

Đợi đến lúc Mộ Dung Thất Thất miễn cưỡng mở mắt, đột nhiên lại nhận thấy một tia khác thường:”Ai?” Hai sợi tơ liền hiện ra lòng bàn tay Mộ Dung Thất Thất, chỉ cần đối phương có hành động gì, nàng sẽ không lưu tình chút nào mà ra tay.

“Ngủ ngon?”

Phượng Thương chống cằm, không nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn đôi mắt tràn đầy lưu quang của Mộ Dung Thất Thất. Mới vừa rồi còn như tiểu miêu nhu thuận ngủ say, bây giờ lại như mãnh hổ nhe nanh trước kẻ dám xâm phạm lãnh thổ của mình. Quả nhiên, nữ tử này rất thú vị!

Trong lòng Mộ Dung Thất Thất dâng lên một trận ảo não, làm sao lại ngủ đến mức có người hiện ra bên cạnh nàng cũng chẳng nhận thấy được. Bởi vì có Tô Mi cùng Tố Nguyệt kề cận cho nên Mộ Dung Thất Thất yên tâm an lòng ngủ, lại không lường trước, sẽ xuất hiện nhân vật ngoài ý liệu.

“Phượng Thương——”

Khiến cho Mộ Dung Thất Thất còn kinh ngạc hơn chính là nam tử trước mắt, từng nghe qua những tin đồn về Phượng Thương, hiện tại chân chân thực thực nhìn thấy hãn, Mộ Dung Thất Thất không nhịn được kinh ngạc than.

Khuôn mặt sáng như trăng tròn, khí chất tươi đẹp như hoa xuân, tóc cắt gọn gàng, mi đen như mực, má đỏ hồng như hoa đào, mắt như làn nước mùa thu....Dường như dù dùng tất cả những từ hoa mỹ tốt đẹp để miêu tả người nam nhân này, cũng không đủ——

“Khanh khanh làm sao biết được mà gọi ta là Phượng Thương?” Phượng Thương miệng nói chuyện, tay lại ôm Mộ Dung Thất Thất còn đang ngấn người vào lòng. Tư thái kia muốn bao nhiêu tự nhiên có bấy nhiêu tự nhiên, muốn bao nhiêu thành thực có bấy nhiêu thành thực, tựa như bọn họ chính là một cặp vợ chồng lâu năm bình thường, tựa như chuyện mà hần đã trăm lần tập thử đều giống nhau. (TC: cute quá mức)

“Đoán thôi.”

Mộ Dung Thất Thất khẽ lui về phía sau một chút, tránh đi đôi tay của Phượng Thương. Nói thật, nàng không có thói quen thân thiết với người khác, đặc biệt là người xa lạ, nhất là nam tử.

Sự né tránh của Mộ Dung Thất Thất khiến Phượng Thương có chút cảm giác thất bại, lại xen một tia vui vẻ. Ít nhất Vương phi của hần không phải một người tùy tiện, cũng không có mê muội dung nhan của hần mà quên đi thân phận của mình. Cô gái này có định lực tốt như vậy, lại lý trí như thế, khiến Phượng Thương càng thêm yêu thích.

Nhưng mà, nhìn đến bộ dáng phòng bị cùng xa cách của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương có chút đau đầu, rốt cuộc phải như thế nào mới khiến nàng thân cận với mình được a? Nàng đối với bất luận kẻ nào cũng như thế, vậy hần phải làm sao mới trở thành độc nhất vô nhị trong lòng nàng a?

Mộ Dung Thất Thất chỉ chớp mắt nhìn, không hề biết rằng vị Nam Lân vương uy vũ tứ quốc lại đang đau đầu nghĩ cách lấy lòng nàng.

“Vương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta có nên cứ để nó trôi qua như vậy hay không?” Mộ Dung Thất Thất nghiêm mặt, bày ra vẻ kính cẩn nghe theo. Phượng Thương xuất hiện quá mức đột nhiên khiến nàng quên mất lớp nguy trang của mình, hiện tại đã tỉnh táo, lập tức lấy lại bộ dáng thường ngày.

Nhìn thấy khuôn mặt sáng láng của Mộ Dung Thất Thất đột nhiên trở nên bình thường như không có gì xảy ra, trong lòng Phượng Thương càng thêm hiếu kỳ đối với nàng. Một người làm sao lại có nhiều khuôn mặt như vậy? Có thể nháy mắt liền biến hóa?

Bất quá, điều duy nhất Phượng Thương có thể xác định chính là, trong lòng Mộ Dung Thất Thất căn bản không có chỗ cho hấn đứng, cho nên nàng mới dùng vẻ mặt như vậy đối diện hấn.

Xem ra, lòng phòng bị của vị tiểu vương phi này rất mạnh, muốn phá vỡ cánh cửa che lấp lòng nàng, khiến nàng chân thật đối đãi mình, rất khó rất khó a! Nhưng hấn khi nào lại e ngại chứ? Mộ Dung Thất Thất càng như vậy, Phượng Thương càng kiên định quyết tâm phá vỡ cánh cửa trong tâm nàng.

“Khanh khanh, chúng ta đi!” Phượng Thương không nhịn được nói rõ, nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất.

“Vương gia—” Mộ Dung Thất Thất muốn tránh thoát, bất đắc dĩ bàn tay to của hấn như quán lấy tay nàng, bao chặt tay nàng trong đó, không giãy ra được.

Thôi, kệ hấn vậy! Cũng không thể đem hấn vật ngã, để chuyện nhỏ này làm bại lộ diện mạo chân thực của mình—nghĩ vậy, Mộ Dung Thất Thất không giãy dựa nữa, nhu thuận để Phượng Thương tùy ý nắm lấy nàng, còn ôm nàng xuống xe ngựa.

“Tiểu, tiểu thư....”

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất nằm trong lòng Phượng Thương, Tô Mi cùng Tố Nguyệt trợn mắt há mồm, nhận thấy ánh mắt trách phạt của Mộ Dung Thất Thất, hai người lập tức cúi đầu.

Mộ Dung Thất Thất trách các nàng sao có thể để Phượng Thương vào trong, khiến nàng một chút chuẩn bị cũng không có. Bất quá, đây cũng không phải là lỗi của các nàng a! Hai nha đầu này không biết vì sao lại thấy cô gia rất thuận mắt, hơn nữa lúc trước tâm đã bị Phượng Thương thu mua, cán cân trong lòng có chút nghiêng vẹo.

“Khanh khanh không cần trách các nàng, là ta sợ phá hỏng mộng đẹp của khanh khanh, nên không cho các nàng bấm báo.”

Phượng Thương buông Mộ Dung Thất Thất xuống, tự mình giúp nàng sửa sang lại y phục.” Khanh khanh hôm nay thật đẹp!”

“Vương gia—” Hai má Mộ Dung Thất Thất ửng đỏ, thùy tai hồng hồng phá lệ mê người, đầu lại càng thêm cúi thấp hơn:”Chúng ta đi! Đừng để mọi người chờ đến sốt ruột!”

“Ừ!”

Dọc theo đường đi, Phượng Thương vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất, bước chân của hắn rất lớn, nhưng lại di chuyển rất chậm, tựa hồ như đợi Mộ Dung Thất Thất bước kịp theo mình, nam nhân này thực thân thiết cùng cẩn trọng, quả thực mọi chi tiết đều được hắn tinh tế đo lường.

Tới cửa Thái Hòa điện, thái giám dẫn đầu từ xa thấy được một đôi bích nhân, kinh ngạc mở miệng thật to. Người như vậy, có thật tồn tại trên thế gian không? Chẳng lẽ lại là thần tiên trên trời hạ phàm? Thái giám nhin không được xoa xoa đôi mắt. Bởi vì kinh ngạc, đã quên tuyên cáo, thẳng thừng nhìn Phượng Thương dắt Mộ Dung Thất Thất đi vào, cũng đã quên thông báo.

“Loảng xoảng—”Nguyên bản Long Trạch Vũ Nhi đang bưng rượu khi nhìn thấy người đang tiến vào, chén rượu trong tay rơi xuống mặt đất, mùi

rượu bốc lên bốn phía, thu hút ánh nhìn của mọi người, nàng lại không hề phát hiện, chỉ si ngốc nhìn người đang đi tới.

Chỉ thấy, nam tử một thân tuyết trắng, y bào rộng thùng thình được buộc bởi một cái thắt lưng làm từ ngọc phi thúy, vạt áo cùng cổ áo được thêu từ chỉ bạc, mái tóc đen như mực đơn giản chỉ búi lại bởi một cây trâm,

Khuôn mặt kia, tựa như yêu nghiệt, trắng như ngọc, gần như trong suốt giống bị bệnh, lại vì ánh mặt trời, khiến cho người hắc phủ thêm một lớp ánh sáng vàng óng ánh, đem sự âm u lãnh đạm của hắc phiêu tán chỉ một chút.

Lại nhìn đôi mắt phượng thâm thúy như hàn đàm ngàn năm, hẹp dài như đao, đẹp như điêu khắc.

Đôi mắt kia, trong đến thấy đáy, lại bị cổ ánh sáng lóng lánh che lại, khiến cho người khác chẳng thể nào nhìn thấu, cũng khiến cho ai thăm nhìn trộm không dám tiếp tục thăm dò, chỉ cần không cẩn thận một chút, liền bị đôi mắt này hút hồn, bị chủ nhân của đôi mắt này nhìn thấu tâm can.

Rõ ràng là một nam tử yêu nghiệt, lại một thân quần áo trắng như tuyết, nhưng mà thân tuyết trắng này vừa vặn làm dung mạo hắc càng thêm nổi bật, tựa như trời sinh ra màu trắng chính bởi vì hắc.

Đợi đến khi những người khác nhìn thấy Phượng Thương, biểu tình cũng không khá hơn Long Trạch Vũ Nhi là mấy, ngay cả nhóm phi tằm bên cạnh Long Trạch Vũ, lúc này cũng má đỏ hồng hồng, giống như gặp được mối tình đầu tiên, ần ần liếc mắt đưa tình với Phượng Thương.

Yêu nghiệt, quả nhiên là yêu nghiệt! Mộ Dung Thất Thất thầm cảm thán trong lòng. May mắn trước đây nàng đã từng xem qua tranh họa Phượng Thương, hơn nữa lý trí có thể mạnh mẽ tự động kiềm chế, bằng không nếu bày ra bộ dáng nhìn mỹ nam đến chảy nước miếng như đám người này, chỉ sợ sẽ bị Phượng Thương cười đến rụng răng.

Tuy rằng Phượng Thương đã sớm quen với việc người khác mê đắm nhìn mình, nhưng mà bị đám nữ nhân như sói như hổ nhìn mình chăm chăm, khó có thể không giận, mày khẽ nhếch. Mà cái nhăn này này, cũng thập phần hoàn mỹ, thanh âm hút khí liên liên tục vang lên.

“Coi đủ rồi?” Đợi đến khi thanh âm thê lương của Phượng Thương khiến mọi người tê nhức lỗ tai, bọn họ mới giật mình tỉnh lại. Đám cung nữ thái giám không có công lực ôm đôi tai đau nhức, chậu rửa tay cùng bầu rượu đang cầm đều rơi xuống đất, vỡ tan dưới đất, một loạt tiếng “loảng xoảng” vang lên.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Công Chúa Háo Sắc Hối Hận

Nhìn không ra, yêu nghiệt này đã luyện công phu.....

Mộ Dung Thất Thất cúi đầu xuống, mỉm cười. Lúc này trước khi Phượng Thương mở miệng, lỗ tai của nàng đã bị bàn tay to của hắn che lại, sợ âm thanh của mình sẽ làm đau nàng, xem ra hắn không hề nhìn thấu con người mình, nhưng thật ra thực tốt lắm.

“Khụ khụ.....” Long Trạch Vũ xấu hổ ho khan, toàn bộ cung điện bởi vì Phượng Thương mà trở nên hỗn loạn, cung nữ cùng thái giám kia biết mình đã làm sai, lập tức quỳ xuống mặt đất, sợ tới mức lạnh run.

“Lui xuống, lui xuống!” Long Trạch Vũ không trách phạt bọn họ, tuy rằng đám người này đã làm mất thể diện của hắn, nhưng mà hắn cùng những người đó cũng chẳng khác gì nhau, đều bị gương mặt người kia hấp dẫn, thật sự không biết nên giấu mặt vào đâu nữa!

Lúc này, mọi người mới chú ý tới nữ tử bên người Phượng Thương. Trong lúc nhất thời, mọi người đều không nhận ra đây là Mộ Dung Thất Thất, ngay cả Mộ Dung Thái cũng không nhận ra đó nữ nhi của mình, nội tâm không hiểu sao lại phi thường buồn bực, nữ tử này là ai? Chẳng lẽ Phượng Thương muốn từ hôn? Muốn kết hôn với vị giai nhân này?

Thấy mình trở thành tiêu điểm, Mộ Dung Thất Thất chuẩn bị cúi xuống hành lễ với hoàng thượng, hoàng hậu đang ngồi ở trên, lại bị Phượng Thương kéo tay, không cho nàng quỳ xuống. Người của hắn, vì sao phải khúm núm đối với người khác? Hắn không cho!

“Khanh khanh, vị trí chúng ta ở chỗ này!”

Phượng Thương ôn nhu nắm tay Mộ Dung Thất Thất đi vào vị trí đã được định sẵn, ngồi xuống, giơ tay nhắc chân đều tao nhã như vậy, cao quý như vậy, làm cho các nữ nhân hâm mộ đến đỏ con mắt, đều thầm đoán trong lòng, rốt cuộc vị nữ nhân này là ai, có phúc gì mà có thể làm người đứng bên cạnh nam tử này.

Không ngờ người nhận ra Mộ Dung Thất Thất đầu tiên, chính là Mộ Dung Tuyết Liên.

Dù sao cũng là Hoàng quý phi của một nước, tuy rằng Phượng Thương rất hấp dẫn người, nhưng nàng biết người mà mình sẽ dựa vào là nam nhân bên cạnh nàng, cho nên lập tức thu tâm, nhìn đến nữ tử bên người Phượng Thương. Bộ dáng kia, cùng với Mộ Dung Thất Thất trong trí nhớ nàng có chút tương tự, nhưng Mộ Dung Tuyết Liên lại không dám xác định.

“Tam muội muội –” Mộ Dung Tuyết Liên thử gọi một tiếng.

“Đại tỷ hảo!” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu cười, rốt cuộc nhìn thấy tỷ tỷ cùng mẹ với mình, chỉ là thời điểm nhìn thấy Mộ Dung Tuyết Liên, Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc.

Ngũ quan Mộ Dung Tuyết Liên mềm mại đáng yêu, mặt trắng nõn, mi liễu diệp, mắt hạnh nhân, môi anh đào, trời sinh một cỗ mị thái, tựa hồ nàng là trong tranh bước ra, là một mỹ nhân nũng nịu. Nhưng mà, là tỷ muội thân sinh, vì sao dung mạo của nàng cùng Mộ Dung Tuyết Liên lại khác xa đến như vậy?

Nhìn đến Mộ Dung Tuyết Liên có thể nhận bóng dáng Mộ Dung Thái ở đâu đó, ngay cả những người khác trong tướng phủ lớn lên cũng giống Mộ Dung Thái, nhưng mà trên người chính mình một chút cũng chẳng hề giống, hay là bộ dạng của mình giống Lí Thu Thủy?

Chỉ là Lí Thu Thủy sau khi sinh nàng ra liền vào phật đường, muốn thấy mặt nàng còn khó hơn là lên trời..... Một dấu chấm hỏi nho nhỏ xuất hiện

trong lòng Mộ Dung Thất Thất.

“Người là Mộ Dung Thất Thất?!” Hiện tại đến phiên Long Trạch Vũ Nhi kinh ngạc, trong mắt nàng tràn đầy vẻ bất khả tư nghị, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất một thân xinh đẹp, ánh mắt Long Trạch Vũ Nhi từ kinh ngạc chậm rãi chuyển thành cừu hận.

Long Trạch Vũ Nhi lớn tiếng kêu lên, khiến cho càng nhiều người chú ý tới Mộ Dung Thất Thất, nhìn thấy một thân trang phục và phục sức mà nàng khoác trên người, mọi người không thể không cảm thán, đúng là người đẹp vì lụa.

Chuyện Long Trạch Vũ Nhi muốn “Kim lữ y” của Phượng Thương đã sớm truyền khắp toàn bộ kinh thành, mọi người ngồi đây đều biết chuyện ấy. Hiện tại nhìn thấy quần áo trên người Mộ Dung Thất Thất, các nữ nhân đều kinh hô. Nguyên bản ngũ quan bình thản vô kì như Mộ Dung Thất Thất lại được bộ quần áo này phụ trợ dường như biến thành thiên tiên nhân, hiệu quả như vậy, ai mà không muốn chứ!

“Có phải là kim lữ y?”

“Thật xinh đẹp!”

“Trời ạ! Khi trở về ta cũng phải đi Tuyệt Sắc phường đặt hàng mới được!”

“Lão gia, người mau cho người mua cho ta!” Đủ loại thanh âm rơi vào trong tai Mộ Dung Thất Thất, khiến lòng nàng mau chóng nở hoa. Xem ra lấy “Kim lữ y” đưa cho Phượng Thương là chính xác, trải qua sự tuyên truyền ngày hôm nay, Tuyệt Sắc phường ở Tây Kỳ quốc nhất định sẽ khởi đầu tốt đẹp, đến lúc đó chỉ sợ còn có không đếm được số vàng bạc chui vào túi mình a.

Ánh mắt các nữ nhân từ trên người Mộ Dung Thất Thất, lại tới “Hoa Thu” trên đầu nàng, Mộ Dung Thất Thất thậm chí còn cảm nhận được sự hâm mộ cùng ghen tị cùng oán hận phóng về phía mình, ngay cả hoàng hậu Đoan Mộc Tình cũng bị bộ “Hoa Thu” hoa lệ kia hấp dẫn, không nhịn được mở miệng hỏi: “Đây không phải là Quang Hoa công tử mới làm –”

Mắt Mộ Dung Thất Thất nhìn Phượng Thương, chờ hăn gật đầu, mới trả lời Đoan Mộc Tình, “Hồi hoàng hậu nương nương, “Hoa Thu” là do thông bảo trai ở Bắc Chu quốc bán, là Vương gia mua sau đó tặng cho ta.”

Thời điểm nói ra lời này, trên mặt Mộ Dung Thất Thất xuất hiện chút hồng hồng, khiến cho người ta nghĩ là nàng đang ngượng ngùng, cũng làm cho người ta kinh ngạc bởi Phượng Thương thế mà lại để ý đến Mộ Dung Thất Thất.

Bất quá, lời của Mộ Dung Thất Thất khơi dậy càng nhiều ánh mắt ai oán, chán ghét hướng tới Long Trạch Vũ Nhi. Nếu không phải do nàng, Quang Hoa công tử như thế nào lại đem thông bảo trai dờ tới đến Bắc Chu quốc? Về sau, trang sức tuyệt vời như thế này nếu muốn mua, còn phải trả tiền phí vận chuyển trắc trở, kèm theo thuế Bắc Chu quốc đặt ra. Đều là này do công chúa không hiểu chuyện làm ra!

Nhận thấy địch ý của đám nữ nhân đối với mình, Long Trạch Vũ Nhi hung hăng quét mắt một vòng, khiến cho những người đó phải cúi đầu, mà khi ánh mắt nàng cùng Mộ Dung Thất Thất chạm vào nhau, Long Trạch Vũ Nhi tinh tường thấy được trong mắt Mộ Dung Thất Thất đầy ý cười nhạo, còn có khiêu khích.

Đúng, chính là khiêu khích! Trong mắt Mộ Dung Thất Thất hiện lên rõ rõ ràng ràng sự khiêu khích nồng đậm!

Long Trạch Vũ Nhi gắt gao nắm lấy ống tay áo, tức giận nghiến răng. Đúng vậy, nàng hối hận ! Nếu sớm biết Phượng Thương là nhân vật như

vậy, nàng cái gì cũng sẽ không tin vào lời đồn mà lầm lẫn chung thân đại sự của mình.

Giờ phút này, Long Trạch Vũ Nhi đã sớm đem những lời Đoan Mộc Tình vẫn thường dặn dò để lại phía sau, cũng đem Bạch Mộc Phi, cùng thân phận con dâu Bạch phủ tương lai, mà trước kia nàng theo đuổi, đều vứt đi hết. Trong mắt nàng giờ chỉ có Phượng Thương, còn có “Kim Lũ Y” cùng bộ “Hoa Thu” hoa lệ loá mắt kia.

Tất cả phải là của nàng! Vô luận là Phượng Thương phong hoa tuyệt đại, hay là cái khác, nguyên bản đều là của nàng! Vì sao hiện tại tất cả đều thuộc về phế vật kia! Thật không công bằng!

Toàn bộ đầu óc Long Trạch Vũ Nhi bị ý niệm như vậy tràn ngập che lấp, nàng nghĩ rằng, những thứ Mộ Dung Thất Thất sở hữu đều do sai sót, chính nàng đoạt hết lấy những thứ nguyên bản thuộc về mình. Phượng Thương ôn nhu tươi cười, nụ cười này hẳn phải thuộc về Long Trạch Vũ Nhi nàng, nhưng Mộ Dung Thất Thất lại làm cướp chiếm thước sào*, cướp đi thứ nàng thích! (*chim gáy cướp tổ chim khách)

Đối với biểu tình âm u bất định trên mặt Long Trạch Vũ Nhi cùng với ánh mắt ôm nổi hận cùng tràn ngập ý muốn đoạt lấy kia, Mộ Dung Thất Thất phi thường quen thuộc.

Xem ra, hôm nay sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy! Bất quá lâu rồi cũng chưa gặp chuyện gì thú vị như vậy, hơn nữa chính mình cũng chịu oan ức nhẫn nhục thật lâu, giờ rất thích hợp để phản kích lại. Lại nói tiếp, có người còn thiếu nợ nàng, trước khi rời đi Tây Kỳ quốc cũng nên đòi lại, nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất lộ ra một nụ cười mê huyễn.

Nụ cười trên khóe miệng của Mộ Dung Thất Thất, trực tiếp bị Long Trạch Vũ Nhi quy thành “trào phúng”, cũng hoàn toàn khiến thứ gọi là lý trí, toàn bộ bị cuốn sạch khỏi đầu nàng.

Không được, thứ thuộc về nàng, nàng muốn cướp trở lại! Mộ Dung Thất Thất dựa vào cái gì mà chiếm tiện nghi! Nàng so với Mộ Dung Thất Thất cao quý hơn, so với nàng ta xinh đẹp hơn, chỗ nào đều so với nàng ta đều hoàn hảo hơn, dựa vào cái gì thứ nguyên bản thuộc về chính mình , lại chấp tay dâng tặng cho Mộ Dung Thất Thất!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Công Chúa Nam Phượng Quốc- Minh Nguyệt Hình

Khi Long Trạch Vũ Nhi vừa đứng lên, định chỉ vào mặt Mộ Dung Thất Thất mà gây chuyện, một tiếng “Công chúa Nam Phượng quốc đến!” đánh vỡ hành động của nàng.

Nam Phượng quốc có ý kết giao cùng Tây Kỳ, là chuyện khiến không ít người bàn tán dạo gần đây, về phần Công chúa của Nam Phượng quốc Minh Nguyệt Hình, nghe nói nàng là nữ nhi của Hoàng quý phi Hạ Lan Mẫn, là vị công chúa được sủng ái nhất.

Hiện tại, Minh Nguyệt Hình đến Tây Kỳ, hưởng về vị trí Tĩnh Vương phi, khiến cho sắc mặt đám người quyền quý ở nơi đây có chút biến đổi, nhất là Đao Mộc Tình, Mộ Dung Tuyết Liên cùng Mộ Dung Tâm Liên, ba người đều là nhân vật không tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi chuyện này, tất nhiên sắc mặt chẳng thể nào tốt.

Nếu Long Trạch Cảnh Thiên cùng Minh Nguyệt Hình kết nghĩa vợ chồng, vậy nghĩa là sau này Long Trạch Cảnh Thiên sẽ có Nam Phượng quốc chống lưng, chuyện này đối với sự kỳ vọng của hoàng hậu và Mộ Dung Tuyết Liên về đứa nhỏ trong bụng họ, không phải là chuyện tốt. Mà Minh Nguyệt Hình là công chúa của một nước, mộng làm Vương Phi của Mộ Dung Tâm Liên cũng sẽ đổ vỡ.

Trong lúc nhất thời, một cỗ sóng ngầm lưu chuyển trong tâm các nàng, mặc kệ điểm xuất phát của họ điều gì, mục đích cũng đều như nhau, đều không muốn để Minh Nguyệt Hình làm Tĩnh Vương phi.

Khi ba người còn đang suy tư xem nên ứng phó chuyện này như thế nào, Minh Nguyệt Hình đã chậm rãi đi vào trong điện.

Xa xa, một thân ảnh màu trắng lọt vào mắt mọi người, bộ bạch y kia, như mộng như ảo, khiến cho thiếu nữ này trở nên siêu trần thoát tục. Mà tóc nàng ta, chia làm hai búi, bộ trân châu trang sức trên đầu, vừa nhìn liền biết được làm từ tay thợ nổi tiếng.

Người càng đến gần, một đám có mặt nơi đây không khỏi cảm thán, Nam Phượng quốc thực may mắn, thế nhưng có thể tạo ra một vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy.

“Hình Nhi tham kiến hoàng đế bá bá!” Minh Nguyệt Hình mở miệng, yếu điệu gọi, đặc biệt là tiếng “bá bá” kia, mang theo ý làm nũng của tiểu nữ nhân, khiến người nghe không nhịn được ngửa ngửa, tựa như cảm giác bị cò đuôi chó chạm vào, đúng là một báu vật.

“Ha ha, mau mau ngồi xuống!” Long Trạch Vũ nở nụ cười, không có nam nhân nào có thể khán cự được nữ nhân yêu kiều nhu thuận, mặc dù mỹ nhân này đáng tuổi cháu mình.” Lần trước khi trầm thấy người, người mới bốn năm tuổi, thoáng đã qua mười năm, người cũng đã trở thành một đại cô nương! Khiến trầm không nhịn được mà thấy mình già—”

“Hoàng đế bá bá, người già đâu mà già? Người vẫn như năm đó, anh tuấn tiêu sái.”

Sau khi Minh Nguyệt Hình ngồi xuống, liền vượt hông ngựa Long Trạch Vũ, Long Trạch Vũ nghe vậy, mặt mày hớn hở, mà Đoan Mộc Tình cùng Mộ Dung Tuyết Liên ngồi cạnh hẳn, toàn thân đều nổi da gà.

“Thật chứ? Người không được lừa trầm a!”

“Hoàng đế bá bá, Hình Nhi chưa bao giờ nói dối, thật đấy!” Khi Minh Nguyệt Hình nói chuyện, hạt trân châu to cỡ ngón tay cái trên trán nàng lắc

lắc, tôn lên khuôn mặt khiến người người động lòng, khiến ai nhìn thấy cũng không nhin được xuân tâm nhộn nhạo.

Đáng tiếc— Mộ Dung Thất Thất thầm than trong lòng. Xiêm y cùng trang sức trên người Minh Nguyệt Thịnh đều từ tay nàng mà ra, bộ bạch y kia rõ ràng rất thanh cao phiêu dật, trân châu cũng thanh lịch cao quý, ở trên người Minh Nguyệt Hinh lại hiện ra tia tục khí, thật sự quá uổng, quá lãng phí!

Bất quá dù sao cũng là người mẫu sống, ít nhất có thể khiến thanh danh của Thông bảo trai cùng Tuyệt sắc phường càng thêm vang dội, tiền kiếm được cũng càng nhiều, như vậy còn tạm được.

Minh Nguyệt Hinh tiếp tục xem như xung quanh không có ai mà xu nịnh Long Trạch Vũ. Cảm thấy yến hội này có chút nhàm chán, Mộ Dung Thất Thất dứt khoát cúi đầu, đưa tay cầm bình rượu lên thưởng thức. Ngày thường mình đều dùng chén rượu, chưa từng như hôm nay, dùng đến bình rượu. Bất quá, bình rượu mà Phượng Thương chuẩn bị cũng thật tinh xảo, là Kim Tương ngọc, giá trị xa xỉ, rất hợp với thân phận của hân.

Phượng Thương đối với Minh Nguyệt Thịnh không có chút hứng thú, đối với chuyện Nam Phượng quốc cùng Tây Kỳ hợp tác cũng không hứng thú, điều khiến hân thấy hứng thú chính là vị tiểu vương phi bên cạnh mình.

Khi Mộ Dung Thất Thất ngắm nghía bình rượu, Phượng Thương cũng đưa mắt ngắm nàng.

Khiến cho Phượng Thương kinh ngạc chính là, Mộ Dung Thất Thất tuy rằng có dung mạo bình thường, nhưng đôi tay trắng nõn, ngón tay mảnh khảnh, tựa như một tác phẩm điêu khắc. Trắng như sứ, mềm mịn như lụa, mười đầu ngón tay nhọn nhọn, như măng mọc sau mưa, ngay cả móng tay cái cũng thực xinh xắn đáng yêu, cộng thêm một tầng phấn mỏng phủ

quanh, hồng hồng trắng trắng, nhìn càng thêm xinh đẹp, khiến người ta không nhìn được nghĩ muốn cầm lên vuốt ve âu yếm.

Lúc này, khi Mộ Dung Thất Thất còn say ngủ trên xe ngựa, hai tay giấu trong áo, Phượng Thương không hề thấy được. Mà khi nắm tay nàng, cũng chỉ cảm thấy đó là một đôi tay nhỏ bé phi thường mềm mại, cũng không có nhìn kỹ, đến giờ vừa thấy, lại khiến hắn yêu thích không dứt được, hận không thể mỗi ngày đều cầm trong tay mình mà hảo hảo thưởng thức. Nhận thấy Phượng Thương nhìn chăm chăm đôi tay của mình, Mộ Dung Thất Thất lẳng lặng từ từ đưa tay giấu vào tay áo. Tên Nam Lân vương này không phải có sở thích gì đó biến thái chứ?

Tỷ như, từng có người nghiện chân, nổi hứng sai người cắt hết chân đám hạ nhân, xếp thành một tòa tháp, trên đỉnh tháp là đôi chân ngọc của tiểu thiếp hắn yêu thích nhất.....Nếu Phượng Thương đam mê tay người, thích thu thập tay để xếp thành một tòa tháp, cảnh tượng kia thật sự rất quái dị

Động tác nhỏ của Mộ Dung Thất Thất khiến Phượng Thương ngẩn ra, sau đó lại cười. Nhìn gần như vậy, nên vị tiểu vương phi này mới then thùng? Vậy đến lúc động phòng hoa chúc, có lẽ nàng sẽ đem đầu chui vào trong ngực luôn đi?

Nhưng mà, đôi tay xinh đẹp như thế, vì sao khuôn mặt lại bình thường đến vậy, trừ bỏ đôi con ngươi lạnh lợi kia....Hay là trên người nàng có bí mật gì đó, lẽ nào đeo mặt nạ da người? Nếu thực như vậy, Phượng Ngọc đã hầu hạ Mộ Dung Thất Thất lâu thế ắt sẽ biết được, vì sao đến nàng cũng không nhận ra a?

Ý nghĩ trong đầu hai người hoàn toàn trái ngược, càng nghĩ càng ngớ ngẩn, chỉ có hai đương sự không hề phát hiện ra điều đó. Mà Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất “tương tác” với nhau, rơi vào trong mắt người khác, lại thành hai người tình chàng ý thiếp, trao đổi qua tâm.

“Hừ!” Long Trạch Vũ Nhi đem bình rượu đặt mạnh xuống bàn, tạo nên một tiếng vang thật lớn, khiến Minh Nguyệt Hình ngừng vuốt móng ngựa, cũng khiến Mộ Dung Thất Thất hoàn hồn.

Nhìn theo ánh mắt của Long Trạch Vũ Nhi, Minh Nguyệt Hình liền thấy Phượng Thương, chỉ cần liếc mắt một cái, Minh Nguyệt Hình cảm giác mình dường như gần ngừng thở. Trời ạ! Thiên hạ thế mà có nam nhân xuất sắc đến cỡ vậy, sao hôm nay nàng mới thấy cơ chứ?!

Lúc trước, Minh Nguyệt Hình từng đưa mắt nhìn trộm Long Trạch Cảnh Thiên, đối với vị hôn phu mà mẫu phi an bài, Minh Nguyệt Hình thấy rất vừa lòng, hơn nữa, mẫu phi còn nói, nếu mình lên làm Tĩnh Vương phi, nhất định nàng sẽ giúp mình trở thành Thái tử phi, giúp mình sau này có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng mà hiện tại, nhìn thấy Phượng Thương, nội tâm Nguyệt Hình liền sáng tỏ, Long Trạch Vũ Nhi kia thật chẳng ra gì.

Minh Nguyệt Hình cảm thấy tim mình đập nhanh thật nhanh, máu trong người cũng vọt lên trên mặt, nóng như lửa đốt, quá mức nóng rồi. Từng nghe nói, Nam Lân vương Phượng Thương cũng đến Tây Kỳ, chẳng lẽ người nọ là Phượng Thương sao? Vì sao lại khác xa lời đồn đến thế?

Lúc này là Long Trạch Vũ Nhi, bây giờ lại thêm Minh Nguyệt Hình, xem ra tướng công tương lai của mình thực “thu ong hấp bướm”, Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ trong lòng.

“Khanh khanh, đang suy nghĩ gì vậy?” Phượng Thương vươn tay níu lấy đôi tay giấu dưới tay áo của nàng, thật rất xinh xắn, ngón tay còn không dài đến một nửa ngón tay hăn.

“Vương gia, tất cả mọi người đang nhìn....” Động tác của hăn vô cùng thân thiết, khiến Mộ Dung Thất Thất có chút khó thích ứng, nhưng ở trước

mặt nhiều người, nàng lại không tiện phản kháng, đành phải làm bộ thẹn thùng, như muốn đưa tay rút về, lại bị Phượng Thương cầm lấy.

“Đôi tay của khanh khanh thật đẹp!”

Lời này thốt ra từ miệng Phượng Thương, khiến Mộ Dung Thất Thất càng thêm khẳng định rằng hân mê luyện tay người! Rõ ràng là một người bình thường, sao lại có sở thích kỳ quái như vậy chứ?

Nhìn thấy hai người kia không coi ai ra gì, “vô cùng thân thiết”, Long Trạch Vũ Nhi trực tiếp buông ra một câu:”Không biết xấu hổ!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hãn Thích Bị Ngược?!

Không khí lập tức đông lạnh, Phượng Thương giương mắt băng lãnh nhìn Long Trạch Vũ Nhi, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, “Người nói ai? Lập lại lần nữa xem?”

Lời nói của Phượng Thương, khiến cho cả cung viên đều bị đóng băng, cả người hãn phát ra từng trận hàn khí, ngay cả Long Trạch Vũ ngồi ở trên cao cũng đều cảm thấy một trận rét lạnh. Khó trách ở Bắc Chu, có đồng dao nói rằng thà đắc tội với thiên tử, chớ đừng đắc tội với Quỷ Vương.....

“Ta, ta –” Long Trạch Vũ Nhi trở nên lắp bắp, không biết vì sao, thời điểm nàng định khua môi khua mép chối, liền bắt gặp ánh mắt Phượng Thương dày đặc sát ý kia, lập tức nuốt vào, hàm răng đánh vào khánh khách rung động, không phải vì tức giận, mà vì sợ hãi.

Sát khí trong ánh mắt người nọ thật là dễ sợ, mà loại sát khí này lại bất đồng với người bình thường, ắt hẳn đã trải qua ranh giới sống chết nơi chiến trường, mới có lệ khí khiến cho người ta lạnh đến đáy lòng như vậy. Nói trắng ra, Long Trạch Vũ Nhi bất quá là công chúa được nuôi dưỡng ở thâm cung, chưa từng gặp qua hoàn cảnh như vậy.

“Ta, ta –”

Đúng lúc toàn bộ điện Thái Hòa bởi vì Long Trạch Vũ Nhi ngu xuẩn mà sa vào hầm băng của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu mở miệng, “Vương gia, ta đói bụng.”

Một tiếng “Ta đói bụng” đã đem sự tức giận Phượng Thương đè ép đi xuống, Phượng Thương thu hồi hàn ý trên người, ánh mắt đầy ý cười,

chuyện có quan trọng đến cỡ nào, cũng không quan trọng bằng Mộ Dung Thất Thất.“Khanh khanh, người muốn ăn cái gì? Ta gấp cho người!”

“Măng khô!” Mộ Dung Thất Thất chỉ vào đồ ăn bên tay trái Phượng Thương.

“Hảo!”

Nhất thời không khí thoải mái xuống chút, lúc này còn như đông lạnh, bây giờ đã thành ngày xuân ấm áp. Mộ Dung Thất Thất thế nhưng lại có thể làm dịu được cảm xúc của Phượng Thương, khiến trong mắt mọi người hiện kinh ngạc, càng không nói người này đang ở địa vị cao, ánh mắt đối đãi Mộ Dung Thất Thất lúc này càng thêm bất đồng.

Thấy Phượng Thương đặt toàn bộ lực chú ý ở trên người Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Hình vội vàng đứng lên,“Hoàng đế bá bá, Hình nhi lần này chuẩn bị riêng vũ đạo “Sóng” hiến cho ngài!”

“Hảo hảo hảo!”

Long Trạch Vũ ước gì có người có thể khiến bầu không khí thoáng hơn một chút, Long Trạch Vũ Nhi vừa rồi thật sự rất hồ đồ , dám nói Phượng Thương như vậy. Long Trạch Vũ vì việc hãn có một nữ nhi lỗ mãng như vậy, sợ Phượng Thương sẽ khiến cung đình đổ máu, lúc này lại có Minh Nguyệt Hình chủ động biểu diễn, Long Trạch Vũ đương nhiên ủng hộ hai tay.

Nhạc vang lên, Minh Nguyệt Hình bắt đầu múa. Không thể không nói rằng vòng eo của nàng phi thường mềm mại, biểu tình cũng cực kỳ điêu luyện, đem vẻ đẹp, sự e lệ của nữ tử phô diễn hết thảy, hấp dẫn sự chú ý mọi người.

Long Trạch Cảnh Thiên cầm chén rượu, nhìn xem vũ đạo, ánh mắt vô hồn lại lạc trên người vị “tình nhân” kia.

Sự xuất sắc của Phượng Thương, nằm ngoài ý liệu của Long Trạch Cảnh Thiên, nhưng thật đúng với câu, “Trăm nghe không bằng một thấy”. Vô luận có nghe qua bao nhiêu lời đồn, cũng không bằng khi tận mắt nhìn người. Long Trạch Cảnh Thiên tuy rằng là người hoàng thất, cũng là nhân tài kiệt xuất, nhưng hiện tại nếu so với Phượng Thương, hẳn không muốn thừa nhận cũng không được vì chính mình vốn kém hơn kẻ kia.

Về phần Mộ Dung Thất Thất, hôm nay lại kinh diễm lòng người, trong đầu Long Trạch Cảnh Thiên không tự chủ nghĩ đến lúc trước khi nhìn thấy Độc Tiên Nhi trong rừng. Rõ ràng Mộ Dung Thất Thất ngũ quan thường thường, hẳn lúc trước cũng có gặp qua nhiều lần, nhưng trong đầu vẫn đang nghĩ tới hai người này, ngay cả chính Long Trạch Cảnh Thiên cảm thấy mình có chút quái lạ.

Thái độ của Long Trạch Cảnh Thiên, khiến cho Mộ Dung Tâm Liên ngồi ở bên người hẳn nghĩ rằng hẳn nhìn trúng Minh Nguyệt Hình, nhìn về phía nữ tử đang vui vẻ khiêu vũ kia, trong tay Mộ Dung Tâm Liên toát ra mồ hôi lạnh.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu Minh Nguyệt Hình cùng Long Trạch Cảnh Thiên kết phu thê, nàng nên làm cái gì bây giờ? Công chúa là chính thất, mặc dù nàng sinh hạ nhi tử, bất quá cũng là con của vợ kế, căn bản không thể thành trưởng tử!

Không được! Không thể để cho Minh Nguyệt Hình nhập phủ! Chỉ có Mộ Dung Tâm Liên nàng mới có thể làm Tĩnh vương phi, mới có tư cách làm hoàng hậu tương lai! Trong chớp mắt, Mộ Dung Tâm Liên đã hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Minh Nguyệt Hình tranh cao thấp một trận, không thể để cho vị trí của mình bị người khác chiếm lấy!

Mặt khác, Minh Nguyệt Thịnh ngồi một bên vẫn một thân tử y như trước, trên bàn là hồ lô rượu bảo bối của hắn. Duy nhất không giống là hôm

nay đầu của hắn được búi lên gọn gàng, nhưng mà trên trán vẫn phất phơ vài sợi tóc, để lộ ra bản tính vốn có của chủ nhân

Minh Nguyệt Thịnh tự rót rượu tự uống, cũng không cứng nhắc ngồi như người khác, ngược lại tìm một tư thế thoải mái mà dựa vào, ánh mắt không rời khỏi Mộ Dung Thất Thất.

Mấy ngày không gặp, ngạo khí trên người cô gái này tựa hồ càng cường đại. Vừa rồi Phượng Thương toả ra lệ khí cực mạnh, nàng ở gần hắn nhất chẳng những không sợ, ngược lại còn nhẹ nhàng nói một câu liền giải vây, xem ra năng lực nữ tử này rất lớn! Có lẽ, Phượng Thương cũng phát hiện ra sự đặc biệt của nàng.....

Minh Nguyệt Hình ra sức uốn éo eo thon, đôi mắt luôn hướng về phía Phượng Thương.

Bất quá, Phượng Thương đối với Minh Nguyệt Hình một chút hứng thú cũng không có, hiện tại hắn quan tâm nhất chính là tiểu vương phi nhà mình, trăm ngàn lần lo lắng nàng bị đối. Rốt cuộc, hắn thế nhưng lại càng thích thú, không màng tới thân phận Vương gia, ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất giúp nàng gấp thức ăn.

“Ăn nhiều một chút nha, nàng rất gầy, mập thêm một chút sẽ tốt hơn –”

Một câu của Phượng Thương, khiến cho Mộ Dung Thất Thất xém cắn đầu lưỡi. Thêm thật? Hắn thích nữ nhân mập?

“Vương gia, ta ăn nhiều cũng không mập.”

“Nha –” Nghe xong lời Mộ Dung Thất Thất nói, Phượng Thương có chút dăm chiêu nhìn nàng, nhìn thật lâu, lại nói ra một câu, “Khanh khanh, ta

nghe nói nữ nhân sau hôn nhân, sau khi phu thê ân ái sẽ trở nên nở nang. Không bằng chúng ta sớm ngày thành thân đi!”

“Khụ khụ –” Mộ Dung Thất Thất trực tiếp sặc. Lời vị Vương gia tựa hồ làm mọi người sợ hãi không ngớt, cái gì vợ chồng ân ái? Các vị phu nhân của hãn đều không thể sống qua đêm tân hôn sao! Sớm ngày thành hôn, chứ không phải là sớm ngày siêu sinh?!

“Khanh khanh, người hiểu nhầm rồi !”

Tựa hồ đã nhận ra đầu óc Mộ Dung Thất Thất tràn ngập ý tưởng này, Phượng Thương đem khuôn mặt yêu nghiệt kia để gần, cặp mắt đẹp khóa chặt mắt Mộ Dung Thất Thất, nhận thức còn thật sự nghiêm túc nói:“Khanh khanh, ta không ăn thịt người!”

“Phốc –” Rốt cục, Mộ Dung Thất Thất cũng không nhịn được, phun toàn bộ đồ ăn trong miệng lên mặt Phượng Thương.

“Ách.....” Thấy trên mặt Phượng Thương vương vãi đồ ăn, Mộ Dung Thất Thất cười xấu hổ, đôi tay nhỏ bé vội vàng lấy ra khăn tay lau mặt hãn,“Vương gia, ta không phải cố ý , chính là ta không nhịn được.....”

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất phun thức ăn lên mặt Phượng Thương, Long Trạch Vũ Nhi nở nụ cười. Nghe nói Phượng Thương này mắc bệnh khiết phích*, Mộ Dung Thất Thất như vậy, hãn có thể không giết nàng sao? (*bệnh sạch sẽ quá mức)

Nguyên bản ánh mắt mọi người đang chú ý đến Minh Nguyệt Hinh, hiện tại lại hướng về phía Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương. Trong lúc nhất thời, không khí so với vừa rồi càng thêm quỷ dị, nhiều người thầm mặc niệm trong lòng cầu nguyện Mộ Dung Thất Thất. Chộc phải Quý Vương, người tự cầu phúc đi!

Phượng Thương tựa hồ cũng không nhận thấy khác thường của người khác, ngược lại hưởng thụ sự “Hầu hạ” của Mộ Dung Thất Thất. Tay nàng quả nhiên thực mềm, lại còn tỏa ra mùi thơm ngát tự nhiên. Cổ mùi này bất đồng với vị son phấn trên người nữ tử, ngược lại mang theo một cổ hương vị tự nhiên ngọt ngào, có vị táo thanh tao.

Đúng, chính là mùi táo! Nghĩ như vậy, ánh mắt Phượng Thương bắt đầu nhìn qua đôi môi đỏ mọng của Mộ Dung Thất Thất. Không biết hương vị nơi đó có phải hay không cũng là mùi táo! Ngây ngô, mang theo vị ngọt dịu.....

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Vị Mẫu Thân Đáng Khinh

Nếu Mộ Dung Thất Thất hiện tại trong đầu óc Phượng Thương tràn ngập ý nghĩ muốn nhắm nháp hương vị đôi môi của nàng, nhất định sẽ thẳng thường giáng một bạt tai, dùng đôi tay nhỏ nhắn mà Phượng Thương yêu thích để “hỏi thăm” khuôn mặt của hân.

“Vương gia, hay là ngài hãy đi thay y phục—” Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất đã lau hết thức ăn trên mặt Phượng Thương, nhưng bạch y tuyết trắng vẫn rất bẩn, không thể nào lại tiếp tục mặc.

Mộ Dung Thất Thất sau một hồi lau chùi, cuối cùng đành từ bỏ ý định, vẻ mặt áy náy, tựa như tiểu hài tử làm sai chuyện, đang nghiêm túc nhận lời răn dạy của “người lớn”.

Bộ dáng kia, muốn bao nhiêu nhu thuận có bao nhiêu nhu thuận, muốn bao nhiêu đáng yêu có bao nhiêu đáng yêu, Phượng Thương thấy vậy, trong lòng cười đến nở hoa, xem ra, nữ nhân của mình cũng thật biết cách chọc người cười. Lại nhìn đến trên người, đích thực quá bẩn, bộ dáng thật chẳng ra gì.

Nếu là trước đây, Phượng Thương đã sớm đi thay y phục, nhưng mà hôm nay lại khác, nếu đi, vậy phải để Mộ Dung Thất Thất ở đây một mình, còn nữa, chưa chắc đám người xung quanh sẽ không gây phiền toái.... Nghĩ vậy, Phượng Thương nhẹ giọng hỏi Mộ Dung Thất Thất: “Khanh khanh, ta đi nhanh thôi, có thể chứ?”

“Có thể chứ?” Nếu Mộ Dung Thất Thất nói không, hân hân không rời đi, nhưng nếu nàng bảo hân đi, vậy nàng có thể ứng phó với chuyện sau đó

không a.

Thấy Phượng Thương quan tâm đến mình như vậy, Mộ Dung Thất Thất rất cuộc nở ra nụ cười chân thành đầu tiên trong ngày:”Vương gia cũng không phải đi luôn không trở về, ta ở chỗ này chờ người.”

Một câu “Ta chờ người”, khiến tim của Phượng Thương kích động nhảy lên, nguyên lai cảm giác có người đợi mình, là tư vị tốt đẹp như thế này.

“Chờ ta!” Phượng Thương chạm vào tay Mộ Dung Thất Thất, đứng dậy, quét mắt liếc chung quanh một vòng, đặc biệt trừng mắt nhìn Long Trạch Vũ Nhi một trận, nhìn đến mức khiến nàng ta run run.

Biết Phượng Thương lo lắng khi hắn không ở đây, Long Trạch Vũ Nhi sẽ gây sự với mình, cho nên mới uy hiếp nàng ta như vậy, trong lòng Mộ Dung Thất Thất có chút chút cảm động. Ít nhất, cho đến hiện tại, biểu hiện quan tâm của nam nhân này đối với mình không hề giả dối, nếu điều đó là giả, vậy nam nhân kia rất xứng để nhận giải nam diễn viên xuất sắc nhất trong lễ Oscar.

“Ta sẽ nhanh chóng trở lại—” Phượng Thương được cung nhân dẫn đến Thiên điện để đi thay quần áo, điện Thái Hòa bởi vì hắn rời đi, không khí trở nên thoáng hơn rất nhiều.

Không hề nhìn thấy Phượng Thương tức giận mắng Mộ Dung Thất Thất, lại đối với nàng hoàn toàn ngược với dự đoán của mình, khiến nhiều người âm thầm tiếc nuối trong lòng. Chỉ trong chốc lát, ca vũ tiến lên, cả điện lại tiếp tục náo nhiệt.

Ánh mắt của Long Trạch Cảnh Thiên dường như vẫn dừng ở trên người Minh Nguyệt Hình- công chúa của Nam Phương quốc, khiến cho Mộ Dung Tâm Liên bên cạnh hắn không ngừng ăn dấm chua, càng thêm khẳng định rằng Long Trạch Cảnh Thiên coi trọng Minh Nguyệt Hình, cũng càng thêm bất an, lo lắng cho tương lai của mình.

Suy nghĩ trong chốc lát, Mộ Dung Tâm Liên rốt cuộc đứng lên, nàng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, tài nghệ cũng vô tình xuất chúng, không thể cứ để Minh Nguyệt Hình chèn ép như vậy, nàng cũng muốn phô bày kỹ thuật múa của mình cho mọi người xem, cũng muốn chiếm lấy tâm của Long Trạch Cảnh Thiên.

Mộ Dung Tâm Liên chủ động “xin giết giặc”, khiến Long Trạch Vũ thật cao hứng, kỹ thuật múa của Minh Nguyệt Hình rất xuất sắc, Tây Kỳ quốc ta không thể nào lại chịu thua kém Nam Phượng quốc a: “Trẫm cho phép!”

Thấy Mộ Dung Tâm Liên định khiêu vũ, trên mặt Đao Mộc Tình cùng Mộ Dung Tuyết Liên hiện ra nụ cười thần bí khó lường, hai mắt nhìn chăm chăm về phía bụng của Mộ Dung Tâm Liên, không hề chớp mắt.

Tuy rằng biết được mình đang mang thai, cần tĩnh dưỡng, nhưng hiện tại đang ở trong một cuộc đấu tranh sinh tồn, Mộ Dung Tâm Liên không nghĩ cứ như vậy buông tha cho vị trí Vương phi. Nàng quyết định đánh cược một lần, lấy đứa nhỏ trong bụng để cược. Nếu không có đứa nhỏ, nhưng có thể có thể chiếm được tình yêu của Long Trạch Cảnh Thiên, chiếm được vị trí Vương phi, như vậy vẫn tốt a! Nếu đứa nhỏ không có việc gì, mà nàng có thể làm Vương phi, chuyện tốt song hành như vậy càng tốt hơn!

Đứa nhỏ, tương lai của mẫu thân phụ thuộc vào giờ phút này, người nhất định phải cố gắng tranh đấu a! Khi lên sân khấu, Mộ Dung Tâm Liên nhẹ nhàng sờ sờ cái bụng của mình. Động tác này dừng lại trong mắt của Long Trạch Cảnh Thiên, khiến hắn lạnh lùng cười một trận. Nữ nhân này thực sự muốn uy quyền đến điên rồi! Vì đuổi theo danh lợi, nàng dám đem tánh mạng của con mình ra đánh cược, đứa bé kia có một mẫu thân như vậy, quả thực là chuyện đáng buồn.....

Nhìn thấy Mộ Dung Tâm Liên như vậy, Long Trạch Cảnh Thiên không nhịn được nhớ đến mẫu thân của mình, Hiền phi Hà Hân Nhi.

Hà Hân Nhi dù đã qua đời nhiều năm, nhưng giọng nói, dáng điệu, nụ cười của nàng vẫn luôn được Long Trạch Cảnh Thiên cẩn thận gìn giữ trong lòng. Trước kia, Thái y đã nói rằng thân mình của nàng quá yếu ớt, không nên sinh con, nhưng khi nàng hoài thai, nàng vẫn kiên trì muốn sinh hạ đứa bé, cho nên mới có Long Trạch Cảnh Thiên trên đời.

Tuy rằng năm năm sau đó, Hà Hân Nhi luôn sống trên giường bệnh, cũng bởi vì thân thể yếu đuối mà mất đi sự sủng ái của Long Trạch Vũ, nhưng nàng vẫn luôn yêu thương che chở Long Trạch Cảnh Thiên, không mong gì hơn, chỉ muốn hạnh phúc. Thậm chí đến phút cuối khi nàng sắp rời nhân thế, Hà Hân Nhi cũng không quên thỉnh cầu Long Trạch Vũ chiếu cố Long Trạch Cảnh Thiên.

So sánh với Hà Hân Nhi, Mộ Dung Tâm Liên hoàn toàn không có tư cách để làm mẹ! Cũng không xứng để làm mẹ! Long Trạch Cảnh Thiên hừ lạnh một tiếng, trong lòng đã thầm phán tội chết cho Mộ Dung Tâm Liên.

Trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên nghi gì, Mộ Dung Tâm Liên chẳng thể nào biết được. Thân thể nàng dần lắc lư theo âm nhạc, vũ điệu này là một vũ điệu đặc sắc của người dân Tây Kỳ quốc- Thái Trà vũ*.(điệu nhảy hái trà)

Y phục của Mộ Dung Tâm Liên quá mức hoa lệ, hoàn toàn không hợp với ý nghĩa của điệu nhảy, nhưng khả năng khiêu vũ của nàng thực vô cùng tốt. Dù sao để giành được vị trí đệ nhất mỹ nhân, nàng đã bỏ ra không biết bao nhiêu sức lực, vô luận cầm kỳ hay thi họa, nàng đều luyện đến mức tốt nhất có thể.

Đám hồ li ở nơi này đều biết chuyện Minh Nguyệt Hình lần này đến đây vì muốn kết duyên với Long Trạch Cảnh Thiên, nên sau khi nhìn thấy vị Trắc Phi của Tĩnh vương biểu diễn xong, trong lòng liền hiểu rõ tất cả. Hóa ra vị Trắc phi này vì không muốn lòng Tĩnh vương bị nữ nhân khác chiếm lấy, cho nên có ý muốn phân cao thấp với công chúa Nam Phượng quốc.

Xem ra lại có trò hay! Đám “khán giả” lúc này bởi Mộ Dung Thất Thất mà mất hứng, bây giờ lại hăng hái ngó lên. Không biết trong trận đấu sắc mùi thuốc súng này, ai sẽ là người chiến thắng, rất nhiều kẻ âm thầm suy đoán trong lòng.

Mà đương sự- Minh Nguyệt Hình, lúc này lại đặt tâm trên người Mộ Dung Thất Thất. So với Long Trạch Cảnh Thiên, hiện tại người khiến nàng sinh ra hứng thú chính là Phượng Thương, mà Vương phi của Phượng Thương chính là Mộ Dung Thất Thất, ắt sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của nàng.

Chỉ trong chốc lát, Minh Nguyệt Hình liền biết được “quá khứ huy hoàng” của Mộ Dung Thất Thất.

Hừ! Bất quá chỉ là một phế vật bị đẩy đi làm ” kẻ chết thay” thôi, Mộ Dung Thất Thất có tư cách gì tranh đấu với nàng?!

Minh Nguyệt Hình không tin Phượng Thương tình nguyện chọn một cái phế vật làm Vương phi mà lại không động tâm với nàng- công chúa của một nước! Nam nhân, yêu giang sơn cũng thích thể diện. Mộ Dung Thất Thất không xinh đẹp bằng nàng, bối cảnh phía sau nàng ta cũng chẳng thể bì kịp với nàng. Trận này, nàng thắng chắc rồi!

Bất quá, Minh Nguyệt Hình cẩn thận hơn Long Trạch Vũ Nhi nhiều. Vừa rồi Phượng Thương rất quan tâm Mộ Dung Thất Thất, những người để ý đều thấy vậy, nên nàng không thể hành động lỗ mãng, để tránh lại giống như Long Trạch Vũ Nhi ngu ngốc, còn chưa tranh đấu, liền thua ngay trước khi bắt đầu!

Hiện tại, trong đầu Minh Nguyệt Hình đều là những ý nghĩ làm cách nào mới khiến Phượng Thương chú ý, như thế nào mới được hân ái, nàng căn bản không thèm để ý đến Mộ Dung Tâm Liên, cũng đem toàn bộ những lời dận dò của Hạ Lan Mẫn trước lúc rời đi vứt hết sau đầu.

Đợi đến lúc Mộ Dung Tâm Liên thở hồng hộc dừng lại, Long Trạch Vũ liền mở miệng: “Khen thưởng!” Long Trạch Vũ tựa hồ thật cao hứng.

Một tiếng “Khen thưởng” kia khiến Mộ Dung Tâm Liên cảm thấy như mình đã thắng được một nửa, một nửa còn lại phải dựa vào vận khí! Nàng nhin không được nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, nghĩ muốn xem biểu hiện của hắn đối với mình có hài lòng hay không.

QUÝ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Vương Gia, Bọn Họ Khi Dễ Ta!

Long Trạch Cảnh Thiên hướng Mộ Dung Tâm Liên mỉm cười, nụ cười này khiến cho tâm trạng bất an của Mộ Dung Tâm Liên dần bình tĩnh lại. Tới bây giờ, hắn đều lạnh lùng như băng, hiện tại lại hướng nàng mà nở nụ cười, chứng tỏ rằng hắn đã chú ý đến màn vũ đạo của nàng, hắn thích! Mộ Dung Tâm Liên rất vui vẻ, nhẹ nhàng bước về bên người Long Trạch Cảnh Thiên ngồi xuống.

“Trắc Vương phi, đây là hoàng hậu nương nương ban thưởng cho người.” Một cung nữ đi tới trước mặt Mộ Dung Tâm Liên, đặt một cái đĩa điểm tâm cùng một ly rượu ngon xuống, rồi lặng lẽ lui .

Mộ Dung Tâm Liên ngẩng đầu, nhìn thấy Long Trạch Vũ gật đầu với mình, nàng biết vừa rồi nàng biểu hiện không tệ, được Hoàng Thượng khen ngợi, chắc chắn đã khiến hắn an tâm. Nghĩ như vậy, Mộ Dung Tâm Liên lại thêm cao hứng, sẵn có chút nóng và khát nước, trực tiếp ăn điểm tâm, nâng cốc uống hết.

“Hoàng đế bá bá, Hình nhi ở Nam Phượng có nghe nói qua, Hoàng quý phi Tây Kỳ quốc cùng Trắc phi của Tĩnh vương là tỷ muội, hai người đều là đệ nhất mỹ nhân, hơn nữa tài nghệ song tuyệt. Vừa rồi nhìn kỹ thuật nhảy của Trắc phi nương nương, đáy lòng Hình nhi không khỏi bội phục, xem ra Mộ Dung phủ tiểu thư nhà bọn họ đều thật tài giỏi, cũng không biết Mộ Dung Tam tiểu thư có phải hay không cũng xuất chúng giống như hai vị tỷ tỷ của nàng –”

Lời nói của Minh Nguyệt Hình đem ánh mắt mọi người hấp dẫn lên trên người Mộ Dung Thất Thất, biết tâm tư đối phương, Mộ Dung Thất Thất chỉ

cúi đầu, không coi ai ra gì, đùa nghịch ngón tay chính mình, giống như không nghe được lời Minh Nguyệt Hình nói, lại giống như không hề biết rằng nàng ta đang cố ý khiến nàng xấu mặt.

“Này –” Long Trạch Vũ nhìn đến bộ dáng Mộ Dung Thất Thất, có chút khó xử.

Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất là Mộ Dung quý phủ Tam tiểu thư, nhưng bây giờ nàng còn có thêm một thân phận khác, là Vương phi của Nam Lâm vương Bắc Chu. Hơn nữa vừa rồi mọi người đều thấy Phượng Thương thực rất chăm lo, bảo vệ Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Vũ cho dù có hồ đồ, cũng sẽ không tìm Mộ Dung Thất Thất mà gây chuyện.

Lúc này người vui vẻ nhất chính là Long Trạch Vũ Nhi, có Minh Nguyệt Hình ra tay trước, nàng chỉ cần thêm dầu vào lửa sau, không tin ngọn lửa này không bùng cháy.

“Tam tiểu thư, đây là cung yến, mọi người đều vui vẻ với nhau, Hình công chúa và Tâm Liên hoàng tẩu đều nhảy một khúc, không bằng người cũng để cho chúng ta mở rộng tầm mắt được không?”

Long Trạch Vũ Nhi tham gia, làm cho chuyện này càng trở nên thêm thú vị, Mộ Dung Thất Thất rốt cục cũng ngẩng đầu, lộ ra một cái mỉm cười hồn nhiên.

“Chiếu thư Hoàng Thượng đã chiếu cáo thiên hạ là giả hay sao? Vì sao mọi người đều không biết bản cung đã là Chiêu Dương công chúa? Hay là, vị công chúa được Hoàng thượng sắc phong này không thể so với công chúa hoàng thất tôn quý, cho nên mới muốn nàng ta như kỹ nữ lầu xanh mà nhảy một điệu lấy lòng người ta, mua vui cho người?”

Lời Mộ Dung Thất Thất nói ra làm cho sắc mặt Minh Nguyệt Hình cùng Mộ Dung Tâm Liên đại biến, lời này có ý tứ gì? Là châm chọc hành vi các nàng vừa rồi giống như nghệ kỹ sao? Cả hai người đều hung tợn trừng mắt

nhìn Mộ Dung Thất Thất, nhưng đối phương vẫn bày ra biểu tình “Ta thực vô tội”, nhất thời làm cho lửa giận trong lòng hai người càng hừng hực thêm.

“A, phế vật chính là phế vật, cho dù có đội mũ công chúa, cũng bất quá vẫn chỉ là một phế vật.” Thừa dịp Phượng Thương không có ở đây, Long Trạch Vũ Nhi tiếp tục dùng ngôn ngữ ác độc công kích Mộ Dung Thất Thất.

Dù sao nhược điểm của đối phương vẫn ở trong tay nàng, cùng lắm thì đem chuyện gièm pha của Mộ Dung Thất Thất công bố cho mọi người. Như vậy Phượng Thương cũng sẽ không muốn thú một Vương phi làm đầy việc xấu, huống chi nàng đã không còn hoàn bích đâu! Chuyện tối mật này của Mộ Dung Thất Thất, khẳng định Phượng Thương còn chưa biết!

Đối với lời nói của Long Trạch Vũ Nhi, không có người nào lên tiếng phản đối, Long Trạch Vũ, Đoan Mộc Tình cùng với Mộ Dung Tuyết Liên cho dù có nghe nhưng cũng không có người nào ngăn cản.

Nhìn bộ dáng thờ ơ lạnh nhạt của những người này, trong lòng Mộ Dung Thất Thất cười lạnh. Vừa rồi Phượng Thương còn ở đây, bọn họ giống như chuột thấy mèo, thở cũng không dám thở mạnh, lúc này lại thực bất đồng, nói chuyện độc ác, thật sự là một đám chó chỉ biết nhìn mặt chủ!

“Đang nói chuyện gì vậy?” Khi Mộ Dung Thất Thất chuẩn bị phản kích, một đạo âm thanh ôn nhu vang lên bên tai nàng, Phượng Thương sau khi thay đổi quần áo sạch sẽ đã trở lại đây.

Nhìn thấy Phượng Thương, sắc mặt Long Trạch Vũ Nhi đại biến, không biết những lời nói móc châm chọc vừa rồi của nàng có bị Phượng Thương nghe thấy không..... “Vương gia, người đã trở lại!” Mộ Dung Thất Thất ngẩng mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trông thật ủy khuất, đôi mắt long lanh đầy

hơi nước thoáng chốc rơi lệ, chảy xuống hai má đỏ hồng, rơi ở trên mu bàn tay của Phượng Thương.

“Sao lại thế này!”

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất rơi lệ, Phượng Thương cảm thấy tâm của mình thật đau , lệ khí trên người cũng bùng nổ theo,“Khanh khanh, ai dám khi dễ người ? Nói, bốn vương sẽ làm chủ cho người!”

Lời của Phượng Thương rơi đến tai Long Trạch Vũ, khiến lòng nàng ta run lên.

Phượng Thương đã nói được thì làm được, cho dù hiện tại hãn đang ở Tây Kỳ quốc, nhưng nếu hãn muốn giết người, thì cho dù hoàng đế Long Trạch Vũ cũng không ngăn được . Tuy rằng Phượng Thương chỉ dẫn theo một ngàn ưng vệ tới đây, nhưng đám ưng vệ kia đều là đội quân tinh nhuệ nhất, vạn nhất Phượng Thương muốn lật hoàng cung của hãn, cũng không phải không có khả năng .

“Bọn họ!” Ngón tay Mộ Dung Thất Thất chỉ một vòng toàn bộ người ở trong yến hội, đem tất cả mọi người đang xem kịch đều chỉ trợn, khiến cho tâm của Long Trạch Vũ cũng run run theo.

“Đừng sợ!” Phượng Thương đem Mộ Dung Thất Thất ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng thay nàng lau nước mắt,“Xem ra vết sẹo của Tây Kỳ quốc vào mười lăm năm trước thật tốt lắm, cho nên ở trong mắt chư vị, Bắc Chu không là cái gì, Phượng Thương cũng không là cái gì, cho nên, các người mới dám có ý sỉ nhục ái phi của bốn vương.....”

Lời Phượng Thương nói ra rất chậm, nhưng cũng cực kỳ mềm nhẹ, giống như miêu tả một việc gì đó, tựa hồ không có lực sát thương gì, nhưng khiến đám người nghe hãn nói vậy lại đứng ngồi không yên.

Ai cũng đều biết Bắc Chu là quốc gia mạnh nhất ở trong tứ quốc , lực lượng quân sự cũng cường thịnh nhất, hơn nữa hoàng đế Bắc Chu, Hoàn Nhan Liệt đã tâm bình bực, phi thường thích chiến đấu, Phượng Thương lại kỳ tài trăm năm khó gặp, hơn nữa vị Nam Lân vương này tính tình quái đản, nếu hắn muốn lấy cớ này phát động chiến tranh, hậu quả thực không chịu nổi!

“Hiếu lắm, đều là hiếu lắm!” Long Trạch Vũ xua tay giải thích, nhìn Mộ Dung Thất Thất cầu tình, nhờ nàng cấp cho lời giải thích.

Vừa rồi bày một bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, lúc này đây lại cầu tình nàng? Chẳng lẽ Mộ Dung Thất Thất nàng là người dễ dây vào như vậy sao? Mộ Dung Thất Thất cắn khóe miệng, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống, Phượng Thương hoảng hốt liên tục lau lệ trên mặt nàng, hàn khí trên người phát ra càng lúc càng dày đặc hơn.

“Vương gia, bọn họ nói ta là phế vật, cười ta vì cái gì cũng không biết. Ta giải thích, cũng không có người tin tưởng, mọi người đều nói Hình công chúa và Bình Dương công chúa đúng, không có ai tin tưởng ta.....” Mộ Dung Thất Thất ôn nhu nói, đầy vẻ vô tội cùng ủy khuất, thanh âm làm cho người ta nghe liền muốn đem tiểu đáng thương này ôm vào trong ngực mà che chở.

Nghe xong lời Mộ Dung Thất Thất nói, Long Trạch Vũ chỉ muốn phun huyết. Cái gì gọi là thêm mắm thêm muối, cái gì gọi là lửa cháy đổ thêm dầu? Những lời này Mộ Dung Thất Thất sao có thể nói ra ? Lại nói trôi chảy như vậy? Chẳng những mỗi Long Trạch Vũ giật mình, những người khác nghe xong lời này cũng thiếu chút nữa liền hôn mê.

Xem ra vị Chiêu Dương công chúa này hoàn toàn có thể đổi trắng thay đen! Minh Nguyệt Thịnh ngồi một bên lộ ra mỉm cười đầy ý tứ hàm xúc, vừa rồi còn lo lắng rằng nàng sẽ bị người trêu đùa, xem ra, sự lo lắng của hắn là dư thừa. Nữ nhân này là cao thủ trên cả cao thủ!

Mà nhìn thấy bộ dáng Mộ Dung Thất Thất “làm nũng” đối với Phượng Thương, trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên lại có cảm giác là lạ . Nếu lúc trước hắc kiên trì, thì hiện tại người ôm nàng có phải là hắc hay không?

“Vương gia, ta không phải là phế vật, nếu không tin, ta có thể cùng so tài với các nàng! Thật sự, ta sẽ không để cho ngươi mất mặt!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cược Mạng Sống Của Các Người!

“Kẻ nào dám nói khanh khanh là phế vật? Khanh khanh so với các nàng thì càng hoàn hảo hơn! Khanh khanh muốn so tài gì với họ? Bọn họ không tin nàng, ta tin, ta cược mười vạn lượng vàng, cược khanh khanh thắng!”

Mười vạn lượng vàng! Đám người xung quanh không nhìn được kinh hô! Nghe nói bộ “Kim Lũ Y” trên người Mộ Dung Thất Thất trị giá một vạn lượng vàng, vị Nam Lân vương này cũng thật chịu chơi!

Lúc này, mọi người đều nhìn Mộ Dung Thất Thất chăm chăm, muốn tìm chút ưu việt trên người nàng. Nhìn tới nhìn lui, bất quá cũng chỉ là một giai nhân thanh tú, thanh thuần đáng yêu, cũng chẳng có chút khí chất yêu mị của hồ ly, nhưng sao lại có thể mê hoặc vị Nam Lân vương này, bắt tâm hãn xoay quanh nàng, khiến hãn ra mặt bảo vệ nàng, làm chỗ dựa cho nàng a? Thực không biết sao nữa.....

“Vương gia, nói chuyện bằng tiền, rất dung tục, như thế nào xứng với thân phận của Vương gia chứ!”

Đang lúc khiến người người hít khí lạnh, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu mở miệng nói:”Vả lại, ngài bảo vệ ta như vậy, sợ lại dọa hai vị tỷ tỷ, khiến các nàng không dám lộ mặt gặp người nữa a? Nếu vậy, tựa hồ không công bằng với hai vị công chúa tỷ tỷ.... “

Không công bằng? Phượng Thương nhếch miệng mỉm cười, xem ra vị tiểu vương phi của hãn tìm được niềm vui rồi:”Khanh khanh, nàng muốn thế nào?”Trong ngực, tiểu nhân nhi* toát ra hương thơm ngát, khiến cho

hắn rất mê luyện. Thôi, tùy nàng nháo đi, nháo chán rồi, hắn sẽ giúp nàng dọn tàn cuộc, như vậy đi—

“Chỉ là trò chơi của đám nữ nhân bọn ta thôi, không liên quan đến những người khác!”

Mộ Dung Thất Thất đứng lên, đi đến giữa đại điện, cười cười nhìn Long Trạch Vũ Nhi cùng Minh Nguyệt Hình, khuôn mặt trơn bóng như ngọc, căn bản không hề nhìn thấy vệt nước mắt lúc này.

“Ba ta hãy vui đùa một chút, thấy được chứ? Đừng đem danh phận công chúa khoe ra, cũng đừng lấy chức vị Vương gia, Hoàng thượng, vân vân ra hù dọa người, chúng ta cược bằng chính mình, thế nào?”

Bị một phế vật khiêu khích, Long Trạch Vũ Nhi sao có thể chịu được, lập tức đứng lên, đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất: “Được, muốn cá sao, ta cá với người!”

Mặt khác, ở phía kia, Minh Nguyệt Hình cũng thoải mái bước tới, nàng mà sợ sao! Vị trí Vương phi Nam Lân vương gia kia, nàng muốn, cũng sẽ đoạt được: “Được thôi, cược bằng gì?”

“Không bằng, cược bằng những thứ chúng ta có a. Tỷ như trâm cài của bốn cung, tỷ như vị trí Vương phi của bốn cung, tỷ như....mạng của các người!”

Một câu “mạng của các người” cuối cùng kia, theo thanh âm ôn nhu của Mộ Dung Thất Thất phát ra nên lực sát thương cũng giảm đi rất nhiều. Đến tai Long Trạch Vũ Nhi cùng Minh Nguyệt Hình, tựa như một lời đùa.

“Cược mạng? Khẩu khí thật lớn! Nhưng mà, người dám cược sao?” Trên mặt Minh Nguyệt Hình hiện lên vẻ bồn chồn thấy rõ.

Một cái phế vật, thế nhưng xuất khẩu cuồng ngôn, nàng ta có năng lực gì đâu chứ? Huống chi vừa rồi, Mộ Dung Thất Thất đã ngăn cản không cho Phượng Thương ra tay, vứt đi chỗ dựa của mình, bây giờ, bất quá, nàng ta chỉ là đồ vô dụng—

Lời của Minh Nguyệt Hình, khiến Long Trạch Vũ Nhi toát mồ hôi hột thay nàng ta, nhưng mà nhìn thấy Phượng Thương vẫn ngồi ngay ngắn, không hề có ý muốn ra mặt giúp Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Vũ Nhi thả lỏng, xem ra, Phượng Thương thật sự không hề định nhúng tay vào, vậy nên lá gan của nàng cũng dần lớn lên.

“Đúng vậy a, người dám cược sao?”

“Ha ha....” Thấy mọi chuyện xảy ra theo đúng mong muốn của mình, Mộ Dung Thất Thất che miệng mỉm cười:”Nếu hai vị tỷ tỷ lo lắng, chúng ta có thể lập chứng từ a! Với lại, hôm nay, đại biểu của ba nước đều đến, chúng ta có thể thỉnh bọn họ làm giám khảo, không phải sao? “

“Lập chứng từ? Ý này không tồi!” Long Trạch Vũ Nhi rất là vui vẻ, mới vừa rồi còn lo lắng Mộ Dung Thất Thất sẽ cáo mượn oai hùm, lấy Phượng Thương ra làm bia đỡ, không nghĩ đến nàng ta lại đưa ra lời yêu cầu như thế, như vậy không phải thực hợp ý mình sao?

Với lại, Mộ Dung Thất Thất nếu thua, sẽ phải nộp mạng cho các nàng, Phượng Thương cũng sẽ không dám không kiêng nể gì mà vi phạm luật cược. Dù sao, vì một nữ nhân mà đắc tội với hai nước khác, là một chuyện không có chút lợi nào!

“Hoàng Thượng, nếu vậy, không bằng hãy thỉnh Nam Lâm vương, Thái tử Nam Phượng quốc cùng Tĩnh Vương làm người làm chứng!” Trên đài cao, bàn tay ngọc ngà của Mộ Dung Tuyết Liên cọ cọ lấy mu bàn tay của Long Trạch Vũ. Dù sao, chuyện hôm nay không hề liên quan đến nàng, mặc kệ kết quả cuối cùng là như thế nào, nàng cũng vui vẻ, cho nên vị

Hoàng quý phi này rất thích ý giúp chuyện này thuận buồm xuôi gió tiến hành!

“Được!” Long Trạch Vũ gật đầu, chỉ ít nếu ngộ nhờ có xảy ra chuyện gì, Phượng Thương cũng không thể truy cứu: “Nhưng mà, các người định so cái gì chứ?” “Hoàng Thượng, không bằng ngài hãy quyết định!” Mộ Dung Thất Thất lạnh trí đem vấn đề này vứt cho Long Trạch Vũ.

“Này....” Long Trạch Vũ hí mắt trầm tư.

Biểu hiện lúc này của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Long Trạch Vũ rất bất mãn, bất quá chỉ là một công chúa được sắc phong, thế mà lại tự cao tự đại! Còn chưa gả ra ngoài, đã quên mất mình chính là con dân Tây Kỳ quốc, suýt chút nữa úp sọt lên nó, còn châm chọc bảo hần dám nhắm mắt làm ngơ, bây giờ nên để nàng chịu chút đau khổ, để nàng biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Long Trạch Vũ nhìn nhìn Minh Nguyệt Hình cùng Long Trạch Vũ Nhi, Minh Nguyệt Hình ở Nam Phượng quốc nổi tiếng về thư họa, còn nữ nhi của mình tuy bình thường hay hồ nháo một chút, phương diện này cũng không thể bại bởi Mộ Dung Thất Thất. Nghĩ vậy, Long Trạch Vũ hắng giọng một cái: “Dạo này, vừa lúc đang là mùa cúc nở, không bằng hãy thi vẽ! Lấy hoa cúc làm chủ đề, cộng thêm thơ kèm theo!”

“Được!” Minh Nguyệt Hình mở miệng đồng ý đầu tiên, phương diện này vốn là chuyên môn của nàng, nàng không tin Mộ Dung Thất Thất có thể thắng được. Minh Nguyệt Hình khiêu khích liếc mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, giống như là nói “Người nhất định phải chết”.

Đáp lại ánh mắt khiêu khích của Minh Nguyệt Hình là nụ cười mỉm của Mộ Dung Thất Thất: “Nếu nội dung thi đấu đã có, vậy giờ, chúng ta hãy nói đến vật cược!”

“Ta muốn vị trí Nam Lâm Vương phi!” Không để Mộ Dung Thất Thất kịp nói gì, Long Trạch Vũ Nhi liền cướp lời: “Nếu người thua, vị trí Nam Lâm Vương phi là của bốn cung!”

“Vũ nhi!”

Nghe được lời nói của nhi nữ, hoàng hậu Đoan Mộc Tình chấn động, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, Long Trạch Vũ Nhi lại động tâm với Phượng Thương. Người nọ tuy thật rất tuấn mỹ, nhưng hẳn cũng không phải là một vị phu quân tốt a! Ngay cả Long Trạch Vũ cũng không nhận được nhú mày.

Kể lúc trước khóc nháo không chịu gả cho Nam Lâm vương chính là nàng, hiện tại người đòi cướp vị trí kia cũng là nàng, đứa nhỏ này, rốt cuộc cũng tại mình làm hư nàng— Long Trạch Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

“Còn người?” Mộ Dung Thất Thất nhìn về phía Minh Nguyệt Hình.

“Bốn cung muốn mạng của người!” Khóe miệng Minh Nguyệt Hình nhếch lên, cười âm độc, nàng mới không ngu ngốc giống Long Trạch Vũ Nhi vậy.

Vạn nhất Phượng Thương thật sự có ý với Mộ Dung Thất Thất, nàng ta không làm Nam Lâm Vương phi, nhưng vẫn có thể làm Trắc phi a? Cho nên nàng muốn nàng ta chết! Chỉ cần Mộ Dung Thất Thất chết đi, bằng vào tài hoa cùng dung mạo, còn có thân phận cao quý của mình, Minh Nguyệt Hình không tin Phượng Thương không động tâm!

“Tốt—nếu các người thắng, ta nhất định để các người toại nguyện.” Mộ Dung Thất Thất cười đến như mộng như ảo.

“Về phần bốn cung, bình thường thích nhất chính là sưu tầm những vật đẹp. Đôi tay của hai vị công chúa thật sự rất mỹ lệ, nếu các người thua, phiền toái lưu một đôi tay lại....”

Lưu lại một đôi tay? Long Trạch Vũ Nhi vừa nghĩ tới bộ dáng hai tay bị cắt xuống, nhin không được rùng mình một cái, nghĩ muốn lùi bước, lại nhìn thấy trong đôi mắt to xinh đẹp của Mộ Dung Thất Thất toàn ý trào phúng, Long Trạch Vũ Nhi khẽ cắn môi, đồng ý.

“Được! Không thành vấn đề! Liền xem người có bản lĩnh hay không!”

“Bổn cung cũng không thành vấn đề!” Minh Nguyệt Hinh tràn đầy tự tin, đối phó với Mộ Dung Thất Thất, chỉ cần dùng một ngón út là đủ rồi, căn bản không cần lo lắng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mượn Chút Máu Xài Tạm!

Lập tức, có người đem đi dâng văn thư lên, giấy trắng mực đen viết xuống, ba người nhìn, không có gì nghi vấn, liền kí tên rồi ấn dấu cho xong chuyện.

“Bãi giá tới ngự hoa viên!”

Ngự hoa viên, bởi vì trận đấu giữa ba vị công chúa mà trở nên phi thường náo nhiệt. Đến xem kịch, ngoài đám quan to và phu nhân lúc nãy ở điện Thái Hòa, còn có đám quý tộc cùng người của thế gia vốn chờ ở ngoài điện, cũng đến ngó nghiêng một chút xem cuộc “tỷ thí” chưa từng có này.

Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, trong mắt Lí Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỳ đều hiện lên một chút kinh diễm, bình thường nàng hay mặc thanh lịch, hôm nay lại khiến một đám oanh yến cúi đầu chào thua. Liếc thấy Phượng Thương bên người Mộ Dung Thất Thất, hai người càng thêm kinh ngạc. Nguyên lai Nam Lâm vương là nhân vật phong hoa tuyệt đến thế!

Phượng Thương xuất hiện, gây ra một trận náo động, những lời đồn không tốt về hắn đều vì khuôn mặt yêu nghiệt kia phá hết. Nhất là đám tiểu thư vừa thấy hắn là xuân tâm nhộn nhạo, lại nhìn đến bộ trang phục và trang sức trên người Mộ Dung Thất Thất liền hiện lên vẻ hâm mộ không thôi.

“Trời ạ ! Nàng chính là Mộ Dung Thất Thất sao?” Đoan Mộc Y Y và Mộ Dung Thanh Liên nhìn nhau, phát hiện đối phương đều si mê dung mạo của Phượng Thương.

Đoan Mộc Y Y đã nhìn thấy Phượng Thương, thật là một nam tử tuyệt sắc, nhưng mà Đoan Mộc Y Y lại cảm thấy, nam nhân yêu nghiệt như vậy, rất mong lung huyền ảo, nghĩ vậy, nàng lại càng thích Long Trạch Cảnh Thiên thêm một chút.(TC: ta thích tính thủy chung của Y Y)

Chuyện Minh Nguyệt Hình đến đây để kết duyên, Đoan Mộc Y Y đã sớm biết, hiện tại Minh Nguyệt Hình tỷ thí với Mộ Dung Thất Thất, tuy rằng Đoan Mộc Y Y cũng không thích Mộ Dung Thất Thất, nhưng lại hy vọng nàng ta có thể thắng. Dù sao nếu Mộ Dung Thất Thất thắng, Minh Nguyệt Hình sẽ mất thể diện, chuyện này có lẽ là chuyện vui vẻ nhất đối với Đoan Mộc Y Y.

Từ sau khi Phượng Thương xuất hiện, ánh mắt của Mộ Dung Thanh Liên vẫn cứ ngó theo từng cử động của hắn. Trời ạ, nàng lớn đến chừng này, thế nhưng không biết thiên hạ cư nhiên lại có nam tử như vậy, thật quá được thiên địa sủng ái.....

Nội dung trong khế ước về cuộc tỷ thí đã công bố, nghe xong mọi chuyện, đám người thi nhau ồ lên. Mộ Dung Thất Thất là phế vật nổi tiếng khắp kinh thành . Mặc dù gần đây, hai ca khúc mà nàng sáng tác được lưu truyền rộng rãi, nhưng cũng không thể thay đổi thân phận phế vật của nàng. Thoạt nhìn, đây có vẻ là một cuộc tỷ thí hoàn toàn bất lợi với Mộ Dung Thất Thất a!

“Đại ca, người thấy thế nào?” Bạch Ưc Nguyệt đứng bên người Bạch Mục Phi, ca ca ngọc thụ lâm phong, muội muội thanh thuần thoát tục, đứng ở trong đám người, phi thường gây chú ý.

“A –” Bạch mục phi mỉm cười, vị Mộ Dung Tam tiểu thư này đã tạo nhiều kỳ tích khiến họ ngạc nhiên lắm, nói vậy, hôm nay kỳ tích cũng sẽ xuất hiện! “Ta cá là Chiêu Dương công chúa thắng!”

Bạch Mộc Phi chắc chắn như vậy, Bạch Ưc Nguyệt cũng cười, “Ta cũng nghĩ giống đại ca!”

Bất quá, đây chỉ là ý nghĩ của Bạch thị huynh muội, đám người ở đây đều nghĩ Mộ Dung Thất Thất nhất định phải thua. Không! Nàng chết chắc rồi! Thua, Minh Nguyệt Hình sẽ lấy đi tánh mạng của nàng, cho nên thua chính là chết, chết bởi vì thua.

Đài cao dùng để vẽ tranh lập tức được dựng lên, ba người ba nơi, mặc kệ có chuyện gì, mỗi người đều có thời gian một nén nhang. Nhang đã châm, thuốc màu tốt nhất cũng được nhóm cung nữ đưa đến trước mặt ba người.

Đến lượt Mộ Dung Thất Thất, nàng vừa đưa tay chuẩn bị lấy thuốc màu, cung nữ nhẹ buông tay, hộp màu theo đó ngã trên mặt đất, rơi xuống, đập nát, thuốc màu bên trong cũng đổ ra, một trận gió thổi qua, bột phấn này cũng chậm rãi theo gió mà đi.

“Ai nha, người như thế nào lại không cẩn thận như vậy!” Long Trạch Vũ Nhi vui sướng khi thấy người gặp họa, âm thanh ở phía sau Mộ Dung Thất Thất vang lên, “Cái này làm sao bây giờ đâu? Không có thuốc màu, người như thế nào mà vẽ tranh a?”

“Công chúa thứ tội! nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ không phải cố ý!”

Tuy rằng cung nữ một tiếng “Ba” quỳ gồi trước mặt Mộ Dung Thất Thất, mồm luôn “Công chúa thứ tội”, nhưng mà ngữ điệu trong lời nói một chút cũng không có sợ hãi, tựa hồ còn có một tia vui vẻ khi thực hiện được. Xem ra cung nữ này nhất định là cố ý, hơn nữa do người khác sai khiến.

Còn việc người nào sai khiến, đợi lát nữa nàng tính sổ sau. Mộ Dung Thất Thất mở giấy Tuyên Thành ra, không nhanh không chậm tự mình bắt đầu mài mực.

“Người cứ quỳ đó –”

Nguyên bản nghĩ rằng không có thuốc màu, Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ tức đến không thở được, hoặc trực tiếp nhận thua. Nhưng nàng từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, cũng không để chuyện này làm ảnh hưởng đến tâm tình, thế nên mới khiến mọi người càng thêm bội phục phong thái của Chiêu Dương công chúa nàng.

Gió, từ từ thổi, nhang đã cháy được một nửa.

Minh Nguyệt Hinh cùng Long Trạch Vũ Nhi đã sớm bắt đầu cầm bút vẽ tranh, chỉ có Mộ Dung Thất Thất vẫn như trước, chăm chú mài mực, giống như một chút lo lắng cũng không có, làm cho người vây xem không khỏi thay nàng đổ mồ hôi lạnh!

Lúc này, Long Trạch Cảnh Thiên có chút đứng ngồi không yên, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vừa rồi còn một bộ dáng chắc chắn, lúc này sao lại lộ vẻ thờ ơ như vậy? Chẳng lẽ nàng chấp nhận chịu thua ? Hay là, nàng thật sự không muốn làm Nam Lâm Vương phi? Nếu thế, sau khi nàng thua, đến lúc Minh Nguyệt Hinh khiến nàng khó xử, hẳn nhất định sẽ ra mặt bảo hộ nàng mới được!

So với Long Trạch Cảnh Thiên, biểu tình của Minh Nguyệt Thịnh tựa hồ thoải mái hơn nhiều, nhưng trong lòng hẳn cũng vẫn rất lo lắng, không biết Mộ Dung Thất Thất muốn làm cái gì. Tuy rằng hẳn hi vọng Mộ Dung Thất Thất sẽ thắng, nhưng đối với năng lực của muội tử Minh Nguyệt Hinh của mình, Minh Nguyệt Thịnh ít nhiều vẫn biết khá rõ, nếu Mộ Dung Thất Thất thực sự thua, hẳn nên bảo hộ nàng như thế nào a?

Người duy nhất không có lo lắng chỉ có Phượng Thương. Vị Vương gia này giống như nắm chắc phần thắng, vẻ mặt phong khinh vân đạm, tinh tế phẩm trà, bộ dáng không chút ưu tư. Thần thái bình tĩnh của hẳn càng thêm mê người, khiến Mộ Dung Thanh Liên nhìn thấy mà ửng hồng đôi má.

Vì sao nam nhân tốt như vậy lại bị cái phế vật Mộ Dung Thất Thất kia chiếm lấy? Sớm biết như vậy, nàng nên chủ động thỉnh lệnh, cho dù chỉ là xung hỉ, nhưng có gì quan trọng đâu! Có thể ở cạnh nam nhân như vậy trong một khắc, dù sau đó có chết ngay lập tức, nàng cũng vui vẻ!

“Người, đứng lên!” Đến lúc mọi người đều không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa, Mộ Dung Thất Thất hướng cung nữ vừa rồi làm rơi hộp màu ngoắc ngoắc ngón tay, kêu nàng lại đó.

Thấy gương mặt thiên chân vô tà* của Mộ Dung Thất Thất, cung nữ quay lại nhìn xem người ngồi trên ngôi cao. Người nọ đối với nàng gật đầu, cung nữ mới chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Công chúa, ngài tìm nô tỳ có chuyện gì?” (*chân thật, ngây thơ)

“Người hủy đi thuốc màu của bốn cung, bốn cung tất muốn mượn người một chút “màu” giúp bản cung hoàn thành bức họa này!”

“Lúc này, nô tỳ không hề cố ý, công chúa, ngài muốn nô tỳ làm như thế nào?” Tuy rằng luôn mồm “không phải cố ý”, nhưng là trên mặt cung nữ lại viết “là ta cố ý hãm hại người”

Mà ánh mắt vừa rồi của cung nữ đã bán đứng nội tâm của nàng, người nàng nhìn, chính là người mà nhờ Mộ Dung Thất Thất mới có thể hoài thai, hoàng hậu —Đoan Mộc Tình.

“Rất đơn giản, người đến đây!” Chờ đối phương lại gần, Mộ Dung Thất Thất nắm tóc cung nữ lên, đem nước mực nàng vừa mài đổ vào miệng nàng ta.

Không đợi mọi người hiểu rõ mọi nguyên do, Mộ Dung Thất Thất tát hai cái ở trên mặt cung nữ, “Phốc –” Cung nữ ăn đau, há mồm, mực nước đen tuôn như mưa, phun ra trên khắp giấy Tuyên Thành.

“Đa tạ !” Mộ Dung Thất Thất vừa dứt lời, tay phải xuất hiện một chủy thủ sắc lạnh, cung nữ chưa kịp giãy dụa, trên cổ trắng như tuyết đã có nhiều thêm một vết máu, sau đó, máu tuôn ra như suối.

“A!” Cung nữ cảm giác đau, thét chói tai, giãy dụa, nhưng mà mái tóc đen của nàng ta đã bị quấn quanh cánh tay của Mộ Dung Thất Thất, căn bản không thoát được. Lại thấy, trên tay phải Mộ Dung Thất Thất đổi thành một cây bút nhỏ, nhanh tay đem vết máu cùng vết mực loang lổ trên giấy Tuyên thành vẽ thành một bức tranh.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cúc Màu Máu

“Mực nhiễm máu, quả nhiên là phẩm màu tốt nhất!”

Mộ Dung Thất Thất tươi cười ngọt ngào, nhưng mà không hề buông lỏng đôi tay, máu tươi từ cung nữ vẩy lên trên giấy Tuyên Thành, bút lông trong tay Mộ Dung Thất Thất bay múa trên giấy.

Xung quanh, hoàn toàn yên tĩnh. Vô luận là cửu ngũ chí tôn như Long Trạch Vũ, hay bất cứ ai khác, không ai từng gặp qua phương thức vẽ tranh mà Mộ Dung Thất Thất sử dụng. Dùng máu tươi làm phẩm màu, vốn là hình ảnh cực kỳ dữ tợn, đáng sợ, lại nhờ tài năng múa bút của Mộ Dung Thất Thất, mà trở nên vô cùng xinh đẹp.

“Công chúa, nô tỳ sai, sai thật rồi! Nô tỳ, không, không dám....nữa!” Cung nữ cảm nhận được sinh mệnh đang không ngừng héo mòn dần đi, cũng cảm nhận được trong đầu Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn không hề có ý định cầm máu cho nàng. Đầu nàng có chút mê muội, suy nghĩ cũng trở nên mông lung. Nếu cứ như vậy, nàng nhất định sẽ chết vì mất máu a!

“Khai ra người đứng sau sai khiến người, bốn cung sẽ tha cho người!”

Thanh âm của Mộ Dung Thất Thất rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ đủ để hai người nghe được.

Khai? Cung nữ rung mình một cái, để nàng ta biết hoàng hậu sai khiến mình, bảo mình cố ý gán vớ hộp thuốc, khiến cho Mộ Dung Thất Thất không có màu vẽ tranh? Vậy chẳng khác nào tự tử!

Chỉ sau một lát, cung nữ liền cân nhắc lợi và hại, tính định giữ kín chuyện về Đoan Mộc Tình.

“Công chúa, van người, tha cho nô tỳ!” Cung nữ cuồn loạn kêu thảm, nàng đánh cược, cược Mộ Dung Thất Thất không dám trước mặt mọi người giết người như ngóe, cược Mộ Dung Thất Thất sẽ để ý nhân nghĩa đạo đức, sẽ sợ áp lực từ dư luận mà buông tha nàng.

Cung nữ ngấp ngừng, khiến cho một tia thương hại cuối cùng của Mộ Dung Thất Thất cũng hao hết, với lại, cung nữ kia hoàn toàn nghĩ sai rồi, Mộ Dung Thất Thất không phải là người mà ai cũng có thể hiểu được. Chùy thủ lại hiện ra trong tay Mộ Dung Thất Thất, một đao hạ xuống, vết máu đỏ tươi lại hiện lên.

“Chẳng qua, bốn cung chỉ cần một chút màu thôi, không cần đến mạng của người.” Thanh âm của Mộ Dung Thất Thất ôn nhu mềm mỏng, tươi cười vô hại.

“Bên người vị hôn phu tương lai của bốn cung có một vị tà y, nghe nói, chỉ cần người còn một hơi thở, hẳn đều có thể cứu sống. Người yên tâm, sống cần tích đức, huống chi không bao lâu nữa bốn cung sẽ phải gả sang Bắc Chu, cũng nên tích phúc cho mình, vì thế, chắc chắn bốn cung sẽ không giết người!”

“Còn một hơi thở”, cung nữ nghe được lời này run run cả người, nói như vậy là muốn để nàng đổ hết máu, chỉ còn một hơi thở để sống? Vậy mà sống được sao?

Mới vừa rồi cung nữ còn ôm ảo tưởng về nhân phẩm của vị Chiêu Dương công chúa này, bây giờ thì hoàn toàn hết hi vọng, chỉ có thể giãy dụa nói từng chữ: “Hoàng hậu nương nương cứu mạng!”

Một câu này, đủ để cho mọi người hiểu được ẩn tình bên trong, khiến đám người chung quanh đều dùng ánh mắt dị thường nhìn Đoan Mộc Tình.

Mà lúc này, Đoan Mộc Tình mặt dù vẫn biểu hiện một vẻ đoan trang thùy mị như trước, trong lòng lại oán hận cung nữ kia khiến chuyện đổ vỡ, có chút chuyện cũng làm không xong, vậy mà còn khai mình ra, sát tâm cũng vì vậy mà nổi lên.

“Người đã dùng đến danh của Hoàng hậu nương nương, bốn cung không thể không chừa cho hoàng hậu một chút mặt mũi.”

Máu chảy đã gần cạn, hơn nữa, mục đích của mình cũng đạt được rồi, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc buông tay ra. Cung nữ mất máu quá nhiều nên lão đảo, rơi từ trên đài cao xuống mặt đất, máu rơi từng giọt thấm đầm đất. Lập tức hai cái công công đi lên, khiêng cung nữ kia xuống.

Tựa hồ nhận thấy được sát ý của hoàng hậu, cung nữ bắt đầu giãy dụa: “Hoàng hậu nương nương tha mạng a! Nương nương, tha cho nô tỳ! Nương nương....”

“Còn không bịt miệng của nàng lại!” Cho dù Đoan Mộc Tình còn muốn ngụy trang, lúc này cũng không nhịn được “rống giận”. Rống xong, nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu* của Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Đoan Mộc Tình “lộp bộp” một tiếng, tay không kìm được khẽ xoa bụng. (*cười như không cười)

Hóa ra là vậy....Trong mắt Mộ Dung Thất Thất hiện lên một tia hàn ý. Lợi dụng nàng để hoài thai, giờ lại “đối phó” với ân nhân, hóa ra hoàng gia đều là một đám lang tâm cầu phế.

Đôi con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mộ Dung Thất Thất quét đến bụng Đoan Mộc Tình, khiến Đoan Mộc Tình rùng mình một cái. Vì sao, nàng có cảm giác như mình là một con thú lọt vào tầm mắt của thợ săn?

“Nương nương——” Cung nữ còn đang giãy dụa, lại bị người bịt miệng lại, tiếp tục kéo nàng xuống.

Bất quá chỉ là một cung nữ nho nhỏ, có cần thiết phải giết người diệt khẩu không? Mộ Dung Thất Thất nhìn vết máu trên mặt đất, khẽ thở dài một cái. Oan hồn như vậy nhiều lắm, nàng đã cho nàng ta quyền lựa chọn, nhưng nàng ta không dùng đến. Dù sao, người thông minh vốn luôn rất ít.....

Đang nhìn Đoan Mộc Tình lo lắng bất an, một tiếng “nhan tàn”, đem lực chú ý của mọi người chuyển dời đến cuộc tỷ thí. Minh Nguyệt Hình cùng Long Trạch Vũ Nhi đã hoàn thành tranh, còn Mộ Dung Thất Thất cũng dừng bút.

Vừa rồi, một màn lấy máu người làm phẩm màu của Mộ Dung Thất Thất đều lọt vào mắt của Minh Nguyệt Hình cùng Mộ Dung Thất Thất, trong lòng cũng là một trận kinh sợ. Không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất thoát nhìn ôn nhu yếu ớt như vậy, lại có thủ đoạn dọa người đến thế.

Hồi tưởng lại cảnh máu nhiễm đỏ tranh lúc nãy, Long Trạch Vũ Nhi bỗng có chút sợ, sợ mình thua, sợ Mộ Dung Thất Thất lấy đi đôi tay của nàng.

Bất quá ngẫm lại, mình là công chúa của một nước, Mộ Dung Thất Thất dù không nhìn tăng nhưng chí ít cũng phải xem mặt phật, hễ sẽ không quyết tuyệt với mình, huống chi trong tay nàng còn có “nhược điểm” của Mộ Dung Thất Thất, nếu nàng ta làm khó mình, cũng đừng trách Long Trạch Vũ Nhi nàng trở mặt, đem hết thảy mọi chuyện công bố ra ngoài! Ba bức họa, được sáu cung nữ chia nhau cầm lên, triển lãm cho mọi người. Bên chỗ Mộ Dung Thất Thất, hai cái cung nữ nhìn thấy chùy thủ nhiễm máu bên cạnh bức tranh, sợ đến mức run rẩy toàn thân, thật cẩn thận cầm lấy bức tranh, sợ nếu sơ sẩy một chút liền có kết cục giống như cung nữ vừa rồi.

Ba bức tranh, đều là tranh vẽ một vườn hoa cúc, nhưng mà phong cách lại hoàn toàn khác nhau.

Trong bức tranh của Minh Nguyệt Hình là một mảnh kim cúc rực rỡ sắc vàng, thập phần cao quý. Bức tranh của Long Trạch Vũ Nhi lại được dùng nhiều màu hơn, vừa đủ ngũ sắc, toát lên vẻ thanh xuân mỹ lệ. Mà bức tranh của Mộ Dung Thất Thất, là bức tranh hấp dẫn ánh mắt của nhiều người nhất.

Thứ nhất, chính bởi vì cảnh tượng vẽ tranh vừa rồi, lấy máu người làm màu vẽ, quá mức rung động. Thứ hai, bởi vì đó là bức tranh của Mộ Dung Thất Thất. Mực đen làm nền, cành đen, lá đen; máu đỏ làm hoa, nụ hoa, bướm trên hoa. Sao lại có thể có một bức tranh như vậy chứ! Cúc màu máu, tràn ngập sát khí, tiêu điều, khiến người xem kinh hồn táng đảm!

“Táp táp tây phong mãn viện tài, nhị hàn hương lãnh điệp nan lai.

Tha niên ngã nhược vi thanh đế, báo dữ đào hoa nhất xử khai.”

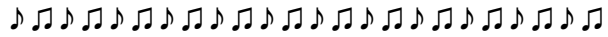
Minh Nguyệt Thịnh mang guốc gỗ, bưng bình rượu, cả người nồng nặc mùi rượu, bước loạng choạng đến trước bức tranh, đọc hai câu thơ được đề trên góc phải của bức tranh. “Thơ hay! Thơ hay a!”

Thanh âm của Minh Nguyệt Thịnh cực kỳ lớn, hai câu thơ theo giọng hân vang lên, hết mực hàm súc. Đám quan to, quý nhân quanh đây không người nào không phải cao thủ viết lách, nghe hai câu thơ này, không thể không bị sự cao ngạo cùng cuồng vọng trong đó thuyết phục, đây là thơ của một phế vật viết sao? Vì sao một tiểu nữ tử, lại có tâm tình như vậy chứ?

“Người thẳng!” Minh Nguyệt Hình bình tĩnh nhìn Mộ Dung Thất Thất.

Lúc trước cách xa, không nhìn kỹ, hiện tại đứng ngay trước mặt nàng, hân hảo hảo đem trọn hình ảnh của thiếu nữ này thu vào mắt. Tuy rằng thiếu nữ này chỉ có thể xem như thanh tú, nhưng lại có một đôi mắt còn sáng hơn mặt trời, có thể khiến cho bảo thạch đẹp nhất trên đời ảm đạm thất sắc, vì sao lúc trước không ai phát hiện chứ?

“Bổn cung không phục!” Không đợi Minh Nguyệt Thịnh kịp nói thêm lời nào, Minh Nguyệt Hinh nhảy ra: “Minh Nguyệt Thịnh, người có phải là người của Nam Phượng quốc không thế? Người sao lại lừa gạt mọi người, giúp đỡ ngoại nhân chứ! Có phải nàng ta đã cho người cái gì tốt không?!”

Nghĩa của hai câu thơ là: Trong sân, gió tiêu điều thổi, hương hoa bằng
lãnh cảm bướm lượn bay. Năm đó, thanh xuân tươi trẻ, báo dữ cùng hoa đào
ở chung một chỗ ????.Ta bó tay với cái này....chắc có ẩn ý gì đó mà
“người trần mắt thịt” như ta không thể hiểu nổi...Ak, cảm ơn mọi người đã
quan tâm đến ta ha....*thành tâm cúi đầu*

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chặt Đi Đôi Tay Của Nàng Ta

Minh Nguyệt Hình hô thẳng tên họ của hoàng huynh, khiến cho Mộ Dung Thất Thất không khỏi nhú nhú mày. Xem ra Nam Phượng quốc thật sự tính đối thái tử, cho nên vị công chúa này mới có thể không kiêng nể gì, trước mặt người Tây Kỳ quốc mà nói chuyện với Minh Nguyệt Thịnh như vậy.

Hình ảnh Mộ Dung Thất Thất nhú mày được Minh Nguyệt Thịnh thu vào trong mắt, khiến cho lòng hăn dâng lên một cỗ ấm áp. Nhiều người như vậy, chỉ duy nhất Mộ Dung Thất Thất vì lời nói của Minh Nguyệt Hình mà nhú mày, vì hăn mà bất bình. Nhiều người như vậy, chỉ có mỗi Mộ Dung Thất Thất cho hăn sự cổ vũ chân thành, không dùng ánh mắt dị thường nhìn hăn.

Mộ Dung Thất Thất không biết, một cái nhú mày lúc lơ đãng của mình, khiến cho vị thái tử ngoại quốc nghèo túng này tạo ra một quyết định kiên trì nhất đời hăn.

Minh Nguyệt Thịnh không nói chuyện, khiến cho Minh Nguyệt Hình nghĩ rằng hăn cảm thấy đuối lý, cho nên nàng càng thêm đặc ý.

Minh Nguyệt Hình ra lệnh cho hai cái cung nữ đem tác phẩm của mình triển lãm trước mặt tất cả mọi người. Nàng không tin, bức tranh của nàng kia thật sự đẹp hơn của mình. Nàng ba tuổi đã học vẽ, đến bây giờ đã là mười ba năm, đã dùng thuốc màu có thể làm cho hồ nước biến sắc, nàng làm sao có thể kém hơn so với Mộ Dung Thất Thất chứ!

“Các người xem!” Không để Minh Nguyệt Hình kịp thời đặc ý, có người chỉ lên trời, hô to.

Chỉ thấy, một mảnh mây màu sắc sắc sỡ nhẹ nhàng bay đến đây, tới gần, mọi người mới phát hiện hóa ra đó là một đàn bướm, thủ lĩnh là một con bướm đen như mực, có đốm đỏ như máu.

Đã đến mùa thu, bướm bướm rất hiếm khi xuất hiện, nhưng hiện tại xuất hiện nhiều bướm bướm như vậy, lại bay về phía bức tranh bên kia, khiến tất cả mọi người thâm kinh ngạc trong lòng. Đây là chuyện gì? Đám bướm đó không phải vì bức tranh mà đến chứ?

Mọi người còn chưa kịp suy nghĩ minh bạch, đàn bướm đã bay về phía Mộ Dung Thất Thất, đàn bướm tinh tế đậu trên cây hoa cúc được họa trên giấy kia, đôi cánh nho nhỏ vỗ vỗ, lập tức xuất hiện “Kỳ tích”!

Nguyên bản trên bức tranh mà Mộ Dung Thất Thất vẽ chỉ có màu mực đen cùng màu máu, lúc này, bởi vì đám bướm bay đến, những đóa hoa cúc kia được che lại bởi những cánh bướm đầy màu sắc.

Mỗi chú bướm mang một sắc thái riêng, đậu trên các đóa hoa khác nhau, cánh vỗ vỗ, lập tức biến bức tranh thành một tác phẩm sống, vẽ cúc mùa thu rực rỡ sắc màu. Mà con bướm lớn nhất có màu đen đỏ kia, đậu trên một đóa cúc lớn nhất, đôi cánh không ngừng động, dưới ánh mặt trời toả ra các sắc thái khác nhau.

“Thật đẹp!” Một tiếng “Thật đẹp” kia của Bạch Ưc Nguyệt cũng là tiếng lòng của mọi người. Cho dù từng ngắm bao nhiêu bức tranh, cũng không có bức tranh nào có thể sánh bằng bức tranh “sống” này.

“Kỳ tích a!” Một lão thần kêu lên, liền quỳ xuống, miệng hô “Trời giáng điềm lành, giúp Tây Kỳ ta!”

Có người dẫn đầu, lập tức một đám người quỳ xuống, đồng thanh một tiếng “Vạn tuế”, cái vỗ mông ngựa này làm cho Long Trạch Vũ mặt cười giống như một đóa hoa cúc nở rộ, xem bức tranh giống như chính mình. Lúc này, Long Trạch Vũ nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng thực thuận mắt, hoàn toàn quên mất chuyện cá cược, nhất thời xúc động, lập tức mở miệng hô: “Trẫm tuyên bố, Mộ Dung Thất Thất thắng!”

Một câu này, như lời tử hình đối với Minh Nguyệt Hình cùng Long Trạch Vũ Nhi, sắc mặt hai người lập tức trở nên xanh mét, đặc biệt là Long Trạch Vũ Nhi, lão cha mình mở miệng nói như vậy, không phải thật sự muốn chặt một đôi tay của nàng đưa cho Mộ Dung Thất Thất đấy chứ?

“Bản cung không phục!” Minh Nguyệt Hình hét lên, cầm lấy chủ thủ đặt trên bàn của Mộ Dung Thất Thất chém bức họa thành hai nửa.

“Cẩn thận!” Thấy Minh Nguyệt Hình sẽ ra tay với Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh quát to một tiếng, muốn bay tới bên người Mộ Dung Thất Thất, lại bị người khác giành trước. Chủ thủ trong tay Minh Nguyệt Hình chưa kịp lướt qua quần áo Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đã một cước đem nàng ta đá bay.

“Phanh!”

Một tiếng vang thật lớn, thân mình Minh Nguyệt Hình giống như điều bị đứt dây, nện mạnh lên trên bàn, lập tức phun ra một ngụm máu. Nhìn cánh tay trống trơn, Minh Nguyệt Thịnh lộ ra một nụ cười khổ, hắn như thế nào đã quên, Mộ Dung Thất Thất đã là của Phượng Thương.

Nhìn Phượng Thương ôm trọn Mộ Dung Thất Thất trong lòng, dù nàng gần trong gang tấc, nhưng tay hắn không có cách nào vươn tới, làm cho Minh Nguyệt Thịnh bỗng cảm thấy hận. Hận chính mình không quyền, không thế, không năng lực, hận chính mình không thể bảo hộ được nàng, ngược lại phải trở mắt ra nhìn nàng cùng người khác bước đi –

Tuy biết rằng Mộ Dung Thất Thất không có việc gì, nhưng trong tâm Phượng Thương vẫn không nhịn được kiểm tra khắp người nàng một lần. “Khanh khanh, nàng có việc gì không?”

“Ta tốt lắm!” Mộ Dung Thất Thất nhìn con bướm bị Minh Nguyệt Hình chém đứt nằm trên đất, trong lòng khó chịu. Nàng giãy ra khỏi lồng ngực của Phượng Thương, đi đến trước bức tranh đã hỏng, đem thân mình và đôi cánh của con bướm bị chặt đứt nhẹ nhàng nhặt lên, đặt trong khăn tay, cẩn thận gói lại.

“Vất vả cho các người! Ta sẽ vì các người báo thù!” Mộ Dung Thất Thất vẫy vẫy tay với đám bướm đang bay lượn trên trời, đám bướm này như tựa hồ nghe hiểu lời nói của Mộ Dung Thất Thất, bay quanh người nàng một vòng, rồi vỗ cánh ly khai.

Làm xong hết thảy, Mộ Dung Thất Thất chậm rãi đi tới trước mặt Minh Nguyệt Hình. Thấy vậy, Minh Nguyệt Hình kinh hãi không thôi.

“Người..... Người muốn làm, làm cái gì!”

“Đây là vật của ta!” Mộ Dung Thất Thất đi tới nhặt chủy thủ lên, thật cẩn thận lau chùi vết máu trên đó.

“Người, người đừng có lại đây! Hoàng, hoàng huynh, cứu ta!” Thấy Mộ Dung Thất Thất mỗi lúc một gần, Minh Nguyệt Hình cố chịu đau, hướng Minh Nguyệt Thịnh cầu cứu, “Thái tử ca ca, cứu, cứu ta!”

“Trễ rồi!” Lúc này mới nhận ra Minh Nguyệt Thịnh là thái tử, là ca ca, hướng hắn xin giúp đỡ? Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn như ngọc, nàng bước từng bước tới gần Minh Nguyệt Hình, chủy thủ trong tay cũng chậm chậm đưa lên.

Đối phương rõ ràng là tiểu bạch thủ vô tội, lại khiến cho đáy lòng Minh Nguyệt Hình cảm thấy sợ hãi.

“Đừng! Đừng! Thái tử ca ca cứu ta!” Minh Nguyệt Hinh ngồi dậy muốn chạy trốn khỏi nơi này. Nàng hiện tại đã biết sợ, nàng biết rằng Mộ Dung Thất Thất không thể trêu vào ! Nhưng mà, đã quá trễ –

“Khanh khanh –”

Đúng lúc chủ thủ trong tay Mộ Dung Thất Thất muốn hạ xuống, Phượng Thương đi tới phía sau nàng, cầm lấy chủ thủ trong tay nàng, đem Mộ Dung Thất Thất ôm vào trong lòng. Nhìn thấy Phượng Thương cứu mình, tâm của Minh Nguyệt Hinh cảm kích, ôm lấy chân hắn, ngẩng đầu lên, vẻ mặt háo sắc nhìn Phượng Thương, “Vương gia.....”

Minh Nguyệt Hinh nghĩ rằng Phượng Thương động tâm với mình, luyện tiếu hai tay của nàng, cho nên, mới ra tay tương trợ. Không nghĩ tới lời nói kế tiếp của Phượng Thương, lại khiến nàng cảm thấy như sấm sét giữa trời quang.

“Khanh khanh, chuyện như vậy vẫn là để ta làm, không lại làm ô uế tay của khanh khanh –”

Không chờ Minh Nguyệt Hinh phục hồi lại tinh thần, hai cổ tay như ngọc đã bị chủ thủ trong tay Phượng Thương một nhát chặt đứt, “A –” Chỉ nghe một tiếng hét, Minh Nguyệt Hinh dù thoát khỏi ranh giới sống chết, nhưng hai bàn tay lại bay về trên không trung, rơi về phía đám người.

“A –” Những người xem náo nhiệt vừa thấy đôi tay máu chảy đầm đìa bay tới hướng mình, vội vàng trốn tránh, cuối cùng hai tay rơi trên mặt đất, dính đầy cát bụi, nguyên bản bàn tay trơn bóng bởi vì huyết cùng bùn đất hỗn hợp cùng một chỗ, trở nên xấu xí không nói nổi.

“Ai, đáng tiếc

Mọi người chưa kịp hồi hồn, Mộ Dung Thất Thất lại nói một tiếng đáng tiếc.

Khi hai tay Minh Nguyệt Hình bị chặt đứt, Phượng Thương đã mang theo nàng bay khỏi đài cao, tránh khỏi việc máu của Minh Nguyệt Hình làm vấy bẩn quần áo của hai người. Mà lúc này, một tiếng “Đáng tiếc” của Mộ Dung Thất Thất, làm cho Minh Nguyệt Thịnh không nhìn được quay lại nhìn nàng. Chẳng lẽ, lúc này nàng mới nghĩ đến sau lưng Minh Nguyệt Hình là Nam Phượng quốc, cho nên hối hận ?

“Rõ ràng ngự ở trên người đẹp như vậy, vì sao khi rơi xuống dưới lại xấu xí đến thế? Thật sự là đáng tiếc !”

Đợi đến lúc hiểu rõ ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh cảm thấy như bị sét đánh — nguyên lai nàng tiếc là tiếc chuyện này! A, nữ tử này quả nhiên không giống người thường, khiến cho người ta không thể không yêu.

Chương 53: “Con bài chưa lật” của Long Trạch Vũ Nhi.

Trước vẽ tranh, sau chặt tay, từ đầu tới cuối bất quá cũng chỉ qua một canh giờ, lại xảy ra đột biến lớn như vậy, khiến cho đám người ở ngự hoa viên kinh hồn táng đảm, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng hoàn toàn đổi thay.

“Người đâu, mau đưa Hình công chúa đi trị liệu!” Long Trạch Vũ là người mau hồi phục tinh thần nhất.

Nam Phượng công chúa bị chặt đôi tay trước mặt người khác, hơn nữa nhanh đến mức không kịp ngăn trở, điều này khiến sắc mặt của Long Trạch Vũ trở nên vô cùng khó coi. Vừa rồi hắn còn vui sướng đắm chìm trong chuyện “trời ban điềm lành”, hiện tại không nhìn được đâu đâu về chuyện của Minh Nguyệt Hình, nếu Nam Phượng quốc muốn truy cứu trách nhiệm, hắn phải nói như thế nào?

Một bên là chuyện kết thân với Nam Phượng quốc, một bên là Phượng Thương kiêu ngạo cuồng vọng với Bắc Chu sau lưng hắn ta như hổ đói rình

môi. Hiện tại, việc làm sao để vẹn toàn cả đôi bên là vấn đề khiến Long Trạch Vũ lo lắng nhất. Không cần để ý đến Nam Phượng quốc, Tây Kỳ vẫn đủ sức đấu với họ, nhưng mà nếu không xử lý tốt chuyện này, đắc tội cả hai bên, đến lúc đó bên tấn công bên xâm lược, vậy là hăn xong đời.

Long Trạch Vũ lo lắng giang sơn xã tắc của hăn, Long Trạch Vũ Nhi lại nghĩ đến chuyện làm cách nào để bảo trụ tay nàng.

Thủ đoạn của Phượng Thương đã được nàng xem tận mắt, sợ tận lòng, mặc dù vậy, Long Trạch Vũ Nhi vẫn một mực chắc chắn rằng sở dĩ Phượng Thương làm vậy, bởi do Mộ Dung Thất Thất xúi giục, cho nên chỉ cần nàng công kích Mộ Dung Thất Thất, để Phượng Thương biết được “diện mạo chân thực” của Mộ Dung Thất Thất, vậy nàng liền được cứu!

Không có Minh Nguyệt Hình cạnh tranh với mình, lại có thể khiến cho Mộ Dung Thất Thất thân bại danh liệt, vậy vị trí Nam Lâm Vương phi kia chẳng phải sẽ là của Long Trạch Vũ Nhi nàng sao!

Nghĩ vậy, Long Trạch Vũ Nhi nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, cố gắng hết mức để bình tĩnh lại, không nghĩ đến đôi tay chảy máu đầm đìa của Minh Nguyệt Hình nữa. “Nam Lâm Vương, bốn cung muốn nói một chuyện!”

Phượng Thương thật cẩn thận kiểm tra Mộ Dung Thất Thất, xem thử nàng có bị trầy xước chút xíu nào không, đối với lời nói của Long Trạch Vũ Nhi, hăn trực tiếp vứt ra sau đầu.

Đối phương hờ hững với mình, khiến sắc mặt của Long Trạch Vũ Nhi trở nên thực thối, trong lòng lại càng thêm oán hận Mộ Dung Thất Thất, tiếng nói cũng cất cao đến cực hạn: “Nam Lâm Vương, người đang bị Mộ Dung Thất Thất lừa dối! Nàng ta chẳng những là một phế vật, mà còn là một tên trộm, ăn cắp thành tánh! Ngay cả dạ minh châu của tỷ tỷ mình mà

nàng ta cũng trộm lấy! Đây là chuyện mà mọi người đều biết, người đừng có tin nàng!”

Lời nói của Long Trạch Vũ Nhi khiến Phượng Thương ngẩng đầu. Thấy hần nhìn về phía mình, tim của Long Trạch Vũ Nhi đập loạn xạ, càng lúc càng kích động. Nàng nhất định phải vạch trần Mộ Dung Thất Thất, để Phượng Thương thấy được bộ mặt thật của nàng ta! Đúng, nàng phải giải thoát hần, không thể để tiện nhân Mộ Dung Thất Thất này mê hoặc hần!

“Bốn cung nói thật! Người vừa tới Tây Lương, nên không biết những điều này. Chỉ cần người ra ngoài đường, tùy tiện hỏi bất kỳ kẻ nào, cho dù là dân chúng tầm thường cũng biết những lời gièm pha về nàng. Đúng rồi, nàng còn có gian tình với Liên công tử, bọn họ đến lứa nhỏ cũng đã có! Người phải tin tưởng bốn cung, những lời bốn cung nói là thật, bốn cung còn có người làm chứng!”

Lúc này, Long Trạch Vũ thật sự có ý nghĩ muốn tự sát.

Vì sao hiện tại, khi hần đang nghĩ đến sứt đầu mẻ trán, tìm cách dẹp yên chuyện hôm nay, tìm cách bảo vệ Long Trạch Vũ Nhi nàng, nữ nhân này lại như bị động kinh, nói ra những lời như vậy?

Chẳng lẽ đầu nàng làm bằng đất* sao? Nếu để Phượng Thương biết quá khứ “đặc sắc” của Mộ Dung Thất Thất, hần sẽ tìm Tây Kỳ quốc truy cứu trách nhiệm đầu tiên a! (*gốc là c*t....bà tác giả thực thô tục....cơ mà ta thích)

“Vũ nhi, câm mồm, không được nói bậy!” Long Trạch Vũ hận không thể sai người bịt miệng Long Trạch Vũ Nhi lại. “Phụ hoàng, vì sao lại không cho ta nói? Hôm nay ta muốn đem tất cả mọi chuyện nói rõ một lần!” Long Trạch Vũ Nhi hoàn toàn không nhìn đến hành động “dụng tâm lương khổ*” của Long Trạch Vũ , đem những chuyện nghe ngóng được trên phố thêm mắm thêm muối rồi nói ra. (*dụng tâm một cách cực khổ)

Xung quanh, một mảnh tỉnh mịch. Long Trạch Vũ Nhi hoàn toàn không ý thức được những lời mình nói đem đến không ít phiền nộ.

Lý Vân Khanh siết chặt nắm tay, Thượng Quan Vô Kỵ nghiêng răng ken két, Long Trạch Cảnh Thiên cố gắng ức chế sự tức giận của mình, nếu không phải bởi thân phận đặc thù của hãn, Long Trạch Cảnh Thiên sẽ trực tiếp xông lên xuất một cước đá nàng bay xa!

Về phần Minh Nguyệt Thịnh, trong đôi mắt phong lưu của hãn hiện lên tia lạnh lùng vô tình. Nói vậy, phỉ báng thế, đặt lên trên người Mộ Dung Thất Thất, khiến cho hãn sao có thể nhẫn nại: “Công chúa nói nhiều như vậy, không phải là ghen tỵ với Chiêu Dương công chúa chứ? Công chúa cứ nói suông như thế, không bằng hãy xuất ra bằng chứng, thế mới khiến chúng ta tâm phục khẩu phục?”

Mộ Dung Thất Thất trăm triệu lần không nghĩ tới người đầu tiên mở miệng bảo vệ mình là Minh Nguyệt Thịnh, thế nên nhin không được nhìn chăm chăm Minh Nguyệt Thịnh, không nghĩ tới hành động nho nhỏ này lại khiến người bên cạnh ăn dấm chua.

“Khanh khanh, ta còn bên người nàng, nàng đã nghĩ muốn hái hoa ngắt cỏ sao?”

Lời của Phượng Thương đúng thật tức chết người không đền mạng, bên kia, Long Trạch Vũ Nhi đang khua môi múa mép, bên này, hãn lại bày ra một bộ dáng “đỗ phu”, cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ kia, hại Mộ Dung Thất Thất suýt chút nữa thì mất hồn.

Nhìn thấy đáy mắt Mộ Dung Thất Thất chợt lóe lên “kinh diễm”, Phượng Thương rốt cuộc nở nụ cười: “Ta đẹp trai hơn hãn, khanh khanh!”

Hành động của Phượng Thương, hoàn toàn kích thích Long Trạch Vũ Nhi, nàng vọt đến bên người Mộ Dung Tâm Liên, kéo lấy nàng ta: “Trắc phi của Tĩnh vương chính là nhân chứng! Lúc trước nàng tận mắt chứng

kiến Mộ Dung Thất Thất trộm lấy dạ minh châu của Hoàng quý phi, nàng chính là nhân chứng!”

Bình thường hay cùng Long Trạch Vũ Nhi “nhàn thoại” về những chuyện này, lúc này lại bị nàng ta lôi ra, Mộ Dung Tâm Liên xấu hổ đứng y một chỗ, nhận trọn những ánh mắt đầy sát khí của mọi người.

“Hoàng tấu, người nói đi! Người mau nói bốn cung nói rất đúng, cùng bốn cung vạch trần nàng ta !” Thấy Mộ Dung Tâm Liên không lên tiếng, Long Trạch Vũ Nhi nóng nảy: “Hoàng tấu—”

“Ái phi, người thật sự tận-mắt-chứng-kiến?!” Mộ Dung Tâm Liên thế nhưng dám “kết bè kết cánh” với Long Trạch Vũ Nhi, khiến cho Long Trạch Vũ Thiên phi thường tức giận. Tiện nhân này thực sự rất không an phận, xem ra hẳn phải hảo hảo nhắc nhở nàng ta, để nàng ta biết rõ vị trí của mình!

Tuy rằng Long Trạch Cảnh Thiên mở miệng đã gọi một tiếng “ái phi”, nhưng mà Mộ Dung Tâm Liên lại có thể thấy được tia chán ghét cùng lãnh ý trong mắt hắn, khiến nàng rung mình một cái. Chẳng lẽ hắn hiểu lầm mình đã thân cận với Long Trạch Vũ Nhi? Nghĩ rằng nàng là người của hoàng hậu? Không, nàng không phải! Không thể để cho Long Trạch Cảnh Thiên hiểu lầm mình được!

Nghĩ vậy, Mộ Dung Tâm Liên định vội vàng phủ nhận, nói rằng mình không nhìn thấy, nhưng nếu thế thì nàng lại đắc tội với Bình Dương công chúa, thế là đành đem tất cả mọi chuyện đổ lên trên người Phi Thúy đã mất: “Là Phi Thúy- tỳ nữ của ta, tận mắt nhìn thấy!”

“Vậy Phi Thúy đâu? Bảo nàng ta đứng ra làm chứng a!” Long Trạch Vũ Nhi không hề muốn buông tha “cơ hội”.

“Nàng...” Mộ Dung Tâm Liên liếc nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, bày ra bộ dáng không yên lòng: “Nàng, nàng đã bị Chiêu Dương công chúa

giết người diệt khẩu.”

Từng gặp qua những kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày đến vậy! Mộ Dung Thất Thất đối với Mộ Dung Tâm Liên thực sự bội phục sát đất.

“Ha ha, các người nghe chứ! Nàng tạo ra bê bối, nhưng để che lấp, thế mà giết người!” Long Trạch Vũ Nhi vui vẻ, chuyện này tốt lắm, Mộ Dung Thất Thất chẳng những sẽ bị Phượng Thương ghét bỏ, hôn ước bị xóa bỏ, còn có thể bị lôi ra quan tòa.

“Hoàng huynh, còn người nữa! Ngày đó người ở Đoan Mộc phủ, đã nhìn thấy gì! Có phải đã thấy nàng cùng Liên công tử làm chuyện hèn hạ bẩn thỉu? Cho nên mới nóng giận viết ||Thư từ hôn|| ? Nam Lâm Vương, người thấy không, nữ nhân người muốn kết hôn cùng, chẳng những tâm địa rắn rết, mà còn có gian tình với nam nhân khác, nàng là người đàn bà dâm đãng đã bị hoàng huynh ta vứt bỏ! Người đàn bà dâm đãng a!”

“Đủ rồi!” Một tiếng rống gầm giận dữ, khiến lỗ tai của Long Trạch Vũ Nhi trở nên đau nhức.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: “Con Bài Chưa Lật” Của Long Trạch Vũ Nhi

Trước vẽ tranh, sau chặt tay, từ đầu tới cuối bất quá cũng chỉ qua một canh giờ, lại xảy ra đột biến lớn như vậy, khiến cho đám người ở ngự hoa viên kinh hồn táng đảm, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng hoàn toàn đổi thay.

“Người đâu, mau đưa Hình công chúa đi trị liệu!” Long Trạch Vũ là người mau hồi phục tinh thần nhất.

Nam Phượng công chúa bị chặt đôi tay trước mặt người khác, hơn nữa nhanh đến mức không kịp ngăn trở, điều này khiến sắc mặt của Long Trạch Vũ trở nên vô cùng khó coi. Vừa rồi hẳn còn vui sướng đắm chìm trong chuyện “trời ban điềm lành”, hiện tại không nhin được đau đầu về chuyện của Minh Nguyệt Hình, nếu Nam Phượng quốc muốn truy cứu trách nhiệm, hẳn phải nói như thế nào?

Một bên là chuyện kết thân với Nam Phượng quốc, một bên là Phượng Thương kiều ngạo cuồng vọng với Bắc Chu sau lưng hẳn ta như hổ đói rình mồi. Hiện tại, việc làm sao để vẹn toàn cả đôi bên là vấn đề khiến Long Trạch Vũ lo lắng nhất. Không cần để ý đến Nam Phượng quốc, Tây Kỳ vẫn đủ sức đấu với họ, nhưng mà nếu không xử lý tốt chuyện này, đắc tội cả hai bên, đến lúc đó bên tấn công bên xâm lược, vậy là hẳn xong đời.

Long Trạch Vũ lo lắng giang sơn xã tắc của hẳn, Long Trạch Vũ Nhi lại nghĩ đến chuyện làm cách nào để bảo trụ tay nàng.

Thủ đoạn của Phượng Thương đã được nàng xem tận mắt, sợ tận lòng, mặc dù vậy, Long Trạch Vũ Nhi vẫn một mực chắc chắn rằng sở dĩ Phượng

Thương làm vậy, bởi do Mộ Dung Thất Thất xúi giục, cho nên chỉ cần nàng công kích Mộ Dung Thất Thất, để Phượng Thương biết được “diện mạo chân thực” của Mộ Dung Thất Thất, vậy nàng liền được cứu!

Không có Minh Nguyệt Hình cạnh tranh với mình, lại có thể khiến cho Mộ Dung Thất Thất thân bại danh liệt, vậy vị trí Nam Lâm Vương phi kia chẳng phải sẽ là của Long Trạch Vũ Nhi nàng sao!

Nghĩ vậy, Long Trạch Vũ Nhi nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, cố gắng hết mức để bình tĩnh lại, không nghĩ đến đôi tay chảy máu đầm đìa của Minh Nguyệt Hình nữa. “Nam Lâm Vương, bốn cung muốn nói một chuyện!”

Phượng Thương thật cẩn thận kiểm tra Mộ Dung Thất Thất, xem thử nàng có bị trầy xước chút xíu nào không, đối với lời nói của Long Trạch Vũ Nhi, hần trực tiếp vứt ra sau đầu.

Đối phương hờ hững với mình, khiến sắc mặt của Long Trạch Vũ Nhi trở nên thực thối, trong lòng lại càng thêm oán hận Mộ Dung Thất Thất, tiếng nói cũng cất cao đến cực hạn: “Nam Lâm Vương, người đang bị Mộ Dung Thất Thất lừa dối! Nàng ta chẳng những là một phế vật, mà còn là một tên trộm, ăn cắp thành tánh! Ngay cả dạ minh châu của tỷ tỷ mình mà nàng ta cũng trộm lấy! Đây là chuyện mà mọi người đều biết, người đừng có tin nàng!”

Lời nói của Long Trạch Vũ Nhi khiến Phượng Thương ngẩng đầu. Thấy hần nhìn về phía mình, tim của Long Trạch Vũ Nhi đập loạn xạ, càng lúc càng kích động. Nàng nhất định phải vạch trần Mộ Dung Thất Thất, để Phượng Thương thấy được bộ mặt thật của nàng ta! Đúng, nàng phải giải thoát hần, không thể để tiện nhân Mộ Dung Thất Thất này mê hoặc hần!

“Bốn cung nói thật! Người vừa tới Tây Lương, nên không biết những điều này. Chỉ cần người ra ngoài đường, tùy tiện hỏi bất kỳ kẻ nào, cho dù

là dân chúng tầm thường cũng biết những lời gièm pha về nàng. Đúng rồi, nàng còn có gian tình với Liên công tử, bọn họ đến đứa nhỏ cũng đã có! Người phải tin tưởng bốn cung, những lời bốn cung nói là thật, bốn cung còn có người làm chứng!”

Lúc này, Long Trạch Vũ thật sự có ý nghĩ muốn tự sát.

Vì sao hiện tại, khi hắn đang nghĩ đến sứt đầu mẻ trán, tìm cách dẹp yên chuyện hôm nay, tìm cách bảo vệ Long Trạch Vũ Nhi nàng, nữ nhân này lại như bị động kinh, nói ra những lời như vậy?

Chẳng lẽ đầu nàng làm bằng đất* sao? Nếu để Phượng Thương biết quá khứ “đặc sắc” của Mộ Dung Thất Thất, hắn sẽ tìm Tây Kỳ quốc truy cứu trách nhiệm đầu tiên a! (*gốc là c*t....bà tác giả thực thô tục....ơ mà ta thích)

“Vũ nhi, câm mồm, không được nói bậy!” Long Trạch Vũ hận không thể sai người bịt miệng Long Trạch Vũ Nhi lại.

“Phụ hoàng, vì sao lại không cho ta nói? Hôm nay ta muốn đem tất cả mọi chuyện nói rõ một lần!” Long Trạch Vũ Nhi hoàn toàn không nhìn đến hành động “dụng tâm lương khổ*” của Long Trạch Vũ, đem những chuyện nghe ngóng được trên phố thêm mắm thêm muối rồi nói ra. (*dụng tâm một cách cực khổ)

Xung quanh, một mảnh tĩnh mịch. Long Trạch Vũ Nhi hoàn toàn không ý thức được những lời mình nói đem đến không ít phiền nộ.

Lý Vân Khanh siết chặt nắm tay, Thượng Quan Vô Kỵ nghiêng răng ken két, Long Trạch Cảnh Thiên cố gắng ức chế sự tức giận của mình, nếu không phải bởi thân phận đặc thù của hắn, Long Trạch Cảnh Thiên sẽ trực tiếp xông lên xuất một cước đá nàng bay xa!

Về phần Minh Nguyệt Thịnh, trong đôi mắt phong lưu của hân hiện lên tia lạnh lùng vô tình. Nói vậy, phỉ báng thế, đặt lên trên người Mộ Dung Thất Thất, khiến cho hân sao có thể nhẫn nại: “Công chúa nói nhiều như vậy, không phải là ghen tỵ với Chiêu Dương công chúa chứ? Công chúa cứ nói suông như thế, không bằng hãy xuất ra bằng chứng, thế mới khiến chúng ta tâm phục khẩu phục?”

Mộ Dung Thất Thất trăm triệu lần không nghĩ tới người đầu tiên mở miệng bảo vệ mình là Minh Nguyệt Thịnh, thế nên nhin không được nhìn chăm chăm Minh Nguyệt Thịnh, không nghĩ tới hành động nho nhỏ này lại khiến người bên cạnh ăn dấm chua.

“Khanh khanh, ta còn bên người nàng, nàng đã nghĩ muốn hái hoa ngắt cỏ sao?”

Lời của Phượng Thương đúng thật tức chết người không đền mạng, bên kia, Long Trạch Vũ Nhi đang khua môi múa mép, bên này, hân lại bày ra một bộ dáng “đổ phu”, cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ kia, hại Mộ Dung Thất Thất suýt chút nữa thì mất hồn.

Nhìn thấy đáy mắt Mộ Dung Thất Thất chợt lóe lên “kinh diễm”, Phượng Thương rốt cuộc nở nụ cười: “Ta đẹp trai hơn hân, khanh khanh!”

Hành động của Phượng Thương, hoàn toàn kích thích Long Trạch Vũ Nhi, nàng vọt đến bên người Mộ Dung Tâm Liên, kéo lấy nàng ta: “Trắc phi của Tĩn vương chính là nhân chứng! Lúc trước nàng tận mắt chứng kiến Mộ Dung Thất Thất trộm lấy dạ minh châu của Hoàng quý phi, nàng chính là nhân chứng!”

Bình thường hay cùng Long Trạch Vũ Nhi “nhàn thoại” về những chuyện này, lúc này lại bị nàng ta lôi ra, Mộ Dung Tâm Liên xấu hổ đứng y một chỗ, nhận trọn những ánh mắt đầy sát khí của mọi người.

“Hoàng tấu, người nói đi! Người mau nói bốn cung nói rất đúng, cùng bốn cung vạch trần nàng ta !” Thấy Mộ Dung Tâm Liên không lên tiếng, Long Trạch Vũ Nhi nóng nảy: “Hoàng tấu—”

“Ái phi, người thật sự tận-mắt-chứng-kiến?!” Mộ Dung Tâm Liên thế nhưng dám “kết bè kết cánh” với Long Trạch Vũ Nhi, khiến cho Long Trạch Vũ Thiên phi thường tức giận. Tiện nhân này thực sự rất không an phận, xem ra hẳn phải hảo hảo nhắc nhở nàng ta, để nàng ta biết rõ vị trí của mình!

Tuy rằng Long Trạch Cảnh Thiên mở miệng đã gọi một tiếng “ái phi”, nhưng mà Mộ Dung Tâm Liên lại có thể thấy được tia chán ghét cùng lãnh ý trong mắt hắn, khiến nàng rung mình một cái. Chẳng lẽ hắn hiểu lầm mình đã thân cận với Long Trạch Vũ Nhi? Nghĩ rằng nàng là người của hoàng hậu? Không, nàng không phải! Không thể để cho Long Trạch Cảnh Thiên hiểu lầm mình được!

Nghĩ vậy, Mộ Dung Tâm Liên định vội vàng phủ nhận, nói rằng mình không nhìn thấy, nhưng nếu thế thì nàng lại đắc tội với Bình Dương công chúa, thế là đành đem tất cả mọi chuyện đổ lên trên người Phi Thúy đã mất: “Là Phi Thúy- tỳ nữ của ta, tận mắt nhìn thấy!”

“Vậy Phi Thúy đâu? Bảo nàng ta đứng ra làm chứng a!” Long Trạch Vũ Nhi không hề muốn buông tha “cơ hội”.

“Nàng...” Mộ Dung Tâm Liên liếc nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, bày ra bộ dáng không yên lòng: “Nàng, nàng đã bị Chiêu Dương công chúa giết người diệt khẩu.”

Từng gặp qua những kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy kẻ nào mặt dày đến vậy! Mộ Dung Thất Thất đối với Mộ Dung Tâm Liên thực sự bội phục sát đất.

“Ha ha, các người nghe chứ! Nàng tạo ra bê bối, nhưng để che lấp, thế mà giết người!” Long Trạch Vũ Nhi vui vẻ, chuyện này tốt lắm, Mộ Dung Thất Thất chẳng những sẽ bị Phượng Thương ghét bỏ, hôn ước bị xóa bỏ, còn có thể bị lôi ra quan tòa.

“Hoàng huynh, còn người nữa! Ngày đó người ở Đoan Mộc phủ, đã nhìn thấy gì! Có phải đã thấy nàng cùng Liên công tử làm chuyện hèn hạ bẩn thỉu? Cho nên mới nóng giận viết ||Thư từ hôn|| ? Nam Lâm Vương, người thấy không, nữ nhân người muốn kết hôn cùng, chẳng những tâm địa rắn rết, mà còn có gian tình với nam nhân khác, nàng là người đàn bà dâm đãng đã bị hoàng huynh ta vứt bỏ! Người đàn bà dâm đãng a!”

“Đủ rồi!” Một tiếng rống gầm giận dữ, khiến lỗ tai của Long Trạch Vũ Nhi trở nên đau nhức.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thủ Cung Sa

“Hoàng huynh, người nạt ta?” Long Trạch Vũ Nhi khó tin nhìn Long Trạch Cảnh Thiên. Tuy rằng hai người không sinh cùng một mẹ, những đối với vị muội muội này, Long Trạch Vũ Thiên vẫn rất mực sủng nịnh, chưa từng nghiêm khắc như vậy. Lúc này, nhìn đến một Long Trạch Cảnh Thiên xa lạ, Long Trạch Vũ Nhi hoàn toàn không tiếp thụ được.

“Thực xin lỗi, hoàng muội của bốn vương nói mà không nghĩ, thỉnh Nam Lâm vương cùng Chiêu Dương công chúa thứ tội!”

Long Trạch Cảnh Thiên xoay người hướng Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất nhận lỗi, hãn hãn hy vọng trong lòng rằng những lời “hỗn trướng” vừa nãy của Long Trạch Vũ Nhi không bị Phượng Thương nghe thấy. Nếu hãn tin những lời điên khùng của Long Trạch Vũ Nhi, không thừa nhận hôn ước này, vậy thanh danh của Mộ Dung Thất Thất chỉ sợ sẽ mất sạch không còn một chút, nàng còn sống ngày nào, ngày đó còn bị người cười chê!

Hiện tại, nội tâm Long Trạch Cảnh Thiên vô cùng hối hận. Nếu hãn không từ hôn, Mộ Dung Thất Thất ắt sẽ không phải gả sang đó, bức thư từ hôn kia cũng không mang đến cho nàng phiền toái như hôm nay. Nghĩ vậy, ánh mắt Long Trạch Cảnh Thiên nhìn Mộ Dung Thất Thất lại càng thêm áy náy.

“A—”Phượng Thương khẽ cười một tiếng, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị: “Nếu công chúa khẳng khẳng bảo có, bốn vương cũng thấy nên hảo hảo điều tra một phen , miễn cho sau này lại có kẻ dám nói xấu Vương phi

của bốn vương, vậy mượn cơ hội hôm nay đi, đem mọi chuyện làm cho rõ ràng!”

Có lời nói của Phượng Thương, Long Trạch Vũ Nhi như được chấp thêm động lực. Suy cho cùng, nam nhân nào mà không để ý đến chuyện này chứ? Trước khi kết hôn đã thất tiết, đây là một chuyện thực quá mức tai tiếng a! Không ai ngu ngốc lại đi làm kẻ thứ hai*! Long Trạch Vũ Nhi bắt đầu bội phục sự thông minh của mình. (*câu gốc là “Không ai ngu ngốc mà xài hàng đã qua tay kẻ khác”....)

“Phi Thúy đã chết, mang theo bằng chứng đi, chuyện này coi như xong. Nhưng mà việc Mộ Dung Thất Thất có phải là một người đàn bà dâm đẳng hay không, chỉ cần kiểm tra thủ cung sa của nàng thì biết.”

Tra thủ cung sa? Biện pháp không tồi! Mộ Dung Thất Thất lạnh lùng cười, đứng một bên xem Long Trạch Vũ Nhi độc diễn lâu như vậy, có lẽ đương sự như nàng cũng nên ra mặt rồi.

“Mộ Dung Thất Thất, người cười cái gì?” Nhìn thấy nụ cười trên mặt Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Vũ Nhi thoáng sửng sờ, sau đó lại trào phúng nói:”Bây giờ mà vẫn còn mặt mũi để cười à? Đợi lát nữa người có muốn khóc cũng khóc không được!”

Thấy Long Trạch Vũ Nhi như vậy, Phượng Thương nắm lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của Mộ Dung Thất Thất, thanh âm băng lãnh:”Long Trạch Vũ Nhi, người đừng có mà khinh người quá đáng!”

Đứng bên người Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có thể cảm nhận rõ ràng hàn ý toát ra từ người nam nhân này. Nếu không phải vừa rồi hẳn còn dịu dàng nói chuyện với nàng, Mộ Dung Thất Thất còn tưởng rằng bên cạnh đã đổi người.

“Ta tin nàng.” Phượng Thương khẽ nắm đôi tay nhỏ bé mềm mại của Mộ Dung Thất Thất: “Mặc kệ nàng như thế nào, nàng luôn là Vương phi mà

bốn vương nhận định!”

Hàm ý trong lời nói của Phượng Thương hoàn toàn rõ ràng, mặc kệ Mộ Dung Thất Thất lựa chọn thế nào, hắn vẫn sẽ bảo vệ nàng, hơn nữa, hắn cũng không cần Mộ Dung Thất Thất dùng phương thức ấy để chứng minh sự trong sạch của mình, bởi lẽ, hắn tin tưởng nàng.

Sự bảo vệ của Phượng Thương khiến cho Mộ Dung Thất Thất rất là cảm động.

Nghiệm chứng thủ cung sa, đối với nữ nhân, là một chuyện thực nhục nhã. Nhưng mà đã bị kẻ khác vũ nhục danh tiết trước bàn dân thiên hạ, nếu không chứng thật, vậy thì tội danh này thật sự sẽ đổ lên đầu nàng, thanh danh cả đời coi như mất hết, kiếp này cũng chẳng thể ngẩng cao đầu được nữa.

Nơi này dù sao cũng không phải là thế kỷ hai mươi mốt, nơi này là một xã hội cổ hủ. Nàng nếu đã tới đây, vậy phải vâng theo quy tắc của thế giới này, không thể để người khác tùy ý phỉ báng!

“Vương gia, ta không sao. Nếu Bình Dương công chúa nghi ngờ sự trong sạch của bốn cung, bốn cung nguyện ý nghiệm chứng. Bất quá, nếu bốn cung bằng thanh ngọc khiết, hết thảy mọi lời đều do Bình Dương công chúa ác ý phỉ báng, chửi bới, vậy tội danh ấy người có gánh nổi không?”

“Nếu bốn cung nói dối, bốn cung nguyện ý nhận mọi xử phạt.” Long Trạch Vũ Nhi không sợ, những điều này đều do Mộ Dung Tâm Liên nói, nàng ta ắt hẳn không dám dối gạt mình.

“Tốt! Nếu như chỉ là lời phỉ báng, bốn cung muốn lấy đầu của công chúa, trả lại người tất cả những nhục nhã mà hôm nay ta đã gánh chịu!”

Mộ Dung Thất Thất nói chắc như đinh đóng cột, Long Trạch Vũ Nhi nghe vậy, hoảng hốt một trận. Lại nghĩ đến những lời đồn đãi, còn có lời

của Mộ Dung Tâm Liên, Long Trạch Vũ Nhi nắm chắc mười phần. Vả lại, nàng là công chúa của Tây Kỳ quốc, Mộ Dung Thất Thất bất quá chỉ là một thần nữ, muốn đầu của nàng, chẳng lẽ định phạm thượng sao?

“Không thành vấn đề! Bất quá nếu người không còn vẹn nguyên, bốn cung cũng muốn người chết!” Sự tình quá mức đột nhiên, xảy ra nhanh chóng khiến cho Đoan Mộc Tình căn bản không kịp cản con gái mình. Ngày ấy, nàng cũng ở đó, căn bản không hề có cái Liên công tử gì đó, đừng nói đến chuyện gian dâm, những điều này đều do người khác đồn thổi, không nghĩ đến nữ nhi ngu ngốc của mình lại tin là thực!

Đã hạ khế ước, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?! Hay là bảo ma ma nghiệm thân giờ trò? Biểu tình lo lắng của Đoan Mộc Tình lọt vào mắt Mộ Dung Tuyết Liên, chỉ động não chút ít, liền biết được nguyên do. Một cơ hội đả kích hoàng hậu tốt như vậy, Mộ Dung Tuyết Liên sao có thể bỏ qua được!

“Hoàng thượng, Chiêu Dương công chúa là Nam Lân Vương phi tương lai, thân mình tôn quý, sao có thể dám nô tài chạm vào? Hơn nữa nữ tử da mặt mỏng, nếu để nàng nghiệm thân trước công chúng, sau này nàng còn có mặt mũi nào để gặp người a?” Mộ Dung Tuyết Liên vờ mỗi mệ, nghiêng nghiêng thân mình, rúc vào lồng ngực Long Trạch Vũ.

Lời nói của Mộ Dung Tuyết Liên hoàn toàn điểm trúng tim Long Trạch Vũ, Long Trạch Vũ Nhi đúng là đồ óc heo, mặc kệ Mộ Dung Thất Thất có hoàn bích hay không, kết quả vẫn là Phượng Thương ắt nổi giận, kẻ chịu thiệt vẫn là Tây Kỳ quốc! Long Trạch Vũ hận không thể đem nữ nhi này bóp chết ngay tức khắc!

“Ái phi, người nghĩ bây giờ nên làm gì đây?” Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực khiến tâm tình Long Trạch Vũ khá hơn một chút, vẫn là tiểu nữ nhân trong ngực ngày là tốt nhất, phi thường hiểu ý hân.

“Hay là, tìm vài vị tiểu thư bằng tuổi với nàng, tất cả đều ngang tuổi, ắt sẽ không xấu hổ.” Đề nghị của Mộ Dung Tuyết Liên suýt chút nữa thì vỗ tay bảo hay, nhưng vẫn hỏi ý kiến của Mộ Dung Thất Thất. Mộ Dung Thất Thất không hề phản đối, vô luận thế nào, nổi nhục hôm nay, nàng nhất định hoàn trả!

Những tiểu thư con nhà thế gia đồng tuổi, chỉ có hai vị- Bạch Ưc Nguyệt cùng Đoan Mộc Y Y. Hai người bị điểm danh, bước về phía trước, cung nhân theo sau đó kéo hai thước vải trắng, chặn bốn phía xung quanh để ba người vào trong.

Đoan Mộc Y Y lần đầu gặp chuyện như vậy, có chút khẩn trương. Dù sao Hoàng hậu là bác nàng, Long Trạch Vũ Nhi là Đường tử của nàng, quan hệ coi như thân thiết.

Nhìn thấy Đoan Mộc Y Y cẩn trọng, Mộ Dung Thất Thất ngược lại rất ung dung thoải mái, lập tức trút đi áo khoác, lộ ra cánh tay trắng như tuyết. Một cái thủ cung sa đỏ như máu, to cỡ hạt đậu, yên lặng nằm trên phiến tuyết trắng kia, chân tướng lập tức được phơi bày.

“Công chúa đã chịu ủy khuất!” Bạch Ưc Nguyệt nhìn thấy thủ cung sa, hướng Mộ Dung Thất Thất gật đầu, tự mình hầu nàng mặc áo khoác vào.

“Hi vọng hai vị sẽ trả lại trong sạch cho bốn cung!” Mặc quần áo tử tế vào, Mộ Dung Thất Thất liền rời khỏi đó.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đoan Mộc Y Y thầm do dự trong lòng, nếu nói ra chân tướng, Mộ Dung Thất Thất thật sự giết Long Trạch Vũ Nhi thì sao bây giờ? Đến lúc đó hoàng hậu cô cô truy cứu trách nhiệm, nhất định sẽ tìm nàng tính sổ!

Nhưng mà, bảo nàng bôi nhọ Mộ Dung Thất Thất, không nói đến bên cạnh còn có Bạch Ưc Nguyệt là nhân chứng, riêng lương tâm của mình

cũng không cho mình làm vậy. Sự trong sạch quan trọng đến cỡ nào đối với nữ tử, Đoan Mộc Y Y phi thường rõ ràng.

Khi Đoan Mộc Y Y do dự, Bạch Ưc Nguyệt buông một câu, khiến nàng thẳng thẳng ra quyết định.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bọn Họ Muốn Giết Người Diệt Khẩu!

“Nghe nói Thái Hậu nương nương xưa nay chính trực thiện lương, Tĩnh vương từ nhỏ đã lớn lên bên người Thái Hậu, mưa dầm thấm đất, nhân phẩm tất nhiên cũng trội hơn người thường. Đoan Mộc tiểu thư nếu đối với Tĩnh vương có tâm, nên biết đối phương yêu thích cái gì. Nay, cũng là tốt cho người –”

Không thể không nói, lời của Bạch Ưc Nguyệt đã trực tiếp quyết định hết thảy. Sau một lát, Đoan Mộc Y Y liền hạ quyết định.

Chờ hai người đi ra ngoài, tất cả mọi người đều đợi các nàng công bố kết quả, Đoan Mộc Tình nhìn chăm chăm Đoan Mộc Y Y. Đứa chất nữ này nàng hiểu rất rõ, Đoan Mộc Y Y chán ghét Mộ Dung Thất Thất, điểm ấy nàng cũng biết. Chỉ cần Đoan Mộc Y Y phủ nhận, vậy vẫn có thể tìm được một đường sống.

“Như thế nào?” Long Trạch Vũ lo lắng nhìn hai người, hẳn chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại trôi chậm như vậy.

“Bẩm bệ hạ, Chiêu Dương công chúa băng thanh ngọc khiết.” Vì Long Trạch Cảnh Thiên, vì tương lai của mình, Đoan Mộc Y Y bình tĩnh nói ra chân tướng. Bạch Ưc Nguyệt ở bên người Đoan Mộc Y Y gật đầu, “Chiêu Dương công chúa xác thực là một nữ tử biết giữ mình, thỉnh bệ hạ thay Chiêu Dương công chúa mà chủ trì công đạo!”

“Y Y!” âm thanh Đoan Mộc Tình phi thường kinh ngạc, trong kinh ngạc còn để lộ một tia phẫn nộ. Đoan Mộc Y Y không phải chán ghét Mộ Dung Thất Thất sao? Vì sao hiện tại lại giúp nàng? Long Trạch Vũ Nhi làm sao

bây giờ? Nếu Mộ Dung Thất Thất thật sự muốn truy cứu, đến lúc đó nàng nên bảo hộ nữ nhi như thế nào?

Đối mặt với ánh mắt chỉ trích của Đao Mộc Tình, Đao Mộc Y Y cúi đầu, bên tai vọng lại tiếng Bạch Ưc Nguyệt nói hồi nãy. Cô cô, thực xin lỗi! Ta không thể để cho Tĩnh vương chán ghét ta!

Có lời nói của hai người này, Long Trạch Vũ bỗng nhiên cảm giác nhẹ nhõm thở ra. May mắn Mộ Dung Thất Thất vẫn còn trong sạch, bằng không Phượng Thương nếu truy cứu chuyện bọn họ tùy tiện chọn một nữ nhân cho có lệ mà gả hẳn, đến lúc đó sẽ càng thêm phiền toái.

Chỉ là, vừa mới nhẹ nhõm chút, Long Trạch Vũ lại bắt đầu đau đầu. Mộ Dung Thất Thất vẫn còn trong sạch, vậy không phải Long Trạch Vũ Nhi đang nói xấu nàng sao?

Dựa theo ước định vừa rồi, Mộ Dung Thất Thất sẽ lấy đi mạng của Long Trạch Vũ Nhi a! Tuy rằng đứa nhỏ này không bằng ai, nhưng mà vẫn là nữ nhi của hắn, nếu chuyện trở mặt nhìn nữ nhi của mình bị người khác giết truyền ra dân chúng, vậy chẳng phải hắn sẽ trở thành tầm ngắm cho người người dè bieu? Người trong thiên hạ sẽ nhạo báng hắn như thế nào a?

Ước chừng đã nhận ra tình cảnh của mình, Long Trạch Vũ Nhi lúc này còn cao ngạo kiêu căng, bây giờ lại run run cả người.

“Bình Dương công chúa, người muốn tự tay kết thúc hay là ta tiễn người một đoạn đường?” Làm bộ không thấy Long Trạch Vũ Nhi đang từng bước một lui về phía sau, Mộ Dung Thất Thất rút ra chủy thủ.

“Tuy rằng bản cung chưa từng giết người, cũng không có giết gà giết vịt, nhưng mà thời điểm Vương gia chặt hai tay Hình công chúa, bản cung nhìn kỹ rồi, học được cũng không ít. Tuy rằng không làm sạch sẽ lưu loát như Vương gia được, nhưng người yên tâm, bản cung nhất định sẽ cố hết sức để người không cảm thấy đau. Thật đấy!”

Mộ Dung Thất Thất tươi cười, thanh âm mang theo chút ôn nhu. Nếu không phải vì những lời nàng nói đều là đe dọa, người ta còn tưởng rằng nàng đang cùng người khác tâm sự nói chuyện phiếm.

“Đừng, đừng mà—”

Mộ Dung Thất Thất càng thuần khiết vô tội như vậy, càng khiến người ta sợ đến nổi da gà. Long Trạch Vũ Nhi lắc đầu, lui ra sau. Nàng không muốn giống như Minh Nguyệt Hình đâu, không muốn rơi vào kết cục như vậy, nàng là công chúa! Mộ Dung Thất Thất làm sao dám đối với nàng vô lễ như thế?!

Không đợi Long Trạch Vũ Nhi nói xong, Mộ Dung Thất Thất liền thay đổi bộ mặt, “Đừng? Vậy làm sao được! Người cho rằng bốn cung là người dễ khi dễ sao? Người cho rằng người Bắc Chu dễ khi dễ sao?! Đường đường là Nam Lâm Vương phi thế nhưng bị buộc phải chứng minh sự trong sạch của mình trong một buổi yến tiệc của Tây Kỳ quốc, việc này nếu truyền ra ngoài, người nói xem bốn cung như thế nào mà sống?!”

Nói xong, trong mắt Mộ Dung Thất Thất hiện lên một mảnh ướm át, không đợi người ta hiểu gì, nước mắt lấp lánh trong suốt giống như nước vỡ đê, mãnh liệt trút ra.

“Khanh khanh —” Đối mặt với nước mắt của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương có chút luống cuống chân tay, cẩn thận vì nàng lau lệ, đồng thời lệ khí cũng tăng vọt, “Khanh khanh, khuất nhục nàng phải chịu, bốn vương nhất định sẽ đòi lại cho nàng trên chiến trường!”

Thấy Phượng Thương muốn đem chuyện này làm lớn, còn nhắc tới chiến trường, Long Trạch Vũ rất cuộc không ngồi yên được nữa, vọt tới trước mặt Long Trạch Vũ Nhi “Ba ba”, hung hăng tát nàng hai cái. “Vô liêm sỉ! Trẫm như thế nào lại sinh ra cái thứ như ngươi!”

“Phụ hoàng.....” Long Trạch Vũ Nhi bị Long Trạch Vũ tát hai tát, khiến nàng đầu váng mắt hoa, tuy rằng nàng là nữ nhi, nhưng mà nàng đã được Long Trạch Vũ sủng ái từ nhỏ, phụ hoàng cho tới bây giờ đều không dám đụng đến một ngón tay của nàng, hôm nay ở trước mặt nhiều người như vậy lại đánh nàng.

“Người câm miệng cho trẫm!”

Sợ Long Trạch Vũ Nhi sẽ lại nói ra những lời “hỗn trướng” nữa, Long Trạch Vũ tức giận quát lớn, bắt nàng câm miệng. Biết Long Trạch Vũ thực sự nổi giận, Long Trạch Vũ Nhi ôm mặt, kiềm lại nước mắt, hai má sưng đỏ, không dám động.

Dạy nữ nhi xong, Long Trạch Vũ xoay lại, cười với Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, “Nam Lâm vương, đều là hiểu lầm, hiểu lầm –”

“Hiểu lầm?” Mộ Dung Thất Thất vừa nghe, khóc càng lợi hại hơn, “Nhất định bởi vì ta không phải là công chúa chân chính, không có thân phận cao quý, cho nên mới nhục nhã ta như vậy. Vương gia, đều nói thanh danh là thứ quan trọng nhất đời người a, mọi người trong thiên hạ đều biết ta là Nam Lâm Vương phi, bọn họ như vậy, rõ ràng chính là xem thường ngài, xem thường Bắc Chu quốc!”

Bị người khác vu oan, bị kẻ khác chụp mũ, Long Trạch Vũ cãi cũng không dám cãi, tức cũng chẳng dám phát. Trong lòng Long Trạch Vũ hận Mộ Dung Thất Thất thấu xương, sớm biết nàng khó chơi như vậy, tốt hơn vẫn nên tùy tiện tìm một nữ nhân khác mà ban danh công chúa, vậy sẽ không có chuyện phiền toái này.

“Ta bị người vu hãm là chuyện nhỏ, nhưng Vương gia là nam tử đỉnh thiên lập địa, là Nam Lâm vương oai phong khắp tứ quốc, ủy khuất như vậy, Vương gia sao có thể chịu được a! Tục ngữ nói không xem mặt tăng phải xem mặt phật, bọn họ khi dễ ta? Chính là khi dễ Vương gia ngài a!”

Nếu nói tuyệt chiêu của nữ nhân là một khóc hai nháo ba thắt cổ, Mộ Dung Thất Thất chỉ cần biểu diễn chiêu thứ nhất, đã đủ khiến cho Long Trạch Vũ khóc không ra nước mắt. Nàng lại vu oan cho hắn hết tội này đến tội khác, khiến cho hắn ngày càng càng khó xử, trong lòng cũng càng lúc càng không yên.

Thấy Mộ Dung Thất Thất khóc tới nổi mũi nhỏ hồng hồng, Phượng Thương rốt cuộc nhịn không được, ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng, xoay người rời đi, “Khánh khanh, chúng ta đi! Bốn vương lập tức sẽ viết thư cấp cho hoàng đế cứu cứu, con dâu của cháu ngoại bị ủy khuất, hắn sẽ ra tay giải quyết!”

Cái này, Long Trạch Vũ thực có ý nghĩ muốn tự sát .

Ai chẳng biết Bắc Chu hoàng đế Hoàn Nhan Liệt đặc biệt bao che khuyết điểm, bảo bối trong lòng hắn chính là đứa cháu ngoại này, cho nên Phượng Thương mới mười tuổi liền phong hắn làm vương, mười lăm tuổi đã cho hắn nắm giữ quân quyền, hiện tại lại có ý định đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Phượng Thương.

Sự tình hôm nay nếu như bị Phượng Thương thêm mắm thêm muối nói cho Hoàn Nhan Liệt biết, hắn nhất định sẽ cho phép Phượng Thương dụng binh đối với Tây Kỳ quốc. Lịch sử bởi vì một chuyện nhỏ mà phát động chiến tranh còn thiếu ví dụ sao!

“Vương gia, xin dừng bước!” Long Trạch Vũ vội vàng ngăn Phượng Thương lại.

Thấy Long Trạch Vũ trước mặt, Mộ Dung Thất Thất sợ tới mức “Lạnh run”, trốn vào trong lòng Phượng Thương, “Vương gia, bọn họ, không phải là muốn giết người diệt khẩu đấy chứ!” Mộ Dung Thất Thất sợ hãi nói.

“Phốc –” Long Trạch Vũ hoàn toàn phun huyết .

Cái gì giết người diệt khẩu? Có ý tứ gì?! Hãn bất quá không muốn sự tình càng trở nên nghiêm trọng, muốn giải thích mà thôi! Như thế nào mà Mộ Dung Thất Thất liên đới thành giết người diệt khẩu đây?! Cho hãn mười cái lá gan, hãn cũng không dám động đến một cái ngón út của Phượng Thương trước mặt mọi người a!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thủ Phạm Đứng Phía Sau

Long Trạch Vũ nghĩ muốn quát mắng Mộ Dung Thất Thất, nhưng Phượng Thương đối với nàng bảo hộ như vậy, hắ đành phải nhẫn nại, nở ra nụ cười, “Vương gia đừng bước, chuyện này nói đi nói lại đều là lỗi của Vũ Nhi, trăm thay Vũ Nhi hướng Vương phi xin lỗi.”

Chỉ sau vài chuyện, thân phận Mộ Dung Thất Thất từ “Công chúa” thăng cấp thành “Vương phi”. Lời này tựa hồ rất hợp với ý của Phượng Thương, Phượng Thương ngừng lại, nhưng vẫn che chở Mộ Dung Thất Thất như trước.

“Vương phi, trăm cũng không có nhiều nữ nhi lắm, Vũ Nhi tuy rằng làm việc quá phận, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của trăm. Trăm quản giáo không nghiêm, trăm cũng có lỗi, chính là, người có thể hay không thông cảm với tâm tình của một phụ thân, có thể hay không đừng khiến trăm lâm vào tình cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh?”

Lời của Long Trạch Vũ thực xúc động, ngoại trừ những chuyện vượt ngoài khả năng, từ trước đến nay, hắ vẫn luôn bảo hộ Long Trạch Vũ Nhi rất tốt. Về điểm, so với kẻ luôn đứng một bên im lặng, mặc kệ Mộ Dung Thất Thất tự sinh tự diệt- Mộ Dung Thái, thì hắ tốt hơn nhiều lắm.

“Hoàng Thượng nói cũng rất có lý.....”

Tâm Mộ Dung Thất Thất tựa hồ dao động, Phượng Thương vẫn trầm mặc đứng bên người nàng. Chuyện này hắ đã giao cho tiểu vương phi xử lý, bất quá là cũng chỉ là một cái mạng, nếu Mộ Dung Thất Thất buông tha cho Long Trạch Vũ Nhi, hắ sẽ không ngăn trở. Nếu Mộ Dung Thất Thất

muốn lấy mạng của Long Trạch Vũ Nhi, hẳn nhất định sẽ giúp nàng giải quyết.

“Đúng vậy –” Thấy Mộ Dung Thất Thất sẽ không truy cứu nữa, Long Trạch Vũ thoáng thở một hơi. Xem ra cũng chỉ là cái tiểu nha đầu dễ bị lừa gạt, chỉ cần nói ngọt vài câu, nàng liền mềm lòng .

Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Long Trạch Vũ, Mộ Dung Thất Thất chậm rãi lau nước mắt, “Ta nghe nói có vật được gọi là “tồn tài tiêu tai họa”, nếu Hoàng Thượng nguyện ý bỏ ra chút đồ để đổi lấy tánh mạng công chúa, bốn cung có thể sẽ xem xét lại chuyện này !”

Thấy Mộ Dung Thất Thất muốn đưa ra trao đổi, Long Trạch Vũ liên tục gật đầu, “Hảo hảo! Không thành vấn đề! Chỉ cần Vương phi bỏ qua chuyện cũ, người muốn cái gì trăm đều đáp ứng!”

Long Trạch Vũ “kim khẩu ngọc ngôn” một lời, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười. Nhìn thấy vẻ tươi cười của thiếu nữ trước mắt, Long Trạch Vũ bỗng nhiên có cảm giác như bị sập bẫy. Chẳng Mộ Dung Thất Thất vòng một vòng lớn như vậy, chính là đợi một câu này của hắn?

Không đợi Long Trạch Vũ hiểu rõ chuyện này, Mộ Dung Thất Thất đã mở miệng, “ Ta nghe phụ thân nói, trong hoàng cung Tây Kỳ có một cây thái tuế trăm năm, vừa vặn được liệu Vương gia cần dùng, còn thiếu một thái tuế, không bằng dùng cái này để trao đổi.....”

Mộ Dung Thất Thất còn chưa dứt lời, lòng Long Trạch Vũ đã bắt đầu rỉ máu.

Thái tuế trăm năm này, có từ trước khi phụ hoàng hắn thành lập Tây Kỳ quốc, là do Đại Tần quốc thưởng cho, vô giá, đây chính là bảo bối có thể giúp người trường sinh bất lão, là bảo bối hắn dùng để bảo mệnh a!

Vừa nghe Mộ Dung Thất Thất bảo chuyện này là do Mộ Dung Thái cho nàng biết, Long Trạch Vũ hung hăng liếc nhìn Mộ Dung Thái. Tên hỗn đản này! Thế nhưng dám nói cho Mộ Dung Thất Thất, hiện tại Mộ Dung Thất Thất lấy vật này dùng làm điều kiện trao đổi, hẳn nên làm cái gì bây giờ?!

Mộ Dung Thái hiện tại chỉ dám ngậm cay nuốt đắng, có khổ cũng không nói nên lời. Hắn cũng không nhớ rõ khi nào đã cùng Mộ Dung Thất Thất nói qua chuyện này, chẳng lẽ là thời điểm uống say? Nha đầu kia bình thường thực vụng về, vì sao lúc này lại thông minh như vậy?

Long Trạch Vũ im lặng không lên tiếng. Thấy vậy, Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, nàng nhẹ nhàng mà “Chặc chặc” hai tiếng, có chút đồng tình nhìn Long Trạch Vũ Nhi. “Xem ra Hoàng Thượng cũng không thật lòng yêu thương người, vậy bốn cung chỉ có thể hạ thân mình, lấy tạm mạng của người!”

“Đừng! Đừng mà!” Long Trạch Vũ Nhi “Ba” quỳ gối trước mặt Long Trạch Vũ, “Phụ hoàng, không phải bình thường ngài thương yêu Vũ Nhi nhất sao? Chẳng lẽ ngài muốn nhìn thấy Vũ Nhi chết ở trước mặt ngài sao? Phụ hoàng, ngài như thế nào có thể thấy chết mà không cứu ? Đến lúc đó, người trong thiên hạ sẽ nói người ra gì a!”

Một câu cuối cùng của Long Trạch Vũ Nhi, đánh trúng tâm Long Trạch Vũ.

Bình thường hẳn chú ý nhất là nhân nghĩa đạo đức, nếu là hôm nay mặc kệ Mộ Dung Thất Thất giết Long Trạch Vũ Nhi, đến lúc đó danh sự của một vị vua ắt sẽ bị hao tổn. Nếu dân chúng biết hắn lãnh huyết vô tình như vậy, thấy chết mà không cứu, đến lúc đó dân tâm không phục, hắn sẽ mất đi càng nhiều thứ !

Khẽ cắn môi, Long Trạch Vũ gật đầu đáp ứng yêu cầu của Mộ Dung Thất Thất. “Nếu là muốn cấp Vương gia phối dục, vậy đây là việc nên

làm! Coi như đây là của hồi môn trăm ban cho Chiêu Dương công chúa!”

“Đa tạ!” Đám người dâng lên thái tuế trăm năm, Mộ Dung Thất Thất nhận lấy, hướng Long Trạch Vũ cười cười cúi đầu.

Nhìn bảo bối của mình bị Mộ Dung Thất Thất ôm vào trong ngực, Long Trạch Vũ thật sự hận không thể đoạt lấy nó khỏi tay nàng.

Từ cổ chí kim, biết bao nhiêu đế vương tìm kiếm tiên dược trường sinh bất lão, chính là tìm kiếm thái tuế này. Huống chi trong tay Mộ Dung Thất Thất là thái tuế trăm năm a! Ăn một chút, sống thêm lâu, hôm nay ăn, hôm sau vẫn sống. Bảo bối như vậy, thế nhưng bị Mộ Dung Thất Thất một câu lấy đi, hiện tại Long Trạch Vũ thật sự đau lòng như cắt thịt chảy máu!

Bảo toàn được tánh mạng, Long Trạch Vũ Nhi nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng vẫn còn sống! Cuối cùng vẫn không tổn hao gì! Tuy rằng phụ hoàng mất đi một cây thái tuế trăm năm, nhưng mà nàng là công chúa, chẳng lẽ mạng của công chúa còn không đáng giá bằng cây thái tuế kia sao?

“Công chúa –” Trong lòng Long Trạch Vũ Nhi còn chưa hoàn toàn thoải mái, Mộ Dung Thất Thất chậm rì rì đi tới trước mặt nàng.

“Người muốn làm gì?!” Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất tươi cười, Long Trạch Vũ Nhi lui về sau hai bước, trong mắt đều toàn đầy cảnh giác, “Thái tuế đã cho người, chuyện của chúng ta cũng xong rồi, Mộ Dung Thất Thất, người đừng quá phận a!”

“Công chúa, người có muốn biết rốt cuộc là ai đã hãm hại người không?” Âm thanh Mộ Dung Thất Thất rất nhỏ, chỉ có hai người mới có thể nghe thấy.

“Hãm hại ta?” Long Trạch Vũ Nhi sửng sốt, không rõ ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Thất Thất.

“Ba ba –” Mộ Dung Thất Thất vỗ tay một cái, một người có bộ dáng nha đầu đi lên, quỳ gối trước mặt Long Trạch Vũ Nhi.

“Người là ai?” Long Trạch Vũ Nhi chắc chắn rằng mình chưa từng gặp qua nha đầu kia, nhưng rốt cuộc nàng ta có liên quan gì đến chuyện Mộ Dung Thất Thất đã nói?

“Nô tỳ là Phi Thúy.”

“Phi Thúy!” Người thốt lên sợ hãi không phải là Long Trạch Vũ Nhi, mà là Mộ Dung Tâm Liên.

Sao lại thế này? Phi Thúy không phải đã bị nàng đánh chết sao? Vì sao lại ở chỗ này? Vì sao lại quy phục Mộ Dung Thất Thất? Mộ Dung Tâm Liên bỗng nhiên không ngừng chớp chớp mắt. Mắt trái nháy nháy, mắt phải giật giật, chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện gì xấu sao?

“Nhị tiểu thư, nô tỳ không chết, người có phải thực kinh ngạc a?” Phi Thúy chậm rãi đứng lên, hung tợn nhìn Mộ Dung Tâm Liên.

“Người sai ta trộm dạ minh châu đặt ở trong phòng tam tiểu thư để vu oan nàng, ta làm! Người sai ta thả ra lời đồn đãi, để tam tiểu thư trở nên nhơ nhuốc, ta làm! Người sai ta dâng cho tam tiểu thư chén rượu có kê đơn, muốn hủy đi danh tiết của nàng, ta làm! Người muốn nhân cơ hội giết tam tiểu thư, sai ta theo dõi, ta cũng làm Ta đối với người trung thành và tận tâm, người vì sao lại đưa ta vào chỗ chết!”

Lời nói của Phi Thúy khiến cho mọi người thốn thức một trận, hết thảy đều do Tĩnh vương Trạch phi này giở trò quỷ a! Nguyên lai nàng mới là kẻ đứng sau sai sử tất cả mọi chuyện!

“Thật sự đều do người làm ?!”

Long Trạch Cảnh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ nhân bên người.
 Máy cái lời đồn nhảm đều do nàng làm, những chuyện khiến hấn hiếu lầm
 cũng do nàng tạo nên, nữ nhân này sao có thể ác độc đến thế! Mà hấn, thế
 nhưng lại ngu ngốc, tin những lời này, vì vậy mới bỏ lỡ duyên phận cùng
 người kia!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Trò Hay Bắt Đầu

“Không, không phải! Vương gia, người phải tin tưởng ta!” Nhìn thấy hận ý trong mắt Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Tâm Liên vội vàng biện giải cho mình. Không đợi Mộ Dung Tâm Liên kịp đựng đến tay áo mình, Long Trạch Cảnh Thiên đã phất tay đẩy nàng ra: “Cút— đừng để ta phí nhố!”

“Vương gia....” Nam nhân vừa nãy còn ôn nhu cười với mình, hiện tại lại nhìn nàng một cách chán ghét, khiến Mộ Dung Tâm Liên không cách nào chấp nhận.

Không được! Đây đều là mưu ma chước quỷ của Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất chính bởi ghen tỵ vì nàng được vào Tĩnh Vương phủ cho nên bây giờ định chia rẽ nàng cùng Long Trạch Cảnh Thiên! Nàng không thể để cho Mộ Dung Thất Thất thực hiện được âm mưu!

Không thể thuyết phục được Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Tâm Liên chỉ có thể đem toàn bộ lửa giận đổ lên đầu đồng bọn của Mộ Dung Thất Thất- Phỉ Thúy: “Phỉ Thúy, ta đối với người không tệ, người vì sao lại thông đồng với Mộ Dung Thất Thất hãm hại ta?”

“Nhị tiểu thư, người nói gì đó?! Làm nhiều chuyện bĩ ối như vậy, chẳng lẽ người không sợ thiên lôi đánh xuống, không sợ báo ứng sao?” Hai mắt Phỉ Thúy sưng đỏ, khóc cực kỳ đáng thương: “Ngày đó, người muốn giết ta, đại thiếu gia cũng chứng kiến, nếu công chúa không tin, có thể hỏi đại thiếu gia!”

Mộ Dung Thái vốn không tin chuyện này, nghĩ rằng Mộ Dung Thất Thất muốn hãm hại Mộ Dung Tâm Liên, hẳn định giúp Nhị nữ nhi, nhưng khi nghe Phi Thúy nhắc đến con trai cả của mình, hẳn có chút do dự, không nhìn được nhìn về phía Mộ Dung Tuấn.

“Lời Phi Thúy nói là thật.” Mộ Dung Tuấn đứng dậy, đem những chuyện ngày ấy mắt thấy tai nghe nói rõ ràng rành rành. Mộ Dung Tâm Liên không nghĩ đến, bình thường Mộ Dung Tuấn khinh thường Mộ Dung Thất Thất nhất thế nhưng hôm nay lại đứng sau hỗ trợ nàng ta cản ngược lại mình. Vì sao như vậy? Vì sao Mộ Dung Tuấn lại giúp cái phế vật Mộ Dung Thất Thất kia?!

“Các người sao lại nhắm vào ta? Vì sao lại nói xấu ta? Mộ Dung Thất Thất, người rốt cuộc đã dùng cái chiêu gì, khiến đại ca cũng bị người mua chuộc, giúp người nói dối?!”

Đến lúc này mà Mộ Dung Tâm Liên cũng không quên đả kích mình, Mộ Dung Thất Thất thở dài: “Nhị tỷ, ta vừa người không oán không cừ, vì sao người lại hận ta đến thế?”

“Vì sao?” Lời của Mộ Dung Thất Thất gợi lại những chuyện cũ chôn dấu trong lòng Mộ Dung Tâm Liên.

Vì sao? Vì sao? Vô luận nguyên nhân như thế nào, nàng chính là chán ghét Mộ Dung Thất Thất, chán ghét nàng ta dù chỉ là một phế vật, lại nhờ xuất thân cao quý mà có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, cho nên nàng ghét tất cả mọi thứ liên quan đến Mộ Dung Thất Thất!

Hiện tại, khi mộng đẹp của nàng sắp thành sự thật, Mộ Dung Thất Thất lại lôi ra mọi chuyện, vì sao Mộ Dung Thất Thất luôn phá hỏng chuyện tốt của nàng? Chẳng lẽ trời phái Mộ Dung Thất Thất đến, là để khắc chế nàng sao?!

Nhìn đến ánh mắt lạnh lùng như sương của Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Tâm Liên rốt cuộc không thể khống chế được lý trí của mình nữa.

“Đúng vậy, ta chính là ghét người! Ta hận người! Người trừ bỏ có một mẫu thân xuất thân cao quý, cho người thân phận cao quý, ngoài ra chẳng có gì cả. Rõ ràng chỉ là một phế vật, nhưng lại nhờ huyết thống cao quý, mà có thể trở thành Tĩnh vương phi, dựa vào cái gì? Những lời đồn đãi là do ta bảo Phỉ Thúy truyền ra, công chúa đến chỗ ta cũng nghe không ít lời xấu, những điều đó đều do ta làm! Ta sống không tốt, cũng không để người sống khá giả!”

Mộ Dung Tâm Liên lên cơn, khiến người ta giật mình không thôi. Chân tướng rõ ràng hết thấy, Long Trạch Vũ Nhi dù có ngu ngốc cỡ nào, cũng hiểu rõ ngọn nguồn sự tình. Nếu không phải do Mộ Dung Tâm Liên nói lời kích động bên tai nàng, lật ngược phải trái, khiến nàng tin những lời đồn đãi về Mộ Dung Thất Thất, khiến nàng hôm nay nháo loạn, trở thành cái đích cho mọi người chê cười!

Thân là công chúa của một nước, thế nhưng lại bị một cái thứ nữ xoay vòng đùa giỡn, bị nàng ta lợi dụng, còn vì nàng ta mà tự mình làm mất thể diện trước mặt sứ thần tam quốc, còn khiến Long Trạch Vũ đánh mất thái tuế trăm năm, còn vì vậy mà trở thành trò cười cho giới thượng lưu, những điều này khiến Long Trạch Vũ Nhi không thể nào tiếp thụ được.

“Mộ Dung Tâm Liên, bốn cung muốn giết người!”

Long Trạch Vũ Nhi cảm thấy nhục nhã vạn phần, rút ra bảo kiếm, hướng về phía Mộ Dung Tâm Liên.

Bảo kiếm lóe lên ngân quang, kích thích thần kinh Mộ Dung Tâm Liên, cũng khiến nàng tỉnh táo lại. Trời ạ! Nàng vừa nói gì vậy? Nàng sao lại thừa nhận? Vì sao lúc này đối diện ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất, trong đầu nàng đột nhiên trống rỗng? Không kịp hiểu rõ nguyên nhân, Mộ Dung

Tâm Liên lắc mình né tránh bảo kiếm trước mặt mình. Thấy Mộ Dung Tâm Liên trốn, Long Trạch Vũ Nhi then quá hóa giận, lập tức phát ra đấu khí trên người, toàn thanh bao phủ trong ánh sáng màu cam.

Đối phương động sát khí, để tự bảo vệ mình, Mộ Dung Tâm Liên bất đắc dĩ bộc phát đấu khí trên người, lập tức một vòng màu vàng ôm lấy nàng.

“Bình bình!” Bảo kiếm cùng nhuyễn tiên quần lấy nhau trên không trung, hai thân ảnh uyển chuyển cũng người một chiêu ta một chiêu mà đấu, dây dưa trên không trung, động đến chỗ nào, chỗ đó lập tức hỗn loạn. Những người khác thét chói tai, trốn đi, sợ bị hai người này làm bị thương, trong lúc nhất thời, ngự hoa viên loạn thành một đoàn.

“Phản rồi phản rồi!” Long Trạch Vũ tức giận đến râu tóc thẳng đuột, run run: “Còn không mau ngăn các nàng lại cho trẫm! Nhanh lên!”

Long Trạch Vũ vừa dứt lời, thân ảnh hai người kia liền hướng về phía đám phi tần trong cung, sau đó liền nghe một tiếng thét chói tai, Mộ Dung Tuyết Liên ôm bụng quý trên mặt đất, hai chân hiện lên phiến đỏ sẫm: “Hoàng, hoàng thượng, cứu lấy hài tử của nô tỳ!”

“Ái phi!” Lúc này, Long Trạch Vũ cũng nóng nảy, vội vã vọt đến bên người Mộ Dung Tuyết Liên, nắm chặt tay nàng: “Thái y! Truyền thái y!”

“Hoàng thượng....” Sắc mặt Mộ Dung Tuyết Liên tái nhợt, bàn tay thon dài cầm lấy y phục. Cảm nhận được dòng nhiệt ấm áp dưới thân, Mộ Dung Tuyết Liên hiện lên vẻ mặt hoảng sợ. Đứa bé này là tương lai an thân an phận của nàng a! Ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì! “Hoàng thượng, cứu, cứu con của chúng ta! Van cầu người!”

Mỹ nhân không ngừng khóc, máu cũng không ngừng lan. Sắc mặt Long Trạch Vũ không ngừng xanh thêm: “Hỗn tướng! Còn không mau trói các nàng lại cho trẫm!”

Không đợi người khác kịp tách Mộ Dung Tâm Liên cùng Long Trạch Vũ Nhi ra, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, Long Trạch Vũ Nhi té thẳng xuống mặt đất, sắc mặt đỏ tím, cổ bị quấn bởi nhuyễn tiên của Mộ Dung Tâm Liên.

“Vũ nhi!” Đoan Mộc Tình nghiêng ngả lão đảo đi về phía Long Trạch Vũ Nhi, lại phát hiện nàng ta đã khí tuyệt thân vong! “Vũ nhi!”

“Đông—” Phía bên kia, Mộ Dung Tâm Liên cũng quỳ trên mặt đất, hạ thân nhiễm máu, bất quá máu đã chuyển sang màu đen: “Hài tử của ta! Hài tử của ta!” Mộ Dung Tâm Liên ôm lấy bụng: “Hài tử của ta!”

Trong lúc nhất thời, xung quanh dị thường hỗn loạn. Tất cả thái y trong thái y viện đều chạy đến lĩnh mệnh, những người khác đứng ở phía xa, không dám thở mạnh, bởi nhìn sắc mặt Long Trạch Vũ Nhi, đoán rằng nàng đã ra đi.

“Hoàng thượng thứ tội, hoàng tử, không giữ được....”

“Hoàng thượng thứ tội, công chúa không còn....”

“Hoàng thượng thứ tội, Trắc phi đẻ non....”

Tin xấu nối tiếp tin xấu đả kích Long Trạch Vũ. Khi nghe tin đứa nhỏ trong bụng không còn nữa, Mộ Dung Tuyết Liên lập tức kinh hô một tiếng, trực tiếp ngất đi. Đám thái y tiến lên ấn huyệt nhân trung* cho nàng, cho nàng ăn nhân sâm vụn, sau một hồi lâu, Mộ Dung Tuyết Liên dần chậm rãi tỉnh lại. (*huyệt giữa mũi và miệng)

“Ái phi—” Không có đứa nhỏ, Long Trạch Vũ cũng khó lòng chịu nổi. Hãn phi thường chờ mong sự xuất hiện của đứa bé này, không tưởng tượng được, điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

“Hoàng thượng!” Mộ Dung Tuyết Liên tựa vào lòng ngực Long Trạch Vũ, thương tâm muốn chết: “Hoàng thượng, người nhất định phải vì con của chúng ta báo thù! Nhất định phải báo thù cho con chúng ta a!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mẹ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tin Dữ Nối Tiếp Tin Dữ

Mộ Dung Tuyệt Liên luôn mồm hô báo thù, ánh mắt lại hung tợn nhìn chăm chăm Đao Mộc Tình. Vì sao? Vì sao người gặp chuyện không may lại là nàng? Vì sao nàng ngậm đắng nuốt cay giữ gìn đứa nhỏ suốt 6 tháng nay lại không còn, mà Đao Mộc Tình lại bình yên vô sự?!

“Được! Ái phi yên tâm, trăm nhất định vì mẹ con hai người làm chủ!” Long Trạch Vũ rối loạn, chuyện xấu chồng chất mà đến, bên này còn chưa trấn an Mộ Dung Tuyệt Liên tốt, bên kia Đao Mộc Tình đã khóc lớn lên.

“Vũ nhi, Vũ nhi của ta, con tỉnh, tỉnh a! Con mau tỉnh lại a!” Đao Mộc Tình ôm thi thể Long Trạch Vũ Nhi gào khóc: “Vũ nhi, Vũ nhi....”

Chỉ ngăn ngùn một khắc* đồng hồ, mất đi hai đứa con yêu quý, Long Trạch Vũ không nhin được trợn mắt nhìn về phía Mộ Dung Tâm Liên, đều do nàng! Nếu không vì nàng, Long Trạch Vũ Nhi sẽ không chết, Mộ Dung Tuyệt Liên cũng không sanh non! (*1 khắc=15p)

Cảm nhận được sát khí trong ánh mắt của Long Trạch Vũ, Mộ Dung Tâm Liên đi đến trước mặt Long Trạch Vũ, nặng nề dập đầu: “Hoàn thượng, ta vô tội! Ta cũng mất đi con nhỏ, đó là tôn tử đầu tiên của ngài a!”

Lời của Mộ Dung Tâm Liên khiến Long Trạch Vũ đưa mắt nhìn về vết máu thật dài phía sau nàng. Vết máu kia không giống với vết máu đỏ tươi của Mộ Dung Tuyệt Liên, nó là một mảnh máu đen hồng. Xem ra trong đó có trá!

Long Trạch Vũ không tin lời nói của Mộ Dung Tâm Liên, trước kia không nghe tin về hoàng tôn của mình, lúc này ở đâu lại chui ra một hoàng

tôn cơ chứ? Lập tức, Long Trạch Vũ triệu một thái y thâm niên đến kiểm tra thân thể cho Mộ Dung Tâm Liên, hẳn phải biết chân tướng sự thật!

Thái y vuốt chồn râu, bắt mạch cho Mộ Dung Tâm Liên, qua một hồi lâu, lại đổi sang tay phải, lại qua một hồi lâu, thái y đi đến trước mặt Long Trạch Vũ quỳ xuống.

“Hoàng thượng, Trắc phi Tĩnh vương ăn phải dược vật hoạt thai, cho nên đẻ non, hơn nữa dược vật này có tính rất ác liệt, thân mình Trắc phi bị thương, sợ là về sau không thể sinh được nữa——”

“Dược vật hoạt thai?” Không chỉ Long Trạch Vũ, Mộ Dung Tâm Liên cũng ngây dại.

Nàng ăn cái gì? Vì sao lại như vậy? Mộ Dung Tâm Liên quên đi nỗi đau trên thân thể, cố gắng hồi tưởng lại từ lúc đi vào hoàng cung mình đã ăn gì, cuối cùng lại nghĩ tới điểm tâm cùng rượu ngon mà hoàng hậu đã ban cho mình!

“Chính người! Là người đúng không?!” Mộ Dung Tâm Liên cố gắng nâng thân mình đứng lên, đầu ngón tay run rẩy chỉ về phía Đao Mộc Tình: “Ta chỉ ăn điểm tâm cùng uống rượu do người ban, nhất định là người! Đúng chứ?! Vì sao người độc ác như vậy? Vì sao?”

Lời nói của Mộ Dung Tâm Liên hoàn toàn chọc giận Đao Mộc Tình, nàng đứng dậy tát một cái lên mặt Mộ Dung Tâm Liên: “Người là ai mà dám nói như vậy với bản cung! Bản cung còn chưa truy cứu tội danh giết hại công chúa của người, người lại vu oan bản cung? Người đâu, còn không mau bắt tiện nhân này cho bản cung!”

“Thái hậu giá lâm——” Đúng lúc này, một đám người vây quanh một lão phụ nhân tóc hoa râm đang lại đây.

“Mẫu hậu, người sao lại đến đây?” Nhìn thấy Thượng Quan Phi Yến, Long Trạch Vũ vội vàng nghênh tiếp.

“Ai gia nghe nói có xảy ra chút chuyện nên đến xem.” Nhìn thấy vết máu trên mặt đất, Thượng Quan Phi Yến nhướng mày: “Sao lại thế này?”

“Mẫu hậu, người hãy thay nô tỳ làm chủ!” Đao Mộc Tình quỳ gối trước mặt Thượng Quan Phi Yến, cuồn cuộn khóc: “Vũ nhi chết rồi, mẫu hậu!”

“Cái gì?!” Nghe nói vậy, Thượng Quan Phi Yến mới nhìn đến Long Trạch Vũ Nhi đang nằm im trên đất, sắc mặt lập tức đại biến: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai ác độc, giết chết Vũ nhi của ai gia?”

“Hoàng tổ mẫu, thỉnh ngài thay cháu dâu làm chủ! Thỉnh ngài thay chặt trai của người làm chủ!” Thấy Đao Mộc Tình hung hăng cáo trạng trước, Mộ Dung Tâm Liên quỳ gối trước mặt Thượng Quan Phi Yến. Trên người nàng toàn là vết máu, sắc mặt cũng vì để non mà trở nên trắng bệch, nhìn qua thật đáng thương.

Chờ Thượng Quan Phi Yến biết rõ mọi chuyện đã xảy ra, quả trứng trong tay nặng nề đập trên mặt đất: “Ta! Mau điều tra thật kỹ cho ai gia! Vô Kỵ, người tới!”

Hoàng thái hậu tự mình điều Thượng Quan Vô Kỵ đi điều tra rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, Đao Mộc Tình không có mở miệng. Tứ đại thế gia, mình đến từ Đao Mộc gia, Mộ Dung Tuyết Liên liên quan đến Mộ Dung gia. Về phần Bạch gia, cho tới bây giờ chỉ giới kinh thương, Thượng Quan Vô Kỵ thế nhưng chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Chỉ một lát sau, Thượng Quan Vô Kỵ liền tìm được cung nữ đưa điểm tâm cùng rượu cho Mộ Dung Tâm Liên, bất quá cung nữ này đã bị người diệt khẩu. Bầu không khí, bởi vì cái chết của một tiểu cung nữ mà đông thành một mảnh.

Đoan Mộc Tình phái người đưa điểm tâm cùng rượu ngon khiến cho Mộ Dung Tâm Liên dễ non, hiện tại người này đã chết, khiến mọi người không thể không hoài nghi Đoan Mộc Tình: “Hoàng hậu, đây là chuyện gì?” Thượng Quan Phi Yến tuy rằng tuổi đã qua năm mươi, nhưng uy nghiêm vẫn còn đó.

“Mẫu hậu, nô tỳ không biết, nhất định là có người hãm hại nô tỳ.” Đoan Mộc Tình cũng không nghĩ đến kết quả lại như thế này, chính là cái gì nàng cũng chưa làm!

“Nhất định là người!” Mộ Dung Tâm Liên kêu lên.

Vừa nghĩ tại Đoan Mộc Tình, chính mình cũng không thể mang thai, Mộ Dung Tâm Liên liền hận đến nghiến răng nghiến lợi. Không thể sinh con, cho dù Long Trạch Cảnh Thiên về sau có sủng ái nàng đến cỡ nào, nàng cũng không có chỗ dựa. Huống chi Long Trạch Cảnh Thiên chán ghét nàng rõ ràng đến vậy, sau này nàng đừng hy vọng cuộc sống ở Tĩnh vương phủ có thể an lành trôi qua.

“Chính người không có đứa nhỏ, cho nên ghen tị ta có đứa nhỏ, cho nên mới hại hản!”

Mộ Dung Tâm Liên run rẩy, cảm xúc dị thường kích động: “Vừa rồi tôi tận mắt thấy công chúa làm thương hoàng quý phi nương nương, hại nàng sanh non, hiện tại người lại hại ta không có con được. Nhất định là các người không chịu nổi cảnh Mộ Dung gia ta phú quý, cho nên mới hạ độc thủ! Nhất định là như vậy!”

Không để người khác hiểu rõ mọi chuyện, Mộ Dung Tâm Liên liền vọt đến trước mặt Đoan Mộc Tình, ôm lấy Đoan Mộc Tình, cùng nàng ta lăn lộn đấu đá trên mặt đất, loạn thành một đoàn.

“Người làm càn! Rõ ràng là người giết Vũ nhi! Người quả thực quá độc ác!” Đoan Mộc Tình cũng không chịu yếu thế, kéo lấy tóc Mộ Dung Tâm

Liên.

“Quả thực không ra thể thống gì! Còn thể thống gì nữa chứ!” Một vị hoàng hậu, một vị trắc phi, hiện tại lại như hai người đàn bà chanh chua chửi nhau, thật sự quá mức mất thể diện! Mặt Long Trạch Vũ đỏ lên, tức giận đến không thở được: “Tách các nàng ra cho trẫm! Tách ra!”

Cũng không biết có phải do Đoan Mộc Tình xui xẻo hay là sao, khi tách hai người ra, Đoan Mộc Tình đập phải làn váy của Mộ Dung Tâm Liên, tính luôn hai cung nữ đang kéo họ, tổng cộng bốn người ngã xuống, Đoan Mộc Tình xúi quẩy nhất, bị đặt dưới thân ba người kia.

“Ai nha—” Đầu gối Mộ Dung Tâm Liên vừa lúc động phải bụng Đoan Mộc Tình, ngay sau đó, Đoan Mộc Tình liền cảm thấy bụng đau nhức, lập tức lấy hai tay ôm bụng, không nghĩ đến đã muộn, một cổ chất lỏng nóng hằm hập theo đùi chảy ra.

“Hài tử của ta, hài tử của ta!” Nhìn thấy tình huống như vậy, Đoan Mộc Tình ngây người: “Thái y, thái y, mau tới, cứu, cứu hài tử của ta!”

Đoan Mộc Tình mang thai, là chuyện khiến mọi người phi thường kinh ngạc. Nguyên bản nàng dự định đợi đến khi thai nhi ổn định mới đem tin này nói cho Long Trạch Vũ, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Nường nường nén bi thương...” Thái y bắt mạch cho Đoan Mộc Tình, sau đó, lắc lắc đầu. Chỉ một câu, đã khiến hi vọng cuối cùng của Đoan Mộc Tình bay đi mất.

“Không! Con ta a—” Đã trông ngóng đứa nhỏ này nhiều năm như vậy, thế nhưng thoáng chốc nó đã tan biến, Đoan Mộc Tình không thể nào chấp nhận được chuyện này, lắc đầu thét chói tai: “Không—”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ở Chung Trước Hôn Nhân?

Trùng Dương cung yến vốn hẳn phải phi thường náo nhiệt, nay bởi vì chuyện công chúa chết đi, ba vị nữ nhân của hoàng thất sanh non, lại trở nên phi thường quý dị. Mùi máu tràn ngập xoang mũi của mọi người, gió thu cũng trở nên lạnh thấu xương, bầu không khí phi thường yên tĩnh, tĩnh đến quý dị, tĩnh đến đáng sợ.

“Vương gia, ta mệt mỏi.” Đúng lúc này, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu mở miệng: “Chúng ta trở về đi “

“Được!” Phượng Thương nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Mộ Dung Thất Thất, nắm lấy tay nàng, hướng Thượng Quan Phi Yến nói lời từ biệt.

“Nam Lâm vương xin cứ quay về, đợi đến lúc Chiêu Dương công chúa xuất giá, ai gia nhất định tự mình đưa tiễn!” Thượng Quan Phi Yến có chút mệt mỏi phất phất tay.

Chuyện bê bối của hoàng thất để một Vương gia của nước khác như hẳn nhìn thấy, nói như thế nào cũng vô cùng mất thể diện. Để cho bọn họ về trước là chuyện tốt, tránh đến lúc tra được chân tướng, thật sự là huyết mạch hoàng thất tự chém giết lẫn nhau, Bắc Chu quốc bọn họ mà biết e rằng cười đến rụng răng hàm.

Ra khỏi hoàng cung, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả hô hấp, cũng trở nên sáng khoái .

“Tiểu thư!” Thấy Mộ Dung Thất Thất đi ra ngoài, Tố Nguyệt cùng Tô Mi lập tức tiến lên nghênh đón.

“Đi thôi!” Mộ Dung Thất Thất lên xe ngựa, lại không nghĩ Phượng Thương lắc mình, cũng theo sau nàng tiến vào.”Khanh khanh, không bằng đi đến chỗ

của ta đi!”

“Vương gia là muốn ở chung trước hôn nhân?”

Mộ Dung Thất Thất kéo cây trâm xuống, tóc đen như mực cùng nhau trút xuống vai nàng như thác đổ.

Thật là mệt chết đi được! Mặc dù cây trâm “Thu Hoa” này rất đẹp mắt, nhưng là đám tơ vàng gom lại một chỗ thật sự là quá nặng, sớm biết cây trâm này sẽ đeo trên đầu nàng, ban đầu nên thiết kế nhẹ hơn .

“Ở chung trước hôn nhân? Việc này không tệ a!” Phượng Thương vươn tay, cầm lấy một nhánh tóc đen đặt ở trước mũi người, “Ta không thành vấn đề, không biết ý của khanh khanh như thế nào?”

“Không tốt!”

Mộ Dung Thất Thất rút tóc của mình về, ngồi sang chỗ khác.

“Vương gia, ta muốn Hồi tướng phủ. Hôm nay bận rộn một ngày, ta đã mệt mỏi. Chờ sau khi thành thân, Vương gia có thể ngày ngày thấy ta. Bây giờ xin Vương gia rời đi trước, dù sao nam nữ khác biệt, qui tắc của tổ tiên không thể bỏ qua!”

Mộ Dung Thất Thất nói năng “có lý có ý*”, khiến Phượng Thương không nhịn được cười khở. Vốn cho rằng thông qua việc tiếp xúc lần này, Tiểu Vương phi sẽ nhận thức hẳn, không nghĩ tới a.....hắn cũng sẽ có một ngày ăn dưa bở, thế mà lại bị Mộ Dung Thất Thất “Đuổi” xuống xe ngựa.
(*ý tứ)

Nhìn xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất chậm rãi đi xa, Phượng Thương nghe thấy bên cạnh vang lên một tiếng cười khẽ, nhìn qua, là Như Ý. Mặt của hắn căng lên đỏ bừng, muốn cười, nhưng lại không dám cười ra tiếng

“Cười đi, nhịn sẽ chết, không tốt”

“Ha ha ha ha!”

Không đợi Phượng Thương nói xong, Như Ý cong người ôm bụng, không ngừng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra.”Vương gia..... Ha ha ha.....Vương Phi thật là đáng yêu.... ha ha ha....Nếu để cho các tiểu thư của Bắc Chu biết chuyện ngày hôm nay.....Ha ha ha....Vương gia ắt “anh danh” suốt một đời a.....

“Vương gia nhà ngươi ăn dưa bở, ngươi rất vui vẻ sao?” Thấy khóe mắt Như Ý có nước mắt, Phượng Thương lắc đầu cười cười.

Nhớ tới bộ dáng tươi cười như hoa vừa nở của Mộ Dung Thất Thất, trên người lại luôn tồn tại chút nhàn nhạt xa cách, Phượng Thương yếu ớt nói một câu “Bản thân ta là muốn dùng anh danh một đời, đổi lấy nụ cười của hồng nhan.”

Trở lại Thúy Trúc viên, Mộ Dung Thất Thất cho mọi người lui ra hết, chỉ lưu lại hai người Tố Nguyệt cùng Tô Mi.

Mộ Dung Thất Thất không nói lời nào, chẳng qua là lẳng lặng nhìn lá trà chuyển động trong chén, im lặng, không lên tiếng,Tô Mi cùng Tố Nguyệt thấy vậy, bắt đầu lo sợ. Có lẽ đi theo Mộ Dung Thất Thất “hóa người thường” đã lâu, các nàng đã quên thân phận cùng thủ đoạn của nàng ấy.

Ước chừng thời gian khoảng một chén trà, Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, “Tô Mi, Tố Nguyệt, các ngươi quay về Ma Vực, đổi Vô Tình cùng Thiết Huyết tới hầu hạ ta.”

Nghe nói như thế, trong lòng hai người “ca” một tiếng kinh hoảng, hai đầu gối lập tức cong xuống, “ba” một tiếng quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Tiểu thư, thuộc hạ sai rồi! Tiểu thư đừng đuổi chúng ta trở về!”

“Sao, đến lời của ta các người cũng không nghe sao?” Thanh âm Mộ Dung Thất Thất âm trầm, mềm mỏng, ánh mắt khẽ dừng trên người của hai người, “Chẳng lẽ do ta không bằng cha nuôi, cho nên không sai khiến được các người?”

“Tiểu thư, thuộc hạ biết sai rồi! nô tỳ hẳn là nên làm tốt công việc của mình, ngăn Nam Lâm vương lại. Thuộc hạ sai rồi”

Tổ Nguyệt cùng Tô Mi ra sức dập đầu, hai người rất rõ hôm nay đã phạm phải sai lầm gì. Các nàng là người thân cận nhất bên người Mộ Dung Thất Thất, hôm nay tùy tiện để cho Phượng Thương đi vào. May mắn Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất không có ác ý, nếu hẳn có lòng hại người, hạ độc thủ lúc không phòng bị, mặc dù Mộ Dung Thất Thất là cao thủ về võ công, nhưng nếu mất thể chủ động cũng sẽ chịu thiệt.

Hai người dập đầu khiến nền nhà “Đương đương” rung chuyển, nhưng Mộ Dung Thất Thất vẫn bất vi sở động.

Có lẽ là do những chuyện đã trải qua ở kiếp trước, mặc dù đã đến nơi này, nhưng mỗi lần Mộ Dung Thất Thất ngủ luôn là sáu phần ngủ bốn phần tỉnh. Cho đến khi bên cạnh có Tô Mi cùng Tổ Nguyệt, hai người đối với nàng rất mực trung thành cùng tận tâm, thần kinh bị buộc chặt của nàng mới thoáng buông lỏng, dần dần cũng có thể ngủ yên.

Chẳng qua là lần này, hai người thế nhưng để Phượng Thương đi vào, xem ra, nàng lại muốn khôi phục trạng thái lúc trước.

Khó lắm mới có thể tin tưởng người khác một lần nữa, nàng đem tánh mạng của chính mình đặt trên người của hai người này. Có thể có người đáng giá để tín nhiệm sao? Kiếp trước, người kia được nàng tín nhiệm đến

vậy, lại cho nàng một kích trí mạng, nỗi đau khi viên đạn xuyên thấu trái tim, đến bây giờ nàng vẫn có thể cảm nhận được.

Thấy ánh mắt Mộ Dung Thất Thất trở nên mờ ảo, Tô Mi cùng Tố Nguyệt đau lòng không thôi.

Năm đó khi Ma Tôn đại nhân mang Mộ Dung Thất Thất về Ma Vực, thần thái của nàng cũng như vậy. Rõ ràng gần ngay trước mắt, lại làm cho người ta cảm thấy xa không thể chạm, thật giống như vừa chạm vào, sẽ biến mất.

“Tiểu thư, cho nô tỳ một cơ hội sửa sai! Xin cho nô tỳ thêm một cơ hội!”

Dần dần, da thịt trên trán của hai người bắt rách ra, những tia máu nhỏ bắt đầu xuất hiện. Các nàng như thế nào đã quên, thân là cận vệ, các nàng chính là mắt của Mộ Dung Thất Thất, là lỗ tai của nàng, là phòng tuyến quan trọng của nàng a! Chủ tử của các nàng chỉ có một người duy nhất là Mộ Dung Thất Thất a! “Tiểu thư, xin cho chúng ta thêm một cơ hội! Một lần cuối cùng! Chúng ta nhất định sẽ không để cho tiểu thư thất vọng nữa!”

Chuyện hôm nay lại khiến cho sự tín nhiệm mà Mộ Dung Thất Thất thật vất vả mới bồi dưỡng được, biến mất hầu như không còn, đây là có từ năm năm các nàng chung sống cùng bảo vệ a! Làm sao nhất thời sơ ý, thế nhưng làm mất sự tín nhiệm của tiểu thư đây.

Lại qua thời gian một chén trà nữa, Mộ Dung Thất Thất đứng lên, ném một bình sứ nhỏ đến phía trước mặt Tô Mi cùng Tố Nguyệt.

“Chỉ lần này, một lần cuối cùng!”

“Dạ! Cảm ơn tiểu thư! Cảm ơn tiểu thư!” Có thể ở lại bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi cùng Tố Nguyệt vui mừng, cao hứng kêu ra tiếng, hai người vội vàng đứng lên, cung kính đứng ở phía sau Mộ Dung Thất Thất.

“Trước thoa thuốc, để hủ dung sẽ không tốt. Nữ nhân phải xinh đẹp mới tốt!”

“Dạ! Dạ!”

Tô Mi cùng Tố Nguyệt thoa thuốc cho nhau, Mộ Dung Thất Thất nhìn theo bộ dáng vui vẻ ra mặt của hai người đi theo mình, cũng khẽ mỉm cười.

Nếu mạng sống chính là đánh bạc, vậy hãy để cho nàng đánh cược thử một lần nữa đi! Tùy hứng một lần nữa! Một lần nữa tin vào lòng người đi! Nếu sai rồi, cùng lắm thì bồi thêm một cái mạng nữa, chẳng qua là tiếp theo, không biết có còn có cơ hội sống lại lần nữa hay không. . .

Buổi tối, trong cung truyền đến tin tức, chân tướng đã rõ ràng, đầu sỏ gây nên tất cả mọi chuyện là Mộ Dung Tâm Liên. Nàng tự biên tự diễn, làm ra một vở kịch sanh non, nhưng một công ba việc. Chẳng những để cho hoàng hậu cùng Hoàng quý phi mất đi hài tử, còn giết Bình Dương công chúa.

“Tiểu thư, thật sự là Nhị tiểu thư làm sao? Thuộc hạ sao lại cảm thấy chuyện này có ẩn tình a?” Lau thuốc xong, cái trán Tố Nguyệt đã hết sưng, mặc dù còn có chút máu bầm, nhưng có thuốc của Mộ Dung Thất Thất, không dùng đến hai ba ngày sẽ hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Nàng?” Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng, “Bất quá là kẻ đáng thương chịu tội thay cho người khác mà thôi”

“Vậy rốt cuộc ai mới là người ẩn nấp phía sau?” Tô Mi nhướn mày, “Mặc dù tiểu thư khơi mào xung đột giữa Nhị tiểu thư cùng công chúa, nhưng những chuyện khác có chút ngoài dự tính a!”

“A..... Ai là người được lợi lớn nhất, người nào cười đến cuối cùng, người đó chính là hung thủ thật sự!” Trong ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất, lướt qua ánh sáng mịt mù, nhìn về phía hướng Tĩnh Vương phủ.

Trong địa lao, Mộ Dung Tâm Liên vẻ mặt tái nhợt, cầm lấy cửa lao, “Thả ta ra ngoài! Ta là Tĩnh Vương Trắc phi! Thả ta ra ngoài, ta bị oan!”

“Kêu la cái gì, hơn nửa đêm còn để người khác ngủ hay không? !” Đội trưởng nhà lao đi tới, vung roi lên vút vài phát, “Nếu còn không câm miệng, Lão tử đánh chết ngươi!”

Ăn đau, Mộ Dung Tâm Liên liền nhu thuận, không hề la hét ầm ĩ nữa, mà là nắm ống quần của tên cai ngục, run rẩy cầm lấy chiếc vòng vàng trên tay đưa lên, “Van xin người giúp ta một chút, đi một chuyến đến Tĩnh Vương phủ, Tĩnh Vương nhất định trở lại cứu của ta! Van cầu người!”

Thầm suy đoán giá trị của chiếc vòng vàng trong tay, đội trưởng nhà lao nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng vàng, ánh mắt đảo loạn trên người Mộ Dung Tâm Liên

“Còn có những thứ này, những thứ này, cũng có thể cho người!”

Nhìn ra lòng tham của người này, Mộ Dung Tâm Liên vội vàng cởi tất cả vàng bạc châu báu trên người ra, đưa cho tên cai ngục, “Nếu như ta có thể ra ngoài, nhất định báo đáp ân đại đức của người! Cầu xin người, giúp ta tìm Tĩnh Vương gia, ta là ái phi của hắn, hắn nhất định sẽ giúp ta giải oan!”

“Cũng không tồi!” Đội trưởng nhà lao đem tất cả bảo bối cất xong, quay trở lại chỗ Mộ Dung Tâm Liên, mở cửa, cai ngục cười toe toét lộ một hàm răng vàng đi tới trước mặt Mộ Dung Tâm Liên.

“Tiểu mỹ nhân, muốn gia gia giúp người đi ra ngoài, cũng được! Bất quá người phải cho huynh đệ của gia gia khoái hoạt khoái hoạt!”

“Người muốn làm gì!”

Mộ Dung Tâm Liên lúc này mới nhìn thấy trong đôi mắt sừng húp như quả đào kia chứa đầy dục vọng, nàng liên tiếp lui về phía sau, nhưng bởi vì thân thể yếu ớt, không có lui hai bước đã bị bàn tay to của cai ngục bắt được.

“Buông! Ta là Tĩnh Vương Trắc phi! Khốn kiếp! Buông! Người thật to gan!” Mộ Dung Tâm Liên liền giãy dụa, bất quá ban ngày đã hao hết đấu khí, toàn thân một chút khí lực cũng không có, căn bản là không phải là đối thủ của tên cai ngục thân cường thể tráng, không bao lâu, đã bị lột sạch sẽ.

“Không hổ là nữ nhân của Vương gia, da thịt non mịn a!” Cai ngục ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Mộ Dung Tâm Liên, nước miếng hơi kém một chút nữa đã chảy ra. Bạch hoa nhuyển ngọc kích thích giác quan của tên cai ngục, không đợi được thêm được nữa, hắn quơ tay vài cái đã cởi sạch chính mình.

“Van cầu người, đừng! Ta mới vừa đẻ non, không được”

Mộ Dung Tâm Liên chảy nước mắt, dùng sức xô đẩy cai ngục đang ở trên người chính mình ra, nhưng sức lực của nàng quá mức yếu ớt, quả đấm nện trên người tên kia tựa như mưa nhỏ rơi xuống mặt đất, một chút hiệu quả cũng không có.

“Tiểu mỹ nhân, người liền theo ta đi! Gia gia có hảo hảo thương yêu người”

“A! Súc sinh.....ô ô ô.....cút ngay.....”.

Trước cửa lao , mờ mờ dưới ánh nến, bóng hình trên tường ra sức quần lấy nhau, miệng của Mộ Dung Tâm Liên bị bàn tay to của cai ngục che lại, nước mắt tuyệt vọng chảy xuống hai má, rơi vào tóc đen xỏa dài trên rơm rạ, từng giọt trong suốt long lanh, mang theo vô hạn phần hận.....cùng khuất nhục và không cam lòng.

Thời gian, tựa hồ đặc biệt chậm, tựa như qua một thế kỷ.

Chờ lao đầu kéo quần lên, khi hắc cảm thấy hài lòng, đứng lên, nước mắt Mộ Dung Tâm Liên đã cạn hết.

“Mùi vị không tệ! Gia lần sau còn.....” Lao đầu còn chưa nói hết, “bùm” một tiếng ngã trên mặt đất, sau lưng lóe sáng một thanh chủy thủ. Mà phía sau tên lao đầu, có một hắc y nhân.

“Còn có thể động chứ?”

“Người, người là ai?” Đột nhiên xuất hiện hắc y nhân, khiến cho Mộ Dung Tâm Liên hoảng sợ. Chẳng lẽ là tới giết người diệt khẩu? Chẳng lẽ nàng cứ uất ức chết đi như vậy? Nàng không cam lòng a! Rõ ràng nàng mới là người bị hại a!

Hắc y nhân ném một bộ y phục cho Mộ Dung Tâm Liên, “Trong cung đã tuyên bố ra bên ngoài rằng mọi chuyện đều do người làm, người bây giờ chỉ như rác rưởi đáng chết, nếu không đi chỉ có thể biến thành oan hồn. Người có thể lựa chọn đi theo ta, cũng có thể ở chỗ này chờ chết.”

Ngay từ lúc trước, Mộ Dung Tâm Liên đã đoán được kết quả, nhưng nàng vẫn như cũ ôm ảo tưởng. Ít nhất nàng vì Long Trạch Cảnh Thiên mang thai, vì hắc đế non, hắc ít nhiều cũng phải nhớ đến tình cũ. Không nghĩ tới.....

“Ta, ta đi theo người!” Chịu đựng đau đớn trên người, Mộ Dung Tâm Liên cắn răng đứng lên, đem bộ y phục màu đen mặc vào.

“Đi!”

Hắc y nhân tựa hồ đối với hoàn cảnh chung quanh vô cùng quen thuộc, Mộ Dung Tâm Liên cẩn thận đi theo sát phía sau hắc, mãi cho đến khi hoàng cung bị bọn họ bỏ xa ở phía sau.

“Ân nhân, cảm ơn người!” Đi tới chỗ an toàn, Mộ Dung Tâm Liên cũng nhìn không được nữa, xụi lơ trên mặt đất, há mồm hít thở, thống khổ trên người kích thích nàng, nếu không phải vì mạng sống, nàng căn bản là kiên trì không được bao lâu nữa.

“Ba !” Hắc y nhân ném cho Mộ Dung Tâm Liên cái túi, “Trốn đi! Chạy tới nơi không ai biết, một lần nữa bắt đầu đi!”

Mở cái túi ra, bên trong là một bọc vàng lá, Mộ Dung Tâm Liên lúc này đập đầu ba cái với hắc y nhân, “Ân nhân, hôm nay người đã cứu ta, mạng của Mộ Dung Tâm Liên sẽ là của người. Ngày sau ân nhân có cần bất kỳ gì, xin cứ việc phân phó, cho dù dầu sôi lửa bỏng, ta cũng không chối từ!”

“Cũng biết nên báo ân à.....” Hắc y nhân cười một tiếng, tiến lên đỡ Mộ Dung Tâm Liên dậy, “Vô luận người ngày sau hiển vinh hay là hèn mọn, người chỉ cần làm một việc, đừng để cho Mộ Dung Thất Thất sống tốt, đó chính là báo đáp ta!”

“Mộ Dung Thất Thất? !” Nghe cái tên quen thuộc, nhớ tới một loạt biến cố hôm nay, đều bởi do nàng ta dẫn theo Phi Thúy lộ diện, sau đó mình mới có kết cục bi thảm đến vậy, Mộ Dung Tâm Liên cắn răng, hung hăng gật gật đầu.

“Ân nhân yên tâm, Mộ Dung Thất Thất cũng là cừu nhân* của ta, chỉ cần ta còn có một chút hơi thở, nhất định sẽ cùng nàng đối địch, khiến cho nàng cả đời không thể sống tốt! Có ta không có nàng, có nàng không có ta!” (*kẻ thù)

“Ta đây an tâm! Người đi nhanh đi, chậm nữa không tốt!”

Mộ Dung Tâm Liên từ biệt Hắc y nhân, đau đớn bước đi chầm chậm, đi chưa tới hai bước, quay đầu lại nhìn thì hắc y nhân kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Hắc y nhân kia là ai? Tại sao đối với Mộ Dung Thất Thất có thù lớn như vậy ?

Những thứ này Mộ Dung Tâm Liên không biết, cũng không muốn tìm hiểu. Điều duy nhất hiện tại nàng có thể xác định chính là, mình phải đi Bắc Chu quốc. Không vì cái gì khác, đơn giản là Mộ Dung Thất Thất sẽ đến đó, đơn giản là Mộ Dung Thất Thất đã phá hủy một đời của nàng!

Nàng muốn báo thù! Muốn báo thù! Vì mẫu thân, vì nhi tử, vì vị trí Vương Phi đã mất đi, vì đủ loại khuất nhục nàng đã phải chịu đựng! Nàng nhất định phải báo thù! Nhất định phải làm cho Mộ Dung Thất Thất rơi xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời không được siêu sinh! Thời điểm tin tức Mộ Dung Tâm Liên vượt ngục truyền đến, Mộ Dung Thất Thất đang miễn cưỡng nằm ở trên nóc nhà, tận hưởng bánh hoa cúc Tô Mi mới vừa nghiên cứu chế tạo ra.

“A? Chạy?” Mộ Dung Thất Thất khước miệng câu cong lên một chút tà mị.

“Tiểu thư, có muốn tra xét hay không ?”

Trực giác của Mộ Dung Thất Thất nói cho nàng biết, không thể lưu Mộ Dung Tâm Liên lại. Hơn nữa, việc nàng đã làm tất nhiên không được có một khe hở, cũng tuyệt đối không cho địch nhân một cơ hội sống! Diệt cỏ không tận gốc, xuân phong thổi lại sinh! Huống chi là Mộ Dung Tâm Liên là một Tiểu Cường ngoan cố đánh không chết! Cho nên, người này, phải chết!

“Phát ra “Truy mệnh phù”, vô luận người nào, chỉ cần chém xuống đầu của Mộ Dung Tâm Liên, chính là “Đệ nhất sát thủ” năm nay.”

“Dạ!”

Trong cung, Long Trạch Vũ bởi vì chuyện của Mộ Dung Tâm Liên mà giận dữ, lập tức hạ chỉ, truy nã Mộ Dung Tâm Liên khắp cả nước. Trong lúc nhất thời, bức họa của Mộ Dung Tâm Liên dán đầy phố lớn ngõ nhỏ của Tây kỳ quốc, toàn bộ người dân Tây kỳ đều biết “tất cả việc xấu” của Mộ Dung Tâm Liên, không ngừng phỉ nhổ nữ nhân lòng dạ rắn rết kia.

Cùng lúc đó, Minh Nguyệt Hình-Nam Phượng Nhị công chúa lại bị người quên lãng.

Không có hai tay, Minh Nguyệt Hình ở trong hoàng cung Tây kỳ quốc không ngừng khóc rống, khiến cho Long Trạch Vũ cũng loay hoay đến bể đầu sút trán, chỉ có thể thỉnh Minh Nguyệt Thịnh đến trấn an. Bất quá, tựa hồ một chút hiệu quả cũng không có, mãi cho đến chạng vạng, Minh Nguyệt Thịnh mới về đến Chết Tử phủ* của mình. (*phủ con tin)

“Người nào? !” Mới vừa đẩy cửa vào thư phòng, Minh Nguyệt Thịnh liền nhận thấy có điều khác thường. Một giây sau, hai đạo ngân quang thẳng tắp hướng tới hai mắt hấn mà đến.”Oanh!” Minh Nguyệt Thịnh nghiêng người tránh né, hai tay kẹp lấy ngân châm, nhưng không ngờ đối phương còn chuẩn bị chiêu kế, một thanh chuỷ thủ chói sáng phi như bay tới đó, cách cổ họng của hấn chỉ có nửa tấc.

“Ca—” Minh Nguyệt Thịnh há mồm, căn chuỷ thủ, ngân châm trong tay đồng thời bay ra, hướng thẳng đến hai má của đối phương. Chẳng qua chưa đợi ngân châm đến bên người kẻ nọ, đã bị đối phương phát tay áo, đem ngân châm thu vào trong tay.

“Điện hạ, điện hạ!” Phúc Nhĩ ở ngoài cửa nghe được động tĩnh bên trong, vội vàng đi vào, thấy trong thư phòng xuất hiện một nam tử mặc áo hồng, Phúc Nhĩ cả kinh “Người là người phương nào? Vì sao tự tiện xông vào Chết Tử phủ?”

“A, thân thủ của thái tử điện hạ thật tốt!” Hồng y nam tử xoay người lại.

Trời ạ! Nhìn người nọ, Phúc Nhĩ không nhận được ở trong lòng tán thưởng. Thái tử nhà mình đã là thiên nhân chi tử* rồi, không nghĩ tới cõi đời này còn có người xuất trần thoát tục hơn như vậy. Không chỉ có Phúc Nhĩ, ngay cả Minh Nguyệt Thịnh khi nhìn thấy hồng y nam tử, tim cũng đập nhanh hơn hai nhịp. Bất quá, đối phương không lớn lắm, chỉ có thể xem là thiếu niên. (*người có dung mạo tuấn mã xinh đẹp)

Thiếu niên này, ước chừng mười lăm, sáu tuổi. Nhìn từ xa, giống như thần tiên hạ phàm, xuất trần thoát tục, phiêu dật dị thường. Nhìn gần, thì mày ngài mắt phượng, chiếc mũi xinh đẹp, môi anh đào, da thịt thì nõn nà, mặt như hoa đào, linh hoạt trong sáng, không nhiễm một hạt bụi nào.

Mặc dù một thân hồng y nóng bỏng, lại không chút nào ảnh hưởng đến khí chất trên người, ngược lại màu hồng yêu dị kia càng thêm tô đậm khí chất bất phàm của hắn. Mà giữa mi tâm thiếu niên này chấm một nốt chu sa màu đỏ tươi đẹp, khiến cho tiên khí trên người hắn, còn thêm một tia mê luyện dưới trần gian, khiến hắn trông như nửa người nửa tiên.

Chắc chắn, thế ngoại tiên nhân chính là bộ dáng này a! Trong lòng Minh Nguyệt Thịnh bỗng sinh ra ý nghĩ như vậy.

“Vụt——” Khi Minh Nguyệt Thịnh còn đang thất thần, thiếu niên kia tựa như một trận gió, đi tới trước mặt hắn, quạt ngọc đặt trên huyết mạch ở cổ hắn, “Thái tử, thất thần, sẽ mất mạng!”

“Lớn mật!” Thấy thiếu niên vô lễ như vậy, Phúc Nhĩ hét lớn một tiếng, hai tay nắm lại, đánh úp về phía sau lưng thiếu niên

“Nhìn không ra, lão bá lại là cao thủ!”

Thiếu niên cười một tiếng, như mộng như ảo, thân ảnh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đợi Phúc Nhĩ kịp phát hiện, ngọc phiến* đã đặt trên cổ họng hắn, nếu thêm nửa phân, đầu hắn sẽ rơi xuống đất. (*quạt ngọc)

Phúc Nhĩ sợ hãi, trước nay hắn chưa từng gặp qua thân thủ quý mị như vậy, nhất thời thấy lạnh lạnh, một mảnh mồ hôi lạnh thấu xương. Mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng Phúc Nhĩ rất nhanh trấn định lại.

“Đại hiệp, ngài nấu cần tiền tài, xin cứ tự nhiên. Nếu muốn nhân mạng, xin bỏ qua cho thái tử nhà ta, lấy mạng ta là được!”

“Không được!” Minh Nguyệt Thịnh phục hồi tinh thần lại, mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm hồng y thiếu niên, hàn khí trên người bắn ra, “Người nếu dám làm Phúc Thị bị thương, đi khắp chân trời góc biển, ta cũng sẽ giết người!”

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng ngưng đọng, hồng y thiếu niên không thu tay, cũng không động thủ, chẳng qua là mỉm cười đánh giá chủ tớ bọn họ.

“A, cũng rất thú vị.”

Qua một lúc lâu, thiếu niên thu cây quạt, thối lui qua một bên, ngồi xuống ghế làm bằng gỗ cây lê “Tự giới thiệu một chút, ta tên là Quang Hoa. Tối đây là cùng điện hạ nói chuyện làm ăn!”

“Quang Hoa công tử? !” Không chỉ Phúc Nhĩ, ngay cả Minh Nguyệt Thịnh cũng giật mình.

Tin đồn Quang Hoa công tử tuyệt thế vô song, hôm nay vừa thấy, dung mạo như vậy, năng lực như vậy, thủ đoạn như vậy. Thật đúng là chỉ có thể hai chữ “Quang Hoa” mới xứng với hắn. Chẳng qua là, làm cho người ta trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Quang Hoa công tử còn trẻ tuổi như vậy.....

Đối phương đã nói mục đích đến, Minh Nguyệt Thịnh gật đầu, Phúc Nhĩ lặng lẽ lui ra, đóng cửa lại.

“Làm ăn? Không biết Quang Hoa công tử muốn cùng ta làm ăn cái gì? Ta bắt quá là một con tin, có cái gì có thể làm cho đại danh鼎鼎 Quang Hoa công tử coi trọng đây?”

Đối phương thần không biết quỷ không hay tiến vào Chết Tử phủ, hiện tại lại nói ra thân phận, xem ra quả thật là có vấn đề. Minh Nguyệt Thịnh ngồi xuống đối diện Quang Hoa công tử, vẻ mặt vẫn lười nhác như cũ, chẳng qua là trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia tinh ranh, khiến cho không người nào có thể khinh thường. “Ngôi vị hoàng đế.....” Quang Hoa công tử chậm rãi phun ra hai câu, “Thái tử ý nghĩ như thế nào?”

Không thể không nói, Quang Hoa công tử nói thẳng như vậy, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh có chút ngạc nhiên.”Ngôi vị hoàng đế” đích xác là thứ vô cùng mê người. Nhưng là Minh Nguyệt Thịnh không hiểu, Quang Hoa công tử tại sao tìm tới cửa, tại sao giúp mình? Thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí, đạo lý này, hẳn hiểu rõ .

Nhìn thấu “tâm sự nhỏ nhỏ” của Minh Nguyệt Thịnh, Quang Hoa công tử mở ngọc phiến trong tay ra, nhẹ lay động .

“Quần áo mà Hạ Lan Mẫn đang dùng, toàn bộ đều do Tuyệt Sắc phường của ta làm ra, Long bào của phụ hoàng người cũng đều do chính tay ta tạo thành. Nếu ta động chút tay chân trên đó, không quá một tháng, bọn họ sẽ vì tim đập nhanh mà chết. Đến lúc đó công tử liền có cơ hội.....”

Quang Hoa công tử nói như vậy, Minh Nguyệt Thịnh cũng hiểu rõ vì sao đối phương có thể cuồng ngạo đến thế.

Hạ Lan Mẫn đối với quần áo của Tuyệt Sắc phường yêu thích thành nghiện, từ khăn tay lụa, đến la quần vớ gấm, từng đường kim mũi chỉ trên người nàng, đều phải là sản phẩm do Tuyệt Sắc phường làm ra mới được.

Nếu dựa theo lời nói của Quang Hoa công tử, hạ được trên quần áo, là chuyện thần không biết quỷ không hay, cũng là biện pháp tốt nhất.

“Người muốn cái gì? Hoặc là, người nghĩ muốn lấy gì từ ta?”

Thấy Minh Nguyệt Thịnh nghiêm túc bàn chuyện, Quang Hoa công tử cười khê, một đôi mắt phượng nhếch lên, hào quang bắn ra bốn phía, “Ta là thương nhân, thương nhân tự nhiên là coi trọng nhất ích lợi . Nếu ta giúp điện hạ ngồi vào ngôi vị hoàng đế, ta muốn U Vân mười sáu châu....”

Vừa nghe cái này, Minh Nguyệt Thịnh nổi giận. U Vân mười sáu châu, trong đó bốn châu phía nam là Bắc Đại môn quan của Nam Phượng quốc, nối liền tam quốc, là địa phương quân sự tất yếu. Hiện tại Quang Hoa công tử mở miệng muốn U Vân mười sáu châu, rõ ràng là muốn Minh Nguyệt Thịnh gây tổn hại đến lãnh thổ quốc gia! Như vậy sao được!

“U Vân mười sáu châu? ! Quang Hoa công tử khẩu khí thật lớn! Chẳng lẽ là muốn tự lập ngôi vua? !”

“Thái tử điện hạ quá nóng vội, lời của ta còn chưa nói hết đâu! Ta chỉ muốn “thông hành lệnh đặc biệt” của U Vân mười sáu châu.

“Thông hành lệnh đặc biệt?” Cái này, Minh Nguyệt Thịnh biết.

Nam Phượng quốc cùng Bắc Chu, Tây kỳ, Đông Lỗ giáp nhau, chỗ giao giới chính là U Vân mười sáu châu.

Năm đó ba đại gia tộc phân Tần quốc ra, U Vân mười sáu châu cũng bị chia cắt. Tứ quốc mỗi quốc chiếm bốn châu. Bởi vì vị trí địa lý đặc thù, khiến cho U Vân mười sáu châu thành nơi tứ quốc mua bán trao đổi, thương nhân tứ quốc tụ tập ở chỗ này thường xuyên lui tới, ngay cả các quốc gia ngoài khu vực, cũng tới đây giao dịch, cho nên lợi nhuận lớn vô cùng.

Nhưng là, thương nhân có thể ở U Vân mười sáu châu làm ăn, cũng không phải là người bình thường, hoặc là thương nhân đại diện cho hoàng gia, hoặc là vương công quý tộc, hoặc là thế gia công tử..... đều có thân

phận hiển hách, cùng hoàng thất các nước có vô số quan hệ, cũng đều không phải là thương nhân tầm thường.

Tiến vào U Vân mười sáu châu, người có thể ở đó buôn bán, nhất định phải có “Thông hành lệnh đặc biệt” ! Nhưng lệnh này, cực kỳ khó có được, chỉ nắm giữ ở trong tay hoàng gia, dân gian thương nhân căn bản là không cách nào nhận được.

Hiện nay, đặc biệt thông hành lệnh của Nam Phượng quốc đang ở trong tay chất nữ Hạ Lan Liên của Hoàng quý phi Hạ Lan Mẫn, Quang Hoa công tử muốn, chính là cái này .

“Nếu như điện hạ lên ngôi, hãy đem “Thông hành lệnh đặc biệt” cho ta, ta hàng năm sẽ cho điện hạ một phần tiền lãi. Điện hạ cảm thấy như thế nào?”

“Ba phần! Ta muốn ba phần tiền lãi! Buôn bán ở U Vân mười sáu châu, có bao nhiêu lợi nhuận, Quang Hoa công tử nhất định so với ta càng thêm hiểu. Cho nên ta muốn ba phần tiền lãi, một chút cũng không quá phận!” Minh Nguyệt Thịnh không do dự chút nào, trực tiếp vươn ra ba ngón tay.

“Được!”

Quang Hoa công tử vô cùng sáng khoái đáp ứng, sau đó lấy ra một tờ “Hiệp ước”. Thấy Hồng Y thiếu niên đến thứ này cũng chuẩn bị sẵn, Minh Nguyệt Thịnh thế mới biết, đối phương là có dự tính mà đến, đã sớm muốn cùng hắn làm vụ mua bán này rồi, trong lòng, cũng càng thêm tín nhiệm Quang Hoa công tử.

Hai người ký tên, đóng dấu, hai bản giống nhau, mỗi người một bản.

Quang Hoa công tử cẩn thận đem hiệp ước cất xong, cuối cùng đưa cho Minh Nguyệt Thịnh một cái cái đàn ngọc điêu khắc Quan Âm.

“Điện hạ sau khi về nước, đem theo tín vật này đi tuyệt sắc phường ở kinh thành Nam Phượng, chưởng quỹ Phương Bách sẽ nghe theo lệnh của điện hạ làm việc. Ta chờ tin tốt từ điện hạ!”

“Người cứ như vậy tin ta?” Minh Nguyệt Thịnh yên lặng nhìn thiếu niên tuổi mười tám đầy tự tin trước mắt “Nếu ta thất bại, người ắt bại lộ”

“Ha ha!” Nghe Minh Nguyệt Thịnh nói như vậy, Quang Hoa công tử thản nhiên cười.

“Điện hạ là chân mệnh thiên tử, như thế nào lại bại chứ! Thái tử điện hạ thắng, chính là ta thắng. Hai bên trao đổi, tất cả mọi người đều có lời, điện hạ có thể không động tâm sao? Huống chi, trong cung không phải là còn có Uyển hoàng hậu giúp đỡ sao..... “

Quang Hoa công tử càng nói, sắc mặt Minh Nguyệt Thịnh càng khó nhìn. Hắn thế nhưng biết hoàng hậu đương nhiệm của Nam Phượng quốc-Cổ Quân Uyển là người của mình, còn có cái gì là hắn không biết ?

“Trừ phi, thái tử đã quên Miêu gia ba trăm hai mươi một miệng oan hồn, trừ phi thái tử gối lên gối mây, nằm trên ngọc chẩm, hàng đêm ngủ ngon....”

“Câm mồm !” Nghe được câu cuối cùng, Minh Nguyệt Thịnh hét lớn một tiếng, một chưởng đem chiếc bàn làm từ gỗ cây hương thung trước mặt Quang Hoa công tử đập nát, “Không được nhắc đến mẫu hậu của ta!”

Minh Nguyệt Thịnh lúc này, hoàn toàn khác với kẻ phong lưu quần áo lụa là thường ngày. Hai mắt đỏ lên, dữ tợn căm tức nhìn Quang Hoa công tử, ánh mắt kia, hận không đem hắn đi băm thây vạn đoạn! Hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn!

Miêu Sở Vân, Nam Phượng hoàng hậu, bởi vì sử dụng độc thuật, bị biếm vào lãnh cung, sau lại vì Miêu gia Mưu nghịch, bị tịch thu tài sản, giết hết

cả nhà.....

Ngoại nhân đều cho là Sở Vân ác độc, cho là Miêu gia đáng chết. Chỉ có Minh Nguyệt Thịnh vĩnh viễn cũng không quên được, vào cái đêm mười năm trước, lãnh cung hùng hực đại hỏa, lửa cháy ngập trời. Mẫu hậu của hắn, dùng mạng của mình, dùng mạng Miêu gia, đổi lấy bình an cho hắn.....

“Thịnh Nhi, người nhất định phải hảo hảo mà sống sót! Cho dù là khuất nhục mà sống, đừng sợ tội tham sống sợ chết, nhất định phải sống sót! Nhất định phải vì mẫu hậu cùng Miêu gia sửa lại án oan, làm cho thế nhân biết mẫu hậu chết oan!”

Lời dặn dò trong lửa đỏ, vào phút cuối cùng của Miêu Sở Vân, đến nay vẫn còn vang ở bên tai Minh Nguyệt Thịnh. Mỗi đêm, hắn ở trong mơ nhìn thấy mẫu hậu trong lửa mím cười đến khi bị thiêu đốt thành tro tàn, hàng đêm trần trọc, không cách nào ngủ được....Dù hắn có chết, cũng sẽ không quên những lời này!

“Ba ba!” Quang Hoa công tử vỗ nhẹ nhẹ tay hai cái, “Ta còn tưởng rằng ở Tây kỳ mười năm, hận thù của thái tử đã biến mất đến dường như không còn, hiện tại vừa nhớ lại, tâm lại loạn. Thái tử cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, người người hận, người người cần trả thù, đang ở Nam Phượng quốc, ta không phải là nơi người trút giận.”

“Hừ!” Minh Nguyệt Thịnh tóm lấy Ngọc đàn khắc Quan Âm trong tay Quang Hoa công tử, ngạo khí cường đại bao trùm, hắn hai mắt lạnh lùng nhìn Quang Hoa công tử, toàn thân tản ra vẻ uy nghiêm đẹp đẽ quý giá, cùng vẻ phong lưu lúc trước vô cùng bất đồng, đây là khí chất chỉ vương giả mới có!

“Chờ trăm lên ngôi, nhất định sẽ trị người tội bất kính hôm nay!”

“Vậy, ta đây mọi mắt mong chờ.....

Một tiếng “trầm” khiến cho Minh Nguyệt Thịnh hoàn toàn lệt xết. Nam nhân này đã giấc ngủ, bầu trời phía nam, phải đổi.....

Ngày Mộ Dung Thất Thất rời đi càng ngày càng gần, nữ tử Tây kỳ mười sáu đã lớn, Mộ Dung Thất Thất đúng ngày mười chín tháng chín là tròn mười sáu tuổi. Bởi vì nàng là Chiêu Dương công chúa được hoàng thượng sắc phong, Nam Lân vương phi tương lai của Bắc Chu quốc, cho nên lễ trưởng thành được tổ chức rất chi long trọng. Mặc dù trước đó Tây kỳ hoàng thất đã trải qua một loạt vận rủi, nhưng lễ trưởng thành của Chiêu Dương công chúa rất lớn, Long Trạch Vũ ắt phải phái cung đình lễ quan tới đây. Còn nữa, Mộ Dung Thất Thất gần đây nhân duyên không tệ, con cháu thế gia cũng tới rất nhiều.

“Chúc mừng công chúa!” Bạch Ưc Nguyệt so sánh với Mộ Dung Thất Thất lớn hơn một tháng, đã sớm búi tóc. Hôm nay tới đây, Bạch Ưc Nguyệt đưa cho Mộ Dung Thất Thất lễ vật là một củ tử sâm ngàn năm. Nhân sâm trăm tuổi đã không nhiều, Tử sâm lại càng ít hơn.

“Đa tạ!” Đối với Bạch Ưc Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất rất có hảo cảm, cho nên ở lễ trưởng thành lúc trước của Bạch Ưc Nguyệt đã đưa cho nàng một bộ “Hải Đường Xuân” làm lễ vật chúc mừng.

“Công chúa lấy chồng ở xa, ngày sau phải dùng tới, có thể lấy ban chỉ của ca ca ta, đến cửa hàng của Bạch gia. Chỉ cần là việc chúng ta có thể làm được, nhất định sẽ giúp công chúa !”

Ban chỉ mà Bạch Ưc Nguyệt nói, là Mặc ngọc ban chỉ mà trong cái đêm ngắm trăng kia, Bạch Mục Phi đã đặt cược cho Mộ Dung Thất Thất. Hiện tại Bạch Ưc Nguyệt nói như vậy, chắc chắn là ý tứ của Bạch Mục Phi, đôi huynh muội này nhân phẩm rất tốt, Mộ Dung Thất Thất vốn giữ lại Mặc Ngọc ban chỉ bởi sau này ắt có lúc cần dùng.

“Ưc Nguyệt, ta cũng không biết nên như thế nào biểu đạt sự biết ơn đối với huynh muội các người!”

“Công chúa ở Bắc Chu sống hạnh phúc, chính là đã tạ ơn chúng ta rồi!” Bạch Ưc Nguyệt cười ngọt ngào, “Thời gian không còn sớm, người ở phía ngoài sớm đã sốt ruột, tất cả mọi người đều tới đây xem lễ! Chúng ta đi thôi!”

Dấu hiệu của việc trưởng thành, là phải búi tóc. Hôm nay, mái tóc dài của Mộ Dung Thất Thất được thả xuống, mềm mại rủ, thả thẳng xuống mắt cá chân.

Búi tóc, thường do mẫu thân hoặc là phụ thân đến hoàn thành, nhưng là thân mẫu Lý Thu Thủy của Mộ Dung Thất Thất đã vào Phật đường mười lăm năm, mặc dù Mộ Dung Thái đã sớm phái người đi Phật đường mời, nhưng nàng đến bây giờ còn không có xuất hiện.

Đối với người mẫu thân ở kiếp này, Mộ Dung Thất Thất một chút ấn tượng cũng không có. Nghe nói nàng mới ra đời không bao lâu, Lý Thu Thủy đã vào Phật đường, đem Mộ Dung Thất Thất gào khóc đòi ăn nếm cho Mộ Dung Thái, không bước ra Phật đường nửa bước.

Nhiều năm như vậy, Mộ Dung Thái thủy chung cho rằng Lý Thu Thủy vào Phật đường, là bởi vì Mộ Dung Thất Thất, cảm thấy cũng là do Mộ Dung Thất Thất, mới làm hấn mất ái ân. Vì vậy mới có thể tùy ý để người khác khi dễ Mộ Dung Thất Thất, chính mình lại làm như không thấy, đối với nàng không những không quan tâm, mà còn hờ hững.

Thật ra, Mộ Dung Thái vô cùng rõ ràng nguyên nhân trong đó, nữ tử kia tiến Phật đường, là bởi vì nam nhân nàng yêu mến đã qua đời, mới chắt đi ý niệm lưu luyến trần thế trong đầu. Nhưng mà trong lòng hấn luôn lờ đi việc này, cho nên đem tất cả oán giận đều phát tiết ở trên người Mộ Dung Thất Thất.

Chẳng qua là, hài tử này vô tội a.

“Thừa tướng đại nhân, giờ lành đã đến.” Quan lễ nghi ở bên cạnh nhắc nhở Mộ Dung Thái.

“Ai.....” Mộ Dung Thái thở dài.

Nàng quả nhiên vẫn không chịu đi ra, không chịu tới gặp hân, ngay cả trong lễ trưởng thành của con họ, mẫu thân như nàng cũng không nguyện ý trình diện. Nhưng mà, nếu đã như vậy, lúc trước, khi đang hoài thai, cần chi phải vượt ngàn dặm xa xôi đến Nhạn Đãng sơn, nói cho hân quân tình Bắc Chi, khiến cho cái nam tử thần tiên kia bại trong tay hân a!

Nói vậy, nàng chắc cũng không ngờ được rằng Phượng Tà sẽ chết, không hề dự đoán được kết quả như vậy.....Nếu nàng biết Phượng Tà vì bại trận, mà lấy cái chết tạ tội, nàng hân sẽ không giúp hân, mà thanh danh của Mộ Dung Thái có được nhờ trận này cũng không có được, hân cũng chẳng thể trở thành thừa tướng của một quốc gia.

Rốt cuộc là vận mệnh, hay là lòng người trêu người đây? Thủy nhi, người chỉ nhớ rõ tư thế hiên ngang oai hùng của Phượng Tà, có từng nhớ được, năm ấy, ở rừng hoa đào, người quay đầu cười một tiếng, làm ta say mê, khiến lòng ta rối loạn.

“Ta tới!” Mộ Dung Thái cầm lược, đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy, Mộ Dung Thái thật tình cẩn thận đánh giá nữ nhi này. Nàng không có thừa kế gen ưu tú của phụ mẫu, gương mặt này đặt ở Mộ Dung gia, quả thực quá bình thường. Chẳng qua là, Mộ Dung Thái mới phát hiện, Tam nữ nhi này của mình có một đôi mắt long lanh yêu mị, sắc sảo loá mắt.

Ánh mắt động lòng người như vậy, như thế nào lại là một nữ tử bình thường đây! Chỉ cần nhìn sơ qua biểu hiện của nàng ở cung yến, căn bản là

không phải là “Phế vật” a! Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra gần đây, Mộ Dung Thất Thất dần dần lệt xết, Mộ Dung Thái trong lòng cảm khái vạn phần.

Mặc dù cái nữ nhi này không có thừa kế hãn và dung mạo của Thủy nhi , nhưng là con của bọn hãn, như thế nào có thể kém!

“Người lớn rồi.....” Mộ Dung Thái nhất thời cảm khái vạn phần, trong lòng cũng dâng lên một cỗ áy náy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đứa trẻ oa oa khóc lớn trong ngực hãn, hôm nay đã lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp, sẽ phải gả làm vợ người khác. Xem nhẹ nữ nhi nhiều năm như vậy, hiện tại đối mặt với nàng, Mộ Dung Thái cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà đối với người phụ thân Mộ Dung Thái này, Mộ Dung Thất Thất không có cảm giác đặc biệt gì.

Nàng không phải là chủ nhân đích thực của thân xác này, sao có thể sinh ra tình phụ tử với hãn đây! Huống chi, người này thân là phụ thân, nhưng những chuyện lúc đã làm với nàng lại hết sức lãnh khốc vô tình. Cho dù hãn hiện tại làm một vị phụ thân từ ái trong mắt mọi người, cùng với sự áy náy trong lòng hãn, nhưng mà, hãn nên áy náy, nên sám hối với cái người đã chết kia, nàng, bất quá chỉ là người ngoài.

“Vẫn là để ta đi!”

Đang lúc Mộ Dung Thái cầm lược sắp chạm vào mái tóc đen của Mộ Dung Thất Thất, một thanh âm thanh lệ truyền vào trong tai mọi người.

“Loảng xoảng..... Nghe thế giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, lược gỗ trong tay Mộ Dung Thái rơi trên mặt đất.

“Thủy nhi, là nàng sao?”

Mộ Dung Thái không dám xoay người, sợ quay đầu lại, nhìn thấy chỉ là ảo ảnh. Nữ nhân nhần tâm kia, tuyệt tình đến mức vô luận hắc cầu xin như thế nào, cam đoan kiêu gì, nàng vẫn không chút do dự, không hề lưu tình, chỉ cho hắc một bóng dáng băng lãnh, để hắc một mình mười lăm năm. Hiện tại, thật sự là nàng tới sao?

“Phu quân.”.....

Bao lâu, không nghe thấy xưng hô thế này rồi? Mộ Dung Thái cũng không nhớ rõ, có lẽ là trong đêm tân hôn, bọn họ trai tài gái sắc, tài tử giai nhân, ý ôi trước khung cửa sổ. Chẳng qua là, một tiếng “Phu quân” nàng gọi là chân thành sao? Nàng thật xem hắc là phu quân sao?

“Phu quân, hay là ta tới vì Thất Thất búi tóc đi!”

Thanh y nữ tử xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Thái, quỳ gối nhặt lên lược gỗ trên mặt đất.

“Thủy nhi, thật sự là nàng!” Cho đến khi thấy thân ảnh nàng, Mộ Dung Thái mới tin tưởng mắt của mình. Mười lăm năm rồi, hắc béo, vóc người biến dạng rồi, già rồi, không hề nữa anh tuấn. Nhưng nàng, vẫn như cũ xinh đẹp, một chút cũng không thấy già.

Làn da trắng nõn non mềm, trán trơn bóng như ngọc, mũi xinh đẹp, đôi mắt cười.....Thời gian cũng không có ở trên người nàng lưu lại bất cứ dấu vết gì, nàng vẫn giống như năm đó, chưa từng biến hóa.

“Phu quân, đã lâu không gặp.”

Lý Thu Thủy chậm rãi cười một tiếng, bình yên như thủy tiên nở rộ trong đêm đông, cao nhã hào phóng . Giở tay nhắc chân, cũng là phong phạm nữ tử con nhà thế gia.

“Ừ.....Đã lâu không gặp.”

Lý Thu Thủy xuất hiện, khiến cho toàn bộ mọi người hết sức giật mình. Đặc biệt là thế gia thế hệ sau mấy năm nay chỉ vẩn vẩn từ chỗ cha mẹ biết Thừa tướng phu nhân lễ Phật, còn chưa từng thấy qua vị Thừa tướng phu nhân, Lý gia Đại tiểu thư.

“Nàng sao lại đến đây?” Lưu Yên Chi xoắn chặt chiếc khăn cầm trong tay, hung tợn nhìn chăm chăm bóng lưng Lý Thu Thủy. Mặc dù nàng là lễ vật Lý Thu Thủy đưa cho Mộ Dung Thái, cũng nhờ vậy hưởng thụ lấy mười mấy năm vinh hoa, nhưng là nàng không hề cảm kích Lý Thu Thủy!

Nữ nhân này, ở Phật đường mười lăm năm, tại sao không tiếp tục ở đó đi? Tại sao phải đến! Thấy ánh mắt si mê của Mộ Dung Thái, trong lòng Lưu Yên Chi phần hận không thôi, hắc quả thật vẫn nhớ thương tiện nhân này, khó trách mỗi lần thời điểm làm chuyện kia, hắc luôn động tình ôm Lưu Yên Chi kêu “Thủy nhi”

Lý Thu Thủy nhìn Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt vô cùng phức tạp. Qua thật lâu, mới nói một câu “Thất Thất, đã lớn như vậy rồi.....”

“Nương.....”

Rốt cục cũng thấy thân mẫu của khối thân thể này- Lý Thu Thủy. Thắc mắc nhiều ngày của Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn biến thành nghi ngờ. Nàng lớn lên không giống Lý Thu Thủy, một chút cũng không giống !

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Dấm Chua Của Phượng Thương Bay Đầy Trời

Không giống Mộ Dung Thái, cũng không giống Lý Thu Thủy! Vậy nàng rốt cuộc là ai? Cái thân mình này, rốt cuộc còn cất giấu những bí mật gì? Chẳng lẽ là di truyền cách đại, nàng lớn lên giống tổ phụ mẫu hoặc là ngoại tổ phụ mẫu? Hình như còn có trường hợp này, nhưng sự thực cái dạng này cũng rất hiếm a.

“Thất Thất, để vi nương búi tóc, được chứ?” Lý Thu Thủy không biết ý nghĩ trong nội tâm Mộ Dung Thất Thất, chỉ ôn hòa hỏi.

“Được!”

Lý Thu Thủy bước về phía sau Mộ Dung Thất Thất, tỉ mỉ chải từng sợi tóc cho nàng, một cái, hai cái, ba cái....Nước mắt Lý Thu Thủy rơi xuống, rơi trên tóc đen của Mộ Dung Thất Thất, như mưa tuôn xối, làm ướt tóc nàng.

“Thủy nhi, Thất Thất đã lớn, chúng ta nên cao hứng! Nên cao hứng!” Nhìn thấu nội tâm kích động của thê tử. Mộ Dung Thái đứng bên cạnh vội vàng nhẹ giọng khuyên giải, an ủi.

“Ta biết. Ta chỉ không chỉ nghĩ đến thời gian lại nhanh như vậy, mười sáu năm...”

Khi tóc Mộ Dung Thất Thất được búi lên, Lý Thu Thủy cầm một cây trâm bạch ngọc cắm lên.

“Kết thúc buổi lễ.” Quan lễ nghi ngẩng đầu cất cao giọng, Mộ Dung Thất Thất đứng lên, chung quanh vang lên một tràn vỗ tay, vì sự trưởng thành

của nàng mà ăn mừng. Búi tóc, khiến cho nàng trở thành “người lớn” ở cái thế giới này.

Buổi tối, Mộ Dung Thất Thất ngồi trong phòng kiểm kê lại những lễ vật đã thu được, không nghĩ tới lần trưởng thành này, nàng thế nhưng nhận được năm cái trâm cài đầu.

Trâm phỉ thúy là do Lý Vân Khanh đưa, trâm lam huỳnh thạch là từ Thượng Quan Vô Ky, Long Trạch Cảnh Thiên tặng một cây trâm san hô hồng, Minh Nguyệt Thịnh gửi một cây trâm bằng thủy tinh tím, bốn cây trâm bốn người tặng tuy rằng không phải do Thông bảo trai tạo ra, nhưng đều có giá trị không tầm thường.

Duy độc Phượng Thương, đưa tới chỉ là một cây trâm bạc bình thường.

“Tiểu thư, ngày thường Vương gia vung tay hào phóng lắm, sao trong lễ trưởng thành của tiểu thư, Vương gia lại tặng một lễ vật bình thường như vậy?” Tô Mi cầm ngân sai*, xem trái ngó phải, không thấy có bí mật gì ẩn dấu. Chỉ thấy nó có chút cổ, bởi vì cây trâm này không toát ra ánh sáng, mà lại có chút ám trầm. (*trâm bạc)

“Cây trâm này, hẳn là có ý nghĩa đặc biệt đi! Nếu ta đoán không sai, cây trâm này là di vật của mẹ hân- Minh Nguyệt công chúa.”

“Khanh khanh thực rất hiểu ta!” Mộ Dung Thất Thất vừa dứt lời, cửa bị người mở ra, Phượng Thương xuất hiện ở ngoài cửa.

“Vương gia, sao ngài lại đến đây?” Mộ Dung Thất Thất rất là kinh ngạc. Trời đêm gió lạnh, Phượng Thương xuất hiện tại Thúy Trúc viên của nàng, chắc chắn là không đến từ cửa chính, chẳng lẽ là—

” Khanh khanh, nàng đoán đúng đây, bốn vương là trèo tường vào.”

Phượng Thương thoải mái bước vào khuê phòng của Mộ Dung Thất Thất, cẩn thận đánh giá một vòng:” Khuê phòng của khanh khanh không có chút khí dong chi tục phẩn, như vậy tốt! Rất là tốt!”

Trong đêm tối, Phượng Thương đột nhiên xuất hiện, chắc chắn không đến chỉ để nói chuyện trên trời dưới đất. Mộ Dung Thất Thất ra hiệu cho Tô Mi pha trà, Tố Nguyệt lấy điểm tâm, còn mình đến trước mặt Phượng Thương mà ngồi xuống.

“Vương gia, ngài vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, đã trễ thế này, ngài tới làm chi vậy?”

“Nhớ nàng.” Phượng Thương khe khẽ nói, khiến cho Tô Mi đang châm trà suýt chút nữa thì đổ nước ra khỏi ly.

“Ha ha...” Mộ Dung Thất Thất xấu hổ cười hai tiếng. Cổ nhân không phải đều rất rụt rè kín đáo sao? Vì cái gì vị Nam Lân vương này lại khác người như vậy? Còn chưa đại hôn, mà ban đêm ban khuya lại xông vào khuê phòng của nàng, nếu để cho người ta biết, số nước miếng của mấy vị ư a dạy lễ nghi đạo đức đủ để dìm chết nàng, nhưng hình như, một chút hấn cũng không để ý.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Dung Thất Thất, đôi mắt đen của Phượng Thương bỗng chìm xuống, trong lời nói ra, lại để lộ chút ai oán: “Xem ra, khanh khanh một chút cũng không nghĩ đến ta! Uống công ta ngày ngày đều nhớ thương nàng, đêm chẳng chợp mắt, ăn cũng không ngon miệng....”

“Khụ khụ!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt hoàn toàn hồng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người đỏ ửng một mảnh. Cô gia tương lai nói chuyện thực quá to gan a? Nghe nói người Bắc Chu rất thuần phác, chẳng lẽ bên kia mọi người đều thổ lộ hết ra như thế này sao? Vậy chẳng phải xấu hổ đến chết người ?!

“Các người lui xuống đi!”

Mộ Dung Thất Thất phát tay, Tô Mi, Tố Nguyệt lập tức tuân lệnh, chạy đi mau như gió, giống như trong phòng có ôn dịch gì đó, tránh không kịp.

“Trong lòng khanh khanh vẫn có ta a, cho nên mới cố ý cắt đuôi các nàng.”

Phượng Thương cười cười đến bên người Mộ Dung Thất Thất, rút đi cây trâm Bạch Ngọc trên đầu nàng: “Hôm nay là lễ trưởng thành của khanh khanh, ta chỉ nghĩ muốn búi tóc cho khanh khanh.”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất cự tuyệt, trong tay Phượng Thương đã nhiều thêm một cây lược, nhẹ nhàng lướt trên mái tóc của Mộ Dung Thất Thất. Thủ pháp thành thạo, đây có vẻ không phải là lần đầu tiên. Chẳng lẽ, hẳn từng giúp người khác búi tóc?

“Khi ta còn nhỏ, thường nhìn thấy phụ thân búi tóc cho mẫu thân, khi đó ta thực buồn bực. Tỳ nữ của mẫu thân thực rất nhiều, vì sao phụ thân còn muốn tự mình động thủ? Tìm một cơ hội, ta liền hỏi lên nghi hoặc trong lòng. Còn nhớ, khi mẫu thân nghe xong, nàng xấu hổ đến đỏ bừng mặt, đem ta cùng phụ thân đẩy ra ngoài cửa. Phụ thân ôm lấy ta, nói cho ta biết, chờ con lớn lên, có người thương, liền có thể cảm nhận được niềm vui trong đó.”

Phượng Thương chậm rãi nói, Mộ Dung Thất Thất im lặng nghe. Trong lúc nhất thời, trong phòng an tĩnh lại, không khí dị thường hài hòa. Tóc Mộ Dung Thất Thất rất dày, mềm mịn, giống như tơ lụa thượng hạng, lẳng lẳng nằm trong tay Phượng Thương, hưởng thụ sự ôn nhu của hẳn.

“Vương gia hẳn là có người thương, cho nên thủ pháp mới thuần thực như vậy.” Mộ Dung Thất Thất cúi thấp đầu, giấu tay trong ống áo.

Hắn nói những điều nàng, hẳn là để nàng biết khó mà lui? Hẳn có người yêu, muốn vì nàng ta búi tóc, cho nên mới dùng phương thức kín đáo như vậy nói cho nàng, để nàng không can thiệp đến bọn họ? (TC: 77 đúng là dị nhân, người ta đang tỏ tình mà bà... =,=)

“Xin Vương gia cứ yên tâm! Ta là nữ tử, cũng biết xuất giá tòng phu. Mặc dù chiếm lấy vị trí Vương phi, bất quá cũng chỉ là tạm chấp nhận cuộc hôn nhân do hai nước an bày. Khi mọi người đều dần quên chuyện này, ra sẽ nhường lại vị trí Vương phi cho nữ tử Vương gia âu yếm, thành toàn cho hai người!”

“Ca—” Nghe vậy, cây lược gỗ trong tay Phượng Thương bị hắn nắm chặt đến mức gãy thành hai nửa. Nàng nói cái gì? Muốn thành toàn cho hắn cùng người trong lòng hắn? Nàng nghĩ hắn có người khác, nghĩ rằng trong tim hắn có nữ nhân khác? Thành toàn?! Sao nàng có thể nói ra dễ dàng như vậy, vui sướng như vậy, rốt cuộc trong não tiểu nữ nhân này nghĩ cái gì vậy? Hay là, nàng có người trong lòng, cho nên mong ước mau sớm sớm rời xa hắn?!

“Khanh khanh quả thực nghĩ như vậy? “Phượng Thương cúi đầu, bắt lấy cằm của Mộ Dung Thất Thất, nhìn chăm chú vào mắt nàng. Trong cặp mắt long lanh xinh đẹp kia không có chút sợ hãi, chẳng ghe tuông, không chút buồn rầu, cũng chẳng có tình ý.

Nàng đối với mình không... có chút cảm tình nào a! Đôi con ngươi của Phượng Thương hiện lên bi thương, trong lòng ầm ầm đau. Nguyên lai, cảm giác yêu đơn phương là vậy, tựa như nhìn hoa hồng trên ngọn cây, nghĩ muốn hái, lại chẳng thể nào không chịu tổn thương.

Trước khi nhận thức nàng, hắn không biết tình là thứ chi, sau khi biết nàng, biết rõ mọi chuyện, cũng biết sự chua xót khi động tình.

“Nếu ta rời bỏ, có thể khiến uyên ương liền cánh, tất nhiên ta muốn thành toàn!”

Trên người Phượng Thương tràn ngập ưu thương nhàn nhạt, khiến cho Mộ Dung Thất Thất có chút khó nhìn thấu tâm hẩn.

Xem ra, hẩn nhất định rất rất yêu cô gái kia, cho nên mới có ánh mắt đau thương như vậy. Nguyên lai những người đứng ở trên cao, cũng có chuyện có thể khiến họ buồn rầu, hoang mang. Nhưng mà không biết nàng kia là ai nhỉ, sao họ lại không thể ở chung một chỗ? Xem ra, mình thực sự là một cái bóng đèn lớn a.

Suy nghĩ của hai người, một trái một phải, loằng ngoằng như đang vẽ tranh, người hướng trái, kẻ hướng phải.

“Ai—” Phượng Thương buông tay ra, xoay mặt liền thấy trên bàn có bày bốn cây trầm cài đầu, ghen tuông nhất thời nổi lên.

Khó trách nàng nói muốn thành toàn cho hẩn, kỳ thật là nàng muốn hẩn thành toàn cho nàng! Nàng rốt cuộc có biết hàm nghĩa của việc tặng trầm cài trong lễ trưởng thành là gì hay không? Chẳng những thu trầm cài đầu của nam nhân, còn nhận một lúc bốn cái! Xem ra tiểu vương phi của hẩn rất là đào hoa! Chẳng lẽ trong đó có nam nhân trong lòng nàng? Vậy hẩn nên làm cái gì bây giờ?

“Vương gia, vương gia....” Thấy Phượng Thương nhìn chăm chăm vào đám trầm cài đầu trên bàn, Mộ Dung Thất Thất buồn bực. Mấy cây trầm này chọc hẩn sao? Vì sao ánh mắt của hẩn lại như vậy?

Mộ Dung Thất Thất vội vàng thu hồi chúng lại, cất vào trong hộp trang sức của mình. Hành động của nàng, càng khiến Phượng Thương thêm nghi ngờ.

“Khanh khanh, trâm cài đầu ta tặng nàng không tốt sao? Vì sao người còn nhận của người khác?” Phượng Thương lập tức hé ra khuôn mặt cực kỳ đáng thương, tiến đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hộp trang sức mà nàng đang che chở.

Trước khi đi Bắc Chu, hai người không thể gặp mặt, cho nên Phượng Thương mới ráng nhẫn đến hiện tại, mới trộm lại đây, không nghĩ tới tiểu vương phi của hãn lại thu nhiều trâm cài đầu như vậy.

Bốn cây! Nói cách khác tức là hãn có bốn tình địch? Rốt cuộc là ai? Hãn nhất định phải bảo Nạp Lan Tín tra ra mới được!

Dám để ý tiểu vương phi của hãn, những người đó ăn gan hùm mật gấu sao? Vị vương phi này đã được hãn chọn, nàng là của hãn! Hãn nhất định phải đánh chết hết đám ruồi bọ này mới được! (TC: Thương ca cute dã man)

“Trâm cài đầu vương gia tặng ta tốt lắm, bằng không ta cũng sẽ không nhận lấy. Về những thứ này, đều là lễ vật bằng hữu đưa tặng, tất nhiên không thể từ chối.”

Biểu hiện của Phượng Thương khiến cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy buồn bực. Hãn nghèo lắm à? Sao lại dùng cái bộ thèm nhỏ dãi mà nhìn trâm cài của nàng? mấy cây trâm này bán cũng đâu được bao nhiêu vàng, vì sao hãn lại nhìn chúng y như người đói nhìn thấy bánh mì a?

“Khanh khanh, tặng ta bốn cây trâm này cho ta được không? Ta đổi cho nàng bằng những cây trâm của Thông bảo trai, mặc kệ nàng muốn gì, ta cũng mua cho nàng.”

Châu báu trang sức của Thông bảo trai, cái này, thực đúng là một điều kiện hấp dẫn. Nếu Mộ Dung Thất Thất là nữ tử tầm thường, nhất định sẽ động tâm. Nhưng mà nàng là lão bản đứng sau Thông bảo trai, đám trâm

cài kia đều là do nàng thiết kế, cho nên điều kiện hấp dẫn này của Phượng Thương, hoàn toàn chẳng có chút tác dụng với nàng.

“Vương gia, lễ vật của bằng hữu tặng, sao lại có thể dùng để trao đổi cơ chú, thế chẳng phải là cô phụ tấm lòng của bằng hữu sao!”

Phượng Thương thiếu chút nữa là “cưỡng chế cướp lấy”, Vương phi của hắn thực có chút “gian ngoan không thay đổi”. Vì sao nàng lại không giống nữ nhân khác ham tài một chút, cần thân một chút, miễn cảm một chút?

Bất quá nói lại, nếu Mộ Dung Thất Thất cũng giống như những nữ tử háo sắc, hung hăng ngốc nghếch, ánh mắt nông cạn kia, hẳn cũng sẽ không nhìn trúng.

Chính mà, vấn đề mấu chốt hiện tại là làm cách nào để lừa lấy đám trâm cài chường mắt kia từ trong tay tiểu vương phi của hần! Chờ hần lấy được chúng nó, hần nhất định nghiền chúng nó thành bụi phấn, rồi bảo người ta bao lại ném trả cho chủ nhân của chúng nó. Hừ! Vương phi của Phượng Thương hần, sao có thể để cho người khác mơ ước chứ!

Đang lúc Phượng Thương vắt óc nghĩ cách để lừa lấy mấy cây trâm trong tay Mộ Dung Thất Thất, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Tô Mi: “Phụ nhân!”

“Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư đang ở trong phòng, xin phu nhân đợi nô tỳ bẩm báo!”

Nguyên lai là Lý Thu Thủy đến đây. Vì thanh danh của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương không thể nán lại thêm nữa. Lúc gần đi, Phượng Thương oán giận nhìn chăm chăm hộp trang sức trong tay Mộ Dung Thất Thất, “hung hăng” nhìn lướt qua lần nữa, mới nhảy ra cửa sổ.

Nam nhân này, thực sự rất kỳ quái— Nhìn thân ảnh màu trắng trước mắt biến mất, Mộ Dung Thất Thất bỗng dưng có thêm chút nghi hoặc. Chẳng bỏ ngoài việc yêu mến tay người, hẳn còn mê luyện các vật? Thích thu thập trăm cài đầu? (=.)

“Tiểu thư, phu nhân tới!” Tô Mi vén rèm cửa lên, không có Phượng Thương, nàng thoáng thả tâm.

Mặc dù biết người này không phải mẫu thân của mình, nhưng nàng ta đối với thân mình nàng có công sinh dưỡng, Mộ Dung Thất Thất vẫn thực tuân thủ lễ tiết, nói: “Nương, mời ngồi!”

“Con cứ thoải mái, để mẫu thân nhìn con tí!”

Lý Thu Thủy lôi kéo tay của Mộ Dung Thất Thất, để nàng ngồi cạnh mình, thân thiết nhìn nàng.

Bị một nữ nhân nhìn chăm chăm, Mộ Dung Thất Thất có chút không được tự nhiên. Không biết có phải cảm giác của nàng có vấn đề hay không, sao lại cảm thấy trong ánh mắt có ẩn chứa tâm tình khác, giống như nhìn nàng, lại giống như nhìn người nào đó thông qua nàng.

“Thất Thất, trước mặt nương còn muốn nguy trang sao? Mau gỡ “Thủy nguyệt chi kính” xuống đi, để nương nhìn mặt con nào!”

Thủy nguyệt chi kính! Lý Thu Thủy thế nhưng biết được trên mặt nàng đeo thủy nguyệt chi kính? Nói như vậy ắt hẳn nàng đã đoán chính xác, nói không chừng nàng căn bản không phải nữ nhi thân sinh của Mộ Dung Thái, mà Lý Thu Thủy biết rõ chân tướng!

Mang theo nghi vấn này, Mộ Dung Thất Thất chậm rãi gỡ xuống tấm mặt nạ trong suốt như nước trên mặt, lộ ra diện mạo chân chính của nàng.

“Giống, thực giống—” Nhìn thấy khuôn mặt của Mộ Dung Thất Thất, Lý Thu Thủy kìm lòng không đậu học ra ba chữ, ánh mắt của nàng hiện lên vẻ kích động.

“Nương, ta giống ai?” Mộ Dung Thất Thất ra vẻ khờ dại, tò mò nhìn Lý Thu Thủy.

“Giống....” Nhận thấy mình thất thố, Lý Thu Thủy vội vàng ho khan một tiếng: “Ta nói, con giống.....phụ thân con!”

“Nương, phụ thân người nói, là hắc?” Mộ Dung Thất Thất không dễ dàng buông tha, tiếp tục hỏi: “Phụ thân ta không phải Mộ Dung Thái sao?”

“Hắc?” Nghe Mộ Dung Thất Thất nhắc đến Mộ Dung Thái, Lý Thu Thủy hừ lạnh một tiếng, vẻ khinh miệt cùng khinh bỉ hiện rõ trong mắt, giống như cảm thấy Mộ Dung Thất Thất nói vậy, là tự hạ thấp giá trị bản thân nàng.

Xem ra, nàng thật sự không phải nữ nhi của Mộ Dung Thái. Nhưng mà, “phụ thân” mà Lý Thu Thủy nói...đến tốt cùng là ai? Chẳng lẽ Lý Thu Thủy năm đó đã phản bội Mộ Dung Thái? Nàng là nữ nhi của Lý Thu Thủy cùng người kia sao?

“Nương, phụ thân thân sinh của ta là ai?” Mộ Dung Thất Thất im lặng nhìn Lý Thu Thủy, mê mang.

Nàng là Đại tiểu thư Lý gia, huyết thống cao quý, năm đó Lý Thu Thủy không thuận theo ý nguyện của cha mẹ, nghĩa vô phản cố* gả cho thư sinh nghèo khó- Mộ Dung Thái, mười dặm trang sức màu đỏ đi theo, từng chấn động một thời. Có trợ giúp của nàng, Mộ Dung Thái chẳng những lấy được danh hiệu trạng nguyên ở khoa thi năm ấy, mà còn như cá gặp nước trên đường thương trường. (*đạo nghĩa không cho phép chùn bước)

Nhưng mà, mười sáu năm trước, sau khi nàng sinh Mộ Dung Thất Thất liền đột nhiên tiến Phật đường, từ đó đến nay không hề đi ra. Không ai biết vì sao nàng lại tiến Phật đường trong thời điểm Mộ Dung Thái nổi tiếng khắp thiên hạ.

Rất nhiều người nói là bởi vì Mộ Dung Thái cưới tiểu thiếp, làm trái với lời thề son sắt của đôi họ. Cho nên Lý Thu Thủy thương tâm, chặt đứt mọi chuyện.

Cũng có người nói nàng được Quan Âm đại sĩ chỉ điểm, phải ở Phật đường thanh tu, mới có thể giúp Mộ Dung Thái thuận lợi bình an, vì nam nhân nàng âu yếm, Lý Thu Thủy rất cuộc lựa chọn vào Phật đường, mà Mộ Dung Thái cũng vì vậy mà ngày càng thăng quan tiến chức. Còn có người nói, Lý Thu Thủy tâm cao khí ngạo, khi sinh Mộ Dung Thất Thất, thân mình đã bị tổn thương, cho nên không thể sinh sản được nữa, nàng không thể chấp nhận chuyện này, không thể chịu nổi việc đưa con kế thừa cho Mộ Dung phủ là do tiểu thiếp sinh, cho nên mới đoạn tình tuyệt nghĩa.

Tóm lại, Mộ Dung Thất Thất nghe qua đủ loại tin đồn, nhưng mà không biết cái nào là thật, cái nào là giả, người duy nhất biết chính là đương sự trước mắt nàng đây.

Mộ Dung Thất Thất thẳng thẳng, khiến cho Lý Thu Thủy luống cuống: “Ta không thể nói. Thất Thất, con không nên ép ta....”

Đối mặt với ánh mắt như hiểu rõ mọi việc của Mộ Dung Thất Thất, Lý Thu Thủy liền né tránh: “Con chỉ cần biết Mộ Dung Thái không phải là phụ thân sinh của con là được!”

Bộ dáng của Lý Thu Thủy khiến cho Mộ Dung Thất Thất rất là hoài nghi. Vì sao nàng lại thấy được trong mắt Lý Thu Thủy, có hận ý?

Mặc dù chỉ chợt lóe qua, có chút lúng túng, nhưng nàng vẫn mãi cảm thấy được sự hận thù dày đặc đó. Nàng ta rốt cuộc hận ai? Là hận Mộ Dung

Thái sao? Cho nên mới phản bội hân? Nếu hân Mộ Dung Thái, vì sao lại không để ý sự chênh lệch thân phận, nhất định phải gả cho hân? Rốt cuộc trong chuyện này còn ẩn dấu những bí mật gì?!

“Thất Thất, trước đây là nương không tốt, xem nhẹ con, mới khiến con gặp nhiều ủy khuất, nương thực xin lỗi con!” Lý Thu Thủy động tình nắm lấy bàn tay Mộ Dung Thất Thất, khóe mắt hiện lên vài giọt lệ, vẻ mặt hối hận, còn đột nhiên đau lòng nàng: “Nương thực xin lỗi con!”

Lý Thu Thủy bỗng nhiên như vậy khiến Mộ Dung Thất Thất sợ run. Chẳng lẽ nàng ta thật sự có nỗi khổ bất đắc dĩ trong đó?

Một khi đã vậy, nàng cũng sẽ không truy vấn. Dù sao, ai chẳng có những bí mật khó có thể bày tỏ của riêng mình? Huống chi, sau lưng phu quân dan díu với kẻ khác, đối với Lý Thu Thủy mà nói cũng không phải chuyện tốt gì cho cam, nếu nàng cùng người nọ thật tâm yêu nhau, có sai chỗ nào đâu! Vậy chuyện này cứ bỏ qua đi.

Đối với nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân đang rơi lệ, Mộ Dung Thất Thất có chút khó xoay xở. Tuy rằng người này không phải mẹ đẻ của mình, nhưng tốt xấu gì cũng đã ban cho mình thân mình này, mặc dù nàng không thể hiểu thuận như nữ nhi đối với mẫu thân, nhưng nhẹ giọng trấn an, Mộ Dung Thất Thất vẫn biết làm.

“Nương nên xin lỗi, đâu chỉ mỗi ta, chẳng lẽ nương đã quên đi tỷ tỷ ở trong cung sao? Mấy ngày trước đây tỷ tỷ vừa mới đẻ non, tâm tình rất kém, nếu mẫu thân đi thăm nương, nói không chừng tâm tình nương sẽ tốt lên nhiều.”

“Nàng?”

Quái lạ, khi nhắc đến Mộ Dung Tuyết Liên thanh âm của Lý Thu Thủy liền lãnh đạm hơn rất nhiều, không có sự thân thiết, mà rất xa cách. Thậm chí, trong thanh âm của nàng, còn để lộ cảm giác nhục nhã.

Đây rồi cuộc là cái gia tình phức tạp đến mức nào a!

Mộ Dung Thất Thất đến giờ mới nhận thấy được vấn đề này. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới tư liệu mà Tổ Nguyệt đã tra về Mộ Dung Tuyết Liên, nàng sinh ra sau khi Mộ Dung Thái cùng Lý Thu Thủy kết hôn được tám tháng, Mộ Dung phủ nói với ngoại nhân rằng phu nhân đẻ non....

Nhưng mà hiện tại nhìn bộ dáng phần hân của Lý Thu Thủy, chẳng lẽ Mộ Dung Tuyết Liên không phải đẻ non, mà là sinh hoàn toàn đủ tháng? Chẳng lẽ trước khi kết hôn Lý Thu Thủy đã mang thai Mộ Dung Tuyết Liên? Nói vậy, Lý Thu Thủy là vì có con mới lập gia đình, Mộ Dung Thái không phải đã cưỡng ép Lý Thu Thủy, nàng bởi vì có bầu, bất đắc dĩ mới gả cho Mộ Dung Thái? Khó trách, khó trách khi Lý Thu Thủy nhắc đến Mộ Dung Thái cùng Mộ Dung Tuyết Liên, trong mắt căn bản chẳng có chút yêu thương.

Mặc dù khi sáng lúc Lý Thu Thủy búi tóc cho nàng, dù gọi Mộ Dung Thái là phu quân nhưng trong thanh âm chẳng để lộ chút cảm tình, Mộ Dung Thất Thất có thể nhận thấy điều ấy. Khó trách lại vậy—

Nếu xét theo phương diện này, Mộ Dung Thất Thất có chút đồng tình với Lý Thu Thủy. Tuy rằng xuất thân phú quý, nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ tử, không thể làm chủ được vận mệnh của mình. Vậy Mộ Dung Thất Thất kia, chẳng lẽ là xuất phát từ việc Lý Thu Thủy muốn trả thù Mộ Dung Thái, mới cùng người khác sinh nàng ta ra?

Nghĩ vậy, Mộ Dung Thất Thất bỗng nhiên cảm thấy chủ nhân thực sự của khối thân thể này thực đáng thương. Lý Thu Thủy bất quá chỉ xem nàng ta như công cụ để trả thù Mộ Dung Thái.... chẳng lẽ bản tính phức tạp như vậy, mới là tính người sao?

“Thất Thất, không cần xen vào chuyện của tỷ tỷ con, nàng là người lớn, biết cách tự chiều cố mình. Con gả sang Bắc Chu, cách sơn thủy vạn dặm,

tha hương nơi dị quốc, người hiện tại nương lo lắng nhất chính là con!”

Lý Thu Thủy nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Thất Thất, trong lời nói tràn ngập ý thân.

“Phượng Thương có đối tốt với con không? Gả làm vợ người tất nhiên không so được với ở nhà. Tuy rằng hãn không có cha mẹ, con không cần lo chuyện phụng dưỡng phụ mẫu hãn, nhưng hãn là hoàng tộc, lễ nghi của hoàng thất rất rườm rà, hơn nữa cũng có rất nhiều quy củ, quan hệ hoàng gia cũng rất phức tạp, con nhất định phải cẩn thận ứng phó với họ a!”

Lúc này, Lý Thu Thủy giống như những vị mẫu thân bình thường, cẩn thận dặn dò nữ nhi sắp xuất giá đạo nghĩa làm thê. Đêm tĩnh lặng, chỉ có thanh âm ôn nhu của Lý Thu Thủy, một lần lại một lần dặn dò.

“Quan trọng nhất chính là chuyện sanh con nối dõi cho hãn, cả đời nữ nhân chúng ta đều phụ thuộc vào nam nhân. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Phụ thân không thể sống với con đến già, phu quân có thể có người mới nên cũng chẳng đáng tin cậy, chỗ dựa duy nhất, chỉ có con con.”

“Con qua đó, liền thành Vương phi, sinh hạ thái tử kế thừa vương vị chính là đại sự đứng đầu. Như vậy, dù cho Phượng Thương sau này có người mới, con con là thế tử, cũng không có người dám khinh mạn con. Cũng chẳng có ai có thể lay động vị trí của con!”

Đạo lý mà Lý Thu Thủy nói, Mộ Dung Thất Thất tất nhiên hiểu rõ, đây là những đạo lý sinh tồn mà một nữ nhân ở thế giới này cần biết, bất quá, nàng không phải là nữ tử ở thế giới này, tất nhiên không cần nói những chuyện đó. Nhưng mà Lý Thu Thủy dụng tâm lương khổ, nàng không thể cứ trực tiếp từ chối, chỉ có thể nhẫn nại ngồi nghe Lý Thu Thủy nói hết.

Đợi Lý Thu Thủy “nhắc nhở” xong, đã là nửa đêm. Đến lúc Mộ Dung Thất Thất ngáp dài, suyt chút nữa là ngủ, Lý Thu Thủy mới ngừng lại được.

“Tóm lại, chuyện cần làm nhất chính là nhanh chóng sinh một đứa nhỏ, tốt nhất là nam hài! Thừa dịp còn trẻ, sinh nhiều một chút!”

“Dạ! Nữ nhi đã nhớ rõ những lời dạy bảo của mẫu thân.”

Mộ Dung Thất Thất gật đầu, thấy nàng không còn tỉnh táo lắm, Lý Thu Thủy mặc dù còn chưa nói hết, nhưng cũng không nói thêm nữa, lại lặp lại câu “phải sinh con” cùng những chuyện đã nói vài lần, Lý Thu Thủy mới rời đi.

Lý Thu Thủy đi rồi, ánh sáng trong đôi mắt của Mộ Dung Thất Thất khẽ lưu chuyển, thay bằng ánh mắt thâm thúy, khôn khéo.

Đêm hôm khuya khoắc, Lý Thu Thủy tới chơi, nói nhiều lời như thế, rốt cuộc là có ý gì? Nếu nói là Lý Thu Thủy thật tâm lo cho nàng, mười sáu năm trước tại sao chẳng thềm ngó ngang gì tới nữ nhi này? Hiện tại đột nhiên xuất hiện, nói nhiều lời quan tâm thân thiết như vậy, động cơ này khiến người ta không thể không phòng.

“Tiểu thư, cần ta thăm dò không?” Tổ Nguyệt đứng bên cạnh nhận thấy sự khác thường của Mộ Dung Thất Thất, nhẹ giọng hỏi.

“Bảo Thiết Huyết điều tra những chuyện có liên quan đến trận Nhạn Đãng sơn mười lăm năm trước, ta còn muốn biết tư liệu về Lý Thu Thủy từ lúc nàng được sinh ra, càng chi tiết càng tốt.”

Mộ Dung Thất Thất biết rằng mình không hề quá mức đa tâm, tuy rằng giọng nói lúc Lý Thu Thủy nhắc đến Mộ Dung Thái cùng Mộ Dung Tuyết Liên thực hỗn loạn khiến người khác chẳng thể nào bỏ qua sự lạnh lùng trong đó, tuy rằng sau đó nàng đã dặn kỹ những lời mà một mẫu thân phải nói, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất lại chẳng thể cảm nhận được trong đó có chút “yêu” mà một người mẹ dành cho con gái.

Nếu nàng thật sự áy náy như lời mình nói, vì sao trong ánh mắt, trong giọng nói, không hề có chút áy náy nào? Lặp đi lặp lại những lời rập khuôn sáo rỗng, không hề xuất phát từ tình cảm chân thành. Trong chuyện này, rốt cuộc ẩn giấu những bí mật gì?

Mấy ngày gần đây, trong Tây Lương thành Tây Kỳ quốc, chuyện nhiều người bàn tán nhất chính là chuyện về Chiêu Dương công chúa Mộ Dung Thất Thất. Ngày công chúa xuất giá mỗi lúc một gần, chuyện này cũng càng lúc càng náo nhiệt.

Nam Lâm vương tự mình đến Tây Kỳ quốc nghênh đón tân vương phi, đủ để nói rõ Bắc Chu quốc đối với hôn lễ này có bao nhiêu coi trọng. Cộng thêm những lời đồn đại về sự sủng ái của Phượng Thương dành cho Mộ Dung Thất Thất, khiến cho dân chúng trong lúc trà dư tửu hậu càng liên tưởng thêm nhiều chuyện.

Bất quá, lời nhiều người đoán nhất chính là Mộ Dung Thất Thất sẽ không vượt qua đêm tân hôn.

Về chuyện tám vị phu nhân trước kia của Nam Lâm vương chết bất đắc kỳ tử đêm tân hôn, có thể nói là không người nào không biết, không người nào không hiểu. Rất nhiều người thầm nghĩ trong lòng rằng chuyện Mộ Dung Thất Thất viễn giá*, cùng gả cho Quỷ vương, đồng nghĩa với việc vận mệnh bi thảm đang chờ đón nàng. (*gả đi xa)

Vô luận nàng đã biểu hiện xuất sắc đến cỡ nào trong cung yến, vận mệnh của nàng cũng sẽ bi thảm, thật sự đáng tiếc..... Rốt cuộc, đã tới ngày viễn giá đó.

Mặt trời rực rỡ soi rọi, ngàn dặm trời xanh không mây.

Sáng sớm, Lý Thu Thủy liền tới Thúc Trúc viên, đưa cho Mộ Dung Thất Thất một bộ y phục đỏ rực. Tơ vàng nối nhau, tạo nên một con kim phượng rực rỡ chói mắt.

“Đây là do nương thức vài đêm, tự tay may cho con.” Mộ Dung Thái đứng bên người Lý Thu Thủy, nhìn thấy ánh mắt hồng hồng của Lý Thu Thủy, hướng Mộ Dung Thất Thất giải thích.

“Cám ơn mẫu thân!” Mộ Dung Thất Thất bảo Tô Mi thu y phục.

“Thất Thất, khi đại hôn, nhất định phải mặc y phục do mẫu thân may cho con! Coi như là mẫu thân nhìn thấy nữ nhi xuất giá!” Lý Thu Thủy cầm lấy tay Mộ Dung Thất Thất dặn dò: ” Chữ “phúc” nương thêu trên áo nhất định sẽ phù hộ con bình an!”

Bình an vượt qua đêm tân hôn sao? Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng vẫn nói lời cảm tạ như trước: “Nương, ta đã biết, ta nhất định sẽ mặc y phục người may cho ta.”

Có lời hứa hẹn của Mộ Dung Thất Thất, Lý Thu Thủy thoáng yên tâm, nhìn theo bộ y phục Tô Mi cất ở trong thùng.

Lần này, Mộ Dung Thất Thất viễn giá, trừ bỏ của hồi môn do hoàng gia tặng, còn có đồ cưới phong phú do Mộ Dung phủ chuẩn bị cho nàng.

Mộ Dung Thái sở dĩ ra tay hào phóng như vậy, là có ý muốn bồi thường cho Mộ Dung Thất Thất, cũng là vì muốn Lý Thu Thủy vui lòng.

Cho nên lần này, Mộ Dung Thái liền xuất một trăm hai mươi thùng đồ cưới, chất đầy Thúy Trúc viên. Chuyện này hoàn toàn chọc tức mẹ con Lưu Yên Chi, đặc biệt là Mộ Dung Tâm Liên, đối với Mộ Dung Thất Thất lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nguyên bản Mộ Dung Tâm Liên bị hủy, sẽ chẳng còn ai trong nhà có thể tranh giành với nàng, những thứ trong nhà này đều là của Mộ Dung Thanh Liên nàng a!

Lưu Yên Chi vì chuyện đồ cưới của Mộ Dung Thất Thất náo loạn một hồi, cuối cùng bị Mộ Dung Thái tát một cái, nàng mới an tĩnh lại.

Hiện tại trong mắt Mộ Dung Thái cũng chỉ có Lý Thu Thủy, làm cách nào mới có thể khiến Lý Thu Thủy vui vẻ, không tiến phạt đường nữa mà ở lại cạnh mình mới là chuyện quan trọng nhất trong lòng Mộ Dung Thái.

Mà một cái tát này, cũng khiến cho Lưu Yên Chi hoàn toàn hiểu rõ, xem ra, mình trong lòng Mộ Dung Thái bất quá chỉ là một thứ đồ chơi, tâm hắc thủy chung luôn hướng về Lý Thu Thủy.

“Thất Thất, những thứ này đều là tâm ý của phụ thân” Mộ Dung Thái xuất ra một xấp ngân phiếu, đưa cho Mộ Dung Thất Thất: “Năng lực của phụ thân có hạn, không giúp con được nhiều, số tiền này cho con, con không cần tiết kiệm, đừng có ủy khuất chính mình....”

“Cám ơn phụ thân!”

Không đợi Mộ Dung Thái nói xong, Mộ Dung Thất Thất liền tươi cười tiếp lấy ngân phiếu. Lúc trước là một trăm hai mươi khiên đồ cưới, hiện tại là một xấp ngân phiếu dày cộm, khiến cho mẹ con Lưu Yên Chi đứng cạnh đau mắt đến lợi hại.

“Phụ thân, người bất công!” Mộ Dung Thanh Liên lập tức nói thành lời.

“Bất công?” Biết bệnh “hâm mộ cộng ghen tị xen hận” của đối phương, Mộ Dung Thất Thất đưa ngân phiếu cho Tố Nguyệt đi cất, còn mình xoay người nhìn Mộ Dung Thanh Liên, hai mắt mỉm cười.

“Bốn cung là Chiêu Dương công chúa do thánh thượng tự mình sắc phong, là Nam Lâm vương phi tương lai, là trưởng nữ của Mộ Dung phủ. Người bất quá chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, lại dám hô to gọi nhỏ với bốn cung, lớn nhỏ ra sao, tôn ti trật tự thế nào, chẳng lẽ người không biết? Hay

là, Lưu di nương thật sự cho rằng mình là nữ chủ nhân của Mộ Dung phủ, có thể lấy thúng úp voi, còn người, cũng xem mình chính là trưởng nữ?”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất, câu nào câu nấy đâm trúng hồng tâm, cũng khiến cho lòng Mộ Dung Thái nổi lên từng đợt sóng.

Lý Thu Thủy còn đứng chỗ này, Mộ Dung Thanh Liên thế nhưng dám đối với Mộ Dung Thất Thất như vậy, chẳng lẽ là do Lưu Yên Chi xúi giục? Nhìn thấy chuyện như vậy, Lý Thu Thủy sẽ nghĩ thế nào? Nếu nàng lại tức giận chạy vào phạt đường, vậy hẳn còn phải đợi đến khi nào?!

Lập tức, Mộ Dung Thái liền tát Mộ Dung Thanh Liên một cái mắt nố dom đóm: “Hỗn đản! Dám vô lễ với công chúa! Còn không mau cút đi cho ta!”

“Phụ thân, người đánh ta?” Mộ Dung Thanh Liên hiện lên vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Mộ Dung Thái.

Phải biết rằng vì thể chất của Mộ Dung Thanh Liên thích hợp tập võ, hơn nữa còn là người xuất sắc nhất ở Mộ Dung gia, cho nên Mộ Dung Thái vẫn luôn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, đừng nói là tát nàng, đến động vào tóc nàng cũng chưa hề.

Nhưng hôm nay Mộ Dung Thái lại vì phế vật Mộ Dung Thất Thất, đứng trước mặt nhiều người như vậy đánh nàng! Điều này khiến Mộ Dung Thanh Liên trọng sĩ diện sao có thể chịu nổi!

“Ta ghét các người!” Mộ Dung Thanh Liên hung hăng dậm chân, đôi con ngươi đỏ lên, lao ra khỏi Thúy Trúc viên.

“Thanh nhi!” Lưu Yên Chi u oán liếc mắt nhìn Mộ Dung Thái một cái, rồi vội đuổi theo.

Mộ Dung Tuấn đứng một bên vẫn yên lặng không nói, thủ đoạn của Mộ Dung Thất Thất, hẳn rõ, chỉ hi vọng mẫu thân cùng muội muội hiểu chuyện một chút, đừng có động vào Mộ Dung Thất Thất.

Người của Bắc Chu quốc chất đồ cưới của Mộ Dung Thất Thất lên xe ngựa: “Công chúa, chúng ta phải đi!” Phượng Ngọc đi đến bên người Mộ Dung Thất Thất, nhẹ giọng nói.

“Đã biết!” Mộ Dung Thất Thất gật gật đầu.

“Cha, nương, ta đi đây!”

Không có quỳ lạy, Mộ Dung Thất Thất chỉ hơi hành lễ, bây giờ nàng là công chúa, thân phận tự nhiên bất đồng. Từ biệt Mộ Dung Thái cùng Lý Thu Thủy, Mộ Dung Thất Thất rời khỏi Thúy Trúc viên.

Ngoài tướng phủ, người đông tập nập, rất nhiều người đến xem náo nhiệt, cũng nhiều người thầm đoán trong lòng, phải gả cho Quý vương, Chiêu Dương công chúa ắt hẳn khóc suốt mướt đi!

Khi Mộ Dung Thất Thất chậm rãi đi ra khỏi phủ, ánh mặt trời bao lấy người nàng, đám người trước cửa đều mở to mắt. Trên mặt nàng không có một giọt lệ, ánh mắt cũng không có vẻ như đã khóc, mà nụ cười kia sáng lạn như hoa xuân tháng tươi, không giống giả vờ. Thân nhiên hào phóng, giơ tay nhất chân đều để lộ khí chất tao nhã, không hổ là trưởng nữ tướng phủ.

Quay đầu lại, lần nữa nhìn đến nơi mà mấy năm nay mình đã sống, Mộ Dung Thất Thất hít một hơi thật sâu. Từ nay về sau, phải rời khỏi nơi này, bắt đầu hành trình mới....

“Đi thôi!” Mộ Dung Thất Thất để Tố Nguyệt nâng lên xe ngựa: “Khởi hành!”

Độc Tiên Nhi xinh đẹp, nhưng hãn không cần một bông hồng ở bên cạnh. Biểu hiện của Mộ Dung Thất Thất ở yến hội, rất chi thích hợp để làm Vương phi của hãn, thậm chí là làm một quốc gia chi mẫu. Hãn nhất định sẽ là hoàng đế tương lai của Tây Kỳ quốc, mà bên cạnh hãn, sẽ cần một nữ nhân xuất thân cao quý, khôn khéo, rộng lượng.

“Chờ một chút!” Sau khi xe ngựa rời khỏi Tây Lương thành, một người một ngựa vội vã đuổi theo đến đây. “Chờ một chút!”

Lúc này, tóc trên trán của Minh Nguyệt Thịnh rối tung, đôi mi nhú lại để lộ vẻ lưu luyến không rời, thân vẫn mặc một bộ tử y, ngực lộ ra một mảnh da thịt màu đông. Hắn há mồm thở phì phò, hồ lô bên hông lắc lư thật mạnh, xem ra hắn đã đuổi theo rất vội vàng.

“Ngày ấy bên hồ, đa tạ công chúa đã chỉ điểm. Hôm nay công chúa đi xa, ta không có gì đưa tặng, bình hồ lô rượu này đã theo ta mười năm, ta đem nó tặng cho nàng làm kỷ niệm!”

Minh Nguyệt Thịnh phân trần một hồi rồi đưa hồ lô rượu cho Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt sâu lắng dừng trên mặt của nàng, giống như muốn khắc sâu hình ảnh đó vào trong sinh mạng của mình: “Ta lưu lại vị trí hoàng hậu Nam Phượng quốc, nếu hãn phụ nàng, hãy cho người đưa tin, ta nhất định đến đón nàng.”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất kịp mở miệng nói gì, Minh Nguyệt Thịnh đã cười tuấn mã phiêu nhiên đi xa, cũng vội vàng y như lúc đến.

“Tiểu thư, thái tử Nam Phượng quốc nói gì vậy?” Tô Mi cau mày, vừa rồi gió lớn, thanh âm của Minh Nguyệt Thịnh lại rất nhỏ, mặc dù Mộ Dung Thất Thất ở ngay bên người các nàng, các nàng cũng chẳng nghe thấy.

“Hắn nói, chúc ta may mắn!”

Mộ Dung Thất Thất cầm hồ lô rượu, nhìn thân ảnh dần rời xa của Minh Nguyệt Thịnh. Lưu lại vị trí hoàng hậu cho nàng? Nói vậy, hắn đã quyết định, sẽ về đoạt ngôi vị hoàng đế? Vậy nàng có thể lợi dụng cơ hội lần này, hảo hảo kiếm một vốn ở Nam Phượng!

Từ Tây Lương kinh thành của Tây Kỳ tới Yến Kinh kinh thành của Bắc Chu, phải trải qua lộ trình hai tháng. Lo lắng về chuyện tứ quốc tranh bá năm năm một lần sẽ cử hành vào cuối năm nay tại Bắc Chu quốc, Phượng Thương phải trình diện, nên trên đường đi, đều là ngựa không dừng vó mà chạy.

Long Trạch Vũ phái Thượng Quan Vô Kỵ hộ tống Chiêu Dương công chúa, bởi vì Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương còn chưa đại hôn, cho nên hai người không đi cùng một xe ngựa, có lẽ giáo bắt buộc, Phượng Thương khó lòng một mình gặp mặt Mộ Dung Thất Thất.

“Cát Tường, đem nho này cho tiểu vương phi đi!” Nho vừa được đưa tới cho Phượng Thương, hương bị ngọt lành, biết rằng Mộ Dung Thất Thất thích ăn hoa quả ngọt, lập tức phác Cát Tường đem đưa cho Mộ Dung Thất Thất.

“Tuân mệnh!” Cát Tường tiếp nhận cái đĩa, đi về phía xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất.

Từ sau chuyện lễ phục cung yến lần trước, Phượng Thương liền gạt Cát Tường sang một bên, đi chỗ nào cũng chỉ mang theo Như Ý bên người, khiến cho Cát Tường khổ sở thật lâu.

Thân là thị vệ kề cạnh, lại bị chủ tử sai làm những chuyện chẳng chút trọng yếu, khiến Cát Tường có chút khó có thể tiếp nhận. Bất quá nàng cực kỳ trung thành với Phượng Thương, tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài, luôn hoàn thành tốt mọi chuyện Phượng Thương giao cho nàng, không chút nào chậm trễ.

“Vương phi, đây là nho mà Vương gia giao ta đưa cho người!”

Đi đến bên ngoài xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất, Cát Tường đưa đĩa nho cho Tô Mi.

“Thật tốt, tiểu thư nhà ta mới vừa nói trời này có thể ăn nho thật tốt! Không nghĩ tới Cát Tường tỷ tỷ sẽ đưa đến đây, cảm ơn người a!” Tô Mi nhiệt tình tiếp nhận đĩa nho, tiếp đón Cát Tường lên ngựa.

“Không được, Vương gia còn đang đợi ta hầu hạ, nô tỳ xin cáo lui trước!”

Đợi Cát Tường đi rồi, Tô Mi nhìn bóng dáng dần khuất xa của nàng, nói: “Tiểu thư, người xem Cát Tường quy củ, nghiêm túc như vậy, có phải rất giống Thiết Huyết hay không? Nếu Thiết Huyết ở chỗ này, ta sẽ tưởng rằng

bọn họ là huynh muội a! Như Ý gần gũi hiền hòa như vậy, vì sao Cát Tường lại lão luyện như vậy a? Bọn họ không phải cùng sinh ra sao?”

“Cái này, ta cũng không biết nữa, người phải hỏi cha mẹ hẳn. Có lẽ là bọn hẳn một người giống tính mẹ, một người giống tính bố đi.”

Mộ Dung Thất Thất cúi đầu, viết thư trên giấy, chờ Tô Mi rửa sạch nho uy đến bên miệng nàng, nàng mới há mồm nuốt vào: “Thực ngọt!”

“Tiểu thư, là ngọt ở trong lòng đi!” Tô Mi cười cười trêu ghẹo: “Cô gia thấy thứ gì tốt đều tặng cho tiểu thư dùng trước, xem ra hẳn thực để ý tiểu thư a!”

“Nói nhiều!” Mộ Dung Thất Thất cười cầm bức thư trong tay đưa cho Tố Nguyệt: “Truyền cho Phương Quý, tứ quốc tranh bá lần này cử hành ở Bắc Chu quốc, chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này, nâng cao thanh danh của Thông bảo trai cùng Tuyệt Sắc phường!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất mở miệng ngậm mồm đều nhắc đến bạc, Tố Nguyệt cười khê: “Tiểu thư, không bao lâu nữa chúng ta có thể “tẩy trắng” a?”

“Ừ!” Mộ Dung Thất Thất gật gật đầu.....

Về “tẩy trắng” là cách nói mà Mộ Dung Thất Thất đã phát minh ra sau khi tiếp nhận Ma Vực.

Ma Vực, từ trước tới nay luôn bị danh môn chính phái gắn mác tà giáo, khinh thường bọn họ. Mộ Dung Thất Thất sống ở Ma Vực năm năm, phi thường yêu mến nơi này, sau khi tiếp nhận Ma Vực từ tay cha nuôi, Mộ Dung Thất Thất vẫn luôn tìm cách để mọi người ở Ma Vực có thể quang minh chánh đại xuất hiện dưới ánh mặt trời, đây là nghĩa của việc “tẩy trắng” mà nàng nói.

Là tổ chức thích khách nổi tiếng nhất thiên hạ, mọi người ở Ma Vực trừ bỏ giết chóc, nghề khác đều không biết. Từ cái ngày Mộ Dung Thất Thất trở thành thủ lĩnh đứng đầu Ma Vực, nàng đã âm thầm thề, nhất định phải tạo cho bọn hăn một cuộc sống mới, một lần nữa bắt đầu lại.

Không ai thích việc chém giết ngay từ nhỏ, cũng chẳng ai thích việc tay nhuốm máu tanh, rất nhiều người bởi vì bất đắc dĩ, mới phải chọn con đường này. Sự gian khổ cùng mạo hiểm trong việc này, nàng đã trải qua, cái loại cuộc sống tuyệt vọng trong bóng đêm, nàng có thể cảm nhận được một cách sâu sắc, vì vậy mới càng hi vọng có thể giúp mọi người sống một cuộc sống quang minh.

Vì thế, Mộ Dung Thất Thất mới dùng thân phận Quang Hoa công tử, tạo ra Thông bảo trai cùng Tuyệt Sắc phường, tạo nên một kỳ tích.

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vương Phi Theo Người Bỏ Trốn

Thế gian chỉ biết Quang Hoa công tử tài hoa hơn người, không ai biết người nọ chính là kẻ khiến gian hồ chỉ nghe tên đã sợ mất mật- Độc Tiên Nhi, cũng không ai biết trong Thông bảo trai cùng Tuyệt Sắc phường, từ trường quỳ cho đến tiểu nhị sai vặt, đều là sát thủ Ma Vực.

Điều này, chỉ là khúc dạo đầu.

Chờ Minh Nguyệt Thịnh đoạt được ngôi vị hoàng đế, nàng nhận được “thông hành lệnh đặc biệt”, sẽ xây một cái “thiên hạ đệ nhất trang” ở U Vân mười sáu châu. Buôn bán khắp năm châu, kiếm tiền khắp tứ hải! Nàng muốn thiên hạ đệ nhất trang thật sự trở thành đệ nhất thiên hạ, khi đó, mọi người trong Ma Vực đều có thể hãnh diện, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới!

Lần này, Thượng Quan Vô Kỵ làm sứ giả hộ tống công chúa viễn giá, được phong là Định Viễn tướng quân, đặc biệt chiếu cố việc ăn, mặc, ở, đi lại của Mộ Dung Thất Thất cũng như bảo hộ an toàn của nàng.

Dọc theo đường đi, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, Thượng Quan Vô Kỵ đều đích thân hỏi, tự mình kiểm tra.

Hộ tống người trong lòng viễn giá, trở mắt nhìn nàng trở thành thê tử của người ta, đối với Thượng Quan Vô Kỵ mà nói, không thể nghi ngờ gì đó là chuyện cực kỳ tàn nhẫn. Mỗi lần nhìn thấy biểu tình đậm nhạt của Mộ Dung Thất Thất, tâm của Thượng Quan Vô Kỵ như bị dao đâm, từng chút từng chút, máu tươi đầm đìa.

Một ngày nữa lại trôi qua, mặt trời lặn ở đằng tây, đội ngũ thật dài dừng lại, đóng quân một chỗ. Thượng Quan Vô Kỵ cười ngửa, dừng lại bên ngoài xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất: “Công chúa, ngày mai sẽ đến Thạch Môn quan.”

Thạch Môn quan, là cửa khẩu giao nhau giữa Tây Kỳ quốc cùng Bắc Chu, qua khỏi Thạch Môn quan, sẽ đến Bắc Chu quốc.

Mặc dù là người tập võ, nhưng ngồi không cả ngày trên xe ngựa xóc nảy, Mộ Dung Thất Thất cũng có chút không chịu nổi, cả người giống như rã hết ra. Vừa nghe nói đã đến thời gian nghỉ ngơi, Mộ Dung Thất Thất dưới sự nâng đỡ của Tô Mi cùng Tố Nguyệt, đi xuống.

Càng gần phương bắc, địa thế càng bằng phẳng trống trải, cũng càng ngày càng hoang vắng. Không thấy được núi cao sông xanh của Tây Kỳ quốc nữa, nhìn xung quanh, chỉ thấy trời xanh đất bạc trải dài. Hơn nữa, bây giờ đã đến đầu mùa đông, cây cỏ đã khô héo hết, toàn bộ đại địa, là một mảnh thê lương, nhìn có chút tan thương.

“Công chúa, qua khỏi Thạch Môn quan là đến Bắc Chu quốc. Nếu đi cả ngày lẫn đêm, chỉ qua mười ngày, là có thể đến Yến Kinh kinh thành của Bắc Chu quốc.” Thượng Quan Vô Kỵ xuống ngựa, đi đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, nói cho nàng biết hành trình kế tiếp.

“Mười ngày, còn mười ngày nữa.....” Vừa nghĩ đến việc phải ngâ ngốc trên xe ngựa thêm mười ngày nữa, Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy đau đầu. Vì nàng là “công chúa” nên không thể ngồi trên lưng ngựa, chỉ có thể trốn ở trong xe, phải vượt qua mười ngày kế tiếp một cách khó khăn.

Biểu tình của Mộ Dung Thất Thất rơi vào mắt Thượng Quan Vô Kỵ, lại mang theo ý nghĩa khác.

Quả nhiên nàng không muốn đi Bắc Chu, không muốn gả cho Phượng Thương! Một khi đã vậy, tại sao hẳn lại không mang nàng trốn đi, trốn càng

xa càng tốt!

Đêm nay, trăng sáng sao thưa, không có gió. Vầng trăng tròn vành vạnh lẳng lẳng treo trên trời, lại là một đêm rằm nữa.

Phượng Thương đã sớm đi vào giấc ngủ, mà một ngàn ửng ky dưới hắt vẫn như cũ lui lui tới tới, dựng hơn trăm cái lều trại, vây quanh lều của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, giống như hai vòng tay thật lớn, ôm họ vào đó, bảo họ.

Đêm đã vào khuya, trừ bỏ lính gác đêm, những người khác đều bình yên đi vào giấc mộng. Đột nhiên, truyền đến hai tiếng chim hót: “Bu gu! bu gu” Theo sau đó, một trận gió thổi qua, kéo theo thật nhiều mũi tên được châm lửa, lít nha lít nhít bắn lại đây.

“Có thích khách!”

Một tiếng hô vang lên, ửng ky nghênh địch, không chút bối rối. Có khoảng năm trăm người xuất hiện, quần đen áo đen, vải đen che mặt, chỉ lộ ra ánh mắt màu đen của họ: “Giết!”

“Bảo hộ công chúa!” Thượng Quan Vô Kỵ hô to, hướng về phía lều của Mộ Dung Thất Thất.

Trong đêm, đột nhiên tập kích. Năm trăm người kia được huấn luyện nghiêm chỉnh, không chút kém ửng ky, hơn nữa tựa hồ ôm quyết tâm liều chết, cho nên xuống tay thập phần tàn nhẫn. Trong lúc nhất thời, mọi thứ loạn thành một đoàn, mùi máu tanh cùng mùi lửa khét, tràn ngập không khí.

“Công chúa! Công chúa!” Đợi đến lúc Thượng Quan Vô Kỵ đến, Mộ Dung Thất Thất đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi ngay ngắn trong lều.

“Theo ta đi!” Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, Thượng Quan Vô Kỵ vươn tay bắt lấy tay nàng, kéo nàng ra ngoài. Bên ngoài, một mảnh lửa đỏ, Thượng Quan Vô Kỵ lôi Mộ Dung Thất Thất đến chỗ hắc mã của mình, quật roi lên mông ngựa, hướng về phía ít người mà chạy.

” Thượng Quan Vô Kỵ, người muốn mang ta đến chỗ nào?”

Trong gió, Mộ Dung Thất Thất gào thét bên tai, Thượng Quan Vô Kỵ tiếp tục thúc ngựa tung vó, vui sướng chạy đi.

“Mang nàng đi trốn!” Thượng Quan Vô Kỵ cởi áo choàng của mình ra, bao lấy Mộ Dung Thất Thất.

“Người điên rồi?!” Mộ Dung Thất Thất chấn động :” Thượng Quan Vô Kỵ, người đang chống lại thánh chỉ! Người biết chứ!”

“Ta không nghĩ được nhiều như vậy! Ta chỉ không muốn để nàng gả cho hắn!”

Tin Thượng Quan Vô Kỵ dẫn Mộ Dung Thất Thất đi, không có được truyền đến cho Phượng Thương ngay lập tức, mà chỉ dừng ở bên ngoài trại của hắn.

“Có chuyện gì?” Phượng Thương ngậm mình trong thùng tắm, nước thuốc đen thui tản ra từng trận mùi tanh, sắc mặt hắn tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, nhìn thực dọa người. Duy nhất không thay đổi, chính là đôi con ngươi yêu nghiệt kia vẫn trong suốt, động lòng người.

“Vương gia, không có việc gì.” Tấn Mặc đứng ở phía sau Phượng Thương, ngân châm trong tay được cắm vào đầu Phượng Thương: “Chỉ là chút lâm tặc con con, không đáng để ý tới. Xin ngài cứ yên tâm—” “Thật vậy sao?” Đối với lời nói của Tấn Mặc, Phượng Thương không tin, hắn nghe được thấp thoáng như có người nhắc đến tên của Mộ Dung Thất Thất: “Như Ý, người nói!”

“Cổ này thực sự rất độc, đợi ta bức nó ra đã.” Ngân châm trong tay Tấn Mặc nhanh chóng phóng ra lên trên người Phượng Thương, từ ót đến lưng, chỉ chỉ chút chút, một mảnh ngân quang.

“Tấn Mặc, ngươi muốn gạt ta chuyện gì?” Biết rõ tính tình của Tấn Mặc, Phượng Thương không dễ dàng vì lời nói có lệ của hắn mà bỏ qua: “Nhu Ý, ngươi nếu không nói, thì không cần đứng bên người bốn vương nữa.”

Hiện tại Nhu Ý lâm vào tình thế khó xử, nếu không nói Phượng Thương sẽ sinh khí, dựa theo tính cách của hắn, mình hắn sẽ không được hầu hạ hắn nữa. Nhưng mà hôm nay là mười lăm, là thời khắc mấu chốt trong việc trị liệu cho vương gia. Nếu nói cho Phượng Thương biết, Thượng Quan Vô Kỵ dẫn tiểu vương phi của hắn đi rồi, vương gia nhất định sẽ bị lửa giận công tâm, thân mình đã tổn thương lại càng thêm thương tổn.

Ngay tại lúc Nhu Ý còn đang do dự, Phượng Thương thẳng thừng làm trái lời Tấn Mặc, đứng lên.

“Vương gia”

Thấy Phượng Thương như vậy, Tấn Mặc vừa sợ vừa vội. Nếu gián đoạn việc trị liệu, thân thể Phượng Thương sẽ chịu bao nhiêu tổn hại, hắn hiểu rất rõ.

Mạch máu trên người Phượng Thương hở ra, giống như sợi dây đen xanh, quấn quanh cánh tay của hắn, quanh đùi hắn, toàn thân hắn, nhìn qua thật đáng sợ, nhưng hàn khí phát ra trên người hắn, mới là thứ chân chính khiến người ta sợ hãi.

“Nói! Vương phi bị làm sao?!”

Phượng Thương lãnh lệ nhìn chăm chăm Nhu Ý, đôi con ngươi đỏ lên bắn ra hàn ý khắp bốn phía, thanh âm đặc biệt lạnh như băng, không hề có chút nhân tình. Áp lực toát ra từ người hắn, lại khiến người không chịu nổi.

“Ba!” Biết vương gia thật sự tức giận, hai chân Như Ý mềm nhũn, quỳ gối trước mặt Phượng Thương :”Vương, vương phi nàng—”

“Nói đến nàng làm chi! Vương gia, ta tiếp tục.....”Tấn Mặc đứng bên cạnh ngăn Như Ý lại, không ngờ tiếp đó, bàn tay to của Phượng Thương lại gắt gao bóp chặt cổ hắn, khiến cho hắn khó có thể thở nổi: “Vương gia”

“Tấn Mặc, bốn vương nhắc lại lần nữa, Mộ Dung Thất Thất là vương phi của bốn vương, nếu người dám bất kính với nàng, bốn vương sẽ giết người!”

Hàn ý trong mắt Phượng Thương là thật, sát ý cũng là thật. Tấn Mặc trăm triệu lần không ngờ tới, mười năm kề cạnh, Phượng Thương sẽ vì chuyện nhỏ ấy mà ra tay với mình.

“Nói!” Phượng Thương thu sức lại chút ít, nhưng trong đôi con ngươi màu tím kia, vẫn là hàn khí lạnh tanh, giống như một hầm băng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khiến người ta đông cứng.

Đã bao lâu rồi, không thấy hắn tức giận như vậy? Tấn Mặc cả kinh trong lòng, đau đớn ở cổ họng dần truyền khắp toàn thân. Hắn biết, nếu mình nói thêm một câu nữa, Phượng Thương sẽ không thủ hạ lưu tình, cho nên thành thành thật thật ngậm miệng lại.

“Vương gia, Thượng Quan tướng quân mang Vương phi đi rồi!” Như Ý nhắm hai mắt lại, ngăn cản lệ trào, cắn răng nói ra sự thật.

“Đi rồi” Nghe được lời này, Phượng Thương sửng sốt, trong lòng như bị đâm một cú thật mạnh, như mất đi người tâm phúc nhất. Lực đạo trong tay hắn yếu dần, mình lùi về phía sau, “oanh” ngòi xuống thùng tắm, nước thuốc màu đen bắn lên.”Nàng đi rồi?!”

Thượng Thương nghĩ rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ theo mình đến Bắc Chu quốc, sẽ cùng mình báỉ thiên địa, sẽ vì mình sanh con dưỡng cái,

không nghĩ tới, nàng thế nhưng theo Thượng Quan Vô Kỵ đi rồi! Vì sao? Vì sao?!

“Vương gia, Vương phi đi theo Thượng Quan Vô Kỵ rồi.” Thấy Phượng Thương nhột nhột vô lực ngồi, Tấn Mặc thực rất không đành lòng. Vị vương gia này động tình, tâm loạn, biết được vương phi bỏ trốn theo người, nhất định sẽ khổ sở trong lòng. Hắn là người kiêu ngạo, lúc này tâm nhất định tổn thương rất sâu.

Chịu đựng sự đau đớn ở cổ họng, Tấn Mặc tiếp tục vì Phượng Thương thi châm, hôm nay là mười lăm, là thời điểm Phượng Thương phát bệnh, nhưng lại gặp phải chuyện như vậy, Tấn Mặc âm thầm mắng Mộ Dung Thất Thất trăm lần ngàn lần. Nữ nhân này thật lắm phiền toái! Nếu có người trong lòng, vì sao lại trêu chọc Phượng Thương! Thật đáng chết!

“Vương gia, ngài chịu đựng, chỉ trong chốc lát thôi.”

Thời gian, tựa hồ ngưng lại ngay lúc này. Phượng Thương tùy ý để Tấn Mặc châm cứu cho mình, đem vệt xanh đen xấu xí bức đi. Mà sau khi hắn bộc phát, lại rũ người xuống, che đôi mắt lại, khiến người khác chẳng thể nào đoán được ý nghĩ ẩn trong nội tâm của hắn. Nhưng mà, cái loại uế oải cùng suy sút trên người Phượng Thương, khiến dù là Tấn Mặc hay là Như Ý, đều có thể nhận thấy được. Tất cả, đều do người phụ nữ kia!

“Tốt lắm” Rốt cuộc xong, Tấn Mặc hít thở thật sâu. Hoàn hảo, lần này cũng kiên trì được đến cuối cùng, hắn còn lo lắng Phượng Thương bởi vì chuyện kia sẽ xúc động, phá hỏng buổi trị liệu hôm nay.

Ngay sau khi Tấn Mặc thở phào nhẹ nhõm, Phượng Thương “Phốc” một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

“Vương gia!” Tấn Mặc kinh hãi. Hóa ra hắn đã đoán sai, địa vị của Mộ Dung Thất Thất trong lòng Phượng Thương không hề tầm thường, vừa rồi hắn đã cố gắng đem tất cả tức giận bức vào trong cơ thể, cái này đã phản lại

càng thêm nguy hiểm! Nếu khiến lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, vậy phiền toái lớn!

Phượng Thương mở mắt ra, con mắt lại biến thành màu đen. Hắn vươn tay lau đi vệt máu trên khóe môi, đứng lên: “Như Ý, mang bốn vương đi tìm vương phi!”

“Vương gia, không được, thân thể của ngài—”

“Phanh—” Phượng Thương xuất một chương ngăn cản lời của Tấn Mặc, nhanh chóng bước khỏi thùng gỗ, đổi đi bạch y trên người. Quay đầu lại, hàn ý trên người Phượng Thương càng thêm dày đặc: “Tấn Mặc, nếu còn nói thêm gì nữa, bốn vương sẽ thật sự không khách khí!”

“Vương gia!” Như Ý lo lắng, xem bộ dáng của Phượng Thương, nếu bây giờ thật sự đi tìm Mộ Dung Thất Thất, vạn nhất ngã xuống thì làm sao bây giờ? Hoặc là, vương phi nếu thật lòng muốn trốn đi, vậy vương gia phải làm gì đây chứ? Nên thành toàn, hay là một kiếm chém chết đôi nam nữ kia? Như Ý không thể nào đoán được thế giới nội tâm của Phượng Thương, thấy hắn kiên quyết như vậy, khiến không ai có thể ngăn cản. Như Ý đành phải hầu hạ Phượng Thương ăn mặc chỉnh tề, dắt ngựa đến cho hắn.

“Cát Tường, ra lệnh cho ửng kỵ, giết hết không tha!” Ra khỏi lều, quét mắt nhìn đám hắc y nhân ngoan cố, Phượng Thương hừ lạnh một tiếng, bước lên tuần mã, đuổi theo hướng mà Thượng Quan Vô Kỵ đã mang Mộ Dung Thất Thất đi.

“Đó là Quỷ vương! Giết hắn!”

Khi nhìn thấy Phượng Thương một thân bạch y hiện ra trong bóng đêm, lập tức có người hô to.

“Giết Quỷ vương sẽ được trọng thưởng...” Người này còn chưa dứt lời, một mũi tên nhọn đã xuyên qua cổ họng của hắn, cách đó không xa, Cát

Tường cầm cung tiễn trong tay, căng dây kéo tên, bắn chết toàn bộ những hắc y nhân dám đuổi theo Phượng Thương: “Không biết tự lượng sức mình!”

Mà ưng kỵ được lệnh, lúc này cũng đứng lên. Bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người duy nhất, chính là Phượng Thương, hiện tại vương gia đã hạ lệnh, giết không tha, năm trăm người kia chỉ có thể lưu xác ở chốn này!

Bên kia Thượng Quan Vô Kỵ mang theo Mộ Dung Thất Thất đi thẳng một đường trong đêm đen.

Thượng Quan Vô Kỵ đã nghiên cứu đường trốn vô số lần. Quay về Tây Kỳ, không bao lâu nữa cũng sẽ bị tìm thấy. Chỉ có một chỗ, nguy hiểm nhất cũng là an toàn nhất. Phượng Thương nhất định sẽ không đoán được bọn họ sẽ đi Bắc Chu quốc, nên trước tiên sẽ đi đến Bắc Chu tránh đầu sóng ngọn gió, sau đó lại đi Đông Lỗ. ” Thượng Quan Vô Kỵ, người thả ta ra!”

Thượng Quan Vô Kỵ đột nhiên làm trò này, khiến cho Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn mê mang. Hắn muốn dẫn nàng đào hôn? Mang nàng đi lưu lạc thiên nhai? Hắn có hỏi qua ý của nàng hay không thể!

“Thả ta ra!”

Mộ Dung Thất Thất giãy thật mạnh, Thượng Quan Vô Kỵ lo lắng nàng sẽ ngã khỏi ngựa, đành phải dừng lại.

Không đợi ngựa kịp dừng vững, Mộ Dung Thất Thất đã nhảy xuống dưới, Thượng Quan Vô Kỵ cả kinh, cũng xuống ngựa theo, muốn nhìn xem thử Mộ Dung Thất Thất có bị thương hay không, lại bị nàng tránh né.

“Đưa ta trở về!” Mộ Dung Thất Thất mở miệng nói.

“Không!” Thượng Quan Vô Kỵ dùng sức lắc đầu.

Đưa nàng nhảy vào hố lửa? Để nàng gả cho Quỷ vương, sau đó chết trong đêm tân hôn? Vô luận như thế nào, hắn cũng không thể làm vậy được! Càng không thể trơ mắt nhìn nàng hương tiêu ngọc vãn! Lúc trước xin được đưa Mộ Dung Thất Thất đi, bởi Thượng Quan Vô Kỵ có ý muốn mang Mộ Dung Thất Thất đào hôn, hiện tại đúng lúc là cơ hội tốt!

“Người có biết người đang làm cái gì không?”

Đối mặt với nam tử anh tuấn, ngoan cố trước mắt, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn hết chỗ nói. Hắn xem mình là kỵ sĩ giải cứu công chúa từ tay quái thú sao? Hắn rốt cuộc có biết chuyện này hệ trọng đến cỡ nào không?!

Nhận thấy sự phẫn nộ trong thanh âm của Mộ Dung Thất Thất, Thượng Quan Vô Kỵ bước nhanh về phía trước, ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng: “Thất Thất, theo ta đi! Ta mang nàng rời đi!”

Tim của Thượng Quan Vô Kỵ đập thực mạnh mẽ, mãnh liệt. Trong màn đêm yên lặng, nghe được cực kỳ rõ ràng.

Đi? Sao có thể nói ra dễ dàng như thế, việc này có bao nhiêu nguy hiểm, người nam nhân này có nghĩ tới hay không? Công chúa hòa thân biến mất, Bắc Chu hoàng đế tức giận, đến lúc đó trăm họ lầm than, dân chúng chính là người chịu khổ, bọn họ sẽ mang đến tai họa cho cả một quốc gia!

“Vô Kỵ, ta biết người quan tâm ta, lo lắng ta. Nhưng mà, ta không thể đi theo người!”

Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, lùi ra khỏi vòm ngực của Thượng Quan Vô Kỵ.

Đối với một dị thể cô hồn như nàng mà nói, nơi nào cũng là nhà. Nhưng mà hiện tại nàng là Chiêu Dương công chúa, con đường này, không thể đi được. Nàng không thể, không thể vì hạnh phúc, vì tự do của mình mà hại người khác làm việc bất nghĩa. Huống chi, phía sau nàng còn có Ma Vực,

có hơn một ngàn mạng người, nàng đã từng hứa với bọn họ, nhất định sẽ dùng bản lĩnh chân chính, quang minh chính đại giúp họ có thể xuất đầu lộ diện dưới ánh mặt trời. Nàng sao có thể rời đi một mình cơ chứ!

“Người là người của Thượng Quan thế gia, người không thể phản bội huyết thống của người! Không thể vì chuyện riêng của mình người, mà đẩy dân chúng xuống hố lửa! Cũng không thể bởi vì mình, mà khiến tổ tiên Thượng Quan gia hổ thẹn! Huống chi, thái hậu còn đó, người làm sao có thể khiến thái hậu thương tâm!

Mà ta, cũng không thể nào đi theo người. Ta có trách nhiệm cùng nghĩa vụ của ta, ta cũng có người ta cần bảo hộ. Ta không thể, vì sự ích kỷ của mình, mà mặc kệ sống chết của họ.”

Không thể, không thể mặc kệ cha nuôi cho nàng sinh mạng mới, không thể buông tha bạn hữu nơi Ma Vực đã chung sống năm năm cùng nàng....

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất, khắc chặt vào lòng Thượng Quan Vô Kỵ. Nàng có người nàng muốn bảo hộ? Vậy nàng có biết hay không, người hẳn muốn bảo hộ, chỉ có mỗi mình Mộ Dung Thất Thất nàng a!

Dưới ánh trăng, bộ dáng kiên cường của Mộ Dung Thất Thất khiến Thượng Quan Vô Kỵ đau lòng. Nếu trước đó hẳn mở miệng, cầu thái hậu ban hôn, có phải sẽ không có những chuyện sau này, nàng cũng không cần nói những chuyện như vậy?

“Vương gia, sao người lại tới đây?” Mộ Dung Thất Thất nhìn phía sau Thượng Quan Vô Kỵ, kêu lên kinh ngạc. Vừa nghe được Phượng Thương thế nhưng đuổi tới, mình lại không hề phát hiện, Thượng Quan Vô Kỵ rất là kinh ngạc. Quay đầu lại, không một bóng người, trên cổ xuất hiện một trận đau đớn, Thượng Quan Vô Kỵ “ngô” một tiếng, té trên mặt đất.

“Tiểu thư, thuộc hạ đến trễ!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt hiện lên trước mặt Mộ Dung Thất Thất, đồng thời quỳ gối.

“Các người mang tướng quân trở về.”

“Tuân mệnh!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt khiêng Thượng Quan Vô Kỵ lên xe ngựa, rời đi. Mộ Dung Thất Thất cũng lên ngựa, chậm rãi trở về.

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất thầm tự hỏi trong đầu phải làm cách nào để giải thích chuyện hôm nay với Phượng Thương. Tướng quân hộ tống mang theo công chúa rời đi, chỉ sợ Phượng Thương đã biết được chuyện này. Hẳn sẽ nghĩ như thế nào? Có truy cứu trách nhiệm của Thượng Quan Vô Kỵ hay không? Có làm lớn chuyện lên, vì chuyện này mà đối phó với Tây Kỳ?

Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất xem chuyện của một nước cùng chuyện của thiên hạ đều không liên quan đến nàng. Nhưng mà Thượng Quan Vô Kỵ là bằng hữu của nàng, đã ra tay giúp nàng nhiều lần, nàng không muốn hẳn gặp chuyện không may. Dù sao, mặc dù Thượng Quan Vô Kỵ lỗ mãng như vậy, nhưng tất cả cũng chỉ vì nàng.

Mộ Dung Thất Thất nghĩ đến xuất thân, ngay cả việc Phượng Thương đến gần cũng không hề phát hiện ra, đến lúc nàng ngẩng đầu, Phượng Thương đã ghì cương ngựa lại, đứng cách nàng chỉ có năm thước.

“Vương gia.....”

Dưới ánh trăng, sắc mặt Phượng Thương tái nhợt, vẻ mặt tiêu tụy, không đợi Mộ Dung Thất Thất kêu hết một tiếng “vương gia” kia, Phượng Thương đã phi thân tiến lên, ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong lồng ngực, cầm đặt trên mái tóc đen của nàng, nhắm mắt lại, hít ngửi hương thơm toát ra từ người nàng.

“Vương gia....”

“Xuyt, khanh khanh, để ta ôm nàng một chút thôi.” Phượng Thương ôm rất chặt, hận không thể khiến Mộ Dung Thất Thất hòa vào người hẳn.

Thằng đến lúc nữ tử trong ngực hít thở không thông, Phượng Thương mới cuống quýt buông lỏng tay.

“Thực xin lỗi, đã khiến nàng đau!” Phượng Thương vén những sợi tóc trên trán Mộ Dung Thất Thất lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, hồi lâu, mới nói tiếp: “Khanh khanh vì sao....không đi cùng hử?”

Hử đã biết? Hử biết rồi! Mộ Dung Thất Thất khẽ nhú mày nhăn mặt, Phượng Thương hẳn cảm nhận ra ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất: “Khanh khanh đang lo lắng ta sẽ trách móc Thượng Quan tướng quân sao?”

“Vương gia, Thượng Quan Vô Kỳ không hề cố ý.” Chuyện này, Mộ Dung Thất Thất đành phải giải thích như vậy.

“Người trong lòng khanh khanh, là hử sao?” Phượng Thương tiếp tục hỏi.

“A?” Mộ Dung Thất Thất ngẩn ra, hử thế mà hoài nghi nàng có tư tình cùng Thượng Quan Vô Kỳ? Điều này sao có thể! Nàng chỉ xem Thượng Quan Vô Kỳ như bạn tốt mà đối đãi, vị vương gia này lại nghĩ cái gì trong đầu thế? Chẳng lẽ quan hệ giữa nam nữ trừ bỏ tình yêu ra, không có tình bạn sao? (TC: ta lắm lúc cũng bị hiểu lầm kiểu nì.....có điều da mặt ta dày hơn tường thành...ai nói, ta cũng nhận....hử....rất cuộc thật thật giả giả....ngoài ta ra chẳng có ai biết...haha....*tự thán phục mình*)

Biểu tình của Mộ Dung Thất Thất, đã cho Phượng Thương biết đáp án. Hử.... Phượng Thương rất cuộc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nàng không có Thượng Quan Vô Kỳ, hử vẫn còn cơ hội đi, không uổng công hử đuổi đến đây!

Nghĩ vậy, Phượng Thương lại ôm Mộ Dung Thất Thất vào lòng lần nữa, mười ngón tay đan lấy mười ngón tay của nàng.

“Khanh khanh, mặc kệ chuyện hôm nay là thế nào, mặc kệ vì sao nàng lại lưu lại, nhưng nàng đã lưu lại, ta xem như nàng đã quyết định sẽ làm nữ nhân của Phượng Thương ta! Mà ta, cũng tuyệt đối sẽ không buông tay nàng, sẽ không cho nàng có cơ hội hối hận!”

Đối với một đoạn “tuyên ngôn chiếm hữu” mặc danh kỳ diệu của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có chút ngây ngốc.” Vương gia, không phải ngày đã có người trong lòng rồi sao....”

Nghe xong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương rốt cuộc hiểu nghĩa của từ “thành toàn” mà đêm đó nàng đã nói. Nguyên lai, nàng hiểu lầm rằng mình có người trong lòng! Tiểu nữ nhân này a! Vì sao lại đáng yêu như vậy? Nàng chẳng lẽ không biết rằng, trong lòng hắn, chỉ có mỗi mình nàng sao?

Mộ Dung Thất Thất tỉnh tỉnh mê mê, ánh mắt mờ mịt lại khiến Phượng Thương cảm thấy thật đáng yêu.

Tiểu vương phi của hắn thế nhưng ngốc nghếch như vậy, hoàn toàn chẳng hiểu chuyện tình yêu nam nữ, lại chắc chắn chưa tình động tình với kẻ nào, thế nên mới ngờ ngắc như nai tơ, ngây ngốc, khờ dại, thần thái này hoàn toàn bất đồng với vẻ giả hoạt khi tính kế người khác, hắn thật sự đã nhặt được một bảo vật sống!

Xem ra, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn không biết ý nghĩa của việc tặng trâm cài đầu trong lễ trưởng thành đi! Khó trách nàng cứ thế mà thu năm cái trâm cài, hại dấm chua của hắn bay đầy trời, nàng lại không thêm để ý chút nào. Khiến hắn ăn dấm chua tới mấy ngày lận— Nguyên lai, chân tướng mọi việc là như vậy a! Tiểu vương phi này, có phải là người thông tuệ, khôn khéo, đã chinh người tại buổi cung yến không thế? Vì sao trong chuyện tình cảm lại chẳng biết chút gì? Thật sự như một cây táo ngây ngô, cũng y như hương thơm toát ra từ trên người nàng!

Bất quá, như vậy cũng tốt. Nếu nàng vẫn là một viên ngọc thô chưa tỏa ra ánh sáng, vậy hẳn sẽ từ từ mài dũa rèn luyện, khiến cho cả tâm lẫn thân thể của nàng đều được khắc tên của hẳn, khiến cho toàn bộ người nàng đều thuộc về hẳn!

Biểu tình trên mặt Phượng Thương thay đổi, khiến Mộ Dung Thất Thất xem mà buồn bực, không biết vị vương gia này đang nghĩ gì trong lòng, thế là dứt khoát cúi đầu, làm một tiểu bạch thỏ.

Thấy Mộ Dung Thất Thất khôi phục lại bộ dáng bình thường, Phượng Thương nhin không được nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng: “Vương phi, chúng ta trở về đi!”

“Được!” Tuy rằng lực đạo của Phượng Thương không lớn, nhưng Mộ Dung Thất Thất vẫn không thích bị hẳn nhéo mũi như vậy, cảm thấy mình như một chú cún con, như thế nào cũng thấy giống như hương vị kia.

♡♡♡♡♡♡♡♡

“Ha ha ha!” Nhìn thấy vẻ mặt hờn dỗi của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương cười ha hả. Nàng thoáng như thật, lúc lại giả, thật thật giả giả, giả giả thật thật, dường như có muôn vàn gương mặt khác nhau. Xem ra hẳn phải tốn hơi nhiều công sức, để hiểu rõ hơn về Mộ Dung Thất Thất.

Hai người trở lại chỗ đóng quân, huyết tinh đã bị quét đi sạch sẽ, tựa như chưa từng phát sinh ra cuộc tập kích đêm qua, năm trăm người kia chưa từng tới. Hết thấy đều sạch sẽ, ngay cả không khí, cũng là một mảnh trong lành tinh khiết, không hề có chút mùi máu.

Lần này, trừ bỏ xa phu* bị thương, một vài người bị thương nhẹ, những người khác đều bình yên vô sự. (*người đánh xe ngựa)

“Vương gia, bắt được tám người sống.” Cát Tường sai người buộc chặt mấy hắc y nhân đưa đến trước mặt Phượng Thương.

“Giết!”

Phượng Thương vừa dứt lời, tám thanh đao nâng lên, tám cái đầu rơi xuống, lưu lại vết máu trên đất.

Phượng Thương hoàn toàn không thăm vấn mà trực tiếp cho người giết chết đám người này. Thủ đoạn dứt khoát linh hoạt như vậy thực khiến Mộ Dung Thất Thất thường thức.

Bọn họ bị tập kích ở biên cảnh, chắc chắn những người này không phải do Tây Kỳ quốc phát tới, Long Trạch Vũ dù có ngốc, cũng không để cho Phượng Thương gặp chuyện không may khi hắn ta còn ở trong tầm mắt của mình, hắn ước gì có thể đem Phượng Thương an toàn đá khỏi Tây Kỳ quốc. Suy ra còn lại chỉ có Bắc Chu, bên kia có người thấy Phượng Thương ngứa mắt, cho nên lựa chọn thời điểm khi gần đến Thạch Môn quan để động thủ, sau đó giá họa cho Tây Kỳ.

Nhưng mà, rốt cuộc người nào ở Bắc Chu quốc lại có thâm cừu đại hận với Phượng Thương đến mức muốn đẩy hắn vào chỗ chết? Xem ra Phượng Thương cũng chỉ là một người có số phận bình thường, có quá khứ cũng có rất nhiều chuyện tình thú vị cần giải quyết a?

“Khanh khanh, vì lần này gặp chuyện ngoài ý muốn, nên chúng ta đừng có cách xa như vậy nữa, nàng ở gần ta, ta mới có thể bảo hộ nàng thật tốt a! Miễn cho lại mất tích giống như hôm nay, khiến ta phải đi tìm!”

Không để cho Mộ Dung Thất Thất phản đối, Phượng Thương trực tiếp cho người đi thu trại của nàng qua cạnh trại của mình. Nhìn trại của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương hài lòng gật đầu: “Từ ngày mai trở đi, khanh khanh hãy ở cùng một xe ngựa với ta đi! Ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn!”

“Vương gia, chuyện này, không được tốt lắm....” Mộ Dung Thất Thất có chút bất đắc dĩ.

Mỗi này đối mặt với khuôn mặt yêu nghiệt của Phượng Thương? Nàng cần có tâm trí mạnh mẽ mới được a! Lại nói, mục đích của vị vương gia này, có thật muốn bảo hộ nàng sao? Điểm ấy thực khiến người người hoài nghi!

Đoán rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ cự tuyệt, Phượng Thương liếc mắt nhìn chung quanh, vẻ mặt nghi hoặc, nói: “Y, Thượng Quan tướng quân đi đâu vậy? Vì sao suốt tối chẳng thấy hắc đầu?”

Người giỏi! Đối phương dùng chuyện “đại nghịch bất đạo” mà Thượng Quan Vô Kỵ đã làm hôm nay để uy hiếp mình, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn bó phép. Uy hiếp, nghênh ngang uy hiếp! Hắc đầu đe dọa nàng a! Hắc đầu thế nhưng dùng tới chuyện của Thượng Quan Vô Kỵ để nắm thóp mình, thật sự quá gian manh!

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất chẳng chút vui vẻ, Phượng Thương nở nụ cười, mắt phượng phong tao* chứa đựng gió xuân cũng cười theo. (*lãng lơ...ặc, cái từ này @@)

“Khanh khanh, nàng có thấy Thượng Quan tướng quân đâu không? Không phải hắc phụ trách an toàn của nàng sao? Hay là hắc đầu ngủ quên? Như vậy sao được chứ! Ôn ào như vậy cũng không đánh thức hắc đầu được, xem ra Thượng Quan tướng quân chẳng có chút cảnh giác nào! Vậy sau này, để ta bảo vệ nàng đi, được chứ?”

“Được—” Mộ Dung Thất Thất phun một chữ “được”, tựa hồ như nghiến răng mà nói, Phượng Thương hình như đã nghe được tiếng răng cọt xát, ý cười trong mắt cũng càng đậm.

“Khanh khanh, chẳng lẽ nàng không muốn? Vậy bốn vương đình phải đi tìm Thượng Quan tướng quân.”

“Ta nguyện ý!” Mộ Dung Thất Thất lập tức gật đầu, giương lên khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Về sau đành phiền toái vương gia! Hiện tại cũng

không còn sớm nữa, ta đi nghỉ ngơi trước, ngày mai gặp!”

Nói xong, Mộ Dung Thất Thất trở về trại của mình. Nhìn thấy thân ảnh của Mộ Dung Thất Thất dần biến mất, Phượng Thương nhếch miệng tươi cười, cũng trở về trại của mình.

“Khụ khụ!” Vừa mới bước đi, liền ho hai cái ra máu đen, nhuộm đen một mảng áo trước ngực.

“Vương gia!” Tấn Mặc vẫn chờ ở chỗ này lập tức đứng lên đỡ Phượng Thương, cùng Như Ý một trái một phải, đỡ Phượng Thương lên giường.

“Ta không sao. Nhỏ giọng dùm một chút, đừng để nàng nghe thấy.” Tuy rằng khoe miệng còn dính chút máu đen nhớp nháp, nhưng trong mắt lẫn trong lòng Phượng Thương, đều là ý cười. Hẳn rồi cuộc cũng giữ được nàng, bất kể nàng có vui hay không, hẳn tin rằng, nếu tiếp tục chân thành, kiên trì tiến tới, hẳn nhất định có thể đánh động trái tim nàng.

“Vương gia, tội gì ngài phải.....” Tấn Mặc thở dài, buổi tối này, hẳn thực lo lắng gần chết. Sợ Phượng Thương nhìn thấy “gian tình” của Mộ Dung Thất Thất, bị kích thích, sẽ khiến cổ độc trên người bộc phát. May mắn, hẳn đã bình an trở lại, tuy rằng có mang theo Mộ Dung Thất Thất, điểm này khiến Tấn Mặc có chút khó chịu, nhưng mà Phượng Thương có thể bình an trở về, đối với Tấn Mặc mà nói, đó là chuyện tốt.

Cho người bên ngoài lui ra, Tấn Mặc bắt đầu châm cứu cho Phượng Thương. Lúc này khi Phượng Thương trị liệu đã mạnh mẽ cắt ngang, gây tổn thương rất lớn đến thân thể hẳn, tối nay, lại là một đêm không ngủ rồi. Trận tập kích bất ngờ kia, chắc chắn là đến có chuẩn bị. Đã chọn đúng đêm trăng tròn, chọn đúng thời điểm Phượng Thương phát bệnh mà đột kích, thật là đáng chết! “Tấn Mặc, ngươi không hiểu.” Phượng Thương từ từ nhắm hai mắt, nhớ lại từng nụ cười, từng cái nhăn mày của Mộ Dung Thất Thất, lại nghĩ tới biểu tình tức giận bất bình cùng khuất phục lúc này của

nàng, tâm tình thực tốt. Cũng không để ý tới việc lúc này mình đã tê tâm liệt phế*, lo sợ Mộ Dung Thất Thất sẽ rời đi đến cỡ nào....(*đau đến tột cùng)

“Tấn Mặc, người lạnh lùng như vậy, nhìn như vô tình, kỳ thật lại rất chú trọng đến tình cảm. Nếu người thật sự yêu ai đó, người sẽ càng nghĩa vô phản cố* hơn ta.”(*làm việc nghĩa không chùn bước)

“Ta mới không tin đến những thứ hư vô đó!”

Đối với lời nói của Phượng Thương, Tấn Mặc thật sự không tin. Cả đời hắn đeo đuổi chỉ có việc làm cách nào để nâng cao y thuật. Tình yêu? Bất quá chỉ là thứ nhàm chán dùng để tiêu khiển, mà hắn ngay cả thời gian tiêu khiển cũng không có.

Tâm nguyện lớn nhất của Tấn Mặc, chính là chữa khỏi cho Phượng Thương, không chỉ vì đạo nghĩa, nguyên nhân quan trọng hơn, là để nâng cao thực lực của mình. Phá giải được vấn đề nan giải trong y học, đây mới chính là việc khiến Tấn Mặc cảm thấy hứng thú nhất. Về phần nữ nhân, đó chỉ là một loại phiền toái, hắn hận không thể tránh càng xa càng tốt, làm sao có thể bỏ tình cảm ra cho nó chứ...

“Có dám cá cược với ta không?” Phượng Thương nhướn mắt, mỉm cười nhìn ánh mắt băng lãnh của Tấn Mặc, lúc này, hắn không còn chút lo lắng của lúc trước, đôi mắt sáng long lanh một mảnh, cho thấy chủ nhân của nó hiện đang có tâm tình rất tốt: “Ta cá rằng người, khi gặp được người người ngưỡng mộ trong lòng, chắc chắn sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, không hối tiếc!”

Dưới ánh nến, ánh mắt “thực” của Phượng Thương khiến cho Tấn Mặc thấy mà sửng sốt, sau đó thoáng tay lại tiếp tục bận rộn, hắn sẽ không giống như Phượng Thương. Phượng Thương vì Mộ Dung Thất Thất, thế nhưng không để ý đến cơ thể bệnh tật mà đuổi theo, hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không

vì một nữ nhân mà vứt đi hoặc không thèm để ý đến tánh mạng của mình.
(TC: nói trước bước không qua)

“Vương gia, cá cược, có thể. Bất quá, nếu người thua, phải hảo hảo phối hợp với việc trị liệu của ta, không được giống như hôm nay. Dưới tay ta, không ai được chết, người cũng đừng có làm bẩn thanh danh một đời của ta!”

“Được!” Thấy Tấn Mặc mạnh miệng như vậy, Phượng Thương chỉ cười cười, chậm rãi đồng ý, sau đó nhắm mắt tiếp nhận trị liệu.

Một đêm, Tấn Mặc không nghỉ ngơi dù chỉ một phút, châm cứu cho Phượng Thương. Đến lúc mặt trời chậm rãi nổi lên phía chân trời, Tấn Mặc mới thu châm, dùng tay lau mồ hôi trên mặt.

“Vương gia, lần sau không được tùy hứng như vậy nữa, nếu không, cho dù là sư phụ ta, cũng không thể chữa khỏi cho người.” Tấn Mặc nâng Phượng Thương dậy, cứ dặn dò hoài.

“Đã biết!” Khí sắc của Phượng Thương khôi phục lại bình thường, trị liệu một đêm, làm cho sắc mặt hắc có chút tái nhợt, nhưng tinh thần đã khá hơn nhiều: “Tấn Mặc, ta ngang tuổi với người, sao người lại dài dòng như vậy, giống như mấy bà cô già thế?”

“Còn không phải bởi vì vương gia không bao giờ nghe ta khuyên, chuyện gì cũng làm theo ý mình!” Đối với ngữ khí trêu tức của Phượng Thương, Tấn Mặc có chút dở khóc dở cười: “Chỉ cần vương gia hảo hảo phối hợp, trị liệu thật tốt, ta nhất định sẽ tìm được biện pháp!”

“Yên tâm, Tấn Mặc....” Phượng Thương chỉ vào tim: “Hiện tại trong này của ta còn lưu luyến một người, chắc chắn sẽ để ý thân mình thật kỹ. Ta muốn cùng nàng bách niên giai lão, còn muốn con cháu đầy nhà. Cho nên, mọi chuyện từ nay về sau đành phiền người.”

Chuyện “chạy đêm”, Phượng Thương như lời mình đã nói, hoàn toàn không truy cứu, còn Mộ Dung Thất Thất cũng hoàn toàn luẩn quẩn trong vòng vây của Phượng Thương. Mỗi ngày, hai người đều đồng hành cùng xe, lều trại ban tối cũng chỉ cách nhau vài bước. Tóm lại, nơi nào có Phượng Thương, ắt có Mộ Dung Thất Thất, tất cả hoạt động của Mộ Dung Thất Thất đều không lọt khỏi tầm mắt của Phượng Thương.

Có vài lần, Thượng Quan Vô Kỵ muốn tìm Mộ Dung Thất Thất để nói chuyện, đều bị Cát Tường lấy cớ “vương gia sẽ bảo hộ vương phi” mà ngăn cản. Hơn nữa, chuyện Phượng Thương bị tập kích trong lãnh thổ của Tây Kỳ quốc sau khi bị Long Trạch Vũ biết liền hạ chỉ mắng chửi Thượng Quan Vô Kỵ một chút, mấy ngày nay, tinh thần của Thượng Quan Vô Kỵ thực uế oải, sắc mặt rất rất kém.

“Vương phi, đồ người muốn đã được chuẩn bị tốt.”

Để tránh việc mặt đối mặt với Phượng Thương, suốt ngày nhàm chán liền mắt to trừng mắt nhỏ, Mộ Dung Thất Thất sai người làm một bộ cờ vua. Không thể không nói, tay sai của Phượng Thương thực sự có hiệu suất làm việc rất cao, bất quá nàng chỉ nhất thời hứng thú vẽ ra một bộ cờ vua, hôm sau, Phượng Thương liền sai người đưa tới.

Rõ ràng là đi thẳng một đường, không có kẻ nào là thợ thủ công, nhưng bộ cờ vua Như Ý đem tới lại hết sức tinh xảo. Một nửa bộ cờ là được làm từ gỗ lim điểm tơ vàng, một nửa còn lại được làm từ gỗ tử đàn. Vàng sáng, tím rực.

Ở thời đại này, chỉ có cờ năm quân cùng cờ vây, đối với bộ cờ vua mà Mộ Dung Thất Thất làm, Phượng Thương cảm thấy rất hứng thú.

Phượng Thương nguyên vốn là chiến thần của Bắc Chu, trên chiến trường dụng binh như thần, cho nên Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ muốn so tài cùng vị tướng quân nơi cổ đại này, vì thế kiên nhẫn hướng dẫn

Phượng Thương cách chơi cờ vua. Chỉ cần nói một lần, rồi Mộ Dung Thất Thất lại làm thử ví dụ hai lần, Phượng Thương liền hiểu diệu dụng của cờ vua.

“Tuyệt vời! Cờ tinh diệu như vậy, khanh khanh làm sao lại nghĩ ra vậy?”

Hiện tại, Phượng Thương cảm thấy thiếu nữ trước mắt thực thần bí. Nàng thật sự là Tam tiểu thư phế vật trong miệng mọi người sao? Vì sao từ chuyện yến hội đến cờ vua, nàng không ngừng gây cho hắn kinh hỉ chứ?

“Ngẫu nhiên học được, Vương gia, không bằng chúng ta hãy đấu với nhau?” Mộ Dung Thất Thất đã sớm nóng lòng muốn thử, đối phương là chiến thần, không biết năng lực “lý luận suông” này như thế nào?

Nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh rực rỡ của nữ tử trước mắt, Phượng Thương nở nụ cười: “Để khanh khanh vui, có chuyện gì ta không làm được! Ta nguyện phụng bồi!”

Trong xe ngựa, hai người đánh cờ, tuy rằng Phượng Thương là người mới, nhưng hắn có kinh nghiệm thực chiến, mà cách chơi cùng cách đánh trận thật chẳng khác nhau là mấy, cho nên chỉ qua ba bốn lần, Phượng Thương liền dần điều luyện, khiến cho Mộ Dung Thất Thất không thể không bội phục trí tuệ của Phượng Thương. Mà trong quá trình Phượng Thương đánh cờ, hắn cũng càng lúc càng bội phục người phát minh ra cờ vua. Thiên quân vạn mã, đều hé ra trên bàn cờ này, đây là một chiến trường thu nhỏ a! Nhìn qua bất quá chỉ là một trò chơi đánh cờ, nhưng sao lại giống quá trình hai quân đấu chọi thế chứ!

“Ăn” Mộ Dung Thất Thất buông “mã” xuống: “Vương gia, đến phiên ngài!”

“Bốn vương thua—” Phượng Thương thở dài.

“Vương gia, ngài vừa mới tiếp xúc với trò này, có thể chơi giỏi như vậy, không bao lâu sau, nhất định sẽ vượt qua ta.” Mộ Dung Thất Thất biết, mặc dù mình thắng, bất quá cũng bởi nhờ kinh nghiệm chơi cờ nhiều năm.

“Nếu khanh khanh nói như vậy, không bằng lại chơi một ván nữa!”

Mười ngày, rất nhanh liền trôi qua. Mười ngày này, trong xe ngựa của Phượng Thương không ngừng truyền đến thanh âm “giết”, “đánh”, “đổi”, “ăn”, “ăn đúp”. Thanh âm của Mộ Dung Thất Thất mềm mại, thanh âm của Phượng Thương trầm ấm, dẫn đến việc ứng kỵ xung quanh thường hay ghé mắt nhìn, không biết vương gia cùng vương phi làm gì ở bên trong.

Bất quá, cảm tình giữa vương gia cùng vương phi thoát nhìn không tồi, điểm này khiến cho mọi người thật cao hứng, ngoại trừ Tấn Mặc. Hẳn thủy chung vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện đêm đó Phượng Thương bỏ trị liệu mà đi tìm Mộ Dung Thất Thất, luôn dùng vẻ mặt âm trầm mà nhìn nàng.

Hoàn hảo, Mộ Dung Thất Thất đối với hết thảy mọi chuyện đều “nhắm mắt làm ngơ”. Bởi vì hiện tại nàng đã tìm được niềm vui mới, đó chính là đánh cờ cùng Phượng Thương. Người này, là thiên tài! Dùng binh pháp vận dụng lên bàn cờ, chỉ qua mắt ngày, thực lực liền ngang hàng với Mộ Dung Thất Thất, thắng thua càng lúc càng khó phân.

Mộ Dung Thất Thất học cờ vua nhiều năm, hơn nữa còn được danh sư chỉ điểm, hiện tại, Phượng Thương không qua bao lâu, đã đạt được thành tích mười mấy năm của mình, khiến cho Mộ Dung Thất Thất ngày càng âm thầm bội phục Phượng Thương.

Mộ Dung Thất Thất bắt đầu thường thức Phượng Thương, Phượng Thương lại đối với vị tiểu vương phi này của mình yêu thêm cuồng nhiệt. Thậm chí hẳn còn nghĩ rằng, nếu Mộ Dung Thất Thất là nam tử, nhất định sẽ kiêu ngạo không kém gì mình, sẽ là một chiến thần.

May mắn Mộ Dung Thất Thất là nữ tử, hơn nữa bây giờ lại chính là vương phi của mình. Nếu nàng là nam tử, lại một lòng trung thành với Tây Kỳ, có thể nàng sẽ là người độ cao thấp với mình. Khi đó, ai thắng ai thua, khó mà biết được.

Rốt cuộc cũng đến Yến Kinh kinh thành của Bắc Chu, trong kinh bởi vì chuyện Nam Lâm vương dẫn tân vương phi trở về mà phi thường nào nhiệt. Xe ngựa của Phượng Thương chậm rãi tiến vào, dân chúng đứng hai bên đường hoan nghênh. May mắn đã có người duy trì trật tự, nếu không nhất định không thể thuận lợi tới vương phủ.

“Ai nha, Thương ca ca sao vẫn chưa tới a!” Hoàn Nhan Bảo Châu dừng chân trước cửa phủ nhìn xung quanh: “Trữ Nhi, còn không phái người đi xem!”

“Công chúa, vương gia đã vào thành, lập tức đến đây!” Trữ Nhi- cung nữ bên người Hoàn Nhan Bảo Châu thông báo tin tức vừa đến cho nàng: “Người vẫn nên nhẫn nại chờ! Lập tức có thể nhìn thấy vương gia!”

“Trữ Nhi, các người thám thính đúng không? Bộ dáng của Mộ Dung Thất Thất kia thật sự rất xấu sao?”

Vừa nghe Phượng Thương sắp về tới, Hoàn Nhan Bảo Châu vội vàng sửa sang quần áo, miệng cũng không quên hỏi về chuyện của Mộ Dung Thất Thất.

“Công chúa, là thật! Mộ Dung Thất Thất không những là một phế vật mà còn là một nữ tử xấu xí!” Vính Nhi đứng một bên sửa lại bím tóc cho Hoàn Nhan Bảo Châu: “Công chúa, người cứ yên tâm đi! Người là đệ nhất mỹ nhân của Bắc Chu quốc, sao lại có thể thua một phế vật chứ!”

“Ừ!” Hoàn Nhan Bảo Châu gật đầu. Thương ca ca là tân lang của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không chấp tay dâng cho người ta! Mặc kệ đối phương là

công chúa Tây Kỳ quốc hay là ai, ai dám cản con đường trở thành Nam Lân vương phi của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để yên!

Đến lúc Hoàn Nhan Bảo Châu sắp không thể kiên nhẫn chờ thêm nữa, xe ngựa của Phượng Thương rốt cuộc chậm rãi hiện ra ở đầu đường.

“Thương ca ca!” Tim của Hoàn Nhan Bảo Châu đập thành thịch, muốn chạy qua ngay lập tức, lại bị Trữ Nhi ngăn lại: “Công chúa, đoan trang, rụt rè! Người muốn học theo tiểu thư nhà Mục gia, kéo váy chạy như nam nhân sao!”

“Ừ ừ, ta phải đoan trang, phải rụt rè!”

Nghe xong lời nói của Trữ Nhi, Hoàn Nhan Bảo Châu lập tức dừng lại, đứng ở cửa. Nam nhân đều thích nữ nhân ôn nhu, hiền lành, nàng nhất định phải sửa lại tính tình nóng nảy như lửa của nàng, phải đổi thành một tiểu nữ nhân mới được! Nàng không muốn bại bởi Mục Vũ Điệp đâu!

QUỲ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ong Với Bướm

Xe ngựa rốt cuộc cũng dừng lại trước cửa Nam Lâm vương phủ.

“Khanh khanh, chúng ta tới rồi!”

Không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu kịp hô một tiếng “Thương ca ca”, Phượng Thương đã nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất, cẩn thận dắt nàng xuống xe ngựa, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn thấy mà choáng váng. Đây là Phượng Thương luôn cách người vạn dặm sao? Hắn chưa từng dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy đối với nữ tử nào cả a!

Lại nhìn đến kẻ được Phượng Thương che chở, đó là Mộ Dung Thất Thất sao? Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn chăm chăm Mộ Dung Thất Thất, đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới. Ngũ quan bình thường, chỉ có thể xem như thanh tú, hơn nữa chỉ là một công chúa được sắc phong, căn bản không hề tôn quý bằng mình! Nhưng mà, vì sao Thương ca ca lại nắm tay nàng? Chẳng lẽ do dọc theo đường đi đã xảy ra chuyện gì sao?

Mộ Dung Thất Thất không có chú ý tới Hoàn Nhan Bảo Châu mà chỉ ngẩng đầu nhìn tấm biển to ghi ba chữ “Nam Lâm Vương” treo trên cửa phủ, trong hào khí lộ ra một cổ cao ngạo, vừa nhìn đã biết là do danh gia làm ra.

“Chữ đẹp!” Mộ Dung Thất Thất mở miệng tán thưởng.

“Khanh khanh có hứng thú với thư pháp sao?” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói vậy, Phượng Thương nhất thời nổi lên hiếu kỳ.

“Vương gia, tấm biển này là do ai viết vậy?”

“Là do Thương ca ca viết!” Không đợi Phượng Thương trả lời, một thanh âm vô cùng nũng nịu liền vang lên trước.

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất mới chú ý đến Hoàn Nhan Bảo Châu, nàng ta ước chừng mười sáu người bảy tuổi, tóc dài khoảng bảy tám thước, làn da trắng hồng, lộ ra vẻ khỏe khoắn, mày liễu mắt hạnh môi anh đào, tóc đen tết thành một cái bím, thả ở sau lưng, trên đầu đội mũ châu màu xanh ngọc, một thân bảo lam y*, trên chân mang một đôi giày da nai màu xanh nốt. Là một cô bé tràn ngập sức sống!

Nhìn đến thân thể cao lớn của Hoàn Nhan Bảo Châu, Mộ Dung Thất Thất không khỏi hâm mộ. Kiếp trước nàng cao 1m70, vì sao đến nơi này, chỉ còn 1m62. Tuy rằng 1m62 không coi là quá lùn, nhưng đối với tấm thân dài 1m92 của Phượng Thương mà nói, nàng y như “chim nhỏ nép vào người”.

“Thương ca ca, sao đến bây giờ huynh mới trở về a!” Nhìn thấy một tay của Phượng Thương ôm lấy vòng eo của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Bảo Châu lập tức chu chu cái miệng. Chu miệng, là một phương thức mà nàng nghĩ rằng nó rất đáng yêu, thường mất cả nửa ngày luyện tập trước gương, chính để có thể biểu hiện mặt “đáng yêu” của mình trước mặt Phượng Thương.

A, Mộ Dung Thất Thất thầm cười trong lòng, lại là một người yêu Phượng Thương say đắm. Tốt xấu gì Phượng Thương cũng là phu quân trên danh nghĩa của nàng, mà Hoàn Nhan Bảo Châu lại ai oán nhìn hằm hằm như vậy, thật giống như một oán phụ, y như là mình thiếu nợ nàng ta.

Phượng Thương không thèm để ý tới Hoàn Nhan Bảo Châu, cũng không nhìn đến ánh mắt “bất mãn” nàng phóng ra, hằm chỉ chau mày, quét mắt về phía quản gia Phượng Tề.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của vương gia, Phượng Tề không nhịn được rùng mình một cái. Vương gia sinh khí! Chuyện này, Phượng Tề biết được lỗi do mình sai.

Lúc trước Phượng Thương đã đưa thư, căn dặn quản gia Phượng Tề dọn sạch sẽ Thính Tùng lâu, nói sẽ dẫn vương phi trở về, còn dặn dò thật kĩ, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy Mộ Dung Thất Thất. Không nghĩ đến hiện tại lại nhìn thấy đệ nhất háo sắc ở cửa, hẳn có thể không tức giận sao! Nếu tiểu vương phi của hắn hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng mà, Phượng Tề cũng không có biện pháp a!

Đều là do công chúa chết tiết này, không có việc gì nên không chịu lấy chồng, cứ quẩn quít lấy vương gia nhà chúng ta. Một nữ tử trong sạch, cũng không biết hai chữ “hỗ thẹn” viết như thế nào, bây giờ còn liên lụy hẳn phải đứng cạnh nhận phạt! May mắn, cho tới bây giờ vương gia cũng không thích vị công chúa này, nếu không, để vị cô nãi nãi này làm vương phi, vậy toàn bộ vương phủ đều bị nàng nháo đến gà chó không yên.

Hoàn Nhan Bảo Châu vĩnh miệng càng thêm cao, giống như chịu nhiều ủy khuất lắm, cũng may Phượng Thương rất lãnh mạc với Hoàn Nhan Bảo Châu, điều này khiến Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng thở ra.

Mặc kệ đám bướm ong có lượn quanh như thế nào, bông hoa này không thích, không cho người hút mật, cho dù người có thềm nhỏ ba thước dải, cũng làm gì được ta? Bướm ong người xinh đẹp, đối mặt với một bông hoa kiên cường, cũng không có cách, cũng chẳng thể bầu xé một cánh hoa! Vậy người có thể nào cũng phải gục ngã thôi!

Mộ Dung Thất Thất muốn thử dò xét tâm địa của vị công chúa này, lại muốn biết sự lãnh khốc của Phượng Thương chỉ là giả vờ hay là thật, cho nên bước hai bước, thân mình liền lão đảo, tay nhỏ bé đặt lên đầu, trong miệng hô choáng váng.

“Khanh khanh, nàng sao vậy?” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói mình không thoải mái, Phượng Thương vô cùng sốt ruột, trực tiếp ôm Mộ Dung Thất Thất, vội vã lướt qua Hoàn Nhan Bảo Châu, nhìn cũng không thèm nhìn một cái. “Tấn Mặc, đi theo!” không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu mở miệng lần nữa, Phượng Thương đã ôm lấy Mộ Dung Thất Thất vọt vào trong phủ, để lại Hoàn Nhan Bảo Châu đứng ngây ngốc ở cửa, cùng với hai tì nữ của nàng cũng đứng ngây ngốc theo.

Phượng Thương thế nhưng ôm một nữ nhân! Đây là chuyện vô luận thế nào Hoàn Nhan Bảo Châu cũng không thể tin được, thậm chí nàng còn hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề. Thấy thân ảnh Phượng Thương đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng, Hoàn Nhan Bảo Châu mới tin được chuyện này là thật.

“Công chúa—ôm!” Đây là hình ảnh mà nàng đã thử tưởng tượng trong đầu vô số lần, thế nhưng Phượng Thương lại bế Mộ Dung Thất Thất! Vì sao? Dựa vào cái gì? Ghen tuông trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu trào lên như sóng cuộn biển gầm.

Ai, lại là một kẻ yêu đơn phương! Mộ Dung Thất Thất quay đầu lại, nhìn vẻ mặt kém chút nữa là khóc của Hoàn Nhan Bảo Châu, có chút đồng cảm với nàng. Nhưng mà, hi vọng vị công chúa này sẽ tự mình hiểu lấy, đừng có ngu xuẩn giống như Long Trạch Vũ Nhi cùng Minh Nguyệt Hình, nàng đây không phải là một người tốt bụng....

Lúc này, ngay cả Mộ Dung Thất Thất cũng không nhận ra được tâm tình dành cho Phượng Thương, đã có chút biến hóa nho nhỏ. (Tác giả: Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường nha!)

Phượng Thương nhanh như gió mang Mộ Dung Thất Thất đến Thính Tùng lâu của mình, cẩn thận buông Mộ Dung Thất Thất ra, hần vươn tay tóm lấy Tấn Mặc ở phía sau đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất: “Tấn Mặc,

mau mau kiểm tra vương phi, khanh khanh không thoải mái, có phải nàng sinh bệnh hay không?”

Đối với chuyện Phượng Thương mang Mộ Dung Thất Thất đến Thính Tùng lâu, Tấn Mặc kinh ngạc đến cực điểm.

Đây chính là “nơi cá nhân” của Phượng Thương, toàn bộ kinh thành, chỉ có bốn người có thể đi vào Thính Tùng lâu ở Nam Lâm vương phủ. Hiện tại hãn cư nhiên chẳng những dẫn Mộ Dung Thất Thất tiến vào nơi này, còn để nàng ở nơi này, hơn nữa lâu ba mà hãn yêu thích nhất, lại đặc biệt dành riêng cho Mộ Dung Thất Thất, phần sủng ái này, Mộ Dung Thất Thất sao có thể nhận được!

Tấn Mặc cảm thấy rằng, Phượng Thương thật quá mức sủng ái Mộ Dung Thất Thất, đêm trước bốn ba vì nàng, hiện tại lại cho nàng ở Thính Tùng Lâu, sự sủng ái mà Phượng Thương dành cho Mộ Dung Thất Thất, cho tới giờ Tấn Mặc chưa hề thấy qua. Nữ nhân này, bộ dáng thực bình thường, rốt cuộc làm cách nào lại có thể mê hoặc Phượng Thương đến mức này? Nghi hoặc này cứ quanh quẩn trong lòng Tấn Mặc.

Tuy rằng, Tấn Mặc không thích Mộ Dung Thất Thất, nhưng hãn là thấy thuốc, nên vẫn phải cẩn thận bắt mạch cho nàng ta.

Kiểm tra một lần, chuyện gì cũng không có, sắc mặt Tấn Mặc tối sầm, đứng lên cái “rầm”.

“Thế nào?” Phượng Thương lo lắng ngồi trên mặt đất.

“Vương phi không có việc gì.” Đối mặt với Phượng Thương, Tấn Mặc có giận cũng không làm gì được, đành phải áp chế tức giận lại.

“Thật chứ?” Phượng Thương không quá tin tưởng.

Lúc này sắc mặt của Mộ Dung Thất Thất rõ ràng không tốt lắm, hay là do Tấn Mặc có thành kiến với Mộ Dung Thất Thất cho nên không hảo hảo kiểm tra cho nàng? Nhưng mà hẳn hiểu rõ tính cách của Tấn Mặc, người này tuy rằng miệng lưỡi chua ngoa, y thuật cũng không tệ lắm, nhân phẩm cũng không tồi, bằng không hẳn cũng không để Tấn Mặc ở bên cạnh lâu như vậy.

“Vương gia, ta thật sự không bị sao hết!” Thấy Phượng Thương ngờ vực, Mộ Dung Thất Thất vội vàng giải thích :”Lúc này ta có chút choáng váng, hiện tại ta tốt lắm——”

“Khanh khanh không sao là tốt rồi!”

Mộ Dung Thất Thất không có việc gì, Phượng Thương rốt cuộc yên tâm. Thấy một màn này, Tấn Mặc lại bất bình thay cho vương gia nhà mình.

Phượng Thương động tâm với Mộ Dung Thất Thất, người ngoài cuộc như hẳn thấy rất rõ ràng, nhưng hẳn không nghĩ tới, Mộ Dung Thất Thất thế nhưng giả vờ bệnh để đùa giỡn Phượng Thương! Bộ dáng lo lắng của Phượng Thương không phải nàng không thấy được, chẳng lẽ đùa người như vậy, nàng rất vui vẻ sao? Tấn Mặc bất bình cho Phượng Thương, chỉ cảm thấy Phượng Thương bị lún sâu trong đó, tâm trí bị Mộ Dung Thất Thất mê hoặc, ý nghĩ bị tình yêu kiềm hãm, rõ ràng một trò rõ ràng đơn giản như vậy, hẳn lại không hề thấy “sắc mặt dối trá” của Mộ Dung Thất Thất.

Sắc mặt của Tấn Mặc u ám đến đáng sợ, ánh mắt hẳn nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng thực dọa người. Nhận thấy địch ý của Tấn Mặc, Mộ Dung Thất Thất núp sau lưng Phượng Thương, lè lưỡi với Tấn Mặc.

Người này thật là, tốt xấu gì nàng cũng phải gọi hẳn một tiếng sư huynh, hẳn thế nhưng chẳng thèm để cho nàng chút mặt mũi. Trên đường đi không

những luôn trưng ra bộ mặt đen thui với nàng, lúc này còn bày ra cái mặt thúi hoắc.

Không phải lúc trước nàng chỉ đâm hăn có một đao thôi sao, vì sao lại không chút phóng khoáng, đến giờ còn thù nàng?

Thật không biết là do hăn cố ý hay là sao nữa, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy lúc này nàng bất quá chỉ vờ đau đầu, Tà Y hăn lại không nhìn ra, xem ra vị sư huynh này chẳng có chút thú vị nào, không biết vì sao năm đó sư phụ lại tuyển hăn nữa!

Mộ Dung Thất Thất thè lưỡi, Tấn Mặc nhìn thấy mà sùng sốt, sau đó, sắc mặt càng thêm u ám. Nữ nhân này, ngay từ những biểu hiện đầu tiên, đã không phải tầm thường. Hăn phải chú ý đến nàng thật kỹ mới được, nếu nàng dám có ác ý với Phượng Thương, hăn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!

Phượng Thương về nước, vào phủ được chốc lát, liền nhận được thánh chỉ của Hoàn Nhan Liệt. Nội dung đơn giản là Phượng Thương hãy nghỉ ngơi thật tốt, ba ngày sau, hăn ta sẽ tổ chức tiệc tẩy trần trong cung cho hăn cùng Mộ Dung Thất Thất, đến cùng với thánh chỉ, còn có các loại châu báu ban thưởng, những thứ đó đều tặng cho Mộ Dung Thất Thất.

Trong vương phủ vì chuyện tân chủ tử xuất hiện, quân sự đã tập hợp mọi người đến ngoài Thính Tùng lâu, đầu lĩnh chính là Phượng Tề quản gia của vương phủ.

Đối với vị tân vương phi này, mọi người đều rất hiếu kỳ trong lòng. Bọn họ ít nhiều gì cũng có nghe qua một chút lời đồn, nhưng hôm nay mới có thể nhìn thấy bộ dáng của vị vương phi mà vương gia thương yêu, mọi người mới cảm thấy Mộ Dung Thất Thất bất thần bí.

Rốt cuộc là hạng người gì, mới có thể có được tâm của Phượng Thương, thế nhưng được vương gia mang về Thính Tùng lâu?

Nơi đó là tổ tình yêu của đại tướng quân Phượng Tà cùng Minh Nguyệt công chúa, sau lại thành chỗ ở riêng của Phượng Thương. Trong phủ này, từ bỏ Cát Tường, Như Ý, Tấn Mặc cùng Phượng Tề quản gia, không ai có thể đi vào Thính Tùng lâu. Ngay cả Bảo Châu công chúa, cũng chưa được tiến vào lần nào, càng không cần nhắc đến tám vị vương phi trước kia.

Đợi một lúc lâu, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất mới ra khỏi Thính Tùng lâu.

Phượng Thương, trước sau vẫn luôn yêu nghiệt như vậy, một thân bạch y, không nhiễm một chút bụi trần. Mà Mộ Dung Thất Thất, lại là một thân hồng y dịu dàng, mặt mang ý cười, tự nhiên hào phóng đứng trước mặt mọi người. Chỉ có Tấn Mặc, mang theo khuôn mặt thối, đứng ở một bên, ánh mắt liếc nhìn Mộ Dung Thất Thất, mang theo thiên đại địch ý.

“Từ hôm nay trở đi, nàng là vương phi của bốn vương, trong phủ này, lời của nàng, chính là lời của bốn vương, ai dám lời lỏng lười biếng, đừng trách bốn vương không khách khí!”

“Tuân mệnh!” Phượng Thương hạ lệnh như vậy, mọi người đều thầm hiểu trong lòng. Xem ra lần này vương gia thật tâm yêu thương vị tân vương phi này, cho nên mới để nàng ngang quyền với mình. Hi vọng vị tân vương phi này dễ hầu hạ, đừng quá xảo trá tai quái a!

“Vương phi, đây là sổ sách của vương phủ, cùng với sổ sách đất đai của hàng trên danh nghĩa của vương gia.” Đã có nữ chủ nhân, Phượng Tề liền giao lại quyền hành, sai người mang đến một chồng sổ sách thật dày.

“Không cần!” Nhìn thấy chồng sách chất cao như núi kia, Mộ Dung Thất Thất khoát tay áo, mặc dù nàng đến hòa thân, nhưng còn chưa đại hôn, chưa phải là Nam Lân vương phi, chuyện “đoạt quyền” này, nàng không làm được. Lại nói chuyện của Tuyệt Sắc phường cùng Thông bảo trai đều do nàng xử lý, còn đâu thời gian mà để ý đến mấy chuyện này.

“Trước kia, mọi chuyện trong vương phủ như thế nào, bây giờ vẫn như thế. Vật đã dùng tiếp tục dùng, người làm việc tiếp tục làm, mọi người cứ làm tốt chức trách của mình là được rồi, tin rằng người mà vương gia dùng ắt hẳn không làm những chuyện lừa đảo gian lận.”

Trở thành vương phi, nhưng không lập tức cầm quyền, vị vương phi này thực khiến Phượng Tề thương thức. Nguyên nghĩ rằng Mộ Dung Thất Thất lên làm vương phi, sẽ quản lý mọi chuyện trong phủ, không nghĩ tới nàng vẫn để hết thảy như cũ, mặc kệ bọn hắn. Xem ra, vị tân vương phi này thực có ý tứ!

Mà một câu “Vật đã dùng tiếp tục dùng, người làm việc tiếp tục làm.” của Mộ Dung Thất Thất lại khiến Phượng Thương nhìn không được gật đầu tán thưởng. Không nghĩ tới vị tiểu vương phi lại hiểu rõ đạo dùng người như vậy, khiến hắn nhìn với cặp mắt khác xưa!

Đến lúc Hoàn Nhan Bảo Châu biết được Mộ Dung Thất Thất được Phượng Thương an bài ở Thính Tùng lâu, trong lòng lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo.

Nàng biết Phượng Thương nhiều năm như vậy, Phượng Thương chưa bao giờ cho phép nàng đi vào Thính Tùng lâu, hiện tại chui là một cái Mộ Dung Thất Thất, hắn lập tức để nàng ta ở đó, chuyện này biểu thị điều gì? Chẳng lẽ Thương ca ca thật sự đã yêu người đàn bà kia?

Vì muốn hiểu rõ ý nghĩ trong lòng Phượng Thương, đợi đến lúc Phượng Thương an bài xong mọi chuyện, Hoàn Nhan Bảo Châu tươi cười tiến qua.

“Thương ca ca, cung yến ba ngày sau người nhất định phải mang Mộ Dung tỷ tỷ tham gia đó! Hoàng tổ mẫu lễ phạt một năm, ngày mốt sẽ trở về. Đến lúc đó hãy để cho Hoàng tổ mẫu hảo hảo mà nhìn Mộ Dung tỷ tỷ!” Nghe thấy Hoàn Nhan Bảo Châu nhắc tới Hoàng thái hậu, Phượng Thương bèn sắc, sau đó lại khôi phục nguyên dạng: “Đã biết. Hiện tại không còn

sớm, ta và vương tấu của người cũng mệt mỏi rồi, người về trước đi! Người đâu, tiền công chúa ra ngoài!” Nói xong, Phượng Thương dẫn Mộ Dung Thất Thất trở về Thính Tùng lâu.

Đối với chuyện Phượng Thương đóng cửa tiền khách, Hoàn Nhan Bảo Châu đứng bần thần hồi lâu, đôi con người cứ đảo qua đảo lại trong hốc mắt. Tuy rằng trước kia Phượng Thương cũng không nói chuyện nhiều, nhưng cũng chưa bao giờ khiến nàng khó xử như hiện tại, rốt cuộc Thương ca ca bị làm sao vậy?

Chờ đến lúc hoàn toàn không còn nhìn thấy khuôn mặt khổ sở của Hoàn Nhan Bảo Châu nữa, Mộ Dung Thất Thất “phì” cười một tiếng :”Vương gia, người nói như vậy với công chúa, sẽ khiến tiểu cô nương người ta thương tâm!”

“Khanh khanh, nàng ta còn lớn hơn nàng, không phải tiểu cô nương! Hơn nữa, ta chỉ ý đến tâm của khanh khanh, những người khác không liên quan đến ta.”

Phượng Thương ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, ngửi lấy hương thơm thoang thoảng trên người nàng.

Trên xe ngựa, hai người nhờ cớ vua mà thân cận, Phượng Thương nắm bắt hết tất cả những cơ hội “động tay động chân”, tuy rằng chỉ có thể chạm nhẹ vào bàn tay nhỏ bé, hay động động vào vòng eo nhỏ của Mộ Dung Thất Thất, nhưng những chuyện này đối với Phượng Thương mà nói đã là tiến bộ rất lớn.

Tục ngữ nói, tận dụng thời cơ, sẽ không thất bại. Hắn nhất định phải rèn sắt ngay lúc còn nóng, dồn hạ trái tim tiểu vương phi.

Hơi thở nam tính của Phượng Thương phả lên tai nàng, chậm rãi, ấm áp, ngứa ngứa, Mộ Dung Thất Thất nghiêng nghiêng cổ, không nghĩ đến khi

nàng nghiêng đầu qua, thùy tai lại chạm phải một chỗ mềm mại, vừa nhìn lại, chính là môi của Phượng Thương.

Nhất thời, Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt, vội vàng giãy ra, đứng ở chỗ khác, xấu hổ nhìn Phượng Thương, ho khan hai tiếng :”Vương gia, ta đi thu thập phòng trước.”

Không đợi Phượng Thương nói chuyện, Mộ Dung Thất Thất đã chạy như bay lên lầu.

“Ha ha....” Phượng Thương đứng một mình, nhìn bóng dáng dần biến mất của Mộ Dung Thất Thất.

Vừa rồi hắn nhìn rõ, trên mặt nàng ửng đỏ, đỏ đến tận mang tai, phần phẫn, giống như nụ hoa sắp hé nở. Xem ra tiểu vương phi của hắn không chỉ mẫn cảm, còn thực thẹn thùng. Bộ đánh thanh thuần ngây ngô như vậy, khiến cho người ta hận không thể không hảo hảo yêu thương.

Bất quá, lại nghĩ đến Hoàng thái hậu mà Hoàn Nhan Bảo Châu nhắc đến, khuôn mặt tuần tú của Phượng Thương liền trở nên âm trầm

Nếu Đông Phương Lam biết hắn muốn kết hôn với nữ nhi của Mộ Dung Thái, nhất định sẽ không thuận theo không buông tha, hắn phải đối mặt với lời chỉ trích của thái hậu như thế nào đây, làm sao mới có thể không khiến Mộ Dung Thất Thất bị ủy khuất? Chuyện này, thật sự tồi tệ..... Phượng Thương nghĩ rằng chuyện này ra sao thì chỉ có hai ngày nữa mới biết. Nhưng hoàng thái hậu Đông Phương Lam sau khi lễ phạt xong, mới rời khỏi Quy Vân tự, lập tức nhận được tin tức Phượng Thương muốn kết hôn cùng Mộ Dung Thất Thất. Vừa nghe ngoại tôn cưới nữ nhi của Mộ Dung Thái, lúc ấy, sắc mặt Đông Phương Lam lập tức chìm xuống.

Ai cũng biết, nữ nhi của thái hậu đã chết cùng chồng ở Nhạn Đãng sơn, chết trong tay Mộ Dung Thái. Hiện tại Phượng Thương thế nhưng lại dẫn

nữ nhi của cừu nhân về, điều này khiến Đông Phương Lam có thể nghĩ thế nào!

“Tổ chức hôn lễ chưa?” Dù sao cũng là hoàng thái hậu, đã trải qua sóng to gió lớn, một câu, liền hỏi vào điểm mấu chốt.

“Hồi bẩm thái hậu, còn chưa ạ. Hoàng thượng muốn chờ sau khi người lễ phật trở về, để người chủ trì hôn lễ của Nam Lâm vương. Song, vương an an bài Chiêu Dương công chúa ở Thính Tùng lâu——”

Ngồi trước mặt Đông Phương Lam là một mỹ nhân nhu nhược, là Thái tử phi của Thái tử Hoàn Nhan Hồng- Dư Thi Thi. Thái hậu vừa hồi cung, sáng sớm nàng đã mang hoàng tôn Hoàn Nhan Kiệt đến đây thỉnh an, thuận tiện, nói cho lão thái thái nghe những chuyện đã xảy ra trong kinh thành.

“Thính Tùng lâu?” Vừa nghe cái này, Đông Phương Lam nhăn mày càng sâu.

Chỗ kia, từ sau khi phu thê nữ nhi chết đi, Phượng Thương chiếm lấy suốt mười lăm năm, trừ bỏ những người thân cận, ngay cả hoàng ngoại tổ mẫu nàng đây còn chưa tiến vào, hẳn thế nhưng an bài Mộ Dung Thất Thất ở nơi đó? Xem ra, sự tình có chút khó giải quyết.

Bất quá, may mắn là còn chưa tổ chức hôn lễ, coi như vẫn còn đường lui. Trong mắt nàng, cuộc hôn sự này, còn chưa định. Mộ Dung Thái đã hủy đi phu thê nữ nhi của nàng, bây giờ còn muốn đưa nữ nhân này đến hủy hoại ngoại tôn sao? Vô luận như thế nào, nàng cũng không đáp ứng chuyện này!

“Chỉ cần không đại hôn, nàng sẽ không phải là vương phi của Thương nhi, sẽ không là cháu dâu của ai gia!”

Nghe xong lời nói của Đông Phương Lam, con tim đang treo trên dây của Hoàn Nhan Bảo Châu đứng ở một bên rốt cuộc có thể thả xuống. nàng níu lấy cánh tay của Đông Phương Lam, liên tục nhõng nhẽo:”Hoàng tổ

mẫu, chuyện này vốn không liên quan đến Thương ca ca, đều là do Long Trạch Vũ chết tiết muốn đưa nữ nhân kia cho Thương ca ca, ngài đừng vì thế mà sinh khí với Thương ca ca!”

“Ai gia biết, trong lòng ai gia biết rõ!” Tâm tư của Hoàn Nhan Bảo Châu, sao có thể thoát khỏi ánh mắt của Đông Phương Lam, trước kia nàng đã đáp ứng Phượng Thương, để hẳn tự làm chủ hôn sự của mình, cho nên hiện tại nàng chẳng thể giúp Hoàn Nhan Bảo Châu.

Tuy rằng trước kia nàng nói vậy, nhưng nếu Phượng Thương thật muốn kết hôn với Mộ Dung Thất Thất, Đông Phương Lam nhất định sẽ không đồng ý. Nữ nhi của cừu nhân, tuyệt đối không thể vào cửa lớn nhà Phượng gia, đây là giới hạn của nàng!

Ba ngày sau, tiệc tẩy trần cử hành đúng hạn, khi Mộ Dung Thất Thất đi xuống Thính Tùng lâu, nhìn thấy Phượng Thương một thân bạch y, thùy tai của nàng vẫn không nhin được mà ửng đỏ.

Từ ngày hai người vô tình “thân mật tiếp xúc”, Mộ Dung Thất Thất có chút “tận tâm” trốn tránh Phượng Thương.

Cho dù nàng chưa hiểu tình yêu là gì, nhưng nàng vẫn có thể hiểu ánh mắt hồng hồng của Phượng Thương. Cái loại cảm giác, như có nai con chạy loạn trong lòng, là lần đầu tiên Mộ Dung Thất Thất cảm nhận, cũng là lần đầu tiên vì thế mà nàng cảm thấy có chút phiền loạn

Kiếp trước, nghĩa phụ đã dạy nàng rất rất nhiều chuyện, vô luận là võ nghệ, ngôn ngữ các nước, hay là kinh doanh, quản lý tài sản, thái độ vi nhân xử thế, thậm chí đem tổ chức truyền cho nàng. Nhưng đến cuối cùng, nghĩa phụ cũng không dạy cho nàng cách nắm chắc tình cảm của mình.

Ở phương diện này, nghĩa phụ đã từng thất bại, khiến nghĩa mẫu rời hẳn mà đi, cho nên cũng không có gì có thể dạy nàng, hẳn chỉ nói cho nàng: ”Hãy để con tim dẫn dắt”.

Bởi vì câu này, nàng mới cự tuyệt nghĩa huynh cùng nhau lớn lên với mình. Nguyên nghĩ rằng nếu không có tình yêu, tình hữu nghị giữa hai người cũng sẽ tồn tại thiên trường địa cửu, ai ngờ, nghĩa huynh lại then quá thành giận, trong thời điểm quan trọng, cho nàng một kích trí mạng.....

Hiện tại, ánh mắt của Phượng Thương, rất giống với ánh mắt của nghĩa huynh khi nhìn nàng. Nhưng mà, trong ánh mắt của nghĩa huynh còn có bá đạo, tràn ngập ý muốn chiếm hữu, mà trong mắt Phượng Thương, lại tràn đầy ý cứng chịu, sủng nịch.

Rốt cuộc, nên làm gì mới tốt đây? Mộ Dung Thất Thất có chút do dự. Nàng không hiểu tình cảm, cũng chẳng hiểu tình yêu. Nhưng thống khổ khi bị người mình tín nhiệm phản bội, đến hiện tại, nàng vẫn nhớ rõ/

Nàng từng tín nhiệm nghĩa huynh như vậy, trừ bỏ nghĩa phụ, hẳn là người duy nhất mà nàng xem như thân nhân. Hai người cùng lớn lên, cùng luyện võ, cùng đi theo nghĩa phụ học tập. Nàng từng nghĩ những ngày như vậy cứ tiếp tục diễn ra, nhưng không nghĩ tới, kết cục lại như vậy/

Không biết đám cừu nhân của nàng, biết được “hồn thể ma nữ” trong giới hắc bạch lưỡng đạo cuối cùng chết trong tay của chính nghĩa huynh của mình, có cười đến rụng răng hay không! “Khanh khanh....” Thấy Mộ Dung Thất Thất ngẩn người, Phượng Thương tiến lên phía trước, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng bao phủ trong tay mình. Hẳn chưa từng gặp qua Mộ Dung Thất Thất như vậy, như một nụ hoa hoảng hốt nhu nhược, mảnh mai đến không chịu nổi một kích, khiến người ta không nhận được ôm nàng vào trong lòng, nghĩ muốn che chở thật kỹ.

“Vương gia, đi thôi!” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, ôn nhu cười, nhưng trong nụ cười kia lại tồn tại sự xa cách nhàn nhạt, khiến cho Phượng Thương càng thêm đau lòng. Lúc trước, rốt cuộc nàng đã trải qua cái gì? Là ai khiến nàng trở nên như vậy? Xem ra, hẳn phải điều tra quá khứ của nàng một phen——

“Chúng ta đi!”

Ánh mắt Phượng Thương nhìn Mộ Dung Thất Thất xen thêm chút thương tiếc, nàng là người của hắn, lúc trước ra sao, hắn có thể không để ý, nhưng đến hiện tại, thậm chí mai sau, hắn sẽ mãi làm bạn bên người nàng! Vĩnh viễn!

Trong hoàng cung của Bắc Chu, rất huyền ảo, tuy không tinh xảo đẹp đẽ như hoàng cung Tây Kỳ quốc, nhưng lại rất trang trọng uy nghiêm. Nơi này, cũng là hoàng cung của Tiền Tần. Từ hai mươi lăm năm trước, Tần quốc bị tam gia kia cắt, trở thành Tây Kỳ, Nam Phượng, Bắc Chu, mọi người đều dùng Tiền Tần làm cái tên để gọi về đế quốc đã biến mất.

“Nam Lâm Vương đến! Chiêu Dương công chúa đến!” Một thanh âm tinh tế, ngân nga vang lên, xuyên qua tầng tầng cung điện, truyền đến Thái Cực điện.

Nghe thấy Phượng Thương đến đây, những người trong Thái Cực điện bất giác lại hướng về phía kia ngó quanh, muốn biết Phượng Thương biến mất hồi lâu rốt cuộc đến Tây Kỳ quốc để dẫn cái dạng Vương phi gì đến.

Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất đi vào kinh đô đã ba ngày, nhưng mà Phượng Thương vẫn luôn bảo hộ nàng tốt lắm. Trừ bỏ Hoàn Nhan Bảo Châu gặp được Mộ Dung Thất Thất sau đó liền bị đuổi ra ngoài, những người khác đều bị Phượng Thương lấy cớ mệt nhọc, cần nghỉ ngơi, chặn ở ngoài cửa.

Thái tử phi Dư Thi Thi có chút khẩn trương, nhin không được sửa sang lại làn váy. Động tác này được thái tử Hoàn Nhan Hồng thu vào mắt, trên mặt hắn không nhin được nổi lên một nụ cười châm chọc :”Ái phi đến nay còn nhớ mãi không quên hắn sao.”

Nghe được thanh âm âm dương quái khí của Hoàn Nhan Hồng, Dư Thi Thi ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt bạo lệ của hắn, trong lòng cả kinh,

ngượng ngùng cười: “Điện hạ, ngài nói gì vậy?”

“Ái phi “Hoàn Nhan Hồng một tay ôm lấy Dư Thi Thi vào trong lồng ngực, đại chưởng hung hăng đập trên lưng nàng, khiến Dư Thi Thi đau đến suýt chút nữa là rơi nước mắt.

“Ái phi tựa hồ quên mất mình hiện tại đã có chồng, đã làm mẹ người khác. Chẳng lẽ bốn cung không đủ cố gắng, cho nên ái phi mới đứng núi này trông núi nọ, nhìn thấy tình nhân cũ liền quên mất thân phận của mình? Xem ra đêm nay bốn cung phải hảo hảo thương yêu người mới được, để cho ái phi nhớ rõ, ai mới là trời của người!”

Hoàn Nhan Hồng vừa dứt lời, sắc mặt Dư Thi Thi lập tức trở nên trắng bệch. Nghĩ đến cái loại “thương yêu” kia của Hoàn Nhan Hồng. Dư Thi Thi không nhịn được rung mình một cái? Chẳng lẽ đêm nay lại thêm một hồi ác mộng?!

“Ái phi, đừng có hé ra khuôn mặt khóc tang trước mặt cung vương, bốn cung còn chưa có chết.” Khóe môi Hoàn Nhan Hồng nhếch lên, môi dán bên tai Dư Thi Thi: “Cho dù chết, bốn cung cũng sẽ mang theo người, mặc công người lại đội cho cung vương cái nón xanh, người nói có đúng không?”

“Điện, điện hạ....” Phần eo đau đớn, khiến cho Dư Thi Thi xém nữa liền kêu thất thanh.

“Cười! Cười cho bốn cung xem!” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Dư Thi Thi hiện lên vẻ thống khổ, Hoàn Nhan Hồng cười đến thêm đắc ý: “Cười cho bốn cung xem, nếu không tối nay bốn cung không ngại dẫn Kiệt Nhi đến quan sát.”

“Đừng!” Mặc dù đau đớn khó nhịn, nhưng Dư Thi Thi vẫn hé ra khuôn mặt tươi cười, tuy rằng trong mắt có lệ, nhưng nàng vẫn chịu đựng, cố gắng nuốt lệ vào lòng. “Vậy mới ngoan.”

Hoàn Nhan Hồng vừa buông tay ra, Phượng Thương liền dẫn Mộ Dung Thất Thất đi vào Thái Cực điện. Nam tử yêu nghiệt tuấn mỹ, nữ tử nhu thuận động lòng người, chậm rãi mà đến, nhìn vậy mà rất xứng.

Hoàng đế Bắc Chu quốc Hoàn Nhan Liệt ngồi thẳng trên long ỷ, nhìn thấy Phượng Thương nên rất cao hứng, ngay cả chuyện cúi quỳ cũng miễn: “Thương nhi, mau mau dẫn Chiêu Dương công chúa ngồi xuống!”

Xem ra, Hoàn Nhan Liệt rất thương yêu vị cháu trai này! Mộ Dung Thất Thất ngồi xuống theo Phượng Thương, vô số đạo ánh mắt hướng về phía bọn họ. Không ngừng có người đánh giá Mộ Dung Thất Thất, có ánh mắt chỉ là xem cuộc vui, có ánh mắt như thờ dài, có ánh mắt thương hại, cùng ánh mắt địch ý.....

Trong số đó, Mộ Dung Thất Thất rõ ràng cảm nhận được một ánh mắt u oán, ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là của một vị mỹ nhân cách đó không xa.

Mỹ nhân kia đầu đội kim quan, y phục lụa là màu hồng nhạt, ngũ quan ôn nhu, một đôi mày liễu tú lệ cùng đôi mắt hoa đào ẩn tình đong đưa, nhưng mà, trong đôi mắt hoa đào kia ẩn chứa rất nhiều ai oán, giống như Mộ Dung Thất Thất nợ nàng một mạng vậy.

Bên cạnh mỹ nhân kia, là một nam nhân ngồi trên ghế khắc hoa văn chim ưng*, xem kim quan màu tím cùng tử y thêu giao long bằng chỉ bạc, hẳn là thái tử đương triều Hoàn Nhan Hồng. Nữ nhân có thể ngồi cạnh hắn, nhất định là thái tử phi. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên nàng gặp thái tử phi, vì sao nàng ta lại có ánh mắt như vậy? (*cái này ta dịch theo ý ta hiểu)

Chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Thất Thất liền hiểu rõ ý nghĩ của Dư Thi Thi, bởi vì ánh mắt của nàng ta chỉ dừng trên người nàng trong phút chốc, cuối cùng lại dừng trên người của Phượng Thương.

Xem ra, lại là một con bướm mê hoa a! Đã có Hoàn Nhan Bảo Châu, hiện tại lại nhiều thêm một Thái tử phi, thật chẳng biết rốt cuộc vị vương

gia này đã trêu chọc bao nhiêu người.

Nam nhân a, nếu xấu, ngại chướng mắt. Nếu đẹp, mặc dù mình nhìn cảnh đẹp ý vui, nhưng lại quá trêu hoa ghẹo nguyệt, gây chuyện thị phi. Phải đánh đuổi hết đám ruồi bọ nhãi nhép này, quả thực rất phiền phức!

Mộ Dung Thất Thất quay đầu, nhìn một bên mặt hoàn mỹ của Phượng Thương, mũi cao thẳng, đôi môi xinh đẹp đỏ thắm, cái cằm cong cong, nàg thâm thở dài.

Yêu nghiệt a! Thật là một yêu nghiệt a! Hay là, bảo hử sau này khi ra ngoài phải đội khăn che mặt? Dùng cái khăn che đi khuôn mặt yêu nghiệt kia, nghe cũng hay à nha. Nhưng mà, xuất môn phải che mặt, chẳng phải rất giống con gái ả rập sao....

Trong đầu Mộ Dung Thất Thất lập tức hiện ra hình ảnh Phượng Thương che mặt bằng sa mỏng, sau đó, Mộ Dung Thất Thất lại lắc đầu. Nam nhân này có một đôi mắt dài mê hoặc nhân tâm, riêng đôi mắt kia đã đủ câu hồn người, yêu nghiệt như vậy, vô luận như thế nào, cũng không thể che lại khí chất trên người.....

“Làm sao vậy?” Thấy Mộ Dung Thất Thất có chút khác thường, Phượng Thương nghiêng mặt, nhìn thấy nàng đang chống cằm không chuyển mắt mà cứ nhìn chăm chăm mình, mắt phượng hiện lên ý cười, khóe môi cong lên: “Không phải khanh khanh đang chìm đắm trong vẻ ngoài hoa lệ của ta đây chứ? Nếu khanh khanh thích nhìn, khi về nhà ta cho nàng nhìn đủ!”

Ngữ điệu ve vãn vô cùng thân thiết như vậy khiến cho Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt. Thật là, đây chẳng phải là cố đại sao? Cố nhân không phải đều nghiêm ngặt tuân thủ lễ nghi, nên thường rụt rè sao? Vị vương gia này thế nhưng trước mặt công chúng lại ngang nhiên “tán tỉnh” nàng. May mắn bàn của người bên cạnh cách xa, không có nghe đến, nếu không nàng phải đào một cái lỗ mà chui xuống mất.

Thấy Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt, Phượng Thương cười to, tiếng cười sang sảng vang lên, quanh quần trên cả Thái Cực điện, thu hút sự chú ý của mọi người về phía này.

“Vương gia!” Trở thành “tiêu điểm” cho mọi người ngắm nhìn, Mộ Dung Thất Thất rũ đầu xuống tận ngực. Nàng thề, lần sau sẽ không bao giờ....ngu ngốc nhìn hắn như vậy nữa, miễn cho lại bị hắn trêu đùa.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất “ngọt ngào bên nhau” là việc khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Ai cũng biết vị vương gia này hỉ nộ vô thường, thường ngày nhìn rất nho nhã lễ độ, nhưng thủy chung vẫn luôn duy trì khoảng cách cùng người khác, nếu chọc giận hắn, hắn lập tức trở mặt. Tất cả mọi người đều từng nhìn thấy vẻ lãnh khốc vô tình của hắn, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy được vẻ thoải mái cười to này.

Nụ cười của Phượng Thương khiến cho Dư Thi Thi nổi lên ánh mắt si mê. Bao lâu rồi chưa nhìn thấy vẻ tươi cười của hắn nhỉ? Tựa hồ cũng được mười lăm năm đi! Từ sau khi công chúa Minh Nguyệt cùng Đại tướng quân chết ở Nhạn Đãng sơn, hắn không hề cười như vậy nữa. Vì sao, khi ở cạnh nàng kia, hắn có thể cười như vậy chứ....

Không để Dư Thi Thi hoài niệm thêm được gì, bàn tay của Hoàn Nhan Hồng đã nắm lấy eo của nàng. “A!” Dư Thi Thi kinh hoảng hoàn hồn, đầu lại nặng nề nện trên ngực Hoàn Nhan Hồng.

“Lại nhìn, có tin bốn cung sẽ mọc mắt người ra hay không?” Thanh âm trầm của Hoàn Nhan Hồng vang lên bên tai Dư Thi Thi: “Hay là, người nghĩ muốn ta yêu người ngay tại đây?”

“Đừng, đừng mà!” Dư Thi Thi lắc đầu, thất kinh, nàng hiểu rõ tính cách của Hoàn Nhan Hồng, hắn nói được thì làm được, hơn nữa cực kỳ cực đoan. Nếu thật sự ở trong này.....vậy nàng cũng không cần sống nữa...

“Nếu người không muốn, vậy bốn cung sẽ thương người khi trở về vậy.” Hoàn Nhan Hồng thối khí bên tai Dư Thi Thi: “Thanh mai trúc mã của người đã có niềm vui mới, nhìn thấy vậy có phải cảm thấy rất đau lòng hay không?”

“Không, không có—” Dư Thi Thi cúi đầu, áp chế sự khổ sở trong nội tâm, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cố nén nửa ngày, vẫn rơi xuống một giọt.

“Chắc chắc!” Hoàn Nhan Hồng vươn tay ra chạm lấy giọt lệ, lại để lên miệng nhấm nháp: “Nếu không phải căn bản là hãn không được, bốn cung còn nghĩ hãn mới là cha ruột của Kiệt nhi.”

Nghĩ Hoàn Nhan Hồng nghi ngờ huyết thống của nhi tử, Dư Thi Thi mở mắt, rưng rưng nhìn, trong vẻ nhát gan lộ ra sự kiên cường: “Điện hạ, nếu ngài còn nghi ngờ thân thể của Kiệt nhi, nô tỳ nguyện lấy cái chết để chứng minh!”

Thấy Dư Thi Thi nói năng nghiêm túc như vậy, Hoàn Nhan Hồng dần thả lỏng bàn tay, lệ mắt nhìn chăm chăm vào mắt đẹp của nàng, một lát sau, hãn nở nụ cười.

“Ái phi, bốn cung chỉ nói đùa với người, sao người có thể tưởng thật! Kiệt nhi đương nhiên là nhi tử của bốn cung, về sau còn có thể là thái tử của Bắc Chu quốc, bốn cung sao lại không tin người chứ! Bốn cung còn muốn cùng người ân ái trăm năm, con cháu đầy đường, sao có thể để người chết đi...”

Không để nàng chết, nhưng lại khiến mỗi ngày nàng sống cũng không bằng chết! Dư Thi Thi cắn môi, trầm mặc.

Ngồi trước mặt nàng, là một cặp “tình lữ” thân thiết, bộ dáng kia khiến mắt nàng đau đớn thật sâu. Nếu không bước sai bước kia, hiện giờ người

ngồi cạnh hẳn, phải là nàng. Vì sao, vận mệnh lại trêu người người như vậy? Vì sao Phượng Thương lại có thể yêu mến Mộ Dung Thất Thất?

Hoàn Nhan Liệt ngồi trên cao phi thường cao hứng, hẳn vừa vượt râu, vừa gật đầu cười cười. Có thể nhìn thấy vẻ tươi cười của cháu trai, người lam cậu này rất là vui vẻ, nếu Mộ Dung Thất Thất có thể sanh cho Phượng Thương nhất nam bán nữ, vậy hẳn càng vui vẻ!

Ngồi bên người Hoàn Nhan Liệt là Đức phi Lâm Khả Tâm, thấy Hoàn Nhan Liệt có ấn tượng không tồi với Mộ Dung Thất Thất, vội vàng nói chen vào một phen: “Hoàng thượng, người xem, bọn hẳn thực là xứng đôi a! Vị Chiêu Dương công chúa này là một tiểu nữ ôn nhu động lòng người, cùng Nam Lâm Vương thật là một đôi trời sinh, một đôi địa tạo!”

“Đúng đúng, ái phi nói quá đúng! Trẫm cũng thấy Chiêu Dương công chúa rất ân cần dịu dàng!”

Lời nói của Hoàn Nhan Liệt cùng Lâm Khả Tâm rơi vào tai Hoàng hậu Lý Băng, nàng nhin không được hừ lạnh một tiếng, nói: “Đức phi nói thật dễ nghe a, cũng cầu cho nàng kia có cái phúc khí này, có thể sống qua đêm tân hôn a!”

“Tỷ tỷ, lời người nói sao có chút bất thường. Chúng ta đều mong Nam Lâm vương tốt, lời này của người, sao nghe thật quá lạc ý a! Chẳng lẽ tỷ tỷ không hi vọng nương tử của cháu trai bình an, vì Phượng gia khai chi tán diệp sao?”

Hoàng hậu có khiêu khích, Đức phi cũng không sợ, đối phương có thái tử, dưới gối nàng chẳng những có Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị mà còn có Ngũ hoàng tử Hoàn Nhan Khang, con của đối phương dù là thái tử, nhưng Nghị nhi của nàng cũng nổi tiếng là người tài đức. Thái tử vô tài vô đức, đây là chuyện mọi người đều biết. Một nửa cựu thần trong triều ủng

hộ Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị, ngôi vị hoàng đế kia, của ai cũng chưa biết a!

Lâm Khả Tâm vô lễ khiến cho Lý Băng tức giận đến nghiến răng ken két. Những lời kia của nàng lại đúng lúc lọt vào tai Hoàn Nhan Liệt, ánh mắt hằn nhìn nàng ngập tràn bất mãn.

Vô luận Lý Băng có mệnh đến nhường nào, nếu muốn có thể tiếp tục sinh tồn ở trong cung, phải được hoàng đế sủng ái mới là chuyện quan trọng nhất.

Vài năm gần đây, ả hồ ly xinh đẹp kia đã sớm lấy được tâm của Hoàn Nhan Liệt, mặc dù nàng là hoàng hậu, nhưng cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, nửa năm nay, Hoàn Nhan Liệt chưa một lần đến nơi nàng ở, nếu hôm nay lại chọc giận Hoàn Nhan Liệt, không những mất đi tâm của hoàng đế, chỉ sợ ngôi vị hoàng hậu của nàng cùng thái tử vị Hoàn Nhan Hồng cũng mất luôn.

“Hoàng thượng, thần thiếp không dám! Thần thiếp không hề có ý này! Thần thiếp chỉ là lo lắng chuyện trước kia lại phát sinh lần nữa. Vừa rồi, thiếp thân đã nhìn kỹ diện mạo của vị Chiêu Dương công chúa này, đích thực là bộ dáng vương phụ, xem ra, thiếp thân chỉ lo toàn điều thừa. Có câu cát nhân* đều được trời phù hộ, Chiêu Dương công chúa chắc chắn là người có phúc.”(*người may mắn, người hiền, người tốt)

Lời này, Hoàn Nhan Liệt thích, vừa nghe vậy liền thoải mái hẳn lên:”Hoàng hậu nói rất đúng, trẫm đã quan sát cẩn thận, Thương nhi thực sự thích Mộ Dung Thất Thất. Trước kia, trẫm chưa từng nhìn thấy vẻ mặt hằn như vậy. Chỉ cần Thương nhi cao hứng, tất cả đều dễ bàn!”

“Hoàng thượng nói rất đúng!”Thiên tử lên tiếng, Lý Băng cùng Lâm Khả Tâm ở một bên cũng đồng thanh hòa theo.

“Hahaha!” Thấy hoàng hậu cùng Đức phi hòa hợp với nhau như vậy, Hoàn Nhan Liệt phi thường vui vẻ, không nhịn được kéo tay hai vị mỹ nhân, để cùng một chỗ: “Chuyện vui vẻ nhất là có thể nhìn thấy các người hòa hòa thuận thuận như thế này!”

Hừ! Tuy rằng trên mặt Lý Băng và Lâm Khả Tâm đều là nụ cười, nhưng ánh mắt bất mãn kia lại chẳng thể nào lừa dối đối phương được.

Đúng lúc này, một tiếng “Thái hậu giá lâm” truyền đến. Hai vị mỹ nhân chen nhau nhìn về phía một vị phụ nhân tóc bạc đang đến từ phía xa.

Đông Phương Lam đến đây, Hoàn Nhan Liệt tự mình tiến lên nghênh đón: “Mẫu hậu, sao người lại đến đây?”

“Ai gia nghe nói Thương Nhi đã trở lại, nên đặc biệt đến xem!”

Đông Phương Lam xuất hiện khiến Mộ Dung Thất Thất chú ý. Chỉ thấy vị thái hậu này một thân hắc bào thêu kim phượng, tay cầm xuân mộc long đầu quả trượng, một đầu tóc bạc búi cao, ở giữa là một cây trâm kim phượng giương cánh, trên cánh phượng được khảm hồng bảo thạch to cỡ hạt đậu tương, hoa lệ tôn quý lại không mất uy nghiêm.

Những lời đồn về vị thái hậu này quả thực rất nhiều, vang dội nhất chính là chuyện nàng oai hùng hơn cả nam nhân, khi còn trẻ từng phi ngựa múa đao, theo bên người Hoàn Nhan Trì cùng chinh chiến nam bắc, chẳng qua hiện giờ lớn tuổi, làm thái hậu, ở trong cung dưỡng già, mới khiến tầm mắt của mọi người dần dần dời khỏi nàng.

Nghe nói năm đó, Tam gia phân Tần, người đầu tiên đưa ra ý tưởng và thực hiện chính là hoàng đế khai quốc của Bắc Chu- Hoàn Nhan Trì, mà trợ giúp hắn, làm động lực thúc đẩy vị đại tướng quân này “mưu phản”, không ai khác chính là nữ nhân sau lưng hắn, cũng chính là hoàng thái hậu Đông Phương Lam.

Hoàng thái hậu giá lâm, bách quan lập tức cung kính hành lễ, ngay cả Phượng Thương, cũng dùng thái độ rất cung kính đối với Đông Phương Lam.

“Thương nhi, mau tới đây, để cho ai gia nhìn xem!” Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Đông Phương Lam vội vàng ngoắc Phượng Thương đến cạnh người nàng. Nàng híp mắt, nhìn thật lâu thật kỹ, sau đó mới gật đầu hài lòng: “Không tồi! Không ốm, ngược lại lại có chút béo! Lúc trước ai gia còn lo lắng, lần này đến Tây Kỳ, đường xá xa xôi, sẽ khiến người ăn không ngon, hiện tại, xem ra, cũng không tệ lắm!”

“Ngoại tổ mẫu, tôn nhi được như thế này, ít nhiều cũng nhờ Chiêu Dương công chúa trên đường đi cẩn thận chiếu cố...” Thấy Đông Phương Lam cố ý lạnh nhạt với Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương chọn lúc gợi chuyện về nàng.

“Úc?” Sự bảo hộ của Phượng Thương dành cho Mộ Dung Thất Thất, Đông Phương Lam cuối cùng cũng được lĩnh ngộ. Bất quá chỉ là sau khi đến đây không thèm để ý đến Mộ Dung Thất Thất, hẳn liền bắt đầu che chở, xem ra đúng thật là Phượng Thương đã động tâm với Mộ Dung Thất Thất, chuyện này thật sự không tốt chút nào.

Đông Phương Lam dùng vẻ mặt đạm nhạt nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, trong thanh âm lộ ra uy nghiêm, từng chữ đều được nhấn mạnh đến đặc biệt rõ ràng: “Vị này..., chính là Chiêu Dương công chúa Mộ- Dung- Thất- Thất- sao?”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Điều Kiện Hà Khắc Của Thái Hậu

“Thái hậu an khang!” Mộ Dung Thất Thất dựa theo lễ nghi cung đình mà Phượng Ngọc đã dạy trước đó, cung kính hành đại lễ với Đông Phương Lam.

Đông Phương Lam có địch ý đối với mình, Mộ Dung Thất Thất có thể cảm nhận được, chuyện này liên quan đến ân oán đời trước, ít ít nhiều nhiều gì nàng cũng nghe qua. Cho nên, chuyện lễ giáo này, nàng sẽ không để cho đối phương lấy đó làm cớ mà đâm mình!

“Ân.” Lễ nghi của Mộ Dung Thất Thất cực kỳ thích hợp, hơn nữa giơ tay nhắc chân hào phóng lại không làm mất đi vẻ tôn quý, trong lúc nhất thời, lại khiến cho Đông Phương Lam không thể bắt bẻ được điều gì, đành phải gật gật đầu, xem như vừa lòng: “Đúng là đứa nhỏ hiếu biết lễ nghi, đứng lên đi!”

“Tạ ơn thái hậu!”

Tuy rằng không bới ra được lỗi gì, nhưng Đông Phương Lam không dễ gì mà cứ thế bỏ qua cho Mộ Dung Thất Thất. Bất quá, tốt xấu gì nàng cũng là thái hậu của một quốc gia, nếu thật sự làm khó Mộ Dung Thất Thất, chẳng những sẽ đắc tội Tây Kỳ quốc, còn có thể khiến người đời tranh luận, nói nàng không khoan dung. Cũng may nàng đã sớm có chuẩn bị, cho nên mới dẫn theo hai vị mỹ nhân lại đây.

Hai người này, Mộ Dung Thất Thất đã gặp qua một người, là Hoàn Nhan Bảo Châu, công chúa Bắc Chu quốc, cũng là đoá hoa duy nhất của Bắc

Chu. Một người, là cháu gái của Thừa tướng, được mọi người gọi là đệ nhất tài nữ Bắc Chu quốc- Mục Vũ Điệp.

Hai người đều có hảo cảm với Phượng Thương, Mục Vũ Điệp dù đã qua tuổi cập kê nhưng vẫn chưa lập gia đình, chỉ một lòng đau khổ chờ Phượng Thương. Đông Phương Lam dẫn các nàng đến đây, rõ ràng tính toán không để cho Mộ Dung Thất Thất đẹp mặt.

“Nghe nói công chúa xuất thân từ dòng dõi thư hương, không biết bình thường công chúa hay đọc sách gì?”

Người hỏi câu này chính là Mục Vũ Điệp. Nàng hé ra khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan đoan trang, trên người có một loại phong độ của người trí thức, cộng thêm một thân bạch y thanh khiết, cả người nhìn qua như u lan trong núi, đặc biệt thanh nhã.

Chính là, ý vào ông nội mình là thừa tướng, trong mắt Mục Vũ Điệp có một tia nghiêm khắc, khó tính, cùng tia kiêu ngạo của quý tộc, phá hủy sự hoàn mỹ của nàng, cũng khiến nàng trông như bức tranh hồng.

Đối phương dám gây sự, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nhất định đã được thái hậu cho phép. Mộ Dung Thất Thất không biết những người này đã nghe bao nhiêu lời đồn về nàng, mà nàng cũng không hiểu rõ đối phương, dưới tình huống này, cứng đối cứng không phải là biện pháp tốt.

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất có chút “nhát gan” trả lời câu hỏi của Mục Vũ Điệp: “Nữ tử không có tài mới là đức, ta bất quá chỉ biết chút ít.”

Mộ Dung Thất Thất vừa mới dứt lời, liền nghe một tiếng cười nhạo, người cười nàng, chính là Mục Vũ Điệp. A, nàng đã sớm nghe nói, Mộ Dung Thất Thất này chính là một phế vật văn dốt vũ dát, vốn đang định hôm nay lấy đó mà làm khó nàng, khiến nàng xấu mặt trước mặt mọi người, không nghĩ tới nàng lại thừa nhận tất cả.....

Biết chút ít? Đó không phải là còn kém hơn một nông phụ sao! Người như vậy sao có thể xứng với Phụng Thương? Xách giày cho Phụng Thương cũng không xứng!

“Sao vậy, tiểu thư thấy ta nói không đúng sao?” Nhìn thấu sự trào phúng trong mắt đối phương, Mộ Dung Thất Thất vờ như không rõ, ánh mắt trong suốt, tươi cười như cầu vồng sau cơn mưa, trong tinh khiết lộ ra vẻ hào sảng.

“Trước khi đi, mẫu thân của ta cứ dặn dò ta mãi, bảo nữ tử không tài mới là đức, đọc nhiều thi thư, không bằng học cách lo liệu gia vụ, học cách làm một thê tử tốt, học cách giúp chồng dạy con. Xuất giá tòng phu, phu quân mới chính là trời của mình, hết thảy đều phải nghe theo lời nói của phu quân, chẳng lẽ người cho rằng như vậy không đúng?”

Lời này của Mộ Dung Thất Thất, để Đông Phương Lam nghe lại thấy thực thoải mái. Tam tòng tứ đức, những thứ này mới là phẩm đức mà một nữ tử nên có, nữ nhân đương nhiên phải xem phu quân là trời. Biết nhiều quá làm cái gì? Còn không bằng giúp chồng dạy con, vậy thực tế và đáng tin hơn nhiều! Xem ra mẫu thân của Mộ Dung Thất Thất cũng không phải là người hồ đồ, dạy con cũng không tệ lắm.

Nói cũng lạ, lúc còn trẻ Đông Phương Lam là một người không câu nệ tiểu tiết, không để lễ giáo trói buộc, hiện tại già rồi, ngược lại bắt đầu vâng theo những điều đó, cũng yêu cầu người khác như vậy, cho nên câu trả lời của Mộ Dung Thất Thất tương đối khiến nàng hài lòng, nữ tử này, xem như đã qua một cửa của nàng.

“Nói không sai! Chính xác hẳn là vậy!” Đông Phương Lam gật gật đầu, thấy Mộ Dung Thất Thất nhu thuận mà đứng, ngũ quan cực kỳ bình thường, không có chút dụ dỗ, bất mãn trong lòng thoáng vơi đi một chút. Tướng mạo xem vậy nhưng thanh tú, nhìn qua trông rất an phận, điểm ấy

rất tốt. Nếu không phải nàng ta là nữ nhi của Mộ Dung Thái, nói không chừng nàng sẽ gây đầu đáp ứng hôn sự này liền.

Đối với câu trả lời của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương cảm thấy có chút bất ngờ.

Bằng vào những hiểu biết của hần về Mộ Dung Thất Thất trong mấy ngày này, nàng sao có thể chỉ biết chút ít, nhất nhất tuân theo như vậy, bộ dáng kính cẩn nghe theo, hết mực khiêm nhường kia của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Phượng Thương suýt chút nữa thì phì cười. Hần chỉ mãi lo lắng nàng có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra được không, sao lại quên mất tiểu vương phi của hần là chúa nói dối chứ.

Chính là, Mục Vũ Điệp dám ở trong trường hợp này mà khiêu khích Mộ Dung Thất Thất, điểm này khiến cho hần rất không thích.

Xem ra, hần cần phải tìm Mục thừa tướng tâm tình a, nữ nhi mà nuôi ở nhà, lớn tuổi, không tránh khỏi sẽ không để ý đến cấp bậc lễ nghĩa, hần là nên tìm người gả nàng đi a!

Lời khen của Đông Phương Lam khiến Mục Vũ Điệp thầm rung chuông kích liệt trong lòng. Nàng đây luôn cố tình thông thơ từ ca phú, nghĩ muốn tài hoa hơn người, nhưng lại quên mất thái hậu rất vâng theo “truyền thống mỹ đức”.

Khó trách thái hậu dù biết rõ rằng nàng ái mộ Phượng Thương, lại chưa từng gật đầu tán thành, chẳng lẽ là do nguyên nhân này sao? Lúc này nàng còn muốn tìm cách khoe ra tài năng kinh người của bản thân, định bụng áp chế Mộ Dung Thất Thất, không nghĩ tới làm vậy lại trở thành lấy đá đập chân mình! Xem ra về sau phải thu liễm tài hoa của mình, phải một dạ hai tuân mới tốt, bằng không cả đời nàng cũng không vào được Nam Lân vương phủ, đừng nói tới chuyện sánh vai cùng Phượng Thương!

Mục Vũ Điệp thất bại, Hoàn Nhan Bảo Châu rất là vui vẻ.

Trong Yến kinh không ai không biết nàng cùng Mục Vũ Điệp là đối thủ cạnh tranh, hai người đều yêu Phượng Thương say đắm. Mặc dù nàng là công chúa, nhưng Mục Vũ Điệp lại nhờ vào tài hoa, luôn áp chế nàng, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu rất là khó chịu. Nhịn thật lâu, bây giờ rốt cuộc cũng nhìn thấy Mục Vũ Điệp ra rìa, Hoàn Nhan Bảo Châu tất nhiên phải cao hứng.

Mục Vũ Điệp vừa bị Mộ Dung Thất Thất đâm một cái, Hoàn Nhan Bảo Châu liền tiếp tục đặt ra vấn đề. Nàng không giống như Mục Vũ Điệp không có đầu óc, mấy ngày nay, Hoàn Nhan Bảo Châu đã nắm rõ tư liệu về Mộ Dung Thất Thất, vấn đề này, nàng đã suy nghĩ lâu lắm mới nghĩ ra được, nhất định sẽ làm cho Mộ Dung Thất Thất lúng túng!

“Có thể phá lệ được sắc phong công chúa của hoàng thất, nói vậy ắt hẳn tỷ tỷ là người có tài, không biết đấu khí của tỷ tỷ đã đến bậc nào?”\\\\\\\\\\\

“Không. Ta không thể tập võ.” Mộ Dung Thất Thất thành thành thật thật trả lời.

Vừa nghe lời này, Hoàn Nhan Bảo Châu ra vẻ kinh ngạc, che miệng. “Không có đấu khí? Không phải là phế vật sao? Ai nha, bốn cung nhanh mồm nhanh miệng, tỷ tỷ đừng để ý!”

Lời nói của Hoàn Nhan Bảo Châu lọt vào tai Phượng Thương, khiến hắc không nhịn được nhú nhú mày. Hắc chưa từng vì Mộ Dung Thất Thất không có đấu khí mà có những ý nghĩ gì khác, hắc yêu Mộ Dung Thất Thất, yêu tất cả về nàng, không phải vì nàng có thể giúp hắc, làm trợ thủ cho hắc!

Tình yêu không phải là cò kè mặc cả như vậy, cũng không cần những thứ hoa lệ tô điểm thêm.

Có nàng ở bên cạnh, là điều tuyệt vời nhất! Huống chi hắc là nam nhân, bảo hộ thế nhi là việc hắc phải làm, chỉ cần hắc thích, hắc nguyện ý, chi dù

Mộ Dung Thất Thất không có bất kỳ cái gì, hăn cũng sẽ không để ý. Hôn sự của hăn, hăn làm chủ, không cần người khác xen vào!

Một số tin đồn về Mộ Dung Thất Thất, đã sớm truyền đến Yến kinh. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất thừa nhận chính mình không có đấu khí trước mặt mọi người, khiến đám quan văn quan võ ở dưới không nhận được nghị luận xôn xao.

Không đấu khí, không tài năng, cái gì cũng không có, lại được gả cho Phượng Thương, điểm ấy đã sớm khiến cho Đông Phương Lam không hài lòng, hơn nữa lúc trước còn thấy Phượng Thương bảo hộ Mộ Dung Thất Thất như vậy, để nàng ta tiến vào Thính Tùng lâu, càng khiến Đông Phương Lam bất mãn, trong lòng như thùng một lỗ to như cái bát. Nhận mấy ngày nay, chính là chờ hôm nay, khiến Mộ Dung Thất Thất khó xử, cho nên, Đông Phương Lam không hề ngăn cản Hoàn Nhan Bảo Châu.

Hiện tại, Mộ Dung Thất Thất thừa nhận như vậy trước mặt mọi người, khiến Hoàn Nhan Bảo Châu đặc ý hất cằm lên.

Nàng đã đến đấu khí tứ đoạn, gần tiến vào thanh sắc ngũ đoạn, vô luận là năng lực, gia thế hay dung mạo, ai cũng không sánh bằng nàng, chỉ có nàng mới có cách bồi bên người Phượng Thương. Về phần Mộ Dung Thất Thất, cái gì cũng không có, chỉ có thể là một phế vật làm ấm giường, nàng ta sao có tư cách làm Nam Lân vương phi chứ!

Hoàn Nhan Bảo Châu đang gây hấn, nhưng trong mắt Mộ Dung Thất Thất, nàng ta chẳng khác nào tiểu hài nhi tranh hơn thua. Vô luận bướm người xinh đẹp đến cỡ nào, cũng phải được hoa kia nguyện ý mới dám chạm vào a! Yêu đơn phương có cái nghĩa gì đâu? Quả thực là một lũ ngu ngốc.

Nhìn thấy khuôn mặt đặc ý của Hoàn Nhan Bảo Châu, Mộ Dung Thất Thất khẽ động não, liền nghĩ ra một biện pháp, bất quá chuyện này cần sự

phối hợp của Phượng Thương.

“Vương gia, Thất Thất trừ bỏ nữ công gia chánh, lo cơm lo nước, chăm nhà chăm con, trung thành tận tâm, ngoài ra cái gì cũng không có. Người sẽ ghét bỏ Thất Thất sao? “

Mộ Dung Thất Thất không trực tiếp tiếp lời Hoàn Nhan Bảo Châu, mà chỉ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lên nhìn Phượng Thương, tựa như chỉ cần Phượng Thương nói một tiếng “không”, nàng sẽ mất hết hy vọng. Bộ dáng đằm đằm đáng yêu kia, để người nào nhìn qua cũng không thể không yêu thương!

“Khanh khanh, bốn vương sao có thể ghét bỏ nàng được!”

Nghe xong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương lập tức bộc lộ tình cảm, đi đến bên người nàng, ngắm tình trao nàng, nắm lấy tay nàng.

“Không phải khanh khanh đã quên, đêm đó gặp chuyện, nếu không phải khanh khanh cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi mà chăm sóc bốn vương, bốn vương sao có thể bình phục nhanh như vậy chứ! Dọc theo đường đi, khanh khanh vẫn luôn lo liệu chuyện ăn mặc ngủ nghỉ của bốn vương, mỗi ngày tận tâm tận lực, không chút oán thán, những điều đó, bốn vương thấy rõ, cũng nhớ mãi trong lòng. Bốn vương nào phải loại người nông cạn như vậy! “

Mộ Dung Thất Thất vừa nghe, cả người lập tức nổi lên một tầng da gà, trên mặt lại bày ra vẻ hạnh phúc vui vẻ.

Ai nói nàng diễn trò giỏi chứ, Phượng Thương mới là kẻ giỏi nhất trong lĩnh vực này. Cái gì mà cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi mà chăm sóc hẳn chứ? Cái gì gọi là dọc đường đi vẫn luôn lo liệu chuyện ăn mặc ngủ nghỉ của hân, tận tâm tận lực? Lời này nghe kiểu nào cũng khiến người ta cảm thấy dường như là họ có gian tình.

Một câu của Phượng Thương, trực tiếp quy kết Hoàn Nhan Bảo Châu “ông cặn” linh tinh, lại nghe thấy trên đường đi bọn họ thân mật như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu tức giận đến giậm chân, quay đầu lôi kéo ống tay áo của Đông Phương Lam, lắc lắc: “Tổ mẫu, người nghe Thương ca ca nói kìa!”

“Thương nhi, người vừa mới nói cái gì? Có người ám sát người? Khi nào vậy? Người có bị thương không?!” Đông Phương Lam mặc kệ cháu gái không vui, hiện tại chuyện khiến nàng quan tâm nhất chính là an nguy của Phượng Thương, vừa nghe nói huyết mạch duy nhất do ái nữ lưu lại thế nhưng bị ám sát, Đông Phương Lam lập tức nóng nảy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẫu hậu, chuyện là như vậy...” Hoàng đế Hoàn Nhan Liệt thấy mẫu hậu tức giận, sợ nàng làm đau thân mình, vội vàng nói sơ qua mọi chuyện một lần: “Chuyện này đã được trăm phái người đi tham dò, mẫu hậu yên tâm, trăm nhất định sẽ tìm được hung thủ!”

Khi Hoàn Nhan Liệt nói đến hai chữ “hung thủ”, Mộ Dung Thất Thất cảm nhận rõ được hàn ý phát ra từ trên người Phượng Thương. Chẳng lẽ hẳn đã biết được hung thủ là ai? Vì sao không ra mặt vạch trần? Hay là có ẩn tình gì đó?

Lúc trước, Mộ Dung Thất Thất đã xem qua một ít tư liệu về Phượng Thương. Trong đó viết vì Phượng Thương được Hoàn Nhan Liệt đặc biệt yêu thích, nên Hoàn Nhan Liệt đã định phế thái tử một lần, có ý lập Phượng Thương lên.

Tuy rằng cuối cùng chuyện này không thành công, nhưng lại khiến quan hệ giữa Thái tử Hoàn Nhan Hồng cùng Phượng Thương trở nên căng thẳng, thậm chí còn có tin đồn nói rằng Hoàn Nhan Hồng vì Nam Lân vương được phụ hoàng sủng ái mà sinh ra mối hận khắc cốt ghi tâm, chẳng lẽ chuyện

này có liên quan đến Thái tử? Bất quá, Nhị hoàn tử Hoàn Nhan Nghị là người cạnh tranh gay gắt với Thái tử, nói không chừng, chuyện này là do hấn vu oan giá họa...

Xem ra, cuộc sống của Phượng Thương không hề yên bình như mọi người thấy, sanh ra trong hoàng thất, lại ở vị trí mẫn cảm như vậy, thật sự là làm khó hấn.

Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng chạm chạm ngón tay vào lòng bàn tay của Phượng Thương, ý bảo hấn đừng nghĩ nhiều nữa. Nhận thấy sự quan tâm của Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Phượng Thương ấm áp. Thuận thế nhéo nhéo tay nàng, bảo nàng không cần lo lắng, miệng tiếp tục mở lời, lại là lời buồn nôn.

“Ngoại tổ mẫu, ta không sao. Lần này, trên đường đi, may mắn có Chiêu Dương công chúa chiếu cố ta. Lại nói, nàng còn là phúc tinh của ta, từ sau khi ám sát, bốn vương liền đi cùng xe với nàng, liền bình an suốt chặng đường, không phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn nào nữa.”

Đến bây giờ Đông Phương Lam mới phát hiện ra vấn đề, nguyên vốn tưởng rằng hai người thanh thanh bạch bạch, không nghĩ tới trên đường đi, bọn họ lại ở cùng xe.

Hiện tại nếu muốn trả Mộ Dung Thất Thất về, hoặc đem nàng ban cho người khác, hấn là chuyện không thể. Huống chi Phượng Thương đã có cảm tình với Mộ Dung Thất Thất, nếu thật cố ý mạnh mẽ chia rẽ, chỉ sợ Phượng Thương sẽ không đồng ý.

Lúc này, Đông Phương Lam lâm vào thế khó xử.

Đồng ý chuyện của họ sao? Nhưng mà nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng về thân phận của Mộ Dung Thất Thất? Nếu phản đối, vậy sẽ đeo cái danh bội bạc trên lưng. Tốt xấu gì Mộ Dung Thất Thất cũng là công chúa

cầu thân, nói khó nghe, chính là cấp cho Phượng Thương xung hỉ, nàng không thể xử xử quá đáng, chuyện này liên quan đến chính trị của hai nước.

Lại nói, lúc trước, những nữ nhân từng cấp cho Phượng Thương đều xảy ra chuyện, lần này Mộ Dung Thất Thất ở cùng một chỗ với Phượng Thương lâu như vậy, thế nhưng lông tóc không tổn hao gì, nói không chừng bát tự của nàng có thể khắc chế bát tự sát tinh của Phượng Thương.

Chẳng lẽ, đây là vận mệnh sao? Đông Phương Lam không vui, cũng không cam lòng.

Nhưng Phượng gia cần kéo dài huyết mạch, Phượng Thương cũng đã hai mươi lăm tuổi, những nam tử khác ở độ tuổi này đã đều có con hết rồi, duy độc Phượng Thương, cưới một người khắc một người, đến hiện tại liên biến thành không ai dám gả cho hắn. Chẳng lẽ, thật sự để cho Mộ Dung Thất Thất tiến vào đại môn của Phượng gia sao? Để cho huyết mạch đời sau của Phượng gia nhiễm lấy máu của cừu nhân?

Chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, Đông Phương Lam đã nghĩ rất nhiều rất nhiều. Đứa cháu ngoại trước mắt này, là đứa cháu nàng yêu thương nhất. Đứa nhỏ này mười tuổi đã phải chịu tang cha mẹ, lại bị gian nhân gài bẫy, hủy đi thân mình. Đã khó khăn nuôi hắn lớn lên, lại gian nan cưới vợ cho hắn.

Lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, bề ngoài bình thường, năng lực bình thường, hết thấy đều bình thường, thấy thế nào cũng không xứng với Phượng Thương. Chính là, vì sao Phượng Thương lại vừa mắt nàng, mà nàng ở cạnh Phượng Thương cũng không gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ là không phải oan gia không yêu nhau sao?

Chần chờ thật lâu, Đông Phương Lam vẫn không nói gì, thẳng đến lúc Hoàn Nhan Bảo Châu đứng bên cạnh nũng nịu gọi “hoàng tổ mẫu”, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Vừa rồi, công chúa nói người có một tấm lòng ‘trung thành tận tâm’, không biết có phải là ai gia nghe nhầm hay không?” Đông Phương Lam nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt sắt bén.

“Người không có nghe sai.”

“Vậy, ai gia muốn hỏi người, người bây giờ là người của Tây Kỳ, hay là người của Bắc Chu? Nếu khi hai nước phát sinh xung đột để bảo vệ quyền lợi, người lựa chọn đứng ở bên nào?” Trong lời nói của Đông Phương Lam có chút ý khiêu khích, người sáng suốt đều có thể nhìn ra là nàng đang gây khó dễ cho Mộ Dung Thất Thất.

“Hồi bẩm thái hậu, vô luận là Tây Kỳ hay Bắc Chu, đều không liên quan đến ta.”

Mộ Dung Thất Thất thẳng thẳng trả lời, khiến cho người ta hít sâu một ngụm. Đều không liên quan đến nàng? Đây là có ý gì? Đông Phương Lam nhướn mày, không ngờ tới, Mộ Dung Thất Thất lại tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

“Ta chỉ muốn đứng bên người vương gia. Vương gia như thế nào, ta liền như thế đó.”

Một câu trả lời hoàn mỹ, đem bóng chuyền cho Phượng Thương. Lúc này Phượng Thương càng không thể không yêu tiểu nữ nhân này! Nàng đúng thật biết cách đứng dưới cây hừng bóng mát, đem tất cả mọi chuyện đều vứt cho hắn, bắt hắn đối mặt, rốt cuộc là nữ nhân này tin tưởng hắn, hay là sợ phiền toái a? “Ân.” Đông Phương Lam gật gật đầu. Vấn đề này, vô luận Mộ Dung Thất Thất chọn Tây Kỳ hay Bắc Chu, đều khiến cho người ta bắt được nhược điểm. Duy độc câu trả lời như vậy mới là tốt nhất, xem ra nàng ta không quá ngu ngốc a.

Nếu trong lòng nàng thật sự nghĩ như vậy, thật sự xem Phượng Thương là trời của mình, vậy Đông Phương Lam cũng an tâm....Có điều không biết

nàng ta có khẩu thị tâm phi, nghĩ một đằng làm một nẻo hay không.

Nàng cũng không phải một lão bà bảo thủ, chuyện của Mộ Dung Thất Thất nàng đã điều tra qua, đại khái cũng biết chút ít. Nàng ta bất quá cũng chỉ là một hài tử đáng thương! Nhưng mà, Mộ Dung Thất Thất dù như thế nào cũng là nữ nhi của Mộ Dung Thái, mà Phượng Tà thua trong tay Mộ Dung Thái cũng là chuyện thật việc thật!

Nhiều năm như vậy, Đông Phương Lam vẫn thường xuyên mơ thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt, mơ thấy nàng cùng Phượng Tà ôm lấy con của họ, máu tươi đầm đìa đứng trước mặt nàng, khó nhọc nói: “Mẫu hậu, nhất định phải thay Minh Nguyệt trả thù! Nhất định phải trả thù cho Minh Nguyệt!”

Năm đó, một trận chiến ở Nhạn Đãng sơn kia, đã khiến Phượng Tà tự vẫn, Minh Nguyệt tự sát, tính cả đứa trẻ trong bụng nàng, một nhà ba người, táng thân biển lửa, ngay cả một thi thể toàn vẹn cũng không có.

Mỗi khi nghĩ đến vận mệnh bi thảm của nữ nhi cùng chồng nó, còn có đứa cháu ngoại chưa kịp cất tiếng chào đời, trong lòng Đông Phương Lam sẽ nổi lên hận ý nồng đậm, hận Tây Kỳ quốc, hận Mộ Dung Thái!

Đông Phương Lam hiểu rõ Mộ Dung Thất Thất vô tội, nhưng mà chẳng lẽ Minh Nguyệt của nàng không vô tội sao? Đứa cháu ngoại chưa xuất thế của nàng không vô tội sao? Trên thế giới này, không có người nào vô tội, chỉ cần bị cuốn vào thị phi, cho dù vô tội, cũng thành có tội!

“Chiêu Dương công chúa đã nói vậy, ai gia cũng an tâm, lần này Tứ quốc tranh bá cử hành ở Bắc Tứ Châu của Bắc Chu quốc, nghe nói tiểu muội của công chúa là tuyển thủ của Tây Kỳ quốc. Nếu công chúa một lòng vì Thương nhi, ai gia đây đợi xem biểu hiện của công chúa ở Tứ quốc tranh bá.”

“Nếu công chúa thật sự toàn tâm toàn ý bảo vệ lợi ích của Thương nhi, vậy Bắc Chu quốc lần này phải đoạt được vị trí quán quân Chờ Bắc Chu quốc nhận được danh hiệu này, ai gia liền chủ trì hôn lễ cho công chúa cùng Thương nhi. Công chúa cảm thấy thế nào?”

Gừng càng già càng cay, đề nghị này của Đông Phương Lam, khiến ngay cả Mộ Dung Thất Thất cũng không thể không vỗ tay khen hay, càng không cần nhắc đến Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp.

Bắc Chu đoạt vị đầu bảng, nàng mới có thể được kết hôn cùng với Phượng Thương, Bắc Chu không thắng, vậy hôn sự của hân cùng nàng cũng ngấm nước nóng luôn, nàng từ đầu đến liền xéo về đó.

Mộ Dung Thất Thất nàng đây rõ ràng là nữ tử tay trái gà không chặt, không có đầu khí, không có lực, không thể tham gia trận đấu, nhưng hiện tại Đông Phương Lam lại gắn chuyện tứ quốc tranh bá với hôn sự của nàng chung một chỗ, hoàn toàn là làm khó nàng! Xem ra vị hoàng thái hậu này rất rất không thích nàng!

“Ngoại tổ mẫu!”

“Thương nhi, ai gia đã nhượng bộ lắm rồi, người còn muốn gì?” Không đợi Phượng Thương mở miệng, Đông Phương Lam trực tiếp đánh gãy lời hân. Đây đã là cực hạn của nàng, cho dù là Phượng Thương, cũng không nhân nhượng!

Đúng vậy, nàng thực để ý, nàng rất không thoải mái, nàng không muốn để nữ nhi của kẻ thù gả cho ngoại tôn duy nhất của mình, chuyện này đối với một người mẹ đã mất đi ái nữ của mình, là một lựa chọn gian nan nhất. Nàng đây là muốn làm khó dễ Mộ Dung Thất Thất, cũng muốn nhìn xem nàng ta có thực sự xứng với Phượng Thương hay không.

Lời nói của Phượng Thương bị ngăn lại, Hoàn Nhan Liệt ở một bên thấy cháu trai bị ủy khuất, vội mở miệng nói giúp hân.

“Mẫu hậu, người xem, chuyện này có thể thương lượng thêm một chút hay không? Chiêu Dương công chúa đến hòa thân, đây là chuyện tứ quốc đều biết, quá mức khắt khe, sợ là sẽ ảnh hưởng đến quan hệ với Tây Kỳ quốc. Hơn nữa, trăm thấy vị công chúa này cố gắng không ít, Thương nhi cũng có ý, không bằng hãy thành toàn cho bọn họ đi! Huống chi công chúa cũng không có đầu khí a....”

“Không được!” Hoàn Nhan Liệt “cầu tình” nhưng lại chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu, Đông Phương Lam lập tức từ chối ngay. Nếu không phải vì lo chuyện Mộ Dung Thất Thất là công chúa đến cầu thân từ Tây Kỳ quốc, nàng đã sớm sai người cầm gậy đuổi đi. Nổi đau khi chịu tang nữ nhi, sự thống khổ của kẻ đầu bạc kẻ người đầu xanh, ai có thể thấu?

“Ai gia không cần một đứa cháu dâu vô dụng, Phượng gia cũng không cần một chủ mẫu bất tài. Nếu Chiêu Dương công chúa vô lực đảm nhiệm, vậy hãy rút lui!”

Lời nói của Đông Phương Lam truyền khắp toàn bộ Thái cực điện, tất cả mọi người im lặng nhìn Mộ Dung Thất Thất, nghĩ đợi xem phản ứng của vị công chúa này. Thái hậu ngang ngược gây khó dễ, không biết vị công chúa này sẽ ra tay đáp ứng hay là khóc lóc quay về Tây Kỳ.

Khi mọi người còn đang chờ đợi đáp án, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phượng Thương rơi vào tai bọn họ: “Ngoại tổ mẫu, nếu ta không thể cưới được Chiêu Dương công chúa, ta tình nguyện tiếp tục cô đơn đến già, cô đơn đến chết.”

“Người, người....” Lời nói của Phượng Thương khiến toàn bộ khí huyết trên người Đông Phương Lam đều nghẹn ở cổ họng, tức đến không nói nên lời, Hoàn Nhan Bảo Châu đứng cạnh vội vàng vươn tay vuốt ngực nàng: “Thương ca ca, người xem, sao lại khiến hoàng tổ mẫu tức đến cái dạng....”

Hoàn Nhan Bảo Châu còn chưa dứt lời, đã phải nhận lấy ánh mắt sắc lạnh như băng của Phượng Thương, ánh nhìn kia khiến nàng sợ đến run người, vội vàng ngậm miệng. Nàng sao có thể quên, lấy tính cách của Phượng Thương, đâu để kẻ nào dễ chạm vào? “Thương nhi, người, người thật sự rất không hiểu chuyện!” Đông Phương Lam không nghĩ tới Phượng Thương sẽ cố chấp như vậy. Thiên hạ này, dạng nữ tử nào không có, hắn lại cứ muốn lấy nữ nhi của kẻ thù, đây không phải là muốn chọc nàng tức đến chết sao!

“Ngoại tổ mẫu, lòng ta đã định. Trừ bỏ Chiêu Dương công chúa, ta sẽ không cưới ai khác, hơn nữa, cả đời ta, chỉ có một nữ nhân duy nhất chính là nàng.”

Lời nói của Phượng Thương, không chỉ là lời tuyên thệ, mà còn là lời hứa đối với Mộ Dung Thất Thất.

Một đời một đôi uyên ương sao? Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, nhìn về mặt kiên định của Phượng Thương, ý hắn nói là vậy sao? Vì sao? Vì sao hắn có thể nói như vậy? Nam nhân ở thế giới này không phải đều ba vợ bốn nàng hầu sao? Năm đó, Phượng Tà cũng chỉ có mỗi mình Minh Nguyệt công chúa, hơn nữa ở ngày đại hôn cũng đồng ý, cả đời chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng ấy, chẳng lẽ, Phượng Thương cũng được duy truyền tính cách chuyên chế của Phượng Tà? (TC: Ta đi chết đây, người như huynh ấy sao lại vợ phải thứ đầu gối này chứ...TT-TT)

Đông Phương Lam mặc kệ cháu gái không vui, hiện tại chuyện khiến nàng quan tâm nhất chính là an nguy của Phượng Thương, vừa nghe nói huyết mạch duy nhất do ái nữ lưu lại thế nhưng bị ám sát, Đông Phương Lam lập tức nóng nảy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẫu hậu, chuyện là như vậy...” Hoàng đế Hoàn Nhan Liệt thấy mẫu hậu tức giận, sợ nàng làm đau thân mình, vội vàng nói sơ qua mọi chuyện một lần: “Chuyện này đã được trăm phái người đi tham dò, mẫu hậu yên tâm, trăm nhất định sẽ tìm được hung thủ!”

Khi Hoàn Nhan Liệt nói đến hai chữ “hung thủ”, Mộ Dung Thất Thất cảm nhận rõ được hàn ý phát ra từ trên người Phượng Thương. Chẳng lẽ hẳn đã biết được hung thủ là ai? Vì sao không ra mặt vạch trần? Hay là có ẩn tình gì đó?

Lúc trước, Mộ Dung Thất Thất đã xem qua một ít tư liệu về Phượng Thương. Trong đó viết vì Phượng Thương được Hoàn Nhan Liệt đặc biệt yêu thích, nên Hoàn Nhan Liệt đã định phế thái tử một lần, có ý lập Phượng Thương lên.

Tuy rằng cuối cùng chuyện này không thành công, nhưng lại khiến quan hệ giữa Thái tử Hoàn Nhan Hồng cùng Phượng Thương trở nên căng thẳng, thậm chí còn có tin đồn nói rằng Hoàn Nhan Hồng vì Nam Lâm vương được phụ hoàng sủng ái mà sinh ra mối hận khắc cốt ghi tâm, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Thái tử? Bất quá, Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị là người cạnh tranh gay gắt với Thái tử, nói không chừng, chuyện này là do hắn vu oan giá họa...

Xem ra, cuộc sống của Phượng Thương không hề yên bình như mọi người thấy, sanh ra trong hoàng thất, lại ở vị trí miễn cảm như vậy, thật sự là làm khó hắn.

Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng chạm chạm ngón tay vào lòng bàn tay của Phượng Thương, ý bảo hắn đừng nghĩ nhiều nữa. Nhận thấy sự quan tâm của Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Phượng Thương ấm áp. Thuận thế nhéo nhéo tay nàng, bảo nàng không cần lo lắng, miệng tiếp tục mở lời, lại là lời buồn nôn.

“Ngoại tổ mẫu, ta không sao. Lần này, trên đường đi, may mắn có Chiêu Dương công chúa chiếu cố ta. Lại nói, nàng còn là phúc tinh của ta, từ sau khi ám sát, bốn vương liền đi cùng xe với nàng, liền bình an suốt chặng đường, không phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn nào nữa.”

Đến bây giờ Đông Phương Lam mới phát hiện ra vấn đề, nguyên vốn tưởng rằng hai người thanh thanh bạch bạch, không nghĩ tới trên đường đi, bọn họ lại ở cùng xe. Hiện tại nếu muốn trả Mộ Dung Thất Thất về, hoặc đem nàng ban cho người khác, hẳn là chuyện không thể. Huống chi Phượng Thương đã có cảm tình với Mộ Dung Thất Thất, nếu thật cố ý mạnh mẽ chia rẽ, chỉ sợ Phượng Thương sẽ không đồng ý.

Lúc này, Đông Phương Lam lâm vào thế khó xử.

Đồng ý chuyện của họ sao? Nhưng mà nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng về thân phận của Mộ Dung Thất Thất? Nếu phản đối, vậy sẽ đeo cái danh bội bạc trên lưng. Tốt xấu gì Mộ Dung Thất Thất cũng là công chúa cầu thân, nói khó nghe, chính là cấp cho Phượng Thương xung hỉ, nàng không thể xử xử quá đáng, chuyện này liên quan đến chính trị của hai nước.

Lại nói, lúc trước, những nữ nhân từng cấp cho Phượng Thương đều xảy ra chuyện, lần này Mộ Dung Thất Thất ở cùng một chỗ với Phượng Thương lâu như vậy, thế nhưng lông tóc không tổn hao gì, nói không chừng bát tự của nàng có thể khắc chế bát tự sát tinh của Phượng Thương.

Chẳng lẽ, đây là vận mệnh sao? Đông Phương Lam không vui, cũng không cam lòng.

Nhưng Phượng gia cần kéo dài huyết mạch, Phượng Thương cũng đã hai mươi lăm tuổi, những nam tử khác ở độ tuổi này đã đều có con hết rồi, duy độc Phượng Thương, cưới một người khắc một người, đến hiện tại liền biến thành không ai dám gả cho hẳn. Chẳng lẽ, thật sự để cho Mộ Dung Thất

Thất tiến vào đại môn của Phượng gia sao? Để cho huyết mạch đời sau của Phượng gia nhiễm lấy máu của cừu nhân?

Chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, Đông Phương Lam đã nghĩ rất nhiều rất nhiều. Đứa cháu ngoại trước mắt này, là đứa cháu nàng yêu thương nhất. Đứa nhỏ này mười tuổi đã phải chịu tang cha mẹ, lại bị gian nhân gài bẫy, hủy đi thân mình. Đã khó khăn nuôi hăn lớn lên, lại gian nan cưới vợ cho hăn.

Lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, bề ngoài bình thường, năng lực bình thường, hết thấy đều bình thường, thấy thế nào cũng không xứng với Phượng Thương. Chính là, vì sao Phượng Thương lại vừa mắt nàng, mà nàng ở cạnh Phượng Thương cũng không gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ là không phải oan gia không yêu nhau sao?

Chần chờ thật lâu, Đông Phương Lam vẫn không nói gì, thẳng đến lúc Hoàn Nhan Bảo Châu đứng bên cạnh nũng nịu gọi “hoàng tổ mẫu”, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Vừa rồi, công chúa nói người có một tấm lòng ‘trung thành tận tâm’, không biết có phải là ai gia nghe nhầm hay không?” Đông Phương Lam nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt sắc bén.

“Người không có nghe sai.”

“Vậy, ai gia muốn hỏi người, người bây giờ là người của Tây Kỳ, hay là người của Bắc Chu? Nếu khi hai nước phát sinh xung đột để bảo vệ quyền lợi, người lựa chọn đứng ở bên nào?” Trong lời nói của Đông Phương Lam có chút ý khiêu khích, người sáng suốt đều có thể nhìn ra là nàng đang gây khó dễ cho Mộ Dung Thất Thất.

“Hồi bẩm thái hậu, vô luận là Tây Kỳ hay Bắc Chu, đều không liên quan đến ta.”

Mộ Dung Thất Thất thẳng thẳng trả lời, khiến cho người ta hít sâu một ngụm. Đều không liên quan đến nàng? Đây là có ý gì? Đông Phương Lam nhướn mày, không ngờ tới, Mộ Dung Thất Thất lại tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

“Ta chỉ muốn đứng bên người vương gia. Vương gia như thế nào, ta liền như thế đó.”

Một câu trả lời hoàn mỹ, đem bóng chuyền cho Phượng Thương. Lúc này Phượng Thương càng không thể không yêu tiểu nữ nhân này! Nàng đúng thật biết cách đứng dưới cây hứng bóng mát, đem tất cả mọi chuyện đều vứt cho hẵn, bắt hẵn đối mặt, rốt cuộc là nữ nhân này tin tưởng hẵn, hay là sợ phiền toái a?

“Ân.” Đông Phương Lam gật gật đầu. Vấn đề này, vô luận Mộ Dung Thất Thất chọn Tây Kỳ hay Bắc Chu, đều khiến cho người ta bắt được nhược điểm. Duy độc câu trả lời như vậy mới là tốt nhất, xem ra nàng ta không quá ngu ngốc a.

Nếu trong lòng nàng thật sự nghĩ như vậy, thật sự xem Phượng Thương là trời của mình, vậy Đông Phương Lam cũng an tâm....Có điều không biết nàng ta có khẩu thị tâm phi, nghĩ một đằng làm một nẻo hay không.

Nàng cũng không phải một lão bà bảo thủ, chuyện của Mộ Dung Thất Thất nàng đã điều tra qua, đại khái cũng biết chút ít. Nàng ta bất quá cũng chỉ là một hài tử đáng thương! Nhưng mà, Mộ Dung Thất Thất dù như thế nào cũng là nữ nhi của Mộ Dung Thái, mà Phượng Tà thua trong tay Mộ Dung Thái cũng là chuyện thật việc thật!

Nhiều năm như vậy, Đông Phương Lam vẫn thường xuyên mơ thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt, mơ thấy nàng cùng Phượng Tà ôm lấy con của họ, máu tươi đầm đìa đứng trước mặt nàng, khó nhọc nói: “Mẫu hậu, nhất

định phải thay Minh Nguyệt trả thù! Nhất định phải trả thù cho Minh Nguyệt!”

Năm đó, một trận chiến ở Nhạn Đãng sơn kia, đã khiến Phượng Tà tự vẫn, Minh Nguyệt tự sát, tính cả đứa trẻ trong bụng nàng, một nhà ba người, táng thân biển lửa, ngay cả một thi thể toàn vẹn cũng không có.

Mỗi khi nghĩ đến vận mệnh bi thảm của nữ nhi cùng chồng nó, còn có đứa cháu ngoại chưa kịp cất tiếng chào đời, trong lòng Đông Phương Lam sẽ nổi lên hận ý nồng đậm, hận Tây Kỳ quốc, hận Mộ Dung Thái! Đông Phương Lam hiểu rõ Mộ Dung Thất Thất vô tội, nhưng mà chẳng lẽ Minh Nguyệt của nàng không vô tội sao? Đứa cháu ngoại chưa xuất thế của nàng không vô tội sao? Trên thế giới này, không có người nào vô tội, chỉ cần bị cuốn vào thị phi, cho dù vô tội, cũng thành có tội!

“Chiêu Dương công chúa đã nói vậy, ai gia cũng an tâm, lần này Tứ quốc tranh bá cử hành ở Bắc Tứ Châu của Bắc Chu quốc, nghe nói tiểu muội của công chúa là tuyển thủ của Tây Kỳ quốc. Nếu công chúa một lòng vì Thương nhi, ai gia đây đợi xem biểu hiện của công chúa ở Tứ quốc tranh bá.”

“Nếu công chúa thật sự toàn tâm toàn ý bảo vệ lợi ích của Thương nhi, vậy Bắc Chu quốc lần này phải đoạt được vị trí quán quân Chờ Bắc Chu quốc nhận được danh hiệu này, ai gia liền chủ trì hôn lễ cho công chúa cùng Thương nhi. Công chúa cảm thấy thế nào?”

Gừng càng già càng cay, đề nghị này của Đông Phương Lam, khiến ngay cả Mộ Dung Thất Thất cũng không thể không vỗ tay khen hay, càng không cần nhắc đến Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp.

Bắc Chu đoạt vị đầu bảng, nàng mới có thể được kết hôn cùng với Phượng Thương, Bắc Chu không thắng, vậy hôn sự của hãn cùng nàng cũng ngâm nước nóng luôn, nàng từ đâu đến liền xéo về đó.

Mộ Dung Thất Thất nàng đây rõ ràng là nữ tử tay trái gà không chặt, không có đấu khí, không có lực, không thể tham gia trận đấu, nhưng hiện tại Đông Phương Lam lại gán chuyện tứ quốc tranh bá với hôn sự của nàng chung một chỗ, hoàn toàn là làm khó nàng! Xem ra vị hoàng thái hậu này rất rất không thích nàng!

“Ngoại tổ mẫu!”

“Thương nhi, ai gia đã nhượng bộ lắm rồi, người còn muốn gì?” Không đợi Phượng Thương mở miệng, Đông Phương Lam trực tiếp đánh gãy lời hắn. Đây đã là cực hạn của nàng, cho dù là Phượng Thương, cũng không nhân nhượng!

Đúng vậy, nàng thực để ý, nàng rất không thoải mái, nàng không muốn để nữ nhi của kẻ thù gả cho ngoại tôn duy nhất của mình, chuyện này đối với một người mẹ đã mất đi ái nữ của mình, là một lựa chọn gian nan nhất. Nàng đây là muốn làm khó dễ Mộ Dung Thất Thất, cũng muốn nhìn xem nàng ta có thực sự xứng với Phượng Thương hay không.

Lời nói của Phượng Thương bị ngăn lại, Hoàn Nhan Liệt ở một bên thấy cháu trai bị ức khuất, vội mở miệng nói giúp hắn.

“Mẫu hậu, người xem, chuyện này có thể thương lượng thêm một chút hay không? Chiêu Dương công chúa đến hòa thân, đây là chuyện tứ quốc đều biết, quá mức khắt khe, sợ là sẽ ảnh hưởng đến quan hệ với Tây Kỳ quốc. Hơn nữa, trăm thấy vị công chúa này cố gắng không ít, Thương nhi cũng có ý, không bằng hãy thành toàn cho bọn họ đi! Huống chi công chúa cũng không có đấu khí a....”

“Không được!” Hoàn Nhan Liệt “cầu tình” nhưng lại chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu, Đông Phương Lam lập tức từ chối ngay. Nếu không phải vì lo chuyện Mộ Dung Thất Thất là công chúa đến cầu thân từ Tây Kỳ

quốc, nàng đã sớm sai người cầm gậy đuổi đi. Nỗi đau khi chịu tang nữ nhi, sự thống khổ của kẻ đầu bạc kẻ người đầu xanh, ai có thể thấu?

“Ai gia không cần một đứa cháu dâu vô dụng, Phượng gia cũng không cần một chủ mẫu bất tài. Nếu Chiêu Dương công chúa vô lực đảm nhiệm, vậy hãy rút lui!”

Lời nói của Đông Phương Lam truyền khắp toàn bộ Thái cực điện, tất cả mọi người im lặng nhìn Mộ Dung Thất Thất, nghĩ đợi xem phản ứng của vị công chúa này. Thái hậu ngang ngược gây khó dễ, không biết vị công chúa này sẽ ra tay đáp ứng hay là khóc lóc quay về Tây Kỳ.

Khi mọi người còn đang chờ đợi đáp án, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Phượng Thương rơi vào tai bọn họ: “Ngoại tổ mẫu, nếu ta không thể cưới được Chiêu Dương công chúa, ta tình nguyện tiếp tục cô đơn đến già, cô đơn đến chết.”

“Người, người....” Lời nói của Phượng Thương khiến toàn bộ khí huyết trên người Đông Phương Lam đều nghẹn ở cổ họng, tức đến không nói nên lời, Hoàn Nhan Bảo Châu đứng cạnh vội vàng vươn tay vuốt ngực nàng: “Thương ca ca, người xem, sao lại khiến hoàng tổ mẫu tức đến cái dạng....”

Hoàn Nhan Bảo Châu còn chưa dứt lời, đã phải nhận lấy ánh mắt sắc lạnh như băng của Phượng Thương, ánh nhìn kia khiến nàng sợ đến run người, vội vàng ngậm miệng. Nàng sao có thể quên, lấy tính cách của Phượng Thương, đâu để kẻ nào dễ chạm vào?

“Thương nhi, người, người thật sự rất không hiểu chuyện!” Đông Phương Lam không nghĩ tới Phượng Thương sẽ cố chấp như vậy. Thiên hạ này, dạng nữ tử nào không có, hắn lại cứ muốn lấy nữ nhi của kẻ thù, đây không phải là muốn chọc nàng tức đến chết sao!

“Ngoại tổ mẫu, lòng ta đã định. Trừ bỏ Chiêu Dương công chúa, ta sẽ không cưới ai khác, hơn nữa, cả đời ta, chỉ có một nữ nhân duy nhất chính là nàng.”

Lời nói của Phượng Thương, không chỉ là lời tuyên thệ, mà còn là lời hứa đối với Mộ Dung Thất Thất.

Một đời một đôi uyên ương sao? Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, nhìn về mặt kiên định của Phượng Thương, ý hắc nói là vậy sao? Vì sao? Vì sao hắc có thể nói như vậy? Nam nhân ở thế giới này không phải đều ba vợ bốn nàng hầu sao? Năm đó, Phượng Tà cũng chỉ có mỗi mình Minh Nguyệt công chúa, hơn nữa ở ngày đại hôn cũng đồng ý, cả đời chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng ấy, chẳng lẽ, Phượng Thương cũng được duy truyền tính cách chuyên chế của Phượng Tà? (TC: Ta đi chết đây, người như huynh ấy sao lại vớ phải thứ đầu gỗ này chứ...TT-TT) “Tốt! Tốt!” Đông Phương Lam tức giận đến không thở được, Phượng Thương thế nhưng dám dùng chiêu này để áp chế nàng, phản hết rồi! “Người muốn kết hôn với nàng sao, làm đi, giao hồ phù của người ra, tước luôn vương vị của người đi!”

Lời nói của Đông Phương Lam khiến mọi người đều chấn động. Phượng Thương đã quản lí hồ phù nhiều năm, hiện tại thái hậu nói vậy, chẳng phải là buộc hắc giao binh quyền ra sao? Còn muốn tước lấy vương vị của hắc, vậy chẳng phải là biến Phượng Thương thành dân thường sao?

Thái hậu giằng co cùng Nam Lâm vương, khiến cả bầu không khí đều trở nên phi thường ngưng trọng. Văn võ bá quan đều không chớp mắt nhìn chằm chằm Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, không biết sự lựa chọn của vị Nam Lâm vương này sẽ là gì a!

Không có quân quyền, không có vương vị, hắc chỉ có hai bàn tay trắng, là một thứ dân ti tiện. Phượng Thương sẽ thật sự vì công chúa phế vật của Tây Kỳ quốc, bỏ qua vinh hoan phú quý, cùng tất cả quyền lợi của hắc sao?

“Cái này, ta đã sớm chuẩn bị!” Lời kia của Đông Phương Lam chỉ khiến Phượng Thương nhẹ giọng cười, vươn tay vào ngực móc ra hai mảnh hồ phù: “Không có người yêu, cho dù quyền cao chức trọng, cầm y ngọc thực, cũng còn ý nghĩa gì a.....”

Thấy Phượng Thương thật sự giao hồ phù ra, thái tử Hoàn Nhan Hồng vốn đang đứng xem náo nhiệt ở một bên liền hết sức kinh ngạc, cũng hết sức cao hứng. Nếu Phượng Thương thật sự vì mỹ nhân mà giao ra binh quyền, hẳn nhất định phải cướp lấy nó! Trước kia Phượng Thương bất quá ỷ vào việc nắm hồ phù trong tay mới dám không để hẳn vào trong mắt, nếu hẳn đây cầm được hồ phù, chuyện đầu tiên hẳn làm sẽ là giết chết Phượng Thương!

Hoàn Nhan Hồng cố gắng áp chế thanh âm hoan hỉ trong lòng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hồ phù ở chỗ Phượng Thương: “Vì mỹ nhân, buông tha quyền lợi, khiến hoàng tổ mẫu thương tâm, có cần làm quá như vậy không! Chỗ bốn cung vừa mới tuyển tới mấy mỹ nhân, lát nữa ta sẽ cho người mang qua cho người, đừng có náo loạn với hoàng tổ mẫu nữa!”

“Ha ha” Lời thuyết phục kia của Hoàn Nhan Hồng, Phượng Thương nghe được, cũng hiểu rõ, hẳn quơ quơ hồ phù trong tay, khóe miệng gợi lên một nụ cười tà mị: “Không phải thái tử đã sớm muốn có hồ phù này sao? Mau tới lấy a.”

Nghe Phượng Thương nói vậy, Hoàn Nhan Hồng thật sự vươn tay muốn lấy, lại bị một tiếng quát lớn của Hoàn Nhan Liệt dọa cho rút lui.

“Hồ phù này là của Thương nhi, ai cũng không thể lấy!” Hoàn Nhan Liệt hung hăng trừng mắt liếc Hoàn Nhan Hồng một cái, tên này cũng chẳng chịu thua kém, đứng ở phía sau, châm ngòi ly gián, thừa nước đục thả câu! “Cho dù có hồ phù, người cũng chẳng có năng lực để điều động bọn họ!”

Lời nói của Hoàn Nhan Liệt đủ để khiến tất cả những ý niệm trong đầu Hoàn Nhan Hồng đều tan biến, hẩn biết, phụ hoàng nói rất đúng.

Quân đội của Bắc Chu quốc, là do một tay Phượng Tà tự mình lập nên, sau đó Phượng Thương ở đó lại tiếp tục bước lên một bậc thang, kế thừa tất cả, mọi người đều chỉ nghe lệnh của Phượng Thương, hồ phù này, bất quá cũng chỉ là vật trang trí. Cho dù người có cầm hồ phù, nhưng Đại tướng quân người ta không thấy lệnh do tự tay Phượng Thương viết, cũng sẽ không nghe lời người, điểm này khiến Hoàn Nhan Hồng hận Phượng Thương đến nghiến răng nghiến lợi.

Hoàng thái hậu không hề che đậy chán ghét dù chỉ một chút đối với mình, khiến Mộ Dung Thất Thất hiểu thêm một chút về tính cách của vị thái hậu này.

Trước khi Bắc Chu được thành lập, Hoàn Nhan Trì từng là Đại tướng quân của Tiền Tần, Đông Phương Lam là phu nhân của tướng quân, thân mình tất nhiên cũng bốn ba lưu lạc, hành xử rộng rãi, thái độ làm người ngay thẳng, vui giận đều hiện trên mặt, so với kẻ trước mặt luôn nở nụ cười sau lưng lại đâm lén người ta thì lại càng thêm cường hãn.

Hiện tại Đông Phương Lam trước mặt văn võ bá quan buông lời làm khó Mộ Dung Thất Thất, quang minh lỗi lạc như vậy, thật khiến cho người ta bội phục. Ngay cả chính Mộ Dung Thất Thất, cũng cảm thấy Đông Phương Lam là một cụ bà đáng yêu, trực tiếp thẳng thừng như vậy, rất hợp với sở thích của nàng. Nàng thích người thẳng thắn, mặc kệ người này có thích mình hay không.

Thấy Phượng Thương lại ra mặt giúp mình, Mộ Dung Thất Thất thầm cảm kích trong lòng, cũng phi thường cảm động.

Một bên là ngoại tổ mẫu một tay nuôi lớn hẩn, một bên chỉ là nữ tử hẩn nhận thức không được mấy ngày, càng không cần bàn đến mối quan hệ

“sâu xa” giữa Mộ Dung Thái cùng Phượng gia. Chuyện này, vô luận xét về nhân tình hay thể diện, Phượng Thương đều không nên nhúng tay vào, làm như vậy, mặc kệ kết quả như thế nào, đều khiến huyết mạch thân tình của bọn họ bị rạn nứt.

Dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Đông Phương Lam lại là lão nhân đã lớn tuổi, nếu Phượng Thương thực sự vì mình mà nháo đến loạn thất bát tao với thái hậu, hẳn sẽ bị mọi người mắng hắt hủi, cũng càng nhiều người mắng chửi Mộ Dung Thất Thất nàng đây. Nếu đã vậy, không bằng diễn một vở kịch trước mặt mọi người, thoải mái chấp nhận đánh cuộc, đến lúc đó khi mà Đông Phương Lam thua, xét theo tính cách ngay thẳng của hẳn, cùng thêm đám nhân chứng này, vậy nàng ấy sẽ không gây khó dễ với mình nữa. Với lại, nàng đây cũng không muốn nhìn thấy Phượng Thương khó xử, không muốn nhìn thấy cặp mày kiêu ngạo của hẳn lại vì chuyện này mà nhăn nhó.

Khi mọi người còn đang thầm đoán kết quả của chuyện này, Mộ Dung Thất Thất hướng về phía Đông Phương Lam cười cười: “Đa tạ thái hậu đã cấp cho bốn cung cơ hội này. Bắc Chu nhất định sẽ là quán quân lần tranh tài này, còn bốn cung, cũng nhất định sẽ trở thành một vị chủ mẫu vĩ đại.”

Lúc này, sự ấn nhằn trên người Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự tự tin cực hạn, khiến người xem sửng sốt. Nguyên bản bầu không khí đang căng thẳng, nhờ nụ cười này của nàng, khoáng đạt hẳn lên.

Thấy Mộ Dung Thất Thất lúc này còn khiêm tốn xưng “tôi”, bây giờ lại tự tin gọi “bốn cung”, Đông Phương Lam biết vị Chiêu Dương này đã thật sự đồng ý với điều kiện này.

Hừ! Lá gan thực rất lớn, chẳng những dám đáp ứng, mà còn dám nhìn thẳng vào mắt của nàng! Phượng Thương thế nhưng vì nàng- nữ nhi của Mộ Dung Thái mà dám trước mặt văn võ bá quan làm trò náo loạn với ngoại tổ mẫu của mình, thủ đoạn của nữ nhân này đúng giỏi! Hiện tại nàng lại còn

rõ như vậy, chẳng lẽ nàng trong giờ phút này, mới chân chính là nàng? Vô luận là điều cuồng vọng mà nói có thể thực hiện được hay không, nhưng nàng đã dám đáp ứng, sự gan dạ sáng suốt cùng dũng khí kia, coi như không tồi.

Đông Phương Lam nguyên bản không muốn làm khó Phượng Thương, hiện tại Mộ Dung Thất Thất đã ứng hạ, nhưng thật ra đã tạo cho nàng một cái bậc thang.

“Vậy ai gia sẽ chờ tin tốt từ Chiêu Dương công chúa.” Đôi con người sáng láng kia của Mộ Dung Thất Thất, khiến Đông Phương Lam nhìn thấy mà thất thần một trận. Cặp mắt kia rốt cuộc giống ai? Vì sao nhìn quen mắt như vậy? Đông Phương Lam hồi tưởng thật lâu, cũng không nhớ ra được người nào có đôi mắt đẹp như vậy.

Qua một hồi lâu, Đông Phương Lam mới phục hồi tinh thần lại, có lẽ bởi vì Mộ Dung Thất Thất cuối cùng cũng chịu lộ vẻ quyết đoán ra ngoài, có lẽ do đôi mắt của Mộ Dung Thất Thất giống như ánh mắt mà nàng từng quen biết, Đông Phương Lam không còn muốn làm khó Mộ Dung Thất Thất nữa: “Ai gia mệt mỏi, về trước đây, các người tiếp tục đi.....”

Sau khi Đông Phương Lam rời đi, toàn bộ hiện trường khôi phục vẻ rộn rã huyên náo, ca múa trình diễn, buổi tiệc bắt đầu, hết thấy đều giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mộ Dung Thất Thất ngồi đoan trang, vừa thưởng thức ca múa, vừa thưởng thức cao lương mỹ vị, không có chút sầu lo, bình tĩnh như vậy, khiến Phượng Thương đặc biệt thưởng thức. Chính là, Tứ quốc tranh tài không phải chuyện nhỏ, hôm nay nàng đã đáp ứng chuyện kia, nếu Bắc Chu không thắng được, vậy chẳng phải là hãn sẽ mất đi nàng? Rốt cuộc nên làm gì đây?

“Vương gia, ca múa nhảm chán quá sao? Hay là thức ăn này không hợp với khẩu vị của người?” Bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất hươ hươ trước mặt Phượng Thương: “Người đã ngăn người được một lúc rồi.”

Mộ Dung Thất Thất quan tâm, khiến cho trên mặt Phượng Thương hiện lên ý cười, hần lập tức nắm lấy tay của Mộ Dung Thất Thất: “Khanh khanh, nàng có biết tứ quốc tranh bá là cái gì không?”

“Không biết.” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, mà câu trả lời của nàng, khiến cho Phượng Thương suyt chút nữa liền cắn lưỡi, một đôi mắt phượng cũng không nhịn được trợn to, nhìn Mộ Dung Thất Thất không chuyển mắt. Thấy thần thái của nàng không giống như giả vờ, Phượng Thương rốt cuộc đã hiểu, Mộ Dung Thất Thất thật sự không biết cái gì cả. Một nữ tử khuê các, ngay cả đấu khí cũng không có, làm sao có thể biết mấy chuyện kia chứ!

“Khanh khanh, nàng không biết mà còn đáp ứng điều kiện của ngoại tổ mẫu, nếu Bắc Chu thua, chẳng phải chúng ta sẽ phải tách rời....”

Nữ nhân ngu ngốc này, nàng đúng là ghé con không sợ cọp, có biết cái gì đâu!

Nếu vừa rồi hần tiếp tục kiên trì cố gắng, thái hậu cũng sẽ không cương quyết nháo với hần ngay trước mặt mọi người, chắc chắn sẽ đồng ý cho hần, nhưng hần lại bị Mộ Dung Thất Thất ngăn cản, còn nghe lời của nàng, không có tranh chấp tiếp với thái hậu. Phượng Thương biết Mộ Dung Thất Thất làm vậy là vì mình, miễn cho mình phải gánh cái danh bất hiếu, nàng nghĩ cho mình, khiến cho Phượng Thương hiểu rõ được sự thân thiết của Mộ Dung Thất Thất.

Rõ ràng nàng mới là người chịu nhiều ủy khuất nhất, lại đem chính mình ra làm bia đỡ. Tiểu nữ nhân này! Thật đúng có tinh thần không khuất phục, ngay cả hần cũng không thể không bội phục nàng!

“Không phải còn có vương gia sao! Có vương gia, ta sẽ không sợ!”

Mộ Dung Thất Thất trả lời nửa thật nửa giả, câu nói này lại khiến Phượng Thương cực kỳ uất ức. Nàng như vậy, nguyên lai là do có hắc! Lập tức một cỗ tự hào của nam nhân hiện ra trong lòng Phượng Thương. Nàng tin nhiệm hắc như vậy, đem hắc làm đại thụ trong lòng mình, hắc sa có thể khiến nàng chịu ủy khuất được!

Vươn tay, Phượng Thương ôm lấy Mộ Dung Thất Thất vào lòng mình, dùng cằm cọ xát mái tóc đen của nàng, trong lòng ngọt ngào. Nguyên lai cảm giác có người dựa vào mình là tốt như vậy! Nếu quả thật tốt như vậy, hắc tình nguyện vì nàng che nắng che mưa, để cả đời này, nàng đều dựa vào hắc. “Khanh khanh nói như vậy khiến lòng ta thật vui vẻ. Khanh khanh yên tâm, ta nhất định cho người đoạt đầu danh trở về cho nàng!”

Lời nói của Phượng Thương ngập tràn ý cứng chiu sủng nịch, vang lên bên tai Mộ Dung Thất Thất.

Nam nhân này chắc chắn như vậy, giống như lời tuyên thệ khiến cho người nghe ai cũng ấm áp trong lòng. Mới vừa rồi bị Đông Phương Lam gây khó dễ trước mặt mọi người, nàng trả lời như vậy cũng chỉ vì nghĩ muốn áp chế mọi chuyện, thật sự không phải bởi vì yêu thích vị trí Nam Lâm Vương phi. Hiện tại người nam nhân này lại dành cho mình lời hứa son sắt như vậy khiến cho nơi nào đó cứng rắn trong lòng Mộ Dung Thất Thất chậm rãi mềm dần.

Thấy đôi mắt đẹp chứa ý xuân của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có chút si mê. Nàng phải đáp trả hắc như thế nào đây? Nàng chưa bao giờ bối rối, cũng chưa từng nếm qua tình yêu, hiện tại đối mặt với vet nhu tình như nước, nhiệt tình cuồng loạn của hắc, nàng thế nhưng có chút luống cuống tay chân, không biết nên làm thế nào mới tốt....

“Khanh khanh đang suy nghĩ gì?” Vẻ sững sờ của Mộ Dung Thất Thất lọt vào trong mắt Phượng Thương, hăn nhin không được néo néo cái mũi nhỏ của nàng, bày ra một khuôn mặt ai oán: “Chẳng lẽ người ta không có một chút hấp dẫn nào với khanh khanh sao? Ta ở trước mặt, thế nhưng khanh khanh còn có thể thất thần, thật sự rất đả kích ta a! Chẳng lẽ trong lòng khanh khanh có người khác! Cho nên mặt dù ta ở đây, cũng không thể khơi gợi hứng thú của nàng?”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Mỹ Nhân Có Tâm Địa Rắn Rết

“Khanh khanh, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở Mộ Dung phủ a! Đêm hôm đó, dưới ánh trăng, nàng đàn hát khúc “Tiểu hồng trần”, ngay lúc ấy, bộ dáng hào hùng, tự tin của nàng liền khắc trong tim ta. Tựa như một vầng mặt trời ấm áp, chiếu sáng cuộc sống của ta.”

Khi hồi tưởng lại quá khứ, thanh âm của Phượng Thương phá lệ ôn nhu, giống như là nhớ lại chuyện tình tốt đẹp nhất.

“Sau lại âm kém dương sai, nàng thế nhưng được sắc phong là Chiêu Dương công chúa, trở thành thê tử tương lai của ta, khi vừa nhận được tin này, ta liền kích động không thôi. Không dối gì nàng, kỳ thật lúc bắt đầu ta còn định giở chút thủ đoạn để nàng gả cho ta. Nhưng không nghĩ tới, hết thảy đều như trời định, nàng trở thành công chúa hòa thân. Khanh khanh, nàng nói thử xem, điều này có phải là duyên phận hay không?”

Đối mặt với Phượng Thương như thế này, Mộ Dung Thất Thất không biết nên nói gì cho phải.

Lời nói của Phượng Thương, đã cõ bỏ toàn bộ nghi hoặc bấy lâu nay trong lòng nàng. Khó trách hẳn lại phái Phượng Ngọc cùng Nạp Lan Tín đến Mộ Dung phủ dạy nàng những thứ kia, khó trách hẳn hận không thể đem cả vương phủ mang về chỗ nàng, khó trách trong yến hội hẳn bảo vệ nàng như vậy, chẳng lẽ.....

Chính là, Phượng Thương thâm tình thổ lộ khiến cho Mộ Dung Thất Thất không biết nên đối mặt như thế nào. Tình cảm nồng nàn vĩ đại như vậy khiến cho trong lòng Mộ Dung Thất Thất dâng lên một cỗ khiếp đảm.

Nàng có chút sợ, sợ bởi Phượng Thương kỳ vọng rất cao ở nàng, nên nàng sợ sẽ làm hấn thất vọng.

Nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong đôi mắt đen của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất nghĩ muốn lùi bước, lại bị Phượng Thương ôm vào trong lòng.

“Khanh khanh sợ ta, hay là khanh khanh chán ghét ta? Có phải hay không bởi vì khanh khanh đã nghe những lời đồn, cho nên khiếp đảm?” Thanh âm bi thương của Phượng Thương vang lên lần nữa.

“Không, không phải như thế!” Thanh âm của Phượng Thương giống như chuông gió dưới mái hiên, khi gió thổi, lại tấu lên khúc nhạc bi thương. Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc không nhìn được, vươn tay ôm lấy Phượng Thương. Vì sao, nụ cười của nam tử này lại ấm áp như mặt trời, nhưng người hấn lúc nào cũng lạnh như băng? Trong lòng Mộ Dung Thất Thất sinh ra một cỗ thương tiếc.

“Vương gia, ta là một kẻ không hiểu chuyện yêu đương, chưa từng trải qua những chuyện như vậy. Ta không biết nên làm thế nào mới tốt....”

Này, là lần đầu tiên Mộ Dung Thất Thất thổ lộ tâm tình của mình. Nàng cũng không biết vì sao mà mình lại có thể thổ lộ lòng mình nữa, có lẽ bởi vì nàng có thể cảm nhận được sự tín nhiệm của Phượng Thương, cũng có lẽ bởi nàng muốn thử nếm một chút tư vị của tình yêu....

Lời nói thẳng thẳng của Mộ Dung Thất Thất khiến cho tim của Phượng Thương đập thật mạnh.

Nàng nói như vậy, có phải là nàng đã bắt đầu có chút tín nhiệm với mình, có phải là nàng đang bắt đầu mở rộng lòng nàng với hấn hay không? Nguyên lai đó chính là ma chướng trong lòng nàng, là nàng lo rằng mình làm không tốt a, tiểu vương phi này, thật quá thiên chân khả ái*! (*ngây ngô đáng yêu)

“Ta có thể dạy nàng a!” Trong giọng nói của Phượng Thương có ẩn chứa ý cười: “Không bằng chúng ta mạn mạn mạc tác*, cùng nhau học tập?” (*dạ, nghĩa thuần việt là CHẬM RẼI SỜ SỜ =.=)

“Mạn mạn mạc tác, cùng nhau học tập?” Nghe xong lời này, phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Thất Thất chính là “lớn mật ngấm ngấm, cần thận chứng thực”.

Biện pháp này tựa hồ cũng không tồi a, nghĩa phụ không có dạy nàng, nói không chừng Phượng Thương có thể dạy nàng. Nhưng mà, vì sao nàng lại thấy trong mắt Phượng Thương hiện lên tia đắc ý khi mưu kế được thực hiện a? Vì sao nàng lại cảm thấy mình như cừu non lọt vào hang hổ a?

“Khanh khanh, đây là lần đầu tiên nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ ta a!”

Thấy ánh mắt Mộ Dung Thất Thất lại lần nữa mê huyễn, ý cười trong mắt Phượng Thương càng đậm: “Ta vốn nghĩ rằng nữ nhân Tây Kỳ quốc rất kín đáo rụt rè, hiện tại mới biết được, khanh khanh nóng bỏng nhiệt tình như vậy, thực rất rất mê người!”

“A...” Mộ Dung Thất Thất lúc này mới nhớ rằng mình còn đang ôm Phượng Thương, vội vàng đẩy hẳn ra, đáng tiếc đã muộn, Phượng Thương đã sớm ôm chặt nàng trong ngực, đôi tay rắn chắc trực tiếp vây nàng trong đó, không để cho Mộ Dung Thất Thất rời đi.

” Phượng Thương, buông, tất cả mọi người đều nhìn a!”

Nghe được tiếng cười chung quanh, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên phát hiện rằng họ đã trở thành tiêu điểm khiến vạn chúng chú mục*, lập tức đỏ mặt, ngay cả thùy tai cũng biến thành màu hồng. (*mọi người chú ý)

“Không buông, cả đời cũng không buông!”

Khuôn mặt hồng hồng của Mộ Dung Thất Thất khiến tâm tình của Phượng Thương phi thường tốt, liền cười ra tiếng, bộ dáng chói lọi kia, khiến cho các nữ nhân nhìn thấy đều ngây người, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp cũng si ngốc theo.

Từ hướng lồng ngực của Phượng Thương nhìn ra, Mộ Dung Thất Thất thấy rõ vẻ mặt si mê của đám nữ nhân kia, không hiểu sao có chút không vui, trong lòng buồn bực. Vừa rồi nàng vừa mới mở rộng tâm ý, sau khi giao trái tim cho Phượng Thương, phong ấn trong lòng họ liền bị giải khai, Mộ Dung Thất Thất cũng không câu nệ thêm nữa.

Nghĩa phụ nói cứ nghe theo con tim mách bảo, đại khái chắc là tâm nghĩ gì đều nói ra hết, để đối phương hiểu được! Cho nên ngay lúc này, khi Mộ Dung Thất Thất cảm thấy khó chịu, lập tức vươn tay, nắm lấy khuôn mặt của Phượng Thương, để hân đối mặt với mình.

“Vương gia, người rất “trêu hoa ghẹo nguyệt”! Điểm ấy, ta đây rất không thích!”

Mộ Dung Thất Thất trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, thở phì phì, phối hợp với màu đỏ ửng trên khuôn mặt cùng đốm lửa nho nhỏ trong đôi con ngươi, khiến Phượng Thương không nhìn được mà nhìn đến ngơ ngẩn. Nguyên lai, nàng tức giận lại dễ thương đến vậy!

“Khanh khanh.....”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất hiểu được, trên trán bỗng ấm áp, vừa nhìn thấy, là Phượng Thương làm trò trước mặt mọi người, ôn nhu hôn lên cái trán của nàng.

Thình thịch, thình thịch,.... Mộ Dung Thất Thất có thể nghe được tiếng tim đập mạnh liệt như tiếng vó ngựa vang lên khi trốn chạy, nàng không nhúc nhích, cũng không dám động, chỉ ngây ngốc mở to mắt. Mà biểu hiện của Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Phượng Thương càng thêm yêu mến.

Tuy rằng chỉ được hôn cái trán của nàng, nhưng làn da bóng loáng thơm ngát hương táo kia của nàng khiến cho hắn muốn ngừng mà không được.

Không được, không thể! Tiểu vương phi của hắn chỉ vừa mới mở rộng tâm ra với hắn, không thể bức bách nàng, miễn cho nàng lại tìm cách trốn mình. Nghĩ vậy, Phượng Thương rời môi khỏi cái trán của Mộ Dung Thất Thất. Nhấm nhấm lại vị ngọt của nàng, lại không nghĩ tới chỉ đơn thuần là một nụ hôn, có thể khiến hắn tình mê ý loạn.

“Khanh khanh, trong lòng ta chỉ có nàng, trong mắt ta cũng chỉ tồn tại mình nàng. Nàng phải tin tưởng ta!” Phượng Thương nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất đặt lên trên ngực mình: “Mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước.*” (*câu này ta thấy dịch kiểu gì cũng không mượt lắm, có nàng nào góp ý hk)

Khi một câu “mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước” của Phượng Thương vang lên, ca múa trên Thái Cực điện vừa lúc chấm dứt, một mảnh im lặng, khiến cho thanh âm của Phượng Thương càng thêm vang vọng.

“Hay! Hay cho câu mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước.”

Hoàn Nhan Liệt mở miệng khen ngợi, vừa rồi khi Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất còn đang “thì thầm”, thân mật trò chuyện, hắn ta thấy rất rõ ràng. Hiện tại Phượng Thương còn nói lời nguyện thề như vậy, có thể thấy tình cảm giữa hai người thực vô cùng tốt.

Cháu ngoại trai biết yêu, người làm cậu như hắn tất nhiên phải cao hứng. Nhưng mà nếu muốn cởi bỏ nút thắt trong lòng thái hậu, không phải là chuyện dễ dàng, phải mất rất nhiều thời gian, nhưng càng để lâu lại càng phiền toái. Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất tốt đẹp, chuyện này vô luận là Lý Băng hay Lâm Khả Tâm đều đồng ý hai tay. Người nào

chẳng biết Nam Lâm Vương nắm quân quyền, thậm chí còn được Hoàn Nhan Liệt mù quáng tin tưởng, nếu không bởi vì thân mình của hãn không được khỏe, Hoàn Nhan Liệt mới đánh mất ý niệm truyền ngôi cho hãn, nếu không chỉ sợ giang sơn xã tắc này đã sớm thay tên đổi họ thành Phượng Thương rồi a.

Hiện tại, Phượng Thương vừa ý Mộ Dung Thất Thất, điều này khiến Lý Bằng cùng Lâm Khả Tâm đều thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia những vị Vương phi của Phượng Thương phi phụ tức quý*, nếu cưới vào, sẽ trở thành lực lượng hỗ trợ vững chắc cho hãn, đến lúc đó cho dù con của các nàng đăng ngôi hoàng đế, Phượng Thương vẫn là một tai họa ngầm a. May mà mệnh của đám nữ nhân kia đều không dài, không biết là do vận mệnh của các nàng xui xẻo, hay do mệnh của Phượng Thương quá cường hãn, tóm lại, đều chết hết. (*không có tiền thì có quyền)

Hiện tại Phượng Thương muốn kết hôn với “phế vật” trong lời đồn của mọi người- Mộ Dung Thất Thất, điều này ắt khiến hoàng hậu cùng Đức phi vui từ tâm vui ra mặt.

Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất là công chúa, nhưng sau lưng nàng là Tây Kỳ quốc, là Mộ Dung Thái! Tuy rằng hiện tại Tây Kỳ cùng Bắc Chu ngoài mặt vẫn êm ả, nhưng dựa theo dã tâm của Hoàn Nhan Liệt, sớm muộn gì cũng phát động chiến tranh với Tây Kỳ.

Nếu thật sự khai chiến, vậy Mộ Dung Thất Thất lọt vào vòng vây, Phượng Thương biến thành con rể của Thừa tướng Tây Kỳ quốc, chuyện này thật đúng không thể chê, nói không chừng còn vì vậy mà thu lấy binh quyền của Phượng Thương. Càng không cần nói đến việc thái hậu cực kỳ ghét Mộ Dung Thất Thất, nếu vậy ngày sau của nàng ta ắt hãn không được dễ chịu gì lắm.

Cho nên, tuy rằng Lý Băng cùng Lâm Khả Tâm luôn đối đầu trong từng chuyện nhỏ nhất, nhưng lại tuyệt đối nhất trí việc ủng hộ Mộ Dung Thất Thất gả cho Phượng Thương.

“Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy Chiêu Dương công chúa thật khả ái dễ mến, người người đều thích, không bằng để thần thiếp dẫn nàng dạo quanh hoàng cung đi! Phong cảnh của Bắc Chu khác với Tây Kỳ, nói vậy ắt hẳn công chúa chỉ vừa đến được mấy ngày, chắc chưa từng thấy qua! Người thấy có được không?”

Lâm Khả Tâm hiền thực, thông minh như vậy khiến Hoàn Nhan Liệt rất là cao hứng: “Được! Đức phi, người dẫn Thất Thất đi dạo chơi, để nàng quen thuộc hoàn cảnh, về sau còn đến cung dạo chơi thêm nhiều lần!”

“Dạ! Thiếp thân tuân chỉ!”

“Phụ hoàng! Nhi thần cũng muốn đi!” Hoàn Nhan Bảo Châu thấy Đức phi muốn dẫn Mộ Dung Thất Thất đi dạo quanh cung, lập tức đứng lên.

Vừa rồi thấy Phượng Thương cứng chùi sủng nịch Mộ Dung Thất Thất khiến Hoàn Nhan Bảo Châu ghen tị đến đỏ mắt, hiện tại khó lắm mới tìm được cơ hội một mình gặp riêng Mộ Dung Thất Thất, nàng sao có thể bỏ qua? Nhất định phải khiến Mộ Dung Thất Thất mất mặt! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Hoàn Nhan Bảo Châu.

Dáng vẻ nhõng nhẽo của tiểu nữ Hoàn Nhan Bảo Châu chọc cho Hoàn Nhan Liệt cười ha ha, nàng là nữ nhi duy nhất dưới gối Hoàn Nhan Liệt, hơn nữa còn mất mẹ từ nhỏ, nên Hoàn Nhan Liệt rất yêu thương vị công chúa này, thấy nữ nhi nguyện ý chủ động thân cận cùng Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt thật cao hứng.

“Được! Đều đi đều đi! Nữ tử toàn ở trong nhà, có nhiều chuyện để nói! Thái tử phi, người cũng đi đi! Vũ Điệp cũng đi, những nữ tử có mặt đều đi! Người trẻ tuổi phải gặp nhau nhiều một chút!”

Lời kia của Hoàn Nhan Liệt khiến Mộ Dung Thất Thất dù không muốn đi cũng phải đành đứng lên. Ở địa bàn của kẻ khác, dù được Phượng Thương che chở, nhưng Hoàn Nhan Liệt mới là boss lớn nhất của nước này a, nàng không thể để cho Phượng Thương khó xử.

“Khanh khanh...” Phượng Thương có chút không yên lòng, tuy rằng Mộ Dung Thất Thất thực rất thông minh, nhưng bây giờ là ở Bắc Chu, không phải Tây Kỳ, nàng xoay xử được không?

“Vương gia, yên tâm!” Mộ Dung Thất Thất dịu dàng cười, tặng Phượng Thương một ánh mắt ý bảo ta không sao: “Lần này đến phiên vương gia chờ ta!”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất khiến Phượng Thương nhớ lại yến hội ở Tây Kỳ, ngày ấy, một câu “ta chờ chàng” của Mộ Dung Thất Thất khiến hãn ẩm áp thật lâu. Hiện tại, đổi thành hãn chờ, nhưng thật ra lại là một chủ ý không tồi.

“Làm phiên Đức phi nương nương!” Phượng Thương đứng lên, hướng Lâm Khả Tâm hành lễ. Tuy là lễ, nhưng cũng là cảnh cáo. Ta đem người giao cho người, nếu nàng gặp chuyện không may, vậy đừng trách ta không khách khí!

Mà thông minh như Đức phi, sao có thể không hiểu ý của Phượng Thương! Xem ra lần này Phượng Thương thật sự để ý vị Chiêu Dương công chúa kia, điều này cũng rất hợp ý nàng: “Nam Lân vương cứ yên tâm đi! Bốn cung nhất định sẽ chiếu cố công chúa thật tốt!”

Phượng Thương tự tay mặc áo khoác màu xanh nhạt lên cho Mộ Dung Thất Thất, ngay cả mũ cũng đội cho nàng, lại còn giúp nàng sửa dây lưng, lấy ấm lô nhét vào trong lồng ngực Mộ Dung Thất Thất, rồi mới để nàng rời đi.

“Vương gia thật rất yêu thương người!” Lâm Khả Tâm tự mình nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất, tươi cười khả ái, một hàng nữ nhân dưới sự hướng dẫn của hoàng hậu cũng rời khỏi Thái Cực điện. Ra khỏi Thái Cực điện, đầu tiên, Lâm Khả Tâm mang Mộ Dung Thất Thất đến Tĩnh Tâm điện của mình, sau đó Hoàn Nhan Bảo Châu lại đề nghị ra ngoài đi dạo, Lâm Khả Tâm bởi vì trúng gió nên có chút đau đầu, liền dặn Thái tử phi Dư Thi Thi chiếu cố Mộ Dung Thất Thất, còn mình ở lại Cảnh Đức cung.

“Nường nường, xem bộ dáng của Bảo Châu công chúa, nhất định nàng ta sẽ không để yên.” Đỗ ma ma bên người Lâm Khả Tâm bưng một ly trà nhân sâm tới cho nàng: “Vừa rồi Nam Lân Vương đã giao Chiêu Dương công chúa cho ngài, vạn nhất Bảo Châu công chúa làm ra chuyện không hay, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao ư? Hừ! Bồn cung đây đã đem nàng giao cho Thái tử phi, người nói đi, nếu thực xảy ra chuyện, một bên là người cũ, một bên là tình mới, Nam Lân vương sẽ đau ai?”

Lời nói của Lâm Khả Tâm khiến cho Đỗ ma ma che miệng cười trộm: “Đều là chuyện phong hoa tuyết nguyệt, cũng chỉ có nường nường mới hiểu rõ. Ta thấy, nam nhân, kẻ nào chẳng có mối nối cũ, đừng nói là Nam Lân vương, đến Hoàng thượng cũng....”

Nói đến đây, Đỗ ma ma đột nhiên dừng lại, lúc này mới nhận ra mình nói lỡ lời, cư nhiên dám nhắc tới vết đen trong lòng Lâm Khả Tâm. Không đợi Lâm Khả Tâm lên tiếng, Đỗ ma ma đã “ba” một tiếng, quỳ gối trước mặt nàng, lập tức hung hăng tự tát chính mình.

“Là lão nô hồ đồ! Lão nô lỗ miệng! Lão nô ngu ngốc!”

Nguyên bản Lâm Khả Tâm có chút tức giận, nhưng thấy Đỗ ma ma như vậy, oán khí trong lòng thoáng tiêu tán, đợi đến lúc khuôn mặt già nua của Đỗ ma ma đã đỏ lên, Lâm Khả Tâm mới mở miệng: “Được rồi, Đỗ ma ma,

về sau chú ý đừng có để như vậy nữa, nếu để lời đó lọt vào tai Hoàng thượng, Bốn cung cũng không giữ được người!”

“Dạ! Tạ ơn nương nương! Tạ ơn nương nương!” Lâm Khả Tâm gật đầu, Đỗ ma ma mới đứng lên.

Nhưng mà, tâm tình vốn từng rất tốt, lại bị lời nói của Đỗ ma ma làm cho nhiễu loạn, hiện tại, sắc mặt Lâm Khả Tâm có chút khó coi: “Cái kẻ ở Trường Thu cung giờ ra sao?”

“Hồi bẩm nương nương, Nguyệt quý phi từ sau khi đẻ non, vẫn ốm yếu, hiện giờ gầy đi rất nhiều, biến thành một mỹ nhân đầy bệnh. Hoàng thượng vẫn qua đó mỗi ngày, nhưng mà dường như Nguyệt quý phi vẫn luôn canh cánh trong lòng, luôn ăn rất ít, nghe người ta nói, nàng ta giờ đây gầy đến mức chỉ còn da bọc xương.”

“Hừ! Cho dù hiện tại nàng ta chỉ còn bộ xương khô, Hoàng thượng cũng vẫn yêu!” Nghe xong lời kia, thanh âm của Lâm Khả Tâm không khỏi to lên, khiến Đỗ ma ma hoảng đến mức vội bước lên phía trước che miệng nàng lại.

“Nương nương yêu quý của ta a, lời này chỉ có thể lén lút nói, nếu để Hoàng thượng biết thì nguy a! Chẳng lẽ người đã quên kết cục của Chu mỹ nhân sao?”

Lời nói của Đỗ ma ma khiến Lâm Khả Tâm rung mình một cái.

Vị Chu mỹ nhân kia, bất quá chỉ nói xấu Nguyệt Lan Chi một câu, lại lọt vào tai Hoàn Nhan Liệt, nên bị hãm cắt lưỡi. Trước kia còn là một mỹ nhân tinh khiết như nước, hiện tại chẳng những thành người câm, còn bị đánh đến chân cũng tàn phế, chỉ có thể ở lãnh cung sống cuộc sống tạm bợ qua ngày, thực quá đáng thương.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới cái kẻ trong Trường Thu cung kia, trong lòng Lâm Khả Tâm không hiểu sao liền dâng lên một cỗ oán khí. Nguyệt Lan Chi bất quá chỉ mới tiến cung nửa năm, liền từ vị trí tài nữ thăng thành quý phi, tốc độ thăng cấp như vậy xưa nay chưa từng có.

Không chỉ như thế, Hoàn Nhan Liệt còn ban cho nàng Trường Thu cung-cung điện vốn chuyên dành riêng cho hoàng hậu, phần lớn thời gian trong tháng đều đến ở cùng nàng, cho nên nàng ta mới có thể tiến cung chưa bao lâu đã hoài thai.

Tuy rằng cuối cùng đứa nhỏ của Nguyệt Lan Chi không giữ được, nhưng sự sủng ái mà Hoàn Nhan Liệt dành cho nàng chỉ có hơn chứ không kém. Điều này khiến cho Đức phi từng nhận ân sủng một thời sao có thể chấp nhận, càng nói đến bao ánh mắt ngóng trông của nữ nhân chốn hậu cung đang ngày đêm mong ngóng Hoàng thượng.

Tại đây là chốn thịt nhiều sỏi ít, cháo nhiều ít tăng, bao khối thịt ngon lành nghĩ muốn bị sỏi ăn, bao chén cháo ngóng cầu sao cho có thể bị tăng uống ngay, nhưng mà vị Nguyệt Lan Chi kia, cố tình chiếm lấy Hoàn Nhan Liệt, tạt nước lạnh lên đám phi tần, điều này khiến nàng ta vô tình trở thành cái đinh trong mắt nữ nhân chốn hậu cung.

“Đáng đời! Bốn cung thấy, nàng ta để non bởi vì ngày thường tích nhiều oán giận cho nên mới không thể giữ được đứa nhỏ!”

“Hừ!” Đỗ ma ma thấy Lâm Khả Tâm càng nói càng hăng, liền kinh hồn táng đảm, vội vàng nhìn xem bốn phía, thấy không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nường nường, hiện tại nàng ta đang đặc thế, là thịt trong tim hoàng thượng, không động vào được, người đành nhẫn nhịn chút đi! Trong cung này, người hận nàng nhiều không xuể, ắt sẽ có người thu thập nàng ta, người cứ chăm sóc hai vị hoàng tử, cần chi chấp nhặt cùng nàng ta chứ!”

Đỗ ma ma nhắc đến hoàng tử, tâm tình Lâm Khả Tâm liền khá hẳn lên, nghĩ đến hai đứa con của mình, rồi nghĩ đến Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị, trên mặt Lâm Khả Tâm rõ cuộc hiện lên ý cười.

Dưới gối Hoàn Nhan Liệt có năm hài tử, riêng mình mình đã sinh hai đứa, cho nên mới được sắc phong Đức phi, đây là chuyện để Lâm Khả Tâm kiêu ngạo. Tuy rằng Hoàn Nhan Khang có chút ngỗ nghịch, nhưng Hoàn Nhan Nghị lại là một người hoàn mỹ, đây cũng là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của Thái tử.

Trong triều gồm ba luồng thế lực, văn quan chia làm hai luồng, quốc trưởng cầm đầu nhóm người ủng hộ Thái tử, còn thường tướng cầm đầu nhóm người ủng hộ cho con nàng- Hoàn Nhan Nghị.

Võ quan lấy Phượng Thương cầm đầu, số còn lại trung thành, tận tâm ủng hộ hoàng thượng. Ai có thể được Phượng Thương hỗ trợ, người đó chính là hoàng đế tương lai. Nhưng mà Phượng Thương lại tỏ vẻ trái phải không ưng, hiện tại lại đang là lúc cạnh tranh gay gắt nhất, điều này khiến Lâm Khả Tâm có chút lo lắng. Làm sao để mượn sức Phượng Thương, lại làm cách nào mới có thể khống chế hẳn, đây là vấn đề khiến Đức phi cùng Hoàng hậu đau đầu....

Trong Tĩnh Tâm điện, Lâm Khả Tâm nghĩ cách lôi kéo Phượng Thương, để hẳn chịu đứng dưới trướng con mình, còn Mộ Dung Thất Thất lại bị Hoàn Nhan Bảo Châu đưa bên hồ Nhật Nguyệt.

“Thế nào? Nơi này của chúng ta đẹp hơn Tây Kỳ chứ!” Hoàn Nhan Bảo Châu vẫn như trước nâng cằm kiêu ngạo, tựa như một con khổng tước kiêu căng, thủy chung không thèm liếc mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất. “Ân.” Mộ Dung Thất Thất hé ra cái mặt than, gật gật đầu, không nói đúng, cũng không bảo sai.

Tuy rằng chỉ mới vào đông, còn chưa có tuyết rơi nhưng hồ nước lại lạnh đến dị thường, trên mặt hồ tản ra từng trận hàn khí. Mộ Dung Thất Thất không biết Hoàn Nhan Bảo Châu dẫn mình đến chỗ này làm cái gì, nhưng mà chỉ cần nhìn sắc mặt của đám nữ nhân chung quanh, nhất định chẳng có gì tốt, cho nên đã sớm nâng cao cảnh giác, chuẩn bị tiếp chiêu.

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất giống như khúc gỗ, Hoàn Nhan Bảo Châu nghĩ hoài không ra, vì sao Phượng Thương lại thích Mộ Dung Thất Thất? Không chỉ riêng nàng không hiểu, ngay cả Mục Vũ Điệp cùng Dư Thi Thi cũng không hiểu, vì sao gu của Phượng Thương lại “đặc biệt” đến vậy.

Bất quá, người đầu tiên mở miệng hỏi khó Mộ Dung Thất Thất, không phải Hoàn Nhan Bảo Châu mà là Thái tử phi Dư Thi Thi.

“Sơn thủy của Tây Kỳ nhất định tốt lắm, cho nên mới dưỡng công chúa thành yêu kiều* như vậy, ngay cả Vương gia đối với công chúa cũng chẳng giống người thường. Chính là, bốn cung có một câu không biết có nên nói ra hay không....” (*còn có nghĩa là yếu ớt, ý là ám chỉ 77 vô dụng)

Người đã mở mồm, có thể không cho người thả rắm sao? Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ trong lòng, trên mặt lại tỏ vẻ kính cẩn nghe theo, cười nói: “Thỉnh thái tử nương nương chỉ giáo.”

“Vương gia văn võ song toàn, là anh hùng tiếng tăm lẫy lừng của Bắc Chu, nhưng mà, công chúa cái gì cũng không biết, nếu chuyện này truyền ra, không biết sẽ có bao nhiêu người bất bình thay vương gia. Tuy rằng nữ tử không có tài mới là đức, nhưng mà ít nhất cũng phải biết những điều cơ bản, nếu không, khi nam nhân gặp người mới, sẽ dễ dàng quên người cũ.”

Nguyên lai là nói cái này? Mộ Dung Thất Thất thầm cười lạnh trong lòng, trên mặt lại càng tỏ vẻ cung kính: “Thái tử phi nương nương nói rất đúng, nhưng mà bốn cung càng thích chuyện nữ công cùng lo gia vụ. Bốn cung cảm thấy, nếu suy bụng ta ra bụng người, chung quy chỉ rước lấy

thiệt. Vô luận sau này vương gia có đối với ta như thế nào, bốn cung nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối với chàng, tuyệt đối sẽ không để người trong vương phủ, tâm lại bay nơi khác, nhất tâm nhị dụng* a....”(*một tâm nghĩ hai chuyện)

Lời này của Mộ Dung Thất Thất giống như một cái tát hung hăng vả vào mặt Dư Thi Thi, lập tức, sắc mặt Dư Thi Thi trở nên thực thối.

Nàng nói vậy là có ý gì? Cái gì gọi là nhất tâm nhị dụng, cái gì gọi là người một nơi tâm một nẻo? Rốt cuộc nàng biết cái gì? Hay là nghe nói gì đó? Tại sao lại hiểu rõ lòng mình....

Trên mặt Dư Thi Thi xanh xanh hồng hồng một trận, đứng ngây một chỗ, nói tiếp cũng không nên, buồn không lên tiếng cũng chẳng thể, đành phải xấu hổ cười cười.

Tin đồn về Dư Thi Thi cùng Phượng Thương, đều được đám thiếu nữ ở nơi này nghe qua, tuy rằng không có chứng cứ, nhưng cứ nhìn biểu hiện của Dư Thi Thi ở yến hội là hiểu rõ, tất cả mọi người đều không ngu ngốc, vừa nghe Mộ Dung Thất Thất nói vậy, đám thiếu nữ liền che miệng “hihi” mà cười.

Đặc biệt là Hoàn Nhan Bảo Châu, nàng ta cười đến run rẩy cả người. Nàng đã sớm biết “tâm địa bướm hoa” của Dư Thi Thi, nhưng do ngại thân phận của đối phương nên khó mở miệng. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất ngấm ngầm chửi người, khiến Dư Thi Thi “khó xử”, Hoàn Nhan Bảo Châu tự nhiên cao hứng.

Ai cũng biết Dư Thi Thi cùng Phượng Thương từng có hôn ước, nhưng trước lúc hai người đại hôn, Dư Thi Thi đột nhiên đổi ý, gả cho Thái tử Hoàn Nhan Hồng, ôm cây đại thụ mang danh Thái tử, nhanh chóng biến thành Thái tử phi.

Từ sau khi bị Dư Thi Thi từ hôn, Phượng Thương vẫn liên tục gặp vận rủi, liên tục tám năm đều “ngày trước cưới, ngày sau tang”, vị trí Nam Lân vương phi như là bị nguyên rủa, khiến cho những nữ nhân ái mộ Phượng Thương đều chỉ dám nhìn chứ chẳng dám nhận vị trí Vương phi kia.

Rất nhiều người đều cho rằng “vận mệnh bi thảm” của Phượng Thương là do Dư Thi Thi tạo nên, bởi vì nàng từ hôn, nên mới phá hỏng nhân duyên của Phượng Thương, mới khiến hôn nhân của Phượng Thương gặp nhiều bất trắc như vậy. Cho nên, mỗi khi cung đình tụ hội, tới bây giờ đều chẳng ai thèm để ý đến vị Thái tử phi này, trong giới thượng lưu, nàng chẳng thể quen thân với bất kỳ nữ nhân nào cả.

Thái tử phi của một quốc gia lại bị công chúa hòa thân của nước khác trêu tức trước mặt mọi người, còn bị nhiều người cười chê như vậy, Dư Thi Thi càng nghĩ càng tức.

Nhưng nàng là Thái tử phi, tương lai là quốc gia chi mẫu, phải giữ gìn hình ảnh khoan dung độ lượng của mình, cho nên cứ như trước vờ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng lại hận chết Mộ Dung Thất Thất, hận nàng sao lại nói ra điểm yếu của mình trước mặt mọi người, khiến mình trở thành trò cười cho bọn họ!

Tuy rằng Thái tử phi méo mồm, bị nhiều người chế giễu, nhưng cũng có người giúp nàng. Người mở miệng không ai khác chính là Mục Vũ Điệp, cũng là gái già mãi chờ Phượng Thương. Nữ nhân này, nhìn văn văn tĩnh tĩnh, nhưng những lời nói ra, đều mang theo gai nhọn.

“Công chúa hiền lành như vậy, là phúc khí của vương gia, khó trách vương gia lại si tình với người, chẳng để người khác lọt vào mắt. Đặc biệt là một câu “Mặc cho nhục thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước” kia thật sự khiến người người hâm mộ!” Mục Vũ Điệp giải vây cho mình, khiến Thái tử phi không nhận được cảm kích nhìn nàng một cái. Mà lời nói

của Mục Vũ Điệp, đem tầm mắt của chúng thiếu nữ vừa rồi còn cười nhạo Dư Thi Thi chuyển lên trên người Mộ Dung Thất Thất.

Hoàn Nhan Bảo Châu lúc này cười rực rỡ nhất, hiện tại trở mặt cũng nhân nhất, mới vừa rồi còn là xuân phong tháng ba, hiện tại là gió lạnh tháng chạp.

Chỉ một câu nói, Mục Vũ Điệp thấy vẫn chưa đủ, nàng liền đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, cẩn thận đánh giá áo choàng màu xanh nhạt trên người Mộ Dung Thất Thất một phen. Tấm áo choàng này đã thu hút sự chú ý của Mục Vũ Điệp từ lúc này, hiện tại nhìn gần, Mục Vũ Điệp chẳng những kinh ngạc, mà còn hâm mộ, ghen tị cùng hận.

“Áo choàng này, thực tình xảo. Nhất định xuất từ tay danh gia!”

Áo choàng của Mộ Dung Thất Thất có màu xanh nhạt, mặt trên là những sợi tơ vàng ôm lấy bốn cánh cỏ may mắn, lạo cỏ bốn là này, là một thứ rất rất mới lạ, chưa ai gặp qua, cho nên mới khiến mọi người thấy mà kinh ngạc, cách thêu cũng khiến người ta thấy kỳ lạ, chỉ cần người mặc vừa thoáng động, liền tựa như nắng mặt trời, ánh lên lóng lánh.

“Đây là áo choàng mới của Tuyệt Sắc phường, Vương gia đã đặt mua từ lâu.” Mộ Dung Thất Thất giải thích rõ ràng, khiến cho tất cả mọi người đều hiểu rõ giá trị của áo choàng này.

Tuyệt sắc phường cùng Thông bảo trai chính là nơi mà các nữ nhân thích nhất ở thế giới này. Tuy rằng Thông bảo trai đã có chi nhánh ở Bắc Chu, nhưng Tuyệt Sắc phường vẫn chưa có. Nói vậy, quần áo này chắc đã được Phượng Thương chuẩn bị sẵn từ lúc ở Tây Kỳ.

“Loại lá cây này là loại gì vậy? Ta chưa từng nhìn thấy!” Mục Vũ Điệp chỉ vào cỏ bốn lá trên áo choàng của Mộ Dung Thất Thất.

“À, đây là cỏ bốn lá, còn được gọi là cỏ may mắn. Trong mười vạn cây cỏ ba lá, chỉ có một cây cỏ bốn lá. Theo truyền thuyết, người nào có thể tìm thấy cỏ bốn lá, sẽ có được hạnh phúc.”

Thanh âm của Mộ Dung Thất Thất như nước suối róc rách chảy, dễ nghe, động lòng người. Nhờ sự giải thích của nàng, mọi người lại có kiến thức thêm về cỏ bốn lá, càng cảm thấy cỏ bốn lá là một loại cây đặc biệt.

“Cái này, công chúa nghe từ đâu a?” Mục Vũ Điệp vốn tự xưng là tài nữ, là nữ tử tài hoa nhất trong đám người ở nơi đây, cho nên sẽ không dễ dàng bị mấy lời của Mộ Dung Thất Thất lừa gạt.

“Chương quỳ của Tuyệt Sắc phường đã nói vậy với Vương gia, sau đó vương gia đã nói với ta.”

Nhắc tới Phượng Thương, khuôn mặt vui vẻ của Mộ Dung Thất Thất đỏ bừng, trong mắt ngập tràn hương vị hạnh phúc, khiến Mục Vũ Điệp nhìn thấy mà như bị kim đâm vào tim. Nhưng dường như Mộ Dung Thất Thất đang cố ý, ánh mắt nàng ta thì thoảng lại liếc qua Mục Vũ Điệp, điều này khiến Mục Vũ Điệp không thoải mái trong lòng, nhưng cũng chẳng làm gì được đối phương.

“Vương gia thật đối tốt với công chúa!” Mục Vũ Điệp ngượng ngùng cười. Thầm hít sâu một hơi, cũng đồng thời an ủi mình, bất quá chỉ là một tiện nhân, không nên chấp nhặt cùng nàng! Không thể để nàng khiêu khích thành công!

“Ừ.” Mộ Dung Thất Thất tiếp tục gật đầu, tỏ vẻ nữ nhân ngượng ngùng, khiến cho Mục Vũ Điệp đang cố tiết chế cũng tức giận đến nghiến răng ken két.

Vẻ mặt đau khổ của Mục Vũ Điệp lọt vào mắt Mộ Dung Thất Thất, khiến tâm tình nàng vô cùng tốt.

Bất quá chỉ là một lão bà, còn muốn làm gì cơ chứ? Mặc kệ trước kia người có quan hệ gì với Phượng Thương, mặc kệ xuất thân của người, mặc kệ người tài hoa ra sao, hiện tại có ta ở đây, ta liền đập chết hết lũ ruồi bọ các người! Càng không cần phải nói đến lão bà như người.

Mộ Dung Thất Thất ác độc quy cho Mục Vũ Điệp mới hai mươi tuổi là một “lão bà”, nếu Mục Vũ Điệp biết ý nghĩ trong lòng Mộ Dung Thất Thất, biết rằng mình xinh đẹp như hoa thế này, lại bị xem là lão bà, nhất định sẽ tức giận đến thổ huyết....

“Nghe chương quỳ của Tuyệt Sắc phường nói, Quang Hoa công tử dự định cuối năm nay sẽ mở một chi nhánh ở Bắc Chu, đến lúc đó sẽ có rất nhiều áo choàng xinh đẹp như vậy.” Đến lúc này mà Mộ Dung Thất Thất cũng không quên tuyên truyền cho Tuyệt Sắc phường nhà mình.

Quả nhiên, nghe nàng nói rằng Tuyệt Sắc phường sẽ mở chi nhánh ở Bắc Chu, tâm của đám nữ nhân kia đều nhảy nhót vui vẻ. “Khi nào mở, người biết không?” Hoàn Nhan Bảo Châu kích động nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất.

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ “Công chúa, người làm ta đau!” Mộ Dung Thất Thất nhăn mày, Hoàn Nhan Bảo Châu bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ rằng Mộ Dung Thất Thất thực quá éo lá yếu đuối, càng thêm khinh thường.

Đến lúc Hoàn Nhan Bảo Châu buông ra, Mộ Dung Thất Thất cười nhàn nhạt: “Cụ thể, ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói rằng khoảng cuối năm nay, cũng có thể sang đầu năm sau.”

Thời điểm càng mơ hồ, càng khiến mọi người nghĩ muốn. Hôm nay nói những điều này cho đám tiểu thư quý tộc này, để các nàng truyền ra ngoài, bảo rằng không bao lâu sau Tuyệt Sắc phường sẽ được mở ở Bắc Chu, đợi đến lúc khai trương, ắt hẳn nàng có thể kiếm vàng đầy túi.

Trong lúc nhất thời, chúng nữ đều đắm chìm trong ảo tưởng về những bộ y phục xinh đẹp của Tuyệt Sắc phường

Trước kia, khi Thông bảo trai khai trương ở Bắc Chu quốc, thực phi thường náo nhiệt, bởi có quá nhiều người, chương quỳ Phương Quỳ không thể không dùng phương thức đấu giá để bán trang sức, kết quả, toàn bộ trang sức đều bán hết, hơn nữa giá cả còn vượt xa mức dự kiến.

Trang sức này, không cần nói đến việc nó vốn được làm từ vật liệu quý giá, chỉ riêng thiết kế tinh xảo đã đủ khiến cho người ta yêu thích không buông tay, ngắm hoài không thấy chán.

Chỉ tiếc những trang sức được bán đấu giá ngày hôm đó, một bộ bị Phương Thương mua đi, chính là “Hoa thu” mà Mộ Dung Thất Thất đã đeo lúc trước. Còn bộ “Nguyệt sơ” lại bị Hoàn Nhan Liệt chiếm lấy, đem tặng cho Quý phi Nguyệt Lan Chi.

“Hoa thu”. Vừa nghĩ tới “Hoa thu”, Hoàn Nhan Bảo Châu lại thấy buồn bực.

Bộ trang sức kia vốn bị nàng nhìn trúng trước, nhưng chưa kịp hô giá, đã trực tiếp bị thủ hạ của Phương Thương mua đi, sau đó thế nhưng lại đưa cho Mộ Dung Thất Thất, khiến nàng ta nổi bần bật trong cung yến ở Tây Kỳ quốc, trang sức tốt như vậy cứ thế mà bị lãng phí!

Nghĩ vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu trực tiếp hỏi Mộ Dung Thất Thất :”Sao hôm nay người không đeo “Hoa thu” vậy?”

Nàng hỏi như vậy, mới khiến đám người kia biết được bộ trang sức kia đã thuộc về Mộ Dung Thất Thất, nhất thời ánh mắt của các nàng đều “hâm mộ, ghe tị, hận” đến đỏ mắt. Trang sức của Thông bảo trai vốn nổi tiếng trên thiên hạ, vô cùng quý giá, Mộ Dung Thất Thất nàng có tài đức gì mà có thể đeo “Hoa thu” do chính tay Quang Hoa công tử thiết kế?!

“Vương gia bảo, “Hoa thu” quá nặng, đeo trong thời gian dài, không tốt.” Mọi chuyện liên quan đến mình đều được Mộ Dung Thất Thất đổ hết lên trên đầu Phượng Thương, dù sao cũng chẳng ai dám đối chứng với hắn, vô luận nàng nói như thế nào, cũng chẳng cần lo.

Hôm nay Mộ Dung Thất Thất ăn mặc phi thường thanh bạch, tất cả trang sức đều được làm từ đá phù dung, khéo léo nhưng không mất đi nét thanh lịch. Nhưng mà phù dung thạch này, không ai biết, cho nên cũng không cho rằng nó là vật hiếm lạ, cũng không thể khiến bọn họ nổi lòng ham muốn.

Nếu các nàng biết trước được, sau đó không lâu, Thông bảo trai sẽ không tiếp tục bán bốn bộ trang sức “Quốc sắc thiên hương” được làm từ phù dung thạch- thứ mà các nàng từng chẳng để vào mắt, chắc chắn hiện tại bọn họ sẽ lột sạch toàn bộ trên người Mộ Dung Thất Thất xuống chiếm cho riêng mình.

Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất dung mạo bình thường, năng lực bình thường, lại chỉ là công chúa hòa thân do Tây Kỳ quốc đưa đến, nhưng nàng cứ mở miệng là liền “vương gia....” này nọ, khiến cho ánh mắt của những nữ tử ở nơi đây- vốn có hảo cảm với Phượng Thương, vốn luôn mơ về vị trí Nam Lan vương phi, nhìn nàng càng lúc càng oán hận.

Toàn bộ những ánh mắt oán giận kia đều chĩa về phía Mộ Dung Thất Thất, nàng nhìn thấy, cũng ghi nhớ những khuôn mặt nà . Nhưng mà, sao còn chưa ai động thủ a? Đã chạy đến một nơi xa đến thế này, ắt hẳn có người cũng không kiềm chế được nữa đi!

Lại đi thêm hai bước, trước mặt mọi người xuất hiện một cây cầu đó, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp liếc nhau một cái, trao đổi ý nghĩ với nhau, sau đó Hoàn Nhan Bảo Châu đi đến chỗ cây cầu trước.

“Cá chép găm, trời này lại có cá chép găm! Trữ Nhi, đi lấy thức ăn cho cá đến! Vịnh Nhi, lấy vọt đến! Bốn cung muốn đích thân bắt vài con cá, mở

một tiệc nướng cá, tẩy trần cho Chiêu Dương công chúa!”

Hoàn Nhan Bảo Châu lo việc phân phó, Mục Vũ Điệp đứng một bên hỗ trợ. Hai nữ nhân, lúc trước khi có Phượng Thương, xem nhau là địch nhân mà đối đãi, hiện tại muốn đối phó với Mộ Dung Thất Thất, lại liên thủ thành chiến hữu.

Dư Thi Thi vờ như không biết gì hết, sai người qua bên tiểu đình bày hỏa lò cùng thắp lông, lại sai người chuẩn bị trà cùng điểm tâm. Những người khác vờ như không hiểu mọi chuyện, đều vây quanh bên người Hoàn Nhan Bảo Châu, hỗ trợ nàng. Giả vờ, Mộ Dung Thất Thất cũng vờ ngây ngốc chờ xem một vở kịch.

“Thất Thất, bốn cung có thể gọi người như vậy không? Người tới xem, hiện tại cứ nhiên còn có cá chép gấm, thật sự rất kỳ quái! Chắc chắn là do chúng biết người tới, cho nên mới đến hoan nghênh người!” Hoàn Nhan Bảo Châu chỉ vào mặt hồ, gọi Mộ Dung Thất Thất qua đó.

Một tiếng “Thất Thất” kia khiến cho Mộ Dung Thất Thất có chút “thụ sủng nhược kinh”. Vừa nghe nói trong trời đông giá rét này lại có cá, Mộ Dung Thất Thất lập tức “hưng trí bừng bừng” bước qua chỗ cầu, “Ở nơi nào? Ở đâu vậy a?”

“Ở chỗ này nè! Công chúa mau đến xem!”

Biết Hoàn Nhan Bảo Châu muốn chinh Mộ Dung Thất Thất, những người khác mau chóng tránh xa, tạo thành một con đường, để Mộ Dung Thất Thất bước lên trên cầu.

“Chỗ nào a?” Mộ Dung Thất Thất vừa tò mò nhìn xung quanh, vừa thầm cười lạnh trong lòng. Trong hồ này làm sao có thể có cá? Đến một mảnh vây cá còn chẳng có nữa là! Các nàng dụ nàng đến, không phải muốn vớt nàng xuống hồ đấy chứ?

“Công chúa, thức ăn cho cá đến đây!” Đúng lúc này, nha hoàn bên người Hoàn Nhan Bảo Châu- Trữ Nhi mang một hộp thức ăn cho cá thật lớn đến đây, mà cái gọi là thức ăn cho cá, thế nhưng là một đám giun lúc nhúc. Bất quá, những nữ nhân này tựa như đã quen, một chút sợ hãi cũng chẳng có, ngược lại đều cười cười nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, giống như đang đợi kết cục của nàng.

“Giun, sâu....” Mộ Dung Thất Thất che miệng, nhìn đám giun kia, suýt chút nữa thì buồn nôn, trên mặt là vẻ sợ hãi không che giấu được, khiến đám nữ nhân nhìn thấy mà đặc ý. Ngày thường các nàng đều dùng giun câu cá, nên nhìn hoài cũng chẳng lạ, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất đã lớn vậy còn sợ giun, thực sự buồn cười!

Cũng không biết là Vũ nhi cố ý hay là như thế nào. Nàng ta đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, đập một cước vào khoảng không, hộp thức ăn cho cá trực tiếp ném về phía Mộ Dung Thất Thất.

“A! Đừng mà—” Mộ Dung Thất Thất hoảng sợ, giống như nhìn thấy đám giun động đến bên người, bị dọa đến không điều khiển được đôi chân, cứ lui về phía sau. Mới lùi được vài bước, đã có người đặt chân ở sau lưng nàng, muốn gạt nàng ngã. Nếu trực tiếp té xuống cái đầu đá này, không trợ tay, cũng bị chấn động não. Nếu chệch hướng một chút, vậy liền trực tiếp lọt xuống nước đi!

Hừ! Thật sự là kẻ sách tốt a! Mộ Dung Thất Thất không chút khách khí, dẫm mạnh một cước lên chân đối phương, một tiếng “răng rắc” vang lên, chột nghe tiếng hét chói tai của Mục Vũ Diệp. Mà Mộ Dung Thất Thất lại hướng về phía ngược lại, tránh xa vị trí nguy hiểm, hướng về phía Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Diệp.

Khi đám giun bay đến trước mặt, vừa đúng lúc Mục Vũ Diệp đang há miệng, cứ thế nuốt vào năm sáu con giun “ọe”, Mục Vũ Diệp quên đi đau

đón trên chân, lập tức hướng về phía thành cầu nôn mưa, mà khi nàng xoay người, lại vừa vận động phải Hoàn Nhan Bảo Châu.

Không đợi mọi người bắt kịp mọi chuyện, Hoàn Nhan Bảo Châu đã “bùm” một tiếng, bị Mục Vũ Điệp đẩy rớt xuống hồ.

“A! Công chúa, công chúa! Người đâu! Mau cứu người a! Công chúa rơi vào trong hồ!” Trữ Nhi là người đầu tiên phản ứng, vội vàng kêu lên.

Còn Mục Vũ Điệp thấy mình làm công chúa rớt xuống hồ, sợ tới mức quên nôn mưa, cũng quên mất mình đã nuốt mấy con sâu kia xuống, càng quên việc chân mình còn đau, lập tức vươn tay, nghĩ muốn kéo Hoàn Nhan Bảo Châu lên: “Công chúa, bắt lấy tay ta! Bắt lấy tay ta!”

Mục Vũ Điệp hô to như vậy, khiến mọi người quỳnh quíu. Trời này mà rơi vào trong nước, đừng nói đến chuyện Hoàn Nhan Bảo Châu không biết bơi, cho dù nàng ta bơi tốt, cũng sẽ bị đông thành một khối.

“Cứu mạng a! Ta không biết bơi! Cứu mạng a!” Hoàn Nhan Bảo Châu vùng vẫy trong hồ nước băng lạnh, lạnh đến thấu xương, khiến cả người nàng đều đau nhức.

Nhìn thấy Mục Vũ Điệp vươn tay, Hoàn Nhan Bảo Châu cố gắng bắt lấy, nghĩ muốn nắm tay nàng, nhưng mỗi khi chạm được, nàng ta lại không chịu giữ, khiến nàng cứ ngã xuống nước, liên tục húp vài ngụm nước lạnh vào trong bụng.

Chết tiệt! Nhất định là nàng ta là cố ý!

Vừa nghĩ tới mình là bị Mục Vũ Điệp đẩy xuống nước, Hoàn Nhan Bảo Châu liền hận nghiêng răng nghiêng lợi cái kẻ liên tục hô “công chúa bắt lấy ta thần”. Diễn cho ai xem vậy? Rõ ràng là người đẩy ta xuống nước, hiện tại lại ra vẻ như vậy, thật không nghĩ tới người lại là kẻ ra tay ác độc nhất!

Chờ Mục Vũ Điệp vươn tay đến đó, Hoàn Nhan Bảo Châu hít một hơi thật sâu, dồn hết sức lực, cố gắng hướng lên trên, bắt được tay Mục Vũ Điệp.

“Ta bắt được công chúa! Mau tới hỗ trợ!” Mục Vũ Điệp thật cao hứng, vươn hai tay nắm lấy Hoàn Nhan Bảo Châu, nhưng không ngờ khi mọi người chạy lên lại động trúng cái chân bị thương của nàng. Lúc này, một trận đau nhức phát ra từ chân Mục Vũ Điệp, khiến nàng đau đến mặt đổi màu, nhịn không được phải buông tay.

Thấy Mục Vũ Điệp còn muốn “đùa giỡn” mình, Hoàn Nhan Bảo Châu cũng không thuận theo, gắt gao nắm chặt tay Mục Vũ Điệp, sau đó kéo nàng xuống hồ chung luôn.

“Đáng đời người, dám ám toán ta!” Hoàn Nhan Bảo Châu rớt xuống nước trước Mục Vũ Điệp, hiện tại đã gần như thích ứng được với dòng nước rét buốt, chỉ có Mục Vũ Điệp mới rớt xuống bị nước làm cho tê rần, thừa dịp nàng ta còn chưa kịp thích ứng, Hoàn Nhan Bảo Châu vươn tay nắm lấy cổ Mục Vũ Điệp, dìu nàng xuống nước: “Dám hại ta, tiện nhân! Dám hại bốn cung!”

Mục Vũ Điệp còn chưa hiểu vì sao lại vậy, đã bị Hoàn Nhan Bảo Châu ấn xuống nước, uống vài ngụm. Đợi đến lúc nàng hiểu được, đối phương đang “lấy oán trả ơn”, cơn tức của Mục Vũ Điệp cũng tới, nàng cầm lấy tóc của Hoàn Nhan Bảo Châu, cùng vật lộn dưới nước với nàng ta.

Lúc này, hiện trường phía trên càng thêm hỗn loạn. Riêng người bị gạt chân trên cầu- Mộ Dung Thất Thất, khi sắp ngã xuống mặt đất, liền được người đỡ lấy. Là nam nhân? Chỉ vừa kịp người thấy Long tiên hương trên người đối phương, Mộ Dung Thất Thất đã rơi vào trong lòng ngực người nọ.

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lần Đầu Tiên Hôn Trực Tiếp

Không đợi Mộ Dung Thất Thất đứng vững, người nọ đã một tay đẩy nàng ra.”Người xấu xí! Tránh ra!”

Người nói câu này, chính là Ngũ hoàng tử đương triều, nhi tử của Đức Phi – Hoàn Nhan Khang.

Thấy trên y phục đối phương có thêu phi long ba trảo, Mộ Dung Thất Thất đoán là thân phận của hãn nhất định là hoàng tử của Bắc Chu quốc. Đến khi hãn gọi mình là “Người xấu xí” , nàng cũng không có để ở trong lòng, chỉ nhẹ giọng nói tạ ơn xong, thì thối lui ra để xem cuộc vui.

Nữ nhân này không có tức giận sao? Điều này làm cho Hoàn Nhan Khang có chút kỳ quái, không nhìn được mà đem hai mắt nhìn nhiều một chút dung mạo xấu xí của Mộ Dung Thất Thất.

Hắn chẳng qua là hảo tâm thuận tay, đem nàng sắp ngã xuống mặt đất kéo dậy, nhưng sau khi nhìn thấy dung mạo nàng xong, thì thuận tiện tặng một câu”Người xấu xí” cho nàng, hắn vốn cho là nữ nhân này sẽ mang một bộ dáng khổ sở rưng rưng nước mắt, nhưng không nghĩ tới phản ứng của nàng lại rất bình tĩnh.

Hơn nữa, tựa hồ một chút không có kinh hoảng, cũng không hề khổ sở. Nữ nhân không phải là để ý nhất đến dung mạo của các nàng sao? Nhìn bộ dáng của nàng, lạ mặt vô cùng, nữ tử này là của nhà ai a? Cũng là có chút thú vị, có chút ý tứ!

“Ngũ đệ, công chúa và Mục tiểu thư rơi xuống nước rồi!” Dư Thi Thi vừa thấy Hoàn Nhan Khang, tựa như thấy”Cứu tinh” giống nhau, lập tức

tiến lên cầu trợ. Cũng cắt đứt hứng thú của Hoàn Nhan Khang đối với Mộ Dung Thất Thất.

Thấy Dư Thi Thi mở miệng, Hoàn Nhan Khang liền thay một gương mặt cột nhả , “Ồ, muốn tắm, cũng không như vậy a!”

Mặc dù ngoài miệng lời nói rất ác độc, nhưng Hoàn Nhan Khang lại không có xem náo nhiệt tiếp, lập tức giẫm phải mặt nước, phịch một cái nhảy tới trước mặt hai người kia, một tay bắt một người, là nắm lấy tóc của các nàng , đem các nàng nhấc lên, ném lên trên cây cầu đó, sau đó thì tung mình, nhảy đến trên cầu.

“Muội muội thật hăng hái a, lại cùng Mục tiểu thư đây chơi trò nghịch nước! Chẳng qua là, ngày hôm nay trời đông giá lạnh, các người không cảm thấy lạnh sao”

Nghe Hoàn Nhan Khang vừa nói như thế, Hoàn Nhan Bảo Châu quả thật cảm giác được lạnh, lập tức đánh hai đánh hắt xì, Ninh nhi cùng Vịnh Nhi bên cạnh cầm lấy hai cái thảm còn lại khoác cho nàng. Mà ở bên này, cũng có cung nhân tiến lên dùng thảm đem Mục Vũ Điệp đang lạnh run bao bọc lại.

Không nghĩ tới, chuyện này cứ như vậy mà xong —— trong lòng Mộ Dung Thất Thất có chút nhỏ nhen tiếc nuối. Dựa theo ý tưởng của nàng, ít nhất phải làm cho các nàng ở trong nước mà ngâm thêm một thời gian ngắn, không ngờ đúng lúc lại có một Trình Giảo Kim đi ra.

Về mặt của Mộ Dung Thất Thất ở trong mắt người khác, chính là “Sợ đến ngây người”. Dư Thi Thi quét mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất, thấy nàng như vậy, thì khẽ hừ một tiếng, rốt cuộc đúng là không còn dùng được , chỉ là như vậy, đã bị dọa sợ.

Ánh mắt khinh thường của Dư Thi Thi bị Mộ Dung Thất Thất thu hết vào mắt, khinh địch, là bắt đầu cho thất bại. Đây là nghĩa phụ từng dạy cho

nàng , hiện tại Dư Thi Thi đang phạm vào sai lầm này.

Bất quá, để cho các nàng hiểu lầm cũng tốt! Nàng cũng không có nhiều thời gian cùng những nữ nhân này tranh giành tình nhân như vậy, có thời gian, còn không bằng để nàng hảo hảo nghiên cứu một chút “Thiên Hạ Đệ nhất trang” này, đến lúc đó đem trang chủ ra chơi đùa, cũng rất tốt.

Về phần mới người vừa rồi, nguyên lai là Ngũ hoàng tử Hoàn Nhan Khang, khó trách hẳn lại gọi nàng”Người xấu xí” .

Nghe nói cả Bắc Chu quốc này, Ngũ hoàng tử cực kỳ yêu thích đồ vật đẹp, người xinh đẹp. Tất cả những thứ bình thường đơn giản, ở trong mắt hẳn chính là xấu. Lại càng không cần phải nói đến dung mạo hiện tại của Mộ Dung Thất Thất chẳng qua là thanh tú, nên dĩ nhiên là bị Hoàn Nhan Khang quy kết vào hàng ngũ “Người xấu xí”. Cái hoàng tử này, cũng là một cái cá biệt của Bắc Chu hoàng thất.

Bên hồ Nhật nguyệt đã xảy ra chuyện, thì không đầy một lát đã bị trình đến Thái Cực điện. Vừa nghe nói Mộ Dung Thất Thất ở nơi đó, Phượng Thương không còn kịp cùng Hoàn Nhan Liệt nói một tiếng nào nữa, đã lắc mình vọt tới.

Thấy Phượng Thương như vậy, hoàng hậu Lý Băng càng khẳng định đối với kết luận của mình phỏng đoán. Nam Lâm vương, quả nhiên thích hòa thân công chúa kia. Bằng không tại sao hẳn lại hôn bất thủ xá sau khi Mộ Dung Thất Thất đi, mà tâm tư dường như ở nơi khác vậy! Hiện tại gặp phải vấn đề, thì lo lắng của hẳn không giống như giả vờ.

Xem ra, anh hùng khó qua ải mỹ nhân những lời này không giả. Mặc dù Mộ Dung Thất Thất không phải là mỹ nhân, nhưng có thể có nói là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, ở trong mắt Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất so sánh với Tây Thi còn muốn đẹp hơn hàng ngàn lần vạn lần .

Như vậy xem ra, chuyện sẽ dễ làm hơn. Ở chỗ Lão thái thái đích thị là không chấp nhận Mộ Dung Thất Thất , nếu như nàng có thể giúp chuyện này, để cho Phượng Thương có thể ôm mỹ nhân về, nói không chừng Phượng Thương sẽ trợ giúp Hoàn Nhan Hồng củng cố ngôi vị hoàng đế.

Người nam nhân này, một khi chấp nhất một việc gì, thì nhất định sẽ làm được . Thay vì để cho hắn phải dựa vào năng lực chính mình mà đạt thành mong muốn, thì không bằng bán cho hắn ân tình, đến lúc đó cũng dễ nói điều kiện hơn.

Thái Tử Phi đang ở bên hồ nhật nguyệt, thấy Phượng Thương đi, thì Hoàn Nhan Hồng cũng chạy qua theo. Hắn mới sẽ không để cho Phượng Thương có cơ hội chung đụng một mình cùng Dư Thi Thi , nữ nhân này, cho dù hắn không thích, nhưng là của hắn, thì không thể để cho người khác đụng được. Cho dù phải phá hủy nàng, cũng chỉ có hắn mới có thể làm.

Lúc Phượng Thương chạy tới, bọn Mộ Dung Thất Thất đã chuyển dời đến Hoa Lan Điện cách gần nơi này. Cung nhân gác cửa lấy nước nóng hâm hập, cho Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp ngâm, còn Mộ Dung Thất Thất cùng Dư Thi Thi thì chờ ở phía ngoài.

Xảy ra chuyện như vậy, Dư Thi Thi trong lòng có chút lo lắng, rốt cuộc nên tìm lấy cơ gì, để giải vây cho mình. Dù sao, trong những người này nàng là Thái Tử Phi, lại nhiều tuổi nhất , hơn nữa Đức Phi cũng liên tục dận dò, làm cho nàng trông coi một chút, không nghĩ tới công chúa và cháu gái Thừa tướng đều bị rơi xuống nước rồi, hiện tại phải làm thế nào cho phải đây! Mặc dù Thừa tướng ủng hộ Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị, nhưng bên mặt ngoài, vẫn không muốn trở mặt với hắn. Nếu để cho người ta nói Thái Tử Phi nàng cố ý tìm cơ hội hại Mục Vũ Điệp, thì nàng quả thật khó biện minh.

Gả vào hoàng thất nhiều năm, chuyện điên đảo hắc bạch thị phi nàng đã thấy nhiều, chỉ cần liên quan đến vấn đề chánh trị, cho dù chỉ là chuyện nhỏ

như hạt đậu, nhưng cuối cùng cũng có thể bị nhuộm đậm mở rộng đến trình độ không thể lường được. Hiện tại Dư Thi Thi đã không có tâm tình để cười nhạo Mộ Dung Thất Thất nữa, nàng lo lắng chính là chuyện ngày hôm nay, có thể khiến cho Thừa tướng hiểu lầm, mà ảnh hưởng đến “Nghịệp lớn” của Hoàn Nhan hồng hay không?

Mộ Dung Thất Thất làm bộ như không nhìn thấy Dư Thi Thi khẩn trương, nàng cúi đầu, chơi đùa với ngón tay của mình. Hiện tại biết lo lắng sợ hãi rồi ư? Vậy mới vừa rồi tại sao lại đi? Dù sao, chuyện này cùng Mộ Dung Thất Thất nàng không có liên quan, nàng chỉ muốn xem thật kỹ vở kịch là được.

Mộ Dung Thất Thất một mình đùa giỡn ngón tay, khiến cho Hoàn Nhan Khang chú ý.

Mới vừa rồi kia tiếng gọi “Người xấu xí” không đem Mộ Dung Thất Thất khốc lóc, đã để cho Hoàn Nhan Khang rất kinh ngạc, ở trong ký ức của hắn, chỉ cần là cô bé, nghe được người khác nói mình là người xấu xí, cho dù không khốc, cũng sẽ ủy khuất, nhưng mà tiểu cô nương này hết lần này tới lần khác như không nghe thấy vậy, thật tốt để chơi đùa đây!

Hoàn Nhan Khang lần đầu tiên phát hiện cô gái “Đặc biệt” như vậy, cho nên cũng cùng đi theo đến Hoa Lan Điện, hiện tại thấy Mộ Dung Thất Thất chơi đùa ngón tay, hắn cũng tới bên người nàng, nhìn nàng chơi. Nhưng vừa nhìn, ánh mắt của Hoàn Nhan Khang liền di chuyển không ra. Cái “Người xấu xí” này, tại sao bàn tay lại xinh đẹp như vậy đây?

“Uy, người xấu xí, tay của người rất xinh đẹp!”

Hoàn Nhan Khang cũng bất quá mới mười bảy mười tám tuổi, một thân áo choàng màu bạc, mắt hẹp dài, lông mày dài, cùng Hoàn Nhan Hồng có chút giống, nhưng không có vẻ trầm ổn của Hoàn Nhan Hồng, ngược lại nhiều hơn một chút ít tuấn lãng, cùng bất cần đời, toàn thân quý khí, giở tay

nhắc chân, đều có một chút mùi vị xấu xa, hơn nữa khóe miệng kia luôn treo nụ cười bồn chồn, vừa nhìn cũng biết đó là một hoàng tử bị chiều hư.

“Phải không?” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, cười ngọt ngào, “Từng có người cũng nói như vậy quá!”

“A? Là ai?” Thấy có người cùng mình có đồng dạng “Tiêu chuẩn thẩm mỹ” , Hoàn Nhan Khang lập tức háng hái lên, rất có muốn biết người nọ, muốn cùng đối phương tỷ thí một chút đối với sự hiểu biết về “Mĩ”.

“Là ——” Mộ Dung Thất Thất còn chưa nói hết, đã rơi vào trong một cái ôm quen thuộc, mà bên người nàng Hoàn Nhan Khang, lại bị người náo đó đánh bay đi.

“Khanh Khanh, nàng không sao chứ!” Phượng Thương vội vàng kiểm tra Mộ Dung Thất Thất từ trên xuống dưới, phát hiện nàng không có bị thương, mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia, Hoàn Nhan Khang nhận thấy được sát ý, vội vàng tung mình trốn đi, chờ đứng vững, mới nhìn thấy Phượng Thương.

“Biểu ca, người muốn mưu sát ta a!” Hoàn Nhan Khang lập tức khoa trương kêu lên. Bất quá, trên mặt hắc ca hừng hực hơn. Hoàn Nhan Khang cho tới bây giờ cũng muốn giỏi hơn Phượng Thương, thấy Phượng Thương trở lại, Hoàn Nhan Khang lập tức tiến lên, muốn cho hắc ca một cái ôm thật lớn.

“Dừng ——” còn chưa tới trước mặt Phượng Thương, đã bị Mộ Dung Thất Thất hô ngừng, Hoàn Nhan Khang lúc này mới phát hiện tư thế của Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương rất mập mờ, vô cùng mập mờ! Mộ Dung Thất Thất cả người đều ở trong ngực Phượng Thương, tình cảnh như thế, Hoàn Nhan Khang chưa từng nhìn thấy, lập tức cái cảm suýt chút đã rớt trên mặt đất.

“Ngũ điện hạ, ngài có ham mê không bình thường, có thể, đó là lựa chọn tự do của ngài. Nhưng mà, ngài đừng có lây nhiễm Vương gia nhà ta a! Nếu không để ngoại nhân thấy, còn tưởng rằng Vương gia nhà ta bị đồng tính, vậy làm sao mà được chứ!”

Tiếng nói của Mộ Dung Thất Thất, ngọt ngào, trong trẻo, nghe thấy khiến lòng người mềm nhũn, ngứa ngứa. Nhưng mà nàng lại nói ra lời nói tức chết người! Hoàn Nhan Khang hiểu Mộ Dung Thất Thất đang đùa giỡn mình, nói hấn bị đồng tính, cái này Hoàn Nhan Khang đã bị chọc tức!

“Ai nói ! Ta mới không phải đồng tính! Ta thích nữ nhân! Nữ nhân, người nghe hiểu không đó, người xấu xí!”

Hoàn Nhan Khang dùng “Người xấu xí” để hình dung Mộ Dung Thất Thất, khiến cho sắc mặt Phượng Thương trầm xuống, “Hoàn Nhan Khang, người nói ai là người xấu xí?”

“Ta nói chính là ——” Hoàn Nhan Khang đột nhiên dừng lại, nhìn một chút Mộ Dung Thất Thất, lại nhìn một chút Phượng Thương, bộ dáng hấn như bừng tỉnh đại ngộ, “Biểu ca, nàng chính là hòa thân công chúa? Chính là nữ tử thần bí bị người giấu ở Thính Tùng Lâu? Hơn nữa người vì nàng mà cùng Hoàng tổ mẫu đối kháng, còn muốn nộp Hồ Phù lên – Mộ Dung Thất Thất? !”

“Không sai, chính là Bổn cung. Mới vừa rồi đa tạ điện hạ xuất thủ tương trợ, cảm ơn!”

Mộ Dung Thất Thất hướng Hoàn Nhan Khang hành lễ, không ngờ còn không có động, Hoàn Nhan Khang đã mau chóng tránh ra, còn vừa khoát tay nói, “Không không không, ta mới không cần người hành lễ! Sau này người chính là biểu tẩu rồi, để biểu tẩu hành lễ cho ta, sẽ làm ta giảm thọ , tiểu gia mới không cần!”

Hoàn Nhan Khang dùng “Biểu tấu” để gọi Mộ Dung Thất Thất, sắc mặt Phượng Thương cuối cùng dễ nhìn chút ít, không hề so đo với hắc tiệp “Người xấu xí” mới gọi vừa rồi. Thấy sắc mặt Phượng Thương chuyển biến tốt đẹp, Hoàn Nhan Khang mới thở phào nhẹ nhõm. Phù phù, nguy hiểm thật a! Nếu như hắc sớm biết thân phận của Mộ Dung Thất Thất, cũng sẽ không chọc cho biểu ca sinh khí !

Thấy Hoàn Nhan Khang bộ dáng thoải mái, Mộ Dung Thất Thất không nhìn được nghĩ trên cợt hắc tiếp, mới vừa rồi hắc mở miệng là “Người xấu xí”, nàng không có so đo, cũng không tỏ vẻ nàng không tức giận, dù sao không có một người nào, không có một cô bé nào thích bị gọi như vậy.

Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thất Thất hướng Hoàn Nhan Khang cười một tiếng, tiếng cười này, ngọt giống như hoa xuân, nhưng mà Hoàn Nhan Khang lại nhạy cảm nhận thấy được bên trong có mùi vị âm mưu, trong lòng chuông cảnh báo run lên. Cô gái này, lúc trước cũng không bày ra thân phận của mình, hại hắc suýt nữa bị biểu ca đánh bay, hiện tại nàng lại muốn chơi trò gì?

“Điện hạ mới vừa rồi không phải muốn biết còn có ai khen qua tay của ta xinh đẹp sao? Đó chính là Vương gia a! Ta cùng Vương gia lần đầu tiên gặp mặt, Vương gia đã nói tay của ta rất đẹp.” Mộ Dung Thất Thất vươn hai tay ra, hướng Hoàn Nhan Khang biểu diễn mình bàn tay bạch ngọc nhỏ bé.

Thật xinh đẹp a! Thấy hai tay của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang bị một trận ngây người. Tay xinh đẹp như vậy, hắc là lần đầu tiên nhìn thấy! Thật không biết sờ lên sẽ là cảm giác gì. Không đợi ảo tưởng của Hoàn Nhan Khang kết thúc, một trận chưởng phong chạm mặt mà đến. Nguy hiểm! Hoàn Nhan Khang trong lòng hô to không tốt, mau tránh ra, nhưng vẫn chậm một nhịp, cuối cùng phải đặt mông ngã trên mặt đất, đau một trận khiến hắc nhe răng.

Sau một khắc, tay của Mộ Dung Thất Thất đã đến trong lòng bàn tay của Phượng Thương, hắn tự mình đem tay Mộ Dung Thất Thất giấu vào trong ống tay áo, không để cho Hoàn Nhan Khang nhìn thêm một cái nào.

“Người cố ý !” Làm trò nhiều người như vậy, bị Phượng Thương đẩy ngã trên mặt đất, sắc mặt của Hoàn Nhan Khang trở nên rất thối. Hắn cuối cùng cũng hiểu, Mộ Dung Thất Thất là cố ý làm như vậy , mục đích chính vì vén lên mâu thuẫn giữa hắn và Phượng Thương, đúng, nữ nhân này chính là nghĩ như vậy!

“Mới vừa rồi, điện hạ không phải là mở miệng ra là gọi ta người xấu xí sao? Chẳng lẽ điện hạ không biết, lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển sao? Bản tính của ta, những thứ khác đều tốt, chỉ có ánh mắt là nhỏ nhất. Người nào đắc tội ta, ai khi dễ ta, ta đều nhớ được rõ ràng. Điện hạ, ta có tên, không phải gọi là kẻ xấu xí, lần sau điện hạ vẫn không lễ phép như vậy, thì ta đây ——”

“Người muốn làm sao!” Hoàn Nhan Khang đứng lên, xoa xoa cái mông, Phượng Thương hạ thủ cũng quá ác rồi, không phải chỉ là kẻ xấu xí thôi sao! Thế nhưng lại đối với hắn xuất thủ, quá không có suy nghĩ rồi!

“Ta đây sẽ tìm Vương gia hỗ trợ!”

Mộ Dung Thất Thất đem Phượng Thương mang ra, Hoàn Nhan Khang hoàn toàn không có biện pháp. Mới vừa rồi ánh mắt Phượng Thương giống như dao găm vậy, nếu quả thật là dao găm, sợ rằng hiện tại đã đem ánh mắt của hắn khoét xuống rồi. Hoàn Nhan Khang lúc trước chẳng qua là nghe nói Phượng Thương cứng chiu Mộ Dung Thất Thất đến lợi hại, không nghĩ tới thật đúng là đem nàng cứng chiu lên tận trời.

Chẳng qua là, tham muốn giữ lấy của biểu ca cũng quá mạnh đi! Hắn bất quá là nhìn thoáng qua, một cái mà thôi, có cần thiết động sát khí không!

Hoàn Nhan Khang không phải người ngu, Phượng Thương quan tâm Mộ Dung Thất Thất như vậy, hẳn đều thấy nhất thanh nhị sở.

Cái này, Hoàn Nhan Khang trong lòng đã quyết định chú ý, sau này không thể gây chuyện với Mộ Dung Thất Thất được.

Nếu Mộ Dung Thất Thất là trái tim trên người Phượng Thương, thì hẳn chỉ cần làm cho Mộ Dung Thất Thất vui vẻ, thì Phượng Thương biểu ca nhất định cũng vui vẻ, đến lúc đó nói không chừng sẽ cho hắn tiến vào quân doanh quan sát, tránh cho hắn cả ngày ở trong kinh thành nhàn rỗi vô sự.

“Được được, ta sợ người rồi! Ta hướng người nói xin lỗi vậy!”

Hoàn Nhan Khang nói xong lời này, rất là thành thật hành lễ với Mộ Dung Thất Thất, “Biểu tấu, xin tha thứ tiểu! Tiểu đệ có mắt như mù! Sau này sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa!”

Cái lễ này đã để cho Mộ Dung Thất Thất biết tính cách của vị hoàng tử này. Không nghĩ tới ở trong hoàng cung Bắc Chu, vẫn còn có người thú vị như vậy! Nhìn thái độ của Phượng Thương, có lẽ có quan hệ không tệ với hắn, vậy thì tạm thời đem hắn trở thành người của mình vậy!

Dư Thi Thi vốn đang suy nghĩ phải làm thế nào mà giải quyết vấn đề, nhưng kể từ khi Phượng Thương xuất hiện, thì ức chế không được nội tâm rung động, ánh mắt vẫn đi theo hắn, mắt thấy Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất sủng ái, Dư Thi Thi trong lòng khó chịu giống như đao cắt, đặc biệt là Mộ Dung Thất Thất mở miệng gọi một tiếng “Vương gia nhà ta”, lại càng chói tai gay gắt.

Hiện tại, thấy Mộ Dung Thất Thất chỉ mất không bao lâu thời gian, đã thân quen với Hoàn Nhan Khang tính tình nhất cổ quái nhất trong hoàng thất, thì sắc mặt Dư Thi Thi có chút khó coi. Lại đang nghe được Hoàn

Nhan Khang luôn mồm gọi Mộ Dung Thất Thất là “Biểu tẩu” thời điểm, đổ kị trong lòng Dư Thi Thi, đã hoàn toàn bành trướng.

“Ngũ đệ, hôn sự của Chiêu Dương công chúa và Vương gia còn không có định ra , người gọi như vậy sẽ khiến cho người ta hiểu lầm , đối với danh tiết của nữ nhi sẽ không tốt!” Dư Thi Thi ở bên cạnh ôn nhu mở miệng, mỗi câu nói đều giống như vì Mộ Dung Thất Thất suy nghĩ, nhưng là từ trong miệng nàng nói ra, cũng tiết lộ ra nồng đậm ghen tức.

Dư Thi Thi nghĩ gì, Hoàn Nhan Khang làm sao mà không biết. Hắn nhếch miệng xấu xa cười một tiếng, nhưng lỗ mũi khê lại hừ một tiếng, “Hoàng tẩu, người ta cũng không để ý, người lo lắng làm cái gì? Rốt cuộc là biểu ca cưới vợ, hay là hoàng huynh cưới a? Chỉ cần biểu ca thích, người khác nhìn như thế nào, thì có quan hệ gì đâu!”

Hoàn Nhan Khang nói lời này rất hay, hơi được tâm ý của Mộ Dung Thất Thất, thấy Dư Thi Thi tức đến lỗ mũi cũng muốn lệch đi, Mộ Dung Thất Thất buồn cười, nhưng trên mặt thì mang vẻ căng thẳng, sau một khắc, liền cất bước thối lui ra khỏi vòng tay của Phượng Thương.

“Thái Tử Phi nương nương nói rất đúng, là Bốn cung sơ sót. Vương gia, Bốn cung bây giờ còn không phải là Vương Phi, nam nữ hữu biệt!”

Mộ Dung Thất Thất khê cúi đầu, vẻ mặt biết điều. Thấy nàng như vậy, Dư Thi Thi trong lòng cũng thư thái một chút. Dù sao, nàng thấy Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy chói mắt, hai mắt đau giống như kim châm vậy.

Dư Thi Thi thống khoái còn chưa tới hai giây, thì Mộ Dung Thất Thất lần nữa rơi vào vòng tay ôm ấp của Phượng Thương.”Đây là chuyện nhà của Bốn vương, không nhọc Thái Tử Phi quan tâm!”

Một câu nói lạnh như băng trực tiếp hất tới đây, đâm đau Dư Thi Thi .”Vương gia, ta là vì muốn tốt cho người.”

Đang lúc nước mắt của Dư Thi Thi sắp rơi xuống thời điểm, thì một giọng nói âm u từ sau lưng nàng truyền đến, “Ái phi, người có thể đem tâm tư quan tâm người khác của người, đặt ở trên người Bốn cung không a!”

“Điện, điện hạ!” Dư Thi Thi trong lòng cả kinh, trên mặt lập tức thay đổi sắc, vẻ ai oán mới vừa rồi, hiện tại biến thành dịu dàng đoan trang. Biến hóa nhanh như vậy, làm cho Mộ Dung Thất Thất nhìn thấy hận không được vươn ra ngón tay cái khen ngợi, Good, very very Good! Biến sắc mặt so sánh với lật sách còn nhanh hơn!

“Điện hạ, ngài làm sao tới đây?”

Dư Thi Thi vừa mới chuyển thân, đã bị Hoàn Nhan Hồng khóa ở trong ngực.

“Bốn cung lo lắng cho người a!” Hoàn Nhan Hồng nhìn lướt qua Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên mặt Dư Thi Thi, “Ừ, may mắn, không đến muộn!”

Lời này, nghe được khiến Dư Thi Thi cực kỳ lúng túng, mà Mộ Dung Thất Thất coi như là thấy được hình thức chung đụng của hai vợ chồng này. Bất quá, Phượng Thương không có lên tiếng, còn Hoàn Nhan Khang lúc này cũng nhìn trần nhà, trong miệng còn huýt sáo một điệu hát dân gian, nên Mộ Dung Thất Thất dứt khoát tiếp tục giả vờ làm tiểu bạch thỏ.

Chờ đến lúc đám người hoàng thượng, hoàng hậu, Đức Phi đến, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp đã đổi lại quần áo sạch, đầu tóc cũng chải chỉnh tề, không thấy chút nào bộ dạng chật vật mới vừa rồi.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hoàn Nhan Liệt nhìn Dư Thi Thi, mới vừa rồi ở trên đường, Đức Phi Lâm Khả Tâm đã nói rõ chuyện đã xảy ra, hiện tại, đến phiên Dư Thi Thi giải thích.

Dư Thi Thi đơn giản thuật lại một chút chuyện từ đầu đến cuối, sau đó lại trực tiếp nói một câu “Con dâu cách đó khá xa, nhìn thấy không rõ mọi chuyện, lúc đó Chiêu Dương công chúa là một trong những người ở gần, phụ hoàng có thể hỏi Chiêu Dương công chúa.”

Xem ra, nữ nhân này quả thật rất ghét mình! Nghe lời Dư Thi Thi nói..., trong lòng Mộ Dung Thất Thất đã phán cho nàng ta một tội. Dem trách nhiệm phải sạch sẽ, một câu thấy không rõ lắm, nên không liên quan đến mọi chuyện, hiện tại lại dem nàng đẩy ra, khi dễ nàng là quả hồng mềm, cho rằng ai cũng có thể nhào nặn sao?

“Khanh Khanh, đừng sợ, đem những gì nhìn thấy nói ra đi.” Phượng Thương nắm bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất, nhìn như vì nàng mà chộc tức, kì thực cũng hướng đến mọi người tỏ thái độ, hăn đứng ở phía Mộ Dung Thất Thất.

Có Phượng Thương ủng hộ, Mộ Dung Thất Thất không lo lắng nữa. Nàng làm bộ nhớ lại chuyện tình vừa mới phát sinh, sắc mặt trở nên tái nhợt, thanh âm cũng run rẩy lên, ngón tay, lại càng chỉ hướng cung nữ Ninh nhi bên cạnh Hoàn Nhan Bảo Châu, “Giun. Rất nhiều giun. Sau đó, ta ngã xuống rồi, là Ngũ điện hạ đã cứu ta.”

Lời nói đứt quãng như vậy..., thật sự là làm cho người ta đoán không được nội dung bên trong, người nghe được lại càng như lọt vào trong sương mù, không biết vị Chiêu Dương công chúa này muốn biểu đạt ý gì. Vẫn là Hoàn Nhan Khang nhanh mồm nhanh miệng, ở bên cạnh đem lời nói của Mộ Dung Thất Thất của phiên dịch ra.

“Phụ hoàng, là vị cung nữ này, đem giun cho cá ăn giội về phía Chiêu Dương công chúa, Chiêu Dương công chúa sợ, nên lúc lui về phía sau đã té một cái. Về phần Mục tiểu thư làm như thế nào đem muội muội đẩy vào trong hồ, muội muội làm sao bị kéo vào trong nước, thì nhi thần thật sự một chút cũng không biết.”

Ác, thật ác! Nghe lời nói của Hoàn Nhan Khang..., Mộ Dung Thất Thất suýt chút nữa phun huyết. Ý cả câu của người là Mục Vũ Điệp đem Hoàn Nhan Bảo Châu đẩy vào trong nước, sau đó chính nàng lại bị Hoàn Nhan Bảo Châu kéo vào trong nước luôn, còn mình đây thật chẳng biết gì, Ngũ hoàng tử này, thật là quá phúc hắc.

Có lời làm chứng này của Hoàn Nhan Khang, chân tướng của chuyện rơi xuống nước rất rõ ràng. Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp cũng không còn nói gì được nữa, chẳng qua chỉ hung hăng mắt đối mắt nhìn nhau. “Không có chuyện gì là tốt rồi, bình an là tốt rồi!” Hoàng hậu Lý Băng ở một bên giảng hòa, chỉ cần chuyện này cùng Thái Tử Phi Dư Thi Thi không liên quan, thì nàng an tâm. Hoàng hậu muốn cho chuyện này cứ như vậy qua đi, nhưng có người cũng không nguyện ý.

“Ai, đứa nhỏ này thật đáng thương, nhất định là bị làm cho sợ hãi!” Lâm Khả Tâm thấy bộ dáng của Mộ Dung Thất Thất, ngoài miệng cũng là đau lòng, “Hoàng thượng, đều do nô tì không tốt, nô tì thân thể yếu đuối, trúng gió hai lần đã nhức đầu lắm, nên không thể làm gì khác hơn là để cho Thái Tử Phi chiếu cố các nàng, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy ——”

Một câu nói, có đem tất cả trách nhiệm vây quanh trên người Dư Thi Thi. Dư Thi Thi là Thái Tử Phi, là con dâu của hoàng hậu Lý Băng, nên Đức Phi như thế nào mà để cho nàng sống yên ổn đây.

Nghe lời nói của Lâm Khả Tâm..., Hoàn Nhan Liệt gật đầu, “Thái Tử Phi, chuyện này người cũng có trách nhiệm, người trở về bế môn kiểm điểm một tháng đi! Về phần cung nữ Ninh nhi, dĩ hạ phạm thượng, kéo ra ngoài loạn côn đánh chết!”

“Thần tức lĩnh chỉ.” Dư Thi Thi sắc mặt trắng bệch, thân thể có chút lay động. Rõ ràng chuyện không liên quan đến nàng, làm sao vòng tới vòng lui, người bị phạt lại là nàng đây!

Về phần Ninh nhi, lại càng khổ ép.”Bịch” một tiếng quỳ xuống dập đầu, “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi, hoàng thượng tha mạng!”

Thấy phụ hoàng phải xử tử Ninh nhi, Hoàn Nhan Bảo Châu cũng gấp gáp, “Phụ hoàng, Ninh nhi không phải cố ý! Đây không phải là lỗi của Ninh nhi, là nhi thần để cho nàng đi cầm thức ăn cho cá ! Phụ hoàng khai ân! Ninh nhi từ nhỏ đã hầu hạ nhi thần, nhi thần đã có thói quen, phụ hoàng không nên giết Ninh nhi! Xin phụ hoàng khai ân!”

Thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, đã mở miệng, tự nhiên là không thể thu hồi. Cho nên đối với nước mắt của nữ nhi, Hoàn Nhan Liệt không có mềm lòng. Cũng là hoàng hậu cùng Đức Phi đồng thời giúp Hoàn Nhan Bảo Châu cầu tình , để cho Hoàn Nhan Liệt chân mày hơi chút buông lỏng một chút.

“Hoàng thượng, nếu chuyện này cùng Chiêu Dương công chúa có liên quan, không bằng nghe một chút ý kiến của nàng, người thấy sao!” Rốt cuộc vẫn là bên gối người của Hoàn Nhan Liệt, một động tác rất nhỏ của hắn, Lâm Khả Tâm cũng hiểu rõ ràng. Thấy Hoàn Nhan Liệt có lòng giữ lại Ninh nhi, nhưng mà bởi vì đã mở ra miệng vàng, thì không thể đổi ý, Lâm Khả Tâm đã giúp Hoàn Nhan Liệt tìm bậc thang.

Trái cầu này, cuối cùng đã bị đá trở về nơi của Mộ Dung Thất Thất. Hoàn Nhan Bảo Châu vừa thấy chuyện có chuyển cơ, vội vàng để cho Ninh nhi đến van cầu Mộ Dung Thất Thất.

Mặc dù Ninh nhi nước mắt đầy mặt, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất không có thấy chút nào hối hận từ trong mắt nàng, ngay cả Hoàn Nhan Bảo Châu, cũng tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, cho là nàng nhất định không dám đem Ninh nhi làm gì.

A, quả là chủ tớ a, thật là nhìn lầm nàng!

“Gia có gia quy, quốc có quốc pháp. Thất Thất không dám to gan làm thay đổi quyết định của thiên tử!”

Mộ Dung Thất Thất “Sợ hãi” nhìn mắt hoàng thượng, một câu nói mềm nhũn..., đã đem trái cầu đá trở về, đem đường cầu sinh của Ninh nhi đóng lại. Ngay cả Mộ Dung Thất Thất cũng nói như vậy rồi, Hoàn Nhan Liệt cũng không thể đổi lời nói. Ra lệnh một tiếng, Ninh nhi bị bịt miệng, kéo đi ra ngoài, trực tiếp hình tượng đánh chết ở bên ngoài.

Một bữa tiệc tẩy trần, được hạ màn bằng cái chết của một cung nữ. Vừa ra cửa cung, Mộ Dung Thất Thất đã hít thở một hơi. Hoàng cung thật đúng là xung khắc với mình, vì sao mỗi lần tiến cung, đều sẽ người chết thế?

Mộ Dung Thất Thất thở phào, liền bị Hoàn Nhan Khang nhìn thấy, không nhin được mở miệng trêu chọc, “Biểu tấu, người sau này cần phải chú ý a! Hôm nay Ninh nhi đã chết, Bảo Châu khẳng định đem nợ này ghi tạc người trên đầu. Nha đầu kia lòng ghi hận rất mạnh, người phải cẩn thận!”

Rõ ràng là thiện ý khuyến cáo , bị Hoàn Nhan Khang nói ra, lại trở thành vẻ hằn muồn “Xem cuộc vui” .

Mộ Dung Thất Thất làm bộ nghe không hiểu ý tứ của Hoàn Nhan Khang, mê mang nhìn Hoàn Nhan Khang, “Điện hạ, công chúa tại sao trách ta? Không phải là hoàng thượng ban cho nàng kia chết sao? Đây là phúc khí của Ninh nhi a! Vương gia, ngài nói có đúng hay không?”

Vừa vặn, Phượng Thương cũng cực kỳ phối hợp gật đầu, “Đích xác là phúc khí của nàng!”

“Phúc khí?” Hai lời này nói ra ..., đem Hoàn Nhan Khang ghen gần chết. Cái Chiêu Dương công chúa này là thật không hiểu chuyện, hay là giả bộ không hiểu chuyện a? Tại sao biểu ca cũng theo nàng giả bộ ngu a?

Không đợi Hoàn Nhan Khang suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, thì xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất đã chậm rãi rời đi.

Trong xe ngựa, Mộ Dung Thất Thất tựa vào trước ngực Phượng Thương, khẽ nhắm mắt lại, trong lòng suy nghĩ quan hệ của Dư Thi Thi cùng Phượng Thương. Mặc dù hôm nay gặp phải rất nhiều kẻ háo sắc, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất thủy chung vẫn cảm thấy, nàng ta có chút khác lạ, nhưng rốt cuộc là khác ở chỗ nào, thì nàng không hiểu rõ lắm, nhưng là trên người nàng ta phát ra hận ý với mình, nếu so với những người khác thì nồng đậm hơn nhiều.

“Bị dọa?” bàn tay to của Phượng Thương xuyên thấu mái tóc đen của Mộ Dung Thất Thất.

“Không có.” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, những thứ sâu kia, nàng cũng không có sợ, so sánh với sâu thì có nhiều thứ đáng sợ hơn nhiều, tỷ như lòng người.

“Có cái gì muốn nói không?” Thấy Mộ Dung Thất Thất buồn bực không lên tiếng, không giống với bình thường, Phượng Thương không nhịn được liền thăm dò nội tâm của vị Tiểu Vương phi này.

“Vương gia, có câu này, ta không biết có nên nói hay không.”

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Lại khiến cho khanh khanh của ta rầu rĩ không vui thế?”

Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất mới phát giác ra được, kể từ khi lên xe ngựa xong, mình vẫn không vui. Chẳng lẽ, là bởi vì qua hệ của Dư Thi Thi cùng Phượng Thương ?

“Vương gia, ánh mắt Thái Tử Phi nhìn ta rất khác lạ, thật giống như nhìn thấy tình địch. Chàng nói xem, nàng rốt cuộc là có ý gì a? Có phải trong chén có thức ăn mà vẫn nhìn trong nồi, đứng ở bên cạnh thái tử, mà còn

nhớ thương chàng?” Mộ Dung Thất Thất xoắn xoắn sợi tóc, cắn môi, một đôi mắt thủy uông uông nhìn Phượng Thương, hại hấn thất thần. Nguyên lai là vì Dư Thi Thi? Tiểu Vương phi của hấn nói như vậy, chẳng lẽ là ăn một chút dấm gì rồi? trong lòng Phượng Thương có chút mừng thầm.

“Nàng từng có hôn ước với ta, nửa tháng trước khi đám cưới, đột nhiên thoái hôn, gả cho Hoàn Nhan Hồng.” Phượng Thương đơn giản rõ ràng nói tóm tắt mọi chuyện, chỉ dùng một câu nói là đem quan hệ khái quát giữa hấn cùng Dư Thi Thi nói đi ra ngoài.

“A ——” nghe Phượng Thương “Giải thích” , Mộ Dung Thất Thất kéo dài tiếng nói, rồi không hề nói gì nữa.

Trầm mặc, để cho Phượng Thương cảm thấy không có thói quen, hấn tự tay nhẹ nhàng vuốt lỗ mũi Mộ Dung Thất Thất một cái, “Khanh Khanh cho là chúng ta có quan hệ như thế nào?”

“Ít nhất hấn là thanh mai trúc mã.” Mộ Dung Thất Thất lúc trước mơ hồ nghe thiếu nữ bên cạnh đề cập tới thanh mai trúc mã, những nữ nhân kia nhất định là cố ý nói cho nàng nghe , cho nên nàng cũng ghi tạc chú ý.

“Thanh mai trúc mã?”

Đây là lần đầu tiên Phượng Thương nghe được cách nói này, thì ra người khác đều cho rằng quan hệ giữa Dư Thi Thi cùng hấn là thanh mai trúc mã? Chê cười! Bất quá lúc còn tằm bé cha mẹ hai bên biết nhau, cũng từng có lui tới, gặp mặt được vài lần, làm sao đến trong miệng người khác đã biến thành thanh mai trúc mã rồi? Khó trách mỗi lần thái tử gặp mình vẻ mặt cũng không hề hiền hòa, chẳng lẽ là bởi vì chuyện này sao?

Chẳng qua là nghe ngữ điệu của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất đã hoàn toàn yên tâm.

Nếu một người đàn ông dùng giọng nói lãnh mạc vô tình lại mang một chút khinh miệt, đi nói với một nữ nhân, thì nữ nhân kia đích thị là ở trong lòng hăn không có bất kỳ vị trí nào. Hơn nữa, giọng nói của Phượng Thương, còn mang theo một tia chán ghét, phảng phất như chạm đến người này, sẽ bắn vậy. Chẳng lẽ đây chính là sở thích sạch sẽ trong truyền thuyết sao?

“Vương gia, người vô tình như vậy, những cô nương kia nhất định sẽ đau thấu tim !”

Mộ Dung Thất Thất tâm tình thật tốt, cũng làm cho trên mặt Phượng Thương có nhiều nụ cười hơn, “Khanh Khanh, hiện tại yên tâm chưa?”

Bị Phượng Thương vạch trần tiểu tâm tư của mình, Mộ Dung Thất Thất lập tức quần bách, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ánh mắt liếc về phía Phượng Thương, bắt gặp ý cười trong mắt hăn, Mộ Dung Thất Thất càng cảm thấy ngại ngùng, dứt khoát mang đầu giấu đi, không để cho Phượng Thương chê cười mình.

“Ha ha ha!” Thấy Mộ Dung Thất Thất giống như đà điểu rút đầu, Phượng Thương thật sự là cực kỳ yêu thích, đưa tay đem Mộ Dung Thất Thất ôm vào trong ngực, “Tiểu ngốc tử, đừng đem mình ghen thờ! Đi ra ngoài!”

“Không!” Mộ Dung Thất Thất cố chấp lắc đầu. Thật là mất mặt mà! Những ý nghĩ kia của nàng, đều bị Phượng Thương xem thấu.

“Đi ra ngoài đi! Ta bảo đảm không chê cười nàng, thật!” Phượng Thương dùng lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ Mộ Dung Thất Thất, nhưng nàng chết sống cũng không chịu, mãi cho đến cửa vương phủ, Mộ Dung Thất Thất mới đỏ mặt, ngẩng đầu.

“Phượng Thương, có một việc ta muốn nói cho chàng biết.” Gương mặt Mộ Dung Thất Thất mặc dù vẫn phấn hồng như cũ, nhưng ánh mắt lại

trong treo thanh thuần, thanh âm cũng dị thường nghiêm túc.

“Nói!”

“Ta thích tình cảm sạch sẽ, ta không có cách nào tiếp nhận chế độ chồng chung. Hơn nữa, ta cũng không có cách nào tiếp nhận trượng phu của ta có những nữ nhân khác, nam nhân của ta, vô luận là người hay tâm hồn, đều phải hoàn toàn chinh chinh, triệt triệt để để chỉ thuộc về một mình ta. Bị người khác chạm qua, bất kể là vô tâm hay hữu ý, ta đều sẽ cảm giác bẩn. Thay vì ủy khúc cầu toàn cùng nhau sống chung, còn không bằng một mình rời đi cho thoải mái.”

Mộ Dung Thất Thất nói vô cùng thật tình, Phượng Thương cũng nghe rất chân thành. Không nghĩ tới Tiểu Vương phi của mình tính cách cương liệt như vậy! Hơi có khẩu vị giống mình, ý nghĩ của bọn họ không mưu mà hợp, là giống nhau!

“Khanh Khanh, ta cam đoan với nàng, ta toàn thân cao thấp, từ đầu đến chân, đều sạch sẽ, không có bất kỳ tạp chất. Trừ khi còn nhỏ, mẫu thân của ta từng tắm cho, thì không có những nữ nhân khác nhìn thấy thân thể của ta, lại càng không cần phải nói chạm đến, ta tuyệt đối phù hợp yêu cầu của nàng. Hơn nữa, có Khanh Khanh, trong lòng ta đã không chứa được người khác nữa, lại càng không cần phải nói cùng người khác thân mật, mặc dù nàng không cảm thấy bẩn, nhưng ta cũng sẽ cho là bẩn!”

Nhỏ dần , Phượng Thương còn thêm một câu nói, “Hôm nay ta đã đem nộ hôn đầu hiến tặng cho nàng, Khanh Khanh, nàng phải đối với người ta chịu trách nhiệm!”

Phượng Thương nói “Nộ hôn đầu” , trong thoáng chốc Mộ Dung Thất Thất còn không có kịp phản ứng, chờ nhớ tới trên yến hội nộ hôn của Phượng Thương rơi vào trên trán nàng, thì mặt Mộ Dung Thất Thất nóng đến lợi hại.

“Khanh Khanh, nàng sẽ chịu trách nhiệm với người ta chứ?” Phượng Thương tiến tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, hướng nàng vút một cái mi nhãn. Mộ Dung Thất Thất nhìn thấy liền run rẩy, nam nhân này, vô luận là vô tình lạnh như băng, hay là giả vờ làm nũng, cũng là cực phẩm trong cực phẩm.

“Khanh Khanh không đối với người ta chịu trách nhiệm, người ta không sống!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất hồi lâu không có đáp lời, Phượng Thương bùm mặt, làm bộ khóc. Cái này, Mộ Dung Thất Thất bị choáng váng. Sao khóc liền khóc thế? Nàng chưa từng có nhìn thấy nam nhân nào như Phượng Thương vậy.

“Được rồi, ta đối với chàng chịu trách nhiệm.”

Ai oán hồi lâu, rốt cục cũng nghe được những lời này, Phượng Thương lập tức vui vẻ ra mặt, đem Mộ Dung Thất Thất kéo vào trong lòng, “Khanh Khanh, không bằng chúng ta hôn đính ước đi!”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất kịp phản ứng, môi của Phượng Thương đã ấn trên môi của Mộ Dung Thất Thất.

Lạnh lạnh, đây là cảm giác đầu tiên của Mộ Dung Thất Thất. Tại sao lại lạnh như vậy? Cho dù bây giờ là mùa đông, thì nhiệt độ của Phượng Thương cũng khác hẳn với thường nhân. Sư huynh không phải là một mực vì Phượng Thương chữa trị sao? Tại sao đã nhiều năm như vậy, còn không thấy tốt? trên người Phượng Thương rốt cuộc là có vấn đề gì?

Suy nghĩ của Mộ Dung Thất Thất đã bay đến ngoài chín tầng mây, nơi nào còn nhớ rõ bây giờ là lần đầu tiên bọn họ hôn trực tiếp, thì nên nhận thức thật tình thật đây!

“Khanh Khanh, nàng không chuyên tâm!” Nhận thấy được đôi môi nhỏ bé trơ ra, ánh mắt Phượng Thương rất bị đả thương.

Chờ trên môi lạnh như băng không thấy, vang lên bên tai là thanh âm Phượng Thương u oán, Mộ Dung Thất Thất mới nhận thấy được hành vi của mình thật sự là quá thương tổn “Lòng tự ái” một người đàn ông.

“Vương gia, ta, ta, thật ngại quá.”

” Trong lòng Khanh Khanh có người đàn ông khác sao?” Phượng Thương nâng cằm của Mộ Dung Thất Thất lên, cùng đôi mắt đẹp của nàng nhìn nhau. Kết quả của lần đầu tiên hôn trực tiếp để cho Phượng Thương cảm thấy ngoài ý muốn rồi, Tiểu Vương phi của hắc lại thất thần, khiến hắc lại phải đi tìm tòi nghiên cứu ý nghĩ thực sự của Mộ Dung Thất Thất.

“Không có.” Mộ Dung Thất Thất vội vàng lắc đầu vì mình giải thích, “Ta chỉ là cảm thấy nhiệt độ của Vương gia không giống với thường nhân, không biết Vương gia bình thường uống thuốc gì? Tại sao trên người lạnh như thế!” Mộ Dung Thất Thất đem vấn đề hỏi vô cùng hàm súc, lại khiến Phượng Thương nghe được mà sửng sốt.

Nguyên lai là như vậy! Nàng đang quan tâm hắc, nhưng hắc lại hiểu lầm nàng! Không nghĩ tới nàng tỉ mỉ, thiếp tâm như thế, chỉ một là một chi tiết nhỏ, là có thể nghĩ đến nhiều như vậy.

“Ta không sao, bất quá là chút ít bệnh tật cũ thôi. Ta đã đang cố gắng phối hợp với trị liệu của Tấn Mặc! Tin tưởng không được bao lâu, là hắc có thể tìm được phương pháp trị lành cho ta!”

Đối với tật bệnh thân thể mình, Phượng Thương chẳng qua là nhột nhạt nói hai câu, hắc không muốn dọa sợ Mộ Dung Thất Thất, càng không muốn làm cho nàng lo lắng quá mức. Đặc biệt là về cổ, hắc nghĩ Mộ Dung Thất Thất biết, càng không hi vọng Mộ Dung Thất Thất thấy bộ dáng mình phát bệnh. Chuyện này, có thể giấu diếm lúc nào thì hay lúc ấy!

Phượng Thương nói khẳng định như vậy, Mộ Dung Thất Thất cũng không suy nghĩ nhiều hơn nữa. Y thuật của Tấn Mặc, Mộ Dung Thất Thất rất là tin tưởng , ban đầu sư phụ đã nói, Tấn Mặc mặc dù có chút bất cận nhân tình, còn có chút dài dòng, nhưng là y thuật là vô cùng tốt. Có cái đại sư huynh này ở đây, Phượng Thương nhất định sẽ không có chuyện gì.

Bên này, tình cảm Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất càng tiến một bước, thì bên kia, Dư Thi Thi cũng đang tiếp nhận hành hạ không nhân tính.

Giống như trước, xe ngựa thái tử đi vào Đông cung, dừng ở cửa của Sáu phương trai cửa, nhưng chậm chạp không có ai xuống. Đối với tình huống như thế, cung nhân của Đông cung tựa hồ như không thấy, đều bận rộn làm chuyện của mình, không ai chú ý tại sao thái tử cùng Thái Tử Phi còn không xuống xe.

Trong xe ngựa, tay của Dư Thi Thi đích bị dây lụa trói ở chung một chỗ, trong miệng cũng bị đút vải, ngay cả ánh mắt, cũng bị vải che lại. Trừ những thứ này, thì những nơi khác đều không có, trần trụi co rúc ở trong xe ngựa.

“Người rất không ngoan! Bốn cung rất tức giận!” Hoàn Nhan hồng trong tay cầm một chi Hồ Điệp chà, nhẹ nhàng mà quét hơn Thi Thi lưng bàn chân.

Mà Hồ Điệp chà chà kia, tuy là hình dáng Hồ Điệp, trên xuống nhưng từ trên xuống dưới cũng là lông tơ của Khổng Tước. Đụng chỗ nào, thì chỗ đó ngứa đến khó có thể chịu được, loại ngứa này không giống như bình thường khi... Gãi ngứa, mà là một loại tê tê đại đại, còn có thể truyền khắp toàn thân.

“Ô ô.” Dư Thi Thi biết mình chạy trời không khỏi nắng, chỉ có thể hi vọng phần sỉ nhục này nhanh lên một chút đi qua, nhưng Hoàn Nhan

hồng tựa hồ cũng không có nghĩ như vậy, hôm nay hẳn vô cùng không vui, vô cùng khó chịu, cho nên, hẳn thấy tốt hơn khi hảo hảo mà hành hạ Dư Thi Thi. Muốn cho nàng biết, rốt cuộc ai là chồng của, là trời của nàng!

Vốn đã là mùa đông, thời tiết Bắc Chu quốc đã rất lạnh rồi, nhưng mà trong xe ngựa Đông cung, lại nóng hôi hổi.

Hoàn Nhan Hồng đặc biệt lệnh cho người ta chuẩn bị noãn lò, có thả một chút huân ương đặc thù, lúc này, dây lụa trên ánh mắt Dư Thi Thi sớm đã bị Hoàn Nhan Hồng giải khai, mà trên người nàng đã đổ mồ hôi lâm ly, trên mặt lại càng một mảnh ửng hồng.

“Cầu xin ta! Gọi ta Hồng ——”

Hồ Điệp trong tay Hoàn Nhan hồng cũng không có dừng lại, vẫn như cũ nhẹ nhàng ôn nhu quét qua tầng da bên ngoài của Dư Thi Thi, một đường, từ mũi chân, đến mắt cá chân, cuối cùng lại nhớ tới ngón chân khéo léo đẹp đẽ của nàng, ngay cả đầu ngón châu, cũng không có bỏ qua.

“Ô ——” Dư Thi Thi giãy dụa, vô số mồ hôi hột trên người rơi xuống ở trần chần lông màu đen, tựa như trên chần lông lay dính giọt sương, viên viên trong suốt sáng.

Trong không khí, tràn ngập mùi vị đặc thù, trừ lưu hương hun ra, còn có mùi vị dục vọng nguyên thủy phát ra từ thân thể con người. Dư Thi Thi lúc này hai mắt mê ly, đã biến mất kiên trì vừa mới bắt đầu như thế nào, cắn răng kháng cự như thế nào ——

“Ô ——” mặc dù miệng bị vải bịt kín, không cách nào lên tiếng, nhưng nàng có thể sử dụng những thứ khác phương thức khác nhăn nhu của mình cần. Dư Thi Thi dùng ngón chân “Cướp đi” Hồ Điệp chà trong tay Hoàn Nhan hồng, quay tới dùng phương pháp ở trên người Hoàn Nhan hồng quét qua.

“Người không ngoan!”

Thấy Dư Thi Thi như vậy, Hoàn Nhan hồng vỗ một cái vào hông nàng, lưu lại một bàn tay đỏ sẫm.”Muốn —— vậy thì cầu xin ta nha!”

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cừu Địch

“Ô”—Bị đau, nước mắt của Dư Thi Thi chảy xuống hai gò má, cùng với đôi mắt hoa đào đầm đìa, đáng yêu kia, lập tức làm châm ngọn lửa trên người Hoàn Nhan Hồng, nhưng mà, vẫn như cũ, chưa đủ để tiêu trừ khó chịu trong nội tâm hắn.

Hoàn Nhan Hồng gỡ miếng vải trong miệng Dư Thi Thi ra, để cho nàng dễ thở, nhưng vẫn cứ buộc chặt tay nàng như lúc trước. Lúc này, hắn nằm ở một bên, ngón tay ngoắc ngoắc Dư Thi Thi....”Đến, van cầu ta, mau van cầu ta ——”

Hiện tại, trong mắt Dư Thi Thi trừ bỏ sương mù dục vọng, căn bản chẳng có một tia lý trí. Xúc động trên thân thể đã thiêu hồng toàn bộ lý trí của nàng, nàng quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Hồng, đầu gối tuyết trắng đặt trên thảm lông, một bước lại một bước, nhích từng chút một về phía Hoàn Nhan Hồng. Hèn mọn như một cái nữ nô.

“Đến, lại đây, bảo bối!” Chờ Dư Thi Thi đã đến trước mặt Hoàn Nhan Hồng, hắn vươn tay bắt lấy nàng, vuốt ve làn da tuyết trắng của nàng, không có một chút thương yêu, luyện tiếc, chỉ vừa qua một chốc, trên làn da trắng như ngọc kia liền đầy vết hồng, xanh, đỏ ứ đọng.

“Đau—” Đôi môi hồng nhuận của Dư Thi Thi hơi mở ra, đáng thương hề hề phun ra một từ, nước mắt luôn luôn đảo quanh hốc mắt, nhưng ánh mắt của nàng lúc này, là phi thường hưởng thụ, Hoàn Nhan Hồng thấy vậy liền đập một cái vào hạ bộ của nàng :”Tiện nhân, quả nhiên là cực phẩm tiệc nhân!”

“Ô....”

Dư Thi Thi tựa hồ chẳng hề cảm thấy thẹn, lúc này, thứ nàng cần nhất là nam nhân.

“Ta là ai?” Hoàn Nhan Hồng nâng cằm Dư Thi Thi lên, buộc nàng ngẩng đầu nhìn mình: “Nói, ta là ai?”

“Phượng... Phượng Thương...” Ánh mắt Dư Thơ Thơ mê mang, phun ra đích hai chữ này, lại khiến cho biểu tình của Dư Thi Thi lập tức từ trời nắng biến thành đông tố mịt mù.

“Tiện nhân!” Hoàn Nhan Hồng đập một cước lên đầu vai Dư Thi Thi, đuổi nàng sang một bên, sau đó, tiến nhanh về phía trước, giẫm một cước lên bụng Dư Thi Thi, dưới chân ra sức, hung hăng chà đạp nàng.”Người hy vọng có thể hoan hảo cùng Phượng Thương đến thế ư? Người khát vọng Phượng Thương ngủ với người đến vậy à?”

Mặc dù chịu đau, nhưng Dư Thi Thi dường như chẳng cảm thấy thống khổ mà chỉ thấy khoái cảm. Nàng nức nở, biểu tình càng thêm quyến rũ, thần thái cũng càng thêm xinh đẹp, “Phượng... Thương...”

Này, Hoàn Nhan Hồng hoàn toàn điên lên mất. Hắn kéo áo choàng, mặc vào, vén màn, bước xuống xe: “Người đâu, mang Thái tử phi xuống! Gọi Ngưu Đầu cùng Mã Diện đến, bảo họ hảo hảo hầu hạ Thái tử phi!”

Khi nói những lời này, vẻ âm lãnh trên mặt Hoàn Nhan Hồng như mây đen cuồn cuộn, nhìn trông rất đáng sợ, khiến người khác không thể không tránh xa hẳn.

Đợi Hoàn Nhan Hồng nói xong, lập tức có hai cung nhân đi lên, lấy tấm thảm bao lấy Dư Thi Thi, ôm vào Sấu Phương Trai.

Ngưu Đầu, Mã Diện, là tên của Côn Lôn nô được Hoàn Nhan Hồng bồi dưỡng từ hồi còn ở Đông Cung, bởi vì bộ dáng vạm vỡ, dung mạo lại xấu xí, nên đã bị Hoàn Nhan Hồng đặt cho cái tên như vậy. (*là Đầu Trâu vs Mặt Ngựa ak)

Lúc này, hai tên Côn Lôn nô đã được gọi đến Sáu Phường Trai, khi nhìn thấy Dư Thi Thi nằm trên giường, sau màn sa mỏng, trông mắt hai người nhất thời trừng lớn như mắt bò.

“Phần thưởng cho các người!”

Hoàn Nhan Hồng đã mặt xiêm y vào, bắt chéo chân, ngồi ở một bên. Hai tên Côn Lôn nô này tuy không hiểu tiếng Bắc Chu, nhưng đã được Hoàn Nhan Hồng dạy dỗ nhiều năm, với lại chuyện như vậy không phải là lần đầu tiên phát sinh, cho nên một trước một sau bổ nhào về phía Dư Thi Thi.

“Tiện nhân!”

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Dư Thi Thi, Hoàn Nhan Hồng hung hăng cắn răng, ánh mắt lạnh lùng nhìn thân ảnh phía sau tấm màn.

Nữ nhân này, trước kia chạy đến van cầu hãn, một câu nói rằng không muốn gả cho Phượng Thương, câu nữa lại bảo nàng bị bức, dùng nước mắt lê hoa đá vũ đả động hãn, làm hãn đứng ra chống lại Phượng Thương, cuối cùng nâng nàng lên đến vị trí Thái tử phi.

Hoàn Nhan Hồng vốn tưởng rằng những lời nàng nói là sự thật, sau đó mới phát hiện, trong lòng Dư Thi Thi còn ẩn chứa âm mưu đen tối khác.

Năm đó, bất quá bởi vì thân thể Phượng Thương không tốt, Hoàn Nhan Liệt mới từ bỏ ý định lập hãn ta làm Thái tử, nàng không được làm Thái tử phi, không thể làm Hoàng hậu, cho nên mới trước lễ thành hôn liền đổi ý, làm một con chó đáng thương bò lên giường của hãn, cầu hãn- người mới được sắc phong ngôi Thái tử.

Mà hắn cũng quá mức ngu ngốc, tin lời nàng, xem mình là anh hùng giải cứu thiếu nữ vô tội khỏi ma trảo, không nghĩ tới, nữ nhân này căn bản không hề để ý đến hắn, mà để ý đến Thái tử vị của hắn, cùng với vinh hoa phú quý mà hắn có thể mang đến cho nàng.

Hiện tại, nàng sinh hoàng trường tôn*, vị trí càng thêm vững chắc, cho nên cũng không cần lợi dụng hắn nữa, tâm tình tịch mịch kia không nhận được lại nhớ đến tình nhân cũ của nàng, còn trăm phương ngàn kế nghĩ cách để vợ của Thái tử của một quốc gia đi ngoại tình, nữ nhân này đúng là một tiện nhân! (*cháu trai trưởng trong hoàng tộc)

“Điện hạ, xin người bớt giận!” Một thiếu niên mặt trát phấn trắng, môi điểm đỏ tươi đi đến trước mặt Hoàn Nhan Hồng, đôi tay mềm mại di chuyển trên người Hoàn Nhan Hồng: “Chọc tức thân mình, sẽ khiến người ta đau lòng a!”

Thiếu niên này bất quá mới mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, nhưng mà trên mặt trát một lớp phấn dày, không nhìn ra tướng mạo vốn có. “Điện hạ, để Nô Nhi đến hầu hạ người đi!”

Thiếu niên nói chuyện, lời kéo tay của Hoàn Nhan Hồng, đi vào bên trong quần áo mỏng manh. Khi chạm vào một mảnh bóng loáng ôn nhuận bên trong, trên mặt Hoàn Nhan Hồng hiện rõ ý cười: “Vẫn là Nô Nhi tốt! Đến, Bốn cung hảo hảo yêu thương người!”

“Điện hạ, người thật hư——”

Trong phòng, một mảnh ý xuân. Dư Thi Thi mơ một giấc mộng đẹp, mơ thấy mình ở cùng Phượng Thương, hắn ân ái nàng, yêu thương nàng, hắn không ngừng đẩy nàng lên trên mây, mà nàng cũng cố gắng đón nhận hết thủy của hắn...

Đến lúc chạng vạng, Dư Thi Thi mới tỉnh khỏi mộng, phát hiện ra mình nằm trong tấm cung, bên người không có một cái bóng, nhưng mùi hương

phát ra trên đệm lại nói rõ cho nàng biết, giấc mộng xuân kia là thật, nàng đã thật sự trải qua chuyện như vậy.

“Xem ra ái phi thực vừa lòng sự an bài của bốn cung, tựa hồ, còn có một chút luyện tiếc—” Thanh âm âm dương quái khí của Hoàn Nhan Hồng truyền tới, Dư Thi Thi ngẩng đầu, nhìn đến trên ghế dài ở một bên, Hoàn Nhan Hồng ôm thiếu niên non nớt, âm lãnh nhìn nàng.

“A——” Dư Thi Thi vội vàng kéo chăn, chưa kịp che khuất toàn bộ thân thể trần truồng của mình, tiếng cười lạnh của Hoàn Nhan Hồng lại truyền tới: “Che gì mà che? Chỗ nào trên người người mà bốn cung còn chưa thấy qua chứ?”

“Điện hạ!”

Thấy Hoàn Nhan Hồng trước mặt thiếu niên kia lại nói chuyện với mình như vậy, Dư Thi Thi không thoải mái nổi. Còn nữa, xem ra, người lúc này nhất định không phải Hoàn Nhan Hồng. Tên hỗn đản này! Lại dùng phương thức như thế để nhục nhã nàng! Vì sao lại đối với nàng như vậy! Chẳng lẽ hẳn một chút đều không thèm để ý đến chuyện nữ nhân của mình bị người khác vũ nhục sao?

“A ——” Tựa hồ nhận ra Dư Thi Thi đang thầm chửi mình trong lòng, bàn tay to của Hoàn Nhan Hồng vuốt ve tấm lưng của thiếu niên, ánh mắt lại nhìn chăm chăm đầu vai trắng nõn của Dư Thi Thi, “Ít giả vờ trước mặt bốn cung chút! Không phải mới vừa rồi người kêu thích thực vui vẻ sao! Nếu Phượng Thương ở chỗ này, nhìn thấy người si tình với hẳn đến thế, ngay cả lúc hoan hảo cũng không quên kêu tên của hẳn, hẳn nhất định sẽ cảm động lắm a!”

“Điện hạ ——” Sắc mặt Dư Thi Thi trắng bệch.

“Đừng gọi Bốn cung, Bốn cung thấy người thực bẩn!” Hoàn Nhan Hồng đứng lên, như trước ôm thiếu niên không chịu buông tay, “Ái phi, phụ

hoàng đã phạt người bế môn tự kiểm điểm một tháng, người liền hảo hảo mà ở Sầu phương trai đi! Về phần Kiệt nhi, Bốn cung sẽ bảo Mai Trắc phi giúp người chiếu cố hần vài ngày, người không cần quan tâm.”

Hoàn Nhan Hồng ôm lấy thiếu niên đi ra cửa, sau đó, liền có người đi lên, khóa cửa lớn lại.

“Đừng, đừng mà!” Vừa nghe thấy Hoàn Nhan Hồng muốn cho người khác chăm sóc con của mình, bất chấp việc còn không có mặc quần áo, Dư Thi Thi đã chạy xuống giường, đi chân trần vọt tới trước cửa, dùng sức đập lấy cánh cửa.”Đừng, điện hạ, Kiệt Nhi là con ta! Đừng chia rẽ chúng ta! Đừng mà!”

Nghe xong lời cầu xin của Dư Thi Thi, Hoàn Nhan Hồng cũng không hề xoay người, khước miệng lại lộ lên một cười châm chọc, “Trông coi Thái tử phi cẩn thận!”

Hoàn Nhan Hồng bước nhanh, rời đi, chỉ để lại cho Dư Thi Thi một bóng dáng tàn khốc, nhìn thấy hần lạnh lùng vô tình như vậy, Dư Thi Thi cắn răng, trong mắt đều là hận ý. Hần còn ngại nàng bắn? Hần vì sao không chịu xem thử chính hần có bao nhiêu ghê tởm? Nếu nàng sớm biết rằng hần là kẻ biến thái, thích nam nhân, nàng sẽ không chọn hần, không thềm chọn cái kẻ còn thua Phượng Thương bệnh lao!

Nghĩ đến Phượng Thương, nghĩ đến hết thấy những điều mình đã bỏ qua, nghĩ đến sự châm chọc mà ban ngày Mộ Dung Thất Thất dành cho mình, Dư Thi Thi hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lúc trước không phải bệnh đến sắp chết, vì sao hiện tại càng ngày càng tốt lên? Nếu lúc trước biết ngày sau sẽ như thế này, nàng sẽ không từ hôn.

Bây giờ nên làm gì? Hoàn Nhan Hồng có ý muốn nhốt nàng lại, còn muốn để Hoàn Nhan Kiệt cho Mai Cơ nuôi nấng, như vậy sao được!

Đó là đứa nhỏ mà nàng vất vả hoài thai mười tháng, khó cực sinh ra, sao có thể để hắt đến bên người cái kỹ nữ Mai Cơ kia chứ! Nàng đã mất rất rất nhiều công sức, mới có thể kéo Hoàn Nhan Hồng lên giường, tuy rằng chỉ giao hợp một lần, nhưng mệnh nàng tốt, mới liền sinh nhi tử, hiện tại lại để cho con tiện nhân Mai Cơ kia chiếm tiện nghi, điều đó không có khả năng!

Huống chi, Hoàn Nhan Kiệt là hoàng thái tôn, là gốc rễ giúp nàng sống an ổn ở Đông Cung a! Cũng là lợi thế nhỏ nhoi, quan trọng mà nàng chiếm được giữa hoàng tộc a! Chuyện này không thể như vậy, nàng không thể để cho Hoàn Nhan Hồng đoạt đi chỗ dựa của nàng. Không thể trông cậy vào nam hân, vậy phải ráng hết sức, bảo vệ nhi tử cho bằng được!

Cẩm Huyền cung. Ánh chiều tà chiếu vào tường hồng ngói xanh, vàng lóng lánh. Thái hậu Đông Phương Lam tựa vào xích đu, trong lòng ngực ôm một con chó nhỏ màu trắng, bên cạnh nàng là Thanh cô đã theo nàng nửa thế kỷ.

“Thanh cô, người nói cái Mộ Dung Thất Thất kia không bị Bảo Châu cùng nha đầu Mục gia cho ăn thiệt sao?”

“Dạ đúng thừa thái hậu nương nương.”

“A, ha ha...” Đông Phương Lam cười hai tiếng, trước mắt lại hiện lên cặp mắt như nắng mùa xuân của Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt một mảnh hoảng hốt. Rốt cuộc giống ai chứ? Loại cảm giác này thật sự rất quen thuộc

Suy nghĩ thật lâu, cũng chưa nghĩ ra được ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc giống ai, Đông Phương Lam không suy nghĩ thêm nữa, mà lại dời sang đề tài khác.”Thanh cô, đêm qua ai gia không mơ thấy Minh Nguyệt, người nói xem, Minh Nguyệt cùng Phượng Tà có phải đã mang theo đứa nhỏ đầu thai rồi hay không? Từ sau khi Minh Nguyệt gặp chuyện

không may, ai gia đều mơ thấy bọn họ hàng đêm, nhưng đêm qua, khi bọn họ không tới nữa, ai gia lại không quen lắm...”

Nhìn mái tóc hoa râm của thái hậu, Thanh cô lấy kiện áo khoác, phủ lên trên người nàng. “Tiểu thư, đây là chuyện tốt a! Dân gian không phải nói, nếu mơ thấy thân nhân đã mất, ắt là bởi vì thân nhân kia ở trên trời vẫn nhớ mãi không quên chốn cũ, chậm chạp không chịu đầu thai. Hiện tại, người không mơ thấy công chúa cùng phò mã nữa, nói không chừng bọn họ bởi biết Hoàng thượng hiếu kính với ngài, cho nên rất cực an tâm, người một nhà đều đầu thai chuyển thế hết a?”

Lời giải thích của Thanh cô, khiến cho Đông Phương Lam gật gù đầu như có điều suy nghĩ.

“Đầu thai thù tốt, đỡ phải khiến ai gia ngày ngày đều vương bận. Thanh cô a, nhiều năm như vậy, chỉ có người vẫn còn ở bên người ai gia, vẫn là kêu ai gia tiểu thư... Hoàng thượng xác thực nhân hiếu, nhưng mà, dù sao không phải con trai ruột của ai gia. Thanh cô, sau khi ai gia trăm tuổi, người cũng rời đi đi! Hầu hạ ai gia nhiều năm như vậy, người cũng nên vì mình suy nghĩ một chút !”

“Thái hậu, người đây là nói cái gì vậy, ý không phải là đuổi Thanh cô đi sao!”

Nghe Đông Phương Lam nói như vậy, Thanh cô lập tức quỳ gối trước mặt nàng, “Mệnh nhỏ của Thanh cô là do tiểu thư cứu, tiểu thư ở đâu, Thanh cô ở đó! Cho dù vạn nhất tiểu thư mất, Thanh cô cũng muốn đến hoàng lăng lý coi chừng dùm tiểu thư! Thanh cô không đi!”

“Đứng lên, đứng lên!” Đông Phương Lam nâng Thanh cô dậy, “Nói chi những lời ngốc nghếch như vậy! Vì ai gia, người phải sống cô đơn một đời, chẳng lẽ còn muốn ai gia giữ người đến lúc chết sao? Nghe lời ai gia, nếu ai gia đi rồi, người cũng rời đi đi! Đừng ở lại hoàng lăng lý lạnh như băng

mà ngậy ngốc, nơi ấy rất lạnh, người cũng nên có cuộc sống riêng của mình.”

“Thái hậu —— “

“Tốt lắm, liền định như vậy đi.” Đông Phương Lam đứng lên, thả chó nhỏ xuống mặt đất, “Tuyệt Nhi, tự mình đi chơi! Chớ đi xa!”

“Gâu gâu!” Chú chó tên là Tuyệt nhi kêu hai tiếng, chạy ra ngoài.

“Thanh cô, người nói Mộ Dung Thất Thất đã đánh cược với ai gia, nàng sẽ thắng chứ? Ai gia cảm thấy Thương nhi đã quyết tâm muốn kết hôn với cô nương này. Ai, không phải ai gia không rõ lí lẽ, là ai gia vừa nghĩ tới thân phận của nàng, trong lòng ai gia liền như bị kim đâm, rất khó chịu.”

“Nếu Chiêu Dương công chúa đã đáp ứng người, tiểu thư, không bằng người cứ chờ xem kết quả đi! Nếu nàng thắng, đây biểu minh rằng nàng và vương gia là trời sinh một đôi, bọn họ thật sự đã bị nguyệt lão kết tơ hồng, vậy người sẽ mau chóng có chồng trai để ôm a! Nếu tiểu thư thắng, đây không phải là rất tốt sao?”

“Ai gia chính là lo lắng, nếu ai gia thắng, Thương nhi thật sự không chịu cưới vợ, vậy nên như thế nào? Phượng gia nhất môn trung liệt, cũng không thể bị chặt đứt hương khói ở đời này đi!”

Thanh cô đỡ Đông Phương Lam, cười khẽ một tiếng, “Tiểu thư, nói vậy, người vẫn là thiện tâm, vẫn là đau lòng Thương vương gia. Chuyện này nếu đã được định rồi, vậy đành đợi xem bên nào may mắn hơn đi! Cho dù Chiêu Dương công chúa thua, nàng ta cũng không oán người. Bất quá a, người đừng trách nô tỳ lắm miệng, nếu Chiêu Dương công chúa thắng, người thật sự sẽ chấp nhận mọi chuyện, thay họ chủ hôn sao?”

Nghe Thanh cô nói như vậy, Đông Phương Lam dừng một chút, hất nàng, liếc mắt một cái, “Ai gia giống người không giữ chữ tín lắm sao?”

Nếu Bắc Chu quốc thật có thể đoạt vị đầu bảng trong Tứ quốc tranh tài, ai gia nhất định sẽ thay họ lo liệu chuyện hết thảy!” Tứ quốc tranh bá, có từ hồi Tiền Tần. Trước kia, hồi Tiền Tần còn, các châu các huyện trong nước sẽ chọn ra những nhân tài ưu tú đến kinh thành tham gia thi đấu, tỷ thí với nhau, tranh chức võ trạng nguyên. Mãi cho đến sau khi Tiền Tần bị ba gia tộc chia cắt, mới họp bàn, đổi tên thành “Thi đấu tranh bá”, Đông Lỗ cũng tham gia từ đó.

Sau hai mươi lăm năm, từ lúc Bắc Chu, Tây Kỳ, Nam Phượng được thành lập đến hiện tại, mỗi năm năm đều tổ chức tranh bá một lần. Tuy rằng trong quãng thời gian ấy vẫn có xảy ra chiến tranh giữa các nước, nhưng mà cuộc tranh bá này, chưa từng bị hoãn lại dù chỉ một lần, vẫn cứ tổ chức năm năm một lần như trước.

Về chuyện tranh bá, có một số quy định đặc biệt. Tỷ như không hạn chế số tuyển thủ tham gia, chỉ cần nước người có thể xuất ra bao nhiêu người, ta cũng nguyện ý để các người dự thi, cho dù trăm tên cũng chẳng thành vấn đề. Không có năng lực, có thể dùng số lượng để áp đảo đối phương!

Bất quá, bởi vì nhiều người, đánh từng trận rất lãng phí thời gian, hơn nữa cũng dễ để phòng chuyện biến người tranh đấu, cho nên liền cho đấu loại trước trận đấu, thông qua đấu loại đến một lần “đại thanh tẩy”, sau đó những người còn lại, mới có thể làm tuyển thủ chân chính tham gia trận chung kết.

Về phần địa điểm tổ chức Tứ quốc tranh bá, quốc gia nào từng thua bét bảng ở lần đấu trước, liền đăng cai tổ chức đợt này, về phần nội dung tỷ thí, sẽ do quốc gia đứng đầu bảng lần trước ra đề. Tựa như lần này, Đông Lỗ nhờ thắng trận năm năm trước mà liền trở thành nước ra đề, còn Bắc Chu vì đứng bét bảng nên đành làm nơi tổ chức.

Tuy rằng không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng từ trước đến nay, Tứ quốc tranh bá đều được tổ chức ở U Vân mười sáu châu. U Vân mười sáu

châu vốn là nơi có thể tiến vào mà tấn công, cũng có thể vừa lui vừa thủ, quả là một khu vực tuyệt hảo. Năm đó bốn nước nào cũng chẳng muốn buông tha U Vân mười sáu châu, nhưng cũng chẳng có nước nào có đủ năng lực để đoạt lấy, cuối cùng chỉ có thể phân đều ra làm bốn phần, chia U Vân mười sáu châu ra làm Bắc tứ châu, Tây tứ châu, Nam tứ châu cùng Đông tứ châu, củng cố thế cân bằng cho đại lục.

Tuy rằng quốc lực cùng binh lực của Bắc Chu cực mạnh, năng lực toàn dân thực cường hãn, nhưng mà lại cực kỳ ít nhân vật nổi trội. Tổng cộng có bốn lần tổ chức Tứ quốc tranh bá, Bắc Chu dù một lần cũng chẳng thể đoạt được vị đầu bảng, điều này khiến cho Bắc Chu có chút mất mặt.

“Nam tử dự thi không thể trên 23 tuổi, nữ tử không thể vượt quá 18 tuổi?” Nhìn đến câu này, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười, cánh tay chọc chọc Phượng Thương đang ngồi một bên: “Vương gia, xem ra tuổi của chàng, không tham gia trận đấu này được a! Nói vậy, làm sao mới tốt được đây? Vạn nhất người bên ta vô dụng, Bắc Chu quốc thua thì phải làm sao bây giờ?”

Năm nay Phượng Thương đã được 25 tuổi, dựa theo điều lệ của trận đấu, hẳn tất nhiên đã quá tuổi, không thể tham gia trận đấu. Thấy Mộ Dung Thất Thất nhắc đến chuyện tuổi của mình, Phượng Thương vươn tay nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất, nâng niu thưởng thức: “Không phải khanh khanh chê ta già đấy chứ? Hay là khanh khanh thích thanh niên tiểu sinh, tỷ như Thượng Quan tướng quân gì đó a?”

Nghe Phượng Thương nhắc đến Thượng Quan Vô Kỵ, Mộ Dung Thất Thất liền nhẹ giọng “phì” một tiếng. Tuy rằng nhiệm vụ của Thượng Quan Vô Kỵ là hộ tống nàng bình an đến Bắc Chu thành hôn, nhưng vì hôn sự bị Thái hậu ngăn trở, sứ mạng của hắn vẫn chưa hoàn thành, cho nên chỉ có thể ở lại chờ đợi trong Dịch Quán.

Trong quãng thời gian này, Thượng Quan Vô Kỵ đã nhiều lần đến Nam Lâm vương phủ tìm Mộ Dung Thất Thất, lại luôn bị quản gia Phượng Tề ngăn lại, một hơi một lời :”Vương gia nhà ta đang bồi dưỡng cảm tình với vương phi”, chộc cho khuôn mặt anh tuấn của Thượng Quan Vô Kỵ đỏ đến mức sắp bức ra máu.

Đương nhiên, những lời như vậy, đều là do Phượng Thương đứng sau sai khiến Phượng Tề nói, mục đích chính là hy vọng Thượng Quan Vô Kỵ biết khó mà lui. Mộ Dung Thất Thất là người của hắn, sao có thể để người khác mơ tưởng đến chứ!

Nhưng mà, xem ra vị tướng quân trẻ tuổi này có chút cố chấp, ngày ngày đều đến quý phủ để “thỉnh an công chúa”, tuy rằng phải liên tục đứng canh cửa, cũng nghe rất nhiều về chuyện tình cảm tốt đẹp giữa Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, nhưng hắn thủy chung kiên trì, quyết tâm phải nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất mới được.

So về cố chấp, Phượng Thương há sợ!

Hiện tại hắn đã đem Thượng Quan Vô Kỵ “chăm chỉ” trở thành đối tượng giao chiến, tốt xấu gì hắn cũng là chiến thần trẻ tuổi, hiện tại thiên hạ thái bình, hắn không có việc gì để làm, đành đi “thủ thành”, vốn là chuyện sở trường của hắn. Bảo vệ ngôi thành mang tên Mộ Dung Thất Thất, đá bay tất cả những kẻ mơ tưởng đến nàng, là chuyện quan trọng nhất.

“Vương gia, người nói không đúng chút nào! Ta đây đặc biệt không giống người thường, chỉ thích nam nhân thành thực! ‘Lão nam nhân’ có thể nhai, có thể bóp, còn có thể luyện răng a! Nhất cử tam đắc*! Trẻ tuổi lại chướng mắt ta!” (*ý cũng tương đương với nhất cử lưỡng tiện ấy)

Mộ Dung Thất Thất nói năng hùng hồn, chộc Phượng Thương cười ha hả, ôm lấy Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng, cầm nhẹ nhàng cọ xát cái

trán của nàng, từ sau khi tiểu nữ nhân này mở rộng trái tim, tính cách càng thêm hoạt bát, đáng yêu.

“Khanh khanh, ta lại rất thích cây trái tươi ngon mọng nước như nàng a, còn nữa rằng ta không tốt, ăn trái tươi cũng không cần nhai, chỉ nuốt nguyên quả vào ——”

“Nói vậy, vương gia cùng ta là một cặp tuyệt phối sao?” Hai má Mộ Dung Thất Thất đỏ ửng, nhưng lời nói phát ra khỏi miệng, lại lớn mật hơn rất nhiều.

“Đó là đương nhiên! Chẳng lẽ nàng đã quên, sứ mạng duy nhất của nàng khi đến thế gian này chính là làm Vương phi của ta sao?” Phượng thương nói như vậy, khiến Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn đỏ mặt. Nguyên bản còn muốn tranh cãi với Phượng Thương, xem thử rốt cuộc ai “mặt dày” hơn, không nghĩ tới đã tranh giành mấy ngày nay với người nào đó, cuối cùng nàng vẫn chịu thua trước cái kẻ kia, thật sự chẳng thể nói thêm lời nào có thể buồn nôn hơn lời này ——

Hai người này không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình, trong phòng, Như Ý cùng Tố Nguyệt đỏ mặt, vừa hầu hạ chủ tử, vừa đưa cái tai nóng rần lên tiếp tục nghe bọn họ nói lời tâm tình.

Tình huống như vậy đã xuất hiện năm ngày rồi, tuy rằng không biết rằng trong bữa tiệc ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều cảm nhận rõ được Phượng Thương đã chiếm được rất nhiều cảm tình của Mộ Dung Thất Thất, hai người thường xuyên làm những hành động thân mật nho nhỏ, hoặc là nói chút lời mật ngọt chết người, khiến cho lũ hạ nhân như họ thật rất rất then thùng.

Bất quá, mặc kệ bọn Tố Nguyệt có ngượng ngùng đến cỡ nào, đôi nam nữ chủ phủ ăn ngọt đến nghiện, tùy ý đi trong vương phủ đều có thể nghe được tiếng cười của Phượng Thương, đây là lần đầu hân cười sau mười

năm, khiến cho bọn hạ nhân không có việc gì cả ngày đều đứng hóng ngoài Thính Tùng lâu, muốn biết này rốt cuộc vị Tân vương phi này có cái thủ đoạn gì, có thể khiến cho Vương gia thoải mái như thế.

Trong lúc nhất thời, ngoại thành Thính Tùng lâu trong Nam Lâm Vương phủ liền trở thành nơi có dòng người tấp nập nhất, tất cả mọi người đều nghĩ muốn nhìn xem phong thái của tân vương phi.

Đáng tiếc vị Vương gia Phượng Thương này có dự vọng chiếm hữu quá mạnh mẽ, chưa bao giờ để cho Mộ Dung Thất Thất rời khỏi người mình nửa bước, cho dù đi ra ngoài, cũng dùng sa che mặt nàng lại, cho nên vị Chiêu Dương công chúa đến từ Tây Kỳ quốc này, trở thành điều bí ẩn trong lòng mọi người. Mà lời đồn về vị công chúa này, bị người trong vương phủ truyền ra bên ngoài, cũng trở thành vấn đề được nhiều người nhiệt liệt bàn luận nhất

Từ sau tây trần yến, thái hậu không tiếp tục làm khó Mộ Dung Thất Thất nữa, nhưng chuyện đánh cược không biết bị ai truyền ra ngoài, hiện giờ toàn bộ ngõ lớn ngõ nhỏ trong Yến kinh đều lưu truyền chuyện này, cũng có sòng bạc mở sòng cược, cá xem Bắc Chu quốc có thể đoạt vị trí nhất bảng, Mộ Dung Thất Thất có thể thuận lợi lên làm tân vương phi hay không.

Từ thời Bắc Chu quốc được lập đến hiện tại, liên tiếp bốn lần thi đấu đều mang thất bại trở về, lần trước càng không cần phải nói, vẫn là nước đứng nhất từ dưới đếm lên, chẳng lẽ lần này, có thể vì một cái hòa thân công chúa mà trở mình ? Kia có thể sao?

Rất nhiều người đều thầm nghĩ chuyện này là không thể. Vô luận Mộ Dung Thất Thất thần bí đến mức nào, đều không thể thay đổi chuyện nàng là “Phế vật” , vô luận vị Nam Lâm vương Phượng Thương này có vĩ đại đến mức nào, cũng không thay đổi nổi cái mệnh khắc thẻ của hắn.

Đồng dạng, vô luận Bắc Chu quốc rất cường đại, cũng không thể thay đổi việc nước này không có cao thủ ưu tú. Tuy rằng đây chỉ là trận đấu giữa đám người trẻ tuổi, nhưng năng lực của bọn họ, lại chính là tương lai của đất nước, đây là đạo lí mọi người đều hiểu, cơ hồ mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ thua, Bắc Chu quốc cũng vậy.

Tuy rằng dân chúng yêu nước, đều hy vọng Bắc Chu quốc có thể trở thành nước thắng cuộc lần này, nhưng mà sự thật rành rành trước mắt, hơn nữa việc này quan hệ đến cái ví tiền của họ sẽ đầy ắp hay khô quắt, cho nên bọn họ cuối cùng vẫn là lựa chọn ý nghĩ chân thực nhất trong lòng mình.

Bất quá, mọi chuyện luôn luôn có ngoại lệ. Khi Quang Hoa công tử dùng năm trăm vạn bạc trắng cá Bắc Chu quốc sẽ thắng, toàn bộ Yến Thành đều náo động.

Quang Hoa công tử? Là nhân vật nào? Trên đại lục này, chỉ cần nơi nào có nữ nhân, liền không ai không biết Quang Hoa công tử. Nếu đến tuổi trưởng thành, khi nữ nhân có thể nói lời mơ mộng, vậy Quang Hoa công tử nhất định sẽ trở thành giấc mộng lớn nhất trong lòng bọn họ.

Chưa từng có một người nam nhân nào, có thể hiểu rõ nhu cầu cùng khát vọng trở nên xinh đẹp của nữ nhân rõ đến vậy, hơn nữa còn có thể biểu đạt ra thông qua trang sức cùng trang phục. Nữ nhân trên đời này, vô luận cao quý hay hèn mọn, vô luận xinh đẹp hay xấu xí, chỉ cần là nữ tử, đều có một chút ý thích chưng diện. Mà Quang Hoa công tử, lại là người thỏa mãn tâm nguyện của các nàng.

Đối với nữ nhân mà nói, mặc dù các nàng không mua nổi những trang sức cùng trang phục sang quý này, chính là chỉ cần có thể liếc mắt một cái, chẳng sợ ngay sau đó có thể chết, cũng cam tâm tình nguyện.

Hiện tại, Quang Hoa công tử thế nhưng cá Mộ Dung Thất Thất sẽ thắng, khiến cho ánh mắt mọi người không nhìn được đều hướng về cái kẻ đang ở

Nam Lân vương phủ.

Quang Hoa công tử, tất nhiên không ai gặp qua, cho nên mới bị tôn truyền đến vô cùng kì diệu, có người nói hắn là hoàng tử của một quốc gia, có người nói hắn là thế gia công tử, còn có người nói hắn là hậu duệ của ân tộc thần bí, tóm lại, đủ loại thân phận ly kỳ đều bị gán hết lên người hắn.

Mà như vậy một cái Quang Hoa công tử thần bí thế nhưng đặt năm trăm vạn trên người Mộ Dung Thất Thất, chuyện này khiến cho mọi người có chút mê mê tỉnh tỉnh.

Ngay tại lúc mọi người chờ xem Nam Lân Vương Phượng Thương sẽ tra hỏi Mộ Dung Thất Thất về quan hệ giữa nàng và Quang Hoa công tử, Nam Lân Vương phủ sẽ náo loạn đến thế nào, một người thần bí khác lại trực tiếp cá một ngàn vạn cho Bắc Chu thắng.

Lần này, độ chịu chơi hơn hắn Quang Hoa công tử, hơn nữa đối phương không lưu lại bất cứ tin tức gì về mình, khiến cho khắp phố phường nổi lên nhiều lời đồn đoán, thậm chí có người hoài nghi người nọ là Bắc Chu hoàng đế Hoàn Nhan Liệt, hoàng đế thấy dân chúng nước mình cực chính họ thua, trong lòng bất bình, mặt mũi mất hết, thế nên mới mở quốc khố, lấy một ngàn vạn mua lại mặt mũi.

Chính là, hết thầy đều là đoán, đều là mây bay. Lời đồn càng ngày càng nhiều thêm, lại thủy chung không người công bố chân tướng. Mộ Dung Thất Thất vốn đã là nhân vật phong vân, nhờ Quang Hoa công tử cùng thần bí nhân, liền trở thành nhân vật được chú ý nhất. Này đó cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của Mộ Dung Thất Thất, lại khiến cho một số nữ nhân hận đến nhe răng trợn mắt. “Khốn kiếp! Khốn kiếp!” Hoàn Nhan Bảo Châu một cước đem cái băng ngồi đá ngã lăn, giận bưng bưng mà đem đồ sứ đ trong nhà ập vỡ trên đất. Nàng vốn còn muốn nhìn Mộ Dung Thất Thất bị cười nhạo , không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện hai nam nhân, quấy rầy tâm tình nàng xem kịch vui.

“Khốn kiếp!”

“Công chúa, xin ngài bớt giận!” Vịnh Nhi vội vàng tiếp được bình sứ trong tay Hoàn Nhan Bảo Châu, đưa cho người khác cầm lấy, còn mình thì vịn Hoàn Nhan Bảo Châu ngồi xuống, “Công chúa, ngài đừng vì tiện nhân kia mà chọc tức thân thể của mình. Thân thể ngài quý giá a! Tức bị bệnh chỉ để cho người thân đau đớn kẻ thù sung sướng. Rồi hãy nói, lập tức sẽ phải đến cuộc thi lớn rồi, ngài không phải là muốn ở cuộc so tài mở ra phong thái sao, bị bệnh thì không thể làm được a!”

“Bốn cung chính là không phục!”

Hoàn Nhan Bảo Châu cắn môi, nước mắt ở trong mắt từ từ lăn xuống, “Đi, đem Cừu Nhi gọi tới, nàng không phải nói có biện pháp đối phó Mộ Dung Thất Thất sao, gọi nàng tới đây.”

Vịnh Nhi mang Cừu Nhi đến, đây là một nữ nhân dùng khăn che mặt, chỉ lộ ra ánh mắt. Mặc dù chỉ lộ ra ánh mắt, nhưng cặp mắt kia, nhưng xinh đẹp được động lòng người.

“Nô tỳ Cừu Nhi ra mắt công chúa!”

“Đứng lên đi!” Hoàn Nhan Bảo Châu phất tay một cái, khiến người khác lui ra, chỉ để lại Vịnh Nhi cùng Cừu Nhi hai người.”Ngày hôm đó Bản Cung cứu người, sau đó người nói người là Tây kỳ, thật sự?”

“Dạ, nô tỳ là người Tây kỳ quốc .”

“Người là người Tây kỳ quốc , vậy người cùng Bốn cung nói một chút quan hệ sâu xa giữa người cùng Mộ Dung Thất Thất .”

“Dạ!” Nhắc tới Mộ Dung Thất Thất, trong mắt Cừu Nhi đỏ lên hận ý cùng sát ý lạnh băng băng, ngay cả Vịnh Nhi ở bên cạnh đều cảm thấy sợ. Cừu Nhi xài một canh giờ, kể lại quan hệ sâu xa giữa mình và Mộ Dung

Thất Thất, nghe lời mà Cừu Nhi nói..., Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn nàng như có điều suy nghĩ, tin tưởng một phần, lại cũng không tin hoàn toàn.

“Cừu Nhi, người đã nói Mộ Dung Thất Thất ghen tỵ với dung mạo của người, phá hủy mặt của người, vậy thì đem cái khăn che mặt của người bỏ xuống, để cho Bốn cung xem một chút mặt của người.”

Lời của Hoàn Nhan Bảo Châu vừa nói ra..., để cho thân thể Cừu Nhi run rẩy xuống, hít một hơi thật sâu, nàng chậm rãi giải khai khăn che mỏng trên mặt trước mặt.

Vừa nhìn một cái, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu rút một miêng lãnh khí. Đó là một gương mặt dữ tợn! Phía trên hiện đầy tất cả vết sẹo lớn nhỏ tròn dài, tựa như cây đậu nấu chín, sau đó trải rộng ra ở trên mặt Cừu Nhi vậy.

Mà má trái nàng bởi vì thương thế nặng, vết thương sinh mủ, còn không có kịp thời chữa trị mà rửa nát, sau đó lộ ra thớ thịt mới, là màu hồng đào, hé ra làm da trắng nõn, cùng những vết sẹo khô vàng kia, đem một gương mặt xinh đẹp, hủy diệt sạch sẽ.

“Người thương này, là nàng làm sao mà làm ra?” Hoàn Nhan Bảo Châu che miêng, chân mày nhíu chặt, khoát tay để cho Cừu Nhi đeo lên cái khăn che mặt mà trả lời.

“Dầu sôi phun .”

Chỉ đơn giản mấy chữ, là có thể làm cho người ta nghĩ đến tình cảnh tàn khốc lúc ấy.

Thì ra những điều này là do Mộ Dung Thất Thất làm! Hoàn Nhan Bảo Châu kinh hãi, không nghĩ tới cái nữ nhân nhìn như nhu nhược kia, lại hạ thủ ác độc như thế. Cũng bởi vì nam nhân nàng thích nhìn Cừu Nhi nhiều hơn một cái, cũng bởi vì Cừu Nhi lớn lên so sánh với nàng xinh đẹp hơn,

nàng liền làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy! Nữ nhân độc ác vậy, làm sao có thể ở lại bên cạnh Thương ca ca chứ! Vừa nghĩ tới Ninh nhi bên cạnh mình, cũng bởi vì Mộ Dung Thất Thất mà chết, Hoàn Nhan Bảo Châu lại nổi trận lôi đình.

“Cừu Nhi, người cùng Bốn cung đi! Bốn cung dẫn người đi Nam Lâm vương phủ, tìm Mộ Dung Thất Thất ngay mặt làm rõ, Bốn cung trả lại công đạo cho người, cũng muốn để cho Nam Lâm vương biết bộ mặt thật đáng ghê tởm của Mộ Dung Thất Thất như thế nào!”

Hoàn Nhan Bảo Châu vỗ cái bàn, đứng lên lập tức muốn đi, lại bị Cừu Nhi ôm lấy chân, đau khổ cầu khẩn.

“Công chúa, nô tỳ biết ngài vì muốn nô tỳ tốt, nô tỳ thật lòng cảm tạ ngài, nhưng nếu ngài cứ như vậy mà đi qua, chẳng những có hại cho nô tỳ, cũng sẽ liên lụy đến ngài a! Hôm nay Mộ Dung Thất Thất đang được Nam Lâm vương sủng ái, cho dù người nói chuyện, thì Nam Lâm vương chưa chắc có thể nghe vào tai, ghi ở trong lòng, huống chi là nô tỳ một tiểu nhân vật hèn mọn chứ!”

Lời nói của Cừu Nhi có đạo lý, để cho Hoàn Nhan Bảo Châu dừng bước, nhưng chỉ một lát, nàng liền nghĩ đến biện pháp khác.

“Như vậy không được, vậy Bốn cung dẫn người đi Cáo ngự trạch! Tìm phụ hoàng! Hẳn nhất định sẽ vì người làm chủ !”

Lời nói của Hoàn Nhan Bảo Châu..., để cho Cừu Nhi cười khổ một tiếng, tiếp tục dập đầu, “Công chúa thiện tâm, tin tưởng lời nô tỳ nói..., nguyện ý vì nô tỳ ra mặt, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất là hòa thân công chúa của Tây kỳ quốc, thân phận cao quý, cho dù nàng giết một hai nô tài, cũng bất quá là chuyện tầm thường. Hoàng thượng mặc dù thánh minh, nhưng Nam Lâm vương là cháu mà hoàng thượng cực kỳ yêu thương, tự

nhiên là có yêu ai yêu cả đường đi, như thế nào lại bởi vì một nô tài Tây kỳ quốc , mà truy cứu sai lầm của Mộ Dung Thất Thất đây!”

“Chẳng qua là chuyện nhỏ, cũng không thể nhất cử đánh bại Mộ Dung Thất Thất, ngược lại sẽ liên lụy công chúa, tổn thương quan hệ của ngài cùng Nam Lâm vương, chuyện như vậy là quả quyết không thể làm , xin công chúa nghĩ lại!”

Tiếng khóc của Cừu Nhi bi thương, cũng nói ra những chỗ quan trọng, để cho Hoàn Nhan Bảo Châu phải dừng lại cước bộ, suy tư lời Cừu Nhi nói.

Đúng vậy, hiện tại Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất sủng ái cả kinh thành mọi người đều biết rồi, lúc này, vì một nô tỳ, để cho Phượng thương buông tha Mộ Dung Thất Thất, chuyện này cũng quá không thuyết phục. Nếu như không thể thuận thế vãn ngã Mộ Dung Thất Thất, ngược lại còn bị nàng cản ngược lại một cái, vậy hình tượng của mình ở trong lòng Thương ca ca không phải toàn bộ bị phá hủy sao!

Chẳng qua là, cái gì cũng không thể làm, thì trong lòng rất khó chịu.

Biết rất rõ ràng người đàn bà kia lòng dạ rắn rết, ác độc vô cùng, nhưng cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm, còn phải nhìn nàng chiếm cứ sự ôm ấp của Phượng thương, ngày sau trở thành tân nương của Phượng thương , điều này làm cho Hoàn Nhan Bảo Châu làm sao có thể tiếp nhận.

“Điều này cũng không được, vậy cũng không được, vậy người nói, Bổn cung phải làm gì? !”

“Công chúa!” Cừu Nhi lần nữa quỳ lạy ở trước mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, cái trán loang lỗ thật sâu dập đầu trên đất, “Công chúa nếu quả thật thương yêu nô tỳ, xin cho có nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ công chúa! Có câu nói, nhỏ không nhẹn sẽ hại việc lớn. Mộ Dung Thất Thất quá biết nguy

trang, ngài không có chứng cứ chính xác, là không thể làm gì đối với nàng. Đã như vậy, chỉ có thể đợi chờ thời cơ.”

“Nô tỳ mặc dù không có khả năng gì, nhưng hận ý đối với Mộ Dung Thất Thất cùng công chúa là giống nhau, nô tỳ thỉnh cầu có thể ở lại bên cạnh công chúa, vì công chúa làm trâu làm ngựa, hầu hạ công chúa, chờ cơ hội! Nô tỳ cùng Mộ Dung Thất Thất cừu hận bất cộng đái thiên, một ngày nào đó, nô tỳ sẽ đem đầu người của Mộ Dung Thất Thất dẫm ở dưới chân, làm cho nàng phải hối hận vì những gì mình đã làm trong quá khứ!”

Nhìn bộ dáng của Cừu Nhi , Hoàn Nhan Bảo Châu trầm tư chốc lát, cuối cùng đành gật đầu, “Tốt! Bên cạnh của Bốn cung vừa lúc thiếu một thiếp thân cung nữ, người hãy theo hầu hạ. Bất quá, trước kia người không phải nói có biện pháp đối phó Mộ Dung Thất Thất sao? Tại sao hiện tại lại biến thành đợi chờ thời cơ rồi?”

Có thể lưu lại, trong lòng Cừu Nhi thở phào nhẹ nhõm, đối với vấn đề của Hoàn Nhan Bảo Châu, Cừu Nhi vội vàng cẩn thận trả lời.

“Hồi công chúa, lập tức chính là cuộc thi tứ quốc tranh bá. Nô tỳ nghe nói Thái hậu đối với Mộ Dung Thất Thất thật là bất mãn, sau đó bởi vì Nam Lâm vương kiên quyết, mới không thể không cùng Mộ Dung Thất Thất lập đánh cuộc, đánh cuộc được chính là trong cuộc thi tứ quốc tranh bá phải đứng đầu tên. Cho nên, cuộc thi tứ quốc tranh bá, chính là cơ hội của chúng ta .”

“Chỉ cần âm thầm ngăn trở, không để cho Bắc Chu quốc thắng, vậy Mộ Dung Thất Thất coi như không làm được Nam Lâm vương phi. Một hòa thân công chúa, nhưng không có hòa thân thành công, cái này chẳng khác gì đánh cho nàng một bạt tai a!”

Nói đến thời điểm hưng phấn, trong mắt Cừu Nhi lóe ra ánh sáng khác thường, Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn thấy cũng sửng sốt. Mặt đã bị hủy

thành như vậy, mà ánh mắt vẫn đẹp thế, mặc dù bị cừu hận làm mờ, giọng nghiêm khàn khàn, nhưng hai mắt vốn mỹ lệ cũng không có vì vậy mà giảm đi quá nhiều. Xem ra người này trước kia nhất định là mỹ nhân bại hoại! Lúc này, Hoàn Nhan Bảo Châu đối với lời nói của Cừu Nhi đã tin mấy phần.

“Vậy sao đó?” Nghe Cừu Nhi nói sướng khoái, tâm tình của Hoàn Nhan Bảo Châu cũng khá rất nhiều, phảng phất như thấy bộ dáng bi thảm của Mộ Dung Thất Thất bị đuổi ra cửa cung, không nhịn được mà muốn tiếp tục thấy màn tiếp theo.

“Nàng vốn là chính là bị sắc phong công chúa, hiện tại bị Bắc Chu quốc hoàng thất từ hôn, Tây kỳ quốc yêu quý mặt mũi, tự nhiên là sẽ không tiếp nhận . Đến lúc đó, không có bối cảnh Tây kỳ quốc này, cũng không còn thân phận công chúa che chở, vậy Mộ Dung Thất Thất bất quá là nữ tử bình thường , còn không phải là tùy ý công chúa xử trí? !”

Giọng của Cừu Nhi, tựa hồ có một loại lực đầu độc vậy, nghe xong Nhan Bảo Châu tâm tình thật tốt. Mới vừa rồi trên mặt nàng mây đen giăng đầy, giờ phút này đã là vạn dặm trời quang rồi, phảng phất cuộc sống Mộ Dung Thất Thất rơi đài sắp tới, mà vị trí Nam Lân vương phi, cũng là của nàng.

“Cừu Nhi, người nói quá đúng! Bốn cung ở bên cạnh tại sao không có người cơ trí như người thế! Người nói, đến lúc đó Bốn cung bắt được Mộ Dung Thất Thất, hành hạ nàng thế nào? Là chém đầu của nàng, hay là rút đầu lưỡi của nàng? Đúng, Bốn cung muốn rút đầu lưỡi của nàng trước, ở trên mặt của nàng vẽ loạn, đợi nàng đau khổ cầu khẩn thời điểm, sẽ cắt vỡ cổ họng của nàng!”

Hoàn Nhan Bảo Châu càng nói càng hưng phấn, còn rút đao ra, trên không trung khoa tay múa chân.

“Công chúa, đối với cô gái mà nói, bị phá hư danh tiết là sống không bằng chết nhất. Yên kinh nhiều tên khất cái như vậy, không bằng ngài tìm một chút tên khất cái nhiều ngày không có hưởng qua vị thịt, đem Mộ Dung Thất Thất thưởng cho bọn họ, để cho bọn họ cũng nếm thử mùi vị hòa thân công chúa.”

Cừu Nhi đề nghị, để cho Hoàn Nhan Bảo Châu trợn to hai mắt, hoàn toàn bất khả tư nghị.”Còn có thể như vậy sao?”

“Dĩ nhiên!” khoe miệng Cừu Nhi lộ ra nụ cười thê lương, trong đầu như hiện ra một màn trên mặt đất trong lao tù kia. Bộ dáng nam nhân đó thở dốc, máu tươi ồ ồ nhiễm đỏ rơm rạ, ánh nến đêm tối lờ mờ, si nhục như vậy, nàng trọn đời cũng sẽ không quên mất, nàng thề, nhất định phải báo thù, muốn cho Mộ Dung Thất Thất sống không bằng chết!

“Bất quá, công chúa, ngài hiện tại phải làm chính là đi tốt bước đầu tiên như thế nào. Nam Lâm vương là người đứng đầu Bắc Chu quốc, vì nữ nhân yêu mến, hẳn nhất định sẽ đem hết toàn lực đi đoạt vị trí đầu. Ngài nên làm như thế nào, làm sao phá hư, đây là điều cần chú ý nhất hiện tại. Mặc dù Nam Lâm vương không có ở đây dự thi tuyển thủ, nhưng là nô tỳ nghe nói, thủ hạ của Nam Lâm vương đều là nhân tài hiếm thấy.”

“A, cái này người yên tâm!” Hoàn Nhan Bảo Châu ngẩng đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt.

“Nước khác như thế nào, Bồn cung không biết, nhưng Bắc Chu từ trước chỉ điểm bốn nam bốn nữ, tám vị tuyển thủ. Vừa vặn Bồn cung cũng là tuyển thủ năm nay, hơn nữa những thứ tuyển thủ khác Bồn cung cũng quen biết, ở Bắc Chu quốc, không ai không biết Bồn cung thích Thương ca ca, bọn họ nếu như muốn ngăn trở nhân duyên Bồn cung , Bồn cung sẽ đối với bọn họ không khách khí! Chuyện này chỉ cần Bồn cung ra mặt, mặt mũi này bọn họ sẽ không thể không cho. Đến lúc đó cho dù Thương ca ca có lòng, cũng là có lòng mà vô lực .”

“Nhưng phàm là luôn luôn ngoại lệ.”

“Hừ! Không thể vì bản cung sở dụng, vậy thì không cần giữ lại!” Câu nói sau cùng, Hoàn Nhan Bảo Châu nói như chặt đinh chém sắt, trên mặt ác độc, cùng Cừu Nhi vô cùng tương tự.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Phụng Thương Phát Bệnh!

Thấy Hoàn Nhan Bảo Châu tin lời của mình, trong mắt Cừu Nhi hiện lên một tia khoái ý. Công chúa Bắc Chu quốc này thật là đầu óc ngu si, chỉ nói một câu, nàng liền tin. Hay là trong hoàng cung này nữ nhân lớn lên đều được thâm thụ sủng ái, nhưng thông minh lại không đủ?

Né thật lâu, rốt cuộc tìm được một cơ hội đến gần Hoàn Nhan Bảo Châu, Cừu Nhi làm sao lại buông tha cho!

Nếu không phải bởi vì dọc theo đường đi đều có người đuổi giết nàng, nàng như thế nào lại bỏ đi dung nhan như hoa như ngọc của mình. Đây hết thảy cũng đều là vì Mộ Dung Thất Thất! Nếu không phải Mộ Dung Thất Thất mang đến con tiện nhân Phi Thúy kia, thì hết thảy những chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra, nàng hiện tại cũng sẽ hoàn hảo ngồi trên vị Tĩnh Vương trắc phi, sao lại bị như thế này chứ!

Cho nên, thù này nàng nhất định phải báo!

Cừu Nhi đắm chìm ở trong khoái cảm ảo tưởng báo thù, bỗng nhiên ngừng thấy được một cỗ mùi thuốc nhẹ, lấy lại tinh thần mới phát hiện, Vịnh Nhi cầm trong tay một hộp ngọc, bên trong có một viên thuốc tròn châu lớn nhỏ đen nhánh, mùi vị kia chính là từ đây phát ra .

“Công chúa, ngài đây là ——” Cừu Nhi nheo mắt. Xem ra Hoàn Nhan Bảo Châu so sánh với Long Trạch Vũ Nhi thông minh hơn nhiều!

“Đây là quy tâm hoàn.” Lúc này, Hoàn Nhan Bảo Châu đã không còn bộ dạng xúc động như vừa rồi, nghiêng chân, ngồi ở trên ghế, bàn tay cong thành lan hoa chỉ, chậm rãi thổi trôi lá trà trong chén trà.

“Bốn cung mặc dù thương hại người, nhưng dù sao người cũng là người Tây kỳ quốc. Có câu nói, lòng người khó dò, người nói xem bốn cung làm sao có thể tin tưởng lời người nói đây? Nếu muốn lưu lại ở bên cạnh bốn cung, vậy thì ăn viên thuốc này đi, bốn cung sẽ tin tưởng người, hơn nữa còn giúp người báo thù.”

Thì ra là, này cô công chúa Bắc Chu quốc này cũng không phải là người ngu ngốc? Quy tâm hoàn? A, tên gọi này cũng thật là tốt, quy tâm, quy tâm, đoán chừng chính là làm cho người ta ăn, là độc được điều khiển người ăn. Cừu Nhi quả quyết không nghĩ tới Hoàn Nhan Bảo Châu sẽ xuất ra chiêu này với mình.

Thuốc này, lẳng lặng nằm ở trong hộp ngọc, đặt ở trước mặt Cừu Nhi. “Cừu Nhi cô nương, ăn đi! Ăn xong công chúa nhà ta sẽ tin tưởng lời của người!” Vindh Nhi đứng ở bên cạnh Cừu Nhi, lẳng lặng nhìn nàng, khoe miệng cong lên, ôn nhu nói.”Tin tưởng Cừu Nhi cô nương sẽ không để cho công chúa nhà ta thất vọng !”

Đây chẳng qua là bước đầu tiên. Nếu như được trợ giúp từ Hoàn Nhan Bảo Châu, nhất định phải đầu nhập vào nàng ta.

Nhìn viên quy tâm hoàn đen nhánh tản ra sự lạnh lẽo khủng khiếp, Cừu Nhi khẽ cắn răng, cầm lên đút vào trong miệng, nuốt nước miếng, ép buộc mình nuốt xuống.

“Tốt!”

Thấy Cừu Nhi không do dự, Hoàn Nhan Bảo Châu gật đầu, “Người yên tâm, bốn cung sẽ không hại người! Mỗi tháng bốn cung cũng sẽ cho người giải dược, để không đến nỗi thống khổ. Chờ chuyện làm tốt rồi, bốn cung đạt thành mong muốn, lên làm Nam Lân vương phi, tự nhiên sẽ giải độc cho người, hơn nữa, còn có thể ban thưởng lớn cho người!”

“Nô tỳ đối với công chúa trung thành trời đất chứng giám, nô tỳ nhất định sẽ giúp công chúa một tay, giúp công chúa đạt thành mong muốn!” Cừu Nhi lần nữa quỳ xuống, lần này lại bị Hoàn Nhan Bảo Châu tự mình đỡ lên.

“Tốt! Bốn cung tin tưởng người!”

Hoàn Nhan Bảo Châu nét mặt tươi cười như hoa, mà khuôn mặt của Cừu Nhi phía sau cái khăn che mặt, cũng mang theo nụ cười. A, người tin ta? Tin ta mà cho ta độc dược? May mắn ta đã có phòng bị, bằng không sẽ thành sủng vật trong tay người, gọi đến thì tới đuổi đi thì đi.

Hai nữ nhân này, bởi vì cùng chung mục đích, đạt thành hiệp nghị. Mặc dù không tín nhiệm lẫn nhau, nhưng mà mục đích của các nàng đều là Mộ Dung Thất Thất, vẹn vẹn một cái này, sẽ làm cho các nàng đứng ở chung một chiến tuyến.

Đêm nay, khí trời âm trầm, trăng sáng bị che bởi mây đen, bởi vì mùa đông bắt đầu, khí trời phát lạnh, cho nên cung nhân đóng cửa rất sớm đi ngủ. Cừu Nhi là người mới, tới lại trễ, cho nên được an bài ở gian phòng vắng vẻ .

Bất quá nàng đối với Vịnh Nhi an bài cũng không có bất kỳ ý kiến, người mới bị chèn ép, đây là chuyện bình thường, hơn nữa vắng vẻ có chỗ tốt của vắng vẻ. Tỷ như, có thể có tình lang tư tình.

Sau khi người gõ mõ cầm canh gõ hai tiếng, một thân ảnh xuất hiện ở ngoài cửa phòng của Cừu Nhi, “Thùng thùng” hai tiếng, cửa “chi nha” mở ra, lộ ra một khe hở nhỏ, mà người cũng thuận thế lách mình đi vào, cửa lập tức bị khép lại.

Người này đi vào, lập tức kéo lấy Cừu Nhi, vừa ngửi tóc của nàng, hai tay vừa nhắm dò vào trong vạt áo của nàng, “Âm nhi, nhớ chết ta!”

Thấy đối phương như vậy, Cừu Nhi bắt được tay của hắn, cười từ trong ngực đối phương tránh thoát đi ra ngoài, xoay người nhìn người đó.

Đây là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, mắt to mi thô môi dày mặt chữ quốc, rất là khôi ngô cao ngất, vốn nhìn rất chính trực khí phách, nhưng lại có một đôi mắt hình tam giác khá dài, làm cho cả người nhìn gian xảo rất nhiều.

“Con khỉ cấp!” Cừu Nhi khẽ cười một tiếng, lại cũng không chán ghét việc hắn làm với mình.”Chàng nha!” Cừu Nhi ngón trỏ đâm xuống đầu hắn: “Người ta đợi chàng cũng đã lâu, chàng làm sao bây giờ mới đến nha!”

Lời nói mềm nhũn..., tựa như lông nhung, khiến cho tâm ngứa ngáy. Nam nhân lần nữa ôm lấy Cừu Nhi, làm cho nàng ngồi ở trên người mình, “Tâm nhi, nàng cho rằng hoàng cung là Vô Cực Cung của ta, có thể tới đi tự nhiên sao? Nàng ở nơi này khó tìm, ta vòng vo thật lâu, mới tiến vào, còn muốn tránh né những thị vệ này, ta cũng vậy không dễ dàng a!”

Lúc nói chuyện, tay của nam nhân đã tiến vào trong quần áo của Cừu Nhi, một lát đã kéo váy xuống dưới, lộ ra hai chân thon dài

“Đừng nóng vội!” Thấy đối phương gấp gáp muốn tìm hoan, Cừu Nhi lần nữa bắt được tay của hắn, mặc dù nàng đã cảm thấy hắn xuẩn xuẩn dục động, vẫn là đem dục vọng của hắn áp lại: “Nhìn gương mặt hiện tại của ta, chàng cũng có hứng thú? Sẽ không hoảng sợ?”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phụng Thương Độc

A.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí, nhưng Mộ Dung Thất Thất vẫn phải kêu ra một tiếng.

Đây là một khuôn mặt như thế nào đây.... loang lổ ô xanh, giống như núi non sông ngòi hiện đầy trên da thịt Phụng Thương, bề ngoài vốn anh tuấn hoàn toàn không thấy, có thể nhìn qua, biến thành từng đạo khe rãnh, hiện đầy cả khuôn mặt của Phụng Thương. Giống như quái thú trong phim khoa học viễn tưởng, trong lòng sức thừa nhận kém nói không chừng sẽ bị dọa ngất đi!

Mà tròng mắt của Phụng Thương, dĩ nhiên là màu tím! Cho dù là Mộ Dung Thất Thất xuyên qua tới, đối mặt với đôi mắt sạch sẽ như thủy tinh màu tím kia, cũng hơi thất thần.

Mặc dù Mộ Dung Thất Thất trong mắt không có bất kỳ cảm xúc chán ghét, nhưng là nàng bị dọa sợ, Phụng Thương có thể cảm giác được, vội vàng cúi đầu, giật áo choàng ngăn trở mặt, nhưng không ngờ bị Mộ Dung Thất Thất ngăn cản.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao phải như vậy?” Mộ Dung Thất Thất tâm tình do mới vừa rồi kinh ngạc, hiện tại ngược lại thành tức giận. Cũng là vì cái gì? Rốt cuộc là người nào làm?

“Không nên nhìn!” Phụng Thương lấy tay che kín mặt, nhưng mới nghĩ đến trên tay cũng là xấu xí như vậy, dứt khoát quay lưng, dùng bóng lưng

thê lương hướng về phía Mộ Dung Thất Thất.”Nàng đều nhìn thấy.
Nàng đi đi.”

Vẻ tuyệt vọng, từ trong lòng Phượng Thương dâng lên. Trừ Cát Tường, Như Ý, Tấn Mặc cùng quản gia Phượng Tề, Mộ Dung Thất Thất là người thứ năm biết tình huống thật của hắn. Nếu như không phải bởi vì hôm nay đột nhiên phát bệnh, hắn muốn đem điều bí mật này vĩnh viễn dấu điếm đi.

Đau, dây dưa toàn thân của hắn, nhưng là loại thống khổ này, như thế nào so với thống khổ cùng khổ sở trong lòng, như thế nào so ra với, Mộ Dung Thất Thất rời đi mang cho hắn cảm xúc kia... Tuyệt vọng.
Xong, hết thảy đều xong, nàng thấy được, nhất định sẽ cho rằng hắn là quái vật mà đối đãi, nàng hồi lâu không có lên tiếng, nhất định là rất sợ hãi.

Tại sao ban ngày lại phát bệnh, tại sao để cho nàng thấy! Phượng Thương trong lòng hung hăng mắng mình, hắn nghĩ đánh đầu của mình, nhưng không ngờ một trận hoảng hốt, nửa quỳ ở trên mặt đất. Thống khổ lan tràn, hô hấp của hắn trở nên phát ra khó khăn .

Sớm biết có thể như vậy, hắn ban đầu sẽ không có lòng tham như vậy, không nên hy vọng tình yêu xa vời, không nên đem nàng vây ở bên cạnh mình?

Hắn tình nguyện lưu ấn tượng hoàn mỹ của hắn trong lòng nàng, tình nguyện làm cho nàng chỉ thấy một mặt tốt đẹp của chính mình, mà không phải, không sạch sẽ như vậy đứng ở trước mặt nàng, chật vật như vậy, xấu xí như vậy, giống như yêu một quái vật trong chuyện xưa.

Phượng Thương – ý thức, dần dần yếu đi, không đợi Mộ Dung Thất Thất đỡ hắn, hắn trực tiếp ngã xuống trong đồng tuyết.

“Phượng Thương!” Mộ Dung Thất Thất sợ hãi kêu, bước nhanh đến phía trước, đem Phượng Thương đỡ ngồi xuống xong. Nơi này trước không cây cối, sau không thấy phòng trọ, duy nhất chỉ có con ngựa đã chạy đi rồi,

chỉ có hai người bọn họ. Hiện tại Phượng Thương phát bệnh, nếu như trị liệu trễ, hẳn nhất định duy trì không được!

Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thất Thất tìm đến rất nhiều cảnh khô, đốt lên, dùng khói báo hiệu cho người nhanh chóng tìm tới họ, mình cũng không ngồi không ở bên cạnh Phượng Thương bắt mạch cho hẳn.

Sau khi bắt mạch, khiến cho sắc mặt Mộ Dung Thất Thất càng trở nên khó coi.

Cổ độc, thai độc, hàn độc, khó trách trên người hẳn lại lạnh như băng, khó trách hẳn mỗi ngày cũng phải uống thuốc nồng đậm, đến tột cùng là người nào hạ hẳn? Rốt cuộc là ai làm ? !

Thai độc, rất dễ hiểu, là khi hẳn ở trong bụng mẹ đã bị hạ độc, độc tố từ trên người mẹ chuyển dời đến trên người hẳn, trẻ mới sinh hấp thu lấy. Về phần hàn độc, nhất định là thân thể của hẳn sau khi bị sốt cao, lại bị ngâm ở trong nước lạnh thấu xương mới có thể gây ra. Về phần cổ độc, nhìn bộ dáng, hẳn là cũng lâu lắm rồi.

Chẳng qua là, cổ này cùng Mộ Dung Thất Thất tiếp xúc lúc trước bất đồng một chút, hình như là ấu cổ. Nhưng là, nếu chỉ là cổ đơn thuần, lấy năng lực của Tấn Mặc nhất định có thể trị lành, vì sao hiện tại Phượng Thương vẫn là như vậy?

Mộ Dung Thất Thất cố gắng làm cho mình gắng giữ đầu óc tỉnh táo, lần nữa tinh tế kiểm tra thân thể cho Phượng Thương. Sau khi tra ra, thật ra khiến cho Mộ Dung Thất Thất hút một khẩu lãnh khí! Thật là người độc ác! Hẳn thân có hàn độc, mà cổ thể nhưng có chứa nhiệt tính, hai cái khắc chế lẫn nhau, mới có thể làm cho Phượng Thương còn sống. Nhưng nếu trừ đi cổ, sẽ dẫn hàn độc phát trên người hẳn, nhưng nếu muốn trừ đi hẳn hàn độc, cổ kia sẽ không có lạnh ức chế, mà điên cuồng sinh trưởng.

Nhìn đáng vẻ của hãn, trúng độc hãn là sau hàn độc, xác thực nói hai người một trước một sau, cho nên hãn mới có thể giữ được tánh mạng. Như thế nói đến, người hạ độc rất có thể chính là người để cho hãn bị nhiễm hàn độc. Nghĩ hãn chết, nhưng là không hi vọng hãn chết được nhanh như vậy, cho nên hành hạ hãn như vậy, tiêu hao tính mạng của hãn dần dần.

Hoàn hảo Tấn Mặc vẫn đều đi theo bên cạnh Phượng Thương, dường như có mười năm, nói như vậy, bệnh của Phượng Thương hãn là còn bị trước đó.

Còn chưa mới ra đời, đã bị hạ độc, sau lại xuất hiện hàn độc cùng cổ độc, rốt cuộc là người nào hận Phượng Thương như vậy, rốt cuộc là người nào cừ hận nhi tử của Phượng Tà cùng Minh Nguyệt công chúa như vậy đây? Làm nhi tử của Đại tướng quân, Phượng Thương hãn là vừa ra đời phải được chiếu cố rất tốt, vì sao ác nhân còn có thể có cơ hội thương tổn hãn đây? Hại Phượng Thương như thế rốt cuộc là người nào?

Vấn đề lần lượt xuất hiện ở trong đầu Mộ Dung Thất Thất, nhất thời nửa khắc nàng cũng nghĩ không ra nguyên nhân nơi này. Thấy Phượng Thương sắc mặt đen nhánh, Mộ Dung Thất Thất lấy ra phối trí “noãn hương hoàn” của mình, đẩy ra đôi môi đen nhánh của Phượng Thương đen nhánh thần, nhét đi vào.

Noãn hương hoàn, là thuốc hay giảm bớt hàn độc, nhưng mà hiện tại hàn độc cùng cổ độc của Phượng Thương đồng phát, nếu chỉ là giảm bớt hàn độc, cổ độc kia cũng sẽ hung hang ngang ngược, phải kịp thời ngăn chặn cổ độc mới được!

Mộ Dung Thất Thất liền ôm rất nhiều cành khô, đem lửa đốt lớn lên, sau đó đem y phục của Phượng Thương cởi ra.

Lúc đi ra không mang theo hòm thuốc, hoàn hảo nàng vẫn có thói quen tùy thân mang một chút ngân châm, những thứ này có thể hữu dụng.

Sau khi trừ độc cho ngân châm, Mộ Dung Thất Thất dùng tay lục lại dấu vết cổ độc ở trên người Phượng Thương.

Thời điểm Tấn Mặc chạy tới, liền thấy một màn Mộ Dung Thất Thất đang hạ châm với Phượng Thương, lập tức hét lớn một tiếng “Dừng tay!”. Roi ngựa trong tay bay đi, thời điểm sắp nện vào trên tay Mộ Dung Thất Thất, bị Mộ Dung Thất Thất một tay bắt được.

“Người đang ở đây làm cái gì!” Tấn Mặc tim thót lên tới cổ họng, khi thấy bộ dáng của Phượng Thương, Tấn Mặc luống cuống. Rốt cuộc phát tác! Thế nhưng ở nơi quý quái này phát bệnh rồi!

“Người tránh ra, để cho ta tới!”

Vừa nghĩ tới là Mộ Dung Thất Thất đem Phượng Thương đi ra ngoài, Phượng Thương mới có thể như vậy, Tấn Mặc sắc mặt đen thêm vài phần, một tay đẩy ra Mộ Dung Thất Thất, mình để xuống cái hòm thuốc, lấy ngân châm trừ độc sau đâm vào trên người Phượng Thương.

Bộ dáng của Phượng Thương, cũng đem Như Ý dọa sợ hãi, hoàn hảo bọn họ mới vừa rồi thấy khói đen nồng đậm của đồng lửa do Mộ Dung Thất Thất đốt lên, mới kịp thời chạy tới nơi này.

Để cho Như Ý kinh ngạc, Mộ Dung Thất Thất tựa hồ cũng không có bị Vương gia như vậy dọa sợ, nếu như không phải bởi vì Mộ Dung Thất Thất đốt lửa nhắc nhở, bọn họ còn không biết đang đi vòng vèo ở nơi nào, nói lại còn muốn cảm ơn Mộ Dung Thất Thất mới đúng, nếu không còn không biết xảy ra loạn tử gì.

“Cảm ơn Vương Phi!” Như Ý đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, hướng nàng hành đại lễ. Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói chuyện, Như Ý liền đi tìm kiếm cành khô, đem đồng lửa đốt lớn thêm. Ngày hôm nay trời đông rất lạnh, nếu là làm cho Vương gia bị đông lạnh sẽ không tốt! Mộ Dung Thất

Thất không nói chuyện, đứng ở bên cạnh Tấn Mặc, nhìn thi châm, cũng ở bên cạnh trợ thủ.

Tấn Mặc làm rất chuyên tâm, không nhìn tới người bên cạnh là Mộ Dung Thất Thất, chờ ghim kim cho Phượng Thương kết thúc, Tấn Mặc lau mồ hôi, nghiêng mặt mới phát hiện người bên cạnh là Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc phá tính tình lại tới nữa: “Người ở đây làm cái gì?”

“Vương gia bị cổ độc đã bao nhiêu lâu? Hàn độc đã bao lâu? Thai độc là dưới độc gì?”

Mộ Dung Thất Thất vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tựa hồ không nhìn tới Tấn Mặc đối với mình không kính.

Mộ Dung Thất Thất thoáng cái liền chỉ ra vấn đề trên người Phượng Thương, Tấn Mặc thất kinh. Lại nghĩ tới thời điểm vừa mới trị liệu, trong cơ thể Phượng Thương rõ ràng ấm áp hơn rất nhiều, nhất định là dùng loại thuốc nào đó, bây giờ nghĩ lại hẳn là do Mộ Dung Thất Thất dứt cho hẳn, tâm tình Tấn Mặc tốt hơn chút xíu.

“Những thứ này không thể trả lời!” Tấn Mặc mặc tốt y phục cho Phượng Thương, “Công chúa chỉ cần đối tốt với Vương gia, lần sau không nên tùy hứng như vậy chạy đến chỗ không có ai như bây giờ là được!” Thái độ của Tấn Mặc đối với mình, Mộ Dung Thất Thất có thể hiểu. Trong khoảng thời gian chung đụng này, Tấn Mặc đối với Phượng Thương trung thành Mộ Dung Thất Thất có thể nhìn ra. Người này chính là nói năng chua ngoa tâm đạu hủ, mặc dù mỗi lần đều oán trách Phượng Thương không hảo hảo phối hợp, nhưng mỗi lần đều cực kỳ thật tình. Hơn nữa mới vừa rồi Tấn Mặc thi châm, Mộ Dung Thất Thất xem, hẳn y thuật quả thật không tệ, khó trách sư phụ thường khen ngợi vị đại sư huynh này.

Chẳng qua là, hẳn đối với mình giấu diếm tình huống của Phượng Thương, một chút này khiến cho Mộ Dung Thất Thất rất không vui vẻ, vô

cùng không vui.

“Ta đang hỏi người đó, Vương gia lúc nào bị người hạ cổ? Hàn độc là lúc nào? Thai độc là độc gì?”

“Không thể trả lời!”

Tấn Mặc vừa dứt lời, trên cổ nhiều hơn một thanh chủy thủ lạnh như băng.

“Nói! Nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Mộ Dung Thất Thất sắc mặt là nghiêm túc trước nay chưa từng có, nàng chưa từng nghĩ đến Phượng Thương bị bệnh thành như vậy, ngoại nhân chỉ biết anh danh bên ngoài của vị Nam Lân vương này, đâu có ai biết hãn lại đáng thương như vậy. Mộ Dung Thất Thất không cách nào tưởng tượng được hơn chục năm trước mỗi ngày uống thuốc như ngục này là tu vị gì, cũng không cách nào tưởng tượng được mỗi tháng đều phải thừa nhận loại thống khổ này, đối với hãn mà nói là hành hạ lớn cỡ nào!

Người nam nhân này, vẫn đối với nàng ôn nhu như vậy, từ trước đến nay sắc mặt chưa từng nói một câu nặng lời, vẫn đem nàng thổi phồng trong lòng bàn tay, nàng lại không có phát hiện ra hãn bị bệnh như vậy, Mộ Dung Thất Thất trong lòng vô cùng tự trách. Rõ ràng sớm chiều chung đụng, chính nàng còn hiểu y thuật, thế nhưng không biết hãn bị bệnh thành như vậy!

Vẻ mặt của Mộ Dung Thất Thất, là Tấn Mặc chưa từng thấy, nàng tự trách, hãn nhìn thấy rõ ràng, chẳng qua là, hiện tại tự trách hữu dụng sao?

Tấn Mặc hừ lạnh một tiếng, tay một phát bắt được chủy thủ của Mộ Dung Thất Thất trên cổ hất ra, “Công chúa đừng rối loạn thêm nữa!”

Không đợi Tấn Mặc xoay người, đã bị Mộ Dung Thất Thất một cước phóng tới, ngã nhào vào trên mặt đất, gặm một nắm tuyết.

“Nói! Hoặc là chết!”

Lúc này Mộ Dung Thất Thất đã không giống với thường ngày, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, ngữ điệu cũng không dịu dàng nữa, trở nên cường ngạnh. Mà chân của nàng, thì đạp ở trên sống lưng của Tấn Mặc, không nhẹ không nặng, chẳng qua là độ mạnh yếu kia vừa lúc để cho hắn không cách nào đứng dậy, không thể động đậy.

“Ha ha, không nghĩ tới Vương Phi cũng là người luyện võ.”

Tấn Mặc cười. Thì ra là, nàng lừa Vương gia! Nàng căn bản không phải là cô gái tay trơn gà không chặt, nàng thế nhưng giấu được sâu như vậy! Thật phí Vương gia coi nàng như bảo bối, nhưng nàng ngay cả chân thật của mình cũng gạt Phượng Thương. Rốt cuộc là nữ nhân này tâm kế sâu, hay là nàng căn bản không phải là Mộ Dung Thất Thất, mà là bị người li miêu tráo chúa, giấu ở bên cạnh Phượng Thương nhân vật lợi hại như vậy?

Nghĩ như vậy, Tấn Mặc hét lớn một tiếng, đá về phía sau Mộ Dung Thất Thất, mình thì đứng dậy ở một chỗ khác.

Gió, thổi qua, Tấn Mặc lương bạc thần khê nhếch, ánh mắt sắc bén nhìn Mộ Dung Thất Thất.

Nữ nhân này thay đổi bộ dáng, đã không phải là nhát gan cùng yếu ớt lúc trước, cả người phát ra khí thế làm cho người ta bỏ qua không được. Nữ nhân như vậy, sao có thể là “phế vật” trong cửa miệng thường ngày của người đời đây!

“Người rốt cuộc là người nào?” Áo lam của Tấn Mặc bị gió thổi phồng lên rung động, tóc đen cũng theo gió tung bay .

“Vương gia rối cuộc như thế nào? Không nên để cho ta hỏi người tới lần thứ ba!”

“Vương gia như thế nào, công chúa thật lo lắng sao? Nếu công chúa lo lắng, không bằng thẳng thắn nói ra thân phận chân thật của người, nếu không, Tấn Mặc có thể cho là công chúa ở lại bên cạnh Vương gia có dụng ý khác, sẽ coi công chúa làm mật thám mà diệt trừ!” Tấn Mặc chậm rãi giơ tay lên, hắt lại tiện tay nhặt được một nhánh cây làm vũ khí.

“Tấn Mặc chưa bao giờ động thủ cùng nữ nhân, hôm nay cũng là vì công chúa mà phá lệ rồi! Công chúa, lộ ra vũ khí của người đi.”

Như Ý nhặt bó củi trở lại, không nghĩ tới nhìn thấy một màn giằng co giữa Tấn Mặc cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Tiên sinh, các người đây là ...?”

“Nàng biết võ công, là thám tử của Tây kỳ quốc!” Tấn Mặc dùng hai câu nói khái quát ra phán đoán của hắn đối với Mộ Dung Thất Thất, mà Như Ý vừa nghe nói Mộ Dung Thất Thất đối với Phượng Thương bất lợi, lập tức để xuống bó củi, đi tới bên cạnh Phượng Thương, rút ra bảo kiếm, về mặt phòng bị nhìn Mộ Dung Thất Thất.

“A ——”

Mộ Dung Thất Thất trăm triệu không nghĩ tới Tấn Mặc đối với mình thành kiến sâu như vậy, đã như vậy, là hắn nên hảo hảo giáo huấn một chút vị đại sư huynh này, cho hắn biết như thế nào “Yêu ấu”, như thế nào là chiếu cố sư muội.

Mộ Dung Thất Thất chân đạp lên một nhánh cây, khoe miệng lộ ra một nụ cười như mộng ảo, “Ta hiện thời không thích gặp máu, đã như vậy, ta cũng chọn một nhánh cây là được. Bất quá, ta chỉ cùng người so ba chiêu. Nếu người thua, thì phải nói cho ta bệnh của vương gia từ đầu tới chí cuối!”

“Cũng rất là tự tin!” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói như vậy..., Tấn Mặc hừ lạnh một tiếng, ” Có năm chắc như vậy, chẳng lẽ là trông cậy vào Vương gia sau khi tỉnh lại sẽ che chở cho người? Không cần ba chiêu, một chiêu ta liền sẽ kết liễu người!”

“A?” Tấn Mặc nói như vậy..., khiến cho Mộ Dung Thất Thất cười ra tiếng, “Tốt nhất! Vậy chúng ta liền thử nhìn một chút.”

Một chữ “nhìn” còn chưa nói hết, Mộ Dung Thất Thất đã biến mất ở trước mắt Tấn Mặc, chờ Tấn Mặc phát hiện bên cạnh khác thường, Mộ Dung Thất Thất đã tung một chưởng dán ở thái dương của hắn, cắt lấy một luồng tóc đen.

“Một chiêu!” Không đợi Tấn Mặc xuất thủ, Mộ Dung Thất Thất lần nữa lui trở về.

Hết thảy, nhanh đến giống như chuyện mới vừa rồi hoàn toàn không có phát sinh điều khác thường, trong lòng bàn tay của Như Ý lại càng xuất mồ hôi. Hắn là thất đoạn, thế nhưng không có thấy rõ ràng Mộ Dung Thất Thất xuất thủ như thế nào. Vị vương phi này trên người rất cuộc còn có bao nhiêu bí mật? Nếu như nàng thật đối với Vương gia bất lợi, bọn họ nên làm cái gì bây giờ? Tấn Mặc cũng vẫn đứng ở nơi đó. Chưởng phong của nàng sắc bén đáng sợ, hắn chưa từng thấy. Nữ nhân này không chỉ là biết võ công đơn giản như vậy, mà là võ công cao thủ! Mới vừa rồi nàng như vậy, đơn giản là giáo huấn hắn một chút, nhưng nếu nàng thật lòng muốn tánh mạng của hắn, hắn hiện tại đã là người chết.

“Phù! “

Mộ Dung Thất Thất mở ra lòng bàn tay, hướng về phía Tấn Mặc lộ ra trong lòng bàn tay mấy sợi tóc vừa mới cắt được, thuận tiện thổi một hơi, để cho sợi tóc theo gió bay xuống trên mặt đất. Mà ánh mắt của Mộ Dung

Thất Thất, tràn đầy khiêu khích, khoe miệng ý tứ châm chọc hàm xúc rõ ràng, phảng phất đang nói..., “Xem đi, người bất quá cũng chỉ có như thế!”

Quả nhiên, bị Mộ Dung Thất Thất kích thích như vậy, Tấn Mặc giận!

Thân thể lông tóc, đều là cha mẹ ban cho. Mộ Dung Thất Thất thế nhưng đối đãi tóc của mình như vậy, khiến cho Tấn Mặc tức giận không dứt, hàm răng khanh khách rung động, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất tràn đầy lạnh lẽo. Mới vừa rồi như vậy, là hân khinh thường, thấy nữ nhân này như vậy, hiện tại hẳn sẽ không như vậy!

“Ta muốn giết người!”

Tấn Mặc tựa như tia chớp xông về phía Mộ Dung Thất Thất, nhánh cây trong tay đã sớm đổi thành ngân châm, “Sưu sưu sưu ——” hướng về phía Mộ Dung Thất Thất bay đi.

Tấn Mặc xuất thủ, khiến cho trong lòng Như Ý thay Mộ Dung Thất Thất đổ đầy mồ hôi.

Mặc dù không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng mà Tấn Mặc đi theo Vương gia mười năm, hẳn sẽ không nói láo, huống chi Mộ Dung Thất Thất xác thực biết võ công, cái này khiến hắn bất ngờ một chút, khiến cho Như Ý đối với lời của Tấn Mặc tin thêm mấy phần.

Nhưng mà, nếu nói là Mộ Dung Thất Thất thật là thám tử của Tây kỳ quốc, Như Ý cũng không quá tin tưởng. Dù sao chung đụng lâu như vậy, hắn cảm thấy Mộ Dung Thất Thất là một người không tệ, ít nhất là có tâm đối với Vương gia, cũng không giống là người xấu. Hiện tại, Tấn Mặc đem nhánh cây đổi thành ngân châm, rõ ràng động sát ý, khiến cho Như Ý có chút khẩn trương.

Nếu như Tấn Mặc thật thật thủ giết Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương tình lại sẽ làm sao? Những ngày qua, vương gia đối với Mộ Dung Thất

Thất thật là tốt Như Ý có thể nhìn xem rõ ràng, kể từ khi có vị tiểu vương phi này, nụ cười của vương gia rõ ràng xuất hiện nhiều hơn, khiến cho người đi theo bên cạnh hần lâu như vậy là Như Ý cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

Vương gia, là thật tâm ái mộ Mộ Dung Thất Thất! Điểm này Như Ý vô cùng xác định. Bất kể Mộ Dung Thất Thất có lai lịch vị gì, nếu như Tấn Mặc hôm nay thật giết chết Mộ Dung Thất Thất, vô luận là cố ý hay là thất thủ, Vương gia tỉnh lại cũng sẽ khổ sở cũng sẽ thống khổ, cũng có thể có thể sẽ giết Tấn Mặc

Nếu như Tấn Mặc đã chết, vậy bệnh của Phượng Thương sẽ không có người trị, đến lúc đó làm sao bây giờ? Bọn họ trơ mắt nhìn Vương gia chết sao? !

Chỉ là chốc lát, Như Ý trong não đã trải qua đấu tranh mãnh liệt. Không được! Nhất định phải ngăn cản Tấn Mặc! Bất kể Mộ Dung Thất Thất là ai, đều hẳn là để Vương gia quyết định!

Nghĩ như vậy, Như Ý tính toán xuất thủ cứu giúp Mộ Dung Thất Thất, nhưng những ngân châm kia chỉ cách Mộ Dung Thất Thất có một tấc, mà Mộ Dung Thất Thất căn bản là không trốn không tránh, tựa hồ cũng không biết có nguy hiểm sắp phủ xuống mình.

“Cẩn thận a ——” không còn kịp xuất thủ ngăn lại nữa, Như Ý chỉ có thể hô lên một tiếng nhắc nhở Mộ Dung Thất Thất.

Như Ý giúp Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Tấn Mặc cảm thấy bất ngờ, cũng càng thêm đối với Mộ Dung Thất Thất có tâm kế nhận thức “khắc sâu” thêm. Như Ý là từ nhỏ đã đi theo ở bên cạnh Phượng Thương, chỉ là trong thời gian ngắn như vậy, Mộ Dung Thất Thất thậm chí ngay cả Như Ý Đô cũng đã mua chuộc được! Nữ nhân này quả nhiên là yêu nghiệt!

Nghĩ như vậy, Tấn Mặc hạ thủ cũng càng phát ra độc ác.

“A ——” Mộ Dung Thất Thất không nhúc nhích, cho đến ngân châm gần ngay trước mắt, mới vung chưởng, đem ngân châm khép lại vào trong tay áo, qua tay, đem ngân châm chuyển ngược lại về phía Tấn Mặc.

Một chiêu “hoa rơi nước chảy” này, khiến cho Tấn Mặc sửng sốt, chờ phục hồi tinh thần lại, ngân châm đã đâm vào bên trong bả vai hắn cùng cánh tay, một trận tê dại. Nguy rồi, trên châm này có thuốc tê! Trên người lập tức tê dại khiến cho Tấn Mặc nghĩ tới lúc trước Mộ Dung Thất Thất ở trên chủy thủ thượng vẽ loạn thuốc tê.

“Người rốt cuộc là người nào? Tại sao lại có ‘hoa rơi nước chảy’?!”

Cắn răng nhổ xuống châm trên người, ánh mắt Tấn Mặc khóa lại trên người Mộ Dung Thất Thất. Chiêu “hoa rơi nước chảy” này là tuyệt môn võ công của sư phụ y thánh quái nhân của hắn, tại sao Mộ Dung Thất Thất lại có? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“A, sư phụ của ta dạy ta!”

“Sư phụ người là người nào?” Tấn Mặc càng thêm nghi ngờ, sư phụ cũng không có thu nữ đệ tử, không thể nào, Mộ Dung Thất Thất tuyệt đối không thể nào cùng một sư phụ với hắn!

Thấy Tấn Mặc không tin, Mộ Dung Thất Thất lấy ra một quả cốt châm, “Tấn Mặc, người chắc biết cái này?!”

“Tê Ngưu châm!” thấy cốt châm trong tay Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc biết, đây là đồ sư phụ quý giá nhất, thế nhưng ở trong tay Mộ Dung Thất Thất! Đây thật là bất khả tư nghị!”Người từ đâu trộm được!”

“Tấn Mặc, ở trong lòng của người, nhân phẩm của ta kém cõi như thế sao?” Mộ Dung Thất Thất hừ lạnh một tiếng, lúc này mới biết được thành kiến của Tấn Mặc đối với mình rốt cuộc có bao nhiêu, “Khó trách lão đầu tử không thích người, người quả nhiên rất không dễ thương. Hoàn hảo, lão

đầu tử cuối cùng có được một bảo bối đồ đệ là ta đây, cho nên lại đem Tê Ngưu châm truyền cho ta.”

“Lão đầu tử? !” Tấn Mặc hoàn toàn cứng ngắc lại, nếu như Mộ Dung Thất Thất nói là sự thật, nàng ta chính là của sư muội của hã, nàng thế nhưng dùng “Lão đầu tử” để gọi sư phụ! Không lẽ phép như vậy! Bất kính như vậy!

“Dĩ nhiên.” Trên ngón tay Mộ Dung Thất Thất xuất hiện thêm một chiếc nhẫn bạc cổ xưa. Thấy chiếc nhẫn bạc, nghi ngờ trong lòng Tấn Mặc hoàn toàn bị giải khai, lập tức một chân quỳ xuống. Chiếc nhẫn kia, là tượng trưng cho phân thân của y thánh, hiện tại Tấn Mặc hoàn toàn biết được thân phận của Mộ Dung Thất Thất. Nàng chính là “Liên công tử”, được gọi là Quái Y kia, tiểu sư đệ của hã.

Ban đầu, sư phụ viết thư cho hã trong thư nói rõ ràng, đã đem y bát truyền cho tiểu sư đệ “Liên công tử”, hơn nữa nói, thấy nhẫn bạc như thấy người. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất lấy ra chiếc nhẫn bạc, Tấn Mặc mới tin tưởng nàng.

“Ồ, đại sư huynh, làm sao người hành đại lễ lớn với ta như vậy!” Mộ Dung Thất Thất chậm rãi đi tới bên cạnh Tấn Mặc, cầm lấy chiếc nhẫn bạc đưa đưa trước mặt hã, “Mới vừa rồi không phải không tin sao? Không phải khiến ta mời ra tín vật của sư phụ, người mới tin tưởng, xem ra người cũng rất là sợ lão đầu tử đi!”

Mộ Dung Thất Thất trêu chọc, Tấn Mặc nghe được rõ ràng, cũng không đáp trả lại. Mới vừa rồi hã đều đối với Mộ Dung Thất Thất như vậy, lúc này để cho nàng hả giận có cái gì không được.

Chẳng qua là, Tấn Mặc thật sự không nghĩ tới “Liên công tử” dĩ nhiên là một cô gái, hơn nữa xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, dĩ nhiên là Mộ Dung Thất Thất! Điều này thật sự là khiến cho người ta kinh ngạc! Sư phụ

ở trong thơ đối với Liên công tử tán thưởng có thêm, vẫn khen nàng là kỳ tài trăm năm khó gặp .

Vốn cho là Quái Y Liên công tử xuất quỷ nhập thần, Tấn Mặc trăm triệu không nghĩ tới, Liên công tử này, có loại thân phận này, thấp như vậy sống ở bên cạnh hẳn.

Ở miền quê thì giả tiểu mơ hồ, đến kinh thành thì giả Trung mơ hồ, đến triều đình thì là đại mơ hồ. Nàng cũng là đem những lời này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, lại có người nào biết được Chiêu Dương công chúa hòa thân, phế vật trong mắt mọi người, lại là Quái Y Liên công tử danh chấn thiên hạ đây! Giấu ở bên cạnh Phượng Thương, cũng là vô cùng tốt đi.

Tấn Mặc nói chuyện cùng Mộ Dung Thất Thất, Như Ý đứng cách quá xa, nghe không được, nhưng khi nhìn đến Tấn Mặc quỳ xuống đối với Mộ Dung Thất Thất, Như Ý có chút ngây ngẩn cả người.

Vị Tà y này trừ Vương gia, ai cũng không nể mặt, mới vừa rồi còn vung cánh tay hô to, hận không được giết Mộ Dung Thất Thất, lúc này lại có bộ dáng như vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Trong lòng Như Ý dâng lên một nghi vấn thật to. Nếu như không phải là muốn chiếu cố Phượng Thương, hẳn nhất định sẽ đi qua nhìn đến tột cùng!

Để cho Tấn Mặc Hựu quỳ một lát, Mộ Dung Thất Thất tức giận trong lòng mới bình thường lại. Tấn Mặc mặc dù có chút bất cận nhân tình, nhưng mà đối với sư phụ cực kỳ tôn kính, Nhẫn bạc này, vốn là tín vật của y thánh. Thấy chiếc nhẫn như thấy sư phụ, cái quan niệm này đã thâm căn cố đế ở trong đại não của Tấn Mặc rồi!

“Đại sư huynh, đứng lên đi! Trên mặt đất lạnh.”Cất nhẫn bạc vào xong, Mộ Dung Thất Thất tự mình đem Tấn Mặc đỡ lên.

Biết Mộ Dung Thất Thất là cố ý, Tấn Mặc chỉ có thể cười khổ. Lúc trước cho nàng rất nhiều sắc mặt, không nghĩ tới nàng ta nhớ kỹ. Quả thật là có thể đắc tội tiểu nhân, không thể đắc tội nữ nhân, đặc biệt là Mộ Dung Thất Thất một nữ nhân có chút bản lĩnh như vậy.

“Ta, hẳn là gọi người tiểu sư muội, hay là công chúa?”

Nhìn lại Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc có chút không được tự nhiên. Nếu Mộ Dung Thất Thất là tiểu sư muội, nàng ta chắc sẽ không thương tổn Phượng Thương. Nghĩ đến lúc trước đối với Mộ Dung Thất Thất có chút ít hiểu lầm, Tấn Mặc có chút ý không tốt. Cũng là hiểu lầm người tốt! Bất quá, điều này cũng không hoàn toàn trách hẳn, nếu như Mộ Dung Thất Thất nhanh chóng cho hẳn biết thân phận, cũng sẽ không xuất hiện những hiểu lầm này. “Công chúa.” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, hí mắt nhìn Tấn Mặc, “Đại sư huynh, hiện tại người hẳn là nói cho ta biết chuyện tình của Phượng Thương đi. Thai độc, hàn độc, cổ độc, rốt cuộc là người nào hạ xuống?”

“Không biết.” Tấn Mặc cười khổ lắc đầu, “Ta là đại phu, nhiệm vụ của ta chính là cứu người. Về phần những chuyện đã qua, không cần thiết biết rõ ràng như vậy!”

Tấn Mặc nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất hận không được cạy mở đầu của hẳn xem hẳn đang suy nghĩ gì. Biết kinh nghiệm quá khứ của bệnh nhân, mới có suy nghĩ tâm tư của người hạ độc tốt hơn, cũng là có thể có nhiều tin tức giải độc hơn, có thể trợ giúp giải độc, một ít chuyện này hẳn không phải rõ ràng lắm sao?

“Sư huynh là muốn giấu diếm, hay là thật không biết?”

“Người nếu nghĩ muốn hiểu rõ, không bằng tự mình đi hỏi Vương gia.”

Tấn Mặc vừa dứt lời, chỉ nghe thấy thanh âm của Như Ý: “Vương Phi, tiên sinh, Vương gia tỉnh.”

“Vương gia tình!” Mộ Dung Thất Thất nghe tin tức như thế, tâm lập tức nhảy vọt lên, đây là tin tức tốt nhất nàng nghe được, lập tức chạy về phía Phượng Thương, trước khi chạy nói với Tấn Mặc một câu:”Kính xin đại sư huynh giúp ta giấu diếm thân phận! Đa tạ!”

Đi tới trước mặt Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất nhìn đôi mắt đen nhánh của Phượng Thương lần nữa, kích động không thôi, thoáng cái nhào tới trong ngực Phượng Thương, “Phượng Thương, chàng cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không thời mái hay không?”

Không thể không nói, Tấn Mặc y thuật rất cao minh, Phượng Thương hiện tại đã khôi phục diện mạo như trước, không còn bộ dáng đáng sợ như lúc trước nữa.

Mở mắt ra có thể thấy Mộ Dung Thất Thất, có thể ôm nàng, khiến cho tâm Phượng Thương thấp thỏm bình tĩnh lại. Mới vừa rồi, hẳn thật rất lo lắng Mộ Dung Thất Thất bởi vì mình xấu xí mà rời đi, không nghĩ tới lúc tỉnh lại nàng đang ở bên cạnh.

“Khanh Khanh, thật không tốt, để cho nàng lo lắng!” Phượng Thương nhẹ nhàng mà ôm Mộ Dung Thất Thất, để cảm cọ lên tóc đen của nàng, “Thật xin lỗi, lúc này hung dữ với nàng như vậy, còn dọa nàng, thật xin lỗi!”

“Vương gia, chàng nếu như tiếp tục xin lỗi nữa, thật quá khách khí đi. Hôm nay là ta không tốt, nếu như ta biết thân thể vương gia khó chịu, cũng sẽ không muốn vương gia theo ta đi ra ngoài, vương gia cũng sẽ không đột nhiên phát bệnh. Là ta không tốt!” Mộ Dung Thất Thất đau lòng đem tóc của Phượng Thương sửa lại cho tốt, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của Phượng Thương.

“Nhưng mà, lần sau gặp phải chuyện tình không thoải mái, Vương gia nhất định phải nói cho ta biết. Nhìn vương gia khó chịu, mình lại không

giúp gì được, như vậy ta sẽ cảm giác rất vô dụng!”

Vừa nói chuyện, nước mắt Mộ Dung Thất Thất rơi xuống. Nghĩ đến Phượng Thương thừa nhận chút ít đau khổ kia, Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy đau lòng. Trên người hắc hàn độc cùng cổ độc có ít nhất mười năm, thai độc từ khi mới ra đời, thật không biết những năm này hắc là làm sao sống được! Nhất định rất cực khổ, rất cực khổ đi!

“Khanh Khanh, nàng rơi lệ vì ta sao?”

Nhìn giọt nước mắt trong suốt trong sáng rơi trên cằm nhỏ của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương không nhịn được lần nữa đem nàng ôm vào trong ngực.

Lúc trước không nói cho Mộ Dung Thất Thất, là sợ nàng lo lắng, càng sợ nàng rời đi mình, bây giờ nghĩ lại, hết thảy những ý nghĩ kia hắc đều vứt bỏ hết. Nữ nhân của hắc, như thế nào lại có thể là những loại nữ nhân tầm thường kia có loại ý nghĩ như vậy!

“Lần sau nhất định không dối gạt nàng, thật, ta cam đoan với nàng!”

Trên mặt tuyết, đôi tình nhân không coi ai ra gì ngồi tâm sự. Như Ý vô cùng hiểu chuyện lui xuống, Tấn Mặc nhìn sâu Mộ Dung Thất Thất một cái, cũng thối lui đi ra.

Nếu như nói, lúc trước hắc còn cảm thấy Mộ Dung Thất Thất đến gần Phượng Thương là có dụng ý khác, hiện tại, coi như là hoàn toàn yên tâm. Vừa lúc trong thư sư phụ nói tiểu sư muội này y thuật cao minh, hắc hắc là cùng nàng luận bàn một chút cho tốt, nhanh chóng tìm ra phương pháp xử lý trị lành cho Phượng Thương.

Chỉ là, Tấn Mặc không biết Mộ Dung Thất Thất vì sao phải đem thân phận của mình gạt Phượng Thương, nàng biết võ, lại biết y thuật, đây đối với Phượng Thương mà nói là không còn gì tốt hơn, vì sao phải gạt đây?

Lúc này Mộ Dung Thất Thất, đã thành người thê tử được chọn tốt nhất của Phượng Thương trong suy nghĩ của Tấn Mặc. Nếu như Mộ Dung Thất Thất biết, Tấn Mặc là hy vọng có một người hiểu y thuật tới chiều cổ Phượng Thương, biết hết thầy ý nghĩ của hắn cũng là vì suy nghĩ cho Phượng Thương, nhất định sẽ hảo hảo suy tư một chút Tấn Mặc đối với Phượng Thương rốt cuộc là thái độ tình cảm gì. Đối với Như Ý bên này, Tấn Mặc đơn giản giải thích một chút hiểu lầm đối với Mộ Dung Thất Thất, cuối cùng trực tiếp để cho hắn “Hàn”, đừng nói cho Phượng Thương biết tranh chấp phát sinh giữa bọn họ, cùng chuyện tình với Mộ Dung Thất Thất biết võ công.

“Tiên sinh, vương phi biết võ công, là chuyện tốt nha, tại sao không để cho vương gia biết đây?” Như Ý đầu óc thẳng, không rõ ý tứ nơi này. Để cho hắn gạt Phượng Thương, đó là không có khả năng, trừ phi, có một lí do cần thiết.

“Để cho vương phi làm cây đao trong bóng tối của vương gia đi”

Lời của Tấn Mặc rất đơn giản, nhưng Như Ý thoáng cái liền hiểu được. Thì ra là như vậy! Vương Phi cố ý cất giấu võ công của mình, chính là vì bảo vệ Vương gia a! Bọn họ mặc dù là thiếp thân thị vệ của Vương gia, nhưng luôn luôn có thời điểm sơ sẩy, đến lúc đó có Vương Phi, cũng không cần lo lắng!

Chờ thời điểm nhóm Phượng Thương trở lại đoàn xe, Tô Mi cùng Tố Nguyệt lập tức tiến lên đón, “Tiểu thư, người không sao chứ! Đi đâu lâu như vậy, khiến cho chúng ta thật là lo lắng!”

“Ta không sao.”

Mộ Dung Thất Thất lời còn chưa nói hết, Hoàn Nhan Bảo Châu liền lao đến, “Thương ca ca, người đi đâu vậy?”

Thấy bộ dáng cùng vẻ mặt lo lắng của Hoàn Nhan Bảo Châu, cùng Mục Vũ Điệp đi theo phía sau nàng ta tới, Mộ Dung Thất Thất cố ý rúc vào trong ngực Phượng Thương, “Vương gia, sau này cũng phải dẫn người ta đi giải sầu! Mỗi ngày buồn bực ở trong xe ngựa, thật là khó chịu muốn chết, hay là đi ra ngoài hưởng thụ thế giới của hai người tốt hơn!”

Vừa nghe Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất một mình đi ra ngoài “hẹn hò”, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp sắc mặt lập tức thay đổi.

Mộ Dung Thất Thất này, mỗi ngày đều ở trên xe ngựa của Phượng Thương quần hăn, hiện tại lại cùng hăn đi ra ngoài, thật là một chút cũng không biết “cảm thấy thẹn” là cái gì.

Lập tức, Mục Vũ Điệp liền mở miệng làm khó Mộ Dung Thất Thất: “Chiêu Dương công chúa, người cùng Vương gia còn không có thành thân, có câu là nam nữ thụ thụ bất thân, kính xin công chúa tự trọng.”

“Tự trọng?” Mộ Dung Thất Thất phảng phất nghe được chuyện chê cười lớn, nhìn Mục Vũ Điệp trong ánh mắt tràn đầy giễu cợt: “Nhất định ta cùng vương gia cũng có hôn ước, nam nữ trước hôn nhân bồi dưỡng tình cảm cũng là bình thường. Mục tiểu thư cũng là hiểu được tự trọng, nhưng là tại sao mỗi lần đều ba ba chạy về phía bên cạnh vương gia nhà ta vậy!”

“Ta, ta không có!” Bị Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Mục Vũ Điệp mặt đỏ lên.

Nàng không giống Hoàn Nhan Bảo Châu, thích Phượng Thương, khiến cho mọi người đều biết. Nàng là ẩn nhẫn, hàm súc, lặng yên nhìn Phượng Thương, hi vọng hăn ngày nào đó xoay người có thể chú ý tới sự tồn tại của nàng. Cho nên, bị Mộ Dung Thất Thất nói ra trọng điểm trong tâm tư của mình, Mục Vũ Điệp có chút thẹn quá thành giận.

“Chặc chặc!” Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Mục Vũ Điệp, hồng đến giống như cái mông của con khỉ, Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng, đầu tựa vào ngực của Phượng Thương.

Dù sao những nữ nhân này là hận chết nàng, vĩnh viễn cũng không làm được bằng hữu, cần gì phải ở trước mặt các nàng làm khó mình, trả lại cho các nàng mặt mũi đây!

“Nữ tuyển thủ tuổi không phải theo quy định đều không quá tuổi mười tám sao? Nếu như ta nhớ không lầm, Mục tiểu thư là đầu năm đã vượt qua sinh nhật hai mươi tuổi. Giấu diếm tuổi tham gia trận đấu, nếu như bị điều tra ra, người biết sẽ nói tiểu thư ái mộ Vương gia nhà ta, cố ý giấu diếm tuổi gần Vương gia, người không biết còn không chừng sẽ giăng bẫy vương gia nhà ta nha!”

Mộ Dung Thất Thất mở miệng một tiếng “vương gia nhà ta”, khiến cho Phượng Thương cực kỳ hứng thú, thông qua quan sát trong khoảng thời gian này, Phượng Thương phát hiện Mộ Dung Thất Thất tham muốn giữ lấy còn rất mạnh. Một chút chuyện này, khiến cho Phượng Thương phi thường hài lòng. Nữ nhân chỉ có thời điểm để ý nam nhân, mới có thể bá đạo như vậy. Nàng muốn ương ngạnh, hãn nguyện ý thành toàn!

“Ái phi vừa nói như thế, bốn vương cũng là nghĩ tới. Mục tiểu thư đúng là không phù hợp quy định tranh tài, chuyện này cũng là bốn vương sơ sót. Lần này tranh tài là cử hành ở Bắc Chu quốc, nếu như chuyện này để cho nước họ biết, nhất định sẽ khiến cho phân tranh. Người đâu, đưa Mục tiểu thư hồi kinh. bốn vương đã có chọn lựa khác để bổ sung cho vị trí của Mục tiểu thư.” Mộ Dung Thất Thất chỉ nói một câu, đã làm cho Phượng Thương đem Mục Vũ Điệp cho đuổi đi, khiến cho mọi người phải thay đổi cặp mắt nhìn khác xưa đối với vị Chiêu Dương công chúa này, cũng tình tường biết được vị trí của nàng ở trong lòng Phượng Thương.

“Không, Vương gia, ta không đi! Ta là thật lòng muốn tham gia cuộc thi tranh bá, thật lòng muốn làm vẻ vang cho quốc gia !”

Mục Vũ Điệp trăm triệu không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất có thể độc ác như vậy, thế nhưng không dung nàng!

Năm năm này một lần cuộc thi tứ quốc tranh bá cực kì khó có được, lần trước tranh tài nàng bởi vì bệnh không thể tham gia, lần này cũng đã qua tuổi. Lúc trước nàng ở trước mặt tổ phụ đau khổ cầu thật lâu, cuối cùng Mục Thừa tướng ở trước mặt hoàng thượng lại nói lời hữu ích, mới cho phép nàng. Không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất chỉ là một câu, lại làm cho mộng đẹp của nàng bể tan tành!

“Bốn vương tin tưởng Mục tiểu thư là thực tâm, nhưng mà quy củ đối với tứ quốc đều là như thế, Bắc Chu quốc cũng không thể có ngoại lệ.” Phượng Thương đáp lời lạnh như băng, hoàn toàn không ôn nhu đối với Mộ Dung Thất Thất như vậy.

“Vương gia, không tham gia tranh tài, có thể! Xin ngài cho phép ta xem cuộc thi! Ta nghĩ kiến thức từ cuộc thi tứ quốc tranh bá, ngài đừng cho người đưa ta trở về!”

Nếu là bình thời, Mục Vũ Điệp kinh ngạc, Hoàn Nhan Bảo Châu chỉ có vỗ tay khen hay, nhưng mà hôm nay Hoàn Nhan Bảo Châu có chút không vui. Nhất định nàng cùng Mục Vũ Điệp cũng cùng chung địch nhân – Mộ Dung Thất Thất, nếu như thiếu Mục Vũ Điệp, lực lượng của nàng không phải là yếu kém đi một phần sao? Nhiều người cũng nhiều hơn một phần lực a!

Nghĩ được như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu cũng tiến lên vì Mục Vũ Điệp cầu tình: “Biểu ca, nếu Mục tiểu thư số tuổi vượt qua hạn chế, không thể tham gia trận đấu, sẽ để cho người khác thay thế bổ sung. Chỉ là chúng ta đã đi ra ngoài lâu như vậy, hiện tại để cho nàng một cô gái trở về, lẻ loi hiu

quạnh, không an toàn, cũng nói không được. Không bằng để cho Mục tiểu thư cùng đi tới Ung châu! Chỉ để cho nàng xem cuộc thi, xem tranh tài một chút cũng tốt a!”

Lúc Hoàn Nhan Bảo Châu nói chuyện, thuận tiện nháy mắt cho mấy tuyển thủ khác. Công chúa đều đã mở miệng, bọn họ cũng không nên cự tuyệt, tất cả cũng cùng nhau đi lên cầu tình cho Mục Vũ Điệp.

“Khanh Khanh, nàng cảm thấy thế nào?” Đối với những người này, Phượng Thương hoàn toàn không để vào mắt, trực tiếp cúi đầu hỏi ý tứ của Mộ Dung Thất Thất.

Hoàn Nhan Bảo Châu làm những trò này, Mộ Dung Thất Thất đều thấy hiểu rõ, xem ra nàng cùng Mục Vũ Điệp hiện tại đứng ở chung một chiến tuyến lên. Nếu như đem Mục Vũ Điệp tặng trở về, Hoàn Nhan Bảo Châu không phải thế đơn lực bạc sao? Nàng ta nơi đó có năng lực tới “khi dễ” mình, nàng Mộ Dung Thất Thất vẫn chờ có cơ hội một lần vặn ngoảnh nàng ta đây!

“Nếu công chúa đều mở miệng cầu tình, mặt mũi đương nhiên là phải nể tình, nếu không liền lộ ra vẻ vương gia bất cận nhân tình. Hay là, để cho Mục tiểu thư lưu lại đi! Nhắc tới cũng là người đáng thương, bỏ qua cơ hội lần này, nửa đời sau cũng không có phúc khí được thấy.”

“Xì ——”

Lời của Mộ Dung Thất Thất dẫn tới tiếng cười của một người, Hoàn Nhan Khang giẫm phải tuyết, đi tới trước mặt bọn họ, khoe miệng như cũ treo nụ cười xấu xa, tay cũng trước mặt bên cạnh Mộ Dung Thất Thất tặng một ngón tay cái, “Biểu ca, người cùng biểu tẩu đi ra ngoài hưởng thụ thế giới hai người, thật ra khiến chúng ta đợi đã lâu. Lần sau không bằng mang ta đi theo đi! Nếu như người không ngần ngại lời của”

“Bốn vương đế ý!” Phượng Thương ôm lấy Mộ Dung Thất Thất lên xe ngựa, lưu lại một câu lạnh như băng: “Bốn vương ghét nhất theo đuôi!”

Một lời của Phượng Thương ném ra, Mục Vũ Điệp hơi chút xiu là khóc ra. Nhất định là Mộ Dung Thất Thất ở trước mặt Phượng Thương lắm lời, cho nên hăn mới ở trước mặt mọi người nhục nhã nàng như vậy, nhất định là vậy! Nếu như lúc trước, Mục Vũ Điệp đối với Mộ Dung Thất Thất hận ý chẳng qua là năm phần, hiện tại trực tiếp thăng cấp hết sức.

Nhìn bộ dạng Mục Vũ Điệp, Hoàn Nhan Bảo Châu vui vẻ đứng lên. Những ngày qua Phượng Thương đối với nàng cũng là lạnh như băng, vô luận nàng trang phục thành thực diễm lệ, hay là thanh thuần khả ái, ánh mắt của hăn thủy chung đều khóa ở trên người Mộ Dung Thất Thất, bên cạnh cũng thủy chung chỉ có một Mộ Dung Thất Thất. Hiện tại, nhìn Phượng Thương như là nhục nhã Mục Vũ Điệp, cảm giác không phải là phát ra cảnh cáo với nàng sao!

“Công chúa, nhẫn một lúc gió êm sóng lặng.” Cừu Nhi lặng lẽ đi tới bên cạnh Hoàn Nhan Bảo Châu: “Chờ đến Ung châu thành, sẽ làm cho nàng ta muốn khóc cũng khóc không được.”

Lời của Cừu Nhi nói ra..., khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu nghĩ tới một chuyện các nàng gần đây thiết kế, tâm tình hơi tốt lên chút ít.”Mọi người liên lạc tốt lắm không? Đến lúc đó đừng gây ra rủi ro!”

“Công chúa yên tâm, đều an bài thỏa đáng, chỉ chờ đến Ung châu.” Cừu Nhi khước miệng lộ ra vẻ nụ cười tà ác, ánh mắt cũng nhìn về phía xe ngựa của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất. Mộ Dung Thất Thất, người phá hủy ta, ta cũng vậy muốn cho người nếm thử tư vị bị hủy. Tạm thời lần nữa để người đặc ý mấy ngày! Đến lúc đó ta muốn khiến cho người sống không bằng chết!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bảo Châu Công Chúa Tính Toán Thật Là Tốt

Trải qua hành hạ ban ngày, buổi tối Phụng Thương nằm ở trong thùng gỗ tắm thuốc. Sương mù mờ lung lộn vờn trong đó, nước thuốc đen nhánh không tới cổ hân. Khuôn mặt trắng nõn như cũ, tròng mắt màu tím thâm thúy, chỉ là trong tròng mắt màu tím chứa tia thích ý, không còn vẻ u sầu trước kia nữa.

“Như Ý, để cho Cát Tường ngó chừng Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp, nếu như các nàng đối với Vương Phi bất kính, thì đừng khách khí.”

“Dạ!” Như Ý lui ra, trong phòng chỉ còn lại Tấn Mặc.

“Vương gia, công chúa hôm nay hỏi ta bệnh tình của người, ta cũng không nói gì.” Tấn Mặc chế tốt được chất nong đặc đổ vào trong thùng gỗ, “Hai ngày này nàng có thể sẽ tự mình đến hỏi người.”

“Biết rồi.” Phụng Thương híp mắt, dựa vào dọc theo thùng, như có điều suy nghĩ nhìn thân ảnh bận rộn của Tấn Mặc.

“Lúc trước, người không phải là một mực gọi nàng Mộ Dung Thất Thất sao, làm sao hôm nay đổi lời thành công chúa rồi? Lúc ta hôn mê, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Đối với tính tình Tấn Mặc, Phụng Thương hiểu rõ. Lúc trước hân đối với Mộ Dung Thất Thất thành kiến rất lớn, nhưng mà bây giờ nhắc tới Mộ Dung Thất Thất, thái độ cũng là bình thản rất nhiều, có chút ngoài dự đoán của mọi người. Nhất định là xảy ra chuyện gì, nếu không Tấn Mặc lừa độc miệng độc này sẽ không có biến chuyển to lớn như thế.

“Vương gia, ta đáp ứng công chúa không nói, nếu như vương gia tò mò, cũng có thể đi hỏi vương phi.”

Trong nhà, mùi thuốc rất nặng. Phượng Thương hít một hơi thật sâu, liền chậm rãi phun ra, đối với trả lời của Tấn Mặc rất là không hài lòng. Tiểu vương phi của hắn, có bí mật cùng nam nhân khác, chuyện này nghĩ như thế nào làm sao cảm thấy cũng không được tự nhiên.

“Ta chỉ có một chút thời gian không có ngó chừng, các người đã có bí mật nhỏ. Tấn Mặc, người thật đúng là hiểu được thừa chỗ trống mà vào a.”

Ngữ điệu của Phượng Thương, cực kỳ giống oán phu, khiến cho Tấn Mặc nổi một tầng da gà trên người.

“Vương gia, ta thật không thể nói. Hay là chờ công chúa tự mình nói cho người biết đi! Chẳng qua là trải qua chuyện ngày hôm nay, bản thân ta đã cảm thấy trong lòng công chúa bắt đầu có vương gia rồi, một ít này rất đáng giá ăn mừng, cũng không uống vương gia đối với nàng cuồng dại như vậy.”

“Được rồi! Biết người muốn nói sang chuyện khác, ta không hỏi là được. Bên kia an bài như thế nào? Sẽ không phạm vào cạm bẫy gì chứ!” Phượng Thương tiếng nói vừa chuyển, nhắc tới cuộc thi tứ quốc tranh bá.

“Vương gia yên tâm! Ung Châu đều sắp xếp xong xuôi, tam quốc trừ Đông Lỗ quốc sứ đoàn còn đang trên đường đến, thì Tây kỳ quốc cùng Nam Phượng quốc đã sớm tới. Bọn họ đã được an bài ở dịch quán, hết thấy đều làm thỏa đáng. Chỉ là, cuộc thi tứ quốc tranh bá lần này cũng là cùng năm trước có chút khác biệt, có một ít giang hồ nhân sĩ tới, có thể là cao thủ. Ngày hôm qua, Quỷ nhân ở trong thành Ung Châu phát hiện cung chủ Vô Cực Cung Triệu Lăng.”

“A?” Nghe nói như thế, mắt Phượng Thương từ từ mở ra, khóe miệng lộ ra nụ cười như có như không, một luồng tóc đen dính trên trán của hắn, hắn

nhẹ nhàng mà đem đầu tóc vuốt qua một bên, lộ ra khuôn mặt xa hoa, “Triệu Lăng? Hẳn tới làm cái gì? Lão gia của hắc không phải là ở Yên kinh sao? Chẳng lẽ đã thay người mới rồi?”

Trong giọng nói của Phượng Thương có châm chọc, khiến cho trên mặt Tấn Mặc nở nụ cười, lời nói cũng càng phát ác độc, “Có lẽ là vậy! Thái tử thân thể đơn bạc, chắc không thỏa mãn được hắc, thỉnh thoảng cũng muốn thay đổi khẩu vị mới được!” “Tấn Mặc, người tà ác.” Phượng Thương nở nụ cười, trong mắt cũng là trận trận lạnh lẽo.”Vô Cực Cung móng vuốt khắc thật là dài, thế nhưng đưa đến trên địa bàn của ta Để cho Quỷ nhân tiếp tục theo chặt, ta không thích có người ở dưới mí mắt của ta hành động bỉ ổi độc ác.”

“Dạ!”

Giống như Tấn Mặc nói, chờ Phượng Thương ngâm thuốc tắm xong đổi quần áo sạch trở về phòng, Mộ Dung Thất Thất đã ở tại trong phòng chờ hắc. Nàng thật sự là đợi không được ngày thứ hai biết được đáp án, cho nên trực tiếp chờ ở trong phòng, suy nghĩ lập tức biết muốn rõ ràng lúc trước Phượng Thương gặp phải chuyện gì.

“Khanh Khanh, đã trễ thế này làm sao còn không đi nghỉ ngơi?”

Thấy Mộ Dung Thất Thất chống cằm, ở dưới đèn lim dim, Phượng Thương đau lòng một trận, tiến lên đem nàng ôm ở trong ngực, bàn tay to che tay nhỏ bé của nàng, hà hơi sưởi ấm cho nàng.

“Vương gia, làm sao bây giờ người mới trở về!”

Mộ Dung Thất Thất dụi dụi mắt, mới vừa rồi đợi thật lâu, có chút mệt mỏi đã ngủ gật, bây giờ nhìn đến Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất tinh thần tỉnh táo, tựa vào trong lồng ngực của hắc, nghe mùi thuốc trên người hắc.

“Ha ha, Khanh Khanh chẳng lẽ là đợi không được đến đêm tân hôn, tính toán hiến thân trước?” Phượng Thương cực kỳ yêu ánh mắt u mê của Mộ Dung Thất Thất, đều dùng môi nhẹ nhàng mà quét qua mặt mày của nàng, đem nàng vây quanh ở trong ngực.

“Mới không phải vậy!”

Phượng Thương chê cười khiến cho Mộ Dung Thất Thất tỉnh táo lại, thấy trong mắt của hắn tràn đầy ý cười, Mộ Dung Thất Thất gọi lên cằm của Phượng Thương, nhìn kỹ mặt của hắn, vừa nhìn vừa than thở, “Chắc chắc, Vương gia, người lớn lên xác thực đẹp đến có thể ăn được, nếu không phải xem người hôm nay quả thật mệt nhọc, ta sẽ không ngần ngại đem người ăn sạch sẽ ! Hiện tại, chúng ta không phải là muốn nói tới một chút vấn đề của người chứ?”

“Vấn đề? Ta có vấn đề gì?” Phượng Thương tiếp tục giả vờ ngu, nhưng trong lòng ngọt giống như được ăn mật vậy. Nàng quan tâm hắn, cho nên mới vẫn chờ ở chỗ này! Tấn Mặc nói quả nhiên không sai, trong lòng của nàng hiện tại đã có hắn, cho nên mới để ý như vậy.

“Không cho giả bộ ngu, không cho nói sang chuyện khác, ta muốn biết là ai hại chàng!” Mộ Dung Thất Thất vẻ mặt trở nên nghiêm túc lên, nhận thức thật tình thật không ngó chừng đôi mắt phượng mị hoặc kia của Phượng Thương, “Một năm một mười mà đem vấn đề thân thể của chàng cùng nguyên nhân nói cho ta biết! Không cho giấu diếm! Nếu không”

“Nếu không như thế nào?” Thường thấy bộ dáng Mộ Dung Thất Thất ôn nhu thuận theo, thật tình như vậy, cũng là lần đầu tiên Phượng Thương thấy.

Thấy Phượng Thương còn muốn giả bộ hồ đồ, còn muốn gạt mình, Mộ Dung Thất Thất chống cằm, nụ cười ngọt, “Nghe nói cuộc thi tứ quốc tranh

bá, sẽ đến rất nhiều người dễ nhìn, cũng không biết là thật hay giả, đến lúc đó ta xem có người vừa mắt hay không thuận mắt”

“Ta nói!” Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói xong, Phượng Thương lập tức tức vũ khí đầu hàng:”Khanh Khanh là của ta! Chỉ có thể nhìn một mình ta, không cho nhìn người khác!”

“Tốt! Vậy thì nói cho ta biết, rốt cuộc, là ai đem chàng hại thành như vậy!” Vừa nghĩ tới bộ dáng ban ngày của Phượng Thương, còn có chút ít độc trên người hắn, con người Mộ Dung Thất Thất liền rét lạnh mấy phần. Lòng dạ người hại Phượng Thương độc ác như thế, sau khi tìm được, nhất định phải đem hắn thiên đao vạn quả, muốn đem nỗi khổ ngàn lần vạn lần của Phượng Thương trả lại cho đối phương!

“Thai độc, ta không rõ ràng lắm, nhưng hàn độc cùng cổ độc ta biết, chuyện là như vậy.” Phượng Thương nắm cả Mộ Dung Thất Thất, tiếng nói ôn nhu lộ ra thanh lương.

Thì ra là, mười lăm năm trước trong một trận đánh ở Nhạn Đãng sơn, Phượng Thương cũng đi theo cha mẹ. Đêm đó, Phượng Tà chiến bại, quân đội Tây kỳ quốc vào thành sát thương cướp đoạt, Phượng Tà mang theo thê nhi dưới sự hộ tống của ưng kỵ chuẩn bị rời đi, lại không nghĩ đến trên đường có người bỏ thuốc trong đồ ăn, hôn mê mọi người. Chờ Phượng Thương tỉnh lại lần nữa, là ở trong thành, bốn phía cũng là biển lửa mịt mờ.

“Lúc ta tỉnh lại lần nữa, đã ở trong hồ bang của Nhạn Đãng sơn, là bị cái lạnh thấu xương của nước hồ làm tỉnh lại. Rong tảo dưới đáy hồ trói hai chân của ta, không thể động đậy. Cho đến năm ngày sau, ta mới bị người cứu lên.”

Thanh âm của Phượng Thương vô cùng chậm chạp, hắn không có miêu tả thảm thiết của đại hỏa hỏa hoạn trong thành, cũng không có miêu tả thảm trạng trong hồ băng, chỉ là dùng ngữ điệu bình thản đem sự thật nói ra.

Dưới núi Nhạn Đãng hồ Băng, Mộ Dung Thất Thất nghe nói qua. Đó là một hồ băng lạnh ngàn năm, quanh năm rét lạnh thấu xương. Mười lăm năm trước Phượng Thương bắt quá mười tuổi, thế nhưng ở trong hồ Băng ngây người năm ngày năm đêm! Đây là một hài tử có thể thừa nhận sao!

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất ngược lại đem Phượng Thương ôm vào trong ngực, “Không có chuyện gì rồi, Đều đã qua! Không có chuyện gì...”

Mộ Dung Thất Thất giống như đang dỗ hài tử, khiến cho tâm của Phượng Thương ấm áp lên.”Khanh Khanh, ta không sao, đã qua nhiều năm như vậy, ta sớm đã thành thói quen.”

“Vậy cổ thì sao? Là ai hạ?”

“Không biết.” Phượng Thương lắc đầu, “Hồi kinh không bao lâu, ta liền trúng cổ. Hoàng thượng mời thái y tới chữa trị, kết quả nói là mẫu tử cổ, chỉ có thể tìm được mẫu cổ mới có thể đem cổ này lôi ra ngoài. Chẳng qua là, ta tìm nhiều năm như vậy, cũng không biết mẫu cổ ở nơi nào, ước chừng là ở trong tay người hạ cổ!”

Biết được chuyện từ đầu đến cuối, Mộ Dung Thất Thất cau mày, “Vương gia, theo như chàng nói vậy, Đại tướng quân Phượng Tà cùng Minh Nguyệt công chúa chưa chắc là tự sát. Có thể đến gần thức ăn đồ uống của các người, hơn nữa hạ độc ngất các người, hẳn là người thân cận, là người mình! Nhưng mà, người mình tại sao phải làm như vậy? Sau lưng rốt cuộc là người nào sai sử?”

Mộ Dung Thất Thất thoáng chỉ ra vấn đề mấu chốt, Phượng Thương nhéo lỗ mũi của Mộ Dung Thất Thất .

“Nàng so sánh với bộ khoái còn lợi hại hơn? Ngày đó người bên cạnh đi theo cha mẹ ta toàn bộ bị giết, trừ cung nữ Thái Hoa đi theo mẫu thân của ta hai mươi năm, nàng mất tích...”

Thì ra là như vậy! Quả nhiên là người bên cạnh! Mộ Dung Thất Thất bưng bình đại ngộ, nhưng vấn đề mới lại khiến nàng nghi hoặc, “Vậy Thái Hoa đâu? Có bắt được không? Có nhận tội không? Thủ phạm thật phía sau màn là ai? Tại sao phía ngoài truyền lưu cũng không phải như vậy?”

Mộ Dung Thất Thất đem một đám vấn đề ném cho Phượng Thương, khiến cho hắn có chút đáp ứng không xuể: “Ta cũng vậy hoài nghi là Thái Hoa, nhưng tìm nhiều năm như vậy, cũng không có tìm được nàng. Về phần sau tại sao lại truyền thành như vậy, là bởi vì bọn hắn trong đám phế tích bị thiêu đốt phát hiện di thể của cha mẹ ta. Phụ thân đang trong tư thế mổ bụng tự sát, mẫu thân, đã bị đốt thành tro bụi rồi, cho nên mới phải nói phụ thân ta là then với Bắc Chu tự sát, mẫu thân tự vận theo chồng.”

“Dĩ nhiên là như vậy.”

Từ trong miệng Phượng Thương nghe được chuyện năm đó, Mộ Dung Thất Thất có thể tưởng tượng ra cái thảm trạng này, tay ôm Phượng Thương cũng càng khẩn trương hơn. Nơi này thế nhưng phát sinh nhiều chuyện tình như vậy!

“Vương gia, chàng có nói với hoàng thượng chuyện về cha mẹ chàng hay không? Tại sao không mời hoàng thượng tra tìm hung thủ?”

“Ta hồi kinh bệnh nặng một hồi, sau lại một mực an dưỡng ở trong phủ. Chờ lúc ta có thể đứng dậy được, cha mẹ ta đã chết đi bởi vì hoàng thượng đã chiêu cáo thiên hạ, ta một hài tử mười tuổi đưa ra lời nói..., sẽ không có người tin tưởng. Hơn nữa đây là chuyện của mình ta, ta muốn tự mình bắt được hung thủ!”

Đúng vậy a, khi đó Phượng Thương mới mười tuổi! Mười tuổi sẽ phải thừa nhận phụ mẫu đều mất, còn muốn thừa nhận hàn độc cùng cổ độc, điều này cần dũng khí lớn tới bậc nào mới có thể kiên trì tiếp tục đây!

“Vương gia, chuyện đã qua, hãy để cho nó theo gió trôi đi! Từ giờ trở đi, ta sẽ ở bên cạnh chàng, cùng chàng đối mặt với mọi chuyện cần thiết!” Mộ Dung Thất Thất chủ động nắm chặt mười ngón tay của Phượng Thương: “Chúng ta cùng nhau báo thù cho Đại tướng quân cùng công chúa Minh Nguyệt, đem người ở phía sau tấm màn đen kia bắt lấy”

Lúc này, trên người Mộ Dung Thất Thất phát ra tia sáng kiên định, khiến cho Phượng Thương hí mắt nói:”Tốt!” Phượng Thương nắm chắc tay, ánh mắt cũng trở nên kiên định

Ung Châu, là một châu quận thuộc bốn châu ở phía Bắc, giáp giới với Đông lỗ, Nam Phượng, Tây kỳ. Gần đây, bởi vì cuộc thi tứ quốc tranh bá, Ung Châu trở nên náo nhiệt. Sáng sớm, Ung Châu Thái Thú Mạnh Thiên Kỳ liền suất lĩnh đám người chờ ở cửa thành, bởi vì hôm nay Nam Lân vương Phượng Thương dẫn dắt sứ đoàn Bắc Chu quốc tới.

Đợi đến buổi trưa, đoàn xe rớt cục xuất hiện. Mạnh Thiên Kỳ đi tới ngoài xe ngựa của Phượng Thương cung kính hành lễ: “Hạ quan tham kiến Vương gia!”

“Đứng lên đi!” Cách màn xe, thanh âm của Phượng Thương dày trong đó lộ ra một tia làm cho không người nào có thể kháng cự uy nghiêm.

“Tạ vương gia!” Mạnh Thiên Kỳ đứng lên, tiểu tâm dục dục liếc nhìn xe ngựa, “Hạ quan đã dựa theo Vương gia phân phó, đem Mai Hương Viên chỉnh sửa lại, thành trụ sở tạm thời cho Vương gia cùng Chiêu Dương công chúa ở Ung Châu. Vương gia, ngài trực tiếp đi Mai Hương viên, hay là đi phủ nha trước?”

“Mai Hương viên.”

“Dạ!” Mạnh Thiên Kỳ thối lui ra ngoài. Vẫn chờ xe ngựa đi thật xa, khẽ khúc đứng thẳng sống lưng.

Mai Hương viên, là một chỗ cực kỳ an tĩnh, bởi vì trồng cả vườn hồng mai mà nổi tiếng, lần này còn lại là nơi ở của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất .

Những tuyến thủ khác được an bài ở trong trạch viện cách đó không xa, không có mấy con bướm chường mắt, Mộ Dung Thất Thất tâm tình rất tốt. Những ngày qua nàng một mực cùng Tấn Mặc nghiên cứu bệnh của Phượng Thương, hàn độc cũng không khó trị, nặng ở điều dưỡng. Nhưng mà trong cơ thể của Phượng Thương có cổ độc cùng hàn độc chế ước lẫn nhau, muốn trị tốt hai thứ này, chỉ có thể đợi khi tìm được mẫu cổ, hủy diệt mẫu cổ, đồng thời trừ đi cổ độc cùng hàn độc.

Về phần thai độc, còn lại khiến cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy là chuyện tình khó giải quyết nhất. Thai độc trên người Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất chưa từng thấy qua.

Nàng ở Ma Vực biết rất nhiều độc vật độc dược, lại không thấy qua độc dược như vậy trên người Phượng Thương. Theo lý thuyết cha nuôi góp nhặt độc dược tứ quốc, Ma Vực hẳn là cơ sở dữ liệu độc vật lớn nhất trên thế giới này, nàng thế nhưng không nhận ra thai độc trên người Phượng Thương đến tột cùng là vật gì. “Công chúa, có đầu mối không?” Ngày gần đây Tấn Mặc cùng Mộ Dung Thất Thất đi lại rất thường xuyên, lúc trước mặc dù ngại từ sư phụ, hẳn nhận tiểu sư muội này, cũng biết Mộ Dung Thất Thất đối với Phượng Thương vô hại, lúc này đối với nàng cũng khá hơn rất nhiều, nhưng trong lòng đối với năng lực của Mộ Dung Thất Thất vẫn là vô cùng hoài nghi .

Cho đến lúc cùng Mộ Dung Thất Thất tiếp xúc, nàng sửa đổi phương thuốc của hẳn, nói với hẳn ý kiến cải tiến, Tấn Mặc mới tin tưởng ánh mắt sư phụ, cũng biết tiểu sư muội này là có bản lĩnh thật sự, cho nên vẻ mặt ôn hoà bây giờ đối với Mộ Dung Thất Thất mới là phát ra từ nội tâm.

“Sư huynh, độc này có chút quái dị, ít nhất ta chưa từng thấy qua.”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, cũng ở trong dự kiến của Tấn Mặc, ban đầu hẳn đi theo bên cạnh sư phụ, cũng đã gặp không ít độc vật, nhưng mà cũng không thể giải thai độc triệt để, chỉ có thể tận lực ức chế.

Tấn Mặc biết được Mộ Dung Thất Thất ở Ma Vực ngây người năm năm, chính là cao thủ dụng độc, đối với độc vật biết lại càng nhiều hơn hẳn. Lúc này Mộ Dung Thất Thất nhận thức không ra độc, cái này phiền toái có thể thật lớn.

“Dân gian có rất nhiều phương thuốc cổ truyền, cũng có rất nhiều độc môn độc vật, chỉ cần chúng ta không buông bỏ, luôn là có thể tìm tới phương pháp xử lý giải độc. Xin công chúa không nên lo lắng quá mức.”

“Cực khổ sư huynh rồi!”

Mộ Dung Thất Thất cũng không có nói cho Tấn Mặc biết thân phận mình là Độc Tiên Nhi, cha nuôi yêu độc như mạng, thích thu thập các loại độc vật, độc dược, vô luận dân gian tư nhân hay là hoàng thất cung đình, chỉ cần nghe được có liên quan tới độc, hẳn nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế thu vào tay, Ma Vực cất dấu một chút ít độc dược kia không có một ngàn cũng có chín trăm .

Đi theo bên cạnh cha nuôi, mưa dầm thấm đất, Mộ Dung Thất Thất tần được hần dích thực truyền. Chỉ cần là Ma Vực có độc, bọn họ biết, hơn nữa có thể chế biến ra thuốc giải độc. Nói một cách khác, tứ quốc này, không có độc dược làm khó được Mộ Dung Thất Thất. Nếu thật có, vậy độc kia cũng không phải là ở trên phiến đại lục này mà ra !

Hiện tại quanh quẩn ở trong não của Mộ Dung Thất Thất chính là vấn đề, thai độc trên người Phượng Thương rốt cuộc là chỗ có được. Nếu thật là ngoại lai, chẳng lẽ có liên quan tới Bồng Lai đảo? Bồng Lai đảo này xưa nay không có gì lui tới cùng đại lục, chỉ có đám hải tặc cùng Đông Lỗ quốc, hay là chuyện này còn liên quan đến Đông Lỗ quốc?

Cho dù Mộ Dung Thất Thất nghĩ vỡ đầu, cũng nghĩ không ra độc này rốt cuộc xuất từ chỗ nào, chỉ có thương lượng thể cùng Tấn Mặc, trước ổn định tình huống của Phượng Thương.

Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương một mình ở Mai Hương viên, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu ghen tỵ không chịu nổi. Mai Hương viên này nàng cũng đã đi xem qua, cả vườn đỏ au, nhìn vô cùng đẹp, hơn nữa khắp nơi đều là một mùi thơm ngát, ngay cả đi ngang qua, trên người cũng sẽ bị lây một tầng thật mỏng mùi thơm hoa mai, thật sự là chỗ vô cùng tốt.

Vốn là Hoàn Nhan Bảo Châu nào phải đến ở Mai Hương viên, không nghĩ tới vừa mở miệng liền bị Phượng Thương trực tiếp cự tuyệt, khiến cho nàng rất khó chịu, trong lòng lại càng oán hận Mộ Dung Thất Thất.

Cách cuộc so tài còn có mấy ngày, nhìn thấy Phượng Thương đi ngủ ở nơi này, hai người Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp tới Mai Hương Viên hẹn Mộ Dung Thất Thất đi dạo Ung Châu thành.

“Đi dạo phố?” Nghe Tô Mi nói công chúa tới xin, Mộ Dung Thất Thất có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới hai người này an phận mấy ngày, hiện tại liền không thành thật. Hôm nay Phượng Thương ra khỏi thành đi xem nơi so tài của cuộc thi tứ quốc tranh bá, mới vừa đi, hai người này liền ba ba đi tới, thật là tới đúng dịp.

“Công chúa, trời lạnh như thế, ngài cũng đừng đi ra ngoài! Các nàng là chồn tới chúc tết gà, không có lòng tốt như vậy!” Tô Mi đối với Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp chán ghét tới cực điểm, nếu như không phải là vì lấy đại cục làm trọng, nàng đã sớm động thủ.

“Tô Mi, ý của ngươi là, tiểu thư ta là gà?”

“Ách.” Tô Mi chợt nhớ tới, lúc trước ý tứ Mộ Dung Thất Thất nói “kê”, vội vàng khoát tay: “Tiểu thư, ta là ví von thôi, ngài không phải là kê, ngài tại sao có thể là kê đây.”

“Ô Mi, người còn nói!” Tổ Nguyệt ở một bên cười đến gãy lưng, Tô Mi mới phát hiện mình liên tiếp nói rất nhiều “kê” đi ra ngoài, vội vàng dừng lại, “Tóm lại, tiểu thư, các nàng tới tuyệt đối không có chuyện tốt gì, ngài đang ở trong nhà ấm áp, chớ cùng các nàng chấp nhặt!”

“Tại sao không đi? Chẳng lẽ ta sợ các nàng sao?” Người đưa tới cửa tìm tự tìm khổ, sao nàng lại không cho họ được như ý chứ. Vừa lúc Phượng Thương không có ở đây, nàng cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy, “Tổ Nguyệt, lấy ra áo choàng cho ta, ta đi gặp các nàng!” Chờ lúc Mộ Dung Thất Thất đi tới cửa Mai Hương viên, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp đã đông lạnh chịu không được.

Kể từ khi Hoàn Nhan Bảo Châu tới náo loạn một lần, muốn vào ở Mai Hương viên, sau lại bị Phượng Thương đuổi đi ra, Phượng Thương đã xuống lệnh. Trừ Hoàn Nhan Khang, những người khác bất luận kẻ nào muốn vào Mai Hương viên đều phải thông báo. Đạo lệnh này vừa ra, trực tiếp đem Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp chặn ngoài cửa.

Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên biết những thứ này, cho nên mề nheo trang điểm trang phục làm thật lâu mới đi ra ngoài, bây giờ nhìn đến Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp miệng có chút tái xanh, nàng tâm tình thật tốt: “Ô, để cho công chúa và Mục tiểu thư đợi lâu! Thật là ngại quá!”

Mặc dù ngoài miệng nói xin lỗi, nhưng mà trên mặt Mộ Dung Thất Thất một chút đau lòng cũng không có, lại càng khiến Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp giận đến nghiến răng, nhưng người là Mai Hương viên, là địa bàn của Phượng Thương, chung quanh cũng là thị vệ của Phượng Thương, các nàng chỗ dám ở chỗ này đối với Mộ Dung Thất Thất động thủ đây.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Chúng ta đi thôi!” Hoàn Nhan Bảo Châu xé ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, trong lòng

đang hung hăng mắng Mộ Dung Thất Thất. Tiện nhân, người chờ xem! Một lát để cho người đẹp mắt!

Thời điểm muốn lên xe ngựa, Mục Vũ Điệp thấy được Tô Mi đi theo phía sau Mộ Dung Thất Thất, lập tức đã mở miệng, “Công chúa nói ngoài ba người chúng ta cùng nhau trò chuyện, rồi đi dạo núi một chút, sẽ lập tức trở lại, người cũng không cần đi theo! Xe ngựa này nhỏ, ta cùng Bảo Châu công chúa cũng không có mang tỳ nữ đâu!”

“Tốt!”

Mặc dù không biết đối phương đùa bốn cái xiếc gì, nhưng Mộ Dung Thất Thất lại gật đầu phối hợp, để cho Tô Mi trở về.

Lên xe ngựa, Mộ Dung Thất Thất lập tức ngửi thấy được một loại mùi vị đặc thù. A, Nhuyễn Hương tán? Còn dùng cả đồ chơi này? Thật là quá thấp cấp một chút!

Thấy Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp giả bộ không có chuyện gì, Mộ Dung Thất Thất biết các nàng khẳng định đã uống giải dược. Các người đã nghĩ muốn chơi, ta đây cũng sẽ cùng các người chơi tốt một chút! Mộ Dung Thất Thất ngồi ở bên cạnh lư hương, tay nhỏ bé sờ sờ ở trên lư hương, sau đó liền thu trở lại.

Thấy Mộ Dung Thất Thất sờ lư hương, Hoàn Nhan Bảo Châu tâm hơi chút xiu nhảy ra ngoài. Hay là nàng đoán ra trong lư hương đốt Hương có vấn đề? Sau Mộ Dung Thất Thất liền thu tay về, Hoàn Nhan Bảo Châu tâm bị treo lên mới hạ xuống .

Đúng rồi, nàng bất quá là phế vật, làm thế nào biết được nhuyễn hương tán đây? Huống chi đây là Cừu Nhi từ trong tay hành gia mua được, người bình thường làm sao biết được!

Hoàn Nhan Bảo Châu nở nụ cười, cảm giác mình thật sự là quá đa tâm. Bình thời Mộ Dung Thất Thất bên cạnh có Phượng Thương, hôm nay nàng bất quá là một kẻ tầm thường, cái gì cũng không biết, mình cần gì phải cẩn thận như vậy, sợ nàng như vậy?

“Công chúa tựa hồ rất vui vẻ!” Mộ Dung Thất Thất chậm rãi mở miệng, một tay chống cằm, quét qua mặt Hoàn Nhan Bảo Châu xem ra rất vui vẻ.

“Không có, không có gì.” Bị Mộ Dung Thất Thất nhìn ra, Hoàn Nhan Bảo Châu có chút có tật giật mình, vội vàng khoát tay phủ nhận, “Chỉ là nghĩ đến đợi một lát nữa có thể đi nhìn nơi so tài một chút, cũng rất cao hứng. Mấy ngày nữa sẽ ở nơi đây tranh tài, có chút kích động!”

” Sợ là công chúa bởi vì thấy vương gia mà cao hứng đi!” Mục Vũ Điệp ở một bên đánh, Hoàn Nhan Bảo Châu đỏ mặt, nhìn thoáng qua Mộ Dung Thất Thất, đối phương không nói chuyện, nàng mới cười xấu hổ: “Vũ Điệp, người nói cái gì đây! Đợi lát nữa thấy Thương ca ca người cao hứng hẳn là Chiêu Dương công chúa!”

“Không phải nói đi trong thành Ung Châu đi dạo phố sao? Tại sao lại muốn ra khỏi thành đi đến nơi so tài đây?” Mộ Dung Thất Thất không phải người ngu, hai người này thay đổi nhanh như vậy, một lát sau liền biến thành ra ngoài thành. Xem ra, ngoài thành này mới là mấu chốt nhất, nhất định có chuyện gì chờ nàng!

“Vốn là muốn đi dạo phố , nhưng mà ta đột nhiên lại tò mò nơi so tài là cái dạng gì. Người cũng biết, ta là tuyển thủ, sớm một chút muốn nhìn thấy nơi so tài, thật sớm có tâm lý chuẩn bị, khi tranh tài phần thắng cũng lớn hơn nhiều! Mà lúc ta thắng, cũng chỉ là giúp người cùng Thương ca ca nha! Nếu như chúng ta Bắc Chu quốc lần này đứng đầu tiên, người chính là Vương Phi của Nam Lân vương nha!”

Những thứ giải thích này Hoàn Nhan Bảo Châu đã sớm chuẩn bị xong, lúc này thuận miệng nói ra ngoài, cực kỳ có thứ tự, cũng đường hoàng.

“Đúng vậy a đúng a! Ta cũng vậy muốn đi nhìn nơi so tài, mặc dù không thể tham gia trận đấu, nhưng xem một chút cũng tốt a! Chiêu Dương công chúa, người có thể không thể thỏa mãn một chút yêu cầu nho nhỏ của ta sao, dù sao đối với ta mà nói, không thể tham gia cuộc thi tứ quốc tranh bá lần này là một việc phi thường tiếc nuối.” Hai người kia hát song ca, Mộ Dung Thất Thất càng cảm thấy chuyện này rất thú vị. Hiện tại Mục Vũ Điệp hé ra khuôn mặt khổ sở, một bộ dáng đáng thương, muốn đánh động Mộ Dung Thất Thất, làm cho nàng chút xíu cười ra tiếng.

“Đi thôi, không thành vấn đề! Vương gia sáng sớm liền đi ra ngoài, nói vậy ta cũng rất nhớ hân . Các người đi xem nơi so tài, ta cũng đứng dịp đi xem vương gia một chút! Vừa lúc ta cũng muốn cho vương gia một kinh hi, không biết lúc vương gia thấy ta sẽ là vẻ mặt gì! Thật là mong đợi a!”

So sánh với diễn trò, hai người này làm sao có thể là đối thủ của Mộ Dung Thất Thất. Thời điểm đang nói những lời này, Mộ Dung Thất Thất cố ý lộ ra một bộ dáng vui thích hạnh phúc, khiến cho hai nữ nhân kia giận đến nắm chắc quả đấm.

Thật sự là nữ nhân đáng ghét! Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp trao đổi ánh mắt, quyết tâm nghĩ diệt trừ Mộ Dung Thất Thất cũng càng thêm kiên định.

Mộ Dung Thất Thất làm bộ đối với ánh mắt các nàng làm như không thấy, mới vừa rồi nàng cẩn thận nghe thấy mùi vị nhuyển hương tán này, căn cứ bên trong cách điều chế đến, hẳn là xuất phẩm từ Vô Cực Cung. Nhưng mà nữ nhân ở giữa tranh giành tình nhân, không nghĩ tới thể nhưng dính dấp tới Vô Cực Cung, để cho Mộ Dung Thất Thất nhìn Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp với ánh mắt khác xưa .

Chẳng qua là không biết các nàng là như thế nào liên hệ với Vô Cực Cung, hay là, có người khác. Nhưng mà, bất kể như thế nào, chuyện hôm nay là hai nữ nhân này bắt đầu, sau này nàng ra tay độc ác, cũng đừng trách nàng vô tình!

Xe ngựa ra khỏi cửa thành, chậm rãi chạy ở trên mặt tuyết, Mộ Dung Thất Thất vén rèm xe quay đầu lại nhìn thoáng qua, đây là cửa thành phía Tây, mà nơi tranh tài rõ ràng là ở cửa thành phía đông, xem ra suy đoán của nàng là chính xác .

Trong lòng rõ ràng, Mộ Dung Thất Thất cũng không có lộ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn như cũ đỏ bừng, mỗi khi đi một đoạn đường sẽ gấp gáp hỏi phu xe đã tới chưa, lúc nào có thể nhìn thấy Vương gia.

Nhìn Mộ Dung Thất Thất như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp khloe miệng giương lên nụ cười lãnh khốc. Lúc này còn có đặc ý mấy phần, chờ đến chỗ, vậy thì sẽ khiến cho người kêu trời trời không thừa, kêu đất đất chẳng hay!

Cách cửa thành phía Tây càng ngày càng xa, thời điểm nhìn không thấy tới Ung Châu thành, đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa liên tiếp, “Đứng lại! Cướp đây!”

Phu xe vừa thấy trận thế trước mặt, lập tức luống cuống, lập tức xuống xe liền quỳ gối trước mặt đám người kia, “Các vị hảo hán, ta, ta chỉ là người đánh xe , ta không có gì cả, các vị hảo hán bỏ qua cho ta đi!”

“Cút!” Một người đàn ông hét lớn một tiếng, phu xe liền lăn một vòng trở về chạy, vừa mới chạy được bốn năm mét, nam nhân quăng cây đao đi qua, trực tiếp lấy đầu của phu xe, rơi trên mặt đất, lăn vài vòng, lưu lại một dòng máu tươi nóng hằm hập, vẫn còn bốc khí nóng .

“Ha ha ha!” Nam nhân bên cạnh khoa trương cười lớn lên, thật giống như thấy chuyện tình máu là một việc khiến cho hắn vô cùng hưng phấn.

“Giết người!” Mặc dù chuyện này là mình an bài, nhưng khi nhìn đến đầu người phu xe lăn xuống trên mặt đất, vượt ra khỏi tưởng tượng của mình, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu kinh ngạc mang theo một tia sợ. Vì sao không giống như Cừu Nhi nói? Rõ ràng chẳng qua là nhắm vào Mộ Dung Thất Thất, vì sao giết phu xe của nàng?

Không để cho Hoàn Nhan Bảo Châu suy nghĩ cẩn thận những thứ này, màn xe bị một thanh đại đao nhảy ra, một người mang theo đao dữ tợn xuất hiện trước mặt ba người.

“Ồ, là ba tiểu cô nương!” Đao Ba lau đi tuyết dính trên râu ria trên môi, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn, “Các huynh đệ! Hôm nay thu hoạch không tệ! Có thịt ăn rồi!”

“A! A!” Nam nhân ngoài xe vừa nghe có nữ nhân, đều hưng phấn mà kêu la lên.

“Làm sao bây giờ?” Mục Vũ Điệp thấy những nam nhân này bộ dáng khát khao cũng trợn tròn mắt, lập tức nhìn về phía Hoàn Nhan Bảo Châu, tại sao cái này và nàng nói lúc trước không giống với? Không phải là liên hệ với sát thủ của Vô Cực Cung sao? Làm sao biến thành một đám gọi thổ phỉ như vậy?

“Xuống xe! Xuống xe! Đừng có mè nheo !” Đao Ba Nam đem đại đao ở trên xe ngựa chém , “Không xuống xe chẳng lẽ để cho lão tử tới xin sao!”

“Người, các người trước xuống.” Hoàn Nhan Bảo Châu thanh âm run run, nhìn nàng không có bình tĩnh, Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng, ưu nhã sửa sang lại y phục, cẩn thận xuống xe ngựa. “Lão Đại, quả nhiên là tiểu cô nương! Là dấu hiệu của đàn bà!” Một lão tử sau khi thấy Mộ Dung Thất Thất lập tức kêu la lên, “Lão Đại, tiểu cô nương kia xuống xe bộ dáng thật là đẹp mắt! Chẳng lẽ là thiên kim tiểu thư?”

“Nhìn các người là bộ dáng không có tiền đồ!” Đao Ba Nam nhổ một bãi nước miếng trên mặt đất, xem xét đôi mắt khéo léo đẹp đẽ của Mộ Dung Thất Thất, sau đó nhìn về phía Mục Vũ Điệp, “Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, mè nheo làm gì? Chờ người tới cứu các người sao?”

Mục Vũ Điệp rất không tình nguyện theo sát xuống xe ngựa, trong lòng bàn tay nàng cũng toàn là mồ hôi, cực sợ, thật là không biết tại sao Mộ Dung Thất Thất có thể bình tĩnh như vậy.

“Lão Đại, nàng này cũng được, chỉ là già hơn một chút, hơn nữa rất là thối, ta đây vẫn thích tiểu thư mới vừa rồi!”

Nói chuyện là kẻ vừa rồi, một câu “già”, khiến cho mặt Mục Vũ Điệp chìm xuống. Nàng thật nhìn qua rất già sao? Nếu không tên lâu la kia tại sao nói như vậy? Nàng rõ ràng so sánh với Mộ Dung Thất Thất nhìn xinh đẹp hơn rất nhiều, tại sao những nam nhân này ngược lại thích Mộ Dung Thất Thất nhiều hơn?

Nhưng mà như vậy, cũng làm cho Mục Vũ Điệp thở phào nhẹ nhõm, tho phỉ coi trọng Mộ Dung Thất Thất, tốt nhất đem nàng bắt đi chuẩn bị trở về làm áp trại phu nhân, như vậy sẽ không có người cùng nàng đoạt Phượng Thương rồi!

Mục Vũ Điệp âm thầm nghĩ Mộ Dung Thất Thất bị bọn thổ phỉ coi trọng mà cao hứng, Hoàn Nhan Bảo Châu cũng đang ở trên xe ngựa cọ xát thật lâu cũng không chịu xuống. Cuối cùng, thừa dịp Đao Ba Nam không chú ý, Hoàn Nhan Bảo Châu một đao chặt xuống sợi dây trên thân ngựa, phi thân lên ngựa, hai chân chột kẹp chặt bụng ngựa, vừa quất lên mông ngựa: “Giá!” Con ngựa theo hướng gió xông ra ngoài

“Sao, muốn chạy?” Đao Ba Nam nở nụ cười, trong ánh mắt đều là đối với một chút thủ đoạn của Hoàn Nhan Bảo Châu cũng không coi ra gì. Sau đó lấy ra một sợi dây thật dài, cười ngựa đuổi theo.

Nam nhân này, thuật cưỡi ngựa vô cùng tốt, không bao lâu rất nhanh đuổi theo Hoàn Nhan Bảo Châu .

“Lên!” Nam nhân vung vẩy sợi dây trong tay, sợi dây trên đầu có một vòng lớn, vừa lúc đem Hoàn Nhan Bảo Châu trói lại. “Đi!” Đao Ba Nam chọt vừa tung, đem Hoàn Nhan Bảo Châu túm xuống ngựa, kéo dài trên mặt tuyết.

“Lớn mật! Buông, ta là Bảo Châu công chúa! Người không muốn sống sao! Buông!” Hoàn Nhan Bảo Châu từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên chột vật như vậy. Lại bị người kéo ở trong đồng tuyết “Cút”, nàng là công chúa tôn quý, lúc nào lại ăn tức giận như vậy!

“Khốn kiếp, buông, ta là công chúa! Người tên khốn kiếp này, bốn cung muốn chu di cừu tộc người! Khốn kiếp!”

Hoàn Nhan Bảo Châu tiếng hét rất lớn, mặc dù cách rất xa, gió vẫn là đem thanh âm của nàng đưa tới.

“Lão Đại, tiểu cô nương kia rất là cay cú, thích hợp người!” tên lâu la ở chỗ này kêu lên, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười một tiếng, cảm thấy tình cảnh này vô cùng khôi hài. Hoàn Nhan Bảo Châu không phải là tính kế nàng sao, tại sao hiện tại biến thành bộ dạng như vậy?

Đao Ba Nam cũng mặc kệ Hoàn Nhan Bảo Châu là công chúa hay là cái gì, trực tiếp chốt sợi dây, đem nàng từ trên mặt tuyết kéo trở lại, một chút tinh thần thương hương tiếc ngọc cũng không có.

“Công chúa, người không sao chứ!” Chờ Đao Ba Nam đến trước mặt, Mục Vũ Điệp vọt tới bên cạnh Hoàn Nhan Bảo Châu, giúp nàng giải khai sợi dây trên người, “Công chúa, công chúa!”

“Khanh khách!” Đoạn đường này, Hoàn Nhan Bảo Châu vẫn mặt úp xuống, ăn rất nhiều tuyết, trên mặt cũng bị cạo rách da, lúc này cả khuôn

mặt đã không còn là bộ dáng ngày thường, chỗ nào còn nhìn ra được là đệ nhất mỹ nhân Bắc Chu, giống như một cây cải củ mới được rút từ trong đất ra!

“Đại ca, các nàng này quá xấu rồi! Thật là một người quái dị!” Tên lâu la còn lại la lên, “Đàn bà xấu như vậy ta đây không thích, hay là bán đi kỹ viện đi! Các huynh đệ, các người thấy sao!”

“Đúng vậy!” Bọn thổ phỉ bên cạnh đều vung đao hô lên, “Nữ nhân xấu cùng lão bà chúng ta không cần! Chỉ cần tiểu thư trẻ tuổi làm áp trại phu nhân của chúng ta!”

“Các người, khốn kiếp! Bồn cung là công chúa! Bọn khốn kiếp các người! Bồn cung muốn giết các người!”

Hoàn Nhan Bảo Châu nghĩ thôi cũng đã muốn phát điên muốn giết người, nhưng nàng là đấu khí tứ đoạn, sắp sửa tiến vào ngũ đoạn rồi, chỉ cần thúc dục đấu khí, nàng có thể dễ dàng đem đám thổ phỉ này giết chết! Hoàn Nhan Bảo Châu ý nghĩ chính là tốt đẹp, nhưng khi nàng thúc dục đấu khí, lại phát hiện thân thể mềm nhũn, một chút lực lượng cũng không có.

“Công chúa, vô dụng!” Mục Vũ Điệp cười khổ lắc đầu, mới vừa rồi xuống xe ngựa nàng đã nghĩ dùng loại phương pháp này tự vệ, không nghĩ tới một chút đều không dùng được .

“Tại sao có thể như vậy?” Hoàn Nhan Bảo Châu ngây người, các nàng không phải là uống giải dược rồi sao? Chẳng lẽ Cừu Nhi lừa nàng? Người đàn bà kia rốt cuộc là người nào? Chết tiệt! Nàng thế nhưng bị mắc lừa! Tại sao có thể như vậy!

Hoàn Nhan Bảo Châu mặt giống như cái khay thuốc màu, sắc thái sặc sỡ, màu sắc âm u nhiều hơn. Từ sắc mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, Mục Vũ Điệp đã đoán được nguyên do, lập tức sắc mặt đại biến. Những nam nhân này

vừa nhìn cũng không phải là hạng người lương thiện, hiện tại các nàng tay trói gà không chặt, làm sao có thể chạy đi?

“Công chúa, tại sao không giống với lời người nói?” Mục Vũ Điệp cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

“Bốn cung cũng không biết!” Hoàn Nhan Bảo Châu cắn răng, tàn bạo nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái. Cũng là nữ nhân này, nữ nhân này hại nàng nóng lòng gặp người khác nói! Cũng là nàng!

“Các vị anh hùng, chúng ta bất quá là nữ tử yếu đuối, cùng các người không thù không oán, cầu xin các người thả chúng ta!” Mục Vũ Điệp ngẩng đầu, nhìn Đào Ba Nam, nam nhân này là đầu lĩnh của đám thổ phỉ này, chỉ cần nàng có thể đánh động đến hắn, các nàng còn có thể cứu, “Nếu như các người là vì tiền tài, trên người chúng ta có một chút, hơn nữa chúng ta ở trong thành Ung Châu cũng có tiền, ta sẽ lấy trở về cho các người cầm!”

“Tiền?” Nghe Mục Vũ Điệp nhắc tới tiền, Đào Ba Nam trầm tư hạ xuống, “Các người trở về cầm? Đến lúc đó lấy ra là không tiền, mà là quan binh tới thì làm sao bây giờ? Không được không được, cái biện pháp này không được!”

“Người có thể lưu lại con tin a! Có con tin sẽ không sợ chúng ta đổi ý a!” Mục Vũ Điệp lập tức nắm lấy cơ hội, cực lực thuyết phục Đào Ba Nam.

“Nàng, là Chiêu Dương công chúa Tây kỳ quốc tới hòa thân, là Vương Phi của Nam Lân vương. Nam Lân vương sủng ái nàng nhất, chỉ cần các người lưu lại nàng, Nam Lân vương nhất định sẽ cầm trọng kim tới chuộc nàng! Thật!” Mục Vũ Điệp đem Mộ Dung Thất Thất đẩy tới trước mặt Đào Ba Nam, “Nam Lân vương đang ở Ung Châu thành, Phượng Thương nhất định sẽ cho các người tiền!” Mục Vũ Điệp nói như vậy, Đào Ba Nam tựa hồ vô cùng có hứng thú, trên dưới đánh giá Mộ Dung Thất Thất thật lâu,

cuối cùng mới gật đầu, “Cũng là có chút khí độ công chúa, so với nữ nhân xấu kia mạnh hơn rất nhiều!”

Thấy Đào Ba Nam nói mình như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu hận không được xông đi lên cho hắn một cái tát, lại bị Mục Vũ Điệp gắt gao túm lại, “Công chúa, nhẫn nhịn chịu đựng nếu không sẽ loạn mưu lớn!” Mặc dù hôm nay bị Hoàn Nhan Bảo Châu hãm hại, nhưng mà phụ hoàng của nàng dù sao cũng là chủ lớn nhất của ngoại tổ phụ mình, Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Bảo Châu thương lượng, Mục Vũ Điệp đương nhiên là phải cứu Hoàn Nhan Bảo Châu.

Nghe Mục Vũ Điệp nói như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu mới dừng lại, im lặng không lên tiếng, chẳng qua là lần nữa quét Mộ Dung Thất Thất một cái, ánh mắt giống như dao găm.

“Các người sẽ không gạt người chứ!” Đào Ba Nam vuốt râu ria của mình, ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất vòng một vòng, “Nàng làm con tin đúng là không tệ, chỉ là ta tại sao phải tin tưởng các người? Đều nói lòng của nữ nhân, như kim dưới đáy biển, vạn nhất sau này Phượng Thương suất binh tới tiêu trừ chúng ta, vậy thì như thế nào?”

Thấy Đào Ba Nam vẫn là không chịu chấp nhận ý kiến của mình, Mục Vũ Điệp khế cắn răng, lấy ra thiếp thân ngọc bội của mình, “Đây là ngọc bội của ta, ta là Đại tiểu thư của phủ Thừa Tướng. Nếu như ta bội ước, các người có thể cầm ngọc bội của ta chửi bới danh dự của ta!”

Vì mạng sống, Mục Vũ Điệp hiện tại cũng chỉ có thể đi tới nước cờ này. Thời đại này, ngọc bội là vật thiếp thân, không thể dễ dàng cho người ngoài, nếu như đưa cho nam tử, thì tỏ vẻ định ra tư tình. Mục Vũ Điệp hiện tại ngay cả thiếp thân ngọc bội của mình đều lấy ra, xem ra là vội vàng mà nghĩ lúc này rồi đi thôi.

“Mục Vũ Điệp? Tên rất hay!” Dao Ba Nam dùng đao phác thảo ngọc bội Mục Vũ Điệp đưa đến trước mặt mình, nhìn chữ phía trên, nhẹ giọng nói, liền đặt ở dưới mũi hít hà, “Ừ, thơm quá a!”

“Ha ha ha! Lão Đại, là gì mùi vị? Để cho ta đây cũng ngửi thử!” Ái Tử ở bên cạnh kêu, những người khác lại càng ồn ào.

Dao Ba Nam bộ dáng khinh bạc, khiến cho Mục Vũ Điệp mặt đỏ bừng, đây chính là vật thiếp thân nàng vẫn đeo, hiện tại bị coi nhẹ như vậy, Mục Vũ Điệp thật là hận không thể dùng một đao giết hẳn rồi!

“Người đâu!” Dao Ba Nam cất xong ngọc bội, nhìn về phía Hoàn Nhan Bảo Châu, “Muốn lưu lại người, hoặc là lưu lại tín vật!”

Mặc dù không muốn, nhưng không có cách nào, Hoàn Nhan Bảo Châu không thể làm gì khác hơn là lấy ra ngọc ấn công chúa của mình, “Đây là con dấu của bốn cung, có thể làm bằng chứng!”

“Hoàn Nhan Bảo Châu” Dao Ba Nam cầm lấy bạch ngọc điêu khắc hình phượng hoàng, nhìn kỹ thật lâu, “Chắc chắc, không nghĩ tới người thật đúng là công chúa! Thành, vật này không tệ! Ta để lại!”

“Vậy chúng ta có thể đi sao!” Nghe được những lời này của Dao Ba Nam, Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp vội vàng hỏi.

“Người đâu, dắt cho Bảo Châu công chúa và Vũ điệp tiểu thư hai con ngựa!” Dao Ba Nam phất tay, lập tức có người dắt hai con ngựa, đem dây cương ném cho Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp, “Nhị vị cần phải nhớ được lời hứa của các người! Ba ngày sau, ở nơi này, ta muốn nhìn thấy một vạn hoàng kim, nếu không vị Chiêu Dương công chúa này mạng nhỏ sẽ khó bảo vệ rồi!”

“Dạ! Chúng ta biết, chúng ta biết!” Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp phi thân lên ngựa, nhưng khoe miệng treo tia cười lạnh, các nàng ước

gì Mộ Dung Thất Thất chết, làm sao cầm tiền tới chỗ này!

Mộ Dung Thất Thất, đi chết đi! Hoàn Nhan Bảo Châu cuối cùng hung hăng nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, vung roi xông về Ung Châu thành.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Nam Lâm Vương Mất Khống Chế

Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp giục ngựa chạy chồm, cũng không quay đầu lại, sợ Đao Ba Nam hối hận, sẽ đem các nàng bắt trở về.

Chờ hai người đi xa, Đao Ba Nam cùng đám người toàn bộ xuống ngựa, đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất cung kính hành lễ, “Tiểu thư!”

“Ừ!” Mộ Dung Thất Thất xoay người, nhất nhất quét qua những gương mặt nhìn qua trước mắt này, cuối cùng nở nụ cười, “Các huynh đệ đã lâu không gặp! Thoạt nhìn các người tinh thần rất tốt a!”

“Hắc hắc, tiểu thư, bọn ta đều rất tốt, nhưng mà chúng ta đều nhớ người!” Tên lâu la vừa rồi sờ sờ đầu, “Hắc hắc” cười hai tiếng, “Tô Mi truyền tin, nói có người đối với người bất lợi, bọn ta liền chạy đến. Tiểu thư, người sẽ không trách bọn ta nhiều chuyện chứ!”

“Làm sao có thể đây! Các người tới vừa lúc!” Đao Ba Nam dắt tới một con ngựa cho Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất phi thân lên ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang, thay đổi bộ dáng nhu nhược mới vừa rồi.”Đi! Đem hai tiện nhân kia bắt trở về!”

Trên đường, Mộ Dung Thất Thất từ chỗ Đao Ba Nam mới biết được sau khi mình ra cửa, Tô Mi vẫn đi theo, sau lại dùng bồ câu đưa tin cho Đao Ba Nam, bọn họ mới chờ ở bên này.

“Thiết Huyết, các người nói gặp phải người Vô Cực Cung?” Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc, cũng đưa chuyện trên xe ngựa trên có nhuyến hương tán của Vô Cực Cung nói cho Đao Ba Nam, “Vậy người của Vô Cực Cung đâu? Các người xử lí người như thế nào vậy?”

“Giết.” Đào Ba Nam cười cười, “Bất quá là mấy đồ chướng mắt, giết tránh ô uế ánh mắt của tiểu thư!”

“Không tệ! Chúng ta cũng là có thể đem chuyện này đẩy tới trên người Vô Cực Cung!”

Không bao lâu, Mộ Dung Thất Thất cùng bọn họ liền đuổi theo Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp, hai người thấy Đào Ba Nam đuổi theo, bị hoảng sợ không biết làm sao, “Các người muốn làm cái gì? Không phải nói tốt lắm thả chúng ta đi sao? Tại sao hiện tại lại xuất nhĩ phản nhĩ đây?”

“Thật sự ta muốn bỏ qua cho bọn người, nhưng mà tiểu thư nhà ta không muốn.”

Các nam nhân tránh ra một con đường, Mộ Dung Thất Thất cười ngửa đi tới trước mặt Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp, “Nhị vị, chạy thật là chậm a!”

“Người! Là người!” Hoàn Nhan Bảo Châu kinh ngạc không dứt, sau kinh ngạc là tức giận, “Mộ Dung Thất Thất, người thế nhưng cùng thổ phỉ cấu kết, mưu hại bốn cung!”

“Chặc chặc chặc!” Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhẹ vỗ tay, “Ăn cướp mà còn la làng, công chúa chỉ bị một kẻ bản lãnh thật cao căn ngược lại thôi! Nếu không phải người trăm phương ngàn kế mang ta ra khỏi thành, lại ở trong lư hương bỏ thêm nhuyễn hương tán, ta cũng vậy sẽ không nghĩ đối với các người như thế nào. Hiện tại, người đã mở miệng một tiếng mưu hại công chúa, ta đây nếu không giết các người, chẳng phải là cô phụ một mảnh dụng tâm của người!”

“Người, người dám...”

“Bá.” Hoàn Nhan Bảo Châu chỉ hướng Mộ Dung Thất Thất, tay phải bị tên lâu la một đao chặt xuống, “Lớn mật! Dám vô lễ đối với tiểu thư!”

“A!” Hoàn Nhan Bảo Châu đau đến cú trên mặt đất, huyết châu rơi trên mặt tuyết trắng noãn, từng giọt đỏ sẫm, vô cùng mỹ lệ, nhưng chỉ là chốc lát đã bị trời khí lạnh đông cứng lại .

Mục Vũ Điệp hiện tại hoàn toàn sợ choáng váng, nàng không biết nói gì, chỉ là ngơ ngác nhìn Mộ Dung Thất Thất, phía dưới một mảnh nhiệt lưu, đi tiểu ướt cả quần. Tiểu thư, cái gì tiểu thư? Mộ Dung Thất Thất cùng những người này là quan hệ gì? Nơi này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Nói, nhuyển hương tán là chỗ nào làm được? Những người Vô Cực Cung kia là người nào liên lạc ?” Mộ Dung Thất Thất xuống ngựa, giẫm trên tuyết đi tới trước mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, roi ngựa trong tay nhẹ nhàng mà quật chấm mặt, tóe lên một mảnh tuyết sa, bay ở trên mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, băng lạnh khiến nàng mau chết lặng.

“Cừu, Cừu Nhi.” Hoàn Nhan Bảo Châu đau đến không chịu được, nhưng mà hôm nay trời quá đông lạnh, lại khiến cho đầu óc của nàng vẫn duy trì thanh tĩnh, không có biện pháp hôn mê.

“Cừu Nhi?” Mộ Dung Thất Thất nhíu mi, dường như lần này đúng là có một nữ nhân đi theo phía sau Hoàn Nhan Bảo Châu, chẳng qua là nữ nhân kia dùng khăn che mặt, nàng cũng không có để ý. Bây giờ nghĩ lại, Cừu Nhi này đích thị là có vấn đề. Hay là Cừu Nhi này là người của Vô Cực Cung? Nhưng mà Vô Cực Cung cũng không biết mình là Độc Tiên Nhi, nếu như biết, đi vòng qua còn tới không kịp, chỗ sẽ tìm đến phiền toái đây? Xem ra, nơi này cũng là có chút ít bí mật không muốn người biết.

“Biết rồi.”

Mộ Dung Thất Thất xoay người, chỉ nghe hét thảm một tiếng, Đào Ba Nam đã giải quyết Hoàn Nhan Bảo Châu.

“Không, đừng có giết ta, ta cái gì, cái gì cũng không biết.” Tận mắt nhìn thấy Hoàn Nhan Bảo Châu bị Đào Ba Nam giết chết, Mục Vũ

Điệp bị hoảng sợ đến trượt từ trên ngựa xuống, ngồi liệt trên mặt đất, thanh âm run rẩy, hàm răng va chạm, phát ra thanh âm “Khanh khách”, “Ta, ta thật cái gì cũng không biết, cũng là công chúa làm, không phải là ta.”

“Mục tiểu thư!”

Mộ Dung Thất Thất đứng ở trước mặt Mục Vũ Điệp, thấy trên mặt Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, Mục Vũ Điệp lui về phía sau hai bước, trong mắt tràn đầy sợ hãi cực độ, “Thật không phải là ta, không liên quan đến ta! Công chúa nói ta chỉ là người chứng kiến là được rồi. Đừng có giết ta”

“Nhân chứng?”

Nghe cái từ này, Mộ Dung Thất Thất trong đầu lập tức nhiều hơn một ý niệm trong đầu, sau một khắc trong tay nhiều hơn một cái dây chuyền, đáy dây chuyền buông thông một lòng kiểu dạng hoa tai.”Đừng sợ, nhìn nó, quên mất chuyện tình vừa mới phát sinh, người cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết.” “Cái gì cũng không biết...” Mục Vũ Điệp hàng phục dựa theo Mộ Dung Thất Thất nói, ánh mắt ngó chừng hoa tai, từ từ lập lại những điều Mộ Dung Thất Thất nói, ánh mắt dần dần trở nên đại ra, “Cái gì cũng không biết, ta cái gì cũng không biết.”

Chờ sau khi Mục Vũ Điệp té xỉu, Mộ Dung Thất Thất mới thu tay lại lên ngựa.”Thiết huyết, lưu lại người quét dọn nơi này, đừng làm cho người ta phát hiện vấn đề. Mang theo các nàng đi tới những người đã chết kia của Vô Cực Cung, chuyện này là Vô Cực Cung làm, cùng chúng ta không liên quan.”

“Tiểu thư, vì sao phải lưu lại tánh mạng của con tiện nhân kia? Nàng cũng là đồng lõa! Phàm là đối phó với tiểu thư tất cả đáng chết!”

Mịt mờ đất tuyết, Mộ Dung Thất Thất giục ngựa đi ở phía trước, bên cạnh Đào Ba Nam đi theo, phía sau là đám người kia. Đối với việc Mộ

Dung Thất Thất bỏ qua cho Mục Vũ Điệp, Đào Ba Nam có chút khó chịu. Khi hẳn xem xét, chỉ cần là người đắc tội tiểu thư, đều chỉ có một con đường chết. Thả Mục Vũ Điệp, thật sự là quá tiện cho nghi nàng!

“Thiết huyết, giết người cũng không thể giải quyết vấn đề!” Mộ Dung Thất Thất cười cười, “Có khi người sống, so với đã chết còn muốn thống khổ. Huống chi cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, bốn tiểu thư vốn từ tâm, tha nàng, coi như là tích phúc đi.”

“Tiểu thư, người đừng hù dọa bọn ta! Người vốn từ tâm, bọn ta Ma Vực kia chẳng phải là Bồ Tát phổ độ chúng sanh sao?” Thanh âm Ái Tử ở phía sau truyền đến, đưa tới một tiếng cười của nhóm người.

Bọn họ cùng nhau sinh sống năm năm, thủ đoạn của Mộ Dung Thất Thất, những người này có chỗ nào không biết đây! Tiểu thư lưu lại Mục Vũ Điệp, sợ là còn có chỗ khác dùng đi! Ái Tử trong lòng đồng tình với Mục Vũ Điệp, có thể bị tiểu thư lưu lại, cũng không phải là phúc khí của nàng, là mệnh của nàng!

“Ba hoa!” Mộ Dung Thất Thất quay đầu lại, roi ngựa đập vào trên đầu Ái Tử: “Phương Tịnh, chuyện giao cho người đã chuẩn bị tốt chưa? Thiên hạ đệ nhất trang cho người tuyển chọn như thế nào rồi?”

Vừa nghe Mộ Dung Thất Thất hỏi chuyện này, Ái Tử lập hai bước nhanh chóng vượt qua Mộ Dung Thất Thất: “Tiểu thư, ta đây tìm một khối bảo phong thủy, chỗ ngồi kia khá tốt! Ba mặt vách đá, chỉ có một con đường đi tới! Chỉ cần chúng ta chiếm cứ đất này, cho dù người vây công cũng không được!”

Ái tử lâu la nói, gọi là núi Truy Phong. Dãy núi này cao vút trong mây, chỉ có một con đường nhỏ, ba mặt cũng toàn là vách đá, dưới vách đá hạ là dòng sông chảy mãnh liệt, là một chỗ tốt, lúc trước thời điểm Mộ Dung

Thất Thất nhìn bản đồ cũng nhìn trúng núi Truy Phong, không ngờ ý nghĩ của Ải Tử hoàn toàn đồng nhất với suy nghĩ của mình.

Thấy Ải Tử nói tự tin như vậy, Mộ Dung Thất Thất thành tâm gây khó khăn cho hắn, “A, vậy nếu là có người thật tài ba có thể cứng rắn công tới, chẳng lẽ cho chúng ta đến lúc đó tập thể nhảy núi, táng thân trong nước sông chảy xiết?”

“Tiểu thư, lời này của người chính là không tin ta đây rồi! Lấy bản lãnh của ta đây, không tới nửa năm, tuyệt đối chuẩn bị một cái mật đạo đi ra ngoài! Đến lúc đó bọn ta cũng không sợ gì! Thật, tiểu thư, ta đây chưa bao giờ nói dối!” Thấy Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Ải Tử có chút nóng nảy, vội vàng hướng Mộ Dung Thất Thất giải thích thiết kế của mình: “Nếu không ta đây đem bản vẽ thiết kế đi ra ngoài cho tiểu thư xem qua! Ta đây không có khoác lác!”

“Tốt lắm! Trêu chọc người chơi chút thôi!” Thấy Ải Tử gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, Mộ Dung Thất Thất “Ha ha” cười lớn tiếng: “Phượng Tịnh người làm việc, ta dĩ nhiên yên tâm. Bất quá bản vẽ ta cũng phải đích thân xem qua, dù sao chỗ này sau này sẽ là đại bản doanh của Ma Vực chúng ta, ta không thể cầm tánh mạng các huynh đệ nói giỡn!”

Mộ Dung Thất Thất mở miệng một tiếng “huynh đệ”, khiến những người này nghe rất cảm động. Bọn họ trừ đánh đánh giết giết, cái gì khác cũng không biết. Kể từ khi có tiểu thư, những người tài giỏi này từ từ có người tâm phúc, tiểu thư đối với bọn họ tốt, bọn họ biết, cho nên đối với Mộ Dung Thất Thất cũng phá lệ chân thành.

“Nhưng mà...” thấy Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Ải Tử thật cao hứng, nhưng về mặt lại có chút ít do dự.

“Nhưng mà cái gì?”

Thấy mặt Ải Tử lộ vẻ khó khăn, Mộ Dung Thất Thất ghì chặt ngựa, “Nói!”

“Dạ! Tiểu thư, núi Truy Phong là địa bàn của Phật sinh môn, lúc trước bọn ta muốn mua, người ta không bán, nói là có tiền!” Vừa nhắc tới thái độ của những người Phật sinh môn đó, Ải Tử liền tức giận không dứt, “Bọn họ nói, chuyện như vậy phải tìm môn chủ, người nào không biết môn chủ Long Ngạo Thiên Phật sinh môn kia xuất quỷ nhập thần, bọn ta tìm thật lâu, cũng không tìm được tên kia!”

Phật sinh môn, trên cái đại lục này người người nghe đến tên tổ chức này liền biến sắc. Không ai biết Phật sinh môn ở nơi nào, cũng không người nào biết môn chủ Phật sinh môn là ai, mọi người chỉ biết là, ở trong thế giới bóng tối, Phật sinh môn chính là Hoàng.

Dụng độc ám sát, không có ai có thể so sánh qua được với Ma Vực, nhưng là Ma Vực từ trước đến nay cũng không gây chuyện nhiều lắm, Ma Tôn đại nhân của Ma Vực cũng chỉ là si mê độc vật, chưa bao giờ tham dự việc gì, cùng những tổ chức khác nước song không phạm nước giếng, coi như là tồn tại lâu nhất trong thế giới bóng tối, tổ chức cấp nguyên lão.

Mà Phật sinh môn, cùng Ma Vực vừa vặn ngược lại. Phật sinh môn phát triển mười năm trước, chỉ trong thời gian năm năm, liền quét sạch thế giới bóng tối, thôn tóm tất cả tổ chức lớn nhỏ, thành lão Đại của vương quốc dưới lòng đất.

Nghe nói Long Ngạo Thiên thủ đoạn sắc bén, không ai bằng. Ban đầu thời điểm thôn tóm những tổ chức khác, gặp phải phản kháng, toàn bộ giết hết không cần hỏi. Nhưng hẳn lại là người cực kỳ có khả năng, sau khi sáng lập Phật sinh môn, trong khoảng thời gian ngắn, đã Phật sinh môn phát dương quang đại, thế lực không giống bình thường.

Bất quá Phật sinh môn cùng Ma Vực, không có xung đột lợi ích gì, cộng thêm Ma Tôn từng ở trong thời điểm Phật sinh môn lúc ban đầu gặp phải phiền toái xuất tay tương trợ, cho nên Long Ngạo Thiên cũng nhớ được này ân tình, hai bên vẫn bình an vô sự.

Hiện tại, nhìn vẻ mặt trên mặt Ải Tử, Mộ Dung Thất Thất che miệng nở nụ cười, Phương Tịnh cái gì cũng tốt, đặc biệt là ở phương diện chế tạo, hoàn toàn là một thiên tài, nhưng mà có một chút, tính tình gấp gáp, tính lỗ mãng, cũng là có thể so sánh với Tô Mi. “Tiểu thư, người cười gì? Núi Truy Phong nhai thật là bảo phong thủy, ta đây có thể dẫn người đi nhìn! Ta có thể nói với tiểu thư..., đi khắp mười sáu châu, chỉ có thể nhìn trúng một chỗ như vậy! Chỗ này dùng để xây dựng thiên hạ đệ nhất trang thật là không còn gì có thể tốt hơn!”

“Phương Tịnh, nếu lấy tiền mua không được, chúng ta liền chiếm.” Cười xong, trên mặt Mộ Dung Thất Thất đổi thật tình: “Không thể cho, thì cứng rắn đoạt!”

Lời này Mộ Dung Thất Thất nói vô cùng hùng hồn, nghe vậy khiến cho mọi người sửng sốt.

“Tiểu thư, người nói thật sự? Thật đoạt?” Ải Tử không tin, lại hỏi một câu, “Đây chính là địa bàn của Phật sinh môn! Chúng ta cứng đối cứng? Cũng không tốt như vậy! Ta đây thật lâu không có động thủ rồi! Thật là ngứa tay là không chịu được, thật không biết rốt cuộc là Phật sinh môn lợi hại, hay là bọn ta lợi hại.”

“Ba !” Không đợi Ải Tử nói xong, roi trong tay Mộ Dung Thất Thất lần nữa đập vào trên đầu Ải Tử: “Cũng chỉ biết đánh đánh giết giết, nói với các người bao nhiêu lần, có thể dựa vào đầu óc giải quyết vấn đề, cũng đừng có động thủ! Còn có, người nếu tự tin, đương nhiên là Ma Vực chúng ta cao hơn người một cấp, chẳng lẽ bốn tiểu thư so ra kém với Long Ngạo Thiên sao!”

“Dạ! Dạ! Là ta đây nói sai rồi! Có tiểu thư ở đây, quản hản khi gió là ai, Tất cả toàn bộ đều là tiểu đồ ăn!” Ải Tử kinh ngạc, liền cười hai tiếng sồ sồ đầu, “Nhưng mà, rốt cuộc làm sao bây giờ a? Tiểu thư, Nam Phượng quốc bên kia đã có động tĩnh rồi, không ra một tháng, Minh Nguyệt Thịnh là có thể được việc. Bọn ta ở mười sáu châu làm ăn, tổng yếu có một chỗ ngồi cảm rề!”

“Trong thiên hạ chẳng nơi đâu mà không phải Vương thổ, không ai không phải là vương thần. Người không phải nói chỗ này ở trong phạm vi Ung Châu sao, Ung Châu này là địa bàn của Bắc Chu quốc, ta liền không tin Phật sinh môn có thể cùng hoàng quyền chống đỡ! Chuyện này liền giao cho ta là được!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Đào Ba Nam cùng Ải Tử hiểu, Mộ Dung Thất Thất tính toán đi dựa vào Phượng Thương.

“Tiểu thư, không được! Không thể vì chuyện này hy sinh người! Phượng Thương kia là con ma ốm không xứng với tiểu thư, ta đây tuyệt không để cho tiểu thư hy sinh nhan sắc!”

“Ba !” Trên đầu Ải Tử lại bị đánh một cái nữa, hai lần trước, chẳng qua là gãi ngứa thôi, lần này Mộ Dung Thất Thất là dùng ba phần lực, Ải Tử đau ôm đầu tán loạn: “Tiểu thư, ta đây là nói lời thật, ngài muốn sắc dụ Phượng Thương, mọi người cũng sẽ tuyệt đối phản đối!”

“Phi!” Thấy Ải Tử đem những lời bình thường mình hay nói ra, thành ” thuật sắc dụ ” nói ra, Mộ Dung Thất Thất lập tức liền hứ hản một ngụm.

“Tiểu thư ta là người giống như vậy sao? Phượng Tịnh, trong đầu người cả ngày nghĩ những cái loạn thất bát tao gì vậy? Có phải hay không qua thời kỳ trưởng thành, trái tim ngủ say của người bắt đầu cử động? Có muốn hay không ta tìm vợ cho người, an ủi người đêm dài đằng đẳng?”

Lời của Mộ Dung Thất Thất chọc cho người chung quanh đều cười vang, Phương Tịnh lại càng vội vàng khoát tay, đỏ mặt giống như quả cà chua: “Không, không nên! Ta đây không phải là ý tứ này! Ta đây không phải muốn nữ nhân!”

Sau khi cười xong, Thiết Huyết đã mở miệng, “Tiểu thư, người là muốn từ chỗ Nam Lân vương ra tay sao? Biện pháp như vậy là: Bắc tứ châu là đất phong của Nam Lân vương, chỉ cần hấn gặt đầu, cũng có thể được. Chỉ là, không biết Nam Lân vương cùng môn chủ Phật sinh môn có quan hệ gì không? Vì sao Long Ngạo Thiên lại có địa bàn ở Bắc tứ châu đây?”

Đao Ba Nam nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất cũng là suy nghĩ thật lâu. Nếu như nói Phượng Thương thật cùng Long Ngạo Thiên có quan hệ, vậy hấn rốt cuộc nghiêng về phía giao tình với Long Ngạo Thiên, hay là nghiêng về mình đây? Nhìn trong khoảng thời gian này Phượng Thương đối với nàng tốt như vậy, lần này đúng lúc là khảo nghiệm.

Nam nhân, nếu thật yêu mến nữ nhân, hấn không thể đào tâm đào phổi đối với nàng, lại càng không cần phải nói những vật chất ngoài thân này! Không muốn vì nữ nhân tiêu tiền cũng không phải là nam nhân tốt, giống như trước, là một nam nhân chưa thật lòng với nữ nhân, cũng không phải là nam nhân tốt. Yêu một người, sẽ phải thỏa mãn tất cả yêu cầu của nàng, mà không phải chỉ nói yêu ngoài miệng, đó không phải là một kẻ bội bạc sao!

“Chuyện này ta đi thử một chút, nếu như thật sự không được, vậy thì cứng rắn đoạt! Núi Truy Phong ta đã nhìn trúng, thiên hạ đệ nhất trang của chúng ta nhất định phải kiến thiết ở đây!”

Mộ Dung Thất Thất nói lời này thái độ phi thường cứng rắn, Thiết Huyết cùng Phương Tịnh một bên cũng bị khí thế cường đại trên người tiểu thư kinh sợ. Đây mới là Ma Vực tiểu thư của bọn họ, mới là đầu lĩnh của bọn hấn chứ! Chính là cần khí thế như vậy mới được! Thiết huyết cùng Phương Tịnh nhìn nhau cười một tiếng.

Bên kia, thời điểm Triệu Lăng cùng Cừu Nhi chạy tới, trên mặt đất máu đã đông lạnh cứng ngắt. Nhìn những thi thể thủ hạ của mình, sắc mặt Triệu Lăng đại biến, đưa tay đi dò, mười người đều đã không còn hô hấp.

“Làm sao? Bọn họ đều chết hết? Rốt cuộc là ai làm ?” Cừu Nhi che miệng, nhìn một mảnh huyết sắc trên băng, không nghĩ tới kết quả là như vậy.

“Không biết.” Triệu Lăng trầm mặt, chợt thấy Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp một bên, lập tức tiến lên kiểm tra, lại phát hiện Mục Vũ Điệp hôn mê bất tỉnh, Hoàn Nhan Bảo Châu chẳng những tay phải bị chặt đứt, hơn nữa tử trạng cực kỳ thảm thiết.

“Tĩnh! Tĩnh!” Cừu Nhi lay động muốn Mục Vũ Điệp tỉnh lại, “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Bọn họ tại sao đều chết hết?”

“Công chúa cứu ta! Công chúa cứu ta !” Thấy Cừu Nhi mặc giống Hoàn Nhan Bảo Châu nhau như đúc, Mục Vũ Điệp gắt gao nắm cánh tay của nàng không tha, “Công chúa, đã chết thật là nhiều người, chúng ta đi mau, rời đi nơi này, công chúa đi mau!”

Thấy bộ dáng Mục Vũ Điệp si ngốc ngây ngốc, Cừu Nhi hướng về phía Triệu Lăng lắc đầu, xem ra cũng không thể hỏi được tình huống gì từ Mục Vũ Điệp. Hiện tại nàng muốn biết nhất chính là Mộ Dung Thất Thất đi đến nơi nào rồi? Tại sao những người này sẽ chết?

“Công chúa cứu ta! Thật là đáng sợ! Công chúa cứu ta!” Mục Vũ Điệp nắm tay Cừu Nhi không chịu buông, Triệu Lăng đi tới từ phía sau lưng chém một chưởng vào trên cổ Mục Vũ Điệp, nàng lập tức mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

“Triệu Lăng, vì sự tình gì sao lại biến thành như vậy? Lúc trước không phải là dùng nhuyễn hương tán sao? Tại sao Mộ Dung Thất Thất có thể đào

tầu? Cái này làm sao bây giờ! Nếu là Phượng Thương tìm đến, chúng ta xong rồi!”

“Câm miệng!”

Cừu Nhi lải nhải khiến cho Triệu Lăng hoàn toàn nổi giận, hằn năm chặt ở trên bả vai Cừu Nhi, hai mắt nhìn chăm chăm nàng, “Nàng nói cho ta biết, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc có võ công hay không? Còn có nhuyễn hương tán, nàng thật sự đặt trong lư hương sao? Giải được nàng thật đưa cho các nàng rồi sao? Tại sao trên người Mục Vũ Điệp có dấu hiệu trúng nhuyễn hương tán?”

Thấy Triệu Lăng không tin mình, Cừu Nhi thiếu chút nữa khóc lên: “Ta cũng là dựa theo lời chàng mà làm! Nhuyễn hương tán là ta tự mình đổ vào, giải được ta cũng vậy tự mình nhìn thấy công chúa và Mục Vũ Điệp ăn vào, sẽ không ra chuyện gì! Về phần Mộ Dung Thất Thất, mọi người đều biết nàng là phế vật, phế vật làm sao có thể biết võ công đây! Tại sao lại như vậy, ta cũng vậy không biết a!”

Cừu Nhi hai mắt đỏ hồng, thiếu chút khóc không ra thành tiếng. Rõ ràng là tính toán Mộ Dung Thất Thất, tất cả an bài đều đúng chỗ rồi, tại sao hiện tại kết quả lại trở thành như vậy!

Giống như trước, tâm tình Triệu Lăng cũng kém tới cực điểm. Một chút mất đi mười thủ hạ, hơn nữa nhìn thủ pháp giết chết bọn họ cũng là một đao mất mạng, xem ra là gặp phải cao thủ, để cho đáy lòng hằn không khỏi dâng lên thấy lạnh cả người. Chẳng lẽ là địch nhân của hắn làm? Nhưng là nói cái này cũng không đúng! Rốt cuộc là ai làm!

Cừu Nhi đứng ở bên cạnh Triệu Lăng, cắn môi. Vốn là tính toán sang đây xem thăm trạng của Mộ Dung Thất Thất, nhưng thấy một màn như vậy. Trên trận đánh không có dấu vết, những người nằm trên đất này trước khi chết đã xảy ra chuyện tình gì?

“Chàng để cho ta tiềm phục tại bên cạnh công chúa, hiện tại công chúa cũng chết, Vĩnh Nhi biết cái kế hoạch này là ta an bài, ta nhất định là không thể trở về. Triệu Lăng, chàng dẫn ta đi thôi! Thấy nhiều người đều chết hết như vậy, ta rất sợ!”

Cừu Nhi đột nhiên từ phía sau ôm lấy Triệu Lăng, mặt dán thật chặt ở phía sau lưng rộng rãi của hắn, nghĩ tìm kiếm một tia ấm áp, không nghĩ tới Triệu Lăng xoay người, bắt được bả vai của nàng.

“Tâm nhi, nàng bây giờ vẫn không thể đi. Thái tử điện hạ giao nhiệm vụ cho chúng ta vẫn chưa xong, nếu như chúng ta phản bội, thái tử điện hạ sẽ không bỏ qua chúng ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ phải gặp phải vận mệnh bị truy nã bị đuổi giết, cả đời cũng không được sống yên ổn!”

“Không cần gấp gáp, chỉ cần ở chung một chỗ, bất kể là cuộc sống dạng gì, ta đều nguyện ý!”

Cừu Nhi nhào vào trong ngực Triệu Lăng, nghe được nhịp tim đập bần chắc của hắn, nàng đang kinh hoảng tâm bình tĩnh rất nhiều: “Triệu Lăng, dẫn ta đi! Những người chết này khiến cho ta sợ hãi! Chỉ cần để cho ta ở lại bên cạnh chàng, cho dù lưu lạc thiên nhai ta cũng nguyện ý!” “Tâm nhi, nàng thật tốt!” Triệu Lăng ôm Cừu Nhi thật chặt, hắn dùng nhiệt độ ấm áp sưởi ấm cho nàng, thanh âm của hắn vô cùng động tình, cũng vô cùng ôn nhu, “Tâm nhi ngốc, nàng nguyện ý đi theo ta, ta không muốn a! Ta không muốn để cho nữ nhân mình yêu phải chịu khổ, không muốn để cho Tâm nhi theo ta cùng nhau lưu lạc khổ sở.”

“Ta da thô thịt hậu, cuộc sống quá khổ không sao. Nhưng mà Tâm nhi, nàng không thể a! Nàng là nữ thần trong lòng ta, là nữ nhân ta thích nhất, ta tại sao có thể để nàng chịu khổ đây! Tâm nhi, nàng biết không, khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã yêu nàng thật sâu. Khi đó ta ở trong lòng thề, nhất định sẽ bảo vệ nàng, thương yêu nàng, không để cho nàng bị tí xiu ủy khuất!”

“Tâm nhi, Tâm nhi a, ta làm sao có thể làm khó nàng để cho nàng chịu khổ đây.”

Không thể không nói, Triệu Lăng là một cao thủ biện hộ, mà hẳn có thể sâu triền miên, có nói uyển chuyển động lòng người, khiến cho trong mắt Cừu Nhi tràn đầy nước mắt hạnh phúc.

“Triệu Lăng, chàng đối với ta thật tốt ! Chưa từng có người đối đãi với ta như vậy! Vì chàng, ta cho dù chết cũng cam tâm!”

“Tâm nhi ngốc.” Môi đầy của Triệu Lăng rơi trên gương mặt của Cừu Nhi, đem nước mắt rơi xuống của nàng thu vào trong môi, “Đứa ngốc, sau này đừng nói từ chết ngốc như vậy! Chẳng lẽ nàng nhẫn tâm bỏ lại ta, để cho ta một người ở nơi tịch mịch này cô độc cả đời? Tâm nhi ngốc của ta! Ta còn muốn cưới nàng, còn muốn nàng sanh con dưỡng cái cho ta, không nên nói những lời ngu ngốc như vừa rồi!”

Nữ nhân, vô luận cơ trí, khôn khéo hay là thông tuệ, giảo hoạt, vô luận thiện lương đơn thuần hay là hung ác sắc bén, chỉ cần rơi vào vòng tình yêu lẩn quẩn này, sẽ bị lạc mình.

Tựa như Cừu Nhi, bị mấy câu lời ngon tiếng ngọt của Triệu Lăng oanh tạc, đã sớm quên đi màn máu tươi đầm máu đáng sợ kia, thậm chí cũng đã quên tên họ của mình là gì, lúc này trong mắt cùng trong lòng của nàng, chỉ có một người đàn ông Triệu Lăng, dường như nam nhân trên bầu trời này đều đã chết hết rồi, chỉ có nam nhân này mới là tốt nhất, hoàn toàn thuộc về hắn!

Triệu Lăng nói thâm tình, giống như một loại mị dược, khiến cho Cừu Nhi mất đi lý trí, cũng làm cho trong lòng nàng sinh ra một cổ áy náy. Thân thể của nàng không thể sinh con được! Nam nhân này đối với nàng tốt như vậy, trả lại cho nàng một tương lai mỹ lệ, nàng nếu như không thẳng thắn, thật sự là không có biện pháp vượt qua áy náy trong lòng.

“Triệu Lãng, ta có một việc không có nói cho chàng biết!” Cừu Nhi từ từ ngẩng đầu, hai tròng mắt đầm lệ nhìn nam nhân trước mắt này, “Ta không thể sinh dục, ta lúc trước bị sanh non, thái y nói ta sau này cũng không thể có hài tử.”

Cừu Nhi tâm thấp thỏm bất an, nàng biết các nam nhân cũng là truyền thống, cũng muốn kéo dài hương khói, nàng không thể sinh dục, Triệu Lãng còn có thể yêu nàng sao? Nếu là Triệu Lãng vì vậy từ bỏ nàng, nàng nên làm thế nào cho phải đây!

Đang ở thời điểm Cừu Nhi lo lắng sợ hãi, Triệu Lãng càng dùng nhiệt liệt ôm nàng cho nàng một cảm giác an toàn thật lớn.

“Tâm nhi, Tâm nhi đáng thương của ta. Không có hài tử cũng không cần gấp gáp, ta chỉ muốn nàng, không cần hài tử. Rồi sau này, ta sẽ dẫn nàng đi tìm đại phu, nàng tốt đẹp như vậy, trời cao nhất định sẽ không nỡ ủy khuất nàng, nhất định sẽ cho chúng ta một hài tử khả ái!”

“Oa...” cái này, Cừu Nhi trong lòng căng thẳng hoàn toàn chặt đứt, phòng tuyến cao vút kia, bởi vì câu hứa hẹn này, mà hoàn toàn sụp xuống.”Ồ ô ô. Ta mới vừa rồi thật sợ hãi. Ô ô ô. Ta sợ chàng vì vậy mà không quan tâm ta nữa. Ô ô ô. Chàng thật tốt”

“Đừng khóc, đừng khóc!” Triệu Lãng bàn tay to ôn nhu lau nước mắt cho Cừu Nhi: “Tâm nhi, nàng đừng khóc khiến cho ta đau lòng theo! Đừng khóc, Tâm nhi! Nàng nói cho ta biết, rốt cuộc là người nào làm hại nàng như vậy? Ta đi giết hắn!”

Lời nói lúc này, trên người Triệu Lãng tản mát ra trận trận lạnh lẽo, khiến cho Cừu Nhi uất ức một trận, càng cảm thấy nam nhân này nàng chọn đúng rồi.

“Là Mộ Dung Thất Thất!” Cừu Nhi cắn răng, nói ra tên Mộ Dung Thất Thất: “Cũng là nàng hại ta thành như vậy. Nàng chẳng những giết con của ta, còn giết mẫu thân của ta! Ta cùng Mộ Dung Thất Thất cừu hận bất cộng đày thiên!”

Trong mắt Cừu Nhi bốc lên ngọn lửa cừu hận, khoe miệng Triệu Lăng lộ ra một nụ cười như ý, chỉ là một cái thoáng qua, Cừu Nhi cũng không có phát hiện.

“Dĩ nhiên là nàng! Tên khốn kiếp này! Ta nhất định sẽ không bỏ qua nàng! Ta muốn làm cho nàng máu tươi đầm đìa, báo thù cho Tâm nhi!”

Lời của Triệu Lăng, không thể nghi ngờ khiến cho Cừu Nhi bỏ đi ý nghĩ lưu lạc thiên nhai cùng với hắc, vừa nghĩ tới cảnh ngộ của mình hôm nay cũng là Mộ Dung Thất Thất cho, Cừu Nhi lần nữa bốc cháy lên ý nghĩ tìm Mộ Dung Thất Thất báo thù.

“Đúng! Không thể bỏ qua cho nàng! Ta muốn tự mình giết nàng!”

Tuy là nói như vậy, hôm nay lại bị Mộ Dung Thất Thất tránh được một kiếp, khiến cho lòng tin của Cừu Nhi lần nữa xuống thấp nhất, “Triệu Lăng, chàng nói ta nên làm cái gì bây giờ? Nàng làm sao có vận khí tốt như vậy, mỗi lần cũng có thể tránh thoát? Hiện tại công chúa đã chết, ta không có thân phận che chở, ta nên làm cái gì bây giờ mới có thể giết được Mộ Dung Thất Thất đây?”

Thấy Cừu Nhi rốt cục nhắc tới chánh đề, Triệu Lăng trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Mẹ kiếp, lão tử dụ dỗ lâu như vậy, lãng phí bao nhiêu nước miếng như vậy, rốt cục cũng đã đem nữ nhân này dụ dỗ tốt lắm! Trong lòng Triệu Lăng suy nghĩ.

Nếu không phải vì nghiệp lớn của thái tử, hắc cũng sẽ không hao hết miệng lưỡi tới dụ dỗ Cừu Nhi vui vẻ. Nhìn khuôn mặt Cừu Nhi cảm động, trong lòng Triệu Lăng cười lạnh, trên mặt vẫn là vẻ mặt ôn nhu.

“Đừng có gấp, ta có biện pháp!” Thấy thời cơ chín muồi, Triệu Lăng từ trong lòng ngực lấy ra một mặt nạ da mặt cực mỏng, đeo lên cho Cừu Nhi, sau đó đưa cho nàng một mặt gương đồng nhỏ, “nàng nhìn xem!”

Trong gương, mặt của Cừu Nhi, rõ ràng chính là Hoàn Nhan Bảo Châu! Cừu Nhi che miệng, sợ ngây người, ngón tay của nàng vuốt trên mặt, con mắt nhìn trái phải, cẩn thận đánh giá hồi lâu, thế nhưng tìm không ra chút sơ hở nào.

“Lúc trước ta liền có ý định mượn cơ hội giết chết công chúa để thay nàng vào đó, cho nên làm một đạo da mặt này, bây giờ nhìn lại, lúc đầu ta chuẩn bị là cần thiết. Để nàng đi theo bên người nàng ta thật sự là rất ủy khuất! Tâm nhi, hiện tại nàng tới làm công chúa tốt không? Tâm nhi nhất định so sánh với Hoàn Nhan Bảo Châu còn thích hợp làm công chúa hơn!”

Cừu Nhi bây giờ đối với Triệu Lăng sùng bái sát đất, trước kia thời điểm nàng đi đến bên cạnh Hoàn Nhan Bảo Châu, Triệu Lăng đã làm cho nàng hiểu rõ hơn tập tính cùng đặc điểm cuộc sống của Hoàn Nhan Bảo Châu, lại để cho nàng có thể bắt chước giọng nói chuyện cùng nhất cử nhất động của Hoàn Nhan Bảo Châu, xem ra đã sớm vì nàng sắp xếp xong xuôi a!

“Triệu Lăng, hôm nay chàng để cho ta mặc y phục giống công chúa y như đúc, có phải hay không đã có ý tưởng diệt trừ nàng? Cho dù không có ra chuyện này, chàng nhất định có biện pháp cho ta lên làm công chúa?”

Có thân phận mới, khiến cho Cừu Nhi rất vui vẻ, nàng trăm triệu không nghĩ tới Triệu Lăng sẽ đối với nàng tốt như vậy. Công chúa! Cái thân phận này đối với thứ xuất như Cừu Nhi mà nói, không thể nghi ngờ là hấp dẫn lớn lao!

“Tâm nhi chính rất thông minh! Cho dù hôm nay đắc thủ, ta cũng sẽ cho người ẩn nấp ở ngoài cửa thành trong rừng, ở nơi đó sẽ diệt trừ Hoàn Nhan Bảo Châu, đến đánh tráo, để nàng làm công chúa!”

Triệu Lãng đem vật trang sức trên đầu Hoàn Nhan Bảo Châu toàn bộ giắt xuống, đeo vào cho Cừu Nhi: “Cừu Nhi, nhớ kỹ, từ giờ trở đi, nàng chính là Bảo Châu công chúa của Bắc Chu quốc, là dưới một người trên vạn người, không người nào dám khi dễ nàng!”

“Ừ!” Vừa nghĩ tới mình biến hóa nhanh chóng, thành công chúa, Cừu Nhi thật hưng phấn không dứt, ngoài hưng phấn, Cừu Nhi mi liền nhíu lại: “Triệu Lãng, chàng nói thời điểm Hoàn Nhan Bảo Châu chết Mộ Dung Thất Thất có ở đó hay không? Nếu là Mộ Dung Thất Thất tận mắt nhìn thấy Hoàn Nhan Bảo Châu chết đi, hiện tại liền xuất hiện một Hoàn Nhan Bảo Châu, nàng sẽ không vạch trần ta sao?”

Vấn đề Cừu Nhi đưa ra, cũng là vấn đề trước mắt Triệu Lãng lo lắng nhất. Nếu như Mộ Dung Thất Thất bình an vô sự, chuyện này còn rất Huyền. Nhưng mà, dù vậy, hẳn vẫn nghĩ buông tay đánh cuộc.

“Tâm nhi, có lẽ chuyện không có phức tạp như chúng ta nghĩ. Chúng ta có thể đánh cuộc một keo!” Triệu Lãng tiến tới bên tai Cừu Nhi dặn dò bên tai mấy câu, Cừu Nhi sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, “Thật sự có thể dùng sao? Ta thật lo lắng !”

“Nàng yên tâm, ta sẽ khắp nơi ở phía ngoài chờ, nếu như nàng có việc, liền đốt tín hiệu này cho ta! Cho dù liều mạng, ta cũng vậy sẽ đem nàng cứu ra! Nói lại, chúng ta không phải là còn có một nhân chứng sao!”

Triệu Lãng cho Cừu Nhi một cái ống trúc, đem Cừu Nhi ôm chặt vào trong ngực: “Tâm nhi, hạnh phúc của chúng ta phải dựa vào nàng! Chỉ cần giúp thái tử diệt trừ Phượng Thương, ta liền có thể mượn lực lượng của thái tử trở thành minh chủ võ lâm, đến lúc đó ta nhất định đứng trước người thiên hạ cho nàng một hôn lễ lớn nhất, ta muốn nàng làm một tân nương tử hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Không thể không nói, Triệu Lăng cho Cừu Nhi một giấc mộng mỹ lệ. Nữ nhân bị tình yêu làm cho đầu óc hôn mê, say mê trong lời nói dối của nam nhân, không thể tự thoát ra được, giống như Cừu Nhi, nguyện ý vì mấy câu hư vô của Triệu Lăng, kính dâng tất cả của mình.

“Ừ!” Cừu Nhi hàm chứa nước mắt hạnh phúc, dùng sức gật đầu. Mặc dù lúc trước gặp những chuyện bi thảm như vậy, nhưng là trời cao đối nàng không tệ, cuối cùng là gặp được Triệu Lăng, nam nhân chân chính yêu thương nàng.

Hai người lại thuận ý nghĩ một lần, Cừu Nhi cùng Triệu Lăng mới mang theo Mục Vũ Điệp đến cửa thành, thời điểm vào thành, Cừu Nhi đánh thức Mục Vũ Điệp.

“Công chúa?” Mục Vũ Điệp ánh mắt mê mang, nhìn Cừu Nhi, sau đó lại thấy được Triệu Lăng bên người nàng, “Hắn là ai vậy?”

“Vũ Điệp, vị này là Triệu công tử, người không nhớ rõ? Chúng ta bị người xấu cướp xe ngựa, là vị Triệu công tử này đã cứu chúng ta!” Cừu Nhi nắm chặt tay Mục Vũ Điệp: “Hôm nay làm phiền Triệu công tử, nếu không chúng ta thật là đầu một nơi thân một nẻo rồi!”

Lời của Cừu Nhi gợi lên Mục Vũ Điệp có chút nhớ lại lúc trước, lập tức ôm đầu kêu lớn kên, “Không nên! Không nên! Giết người! Không nên!”

“Vũ Điệp!” Cừu Nhi nắm tay Mục Vũ Điệp: “Vũ Điệp, nhìn vào mắt ta, chúng ta không có chuyện gì rồi! Chúng ta được cứu rồi!”

“Được cứu.” Mục Vũ Điệp ngây ngốc nhìn Cừu Nhi, “Được cứu rồi?”

“Đúng vậy, Mục cô nương, người bình an vô sự rồi!”

Đại khái bởi vì thanh âm đặc biệt của Triệu Lăng có giọng điệu của phái nam mạnh mẽ... Trầm ổn, khiến cho tâm của Mục Vũ Điệp cũng bình tĩnh trở lại: “Công chúa, chúng ta được cứu rồi! Chúng ta bình an rồi!” Nói nói xong hai câu này, nước mắt Mục Vũ Điệp rơi xuống.

Thấy Mục Vũ Điệp như thế, Triệu Lăng cho Cừu Nhi một ánh mắt, ôm quyền đối với hai người: “Nếu nhị vị bình an vô sự, tại hạ cáo từ!”

“Triệu công tử! Cảm ơn người!” Cừu Nhi vừa an ủi Mục Vũ Điệp, vừa đưa mắt nhìn Triệu Lăng rời đi. (chú thích: phía sau Đều dùng”Hoàn Nhan Bảo Châu” tới gọi”Cừu Nhi” .)

Dụ dỗ thật lâu, Mục Vũ Điệp mới an tĩnh lại, Hoàn Nhan Bảo Châu dắt díu lấy Mục Vũ Điệp, hai người một đường hỏi thăm, cho đến ban đêm mới trở về trụ sở, lại không nghĩ Phượng Thương đang mang người đi ra ngoài tìm các nàng, vừa lúc đụng vào.

“Vương gia, công chúa và Mục tiểu thư tìm được rồi!” Một người nhìn thấy Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp, lập tức kêu lên.

Phượng Thương nghe được, sai bước tới đây, tiến lên một bước bắt được Hoàn Nhan Bảo Châu, đem nàng túm đến trước mặt mình, “Nói! Các người đem Mộ Dung Thất Thất đi nơi nào? Nàng tại sao không có trở lại? Các người đối với nàng làm cái gì!”

Phượng Thương trên người phát ra lạnh lẽo, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu rùng mình một cái, mà đôi mắt phượng yêu dã, lúc này lại lạnh thấu xương như băng, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu không dám đối mặt. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hoàn Nhan Bảo Châu bị dọa sợ không chịu nổi. Mặc dù lúc trước Triệu Lăng nói không có chuyện gì, nhưng mà bây giờ đối mặt với Phượng Thương, Hoàn Nhan Bảo Châu vẫn rất sợ, sợ hẳn ta khám phá ra thân phận của mình, sợ mình chết ở trong tay Phượng Thương.

“Nói chuyện!” Thấy Hoàn Nhan Bảo Châu lạnh run, Phượng Thương không có kiên nhẫn, trực tiếp dùng bàn tay to đặt ở trên cổ Hoàn Nhan Bảo Châu, đem nàng nâng lên.”Nói!”

Vốn là đi ra ngoài nhìn nơi so tài, nhưng trở lại một lát, không nghĩ tới vừa tới Mai Hương Viên, Phượng Thương liền từ chỗ Tố Nguyệt biết được Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp hẹn Mộ Dung Thất Thất đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa có trở lại.

Vừa nghe cái này, Phượng Thương lúc ấy liền nóng nảy. Hoàn Nhan Bảo Châu là dạng tính cách gì, hễ dĩ nhiên rõ ràng. Thái độ của nữ nhân kia đối với Mộ Dung Thất Thất mọi người đều biết, đem nàng hẹn đi ra ngoài khẳng định không có chuyện tốt. Về phần Mục Vũ Điệp, cũng không phải là tốt lành gì, Phượng Thương thật hận mình ban đầu mềm lòng, để lại Mục Vũ Điệp.

Vừa vặn ngày này Phượng Thương mang Cát Tường đi ra ngoài, không ai ngó chừng Hoàn Nhan Bảo Châu, lại bị hai người này chui chỗ trống.

Bây giờ nhìn đến Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Điệp hoàn hảo không tổn hao gì trở lại, Phượng Thương lại càng lo lắng Mộ Dung Thất Thất, cũng bất chấp còn đang trên đường, trực tiếp khóa lại cổ họng của Hoàn Nhan Bảo Châu.

“Khụ khụ. Khụ.” Hoàn Nhan Bảo Châu hai chân trên không đong đưa qua lại, hai tay nghĩ đẩy ra bàn tay to của Phượng Thương, nhưng một chút khí lực đều không có. Triệu Lăng, Triệu Lăng! Hoàn Nhan Bảo Châu ở trong lòng gọi Triệu Lăng, Triệu Lăng, tại sao còn chưa cứu ta! Ta sắp chết!

“Biểu ca, thủ hạ lưu tình!” Hoàn Nhan Khang vừa thấy như vậy, tiến lên cầu tình cho Hoàn Nhan Bảo Châu, “Muội muội, biểu tẩu đang ở nơi nào, nói chuyện với người a!”

“Ta. Ta không biết.” Hoàn Nhan Bảo Châu hô hấp càng ngày càng ngưng trọng, nàng cảm giác được, Phượng Thương thật sự muốn giết nàng, cho dù Hoàn Nhan Khang ở bên cạnh, Phượng Thương cũng sẽ không để ý nàng thân phận công chúa hiện tại sẽ giết nàng, nếu như Mộ Dung Thất Thất có điều gì xấu. Lần đầu tiên, Hoàn Nhan Bảo Châu là hi vọng Mộ Dung Thất Thất sống. Nếu như Mộ Dung Thất Thất bình an vô sự, nàng còn có thể lấy cái thân phận sống sót này, nếu như Mộ Dung Thất Thất có bất kỳ sơ xuất, Phượng Thương nhất định sẽ làm cho nàng chôn cùng Mộ Dung Thất Thất.

Nàng không muốn chết! Thật vất vả mới có thân phận mới, có thể một lần nữa bắt đầu, thật vất vả mới có nam nhân thật lòng yêu nàng, có mục tiêu để nàng phấn đấu, nàng không muốn cứ chết như vậy.

“Ta không biết, ta thật không biết!” Hoàn Nhan Bảo Châu chảy nước mắt, trong lòng cầu Mộ Dung Thất Thất ngàn vạn không cần có chuyện gì, nhất định phải bình an .

“Giết người, thật là nhiều người, thật là nhiều máu! Giết người!”

Đang lúc thời điểm Hoàn Nhan Bảo Châu cảm giác linh hồn của mình muốn thăng thiên đi gặp thượng đế, Mục Vũ Điệp ở một bên kêu lên, “Đã chết thật là nhiều người! Thật là nhiều máu!”

“Mộ Dung Thất Thất ở nơi nào? Mộ Dung Thất Thất nàng có sao không?” Vừa nghe thấy lời nói của Mục Vũ Điệp, Phượng Thương nhẹ buông tay, Hoàn Nhan Bảo Châu trực tiếp ngã trên mặt đất, Phượng Thương giống như gió vọt tới trước mặt Mục Vũ Điệp, nắm bả vai của nàng: “Nói, Mộ Dung Thất Thất tại nơi nào?”

“Thật là nhiều máu! Thật là nhiều máu!” Mục Vũ Điệp kêu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Thấy Mục Vũ Điệp như vậy Phượng Thương lập tức quát, “Tấn Mặc, mau tới đem nàng cứu tỉnh!”

Người bên cạnh Phượng Thương, chưa từng thấy vương gia thất thường như vậy. Tựa hồ ở trong trí nhớ của mọi người, Nam Lâm vương thủy chung là phong đạm khinh vân, một bộ dáng việc không liên quan đến mình, mặc dù đối đầu kẻ địch mạnh, hăn như cũ có thể chuyện trò vui vẻ, chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt, mà hôm nay, Phượng Thương lại làm cho người thấy được một mặt khác của hăn.

“Vương gia, Mục tiểu thư bị kinh sợ, thần kinh thác loạn, tạm thời hỏi không ra cái gì.”

Mặt Phượng Thương âm trầm đáng sợ, người chung quanh cũng không dám lên tiếng, sợ một tiếng động, chọc giận vị Nam Lâm vương này, rước lấy phiền toái cho mình.”Tầm! Phái ưng kỵ đi ra ngoài tìm! Mạnh Thiên Kỳ, điều động cả binh mã Ung Châu, tìm Chiêu Dương công chúa trở về cho ta!”

Xoay mặt, Phượng Thương ánh mắt âm lãnh quét về phía Hoàn Nhan Bảo Châu: “Hoàn Nhan Bảo Châu, nếu như tìm không được Chiêu Dương công chúa, bốn vương sẽ làm cho người nếm thử tư vị sống không bằng chết!”

Trên đường cái, làm trò cho dân chúng, Phượng Thương đối với Hoàn Nhan Bảo Châu hiển lộ sát ý rõ ràng không bỏ sót, khiến cho thế nhân đều kinh ngạc, vị Chiêu Dương công chúa này rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế nhưng có thể làm cho Phượng Thương thất thường như vậy.

“Chắc chắc, có ý tứ!” Cách đó không xa, một nam tử sau khi nhìn đến tình hình này lộ ra một nụ cười cổ quái, “Đi, điều tra thêm Chiêu Dương công chúa, bản thân ta là muốn biết là nữ nhân nào có thể đem Quý Vương Phượng Thương mê thành như vậy!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Câu Dẫn

Khi chuẩn bị xong mọi thứ, Phụng Thương bước lên “Đạp Tuyết”, vừa định đi tìm tìm Mộ Dung Thất Thất thì một thanh âm tinh tế vang lên ở góc đường.

“Vương gia –” thanh âm ôn nhu kia khiến cho tâm thần căng thẳng của Phụng Thương lập tức thanh tĩnh lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh, liền thấy Mộ Dung Thất Thất đang chạy nhanh về phía hă, “Vương gia!”

“Khanh khanh!”

Khi mọi người còn đang ngơ ngác, một trận gió trắng liền hiện lên, bao lấy Mộ Dung Thất Thất.

“Vương gia, ta đã trở về.”

Nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Thất Thất, cảm thụ được nhiệt độ trên người nàng , người được hương thơm phát ra từ tóc nàng, Phụng Thương rốt cục cũng bình tĩnh trở lại. Cảm giác khi ôm nàng thật tốt đẹp! Lúc trước Phụng Thương còn nghĩ ra vô số viễn cảnh, còn lo lắng Mộ Dung Thất Thất xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc này, thấy Mộ Dung Thất Thất hoàn hảo, không tổn hao gì đứng ở trước mặt hă, hă thật sự rất rất vui.

Mộ Dung Thất Thất trở lại, khiến cho tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhất là những người vẫn luôn đi theo Phụng Thương, đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm. May mà Chiêu Dương công chúa bình an trở về, nếu không không biết chủ tử nhà mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng đến cỡ nào nữa!

“Biểu tấu, may mà người đã trở lại, biểu ca suýt chút nữa thì lật tung Ung châu thành lên mà tìm người!” Hoàn Nhan Khang hiện tại cũng thở mạnh một hơi, mới vừa rồi khi Phượng thương nói muốn giết Hoàn Nhan Bảo Châu, ánh mắt bằng hàn kia chắc chắn không phải là giả, cũng chẳng phải nói chơi. Vừa nãy hắn còn lo lắng vạn nhất Mộ Dung Thất Thất có chuyện gì, Phượng Thương giết Hoàn Nhan Bảo Châu thật thì phải làm sao bây giờ!

Mặc dù Hoàn Nhan Khang không thích Hoàn Nhan Bảo Châu, nhưng dù sao bọn họ cũng là huynh muội cùng cha khác mẹ. Muội muội gặp chuyện bất hảo ngay trước mắt, ca ca như hắn kiểu gì cũng mang tội.

Thanh âm vui vẻ của Hoàn Nhan Khang vang lên, khiến cho hai người đang ôm chặt nhau kia rốt cuộc cũng tách ra. Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt, ngượng ngùng hướng Phượng Thương xin lỗi, “Thật xin lỗi, ta vốn là muốn sớm trở về, nhưng lại không biết đường, lòng vòng ở trong thành thật lâu.”

Cái mũi của Mộ Dung Thất Thất do lạnh mà đỏ bừng lên, cộng với đôi mắt trong veo kia, làm nàng giống như một loài tiểu động vật khiến người yêu mến.

“Nàng trở lại là tốt rồi!” Phượng Thương biết hiện tại có nói gì cũng dư thừa, chỉ cần Mộ Dung Thất Thất hoàn hảo vô tổn, bình an vô sự, đã là chuyện tốt nhất đối với hắn!

“Đúng a! Biểu tấu có thể bình an trở về là tốt rồi! Nếu không biểu ca có thể sẽ lấy hoàng muội ra mà trút giận a!”

“Hoàng muội?” Nghe từ này, Mộ Dung Thất Thất lúc này mới phát hiện ra ở một góc khác, Hoàn Nhan Bảo Châu đang cúi đầu, lặng lẽ đứng.

Làm sao có thể! Mộ Dung Thất Thất thầm kêu lên trong lòng. Hoàn Nhan Bảo Châu rõ ràng đã bị Thiết Huyết tự tay diệt trừ, vì sao hiện tại lại sống sờ sờ mà đứng ở trước mặt nàng?

Mộ Dung Thất Thất im lặng, khiến tim của Hoàn Nhan Bảo Châu Tâm đập dồn dập. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu như Mộ Dung Thất Thất phát hiện nàng là giả, nàng nên làm cái gì bây giờ? Triệu Lăng đâu? Triệu Lăng, chàng ở chỗ nào a! Triệu Lăng, chàng nhất định phải cứu ta a!

“Công chúa?” Mộ Dung Thất Thất kêu một tiếng, thử dò xét.

“Người đã trở lại. Thật tốt quá!” Hoàn Nhan Bảo Châu nặn ra một nụ cười khó coi, “Không có chuyện gì là tốt rồi! Chúng ta thực rất lo cho người a!”

Nghe xong lời nói của đối phương, Mộ Dung Thất Thất lập tức biết người này không phải là Hoàn Nhan Bảo Châu! Hoàn Nhan Bảo Châu to mồm to miệng, chẳng bao giờ ăn nói nhỏ nhẹ như thế này, hơn nữa Hoàn Nhan Bảo Châu căn bản không thể nào dùng cái bộ dáng sợ hãi như thế này mà nhìn nàng, bên trong chuyện này nhất định có ám.

Chỉ qua chốc lát, Mộ Dung Thất Thất đã phân tích được rõ mọi chuyện. Nếu người nọ là giả, vậy nhất định có âm mưu phía sau. Thay vì hiện tại lật mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, làm mất đi đầu mối, không bằng hãy tìm hiểu căn kẽ, tóm lấy kẻ đứng sau giết giây!

“Ừ, ta đã trở về, lúc trước ta còn lo lắng cho công chúa và Mục tiểu thư, không nghĩ tới các người bình an vô sự, ta đây an tâm!”

Vẻ mặt của Mộ Dung Thất Thất không giống giả vờ, Hoàn Nhan Bảo Châu thấy nàng không phát hiện được điều gì, lo lắng ghen nơi cổ họng chậm rãi hạ xuống.”Ta không sao, chúng ta cũng không có chuyện gì, không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi.”

Sau khi Mộ Dung Thất Thất bình an trở về, Phượng Thương lập tức ôm lấy nàng đi Mai Hương Viên. Mới vừa vào phòng, Phượng Thương liền ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, đặt nàng ngồi xuống chân mình, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có phải là do các nàng làm hay không?”

Ánh sắc lạnh trong đôi mắt của Phượng Thương không hề giảm, hắn không vì Mộ Dung Thất Thất bình an trở về mà quên đi kẻ khởi xướng. Âm hại Mộ Dung Thất Thất, hại nữ nhân của hắn? Hai người kia thật là thật to gan! Xem ra có lẽ đã lâu lắm rồi hắn chưa giết người, cho nên những kẻ kia đã quên đi thủ đoạn của hắn rồi!

“Ta không sao.” Mộ Dung Thất Thất dịu dàng tựa vào vòm ngực của Phượng Thương, cảm nhận cảm giác bình yên khi tựa vào lòng hắn, “Vương gia, chuyện này có thể hay không giao cho ta tới xử lý? Ta đã nghĩ ra biện pháp xử lý các nàng rồi!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, đủ để Phượng Thương xác định rõ rằng Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mục Vũ Diệp đã hại nàng, nhưng nàng lại nói muốn tự mình xử lý, khiến cho Phượng Thương có chút ngoài ý muốn.”Được rồi! Nàng muốn xử trí bọn họ như thế nào, nàng cứ làm! Cho dù nàng muốn lấy đầu của bọn họ, ta cùng lấy giúp nàng! Bất quá, nàng phải nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

Mộ Dung Thất Thất nói ngắn gọn, bảo rằng đang đi thì gặp người của Vô Cực Cung, nhưng lúc ấy lại xuất hiện người hỗ trợ, nàng liền nhân cơ hội cướp ngựa chạy xa, đợi đến lúc an toàn mới trở về. “Vô Cực Cung!” Lần nữa nghe được cái tên Vô Cực Cung này, tròng mắt đen của Phượng Thương trở nên u lãnh . Hừ! Vốn nghĩ rằng Triệu Lăng là kẻ biết điều, nên hắn cũng chẳng thèm quản, bây giờ nhìn lại mới thấy kẻ này thực đê tiện, hắn đã để tên kia sống thoải mái, nhưng tên kia lại chẳng biết trân trọng điều đó.

“Vương gia, ta không biết khi nào ta lại đắc tội với người của Vô Cực Cung, nhưng những người kia mở miệng là nói muốn giết ta trở về lãnh thưởng, Vương gia, người nói người sau lưng bọn họ rốt cuộc là ai? Người nào lại hận ta như vậy, muốn giết ta thế!”

Nghe thấy giọng nói của Phượng Thương càng lúc càng lạnh lẽo, Mộ Dung Thất Thất ở bên cạnh lại châm thêm dầu vào lửa. Cái gì gọi là mượn dao giết người? Chính là dùng tay của người khác, trừ đi cừu nhân của mình a.

Vô Cực Cung, hôm nay đã hoàn toàn đắc tội với Mộ Dung Thất Thất. Hoàn Nhan Bảo Châu không thể nào cấu kết với người của Vô Cực Cung hại nàng, ắt hẳn có người đứng sau giật dây! Nếu đám đàn độn của Vô Cực Cung đã đến Ung châu, vậy sao không dùng bàn tay vạn năng của Phượng Thương quét sạch bọn họ đi!

“Nàng không có đắc tội bọn họ, là ta làm liên lụy tới khanh khanh.” Phượng Thương cắn cắn mép tai Mộ Dung Thất Thất.

Trong lòng Phượng Thương thầm nghĩ, chuyện này nhất định không thể không liên quan đến Hoàn Nhan Hồng.

Triệu Lăng, bất quá cũng chỉ là con chó dưới chân Hoàn Nhan Hồng, cây đại thụ sau lưng Vô Cực Cung là Hoàn Nhan hồng, hơn nữa mấy năm này, vô cực Cung cũng vì Hoàn Nhan Hồng mà làm nhiều chuyện. Xem ra, chắc phải diệt đi Vô Cực Cung, chém đứt cánh tay đắc lực của Hoàn Nhan Hồng, để vị Thái tử này hiểu rõ phân lượng của mình.

“Vương gia, vậy chàng không có sao chứ!” Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lập tức lo lắng. Phượng thương sao lại chọc phải Vô Cực Cung? Mặc dù Vô Cực Cung cũng bất quá là là chút cỏ, nhưng người ta ở trong bóng tối, Phượng Thương ở ngoài sáng, lỡ Triệu Lăng âm thầm hạ độc thủ thì làm sao bây giờ?

Xem ra lúc trước nàng thực quá thiện lương, không hủy đi Vô Cực Cung, nên mới để bọn họ dám động đến Phượng Thương. Nam nhân của nàng, chỉ có thể để nàng sai sử, để nàng áp bức, sao có thể để người khác khi dễ? Mộ

Dung Thất Thất thầm ra quyết định, nhất định phải hủy đi Vô Cực Cung mới được!

Nhưng Mộ Dung Thất Thất không biết rằng, Phượng Thương bởi vì lo lắng cho an nguy của nàng, đã nghĩ đến chuyện y như nàng.

“Khanh khanh yên tâm, chuyện này giao cho ta đi xử lý là tốt rồi! Ta sẽ không để cho nàng bị chút ủy khuất nào!”

Ban đêm, trong phòng Phượng Thương đèn đuốc sáng trưng, Tấn Mặc đem bình thuốc rót vào trong chén ngọc đặt trên bàn, Phượng Thương ngồi, Nạp Lan Tín đứng ở một bên: “Chắc chắn chứ? Chỉ có hai mươi lăm người? Tính luôn Triệu Lăng sao?”

“Hồi bẩm môn chủ, trong thành Ung châu chỉ có hai mươi lăm người của Vô Cực Cung, gồm cả Cung chủ Vô Cực Cung Triệu Lăng. Quý Nhân đã âm thầm đi theo họ, chỉ còn chờ môn chủ hạ lệnh!” Thầy giáo của Mộ Dung Thất Thất, kẻ đã giảng dạy cho nàng khi ở Tây Kỳ quốc- Nạp Lan Tín, lúc này hoàn toàn không có chút bộ dáng bảo thủ lúc trước, tuy rằng vẫn là dáng vẻ thư sinh, nhưng trong đó lại ẩn chứa sát khí, sát khí dày đặc che đi dáng vẻ kia.

“Giết!” Phượng Thương uống thuốc xong, buông chén ngọc, cầm một viên thuốc tảo đưa vào miệng: “Không lưu lại bất kỳ kẻ nào!”

“Tuân mệnh!”

Trong khách điểm, tối nay, mắt trái của Triệu Lăng cứ giật hoài, khiến hắn tưởng rằng chuyện của Hoàn Nhan Bảo Châu đã bại lộ, liền phái người đi xem, nhưng kẻ đi dò xét có đi nhưng không trở về, khiến hắn càng lúc càng bất an.

“Cốc, cốc, cốc!”

Ba tiếng gõ cửa vang lên, Triệu Lãng kinh hãi, vội vàng hỏi: “Ai a?”

“Đại gia, người có cần người đặc biệt hầu hạ không?” Một thanh âm nũng nịu truyền vào, thanh âm kia ngọt như mật đường, khiến Triệu Lãng vừa nghe thấy liền tê dại toàn thân, lập tức quên đi chuyện buồn phiền lúc trước. Tiến đến cạnh cửa, liếc mắt một cái nhìn ra khe cửa, liền thấy một thân hình yếu điệu, một đôi mắt trong veo như nước chớp chớp truyền điện, khiến cho Triệu Lãng lập tức bỏ vũ khí đầu hàng: “chi nha” một tiếng mở cửa.

“Đại gia, động tác của người chậm quá nha!”

Nữ nhân lắc mình bước đến, khi đến sát người Triệu Lãng liền đánh một ánh mắt mỉa mai hoặc cực kỳ hấp dẫn với hắn.

Ánh mắt kia, khiến cho Triệu Lãng thấy như bị điện giật, không đợi Triệu Lãng hoàn hồn, trên cổ đã nhiều thêm một thanh loan đao, quay đầu lại, nguyên lai phía sau nữ tử kia còn có một người khác, xem dáng người, ắt hẳn cũng là một nữ nhân, nhưng mà nữ nhân này đeo sa che mặt, không nhìn ra dung mạo.

“Các người muốn làm cái gì?” Trên cổ lạnh như băng, khiến cho Triệu Lãng hoàn toàn thanh tỉnh, cái lạnh truyền khắp từ đầu đến chân. Nếu không phải bởi vì trên cổ có một thanh đao, hẳn hắn không thể mạnh mẽ cắt đi đôi tai của mình! Sao vẫn không đổi được cái tật háo sắc này đi chứ, vì sao trên mặt lúc nào cũng hiện lên chữ “sắc” chứ! Rõ ràng trên chữ sắc là một thanh đao, vì sao mỗi khi hắn thấy sắc đẹp liền không thể giữ mình!

“Đại gia, người sợ sao?”

Mỹ nhân lấy một bình ngọc ra, đặt trên mũi Triệu Lãng bắt hắn ngửi.

Không ổn! Triệu Lãng kinh hãi, không bao lâu sau, hắn liền cảm thấy cả người vô lực, toàn thân đều mềm nhũn, không có chút khí lực. “Chắc chắc,

người không phải cung chủ Vô Cực Cung sao, như thế nào đến Nhuyễn hương tán cũng ứng phó không được a?” Thu đao, Tô Mi thối lui sang một bên, Mộ Dung Thất Thất chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Lăng.

“Người là ai?” Triệu Lăng kinh hãi, chính hắn cũng dụng độc nhiều năm, Nhuyễn hương tán tinh tế như vậy đến hắn cũng không luyện được, chẳng lẽ đối phương cũng là cao thủ trong lĩnh vực này? Nàng ta là ai?

Dược hiệu của Nhuyễn hương tán này phát huy nhanh đến vậy, người chế ra thuốc này chỉ có thể là người của Ma Vực. Nhưng mà Ma Vực có rất ít nữ nhân, hiện tại lại xuất hiện hai người, vậy nữ nhân đang nói chuyện rốt cuộc là ai a? Trong lòng Triệu Lăng đột nhiên can đảm nghĩ ra một giả thiết, rằng đối phương chính là Độc Tiên Nhi? Vừa nghĩ tới thanh danh của Độc Tiên Nhi, Triệu Lăng không nhịn được rung mình một cái, sau đó lập tức cầu nguyện nữ nhân trước mắt đừng có bất cứ quan hệ nào với Độc Tiên Nhi.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là....Ta muốn biết, rốt cuộc ai phái người đến đối phó với Phượng Thương?”

Nghe xong lời này, Triệu Lăng buồn bực. Nếu đối phương là người của Ma Vực, thì khi nào Ma Vực đã tạo lập quan hệ với Phượng Thương thế? Chẳng lẽ, Ma Vực cũng muốn đối phó với Phượng Thương?

“Nói!” Thấy Triệu Lăng không lên tiếng, Tô Mi “xoát” một đao, cắt đi cái tai bên trái của Triệu Lăng, khiến hắn đau đến mức muốn hét lên, nhưng đến khi lực để làm chuyện đó cũng chẳng có. Máu tươi nóng hằm hập chảy xuống mặt của hắn, nhiễm đỏ xiêm y, hiện tại, Triệu Lăng vô cùng chắc chắn, đối phương chính là Độc Tiên Nhi, chỉ có Độc Tiên Nhi mới có thủ đoạn ngoan độc như vậy.

“Ta nói! Ta nói! Là Hoàn Nhan Hồng! Hoàn Nhan Hồng sai ta đối phó với Phượng Thương! Hoàn Nhan Hồng nói rằng Phượng Thương là mối uy

hiếp lớn nhất đối với hãn, chỉ có diệt trừ Phượng Thương, Thái tử vị của hãn mới có thể an ổn!”

Mộ Dung Thất Thất còn tưởng rằng cần thêm chút thủ pháp thì Triệu Lăng mới chịu khai ra, không nghĩ tới chỉ mới cắt một cái lỗ tai, hãn đã run run khai ra tên Hoàn Nhan Hồng. Nguyên lai, kẻ đứng sau chuyện này là thái tử Hoàn Nhan Hồng, xem ra, suy đoán trước kia của nàng thực chính xác, Hoàn Nhan Hồng này chính là một vấn đề lớn.

“Trừ bỏ Hoàn Nhan Hồng, còn có kẻ khác hay không? Các người dự định sẽ làm gì?”

“Không còn ai khác, chủ tử của ta chính là Hoàn Nhan Hồng. Hoàn Nhan Hồng lệnh cho ta hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu có thể, tốt nhất hãy trừ đi Phượng Thương, nếu không, liền giết Mộ Dung Thất Thất, lưu lại vết sẹo trong lòng Phượng Thương. Ta đây cũng là bị hãn cưỡng ép, Hoàn Nhan Hồng nói nếu ta không làm theo yêu cầu của hãn, hãn sẽ diệt đi Vô Cực Cung. Dưới tay ta là vài ngàn người a, ta đây cũng không thể bắt họ chịu chết a!”

Vốn là chuyện cực kỳ vô sỉ, thoát ra từ miệng Triệu Lăng, lại biến thành chuyện hãn trân trọng cấp dưới ra sao, bảo hộ thủ hạ như thế nào, hãn vì lợi ích toàn cục, không thể không làm theo yêu cầu của Hoàn Nhan Hồng.

“Chủ tử, có người đến đây.” Ngoài cửa, truyền đến thanh âm của Tổ Nguyệt. Mộ Dung Thất Thất đã hỏi rõ những điều mình cần biết, liền gạt đầu ra hiệu cho Tô Mi. Lập tức, ngân quang chợt lóe, đầu của Triệu Lăng liền rơi xuống đất. Tô Mi trải khăn gói đầu của hãn lại, theo sau Mộ Dung Thất Thất, cùng nhảy xuống cửa sổ.

Đợi đến lúc Nạp Lan Tín đến nơi, chỉ nhìn thấy một khối thi thể không đầu quỳ trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ nơi đây, bộ dáng cực kỳ khủng bố.

Rốt cuộc là ai? Là ai đã động thủ trước? Nạp Lan Tín nhăn mày thành một đường, cẩn thận xem xét hiện trường, sau đó mới lắc mình ly khai.

Đêm nay, tuyết rơi thật nhiều, rơi mãi, rơi suốt cả đêm, phủ lên Ung châu thành một tầng khăn trắng. Sáng, Hoàn Nhan Bảo Châu tỉnh lại, sau khi rửa mặt liền ra khỏi phòng, liền nhìn thấy trên bãi tuyết trắng trước cửa, là một người tuyết cao cao.

“Vĩnh Nhi, ai đã đắp người tuyết này?”

“Hồi bẩm công chúa, nô tỳ không biết. Hôm nay, từ khi nô tỳ thức dậy, đã thấy người tuyết này không sân, nói không chừng là do những đứa trẻ đã đắp lên khi chơi đùa.”

Hoàn Nhan Bảo Châu chậm rãi đạp tuyết bước qua, nhìn kỹ người tuyết, bộ dáng người tuyết này thực trẻ con, trên đầu có một miếng ngói để làm mũ, cái mũi là do nửa thanh cà rốt tạo thành, đôi mắt kia, lại giống y như mắt người, hơn nữa, còn chút chút quen mắt,

Càng nhìn kỹ, Hoàn Nhan Bảo Châu càng thấy nó quen mắt, rốt cuộc giống ai a Suy nghĩ thật lâu, Hoàn Nhan Bảo Châu rốt cuộc nghĩ ra, giống Triệu Lăng! Khó trách khiến nàng thấy quen mắt! Rốt cuộc là ai đắp người tuyết, đã vậy còn giống Triệu Lăng đến vậy, đặc biệt là đôi mắt, giống y như đôi mắt thâm tình của hắn khi nhìn nàng.

Hoàn Nhan Bảo Châu nghĩ tới Triệu Lăng, cũng nghĩ tới tương lai tốt đẹp của nàng với Triệu Lăng, nhịn không được vươn tay chạm vào đôi mắt kia, nhưng không ngờ chỉ vừa động vào đầu người tuyết, cái đầu kia liền rơi xuống mặt đất, lộ ra một mái tóc đen thui.

“Công chúa, gì a?” Vĩnh Nhi đi đến bên người Hoàn Nhan Bảo Châu, cẩn thận đã đá cái đầu của người tuyết, không nghĩ tới, có một cái đầu lăn ra.

“A!” Vịnh Nhi thét chói tai, trốn ra phía sau Hoàn Nhan Bảo Châu: “Công chúa, đó....sao, sao giống đầu người a!”

Nghe Vịnh Nhi nói vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu cả kinh, liền bước về phía trước, nhìn kỹ: “A” Hoàn Nhan Bảo Châu lão đảo, ngã sấp xuống mặt tuyết. Sao lại vậy? Sao lại là Triệu Lăng? Mới hôm qua nàng còn thấy hắn, bọn họ còn ngọt ngào ân ái bên nhau, sao hôm nay Triệu Lăng lại thành như vậy

Tiếng thét chói tai của Hoàn Nhan Bảo Châu, thu hút mọi người về phía này. Trong người tuyết xuất hiện một đầu người, điều này khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc không thôi. Phượng Thương nhận được tin, cũng dẫn Mộ Dung Thất Thất đến đây xem tình huống.

“Vương gia, là cung chủ Vô Cực Cung- Triệu Lăng.” Tấn Mặc nhỏ giọng nói bên tai Phượng Thương.

Triệu Lăng? Phượng Thương hí mắt, nhú mày. Ngày hôm qua khi Nạp Lan Tín trở về đã nói đã xử lý hai mươi bốn người của Vô Cực Cung, chỉ riêng Triệu Lăng, khi hắn đến thì chỉ thấy một cỗ thi thể, đầu không biết đã đi nơi nào. Phượng Thương nghĩ thật lâu cũng không đoán ra ai đã động thủ, lại không nghĩ đến cái đầu mất tích của Triệu Lăng lại xuất hiện bằng phương thức này. Thật sự là chuyện ngoài dự đoán của mọi người—

Triệu Lăng..... Hoàn Nhan Bảo Châu cắn môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Nàng nghĩ muốn vươn tay ôm lấy đầu của Triệu Lăng, lại sợ hành động của mình sẽ khiến kẻ khác hoài nghi, chỉ có thể cắn môi thật chặt, ngay cả khi miệng có mùi máu tươi cũng không nhận thấy được.

Triệu Lăng, rốt cuộc là ai giết chàng? Rốt cuộc là ai? Vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy! Thật vất vả mới có nam nhân yêu thương ta, sao lại cướp hắn đi nhanh vậy!

Lòng Hoàn Nhan Bảo Châu đau đến run rẩy, thân thể cũng theo đó run lên.

“Công chúa, người sao vậy?” VỊnh Nhi đứng cạnh đã nhận ra sự khác thường của Hoàn Nhan Bảo Châu, nên liền bước lên phía trước nâng nàng dậy: “Công chúa, người không sao chứ? Công chúa!”

“Không sao.” Hoàn Nhan Bảo Châu lắc đầu, nghiêng mặt, lưng đưa về phía mọi người, nước mắt rơi xuống nền đất: “VỊnh Nhi, đỡ ta trở về, nơi này thật đáng sợ!”

“Dạ!”

Đứng bên cạnh Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất từ nãy giờ vẫn luôn chú ý đến thần thái của Hoàn Nhan Bảo Châu, thấy nàng ta như thế, lại càng thêm chắc chắn rằng nàng ta không phải là Bảo Châu công chúa.

Xem ra người này cùng Triệu Lăng có tình cảm đặc biệt với nhau, nếu là người của Triệu Lăng, vậy ắt hẳn cũng là người của Hoàn Nhan Hồng. Nếu vậy, nàng cần phải khiến cho mọi người chú ý đến nhất cử nhất động của “Hoàn Nhan Bảo Châu”, nàng đây thực muốn biết rốt cuộc mục đích của người này khi giả trang thành công chúa là gì.

Hoàn Nhan Bảo Châu nhờ VỊnh Nhi nâng đỡ, bước từng bước trở về, khi đi ngang qua người Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên mở miệng: “Công chúa không thoải mái sao? Có cần thỉnh đại phu đến hay không?”

“Không, không cần.” Hoàn Nhan Bảo Châu cúi thấp đầu: “Ta chỉ bị kinh sợ.”

“Vậy công chúa cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, hảo hảo điều dưỡng thân mình, hai ngày nữa chính là Tứ quốc tranh bá, tương lai hạnh phúc của bốn cung còn phải dựa một phần vào công chúa!”

Tiếng nói của Mộ Dung Thất Thất pha lẫn hương vị hạnh phúc, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu nghe xong mà lòng run càng thêm lợi hại.

Vì sao, vì sao ông trời lại bắt công đến vậy? Nhìn thấy Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất, cẩn thận che chở cho nàng, hận ý trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu càng thêm dày đặc. Vì sao hạnh phúc của nàng cứ mãi bị tước đi, mà số mệnh Mộ Dung Thất Thất cứ vẫn tốt như vậy? Nàng không phục! Nàng không phục!

Khi vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt của Hoàn Nhan Bảo Châu đúng lúc chạm phải ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất. Trong ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất tràn ngập ý khiêu khích, trên môi nàng nở nụ cười trào phúng, bộ dáng y như lúc còn ở Tây Kỳ quốc, cao cao tại thượng, không ai sánh bằng!

Nếu không phải bởi vì bên người Mộ Dung Thất Thất có Phượng Thương, nếu không phải do Triệu Lăng đã chết, nàng cần phải báo thù cho Triệu Lăng, Hoàn Nhan Bảo Châu nhất định sẽ xông lên xé rách cái bản mặt “đáng giận” của Mộ Dung Thất Thất.

Nhìn thấy hận ý trong mắt Hoàn Nhan Bảo Châu, Mộ Dung Thất Thất có chút buồn bực. Cái nỗi hận này khiến nàng cảm thấy quái lạ! Chuyện tối hôm qua được bí mật thực hiện, Hoàn Nhan Bảo Châu không thể nào biết được rằng nàng đã làm điều đó, nhưng vì sao nỗi hận mà nàng ta dành cho mình, lại như đã được tích tụ từ rất lâu?

Bình tĩnh, bình tĩnh! Hoàn Nhan Bảo Châu âm thầm thuyết phục chính mình, không nên nổi giận. Hôm nay cứ để cho tiện nhân Mộ Dung Thất Thất này đắc ý một phen, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội đâm một kích trí mệnh vào Mộ Dung Thất Thất! Đến lúc đó xem thử nàng ta còn cười được không!

Chuyện về đầu của Triệu Lăng, đối với mọi người trong sứ đoàn Bắc Chu quốc mà nói, chỉ là bông hoa nhỏ giữa biển, nổi lên một chút, sau đó

biến mất không thấy. Trừ bỏ Hoàn Nhan Bảo Châu, không ai lại khổ sở bởi chuyện này, cũng lại chẳng có ai thêm điều tra thân phận của cái đầu kia. Rốt cuộc cái đầu không có lỗ tai kia bị Phượng Thương sai người đem ra ngoại thành, tùy ý tìm nơi nào đó hoang dã mà vứt đi.

Khi Hoàn Nhan Bảo Châu biết được Phượng Thương đối đãi với đầu Triệu Lăng như vậy, nàng liền triệt triệt để để hận luôn Phượng Thương.

Nếu nói trước kia chỉ sống vì muốn báo thù Mộ Dung Thất Thất, hiện tại, Hoàn Nhan Bảo Châu thấy trọng trách trên người mình càng thêm nặng nề. Nàng chẳng những phải sống, mà phải sống thực thực tốt trong cái thân phận mà Triệu Lăng đã tạo ra cho mình. Nàng còn phải báo thù cho Triệu Lăng, phải làm cho đôi câu nam nữ Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất sống không bằng chết!

Hiện tại, nàng không còn là Mộ Dung Tâm Liên sống chui sống nhủi tránh bị đuổi giết, nàng là Hoàn Nhan Bảo Châu, là công chúa Bắc Chu quốc! Nàng có thân phận có thể địch lại Mộ Dung Thất Thất, nàng không cần phải sợ hãi bất kỳ kẻ nào, không cần cúi đầu trước bất kỳ ai nữa! Nàng, muốn dùng đao trong tay mình, tự tay chém xuống đầu của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, thay Triệu Lăng báo thù!

Tháng mười hai đã qua phân nửa, trời càng lúc càng rét, nhưng Ung châu thành vẫn cứ phá lệ náo nhiệt. Sứ đoàn ba nước khác đã tới, tứ quốc tranh bá gần ngay trước mắt, cộng thêm việc sắp qua năm mới, Ung châu thành mỗi lúc mỗi tưng bừng thêm.

Cách trận đấu mười ngày, người của Đông Lỗ quốc đến trễ nhất, liền vội vàng chuẩn bị cho vòng sơ tuyển. Lần này, Đông Lỗ quốc ra đề mục, vòng chọn lựa trở nên có chút thần bí, bên ngoài sân thi đấu bị người bao quanh, không ai có thể nhìn trộm bí mật bên trong, vì thế càng khiến mọi người càng thêm ngày diễn ra thi đấu.

Đối với Tứ quốc tranh bá lần này, dân chúng trong Ung châu thành bàn tán dị thường kịch liệt. Chuyện đánh cuộc giữa Chiêu Dương công chúa Tây Kỳ quốc về Bắc Chu hoàng thái hậu đã sớm truyền khắp đại giang nam bắc, chứ đừng nói đến Ung Châu thành- địa điểm tổ chức tranh bá.

“Chiêu Dương công chúa? Mộ Dung Thất Thất? Phế vật?” Già Lam ngồi trên ghế cạnh cửa sổ trong “Tiên khách lai”, nhìn tuyết bay đầy trời ngoài cửa sổ, nhấp chén rượu. “Nghe được nhiều chuyện như vậy sao?”

“Dạ thưa Già Lam đại nhân. Tư liệu liên quan đến Mộ Dung Thất Thất đều ở trên tay ngài, không chút thiếu sót.” Một bên, lam y nam tử cung kính đứng, ngữ khí cùng tư thế, đều thể hiện sự tôn kính với nam nhân trước mặt.

Những tư liệu này, Già Lam đã tỉ mỉ xem qua từ đầu tới đuôi một lần, theo nội dung trong tư liệu, hẳn không nhận thấy Mộ Dung Thất Thất có chỗ nào đặc biệt. Nhưng mà, nữ nhân làm nam nhân kia động tâm có thể là người tầm thường sao?

“Đại nhân, nàng đến đây——”

Đến lúc này Già Lam mới phát hiện toàn bộ Tiên Khách Lai đều yên tĩnh dị thường, nguyên nhân của sự im lặng, chính là bởi trước cửa quán, xuất hiện của một đôi tình lữ.

Nam tử, một thân áo lông cừu màu trắng, bạch y càng tôn lên vẻ yêu nghiệt của khuôn mặt hắc, mà nữ tử, một thân áo lông cừu màu đỏ, trong ngoài điều đỏ rực đốt mắt, để lộ một cổ hương vị nóng bỏng.

“Là Nam Lâm vương cùng Chiêu Dương công chúa!”

Có người tinh mắt, nhận ra thân phận của đôi tình lữ, hô lên, lập tức, toàn trường ồ lên. Nam Lâm vương! Dĩ nhiên là Nam Lâm vương Phượng Thương!

Tuy rằng dân chúng đều nghe qua danh hào của Nam Lân vương, cũng biết hẳn là một nam nhân yêu nghiệt, nhưng đối với rất nhiều người, đây là lần đầu tiên họ chân chính nhìn thấy Phượng Thương. Lập tức, rất nhiều người kinh hô, lại càng nhiều người hút khí.

Yêu nghiệt, quả nhiên là yêu nghiệt! Mắt phượng tà mị, môi anh đào đỏ như son, đôi con ngươi đen như mực, tựa tiểu phi tiểu*, nhìn như hòa ái dễ gần, nháy mắt lại xa vạn dặm. (*cười như không cười)

Những người ở nơi này không ai không nghe qua mỹ danh của Nam Lân vương, hiện tại nhìn thấy người thật, rất nhiều người đều cảm thấy những lời đồn kia đều là giả, nam nhân này, không có ngôn từ nào có thể mô tả hẳn được!

Lại nhìn nữ tử bên người Phượng Thương, so với hẳn, thì vô cùng tầm thường. Dung mạo, chỉ xem là thanh tú, tuy rằng nhu thuận động lòng người, nhưng bên cạnh lại có cái yêu nghiệt như vậy, khiến cho nàng rất rất bình thường.

Thật sự, đáng tiếc— dung mạo nam nhân như bầu trời sáng trong, nữ nhân lại chỉ như cỏ dại ven đường. Mộ Dung Thất Thất này thật chẳng xứng với Nam Lân vương chút nào, mọi người thầm nghĩ.

Bất quá, ý nghĩ của mọi người, chỉ là ý nghĩ của riêng họ thôi. Đến lúc nhìn thấy thái độ của Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất, mọi người lại mở rộng tầm mắt. “Khanh khanh, nàng thích im lặng hay là náo nhiệt? Có cần dùng phòng riêng trên lầu hay không?” Phượng Thương nắm bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất, dẫn nàng vào Tiên Khách Lai.

“Đều được! Vui một mình không bằng vui nhiều mình, vui cùng dân có lẽ tốt hơn!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất muốn xem náo nhiệt, Phượng Thương trực tiếp kéo tay nàng, tới một chỗ trống, ngồi xuống.

Nơi này, là lâu một, khách nhân đều là dân chúng, đại dân đỉnh đỉnh Phượng Thương mang theo Mộ Dung Thất Thất đến ngồi giữa dân chúng, điều này khiến cho những người này có chút thụ sủng nhược kinh*, có vẻ vị vương gia này thực bình dị gần gũi a! (*được sủng ái mà lo sợ)

Phượng Thương không biết nhờ hành động nho nhỏ vì muốn làm Mộ Dung Thất Thất vui nên ngồi ở lâu một này, trực tiếp được dân chúng gắn cho danh hiệu “thân dân”.

Nam Lâm vương đến đây, lão bản Tiên Khách Lai tất phải tự mình tiến đến hầu hạ.

“Tùy tiện mang mấy món đặc sản lên, không cần nhiều, đủ cho hai người dùng là được rồi, đừng lãng phí.”

Bởi vì Phượng Thương đến, nên khiến cho cả Tiên Khách Lai đều yên tĩnh trở lại, do đó lời nói kia của Mộ Dung Thất Thất cũng đều được mọi người nghe rõ.

Vừa rồi còn tiếc nuối vì dung mạo của Mộ Dung Thất Thất, cảm thấy nàng không xứng với Phượng Thương, hiện tại thấy Chiêu Dương công chúa tiết kiệm như vậy, mọi người đều giơ ngón tay cái lên mà tán thưởng. Nguyên vốn nghĩ rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ xa hoa lãng phí, kêu đầy một bàn đồ ăn, sau đó mỗi thứ đều nếm thử một chút, rồi để đồ dư cho chó ăn, không nghĩ tới nàng chỉ gọi một vài món đặc sản.

Lập tức, dân chúng đều quên đi dung mạo bình thường của Mộ Dung Thất Thất, một vị vương gia “thân dân”, một vị công chúa tiết kiệm, như thế phi thường xứng!

Lão bản quán thực hiểu ý, dọn lên chưa đến năm món ăn, món nào cũng ngon mắt, tôm he Thái Cực, vây cá mập nướng, thủy tinh hào đề*, cộng thêm một đĩa cải trắng luộc mà người dân Bắc Chu thích ăn.

“Ném thử một chút!” Phượng Thương gấp một con tôm, tự tay lột vỏ, đặt vào trong bát của Mộ Dung Thất Thất.

Mộ Dung Thất Thất gấp lên, để đến bên môi, tinh tế nhấm nháp, chậm rãi nuốt xuống. Tư thế ăn của nàng phi thường tao nhã, khiến cho tất cả mọi người đều dừng lại đĩa của mình, đưa mắt nhìn chăm chăm vị công chúa này, ngay cả lão bản quán cũng khom người đứng một bên, trên đầu toát ra một tầng mồ hôi, chờ đánh giá của Mộ Dung Thất Thất.

“Ăn ngon! Tiên Khách Lai quả nhiên danh bất hư truyền!”

Mộ Dung Thất Thất vừa dứt lời, lão bản quán nhẹ nhàng thở ra: “Đa tạ công chúa khích lệ! Đa tạ công chúa!”

“Người lui xuống đi! Nơi này không cần người hầu hạ!” Phượng Thương phất tay, lão bản quán sau khi hành lễ liền rời đi, lưu lại không gian riêng cho hai người. Phượng Thương ăn không nhiều lắm, suốt bữa ăn luôn cẩn thận gấp thức ăn cho Mộ Dung Thất Thất, vẻ ôn nhu hiền hòa của hắn khiến cho mọi người không thể tin được. Trong lời đồn, Quý vương nào có như vậy, chẳng lẽ lời đồn kia đều là nhầm sao?

Nhìn đến bộ dáng ôn nhu thân thiết của Phượng Thương, dân chúng thầm nghĩ trong lòng, nhất định những lời đồn kia về Quý vương đều là giả.

Cái gì thị huyết thành tánh? Cái gì mà hung tàn táo bạo? Người nam nhân ôn nhu bóc vỏ tôm vì nữ tử của mình, có thể là người ác độc tàn nhẫn sao?

Không ai có thể gắn Phượng Thương với Quý vương trong lời đồn là một được. Càng nhiều người nghĩ rằng, ắt hẳn có người đổ kỵ với tài hoa của Phượng Thương nên mới ác ý tung ra những lời đồn này, mục đích là muốn chửi bới hắn! Lập tức, dân ý như nước sông, cuồn cuộn chảy về hướng Phượng Thương.

Lầu hai, kể từ khi Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất đi vào, ánh mắt của Long Trạch Cảnh Thiên vẫn luôn dừng trên người Mộ Dung Thất Thất.

Không biết vì sao, chỉ qua một khoảng thời gian ngắn không thấy Mộ Dung Thất Thất, hẳn lại cảm thấy dường như đã rất rất lâu rồi. Nàng thay đổi, càng lúc càng có vị nữ nhân, bộ dáng dịu dàng nhu thuận kia, khiến cho người ta không nhìn được nổi lên ý muốn bảo vệ nàng.

Cạnh hẳn là Mộ Dung Thanh Liên, tâm tình cũng giống Long Trạch Cảnh Thiên, nhưng mục tiêu của nàng lại là Phượng Thương.

Lúc trước, ở Tây Kỳ quốc, dù mới gặp Phượng Thương vài lần, nhưng Mộ Dung Thanh Liên đã bị tuyệt thế dung nhan của hắn mê đảo, hiện tại, lòng của nàng chỉ nhảy lên vì vị nam tử ôn nhu này. Mộ Dung Thanh Liên trăm triệu không thể ngờ, Phượng Thương lại là người hiền lành, đối tốt với nữ nhân như vậy. Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất ngồi cạnh vị tuyệt sắc nam tử kia, Mộ Dung Thanh Liên hận mình không thể ngồi ở vị trí của Mộ Dung Thất Thất, hưởng thụ những ưu đãi đó.

Lần này sứ đoàn Tây Kỳ quốc do Long Trạch Cảnh Thiên dẫn đầu, các thành viên ngoài Mộ Dung Thanh Liên còn có Lý Vân Khanh cùng Bạch Ưc Nguyệt, tổng cộng hai nam hai nữ.

Lúc trước bởi hoàng thất Tây Kỳ trong một bữa tiệc Trùng Cửu lại cùng lúc mất đi hai vị hoàng tử (TC: chưa sanh mà biết là hoàng tử mới ghê) cùng một vị công chúa, hơn nữa Mộ Dung Tuyết Liên vì chịu tang con mà bệnh không dậy nổi, khiến cho tâm tình của Long Trạch Vũ kém đến cực điểm, nên liền đem chuyện tứ quốc tranh bá giao cho Long Trạch Cảnh Thiên lo liệu. Cho nên những người dự thi được chọn lần này, đều do Long Trạch Cảnh Thiên tuyển lựa, theo lời hắn mà nói, chính là không nhiều nhưng giỏi. Bạch Ưc Nguyệt thấy Mộ Dung Thất Thất có thể sống hạnh phúc, tự nhiên cao hứng thay nàng, mà tâm tình của Lý Vân Khanh, lại phi

thường nặng nề, vốn là một nam tử tuấn dật tiêu sái, hiện tại lại phi thường im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn Mộ Dung Thất Thất, giống như muốn đem từng cái nhãn mày nhú mặt của nàng khắc vào trong lòng.

“Điện hạ, ta muốn qua kia chào hỏi Chiêu Dương công chúa!” Bạch Ưc Nguyệt đứng lên, xin phép Long Trạch Cảnh Thiên.

“Được!” Long Trạch Cảnh Thiên gật đầu: “Chuyện của Chiêu Dương công chúa, ta đây cũng nghe qua, không bằng chúng ta hãy cùng nhau đi thăm nàng một chút! Dù sao nàng cũng là công chúa Tây Kỳ quốc!”

Long Trạch Cảnh Thiên mang theo đoàn người đến trước bàn Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, đầu tiên hành lễ với Phượng Thương, sau đó, Long Trạch Cảnh Thiên nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất: “Công chúa, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp!”

Mộ Dung Thất Thất chỉ hướng Long Trạch Cảnh Thiên gật đầu, nàng không có bất kỳ hứng thú gì với Long Trạch Cảnh Thiên, ngược lại vừa nhìn thấy Lý Vân Khanh cùng Bạch Ưc Nguyệt nàng liền đứng lên, tiến về phía trước kéo lấy tay Bạch Ưc Nguyệt: “Ưc Nguyệt, người cũng tới a! Biểu ca, đã lâu không gặp!”

Đối với hai người này, Mộ Dung Thất Thất thật tâm xem họ là bằng hữu, vô luận từng là sự trợ giúp của nàng- Lý Vân Khanh, hay Bạch Ưc Nguyệt vẫn luôn xem nàng là bằng hữu, có thể ở nơi dị quốc tha hương này nhìn thấy họ, tâm tình của Mộ Dung Thất Thất tốt lên nhiều.

“Công chúa vạn phúc!” Bạch Ưc Nguyệt mỉm cười, nhìn Mộ Dung Thất Thất, lại nhìn Phượng Thương: “Khí sắc của công chúa tốt lắm, xem ra công chúa đã quen với cuộc sống của Bắc Chu rồi, sống ở nơi này rất vui vẻ!”

“May mắn thôi!” Mộ Dung Thất Thất đỏ ửng mặt: “Vương gia đối tốt với ta lắm!”

“Vậy là tốt rồi!” Bạch Ưc Nguyệt thầm cao hứng thay cho Mộ Dung Thất Thất.

Mà những lời này của Mộ Dung Thất Thất, qua tai người khác, lại mang theo hương vị khác. Trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên gợn sóng mãnh liệt, tràn đầy chua xót, vì sao, vì sao, vì sao sau khi mất đi mới cảm thấy tiếc nuối? Vì sao hắn chỉ sai lầm một chút, liền mất đi cơ hội đứng cạnh nàng?

Ngược lại với Long Trạch Cảnh Thiên, Lý Vân Khanh lại thập phần yên tĩnh. Lúc trước khi không thấy Mộ Dung Thất Thất, lòng hắn cứ mãi lơ lửng trên không trung, lo lắng nàng sống không tốt, lo lắng Phượng Thương khi dễ nàng. Hiện tại, thấy Mộ Dung Thất Thất thực hạnh phúc, hắn cảm thấy như mình vừa thở phào nhẹ nhõm. Nàng hạnh phúc, đối với hắn, là tin tức tốt nhất. (TC: LVK, ta chấm.)

Người bất mãn nhất, chính là Mộ Dung Thanh Liên.

Nụ cười hạnh phúc trên mặt Mộ Dung Thất Thất, như một cây kim đâm vào lòng Mộ Dung Thanh Liên, hận không thể diệt trừ nàng. Bất quá chỉ là một phế vật, nàng ta rốt cuộc có năng lực gì thế nhưng có thể được Phượng Thương thương yêu, khiến một nam nhân xuất sắc như vậy khuynh đảo vì nàng, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc là cái vận cứt chó gì vậy?

Không đợi Mộ Dung Thanh Liên suy nghĩ cẩn thận nguyên do, đã có người nói ra ý nghĩ trong lòng nàng.

“Quái, thật sự là ngạc nhiên! Mặt trời có phải đã mọc đằng tây hay không a? Cho tới bây giờ chỉ thấy hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, sao hôm nay lại đảo ngược a! Rõ ràng là một nam tử tuyệt thế vô song, bên người lại

là một nữ nhân xấu như vậy, rốt cuộc là phẩm vị của nam nhân này kém, hay là do nữ nhân kia mặt dày mày dạn a!”

Vừa dứt lời, từ lầu hai có một đoàn người bước xuống, hiện ra trong mắt mọi người. Cầm đầu là một nữ nhân dung mạo diễm lệ, mặt hồng hào nóng bỏng, ngực căng mông nở, một thân trang phục hoa lệ.

“Cổ Lệ, lời này của người sai rồi! Không có cái xấu, lấy gì tôn lên cái đẹp chứ! Tựa như không có ác, sao có thể có thiện đối lập với nó a!”

Người nói lời này, là một nam nhân, làn da trắng nõn, lại vì giọng nói vẹt cồ, hoàn toàn phá hư hình tượng của hắn. Nam nhân này, bộ dáng quá mức âm nhu, vòng eo còn tinh tế hơn cả nữ tử, ánh mắt của hắn như chuồn chuồn lướt qua mặt của Mộ Dung Thất Thất một chút, sau đó liền dừng lại trên người Phượng Thương. Ánh mắt kia, tràn ngập hồng quang mang ý chiếm hữu, giống như Phượng Thương là một bữa tiệc xinh đẹp, để người nhắm nháp.

“Long Đa, người đừng có tranh đoạt với ta!” Nhận thấy tâm tư của Long Đa, Cổ Lệ một cước ngăn đối phương lại: “Nam nhân này, ta nhìn trúng, hắn là của ta!”

“A——” Tiểu bạch kiểm nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng vàng: “Cổ Lệ, mỹ nhân, ai cũng yêu, người nếu có khả năng, có thể đoạt đi, ta đây nguyện chịu thua!”

“Được!”

Không đợi Long Đa dài dòng, Cổ Lệ lắc lắc uốn éo người, đi về phía Phượng Thương.

Nữ nhân này, mang theo nụ cười câu hồn trên khóe miệng, ánh mắt không ngừng phóng điện với Phượng Thương. Nam nhân tán ra hàn ý khắp người thực rất hợp khẩu vị của nàng, đi khắp tứ quốc, ngủ với nhiều nam

nhân như vậy, cho tới bây giờ nàng cũng chưa gặp nam nhân nào có thể khiến tâm nàng rung động, khiến cho nàng hận không thể lập tức hạ gục người đó.

Mắt của Cổ Lệ, giống như máy quét, quét Phượng Thương từ trên xuống dưới một lần. Không tồi, bả vai vừa rộng vừa gầy, thắt lưng đủ tinh tế đủ khỏe, vừa nhìn đã biết là một nam nhân có sức mạnh, nếu như có thể cùng nam nhân như vậy cá nước thân mật, vậy thực đúng là chuyện tình đẹp nhất thế gian. (TC: ta phi, ta nhỏ....)

“Chàng là Nam Lâm vương Phượng Thương? Ta là tuyển thủ dự thi lần này của Nam Phượng quốc, tên là Cổ Lệ, năm nay mười bảy tuổi, còn chưa gả cho người ta.” Đến lúc đến trước mặt Phượng Thương, Cổ Lệ bắt chéo kiêu chân, ngồi bên cạnh hắn, bắt đầu tự giới thiệu một cách nhiệt tình.

Khiến người ta kinh ngạc của nàng, bộ hồng bào kia của Cổ Lệ, thể nhưng chẳng che đi đôi chân đẹp kia. Màu da của nàng là màu tiểu mạch* khỏe mạnh, cho nên đôi chân lộ ra kia, tuy tinh tế nhưng lại rắn chắc hữu lực, cũng là màu tiểu mạch khỏe mạnh. Khi nàng nghiêng người về phía trước, mọi người mới phát hiện, áo của nữ nhân này chỉ chạy đến ngực, hai luồng màu mạch đề nén trong cổ áo, giống như bức thành đỏ che chắn chỗ xung yếu, câu dẫn mắt người.

Con nai này, hẳn là cup E đi! Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ. Đúng là một con bò sữa hảo hạng a! Ngắm lại chính mình, chính là khéo léo lả lướt B, trong lòng Mộ Dung Thất Thất bỗng nhiên dâng lên một loại tiếc nuối. Tuy rằng B cũng không tệ, nhưng kiếp trước của nàng chính là D ngạo nhân a! Vì sao xuyên qua một lần, thân cao chẳng những ngâm nước, mà ngay cả ngực cũng kém đến cỡ vậy a! Thấy Mộ Dung Thất Thất xem xét vòng 1 hoàn mỹ của mình, Cổ Lệ cố ý rũ tóc xuống, ưỡn người về phía Mộ Dung Thất Thất, tựa hồ khoe với nàng, cũng như khiêu khích nàng ấy, ngay cả khóe miệng của Cổ Lệ, cũng hiện lên nụ cười tươi tràn ý ghen.

Không có nam nhân nào không thích nữ nhân đầy đặn, Cổ Lệ tuyệt đối tự tin vào dáng người của mình! Vừa rồi nàng cũng đã nhìn qua Mộ Dung Thất Thất, bất quá chỉ là một nha đầu còn chưa phát dục, ngây ngô mười phần, lấy cái gì để sánh với nàng chứ?

“Vương gia, đây là lần đầu tiên người ta đến Bắc Chu quốc a, thật nhiều nơi đều chưa thăm qua đâu. Không biết Vương gia có thời gian hay không, có thể dẫn người ta ra ngoài ngoạn du được chứ?” Khi nói chuyện, dưới bàn chân đẹp của Cổ Lệ hươu hươu về phía Phượng Thương.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Sinh Tử Chiến

Không đợi Cổ Lệ tới gần, Phụng Thương nghiêng người trực tiếp một cước đá bay mỹ nhân.

“Bắn –” Phụng Thương chán ghét nhú nhú mày, Như Ý đứng ở phía sau lập tức tiến lên cời chiếc giày bị Cổ Lệ chạm qua, thay một chiếc giày sạch sẽ khác, chiếc giày bắn kia cũng bị Như Ý lập tức vứt đi.

Một cước kia của Phụng Thương trực tiếp trúng ngay ngực Cổ Lệ, “răng rắc” một tiếng, tiếng kia mặc dù rất nhỏ, nhưng Mộ Dung Thất Thất lại nghe rất rõ ràng. Đáng thương hoa si*, cái xương sườn thứ tư nơi ngực trái bị gãy a! Một cước kia của Phụng Thương không nhẹ chút nào, xem ra có lẽ nữ nhân này phải nằm giường một thời gian ngắn rồi!

“Cổ Lệ, ngươi không sao chứ!” Long Đa vội vàng tiến lên đỡ Cổ Lệ dậy, Cổ Lệ đứng lên, cảm thấy phía ngực truyền đến một trận đau nhói, lúc này mới phát hiện mình gãy xương sườn.

“Tốt! Không tệ!” Cổ Lệ cắn răng, lấy ra thuốc mỡ bôi lên ngực, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Phụng Thương. Nam nhân này đủ mạnh mẽ, nàng thích! Cái loại nam nhân nhu nhược chỉ biết nịnh bợ mới chướng mắt nàng! Nam nhân là phải như Phụng Thương, đủ vị đủ lực đủ hãn mới tốt! Người nam nhân này, nàng chấm rồi!

Nếu Cổ Lệ nói ra suy nghĩ trong lòng, nhất định sẽ khiến mọi người bên cạnh tranh nhau nôn mửa. Trên đời sao có thể tồn tại nữ nhân như vậy? Càng bị đánh càng hăng, bị Phụng Thương đá một cước, ý chí chiến đấu lại tăng vọt.

“Buông!”

Thoa qua thuốc, Cổ Lệ cảm thấy tốt hơn nhiều, đẩy Long Đa ra, bước đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, giương cằm, cái bản mặt khinh khỉnh hướng về phía Mộ Dung Thất Thất :”Uy! Người, ta muốn khiêu chiến với người!”

Lời này vừa được thốt lên, Tiên Khách Lai vốn đang náo nhiệt thoáng cái trở nên an tĩnh dị thường.

A, có kịch vui để xem rồi! Già Lam khẽ mỉm cười, lại đưa một chén rượu đến mép. Cổ Lệ đã nhìn trúng Phượng Thương, lại biết Phượng Thương lợi hại, nên đành kiếm một quả hồng mềm để bóp, mà Mộ Dung Thất Thất lại vừa đúng lúc hợp ý nàng ta.

Chẳng qua là, không biết Mộ Dung Thất Thất sẽ chịu tiếp nhận lời khiêu chiến của Cổ Lệ hay không, nghe nói vị Chiêu Dương công chúa này cái gì cũng không biết, hiện tại nàng nên làm gì đây?

“Vương gia –” Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, tựa người vào trong ngực Phượng Thương, tiếng nói êm êm thanh thanh, khiến cho người ta nghe đều ấm lòng hẳn lên, “Người ta đã sớm nghe nói Vương gia thân thủ rất giỏi nha, hôm nay vừa thấy, Vương gia quả nhiên lợi hại. Rõ ràng đá một cước lên ngực, vì sao lại khiến cho đầu óc của người này cũng trở nên không bình thường rồi? Chẳng lẽ, đây chính là công phu trong truyền thuyết?” “Xì –” những người bên cạnh nghe, lập tức che miệng nở nụ cười. Cái vị Chiêu Dương công chúa này thật rất đáng yêu! Muốn chửi đầu óc của đối phương có vấn đề, cũng không cần quanh co lòng vòng vậy đâu a!

“Người nói người nào đầu óc không bình thường? !” Cổ Lệ vừa nghe liền nổi giận, tàn bạo nhìn chằm chằm Mộ Dung Thất Thất, càng xem càng thấy nàng ấy chướng mắt.

“A, quả nhiên không bình thường, ngay cả ta nói ai cũng không biết. Xem ra nên nhanh đi tìm đại phu tới kiểm tra cho người một chút, nếu chậm, lại thành teo não, vậy cô nương liền trở thành kẻ ngược to vô não a.”

“Ha ha –” Phượng Thương lần đầu tiên nghe được những lời ác độc của Mộ Dung Thất Thất, thực hiển nhiên, hắc phi thường hài lòng với biểu hiện của àng. Trước kia chỉ biết mỗi Tấn Mặc độc mồm độc miệng, không nghĩ tới Tiểu Vương phi của mình cũng mồm miệng lạnh lợi như vậy.

“Nàng nói rất đúng, nàng ta thật đúng là đồ teo não.”

Phượng Thương nói một câu khiến Cổ Lệ tức muốn chết. Hiện tại Cổ Lệ rốt cục thanh tỉnh, hiểu rõ một vấn đề, trong lòng Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có vị trí không hề nhỏ, mặc dù nhan sắc nữ nhân này thực bình thường, nhưng nàng đã chiếm được tâm người kia, đây mới là vấn đề khó giải quyết.

Bất quá, Cổ Lệ rất tự tin, nam nhân quỳ gối dưới váy nàng váy dù không tới một ngàn cũng được tám trăm, hơn nữa nam nhân cứng xương cũng bị nàng gặm qua, nàng không tin với thủ đoạn của mình, lại không hàng phục được Phượng Thương.

“Mồm mép của cô nương cũng thực lợi hại, nhưng không biết công phu quyền cước như thế nào. Nam Lâm vương là nhân trung chi long, không biết cô nương có bản lĩnh hay không, nếu không sao xứng với chàng được! Nếu không có bản lĩnh thì đừng cản trở ta. Hôm nay Cổ Lệ ta có lời nói với người, ta đây đối với Nam Lâm vương là vừa gặp đã yêu, ta muốn theo đuổi hắn! Người nếu thích thì mời cùng ta cạnh tranh công bằng, xin mọi người ở nơi này làm chứng!”

Trong mắt Cổ Lệ quả nhiên tràn đầy ham muốn chiếm hữu, khiến cho Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng. Xem ra nữ nhân này thật sự chưa

từ bỏ ý định, hừ, thế nhưng dám mơ tưởng đến nam nhân của nàng, nàng ta không muốn sống sao!

“Vương gia, làm sao bây giờ đây! Ta thấy nàng thực không thuận mắt!” Mộ Dung Thất Thất kéo kéo tay Phượng Thương, tay trái của nàng đặt ở trong lòng bàn tay của Phượng Thương, đè xuống tức giận sắp bộc phát của hắn.

Nam nhân này vì thương yêu mình mà ra mặt, muốn bảo vệ mình, Mộ Dung Thất Thất rất cảm động, chẳng qua nàng đã thu liễm hồi lâu, cũng nên lộ một chút bản lĩnh để cho những người đó được thêm kiến thức vậy.

“Nàng khiêu chiến với ta, nếu ta không nhận, chẳng phải là đem Vương gia chấp tay đưa người? Vương gia, nếu không, bắt đả dĩ, ta đành đấu một trận với nàng nha, nếu ta thắng, tự nhiên không làm Vương gia mất mặt, nếu vạn nhất ta thua, Vương gia cũng đừng có tùy tiện về nhà với tỷ tỷ xa lạ nha! Đặc biệt là tỷ tỷ tràn ngập phong trần, ai biết nàng ta rốt cuộc có vấn đề gì hay không, tỷ như bệnh hoa liễu chẳng hạn –”

Thấy Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Phượng Thương tà mị cười một tiếng.

Lúc trước Tấn Mặc nói với hắn, Mộ Dung Thất Thất cũng không phải là phế vật như mọi người thấy. Dù Tấn Mặc không nói cụ thể chuyện này, Phượng Thương cũng không muốn tiếp tục truy vấn. Nếu Tấn Mặc đã nói vậy, Phượng Thương tin tưởng, Tiểu Vương phi của hắn nhất định là có chút bí mật mà thường nhân không biết.

Lúc này, thấy lời nói của Mộ Dung Thất Thất càng thêm thâm độc, mà ánh mắt cũng trở nên sắc bén, Phượng Thương không nhịn được nghĩ đến lúc mình nhìn trộm nàng trên xe ngựa, khi nàng tỉnh đã hiện lên cái ánh mắt này. Một người tay trái gà không chặt, sao có thể có sát khí như vậy chứ?

Xem ra, trên người tiểu nữ nhân này cất giấu rất nhiều bí mật, hôm nay nàng nghĩ muốn chủ động bộc lộ.

Một câu “phong trần nữ tử” kia của Mộ Dung Thất Thất dùng để miêu tả Cổ Lệ thì thực chính xác. Mặc dù Cổ Lệ cùng Mộ Dung Thất Thất đều mặc y phục màu đỏ, nhưng màu kia khoác trên người Mộ Dung Thất Thất liền phát ra vẻ hồn nhiên tươi sáng, còn ở trên người Cổ Lệ lại là vẻ mị hoặc y như kỹ nữ thanh lâu tầm thường.

“Phốc –” Long Trạch Cảnh Thiên vốn đang uống trà ở một bên, khi nghe lời này liền trực tiếp phun một ngụm ra ngoài. Bệnh hoa liễu? Mộ Dung Thất Thất thế nhưng biết bệnh hoa liễu? Nàng- một tiểu thư khuê các đã nghe những thứ này từ đâu!

Mà ba chữ “bệnh hoa liễu” rơi ra từ miệng Mộ Dung Thất Thất lại khiến cho tất cả mọi người suýt chút ngất xỉu. Vị Chiêu Dương công chúa này thật là quá thẳng thắn.....

Nhưng lời của nàng lại giống như thuật lại chuyện thực, khiến cho ánh mắt mọi người trực tiếp khóa ở trên người Cổ Lệ. Chậc chậc, càng xem càng giống phong trần nữ tử, càng xem càng có vấn đề! Thậm chí có chút ít người có trí tưởng tượng phong phú trong đầu đã hiện ra bộ dáng Cổ Lệ hầu hạ dưới thân nam nhân –

“Nhìn cái gì vậy! Nhìn nữa lão nương móc mắt các người!”

Nhận thấy những người này không chút kiêng kỵ quét lên quét xuống thân mình nóng bỏng của mình đến quên cả phản ứng, Cổ Lệ hung tợn liếc một vòng, đem ánh mắt chứa lực sát thương cực mạnh bức lui tất cả mọi người.

Nếu như không phải bởi vì Phượng Thương đang ở đây, Cổ Lệ sẽ không nhìn được mà giết chết Mộ Dung Thất Thất. Chẳng qua nam nhân này nhất định sẽ bảo hộ ả, nàng không thể vì một tiện nhân lại làm tổn hại hình

tượng của mình trong mắt Phượng Thương, cho nên cố đem khẩu khí này đè xuống. (TC: hình tượng có tốt đẹp gì đâu mà lo tổn hại)

“Tốt! Người đã đáp ứng, vậy thì mời!” Cổ Lệ làm một tư thế mời.”Văn đấu hay là võ đấu, tùy người!”

Văn đấu, là dùng công phu quyền cước, võ đấu, là lợi dụng đấu khí mà chiến.

“Hôm nay thì thôi! Người bị thương, ta không thể cứ vậy chiếm tiện nghi, chờ thương thế của người tốt lên hãy tới tìm ta sau!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, vô cùng thông cảm với Cổ Lệ, lại bị Cổ Lệ cự tuyệt ngay lập tức.”Bất quá chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại, nói vậy chứ người, nên biết sợ trước đi!”

Cổ Lệ là tuyển thủ Nam Phượng quốc, tự nhiên là không biết những tin đồn về Mộ Dung Thất Thất. Nhưng dân chúng Bắc Chu quốc lúc này đều bắt đầu lo lắng cho Mộ Dung Thất Thất, ai cũng biết vị Chiêu Dương công chúa này không biết võ công, nếu thật tranh đấu không phải nàng nhất định phải thua sao!

Gặp phải chuyện như vậy, Mộ Dung Thanh Liên là vui vẻ nhất . Mộ Dung Thất Thất ỷ vào Phượng Thương yêu thích liền cuồng vọng ngang ngược, nàng ta hẳn nên bị dạy dỗ một chút! Nghĩ vậy, Mộ Dung Thanh Liên làm bộ gấp gáp, “Tỷ tỷ, người căn bản là không thể tập võ, hay là bỏ cuộc đi, không cần tranh đấu với nàng chi!”

Mộ Dung Thanh Liên nói như vậy, Cổ Lệ liền hiểu rõ mọi chuyện. Một phế vật không thể tập võ? Mới vừa rồi còn dám kiêu ngạo như vậy?! Khó trách nàng không muốn tỷ thí, tỏ vẻ như suy nghĩ thay cho Cổ Lệ, nói năng đường hoàng, nhưng thật ra là bởi vì nàng căn bản là phế vật! Biết được “chân tướng” , Cổ Lệ làm sao có thể bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy. Mặc dù thật sự là nàng bị thương, nhưng chính là đối phó một phế vật, vẫn dư sức.

“Không được! Vừa rồi nàng ta đã đáp ứng, sao có thể đổi ý? Chẳng lẽ nữ nhân của Phượng Thương lại là người lật lọng, vô năng như vậy sao?” Cổ Lệ vắt hết óc, dùng hết tất cả những từ ngữ châm chọc nhất mà nàng có thể nghĩ ra để bắt bẻ Mộ Dung Thất Thất, nguyên bản nghĩ muốn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi, hoảng loạn của Mộ Dung Thất Thất khi chân tướng bị vạch trần, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất thế nhưng lại nở nụ cười.

Tuy rằng dung mạo của nàng ta thực bình thường, nhưng không thể không nói, nụ cười của Mộ Dung Thất Thất lại rực rỡ như ánh mặt trời, giống như sưởi ấm cả mùa đông, khiến lòng người không nhìn được lay động: “Người đã cố chấp, ta đây không thành vấn đề. Bất quá, ta có một cái yêu cầu.”

“Người nói đi!” Mộ Dung Thất Thất dễ dàng đáp ứng như vậy, thật ngoài ý liệu của Cổ Lệ. Nhưng mà, mỡ đã đưa tận miệng, phế vật kia đã muốn nộp mạng, cũng nên cho nàng ta nói nên yêu cầu cuối cùng!

“Người cứ khẳng khẳng như vậy, nếu ta không thành toàn cho người, thế là khi dễ người, khinh thường người. Cho nên, ta đành phải cấp cho người chút mặt mũi. Bất quá, vài ngày nữa là Tứ quốc tranh bá, người là tuyển thủ, nếu võ đấu sẽ lãng phí đấu khí, khiến Nam Phượng quốc mất sức chiến đấu, khó tránh khỏi sẽ có người đàm tiếu Bắc Chu quốc ta. Cho nên, để công bình, ta nghĩ vẫn nên văn đấu cho tốt! Hơn nữa, phải ký hiệp nghị, ghi rõ đây là trận đấu của riêng chúng ta, không liên quan đến quốc gia.”

Mộ Dung Thất Thất suy nghĩ vô cùng chu toàn, hiện tại tứ quốc đều đã đến Ung Châu thành, nếu tuyển thủ của Nam Phượng quốc gặp chuyện không may ngay trước lúc xảy ra thi đấu, tránh không được sẽ có người nói ra nói vào chuyện này. Phượng Thương gật đầu, xem như ngầm đồng ý với Mộ Dung Thất Thất.

Chuyện Mộ Dung Thất Thất nói, cũng là chuyện Cổ Lệ lo lắng. Lần này nàng đến, chính vì muốn tranh đấu danh cho Nam Phượng quốc, đến lúc đó

mình còn phải thể hiện thật tốt, sau khi trở về sẽ nhận được phần thưởng lớn từ Hoàng thượng. Nếu hiện tại lãng phí đấu khí vì phế vật Mộ Dung Thất Thất này, thực có chút lỗ.

“Văn đấu, có thể, ký hạ hiệp nghị, cũng có thể. Bất quá, ta muốn ký hiệp nghị sinh tử!”

“Hiệp nghị sinh tử!” Bạch Ưc Nguyệt nhìn không được kinh hô, Mộ Dung Thất Thất lại chẳng cảm thấy bất ngờ chút nào, gật đầu dứt khoát nói “được”.

Hiệp nghị sinh tử, danh như nghĩa, một bên chưa chết ắt còn đấu. Trong những trận quyết đấu bình thường, một bên có thể nhận thua, nhưng khi đã ký hiệp nghị sinh tử, chính là không chết không ngừng, chỉ có một người có thể sống.

Mọi người đều nghĩ điều kiện của Cổ Lệ đưa ra, thật sự quá mức hà khắc rồi. Biết rất rõ rằng Mộ Dung Thất Thất căn bản không biết võ, chơi vậy không phải là làm khó người ta sao! Chẳng lẽ là nàng muốn mượn cơ hội để giết Mộ Dung Thất Thất?

Lúc này, Phượng Thương cũng khẽ nhếch môi đỏ lên, tuy rằng Mộ Dung Thất Thất đã hướng ánh mắt bảo hãn yên tâm, nhưng trong lòng hãn vẫn không nhìn được mà lo lắng.

Cho dù hai người ký kết hiệp nghị sinh tử, nếu Mộ Dung Thất Thất thất thế dưới tay Cổ Lệ, bất quá, cứu nàng chỉ là một chuyện dễ dàng, nhưng dù sao đao kiếm không có mắt, nếu như Cổ Lệ làm thương Mộ Dung Thất Thất thì sao đây chứ?

Đối với Cổ Lệ, Phượng Thương không có bất kỳ tâm tư gì, một ả tiện nhân, giết nàng còn dễ dàng hơn giết chết một con kiến. Phượng Thương chỉ lo lắng cho mỗi Mộ Dung Thất Thất, nếu nàng bị thương, cho dù chỉ là xước một chút da, không biết hãn sẽ đau lòng đến cỡ nào nữa

“Vương gia, không cần lo lắng, ta không sao.” Nhận thấy nỗi lo trong lòng Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất vươn tay nhỏ ghi lên lòng bàn tay Phượng Thương một chữ “tin”.

“Vẫn luôn là Vương gia bảo vệ ta, ta rất cảm kích. Chẳng qua, chuyện hôm nay liên quan đến mặt mũi Vương gia, ta không thể mãi núp sau lưng Vương gia. Nàng ta dám gây sự, thực quá khi dễ người rồi! Còn nữa, trong lòng ta có Vương gia, tuyệt đối sẽ không đem Vương gia chấp tay dâng cho người ta, cho nên trận đấu này, ta là quyết không cự tuyệt. Bất quá xin Vương gia yên tâm, khi ta ở Tĩnh Tâm am từng được người khác chỉ điểm một hai điều, mặc dù không sánh được với những người tập võ nhiều năm, nhưng chỉ để tự vệ thì không có vấn đề !”

Mộ Dung Thất Thất chân thành nói, khi nhìn Phượng Thương, ánh mắt chứa đầy sát ý thoáng chốc biến mất, nhất thời, khiến sự khẩn trương trong lòng Phượng Thương vơi đi phân nửa.

Chẳng lẽ, Tiểu vương phi của hãn vẫn luôn ẩn nhẫn chịu đựng, vì không ai bức nàng?

Một câu “tuyệt đối sẽ không chấp tay đưa hãn cho ai” kia của Mộ Dung Thất Thất khiến cho trong lòng Phượng Thương ngọt giống như ăn mật táo. Xem ra, nàng là vì hãn a! Ham muốn chiếm hữu của tiểu nữ nhân này thực mãnh liệt, nếu không phải hôm nay Cổ Lệ bức nàng như vậy, chỉ sợ nàng vẫn như cũ giả bộ làm tiểu bạch thỏ! Hãn sớm đã nghi ngờ, vì sao tiểu bạch thỏ Mộ Dung Thất Thất thỉnh thoảng sẽ có loại ánh mắt như báo kia, xem ra đến hãn mà nàng cũng giấu diếm!

“Khanh Khanh, ta tin tưởng nàng.” Phượng Thương sai người chuẩn bị giấy và bút mực, tự tay viết hiệp định sinh tử đưa cho Mộ Dung Thất Thất.”Khanh Khanh, kí tên của nàng vào đi!”

“Không được!” Nghe Phượng Thương nói vậy, Long Trạch Cảnh Thiên lớn tiếng ngăn cản, trực tiếp đứng dậy: “Nam Lâm vương, Chiêu Dương công chúa không thể tập võ cũng không biết võ, chuyện này ắt người biết rất rõ, vì sao còn muốn nàng tử thí tranh phu? Chuyện này có khác nào bảo nàng đi chịu chết đâu!”

Lúc trước, Long Trạch Cảnh Thiên thấy Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ân ái ái ái, trong lòng ghen đến lợi hại, rõ ràng người đứng cạnh nàng phải là hắn, vì sao hiện tại lại biến thành Phượng Thương? Vì sao!

Long Trạch Cảnh Thiên nghĩ tới lúc trước, vì Tấn Mặc mà hắn đã hiểu lầm Mộ Dung Thất Thất, viết “Thư từ hôn” với nàng, liên cực kỳ ảo não. Lại nghĩ tới Tấn Mặc chính là thủ hạ của Phượng Thương, chuyện này có thể liên quan đến Phượng Thương, từ đó hiểu ra đáp án của vấn đề phức tạp mà bấy lâu nay hắn luôn suy nghĩ.

Vì sao lúc ấy Tấn Mặc lại xuất hiện ở Tây Lương thành Tây Kỳ quốc? Vì sao Tấn Mặc lại giả dạng Liên công tử đến chữa bệnh cho Đoan Mộc Y Y? Chẳng lẽ chủ mưu sau lưng chính là Phượng Thương? Đại não của Long Trạch Cảnh Thiên xoay chuyển nhanh chóng, nếu hết thấy mọi chuyện đều do Phượng Thương làm, vậy mục đích của Phượng Thương là gì? Chẳng lẽ là muốn hắn từ hôn, từ đó cướp đi Mộ Dung Thất Thất sao?

Nhưng mà, thời gian không cho phép Long Trạch Cảnh Thiên ngẫm nghĩ về động cơ sau lưng, thấy Phượng Thương để Mộ Dung Thất Thất ký hiệp nghị sinh tử, Long Trạch Cảnh Thiên rốt cuộc nhìn không được, đứng ra bất bình thay cho Mộ Dung Thất Thất.

Trong mắt của Long Trạch Cảnh Thiên, lúc này, là lúc Mộ Dung Thất Thất cần người bảo hộ nhất.

Cái gì mà học qua nửa chiều một thức với cao nhân, một chiều nửa thức kia có thể sánh ngang Cổ Lệ sao! Cổ Lệ này ai không biết chứ Long Trạch Cảnh Thiên thì biết rất rõ.

Nữ nhân này, ở Nam Phượng quốc, tiếng xấu lan xa, nàng ta trời sanh tính tình phóng đảng, yêu thích nam sắc, hơn nữa thủ đoạn độc ác, bị người đời gán cho cái danh “ma nữ Cổ Lệ”. Phàm là nam nhân nàng xem trúng, nhất định nàng sẽ dùng cả sắc lẫn võ mà dụ hoặc người nọ, nếu không chiếm được thì sẽ tàn nhẫn giết đi. Hôm nay nàng ta muốn đấu tay đôi với Mộ Dung Thất Thất, vậy rõ ràng là Mộ Dung Thất Thất đứng thế hạ phong a!

Hiện tại dứt khoát đẩy Mộ Dung Thất Thất về phía Cổ Lệ, đây không phải là lấy trứng chọi đá sao!

“Thất Thất, cuộc tỷ thí này, người không cần tham gia!” Long Trạch Cảnh Thiên ngăn giữa Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, cảm tức nhìn Phượng Thương: “Nam Lâm vương, Tây Kỳ quốc ta thành tâm thành ý đưa Chiêu Dương công chúa đến hòa hôn. Nhưng các người lại hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho nàng, hiện tại người còn đẩy nàng xuống hố lửa, Bắc Chu các người rốt cuộc là có ý gì? Nếu các người không muốn hòa hôn, xin cứ nói thẳng, chúng ta chắc chắn sẽ đón Chiêu Dương công chúa trở về, vì sao lại bức nàng đến tử lộ! Bảo nàng quyết đấu với một tuyển thủ tham gia Tứ quốc tranh bá, lại còn là sinh tử quyết đấu, chẳng lẽ Nam Lâm vương muốn mượn đao giết người sao?!”

Lời nói đường đường chính chính của Long Trạch Cảnh Thiên lại làm Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời nhú mi.

Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ, tên Long Trạch Cảnh Thiên này đúng là đồ lỏng não, bị bệnh nặng rồi. Nói nhiều lời nhảm nhí như vậy, hẳn nghĩ mình là ai vậy? Là siêu nhân mặc quần lót bên ngoài chuyên đi cứu khổ cứu nạn sao?

Bày ra một bộ hiên ngang lắm liệt, nàng cũng đâu phải là công chúa rơi vào động quái thú, đang đợi kỳ sĩ đến cứu mạng. Ai cần hẳn đứng ra nói chuyện thay chứ! Còn nữa, cái gì mà “mượn đao giết người”? Lời này không phải quá khó nghe sao! Đúng là đồ không biết dùng từ, ăn nói lung tung!

Còn trong lòng Phượng Thương, bình dấm chua thoáng cái đổ vỡ.

Long Trạch Cảnh Thiên vừa xuất hiện, hẳn liền nhận thấy ánh mắt tên kia nhìn Mộ Dung Thất Thất có điểm bất thường, ánh mắt kia hẳn là ánh mắt nam nhân dành cho nữ nhân mình thương yêu, Phượng Thương từng trải qua, cho nên hẳn biết rõ.

Tuy rằng ánh mắt Lý Vân Khanh nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng không bình thường lắm, nhưng người ta không thể hiện ra ngoài, còn Long Trạch Cảnh Thiên lại như vừa bị người khác cướp đi đồ chơi của mình, có hồi hận ảo não, cũng có ý muốn mãnh liệt đoạt lại. Đó là ánh mắt thợ săn nhìn con mồi! Chẳng lẽ hẳn hối hận? Dù có thế nào thì hiện tại Mộ Dung Thất Thất cũng là Vương phi của hắn, tên kia thế nhưng không biết xấu hổ, nghĩ muốn châm ngòi ly gián quan hệ của bọn họ!

Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên nói thêm nhiều lời vô nghĩa, Phượng Thương vươn tay đẩy cái tên ngu ngốc chắn trước mặt mình ra, kéo Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực mình, trực tiếp dùng hành động tuyên thệ, nữ nhân này, thuộc về hắn.

“Tình vương, thỉnh người nói chuyện cân trọng một chút. Thứ nhất, Chiêu Dương công chúa là Vương phi của Bốn vương, chuyện này là sự thực vĩnh viễn không thay đổi, bốn vương sẽ xem nàng như đôi mắt của mình mà yêu thương, trân trọng, cũng không nhọc ngại lo lắng. Thứ hai, đây là cuộc cá cược giữa Chiêu Dương công chúa cùng Cổ Lệ, bốn vương thân là phu quân của Chiêu Dương công chúa, tất nhiên phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ nàng, tin tưởng nàng, bốn vương sẽ không hoài nghi quyết định

của Chiêu Dương công chúa. Thứ ba, dù cho bốn vương có như thế nào, Tĩnh vương cũng không cần xen vào, nàng là Vương phi của bốn vương, thỉnh Tĩnh Vương hãy nhớ kỹ thân phận của mình.

Lời nói tràn ngập bá đạo cùng cuồng vọng của Phượng Thương lập tức khiến cho sắc mặt của Long Trạch Cảnh Thiên trở nên dị thường khó coi. Nhưng mà, hắn còn có thể làm gì đây? Là hắn buông tay Mộ Dung Thất Thất, là hắn tự tay đẩy nàng về hướng kẻ khác, nguyên nhân hết thảy đều do hắn, không liên quan đến người khác.

Nhưng mà, hắn không cam lòng, không cam lòng!

Bầu không khí quý dị giữa hai vị vương gia lan tỏa, một màn chiến đấu không có thuốc súng, khiến cho toàn trường dị thường im lặng, tất cả mọi người không chuyển mắt nhìn chăm chăm Phượng Thương cùng Long Trạch Cảnh Thiên/

Hai người này, một người là Nam Lâm Vương Bắc Chu quốc, một người là Tĩnh Vương Tây Kỳ quốc, thế nhưng vì một Chiêu Dương công chúa lại nháo loạn đến vậy, khiến cho ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển hướng sang Mộ Dung Thất Thất. Ngũ quan thường thường, vóc người hạng trung, đến tốt cùng là có cái gì, lại có thể khiến cho hai nam nhân vĩ đại trên đời này vì nàng mà phát sinh tranh chấp? Chẳng lẽ, hiện tại khẩu vị của nam nhân đều thay đổi, thích tiểu thanh tân* như Mộ Dung Thất Thất? (*kiểu như tiểu bạch thỏ)

Chuyện lúc trước Mộ Dung Thất Thất từng bị từ hôn, tròng người nơi đây đều nghe nói qua, chính vị Tĩnh Vương kia đã viết “Thư từ hôn”, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng của hắn lại tràn đầy hối hận, nhưng trên đời này làm gì có thuốc chữa hối hận chứ! Huống chi hiện tại Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đang ngập tràn trong tình yêu, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Long Trạch Cảnh Thiên làm vậy là có ý gì? Nghĩ muốn

công khai lên án tư cách của Phượng Thương, đoạt đi mỹ nhân tâm? Chuyện này không hề dễ đâu a!

Bầu không khí bởi vì cuộc tranh chấp giữa hai người mà trở nên căng thẳng, đang lúc mọi người còn muốn nhìn xem thử Long Trạch Cảnh Thiên còn định dùng cách nào để “bảo vệ” Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất lại hướng về phía hần hơi hơi cúi đầu: “Đa tạ Tĩnh vương quan tâm! Nhưng mà cuộc quyết đấu này là do ta tự nguyện, không liên quan đến Vương gia. Thịnh Tĩnh vương đừng vì muốn bảo vệ ta mà hiểu lầm Vương gia.”

Thái độ của Mộ Dung Thất Thất phi thường rõ ràng, từng câu từng chữ nói ra đều mang ý bảo vệ Phượng Thương, dân chúng lúc này còn đang rối rắm đến hiện tại thì hoàn toàn thoải mái.

Đúng a! Dù có là Tĩnh vương, cũng có chỗ nào có thể sánh ngang Vương gia của bọn họ chứ! Chiêu Dương công chúa đúng là tinh mắt!

Mọi người đã sớm quên những lời đồn về Phượng Thương, trong mắt bọn họ, đây là cuộc chiến tranh đoạt Chiêu Dương công chúa của hai vị vương gia hai nước Bắc Chu quốc cùng Tây Kỳ quốc, là con dân Bắc Chu, tất nhiên họ hy vọng Phượng Thương thắng, đây là chuyện liên quan đến danh dự của bọn họ a. Mà thái độ kiên quyết kia của Mộ Dung Thất Thất khiến cho mọi người càng thêm có hảo cảm với nàng! Trận chiến giữa hai nam nhân, lấy kết cục là Phượng Thương chiếm được mỹ nhân mà chấm dứt!

Chuyện tình yêu của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đã chiếm được sự tán thành của mọi người nơi đây, còn Cổ Lệ, lại cực kỳ phiền lòng, không nhịn được cầm đuôi kiếm gõ lên bàn: “Uy uy uy, có đấu hay không đây? Đừng có mà lãng phí thời gian của lão nương!”

“Đấu!” Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời mở miệng, Mộ Dung Thất Thất ký tên mình lên hiệp nghị sinh tử, ấn ấn chặt tay, đưa hiệp nghị cho Cổ Lệ. Cổ Lệ đọc sơ lược một lần, hừ lạnh một tiếng, cũng viết tên mình lên, đóng dấu.

“Chúng ta ra ngoài tỷ thí, nơi này nhiều người, rắc rối, vạn nhất làm người vô tội bị thương thì không tốt.” Mộ Dung Thất Thất nói xong liền đi ra ngoài, Cổ Lệ không có yêu cầu về chuyện sàן đấu, cũng theo phía sau.

Chuyên Chiêu Dương công chúa cùng tuyển thủ Nam Phượng quốc tỷ thí truyền khắp toàn bộ Tiên Khách Lai cùng các cửa hàng lân cận, khiến tất cả mọi người đều tập trung đến đầu đường vây xem. Nhìn thấy trên ngã tư đường là hai hồng y nữ tử, dân chúng bắt đầu nghị luận.

“Nghe nói Chiêu Dương công chúa không thể tập võ, nay lại ký hiệp nghị sinh tử, lỡ lát nữa thua thì phải làm sao bây giờ a? Không phải chỉ còn đường chết sao?”

“Vương gia thật vất vả mới gặp được nữ nhân mình thương yêu, sao có thể nhẫn tâm để nàng gặp chuyện không may chứ! Yên tâm đi, Vương gia nhất định sẽ giúp đỡ nàng!”

“Tuy rằng Chiêu Dương công chúa không xinh đẹp bằng phong trần nữ tử kia, nhưng nhìn nàng ta vẫn thấy thuận mắt hơn, hy vọng rằng Chiêu Dương công chúa sẽ thắng a!”

Cổ Lệ đích thực không tồi, mọi người đều đánh giá nàng cao hơn Mộ Dung Thất Thất, nhưng lại có người hy vọng Mộ Dung Thất Thất thắng, điều này khiến nàng thực không thể chịu nổi. Nàng sao có thể bại bởi một phế vật chứ! Tuyệt đối không có khả năng!

Trên ngã tư đường, phủ một tầng tuyết thật dày, Mộ Dung Thất Thất cách Cổ Lệ bất quá chỉ mười thước, hai người đều mặc hồng y, nhưng Cổ

Lệ mang theo vẻ nóng bỏng yêu mị, còn Mộ Dung Thất Thất lại như hồng mai giữa tuyết, kiết ngạo bất tuân.

“Im——”

Một thanh âm ngân nga vang lên khiến dân chúng vây xem đều an tĩnh lại. Quyết đấu sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều nhường người lên cao, mở to tròn mắt, muốn nhìn xem thử kết quả cuối cùng của trận đấu này rốt cuộc là cái gì. Tuy rằng tất cả mọi người đều hi vọng Mộ Dung Thất Thất có thể thắng, nhưng sự thật lại không nằm trong tầm khống chế của mọi người.

Vũ khí của Cổ Lệ là một thanh kiếm đen thui, cả vật thể đều đen một mảng, không chút hoa lệ, nhưng thực sự thì đó là bảo kiếm rất tốt. Mà vũ khí của Mộ Dung Thất Thất lại là một đoạn hồng sa* (*dải lụa màu hồng).

Khi Mộ Dung Thất Thất đưa vũ khí của mình ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Đối phương xuất kiếm, sao Mộ Dung Thất Thất lại xuất một dải lụa hồng? Dải lụa mềm mại kia có thể ngăn cản công lực của bảo kiếm sao? Nghe Phượng Thương nói vậy, Long Trạch Cảnh Thiên lớn tiếng ngăn cản, trực tiếp đứng dậy: “Nam Lâm vương, Chiêu Dương công chúa không thể tập võ cũng không biết võ, chuyện này ắt người biết rất rõ, vì sao còn muốn nàng tỷ thí tranh phu? Chuyện này có khác nào bảo nàng đi chịu chết đâu!”

Lúc trước, Long Trạch Cảnh Thiên thấy Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ân ái ái ái, trong lòng ghen đến lợi hại, rõ ràng người đứng cạnh nàng phải là hắc, vì sao hiện tại lại biến thành Phượng Thương? Vì sao!

Long Trạch Cảnh Thiên nghĩ tới lúc trước, vì Tấn Mặc mà hắc đã hiểu lầm Mộ Dung Thất Thất, viết “Thư từ hôn” với nàng, liền cực kỳ ảo não. Lại nghĩ tới Tấn Mặc chính là thủ hạ của Phượng Thương, chuyện này có

thể liên quan đến Phượng Thương, từ đó hiểu ra đáp án của vấn đề phức tạp mà bấy lâu nay hẳn luôn suy nghĩ.

Vì sao lúc ấy Tấn Mặc lại xuất hiện ở Tây Lương thành Tây Kỳ quốc? Vì sao Tấn Mặc lại giả dạng Liên công tử đến chữa bệnh cho Đoan Mộc Y Y? Chẳng lẽ chủ mưu sau lưng chính là Phượng Thương? Đại não của Long Trạch Cảnh Thiên xoay chuyển nhanh chóng, nếu hết thảy mọi chuyện đều do Phượng Thương làm, vậy mục đích của Phượng Thương là gì? Chẳng lẽ là muốn hẳn từ hôn, từ đó cướp đi Mộ Dung Thất Thất sao?

Nhưng mà, thời gian không cho phép Long Trạch Cảnh Thiên ngẫm nghĩ về động cơ sau lưng, thấy Phượng Thương để Mộ Dung Thất Thất ký hiệp nghị sinh tử, Long Trạch Cảnh Thiên rốt cuộc nhìn không được, đứng ra bất bình thay cho Mộ Dung Thất Thất.

Trong mắt của Long Trạch Cảnh Thiên, lúc này, là lúc Mộ Dung Thất Thất cần người bảo hộ nhất.

Cái gì mà học qua nửa chiêu một thức với cao nhân, một chiêu nửa thức kia có thể sánh ngang Cổ Lệ sao! Cổ Lệ này ai không biết chứ Long Trạch Cảnh Thiên thì biết rất rõ.

Nữ nhân này, ở Nam Phượng quốc, tiếng xấu lan xa, nàng ta trời sanh tính tình phóng đảng, yêu thích nam sắc, hơn nữa thủ đoạn độc ác, bị người đời gán cho cái danh “ma nữ Cổ Lệ”. Phàm là nam nhân nàng xem trúng, nhất định nàng sẽ dùng cả sắc lẫn võ mà dụ hoặc người nọ, nếu không chiếm được thì sẽ tàn nhẫn giết đi. Hôm nay nàng ta muốn đấu tay đôi với Mộ Dung Thất Thất, vậy rõ ràng là Mộ Dung Thất Thất đứng thế hạ phong a!

Hiện tại dứt khoát đẩy Mộ Dung Thất Thất về phía Cổ Lệ, đây không phải là lấy trứng chọi đá sao!

“Thất Thất, cuộc tỷ thí này, người không cần tham gia!” Long Trạch Cảnh Thiên ngăn giữa Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, cảm tức nhìn Phượng Thương: “Nam Lâm vương, Tây Kỳ quốc ta thành tâm thành ý đưa Chiêu Dương công chúa đến hòa hôn. Nhưng các người lại hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho nàng, hiện tại người còn đẩy nàng xuống hố lửa, Bắc Chu các người rốt cuộc là có ý gì? Nếu các người không muốn hòa hôn, xin cứ nói thẳng, chúng ta chắc chắn sẽ đón Chiêu Dương công chúa trở về, vì sao lại bức nàng đến tử lộ! Bảo nàng quyết đấu với một tuyển thủ tham gia Tứ quốc tranh bá, lại còn là sinh tử quyết đấu, chẳng lẽ Nam Lâm vương muốn mượn đao giết người sao?!”

Lời nói đường đường chính chính của Long Trạch Cảnh Thiên lại làm Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời nhú mi.

Mộ Dung Thất Thất thầm nghĩ, tên Long Trạch Cảnh Thiên này đúng là đồ lỏng não, bị bệnh nặng rồi. Nói nhiều lời nhảm nhí như vậy, hẳn nghĩ mình là ai vậy? Là siêu nhân mặc quần lót bên ngoài chuyên đi cứu khổ cứu nạn sao?

Bày ra một bộ hiên ngang lắm liệt, nàng cũng đâu phải là công chúa rơi vào động quái thú, đang đợi kỳ sĩ đến cứu mạng. Ai cần hẳn đứng ra nói chuyện thay chứ! Còn nữa, cái gì mà “mượn đao giết người”? Lời này không phải quá khó nghe sao! Đúng là đồ không biết dùng từ, ăn nói lung tung!

Còn trong lòng Phượng Thương, bình dấm chua thoáng cái đổ vỡ.

Long Trạch Cảnh Thiên vừa xuất hiện, hẳn liền nhận thấy ánh mắt tên kia nhìn Mộ Dung Thất Thất có điểm bất thường, ánh mắt kia hẳn là ánh mắt nam nhân dành cho nữ nhân mình thương yêu, Phượng Thương từng trải qua, cho nên hẳn biết rõ.

Tuy rằng ánh mắt Lý Vân Khanh nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng không bình thường lắm, nhưng người ta không thể hiện ra ngoài, còn Long Trạch Cảnh Thiên lại như vừa bị người khác cướp đi đồ chơi của mình, có hồi hận ảo não, cũng có ý muốn mãnh liệt đoạt lại. Đó là ánh mắt thợ săn nhìn con mồi! Chẳng lẽ hãn hồi hận? Dù có thế nào thì hiện tại Mộ Dung Thất Thất cũng là Vương phi của hãn, tên kia thế nhưng không biết xấu hổ, nghĩ muốn châm ngòi ly gián quan hệ của bọn họ!

Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên nói thêm nhiều lời vô nghĩa, Phượng Thương vươn tay đẩy cái tên ngu ngốc chắn trước mặt mình ra, kéo Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực mình, trực tiếp dùng hành động tuyên thệ, nữ nhân này, thuộc về hãn.

“Tĩnh vương, thỉnh người nói chuyện cẩn trọng một chút. Thứ nhất, Chiêu Dương công chúa là Vương phi của Bốn vương, chuyện này là sự thực vĩnh viễn không thay đổi, bốn vương sẽ xem nàng như đôi mắt của mình mà yêu thương, trân trọng, cũng không nhọc ngại lo lắng. Thứ hai, đây là cuộc cá cược giữa Chiêu Dương công chúa cùng Cổ Lệ, bốn vương thân là phu quân của Chiêu Dương công chúa, tất nhiên phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ nàng, tin tưởng nàng, bốn vương sẽ không hoài nghi quyết định của Chiêu Dương công chúa. Thứ ba, dù cho bốn vương có như thế nào, Tĩnh vương cũng không cần xen vào, nàng là Vương phi của bốn vương, thỉnh Tĩnh Vương hãy nhớ kỹ thân phận của mình.

Lời nói tràn ngập bá đạo cùng cuồng vọng của Phượng Thương lập tức khiến cho sắc mặt của Long Trạch Cảnh Thiên trở nên dị thường khó coi. Nhưng mà, hãn còn có thể làm gì đây? Là hãn buông tay Mộ Dung Thất Thất, là hãn tự tay đẩy nàng về hướng kẻ khác, nguyên nhân hết thảy đều do hãn, không liên quan đến người khác.

Nhưng mà, hãn không cam lòng, không cam lòng!

Bầu không khí quý dị giữa hai vị vương gia lan tỏa, một màn chiến đấu không có thuốc súng, khiến cho toàn trường dị thường im lặng, tất cả mọi người không chuyển mắt nhìn chăm chăm Phượng Thương cùng Long Trạch Cảnh Thiên/

Hai người này, một người là Nam Lâm Vương Bắc Chu quốc, một người là Tĩnh Vương Tây Kỳ quốc, thế nhưng vì một Chiêu Dương công chúa lại nháo loạn đến vậy, khiến cho ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển hướng sang Mộ Dung Thất Thất.

Ngũ quan thường thường, vóc người hạng trung, đến tột cùng là có cái gì, lại có thể khiến cho hai nam nhân vĩ đại trên đời này vì nàng mà phát sinh tranh chấp? Chẳng lẽ, hiện tại khẩu vị của nam nhân đều thay đổi, thích tiểu thanh tân* như Mộ Dung Thất Thất? (*kiểu như tiểu bạch thỏ)

Chuyện lúc trước Mộ Dung Thất Thất từng bị từ hôn, tròng người nơi đây đều nghe nói qua, chính vị Tĩnh Vương kia đã viết “Thư từ hôn”, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng của hắn lại tràn đầy hối hận, nhưng trên đời này làm gì có thuốc chữa hối hận chứ! Huống chi hiện tại Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đang ngập tràn trong tình yêu, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Long Trạch Cảnh Thiên làm vậy là có ý gì? Nghĩ muốn công khai lên án tư cách của Phượng Thương, đoạt đi mỹ nhân tâm? Chuyện này không hề dễ đâu a! Bầu không khí bởi vì cuộc tranh chấp giữa hai người mà trở nên căng thẳng, đang lúc mọi người còn muốn nhìn xem thử Long Trạch Cảnh Thiên còn định dùng cách nào để “bảo vệ” Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất lại hướng về phía hắn hơi hơi cúi đầu: “Đa tạ Tĩnh vương quan tâm! Nhưng mà cuộc quyết đấu này là do ta tự nguyện, không liên quan đến Vương gia. Thịnh Tĩnh vương đừng vì muốn bảo vệ ta mà hiểu lầm Vương gia.”

Thái độ của Mộ Dung Thất Thất phi thường rõ ràng, từng câu từng chữ nói ra đều mang ý bảo vệ Phượng Thương, dân chúng lúc này còn đang rối rắm đến hiện tại thì hoàn toàn thoải mái.

Đúng a! Dù có là Tĩnh vương, cũng có chỗ nào có thể sánh ngang Vương gia của bọn họ chứ! Chiêu Dương công chúa đúng là tinh mắt!

Mọi người đã sớm quên những lời đồn về Phượng Thương, trong mắt bọn họ, đây là cuộc chiến tranh đoạt Chiêu Dương công chúa của hai vị vương gia hai nước Bắc Chu quốc cùng Tây Kỳ quốc, là con dân Bắc Chu, tất nhiên họ hy vọng Phượng Thương thắng, đây là chuyện liên quan đến danh dự của bọn họ a. Mà thái độ kiên quyết kia của Mộ Dung Thất Thất khiến cho mọi người càng thêm có hảo cảm với nàng! Trận chiến giữa hai nam nhân, lấy kết cục là Phượng Thương chiếm được mỹ nhân mà chấm dứt!

Chuyện tình yêu của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đã chiếm được sự tán thành của mọi người nơi đây, còn Cổ Lệ, lại cực kỳ phiền lòng, không nhìn được cầm đuôi kiếm gõ lên bàn: “Uy uy uy, có đấu hay không đây? Đừng có mà lãng phí thời gian của lão nương!”

“Đấu!” Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời mở miệng, Mộ Dung Thất Thất ký tên mình lên hiệp nghị sinh tử, ấn ấn chặt tay, đưa hiệp nghị cho Cổ Lệ. Cổ Lệ đọc sơ lược một lần, hừ lạnh một tiếng, cũng viết tên mình lên, đóng dấu.

“Chúng ta ra ngoài tỷ thí, nơi này nhiều người, rắc rối, vạn nhất làm người vô tội bị thương thì không tốt.” Mộ Dung Thất Thất nói xong liền đi ra ngoài, Cổ Lệ không có yêu cầu về chuyện sán đấu, cũng theo phía sau.

Chuyên Chiêu Dương công chúa cùng tuyển thủ Nam Phượng quốc tỷ thí truyền khắp toàn bộ Tiên Khách Lai cùng các cửa hàng lân cận, khiến tất cả mọi người đều tập trung đến đầu đường vây xem. Nhìn thấy trên ngã tư đường là hai hồng y nữ tử, dân chúng bắt đầu nghị luận.

“Nghe nói Chiêu Dương công chúa không thể tập võ, nay lại ký hiệp nghị sinh tử, lỡ lát nữa thua thì phải làm sao bây giờ a? Không phải chỉ còn

đường chết sao?”

“Vương gia thật vất vả mới gặp được nữ nhân mình thương yêu, sao có thể nhẫn tâm để nàng gặp chuyện không may chứ! Yên tâm đi, Vương gia nhất định sẽ giúp đỡ nàng!”

“Tuy rằng Chiêu Dương công chúa không xinh đẹp bằng phong trần nữ tử kia, nhưng nhìn nàng ta vẫn thấy thuận mắt hơn, hy vọng rằng Chiêu Dương công chúa sẽ thắng a!”

Cổ Lệ đích thực không tồi, mọi người đều đánh giá nàng cao hơn Mộ Dung Thất Thất, nhưng lại có người hy vọng Mộ Dung Thất Thất thắng, điều này khiến nàng thực không thể chịu nổi. Nàng sao có thể bại bởi một phế vật chứ! Tuyệt đối không có khả năng!

Trên ngã tư đường, phủ một tầng tuyết thật dày, Mộ Dung Thất Thất cách Cổ Lệ bất quá chỉ mười thước, hai người đều mặc hồng y, nhưng Cổ Lệ mang theo vẻ nóng bỏng yêu mị, còn Mộ Dung Thất Thất lại như hồng mai giữa tuyết, kiết ngạo bất tuân.

“Im——”

Một thanh âm ngân nga vang lên khiến dân chúng vây xem đều an tĩnh lại. Quyết đấu sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều nhường người lên cao, mở to tròn mắt, muốn nhìn xem thử kết quả cuối cùng của trận đấu này rốt cuộc là cái gì. Tuy rằng tất cả mọi người đều hi vọng Mộ Dung Thất Thất có thể thắng, nhưng sự thật lại không nằm trong tầm khống chế của mọi người.

Vũ khí của Cổ Lệ là một thanh kiếm đen thui, cả vật thể đều đen một mảng, không chút hoa lệ, nhưng thực sự thì đó là bảo kiếm rất tốt. Mà vũ khí của Mộ Dung Thất Thất lại là một đoạn hồng sa* (*dải lụa màu hồng).

Khi Mộ Dung Thất Thất đưa vũ khí của mình ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Đối phương xuất kiếm, sao Mộ Dung Thất Thất lại xuất một dải lụa hồng? Dải lụa mềm mại kia có thể ngăn cản công lực của bảo kiếm sao? “A——” Nhìn thấy “vũ khí” trong tay Mộ Dung Thất Thất, Cổ Lệ nở nụ cười: “Cô nương, đây là quyết đấu, cũng không phải là thi ca thi múa, người dùng một mảnh lụa, là lấy cho có lệ, hay dùng để lừa ta?”

“Mới vừa nói đầu óc người có vấn đề, quả nhiên là có vấn đề. Lừa người hay lấy ra cho có lệ không phải đều là có ý trêu đùa người sao? Đối phó với đê ngực to óc nhỏ như người, ta chỉ cần dùng một ngón chân là đủ, bảo ta lấy vũ khí ra, thực quá coi trọng người rồi!”

“Người!” Lời nói ác độc của Mộ Dung Thất Thất chọc Cổ Lệ tức đến phát điên: “Giỏi! Lão nương đây muốn nhìn thử xem người rốt cuộc là có tài thực hay chỉ giỏi ba hoa!”

Gió nổi lên, Cổ Lệ như một luồng sương màu đỏ, bước trên tuyết trắng, hướng về phía Mộ Dung Thất Thất. Bảo kiếm ngăm đen kia nổi bật trên nền tuyết, hàn khí mười phần, chỉ chiêu thứ nhất, đã dốc sức mười phần. Tim của mọi người đều tạm thời ngừng đập. Nguy rồi! Lần này Chiêu Dương công chúa nguy rồi!

Tất cả mọi người đều lo lắng thay cho an nguy của Mộ Dung Thất Thất, nhưng nữ nhân này vẫn như trước bất động, lạnh lẽo đứng trên nền tuyết, tựa như không hề nhận ra nguy hiểm.

“Cẩn thận——” Lý Vân Khanh nhịn không đưa kêu lên, nhưng hăn vừa dứt lời, Cổ Lệ đã tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

“A——” Thấy Mộ Dung Thất Thất vẫn không né tránh, Cổ Lệ âm ngoan cười. Cứ như vậy, một chiêu chém xuống đầu nàng luôn đi! Để nữ nhân cuồng vọng, tự cao này đi gặp diêm vương đi!

“Đi chết ——”

Không đợi Cổ Lệ nói hết, Mộ Dung Thất Thất đã nghiêng người, hướng sang phía tay trái của Cổ Lệ, di chuyển về phía sau lưng nàng. Mới vừa rồi còn trước mặt mà hiện tại kẻ kia đột nhiên biến mất vô tung, khiến Cổ Lệ cả kinh trong lòng, sau lưng truyền đến một trận đau nhức, Mộ Dung Thất Thất trực tiếp đã một cước lên vòng hông mượt mà của nàng, một cước này cực kỳ nhanh, lực cũng phi thường mạnh, Cổ Lệ lão đảo một cái, ngã gục trên mặt đất, mặt hướng đất, nằm sấp một bãi.

“Chiêu thứ nhất, giận đạp chó dữ!” Mộ Dung Thất Thất vỗ vỗ tay, hai tay để sau lưng, khuôn mặt khê cười, giống như một chút cũng chẳng hề thấy Cổ Lệ chột vệt.

“Ha ha ha!” Cổ Lệ ngã lê lết thảm thiết, mà cái tên chiêu thức mà Mộ Dung Thất Thất dùng cũng cực kỳ khôi hài, khiến cho những quả tim vốn treo lơ lửng trên không trung của mọi người dần hạ xuống, ha ha cười, nhất thời, bầu không khí nơi đây trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

“A!” Lý Vân Khanh cười cười, lắc đầu, hắn sao lại quên mất công phu đạp người lợi hại của nha đầu kia, lúc trước một cước liền đá bay Đoan Mộc Y Y xuống hồ, không nghĩ tới, hiện tại nàng lại lần nữa dùng chiêu này.

Nhưng mà, một chiêu này thực sự đơn giản như vậy sao? Khoảng cách gần như vậy, lấy tốc độ nhanh như vậy vọt về phía sau Cổ Lệ, còn chuẩn xác đạp ngã đối phương, lực đạo khổng lồ chế mạnh vừa đủ, Mộ Dung Thất Thất thực sự chỉ là một nữ nhân tay trái gà không chặt sao? Nghi hoặc trong lòng Lý Vân Khanh càng lúc càng sâu, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất càng lúc càng thâm thúy.

“Khụ khụ khụ!” Cổ Lệ ăn một ngụm tuyết, đứng lên, lập tức phun ra, nhưng trên mặt có một chỗ vì va chạm mãnh liệt với mặt đất nên trở nên hồng một mảnh, nhìn như một cái bánh nướng màu đỏ, phi thường buồn cười, dung mạo lập tức giảm đi năm phần. Mà trong xoang mũi của nàng,

lại có một cỗ nhiệt lưu chuyển, ngay sau đó, hai hàng máu mũi phun ra, nhiễm đỏ môi cùng cằm nàng.

“Người thật sự là tuyển thủ sao Nam Phượng quốc sao? Sao lại vô dụng như vậy? Người không phải nhờ đút lót mới có cơ hội làm tuyển thủ chứ, nhìn người thờ hồng học như vậy, kỳ thật cũng không tốt lắm a!”

Mộ Dung Thất Thất mở miệng nói móc Cổ Lệ, khiến Cổ Lệ tức giận đến cả người run run. Nàng sờ sờ cái mũi đang chảy máu, xé đi hai luồng vải nhung trong mũi ra, giơ lên bảo kiếm trong tay.

“Người, tên hỗn đản này! Ta muốn giết người!”

Còn chưa xuất chiêu, đã đổ máu, đây đối với Cổ Lệ thực là một đả kích rất lớn, lửa giận trong lòng nàng đã phá tan tia lý trí cuối cùng của nàng, hoàn toàn bộc phát.

Chỉ thấy, Cổ Lệ nhảy dựng lên, bảo kiếm trong tay hướng về phía Mộ Dung Thất Thất, giống như một đường cong hồng thẳng về phía Mộ Dung Thất Thất. Nhưng còn chưa có tới gần Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất đã lách mình về phía sau, đạp tuyết, rời khỏi nơi nguy hiểm.

Dáng người của Mộ Dung Thất Thất phi thường nhẹ nhàng, nhảy lùi từng bước, như con nai con dân dã đang chạy trốn, sát khí trên người Cổ Lệ càng lúc càng nồng, vệt hồng kia đuổi theo Mộ Dung Thất Thất, từng bước ép sát.

Hai bóng hồng, giống như thi nhau chạy, truy đuổi trên nền tuyết. Mộ Dung Thất Thất không ứng chiến, Cổ Lệ chỉ có thể đuổi theo, mà Mộ Dung Thất Thất tựa hồ cố ý trêu đùa Cổ Lệ, cứ mãi vòng vèo trên bãi đất trống, vui vẻ trốn tránh, trên không trung thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười như chuông ngân của Mộ Dung Thất Thất, tựa hồ đây chẳng phải là một cuộc sinh tử quyết đấu mà là một cuộc truy đuổi hấp dẫn.

“Người tốt cuộc muốn trốn đến khi nào! Có giỏi thì cùng ta tỷ thí!” Mặc dù Cổ Lệ tập võ, thể chất tốt, nhưng liên tục chạy mười vòng như vậy, nàng chắc chắn Mộ Dung Thất Thất muốn trêu chọc chính mình. Rõ ràng nàng ta đang kéo dài thời gian, căn bản không muốn ứng chiến với nàng.

Chạy mười vòng, hơn nữa xương sườn nơi ngực còn bị Phượng Thương đá gãy, hơi thở của Cổ Lệ rõ ràng dồn dập hơn nhiều, một hít một thở, lồng ngực cũng theo đó mà đau thêm. Đê tiện! Nhìn Mộ Dung Thất Thất đang cười khanh khách cách đó không xa, Cổ Lệ âm thầm mắng trong lòng. Biết rất rõ rằng xương sườn của nàng bị bể gãy, cần tốc chiến tốc thắng, nhưng Mộ Dung Thất Thất căn bản lại không ứng chiến, ngược lại tiêu hao thể lực của nàng, thật sự rất đê tiện!

Kỹ xảo đê tiện trong cảm nhận của Cổ Lệ, rơi xuống mắt Phượng Thương, lại rất hợp ý hân.

Trêu chọc đối phương, chờ đến lúc đối phương hết khí lực liền một chiêu hạ gục đối phương, đây chính là biện pháp tốt nhất. Phượng Thương không nghĩ Mộ Dung Thất Thất sẽ dùng chiến lược khi chơi cờ mà quyết đấu ở thực tế, thực sự là một tiểu nữ nhân thông minh! Ánh mắt Phượng Thương nhìn Mộ Dung Thất Thất càng lúc càng ôn nhu.

Lúc này, Cổ Lệ há mồm thở phì phò, không thở một lần, ngực liền vô cùng đau đớn. Thật là một tiểu nhân đê tiện! Cổ Lệ cắn răng, nhìn Mộ Dung Thất Thất.

Nhìn thấy một bộ muốn ăn thịt người của Cổ Lệ, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười: “A, sao vậy, không thể chống đỡ được nữa à? Vừa rồi ai muốn chết muốn sống, không nên quyết đấu với ta, hiện tại ta còn chưa nóng người, người đã mệt muốn gục ngã? Như vậy sao được a! Ta còn một trăm tám mươi chiêu chưa sử dụng đâu! Người cần hảo hảo sống sót, chống đỡ đến cùng a!”

“Khụ khụ!” Như Ý đứng phía sau Phượng Thương, suýt nữa sặc. Ai nói vương phi ôn nhu động lòng người, đoan trang hiền thực? Lời hiểm độc như vậy, ngay cả Tấn Mặc cũng chỉ có thể chịu thu nài, rốt cuộc tài ăn nói của vương phi là do ai dạy vậy a!

“Con mẹ người phóng rắm!” Rốt cuộc, Cổ Lệ tức đến chửi tục: “Hôm nay người chết ở chỗ này chính là người! Phượng Thương đã được lão nương coi trọng! Chờ người chết, lão nương sẽ thay người hầu hạ hân! Thứ không mong không ngược như người, không có nam nhân nào thêm thích! Lão nương nhất định sẽ hầu hạ hân thật khoái hoạt, khiến cho hân bật người liền quên người!” Bên cạnh Long Đa nhìn thấy Cổ Lệ thất thế, chân mày cau lại. Cổ Lệ sao dễ dàng bị chọc giận như vậy? Chẳng lẽ nàng không biết nổi giận là điều tối kỵ khi quyết đấu sao? Tuy rằng Mộ Dung Thất Thất tạm thời không xuất chiêu, nhưng người hiểu được chiến thuật kéo dài thời gian, sao có thể là phế vật trong lời đồn!

“Nhanh đi tìm Hạ Lan công tử, nói rằng Cổ Lệ xảy ra chuyện! Bảo công tử tới cứu mạng!” Long Đa dặn dò tay sai bên người, người nọ lập tức chạy vội, rời khỏi nơi quyết đấu.

Cổ Lệ nói những lời như vậy vì muốn chọc giận Mộ Dung Thất Thất, khiến nàng dừng chạy lòng vòng, quyết đấu với mình, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất thật sự ngừng lại, còn bước từng bước về phía nàng.

Nhưng mà, sao Cổ Lệ lại cảm thấy Mộ Dung Thất Thất có chút kỳ lạ, gương mặt tươi cười lúc này bỗng dưng băng lãnh đến lạ thường, mà trên người Mộ Dung Thất Thất cũng toát ra một cỗ hàn khí khiến Cổ Lệ phi thường giật mình. Khí chất là vậy, là người thường sao?

Vốn Mộ Dung Thất Thất còn muốn trêu chọc Cổ Lệ thêm chút nữa, cuối cùng hao hết thể lực của nàng, một kích lấy đi mạng của nàng, không nghĩ tới nàng lại kéo Phượng Thương vào, khiến cho lòng của Mộ Dung Thất Thất phi thường khó chịu. Nam nhân của nàng, chỉ có thể của Mộ Dung

Thất Thất nàng! Đối phương chẳng những nhớ thương nam nhân của nàng, còn muốn “nhúng chàm” hẳn, thay thế vị trí của nàng, đây là chuyện mà Mộ Dung Thất Thất không thể dễ dàng tha thứ.

Cổ Lệ cũng không biết mình đã chạm vào điểm mấu chốt của Mộ Dung Thất Thất, thấy Mộ Dung Thất Thất tiến lại đây, nàng cũng mau chóng chuẩn bị ứng chiến thật tốt, tính toán dùng một chiêu chém xuống đầu Mộ Dung Thất Thất, không nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất lại bay vọt lên không trung, hồng sa trong tay bay múa, giống như tiên nữ hạ phàm, dừng trước mặt nàng.

“Cổ Lệ, mau tránh!” Nghe thanh âm lo lắng của Long Đa truyền đến, Cổ Lệ mới từ khiếp sợ tỉnh lại, trốn tránh không kịp đành phải nghiêng người ngã xuống đất, lùi về phía an toàn.

“Ba!” Hồng sa chạm xuống mặt đất, bông tuyết vấy lên, lộ ra phiến đá màu đen. “Răng rắc!” Trên đá xuất hiện một vết nứt, “ca ca!” vết nứt tràn lan, toàn bộ phiến đá trở nên vỡ nát.

Kinh! Tất cả mọi người ngu dại nhìn nữ tử cao ngạo như mai, chỉ là một dải lụa hồng có thể bộc phát ra lực lượng như vậy, nếu dùng trên thân người.... Mọi người không khỏi thương hại liếc mắt nhìn Cổ Lệ một cái, may mà nữ nhân này tránh mau, nếu không nhất định sẽ trọng thương.

Phiến đá kia vỡ, cũng khiến cho Cổ Lệ rung mình một cái. Đây là lực lượng khủng bố cỡ nào? Trên người nàng căn bản không có dấu khí, vì sao sức lực lại mạnh mẽ đến thế, ngay cả một tảng đá trải đường mà cũng có thể bị đánh nát? Vừa nghĩ tới nếu không phải Long Đa thức tỉnh nàng, chính nàng sẽ tan xương nát thịt, Cổ Lệ run run cả người, tính cảnh giác cũng nâng cao đến tột cùng.

“A!” Mộ Dung Thất Thất không để cho Cổ Lệ có cơ hội thở dốc, hồng sa trong tay nàng giống như có sinh mệnh, bay múa trên không trung, mà thân

ảnh mềm mại của Mộ Dung Thất Thất bị quần quanh trong một cái lồng hồng, trên nền tuyết trắng, hồng y mỹ nhân múa giữa hồng sa, điệu múa vừa xuất, như một bức tranh xinh đẹp, bày ra trước mặt mọi người.

Đẹp quá— Lý Vân Khanh xem đến ngây người, nhin không được lấy cây sáo của mình ra, tấu lên một khúc “Mai hoa tam lộ”.

Mộ Dung Thất Thất, theo tiếng nhạc, bay múa, giữa không trung, hồng sa bay bay, vòng quanh thân ảnh xinh đẹp, mà kế tiếp, hồng sa nện lên người Cổ Lệ, cùng như lúc này, phiến đá vỡ ra, thành đá vụn, giữa vầng sáng xinh đẹp ôn nhu, hiện lên sát khí sắc bén.

Cổ Lệ chật vật trốn trên nền tuyết, hồng sa của Mộ Dung Thất Thất tựa như cánh chim, ép sát nàng, vô luận nàng dừng ở chỗ nào, hồng sa lập tức đuổi theo tới đó, không trước không sau, đúng lúc nện trên vị trí của nàng, khiến cho nàng không thể tiếp tục “chạy trốn chết”.

Giữa không trung đột nhiên rơi xuống những bông tuyết nhỏ, những điểm trắng trắng kia, linh động kết hợp với nữ tử đang bay múa giữa không trung, nàng mang theo vẻ ôn nhu tươi cười, giữa nền tuyết

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Nam Lân Vương Ngượng Ngùng

Hồng sa (vải lụa đỏ) bay thẳng tới Cổ Lệ giống như muốn lấy mạng.

Lúc này, Cổ Lệ bởi vì bộ ngực đã đau đến không thở được, hiện tại xương sườn bị gãy tựa hồ lệch đi, cắm vào trong lồng ngực, đau đến nằng cả người ứa ra mồ hôi lạnh. Rõ ràng nhìn hồng sa gần ngay trước mắt, nhưng căn bản tránh né không được.

“vút ——” Hồng sa đem hai tay Cổ Lệ quấn lên, Cổ Lệ tránh thoát không được, “Răng rắc!” Hai tiếng, hai cổ tay Cổ Lệ bị Hồng sa bẻ gãy, “A ——” Tiếng kêu thê lương thảm thiết đình tai nhức óc, người nhát gan đứt khoát che ánh mắt, chỉ dám từ giữa kẽ tay liếc trộm.

Bẻ gãy hai tay Cổ Lệ, Mộ Dung Thất Thất cũng không thỏa mãn, Hồng sa lần nữa cuốn lấy hai chân Cổ Lệ, lại là hai tiếng “Răng rắc!” mắt cá hai chân Cổ Lệ bị Hồng sa quấn nát bấy.

Phế rồi. Long Đa trong lòng run rẩy, tứ chi Cổ Lệ coi như là đã bị phế bỏ. Nghe thanh âm, sợ là xương đã bị bóp thành nát vụn, cho dù tìm được thần y cũng trị không được.

Nhìn thảm trạng trên mặt Cổ Lệ cùng mồ hôi lạnh trên trán, Long Đa lắc đầu. Nữ nhân này mặc dù tính tình ương ngạnh, tâm địa ác độc một chút, nhưng vẫn là người Nam Phượng quốc, hiện tại trở thành như vậy, Long Đa chỉ có thể nói Cổ Lệ không có ánh mắt, lại chọn nhầm người nhìn như tầm thường, thật ra thì thâm bất khả trắc.

Bất quá, Mộ Dung Thất Thất còn mang cho Long Đa khiếp sợ lớn hơn nữa. Mới vừa rồi hẳn vẫn không chớp mắt ngó chừng Mộ Dung Thất Thất,

không có bỏ qua cho bất kỳ một động tác nào. Quả thật Mộ Dung Thất Thất không có sử dụng đấu khí, bất quá chiêu thức nàng đánh ra đều độc ác mỗi chiêu đều đoạt mệnh.

Long Đa nhảy cảm nhận thấy được, Mộ Dung Thất Thất cũng không nghĩ nhanh như vậy lấy đi tánh mạng của Cổ Lệ. Vô luận là bắt đầu trò chơi mèo vờn chuột, hay vũ đạo đoạt mắt người, Mộ Dung Thất Thất nếu thật muốn giết Cổ Lệ, nàng sẽ không cần mỗi lần múa đoạn hồng sa lại đánh vào phiến đá bên cạnh Cổ Lệ.

Lấy lực đạo cùng độ mạnh yếu nàng khống chế đối với hồng sa, thì độ chuẩn xác thực cũng có thể là cực cao, Mộ Dung Thất Thất bất quá là muốn tiếp tục trêu chọc Cổ Lệ, muốn hao tổn nàng, hành hạ nàng kiệt sức mà thôi.

Hiếu rõ ràng những thứ này, Long Đa không khỏi rung mình một cái, nhìn Mộ Dung Thất Thất ánh mắt cũng nhiều thêm chút sợ hãi. Ở trong lòng hắn, đã phán định Cổ Lệ là thua rồi, hơn nữa thua rất thảm. Vô luận Mộ Dung Thất Thất lấy lui làm tiến hay khích tướng, kích thích Cổ Lệ tức giận mà lập xuống sinh tử khế, nhưng sau đó lại trêu chọc đem Cổ Lệ đùa bỡn trong tay. Chẳng qua là Cổ Lệ đến bây giờ còn không có tỉnh ngộ lại, thật là thật đáng buồn ——

Mặc dù đầu óc nghĩ thông suốt những thứ này nhưng Long Đa cũng không tính xuất thủ tương trợ. Đây là khế ước sinh tử giữa Cổ Lệ cùng Mộ Dung Thất Thất, hắn nhúng tay vào chẳng phải là đắc tội với Nam Lân vương sao? Còn chưa nói đến cùng là tuyển thủ, thiếu một Cổ Lệ lại là bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

Lần này Hoàng quý phi nương nương đối với cuộc thi tứ quốc tranh bá là vô cùng coi trọng, tiền thưởng cũng nhiều. Nếu thật thắng, đây chẳng phải là thêm một người cùng mình phân chia tiền thưởng sao? Nghĩ như vậy, Long Đa tiếp tục ở một bên xem cuộc vui.

“À sẽ giết ta! Sẽ giết ta!” mồ hôi lạnh to như hạt đậu, từ trán Cổ Lệ chảy xuống nhưng, ánh mắt của nàng cũng không có vì vậy mà trở nên sợ hãi, ngược lại như rắn độc giống nhau, tràn đầy mùi vị cừu hận.

“Để cho ta sống, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi! Nam nhân của ngươi ta đã xem trúng, sẽ không buông tay! Giết ta, nếu không chính là ngươi chết!”

Thanh âm Cổ Lệ chua ngoa ở nơi rét lạnh này đặc biệt thê lương, “Ta Cổ Lệ; Ni Cổ Lạp lấy danh nghĩa tổ tiên thề, nếu ta sống, nhất định phải làm cho nữ nhân này sống không bằng chết! Sống không bằng chết!”

“Hừ! Chết đã đến nơi còn cứng rắn cãi lại!”

Mộ Dung Thất Thất hừ lạnh một tiếng, hồng sa trong tay giống như một con rắn màu đỏ quấn quanh trên cổ của Cổ Lệ, vừa muốn động thủ, thì nghe một tiếng”Thủ hạ lưu tình!” Sau đó ba cây tiêu hoa mai phóng tới mặt Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh!” Phượng Thương hét lớn một tiếng, như đại bàng bay lên đem Mộ Dung Thất Thất che lại, áo choàng vung lên, một trận gió mạnh bắn tới, phi tiêu hoa mai trực tiếp bị đánh rơi trên mặt đất.

“Cổ Lệ! Cổ Lệ ngươi làm sao rồi?”

Bên kia, một thanh y nam tử đem đầu Cổ Lệ giơ lên, lúc này mới phát hiện cổ tay cổ chân Cổ Lệ đều bị phế bỏ.

“Công. Công tử, Cổ Lệ sợ là không thể tham gia tranh tài lần này rồi!” Cổ Lệ thở một ngụm, bọt máu từ khóe miệng liên tiếp xông ra, nhiễm đỏ lồng ngực của nàng.

Hạ Lan Liên Y tới, Long Đa tự nhiên cũng không ẩn núp nữa, cũng vội vàng tiến lên.

“Vị cô nương này, vì sao phải đối với hạ nhân của ta nặng tay như thế?”
Đem Cổ Lệ giao cho Long Đa, Hạ Lan Liên Y đứng lên, xoay người nhìn Mộ Dung Thất Thất trong ngực Phượng Thương.

“Tự vệ.” Mộ Dung Thất Thất trả lời rất thản nhiên, ánh mắt vẫn đang đánh giá Hạ Lan Liên Y.

Mày kiếm mắt sáng, cũng là nam nhân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, chẳng qua là, không biết nhân phẩm như thế nào. Hạ Lan Liên Y là cháu của Hoàng quý phi Hạ Lan Mẫn Nam Phượng, thông hành lệnh đặc biệt Nam Phượng quốc ở U Vân mười sáu châu là ở trong tay hắn.

Từ Tây kỳ quốc truyền đến tin tức, Minh Nguyệt Thịnh đã ngự trang trong sứ đoàn Nam Phượng quốc, đi theo trở về Nam Phượng, nói vậy, là muốn động thủ ở mấy ngày này sao!

“Tự vệ?”

Nghe Mộ Dung Thất Thất vừa nói như vậy, Hạ Lan Liên Y cười lạnh một tiếng, “Cô nương nói rất đường hoàng! Rõ ràng là đã thương nàng, tại sao nói là tự vệ?”

“Là nàng tài nghệ không bằng người, vậy thôi” Thấy Mộ Dung Thất Thất vô lễ như vậy, Hạ Lan Liên Y còn muốn vì Cổ Lệ đòi công đạo, thì Long Đa tại một bên đem chuyện đã xảy ra hôm nay nhanh chóng nói một lần.” Sinh tử khế ước? Quyết đấu?” Hiện tại Hạ Lan Liên Y rất cuộc hiểu rõ nguyên do.

“Thật xin lỗi! Mới vừa rồi ta không có điều tra rõ nguyên nhân đã chỉ trích cô nương, là ta quá mức lỗ mãng, ta hướng cô nương nói lời xin lỗi!”
Hạ Lan Liên Y vừa nói, liền đối với Mộ Dung Thất Thất hành lễ.” Chẳng qua là, Cổ Lệ người đã bị thương nặng, ngày sau cũng là phế nhân, kính xin cô nương giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho Cổ Lệ!”

“Bỏ qua?” Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng, ngón tay thu lấy Hồng sa, khoe miệng lộ ra một nụ cười tà mị, “Hạ Lan công tử vẫn nên quan tâm mình một chút, mới vừa rồi người tập kích Bốn cung, thì nên bị tội gì?”

“Bốn cung?” Mộ Dung Thất Thất tự xưng, để cho Hạ Lan Liên Y nhướng mày, không hiểu Mộ Dung Thất Thất là cao nhân phương nào. Long Đa vội vàng nói cho Hạ Lan Liên Y lai lịch của nàng.

Chiêu Dương công chúa? Hòa thân công chúa của Tây kỳ quốc chính là nàng, vậy bên cạnh là Phượng Thương! Hạ Lan Liên Y hiện tại đã biết rõ rồi, cũng có chút hối hận lúc trước động thủ. Kẻ ngu đều có thể nhìn ra Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất che chở hết mức, mới vừa rồi hấn mặc dù cũng không có thương tổn Mộ Dung Thất Thất, nhưng dù sao vẫn đối với nàng xuất thủ, chuyện này thật phiền toái ——

“Cổ Lệ cùng Bốn cung ký kết chính là khế ước sinh tử, lúc trước nàng gây sự như thế nào, Bốn cung tất sẽ ‘ ăn miếng trả miếng ’ trả lại cho nàng, cho nên, trận quyết đấu vẫn chưa xong, xin Hạ Lan công tử lui ra, đây là điều thứ nhất. Thứ hai, Hạ Lan công tử mới vừa rồi trước mặt mọi người tập kích ta, không biết là vì nguyên nhân nào đây? Bốn cung cùng Hạ Lan công tử không thù không oán, Hạ Lan công tử lại một vốn một lời đối bốn cung hạ độc thủ, chẳng lẽ là Nam Phượng quốc muốn phá hỏng sự kết thân của Tây kỳ quốc cùng Bắc Chu quốc, cho nên muốn giết Bốn cung, tới chặn chuyện này; hay hoặc là, công tử chuyện này còn có mục đích khác?”

Như Ý ở một bên, hận không được trực tiếp vỗ tay bảo hay. Trước kia Tấn Mặc đã nói Vương Phi chính là cao thủ chánh trị, không nghĩ tới bây giờ nói ba xạo vài lời, liền từ Hạ Lan Liên Y trên người dẫn đến Nam Phượng quốc, thật là cao minh a!

Long Trạch Cảnh Thiên lúc này hối hận đến ruột đau quặn lại! Tại sao, tại sao hấn đem Mộ Dung Thất Thất bỏ rơi chứ? Mới vừa rồi Mộ Dung

Thất Thất xuất thủ, chỉ là đơn giản mấy như vậy, có thể điều khiển hồng sa mềm mại khiến nó biến thành vũ khí hung ác không phải là chuyện dễ dàng!

Huống chi Mộ Dung Thất Thất biểu hiện ra sự hiểu biết chính trị của mình, chứng tỏ nàng hoàn toàn chính là nữ nhân được sinh ra ở quyền thế! Nếu có được cô gái như vậy làm vợ, so sánh với có một chi quân đội còn muốn lợi hại hơn! Long Trạch Cảnh Thiên bây giờ là hoàn toàn hối hận! Mà vì vậy quyết tâm lấy được Mộ Dung Thất Thất cũng càng thêm nồng đậm!

Nghe lời Mộ Dung Thất Thất nói..., Hạ Lan Liên Y muốn phún máu rồi, rõ ràng chỉ cứu người đơn giản, sau lọt vào trong miệng Mộ Dung Thất Thất lại thành vấn đề quốc gia rồi! Nữ nhân này, nhìn xinh xắn lạnh lùng, thật là làm cho người không dám khinh thị.

“Công chúa! Mới vừa rồi đích xác là ta vô lễ, nhưng mọi chuyện chỉ là ta nóng lòng cứu người mới ra tay mà không có biết rõ ràng nguyên nhân, không liên quan đến việc Nam Phượng quốc, càng không có phá hư hòa thân giữa Tây kỳ quốc cùng Bắc Chu quốc. Hiện tại công chúa cũng không có tổn thất nửa phần, ta cũng đã nhận sai, kính xin công chúa giơ cao đánh khẽ!” Hạ Lan Liên Y lần nữa hành đại lễ.

“Nếu ta không buông tay thì sao?” Mộ Dung Thất Thất xoay xoay vòng ngọc Thiên Thiên của mình, “Nghe nói Hạ Lan công tử ở U Vân mười sáu châu buôn bán làm ăn rất tốt!”

“Ách ——” Hạ Lan Liên Y không rõ Mộ Dung Thất Thất vì sao lại nói đến việc làm ăn của mình, nên không thể làm gì khác hơn là nhột nhạt cười một tiếng, “Bất quá là nhờ hoàng ân mệnh mông cuồn cuồn!”

“Hạ Lan công tử nói là chuyện này cùng Nam Phượng quốc không liên quan, Bốn cung mới không tin. Như vậy đi, không bằng Hạ Lan công tử

đưa ra hạ lễ để cho Bốn cung thấy được của người thành ý, nói không chừng Bốn cung sẽ tin tưởng chuyện này cùng Nam Phượng quốc không liên quan, chỉ là một hiểu lầm.”

Vô sỉ a! Như Ý căn môi thiếu chút thốt lên.

Ai nói Vương Phi ôn nhu, xinh đẹp hiền thực động lòng người! Ai nói ! Nhất định là ánh mắt người này có vấn đề! Vương Phi của bọn hăn thế nhưng làm trò như vậy trước nhiều người lừa gạt vợ vết tài sản của Hạ Lan Liên Y, đem hăn thành quả hồng mềm mà uy hiếp, thật sự là cực phẩm a!

Như Ý hiện tại rốt cục hiểu, mình vẫn cung kính đối đãi Mộ Dung Thất Thất là đúng. Chỉ nữ nhân cùng tiểu nhân là khó nuôi. Đặc tội với tiểu nữ nhân như Vương Phi vậy, mới là đáng sợ nhất .

Hạ Lan Liên Y cũng hoàn toàn hết chỗ nói rồi, hăn chưa từng thấy một nữ nhân “Vô liêm sỉ” “Hỗ giáo man triền” (càn quấy) như vậy! Cái này không phải là đe dọa sao, phải lấy tiền che miệng của nàng lại, nếu không chuyện ngày hôm nay kéo lên thành vấn đề giữa hai nước, thì chính là ngoại giao rồi!

“Ai nha, Vương gia, người ta bộ ngực đau quá! Nhất định là mới vừa rồi bị hù dọa a! Người ta bị sợ thành bệnh tim rồi!” Thấy Hạ Lan Liên Y chần chờ, Mộ Dung Thất Thất bỗng nhiên chân mềm nhũn, tay ôm bộ ngực ngã vào trong ngực Phượng Thương.

Ha hả —— Phượng Thương khước miệng co giật, nhưng vẫn vô cùng phối hợp, “Khanh Khanh, nàng làm sao vậy? Người đâu, truyền đại phu! Mau!”

Ở Phượng Thương suy nghĩ, nữ nhân của hăn nếu thích đùa vậy thì đùa! Đùa chơi chết cũng không quan hệ, dù sao cũng có hăn bảo vệ. Nữ nhân chính là phải kiêu căng vô lễ mới tốt nếu không ở trước mặt người khác

chuyện gì ngoan ngoãn nghe theo, đây không phải là rõ ràng sẽ bị người khi dễ sao!

Hiện tại, Phượng Thương quả thực là cực kỳ yêu Mộ Dung Thất Thất. Tính cách nàng như vậy, hẳn càng yêu chết rồi! Ở trước mặt hắn, nàng thủy chung là tiểu bạch thỏ, ở trước mặt người khác nháy mắt lại biến thành người bụng dạ khó lường không chịu thiệt. Nữ nhân này, hẳn càng xem càng thích.

Mặc dù trong lòng đem Mộ Dung Thất Thất thương đến cực điểm, nhưng về mặt Phượng Thương thì dĩ thường khẩn trương, “Khanh Khanh, nàng cảm giác như thế nào? Có phải rất đau hay không? Nàng yên tâm, Bốn vương nhất định sẽ không để cho tội phạm bỏ trốn mất dạng!”

Nói đến đây ánh mắt Phượng Thương lạnh như băng quét qua cổ Hạ Lan Liên Y. Một trận lạnh như băng tỏa ra!

Hạ Lan Liên Y khó khăn nuốt nước miếng một cái, trước kia hắn cp1 nghe nói qua chút ít chuyện của Phượng Thương rồi, đối với Quý Vương này không hiểu rõ lắm, hiện tại tiếp xúc, đối phương chỉ là một ánh mắt, sẽ làm cho trong lòng hắn sinh ra một cỗ lãnh ý, xem ra hôm nay chuyện này phải”Phá tài tiêu tai” rồi .

“Vương gia, tim ta đau quá, bệnh này muốn trị tốt, không có mười vạn hoàng kim, sợ là không được rồi, khụ khụ.” Mộ Dung Thất Thất tiếp tục diễn trò, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nước mắt lưng tròng, điềm điềm đáng yêu, cùng mới vừa rồi bộ dáng cường hãn đánh tàn phế Cổ Lệ hoàn toàn khác biệt.

“Mười vạn!” Hạ Lan Liên Y kêu ra tiếng. Sớm biết chuyện này không dễ dàng đi qua như vậy, nhưng không nghĩ tới đối phương lại công phu sư tử ngọam, muốn mười vạn hoàng kim! Đây cũng không phải là một số lượng nhỏ, vậy mà nữ nhân này mở miệng nuốt được!

“Khụ khụ. Sợ là, trì hoãn một lát nữa, mười vạn đều trị không được nữa. Khụ khụ. Vương gia, ta nếu có mệnh hệ gì người nhất định không được tha Nam Phượng quốc, nhất định phải báo thù cho ta!” Mộ Dung Thất Thất mắt vừa trợn trắng, trực tiếp ngất ở trong ngực Phượng Thương.

“Khanh Khanh! Khanh Khanh nàng làm sao vậy! Đại phu làm sao vẫn chưa tới! Người tới cho Bốn vương, đem bọn họ nhốt vào đại lao! Nếu ái phi Bốn vương có mệnh hệ gì, Bốn vương muốn Nam Phượng quốc chôn cùng!”

Lúc này, Hạ Lan Liên Y hoàn toàn hôn mê. Mà canh giữ ở phía ngoài ưng kỵ quân lập tức tiến lên, đem Hạ Lan Liên Y cùng hạ nhân quanh đó bao vây lại, rất có tư thế muốn bắt người.

“Chờ một chút!” Hạ Lan Liên Y khẽ cắn răng cổ họng thốt ra thanh âm, “Là ta lỗ mãng, để cho công chúa bị kinh sợ, mười vạn lượng hoàng kim trước khi trời tối nhất định cho người đưa đến! Xin công chúa xin vui lòng nhận cho!”

Mộ Dung Thất Thất đang giả bộ bất tỉnh khéo miệng lộ ra nụ cười như ý, a, tập kích nàng? Người dám xuất thủ ta liền để người đổ máu! Mộ Dung Thất Thất khẽ híp mắt, quăng cho Như Ý một ánh mắt.

“Nói miệng không bằng chứng, kính xin Hạ Lan công tử ghi phiếu nợ!” Như Ý rất thích ý vì Mộ Dung Thất Thất làm chân chạy vặt, lúc này đem giấy bút đưa đến trước mặt Hạ Lan Liên Y.

“Chẳng lẽ trước nhiều người như vậy, ta còn có thể đổi ý sao!” Thấy đối phương làm tuyệt tình thế, Hạ Lan Liên Y tính tình cũng nổi lên, lại không nghĩ vừa nói xong, bên kia Phượng Thương lại hô to “Khanh Khanh, nàng làm sao a”.

Thôi! Hôm nay là mình quá mức lỗ mãng, thua trong tay đôi nam nữ này! Hạ Lan Liên Y không muốn vì chuyện nhỏ này mà gánh lấy họa lớn hơn. Bắc Chu quốc “Lòng lang dạ thú” tất cả mọi người đều biết, nếu Phượng Thương thật lấy cái này làm cớ để khởi binh, vậy hẳn chẳng phải là tội nhân thiên cổ của Nam Phượng quốc sao!

Hạ Lan Liên Y cầm bút, viết phiếu nợ lại điểm chỉ.”Xong chưa! Ta là có thể mang đi Cổ Lệ phải không?”

“Ai nói người có thể mang nàng đi?” Một thanh âm thanh lệ truyền đến, mới vừa rồi Mộ Dung Thất Thất còn té xỉu ở trong ngực Phượng Thương rất nhanh đứng lên. Như Ý vội vàng đem phiếu nợ đưa lên trước, lấy lòng Tiểu Vương phi, Mộ Dung Thất Thất nhìn kỹ một lần, thấy không thành vấn đề mới làm khô mực nước, cẩn thận đem cất phiếu nợ Hạ Lan Liên Y viết. “Người ám hại ta!” Hạ Lan Liên Y hoàn toàn hết chỗ nói. Mặc dù trong lòng cũng biết Mộ Dung Thất Thất đang diễn trò, nhưng đối phương thế nhưng không để ý những thứ kia, lúc này trực tiếp hoàn hảo không tổn hao gì, để cho hẳn không duyên cớ đã mất mười vạn hoàng kim, còn ở trước mặt mọi người bị chê cười.

“Hạ Lan công tử nói vậy là không đúng, rõ ràng là người xuất thủ trước, tại sao lại nói Bốn cung ám hại người! Bốn cung đây là giúp người a, chẳng qua chỉ mất mười vạn hoàng kim, lại miễn đi được tai nạn cho Nam Phượng quốc, Hạ Lan công tử thật đúng là đại công thần của Nam Phượng quốc a!” Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười, chậm rãi hướng Hạ Lan Liên Y đi tới.

“Người muốn làm gì?”

Hạ Lan Liên Y lúc này sợ Mộ Dung Thất Thất, sợ đối phương lại đau chỗ này ngứa chỗ kia rồi đổ trên người hẳn, không đợi Mộ Dung Thất Thất nhích tới gần hẳn đã vọt đến một bên.

“A ——” Mộ Dung Thất Thất thấy Hạ Lan Liên Y như vậy, chẳng qua là cười khê, tự mình đi tới Cổ Lệ bên cạnh, “Uy, đã chết rồi chưa?”

“Người, người phụ nhân ác độc này, người muốn làm gì?” bọt máu khóe miệng Cổ Lệ đã biến thành máu chảy, mỗi một câu nói, cũng muốn dừng lại thật lâu, vừa lên tiếng, máu như suối tuôn ra, xem ra là mệnh không còn bao lâu.

“Bốn cung chẳng qua là tới nói cho người biết, người thích nam nhân, Bốn cung không phản đối. Nam nhân nếu có thể tam thê tứ thiếp, tầm hoa vấn liễu, nữ nhân cần gì phải thủ thân Như Ngọc, cần gì phải tuân thủ những cái đạo đức lễ nghi. Chẳng qua là, người sai ở chỗ không nên ham muốn nam nhân của Bốn cung. Phàm là thứ Bốn cung để ý , cho dù là một bộ quần áo, một cây trâm, cũng sẽ không để cho người ta cướp đi, huống chi là nam nhân của Bốn cung !”

“A. Ha hả.” Nghe tới Mộ Dung Thất Thất cái kia câu”Nam nhân nếu có thể tam thê tứ thiếp, tầm hoa vấn liễu, nữ nhân cần gì phải thủ thân Như Ngọc” thời điểm, Cổ Lệ cười, rất có một loại cảm giác gặp phải tri kỷ, đáng tiếc lại không đúng lúc đúng chỗ.

“Phải, là ta hy vọng xa vời. Hy vọng xa vời.” Cổ Lệ bộ ngực phập phồng càng thêm lợi hại, nhưng cố gắng lấy tay chống thân thể ngồi dậy, ánh mắt xa xa địa nhìn về phía Phượng Thương.

Nam tử kia, Bạch Như Ngọc, lạnh như Sương, chỉ có đang nhìn đến Mộ Dung Thất Thất thời điểm, trong mắt lạnh lẽo mới chuyển thành ôn nhu Xuân Thủy.

Thì ra là lưỡng tình tương duyệt chính là như vậy, Cổ Lệ cười khổ một tiếng. Nàng mặc dù có rất nhiều nam nhân, nhưng những người đó cùng nàng cùng nhau, hoặc là sa vào vẻ đẹp của nàng, hoặc là tham luyện vui vẻ

trên giường, hoặc còn lại là vội vả cho áp lực với nàng, chưa từng gặp phải một người dùng có ánh mắt ôn nhu si tình đối đãi với nàng.

“Ta, ta thu hồi nguyên rửa lúc trước.” Cổ Lệ bộ ngực đã bị trong miệng toát ra máu Nhiễm được đỏ sẫm, “Phượng Thương, người, người là nam nhân thứ nhất không có được ,. Hôm nay chết ở trong tay nàng, là ta bị trừng phạt đúng tội, nhưng là, ta không hối hận. Chẳng qua là. Ngày sau, ngày sau người Nhược phụ bạc nàng, ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho nam nhân phụ lòng như người!”

“Không cần người quan tâm, nữ nhân của ta, ta nhất định sẽ dùng hết toàn thân khí lực ái hộ (yêu mến bảo hộ)nàng.” Phượng Thương tiến lên, đem Mộ Dung Thất Thất kéo lại.

“Tốt.” Nói xong cuối cùng một chữ, Cổ Lệ chậm rãi té trên mặt đất, nước mắt chảy xuống gương mặt, rơi trên mặt đất, ánh mắt Cổ Lệ mở thật to , đến chết còn si ngốc nhìn Phượng Thương, phảng phất như không nói ra lời tiếc nuối.

Ai ——

Không biết vì sao, Mộ Dung Thất Thất trong lòng bỗng nhiên có một loại thương tiếc. Cái thế giới này đối với nữ nhân yêu cầu rất hà khắc, nữ nhân là người yếu, muốn sinh tồn phải phụ thuộc vào nam nhân, cho nên phải ngoan ngoãn nhún nhường, mọi chuyện lấy nam nhân làm trung tâm, luôn bị nam nhân đùa bỡn trêu chọc. Nữ nhân giống như Cổ Lệ độc lập độc hành, lớn mật, đùa bỡn”Nam nhân” như vậy thật sự là quá ít. Nữ nhân vậy mà chết, thế giới cũng là thiếu một đóa hoa tuyệt thế ——

Mộ Dung Thất Thất ngồi xổm xuống, vì Cổ Lệ xoa lên mí mắt.”Vương gia, chúng ta có thể tìm thấy nơi thanh sơn lục thủy đem Cổ Lệ chôn cất đi!”

Mới vừa rồi còn là quan hệ đối địch, lúc này là một nữ nhân, Mộ Dung Thất Thất trong lòng mềm mại vì Cổ Lệ mà nước mắt rơi ra. (TT: sorry fan của Quý vương ta không thể nào chấp nhận cái thái độ này của 77, nếu biết thế tại sao lúc đầu ra tay ác độc giết người ta làm chi, sao đó thì nhỏ lệ thương xót ~.~)

Nữ nhân nào lúc ban đầu không phải là đóa hoa thuần khiết, không phải mang ước mơ tâm đầu ý hợp với một nam nhân tốt đẹp? Chẳng qua là, bị lừa gạt phản bội sau, trong lòng nữ nhân đóa hoa tà ác mới có thể nảy sinh, mới có thể làm ra chuyện tình phản bội. Nói về Cổ Lệ cũng bất quá là người đáng thương.

“Tốt!” Phượng Thương nâng Mộ Dung Thất Thất đứng lên, dẫn dò người đem Cổ Lệ chôn cất. Mà Hạ Lan Liên Y thấy Cổ Lệ đã chết, chân mày chỉ nhăn lại một cái, liền mang theo Long Đa vội vã rời đi nơi này.

“Thú vị, thú vị!”

Trên lầu Hoa anh thảo, Già Lam nhấp miệng rượu. Mới vừa rồi hắn ở trên lầu, đem mọi chuyện xảy ra đều nhìn rõ ràng. Lúc này hắn coi như là có chút hiểu vì sao Phượng Thương nhìn trúng Mộ Dung Thất Thất rồi, nữ nhân này đúng là người kinh tài, cũng có hấp dẫn ánh mắt người khác. Mới vừa rồi đoạn đấu võ kia, suýt nữa khiến hắn thất thần.

“Già Lam đại nhân, cuộc thi chọn lựa đã chuẩn bị xong.” Lam y nhân tiến lên, vẫn là thái độ cung kính như cũ, “Tất cả chuẩn bị sắp xếp, phải đợi đến tranh tài mới bắt đầu.”

“Tốt!” Già Lam đem một ngụm rượu cuối cùng nuốt vào, đứng dậy, nhìn Mộ Dung Thất Thất thật lâu một cái. “Mang ta đi nơi so tài, ta muốn tự mình kiểm tra một lần.”

“Dạ!” Lam y nhân thối lui đi theo phía sau Già Lam, “Đại nhân, lần này chúng ta chọn lựa cuộc thi, nhất định sẽ làm cho bọn họ kinh hoàng, thuộc

hạ cảm thấy, cho dù không sai cũng có thể có ba người thông qua.”

“Không nên coi thường những người đó ——” Già Lam cũng không có lạc quan giống như Lam y nhân như vậy, “Người mạnh còn có người mạnh hơn.”

“Nhưng là, Di Sa đại nhân thất trọng tháp, coi như là đệ tử trong đảo, có thể thông qua cũng không nhiều, huống chi những thứ tuyển thủ này căn bản không cách nào so sánh với người Bồng Lai đảo.”

“Ha hả, cẩn thận nước có thể lật thuyền trong rãnh, ai có thể bảo đảm ở bên trong những tuyển thủ không có ẩn giấu khác đây.” Lúc nói lời này, Già Lam trong đầu đột nhiên nhớ lại bộ dáng Mộ Dung Thất Thất ở trong tuyết nhảy múa, nữ nhân kia không biết có thể tham gia trận đấu hay không, nếu như có, kết quả kia thật đúng là làm cho người ta mong đợi a!

Một cuộc quyết đấu, lấy Cổ Lệ chết đi, cùng Hạ Lan Liên Y bồi thường mười vạn hoàng kim mà kết thúc.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất vừa mới chuẩn bị rời đi, Long Trạch Cảnh Thiên đột nhiên đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, si ngốc nhìn nàng, trong ánh mắt hàm chứa nồng đậm ý nghĩ yêu thương, “Tiên nhi, là người sao? Ta tìm người thật khó!”

Thì ra là, mới vừa rời kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng của Mộ Dung Thất Thất, để cho Long Trạch Cảnh Thiên nghĩ tới ngày đó Độc Tiên Nhi ở trong rừng cứu mình. Mới vừa rời Mộ Dung Thất Thất chỉ có thời điểm nhảy múa, trong đầu của hắn vẫn tái diễn bộ dáng hôm đó Độc Tiên Nhi ở trong rừng từ trên trời giáng xuống, một thân bạch y, hai cái thân ảnh trùng điệp ở chung một chỗ, hắn là như vậy xứng đôi.

“Tĩnh Vương, xin tự trọng.” Mộ Dung Thất Thất lui về phía sau một bước, giấu vào Phượng Thương trong ngực.”Ta không biết người đang ở

đây nói gì! Nếu như đây là phương thức Tĩnh Vương đến gần ta, ta chỉ có thể nói cho Tĩnh Vương, phương thức như thế rất thất bại!”

Chờ đến khi Phượng Thương dắt Mộ Dung Thất Thất đi xa, Long Trạch Cảnh Thiên còn đang si ngốc nhìn Mộ Dung Thất Thất.”Tiên nhi, có phải người hay không? Đến cùng phải người hay không?”

Long Trạch Cảnh Thiên lầm bầm lầu bầu truyền tới trong tai Mộ Dung Thanh Liên, làm cho nàng càng thêm chán tam tỷ phế vật này. Hôm nay Mộ Dung Thất Thất coi như là làm cho người ta thất kinh, chẳng qua là, nữ nhân này tại sao đến đâu cũng có thể câu dẫn nam nhân thế? Trong mắt Phượng Thương còn kém nhỏ ra mặt giờ hiện tại tới Long Trạch Cảnh Thiên lại có bộ dạng này, nữ nhân này rốt cuộc có chỗ tốt gì chứ! Mộ Dung Thanh Liên cắn môi, hung hăng đạp mạnh một cước.

Chờ Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đến Mai Hương Viên thời điểm, Hạ Lan Liên Y đã sai người đưa tới mười vạn hoàng kim.

“Kiểm lại sao? Kiểm hàng đến sao?” Mộ Dung Thất Thất uống nhấp, hỏi Tố Nguyệt bên cạnh.

“Hồi tiểu thư..., cũng là thật, số lượng cũng đúng!” Tố Nguyệt cười ha ha , tâm tình rất tốt. Lúc trước Phương Tĩnh còn buồn về tiền xây thiên hạ đệ nhất trang, lúc này tiểu thư đi ra ngoài một chuyến, đã mò được mười vạn hoàng kim trở lại, nếu là Phương Tĩnh nhìn thấy, nhất định sẽ vui chết.

“Ừ, cẩn thận chút ít, cẩn thận cất xong.”

Nói xong, Mộ Dung Thất Thất xoay mặt cười nhìn Phượng Thương, “Vương gia, ngài phú khả địch quốc, mười vạn lượng hoàng kim này sợ là không lọt vào mắt ngài, xem như là ta thắng được tiền tiêu vật, có được hay không?”

Như Ý nghe lời này, thiếu chút nữa phún huyết. Vương Phi thật đúng là công phu sư tử ngọam a! Hỏi cái này trên đời này có cô gái nhà ai có thể cầm mười vạn hoàng kim làm tiền tiêu vật không? Coi như là hoàng thất công chúa, cũng không có nhiều tiền tiêu vật đến vậy a!

“Tiền này vốn là chính là Hạ Lan Liên Y đưa đến bồi thường cho nàng , tự nhiên là tiền của nàng.” Phượng Thương cười, Như Ý suýt nữa cắn đầu lưỡi. Chủ tử cũng quá cứng chiu Vương Phi đi! Bất quá nói lại, tiền này cũng đích xác là Vương Phi tự mình kiếm .

“Vậy thì cảm ơn Vương gia rồi!” Mộ Dung Thất Thất vội vàng đứng lên, đối với Phượng Thương hành lễ, còn không có lạy , lại bị Phượng Thương kéo vào trong ngực, “Khanh Khanh, nàng có phải nên thả thỏ một ít chuyện hay không? Ừ ——”

Phượng Thương kéo dài thanh âm, Tố Nguyệt đám người thấy thế, biết Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất nói ra suy nghĩ của mình, liền rít lui xuống lúc đi còn cố ý khép lại cửa.

“Vương gia nói cái gì? Thả thỏ cái gì?” Mộ Dung Thất Thất vô tội chớp chớp ánh mắt hỏi ngược lại thật giống như hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của Phượng Thương.

“Nàng nha ——” Thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, Phượng Thương không muốn ép nàng. Chỉ cần nàng bình an vô sự, vui vẻ là tốt rồi!

Phượng Thương ngắt lỗ mũi Mộ Dung Thất Thất , trong mắt phượng tràn đầy sủng nịch cùng thương yêu, “Nàng có bí mật nhỏ, ta không ngăn ngại, ta nguyện ý chờ nàng hoàn toàn mở rộng lòng. Chẳng qua là lần sau gặp phải chuyện như vậy, nói trước cho một tiếng, tiết kiệm ta nóng ruột nóng gan, ở một bên lo lắng!”

Phượng Thương cũng không có tiếp tục truy vấn đi xuống, mà để cho mình giữ lại không gian tự do khiến Mộ Dung Thất Thất cảm động không

dứt, chủ động dựa vào lòng Phượng Thương, “Pượng Thương, người đối với ta thật tốt !”

“Khanh Khanh đối với ta cũng không kém a! Hôm nay là ai làm mọi người mở miệng một tiếng ‘ Pượng Thương là nam nhân của ta’?”

Phượng Thương nhắc tới cái này, Mộ Dung Thất Thất mặt lập tức nhuốm thành màu hồng phấn, những lời này vốn là nói khích Cổ Lệ, thuận tiện gõ một chút cho Mộ Dung Thanh Liên đang thêm thương Phượng Thương, cùng những nữ nhân không có ý tốt, nàng căn bản không có nghĩ nhiều như vậy. Không nghĩ tới, Phượng Thương lại nhớ đến trong lòng đi, thật là mắc cỡ chết người

“Lúc trước nói lý lẽ hùng hồn như vậy, làm sao lúc này thẹn thùng rồi? Danh dự của ta nàng đã phá hủy, Khanh Khanh, nàng thấy có phải nên bồi thường cho ta không?”

Phượng Thương đem vẻ mặt yêu nghiệt tiến tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, cặp con ngươi u tĩnh đầy xuân ý dạt dào, nhìn đến khiến Mộ Dung Thất Thất không nhịn được đưa tay xoa mặt Phượng Thương , “Pượng Thương, người lớn lên thật quyến rũ——”

“A ——” Mộ Dung Thất Thất khích lệ như vậy, Phượng Thương cười một tiếng, đem ngọc thủ của nàng đặt ở mép, nhẹ nhàng hôn, “Khanh Khanh, nếu ta là cô gái, nàng khích lệ như vậy ta sẽ thấy tâm tình vui vẻ, nhưng đối với người nam nhân, bị khen như nữ nhân, bản thân ta rất khó chịu, chẳng lẽ Khanh Khanh nói ta rất ảo lả sao?”

“Không không không!” Mộ Dung Thất Thất vội vàng khoát tay phủ nhận, “Ta chỉ chưa từng thấy qua nam nhân giống như người vậy, người quả thực là yêu nghiệt!”

Vừa nghe đến từ “Yêu nghiệt”, Phượng Thương ngẩng đầu, đối với Mộ Dung Thất Thất vút cho một cái mị nhãn, “Nếu Khanh Khanh cũng khen ta

là yêu nghiệt, nếu ta không làm một chút mê hoặc nàng, chẳng phải là cô phụ Khanh Khanh khích lệ sao?”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất hiểu, gương mặt tuần tú của Phượng Thương đã dò xét tới đây, cánh môi hồng nhuận để sát vào, đem đôi môi non mềm như cánh hoa của Mộ Dung Thất Thất ngậm tại trong môi, nhẹ nhàng mà mút vào .

Hương vị ngọt ngào, lộ ra mùi vị thanh tao, làm cho người ta như quên mất. Hơn nữa, môi cực Mộ Dung Thất Thất kỳ mềm, tựa như hôn lên đám mây mềm nhũn. Phượng Thương nhẹ nhàng mà cắn cánh môi mềm nhũn của nàng, không dám dùng sức, sợ cắn đau nàng.

“Ngô.”

Mộ Dung Thất Thất đỏ bừng mặt, nhắm hai mắt, nói quanh co một tiếng, không nghĩ tới trên môi nhiệt khí lại ngưng. Mở mắt ra, gương mặt tuần tú của Phượng Thương ửng đỏ, trong ánh mắt đều là lo lắng, “Tại sao, Khanh Khanh, ta đã cắn bị thương nàng rồi sao?”

Thì ra là, Mộ Dung Thất Thất lời nói úp mở, khi Phượng Thương nghe được trong lỗ tai, lại cho là làm đau nàng, nên mới vội vàng dừng lại.

Nhìn Phượng Thương co quắp vẻ mặt cùng một loại màu đỏ như sương mù trên gương mặt, tim Mộ Dung Thất Thất lại nhảy dồn dập. Nam nhân này thật là khả ái! Đây là thánh lực gì a, lại từ than nhẹ thoải mái, nghe thành đau, không phải là lúc trước hẳn không có hôn bao giờ chứ?

Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thất Thất lần nữa xem xét Phượng Thương một cái, Phượng Thương đỏ mặt càng lợi hại hơn, ánh mắt thế nhưng không dám cùng Mộ Dung Thất Thất nhìn nhau, chẳng qua là chạm đến một cái xong, thì vội vàng chuyển hướng nơi khác, nhìn nóc phòng. Cái này, Mộ Dung Thất Thất càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng mình.

“Vương gia, chẳng lẽ lúc trước người chưa từng cùng nữ tử hôn qua hả!”
Mộ Dung Thất Thất cẩn thận mở miệng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào mặt Phượng Thương.

Cái này, mặt Phượng Thương hoàn toàn nóng , nóng đến lợi hại.

Làm sao bây giờ? Có phải mới vừa rồi hôn đã cắn đau nàng hay không? Thật là đáng chết, tại sao phải xuất hiện chuyện như vậy? Lần đầu tiên hôn đã lưu lại cho Mộ Dung Thất Thất ấn tượng xấu như vậy, nàng có thể cười nhạo mình hay không?

“Ha hả!”

Phượng Thương ngượng ngùng như vậy, là Mộ Dung Thất Thất lần đầu tiên thấy, nàng không nghĩ tới hẳn lại có lúc xấu hổ, xem ra gương mặt tuần tú bây giờ có thể bầm ra máu, đỏ au, nhìn càng lúc càng yêu nghiệt. Chẳng qua là, nam nhân này thế nhưng vì hôn mà xấu hổ, thật là đáng yêu! Hắn mới vừa rồi giống như trẻ mới sinh bú sữa mẹ vậy, mút vào môi của nàng, nên không phải là mới biết hôn sao!

“Khanh Khanh chê cười ta ——” bị Mộ Dung Thất Thất cười một tiếng, tự ái nam nhân của Phượng Thương hoàn toàn bị đả kích, nhưng hắn thêm thường thật lâu, hôm nay mới có dũng khí ăn đậu hủ của Mộ Dung Thất Thất, kết quả lại như vậy, thật là mất mặt a!

“Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất thấy Phượng Thương thế, vội vàng nghiêng qua, rúc vào Phượng Thương trong ngực, “Vương gia, ta thật cao hứng!” Mộ Dung Thất Thất chỉ vào tim của mình, “Chỗ này của ta thật cao hứng!”

“Ta thích nam nhân sạch sẽ giống như Vương gia làm như vậy a!”

Thì ra là như vậy. Chẳng biết tại sao, nghe lời này, Phượng Thương trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Thật giống như núi lớn trên vai đè

ép hoàn toàn đã để xuống. Nguyên lai là như vậy ——

“Đây là nụ hôn đầu của Vương gia, ta rất vui vẻ!” Mộ Dung Thất Thất cười ngẩng đầu, thấy gương mặt xinh đẹp của Phượng Thương như si ngốc “Vương gia, người mới vừa rồi không có làm đau ta. Thật ra thì, hôn không phải như vậy nữa.”

Mộ Dung Thất Thất đưa tay ôm lấy cổ Phượng Thương, để cho hân cúi đầu, chủ động đưa lên môi của mình.

Bốn phiến môi mềm mại đụng vào chung một chỗ, Mộ Dung Thất Thất nghịch ngợm lưỡi lén lút dò vào trong miệng Phượng Thương, Phượng Thương mở to hai mắt, thẳng tắp nhìn Mộ Dung Thất Thất, trên mặt cũng là bất khả tư nghị.

“Ngốc tử, nhắm mắt!” Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt lên, Phượng Thương vội vàng nhắm mắt lại. Học Mộ Dung Thất Thất giống nhau, đưa ra lưỡi của mình.

Thì ra, hôn sâu là như vậy a! Phượng Thương rất cục hiểu, mình lúc trước lướt qua rồi dừng lại như vậy căn bản không tính là hôn sâu, triển miên như vậy, mới thật sự là hôn. Thì ra là vậy!

Mặc dù Mộ Dung Thất Thất bắt đầu, nhưng nàng cũng ngây ngô , Phượng Thương len lén mở mắt, nhìn Mộ Dung Thất Thất. Nàng say mê nhắm mắt lại, xem ra lớn cỡ bàn tay khuôn mặt nhỏ nhắn bị ngượng ngùng nhuộm thành màu hồng, nhìn qua rất động lòng người.

Khanh Khanh của hân cũng là lần đầu tiên! Tim Phượng Thương nhảy liên tục! Nàng ngọt ngào, mang theo ngây ngô thanh tao mùi thơm, để cho hân không thể không yêu được.

Hồi lâu, Phượng Thương đem Mộ Dung Thất Thất đẩy ra, ngậm lớn thở hào hển, “Khanh Khanh, không thể rồi! Ta sợ còn như vậy đi xuống, ta sẽ

khống chế không được mình, nghĩ tại hôm nay sẽ muốn người!”

“Vương gia!” ánh mắt Mộ Dung Thất Thất trở nên mê ly lên, tràn đầy hấp dẫn, kích thích tất cả giác quan của Phượng Thương. “Khanh Khanh!” Phượng Thương lần nữa đem Mộ Dung Thất Thất kéo vào trong ngực, môi đỏ mọng rơi xuống, không phải là ở môi của nàng, mà là cái trán trơn bóng, “Khanh Khanh, ta yêu nàng! Nhưng mà, vô luận ta cỡ nào yêu nàng, cỡ nào muốn hoàn toàn có nàng, cũng nhất định phải đợi đến đêm động phòng hoa chúc! Ta muốn cho nàng hôn lễ trước nay chưa từng có, muốn nàng làm tân nương xinh đẹp nhất của ta! Ta không muốn phá hư hôn nhân thần thánh! Khanh Khanh, ta yêu nàng!”

Người nam nhân này a —— tựa vào bộ ngực Phượng Thương, nghe tim hẫng đập, Mộ Dung Thất Thất trong lòng ngọt ngào như mật .

Dán vào hẫn, nàng đã cảm thấy hẫn có phản ứng, nhưng mà, hẫn còn đang cố gắng áp chế mình, lời nói này lại càng biểu đạt ra tâm tình trong tim. Rõ ràng muốn, nhưng cố gắng ẩn nhẫn , nàng thật là không biết nên nói như thế nào rồi, chỉ có thể lẳng lặng tựa vào trong lòng ngực của hẫn, hưởng thụ phần này ngọt ngào tốt đẹp.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất bởi vì ... vừa hôn, tình cảm lần nữa thăng hoa, mà bên Hoàn Nhan Bảo Châu, cũng đang mưu kế một chuyện.

“Công chúa, thuốc ta làm ra.” Vining Nhi đập trên bóng đêm vào phòng Hoàn Nhan Bảo Châu, đưa cho nàng một bọc thuốc.”Đại phu nói rồi, chỉ cần để một chút ở trong đồ ăn, không ra một khắc đồng hồ sẽ tiêu chảy, coi như là đại phu cao minh, cũng không có biện pháp trong nháy mắt chữa trị tốt kiệt lý. Kéo hai ba ngày, coi như là người khỏe mạnh cũng sẽ chân mềm không còn khí lực bước đi!”

“Tốt! Rất tốt!” Hoàn Nhan Bảo Châu cầm một cây châu sai kìn đáo đưa cho Vịnh Nhi, “Đây là thưởng cho người, người hảo hảo thu ! Sáng sớm ngày mai người len lén tiến vào phòng bếp nhỏ đi, đem thuốc này hạ ở trong thức ăn!”

“Cám ơn công chúa! Nô tỳ nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Nhận châu sai, Vịnh Nhi vui vẻ lui xuống. Gần đây cũng không biết Hoàn Nhan Bảo Châu làm sao, không hề giống như mê gái đuổi theo Phượng Thương, chẳng qua là ngày ngày buồn bực ở nhà, nhưng là so sánh với trước kia hào phóng tựa thu hẹp lại rất nhiều, luôn ban thưởng mình một chút đồ vật này nọ để cho Vịnh Nhi cảm thấy kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là cao hứng. Cảm thấy công chúa như vậy bởi vì Ninh nhi đã chết, Cừu Nhi đi, càng thêm coi trọng mình, cho nên mới xuất thủ hào phóng thế.

Vịnh Nhi đáy lòng cảm kích Hoàn Nhan Bảo Châu, cũng càng thêm vì nàng bán mạng.

Thấy Vịnh Nhi lúc rời đi vẻ mặt vui vẻ, Hoàn Nhan Bảo Châu hừ lạnh một tiếng. Thật là tóc dài kiến thức ngắn, bất quá là chút ít châu báu đồ trang sức đeo tay đã bị mua chuộc. Vừa nghĩ tới ban ngày nghe người ta nói, Mộ Dung Thất Thất lại có thể đánh bại tuyển thủ Nam Phượng quốc, Hoàn Nhan Bảo Châu tâm lại đau .

Nữ nhân này tại sao như vậy tốt số? Nàng lúc nào học múa rồi? Tại sao cho tới bây giờ không có nghe người ta nói qua? Hay là Mộ Dung Thất Thất tâm cơ rất sâu, vẫn dấu kìn ? Nghĩ được như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu không khỏi hồi tưởng lại ngày đó ngoài thành thi thể của Vô Cực Cung. Chẳng lẽ những người đó cũng là Mộ Dung Thất Thất giết sao? Nếu quả thật là như vậy, vậy Mộ Dung Thất Thất thật sự là thật là đáng sợ!

Trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu vẫn quần quýt một hỏi một đáp, ngày đó ngoài Triệu Lăng chết đi còn có mọi người Vô Cực Cung cùng công

chúa thật chết đi. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất biết võ, Hoàn Nhan Bảo Châu không khỏi đem này hai chuyện liên hệ với nhau. Chẳng lẽ là Mộ Dung Thất Thất động tay?

Chẳng qua là, vấn đề này Hoàn Nhan Bảo Châu nghĩ tới nghĩ lui, tìm khắp nơi không thấy đáp án. Về phần Mục Vũ Điệp, kể từ khi sau khi trở về cũng có chút ngơ ngác, luôn là một bộ dáng si ngốc, mặc dù Tấn Mặc cũng cho nàng thuốc, nhưng muốn trong thời gian ngắn từ trong miệng nàng moi ra gì đó là không thể nào. Hiện tại duy nhất có thể làm chính là để cho tất cả tuyển thủ đều không thể tham gia được tranh tài, đến lúc đó nhìn Mộ Dung Thất Thất làm sao mà làm Nam Lân vương phi!

Ngày thứ hai, chưa tới giữa trưa, biệt viện đã có người tới thông báo, nói tất cả tuyển thủ đều ăn trúng đồ bị tiêu chảy. Phượng Thương mang theo Tấn Mặc đến thời điểm, trừ Hoàn Nhan Khang bởi vì tham ngủ không có ăn điểm tâm, thì những người khác toàn bộ đều giống nhau.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Phượng Thương mắt lạnh quét một vòng, ánh mắt dừng phải Hoàn Nhan Bảo Châu thời điểm, Hoàn Nhan Bảo Châu có chút chột dạ, khẽ cúi đầu.

“Biểu ca, là có người ở trong cháo hạ cái này!” Hoàn Nhan Khang cầm ở phòng bếp góc phát hiện một gói giấy đưa cho Phượng Thương, Tấn Mặc nhận lấy, đặt ở dưới mũi hít hà, “Là bột bã đậu.”

” Bột bã đậu?” Dùng bã đậu, không đến nỗi đa thương người, lại có thể làm cho người ta kéo đến chân mềm, căn bản là không cách nào tham gia trận đấu.”Người nào làm?”

“Chính là nàng!” Hoàn Nhan Khang để người ta trói một người vào đây, vừa nhìn, là người bên cạnh Hoàn Nhan Bảo Châu Vịnh Nhi.”Ta tra xét mọi người, chỉ có nàng buổi sáng đi phòng bếp, hơn nữa lén la lén lút, nhất định là nàng làm!”

“Nói, người nào sai khiến người làm!” thanh âm Phượng Thương phong khinh vân đạm, nhưng cái đạm mạc này đầy lạnh lẽo, lại làm cho Vịnh Nhi rùng mình một cái.”Nói!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Người Đông Lỗ Hèn Hạ

“Là công chúa sai ta làm!” VỊnh Nhi bị làm cho sợ đến “Phịch” một tiếng quỳ xuống, “Công chúa nói không để cho người khác tham gia tranh tài, cho nên sẽ làm cho nô tỳ hạ bả đậu! Là công chúa sai nô tỳ làm a!”

“VỊnh Nhi!” Hoàn Nhan Bảo Châu trăm triệu không nghĩ tới VỊnh Nhi lại nhanh như vậy lại bán đứng nàng, “VỊnh Nhi, Bốn cung vẫn đối người không tệ, người vì sao phải vu hãm Bốn cung? Nếu Bốn cung sai người làm, vì sao Bốn cung tự mình còn có thể ăn đồ như vậy!”

Bởi vì buổi sáng ăn sớm một chút, Hoàn Nhan Bảo Châu cũng tiêu chảy, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thật đáng sợ.

“Người đâu, đem công chúa và cung nữ VỊnh Nhi nhốt lại. Cát Tường, cho người canh giữ chờ tranh tài kết thúc, Bốn vương tra xét lại!”

Phượng Thương cũng không có vào lúc này mà truy cứu chuyện này, chỉ sai Cát Tường mang Hoàn Nhan Bảo Châu cùng VỊnh Nhi đi, chia ra nhốt lại. Hiện tại hấn để ý nhất chính là đám tuyển thủ thân thể khỏe mạnh, tranh tài lửa sém lông mày, cuộc thi chọn lựa đang ở ngày mai, nhưng nếu tuyển thủ không thể tham gia, vậy thì phiền toái lớn.

“Vương gia, bọn họ chỉ sợ là không thể tham gia trận đấu rồi!” Tấn Mặc lắc đầu, viết toa thuốc làm cho người ta đi lấy thuốc.”Thuốc này quá nặng, ngày mai chắc sẽ không có khí lực, không có biện pháp tham gia trận đấu.”

Cái này thì phiền toái lớn rồi. Tất cả tuyển thủ, chỉ có Hoàn Nhan Khang là hoàn hảo, hiện tại phải làm sao bây giờ!

Mai Hương Viên, Phượng Thương đứng ở bên trong hồng mai, cúi đầu đang tự suy ngẫm về cuộc thi tranh tài.

Phượng Thương tính toán từ trong tay mình rút ra mấy người tham gia cuộc thi, mặc dù như vậy có thể sẽ bại lộ một phần thực lực của hắn, nhưng hiện tại đã không có biện pháp nào, nếu như bình thường, tranh tài thắng thua hắn sẽ không để ý, nhưng là lần này có quan hệ đến hạnh phúc của hắn, bại lộ kệ bại lộ chứ sao! Dù sao, ẩn nhẫn lâu như vậy, cũng nên lộ một chút rồi!

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất giẫm lên tuyết đi tới bên cạnh Phượng Thương, theo thói quen dựa vào trong ngực của hắn, “Vương gia, không bằng để cho ta đi tham gia cuộc thi tuyển chọn đi!”

“Khanh Khanh?”

Đối với yêu cầu Mộ Dung Thất Thất nói ra, Phượng Thương có chút giật mình, nhưng ngoài kinh ngạc ra lại có chút ít hiểu ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất.”Khanh Khanh, cuộc thi Tứ quốc tranh bá là cuộc thi không bình thường, chuyện này hãy giao cho ta, người yên tâm, ta nhất định đem quán quân tứ quốc tranh bá cuộc thi đoạt tới cho người!”

“Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất nắm lấy tay Phượng Thương, nghiêm túc nhìn hắn, “Vương gia, ta thật lòng muốn tham gia cuộc thi tứ quốc tranh bá! Không phải vì quốc gia vẻ vang, cái vinh dự đó không liên quan ta, ta chỉ là muốn đích thân giành lấy hạnh phúc của ta!”

Chuyện Mộ Dung Thất Thất muốn tham gia cuộc thi tranh bá, Tô Mi cùng Tố Nguyệt không đầy một lát biết rồi, thấy tiểu thư muốn đi, hai người này cũng muốn tham gia, lại bị Mộ Dung Thất Thất ngăn cản.”Được rồi, các người an tĩnh chờ đợi kết quả đi, trừ phi các người hoài nghi năng lực của ta?”

“Tiểu thư, thuộc hạ không dám. Chẳng qua là cho tới bây giờ tiểu thư đi chỗ nào thuộc hạ đều đi theo ở bên cạnh tiểu thư, lần này là cuộc thi tứ quốc tranh bá, không phải chuyện đùa, thuộc hạ nguyện ý đi theo bên cạnh tiểu thư, cho dù là nhiều người biết mặt cũng được!”

Tổ Nguyệt bình thường trầm ổn an tĩnh, thời khắc mấu chốt lại nói ra được lý do thật ra khiến người nghe cảm thấy rất đúng, bất quá Mộ Dung Thất Thất đã quyết định Tổ Nguyệt cùng Tô Mi cầu tình cũng không thể thay đổi. “Ta cùng Vương gia đã nói xong, nếu ta thắng, sẽ đem truy phong nhai làm sính lễ tặng, Vương gia cũng đáp ứng!”

“Tiểu thư ——” Tô Mi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy, tiểu thư là vì truy phong nhai mới tham gia trận đấu !

“Tốt lắm, các người không cần lo lắng, ta không có việc gì !”

“Không được!” Mặc dù Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, hơn nữa năng lực của nàng đúng là không tầm thường, nhưng lần này Tổ Nguyệt căn rằng kiên trì ý nghĩ của mình, “Tiểu thư, Tô Mi phản ứng mau, nếu như ngài muốn đi, phải mang theo Tô Mi, có thuộc hạ phía ngoài làm bảo vệ. Nếu tiểu thư không mang theo Tô Mi, Tổ Nguyệt không đáp ứng! Mà các huynh đệ Ma Vực cũng sẽ không đáp ứng!”

Có Tổ Nguyệt nói lời này..., Tô Mi cũng kiên trì tới cùng, Mộ Dung Thất Thất cuối cùng không thể làm gì khác hơn là gật đầu, để lại Tô Mi đi cùng mình.

Mộ Dung Thất Thất cố ý tham gia, Phượng Thương mặc dù gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng vẫn rất là lo lắng, vèn vèn chỉ có hai người Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang thì không được, suy đi nghĩ lại, liền để cho Như Ý cũng đi theo.

Còn một ngày trước khi cuộc thi tranh bá bắt đầu, tuyên thủ Bắc Chu quốc rốt cục đã xác định xuống—— Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi, Hoàn

Nhan Khang, Như Ý. Tạm thời là đội ngũ tuyển thủ, còn không biết kết quả sẽ như thế nào .

“Biểu ca, ta biết rồi, nhất định phải bảo vệ Hoàng tẩu an toàn, không để cho nàng rụng một sợi tóc! Ta biết rồi! Người nói tất cả không dưới trăm lần rồi!” Ngày kế, trên đường đi tới cuộc thi, lúc Phượng Thương chuẩn bị mở miệng, Hoàn Nhan Khang lập tức đem ý nghĩ hăn muốn biểu đạt nói tất cả ra.”biểu ca tốt, nàng là vương phi của người nhưng ta là biểu đệ của người a! Làm sao người không quan tâm biểu đệ là ta à!”

“Mạng người lớn!” Phượng Thương nói một câu, đem Hoàn Nhan Khang ngăn đến sát sao .

“Như Ý, thấy được chưa! Vợ còn không có cưới vào cửa đâu, đã sủng ái như vậy, ngày sau chờ biểu tẩu vào phủ, nàng còn không phải là lão Đại Vương Phủ sao?” Hoàn Nhan Khang làm vẻ mặt bất đắc dĩ, nhún vai, thanh âm khoa trương, vẻ mặt lại càng khoa trương.

“Làm sao, Ngũ điện hạ không phục sao?” Mộ Dung Thất Thất ở trong xe ngựa, nghe được thanh âm của Hoàn Nhan Khang, thì vén rèm lên, lộ ra một má lúng đồng tiền xinh xinh.”Vương gia, Ngũ điện hạ cũng trưởng thành rồi, nên kết hôn, tìm người quản hăn đi!”

Mộ Dung Thất Thất vừa nói như vậy, Phượng Thương lập tức rất phối hợp làm bộ như trầm tư, “Khanh Khanh nói rất đúng, chờ trở về ta liền đi tìm cậu ——”

“Đừng, đừng! Ta sai lầm rồi! Ta nhận sai vẫn không được sao!” Hoàn Nhan Khang lập tức bày ra vẻ mặt Khổ Đại thâm cừu, “Biểu tẩu, mới vừa rồi là tiểu đệ đầu óc bị nước vào làm hồ đồ! Là tiểu đệ sai lầm rồi! Lần này tiểu đệ nhất định theo thật sát biểu tẩu phía sau, che chở biểu tẩu chu toàn, một tắc cũng không rời! Về phần chuyện lập gia đình, thì miễn đi, ta còn không có chơi đủ đâu!”

Kể từ khi ở hoàng cung, bị Mộ Dung Thất Thất hãm hại xong, Hoàn Nhan Khang cũng biết cái biểu tấu này là nữ tử hại người không nháy mắt. Vạn nhất nàng nói với Phượng Thương trở về xin chỉ thị của Hoàn Nhan Liệt, chuẩn bị hoàng tử phi cho hãn, vậy cuộc sống tự do của hãn sẽ không còn! Hãn mới không cần sớm như vậy mà kết hôn, không nên cưới nữ nhân về để bị quản!

“Xì ——” nghe xong Nhan Khang nói như vậy, hơn nữa vẻ mặt hãn cực kỳ khổ sở, Tô Mi cười ra tiếng, đưa tới Hoàn Nhan Khang ghé mắt.

Lúc trước Hoàn Nhan Khang cũng đã gặp Tô Mi, nhưng nàng là tỳ nữ của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang cũng không có cần thận chú ý qua, hiện tại vừa nhìn, mới phát hiện cô gái nhỏ này thúy linh , lớn lên khả ái cực kỳ.

“Người cười cái gì?” Hoàn Nhan Khang giục ngựa, đi tới Tô Mi bên cạnh, “Chẳng lẽ ta nói là không đúng sao?”

“Hừ!” Tô Mi hừ nhẹ, ngẩng đầu hất cằm lên, “Tiểu thư nhà ta tự nhiên có ta tới bảo vệ, Ngũ điện hạ không cần quan tâm nhiều lắm chuyện này, ngài không gây phiền toái, chúng ta đã a di đà Phật rồi! Chỗ nào có thể trông cậy vào người tới hỗ trợ đây!”

Tô Mi kiêu ngạo, để cho Hoàn Nhan Khang sừng sốt, cô nàng này có ý tứ, rõ ràng là tỳ nữ, nhưng gan lớn như vậy, dám cùng hãn nói chuyện như thế, cũng là so sánh với những người trong cung đó thú vị hơn nhiều.”Người cô gái nhỏ làm sao mà nhanh mồm nhanh miệng như thế! Chẳng lẽ là có kỳ chủ thì có kỳ bộc?”

“Tiểu thư nhà ta tự nhiên là tốt, ta mặc dù ngay cả một phần mười của tiểu thư cũng không bằng, nhưng là so sánh với Ngũ điện hạ, vẫn là dư sức có thừa.”

Tô Mi không thể khiêm nhường mà đối với Mộ Dung Thất Thất ngại khen, để cho Hoàn Nhan Khang lại càng tò mò. Mộ Dung Thất Thất lúc trước có thể đánh bại Cổ Lệ, đã để cho hãn kinh ngạc, lúc này Tô Mi nhắc tới Mộ Dung Thất Thất, lại càng là vẻ tự hào, đôi chủ tớ này chẳng lẽ còn có cái gì không có bày rõ ra?

Mặc dù nghĩ như vậy, trong miệng Hoàn Nhan Khang nói ra cũng là lời nói mát, “Dừng! Người cũng không nên nói mạnh miệng! Rốt cuộc người nào lợi hại, chúng ta ở trên cuộc thi phân cao thấp đi!”

“So thì so, ai sợ ai!”

Hoàn Nhan Khang “Khiêu khích” đã trực tiếp kích phát ý muốn chiến đấu của Tô Mi, “Người nào đừng thua rồi khóc nhè là tốt rồi! Nếu không đường đường hoàng tử điện hạ, có thể bị mất mặt mũi hết đó!”

“Người!” Hoàn Nhan Khang chỉ vào Tô Mi, “Người” một hồi lâu, cũng không có nói được gì.

Hắn là hoàng tử, người nhìn thấy hắn không phải là cung kính, cúi đầu khom lưng sao? Vừa vặn gặp phải đôi chủ tớ Mộ Dung Thất Thất đây, chủ nhân khi dễ hắn cũng thôi, vì Mộ Dung Thất Thất bên cạnh còn có Phượng Thương làm đại thần, hắn chắc tội không được. Nhưng vì sao người bên cạnh Mộ Dung Thất Thất cũng “Khi dễ” hắn như vậy? Hơn nữa, vì sao hắn bị người ta khi dễ, mà trong lòng còn rất hưng phấn? Trừ khi hắn có khuynh hướng bị ngược đãi? Hoàn Nhan Khang không nói chuyện, Tô Mi đắc ý nở nụ cười, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp bởi vì khí trời lạnh, mà trở nên đỏ bừng, tỏ ra mê người, hợp với ánh mắt đen lúng liếng, Hoàn Nhan Khang nhìn sững sốt.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy mỹ nữ a!” Thấy Hoàn Nhan Khang cứ nhìn mình chăm chăm, Tô Mi trừng mắt, càng thêm xinh đẹp.

“Đã thấy mỹ nữ, chính là chưa từng thấy hạt tiêu cay như người vậy!” Ngay cả Hoàn Nhan Khang cũng không có tự mình nhận thấy được, trong giọng nói của hắn có chút biến vị. Bất quá, hắn không có phát hiện, cũng không có nghĩa là người khác không có nghe ra.

“Hạt tiêu cay, Tô Mi, cái tên này rất thích hợp với người!” Mộ Dung Thất Thất vẫn đánh giá hai người này, dọc theo đường đi nhìn bọn họ đấu võ mồm, nàng làm sao lại cảm thấy ánh mắt Hoàn Nhan Khang nhìn Tô Mi có chút khác lạ, chẳng lẽ là nàng quá nhạy cảm?

“Tô Mi? Tô Mi ——khởi họa nga mi, tên rất hay, tên rất hay!”

Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Tô Mi nhất thời đỏ mặt, vì sao tên của mình từ trong miệng hắn đọc ra, lại có ý nghĩa vậy? Người này miệng lưỡi trơn tru, vừa nhìn chính là Hoa Hoa hoàng tử! Quần áo lụa là thiếu gia! Xem ra nên cho hắn một chút dạy dỗ!

Nghĩ như vậy, Tô Mi nhẹ giọng đi tới sau lưng Hoàn Nhan Khang, trước hết quất vào chân ngựa của Hoàn Nhan Khang. Tuấn mã chấn kinh, dạt chân rồi xoay người về phía trước.

“Ai nha, Hạt tiêu cay, người muốn mưu sát a!” Hoàn Nhan Khang nắm dây cương thật chắc, mặc dù ngoài miệng kêu đến khoa trương, trên tay công phu cũng không kém, chẳng qua là chốc lát, đã khống chế được con ngựa luống cuống, “Lần sau muốn mưu sát cũng nói trước một tiếng, ta sẽ rửa cổ để cắt a!”

“Phi!” Tô Mi đỏ mặt lên, “Đặng đồ tử! Không để ý tới người!” Tô Mi giục ngựa đi tới cạnh xe ngựa, nhỏ giọng cùng Mộ Dung Thất Thất nói chuyện, cũng không có để ý tới Hoàn Nhan Khang.

Nhìn cô gái nhỏ gương mặt thanh tú hé ra hai má hồng hồng, Hoàn Nhan Khang cười lắc đầu. Rốt cuộc cũng là tiểu nha đầu, chịu không được kích thích, có ý tứ, có ý tứ!

Hoàn Nhan Khang không biết, khoe miệng hăn lại không tự chủ hiện lên nụ cười xấu xa, mà nụ cười kia lại bị Mộ Dung Thất Thất thu hết vào mắt.

Không có Tô Mi đấu võ mồm , Hoàn Nhan Khang an tĩnh rất nhiều, mà an tĩnh để cho hăn có chút không quen, nên quay đầu lại nhìn Tô Mi, nhưng đối phương đối với hăn hờ hững, để cho Hoàn Nhan Khang lần đầu tiên có loại cảm giác mất mặt mũi. Lại bị một tiểu tỷ nữ xem thường, xem ra hăn nhất định phải đại triển quyền cước trong cuộc thi mới được!

Trên sân cuộc thi tranh tài, yêu tháp dựng ngoài thành. Vì lần này ra đề mục chính là Đông Lỗ quốc, cho nên địa điểm chọn lựa cuộc thi cũng là Đông Lỗ quốc chọn .

Yêu tháp này ở Phật Đà tự, Phật Đà tự trước kia từng cường thịnh một thời, sau lại bởi vì chiến hỏa mà bị hủy, duy chỉ để lại một ngọn yêu tháp cô linh, cao cao vững trong đám mây.

Lúc này, tứ quốc tuyển thủ đã tới.

Bắc Chu quốc có hai nam hai nữ , Tây kỳ quốc cũng như thế, Nam Phượng quốc trừ Long Đa cùng Hạ Lan Liên Y, còn có năm người, chỉ có Đông Lỗ quốc là người nhiều nhất.

Đông Lỗ quốc tới trễ nhất, hơn nữa tuyển thủ đều ở dịch quán, không có lộ diện, lần này vừa ra tới, quả là cho Mộ Dung Thất Thất thêm kiến thức. Năm mươi người! Tổng cộng năm mươi người!

“Biểu tẩu, thấy không, Đông Lỗ quốc muốn dùng chiến thuật biến người đây!” Hoàn Nhan Khang cười lạnh một tiếng, “Mỗi lần đều không biết xấu hổ như vậy, muốn dùng thịt đè người sao. Bọn Đông Lỗ quốc chẳng lẽ cứ dùng một chiêu hoài vậy hả?”

“Xì ——” Tô Mi vừa nghe, liền cười. Người này nói chuyện thật biết móc ngoéo!

“Mi nhi, cười gì? Đừng sợ bọn họ! Yên tâm, đợi lát nữa ta tự thân xuất mã, lập tức đưa bọn họ toàn bộ bắt vào!” Thấy Tô Mi nét mặt tươi cười như hoa, Hoàn Nhan Khang Hựu đã không nhịn được mà “Đùa giỡn” nàng.

“Hừ! Không cần! Ta chỉ cần theo sát tiểu thư nhà chúng ta là được! Còn có, không được kêu ta Mi nhi, người có nghe hay không!” Tô Mi liếc Hoàn Nhan Khang một cái, đứng ở phía sau Mộ Dung Thất Thất, cái miệng nhỏ nhắn chu chu , hoàn toàn không đem Hoàn Nhan Khang để vào trong mắt.

“Hắc hắc!”

Bị khinh bỉ, Hoàn Nhan Khang lại cười khúc khích , để cho Tô Mi càng cảm thấy đầu óc của Ngũ hoàng tử này có vấn đề.

“Vương gia, nếu cuộc thi tranh tài là do Đông Lỗ quốc ra đề mục, bọn họ có thể tuần tư vũ tề (thiên vị) hay không?” Mộ Dung Thất Thất nhìn trợn trợn của Đông Lỗ quốc, lại nhìn một chút yêu tháp trước mắt, trong lòng có chút nghi vấn. Đông Lỗ quốc vốn là nhân số đông hơn, nếu như muốn ăn gian, vậy những quốc gia khác không phải là mất tiên cơ sao?

“Chiêu Dương công chúa xin yên tâm, ta có thể bảo đảm chuyện người lo lắng sẽ không phát sinh.”

Không đợi Phượng Thương trả lời, một tiếng nói nam nhân tràn đầy từ tính truyền tới, nhìn lại, có một nam tử áo lam từ nơi không xa đi tới.

Nam tử này mặc áo màu lam giống màu Tấn Mặc yêu thích, nhưng Tấn Mặc là màu lam sắc trời, mà trên người hắn là màu lam thâm thúy như biển rộng. Vạt áo dùng chỉ bạc thêu sóng biển, còn có cá chép đang tung mình, toàn bộ trông rất sống động.

Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, đánh giá người nam nhân này. Lông mày dánh vào tóc mai, mắt phượng hẹp dài, khi nhếch môi mỏng, không có yêu

nghiệt cùng lãnh ngạo như Phượng Thương, ngược lại hiền hoà, cùng nụ cười ấm áp, nhìn như vô cùng thân thiết.

“Ta là Già Lam, là người lần này ra đề mục. Hôm nay nội dung cuộc thi tranh tài, chính là chỗ Trấn yêu tháp này. Phật có bảy cấp Phật, người có thất tình lục dục, tháp này mỗi một tầng đều có khảo nghiệm khác biệt, có thể bình an tới đỉnh tháp, chính là tuyển thủ lấy được tư cách vào trận chung kết.”

“Không phải đâu!” Lập tức, có người kêu lên, “Tầng bảy, chẳng phải là thất trọng tử thí sao? Lần này vòng loại cuộc thi không phải là so đấu bảy trận à! Vạn nhất không có một người thông qua thì làm sao bây giờ?”

“Không ai thông qua?” Già Lam khẽ mỉm cười, khóe miệng giống như hoa quỳnh nở rộ, “Không ai thông qua, vậy thì không có thắng bại, tất cả mọi người đều thua.”

“Làm sao như vậy được!”

Nghe Già Lam vừa nói, tất cả mọi người nghị luận rồi rít, từ ngoài tháp căn bản là nhìn không ra nội dung trong tháp, rốt cuộc là cái dạng tranh tài gì, thật là làm cho người hiếu kỳ.

“Vô luận dùng phương pháp gì, bất kể người đánh bại địch nhân hay là đồng đội, chỉ cần người tới đỉnh tháp, đó chính là người thắng!”

Thanh âm Già Lam tràn đầy đầu độc, mà câu kia “Bất kể người đánh bại địch nhân hay là đồng đội”, để cho Mộ Dung Thất Thất chân mày cau lại, “Nghe ý tứ lời người nói, chẳng lẽ là muốn chúng ta tự giết lẫn nhau sao?”

“A ——” thấy Mộ Dung Thất Thất rất nhanh đã bắt được ý tứ giấu diếm trong giọng nói mình, Già Lam không khỏi hướng về phía tiểu nữ nhân này mà càng khắc sâu ý nghĩ, “Công chúa, nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.

Tất cả huyền bí đều ở trong Tháp Lý, công chúa nếu là tuyển thủ dự thi, sao không đi vào thử một lần đây!”

“Không cần người nói, đây là tự nhiên!”

Lúc này, trong lòng Mộ Dung Thất Thất đã đối với thất trọng tháp trong cuộc thi vòng loại này có một loại cảm giác khác lạ. Tháp này, tản ra hơi thở nguy hiểm, bên trong rốt cuộc có cái gì, trừ Già Lam ra ai cũng không biết. Mà trong lời hăn nói mới rồi, rõ ràng có vẻ như xem cuộc vui, chẳng lẽ hăn cũng sẽ trở mắt nhìn tuyển thủ Đông Lỗ quốc đi chịu chết sao?

“Vào tháp, cửa tháp cũng sẽ bị khóa lại, chỉ có thể đợi có người qua tầng bảy khảo nghiệm, xuất hiện ở đỉnh tháp, cửa tháp mới có thể bị mở ra.” thời điểm nói những lời này, trên mặt Già Lam vẫn duy trì nụ cười ôn hòa như cũ, cười đến giống như Xuân Phong tháng năm, ấm áp, làm cho người ta bị lạc ở nơi trong tươi cười này, hơi mất điểm một chút chính là trong giọng nói hăn có chút ít lạnh lẽo.

Người này trong lời nói rốt cuộc cất giấu ý gì? Long Trạch Cảnh Thiên chân mày cau lại. Nếu như không có người thông qua khảo nghiệm, thì tháp này không phải là sẽ không mở ra nữa, vậy mọi người không phải đều bị vây ở bên trong, chết đói sao? Già Lam có phải ý tứ này hay không?

“Muốn đổi ý, bây giờ còn có thể rút lui được.” Thấy có người chần chờ, Già Lam tiếp tục cười nói, “Nếu như không có người rút lui khỏi, xin mời các vị tuyển thủ vào tháp đi!”

“Khanh Khanh, người không nên đi! Ta cảm thấy được Tháp này không có đơn giản như vậy!” Phượng Thương cũng nhận thấy được Già Lam là một nhân vật nguy hiểm, trong nụ cười của hăn tản ra hơi thở bóng tối, mà Tháp Lý khẳng định không dễ vượt qua.

Thấy Phượng Thương lo lắng cho mình, Mộ Dung Thất Thất rất cảm động, nhưng nàng nếu không đi, để cho Tô Mi bọn họ đi, nàng càng không

yên lòng. Hơn nữa, tháp này cũng đã làm Mộ Dung Thất Thất rất hiếu kỳ, trên mặt Già Lam cổ tự tin kia rốt cuộc từ đâu mà đến? Trừ khi Tháp Lý còn có cái gì bí ẩn khác?

“Vương gia, ta không sao , người yên tâm!”

“Khanh Khanh!” Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất, trong tiềm thức hẳn cảm thấy lần chọn lựa cuộc thi này không có đơn giản như vậy, Già Lam rốt cuộc là người nào? Vì sao bên Đông Lỗ quốc cũng không có nhân vật như thế truyền đến? Hơn nữa trong lúc biểu lộ hẳn tựa tiểu phi tiểu, tiết lộ ra tin tức nguy hiểm , nếu như Mộ Dung Thất Thất đi vào sau đó có vấn đề thì làm sao bây giờ? “Vương gia, ta sẽ Bình An trở lại !” Mộ Dung Thất Thất đi tới bên Phượng Thương ở trên môi rơi xuống nụ hôn, “Vương gia, chờ ta trở lại!”

Mộ Dung Thất Thất chủ động hôn mình, lại trước nhiều người như vậy, để cho Phượng Thương suýt nữa đỏ mặt. Chẳng qua là không đợi Phượng Thương hôn trả lại, bỗng nhiên cảm giác được trên lưng tê rần, hẳn lại bị Mộ Dung Thất Thất điểm huyệt.

“Vương gia, đặc tội! Nhất định phải ngoan ngoãn một chút chờ ta! Chúng ta đi!” Thấy những người của ba quốc gia khác đã vào tháp, Mộ Dung Thất Thất cũng dẫn ba người Hoàn Nhan Khang vào tháp.

Vẫn chờ Mộ Dung Thất Thất vào Tháp Lý, Tấn Mặc mới đưa Phượng Thương giải khai huyệt đạo, vừa giải khai, Tấn Mặc đã bị Phượng Thương níu lên, “Tại sao không ngăn cản nàng? Tại sao không giải huyệt cho Bốn vương!”

“Vương gia, trước công chúng , người cho ta chút mặt mũi đi.” Tấn Mặc ho hai tiếng, mới bị Phượng Thương để xuống .”Vương gia không cần lo lắng, công chúa nhất định sẽ bình an trở lại !” Thấy Phượng Thương muốn

đuổi theo Mộ Dung Thất Thất, hẳn chắc chẽ đi phía trước đem Phượng Thương ngăn lại.

“Bình An? ! Người có thể bảo đảm sao!”

“Vương gia! Người có thể mỗi lần đụng phải chuyện của vương phi đừng mất đi lý trí được không? Trước tiên làm cho đầu óc thanh tỉnh lại, Nam Lâm vương gặp chuyện không hoảng hốt rồi cuộc đi đâu rồi?” Thấy Phượng Thương như vậy, Tấn Mặc cũng nổi giận, bất kể Phượng Thương có vui vẻ hay không, Tấn Mặc cũng đem Phượng Thương kéo qua một bên, “Công chúa nếu không thể Bình An trở lại, ta tự mình chặt đầu của mình chôn cùng với công chúa!”

“Vương gia còn nhớ rõ lúc trước ta nhắc tới đệ tử Liên công tử của sư phụ ta sao? Thật ra thì sư đệ của ta, chính là công chúa, công chúa, chính là Liên công tử.” Thấy Phượng Thương mặt mày khó coi, Tấn Mặc không cách nào khác, chỉ có thể đem thân phận của Mộ Dung Thất Thất thẳng thắn nói ra ngoài, cái này, thật khiến Phượng Thương kinh ngạc.

“Nàng là Liên công tử nổi tiếng trong giang hồ? Liên công tử không phải là nam nhân, không phải là sư đệ người sao?” Thì ra là như vậy, khó trách nàng có thể từ trong tay Vô Cực Cung chạy trốn, còn đánh bại Cổ Lệ.

“Vương gia, ta cũng gần đây mới biết. Xin Vương gia yên tâm, buông lỏng tinh thần, chờ công chúa trở lại đây! Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn đợi chờ!”

Có lời nói của Tấn Mặc..., tim Phượng Thương mới hơi bình tĩnh một chút, nhưng lúc này trong lòng hẳn càng thêm khiếp sợ. Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên là Liên công tử? Cái tên diêu thủ hồi xuân, nhưng tính cách quái dị, cho tới bây giờ đều “Thấy chết mà không cứu”, chỉ nhìn bệnh nhân có thuận mắt hay không, mới Thi châm bỏ thuốc Liên công tử sao? !

Phượng Thương chờ ở ngoài Trấn Yêu tháp, tuyển thủ dự thi đã vào bên trong tầng tháp thứ nhất.

Trấn yêu tháp toàn bộ dùng cự thạch dựng lên, là một ngọn Thạch tháp, ở trong thạch tháp, căn bản là nghe không được thanh âm phía ngoài. Chờ mọi người sau khi tiến vào, cửa tháp đột nhiên”Răng rắc” một tiếng khép lại, thanh âm nặng nề chấn động trong lòng mọi người.

Không đợi đám tuyển thủ thích ứng hoàn cảnh Tháp Lý, năm mươi người Đông Lỗ quốc đã đem những tuyển thủ tam quốc khác đều vây lại.

“Các người muốn làm cái gì?” Mộ Dung Thanh Liên tay cầm nhuễn kiếm của mình, nhìn những người Đông Lỗ quốc, bọn họ cả đám đều mắt nhìn chăm chăm vào, mang trên mặt nụ cười hèn hạ, phảng phất bọn họ là sói, mà những tuyển thủ của tam quốc khác là dê con vào miệng sói vậy.

“Ha hả, làm gì? Đương nhiên là giết các người!” Một người cao cao kêu la lên, “Chỉ có các người đều chết hết, thì cuộc thi bốn quốc tranh bá lần này Đông Lỗ quốc chúng ta mới là vô địch!” “Hèn hạ!” Tô Mi há mồm mắng.

“Ha ha ha!” Nghe Tô Mi nói như vậy, tuyển thủ Đông Lỗ quốc nở nụ cười, “Cô nàng, người là lỗ tai điếc hay sao? Mới vừa rồi Già Lam đại nhân nói tranh tài quy tắc, ‘bất kể đánh bại địch nhân hay là đồng đội, chỉ cần tới đỉnh tháp, đó chính là người thắng’. Chúng ta dĩ nhiên trước tiên phải đem những thứ chương ngại như các người giết chết mới đúng a!”

“Thật là vô sỉ!” Tô Mi mắng, “Muốn giết chết chúng ta, còn phải xem các người có bản lĩnh này hay không!”

“Đúng! Mi nhi nói rất hay!” Hoàn Nhan Khang cũng kêu lên, “Muốn giết chết tiểu gia, cũng không biết là các người có bản lĩnh hay không!”

“Khụ khụ!” Tô Mi hoàn toàn bị đánh bại, không nhịn được quát Hoàn Nhan Khang một cái. Vị gia này trừ một thân quý giá nhìn là hoàng tử, còn lại nhìn không ra chút thân phận hoàng tử. Cô gia nhà mình, đó mới là ưu nhã, thì ngược lại vị hoàng tử điện hạ này mỗi lời ra khỏi miệng đều thô tục, làm sao cũng không giống như là nhi tử của hoàng thượng, trừ phi nhận sai hài tử?

Lời nói của Hoàn Nhan Khang đại biểu tiếng lòng của tam quốc, mặc dù đối phương có năm mươi người, tuyển thủ tam quốc bọn họ cộng lại cùng nhau cũng mới mười lăm người, đối phương là hơn gấp ba lần bọn họ, nhưng là nhân số đại biểu không được vấn đề. Lúc này, bởi vì Đông Lỗ quốc khiêu khích, tuyển thủ tam quốc ngược lại đứng ở chung một chiến tuyến.

Chẳng qua là, người của Đông Lỗ quốc tựa hồ đã sớm ngờ tới tam quốc sẽ đoàn kết, nên không cho bọn hắn có cơ hội hợp tác.

“Giết!” người dẫn đầu Đông Lỗ quốc ra lệnh một tiếng, năm mươi người rút ra vũ khí của mình, phân tán thành ba nhóm, đem tam quốc tuyển thủ chia ra vây quanh ở trong ba vòng.”Chia nhau làm việc!”

“Cũng là giỏi tính toán!” Mộ Dung Thất Thất nhìn bốn người bọn họ bị mười mấy tuyển thủ Đông Lỗ quốc vây quanh.

“Biểu tấu, những thứ tôm nhỏ này, để cho ta là được, người nghỉ ngơi _____”

Không đợi Hoàn Nhan Khang nói xong, Tô Mi quát lên”Che miệng”, tự mình che miệng lại, đem một bọc bụi màu lam hướng người Đông Lỗ quăng.

Những người Đông lỗ kia không kịp che miệng, hít bụi vào, toàn bộ xụi lơ nằm trên mặt đất.

“Băng quả!” Tô Mi vỗ tay phát ra tiếng, cau mày hướng Hoàn Nhan Khang làm mặt quỷ, đi tới bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, “Tiểu thư, làm xong rồi! May mà tiểu thư có dự kiến trước, để cho ta ở trước trận chuẩn bị vài thứ, nếu không bị những thứ tình trùng lên não này hãm hại rồi, còn không biết chết như thế nào!”

“Oa oa wow!” Hoàn Nhan Khang không biết Tô Mi quăng độc gì, chẳng qua là ngửi thấy được một trận mùi hoa, mười ba người vây công bọn họ toàn bộ ngã xuống, độc này cũng thật sự quá lợi hại đi!

“Mi nhi, thuốc này người mua chỗ nào? Ngày khác ta cũng muốn mua một bọc, xem ai không vừa mắt thì ném người đó!”

Hoàn Nhan Khang lời vừa nói ra..., bị Tô Mi trực tiếp xem như hăn lảm nhảm, lười phản ứng với Hoàn Nhan Khang, Tô Mi trực tiếp rút chủy thủ, đi tới bên người đám người Đông lỗ đang té xỉu.

Cái này chỉ khiến người ngất đi, không đủ để trừng phạt bọn họ không biết kính trọng đối với tiểu thư, Tô Mi xem ra, những thứ người tâm địa ác độc như Đông lỗ này hoàn toàn không có cần thiết giữ lại!

“Sưu sưu sưu!” chủy thủ trong tay Tô Mi giống như lưỡi hái thu hoạch lúa mạch, chính xác không có sai lầm xẹt qua yết hầu những người này, máu tươi ồ ồ chảy, không đầy một lát trong không khí đã nhiễm mùi vị máu tanh.

Mười ba người, chẳng qua chỉ trong thời gian nháy mắt, đã chặt đứt tánh mạng trong tay Tô Mi.

“Ách ——” nhìn chủy thủ nhuộm máu trong tay Tô Mi, Hoàn Nhan Khang hoàn toàn ngây người. Đạo pháp của nàng vô cùng tốt, hạ thủ cực nhanh cực chuẩn, hơn nữa, cô nàng này thật sự là quá ác chỉ một đao là trí mạng. giết những người Đông lỗ đang ở trước mặt nàng, hoàn toàn tựa như giết con gà con vậy.

“Sùng sục ——” Hoàn Nhan Khang nuốt nuốt nước miếng, sờ sờ cổ họng của mình, không nhin được mà rùng mình một cái. Hạt tiêu cay thật đúng là sắc bén danh phù kỳ thực a!

Không chỉ Hoàn Nhan Khang, Như Ý cũng bị dọa. Tô Mi biết võ Như Ý cũng không có nghĩ tới.

Vốn cho rằng Vương Phi là mỹ nhân mềm mại, nhưng ngày đó thủ đoạn Mộ Dung Thất Thất trên đũa Cổ Lệ, đã lập tức phá vỡ ấn tượng này. Vốn cho là hai tỳ nữ bên cạnh Mộ Dung Thất Thất ôn nhu ngọt ngào, bây giờ nhìn một màn này, Như Ý hoàn toàn giác ngộ! Nữ nhân có thể đi theo bên cạnh Vương Phi, cũng không đơn giản, thì sao có thể là hạng người hời hợt đây!

Thấy Hoàn Nhan Khang cùng Như Ý giống như nhìn người ngoài hành tinh mà đánh giá nàng cùng Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất mở miệng cười, “Làm sao, bị dọa ?”

“Biểu tẩu, ta quá sùng bái ngươi! Sau này tiểu đệ theo biểu tẩu lăn lộn!” Nhìn Tô Mi xong lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang hoàn toàn hiểu một cái đạo lý, mọi người đi theo Mộ Dung Thất Thất lăn lộn đều rất mạnh mẽ a. Tỷ như Tô Mi, nhìn hoạt bát nóng bỏng, thật ra thì giết người không chút bần thiêu, thật là đẹp đến ngây người!

“Theo tiểu thư nhà lăn lộn? Trước muốn qua cửa ải của ta đã! Bên cạnh Tiểu thư nhà ta cũng không giữ phế vật!” Tô Mi hừ nhẹ, trên dưới lướt qua Hoàn Nhan Khang, tựa hồ muốn nói “Ngươi có tư cách sao?”

“Ngươi không tin tiểu gia! Ngươi xem thường ta!” Bị Tô Mi miệt thị, hoàn toàn chọc giận tự ái nam nhân của Hoàn Nhan Khang, “Ngươi chờ xem! đòn sát thủ của Tiểu gia còn không có sử dụng đâu, đợi lát nữa mở to mắt của ngươi nhìn cho rõ ràng!”

Hoàn Nhan Khang mở miệng một tiếng là tiểu gia, thì ở chỗ phía sau đã có người đánh tới, “Cẩn thận!” Tô Mi mở miệng nhắc nhở, nhưng chậm một bước, đại đao trong tay đối phương đã giơ lên, bổ về phía bả vai Hoàn Nhan Khang. “Vô sỉ! Thế nhưng đánh lén!” Hoàn Nhan Khang không chút hoang mang, thân thể lui về phía sau, lưng quay về phía người này, bảo kiếm trong tay lại trực tiếp đâm vào bụng của hắn, “Đi chết đi!” Nhắc chân, một cước đem người này đá văng, Kiếm cũng thuận thế rút lại, người nọ máu tươi phun hẳn một thân.

“Ta kháo, bản đã chết!” Thấy y phục mình bị nhuộm đỏ, Hoàn Nhan Khang mang vẻ mặt chán ghét, vội vàng nhảy ra, sợ sẽ lây dính huyết khí.

Hoàn Nhan Khang không có chuyện gì, Tô Mi thở phào nhẹ nhõm. Người này nhìn một dạng đúng là con nhà giàu, công phu cũng không kém, ít nhất có thể tự vệ!

“Như thế nào, Tiểu Mi nhi, có phải say mê tiểu gia đẹp trai kiếm pháp giỏi hay không?” Thấy Tô Mi đầu mày buông lỏng, trong lòng Hoàn Nhan Khang vui mừng, cười đưa tới, giống như đứa trẻ đòi hỏi kẹo ngọt, cười đến vui vẻ.

“Cắt —— công phu như mèo quào của người kia, đợi lát nữa đừng bắt ta đoạn hậu cho người là tốt rồi!”

“Tiểu Mi nhi, người nói như vậy thật ra là quá làm tổn thương một đại nam nhân như ta!” Đang nói chuyện Hoàn Nhan Khang lại giết chết hai kẻ đánh lén, “Thuốc người mới dùng vừa rồi có còn hay không? Ném một bịch nữa đi! Đem bọn họ đánh xỉu chúng ta lên đỉnh tháp đi!”

“Không có .” Tô Mi nhún nhún vai, “Người cho rằng ‘ Lam Sắc Yêu Cơ ’ rất rẻ sao? Ta đã xài năm trăm lượng bạc trắng mới mua được, còn phải thông qua quan hệ với người quen mới đưa cho ta! Người muốn, ta bán rẻ

cho người một chút đi, ta lấy một trăm lượng phí, tổng cộng sáu trăm lượng tốt lắm!”

“Sáu trăm! Người làm thịt người a! Chủ Tử ta của người có tiền như vậy, lúc trước không phải là đòi mười vạn hoàng kim của một tên ngu ngốc sao, người lấy một chút không phải được à?”

“Đó là của tiểu thư ! Không phải là của ta! Người tốt cuộc có hiểu hay không a!”

Đang cùng người Đông lỗ đánh nhau Hạ Lan Liên Y vừa nghe mình thành người ngu ngốc trong miệng Hoàn Nhan Khang, vừa phân thần, suýt nữa bị chém đả thương.

Né tránh xong, Hạ Lan Liên Y một kiếm chém người này, cũng phản hận nhìn Mộ Dung Thất Thất bên kia một cái. Bị ép đi mười vạn hoàng kim, làm hại tiền của hãn quay vòng không được, còn vô duyên vô cớ mất đi một tuyến thủ, những điều này là do Mộ Dung Thất Thất làm chuyện tốt!

Mà tuyến thủ Tây kỳ quốc bên này, phối hợp rất tốt, bình tĩnh, cho nên Long Trạch Cảnh Thiên mới có càng nhiều lực chú ý tới Mộ Dung Thất Thất bên kia, nghe Tô Mi nhắc tới “Lam Sắc Yêu Cơ” , Long Trạch Cảnh Thiên chân mày cau lại.

“Lam Sắc Yêu Cơ” nghe nói xuất xứ từ Ma Vực, là Độc Tiên Nhi phối trí . Lúc trước khi nhìn đến Mộ Dung Thất Thất khiêu vũ thời điểm, hãn đã đem Mộ Dung Thất Thất xem làm Độc Tiên Nhi, sau lại hồi tưởng đến dung mạo của Mộ Dung Thất Thất, mới phát hiện dung mạo hai người này hoàn toàn khác biệt một trời một vực, thật không biết hãn lúc ấy làm sao lại đem hai người này cho rằng một người .

Hiện tại, trong tay Tô Mi “Lam sắc Yêu Cơ” là mua, thì càng thêm chứng minh Mộ Dung Thất Thất không phải là Độc Tiên Nhi.

Nếu như Mộ Dung Thất Thất là Độc Tiên Nhi, nàng chỉ cần đi lên sẽ đem những người này mê đảo, lấy thủ đoạn Độc Tiên Nhi giết người, đừng nói vây công bọn họ mười mấy người, cho dù đối phó tất cả tuyến thủ Đông Lỗ quốc cũng không cần dùng cách thức phức tạp như thế này!

Long Trạch Cảnh Thiên là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hẳn không biết, những lời này là Tô Mi cố ý nói cho hắn nghe . Kể từ khi cùng Cổ Lệ quyết đấu, ngày đó bị Long Trạch Cảnh Thiên nhận thức thành Độc Tiên Nhi sau, Mộ Dung Thất Thất vẫn muốn bỏ đi ý nghĩ này của hắn, cho nên mới có một màn hôm nay.

tuyến thủ Đông Lỗ quốc thấy người của bọn họ vây công Mộ Dung Thất Thất chỉ trong chốc lát đã bị Tô Mi giết chết, lại từ những nhóm người khác rút đi một chút để đặc biệt đối phó bên này.

Thấy lại có người tới đây bao vây, khóe miệng Hoàn Nhan Khang lộ ra một nụ cười xấu xa, ánh mắt cũng trở nên sắc bén , “Như Ý, mới vừa rồi để cho tiểu cô nương đoạt trước, hai người chúng ta là đại nam nhân quả thật mất hết mặt mũi rồi! Hiện tại những người này là của chúng ta , đừng để cho tiểu cô nương người ta xem thường chúng ta!”

Đối với Hoàn Nhan Khang an bài, Như Ý phi thường hài lòng. Lúc trước Tô Mi chẳng qua là thủ đoạn nho nhỏ đã làm cho mười mấy người kia, toàn bộ đến gặp Diêm vương, hai người nam nhân bọn họ ngược lại không có việc gì, làm sao đều cảm thấy có chút mất mặt, hiện tại lại có người đến chịu chết, lần này cũng không thể để cho Tô Mi giành trước, bọn họ là nam nhân, không thể núp ở sau lưng nữ nhân hưởng thụ.

“Ta nghe điện hạ !”

Hai người này nam nhân đạt thành nhất trí sau, kiếm trong tay múa càng thêm sáng lạng. Như Ý là thiếp thân thị vệ của Phượng Thương, có thể bảo vệ Phượng Thương, công phu tự nhiên không tầm thường, về phần Hoàn

Nhan Khang, mặc dù nhìn qua lưu manh bĩ khí, luôn là hỉ hả không đứng đắn, nhưng thời khắc mấu chốt, hăn hạ thủ cũng vô cùng sắc bén.

Có nam nhân tự tiến lên làm tiên phong, Mộ Dung Thất Thất dứt khoát thối lui đứng xem cuộc vui. Cũng là Tô Mi muốn động thủ, nhưng hai người kia chưa cho nàng cơ hội, đem nàng nóng đến phát cáu.

“Chờ xem! Phía trên này còn có sáu tầng, một tầng đi quá, còn có thời điểm bận rộn, hiện tại trước hết giữ lại thể lực đã.” Thấy Tô Mi tay ngứa ngáy, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười.

“Dạ! Ta nghe tiểu thư !”

Ước chừng qua nửa canh giờ, đánh nhau ở lầu một mới hoàn toàn dừng lại. Trừ Mộ Dung Thất Thất bên này bốn người lông tóc không tổn hao gì, những tuyến thủ khác của hai nước kia cũng có người bị thương, mà người Đông Lỗ quốc chết hơn phân nửa, chỉ có sáu người vứt bỏ vũ khí đầu hàng.

Hoàn Nhan Khang vốn là muốn nhân cơ hội giết sáu người này, cuối cùng ở thời khắc trước mắt bị Mộ Dung Thất Thất ngăn cản.

“Biểu tấu, những người này giết là tốt rồi, tại sao còn muốn giữ lại bọn họ?” Vừa nghĩ tới hành vi ti tiện của Đông Lỗ quốc, Hoàn Nhan Khang tức giận bốc lên. Nếu không phải Mộ Dung Thất Thất có dự kiến trước, chuẩn bị độc dược, bọn họ nói không chừng sẽ cùng tuyến thủ của hai nước khác giống nhau, có người chết hay bị thương. Trước khi đến hăn đã đáp ứng Phượng Thương, bảo vệ Mộ Dung Thất Thất, không để cho nàng có bất kỳ tổn thương nào. Nếu là lần này vạn nhất Mộ Dung Thất Thất có cái gì sơ xuất, hăn làm sao hướng biểu ca giao phó? Cho nên, những người này đáng chết!

“Lầu này đi lên còn không biết có cái gì chờ chúng ta, không bằng để cho bọn họ đi dò đường. Vừa lúc một tầng lầu một người.”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Hoàn Nhan Khang lập tức hiểu , gương mặt đẹp trai lập tức mi phi sắc vũ , “Biểu tẩu, người thật là ác a! Điểm quan trọng như vậy cũng có thể nghĩ ra được, tiểu đệ thật là bội phục người a!”

“uy uy uy! Người nói cái gì đây! Tiểu thư nhà ta cái này gọi là thông minh, đây là trí khôn, người có hiểu hay không!” Thấy Hoàn Nhan Khang lên tiếng nói xấu đối với Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi lại nhảy ra ngoài, “Tiểu thư nhà ta mới không giống người tứ chi phát triển, đầu óc ngu si đâu!”

“Người nói ta tứ chi phát triển, đầu óc ngu si!” Hoàn Nhan Khang chỉ vào cái mũi của mình, vẻ mặt bất khả tư nghị, “Hừ! Ta anh tuấn đẹp trai, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nam nhân tập trung tiêu sái cùng trí khôn tồn tại sẽ không cùng một cái tiểu cô nương gia không chấp nhận! Đi! Lên lầu hai!”

Mộ Dung Thất Thất cũng không có đi theo phía sau Hoàn Nhan Khang, mà là đi tới bên cạnh Bạch Ưc Nguyệt. Mới vừa rồi đánh nhau thời điểm Bạch Ưc Nguyệt tay trái bị bảo kiếm quét làm bị thương, lúc này đang chảy máu.

“Đây là kim sang dược! Vết thương của người không sâu sớm một chút thoa thuốc cầm máu, sau này cũng sẽ không lưu lại vết sẹo!” Mộ Dung Thất Thất xé vải trắng vì Bạch Ưc Nguyệt băng bó thì bị Mộ Dung Thanh Liên ngăn lại.

“Chờ một chút! Người nói đây là kim sang dược thì chính là kim sang dược sao? Ai biết người có hảo tâm hay không a! Vạn nhất là độc dược làm sao bây giờ?” Lời của Mộ Dung Thanh Liên chanh chua, ở trong lầu một an tĩnh lộ ra vẻ chói tai.

“Lòng người khó dò, những người khác a, muốn lấy được quán quân cuộc thi tứ quốc tranh bá thật là muốn điên rồi! Bởi vì ... quan hệ đến hôn

nhân của chính nàng a! Không có bắt được quán quân, thì không thể lập gia đình, vậy đến lúc đó có thể bị mắc cở chết người! Cho nên a, nói không chừng người nào đó sẽ vì vậy mà làm ra một chút chuyện thương tổn người! Bạch tiểu thư người vẫn cẩn thận thì tốt hơn, không nên dễ dàng tin người!”

Nghe lời nói của Mộ Dung Thanh Liên..., Bạch Ưc Nguyệt khẽ mỉm cười, “Đa tạ Mộ Dung tiểu thư quan tâm, Chiêu Dương công chúa là bằng hữu của ta, nhân phẩm của nàng như thế nào, ta vô cùng rõ ràng . Chiêu Dương công chúa làm việc là quang minh lỗi lạc, không giống những người khác, chỉ biết ám tiên đả thương người. Ta tin tưởng Chiêu Dương công chúa chắc là không hại ta! Công chúa, tay ta không có phương tiện, phiền toái người giúp ta bôi thuốc băng bó!”

Lời của Bạch Ưc Nguyệt..., giống như cho Mộ Dung Thanh Liên một bạt tai, làm cho nàng lúc này xuống đài không được, mặt lúc xanh lúc đỏ, “Thật là hảo tâm bị xem như lòng lang dạ thú! Bạch tiểu thư đừng tin sai lầm người, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp!”

“Cái này cũng không nhọc đến Mộ Dung tiểu thư quan tâm, ta vẫn tin tưởng không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa. Hành động ngay thẳng, sẽ không sợ ma quỷ.”

Bạch Ưc Nguyệt cùng Mộ Dung Thanh Liên hai người vừa đi thời gian, Mộ Dung Thất Thất đã cẩn thận ở trên tay Bạch Ưc Nguyệt bôi một tầng màu xanh cỏ thuốc. Lập tức, một trận mùi thơm ngát hoa sen truyền ra, mà làn da vốn rất đau của nàng, bỗng bị bao bọc trong cảm giác mát mẻ.

Nghe thấy mùi vị thuốc, Lý Vân Khanh bu lại, đợi nhìn kỹ màu sắc sau, Lý Vân Khanh kinh hô, “Kim sang dược này chẳng lẽ là ‘ Liên sinh ’ mà Liên công tử chế? Nghe nói Liên sinh là Liên công tử nghiên cứu chế tạo mà thành, vô luận cái vết sẹo gì, chỉ cần mỗi ngày thoa qua, không ra nửa

tháng da sẽ hoàn hảo như lúc ban đầu, là kim sang được cực phẩm, ngàn vàng khó cầu!”

“Đúng vậy! Ánh mắt Biểu thiếu gia thật là tốt!” lúc Tô Mi nói lời này, cố ý quét mắt Mộ Dung Thanh Liên, “Rốt cuộc quả là thế gia đại công tử, ánh mắt thật tốt, không giống như có người, hoàn toàn không biết hàng, còn mở mắt nói lời bịa đặt, hướng người ta giội nước bẩn!”

“Ngươi! Tiện tỳ này, nơi này nào có chỗ cho ngươi nói chuyện!” Mộ Dung Thanh Liên vung lên tay hướng lên mặt của Tô Mi!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kinh Tâm Động Phách

Tay của Mộ Dung Thanh Liên chưa kịp chạm đến mặt của Tô Mi thì đã bị một bàn tay khác đã gấ gao chế trụ, Tô Mi quay đầu nhìn lại, thế nhưng lại là Hoàn Nhan Khang.

“Chặc chặc, Tây kì quốc cũng thật là lớn mật, thế mà dám giáo huấn người của bốn điện hạ ngay trong địa phận của Bắc chu quốc, thật là vô lễ a!” Hoàn Nhan Khang nhếch lên nụ cười xấu xa, ánh mắt sắc bén quét qua trên mặt Mộ Dung Thanh Liên. “Cũng không biết là người nào cho người quyền đánh người nữa !”

Việc Hoàn Nhan Khang ra tay, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Tô Mi , nhưng lại y như ý nghĩ trong lòng Mộ Dung Thất Thất. Thấy Hoàn Nhan Khang “ anh hùng cứu mỹ nhân”, Mộ Dung Thất Thất không nói, tiếp tục cúi đầu bưng bó cho Bạch Ưc Nguyệt.

“Nàng ta không phải là tỳ nữ của Tam tử nhà ta sao? Chỉ cần là nô tài xuất thân từ Mộ Dung phủ , ta đều có quyền đánh !” Mộ Dung Thanh Liên cắn răng, tay phải giãy giãy muốn thoát khỏi “gông cùm” của Hoàn Nhan Khang, không ngờ đối phương lại dùng lực rất mạnh, như muốn bóp nát xương cốt nàng.

Thấy Mộ Dung Thanh Liên như vậy, Hoàn Nhan Khang cười lạnh một tiếng, bỏ tay ra, ném Mộ Dung Thanh Liên xuống đất. “ Biểu tấu, Mộ Dung phủ sao lại có nữ nhân không có đầu óc như vậy? Nàng ta có phải là tỳ muội cùng một mẹ sinh ra với tấu không vậy?”

“Nàng ta là do di nương sinh . Lưu di nương vốn là sử thô nha hoàn* ở bên cạnh mẹ ta ——” Mộ Dung Thất Thất phi thường phối hợp trả lời câu hỏi của Hoàn Nhan Khang. (* nha hoàn làm việc nặng nhọc)

“ Thì ra như vậy !” Hoàn Nhan Khang như chợt tỉnh ngộ.

“Thiếp sinh ? Khó trách không được giáo dục! Nhìn biểu tấu giở tay nhắc chân đều thể hiện phong thái tiểu thư khuê các, bốn diện hạ còn tưởng tiểu thư nhà Mộ Dung phủ đều như vậy . A, suy cho cùng cũng chỉ là thứ nữ do thiếp sinh, người cực kì xấu xí cũng đành chấp nhận, không nghĩ trong đầu toàn là phân .Chánh chủ không lên tiếng, một tiểu nha đầu do hạ nhân sinh ra lại cư nhiên giả bộ làm đại tiểu thư, thật không biết cái gì gọi là gia pháp!” (Ed ^ _ ^ ||| thấy anh HNK nói thiệt là ko chữa mặt mũi cho người ta nhưng mà ta thích ^ o ^ hô....hô tiếp đi anh em ủng hộ cái này ta chém)

Mộ Dung Thất Thất bây giờ mới thấy được sự “Ác độc” của Hoàn Nhan Khang, tuy rằng lời mình nói của thực nham độc, nhưng vẫn luôn cố kị ít nhiều, vẫn luôn duy trì hình tượng, còn hằn lại không chút kiêng kị gì sất.Hoàn Nhan Khang này, thật thú vị ! Trong hoàng thất Bắc Chu sao lại có một vị hoàng tử khác loài như vậy a! (TC: hk pít, 77 đang chê hay khen Tiểu Khang nữa....=.)

“ Người, người !” Mộ Dung Thanh Liên tức đến nghiến răng ken két.

Nàng bởi vì có năng lực xuất chúng, ở Mộ Dung phủ lại được Mộ Dung Thái sủng ái, bọn hạ nhân cũng thuận theo gió lay, thấy nàng được tướng gia sủng ái, đám nô tài đối với nàng càng thêm cung kính, chưa bao giờ vì thân phận thứ xuất của nàng mà phân biệt đối xử. Ngược lại, Mộ Dung Thất Thất kia tuy là con vợ cả, nhưng luôn bị người trong phủ khi dễ. Dần dà lâu ngày, Mộ Dung Thanh Liên cũng quên đi mất xuất thân của mình.

Hiện tại, Hoàn Nhan Khang mở miệng là “Thiếp sinh”, “Thứ xuất”, “Tiểu nha đầu do hạ nhân sinh”, khiến cho nàng lần đầu tiên cảm thấy miệng đắng lưỡi cay, sắc mặt từ hồng sang xanh rồi chuyển hẳn sang đen. Lòng kiêu ngạo của nàng, khi đối mặt với hoàng tử đệ quốc này, hoàn toàn bị hấn chà đạp ở dưới chân. Đặc biệt một câu “Người cực kỳ xấu xí” của Hoàn Nhan Khang, khiến Mộ Dung Thanh Liên giận đến mức nước mắt dâng trào trong hốc mắt

Ở Mộ Dung gia sinh ra hai vị kinh thành đệ nhất mỹ nhân, hiện tại nàng cũng được gọi là tiểu mỹ nhân, làm sao ở trong miệng của Hoàn Nhan Khang lại biến thành “Người cực kỳ xấu xí” như vậy chứ!

Nghe Nhan Khang gọi Mộ Dung Thanh Liên là “Người cực kỳ xấu xí”, Mộ Dung Thất Thất không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên gặp hấn, lúc ấy hấn cũng nói mình là “Người xấu xí”, rồi đẩy nàng ra. Vị hoàng tử này, hoàn toàn ỷ vào thân phận hoàng thất mà “hô mưa gọi gió”! Bất quá tính cách như vậy cũng rất tốt.

Thấy ý cười trên khóe miệng Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thanh Liên càng thêm tức giận. Hoàn Nhan Khang là Ngũ hoàng tử của Bắc Chu quốc, nàng không thể trêu vào, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất đã bị nàng bị khi dễ nhiều năm như thế, hiện tại lại bị phế vật này chê cười, khiến Mộ Dung Thanh Liên hoàn toàn chịu không nổi.

“ Tam tỷ, có người ngoài khi dễ muội muội, người cũng không giúp đỡ sao? Chúng ta dù gì cũng là cùng một cha sinh ra, hấn nói Mộ Dung gia nữ nhi như thế, chẳng lẽ lại không nói tới Tam tỷ người sao?”

Mộ Dung Thanh Liên gấp lửa bỏ vào tay nàng, khiến Mộ Dung Thất Thất mỉm cười một tiếng, đem “Liên sinh” đang cầm trên tay đưa cho Bạch Ưc Nguyệt, “ Ưc Nguyệt, người hãy nhận lấy thuốc này. Trong trận đấu khó tránh khỏi va chạm, nữ hài tử mà lưu lại vết sẹo sẽ không tốt! Nếu hết thuốc dùng, cứ sai người tới đây lấy!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất đối với mình tốt như vậy, Bạch Ưc Nguyệt cảm động không thôi .

Hiện tại, các nàng rõ ràng là đối thủ của nhau, Mộ Dung Thất Thất cũng không để ý đến chuyện này, còn đem thuốc quý đưa cho mình, Bạch Ưc Nguyệt lập tức hướng Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng cúi đầu, “Đa tạ công chúa! Như lời công chúa đã nói , đao kiếm không có mắt, công chúa cũng nên cẩn thận một chút ! Đợi đến lúc công chúa với Nam Lâm vương tổ chức đại hôn, Bạch phủ chúng ta sẽ đưa hậu lễ tới, báo đáp ân tình hôm nay của công chúa!”

“Ưc Nguyệt, người lại nói như vậy, chính là không xem ta là bằng hữu nha! Bạn tốt không cần phải như vậy ! Ngày đó khi ta bị sỉ nhục, Ưc Nguyệt không vì ta là phế vật mà xem thường ta, không đối xử với ta như đám người kia, khiến ta đây nhớ mãi trong lòng. Giữa ta với người, không cần khách sáo như vậy!” Thấy Mộ Dung Thất Thất căn bản không thèm nhìn mình, còn đối với Bạch Ưc Nguyệt- vốn chẳng có quan hệ họ hàng thân thích gì, tốt đến vậy, Mộ Dung Thanh Liên vô cùng tức giận, “ Mộ Dung Thất Thất, người sao lại rảnh tay chăm lo cho người ngoài vậy! Ta đây mới là thân muội muội của người a!”

“Cần rồi!” Mộ Dung Thất Thất xoay người lớn tiếng quát, “Bốn cung vì người là thân muội muội của ta nên mới không trách người tội bất kính . Hôm nay người cứ như vậy chửi bới ta, nếu không phải còn nhớ người thuộc họ Mộ Dung, bốn cung đã sớm không khách khí với người!”

“Mộ Dung Thanh Liên , bốn cung nói cho người biết, luận tình, bốn cung chính là tỷ tỷ của người, lớn nhỏ có thứ tự, chánh nữ thứ nữ cũng khác nhau! Người bất quá cũng chỉ là thứ nữ do di nương sinh ra, nói chuyện như vậy với ta, đã là bất kính , luận lý, bốn cung là Chiêu Dương công chúa do đích thân bệ hạ sắc phong, ở trước mặt bốn cung, người không những không cung kính, còn ngang nhiên khoa tay múa chân, to tiếng với bốn cung, lại càng thêm bất kính.”

“Bốn cung niệm tình người con nhỏ, không so đo với người, người nếu còn không biết tự kiểm điểm lại mình, không biết tự xấu hổ, bốn cung cũng không muốn nhận muối muối như người ! Về phần những lời Ngũ điện hạ vừa nói, bốn cung cho rằng hãn giáo huấn rất đúng, người tốt nhất là nên nghe cho rõ, nhớ cho kĩ, đừng có để vừa mới rời khỏi nước, đã đánh mất thể diện của Mộ Dung gia . Nơi này là Bắc Chu, sẽ không có ai che chở cho người đâu .”

Trong âm thanh của Mộ Dung Thất Thất lộ ra một tia sát khí, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thanh Liên cũng lạnh như băng. Thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, Mộ Dung Thanh Liên bỗng rung mình một cái. Khi nào thì trên người nàng lại toát ra khí chất như thế ? Khi nào thì phế vật này đã dám dùng ngữ khí như vậy mà nói chuyện?

Vừa lúc nhìn thấy ánh mắt Hoàn Nhan Khang đối với Tô Mi, Mộ Dung Thanh Liên lập tức hiểu rõ. Khó trách đôi chủ tớ này lại lớn mật đến vậy, chủ tử quyền rũ Nam Lân Vương, nha hoàn mê hoặc tâm hoàng tử, sau lưng các nàng có người chống đỡ, khó trách lại hiện ra cái bộ như vậy.

“Mộ Dung Thất Thất, người giỏi lắm, người không phải cũng chỉ ý vào việc Phượng Thương sủng ái sao, bất quá chỉ là tiện nhân xấu xa bại hoại chuyên câu dẫn nam nhân, ngay cả nha hoàn bên người cũng thực lăng lợ, đến hoàng tử cũng dám mê hoặc ——”

“Ba” Không đợi Mộ Dung Thanh Liên nói xong, một cái tát nặng nề rơi trên mặt của nàng, khiến cho Mộ Dung Thanh Liên choáng váng, mắt nổ đom đóm.

“Khụ khụ” Mộ Dung Thanh Liên há mồm, phun ra một cái răng . Ngẩng đầu lên, người đánh nàng thế mà lại là Long Trạch Cảnh Thiên . Lúc này, Long Trạch Cảnh Thiên siết chặt lại năm tay, hung tợn nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt kia như muốn giết nàng, khiến Mộ Dung Thanh Liên không dám động đậy tí xú.

“Thật xin lỗi! Tuyển thủ của chúng ta thất lễ, xin Ngũ điện hạ và Chiêu Dương công chúa bớt giận!” Long Trạch Cảnh Thiên hướng Hoàn Nhan Khang cùng Mộ Dung Thất Thất hành lễ . Hắn ra tay đánh người, một là vì thấy Mộ Dung Thanh Liên sỉ nhục Mộ Dung Thất Thất, hắn không thể nào nhìn được ; hai, cũng vì muốn cứu Mộ Dung Thanh Liên .

Hắn nhìn thấy rõ, nếu Mộ Dung Thanh Liên còn nói thêm một câu, kiếm trong tay Hoàn Nhan Khang chắc chắn sẽ chém xuống đầu nàng . Tuy rằng Mộ Dung Thanh Liên thực sự quá phận, nhưng hiện tại đang là thời điểm mấu chốt của cuộc tranh tài, nếu thiếu Mộ Dung Thanh Liên, thực lực Tây Kỳ quốc sẽ giảm.

Cái Trấn Yêu tháp này thực quý dị, không biết được các tầng trên sẽ có cái gì, nhiều người nhiều sự giúp đỡ, cũng nhiều thêm một cơ hội. Thế nên hiện tại, mặc kệ Mộ Dung Thanh Liên như thế nào, Long Trạch Cảnh Thiên cũng phải bảo hộ nàng.

Dù sao , lần Tứ Quốc Tranh Bá này vô cùng quan trọng với Long Trạch Cảnh Thiên, tuy rằng hiện tại hắn có cơ hội tấn thăng Thái tử Tây Kỳ quốc nhất, nhưng một ngày Long Trạch Vũ còn chưa lập hắn làm thái tử, thì danh phận của hắn vẫn cứ treo trên đó một ngày, cho nên hắn phải tìm cách đề cao danh vọng của mình, làm cho Long Trạch Vũ không thể không “thuận theo ý dân” mà đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn! Chỉ có thân phận, địa vị cao, nắm giang sơn trong tay, hắn mới có thể có được những thứ mình muốn, tỷ như — mỹ nhân mà hắn ngưỡng mộ trong lòng!

“A ——” Ý nghĩ Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Thất Thất sao có thể không biết . Hiện tại hắn lấy lui làm tiến, nhìn như là trừng phạt Mộ Dung Thanh Liên, như thật ra là đang cứu nàng, vì Tây Kỳ quốc mà giữ lại thực lực . Không thể không nói, vị Tĩnh vương này là một nhân vật khó lường.

“Coi như số người gặp may, chúng ta đi!”

Mộ Dung Thất Thất cũng lười vì chuyện này mà tiếp tục dây dưa, bước trên thềm đá lên lầu hai.

“Biết tại sao bốn vương lại đánh người không ?” Sau khi đám người kia đi khỏi, Long Trạch Cảnh Thiên xoay người, nghiêm túc nhìn Mộ Dung Thanh Liên .

“Xin điện hạ nói rõ .” Mới vừa nãy Mộ Dung Thanh Liên cao cao tại thượng, lúc này lại hèn mọn cúi đầu, đem máu tươi trong miệng nuốt vào trong bụng .

“Người là người quan trọng nhất đối với bốn vương, nếu không phải vậy, bốn vương đã để họ tùy ý giết người, sẽ không ra tay cứu người . Bốn vương coi trọng người, người đừng làm ta thất vọng, đừng để phải nhận kết cục đầu lìa khỏi xác ——”

Lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên mang ý đe dọa, Mộ Dung Thanh Liên nghe rõ, cũng hiểu rõ, nàng biết vừa nãy Hoàn Nhan Khang động sát ý, nếu nàng nói thêm gì nữa, chắc chắn hôm nay sẽ táng thân tại nơi này . Hơn nữa, dù nàng có chết, cũng không ai sẽ truy cứu trách nhiệm của Hoàn Nhan Khang, nàng sẽ trở thành một oan hồn .

Chẳng qua, bị Long Trạch Cảnh Thiên giáo huấn trước mặt mọi người, mặc dù được hãn coi trọng nhất, nhưng mặt mũi của nàng cũng không vì vậy mà quay về, những việc này cũng do Mộ Dung Thất Thất mà ra ! Cũng do con tiện nhân Mộ Dung Thất Thất làm ra chuyện tốt này!

“ Tạ ơn vương gia! Dân nữ sẽ cố gắng hết sức!”

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Thất Thất biến mất trên thềm đá, Mộ Dung Thanh Liên nghiêng răng nghiêng lợi, nhặt cái răng rơi trên mặt đất kia lên, cắt thật kĩ. Mộ Dung Thất Thất, ta với người không đội trời chung! Lầu hai, im lặng dị thường, không ai, cũng không có bất kì tiếng động nào. Bên một

mặt của cầu thang đá bước lên lầu ba, có đặt một viên dạ minh châu ở giữa, tỏa ra thứ ánh sáng khác thường, chiếu sáng cả tầng này.

“Không có ai?” Hạ Lan Liên Y nhìn kỹ một lần, chỗ này ngay đến một dấu chân người cũng chẳng có, chẳng lẽ cửa thứ hai lại dễ dàng như vậy sao?

“Ây, Hạ Lan công tử, lời này của người thật quái a, chẳng lẽ chúng ta đây không phải là người sao!” Hoàn Nhan Khang nở nụ cười, lời này rơi vào tai Hạ Lan Liên Y lại khiến hắn có chút xấu hổ, “Ta không phải có ý này, ý ta là chỗ này không có dấu chân người, không biết có cơ quan ám khí gì hay không.”

Sau khi trải qua một đợt vây công đám người Đông Lỗ quốc ở lầu một, Bắc Chu quốc như cũ vẫn còn bốn người, Tây Kỳ quốc cũng vẫn là bốn người, mà Nam Phượng quốc mất ba người, hiện tại chỉ còn bốn người. Cộng thêm sáu người Đông Lỗ quốc được tha mạng lúc trước, hiện tại tên tầng thứ hai tổng cộng có 18 người.

“Có cơ quan ngầm hay không, xem thử thì biết?” Long Tạch Cảnh Thiên một tay bắt lấy một tên Đông Lỗ quốc xui xẻo, đẩy ra phía trước.

“A ——” tiếng thét thê thảm còn chưa kết thúc, một cơ thể toàn vẹn đã chia ra thành mười khúc, rơi trên mặt đất (Ed 0 * trời thiết kinh dị quá)

“A!” Bạch Ưc Nguyệt nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng trước mắt, còn những người khác lại hoàn toàn ngây dại.

Trên không trung, một sợi tơ vàng, bởi vì nhuộm máu mà xuất hiện trước mặt mọi người. Hoàn Nhan Khang định đưa tay ra sờ, nhưng bị Mộ Dung Thất Thất ngăn cản, “Cẩn thận đây là Kim tâm ti*, không nên đụng!” (*tơ tằm vàng.....vì đây có thể xem là tên riêng nên beta đặt nguyên theo hán việt)

“Kim tâm ti” Khi nghe Mộ Dung Thất Thất nói, tất cả mọi người đều ngây dại .

Kim tâm ti, đúng như tên gọi, là tơ do tấm vàng nhổ ra, sắc bén như lưỡi dao, lửa thiêu không cháy, đao chém không đứt, tính đàn hồi rất tốt, lại cực kỳ bền nhọn. Cái tên lúc này, nhất định đã bị kim tâm ti này phân ra thành thịt khối.

“Thực vô liêm sỉ!”

Long Đa âm dương quái khí lên tiếng mắng, “Đông Lỗ quốc thật hèn hạ, lại dùng thủ đoạn bỉ ổi! như thế này Quá vô sỉ!”

Mắng, cũng không giải quyết được vấn đề, Lý Vân Khang ngồi xổm xuống mặt đất, cẩn thận đánh giá Kim tâm ti giăng trên không trung, lắc lắc đầu, “Không qua được, toàn bộ tầng hai đều giăng đầy kim tâm ti .”

Nghe Lý Vân Khang nói vậy, Hạ Lan Liên Y liền nổi giận , “Vậy làm sao bây giờ? Nếu như không thể đi qua, không phải chúng ta sẽ bị kẹt ở lại nơi này sao?”

Mộ Dung Thanh Liên vốn tâm tình đã không tốt, hiện tại vừa nghe lời này, liền nổi trận lôi đình, lập tức lấy nhiệm kiếm quán quanh cổ một người Đông Lỗ “ Nói, ai bày ra chủ ý này! Tại sao người Đông Lỗ quốc lại hèn hạ như vậy! Trên lầu này không biết còn có cái gì nữa đây!”

“Ta không biết, ta thật sự không biết!” Người này dùng hết sức lắc đầu, “Là Già Lam đại nhân ra đề, chúng ta cũng sau khi vào mới biết được! Phía trên có gì , chúng ta thật sự không biết a!”

Mộ Dung Thanh Liên nghe xong liền nổi giận, muốn giết đi tên kia, lại bị Mộ Dung Thất Thất ngăn lại .

“Mộ Dung Thất Thất , người muốn làm gì?” Mộ Dung Thanh Liên trợn mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất .

“Ta đã nói lúc trước, trên lầu có gì , tất cả mọi người đều không biết . Dem bọn họ lưu lại, còn có thể đi dò xét thử . Nếu như người giết hắn, sẽ ít đi một người, hay người muốn tự mình dò xét tầng cuối ?”

Nghe Mộ Dung Thất Thất nói ra lời này, Mộ Dung Thanh Liên liền ngừng tay. Đúng là những người Đông Lỗ quốc này vẫn còn hữu dụng . Nghĩ như thế, Mộ Dung Thanh Liên thu nhuyển kiểm lại, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, “Người nói như thế, chẳng lẽ lại có giải pháp để vượt qua sao?Nếu không qua được, tất cả mọi người đều thua!”

“Giải pháp sao ——” Mộ Dung Thất Thất động mở khoe miệng, “Giải pháp đương nhiên có! Chẳng qua tại sao ta phải nói cho người biết!”

“Người!” Mộ Dung Thanh Liên tức giận đến nghẹn ngang cổ họng, nhà không được nuốt cũng không xong, cuối cùng những tức giận bất bình đều được nuốt xuống bụng, “ Người đừng có dẻo mồm dẻo miệng! Có bản lĩnh thì người vượt qua cho chúng ta xem!”

“Ha hả!” Mộ Dung Thất Thất cười khế, không hề để ý tới Mộ Dung Thanh Liên, mà cẩn thận quan sát kim tà ti trôi nổi trên không trung, vừa nhìn, nụ cười trên miệng nàng càng thêm tươi hơn, cái này không phải cũng giống như phòng hộ bằng tia hồng ngoại ở tương lai sao! Trước kia, khi còn đang được huấn luyện, nàng đã vượt qua rất nhiều lần, lợi hại nhất chính là lần lên vào kho bạc nhà nước của ngân hàng Hoa Kỳ ẩn dưới lòng đất, trộm đi mũ phượng của Thanh Cung hoàng hậu, thông qua phòng tuyết bá đạo, cho đến phút cuối, chuông cảnh báo cũng không vang.

Hiện tại cái trò này, đối với nàng mà nói, chỉ như trò đùa của kẻ con mà thôi! Chỉ là tia hồng ngoại đổi thành kim tà ti, chỉ cần sơ ý chút ít thì

không phải chỉ bị thương vài vết đơn giản như vậy, nàng phải cẩn thận mới được.

Thấy Mộ Dung Thất Thất im lặng nửa ngày, Hoàn Nhan Khang không nhìn được, chạy đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất,

“Biểu tẩu, người có biết cái này là trò gì không? Rốt cuộc phải sao chúng ta mới qua được? Chẳng lẽ dùng khinh công sao? Nhưng mọi góc ngách trên không trung đều là kim tà ti a! Hơn nữa lại không điểm dừng chân, khinh công cũng không thể dùng được a!”

“Hừ ——” Tô Mi lập tức thủ thế ý bảo im lặng, “Điện hạ, tiểu thư nhà ta không phải là đang suy nghĩ giải pháp đó sao! Người đừng ồn ào có được không! Một đại lão gia làm sao giống như chim sẻ vậy, thật là ồn ào muốn chết!”

“Ta nói Mi nhi này, nàng không thể dùng vẻ mặt ôn hòa mà nhìn ta một chút sao! Ta vừa rồi còn là anh hùng cứu mỹ nhân nha!”

“ Phi! Ai cần người giúp a! Bốn cô nương ta tự mình cũng có thể giải quyết được.!”

“Mi nhi, nữ nhân phải ôn nhu một chút mới được! Nàng nhìn tiểu thư nhà mình ôn nhu, động lòng người đến cỡ nào, nàng cần học hỏi nàng ấy nhiều a!” Hoàn Nhan Khang đến bên cạnh Tô Mi , nhỏ giọng hỏi, “Người nghĩ biểu tẩu có giải pháp để vượt qua sao?”

“Đó là đương nhiên!” Tô Mi hất cằm lên mà kiêu ngạo, “Tiểu thư nhà ta cái gì cũng biết, trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó dễ được tiểu thư nhà ta!”

“Thật là khoác lác! Lông gà cũng bị người đưa lên trời! Cũng không sợ khoác lác* làm mất mặt nữa!” Mộ Dung Thanh Liên vốn không thích nhìn

Tô Mi bảo vệ Mộ Dung Thất Thất, đứng một bên nhỏ giọng nói thầm .
(*đồng âm với da trâu....MDTL chơi chữ)

“Người nói cái gì!”

Mộ Dung Thanh Liên vẫn cứ bất âm bất dương như vậy, làm cho Tô Mi rất cảm tức, nếu không phải vừa rồi Hoàn Nhan Khang nhúng tay vào, nàng đã sớm phế đi Mộ Dung Thanh liên . Lúc này, thấy nàng cứ vẫn cứ tiếp tục nhắm vào Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi rốt cuộc không nhịn được nữa, “Có giỏi thì người lập lại lần nữa! Có tin ta vung tay lên liền diệt người đi không!”

“Mộ Dung tiểu thư, người bớt náo loạn đi!” Lúc này , Long Trạch Cảnh Thiên lại mở miệng, “Làm sao người lại không học khôn chút nào vậy!”

“Dạ, vương gia!” Mộ Dung Thanh Liên cắn răng, không cam lòng cúi thấp đầu. Nhẫn nhịn !Nhẫn nhịn! Bất kể ra sao, nhất định phải vượt qua khỏi cuộc thi này, đến lúc cuối cùng trong cuộc thi này nàng sẽ quang minh chính đại đánh Mộ Dung Thất Thất, muốn đem kiêu ngạo của nàng hung hăng dẫm đạp dưới chân! (Ed: ^ _ ^ mơ đi cưng đúng phải nói bà MDTL tự tin đến tự kiêu à)

“ Bực mình!” Thấy mình lần nào khiêu khích cũng bị Long Trạch Cảnh Thiên ngăn cản, Tô Mi liền thở mạnh một hơi, xoay mình liền biến thành bộ dáng khinh người “Vẫn là tiểu thư nói đúng, chó cắn người, chẳng lẽ người lại cắn ngược lại chó à ? Không cần phải chú ý đến đạo lý gì sất, trực tiếp cầm gậy đập một nhát rồi đem đi làm thịt là tốt nhất ! Đáng tiếc a, cư nhiên bị người khác cứu đi, thật bực bội!”

Lời nói của Tô Mi mang đầy ý châm chọc, khiến Mộ Dung Thanh Liên giận đến nghiến răng khanh khách . Hoàn Nhan Khang lúc này lại nhìn Tô Mi, càng nhìn càng thấy thích, không nhịn được cười ha hả.

“Ha ha ha! Mi nhi , nàng đúng là một quả ớt nhỏ! Thật đáng yêu! Ta chính là thích nàng nhanh mềm nhanh miệng như thế!”

“Phi! Ai cần người thích ! Đẳng đồ tử* !”(Ed:Chắc là các bạn điều bí câu này rồi phải không?)

Bên này, hai người còn bận đấu khẩu, bên kia, Mộ Dung Thất Thất đã gần như thấy rõ thế sắp đặt.

Xem ra, người ra đề mục này không là nhân tài cũng là cao thủ. Một đồng lung tung lộn xộn, giảng đầy Kim tà ti, thực ra lại được bố trí cực kỳ xảo diệu, nếu không cẩn thận một bước, hoặc không đủ tâm lý chịu đựng áp lực, võ công, độ mềm mại của thân thể không đạt đến mức chuẩn, vậy cũng chỉ có duy nhất một đường chết.

“Biểu muội, có phải người có biện pháp vượt qua hay không?” Lý Vân Khanh nhìn Mộ Dung Thất Thất, vừa rồi nàng không nói một tiếng, vẫn luôn nhíu mày, đứng một bên nghiên cứu kim tà ti, hiện tại, nàng giãn mày, nụ cười cũng nở ra, nhất định là đã tìm được biện pháp.

“Biểu ca, ta chỉ nghĩ ra sơ bộ mà thôi, nhưng nếu không ai phối hợp với ta, ta vẫn không thể suy rõ được biện pháp vượt qua.”

Mộ Dung Thất Thất nghĩ ra được biện pháp vượt qua, Lý Vân Khanh nghe vậy liền âm thầm kinh ngạc trong lòng, đối với nữ tử này lại càng thêm tò mò. Đám người bọn họ đều không tìm ra được phương pháp vượt qua, vì sao nàng chỉ nhìn qua trong thời gian ngắn, liền có thể phát hiện ra vấn đề a?

“Nếu biểu muội không ngại, ta nguyện ý phối hợp với người.” Lý Vân Khanh mỉm cười, một thân lục y như trước, tóc đen được buộc bởi trâm trúc, cả người như trúc xanh giữa núi, kiên cường vươn thẳng.

” Vậy thì tốt, làm phiên biểu ca!”

Mộ Dung Thất Thất quần hết vạt áo của Lý Vân Khanh lại, sau đó buộc chặt lại đầu tóc rối tung của hăn. Chỉ trong chốc lát, nguyên bản Lý Vân Khanh tiêu sái tuần dật liền trở nên lão luyện mười phần.

“Lý công tử, người thật sự muốn qua sao? Người tin nàg?” Mộ Dung Thanh Liên đứng là âm hờm bất tán, lần nữa phát ra thanh âm: “Vạn nhất bị vây ở giữa, người chết cũng chỉ có người!”

Nghe hết lời nói của Mộ Dung Thanh Liên, Lý Vân Khanh cười khẽ, ngũ quan anh tuấn càng toát ra vẻ mê người: ” Mạng ta, người ta đều giao cho biểu muội, tất nhiên phải yên tâm. Bắt đầu đi!”

Tất cả mọi người im lặng nhìn Lý Vân Khanh, trong lòng bàn tay Mộ Dung Thất Thất cũng toát ra mồ hôi. Nguyên bản nàng muốn làm người đầu tiên vượt qua, nhưng mà nếu nàng gặp chuyện, vậy bọn Tô Mi phải làm gì bây giờ? Cho nên phải cố gắng nhớ rõ từng đường đi nước bước của cách phá giải. Hiện tại, Lý Vân Khanh nguyện ý thử nghiệm, thật sự giúp Mộ Dung Thất Thất một chuyện rất lớn.

“Biểu ca, người nhất định phải cẩn thận, không nên đụng vào Kim tà ti. Còn nữa, đám bột phấn này, khi người đi đến đâu hãy rải đến đó, đợi đến lúc mọi người cùng qua sẽ đi theo đường đó.”

“Được!” Lý Vân Khanh chuẩn bị xong hết thủy, hít một hơi thật sâu, ánh mắt ôn nhu dừng trên mặt Mộ Dung Thất Thất: “Biểu muội, cần phải cẩn thận, ta còn trẻ, còn chưa thú thê, hương khói Lý gia còn cần ta kéo dài. Biểu muội vạn nhất sai một chút, ta đây liền chẳng thể trở về.”

Lý Vân Khanh trước sau vẫn hài hước như cũ, khiến cho tâm tình khẩn trương của Mộ Dung Thất Thất hơi thả lỏng: “Biểu ca, người yên tâm! Ta sẽ không để người xảy ra việc gì! Ta còn muốn nhìn người ướn tẩu tử, còn muốn ôm cháu a! Giao cho ta, yên tâm đi!”

“Ừ.” Lại nhìn Mộ Dung Thất Thất thật lâu, Lý Vân Khanh xoay người đi về phía Kim tâm ti trận. Nếu có thể, ta hi vọng nàng là tân nương của ta, nhưng mà tâm nguyện này, hiện tại đã trở thành hy vọng xa vời. Nếu không thể làm bạn bên cạnh người, vậy để ta giúp nàng làm chút chuyện đi..... Nâng chân trái, hạ xuống một chút, trượt chân phải, dừng lại một chút, xoay quanh tại chỗ, cúi xuống bên trái, bước theo hình chữ đinh.....”

Mộ Dung Thất Thất nhìn chăm chăm vào Kim tâm ti trên không trung, mồ hôi đổ trên trán, Lý Vân Khanh nghe theo sự “thao túng” của Mộ Dung Thất Thất, giống như vận động viên thể thao, xuyên qua lớp lớp Kim tâm ti, ngay cả góc áo cũng không đụng phải Kim tâm ti. Nhớ lời dặn của Mộ Dung Thất Thất, Lý Vân Khanh tùy tay đem bột phấn đen vẩy trên mặt đất, liếc mắt nhìn qua, trên mặt đất nhiều thêm một con đường màu đen.

Qua ba phút, khi Lý Vân Khanh đứng trên thềm đá phát tay với Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang kích động nhảy lên, “Qua rồi! Qua thật rồi!! Biểu tấu người thật lợi hại!”

Mộ Dung Thất Thất thở phào một cái, lau đi những giọt mồ hôi trên trán, sửa sang quần áo lại sao cho gọn gàng, tóc cũng buộc thật gọn, “Ô Mi, lời ta vừa đọc, nhớ kĩ chưa? Tất cả mọi người cũng nhớ rõ những lời đó ! Nghĩ muốn vượt qua, cứ dựa theo những lời ấy mà làm .”

“Vì sao vậy?” Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói xong, Long Đa liền mở miệng, “Công chúa có thể tự mình đi qua, mà không cần phải để ý tới chúng ta, tại sao lại đem khẩu lệnh truyền cho chúng ta? Chẳng chúng ta không phải là đối thủ cạnh tranh sao?”

Lời Long Đa vừa nói cũng chính là câu hỏi trong lòng mọi người. Nếu Mộ Dung Thất Thất chỉ cần nói giải pháp cho người của Bắc Chu quốc, để riêng bọn họ vượt qua là đủ rồi, nếu vậy Bắc Chu quốc sẽ giành hạng đầu trong Tứ quốc tranh bá lần này, vị trí kia không phải là điều Mộ Dung Thất Thất muốn sao?

Nghe xong nghi vấn của Long Đa, Mộ Dung Thất Thất không giải thích gì, chỉ nói, “Nếu muốn vượt qua, đi theo, nếu không muốn vượt qua, cứ ở lại .”

Nói xong, Mộ Dung Thất Thất dẫn đầu đi vào Kim tà ti trận.

Mới vừa rồi Lý Vân Khanh nghe theo lời Mộ Dung Thất Thất mà đi, tuy rằng vượt qua, nhưng mà động tác thực hiện phi thường cứng nhắc, chỉ có thể xem là miễn cưỡng bước qua. Hiện tại, mọi người nhìn thấy động tác của Mộ Dung Thất Thất sinh động, lưu loát như mây bay nước chảy, nhìn không được thán phục trong lòng.

“Nhìn như thiên tiên!” Hoàn Nhan Khang ngơ ngác nhìn thân ảnh đang biến mất của Mộ Dung Thất Thất, kinh ngạc không dứt, “Biểu ca thật đã cười về được một bảo bối!”

Lời của Hoàn Nhan Khang rơi vào trong lỗ tai của Long Trạch Cảnh Thiên, dấy lên tư vị khác lạ. Long Trạch Cảnh Thiên hiện tại đã hoàn toàn thanh tỉnh, hiểu rõ giá trị của bảo bối mà mình đã bỏ lỡ, trong lòng cực kỳ hối hận.

Tô Mi, Như Ý cùng Hoàn Nhan Khang đi theo phía sau Mộ Dung Thất Thất thuận lợi vượt qua Kim tà ti trận, người của Tây Kỳ quốc cũng qua được, ngay cả Mộ Dung Thanh Liên lúc trước ghen tị với Mộ Dung Thất Thất, lúc này cũng ngoan ngoãn nghe theo lời của Mộ Dung Thất Thất, buộc gọn váy tóc, nghe theo khẩu lệnh của Tô Mi mà phá trận.

Chờ người của Nam Phượng đi qua, người của ba nước cũng đã đông đủ . Mà năm người Đông Lỗ quốc kia, cũng bị Long Trạch Cảnh Thiên ép buộc đi qua .

“Cửa thứ hai rốt cục đã qua!” Hạ Lan Liên Y liền lau giọt mồ hôi trên trán, trong lúc đi xuyên qua Kim tà ti trận, hãn thật rất sợ, may mà còn nhớ rõ lời Mộ Dung Thất Thất nên mới có thể bình an mà qua .

“Đa tạ Chiêu Dương công chúa!” Long Trạch Cảnh Thiên cung kính hành lễ với Mộ Dung Thất Thất . Những người khác không nói gì, cũng cúi đầu hành lễ với nàng . Mọi người đều biết, cửa thứ hai này, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn có thể mặc kệ bọn họ, nhưng nàng không hề làm vậy, mà lại giúp bọn họ thông qua cửa thứ hai thật thuận lợi.

“Không cần khách sáo! Chuyện đó nói sau , chừng nào qua hết được năm tầng nữa rồi hãy tính! Nói không chừng lần sau chúng ta chính là đối thủ!”

Lời của Mộ Dung Thất Thất nhắc bọn họ một điều, còn năm cửa nữa phải thông qua ! Năm cửa! Lúc trước cửa thứ nhất là người Đông Lỗ vây đánh, cửa thứ hai là Kim tà ti trận, không biết còn năm cửa sau sẽ có cái quái gì nữa! Nghĩ vậy, lòng mọi người đều trầm xuống, tiếp tục đi lên lầu ba .

Vừa lên tầng ba, mọi người không khỏi rung mình một cái, lạnh quá! Nhìn quanh bốn phía đều là một mảnh trắng xóa, một tầng tuyết thật dày, còn có những cây thanh tùng bách phủ đầy tuyết, tất cả trông rất sống động, hoàn toàn không giống như đang ở trong tháp, nếu không phải vì trên đỉnh tháp vẫn là một khối đá, sẽ khiến mọi người nhầm tưởng rằng họ đã đi ra ngoài.

“Trời ạ! Thật thần kỳ!” Mộ Dung Thanh Liên ngạc nhiên lên tiếng, “Lần này Đông Lỗ quốc thật tốn hao nhiều tâm huyết để làm a! Cây này vậy mà là thật!” Trong lúc nói chuyện Mộ Dung Thanh Liên còn đập vào một cái cây bên cạnh .

“Là tuyết ——” Lý Vân Khanh chạm tay vào tuyết đang nằm trên mặt đất, đưa vào mũi mà hít rồi liếm thử “ Thật sự là tuyết .”

“Thật sự quá thần kỳ!”

Mọi người đi vào tầng thứ ba, tò mò đánh giá khắp mọi nơi . Ngân trang tổ khóa*, dù là rừng cây hay là trong cốc nhỏ, mọi nơi đều có tuyết, tất cả đều là thật . Không biết trong tuyết có ẩn giấu cơ quan nào không nữa! (Ngân trang tổ khóa *:một câu thành ngữ cực kỳ thông dụng trong Trung văn để miêu tả cảnh trời tuyết, có thể dịch đại khái là: khắp nơi long lanh như dát bạc)

“Sưu sưu sưu!” Trong lúc mọi người đang cảnh giác tìm kiếm cơ quan, trên nóc nhà có ba mũi tên lén bắn xuống .

“Ô Mi, đi theo ta! A Khang, Như Ý hai người các người đi với nhau, nhớ hãy cẩn thận!” Mộ Dung Thất Thất khẽ quát một tiếng, vội đi vào nền tuyết . Ô Mi đi theo phía sau Mộ Dung Thất Thất, hòa lẫn vào trong tuyết trắng .

Những người khác, cũng vì đột đánh lén bất ngờ này mà phục hồi tinh thần ngay tức khắc, chia riêng đội của mình ra, cũng ẩn vào trong nền tuyết trắng xóa .

Ô Mi lấy vũ khí ra, là một cung tiễn dài cỡ khoảng bàn tay nàng. Mộ Dung Thất Thất giấu mình phía sau cốc đôi, nhìn vị trí mũi tên đang bắn ra, hóa ra là từ một hắc động*. (*theo ta là: một khe hẹp nhỏ màu đen)

Mộ Dung Thất Thất đếm, hắc động như vậy có tất cả là bốn cái, chia ra bốn hướng ở Đông, Tây, Nam, Bắc . Vừa lúc không chế toàn bộ cục diện nơi đây, bao vây toàn bộ tầng ba này, dù chỉ một góc cũng không bỏ sót. “A!” Một tiếng hét thảm vang lên, Nam Phượng quốc đã có người trúng tên.

“ Mũi tên có độc!” Long Đa nhìn mặt của đồng bạn bên cạnh dần biến thành màu đen, “Thật hèn hạ! Mọi người cẩn thận!”

Nhờ Long đa nhắc nhở, mọi người lại càng thêm cảnh giác. Nhưng những mũi tên kia không vì thế ngừng lại, ngược lại không ngừng tập kích

những người đang ẩn nấp trong tuyết .

“Xoạt xoạt xoạt—” một loạt tên bắn vào nền tuyết dưới chân Hoàn Nhan Khang, cách chân hắn chỉ nửa tất .

“Mẹ kiếp! Khốn kiếp! May là mạng tiểu gia ta lớn!” Hoàn Nhan Khang vừa chửi, vừa tránh né đòn công kích tiếp theo, “ Khốn, thật không biết xấu hổ, bọn họ muốn thử chúng ta hay là muốn giết muốn chúng ta a! Thậm chí cả cung nỏ của quân đội cũng đem ra dùng! Đông Lỗ quốc chết tiệt, đừng để cho ta ra ngoài được, nếu ta ra ngoài được ta sẽ phế hết các người! Ya ya ——”

Lời Hoàn Nhan Khang nói ra cũng suy nghĩ trong lòng mọi người, những cuộc tranh tài trước đây cũng rất nguy hiểm, nhưng không hiểm độc tới mức này. Người Đông Lỗ thật độc ác! Nghĩ như thế, tất cả mọi người đều hung hăng nhìn chăm chăm vào năm người Đông Lỗ trước mặt, khiến bọn họ sợ đến phát run. Một người không để ý, bị trúng một mũi tên, ngay lập tức liền đi chơi cờ với diêm vương .

“Ha ha, đáng đời, thật khiến ta hả hê trong lòng!” Hoàn Nhan Khang nở nụ cười . Tô Mi nhin không được xem thường liếc hắn, người nam nhân này tại sao lại ngu đến thế, trong lúc này không tìm cách vượt qua khảo nghiệm, mà ngược lại còn chê cười người khác, thật quá ấu trĩ đi.

“Tiểu thư, làm gì bây giờ?” Tô Mi giương mắt nhìn lên bốn nhân tử* trên đỉnh, “Tiểu thư, ta đếm, sau mỗi cái động đều có hai người nấp, thay nhau bắn tên, chúng ta có cần đem bọn họ giết hết không?”(*con mắt....chắc là trong khe hẹp có lộ ra lỗ nhỏ như con mắt)

“Trước nhìn tình huống đã .” Mộ Dung Thất Thất híp mắt nói .

Đề khảo nghiệm lần này thật sự khiến người ta bất ngờ, Trấn Yêu tháp này, mỗi tầng đều xuất hiện lớp lớp “chuyện vui” . Vừa rồi Mộ Dung Thất Thất phát hiện ra được một chuyện, bốn kẻ bắn tên, không hề nhắm vào

một chỗ, cũng không hề bỏ qua cho bọn người Đông Lỗ quốc . Chẳng lẽ bọn họ mất hết tính người? Hay là nơi này có bí mật nào khác?

Mặc dù một trong bốn hắc động bắn ra nhằm vào tuyến thủ bốn nước, nhưng chủ yếu là tập trung trên lầu bốn bậc thang. Phàm là người đến gần thêm đá, lập tức bốn hắc động kia cùng lúc nhắm về hướng đó, bắn tên không ngừng .

Như vậy, cần người đi làm mồi, hấp dẫn ánh mắt của bốn hắc động kia, khiến họ đồng thời bắn tên về phía thêm đá.

“Biểu tẩu, nghĩ giải pháp a!” Hoàn Nhan Khang cùng Như Ý “xéo” đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, “Đã chết vài người rồi, biểu tẩu, nếu người không nghĩ ra giải pháp, tất cả mọi người đều sẽ chết !”

Hoàn Nhan Khang vừa nói, liền đem ánh mắt của mọi người dán vào trên người Mộ Dung Thất Thất . Mới vừa rồi nàng có thể dễ dàng nhìn ra được bí mật của kim tà ti trận, hiện tại bây giờ chắc là nàng đã có giải pháp để qua ải này chăng?

Thấy những người này đều trông cậy vào Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi nhú mày lên, “Người không phải là đại lão gia à, sao không dùng cái đầu bự của người mà suy nghĩ? Sao lại cứ dựa vào tiểu thư nhà chúng ta vậy! Nếu như không có tiểu thư nhà ta, có phải là các người đều chết hết không!”

Lời nói của Tô Mi thực rất khó nghe, khiến Hoàn Nhan Khang ngượng ngùng cười trừ, có chút xấu hổ. Tô Mi mắng Hoàn Nhan Khang như vậy. thật ra là mượn hăn mắng những người chỉ biết mong người khác giải quyết phiền toái giúp, còn mình lại có tâm lí ngồi mát ăn bát vàng . Người thông minh nghe Tô Mi, mặt lập tức nóng lên, vội vàng cúi đầu .

Chết bao nhiêu người, Mộ Dung Thất Thất cũng không quan tâm, dù sao đây là vòng tuyển chọn, cũng là vòng loại của cuộc thi, có người chết là

đương nhiên . Huống chi, ba nước bọn họ đều là đối thủ cạnh tranh với nhau, nếu đều thông qua, vậy đến chung kết chẳng phải sẽ phải đánh vài ngày.

Đây vốn là vòng để mọi người đua nhau thể hiện bản lĩnh thần thông quảng đại của mình, nếu qua hết, vậy sao có thể gọi là đấu loại a! Chẳng qua , trận này quá mức quý dị, cái vòng loại này có chỗ nào giống với tuyển chọn bình thường đâu a! Hoàn toàn giống như là đang khảo nghiệm ở điện ngục vậy.

Hiện tại không phải là lúc náo loạn lên, mặc dù trong những tuyển thủ này , có người nàng không thích, thậm chí là ghét, nhưng cũng có người nàng để ý, còn có bằng hữu của nàng nữa . Mặc dù, Bạch Ưc Nguyệt và Lý Vân Khanh không cùng đội với nàng, nhưng bọn họ là bằng hữu của nàng, nàng không hi vọng hai người họ gặp chuyện gì . “A Khang, người có khinh công tốt ,đi tới thềm đá dự địch, nhớ kỹ, đừng bắt những mũi tên lại chia. Tô Mi, Như Ý các người đánh nhân tử ở phía Đông . Tĩnh vương gia, người và Thanh Liên đánh ở phía Bắc . Biểu ca cùng Bạch tiểu thư đánh ở phía Tây . Hạ Lan công tử, ở phía Nam giao cho các người . Chờ A Khang đến thềm đá tất cả cùng nhau tấn công , tranh thủ thu phục ngay trong một lần! Những người còn lại đến yểm trợ!”

Không ai có bất kì dị nghị gì về lời của Mộ Dung Thất Thất. Mới lúc này, Long Trạch Cảnh Thiên cũng phát hiện ra được vấn đề của ải này, an bài của nàng, đã là tốt nhất “Tốt! Cứ thế mà làm!”

Long Trạch Cảnh Thiên đã mở miệng, nên dù Mộ Dung Thanh Liên có ý kiến gì cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Còn lại, là người Đông Lỗ quốc, lại càng chẳng có ý gì . Bọn họ vốn có sáu người, mà nay đã chết hết hai người chỉ còn lại bốn người, những người này đã sớm quên đi nhiệm vụ quan trọng của họ là phải giết đối thủ để giành chiến thắng, trong thời điểm này, bọn họ nghĩ rằng biện pháp tốt

nhất chính là đi theo đại tổ đội, nếu không, có chết như thế nào cũng không biết.

An bài xong tất cả, Mộ Dung Thất Thất nhìn chăm vào bốn nhãn tử, quan sát lượng mũi tên cùng thời điểm hai người điều khiển sau mắt đổi chỗ cho nhau, xác định tất cả xong, Mộ Dung Thất Thất hướng mọi người gật đầu ra hiệu, “ Chuẩn bị! A Khang, đi!”

Lập tức, Hoàn Nhan Khang giống như một trận gió tiến về thềm đá trên lầu đó, con mắt phía sau thấy có người bất ngờ tiến lên lầu bốn, mũi tên từ bốn hướng đều nhắm về phía Hoàn Nhan Khang .

“ Sưu sưu sưu!”

“Ai nha nha, các cháu, các cháu bắn cung chỉ có như thế sao! Nhanh lên một chút , còn phải nhanh hơn nữa!” Hoàn Nhan Khang nói, thân thể linh hoạt tránh né chỉ chít những mũi tên đang bay tới .

“Ngay bây giờ! Động thủ!”

Mộ Dung Thất Thất ra lệnh một tiếng, những người làm theo chỉ định, ẩn trong màu tuyết trắng, hướng về phía bốn góc.

“Sưu!” Cung tên nhỏ trên tay Tô Mi bắn một cách chính xác vào nhãn tử màu đen, “A —— ” một tiếng hét vang lên, người nọ ngừng bắn, nhưng người phía sau tiếp tục chạy lên thế chỗ, “ Vụt —— ” Phi tiêu trong tay Như Ý cũng phóng về phía hắc động ngay lúc này .

“Rầm —— ” một âm thanh vang lên, giống như có người đã ngã xuống, hắc động ở phía đông không bắn ra mũi tên nào nữa.

“Thành công!” Tô Mi vui vẻ kêu lên, cùng lúc này, những người khác ở ba hướng còn lại cũng động thủ, qua một hồi, toàn bộ những người ở sau thao túng những nhãn tử cũng đều bị đánh gục .

“ Phù phù, nguy hiểm thật nha!”

Hoàn Nhan Khang dừng lại bước chân, vội vàng lau đi từng mồ hôi rơi trên mặt, “ Ta còn sống, thật tốt quá! Tiểu gia còn sống!”

Nghe Hoàn Nhan Khang nói, mọi người trong lòng nghĩ rằng, cửa ải này cuối cùng cũng qua! Lúc này, mọi người đều đặc biệt thay đổi cách nhìn về Mộ Dung Thất Thất, ngay cả Hạ Lan Liên Y- kẻ bị Mộ Dung Thất Thất lừa mất mười vạn hoàng kim, cũng đối với nàng kính nể không thôi.

Nếu không phải Mộ Dung Thất Thất nghĩ ra giải pháp, cửa này không biết còn bao nhiêu người phải chết nữa! Bất quá lại nói ngược lại, biện pháp này dù có được người khác nghĩ ra, nhưng nếu muốn bảo mọi người phối hợp, bọn họ chưa chắc đã thật sự nghe theo.

Có lẽ bởi vì do ở cửa thứ hai, Mộ Dung Thất Thất đã giúp đỡ bọn họ không công, cho nên những tuyến thủ này đối với nàng rất là tin tưởng, cũng vì vậy mà nghe theo lời của nàng .

“ Đi thôi, đi tới cửa thứ tư!” Mộ Dung Thất Thất bước lên bậc thang .

Giây phút này, bước chân của mọi người đều cảm thấy nặng nề, không biết phía trước có cái gì đang chờ đợi họ, ngay cả bốn người còn lại của Đông Lỗ quốc tâm tình vô cùng cùng bất an.

Thời điểm đi tới tầng thứ tư, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên xoay người nhìn bọn người Đông lỗ quốc, “ Rốt cuộc Già Lam đại nhân là người nào? Hắn tại sao lại ra đề mục ác độc như thế? Các người không phải là người Đông Lỗ à? Hắn tại sao lại muốn hại các người phải chết ?”

Lời của Mộ Dung Thất Thất đánh vào tâm của những người này, đi vào năm mươi người, hiện tại chỉ còn lại bốn người, đã chết bốn người sáu người, bọn họ cũng là tuyến thủ của Đông Lỗ quốc! Đều là người a!

“ Già Lam đại nhân là ——”

“ Câm mồm!”

Một người đang định nói ra thân phận của Già Lam, lại bị người bên cạnh lớn tiếng quát, “Chuyện của Già Lam đại nhân là chuyện chúng ta có thể tùy tiện nói ra sao?”

Bị tên béo quát, tên gầy liền cúi đầu, không hề hé răng nữa .

Thấy thế, Mộ Dung Thất Thất nhếch mi cười lạnh, “ Hiện tại chúng ta cùng ngồi chung trên một con thuyền, các người đã muốn giữ bí mật như thế, vậy các người tự đi hết quãng đường còn lại, ta sẽ không giúp đỡ nữa . Đến lúc đó sống chết có số, phú quý do trời . Có thể còn sống ra tháp, chính là phúc của các người! Nếu đã chết rồi, các người cũng nên cảm tạ vị Già Lam đại nhân kia !”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Sắc Đẹp Tập Kích

Bên ngoài Trấn Yêu tháp, Phượng Thương cau mày. Đã qua nửa canh giờ, tuy mới nửa canh giờ, nhưng không hiểu sao lòng hẫng lại trống rỗng, tựa như Mộ Dung Thất Thất đã xa hẫng rất lâu

“Vương gia, thuộc hạ đã làm theo lời ngài, triệu nhân mã đến đây. Hiện giờ dù chỉ một con ruồi cũng không bay ra được khỏi chùa Phật Đà!” Cát Tường mở ô màu đen, che gió tuyết lại cho Phượng Thương.

“Tốt!”

Ánh mắt của Phượng Thương luôn nhìn về Trấn Yêu tháp trước mặt, sau khi Mộ Dung Thất Thất bước chân vào tháp, trời bắt đầu có tuyết, tuyết rơi càng lúc càng dày, bay bay trên cao. Cát Tường vốn đã thỉnh Phượng Thương đến khách phòng của chùa để nghỉ ngơi, chờ tin tức, nhưng hẫng lại khẳng khẳng muốn ở nơi này chờ Mộ Dung Thất Thất đi ra.

Nơi kia, đá màu đen được xếp thành tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau thành một tòa tháp cao. Trải qua năm tháng, màu đen của đá liền hòa lẫn cùng màu rêu xanh, tựa như dấu vết của năm tháng, khắc lên tòa Trấn Yêu Tháp này. Lúc này tuyết đang rơi, trấn yêu tháp trở nên huyền ảo, như phủ thêm một lớp áo khoác thần bí, làm cho người ta nhìn không rõ ràng.

Nghe nói, Trấn Yêu tháp này là do vị hoàng đế cuối cùng của Tiên Tần xây nên cách đây hai mươi năm. Nó vốn không được gọi là Trấn Yêu tháp, nhưng vì ở trong hậu cung Tiên Tần năm nọ xuất hiện cửu vĩ hồ yêu, Tần hoàng đế liền thỉnh cao nhân đến bắt hồ yêu, đem hồ yêu phong ấn trong tháp, cho nên tòa tháp này mới có cái tên như vậy.

Bất quá, đó cũng chỉ là truyền thuyết. Trên đời này làm gì có hồ yêu chứ?

Sau khi Tiền Tần diệt vong, trong một đêm, toàn bộ bảo tàng trong hoàng cung Tiền Tần đều biến mất, lúc ấy, có người cho rằng bảo tàng bị hồ yêu cướp đi, bởi thế, chùa Phật Đà liền ngập trong chiến hỏa cùng tranh cướp.

Mọi người lật tung chùa Phật Đà lên, cũng không tìm ra bảo tàng, càng không phát hiện ra hồ yêu nào cả, sau đó chuyện này cũng dần bị quên lãng. Bảo tàng đó ở đâu, không ai rõ, chùa Phật Đà lại càng lúc càng suy bại.

“Xoạt — xoạt—” một loạt âm thanh quét tuyết truyền tới , một người tăng già lưng đã còng, trên tay cầm cây chổi cũ đang quét tuyết trên đất. Tuy rằng chùa Phật Đà từ cường thịnh dần xuống dốc, nhưng trong chùa vẫn còn giữ một ít tăng nhân, không nhiều lắm, cũng chỉ khoảng mười người, phần lớn đều là những người đã già.

Lão tăng nhân này, mái tóc hoa râm buông xuống đến khoeo mắt, chòm râu buông xuống tới tận ngực, thân hình gầy gò, khuôn mặt xấu xí . Quần áo của hắn cũ nát, nhiều chỗ vá, đường may chỗ miếng vá có chút thô, một đôi tay gầy như cành cây khô, đang nắm chặt chổi mà quét, “Xoạt — xoạt —” phá đi sự an tĩnh của nền tuyết.

Lúc tăng nhân quét tuyết đến chỗ Phượng Thương, hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Phượng Thương một chút, không mở miệng nói chuyện .

“Là ta vô ý!” Phượng Thương lui bước đứng ra một bên .Tăng nhân không nói một câu, vẫn cúi đầu mà hươ chổi qua lại, cẩn thận quét dọn.

“Cát Tường, khi trở về, sai người đem lương thực, rau dưa, trứng gà đến Phật Đà tự thêm chút ít quần áo, cả áo ấm cũng mang đến . Làm lễ mừng

năm mới! Để các tăng nhân có thể đón một năm mới tốt lành!”

“ Dạ! Thuộc hạ nhớ kỹ .”

Lão tăng nghe rất rõ lời Phượng Thương nói, không cảm tạ, cũng không dừng lại, vẫn quét tuyết như cũ, rồi chậm rãi rời đi .

“Vương gia vậy mà thật thiện tâm!” Già Lam cười giãi chân trên mặt nền gạch đá sạch sẽ đi tới trước mặt Phượng Thương , “ Xem ra lời đồn bên ngoài điều là giả, Quý vương Phượng Thương ngoài mặt lạnh, nhưng trái tim bên trong lại ấm nóng.”

“Lớn mật!” Già Lam lại dám dùng danh “quý vương” để gọi Phượng Thương, Cát Tường gầm lên, đang muốn rút kiếm, lại bị Phượng Thương đưa tay ngăn lại .

“Người có việc?” Phượng Thương không dời mắt khỏi Trấn Yêu tháp, hận mình không năng lực nhìn xuyên qua vật, để có thể nhìn thấy rõ Mộ Dung Thất Thất bên trong lớp đá đen kia . Không biết nàng đã đi tới tầng thứ mấy, không biết nàng có mạnh khỏe không? Có bị thương hay không?

“Ta chỉ là tới thỉnh giáo Vương Gia, vì sao phái ưng kỵ quân bao vây chùa Phật Đà?” Dù đối phương có như thế nào, Già Lam thủy chung vẫn giữ nguyên bộ mặt tươi cười như thế, có đôi khi làm người khác tức giận đến nghiến răng, hận không thể một quyền đánh trên gương mặt anh tuấn đó .

Phượng Thương chìa tay đón một bông tuyết, nghiêng mặt nhìn Già Lam, lộ ra khuôn mặt tươi cười mê hoặc chúng sinh, “Nếu ái phi của bốn vương có chuyện gì? Bốn vương sẽ cho tất cả mọi người chôn cùng với nàng ấy, kể cả người — “

Nụ cười của Phượng Thương, yêu nghiệt dị thường, làm Già Lam thất thần, chờ hẩn lấy lại tinh thần, Phượng thương đã quay đầu lại tiếp tục xem

trần yêu tháp.

Yêu nghiệt ! Đây là đánh giá trong lòng Già Lam về Phượng Thương.

Đi vào Ung Châu đã nhiều ngày, cũng đã gặp Phượng thương mấy lần, lúc trước Già Lam còn cảm thấy những tin đồn kia đều là giả, hẳn thấy trên người của Phượng Thương không có chút sát khí, Già Lam còn nghi ngờ về danh hiệu “Quý vương” của Phượng Thương là do người ta phóng đại lên mà thôi . Vừa rồi, nụ cười kia, cái nhìn thoáng qua kia, khiến cho Già Lam rốt cuộc hiểu rõ, Phượng Thương quả danh bất hư truyền.

Nguyên lai, khi cường giả chân chính đạt đến cảnh giới cao nhất, khí tràng cường đại có thể khiến người ta sợ hãi, kính sợ, thì cũng chuyển mình sang một cảnh giới “bình thản”, có thể thao túng khí tràng một cách tự nhiên, như gió yên biển lặng trước khi bão táp xông pha. Tựa như người nam nhân trước mắt này, hẳn nổi giận, chưa chắc đáng sợ, nhưng bộ dạng phong khinh vân đạm* này, lại làm cho trong lòng người khác đột nhiên phát lạnh....(*: nhẹ nhàng thanh thản)

Theo tầm mắt của Phượng Thương, Già Lam cũng nhìn về phía tháp trần yêu .

Không biết cái người có thể làm cho Nam Lâm vương nóng ruột nóng gan có thể giành được vị trí Nam Lâm vương phi, có thể có tư cách đứng bên người Phượng Thương hay không?

Đồ trợn được thiết kế trong Thất Trọng tháp không dễ đột phá như vậy, cao thủ ở Bồng Lai đảo nhiều như mây, nhưng người có thể vượt qua khảo nghiệm trong tháp lại chẳng có mấy. Đối mặt với lòng mình, người ta sẽ suy tính rất nhiều, nếu thật sự có người có thể vượt qua Thất Trọng Tháp, vậy tâm trí của người này nhất định rất rất cường đại——

Trong tháp, lầu bốn, không giống với lầu hai yên tĩnh, không giống với lầu ba sáng rực, nơi đây là một mảnh tối đen như đêm.

Không có ánh sáng, cả tầng lầu tựa như một hang động không đáy đa há miệng muốn nuốt chửng những người này. Cái màu đen vô tận này khiến lòng người sợ hãi, khiến họ không hiểu sao lại dăng lên một cỗ bất an.

“Người đi!” Long Đa đẩy cái tên mập của Đông Lỗ quốc- cái tên lúc này không chịu nói chân tướng ra, về phía trước.

“Xèo xèo chít chít –” một hồi âm thanh xi xi sa sa vang lên, sau đó có tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền đến .”Cứu mạng a! Đừng mà ! Cứu mạng a! Ta không muốn chết! Cứu mạng — “

Những người nghe được thanh âm của tên mập đều cảm thấy lạnh buốt đến tận xương. Rốt cuộc là cái gì vậy? Hẳn rốt cuộc đã gặp chuyện gì?

“Tên mập! Tên mập, người làm sao vậy?” Long Đa nghiêng mình, muốn nhìn rõ bên trong, nhưng vô luận có như thế nào thì hẳn cũng không nhìn thấu tấm màn đen kia . “Tên mập, người phải sống để cho ta biết trong đó xảy ra chuyện gì! Mập!”.

Hồi lâu, cũng không có âm thanh nào truyền đến, Long Đa nuốt nước miếng nói, “Hẳn hẳn là chết.”

“Ta có đem theo hộp quẹt!” Mộ Dung Thanh Liên đem diêm đốt lên, quăng về phía trước.”Oanh –” một đám màu đen tiến lên, dập tắt đi đốm lửa, bên trong liền trở lại một màu đen.

“Các người xem!” Bạch Như Nguyệt chỉ vào một chỗ, nhìn theo hướng nàng chỉ, mọi người đều thấy một viên bảo thạch màu hồng rực rỡ đang chớp chớp, cực kỳ giống sao trên trời.

“Hong Bảo Thạch!” Một tuyển thủ của Nam Phượng quốc đi tới muốn sờ thử, không ngờ mới bước vào một bước, liền té ngã ngay lập tức, nháy mắt liền bị màu đen bao phủ, ngay cả một âm thanh cũng chưa kịp phát ra.

“Thật đáng sợ –” lại mất thêm một tuyến thủ nữa, Hạ Lan Yên Y liền cảm thấy lạnh cả người, “Rốt cuộc là cái quái gì vậy?”

“Chuột.” Mộ Dung Thất Thất trả lời, giải trừ nghi hoặc trong lòng mọi người, thấy tất cả mọi người đều nhìn vào mình, Mộ Dung Thất Thất lên tiếng, “Nếu như ta không có đoán sai, bên trong tầng này đều là chuột, chỉ cần chúng ta đi vào, sẽ biến thành thức ăn cho chuột.”

“Cái gì? Chuột? !” Vừa nghe cái này, Mộ Dung Thanh Liên đang ngó về phía trong liền nhảy nhồm lên như điên. Từ đó đến giờ nàng rất ghét động vật ghê tởm, nhất là chuột .

“Không phải chứ! Đông Lỗ quốc này thật là biến thái, thế nhưng lại thả nhiều chuột như thế? Thật sự là biến thái a!”

Hoàn Nhan Khang còn chưa than vãn đủ, lâu bốn rốt cuộc cũng sáng lên

Một dây xích sắt to gần bằng một cánh tay của trẻ con được thông từ đây cho tới cầu thang lầu năm, dưới đoạn dây xích sắt là một cái hố chứa hàng vạn con chuột đang bò lúc nhúc. Những con chuột muốn nhảy lên, nhưng không với tới được đoạn dây xích sắt này.

“Oe –” Nhìn thấy cảnh này, Mộ Dung Thanh Liên ói đến mặt trắng mặt vàng cũng ra hết, “Thực ghê tởm! Oe — “

“Chắc chắc, còn tưởng rằng tứ tiểu thư cái gì cũng không sợ! Không nghĩ tới tứ tiểu thư lại sợ chuột a!”

Tô Mi thấy Mộ Dung Thanh Liên như vậy, lập tức bắt lấy cơ hội giễu cợt nàng . Không làm Mộ Dung Thanh Liên khổ sở, lòng của Tô Mi rất không thoải mái, lúc này vất vả mới có một cái cơ hội, sao có thể bỏ qua chứ!

“Oe –” Mộ Dung Thanh Liên không còn sức để đấu mồm với Tô Mi, nhìn những con chuột bò lúc nhúc kia, nàng thấy như sắp chết đến nơi không bằng.

“Những con chuột này đói bụng đã nhiều ngày.” Mộ Dung Thất Thất nhìn đám chuột, càng ngày càng bội phục người ra đề mục. Không nghĩ trong thời đại này, có người có đầu óc thông minh, linh hoạt như thế . Nhưng nếu đơn thuần chỉ là chuột, cũng không có đáng sợ, đề thi hẳn không đơn giản như vậy đi.

Mộ Dung Thất Thất rất nhanh đã có được nghiệm chứng cho suy đoán của mình “Hô – -“ ngọn lửa hồng cháy lên, từ đầu cầu thang bên kia kéo dài tới đây . Tới gần mọi người mới phát hiện ra rằng, nguyên lai trên dây xích, có sắp đặt hỏa lò, bên trong đều là nhựa thông du.

Bởi vì có lửa, những con chuột tản ra một lúc, trong chốc lát, lại thêm ngoan cố tiến lên, cả đám đều hướng dây xích mà ngoe ngoảy.

“Chuột không phải sợ lửa sao? Vì sao lại cứ tiến về phía dây xích? Đợi lát nữa dây xích sắt bị đốt đỏ lên thì làm sao bây giờ–” Hạ Lan Liên Y nhăn mày nói, nhìn cảnh tượng này, lời nói của hần nhắc nhở mọi người, dây sắt bị đốt đỏ, làm thế nào mà đi qua?

“Bởi vì dây xích này có thoa đồ bọn nó thích! Ưc Nguyệt người đang bị thương nên đi trước đi! “Mộ Dung Thất Thất đem Bạch Ưc Nguyệt đẩy lên đoạn dây sắt phía trước, “Ta đi đằng sau người!”

Biết rõ là Mộ Dung Thất Thất đem cơ hội cho mình, Bạch Ưc Nguyệt cảm động. Nàng cũng sợ chuột, lúc này chân có chút mềm nhũn, đứng ở dây xích sắt trước mặt, nhìn đám chuột phía dưới, cảm thấy có chút ít sợ hãi .

“Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, hướng mắt nhìn về phía trước, không nên nhìn xuống, cũng đừng nghe gì vả! Ta đứng ngay sau người! Giờ

không đi sẽ không có cơ hội mà qua ! Nếu để khóa sắt bị đốt nóng , tất mọi người sẽ không qua được!”

Mộ Dung Thất Thất đem cái gì đó nhét vào lỗ tai của Bạch Như Nguyệt, được Mộ Dung Thất Thất cổ vũ, Bạch Ưc Nguyệt giẫm lên xích sắt “bay” đi qua .

“Khinh công tốt!” Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng ủng hộ, cũng bước lên khóa sắt.

Lúc này xích sắt đã hơi ấm lên, khiến Mộ Dung Thất Thất cả kinh, vừa vội đi qua đầu bên kia, vừa dặn dò mọi người đứng phía sau, “Mọi người cẩn thận, xích sắt đã nóng lên! Một người tiếp một người chạy nhanh qua đây , nắm chặt thời gian!”

Mộ Dung Thất Thất có thể thuận lợi đi qua, làm cho Long Trạch Cảnh Thiên thầm giật mình.

Vừa rồi Dung Thất Thất nhẹ nhàng đi qua khiến hắc mê mắt, nữ nhân này biết võ công! Nàng biết võ! Thế nhưng lại gạt tất cả mọi người, kể cả Mộ Dung Thái cũng không biết! Bọn họ đều bị biểu hiện giả dối của nàng “Lừa gạt”!

Cảm giác bị lừa làm lòng Long Trạch Cảnh Thiên giật run lên, lại hồi tưởng về chuyện từ hôn, chẳng lẽ là do Mộ Dung Thất Thất bày ra? Hay nàng căn bản là không muốn gả cho hắc, tình nguyện mang trên người tiếng xấu cũng muốn nhận được 《thư từ hôn》? Nữ nhân, thế nhưng xem hắc như con khỉ để mà đùa giỡn! Chẳng lẽ hắc lại ngu ngốc như thế sao! Long Trạch Cảnh Thiên xiết chặt nắm tay, đem nắm tay đánh mạnh trên tường, đến khi bàn tay của hắc bị đá làm cho rách da chảy máu, hắc mới cảm nhận được sự đau đớn .

“Vương Gia, ngài không có sao chứ!” Mộ Dung Thanh Liên nén nôn, kinh hô, “Vương Gia, ngài chảy máu!”

“Ta không sao!” Long Trạch Cảnh Thiên căn dặn nói, ánh mắt nhìn theo Mộ Dung Thất Thất. Tốt, rất tốt! Người dám đùa giỡn ta, đã vậy còn trêu chọc ta nữa! Mộ Dung Thất Thất, người nghĩ sẽ thoát khỏi ta vậy sao, ta sẽ càng cố gắng tìm người, ta muốn hảo hảo mà trừng phạt người, cho người từ nay về sau sa vào lưới của ta!

“Chúng ta đi!” Hạ Lan Liên Y cùng Long Đa đã lướt đi qua xích sắt, cuối cùng còn lại người Tây Kỳ quốc cùng ba người Đông Lỗ quốc.

“Các người đi trước!” Lúc này trên người Long Trạch Cảnh Thiên phát ra hàn khí mãnh liệt, làm cho người ta nhìn không được mà run lên. Ba người Đông Lỗ còn lại thấy Long Trạch Cảnh Thiên như thế, run rẩy đi trên dây xích sắt.

“Xèo xèo!” Phía dưới đám chuột kêu càng lúc càng to, có một con chuột nhảy lên chân tên nọ, há miệng cắn xuống .

“A!” Người nọ bị đau, liền không có đứng vững, ngã vào bên trong hố.

Tất cả chuột ủa lên, đem người này vây quanh, răng trắng hếu sáng lên , gặm trên thân người nọ, hắn ta cố gắng giãy dụa đứng lên, trên người đen thui bởi bị chuột bám đầy, một con chuột há miệng, cắn vào con mắt của người này. “A!” Nam nhân cất tiếng kêu thảm thiết, rơi vào trong lỗ tai của mọi người , Bạch Ưc Nguyệt nhắm mắt lại, không đành lòng xem cảnh tượng thảm thiết này . “Oe –” Thấy cảnh chuột ăn sống người như thế, Mộ Dung Thanh Liên lần nữa vịn tường mà nôn mửa. Hiện tại nàng có thể nôn được cái gì đều nôn hết, nước mắt không ngừng rơi xuống, bộ dạng đặc biệt đáng thương

“Vân Khanh, người đi trước đi! Mộ Dung tiểu thư, đến, đến ngồi trên lưng ta!” Long Trạch Cảnh Thiên nửa ngồi xổm, vỗ vỗ vai mình gọi Mộ Dung Thanh Liên.

Mộ Dung Thanh liên thất thần, không hiểu rõ ý tứ của Long Trạch Cảnh Thiên , “Vương Gia, ngài?”

“Ta cũng người đi qua!”

“Chuyện này, chuyện này....”

“Nhanh lên đi! Bằng không đợi lát nữa chúng ta đều không qua được!” Long Trạch Cảnh Thiên nắm tay của Mộ Dung Thanh Liên quàng lên vai mình, chân giẫm lên dây sắt . Nhiệt độ nóng cháy xuyên qua dày truyền đến bàn chân của hắn.

Không tốt! Dây sắt sắp bị đốt đỏ!

“Đi!” Long Trạch Cảnh Thiên bước đi như bay, giẫm lên trên dây sắt đang cháy đỏ .

Phù phù phù! Nằm trên lưng của Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Thanh Liên im lặng, giống con thỏ nhỏ nhu thuận , mặt không biết có phải vì khí nóng của dây xích phun đỏ, hay bởi vì thẹn thùng trong lòng mà nhiễm hồng.

Bờ vai của Long Trạch Cảnh Thiên rất rắn chắc, rất rộng lớn, hơn nữa trên người hắn lại có hương vị dị thường dễ ngửi . Mùi long tiên hương nhàn nhạt pha lẫn cùng mùi hương đặc trưng của nam nhân*... Mộ Dung Thanh Liên không biết mình bị làm sao nữa, khi Long Trạch Cảnh Thiên bói muốn dẫn nàng cùng đi qua, trái tim vốn đang lấp đầy bóng hình Phượng Thương đều bị Long Trạch Cảnh Thiên thay thế. (*TC:cái nì chắc mùi mồ hôi....:d)

Khi hoạn nạn mới thấu lòng người! Hiện tại, chỉ có Long Trạch Cảnh Thiên muốn nàng, cũng chỉ có hắn giúp nàng, có thể thấy, nam nhân như vậy mới là nam nhân đích thực!

Trong lúc Mộ Dung Thanh Liên còn đang lạc trong những mơ mộng viễn vông, Long Trạch Cảnh Thiên đã qua đến cầu thang bên này.

“Vương Gia, người bị sao vậy ?” Lý Vân Khanh thấy Long Trạch Cảnh Thiên sắc mặt không được tốt lắm, trán lại đổ đầy mồ hôi, lập tức quan tâm hỏi han. Thanh âm của Lý Vân Khanh, cũng tóm Mộ Dung Thanh Liên ra khỏi thế giới của mình, nàng vội vàng bước xuống dưới, thân thiết nhìn Long Trạch Cảnh Thiên: “Vương Gia, người làm sao vậy?”

“Có phải là chân bị phỏng rồi hay không?” Tiếng nói của Mộ Dung Thất Thất truyền đến, thuốc trong tay cũng đưa tấy, “Giày của người hắn đã bị đốt đen, trước bôi thuốc, sao dùng vải bao lại, nếu không, để càng lâu thì sẽ càng phiền toái.”

Thấy Mộ Dung Thất Thất “giành” nói trước mình, Mộ Dung Thanh Liên phi thường căm tức, vì sao nữ nhân này bao giờ cũng muốn nhúng tay vào rồi ra vẻ là mình cái gì cũng biết? Mới vừa muốn cự tuyệt ý tốt của Mộ Dung Thất Thất, thì Lý Vân Khanh đã tiến tới nhận bình thuốc trong tay của Mộ Dung Thất Thất , “Đa tạ!”

Long Trạch Cảnh Thiên ngồi xuống, cẩn thận đem giày cởi ra, khi vượt qua, giày của hắn bị dây sắt đốt đen, ngay tới tất của hắn cũng bị cháy xém . Trên chân của Long Trạch Cảnh Thiên, toàn bộ đều là những vết phỏng to như ngón cái . Nhìn thấy những vết phỏng ấy, Mộ Dung Thanh Liên liền rơi nước mắt, “Thực xin lỗi, Vương Gia, đều do ta đã gây phiền toái cho người!”

Nếu Long Trạch Cảnh Thiên chỉ qua một mình, dựa vào thể trọng của hắn cộng với khinh công, vượt qua dây xích chỉ như chuồn chuồn lướt nước, chắc chắn sẽ không bị thương ở chân. Nhưng Long Trạch Cảnh Thiên vì qua cuối cùng, khi dây xích đã đốt đỏ bừng, hơn nữa còn phải công một người, sức nặng tăng mạnh, cho nên mới bị đốt thành như vậy.

Mộ Dung Thanh Liên cẩn thận bôi thuốc cho Long Trạch Cảnh Thiên, vừa làm vừa khóc. Không thể không nói, thuốc của Mộ Dung Thất Thất thực vô cùng tốt, vừa bôi lên, cảm giác nóng rát liền biến mất, mát hơn rất nhiều.

“Cảm ơn nàng!” Cách một lớp người, Long Trạch Cảnh Thiên nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất. Nữ nhân này, vừa rồi còn làm hấn hận nghiến răng, nhưng bây giờ lại khiến hấn không cảm kích không được. Nếu không nhờ thuốc của nàng, chân của hấn có thể gây ra nhiều phiền phức. Miệng vết bị nhiễm trùng rồi sinh mủ, nói không chừng có khi sẽ đi luôn đôi chân. Nữ nhân này, vừa làm cho người ta hận nghiến răng nghiến lợi, vừa khiến người ta không thể không yêu, thật sự quá mâu thuẫn—

“Đừng khách khí!” Mộ Dung Thất Thất khẽ gật đầu, xem như trả lời Long Trạch Cảnh Thiên, “Tĩnh Vương muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, hay là cùng với chúng ta đi lên tầng năm?”

Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên mở miệng, Mộ Dung Thanh Liên đã lên tiếng, trong mắt vẫn còn nước mắt, ánh mắt phẫn nộ nhìn Mộ Dung Thất Thất: “Mộ Dung Thất Thất, vương gia bị thương như vậy, có thể đi được sao! Người thật ra có ý gì! Nếu vương gia đi cùng với các người, vậy vết thương dưới chân càng thêm nghiêm trọng hơn thì phải làm sao bây giờ?” Thấy Mộ Dung Thanh Liên đột nhiên xúc động, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy có chút kì lạ không giải thích được, “Ta hỏi là hỏi Vương Gia, người có quyền trả lời thay vương gia sao?”

“Người —” Một câu của Mộ Dung Thất Thất, đã khiến cho Mộ Dung Thanh Liên im miệng không nói được gì. Đúng vậy, nàng là ai đâu? Nàng không là gì, lại càng không có tư cách thay mặt Long Trạch Cảnh Thiên nói chuyện.

“Ta không sao!” Long Trạch Cảnh Thiên chữa thương một hồi thì đứng lên, “Ta thống lĩnh đội Tây Kỳ quốc, nhất định cùng với mộ người đồng

cam cộng khổ! Ta còn đi được!”

“Vương Gia...” Long Trạch Cảnh Thiên “nghe” lời Mộ Dung Thất Thất như vậy, làm Mộ Dung Thanh Liên khó chịu vô cùng, “Vương Gia, nàng là cố ý, biết rất rõ ràng chân ngài bị thương — “

“Ta còn không có tàn phế!” Long Trạch Cảnh Thiên nhướn mày nói, “Đi! Lên trên tầng năm!”

Long Trạch Cảnh Thiên đã quyết định Mộ Dung Thanh Liên không cách nào phản đối được, chỉ có thể lằm bằm, đi sát theo phía sau hắn .

Khi đã qua bốn lần khảo nghiệm, bốn người Bắc Chu quốc vẫn không thay đổi, Tây Kỳ quốc cũng là bốn người, Nam Phượng quốc chỉ còn ba người, Đông Lỗ quốc chỉ còn sót lại hai người .

Những khảo nghiệm này, một lần so với một lần càng thêm biến thái, một lần so với một lần càng thêm nguy hiểm, càng đến gần lầu năm , tim của mọi người cũng dần đập mạnh hơn, không biết phía trên còn có cái gì đang chờ đợi họ nữa .

Lên tới lầu năm, một mảnh vàng lóng lánh, chói sáng khiến mọi người đau mắt, đợi cho mọi người quen được ánh vàng chói lọi này, họ mới phát hiện ra nơi này là “Thiên đường của nhân gian” .

Xanh vàng rực rỡ, khắp nơi đều là vàng bạc châu báu. Có bảo đao bảo kiếm mà nam nhân yêu mến, cũng có trâm cài ngọc hoàn mà nữ nhân thích mê. Trừ những thứ đó ra, cảnh tượng khiến mọi người thấy kinh ngạc nhất, chính là một đôi nam nữ mặc trang phục tơ vàng gấm bạc.

“Mỹ nhân a —” Khi Long Đa thấy được mỹ nam, con mắt suýt nữa rớt xuống .”Đây là thiên đường sao!”

“ Người nói đúng! Đây là “Thiên đường trên nhân gian!” Nam nhân bị Long Đa nhìn trúng, chậm rãi đi về phía hắn . Nam nhân này, anh tuấn vô cùng, tóc đen nhánh xõa rối tung trên đầu vai , hai mắt tràn ngập mỉa mai, đứng trước mặt Long Đa, nam nhân một tay ôm vòng eo của Long Đa, tay còn lại nâng cằm của hắn, “Mỹ nhân, ta chờ người đã lâu — “

“Long Đa!” Hạ Lan Liên Y đang muốn nhắc nhở Long Đa, lại bị hai nữ nhân quần quanh, hai người này, một người thanh thuần, một người xinh đẹp vô cùng, hai người một trái một phải quần quít lấy Hạ Lan Liên Y, đưa hắn đến một chỗ khác ngồi xuống .

“Các người, các người muốn làm gì?” làm Hạ Lan Liên Y khẩn trương, cảm giác hô hấp của mình nhanh hơn, người cũng trở nên bứt rứt khó chịu .

“Ca ca, tại sao lâu như thế người cũng không đến xem Vũ nhi! Ca ca, Vũ nhi rất nhớ người!” Tiểu la ly* thanh thuần mỉm cười ngọt ngào, trên mặt lộ ra chút ít ưu sầu, “Có phải ca ca là không còn yêu mến Vũ nhi nữa rồi hay không?” (*lollita)

Đối mặt với sự “lên án” của cô nàng xinh đẹp, Hạ Lan Liên Y không biết phải nói gì nữa, chỉ có thể lắc đầu .

“Ca ca, người thích gì? Ta đều đưa cho người! Xem, đây là bảo đao, ca ca thích không?” Thiếu nữ cầm lấy một bảo đao được khảm ngọc lam, hồng ngọc cùng ngọc lục bảo lên, quỳ gối trước mặt Hạ Lan Liên Y .

Y phục của nàng chỉ là một mảnh vải mỏng manh, trong lúc quỳ, thân thể nghiêng về phía trước, hai vật thể căng tròn hiện ra ngay trước mặt Hạ Lan Liên Y. Cách tầng vải mỏng , Hạ Lan Liên Y thậm chí còn có thể nhìn thấy đóa hoa mai nở rộ trên nền tuyết trắng.

“Ca ca, người không thích bảo đao sao? Vậy người thích cái này chứ?”

Thiếu nữ nhu thuận cầm viên đá mắt mèo giá trị liên thành nâng hai tay đến trước mặt Hạ Lan. Cái tư thế này, làm cho ngực nàng được nâng lên cao hơn, thật là kích thích vô cùng, làm cho não của Hạ Lan Liên Y như tê liệt.

Nhìn dung mạo xinh đẹp lại thanh thuần của tiểu la ly trước mắt, Hạ Lan liền cảm lòng không được, nắm tay của thiếu nữ, kéo nàng đến trước mặt của mình, “Ta muốn cái gì cũng có thể mang đi sao? Kể cả nàng cũng được sao?”

“Hi hi, ta biết là ca ca sẽ chọn Vũ nhi mà!”

Thiếu nữ như mèo ghé vào trên người của Hạ Lan, tóc mềm mại rối tung trên ngực của Hạ Lan Liên Y, cái cảm khéo léo của nàng đặt ngay trên trái tim của Hạ Lan Liên Y, ngón tay trắng nõn dài nhỏ vẽ vòng vòng trên người Hạ Lan, “Ca ca, ở lại được không? Vũ nhi ở một mình rất buồn, ca ca ở lại cùng Vũ nhi nha, đừng bỏ Thủy nhi lại được không?”

“Được!” Bị khuôn mặt ngây thơ hấp dẫn, Hạ Lan Liên Y đã quên mục đích của chính mình, lập tức đáp ứng. Nghe Hạ Lan Liên Y nói như thế, thiếu nữ vui mừng ngồi xuống, trong mắt đều là cảm động, “Ca ca, người thật tốt!”

Nào biết, thiếu nữ ngồi xuống đúng địa phương hẳn cảm nhất trên thân thể của Hạ Lan Liên Y, chỗ kia, đã dần nổi lên phản ứng. Thiếu nữ bật cười, làm cho Hạ Lan mắc cỡ xấu hổ đến đỏ mặt, thiếu nữ dang môi của mình lên áp lên đôi môi của Hạ Lan Liên Y, cái lưỡi trần trọc tiến vào miệng hắn.

“Không được, còn có người khác!” Hạ Lan Liên Y liền đẩy mạnh thiếu nữ ra, gò má ửng đỏ, thở hồng hộc.

“Ca ca, người xem, bọn họ đang đắm chìm trong hạnh phúc!” Cô gái chỉ vào chung quanh, Hạ Lan Liên Y đến lúc này mới phát hiện, những người

lúc này đều phân tán ở bốn phía, bọn họ hoặc lưu luyến ôm châu báu đến quên phản ứng, hoặc quần lấy tuần nam mỹ nữ cùng làm chuyện “hạnh phúc” theo lời thiếu nữ nói.

“Ca ca, mau tới đây!” Thiếu nữ lần nữa tiến về phía Hạ Lan Liên Y, hôn lên môi hân.

Bên này, Long Đa đã bị mỹ nam mê đến ngây ngơ, thân không mảnh vảo, nằm trên mình nam nhân kia kêu la, “! Ta yêu người Nga, mỹ nhân!”. Bên kia ba người Đông Lỗ quốc bị một đám mỹ nhân vây quanh, cục diện hoàn toàn hỗn loạn.

“Thật sự là đáng sợ!” Hoàn Nhan Khang cắn răng, quét mắt nhìn chung quanh.

Thực sự, tài phú sắc đẹp là thứ mà mọi người trên thế giới này theo đuổi, người đẹp trong lòng, vàng bạc đầy phòng, ai không khát vọng cuộc sống như vậy! Người ra đề mục này vì hiểu rõ lòng tham của con người, cho nên mới bố trí một cửa như vậy, nhằm muốn vây khốn bọn họ ở nơi này. May mà hân là hoàng tử, từ lúc sinh ra đã có sống trong nhung lụa, sớm đã nhìn quen những thứ này, nên mới không bị mê hoặc bằng những thứ như thế .

“Biểu tấu, chúng ta đi thôi!” Bên kia âm thanh nam nữ vui thích vang lên, Hoàn Nhan Khang lộ ra vẻ mặt vô cùng ghê tởm, “Chúng ta đi lên lầu sáu!”

“Ừ!” Hoàn Nhan Khang nói, làm cho Mộ Dung Thất Thất phải suy nghĩ. Dọc đường đi , mỗi một tầng khảo nghiệm đều khác biệt đến lạ kỳ, cái người ra đề này rốt cuộc là ai? Vì sao có thể nắm rõ được lòng người một cách chính xác đến như vậy— Cuối cùng cũng lên được lầu sáu, chỉ còn lại tuyển thủ Tây Kỳ quốc cùng với Bắc Chu quốc, tổng cộng tám người.

Những vàng bạc bảo vật cùng với tuần nam, mỹ nữ đối với người bình thường mà nói thì thực vô cùng hấp dẫn, nhưng trong mắt những người này

lại không hề hiếm lạ. Bọn người của Long Trạch Cảnh Thiên đều xuất thân phú quý, cái gì mà chưa thấy qua? Về phần Tô Mi và Như Ý, hai người họ là thiếp thân thị vệ, tâm trí của họ, thường nhân sao có thể sánh bằng!

Sau khi thông qua lầu năm, bước tới tầng sáu, Mộ Dung Thất Thất vô cùng hiếu kỳ, đẩy cửa ra, một mảnh ánh sáng, vừa nhìn, chỉ thấy toàn bộ trên tường đều treo đầy gương.

“Nơi này là nơi quái quỷ gì gì?” Lý Vân Khanh đi vào, nhìn vào gương, đột nhiên giật mình ngay tại chỗ. Vì sao, vì sao hắn nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất ở trong gương? Vì sao Mộ Dung Thất Thất lại cười với hắn, ôn nhu với hắn như thế?

Thấy Lý Vân Khanh ngây ngốc tại chỗ, những người còn lại đều thấy lạ, tất cả mọi người đồng loạt tiến lên phía trước, không ngờ rằng vừa nhìn vào tấm gương trước mặt, bọn họ đều sững sờ ở đó.

“Biểu muội, là người sao!” Lý Vân Khanh đi đến trước gương, ngón tay chạm vào mặt kính lạnh buốt, “Biểu muội, ta sai rồi! Ta không nên tự tin như vậy, không nên dễ dàng buông tay như thế. Biểu muội, nếu như ta sớm hơn một chút, kịp phát hiện vẻ đẹp của ngươi, có phải ngươi sẽ là nương tử của ta hay không? Biểu muội, ta hối hận, phải làm sao bây giờ? Ngươi có thể nói cho ta biết, trên thế giới này rốt cuộc có thuốc chữa hối hận hay không?”

Bên này, Hoàn Nhan Khang cũng nhìn thẳng vào trong gương.

“Mẫu phi, ngươi vì sao lại phải giết Uyển quý nhân? Có phải vì nàng được phụ hoàng sủng ái, nên ngươi muốn giết nàng không? Mẫu phi, khi nào thì ngươi lại trở nên tàn nhẫn như thế? Tàn nhẫn đến mức ta không thể nhận ra được ngươi! Đó rõ ràng là mạng người a! Ngươi vì sao lại cướp đi sinh mệnh của họ vậy?”

“Còn có Cảnh Nguyên công chúa, người cư nhiên dùng chủy thủ rạch mặt nàng mặc dù nàng đã chết, người cứ vậy mà hận gương mặt của nàng, cũng bởi vì nàng lớn lên rất giống nữ nhân trong lòng của phụ hoàng sao? Cũng bởi vì phụ hoàng yêu thương nàng sao? Người không phải là mẫu phi của ta nữa, người là nữ nhân độc ác! Vừa nghĩ tới những nữ nhân bị người hại chết trong cung này, ta đã cảm thấy người rất đáng sợ! Mẫu phi ôn nhu trước đây của ta đi đâu rồi?”

“Ta là hoàng đế! Trẫm là Hoàng đế!” Bên kia, , Long Trạch Cảnh Thiên cười ha hả “Trẫm muốn sắc phong Mộ Dung Thất Thất làm hoàng hậu, còn muốn đặc xá thiên hạ! Thất Thất, trẫm sẽ đối xử với nàng thật tốt, hãy cùng trẫm liên thủ, bồi cạnh trẫm, cùng trẫm khai mở lãnh thổ biên quan! Trẫm muốn khắp đại lục đều cảm ơn của Tây Kỳ , trẫm còn muốn biến nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ!”

Long Trạch Cảnh Thiên thấy trong gương là ngôi vị hoàng đế mà mình kỳ vọng đã lâu, cũng nhìn thấy cảnh mình thống nhất thiên hạ, lúc này hẳn rất hạnh phúc, có giai nhân trong ngực, có thiên hạ thống nhất, thật tốt, thật đẹp!

Khi Long Trạch Cảnh Thiên liên mồm nói “Thất Thất, hoàng hậu của trẫm”, ở một bên, Mộ Dung Thanh Liên nhìn vào trong gương mà khóc ,”Ta rốt cục cũng là hoàng hậu! Ta là hoàng hậu! Vương Gia, a, không không, bệ hạ, nô tì thỉnh an bệ hạ , bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Ngược lại với đám người điên cuồng kia, Bạch Như Nguyệt lại yên lặng rơi lệ, “Phụ thân, mẫu thân thật sự chỉ là thể thân của nữ nhân kia sao? Ưc Nguyệt, Ưc Nguyệt, chẳng lẽ phụ thân thật không thể quên đi nữ nhân tên là Minh Nguyệt kia sao? Phụ thân, mẫu thân đợi ngài nhiều năm như vậy, ngài vì sao lại nhẫn tâm như vậy? Nữ nhi kỳ thật rất chán ghét cái tên Ưc Nguyệt này, bởi vì nữ nhi... đau lòng mẫu thân...”

Bên kia, có người khóc, có người cười, bên này, Tô Mi lại quỳ lạy với cái gương, “Tiểu thư, thuộc hạ có thể hầu hạ tiểu thư, là phúc khí lớn nhất của thuộc hạ . Được tiểu thư tín nhiệm, đối với thuộc hạ, đó là điều quý giá nhất trên đời này! Thuộc hạ một đời đều tận trung với tiểu thư!”

“Vương Gia, quân ta đã đánh hạ quân địch , thỉnh Vương Gia ban chỉ thị tiếp theo!” Như Ý đứng thẳng, như một vị tướng quân, hành quân lễ với cái gương, “Vương Gia, lần này, các tướng sĩ đều có công lao, thuộc hạ chỉ làm đúng chức mình. Vì Vương Gia tận trung, là việc thuộc hạ phải làm!”

Những người này đều bị sao vậy! Mộ Dung Thất Thất có chút hốt hoảng nhìn bảy người xung quanh, từ sau khi đi vào bọn họ đều làm ra những cử chỉ điên rồ, ai cũng lảm nhảm độc thoại, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao mình lại không gặp phải chuyện gì?

“Tô Mi, tỉnh tỉnh! Tỉnh!” Mộ Dung Thất Thất lay lay Tô Mi, đối phương vẫn như cũ liên tục nói “Tiểu thư, có thể hầu hạ ngài là phúc khí của thuộc hạ!”

Không làm Tô Mi tỉnh lại được, Mộ Dung Thất Thất liền đến trước mặt của Hoàn Nhan Khang , “A Khang, a Khang!”

“Ta không có người mẫu phi độc ác như ngươi! Ngươi không xứng đáng là một mẫu thân!” Hoàn Nhan Khang nghiêng răng nói , ánh mắt dữ tợn.

“Ba ba!” Mộ Dung Thất Thất thấy Hoàn Nhan Khang như vậy, cho hấn hai cái tát, nhưng hấn vẫn không thanh tỉnh, vẫn lảm bầm lầu bầu như trước, trong miệng luôn nhắc tới “ Mẫu phi”.

Hành động điên rồ! Hành động điên rồ! Chẳng lẽ đây là ma thuật khổng chế lòng người trong truyền thuyết sao? Vì sao bọn họ nhìn vào gương đều trở nên thất thường, mà chính mình lại không bị sao? Mộ Dung Thất Thất nhìn vào những cái gương, xem ra những cái gương này chính là thủ phạm.

Phải phá hủy những cái gương! Mộ Dung Thất Thất nhìn quanh bốn phía, đừng nói đến tảng đá, đến một cục đá cũng không có. Hôm nay khi xuất hành nàng chỉ ăn mặc nhanh và tiện, không hề đeo châu báu đồ trang sức chi cho dư thừa, nhìn xung quanh, Mộ Dung Thất Thất thấy Mộ Dung Thanh Liên đang đeo một cái vòng trân châu trên cổ.

Được! Cái kia dùng được! Vừa rồi nhìn, chỉ có thể cùng một lúc đánh nát hết tất cả các tấm gương, mới có thể trừ được “ma thuật”. Vòng cổ trân châu mà Mộ Dung Thanh Liên đeo là loại tốt nhất, từng viên đều to ngang cỡ ngón tay cái, là lựa chọn tốt nhất. Không chần chờ được nữa, Mộ Dung Thất Thất tiến lên giật xuống vòng cổ trân châu của Mộ Dung Thanh Liên, đem trân châu cầm ở trong tay, nhắm vào gương, “Sưu sưu sưu –” trân châu đánh vào mặt kính, “Rầm ào –” một trận âm thanh đổ vỡ vang lên, tất cả những cái gương đều bị đánh nát, bảy người kia đều mềm nhũn chân, ngồi xuống đất.

“Ta bị làm sao vậy?” Hoàn Nhan Khang tỉnh táo lại, vuốt nước mắt trên mặt “Ta vì sao lại rơi lệ? Thật sự là kỳ quái!”

“A Khang, người thật sự không nhớ rõ sao?” Mộ Dung Thất Thất cẩn thận nhìn Hoàn Nhan Khang.

“Không nhớ rõ –” Hoàn Nhan Khang lắc đầu, cảm thấy trên mặt hơi bị đau, tức giận hỏi “Ai đã đánh ta? Ai đánh ta! Khuôn mặt anh tuấn của tiểu gia rốt cuộc bị ai hủy vậy!” (TC: đến h này mà A Khang còn tự kỉ được... =.=)

Hoàn Nhan Khang ồ ào, làm cho mọi người liền thanh tỉnh lại, tất cả mọi người đều là ta nhìn người, người nhìn ta, không biết chuyện gì xảy ra.

Những người này đều quên chuyện lúc nãy, Mộ Dung Thất Thất cũng giả bộ hồ đồ, “Đã xảy ra chuyện gì, đầu của ta thật đau. Tô Mi, người nhớ rõ không? Rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

“Ta chỉ nhớ rõ, ta tiến vào, sau đó, sau đó....ta không nhớ ea!” Tô Mi buồn rầu gãi đầu nói “Ta như thế nào cái gì cũng không nhớ rõ a!”

“Trong này nhất định là có yêu thuật, chúng ta vẫn nên đi nhanh lên a!” Lời đề nghị của Mộ Dung Thất Thất đều được mọi người tán thành, tất cả đều đứng lên, đi khỏi địa phương quỷ quái này. Đi lên lầu bảy, Mộ Dung Thanh Liên mới phát hiện vòng cổ trân châu trên cổ của mình bị mất, “Ai trộm vòng cổ của ta! Ai trộm vòng cổ trân châu của ta!”

Mộ Dung Thanh Liên kêu lên, tự nhiên khiến Hoàn Nhan Khang muốn khinh bỉ,” Hừ! Không phải chỉ là trân châu thôi sao! Đã đánh mất liền để mất đi! Lại nói, người nói người đeo vòng cổ, liền thật sự đeo sao? Không phải người muốn lừa người, lấy một cái vòng cổ chứ!”

“ ‘Người –’ bị Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Mộ Dung Thanh Liên tức giận đến nói không ra tiếng, liếc nhìn thấy hai bên mặt Hoàn Nhan Khang là hai dấu tay đỏ ửng, Mộ Dung Thanh Liên cười lạnh một tiếng: “Đã bị nhận hai cái bạt tai mà còn không biết xấu hổ lên mặt dạy đời”

“Người lớn mặt! Dám nói chuyện với bốn điện hạ như thế, người có tin bốn điện hạ sẽ trị tội người hay không! Người đừng quên, người hiện tại đang đứng ở Bắc Chu quốc, chứ không phải là Tây Kỳ quốc!”

Hoàn Nhan Khang vênh mặt, càng khiến hai cái chưởng ấn hồng hồng trên mặt bị mọi người chú ý. Tô Mi “xì” cười, tiến lên đưa cho Hoàn Nhan Khang một hộp thuốc, “Điện hạ, người vẫn nên thoa thuốc đi , không thì đợi lát nữa đây ‘không còn mặt mũi gặp người’ !”

Bị Tô Mi chê cười, Hoàn Nhan Khang nguyên bản đang giương nanh múa vuốt liền lập tức thu liễm, đổi sang vẻ cột nhả. Hoàn Nhan Khang đem mặt tiến đến trước mặt Tô Mi, “Mi nhi tốt, nàng giúp ta thoa đi nha! Chính mình nhìn không tới, cũng không biết rõ chỗ nào . Ta biết rõ nàng tốt nhất, tâm thật lương thiện nhất, nàng giúp ta xoa xoa đi!”

“Hừ!” Tô Mi xoay người, đưa lưng về phía Hoàn Nhan Khang, “Người tìm Như Ý đấy! Nam nữ thụ thụ bất thân, ta mới không xoa cho đặng đồ tử người!”

“Như Ý không được! Như Ý tay thô, da thịt ta non mềm, hăn dù có làm được, nhưng cũng sẽ làm mất hồng mắt ta.”

Hoàn Nhan Khang lần nữa đi đến trước mặt Tô Mi, chuyển sang vẻ mặt đáng thương, “Nàng xem, ta quan tâm nhất chính là khuôn mặt này a! Nếu mặt bị hủy, từ nay về sau sẽ không có người yêu thích ta nữa, nếu lúc đó ta không lấy được vương phi, ta sẽ quần lấy nàng không buông a!”

Sự “vô sỉ” của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi xem như biết được, nhưng nàng sẽ không dễ dàng đáp ứng như thế. Thấy Tô Mi bất động, Hoàn Nhan Khang mang theo khuôn mặt đáng thương đi tới chỗ Mộ Dung Thất Thất, “Biểu tấu, tiểu hạt tiêu không chịu giúp ta, vậy đành làm phiền biểu tấu người!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xa của Hoàn Nhan Khang, đột nhiên Mộ Dung Thất Thất nghĩ tới những lời nói lúc nãy của hăn. Thì ra trong lòng người này khát vọng nhất chính là tình thương của mẹ, hình tượng của Đức phi trong lòng hăn thực rất xấu xa, thế nên mới khiến hăn hăn một bên rơi lệ một bên phẫn hận nói “Người không phải là mẫu thân của ta.”

Thì ra, nụ cười cùng vẻ bất cần đời đều là ngục trang, hoàng tử này cũng không phải chỉ như bề ngoài.

“Được!” Mộ Dung Thất Thất vừa muốn tiến tới thoa thuốc cho Hoàn Nhan Khang, Tô Mi tức giận thở phì phì đi tới, “Tiểu thư, để ta làm cho! Người như hăn không xứng đáng để tiểu thư hầu hạ!”

Thấy Tô Mi như thế, trong mắt Hoàn Nhan Khang hiện lên ý cười thỏa mãn, Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, xem ra có triển vọng a!

“Vậy thì làm phiền Mi nhi!” Không kịp đợi Mộ Dung Thất Thất mở miệng, Hoàn Nhan Khang trực tiếp cầm thuốc nhét vào trong tay Tô Mi, “Nhanh lên một chút, nơi này, nơi này, đau quá a! Đợi lát nữa tiểu gia ta sẽ không có mặt mũi mà gặp người!”

“Biết rồi! Đừng nói nữa! Ấm ỉ muốn chết!”

Hai người lại đấu miệng, Tô Mi cẩn thận đem thuốc mỡ vẽ loạn lên trên mặt của Hoàn Nhan Khang

“Thật thơm nha!” Hoàn Nhan Khang từ từ nhắm hai mắt, vẽ mặt hưởng thụ, “Mi nhi, trên người nàng mang túi thơm gì vậy? Có thể may cho ta một cái được không? Hương thơm này rất dễ chịu, ta rất thích !”

“Thôi đi, ngũ diện hạ –” Xoa thuốc xong, Tô Mi đem thuốc mỡ đưa cho Hoàn Nhan Khang “Ngài a, rất là quý giá, dùng toàn hương liệu mà ta chưa từng thấy qua. Bất quá túi hương của ta là do hoa quế mà làm thành, sao có thể lọt trúng mắt xanh của ngài được! Ngài làm ơn đừng có chọc ta!”

“Hoa quế! Vinh hoa phú quý*? Tốt, ta liền thích cái này! Một lời đã định, nàng phải cho ta làm một cái túi thơm, bằng không ta mỗi ngày đều quần lấy nàng!” Không để cho Tô Mi phản đối, Hoàn Nhan Khang xoay người nghênh ngang đi lên trên lầu. (*Hoa quế có phiên âm tiếng trung là |guìhuā| còn vinh hoa phú quý là |fùguì rónguá|)

“Tiểu thư, người xem hắc kìa, hắc khi dễ người!” !” Tô Mi thấy Hoàn Nhan Khang như thế, liền dậm chân, hướng Mộ Dung Thất Thất cáo trạng.

“A –” Mộ Dung Thất Thất nhìn thấy trên mặt của Tô Mi hiện ra vẻ ngượng ngùng, tâm tình thật tốt,”Tô Mi , đêm qua khi ta chán đã bói một quẻ cho người . Người có muốn biết quẻ nói gì không vậy?”

“Xem bói? Tiểu thư người còn biết cái này, ta sao lại không biết a! Quẻ nói gì vậy a?” Nữ hài tử đối với xem bói đều có hứng thú, Tô Mi cũng

không ngoại lệ, vừa nghe Mộ Dung Thất Thất nói như thế, Tô Mi lập tức thấy tò mò, mà ngay cả Hoàn Nhan Khang, bước đi cũng chậm chạp rất nhiều, lỗ tai cũng dựng lên mà nghe

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Khảo Nghiệm Tầng Thứ Bảy- Khảo Nghiệm Quan Trọng Nhất

“Hồng loan tình động, sắp lấy chồng.” (*TC: theo dân gian thì hồng loan động- tình duyên đến....muốn hiểu rõ thêm, xem ở đây)

Chờ lúc Tô Mi thấy ý cười trên mặt của Mộ Dung Thất Thất, mới hiểu rõ ý trêu chọc trong lời nói của nàng “ Tiểu thư, người trêu ta!” Tô Mi xấu hổ đỏ mặt, “ Tiểu thư, người thật xấu nha!”.

Hoàn Nhan Khang nghe thấy lời nói của Mộ Dung Thất Thất, trong lòng vui mừng, nhìn thấy ánh mắt tán thành mà Mộ Dung Thất Thất dành cho mình, tinh thần lại càng tươi sáng.

Hắn đã nhìn trúng Tô Mi, nhưng mà không biết trong lòng Tô Mi nghĩ như thế nào. Hơn nữa, Tô Mi là nha hoàn thiếp thân của Mộ Dung Thất Thất, chuyện này phải được Mộ Dung Thất Thất gật đầu mới thành. Hiện tại lời nói của biểu tẩu có ý nghiêng về hắn, khiến cho Hoàn Nhan Khang lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười, quay lại khom người cúi đầu với Mộ Dung Thất Thất nói: “ Biểu tẩu bói quẻ vô cùng tốt,

không biết biểu tẩu có thể bói giúp ta một quẻ hay không, tiểu đệ muốn cầu nhân duyên”.

Nghe Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Tô Mi lại càng thêm đỏ mặt, hừ một tiếng, quay mặt đi nơi khác.

“ Tốt! Chờ ra khỏi tháp này, người tới Mai Hương Viên tìm ta, ta giúp người hảo hảo coi một quẻ”.

“ Tốt ! Tốt ! Tiểu đệ nhất định sẽ tới”

Rốt cuộc cũng lên được lầu thứ bảy, một trận gió lạnh thổi qua, sau khi tiến vào, mọi người mới phát hiện ra lầu thứ bảy là lầu cao nhất của tháp, bốn phía đều có khe hở, cho nên phong sương xen lẫn với những bông tuyết đều tiến vào được, trên mặt đất có chút ướt.

“ Mọi người cẩn thận! Xem một chút có cơ quan ám khí gì hay không”. Long Trạch Cảnh Thiên buộc chặt tâm thần. Sau những khảo nghiệm có chút biến thái đến ly kỳ ở mấy cửa trước, cửa ải cuối cùng này khiến cho tất cả mọi người đến thử cũng thử chậm hơn. Cẩn thận, nhất định phải thực cẩn thận, miễn cho thất bại trong gang tấc.

Lời nhắc nhở của Long Trạch Cảnh Thiên khiến cho những người khác trong lòng lại càng thêm khẩn trương, mỗi người đều cẩn thận đánh giá toàn bộ xung quanh, sợ xuất hiện biến cố gì đó, hoặc đâu đó cất giấu thứ gì nguy hiểm đang chờ bọn họ.

“ Không ai?!” Kiểm tra hết một vòng, Lý Vân Khanh có chút kinh ngạc, “ Tại sao tầng thứ bảy này lại không có ai? Rốt cuộc khảo nghiệm của cửa này là cái gì?”

“ Có sợi dây” Bạch Ưc Nguyệt chỉ vào một sợi dây bên góc tường nói, bên cạnh nó là một hộp gỗ, Bạch Ưc Nguyệt muốn mở ra nhưng lại bị

Lý Vân Khanh ngăn cản, “ Cẩn thận có ám”.

Một tiếng “ có ám” khiến cho tất cả mọi người trở nên cảnh giác hơn, sau khi Hoàn Nhan Khang trao đổi ánh mắt với Lý Vân Khanh xong, những người khác liền tản đi, hai người dùng bảo kiếm đồng thời cạy hộp gỗ ra.

“ Có một tờ giấy”

Đợi một lúc cũng không thấy động tĩnh gì, Hoàn Nhan Khang lấy tờ giấy ra đọc.

“ Uy! Người cũng không để ý coi trên đó có độc hay không, liền trực tiếp cầm lấy bằng tay.” Tô Mi thấy Hoàn Nhan Khang như vậy, vội vàng ở bên cạnh nhắc nhở, khiến Hoàn Nhan Khang sợ đến mức vội vứt tờ giấy xuống đất.

Thấy Tô Mi như vậy, Mộ Dung Thất Thất khẽ mỉm cười. Có câu quan tâm nhiều quá sẽ bị loạn, Tô Mi ở Ma Vực nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại không phân biệt được cái gì có độc hay không hay sao?

Mộ Dung Thất Thất tiến lên nhặt tờ giấy lên, nhẹ giọng đọc những dòng chữ ghi trên đó.

“ Chúc mừng các vị đã thành công, chẳng qua là cửa tháp đã bị phong kín, xin các vị dùng sợi dây này để hạ tháp! Đây cũng là khảo nghiệm thứ bảy nga!”

Vừa nghe không còn khảo nghiệm nào khác, Mộ Dung Thanh Liên cao hứng nhảy lên, rốt cuộc cũng thông qua a, cuối cùng cũng không có khảo nghiệm làm cho người ta run sợ nào nữa a! “ Chúng ta vượt qua kiểm tra rồi! chúng ta vượt qua kiểm tra rồi!”. Mộ Dung Thanh Liên đứng ở trên lan can thạch tháp hướng về phía dưới hô lớn “ Chúng ta vượt qua kiểm tra rồi, chúng ta thông qua rồi !”

Nghe được trên đỉnh tháp có thanh âm, Già Lam ngẩng đầu lên, liếc mắt liền nhìn thấy Mộ Dung Thanh Liên.

“ Kim Vũ, người kia là ai?”

“ Hồi bẩm Già Lam đại nhân, đó là tuyển thủ của Tây Kỳ quốc Mộ Dung Thanh Liên”

“ Mộ Dung Thanh Liên?” Già Lam nghe vậy khẽ nhú mày, nhìn người trên đỉnh tháp đang mừng rỡ khua tay múa chân, nói như vậy, nàng là người đầu tiên leo tới đỉnh tháp. Nhưng mà, đó là người Di Sa đại nhân đang tìm kiếm sao?

“ Kim Vũ, ta muốn toàn bộ tư liệu về Mộ Dung Thanh Liên từ lúc nàng sinh ra, toàn bộ”

“ Dạ!”

Có tuyển thủ xuất hiện ở đỉnh tháp, khiến cho Phương Thương cũng kích động không thôi. Chờ tất cả mọi người đều đứng trên đỉnh tháp, Phương Thương rốt cuộc cũng nhìn thấy thân ảnh của Mộ Dung Thất Thất.

“ Tiểu thư, tiểu thư!” Tô Nguyệt vốn đang chờ kết quả, thấy Mộ Dung Thất Thất cùng Tô Mi, liền cao hứng nhảy lên, “ Vương gia, người xem, tiểu thư, là tiểu thư! Tiểu thư vượt qua kiểm tra rồi! Tiểu thư thông qua vòng sơ tuyển rồi!”

Cát Tường nhìn thấy đệ đệ mình-Như Ý, cũng cao hứng không thôi, chỉ là không biểu hiện rõ ràng như Tô Nguyệt, “ Vương gia, Ngũ điện hạ cùng Như Ý cũng thuận lợi thông qua vòng tuyển chọn của cuộc thi rồi”

“Ừ!” Trong gió tuyết, Phương Thương thấy được Mộ Dung Thất Thất đang hươ hươ tay với mình, nhin không được cũng giơ tay lên hướng nàng vẫy.

Sắc mặt căng thẳng của Phương Thương cuối cùng cũng thả lỏng, lộ ra nụ cười, Tấn Mặc hướng về phía Phương Thương nói chúc mừng “ Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng Vương gia! Vương gia cũng nên yên tâm rồi đi!” Nghe Tấn Mặc trêu chọc mình, Phương Thương cũng không có tức giận, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ cùng đắc ý “ Tấn Mặc, người cứ hâm mộ và ghen tỵ đi ! Ta sẽ không cùng người so đo”

“ Hâm mộ và ghen tỵ?” từ này Tấn Mặc lần đầu nghe nói, cảm thấy mới lạ nha.

“ Học theo khanh khanh nhà ta đi!” Thấy Tấn Mặc không hiểu, Phượng Thương bày ra vẻ mặt hạnh phúc cùng kiêu ngạo nói, “ Tấn Mặc, người thật đáng thương nha! Không có tình yêu bồi dưỡng nên đầu óc cũng thoái hóa thành vượn người cổ đại rồi!”

“ Vượn người cổ đại? Những thứ này, là học từ công chúa? Lời nói của vương gia thế nhưng ác độc hơn nhiều! Sợ rằng không được bao lâu cái danh hiệu nói lời ác độc nhất sẽ dành tặng cho vương gia rồi”. Tấn Mặc hiểu rõ tất cả, xem ra Mộ Dung Thất Thất có ảnh hưởng rất lớn tới vương gia.

Người ở dưới chân tháp thì cao hứng, còn trên đỉnh tháp Hoàn Nhan Khang lại mềm chân, tựa vào tường.

“ Kháo kháo kháo! Không phải vậy chứ!” Mới vừa rồi Hoàn Nhan Khanh úp sấp vào ven tường nhìn xuống phía dưới, thấy một mảnh trắng xóa mà choáng váng đầu óc “ Không phải chứ! Cao như vậy? Dùng sợi dây hạ xuống? Ta sợ độ cao a! Nhìn mà thấy choáng, chân ta mềm nhũn rồi, làm sao bây giờ a!”

“ Làm sao bây giờ? Vậy cũng có nhận thua thôi!” Tô Mi giật sợi dây, buộc vào cây cột ở bên trong, kéo mạnh hai cái “ Tiểu thư, có thể xuống!”

Già Lam để lại cho bọn họ bốn sợi dây, đem bốn sợi dây nối lại cho chắc, Tô Mi nhìn về phía Hoàn Nhan Khang nói, “ Đi thôi, Ngũ điện hạ!”

“ Không muốn!” Hoàn Nhan Khang thối lui về phía sau nói, “ Đừng mà! Từ trên cao vẩy đi xuống, vạn nhất có xảy ra sơ xuất gì thì tan xương nát thịt mất, ta còn trẻ, ta không muốn chết!”

“ Cái gì mà chết với không chết! Làm gì mà nguy hiểm như thế!” Đối với lời nói của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi hoàn toàn khinh bỉ, “ Người không đi, vậy chúng ta sẽ đi xuống! Đến lúc đó chúng ta đi tham gia trận chung kết, thì người đứng đó mà nhìn mà thèm đi!”

Trận chung kết, đích xác là một hấp dẫn lớn. Nhưng khi nhìn thấy cao như vậy, chân Hoàn Nhan Khang thật sự mềm nhũn. Dựa theo lời nói của hắn, đó chính là chứng sợ độ cao. Tầng bảy cách mặt đất năm sáu chục mét nha, lỡ té xuống thì làm sao bây giờ?

“ Không đi, ta không đi! Ta bỏ cuộc!” Hoàn Nhan Khang nhìn thoáng qua những người bên dưới đáy tháp, nhìn họ cũng chỉ có lớn hơn đậu ngự một chút, nếu từ nơi này mà té xuống thì thật không dám nghĩ nha.

Một trận gió lạnh thổi qua, Hoàn Nhan Khang co rụt cổ, lại càng không muốn xuống tháp “ không đi! Có đánh chết ta cũng không đi!”

“ Đánh chết không đi?” Tô Mi xoa thắt lưng, đứng trước mặt Hoàn Nhan Khang, “ Hoặc là người tự mình đi, mọi người chúng ta cùng đi, hoặc là, ta đánh người ngất xỉu rồi bỏ người ở lại, tự người lựa chọn đi”

“ Đừng mà!” Thấy Tô Mi trừng mắt, Hoàn Nhan Khang ôm chặt đầu, trong đầu loạn thành một đoàn, kêu, “ Biểu tấu cứu ta a! Ta không muốn chết!”

Mộ Dung Thất Thất không nghĩ tới Hoàn Nhan Khang có chứng sợ độ cao, chẳng qua là vấn đề này không thể giải quyết được trong phút chốc. Xem ra chỉ có thể dùng biện pháp khác!

“ A khang, ăn viên thuốc này vào!” Mộ Dung Thất Thất lấy ra một viên thuốc ngủ đưa cho Hoàn Nhan Khang, “ Ngủ một giấc, chờ khi tỉnh dậy chúng ta đã ở trên mặt đất”

Mộ Dung Thất Thất nói xong, Hoàn Nhan Khang tin không chút nghi ngờ, lập tức đem viên thuốc bỏ vào miệng, một lát sau liền biến thành “con mèo nhỏ”.

“Vương gia, A Khang sợ độ cao, ba người chúng ta đưa hắn đi xuống, phiền toái những người khác xuống sau được chứ?”

“Không thành vấn đề”

“Vương gia!” Thấy Long Trạch Cảnh Thiên đáp ứng yêu cầu “vô lý” của Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thanh Liên liền không vui nói, “Vương gia, để bọn họ đi xuống trước không phải là đứng đầu sao? Như vậy sao được! Thế nhân không biết vương gia khiêm nhường, mới để cho bọn họ về đầu tiên, chỉ biết tuyển thủ của Bắc chu quốc lợi hại! Đây không được!”

Mộ Dung Thanh Liên lên tiếng phản đối, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn im lặng không nói gì, Lý Vân Khanh cùng Bạch Ưc Nguyệt nhìn Mộ Dung Thanh Liên một cái, cảm thấy có đồng đội như vậy thật đáng xấu hổ.

Lúc trước nếu không phải Mộ Dung Thất Thất nghĩ ra biện pháp, bọn họ vẫn còn bị vây ở phía dưới, làm sao có thể thuận lợi mà leo được lên đây! Hiện tại để cho bọn họ đi xuống trước có cái gì không đúng? Nữ nhân này, rõ ràng cùng Mộ Dung Thất Thất là cùng một phụ thân sinh ra tại sao nhân phẩm lại khác xa như vậy?

“Vương gia còn chưa mở miệng thì người lấy tư cách gì mà phản đối a!” Tô Mi vốn không ưa Mộ Dung Thanh Liên nên liền mở miệng, “Thật là kỳ quái nha! Tiểu thư nhà ta đối với mọi người nho nhã lễ độ, hòa ái dễ gần như vậy, làm sao lại có một muội muội gian xảo, xấu xa như người. Không biết có phải do gen của người bị đột biến không nữa!”

Mộ Dung Thanh Liên không biết “gen đột biến” là cái gì, nhưng nàng rất rõ mấy lời nói từ miệng Tô Mi ra tuyệt đối không phải “lời hay”.

Mặc dù Mộ Dung Thanh Liên rất muốn tiến lên cho Tô Mi hai cái bạt tai nhưng là hiện tại nàng cũng không thể trêu vào Mộ Dung Thất Thất, hơn nữa nàng còn muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Long Trach Cảnh Thiên, không thể cho hắn thấy được mình lòng dạ hẹp hòi, cho nên Mộ Dung Thanh Liên cố gắng nhịn xuống.

Như Ý đem dây buộc chặt lấy người Hoàn Nhan Khang, lại vác hắn lên lưng, Mộ Dung Thất Thất cùng Tô Mi chia ra mỗi người một sợi dây thừng, đứng ở hai bên.

“Như Ý, người cẩn thận một chút! Ta cùng tiểu thư ở hai bên cạnh bảo vệ người, chúng ta cùng nhau đi xuống” Tô Mi đem sợi dây kia đưa cho Như Ý, “Cố lên!”

“Ừ! Cố lên!” Như Ý kéo kéo sợi dây, “Vương phi, Tô Mi, đi!”

Bốn người từ không trung hạ xuống, Tô Mi bên trái, ở giữa là Như Ý cùng Hoàn Nhan Khang, bên phải là Mộ Dung Thất Thất

“Bọn họ đến đây! Tiểu thư!” Tố Nguyệt kích động chạy tới chân tháp, muốn nghênh đón Mộ Dung Thất Thất.

Trên nóc, Mộ Dung Thanh Liên không biết nghĩ gì, nhìn chăm chăm vào sợi dây của Mộ Dung Thất Thất, trong tay lấy ra một thanh chủy thủ.

“Người muốn làm gì!” Tại lúc Mộ Dung Thanh Liên muốn đi tới gần sợi dây của Mộ Dung Thất Thất, định cắt đứt nó, Bạch Ưc Nguyệt nhận thấy có gì đó không đúng, liền tiến lên một bước bắt lấy cánh tay của Mộ Dung Thanh Liên, “Mộ Dung Thanh Liên, làm sao người có thể vô sỉ như vậy!”

Long Trach Cảnh Thiên cùng Lý Vân Khanh thấy Mộ Dung Thanh Liên muốn cắt đứt sợi dây thì cũng rất kinh ngạc sau đó cực kỳ tức giận. Long

Trạch Cảnh Thiên đánh một chưởng lên tay cầm chủ thủ của Mộ Dung Thanh Liên khiến nàng ta đau quá, chủ thủ rơi trên mặt đất.

“ Nàng là tỷ tỷ ruột của người đó!’. Long Trạch Cảnh Thiên chưa từng thấy qua nữ nhân nào ác độc như Mộ Dung Thanh Liên, nàng ta sao xứng làm người? Không thể sánh bằng với Mộ Dung Thất Thất nên sau lưng giờ trò xấu? Nếu sợi dây bị cắt đứt, hắn không dám tưởng tượng kết quả Mộ Dung Thất Thất khi rơi xuống.

Mộ Dung Thanh Liên thấy được sự thất vọng trong ánh mắt của Long Trạch Cảnh Thiên thì trong lòng cả kinh. Nàng không muốn mất đi Long Trạch Cảnh Thiên, không muốn hắn hiểu lầm nàng. Mặc dù động cơ của nàng là muốn giết Mộ Dung Thất Thất nhưng nàng không thể nói như vậy, nhất định phải tìm được một lý do nào hợp lý, nhằm đánh tan sự chán ghét của Long Trạch Cảnh Thiên đối với mình. “ Vương gia, nếu bọn họ thua, chúng ta thông qua vòng sơ tuyển của cuộc thi, Tây Kỳ quốc chúng ta sẽ trở thành quốc gia duy nhất thông qua vòng sơ tuyển, đến lúc đó không cần tham gia trận chung kết thì danh hiệu hạng nhất cũng là của chúng ta rồi! Vương gia, ngài không muốn đầu danh của cuộc thi này sao? Vương gia, ta đây làm như vậy đều là vì Tây Kỳ quốc a!”

Nguyên bản là một tròng vô sỉ”mưu sát”, thốt ra từ miệng Mộ Dung Thanh Liên, lại cứ đường hoàng như vậy. Trong mắt Bạch Ưc Nguyệt, Mộ Dung Thanh Liên thực càng thêm hèn mọn , Lý Vân Khanh khẽ nhíu mày, ấn tượng đối với Mộ Dung Thanh Liên như rơi thẳng xuống đáy cốc. Nữ nhân này có tâm địa ngoan độc đến như vậy, lúc ra khỏi tháp nhất định phải nhắc nhở Mộ Dung Thất Thất cẩn thận mới được.

“ Ta không cần thông qua thủ đoạn bỉ ổi như vậy để đoạt hạng nhất!”

Hiển nhiên, Mộ Dung Thanh Liên có dùng lý do lí trấu gì cũng không nhận được sự đồng tình của Long Trạch Cảnh Thiên, ngược lại càng khiến nàng ta trở nên phi thường trơ trẽn “ Đâm sau lưng người khác, thủ đoạn đê

tiện, xấu xa như vậy, cho dù có được hạng nhất, ta cũng sẽ không yên dạ yên lòng!”

“Vương gia, ta thật sự đều vì người, đều là do ta muốn tốt cho người!”

“Im miệng!” Long Trạch Cảnh Thiên xoay người không thèm nhìn Mộ Dung Thanh Liên, nữ nhân làm việc đáng giận như vậy, mà còn trơ tráo như vậy, nói còn hay hơn hát.

“Quả thực Tô Mi nói rất đúng, Chiêu Dương công chúa nhân phẩm cao quý đến thế sao lại có một muội muội thấp kém như vậy chứ! Bốn vương thực hoài nghi không biết người có phải người cùng nhà với Chiêu Dương công chúa hay không, vì sao lại có sự chênh lệch lớn đến vậy! Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Long Trạch Cảnh Thiên không thèm nhìn Mộ Dung Thanh Liên, Lý Vân Khanh cùng Bạch Ưc Nguyệt cũng nhìn về hướng khác, biểu thị rõ lập trường kiên định của mình đối với hành vi đê tiện của Mộ Dung Thanh Liên.

Nhìn bóng lưng Long Trạch Cảnh Thiên, lại nghĩ tới sự ôn nhu của hân khi vượt qua xích sắt, Mộ Dung Thanh Liên cảm thấy đắng ngắt, thấy mình thực ủy khuất. Rõ ràng Mộ Dung Thất Thất mới là người giả tạo, nàng ta mới là kẻ dối trá, tại sao tất cả mọi người đều đối với nàng ta tốt như vậy? Đều cảm thấy nàng ta là người tốt? Ngay cả Long Trạch Cảnh Thiên khi nói về Mộ Dung Thất Thất, thanh âm cũng đặc biệt ôn nhu, tại sao lại như vậy?

Mộ Dung Thanh Liên nội tâm bất bình, nàng hận, hận Mộ Dung Thất Thất cướp đi hết thảy của nàng.

Mộ Dung Thất Thất chết tiệt, sao nàng ta không chết ở Tĩnh Tâm am luôn đi? Tại sao lại trở về? Kể từ khi Mộ Dung Thất Thất trở về từ Tĩnh Tâm am, cuộc sống của nàng hoàn toàn thay đổi. Vốn nàng mới là Tứ tiểu

thư cao cao tại thượng của Mộ Dung phủ, vì sao sau khi Mộ Dung Thất Thất đến, phụ thân cũng không còn thương nàng nữa, những thứ nàng có cũng bị Mộ Dung Thất Thất cướp đi. Hiện tại Long Trạch Cảnh Thiên cũng hiểu lầm nàng, nàng nên làm gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ? (TC: \$%#\$.....*câu có chứa nội dung không lành mạnh*)

Nội tâm Mộ Dung Thanh Liên như bình gia vị bị đánh ngã, không biết tư vị gì. Ngoài tháp, đám người của Mộ Dung Thất Thất đã thuận lợi “hạ” xuống chân tháp.

Chuyện thứ nhất Mộ Dung Thất Thất làm sau khi buông sợi dây ra, chính là chạy về phía Phượng Thương “Vương gia!”

“Khanh khanh!” Phượng Thương bước nhanh đón nàng, ôm chặt Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực, hít thật sâu hương thơm của nàng, “Khanh Khanh ——”

Hai canh giờ qua, thật dài, thật dài đằng đằng, Phượng Thương chưa bao giờ có cảm giác như thế. Từ lúc Mộ Dung Thất Thất vào trong tháp, tim của hắn vẫn luôn treo trên không trung, lo lắng bất an. Tuy rằng bề ngoài vẫn như trước, nhưng đó cũng chỉ là để duy trì hình tượng không sợ hãi trước mọi việc của mình, chỉ có hắn mới hiểu rõ, cảm giác ấy dày vò hắn đến cỡ nào.

Cho đến khi thân ảnh Mộ Dung Thất Thất xuất hiện trên đỉnh tháp, Phượng Thương mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ cảm nhận cái ấm áp khi ôm nàng trong ngực mình, tim hắn mới hoàn toàn buông xuống. Chỉ có ôm lấy nàng, cảm nhận được nàng, hắn mới có thể an tâm như vậy. Thì ra đây chính là tình yêu a!

Bên kia, Tô Mi đem bình ngọc đặt ở mũi Hoàn Nhan Khang cho hắn ngửi, hắn liền tỉnh ngay tức khắc.

“ Ọe!” Hoàn Nhan Khang dựa vào tường nôn liên tục, “ Tiểu Mi Nhi, nàng cho ta ngủi cái gì? Ọe.... Rất thối! Ọe... không phải đó chứ.....Nôn....”

Chờ Hoàn Nhan Khang nôn xong mới phát hiện mình đang ở dưới chân tháp. Vừa rồi làm sao để xuống hắn cũng không nhớ nữa, xem ra thuốc của biểu tẩu thật không tệ a.

“ Điện hạ, khá hơn chút nào chưa?” Mộ Dung Thất Thất thấy vẻ mặt trắng bệch của Hoàn Nhan Khang dần dần khá hơn, một lúc liền vui vẻ, “ Hiện tại không sợ nữa?”

“ Không sợ , không sợ! Cảm giác đặt chân trên mặt đất thật tốt! Vẫn là đạp chân trên đất mới cảm thấy an toàn nhất! Biểu tẩu, phương pháp của người thật hữu dụng! Lần sau ta cũng muốn dùng tiếp!’

“ Cắt.... lần sau cũng không biết người có mệnh tốt như vậy không, bên người có ba người chúng ta hộ giá cho người.”

Thấy Hoàn Nhan Khang có chút đặc ý vênh váo, Tô Mi ở một bên không nhìn được dỗi cho hắn một gáo nước lạnh, nhưng mà gáo nước này không những không dập tắt đi nhiệt tình của hắn, lại còn khiến hắn càng thêm đặc ý, “ Điều này cho thấy vận khí của ta tốt! Có đôi khi vận khí cũng là một thứ có thể giúp ta kiêu ngạo đó, Tiểu Mi nhi người hiểu không?”

“ Hiểu cái đầu người ấy!” Khi hai người đấu võ mồm, bốn người của Tây Kỳ quốc cũng xuống tới nơi. Qua vòng sơ tuyển này chỉ còn tám tuyển thủ, bao gồm Long Trạch Cảnh Thiên, Lý Vân Khanh, Bạch Ưc Nguyệt, Mộ Dung Thanh Liên của Tây Kỳ quốc, cùng Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi, Hoàn Nhan Khang, Như Ý của Bắc Chu quốc.

Kết quả có chút ngoài dự khiến của Già Lam, vốn Già Lam cho rằng nhiều lắm cũng chỉ có hai ba người, không nghĩ tới toàn bộ tuyển thủ của Tây Kỳ quốc và Bắc Chu quốc đều thông qua hết. Dùng Thất trọng tháp

này khảo nghiệm những đệ tử trên Bồng Lai đảo, bất quá cũng chỉ sáu người có thể thông qua, hiện tại... xem ra trên phiến đại lục này quả thực tàng long ngọa hổ.

Cuối cùng, đám người Hạ Lan Liên Y và Long Đa cũng từ tháp đi ra, nhìn thấy mấy người Mộ Dung Thất Thất, Hạ Lan Liên Y trên mặt ngưỡng ngùng, chỉ còn kém chút nữa là giấu trong tay áo. Vốn họ muốn tới Bắc Chu đoạt danh đầu bảng, không nghĩ tới lại mất mặt như vậy.

“Chúc mừng, các người đã thông qua thất trọng tháp” Già Lam hướng tám người này khẽ mỉm cười, “Như vậy, liền chờ mong biểu hiện của các vị trong trận chung kết”

Đến khi Mộ Dung Thất Thất trở lại Mai Hương viện đã là buổi trưa, Phượng Thương cho người chuẩn bị thịt nướng và rượu nóng tới để chúc mừng thắng lợi của họ trong vòng sơ tuyển của cuộc thi.

Trời rét lạnh, một đám người ngồi trong sân vườn của Mai Hương viện, vây quanh bếp lò ăn thịt hươu nướng. Bởi vì toàn bộ tuyển thủ của Bắc Chu quốc đều thông qua, cộng thêm việc Mộ Dung Thất Thất bình an khiến cho tâm tình Phượng Thương rất tốt, cũng không cần Cát Tường, Như Ý hầu hạ, mà bảo bọn họ cùng nhau ăn, còn mời luôn đám người Tô Mi, Tố Nguyệt, Hoàn Nhan Khang cũng Tấn Mặc, một đám đông náo nhiệt ăn thịt nướng trong đình viện.

“Thật là thơm!” Ngửi mùi vị thịt hươu tươi nóng, Mộ Dung Thất Thất cảm giác thực thèm ăn, hai tay chống cằm, nhìn mấy nam nhân đang vội vàng, nhao nháo nướng thịt trên kệ ở đằng kia. Mộ Dung Thất Thất không nghĩ tới Phượng Thương vậy mà cũng là cao thủ nướng thịt, hân hoan một tảng mật ong trên cái đùi, cẩn thận cuốn lại, thật cẩn thận thêm gia vị vào miếng thịt, mùi hương kia khiến cho mọi người sém chút nữa là chảy nước miếng.

Đợi một hồi lâu, miếng thịt mới được nướng chín, Phương Thương cắt miếng thịt ngon nhất đặt trước mặt Mộ Dung Thất Thất, những người khác cũng bắt đầu thưởng thức, đúng lúc này, có người đột nhiên chạy lại báo, “Vương gia, Vĩnh nhi đã chết, là tự sát”

“Tự sát?” Phương Thương không ngừng tay, cắt nhỏ thịt hươu, tự mình đút đến miệng Mộ Dung Thất Thất, “Sao lại như vậy?”

“Hồi vương gia, công chúa vẫn luôn nói mình oan uổng, sau đó Vĩnh nhi tự sát, công chúa nói Vĩnh nhi trong lòng có tà tâm, sợ tội tự sát”

“A.....” Cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất cắn một miếng thịt hươu, trên môi hồng nhiễm một tầng mỏng dầu mỡ, “Vương gia, nếu công chúa vô tội, vậy thì đem nàng thả ra! Dù sao cũng là công chúa, giam một đêm cũng là trừng phạt rồi, lại nói, hôm nay chúng ta cũng thắng rồi, chuyện này a, cứ xem như chỉ có thể thôi.”

“Được!” Phương Thương đem thịt hươu chấm thêm gia vị đút tới bên môi Mộ Dung Thất Thất “Dựa theo lời vương phi mà làm, nào, ăn một chút nữa đi!”

Kể từ khi Mộ Dung Thất Thất bị Phương Thương “bắt cóc” tới giờ, công việc của Tô Mi cũng bị Phương Thương chiếm luôn.

Trước kia luôn là Tô Mi làm ra đủ loại ăn ngon tới cho Mộ Dung Thất Thất dùng, nhưng bây giờ cái cương vị quang vinh đó đã bị Phương Thương mạnh mẽ chiếm lấy.

Mộ Dung Thất Thất rất lười ăn, ăn cơm đối với nàng mà nói chẳng qua là hành động để duy trì sinh mệnh, chỉ cần duy trì cơ thể ở trạng thái cần thiết là được, nàng đối với thức ăn thực không có quá nhiều cảm giác.

Ở kiếp trước, bởi vì nhiệm vụ rất nhiều, Mộ Dung Thất Thất thường hay trễ nải việc ăn uống. Vì thế để cơ thể có đủ dinh dưỡng, nàng luôn dùng các

loại thuốc bổ, mượn nó để duy trì sự cân bằng của cơ thể. Dần dà lâu ngày, cũng dưỡng thành thói quen kén ăn. Không hợp khẩu vị thì không ăn, chỉ dùng chất bổ, chẳng nuốt loại thức ăn nào cả. (TC: kén còn hơn ta)

Chính bởi vì Mộ Dung Thất Thất cực kỳ kén ăn, cho nên Tô Mi luôn phải nghĩ các biện pháp để bắt Mộ Dung Thất Thất ăn, muốn nuôi tiểu thư nhà mình “mập” một chút. Hiện tại, nhiệm vụ vinh quang ấy liền dời sang vai Phượng Thương, mỗi lần ăn, Phượng Thương đều nghĩ cách làm cho Mộ Dung Thất Thất ăn thêm chút nữa, gánh nặng trên vai Tô Mi cũng thả lỏng hơn nhiều.

Thịt hươu tươi mùi vị vô cùng ngon, hơn nữa mấy con hươu này vốn mới bắt được trong rừng hồi sáng nay, hoàn toàn chính là thực phẩm tinh khiết nhất của thiên nhiên. Có Phượng Thương hầu hạ, Mộ Dung Thất Thất trong chốc lát đã ngậm rất nhiều thức ăn, trong má nhỏ đều là thịt nai, động một chút, cực kỳ đáng yêu.

“Đây, ăn thêm chút nữa”

“ Không ăn! No rồi!” Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy có chút chướng bụng, vừa muốn lau miệng, nhưng Phượng Thương lại không chịu bỏ qua, “ Ngoan, lại ăn chút nữa! Hôm nay tiêu hao nhiều năng lượng như vậy, ăn nhiều một chút bồi bổ cơ thể.”

“ Còn ăn nữa sẽ biến thành tiểu trư mập* mất!” Mộ Dung Thất Thất quệt miệng, người tập võ luôn yêu cầu cơ thể mình rắn chắc nhưng không mất đi sự linh hoạt, nếu cơ thể trở nên béo, vậy sẽ trở thành một mục tiêu “lớn”, tốc độ phản ứng sẽ trở nên chậm, chắc chắn sẽ trở thành cái bao cát cho người khác công kích, nàng đây không muốn trở thành một cái bia ngắm đâu a

“ Đừng lo, nhiều thịt một chút thì tốt hơn, thịt nhiều ôm mới có cảm giác, mà nàng cũng thực quá gầy, đẩy đặn một chút ta càng thích hơn!”

“ Phốc....” Hoàn Nhan Khang phun ngay một ngụm rượu, “ Biểu ca, ai lại như hai người chứ, khi ăn cơm cũng ve vãn tán tỉnh, khiến ta đây đỏ mặt! Tốt xấu gì cũng để cho ta ăn no bụng mới được a! Hôm nay ta quả thực vô cùng cực khổ!” Lời nói của Hoàn Nhan Khang chọc tất cả mọi người đều nở nụ cười, Tô Mi và Tố Nguyệt thấy Phượng Thương sủng ái Mộ Dung Thất Thất như vậy, trong lòng phi thường cao hứng, vì tiểu thư tìm được phu quân mà vui vẻ.

“ Vậy người mau ăn đi! Một cái chân hươu không đủ cho miệng người!” Mộ Dung Thất Thất lau miệng đứng lên, “ Ta ăn no rồi, các người cứ từ từ ăn”

“ Không cho đi” Thấy Mộ Dung Thất Thất mới chỉ ăn được có chút thịt, Phượng Thương rất bất mãn. Lượng ăn của nàng sao lại giống như mèo vậy, thậm chí còn ít hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy làm sao được, “ Ăn xong khối thịt này mới có thể rời đi”

Phượng Thương hiếm khi bày ra vẻ “ng nghiêm khắc” trước mặt Mộ Dung Thất Thất, nên mọi người bên cạnh đều dừng động tác, cười nhìn hành động của hai người, âm thầm suy đoán thử xem, rốt cuộc ai trong hai người sẽ thắng đây

“ Ta nói không ăn sẽ không ăn” Mộ Dung Thất Thất xoa thắt lưng, trừng mắt nhìn Phượng Thương, “ Ta là vương phi, nơi này ta lớn nhất! Ta nói ăn no rồi thì sẽ không ăn nữa! Ai cũng không thể ép ta!”

Nói xong Mộ Dung Thất Thất xoay người trở về phòng, để lại cho Phượng Thương một bóng dáng hoa lệ.

Tần Mặc thấy thế, cười ra tiếng, “ Vương gia, ta thấy, người đã lưu lạc đến mức làm bảo mẫu cho thê rồi! Sau này trong quý phủ vương phi là lớn nhất, người cũng chỉ đứng thứ hai thôi!”

Tấn Mặc nói xong khiến tất cả mọi người đều nở nụ cười. Đúng vậy a, Nếu như Mộ Dung Thất Thất là lớn nhất vậy không phải vương gia sẽ trở thành thứ hai sao? Bất quá, cười lại cười, chung quy trong lòng mọi người đều rất cao hứng, một vì Bắc chu quốc đã thắng trong vòng thi sơ tuyển, hai vì vương gia và vương phi tình cảm rất tốt, hai chuyện này đã đủ để khiến họ sung sướng rồi.

Buổi chiều, có người thông báo, nói đã thả Hoàn Nhan Bảo Châu ra. Mộ Dung Thất Thất nghe xong, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười quý dị.

Vĩnh nhi làm sao lại vô duyên vô cớ tự sát? Nhất định do Hoàn Nhan Bảo Châu uy hiếp nàng! Chẳng qua là hai người họ bị nhốt riêng, Hoàn Nhan Bảo Châu uy hiếp Vĩnh nhi như thế nào? Xem ra trong đám người cùng đến lần này còn có thân tín của công chúa, chẳng qua, không biết khi mọi người biết công chúa đã bị đánh tráo rồi sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Bất quá Mộ Dung Thất Thất cũng không khỏi bội phục người giả Hoàn Nhan Bảo Châu, Vĩnh nhi là thiếp thân nha đầu của nàng ta, nhất định biết nhất cử nhất động cũng như thói quen, cử chỉ, cùng những thứ mà vị công chúa kia yêu thích. Hiện tại tìm được cơ hội tốt như vậy để Vĩnh nhi, chẳng khác nào vì mình bỏ đi chứng ngại, thật sự thông minh!

Khi Phương Thương vào cửa, thấy Mộ Dung Thất Thất cầm một cái trâm cài trong tay. khóe môi nhếch lên thành một nụ cười ẩn ẩn hiện hiện.

Tiến lên ôm lấy Mộ Dung Thất thất, Phương Thương tựa vào vai nàng, “Có chuyện gì thú vị sao? Nói nghe một chút”

Đối với chuyện của Hoàn Nhan Bảo Châu, Mộ Dung Thất thất cũng không có ý định giấu Phương Thương, dù sao chuyện này cũng liên quan tới Vô Cực cung, hơn nữa theo lời khai của Triệu Lăng, kẻ đứng sau Vô Cực cung đích thị là Thái tử Bắc Chu Hoàn Nhan Hồng. Mặc dù hiện tại

Mộ Dung Thất Thất còn không biết Hoàn Nhan Bảo Châu rốt cuộc là ai, nhưng nàng ta cùng Triệu Lăng có mối quan hệ không tầm thường, nói không chừng cũng có quan hệ với Hoàn Nhan Hồng.

Nghe Mộ Dung Thất Thất nói Hoàn Nhan Bảo Châu đã sớm chết rồi, vị công chúa hiện tại là “hàng giả”, Phương Thương dị thường kinh ngạc, khẽ nhũn mày đẹp, “ Theo như lời nàng nói , có thể có liên quan đến Hoàn Nhan Hồng.”

“ Vương gia, ý của ta là buông cần câu dài câu con cá lớn. Không bằng làm bộ không biết, vẫn hảo hảo đối đãi với nàng nàng như công chúa thật, hầu hạ thật tốt, khi nào nên cung kính thì cung kính, để xem thử bọn hân muốn giở trò gì!”

Lời Mộ Dung Thất Thất nói, cũng là ý nghĩ của Phương Thương, thấy suy nghĩ của tiểu vương phi giống với mình, Phương Thương lại càng cao hứng, khẽ cắn lên vành tai Mộ Dung Thất Thất nói “ Được, tất cả nghe theo nàng! Khanh Khanh, bây giờ có phải hay không nên nói một chút chuyện của chúng ta? Ta rốt cuộc nên gọi nàng là khanh khanh hay gọi Liên công tử đây?”

Nghe được cái tên “ Liên công tử” Mộ Dung Thất thất biết thân phận này của mình hoàn toàn bị bại lộ, làm bộ tức giận, nàng quay đầu nhìn Phương Thương, “ Rốt cuộc là người nào bán đứng ta? Có phải Tấn Mặc sư huynh không?”

Phương Thương tựa hồ rất miễn cảm đối với từ “sư huynh” này, xưa nay đồng môn thường nảy sinh tình cảm mờ ám, sư huynh sư muội là cặp dễ tạo thành “văn đề” nhất. Nghĩ vậy, Phương Thương tính toán sau này phải “ bảo hộ” tốt Mộ Dung Thất Thất, “ Khanh khanh thật khiến ta quá kinh ngạc ! Ta đây mới biết được, tiểu vương phi của ta lợi hại như vậy nha!”

“ Hắc hắc...” thấy Phượng Thương khích lệ mình, Mộ Dung Thất Thất cười ngọt ngào, “ Vương gia, con người không phải vẫn luôn lưu lại một vài con bài chưa lật sao? Nếu không cái gì cũng để cho người ta biết nhất thanh nhị sở*, cũng đồng nghĩa với việc không có khả năng tự vệ! Ta cũng không tin vương gia ngài không có thân phận khác—! ”(* rõ ràng) Mộ Dung Thất Thất thông minh như vậy, khiến cho Phượng Thương nhin không được cắn ngón tay nàng, “ Khanh Khanh, nữ nhân thông minh quá không tốt, quá thông minh sẽ khiến nam nhân không dám yêu rồi! Bất quá nhìn nàng thông minh như vậy ta liền thu nàng, miễn cho nàng gây họa cho người khác! Ta cũng không phải là phật, không rảnh mà đi phổ độ chúng sinh, ta đây chỉ cần “dụng độ” một mình nàng là đủ rồi...” (TC: phổ độ: cứu giúp tất cả mọi người- dụng độ: tạm hiểu là sủng)

“ Nói như vậy, vương gia cũng có bí mật khác?” Mộ Dung Thất Thất không bị mấy lời ngon ngọt của Phượng Thương mê hoặc, ngược lại thấy được Phượng Thương cố tình chuyển sang chuyện khác, nàng cười khanh khách nâng cằm hắn lên thối một hơi.

“ yên tâm, ta sẽ không đi thăm dò bí mật nho nhỏ của vương gia. Giữa phu thê cũng cần giữ lại một chút tự do, như vậy hôn nhân mới có thể lâu dài. Cho nên, vương gia cứ tiếp tục giữ gìn bí mật của chàng, ta có kiên nhẫn chờ tới ngày chàngf thẳng thắn nói cho ta biết! Hơn nữa, từ từ khai quật từng lớp mặt nạ của vương gia tựa hồ hợp với khẩu vị của ta hơn, ta rất thích tự mình đi giải khai cái khăn che mặt thần bí của vương gia nha! Như vậy mới có cảm giác thành tựu!”

Câu trả lời của Mộ Dung Thất thất khiến cho Phượng Thương có chút ngoài ý muốn, nếu là người bình thường, nhất định sẽ tra cho cùng, đặc biệt là nữ nhân, luôn không ngừng đào móc mọi chuyện nhằm thỏa mãn sự hiếu kì của họ, nhưng Mộ Dung Thất Thất lại đặc biệt khác người thường.

Vốn còn có ý định thẳng thắn nói với nàng, bất quá Phượng Thương sau khi nghe những lời kia thì tâm tình tựa hồ rất tốt. Nếu nàng đem mình xem

thành bảo tàng, muốn từ từ khai quật, vậy cứ để tùy nàng, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Lúc này Mộ Dung Thất Thất nghĩ Phương Thương là một khối bảo tàng, nghĩ muốn tìm tòi bối móc, nhưng nàng cũng chẳng hay rằng, trong mắt Phương Thương, nàng cũng là một kho bảo tàng lớn. Thần bí, tràn ngập sức hấp dẫn, mỗi một lần bối sâu vào chút ít cũng sẽ tặng cho người ta một kinh hỉ. Hắn giống như nhà thám hiểm đang không ngừng khai quật những mặt mà nàng không muốn cho người khác biết, hơn nữa còn rất hưởng thụ quá trình tốt đẹp này.

Ba ngày tiếp theo sau khi kết thúc vòng sơ tuyển được dùng để nghỉ ngơi và hồi phục, vì tuyển thủ Bắc Chu quốc toàn bộ đều thông qua vòng sơ tuyển nên khiến cho dân chúng trong Ung châu thành phi thường cao hứng, vừa lúc là lễ ăn mừng năm mới, người dân sau một năm bận rộn đều ở trong nhà nghỉ ngơi, nơi nơi tổ chức tiệc tùng, trên đường cái tổ chức múa sư tử, múa rồng mừng Bắc Chu quốc thông vòng sơ tuyển.

Ngược lại với không khí vui vẻ của dân chúng Bắc Chu quốc, Hạ Lan Liên Y trở về dịch trạm không bao lâu liền nhận được mật báo truyền từ Nam Phương quốc.

“Cái gì?” Khi thấy nội dung mật báo, Hạ Lan Liên Y đơ ngay tại chỗ, “Hoàng thượng băng hà? Hoàng quý phi điên loạn? Thái tử lên ngôi! Hoàng tử điện hạ bị nhốt? Điều này làm sao có thể!”

Lúc rời đi Nam Phương quốc, Hạ Lan Mẫn còn tự mình tiễn hắn đi. Mặc dù khi đó Hạ Lan Mẫn có chút không thoải mái, nhưng chỉ là bệnh nhẹ, thái y cũng nói không có vấn đề gì. Về phần hoàng thượng nhiễm phong hàn, thân thể đúng là không tốt lắm, nhưng đã được Hạ Lan Mẫn căn dặn thái y dùng thuốc nặng hơn, còn có thể chống đỡ được hai ba năm, tại sao mới gần ngủ hơn một tháng lại xảy ra biến cố lớn vậy?

Hạ Lan Liên Y hoàn toàn không tin nội dung của mật báo, hăn hoài nghi đây là do người làm giả, phong thư này nhất định là ngụy tạo! Thẳng đến khi Hạ Lan Liên Y cẩn thận kiểm tra con dấu được in chỗ miệng phong thư, đích xác là hoa lan của Hạ Lan gia, Hạ Lan Liên Y mới tin chuyện này là thực.

Thật là bất khả tư nghị*! Minh Nguyệt Thịnh không phải đang làm con tin ở Tây Kỳ quốc sao? Tại sao lại xuất hiện ở Nam Phương? Rốt cuộc là ai giúp Minh Nguyệt Thịnh? Người nào có gan lớn như vậy? (* khó có thể ngờ)

Thời gian không cho phép Hạ Lan Liên Y nghĩ nhiều như vậy, hăn phải điều động tài chính ở U Vân mười sáu châu, truyền về Nam Phương quốc! Hiện tại con trai độc nhất của Hoàng quý phi -Minh Nguyệt Huy đang nằm trong tay Minh Nguyệt Thịnh, hăn phải dùng tiền chiêu mộ binh mã, liên kết với bá quan văn võ trong triều đối phó với Minh Nguyệt Thịnh!

Minh Nguyệt Huy là hi vọng giúp gia tộc Hạ lan hăn được phần vinh vĩnh cửu, chỉ có Minh Nguyệt Huy lên làm hoàng đế, ích lợi của gia tộc bọn họ mới có thể được đảm bảo. Về phần Minh Nguyệt Thịnh, hăn thật đúng là âm hồn bất tán, cũng đã làm con tin mười năm rồi, đã tâm trong lòng cũng không bị hao mòn, tiêu kiệt, thế nhưng lại quay về thâm tóm cục bộ, đánh tan hiểm cảnh, như vậy sao được!

Nghĩ đến đây, Hạ Lan Liên Y liền đem chuyện hoàng thượng băng hà cùng hoàng quý phi Hạ Lan Mẫn bị điên xâu kết với chuyện của Minh Nguyệt Thịnh. Hăn ta rốt cuộc đã trở về nước bằng cách nào? Tại sao đột nhiên lại trở về? Hơn nữa lại đúng dịp như vậy, ngay lúc hoàng thượng băng hà? Chẳng lẽ trong triều có người ủng hộ Minh Nguyệt Thịnh, hết thấy mọi chuyện là do hăn ta làm?

Hiện tại Hạ Lan Liên Y vô cùng chắc chắn Minh Nguyệt Thịnh ắt hăn không thoát khỏi liên quan đến sự tình vừa diễn ra, lập tức lệnh cho Long

Đa chuẩn bị, hai người từ biệt Phượng Thương vội vã rời khỏi thành.

Mặc dù có tuyết rơi, đường cũng không dễ đi, nhưng Hạ Lan Liên Y vô cùng rõ ràng, mọi chuyện thành hay bại quan hệ rất lớn tới lợi ích của bọn họ, cho nên mặc cho thời tiết không tốt, cũng cố gắng tranh thủ thời gian, chạy đi.

Chẳng qua là mới vừa ra khỏi thành Ung Châu, bất quá mới đi chừng mười dặm đường, đã có người tiến lên bao vây bọn họ, cầm đầu chính là Đao Ba Nam cùng Ái Tử.

Nếu là thời bình, Hạ Lan Liên Y nhất định sẽ không đưa chúng tiền mà sẽ đánh nhau một trận, nhưng bây giờ không giống như lúc trước, hãn đang thiếu thời gian, không thể trì hoãn mãi trên đường.

“ Các vị hảo hán, chúng ta là thương nhân, muốn vội vàng muốn về nhà ăn mừng năm mới, xin các vị hảo hán hãy bỏ qua! Số tiền này để lại cho các vị hảo hán uống rượu!” Hạ Lan Liên Y lấy ra một túi ngân lượng, mở ra cho họ nhìn thấy hoàng kim bên trong, sau đó đưa cho Ái Tử Hàng năm bên ngoài làm ăn, Hạ lan Liên Y cũng đã nhìn quen thổ phỉ cường đạo, hiện tại đã là cuối năm, là thời điểm bọn thổ phỉ hung ác mọc ra nhiều nhất, cho nên Hạ lan Liên Y liền cho rằng Đao Ba Nam là đầu lĩnh của bọn thổ phỉ, cũng đem hành động của chúng thành “ cướp tiền”.

Thấy Hạ Lan Liên Y chết đến nơi rồi mà còn khờ dại như vậy, Ái Tử không nhịn được nở nụ cười. Hãn thầm đoán sức nặng của túi tiền, lại ném lại cho Hạ Lan Liên Y.

“ Không đủ?” Hạ lan Liên Y có chút căm tức, tiền trong này cũng đủ bọn chúng ăn trong vài năm, bọn chúng lại chê ít! Đúng là lòng tham vô đáy! Chẳng qua là đang có chuyện gấp, hãn không thể trì hoãn thời gian quá nhiều, cho nên Hạ lan Liên Y lại lấy thêm một túi ngân lượng nữa.

“ Hảo hán, đây là tất cả tiền của ta, xin bỏ qua! Trong nhà mẫu thân ngã bệnh, vẫn còn chờ ta về chiếu cố, xin các hảo hán giơ cao đánh khẽ”

Hạ Lan Liên Y nói dối so với đi đại tiện còn thông thuận hơn, khiến cho Đào Ba Nam khẽ hừ một tiếng, “ Hạ lan công tử, mẫu thân của người không phải đã sớm đi về cõi tiên rồi hay sao? Lúc này làm sao lại có thêm một mẫu thân nữa? chẳng lẽ Hạ lan công tử là con hoang không nuôi trong nhà, cho nên mẹ ruột còn sống?”

“ Người nói cái gì?” Hạ Lan Liên Y có ý muốn dùng tiền để giải quyết chuyện này, lúc này lại nghe đối phương nói rõ ràng như vậy, khiến hãnh không có ý định nhiều lời với bọn họ nữa, “ Vút” rút kiếm ra.

“ A...” Đào Ba Nam nhẹ giọng cười một tiếng, ngoắc tay, mười mấy người liền vây quanh Hạ Lan Liên Y, “ Giết”

Không đợi Hạ Lan Liên Y hiểu rõ, đầu đã rơi xuống đất. Máu nóng lan trên mặt tuyết, nháy mắt kết thành băng. Cho đến chết, Hạ Lan Liên Y vẫn mở to hai mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị. Hãnh nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là ai muốn giết mình? Rốt cuộc vì sao lại vậy?

Xử lý hai người Hạ Lan Liên Y và Long Đa xong, Ải Tử xét trên người Hạ Lan Liên Y, lấy một khối lệnh bài to bằng bàn tay làm bằng đá thạch liệu, “ Thiết Huyết, người xem xem, đây là giấy thông hành đặc biệt đi?”

“Ừ” Thiết Huyết nhìn kĩ khối đá thạch liệu, gật đầu, “ Đi! Đưa cho tiểu thư!”

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tổ Nguyệt đang hầu Mộ Dung Thất Thất đi nghỉ, Tô Mi đi vào, cầm trong tay một hộp nhỏ.

“Đã lấy được thứ kia?” Mộ Dung Thất Thất xoa tóc đen trước ngực, tay nhỏ tiếp nhận cái hộp Tô Mi đưa tới, mở ra, một khối đá thạch liệu màu tím nằm trong đó.

“ Tiểu thư, người nhìn, màu sắc thật xinh đẹp” Tô Mi hài lòng vui sướng đứng một bên, “ Thuyết Huyết vừa mới đưa tới! Còn đang ở bên ngoài, chờ tiểu thư phân phó”

Mộ Dung Thất Thất trước kia chẳng qua nghe người ta nói có giấy thông hành đặc biệt, hôm nay nhìn thấy, không nhìn được cầm lên thưởng thức trong chốc lát.

“ Tô Mi, đem vật này đưa cho Thiết Huyết, để cho hắn đem người đi chiếm tất cả các cửa hàng của Hạ Lan Liên Y. Về phần tiền của mà Hạ Lan Liên Y cất ở ngân hàng tư nhân, lập tức tính rõ ra rồi mang hết ra ngoài, để cho Vô Tình bảo quản. Sau này, này Nam Tứ Châu chính là địa bàn của chúng ta.”

Nam Phượng quốc một đêm đổi thiên tử, mà việc làm ăn Nam Tứ Châu của Hạ Lan gia trong một đêm rơi vào tay người khác, tin tức này không bao lâu liền truyền đến tai Phượng Thương.

“ Vương gia, người xem rốt cuộc người nào lại có bản lĩnh như vậy? Thuộc hạ đã cho người tra xét tình hình của Nam Tứ Châu, tựa hồ là người của Ma Vực. Minh Nguyệt Thịnh trở mình, nói không chừng là do Ma Vực ủng hộ, mà chuyện của hoàng đế và hoàng quý phi Nam Phượng quốc cũng thật sự là rất kỳ quái, đầu lĩnh của Ma Vực- Độc Tiên Nhi chính là cao thủ dùng độc...” Nạp Lan Tin cung kính đứng bên cạnh Phượng Thương nói.

“Ma Vực?” Phượng Thương nhẹ giọng cười một tiếng, “ Không nghĩ tới Minh Nguyệt Thịnh lại liên thủ cùng Ma Vực, xem ra Độc Tiên Nhi- đứa con gái nuôi mà lão độc vật thu dưỡng, đúng là một nhân vật lợi hại! ”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Biểu Ca, Người Thật Quá Bừa Hãn Nha!

Nghe Phượng Thương nói như vậy, Nạp Lan Tín cười cười, “ Vương gia, năm đó Ma Tôn Ma Vực từng muốn gả Độc Tiên Nhi cho ngài, muốn Ma Vực cùng Phật Sinh Môn chúng ta kết thông gia, nếu lúc trước ngài không cự tuyệt, nói không chừng hiện tại cả hai đã là người một nhà,”

“A ——” Phượng Thương khẽ nghiêng người về sau, tựa lưng vào ghế, khóe môi nhếch lên, mắt sáng lạnh: “ Dù có là Độc Tiên Nhi, cũng có chỗ nào có thể sánh ngang với Tiểu Vương phi của ta được chứ! Mặc dù Ma Tôn đối với ta có ân cứu mạng, nhưng ta tuyệt không dùng hạnh phúc của mình để báo đáp ân tình này. Lại nói, năm đó Độc Tiên Nhi bất quá chỉ là một tiểu nha đầu, ta đây không có sở thích luyện đồng!”

Phượng Thương nói từ “ luyện đồng” kia khiến Nạp Lan Tín có chút khó hiểu, sau đó mới ngộ ra đây là những từ mới mà vương gia học từ Mộ Dung Thất Thất, gần đây lượng từ ngữ mà vương gia sử dụng phong phú lên rất nhiều, cũng thực rất kì lạ cổ quái, xem ra vương gia bị ảnh hưởng rất sâu bởi tiểu vương phi nha.

“ Cho nên ngài mới hứa với Ma Tôn, trong mười năm, Phật Sinh môn sẽ không động tới Ma Vực, bảo vệ cho Ma Vực, coi như là báo đáp Ma Tôn. Chẳng qua là, năm năm nay, Ma Vực trong tay Độc Tiên Nhi phát dương quang đại*, đã không còn là Ma Vực của năm năm trước nữa. Vương gia, phỏng chừng trong lãnh thổ tứ quốc, lực lượng có thể chống lại chúng ta cũng chỉ có Ma Vực.....” (*phát triển mạnh mẽ)

Nhắc tới Độc Tiên Nhi, trong lời nói của Nạp Lan Tín lộ ra một tia bội phục.

Mặc dù chưa biết mặt Độc Tiên Nhi, nhưng một nữ tử chỉ bằng sức mình, trong năm năm đem thực lực Ma Vực tăng cường không chỉ gấp đôi, phạm vi thể lực không biết còn mở rộng bao nhiêu lần, nữ tử như vậy có thể là một người bình thường sao? Bất quá Độc Tiên Nhi này cũng thật xuất quỷ nhập thần, tin đồn về nàng rất nhiều, nhưng người có thể thấy nàng mà vẫn sống lại không có mấy ai.

“Vương gia, mấy ngày trước đây, Phương Tịnh của Ma Vực tới Phật Sinh Môn tìm ngài, ngỏ ý muốn mua Truy Phong nhai, đã bị người của chúng ta cự tuyệt”

“Truy Phong nhai? Bọn họ mua Truy Phong nhai để làm gì?” Phương Thương ngồi dậy, cảm thấy có hứng thú với chuyện Ma Vực muốn mua Truy phong nhai, “Lúc trước vương phi cũng từng đề cập tới Truy Phong nhai, nói bên kia cảnh sắc không tệ, nàng muốn xây một cung điện ở nơi đó.”

“Ma Vực muốn mua Truy Phong nhai, chắc chỉ vì nhìn trúng địa thế hiểm yếu nơi đó, đoán chừng đó là ý của Độc Tiên Nhi. Nếu Vương phi vừa ý Truy Phong nhai, ta đây trở về tự nói với bọn hắn, tránh để lâu lại xảy ra mâu thuẫn, người thấy thế nào?”

“Ừ! Người đi đi, nói với bọn họ tiếng xin lỗi, chỗ này ta đã hứa tặng vương phi, đã đưa cho nàng rồi. Nàng xưa nay không thích châu báu, cũng không đòi hỏi bất kỳ thứ gì, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng, làm sao ta có thể không đáp ứng. Lại nói, từ trước đến nay ta cũng chưa tặng nàng thứ gì, nếu nàng nhìn trúng, tự nhiên ta muốn làm nàng vui vẻ”

Thấy Phương Thương mở miệng ngậm miệng đều là Mộ Dung Thất Thất, Nạp Lan Tín cười lắc đầu, “Lúc trước Tấn Mặc nói Vương gia xem Vương phi như tim như gan của mình, thuộc hạ không tin. Thuộc hạ đi theo vương gia cũng đã mười năm, chưa từng thấy vương gia để nữ tử nào trong tim cả, hiện tại thấy được sự sùng ái của vương gia dành cho vương phi,

thuộc hạ rất cuộc đã hiểu, xem ra Vương gia đã tìm được duyên phận tiền định của mình.”

“ Cái gì mà xem như! Vốn là chắc chắn!” Phượng thương uống thuốc, cầm nút táo đút vào trong miệng, “Nạp Lan, hiện tại người cũng học Tấn Mặc mà chê cười ta, đợi đến lúc các người gặp được người trong mộng của mình, nói không chừng sẽ còn mất hồn mất vía hơn ta....”

“Ha ha! Vậy thuộc hạ đây trông mong lời tốt lành của ngài sớm thành hiện thực, để thuộc hạ mau chóng gặp được người dành cho mình!”

Đến khi Nạp Lan Tín chuẩn bị đi, Phượng thương đột nhiên gọi hắt lại.”Vương gia, còn có phân phó gì khác?”

Nhìn vẻ mặt Phượng Thương như có điều muốn nói, Nạp Lan Tín vội vàng mở miệng hỏi.

“Chuyện về Nam tứ châu người âm thầm đi thăm dò, nếu thật là Ma Vực, cũng đừng hành động. Về phần chuyện của Độc Tiên Nhi, ngàn vạn lần không được cho Vương Phi biết. Ta đây nói, chuyện Ma Tôn từng muốn đem Độc Tiên Nhi gả cho ta, vạn lần ngàn lần đừng có nói ra –”

Phượng Thương ngốc nghếch “che dấu” , khiến cho Nạp Lan tin hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Chẳng lẽ đúng như lời Tấn Mặc nói, Vương gia nhà mình chính là một chủ nhân sợ vợ ? Ai nghĩ Vương gia oai phong một cõi, anh danh một đời, thế nhưng vì một ít chuyện nhỏ nhặt trong quá khứ mà đích thân hạ mình “năn nỉ”, Nạp Lan Tín thầm cảm thấy tình yêu cùng hôn nhân là chuyện kinh khủng nhất trên đời, hắt tốt nhất không nên trêu vào, tránh cho cuối cùng lại giống với Phượng Thương. (TC: nguyệt lão đã giăng lưới, a có chạy đằng trời....)

“Vương gia yên tâm, quá khứ của vương gia, Vương Phi ắt sẽ biết đến, ngài vẫn là người hoàn mỹ nhất trong lòng vương phi .”

“Hô — vậy thì tốt! Vậy thì tốt!” Nói liên tục hai lần”Tốt” , Phượng Thương mới nói lỏng tâm tình. Tính chiếm hữu mãnh liệt của tiểu nữ nhân bá đạo kia, hẳn vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng hưởng thụ! Hẳn mới không thêm những người khác, những việc khác quấy rầy bọn họ bồi dưỡng cảm tình. Nghỉ ngơi ba ngày, rốt cục cũng đến trận chung kết. Sáng sớm, Phượng Thương liền đi tới trước cửa phòng Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi thấy Phượng Thương, muốn đi vào thông báo, bị Phượng Thương ngăn lại, ” Tiểu thư các người đã tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa a, vào mùa đông, tiểu thư càng tham ngủ hơn.” Tô Mi lắc đầu.

“Để nàng ngủ thêm một lát ! Ta đây đứng đợi được rồi.”

Phượng Thương định đứng ngoài cửa chờ, Tô Mi thấy khí trời rét lạnh, lại để cho Phượng Thương ở bên ngoài hứng gió, có chút không tốt lắm, liền vén rèm mời Phượng Thương đi vào.

Trong phòng, đốt huân hương. Mùi hoa nhàn nhạt, hương vị thanh nhã. Kể từ khi tiếp xúc cùng Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương biết nàng thích những thứ thuộc về tự nhiên, ví dụ như huân hương này, được làm từ một loại cỏ có tên là “huân y thảo”, nghe nói có công hiệu an thần. Mộ Dung Thất Thất giao cho Tố Nguyệt, những thứ này đều do nàng ta làm.

“Vương gia xin ngài trước chờ một lát!” Tố Nguyệt nhỏ giọng nói, “Tiểu thư chưa muốn rời giường, không thể quấy rầy nàng, nếu không cả ngày nàng đều có tâm tình không tốt.”

“Biết rồi!” Phượng Thương đè thấp thanh âm, dùng tay ra dấu tỏ ý đã hiểu.

Tô Mi cùng Tổ Nguyệt thấy Phượng Thương quan tâm Mộ Dung Thất Thất như vậy, nhìn nhau cười, lặng lẽ lui ra.

Phượng Thương lẳng lặng ngồi ở trên ghế bên giường, im lặng nhìn Mộ Dung Thất Thất ngủ say. Hai má phần nộn, môi anh đào hồng nhuận, đôi mắt linh động lúc bình thường kia lúc này đang nhắm lại, lông mi thật dài theo tiết tấu hô hấp, giống như hai cái quạt nhỏ, nhẹ nhàng chớp động.

Mộ Dung Thất Thất ngủ không sâu lắm, hai cái tay đặt ở bên ngoài chăn, một cái tay nắm chặt đặt ở bên cạnh đầu, cái tay còn lại cũng cầm thành quả đấm, đặt trên ngực, cực kỳ giống mới đưa trẻ mới ra đời, cả người cuộn tròn thành một đoàn.

Phượng Thương nhớ kỹ Tổ Nguyệt nói phải để cho Mộ Dung Thất Thất tự nhiên tỉnh, rõ ràng thấy nàng đáng yêu đến không chịu nổi, muốn hôn nàng đến tỉnh, nhưng lại lo lắng Mộ Dung Thất Thất khi tỉnh lại sẽ sinh khí, cả ngày không vui vẻ, cho nên vẫn không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, chỉ tham lam ngắm nhìn Mộ Dung Thất Thất, cố nén lại ý muốn hôn nàng.

Đợi một lúc lâu, Mộ Dung Thất Thất mới “ngô” một tiếng, mấp máy mắt, nhúu mày, cái miệng nhỏ nhắn lăm lăm bặm một chút. Phượng Thương nghĩ rằng Mộ Dung Thất Thất tỉnh, không nghĩ tới trên giường, tiểu nữ nhân kia thể nhưng lại co rúc hai chân lại, trở mình, tiếp tục vui vẻ ngủ.

Mép môi xinh của nàng hơi hé mở, giống như hai cánh hoa tường vi màu đỏ, nở rộ dưới sống mũi cao ngất của Mộ Dung Thất Thất. Thật đẹp! Phượng Thương không nhận được thẩm tán thưởng.

Cũng không biết tại sao, trong mắt thường nhân, Mộ Dung Thất Thất chỉ có tư sắc tầm thường nhưng trong mắt hắn càng nhìn lại càng đẹp, có đôi khi Phượng Thương cảm thấy đúng như lời Tấn Mặc nói, tình nhân trong

mắt hoá Tây Thi. Nếu không phải như thế, tại sao lại càng xem càng yêu nàng hơn, càng xem càng không muốn rời xa nàng đây.

Chờ qua một nén nhang, Mộ Dung Thất Thất mới chậm rãi tỉnh lại, từ từ mở mắt ra, nhu nhược hô một tiếng, “Tổ Nguyệt, lúc nào rồi?”

Nghe được âm thanh của Mộ Dung Thất Thất , Tổ Nguyệt vội vàng trả lời, “Tiểu thư, vừa tới giờ Ty.”

“Giờ Ty? Chín giờ!” Mộ Dung Thất Thất vừa nghe, mắt chột mở to, tung mình bật dậy.

“Nguy rồi nguy rồi! Hôm nay tranh tài, đã là giờ ty rồi, chắc chắn trễ. Tô Mi, Tổ Nguyệt, mau vào giúp ta! Vương gia nhất định đang sốt ruột chờ! Trời ạ! Ta thế nhưng lại ngủ quên mất! Tổ Nguyệt, sao người không gọi ta dậy! Đợi lát nữa mà lỡ trận đấu thì phiền toái! Truy phong nhai ta còn không có lấy được tới tay, trong triều còn có cái lão thái hậu đang nhìn chăm chăm, nếu như bỏ lỡ trận đấu, bị phán thua, ta coi như xong đời!”

Mộ Dung Thất Thất gấp gáp, căn bản không thấy được Phượng Thương đang ngồi trên ghế đầu giường, lại thêm việc màn giường hợp ý che Phượng Thương đi, Mộ Dung Thất Thất trực tiếp không để ý đến bên cạnh còn có một đại nam nhân đang ngồi.

Đến lúc Mộ Dung Thất Thất bỏ chăn nhảy ra mặt đất, chân không giẫm trên thảm, khi lấy quần áo treo ở trên giá, mới nhờ việc nhìn vào gương lắp trên tủ treo áo mà thấy được ý cười trên khuôn mặt Phượng Thương.

Mộ Dung Thất Thất quay người lại, thấy Phượng Thương, vẻ mặt có chút ngốc nghếch, nhìn lại chính mình, vèn vèn chỉ có một tầng áo lụa mỏng manh, với lại Mộ Dung Thất Thất không có thói quen mặc cái áo yếm khi đi ngủ, bộ áo lụa kia lại ôm sát người, vừa vặn buộc quanh dáng người lả lướt của nàng, đặc biệt vòng một căng tròn hồng hào, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Phượng Thương.

“A!” Mộ Dung Thất Thất hét lên một tiếng chói tai, ôm ngực, lập tức ngồi chồm hồm xuống đất, hai má nổi lên rặng mây đỏ, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa liền chôn đầu xuống đất.

Nghe thấy tiếng hét chói tai của Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi cùng Tổ Nguyệt vội vàng xốc rèm đi vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức hiểu ra.

“Vương gia, chúng ta hầu hạ tiểu thư rửa mặt, phiền toái ngài ra ngoài đứng chờ.” Tô Mi nhin cười, nhìn thấy Phượng Thương cũng đang đỏ bừng mặt, nói. Lúc này, Phượng Thương có chút “lúng ta lúng túng” mặt đỏ tới mức dường như có thể bùng ra máu.

Vừa nghe Tô Mi bảo mình ra bên ngoài chờ , Phượng Thương giống như tìm được đường sống, lập tức gật đầu, “Tốt! Tốt! Bốn Vương ở bên ngoài chờ!”

Phượng Thương cơ hồ là “chạy trốn chết” xông ra bên ngoài, Tô Mi cùng Tổ Nguyệt xem tý nữa là cười ra tiếng. Không nghĩ tới cô gia nhà mình lại đơn thuần như vậy, còn tưởng rằng hắc làm gì tiểu thư, chẳng qua là chỉ nhìn tiểu thư mặc đồ ngủ mà mặt đã đỏ bừng đến thế kia. Như vậy, nếu nhìn thấy dung nhan thật của Mộ Dung Thất Thất, hoặc đến đêm động phòng hoa chúc, không biết vị cô gia này sẽ thành cái dạng gì— Ra cửa, Phượng Thương hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo kích thích hắc, để cho trái tim đang đập bình bịch của hắc dần thả chậm tốc độ.

Hắc vốn còn muốn tự mình hầu hạ Mộ Dung Thất Thất thay quần áo, bày ra một chút ôn nhu, tỉ mỉ của mình, không nghĩ tới khi thấy Mộ Dung Thất Thất xoay người, thế nhưng lại để cho hắc thấy được một hình ảnh xinh đẹp đến như vậy.

Tuy rằng Phượng Thương cũng đã hai mươi lăm tuổi, ở niên đại này vốn hắc nên có vợ có thiếp, có con có cái, thuộc loại thanh niên siêu lớn tuổi

rồi. Mặc dù chưa từng tiếp xúc thân mật với nữ tử, nhưng chuyện nam nữ hoan ái, đạo lý âm dương điều hòa, hần cũng biết ít nhiều, nhưng đợi đến lúc hần tự mình gặp phải tình huống như vậy, thật khiến hần có chút không kiềm chế được. (*nguyên văn của tác giả “thật là có chút không HOLD được” TC: =.=)

Đặc biệt khi nghĩ tới hình ảnh áo lụa bọc lấy thân hình xinh đẹp kia, cùng với bầu ngực cao ngất, còn có các ngón chân trắng như ngọc, khéo léo đáng yêu kia nữa, Phượng Thương cảm thấy máu toàn thân không nhịn được mà xông lên đại não, nhịp tim lại lần nữa gia tốc.

Thình thịch thình thịch! Ngay cả Phượng Thương cũng cảm thấy tiếng tim đập mạnh như tiếng vó ngựa, đây cũng là chuyện trước nay chưa từng có xảy ra.

“Chẹp chẹp, biểu ca, người lại đỏ mặt!”

Đúng lúc này, Hoàn Nhan Khang giương cao khuôn mặt tuần tú tiến tới trước mặt Phượng Thương, trong mắt đầy ý trêu chọc. Hoàn Nhan Khang cẩn thận đánh giá Phượng Thương thật lâu, đột nhiên “Ha ha” cười lớn lên, “Biểu ca, người rốt cuộc đã làm chuyện gì không an phận với biểu tẩu rồi, tiếng thét chói tai kia của biểu tẩu đã thu hút hết toàn bộ người dân trên con đường này rồi!”

Hoàn Nhan Khang nói rất lớn, như cố ý muốn để Mộ Dung Thất Thất đang ở trong phòng nghe được, đến lúc nàng thật sự nghe được lời nói của Hoàn Nhan Khang, liền nhào đầu vào trong chăn, “Xong rồi, Tô Mi Tố Nguyệt, hình tượng của ta toàn bộ bị phá hủy rồi!”

“Tiểu thư, hần là cố ý, đừng để ý đến hần!”

“Hần” trong miệng Tô Mi chính là Hoàn Nhan Khang. Thấy Mộ Dung Thất Thất ngượng ngùng, Tô Mi tiến lên kéo nàng ra, “Tiểu thư của ta ời,

trận đấu sắp bắt đầu, thời gian không còn kịp nữa rồi, sao hiện tại người lại không chút khẩn trương?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất đỏ bừng, mắt hiện rõ vẻ xấu hổ đến không chịu được, sợ Tô Mi cùng Tố Nguyệt chê cười, lại không thể nói cho các nàng biết Phượng Thương mới vừa rồi nhìn thấy gì, chỉ có thể cúi đầu, tùy ý để Tô Mi cùng Tố Nguyệt giúp mình thay quần áo “Vương gia đến từ lúc nào? Các người cũng không nói một tiếng, khiến ta sợ hết hồn!”

Nghe Mộ Dung Thất Thất “Giải thích” như vậy, Tô Mi cùng Tố Nguyệt hiểu ý, khẽ cười. Xem ra tiểu thư nhà mình then thùng, vẫn nên đừng chọc nàng!

“Vương gia tới một lúc lâu rồi, sợ đánh thức tiểu thư, nên vẫn chờ ở bên cạnh.”

“Nga –” Mộ Dung Thất Thất gật gật đầu, lại lèo nhèo thật lâu mới đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Mộ Dung Thất Thất liền thấy được nụ cười xấu xa trên khóe miệng Hoàn Nhan Khang, trong lòng “lộp bộp” một tiếng, nghĩ rằng hôm nay nhất định là mất hết thể diện rồi. Hoàn Nhan Khang nghĩ tới muốn trêu chọc Mộ Dung Thất Thất một chút, lại bị Tô Mi dùng ánh mắt ngăn lại, nồng đậm hàm ý cảnh cáo, Hoàn Nhan Khang cũng không dám đắc tội Tô Mi, chỉ có thể ở bên cạnh cười mờ ám, cũng không nói lời nào.

“Vương gia –” Nhìn thấy Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có chút lúng túng, vội vàng nhìn về phía nơi khác, không dám đối mặt với hắn. Phượng Thương cũng như thế, hai người đồng thời đem mặt quay đi nơi khác, không nhìn tới đối phương.”Ừ! Đi thôi, trước dùng cơm, một lát sau chúng ta xuất phát –”

Cảnh “Mới lạ” như vậy vẫn kéo dài đến lúc trước khi lên xe ngựa, Phượng Thương bị Hoàn Nhan Khang kéo sang một bên.

“Biểu ca, người làm cái gì đấy! Trước kia không phải luôn dính lấy biểu tẩu sao, tại sao hôm nay xa cách như vậy? Người không nhìn thấy biểu tẩu gấp đến khóc hay sao?”

“Nàng muốn khóc?” Phượng Thương cả kinh, hắn chưa dám nhìn mặt Mộ Dung Thất Thất, nên làm sao biết được chuyện gì. Nghe Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Phượng Thương luống cuống. Nay làm sao bây giờ? Hắn nhìn hướng về nàng, tiểu nữ nhân nhất định là bởi vì xấu hổ và giận dữ mới khóc như vậy! Cái này thì nguy rồi, nàng sẽ không hiểu lầm hắn, cho rằng hắn là sắc lang chứ!

“Đúng a! Người không để ý tới biểu tẩu, biểu tẩu ủy khuất vô cùng, ta nhìn thấy nước mắt của biểu tẩu lăn lăn trong hốc mắt của nàng, chỉ kém chút xíu là rơi ra rồi”.

Nghe Hoàn Nhan Khang giải thích như vậy, Phượng Thương tâm treo trên cao mới thả xuống, nguyên lai là bởi vì hắn “Quên” nàng, nàng mới khổ sở, hắn lại vẫn cho là cái kia. Chẳng qua là nghe được Mộ Dung Thất Thất sắp khóc, Phượng Thương cũng rất đau lòng, hận không thể vội vàng chạy lại an ủi nàng, nhưng lại có chút sợ.

“Biểu ca, nữ nhân là dễ yêu chiều, mới sáng sớm người đã bày ra khuôn mặt lạnh, đừng nói là biểu tẩu, chính ngay cả ta nhìn trái tim cũng trở nên băng giá a! Người hay là nhanh đi an ủi biểu tẩu đi ! Đi đi –”

Phượng Thương vốn là còn muốn cùng Hoàn Nhan Khang chen chúc một xe ngựa , lại bị Hoàn Nhan Khang đẩy vào trong xe ngựa của Mộ Dung Thất Thất. Thấy Phượng Thương đi vào, Tô Mi cùng Tố Nguyệt vô cùng biết ý nhảy xuống xe, đem không gian trả lại cho đôi tình lứa.

“Cái kia, buổi sáng, buổi sáng thật ra thì ta thật là ta cái gì cũng chưa thấy–”Phượng Thương luôn luôn mồm miệng lạnh lợi đến lúc này lại trở nên ngốc nghếch, những lời này vừa nói ra làm cho Mộ Dung Thất Thất mặt vốn đã bết đỏ nay lại bắt đầu đỏ lên lại.

“Ta thật là cái gì cũng không nhìn thấy! Ta chỉ nhìn lướt qua, thật.”

Cuối cùng, Phượng thương ngây ngốc giải thích bộ dáng kia khiến cho Mộ Dung Thất Thất cười ra tiếng. Giờ nàng mới biết được nam nhân này thì ra lại đáng yêu như thế, ở phương diện chuyện nam nữ, thế nhưng so với nàng còn rụt rè hơn.

“Ta không sao .” Mộ Dung Thất Thất ửng đỏ hai má, xê qua bên cạnh, để ra một chỗ trống, “Vương gia, ngồi đi!”

Phượng Thương ánh mắt ấm áp, ngồi bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, kéo nàng vào trong ngực. Mộ Dung Thất Thất một câu “Ngồi đi” , làm cho Phượng Thương từ chỗ lúng túng, ngượng ngùng, cùng đủ loại cảm xúc dần bình tĩnh lại, trong lòng chỉ còn tình yêu dành cho nữ tử kia.

“Khanh Khanh, nàngthật thật là đẹp –”

Lời này làm cho Mộ Dung Thất Thất nóng đến mang tai. Quả thật đã thấy được. Bất quá, bọn họ có hôn ước, nàng sớm muộn cũng sẽ là người của hắn, chỉ có mặc đồ ngủ nên bị thấy, cũng không phải là chuyện gì lớn lắm

Mộ Dung Thất Thất lúc này bắt đầu cảm thấy, phản ứng của mình lúc sáng thật sự là có chút làm quá lên rồi, là một người hiện đại, thực sự chuyện kia nhỏ nhặt lắm. Chẳng qua là, nàng thật không nghĩ tới Phượng Thương đúng lúc đó xuất hiện ở trong phòng mình, bị nam nhân mình thích thấy được bộ dáng “lôi thôi” của mình, khiến cho Mộ Dung Thất Thất luôn theo đuổi bộ dáng hoàn mỹ ở trong lòng cảm thấy mình có điểm khiếm khuyết.

Chí ít, cũng phải đợi đến lúc nàng chuẩn bị xong, dùng tư thái xinh đẹp nhất đối mặt với hắn, để lại cho hắn một hình tượng xinh đẹp khó quên, như vậy nàng sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn. Nghĩ đến vấn đề hình tượng, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên có ý muốn trêu chọc Phượng Thương, nàng thối lui khỏi vòng tay của Phượng Thương, nghiêm túc nhìn hắn, “Vương gia, không công bằng nha!”

“Cái gì không công bằng!” Phượng Thương có chút mê mang, Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, rốt cuộc là ý gì?

“Vương gia thấy được thân thể của ta rồi. Ta còn chưa từng thấy thân thể Vương gia nha.”

Lời này có chút càn quấy, lại có chút ít vẻ xác láo đáng yêu, hợp với gương mặt đỏ hồng tức giận của Mộ Dung Thất Thất, càng thêm mê hoặc lòng người. Mà yêu cầu trong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, cũng làm cho Phượng Thương loạn đến đỏ mặt. Sau đó, thấy trong mắt Mộ Dung Thất Thất hiện lên vẻ giảo hoạt, Phượng Thương rốt cục cũng hiểu được, tiểu nữ nhân này đang đùa bỡn mình, nhất thời bàn tay to ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Mộ Dung Thất Thất, đem nàng vững vàng giữ chặt trong lồng ngực của mình.

“Khanh Khanh nếu muốn nhìn, vậy thì không bằng bây giờ nhìn luôn đi!”

Lúc này Phượng Thương thay đổi khuôn mặt căng thẳng lúc trước, mắt phượng mỉm cười, đưa tay giật xuống áo lông chồn trắng trên người mình, sau đó vừa kéo áo ngoài, lộ ra áo lót trắng bên trong, chờ tới lúc hắn muốn cởi nốt áo lót, Mộ Dung Thất Thất bị hành động của hắn làm cho sợ đến mức bắt giữ tay hắn lại, “Vương gia, ta chỉ nói giỡn thôi ! Thật!”

“Không được! Nếu ta không để cho Khanh Khanh nhìn, Khanh Khanh sẽ cảm thấy không công bằng. Lại nói buổi sáng ta nhìn thấy thân thể Khanh

Khanh, hiện tại để cho Khanh Khanh nhìn lại, trả lễ lại, mới đúng nha !”

“Không cần!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, cắn môi, nói giỡn sao, nếu là đợi lát nữa đám Tổ Nguyệt thấy được Phượng Thương quần áo xốc xếch, còn tưởng rằng bọn họ ở trong xe ngựa làm cái gì, đây không phải là oan chết người sao!

“Thật không cần?” Phượng Thương tựa tiểu phi tiểu nhìn Mộ Dung Thất Thất, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cơ hồ bùng ra máu, cổ nhuộm hồng cùng cặp mắt khẩn trương kia.

“Không cần!”

“Xôn xao –” Rèm xe bị vén lên, lộ ra gương mặt tuần tú của Hoàn Nhan Khang , “Biểu tấu, không cần cái gì a?”

Chờ Hoàn Nhan Khang thấy hình ảnh trước mắt, hoàn toàn ngây dại, mắt mở thật to, tay run run chỉ vào Phượng Thương, “Biểu ca, người thật quá bừa hân nha!”

Vốn là mẫu chuyện ngọt ngào của đôi tình lữ, ở trong mắt Hoàn Nhan Khang lại thành Phượng Thương nghĩ muốn mạnh mẽ thoát y trước mặt Mộ Dung Thất Thất, cộng thêm chuyện la hét lúc sáng của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng tiểu bạch thỏ Mộ Dung Thất Thất phải “chịu khổ” như thế nào dưới tay của đại sói sám Phượng Thương.

“Biểu ca! Người dù nóng lòng thế nào đi nữa cũng hãy đợi đến tân hôn a!”

“Cút –” thấy Hoàn Nhan Khang đổi trắng thay đen, Phượng Thương phát ra một chưởng, khiến Hoàn Nhan Khang sợ đến vội vàng rút về, hét lên.”Biểu ca, người muốn giết người diệt khẩu a!” tiếng hét chói tai của Hoàn Nhan Khang truyền đến từ ngoài xe ngựa.

“Người nói thêm câu nữa, khi trở về ta sẽ bảo cậu tìm mười nữ nhân cho người!” Phượng Thương mặc quần áo tử tế, kéo rèm nhìn Hoàn Nhan Khang, trong thanh âm uy hiếp mang nồng đậm vị đắc ý, Hoàn Nhan Khang vội vàng ngậm miệng.

“Ta đây không nhìn thấy gì, cái gì ta cũng không biết, các người cứ tiếp tục! Các người cứ tiếp tục! Ai nha, hôm nay khí trời thật tốt a, mặt trời thật to a! Ha ha! Trẻ tuổi thật tốt a!” Thức thời, Hoàn Nhan Khang lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên cười nói ha ha. (TC: “mặt trời thật là to” ??? thật ko đỡ nổi a này)

“Hừ!” Phượng Thương kéo rèm xuống, lúc này Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn choáng váng, mặt như bị thiêu đốt đến đỏ bừng, đầu hoàn toàn chôn ở trong ngực Phượng Thương.

“Tiểu tử kia được nuông chiều đến sinh hư! Chờ khi trở về ta sẽ xử lý hần!” Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng nói xin lỗi, tiểu nữ nhân này da mặt mỏng, hần cảm giác được con tim còn đang nhảy loạn của mình. Chết tiệt! Khi trở về nhất định phải mau chóng tổ chức đại hôn! Đến lúc đó hần có thể quang minh chính đại cùng Mộ Dung Thất Thất khanh khanh ta ta rồi!

Vẫn chờ đến cuộc thi bắt đầu, Mộ Dung Thất Thất mới rời đi khỏi người Phượng Thương ,sau khi xuống xe, Hoàn Nhan Khang hướng về phía bọn họ huýt sáo, mặt Mộ Dung Thất Thất lần nữa biến thành màu hồng. Cho đến Phượng Thương liếc Hoàn Nhan Khang một cái , hần mới sò sò lỗ mũi, trốn đi.

Sân dùng để đấu trận chung kết, có chút giống sân khấu. Ở giữa là một chồng đá xếp thành hình nón cụt, hai bên là hai tầng đá xếp thành hai nửa vòng tròn chuyên dùng cho khán giả.

Bởi vì tuyển thủ của Nam Phượng quốc cùng Đông Lỗ quốc đã bị đào thải, tuyển thủ Nam Phượng quốc đã trở về nước, cho nên lần này tới đây chỉ có tuyển thủ của Tây Kỳ quốc, Bắc Chu quốc cùng người của Đông Lỗ quốc tới xem cuộc thi

Người Đông Lỗ quốc đã sớm tới, cầm đầu như cũ là Già Lam.

“Vương gia, công chúa!” Già Lam hướng tới vị trí của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất làm lễ, “Tới a!”. “Ừ!” Phượng Thương gật đầu coi như là đáp lễ, mang theo Mộ Dung Thất Thất đi tới vị trí của tuyển thủ Bắc Chu quốc. Một lát sau, tất cả tuyển thủ của Tây Kỳ quốc cũng đến.

Bởi vì cuộc thi Tứ quốc tranh bá năm năm mới tổ chức một lần cho nên rất nhiều dân chúng cũng tới nơi đây, nghĩ muốn quan sát một trận đấu hiểm có, cũng may sân khá lớn, cho nên tất cả dân chúng mới có chỗ ngồi.

Hoàn Nhan Bảo Châu cũng đi theo sang đây xem tranh tài, kể từ khi Phượng Thương từ Mộ Dung Thất Thất biết Hoàn Nhan Bảo Châu là giả, liền sai người ân cần “hầu hạ” nàng ta, xem nàng như công chúa thật mà cung cung kính kính, làm cho Hoàn Nhan Bảo Châu lúc trước vốn có chút ít kinh sợ, cho rằng đã lừa được mọi người, vượt qua vòng ” kiểm tra” rồi.

Vừa đến cuộc thi , Hoàn Nhan Bảo Châu liếc mắt liền nhìn thấy Long Trạch Cảnh Thiên đang ngồi bên kia.

Thình thịch! Hoàn Nhan Bảo Châu tim đập mạnh mẽ. Nàng chưa từng có nghĩ tới còn có thể lại nhìn thấy Long Trạch Cảnh Thiên, cũng không nghĩ tới lại nhìn thấy ở một nơi như thế này.

Mặc dù, người nam nhân này từng thương tổn mình, nhưng hắn là người đầu tiên nàng yêu, là mối tình đầu, cũng là người đàn ông đầu tiên của nàng. Cho nên, thấy Long Trạch Cảnh Thiên, tình cảm trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu khó có thể ngăn chặn, ngọn lửa đã dập tắt bấy lâu nay lần nữa thiêu đốt . Nàng đã quên mất việc mình đang ở trên sân thi đấu, cũng đã đi

việc Phượng thương cùng Mộ Dung Thất Thất đang ở bên người, cứ thế một đường đi thẳng về hướng Long Trạch Cảnh Thiên.

“Uy, người là ai? Người muốn làm gì?”

Không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu đi tới trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên, đã bị Mộ Dung Thanh Liên ngăn cản. Mộ Dung Thanh Liên không nhận ra đây là Bắc Chu công chúa, nhưng là thấy nàng là từ bên Mộ Dung Thất Thất kia tới đây, Mộ Dung Thanh Liên đối với Mộ Dung Thất Thất không có hảo cảm, cho nên không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu nhích tới gần Long Trạch Cảnh Thiên đã ngăn nàng ta lại.

Vừa thấy người ngăn mình là Mộ Dung Thanh Liên, Hoàn Nhan Bảo Châu nhướng mày, tại sao là nàng? Tứ muội tại sao lại ở chỗ này? vừa nghĩ, Mộ Dung Thanh Liên vốn là trẻ tuổi ham nổi bật, lần này sợ là tới dự thi. Chẳng qua là trong ánh mắt của nàng không có thiện ý, điều này làm cho tâm tình Hoàn Nhan Bảo Châu có chút khó chịu.

“Xin hỏi, chàng là Tĩnh Vương Tây Kỳ quốc sao?” Không để ý đến Mộ Dung Thanh Liên, Hoàn Nhan Bảo Châu vòng qua nàng đi tới trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên, trong ánh mắt lộ vẻ si mê, cùng chút hoài niệm về chuyện cũ.

“Người là?” Long Trạch Cảnh Thiên cúi đầu, thấy vẻ mặt mê trai của Hoàn Nhan Bảo Châu, lập tức cau mày lại. Làm sao nữ nhân bên cạnh hắn toàn là mê trai? Tại sao trừ Mộ Dung Thất Thất, không có nữ nhân nào không mang vẻ mặt đó ?

“Ta là.” vừa muốn nói ra khỏi miệng, Hoàn Nhan Bảo Châu đột nhiên dừng lại , nàng nên nói gì với Long Trạch Cảnh Thiên? Chẳng lẽ nói mình là Mộ Dung Thanh Liên? Đó là không có khả năng! Đúng! Nàng bây giờ là Bắc Chu quốc công chúa, hắn là lấy ra thân phận của công chúa đi !

“Bổn cung là Bắc Chu quốc Bảo Châu công chúa!”

“A — không biết công chúa có gì muốn nói?” Long Trạch Cảnh Thiên híp mắt, có chút không kiên nhẫn, chẳng qua là Hoàn Nhan Bảo Châu cũng không có nhận thấy được, nàng lúc này còn đang nghĩ tới vấn đề của riêng mình.

Hôm nay, nàng không phải là Mộ Dung phủ nhị tiểu thư Mộ Dung Tâm Liên, mà là Bắc Chu quốc Bảo Châu công chúa — Hoàn Nhan Bảo Châu. Như vậy, nàng có thân phận mới, có phải hay không có nghĩa nàng có thể bắt đầu một cuộc sống mới đây? Tỷ như, lấy thân phận bắc Chu quốc công chúa gả cho Long Trạch Cảnh Thiên? Hiện tại thân phận nàng cao quý, hoàn toàn xứng đôi với Long Trạch Cảnh Thiên, hoàn toàn không cần phải như lúc trước làm chó vẫy đuôi mừng chủ nhà. Hoàn Nhan Bảo Châu lặng yên không lên tiếng, chẳng qua chỉ nhìn khuôn mặt Long Trạch Cảnh Thiên đến gần người, khiến cho Mộ Dung Thanh Liên vô cùng khó chịu.”Công chúa, Vương gia của chúng ta đang chờ nghe người nói đây!”

“Cần rồi!” Bị Mộ Dung Thanh Liên cắt đứt ý nghĩ, Hoàn Nhan Bảo Châu lập tức mở miệng quát lớn, “Bốn cung là Bảo Châu công chúa, đang cùng Tĩnh Vương nói chuyện, nào có phần cho người chen vào!”

Không thể không nói, là một người, tại thời điểm bị đặt ở một vị trí khác, họ liền có khả năng toát ra khí thế của vị trí này. Tỷ như Mộ Dung Tâm Liên, hiện tại thân phận là công chúa, nàng tự nhiên sẽ tản mát ra một loại uy nghiêm , mặc dù uy nghiêm hoàn toàn không thể so sánh với Mộ Dung Thất Thất, nhưng đối với Mộ Dung Thanh Liên mà nói, vẫn có chút tác dụng uy hiếp nhất định.

Hoàn Nhan Bảo Châu quát lớn người của quốc gia mình, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên lại càng không vui, là người nước mình, bảo hộ người của mình là chuyện nên làm, lập tức Long Trạch Cảnh Thiên mở miệng, “Công chúa tìm Bốn vương có chuyện gì?”

Mặc dù Long Trạch Cảnh Thiên không có rõ ràng giúp Mộ Dung Thanh Liên nói chuyện, nhưng qua giọng nói bằng lãnh chứa ý xa cách, Hoàn Nhan Bảo Châu không đầy một lát liền hiểu được.

“Không có gì, chẳng qua là Vương gia giống với một vị cố nhân mà Bốn cung từng quen, cho nên tới đây chào hỏi.”

Có Long Trạch Cảnh Thiên làm “Chỗ dựa”, Mộ Dung Thanh Liên lớn gan lên rất nhiều.”Ồ! Công chúa có phương thức tiếp cận thật đặc biệt! Chẳng qua là không biết cố nhân của công chúa họ gì tên gì, sao lại giống với Vương gia chúng ta a?”

Long Trạch Cảnh Thiên lần này đi không có mang theo Lục Nguyên cùng Lục Dĩ, vì hai chân bị thương khi vượt Trấn Yêu tháp, thoa thuốc không tiện, Mộ Dung Thanh Liên liền viện cớ”Vương gia là vì cứu ta mới bị thương, ta theo lý nên chiếu cố” ngày ngày vì Long Trạch Cảnh Thiên thoa thuốc.

Mộ Dung Thanh Liên muốn mượn cơ hội này biểu hiện tốt, càng muốn Long Trạch Cảnh Thiên chú ý đến mình. Bởi vậy nàng cố gắng tận lực hầu hạ, sắc mặt Long Trạch Cảnh Thiên khi nhìn mới hơi tốt lên một chút, điều này cũng làm cho Mộ Dung Thanh Liên hoàn toàn bỏ qua sắc mặt người khác, mới dám nói chuyện như vậy đối với Hoàn Nhan Bảo Châu.

Bị Mộ Dung Thanh Liên trách móc trước mặt mọi người, mặt Hoàn Nhan Bảo Châu lập tức trở nên đỏ bừng, nghĩ muốn dùng thân phận công chúa tới giáo huấn Mộ Dung Thanh Liên một chút, khiến nàng mất mặt, nhưng thời gian rút thăm của các tuyển thủ đã tới.

Nhìn Mộ Dung Thanh Liên vui mừng theo sau Long Trạch Cảnh Thiên rời đi, Hoàn Nhan Bảo Châu siết chặt quả đấm. Đã có một Mộ Dung Thất Thất làm hư chuyện tốt của nàng, đã khiến nàng đủ buồn bực đã đủ khó chịu rồi, hiện tại lại nhảy ra một Mộ Dung Thanh Liên, còn mang về mặt

mê trai ra nhìn Long Trạch Cảnh Thiên. Không cần nghĩ, Hoàn Nhan Bảo Châu có thể đoán được hoàn toàn ý nghĩ của Mộ Dung Thanh Liên.

Tiện nhân! Thật là một tiện nhân! Ngay cả tỷ phu mình cũng muốn đoạt!

Hoàn Nhan Bảo Châu cắn răng, ánh mắt hận không thể đâm thủng người Mộ Dung Thanh Liên mấy cái. Trong mắt nàng, việc Mộ Dung Thanh Liên có chút nhớ thương Long Trạch Cảnh Thiên, đó là một hành động cực kỳ vô sỉ ! Bởi vì Long Trạch Cảnh Thiên là nam nhân của nàng, là tỷ phu của Mộ Dung Thanh Liên.

Sớm đã thấy Long Trạch Cảnh Thiên từ đầu tới cuối cũng chưa từng có đem nàng để vào mắt, Long Trạch Cảnh Thiên cũng là do nàng dùng thủ đoạn mới lấy được, nói hẵn ra thì hẵn là do nàng từ trong tay Mộ Dung Thất Thất “đoạt” được. Hiện tại, Hoàn Nhan Bảo Châu trong lòng tràn đầy hận ý đối với Mộ Dung Thanh Liên –

Tiện nhân! Ta nhất định sẽ tìm được cơ hội diệt trừ ngươi!

Trước kia ở Mộ Dung phủ, Mộ Dung Thanh Liên luôn là ý vào mình được sủng ái thương yêu, lại thêm việc Trịnh Mẫn tranh đoạt tình cảm với Lưu Yên Chi, dường như Mộ Dung Tâm Liên ở trước mặt lão giở trò âm dương quái khí gì đó, thỉnh thoảng lão cũng mở sắc mặt mà nhìn nàng.

Khi đó nàng mặc dù có tướng mạo xinh đẹp, nhưng Mộ Dung Thái càng coi trọng Mộ Dung Thanh Liên hơn do nàng ta có Tứ đoạn đấu khí, cộng thêm việc Lưu Yên Chi có nhi tử làm chỗ dựa, cho nên mỗi lần hai người mâu thuẫn, Mộ Dung Thái luôn nghiêng về tiểu nữ nhi hơn. Hiện tại đã khác rồi, nàng không còn là Mộ Dung Tâm Liên, mà là hoàng thất Bắc Chu quốc Bảo Châu công chúa, có thân phận cao quý, nàng muốn báo thù giết người cũng không phải là việc lớn gì!

Mộ Dung Thanh Liên hoàn toàn không biết Hoàn Nhan Bảo Châu chính là Mộ Dung Tâm Liên, càng thêm không biết rằng mình đã bị nàng theo

dối.

Nàng lúc này để ý nhất là chuyện rút thăm, ở trong lòng Mộ Dung Thanh Liên vô cùng khát vọng có thể rút được lá thăm cùng với Mộ Dung Thất Thất. Đến lúc đó nàng muốn dùng nhuyễn kiếm trong tay đem Mộ Dung Thất Thất đang đặc ý trước mặt ra xử lý!

Phân làm hai tổ ra rút thăm, một tổ rút ra thứ tự đã được đánh số, một tổ rút ra đối thủ của tổ kia. Như thế nào phân phối, còn lại là bắt cặp.

Long Trạch Cảnh Thiên bắt lấy tờ giấy là đội tuyển đối thủ, còn Mộ Dung Thất Thất lấy được tờ giấy còn lại là đội tuyển tranh tài đã đánh số. Long Trạch Cảnh Thiên căn cứ theo nguyên tắc ưu tiên nữ nhi trước, để cho người của Bắc Chu quốc rút thăm trước. Tô Mi đánh trận đầu, Như ý đánh trận thứ hai, Hoàn Nhan Khang đánh trận thứ ba, Mộ Dung Thất Thất còn lại là trận thứ tư .

Phía sau, đến phiên đối thủ tuyển thủ của Tây Kỳ quốc. Long Trạch Cảnh Thiên đấu với Hoàn Nhan Khang, Lý Vân Khanh đấu với Tô Mi, Bạch Ưc Nguyệt đấu với Như ý, còn lại Mộ Dung Thanh Liên đấu với Mộ Dung Thất Thất.

“Tam tỷ, không nghĩ tới tỷ muội chúng ta sẽ có ngày này, sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh xuất hiện ở trên đấu trường.”

Mộ Dung Thanh Liên dương dương đặc ý đem đưa trong tay cây thăm làm bằng trúc trước mặt Mộ Dung Thất Thất. Thật là nghĩ cái gì thì tới cái đó a, mới vừa rồi còn nghĩ tới nhất định phải cùng Mộ Dung Thất Thất quyết đấu, không nghĩ tới vận khí lại tốt như vậy, thật sự chọn được Mộ Dung Thất Thất. Xem ra ông trời cũng không ưa gì với Mộ Dung Thất Thất, cho nên mới giúp nàng tới để trừng phạt cái ác phát dương cái thiện rồi!

“Ha hả, nếu đã là như vậy, vậy thì mời Tứ muội muội trên đấu trường hãy thủ hạ lưu tình nha!” Thấy Mộ Dung Thanh Liên đặc ý như vậy, Mộ Dung Thất Thất khẽ mỉm cười. Mà gương mặt tựa phi tiêu của Mộ Dung Thất Thất, ở trước mặt Mộ Dung Thanh Liên lại giống như biến thành lấy lòng, muốn nàng nhường nhịn trong trận tranh tài.

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thanh Liên lại càng đặc ý, “Tỷ tỷ, ta cũng rất muốn quan tâm tới tình nghĩa tỷ muội a, nhưng là trong cuộc thi thì không có tình tỷ muội, ta đây là tuyển thủ của Tây kỳ quốc, tự nhiên sẽ nên vì nước mà làm vẻ vang nước nhà mới được a! Tỷ tỷ, người đến lúc đó cũng chớ có trách ta a!”

Giả bộ, tiếp tục giả bộ! Nhìn vẻ mặt của Thấy Mộ Dung Thanh Liên, Mộ Dung Thất Thất cũng lười cùng nàng nói tiếp, ngáp một cái, ngón tay bạch ngọc cầm bảo kiếm của Phương Thương, “Được! Tùy người! Người muốn làm sao, ta phụng bồi là được!”

Mới vừa rồi Mộ Dung Thất Thất còn có thái độ khiêm tốn, hiện tại nàng đã vứt nó sang một bên, thái độ trước sau này cũng khác biệt quá lớn rồi, khiến cho Mộ Dung Thanh Liên có chút không thích ứng, “Tam tỷ, người nói thật sao?”

“Dĩ nhiên! Bất kể là đấu văn hay đấu võ, người cứ ra chiêu, tỷ tỷ không sợ người!” Mộ Dung Thất Thất nhướn mày, khiêu khích nhìn về Mộ Dung Thanh Liên một cái, “Bất quá, nhìn người còn nói với ta được một tiếng tỷ tỷ, ta nhường người ba chiêu là được, coi như là một cái công đạo đối với tình nghĩa tỷ muội của chúng ta.” Mộ Dung Thất Thất muốn nhường ba chiêu, làm cho Mộ Dung Thanh Liên cảm thấy như nhận lấy vũ nhục lớn. Chỉ có đối thủ yếu kém, mới có thể nhường chiêu, lấy thương hại cùng đồng tình của đối phương. Hiện tại “phế vật” Mộ Dung Thất Thất này lại muốn cùng nàng so chiêu, nhường ba chiêu, khiến cho người vẫn được khen là thiên tài thiếu nữ Mộ Dung Thanh Liên làm sao có thể tiếp nhận được.

“Nhượng chiêu thì cũng không cần rồi!” Mộ Dung Thanh Liên cười lạnh một tiếng, “Tỷ tỷ không cần ta nhượng chiêu, thì làm sao có thể để cho tỷ tỷ nhượng chiêu đây!”

“Ha hả, không tệ, có cốt khí!” Mộ Dung Thất Thất tiêu sái cười một tiếng, không thấy được vẻ kiêu my lúc trước, ngược lại lại có thêm một cỗ anh khí, mà phong thái của nàng khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên cùng Lý Vân Khanh ở phía sau Mộ Dung Thanh Liên vừa vặn trông thất, nhất thời bị hoa mắt.

“Vậy thì trên đấu trường hãy dùng quyền kiếm nói chuyện!”

“Cầu còn không được!”

Hai nữ nhi của Mộ Dung gia ở giữa tạo sấm sét vang dội, ngay cả người bên cạnh cũng có thể cảm nhận được. Hoàn Nhan Bảo Châu cách xa, mặc dù không có nghe rõ lời của hai người nói..., nhưng là cũng có thể nhìn ra hai người này đang đấu nhau. Thật tốt ! Làm cho các nàng tranh đấu, nàng có thể làm ngư ông đắc lợi rồi!

Một Mộ Dung Thất Thất, một Mộ Dung Thanh Liên, hai người này là cái gai trong lòng nàng. Nếu có thể thông qua trận chung kết lần này đồng thời diệt trừ hai cái gai trước mắt, chẳng phải là chuyện khiến người ta khoái hoạt sao? Vừa nghĩ tới không lâu sau trong trận đấu hai người này xong đời, hoặc là lưỡng bại câu thương, Hoàn Nhan Bảo Châu liền âm thầm cao hứng, xem ra hôm nay đến xem tranh tài là chính xác .

Tranh tài chia làm bốn hiệp, ba hiệp thắng sẽ đứng thứ nhất. Nếu hai thắng hai thua, thì tuyển thủ một lần nữa phải tỷ thí một trận. Quy tắc này tất cả mọi người đều rất rõ ràng, kế tiếp chỉ đợi xem trận đấu cùng với kết quả.

Trận thứ nhất, Tô Mi đấu với Lý Vân Khanh.

Thời tiết khó có được mấy ngày tuyết không rơi. Mặt trời lười biếng đứng góc chân trời, mỉm cười nhìn cả một vùng đất rộng lớn. Bởi vì mặt trời ló rạng, tuyết bắt đầu tan, nhiệt độ vô cùng thấp, Tô Mi gương mặt trong trẻo lạnh lùng nhuộm thêm được một sắc hồng, giống như hoa quỳ nở rộ .

“Tiểu Mi nhi, cố gắng lên! Ta tiếp sức cho nàng! Ta ủng hộ ủng!” Còn chưa bắt đầu, Hoàn Nhan Khang đã đem tay vòng thành hình một cái loa bắt đầu hô to lên, khiến Tô Mi nghe được một trận ác hàn.

“Cố lên cố lên! Tiểu Mi nhi quyết thắng ! Tiểu Mi nhi nhất định thắng! Đánh bại hắn!”

Tạp âm của Hoàn Nhan Khang vang vọng cả sân tranh tài, vừa vặn sân này có hình dạng nửa vòng tròn, khiến cho thanh âm đến nơi này có tiếng vang, một câu nói, khiến cho rất nhiều người cũng hòa theo hò reo, Tô mi nghe được trong lòng có chút không bình tĩnh.

“Đủ rồi! Người câm miệng cho ta!” Rốt cục, Tô Mi nổi giận, hận không thể mang miệng của Hoàn Nhan Khang chặn, lấp, bịt, lại “Trước lúc ta kết thúc cuộc thi, nếu người mở miệng phát ra tạp âm, ta liền đem khâu miệng người lại!”

Thanh âm của Tô Mi rất lớn, cộng thêm sân hình dạng nửa vòng tròn phóng thành cái loa trợ giúp, lộ ra vẻ “Hung hãn” .

“Ô. Tiểu Mi nhi hung dữ với ta.” Làm trò trước mặt nhiều người như vậy bị Tô Mi rống lên, Hoàn Nhan Khang lập tức vẻ mặt như đưa đám ngồi chồm hồm trên mặt đất khoanh vòng tròn, “Tiểu Mi nhi thật hung dữ! Thật là đáng sợ!”

Một đôi oan gia khuấy động, khiến trong mắt Mộ Dung Thất Thất hiện lên ý cười, nhưng Tô Mi hiện tại không có thời gian để ý phản ứng của Hoàn Nhan Khang, trong mắt nàng , biểu hiện của Hoàn Nhan Khang thực

quá ngây thơ, hiện tại lực chú ý của nàng đều để trên người đối diện-Lý Vân Khanh.

Lúc trước, Mộ Dung Thất Thất cho người của Ma Vực điều tra tư liệu về bốn tuyển thủ Tây Kỳ quốc, Lý Vân Khanh là một cao thủ, vũ khí là ngọc bích tiêu, mặc dù nam nhân này nhìn phiêu dật như thiên tiên, đồng thời cũng có một bộ dáng thờ ơ, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng con trai lớn của Lý thị gia tộc , cũng đâu dễ đối phó như vậy .

Bất quá, Lý Vân Khanh lợi hại, Tô Mi cũng không phải là người thường. Nàng sinh ra liền bị cha mẹ mình vứt bỏ, sau lại được Ma Tôn mang về Ma Vực nuôi dưỡng, học tất cả đều là công phu giết người. Cho nên đối với Lý Vân Khanh, Tô Mi một chút cũng không sợ.

“Mời!” Lý Vân Khanh khẽ mỉm cười, lấy ra ngọc bích tiêu của mình, mời Tô Mi đưa ra vũ khí.

Mặc dù Tô Mi không sợ Lý Vân Khanh, nhưng nàng cũng hết sức cẩn thận. Đây là trận đấu mở màn, nhất định phải đánh một trận thật đẹp mắt, cho người phía sau phấn chấn tinh thần mới được. Đã có chủ ý quyết định , Tô Mi lấy ra vũ khí của mình, một thanh huyền nguyệt loan đao.”Lý công tử, mời!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tứ Quốc Tranh Bá- Chung Kết.

Huyền Nguyệt Loan đao, tên như ý nghĩa, hình dáng như trăng khuyết, không có chuôi đao, mặt sau lưng đao có một thủ hoàn*, thủ hoàn có gắn một cái dây xích dài, có thể quấn trên cánh tay. Huyền Nguyệt Loan đao có thân sắc bén, vô luận là dùng để tấn công hay phòng thủ đều cực kỳ thích hợp, dùng làm đao thì có thể giết người, nhưng nếu đặt ngang trên vai, lại có thể làm lá chắn, ngăn cản công kích của địch nhân.

“Thật khốc a! Tiểu Mi nhi!” Thấy mình nguyệt loan đao hung hãn trong tay Tô Mi, Hoàn Nhan Khang không nhịn được kinh hô lên.

Vốn là nữ nhân thích dùng vũ khí nữ tính, như kiếm, nhuyễn kiếm*, roi, xích ... không nghĩ tới Tô Mi lại sử dụng vũ khí “Hung hãn” như vậy. Vũ khí kia, hoàn toàn là vũ khí giết người cực kỳ lợi hại a! (*kiếm mỏng)

Việc Tô Mi xuất ra Huyền Nguyệt Loan đao cũng làm cho Lý Vân Khanh sửng sốt, cho dù hắn từng gặp qua trăm loại binh khí, nhưng lại chưa từng nhìn thấy loại nào quái dị như vậy. Hắn nào đâu biết rằng, đây là vũ khí được chính Mộ Dung Thất Thất “đong đo cân đếm”, dựa vào đặc điểm thói quen của Tô Mi mà thiết kế ra.

Còn chưa bắt đầu, Huyền Nguyệt loan đao trong tay Tô Mi đã đầy bầu không khí nơi đây lên cao trào, tất cả mọi người ở dưới đều nghị luận về Huyền Nguyệt Loan đao trong tay Tô Mi, mà Già Lam cũng rất ngạc nhiên khi thấy vũ khí này , nhịn không được nhìn thêm mấy lần.

Thật là một vũ khí sắc bén ! Già Lam hoàn toàn có thể tưởng tượng ra đao này chém xuống một cái trên thân người thì người nọ sẽ được chết kiểu

gì.

“Tranh tài bắt đầu! Đông –” một tiếng chiêng trống vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

“Vụt –” một đạo ngân quang lóe lên, Huyền Nguyệt Loan đao trong tay Tô Mi như tuấn mã xông về phía Lý Vân Khanh. Thật nhanh! Lý Vân Khanh trong lòng cả kinh, đây tuy chỉ luận võ, nhưng trong Huyền Nguyệt Loan đao rõ ràng có cất giấu sát khí âm lãnh, rõ ràng là vũ khí giết người lợi hại a!

Lý Vân Khanh phi thân, xoay tròn trên không trung, Huyền Nguyệt Loan đao rơi xuống chỗ Lý Vân Khanh vừa mới đứng lúc này, “Hàng!” Mũi đao va thật mạnh xuống mặt đất, tạo nên một mảnh kim quang.

Nguy hiểm thật! Yết hầu mọi người không ngừng lên xuống, âm thanh hút khí không ngừng phát ra, Tô Mi vừa ra tay đã sử dụng sát chiêu, khiến người vừa xem đã ghiền, lại ngừng thở, nhìn chăm chăm vào sàn đấu.

Việc Lý Vân Khanh tránh đòn hoàn toàn nằm trong dự kiến của Tô Mi, không đợi Lý Vân Khanh hai chân rơi xuống đất, Tô Mi túm lấy dây xích sắt đang bay trên không trung, kéo huyền nguyệt loan đao về phía tay mình, đi tới một nửa lại bị Tô Mi ném ra ngoài thật mạnh.

“Rầm —!” Xích sắt va chạm, phát ra âm thanh chói tai, Huyền Nguyệt Loan đao mới vừa rồi còn xoay ngang bay về phía Tô Mi lúc này lại giống như có mắt mà phanh lại, bay về phía Lý Vân Khanh.

“Vụt vụt vụt –” Huyền Nguyệt Loan đao trên không trung phát ra âm thanh dữ tợn, cực kỳ chói tai, lưỡi đao sắt bén kia giống như đã cắt không trung thành một lỗ hổng.

“Không tốt!” Lý Vân Khanh không nghĩ tới Tô Mi hạ thủ lại nhanh như vậy, Huyền Nguyệt Loan đao tựa như có mắt, bám riết lấy hắn.

“Oanh!”... Huyền Nguyệt Loan đao một lần nữa nện xuống trên mặt đất bên người Lý Vân Khanh, kim quang chói mắt, giống như một đốm lửa đang bùng sáng, rơi vào vạt áo xanh biếc của Lý Vân Khanh.

“Dùng đấu khí a! Dùng đấu khí!” Mộ Dung Thanh Liên vô cùng để ý đến việc thắng hay bại trận này, vừa thấy Lý Vân Khanh mới lên đã bị Tô Mi chế trụ, lập tức đứng lên, hướng Lý Vân Khanh hô.

“Ngồi xuống!” Long Trạch Cảnh Thiên đối với tạp âm bên tai khó chịu, nhíu nhíu mày, “Im lặng quan sát trận đấu!” Long Trạch Cảnh Thiên biết, Lý Vân Khanh không phải là không muốn dùng đấu khí, mà là không thể, vừa lên sàn đấu, Tô Mi căn bản liền không cho hãn cơ hội phát đấu khí.

Chính xác, chiến lược của Tô Mi chính là mãnh liệt đánh, mau chóng công. Ở trong mắt của nàng, trừ phi chết, nếu không công kích mới là biện pháp tốt nhất. Điều này cũng có liên quan tới tính cách nóng như lửa của Tô Mi, cũng là lý do khiến nàng quyết định trở thành một võ giả chuyên công kích.

Lý Vân Khanh là Thất đoạn cao thủ, nếu khiến hãn xuất ra đấu khí, nhất định phải phí một phen công phu mới có thể chế trụ được Lý Vân Khanh, như vậy thật sự là lãng phí thời gian, hơn nữa cũng quá phiền toái. Tô Mi muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng hạ Lý Vân Khanh, sau đó tranh thủ thời gian, tận lực một ngày liền lấy được kết quả, tránh khiến cho Mộ Dung Thất Thất căng thẳng trong lòng, ngủ cũng không an ổn. Vẫn là sớm một chút để cho tiểu thư cùng cô gia ở chung một chỗ, như vậy mới tốt! Lý Vân Khanh tự nhiên không biết Tô Mi như vậy là vì Mộ Dung Thất Thất, hiện tại, hãn trừu kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, trong lòng tràn đầy kinh động. Nếu như hãn nhớ không lầm, thiếu nữ áo tím trước mặt này này là tỳ nữ của Mộ Dung Thất Thất, nhưng nếu nàng chẳng qua chỉ là tỳ nữ bình thường, vì sao lại có năng lực như vậy?

Không đợi Lý Vân Khanh suy nghĩ cẩn thận, Huyền Nguyệt Loan đao lần nữa bay đến trước mặt hắn, “Vụt –” loan đao màu bạc xoay tròn trên không trung, khuấy trộn không khí, phát ra âm thanh tiêu điều, ý cười trên khóe miệng Tô Mi khiến Lý Vân Khanh cả kinh, tựa hồ nàng hiện tại căn bản không phải là một tỷ nữ nhỏ nhỏ, mà là cường giả đã nắm chắc phần thắng .

Quy tắc thắng bại của trận đấu rất đơn giản, chỉ cần đem đối thủ ép hạ xuống đài là được. Việc Tô Mi cần làm hiện tại chính là ép cho Lý Vân Khanh chủ động đi xuống. Chỉ thấy, lưỡi đao màu bạc, vô cùng sắc bén, tản mát ra ánh sáng u lãnh, hướng tới cổ họng của Lý Vân Khanh .

Cẩn thận! Tất cả mọi người ngừng thở, nhìn Lý Vân Khanh làm thế nào mới tránh thoát một kiếp này. Lý Vân Khanh lui về phía sau, hai cánh tay che ở trước ngực, Bích Ngọc tiêu trực tiếp chống lại Huyền Nguyệt loan đao trong tay Tô Mi, “Kinh –” một thanh âm chói tai truyền đến, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Bích Ngọc tiêu đã bị Huyền Nguyệt loan đao tước thành hai đoạn.

“Đi!” Lý Vân Khanh nghiêng người, tránh thoát khỏi Huyền Nguyệt loan đao đang đuổi theo sau đó, “Vụt –” mặc dù Lý Vân Khanh né người tránh, nhưng vạt áo phiêu dật của hắn lại không tránh khỏi kiếp nạn này, bị Huyền Nguyệt Loan Đao trực tiếp cắt thẳng một đường, bay lả tả trên không, vờn vãi trên mặt đất.

“Thật mạnh mẽ a!” Hoàn Nhan Khang miệng đã mở ra thành chữ “O” , thật là bất khả tư nghị! Hoàn Nhan Khang hoàn toàn bị thủ đoạn bạo lực của Tô Mi làm cho sợ ngây người. Bình thường hi hi ha ha với Tô Mi thành thói quen, hiện tại nhìn thấy công phu đích thực của nàng, trên đầu Hoàn Nhan Khang toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Làm sao bây giờ? Cô gái mạnh mẽ như vậy, muốn hàng phục, sợ là phải phí một phen công phu rồi! Hơn nữa, nếu sau này đắc tội với nàng, hoặc

phải thật tâm xin lỗi nàng, hoặc.....Hoàn Nhan Khang sờ sờ cổ họng của mình, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra mức độ thê thảm của việc bị Huyền Nguyệt Loan đao kia cắt vỡ cổ họng.

“Biểu. Biểu tẩu, người nói cho ta biết, người nọ không phải là Tiểu Mi nhi. Biểu tẩu, người nói cho ta biết, những điều này là do ảo giác.” Hoàn Nhan Khang vẫn thuyết phục mình, người nọ không phải là Tiểu Mi nhi, Tiểu Mi nhi chỉ hơi nóng tính một chút thôi, không thể mạnh mẽ đến mức này được, vì muốn chứng minh cảnh trước mắt chẳng qua cũng chỉ là ảo giác, Hoàn Nhan Khang không nhận được hướng Dung Thất Thất cầu trợ giúp.

Thấy bộ dáng Hoàn Nhan Khang như vậy, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười.”Làm sao, sợ?”

“Biểu tẩu, nàng quá bừa hãn, thật là đáng sợ. Nếu là ngày nào đó ta chọc giận nàng, chẳng phải ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ được—” vừa nghĩ tới vạn nhất cười Tô Mi, trong nhà chẳng khác nào nuôi một con cạp mẹ, Hoàn Nhan Khang có chút khiếp đảm. Lúc trước còn tưởng rằng Tô Mi là cây ớt nhỏ, hiện tại hẳn mới phát hiện, Tô Mi hoàn toàn chính là cạp mẹ a! Quá mạnh mẽ!

“Ha hả, chỉ cần người không nuôi vợ bé, không đi tìm Tiểu Tam, không tam thê tứ thiếp, không có ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, không để cho nàng đội nón xanh, chuyện như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ xảy ra.”

Mộ Dung Thất Thất liên tiếp nói một đống chuyện không thể làm, khiến Hoàn Nhan Khang nghe mà đầu óc phát trướng, chờ nghe xong, mới phát hiện không có chuyện nào mình không thể thực hiện được , rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.”Chỉ có như vậy thôi sao! Kia không thành vấn đề, chút chuyện vặt! Những chuyện này không có gì lớn cả!”

Hoàn Nhan Khang trả lời thống khoái như thế khiến cho Mộ Dung Thất Thất khiêu mi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dương dương tự đắc của hắn.

“A Khang, người nghe hiểu lời ta nói không đó ? Ý của ta là, nếu như người thích Tô Mi, nhất định phải nhất thế nhất song nhân*. Người của ta, ta sẽ không để họ chịu nửa điểm ủy khuất, bình thường ta đều răn đe các nàng như vậy.” (*một đời một cặp)

“Nếu như người bình thường thích Tô Mi, ta cảm thấy cũng không sao, điều kiện này cũng không có hà khắc, nhưng người là hoàng tử, nhất định không thể chỉ có một vị thê tử, vấn đề này người cần nhớ rõ . Nếu như người không thể chỉ dâng tặng hạnh phúc cho Tô Mi một, ta không ngần ngại đem tình yêu còn chưa kịp nảy mầm của các người bóp chết từ trong trứng nước, ta sẽ không cho bất luận kẻ nào. cơ hội khi dễ người của ta !”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất cực kì bá đạo, Hoàn Nhan Khang nghe được mà sửng sốt, nhìn thấy ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn là thật, hắn tin tưởng, nếu mình thật sự phụ Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ không bởi vì thân phận của hắn mà lưu tình, lời nói của nàng nồng đậm mùi vị áp chế.

“Ta không phản đối các người tự do yêu đương, nhưng làm nam nhân, ánh mắt của người hắn phải vĩnh viễn trường tồn*. Tô Mi chỉ là một tỳ nữ nhỏ, mà người lại là Ngũ hoàng tử tôn quý của Bắc Chu quốc, chặn ngang các người chính là khoảng cách địa vị không thể vượt qua, người nên xử lý vấn đề này như thế nào? Như thế nào đối mặt với sự phản đối của hoàng thượng cùng Đức Phi nương nương ? Những thứ này người hắn là sớm lo lắng một chút đi.” (*ý là phải mãi mãi chung thủy)

“Ta không muốn nhìn thấy Tô Mi mạnh mẽ như thế kia lại phải thương tâm rơi lệ, cho nên, nếu như người không có khả năng, đồng thời cũng

không thể khiến Tô Mi được hạnh phúc, vậy thì cũng đừng trêu chọc Tô Mi của ta nữa.”

Mộ Dung Thất Thất vừa nghiêm túc vừa chân thật như vậy, Hoàn Nhan Khang chưa từng gặp qua. Cho tới nay, hẳn đều nghĩ rằng vị biểu tấu này là một nữ tử hòa ái, dễ gần, mà lúc này nàng lại nói những lời bảo vệ Tô Mi như vậy, bao hàm tình cảm vô cùng nồng đậm, Tô Mi có thể có được chủ tử như vậy, thật là vinh hạnh lớn lao.

Hiện tại, Hoàn Nhan Khang có nhận thức mới về Tô Mi, cũng có nhận thức mới về quan hệ chủ tớ giữa Tô Mi và Mộ Dung Thất Thất. Hẳn thật lòng thích Tô Mi, thích dáng vẻ chân thực, không chút kịch cớm của nàng, thích tiểu nữ nhân yêu kiều giận giữ mắng hăm, thích ánh mắt anh khí bừng bừng của nàng, càng thích ý cười trong mắt nàng khi mắng hăm là “Đồ háo sắc”, hẳn chưa từng gặp qua nữ tử nào chân thật như vậy

“Biểu tấu, người yên tâm! Ta thật tâm yêu thương Tô Mi, vấn đề người nói, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Mặc dù ta là hoàng tử, nhưng tâm nguyện của ta cũng chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản như dân chúng bình thường, cùng cô gái mình yêu mến, ngày đêm làm bạn. Xin biểu tấu yên tâm, nếu ta thật sự làm chuyện có lỗi với Tô Mi, ta sẽ tự mình dâng cái đầu này lên cho biểu tấu! Ta lấy cả dòng họ ra xin thề –”

“Thề thì miễn! Mấy thứ đó ta không tin.” Mộ Dung Thất Thất khoát khoát tay áo, “Đầu cũng không cần tặng ta, lấy đầu của người làm cầu đá ta còn ngại đá đau chân a. Không bằng người hãy thử nghĩ xem, như thế nào đạt được sự tín nhiệm của Tô Mi! Nữ tử bên người ta cũng không dễ theo đuổi! Mau xốc lại tinh thần của người đi tiểu tử! Ta đây trông đợi biểu hiện của người!”

Có những lời này của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang coi như là hoàn toàn thả lỏng tâm tình, nhìn Tô Mi trên sàn đấu, càng xem càng thuận

mắt. Thật ra thì cạp mẹ này cũng rất tốt, cùng lắm thì hấn làm một cạp đực, đến lúc đó sinh một đám tiểu hổ, khi dẫn ra ngoài sẽ thực phong cách a.....

Lúc này, Hoàn Nhan Khang đang mơ về một cuộc sống hạnh phúc sau này của hấn và Tô Mi, mà trên sàn đấu, Lý Vân Khanh đã một lưng đầy mồ hôi. Hấn hiện tại vô cùng xác định, Tô Mi là nữ nhân không thể chọc vào. Huyền Nguyệt Loan Dao trong tay nàng dai như keo dính, không gần không xa liên tục đuổi theo hấn, làm cho hấn không có cơ hội đáp đất mà thở dốc.

“Đông –” Tô Mi phi thân lên, Huyền Nguyệt Loan đao trong tay lại bay về phía Lý Vân Khanh, Lý Vân Khanh lại một lần nữa tránh khỏi mặt đất, chờ tới lúc bay về hướng khác, Tô Mi đã đợi nơi đó.”Sưu sưu sưu –” ba phi tiêu buộc dây đỏ đã bay về phía đó.

“Ách!” Lý Vân Khanh lui về phía sau, phi tiêu dừng ngay trước mũi chân hấn, vừa lúc sát qua mũi giày. Nguy hiểm thật! Không đợi Lý Vân Khanh thở, Tô Mi đã nắm lấy thủ hoàn, Huyền Nguyệt Loan đao một lần nữa thu về, chém về phía thắt lưng của Lý Vân Khanh .

“Cẩn thận!” lúc này, Long Trạch Cảnh Thiên cũng nhin không được nữa rồi, đứng lên, khẩn trương nhìn chăm chăm về phía sàn đấu.

Lý Vân Khanh nghe được âm thanh gào thét sau lưng, mà phi tiêu của Tô Mi lại từng bước ép sát, đang đánh chính diện với hấn. Nữ nhân này rõ ràng là muốn bức hấn rời khỏi sàn đấu! Vậy không được! Hấn là tuyển thủ Tây Kỳ quốc, không thể để mới trận đầu đã thua, vậy sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của những người khác.

Nghĩ như vậy, Lý Vân Khanh muốn rút lui sang bên phải, thấy Lý Vân Khanh muốn chạy trốn, Tô Mi lộ ra một nụ cười quý dị, không đợi mọi người hiểu, thân hình Tô Mi chợt lóe, đi tới phía bên phải Lý Vân Khanh. Song chưởng đánh lên đầu vai của Lý Vân Khanh, “Ca” một tiếng, Lý Vân

Khanh từ trên đài cao rơi trên mặt đất, nhưng mà thân hình hắn vẫn rất ổn, chỉ phải lui về phía sau vài bước mới đứng vững.

“Ta thua.” Qua hồi lâu, Lý Vân Khanh nhã nhặn cười, hướng Tô Mi ôm quyền, “Đa tạ cô nương hạ thủ lưu tình.”

Lúc này, Lý Vân Khanh đã ý thức được sự chênh lệch giữa mình và Tô Mi. Hắn là Thất đoạn đấu khí, nhưng chỉ là quý công tử tập võ, tập võ chỉ để nâng cao sức khỏe, vô tình lại mang đến danh lợi cùng địa vị. Mà những chiêu thức kia của Tô Mi, đều bức ép người, hoàn toàn là sát chiêu. Nếu không phải Tô Mi hạ thủ lưu tình, hắn đã sớm bị thương.

Mặc dù không biết Mộ Dung Thất Thất tại sao bên cạnh lại có tỳ nữ lợi hại như vậy, nhưng sau khi biết sự lợi hại của Tô Mi, Lý Vân Khanh trong lòng cũng buông lỏng thêm chút ít, có thêm chút yên tâm, đối với lo lắng an nguy của Mộ Dung Thất Thất, rốt cục cũng có thể buông xuống. Có cao thủ như thế ở bên người, Mộ Dung Thất Thất như thế nào cần lo vấn đề an toàn đây!

Tô Mi thắng, khiến cho Mộ Dung Thanh Liên cùng Hoàn Nhan Bảo Châu mở rộng tầm mắt. Mộ Dung Thanh Liên rốt cục cũng hiểu được chút ít về Mộ Dung Thất Thất, thì ra là thu được một tỳ nữ lợi hại như vậy, cho nên mới kiêu ngạo như vậy, khó trách nàng lúc trước như thế, thì ra là do dựa vào cái này!

Mà Hoàn Nhan Bảo Châu, là bị thủ đoạn của Tô Mi dọa. Khi còn ở Mộ Dung phủ, nàng từng tìm đến Mộ Dung Thất Thất gây phiền toái, bị Tô Mi giáo huấn một trận, hiện tại Hoàn Nhan Bảo Châu mới hiểu được, ngay lúc đó Tô Mi vốn là đã hạ thủ lưu tình, nếu không nàng căn bản không còn mạng để sống.

Nghĩ đến chuyện lúc đó, Hoàn Nhan Bảo Châu không khỏi rùng mình một cái. Hoàn hảo ngày đó nàng cũng không có làm quá khó Mộ Dung

Thất Thất. Chẳng qua là, cao thủ như thế tại sao lại nguyện ý đi theo Mộ Dung Thất Thất ? Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc có cái mị lực gì, có thể làm cho nhiều người như vậy bị nàng hấp dẫn?

Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn thoáng qua một bên ghế ngồi của Mộ Dung Thất Thất, liền gập khoe miệng nở nụ cười của nàng ta, nàng cảm thấy thực chướng mắt. Vô luận như thế nào, nữ nhân này đã phá hủy nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua! Bởi vì, nàng chán ghét Mộ Dung Thất Thất từ tận sâu trong nội tâm, nàng hận!

Trận đầu, chấm dứt với thắng lợi của Tô Mi, khiến cho Tô Mi cười khanh khách đi xuống đài, Hoàn Nhan Khang tiến lên nghênh đón, cầm trong tay một cành hồng mai.

“Làm gì?” Nhìn cành hồng mai mới được hái xuống trong tay Hoàn Nhan Khang, Tô Mi sửng sốt.

“Tặng nàng a! Chúc mừng nàng giành được thắng lợi!” Hoàn Nhan Khang hiếm khi đứng đắn, mà cái chiêu tặng hoa này, là Tổ Nguyệt nói cho hắn biết , điều nay từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ dùng qua, cũng không biết có tốt hay không, chẳng qua là nếu Tổ Nguyệt cùng Tô Mi cùng nhau hầu hạ Mộ Dung Thất Thất, so với hắn là thì hiểu rõ Tô Mi yêu thích cái gì hơn, cho nên Hoàn Nhan Khang thẳng thắn tiếp thu phương pháp của Tổ Nguyệt.

Hoàn Nhan Khang không biết, biện pháp này là do Mộ Dung Thất Thất dạy cho Tổ Nguyệt, lúc này nàng chỉ vô tình nhớ nên mới truyền cho hắn.

Quả nhiên, khi nhìn thấy vẻ mặt có chút co quắp của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi cười ngọt ngào, trên gương mặt lay một mảng mây hồng, “Cám ơn!” Tô Mi đỏ mặt, nhận lấy hoa trong tay Hoàn Nhan Khang.

“Cái kia, công phu của người thật giỏi! Rất tuyệt! Mới vừa rồi chiêu thức cũng rất tốt! Nếu không, có thời gian chúng ta tỷ thí một chút nhé?”

Hoàn Nhan Khang nói lời này, khiến cho Mộ Dung Thất Thất lúc này hận không thể đá cho hắn một phát vào hông. Hẹn hò yêu đương là phải đi ra ngoài dạo phố, tản bộ, xem cuộc vui, nghe hát, ăn cơm sao. Nào có hẹn cô nương người ta đi ra ngoài đánh nhau ? Vị hoàng tử này bình thường nhìn rất cơ trí , làm sao đến lúc này lại trở nên ngốc nghếch như vậy chứ?

“Ách –” Tô Mi sửng sốt, lời mời của Hoàn Nhan Khang thật sự là quá nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhấn nhó một lát, Tô Mi cũng gật đầu, “Được rồi! Chờ sau khi trở về điện hạ nếu như muốn tỷ thí, ta sẵn sàng phụng bồi.”

Bây giờ, Mộ Dung Thất Thất coi như là có thể hiểu được, hai người này đúng là tuyệt phối, Tô Mi thế nhưng thật đáp ứng , xem ra không phải là người một nhà, thì không vào cùng một cửa a! “Khanh Khanh, bây giờ rất nhàn rồi nha?” Thấy Mộ Dung Thất Thất một mực chú ý tới Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi, Phượng Thương có chút khó chịu , không nhịn được đem Mộ Dung Thất Thất ôm vào trong lồng ngực của mình.

“Vương gia.”

Nhìn thấu sự ghen tức trong mắt của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất đầu ngón tay đặt trên môi của hắn, “Vương gia, chúng ta đã hạnh phúc, ta cũng muốn tất cả mọi người cũng phải hạnh phúc a! Mọi người có tốt thì ta đây mới thật sự tốt! Lại nói, đem các nàng gả đi, chúng ta cũng có thể giới riêng của hai người a –”

Khỏi nói vô cùng hấp dẫn kia, khiến cho Phượng Thương cũng phải động tâm. Phượng Thương liếc mắt về phía Tố Nguyệt phía sau Tô Mi, dứt khoát nghĩ nhanh đem tìm một nhà khá mà gả Tố Nguyệt, để cho Tố Nguyệt cũng ổn định cuộc sống, như vậy hắn mới có thể quần quít lấy tiểu vương phi của mình một ngày mười hai canh giờ.

Khi Phượng Thương âm thầm tính toán, bên này, trận đấu thứ hai cũng sắp bắt đầu.

“Vương gia, thật xin lỗi, ta thua.” Lý Vân Khanh đứng trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên áy náy ôm quyền.

“Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, Vân Khanh, không có chuyện gì.” Long Trạch Cảnh Thiên biết đây không phải là do Lý Vân Khanh , thật sự là Tô Mi quá mức mạnh, gặp gỡ cô gái như vậy, đến hân cũng bị đả kích tinh thần.

“Bạch cô nương, tuyển thủ Bắc Chu quốc rất lợi hại, Bạch cô nương phải cẩn thận!”

Lý Vân Khanh nhắc nhở, khiến cho Bạch Ưc Nguyệt vô cùng cảm tạ, “Cám ơn! Ta nhất định sẽ cẩn thận !”

Bạch Ưc Nguyệt từng bước từng bước đi lên đài thi đấu, nàng hôm nay như cũ là một thân bạch y, trên đầu vén vén là một chỉ vén vén một cây trâm có hoa hải đường, chỉ có người biết chuyện mới biết, đây là Quang Hoa công tử đưa cho Bạch Ưc Nguyệt làm lễ vật, có giá trị liên thành, cũng là cây trâm Bạch Ưc Nguyệt yêu thích nhất , cho nên hôm nay tranh tài muốn đeo lên.

Như Ý vốn là kỳ vọng đối thủ của mình là Lý Vân Khanh hoặc là Long Trạch Cảnh Thiên, không nghĩ tới cuối cùng cư nhiên lại bốc thăm phải Bạch Ưc Nguyệt, khiến cho Như Ý có chút thất vọng.

Hắn không muốn cùng nữ nhân đấu kiếm, mà muốn cùng nam nhân có thể thống khoái mà đánh một trận, nhưng đối phương lại là nữ nhân mà nói..., hắn thô lỗ như vậy, vạn nhất khiến cho đối phương bị thương, hoặc hủy dung người ta, vậy thì phiền toái, đặc biệt là Bạch Ưc Nguyệt lại là nữ nhân xinh đẹp như vậy, hạ thủ cũng không tốt.

Đại khái là bởi vì nguyên nhân trên hẳn còn có tỷ tỷ sinh đôi với hẳn, Như Ý vẫn tương đối tôn trọng phái nữ, lại đi theo bên cạnh Phượng Thương, trừ phi nữ nhân đối với Phượng Thương bất lợi, nếu không hẳn là sẽ không dễ dàng thương tổn phái nữ. Hiện tại tranh tài, đối thủ là nữ, thật làm cho hẳn rối loạn a!

Không đánh thì thua, sẽ mất thể diện, mà đánh thắng nữ nhân, cũng rất mất thể diện. Mang theo tâm trạng phức tạp như vậy, Như Ý lên đài.

Mới vừa đi lên, Bạch Ưc Nguyệt hướng hẳn gật đầu mỉm cười, Như Ý cười không nổi, nghiêm túc cũng không thể, chẳng qua là khóe miệng kéo ra tượng trưng, cuối cùng cảm thấy vẫn chưa đủ hữu hảo, rồi hướng về phía Bạch Ưc Nguyệt phát phát tay, bộ dáng tiêu hài khiến cho thính phòng lập tức truyền tới một trận tiếng cười làm cho Như Ý lúng túng đỏ mặt.

Tập võ nhiều năm, Như Ý có vóc người rất bền chắc, cũng rất cao, mặc dù không có cao bằng Phượng Thương, nhưng cũng tầm một mét tám, da ngăm đen, một đôi mày rậm, một đôi mắt sâu, mặc dù vừa mới qua tuổi mười chín, nhưng bởi vì hàng năm đi theo bên cạnh Phượng Thương nên nhìn qua có vẻ thành thục rất nhiều.

Người này thực đáng yêu! Bạch Ưc Nguyệt thầm nghĩ trong lòng. Lúc trước Tô Mi đã “Dọa người”, Bạch Ưc Nguyệt còn tưởng rằng Như Ý cũng là như vậy, không nghĩ tới Như Ý lại bất đồng với Tô Mi.

“Đông –” chiêng trống vang lên, trận đấu bắt đầu.

Vũ khí của Bạch Ưc Nguyệt là bảo kiếm, còn của Như Ý lại là một đôi Lưu Kim chùy. Một cái chùy này, ước chừng khoảng hai mươi cân, hai cái hợp lại bốn mươi cân, thấy trong tay Như Ý có lưu Kim chùy, Bạch Ưc Nguyệt lại cười một tiếng. Người nam nhân này thật ngây ngô, rất hợp với một đôi chùy này, trên người lộ ra khí thế, thật sự lại càng đáng yêu hơn.

Bạch Ưc Nguyệt nở nụ cười, khiến cho Như Ý trong lòng lại có chút không thoải mái, hắn cho là mình trên mặt mình có vết dơ, mới khiến dẫn tới mỹ nhân cười trộm, cho nên cầm lấy tay áo đưa lên trên mặt lau hai cái, không ngờ động tác này lại càng chọc người khác buồn cười, Bạch Ưc Nguyệt thậm chí còn hoài nghi Như Ý thật sự là tới tranh tài sao? Vì sao một chút cũng không giống vậy!

Một cuộc tranh tài, mỹ nhân cười, cùng một nam nhân “Ngốc” bắt đầu.

Kiểm pháp của Bạch Ưc Nguyệt vô cùng tốt, mặc dù là nữ tử, nhưng nàng từ thuở nhỏ đã tập võ, kiến thức cơ bản vô cùng chắc, hơn nữa Bạch Ưc Nguyệt có tính cách thành thực, kiếm thuật cũng giống như tính cách của nàng, vững vàng ổn trọng, nhiều chiêu chính xác hướng về điểm yếu của Như Ý.

Hay cho một Tiểu nha đầu lợi hại! Mặc dù lúc trước Như Ý đối với Bạch Ưc Nguyệt trong ấn tượng là hình dáng của một cô gái ôn nhu, lúc này hắn coi như là đã thấy được nữ nhân này cũng rất lợi hại. Vừa mới lên đã công kích, mặc dù không giống với Tô Mi mãnh liệt, nhưng lại chắc chắn, thận trọng, trong lúc nhất thời cũng khiến cho Như Ý lâm vào bị động.

“Ách, biểu ca, Như Ý thối kia rốt cuộc là có ý gì a? Có phải hay không bởi vì đối phương là mỹ nhân, hắn không đành lòng hạ thủ a?” Hoàn Nhan Khang đã trở lại trên khán đài, vừa thấy bộ dạng của Như Ý, một bên trêu chọc nói, “Như ý bình thường đi theo biểu ca, bản thân ta là cũng không có nhìn ra, hắn còn là một người thương hương tiếc ngọc nha! Hôm nay coi như là đã thấy được!”

“Người không nói lời nào không ai bảo người câm đâu!” Phượng Thương nhân nhặt trả lời một câu, Hoàn Nhan Khang le lưỡi, biết biểu ca thích che chở người của mình, nay lại cùng Mộ Dung Thất Thất vừa xứng một đôi, hai người đều không cho người khác nói xấu trêu chọc người của mình.

Chờ Như Ý phục hồi tinh thần, đã bị Bạch Ưc Nguyệt bức đến dọc theo cuối đài thi, chân đạp vào tảng đá, Như Ý trong đầu “Oang –” một tiếng, liền thanh tỉnh lại.

Hắn đây là đang làm cái gì? Đây là cuộc thi tranh tài, tại sao có thể khiêm nhượng đây! Nếu là ở chiến trường, địch nhân là phái nữ hay nữ tướng quân ra trận, vậy hắn không phải là muốn bỏ vũ khí đầu hàng sao? Như vậy sao được!

“Bình bình bâng bâng!” Như Ý vung Lưu Kim chuy, nện vào bảo kiếm trong tay Bạch Ưc Nguyệt, khiến người Bạch Ưc Nguyệt tê rần, thối lui qua một bên, Như Ý vừa lúc lại tung người trở lại nơi sân giữa.

Mới vừa rồi một búa kia của Như Ý có lực rất lớn, Bạch Ưc Nguyệt tay phải khẽ run, tay cầm bảo kiếm nhiễm một màu đỏ. Người nam nhân này quả nhiên là khó đối phó! Bạch Ưc Nguyệt cắn răng, tiếp tục nghênh chiến.

Bạch Ưc Nguyệt trong lòng rất rõ ràng, Như Ý vốn là vốn hạ thủ lưu tình, nếu không, lấy lực lượng của hắn, nhất định có thể dễ dàng đánh bại nàng, đến lúc đó đừng nói tranh tài, nếu không kịp thời chữa trị, tay nàng cũng sẽ bị phế bỏ.

Chẳng qua là, trong lòng mặc dù cảm tạ Như Ý thủ hạ lưu tình, nhưng Bạch Ưc Nguyệt rõ ràng tầm quan trọng của tranh tài lần này. Mới vừa rồi Lý Vân Khanh đã thua, nếu nàng cũng thua nữa, vậy Tây Kỳ quốc thua cả hai hiệp, muốn hai bên hòa nhau cũng quá khó khăn.

Nghĩ được như vậy, Bạch Ưc Nguyệt thúc dục đấu khí trên người, một vòng màu xanh nhạt lượn quanh Bạch Ưc Nguyệt, hiển nhiên, nàng đang ở giai đoạn màu xanh ngũ đoạn, hơn nữa màu xanh ngũ bao quanh lại yếu kém cho thấy nàng mới vừa tiến vào ngũ đoạn không được bao lâu.

Rõ ràng tay bị thương, nhưng vẫn còn muốn tranh tài, thậm chí còn thúc dục đấu khí, Bạch Ưc Nguyệt mạnh mẽ cùng quật cường khiến cho Như Ý

không nhìn được kính nể. Cô gái này không tệ! Ít nhất, có tinh thần bất khuất rất tốt! (TC: đồ ùi, đồ ùi)

“Người không cần đấu khí?” Bạch Ưc Nguyệt thấy Như Ý như cũ không sử dụng đấu khí, có chút kinh ngạc. Vì sao nàng muốn lựa chọn đấu võ tiếp, mà đối phương lại không muốn thúc dục đấu khí? Nếu không có đấu khí, Như Ý chẳng lẽ tính toán muốn thua sao?

“Ta không cần!” Như ý lắc đầu. Hắn sợ dĩ không cần đấu khí, bởi vì khi hắn xuống đài, hắn còn phải bảo vệ Phượng Thương. Thân là thiếp thân thị vệ của Phượng thương, nếu hiện tại sử dụng đấu khí, vậy ít nhất phải tu dưỡng năm ngày mới hồi phục, mà trong năm ngày này, ai hầu hạ Phượng Thương đây chứ? Cho nên Như Ý lựa chọn văn đấu. Bạch Ưc Nguyệt thúc dục đấu khí, Như Ý cũng không dùng đấu khí, điều này làm cho mọi người rồi rít nghị luận, như vậy Như Ý không phải là rõ ràng thua sao? Như Ý là có ý gì?

Về phần Phượng Thương, sao lại không biết ý nghĩ của Như Ý chứ, người này tính tình quật cường, một khi lựa chọn cũng sẽ không bao giờ thay đổi. Bất quá, Phượng Thương cũng không lo lắng, lấy năng lực của Như Ý, cho dù không cần đấu khí, Bạch Ưc Nguyệt cũng không phải là đối thủ của hắn.

Bạch Ưc Nguyệt sử dụng đấu khí, cả người tản ra một thân ánh sáng thâm quầng, lúc này, tốc độ của nàng nhanh hơn, lực lớn hơn nữa, chẳng qua là trong chớp mắt, sẽ đến bên cạnh Như Ý, bảo kiểm lại chỉ hướng cổ họng của Như Ý.

“Bình –” Như Ý hai tay vung Lưu Kim chùy đem bảo kiếm trong tay Bạch Ưc Nguyệt kẹp lại, làm cho nàng không thể đi tới, cũng không cách nào thoát thân lui về phía sau, không thể động đậy.

“Người!” Bạch Ưc Nguyệt tức giận, nhắc chân phải đá tới hạ thân Như Ý .

Thấy Bạch Ưc Nguyệt tiến công vào điểm yếu của mình, Như Ý cười một tiếng, hai bắp chân nhún cơ hội kẹp lấy chân phải Bạch Ưc Nguyệt, làm cho nàng không có cách nào nhúc nhích được.

Hai người, cứ giằng co như vậy, bảo kiếm của Bạch Ưc Nguyệt bị lưu Kim chuy thu, chân phải cũng bị bắp chân Như Ý kẹp lại , hai người bởi vì ... động tác này mà sát lại gần, bộ dáng muốn bao nhiêu mờ ám có bấy nhiêu mờ ám.

Thấy hai người bộ dáng “mập mờ” như vậy , bách tính vây xem liền cười lớn lên, thậm chí còn có người mở miệng trêu chọc, “Ha ha ha! Tiểu cô nương thật mạnh a, hiện tại coi như là gặp phải đối thủ rồi! Nhận thua đi!” “Đây là không phải là tỷ võ chọn rể chứ? Tại sao lại như vậy a!”

“Đúng a! Tiểu cô nương cùng tiểu sinh này không tề a!”

Tiếng cười của mọi người truyền tới tai Bạch Ưc Nguyệt, làm cho gương mặt trắng nõn của nàng ửng hồng, “Ba !” Nhân cơ hội Như Ý hai tay cầm lấy lưu Kim chuy, Bạch Ưc Nguyệt tay trái không có cầm kiếm tạt lên mặt Như Ý một cái, “Lưu manh!”

Như Ý bị đau, chân cùng tay đồng thời buông ra, lại không nghĩ Bạch Ưc Nguyệt cũng không có thu hồi chân, ngược lại một cước đá trúng bụng Như Ý.”Ồ lưu manh!” Bạch Ưc Nguyệt tức giận mắng một câu.

Không có chút phòng bị nào, Như Ý cầm lấy lưu Kim chuy đặt mộng ngồi dưới đất, hắn hiện tại rất vô tội a, trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất, hắn rốt cuộc làm cái gì? Hắn thật là không có làm gì nha, vì sao lại bị Bạch Ưc Nguyệt cho rằng mình lưu manh? Còn vô duyên vô cớ bị đánh một cái tạt, hơn nữa còn là làm trò trước mặt nhiều người như vậy, thật là ngẹn chết hắn rồi!

Trên khán đài Mộ Dung Thất Thất lúc này đã cười đến đau cả bụng rồi, hai người này đúng thật là đang tranh tài không thể? Thật là thú vị!

Thấy Mộ Dung Thất Thất cười đến chảy nước mắt, Phượng Thương đem nàng ôm vào lòng, “Khanh Khanh, rốt cuộc có cái gì vui vẻ, lại cao hứng như thế? Nói ra chia sẻ một chút!”

“Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất ôm lấy cổ Phượng Thương, môi đỏ mọng tiến tới bên tai Phượng thương nói, “Vương gia, người nhìn bọn họ giống như một đôi tiểu oan gia không? Nhìn thấy vẻ mặt của Như Ý, khiến ta muốn làm hồng nương cho bọn họ nha ‘’

“Ha hả –” thấy Mộ Dung Thất Thất lại muốn làm hồng nương quấy phá, Phượng Thương cầm lấy tay nàng, “Khanh Khanh, người vì người khác làm hồng nương, vì sao không tự giúp mình đi! Ta là đợi thật lâu rồi nha !”

“Vương gia.” Phượng Thương đem chuyện này trở về chuyện trên người mình, Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt lên, “Chờ thẳng giải nhất, trở về chúng ta sẽ làm đám cưới, Vương gia người đối với an bài này có hài lòng không?”

“Hài lòng!” Phượng Thương ánh mắt cười đến dị thường yêu nghiệt, nghe được chính tai lời Mộ Dung Thất Thất nói tới “đám cưới”, khiến cho tâm tình hân như bay trên mây.

“Bất quá, ta có điều kiện!”

Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời tựa như tiểu tinh linh, “Đám cưới thì có thể, nhưng Vương gia phải hướng ta cầu hôn! Không cầu hôn, ta không lấy chồng!”

“Cầu hôn? Biểu tấu, cầu hôn là cái gì?” nghe hết chuyện này tới chuyện khác, Hoàn Nhan Khang lỗ tai thính, một chút liền nghe thấy, lập tức hướng ánh mắt tới Mộ Dung Thất Thất xin lãnh giáo.

” Bữa ăn tối lãng mạn dưới ánh nến, một bó hoa tươi nở rộ, tuyệt đẹp động lòng người, âm nhạc ru dương, chiếc nhẫn trang nhã dùng để cầu hôn, quan trọng nhất, là còn phải quỳ một gối xuống, ánh mắt thâm tình hỏi cô gái ‘ nàng nguyện ý gả cho ta không ?’ –”

Lúc nói đến những điều này, trong mắt Mộ Dung Thất Thất dị thường kích động, nàng thừa nhận mình là một nữ nhân có chút hư vinh, đối với hôn nhân của bản thân tràn đầy coi trọng, đặc biệt là đối với màn cầu hôn kia, tại lúc nàng còn là một tiểu oa nhi, đã vô số lần ảo tưởng tới cảnh tượng kia. Đó là khiến cho một nam nhân quỳ một gối xuống trước mặt mình, thâm tình ngăm nhìn đối phương nói ra yêu thương, Mộ Dung Thất Thất xem một màn như vậy là cảm động lãng mạn nhất !

Mộ Dung Thất Thất nói một hồi, khiến cho Hoàn Nhan Khang nghe đến ngây người.”Biểu tấu, người nói chậm một chút, để ta nhớ, sau này nói không chừng ta còn có thể sử dụng nó! Biểu ca, người cứ dựa theo yêu cầu của biểu tấu làm thử một lần, ta đi theo nhìn coi, đến lúc đó còn biết làm sao để cầu hôn !

Cầu hôn? Danh từ mới này của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Phượng Thương cảm thấy hứng thú, nghe tới bước cầu hôn sau cùng kia , khiến cho Phượng Thương không nhịn được ngăm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Mộ Dung Thất Thất, lúc này trên mặt Mộ Dung Thất Thất tràn đầy vẻ mong ước, làm cho Phượng Thương âm thầm đem những này ghi tạc trong lòng .

Chỉ cần là nàng thích, nàng hi vọng, hắn cũng muốn đem hết toàn lực để thỏa mãn nàng, nam nhân phải cưng chiều nữ nhân, huống chi nữ nhân này lại là người mình yêu mến. Hơn nữa, hắn đối với chuyện cầu hôn này cũng rất có hứng thú, nếu Mộ Dung Thất Thất muốn vậy, hắn sẽ đáp ứng! Chỉ cần có thể cưới nàng làm vợ, cho dù Mộ Dung Thất Thất muốn cả thiên hạ này, hắn cũng đoạt tới đưa nàng thì có làm sao đâu!

Chờ Mộ Dung Thất Thất giải thích rõ ràng cho Hoàn Nhan Khang về vấn đề “Cầu hôn” ,thì trên đài trận tranh tài đang tiến vào cao trào, so với lúc trước là khiêm nhường,kiếm pháp của Bạch Ưc Nguyệt thiên về tia dừng mãnh, ngược lại bây giờ lại tăng lên nhiều .

So sánh mà nói, Như Ý tựa hồ bị cái tát của Bạch Ưc Nguyệt khiến cho”Sợ” rồi, vì tránh khỏi chọc vào cô nãi nãi này, cũng không giải thích được cái danh hiệu “Lưu manh” đeo trên lưng, hơn nữa trước mặt mọi lại bị một cái bạt tai, Như Ý chỉ có thể gặp chiêu đỡ chiêu, không có công kích, chính là chọn dùng phòng thủ.

Bất quá, cho dù là phòng thủ, nhưng gió thổi cũng không lọt, Như Ý đem Bạch Ưc Nguyệt liên tiếp một lần lại một lần công kích ngăn trở ở bên ngoài. Tô Mi lúc trước là tốc chiến tốc thắng, nhưng bọn họ, tựa hồ muốn đánh lâu dài.

Đây là một trận tỷ thí sức chịu đựng, người nào không kiên trì được, vậy thì người đó thua.

Bạch Ưc Nguyệt rõ ràng biết được điểm này, chẳng qua là nàng hiện tại căn bản không có cách nào đột phá phòng tuyến của Như Ý, người nam nhân này thật là quá ngoan cố , vô luận nàng từ trên xuống dưới hướng đối phương công kích, cũng bị hấn ngăn chặn trở lại.

Bạch Ưc Nguyệt biết, Như Ý là nhường cho mình.

Sau khi đánh Như Ý một bạt tai, nàng có chút hối hận, hối hận mình manh động, rõ ràng đối phương không có bất kỳ hành động không phải nào, va chạm trong cuộc thi là điều khó tránh khỏi , nàng lại tát đối phương một bạt tai, khiến cho nàng có chút hối hận. Rồi trong trận tỉ thí, Bạch Ưc Nguyệt rõ ràng biết được năng lực của mình và Như Ý hoàn toàn chênh lệch, hấn không có bất kỳ công kích nào, chẳng qua chỉ là phòng thủ,

nhưng nàng lâu như vậy cũng không thể đột phá, người nam nhân này thật là sâu không lường được.

Sức chịu đựng của cuộc tỷ thí, so sánh về sự chịu đựng của hai bên, cũng như so sánh sức thừa nhận của đối phương. Thời gian lâu hay nhanh là ở bọn họ “Người tới ta đi” trên không trung chạy qua chạy lại, Bạch Ưc Nguyệt trên trán một tầng mảnh mồ hôi dày đặc, thể lực của nàng vốn không bằng Như Ý, hiện tại còn dong dài như vậy, sớm muộn gì cũng thua.

Làm sao bây giờ? Bạch Ưc Nguyệt trong lòng rất gấp, kiếm pháp trong tay cũng có chút lộn xộn, mặc dù nàng có ý nghĩ ổn định, nhưng là thời gian càng dài, đối với nàng càng là bất lợi.

Bạch Ưc Nguyệt mới vừa rồi bị đả thương chỉ kịp băng bó qua loa một chút, hiện tại máu tươi đã nhiễm đỏ cả mảnh vải màu trắng, trên tay truyền tới đau đớn, mặc dù nàng cắn răng để kiên trì, nhưng mà Như Ý thấy rõ ràng được tay phải của thiếu nữ cầm kiếm trước mặt này hơi run , lực công kích so với các lần trước yếu hơn.

Đang lúc Bạch Ưc Nguyệt cho rằng mình phải thua, đột nhiên phát hiện sơ hở của Như Ý, tay phải của hắn tựa hồ cầm chùy yếu hơn, liền tấn công.”Vụt –” Bạch Ưc Nguyệt dùng bảo kiếm trong tay đâm về phía bụng Như Ý, khiến hắn tránh né không kịp, trực tiếp té xuống đấu trường.

“Không phải chứ!” Có người kêu lên, rõ ràng là thấy Như Ý đã nắm chắc phần thắng, làm sao sẽ phạm phải sai lầm nhỏ nhặt này, bị Bạch Ưc Nguyệt đánh rớt xuống đấu trường đây! Thấy tình cảnh này, Mộ Dung Thất Thất bàn tay nhỏ bé khoắc vào cánh tay của Phượng Thương, “Vương gia, nhìn thấy chưa a, Như Ý là thương hoa tiếc nguyệt a . Chẳng qua là, hoa rơi cố ý, không biết nước chảy có thể hay không vô tình!”

Cao thủ đều có thể nhìn ra được, Như Ý là cố ý để lộ ra sơ hở, hắn làm như vậy, là nhường Bạch Ưc Nguyệt. Chẳng qua là lựa chọn của hắn, làm

cho người ta có chút không thể tưởng tượng nổi, bất quá hẳn cũng không thềm để ý đến những thứ này, “Cô nương, người thắng!” Như Ý hướng Bạch Ưc Nguyệt ôm quyền.

“Cám ơn người –” Bạch Ưc Nguyệt cũng đã nhìn ra Như Ý là cố nhường cho mình, nếu không người thua sẽ là nàng. Chẳng qua là hẳn vì sao lại muốn nhường? Chẳng lẽ hẳn không hy vọng Bắc Chu quốc thắng sao?

Không đợi Bạch Ưc Nguyệt suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, Như Ý đã tự mình giải đáp thắc mắc của nàng, “Cô nương tay bị thương, hãy sớm một chút bôi thuốc băng bó cẩn thận. Khí lực của ta quá lớn, khiến cô bị thương, thật là xin lỗi!”

Nói xong, Như Ý trở lại vị trí của Bắc Chu quốc hướng Phượng Thương trên đài xin tội, “Vương gia, thuộc hạ thua, xin Vương gia trách phạt!”

“Ừ.” Phượng Thương thanh âm dài, vẻ mặt trước nay chưa có điểm nghiêm túc như vậy, thấy vậy Như Ý cả kinh, đầu lại càng cúi buông xuống, “Thuộc hạ tài nghệ không bằng người, xin Vương gia trách phạt!”

“Vương gia, người cũng đừng hù dọa hẳn nữa!” Mộ Dung Thất Thất thấy Như Ý như vậy, cười quơ quơ cánh tay trước mặt Phượng Thương, “Bạch cô nương cùng ta có giao hảo, Như Ý nhường cho nàng, cũng là cho ta một cái nhân tình, ta còn muốn cảm tạ Như Ý đây! Tại sao có thể trách phạt hẳn đây!”

Mộ Dung Thất Thất “Giải vây” , khiến cho Phượng Thương sắc mặt rốt cục cũng dễ nhìn một chút, “Được rồi, người đi xuống nghỉ ngơi đi! Hôm nay cực khổ rồi!”

Chờ Như Ý vẻ mặt đau khổ quay đi, Phượng Thương mới cười ra tiếng, “Như thế nào, Khanh Khanh, ta đây vẻ mặt giả trang như thế nào?”

“Rất tuyệt! Vô cùng tốt !”

Thật ra thì, Phượng Thương cũng không có ý trừng phạt Như Ý, hẳn hiểu tính cách Như Ý, trừ phi gặp phải nữ sát thủ, lúc đó sẽ hạ thủ vô tình, bình thường cũng là rất khiêm tốn, không có tư tưởng chủ nghĩa đại nam nhân, hiện tại để cho hắn đánh nhau với một cô nương như hoa như ngọc, đúng là làm khó hắn.

Bạch Ưc Nguyệt chờ sau khi Như Ý đi thì một mực nhìn hắn, sợ bởi nguyên nhân vì nàng, Như Ý bị Phượng Thương trách phạt, cũng may nhìn Phượng Thương vẻ mặt rất hòa ái, Bạch Ưc Nguyệt cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, người cũng mềm nhũn, ngồi phịch ở trên mặt đất. (TC: đổ lun....)

“Là đấu khí hao hết khí lực, cho nên thân thể có chút mỏi mệt, không có gì đáng ngại!” đại phu canh giữ ở bên cạnh lập tức tiến lên, giúp Bạch Ưc Nguyệt băng bó lại vết thương, lại bắt mạch kiểm tra, xác định không có chuyện gì rồi, mọi người mới yên tâm lại.

Hai trận tranh tài, một Thắng một thua, Bắc Chu quốc cùng Tây Kỳ quốc tạm thời hòa nhau.

Hiện tại đến phiên trận đấu thứ ba rồi, trước khi Hoàn Nhan Khang ra sân, Mộ Dung Thất Thất ở bên tai Hoàn Nhan Khang dặn dò mấy câu, Hoàn Nhan Khang có chút giật mình, “Biểu tẩu, không phải chứ? Người thật muốn như vậy?”

“Dĩ nhiên!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, “Người trả lời ta, cái này người rốt cuộc là giúp, hay là không giúp?”

“Cái này.” Hoàn Nhan Khang nhíu mày, lại nhìn một chút Tô Mi, cuối cùng mới đứng lên, “Nếu là biểu tẩu nói như vậy, ta đây không thể không đồng ý rồi! Giúp!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nhận Thua? Không Có Cửa Đâu!

Chờ Hoàn Nhan Khang lên trên đài thi, Mộ Dung Thất Thất lui trở về sau, tựa vào trong ngực Phượng Thương, lười biếng nhìn Long Trạch Cảnh Thiên.

“Không cho nhìn!” Nhận thấy được ánh mắt Mộ Dung Thất Thất vẫn luôn lượn vòng quanh Long Trạch Cảnh Thiên, Phượng Thương đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất quay lại đối mặt với mình, “Trừ ta, không cho nhìn nam nhân khác, đặc biệt là hắ!”

“Vì sao — vì sao hắ là “đặc biệt” a?” Nhìn ra trong mắt Phượng Thương có nồng đậm ghen tức, Mộ Dung Thất Thất làm bộ cái gì cũng không biết, mở to một đôi mắt nai con vô tội, chớp chớp nhìn Phượng Thương, “Vương gia, chàng giải thích cho ta hiểu đi!”

“Xì –” thấy tiểu thư nhà mình làm nũng với cô gia, Tô Mi cùng Tố Nguyệt phì cười thối lui phía sang một bên, vợ chồng son người ta muốn nói chuyện riêng tư thân mật nha.

“Không được chính là không được!”

Phượng Thương không thích ánh mắt Long Trạch Cảnh Thiên nhìn Mộ Dung Thất Thất, mặc dù ánh mắt Lý Vân Khanh nhìn tiểu nữ nhân này cũng không được bình thường, nhưng hắ ta chỉ để lộ vừa phải, không giống với Long Trạch Cảnh Thiên. Ánh mắt của Long Trạch Cảnh Thiên, như ánh mắt thợ săn nhìn con mồi, mang theo tính muốn chiếm hữu, huống chi lúc trước hắ ta cùng Mộ Dung Thất Thất còn từng có hôn ước, nếu

không phải nửa đường xảy ra chuyện , hắn ta viết 《 Thư từ hôn 》 , thì hiện tại Mộ Dung Thất Thất đã là Tỉnh Vương phi của hắn rồi.

Vừa nghĩ tới việc tiểu nữ nhân đáng yêu trong ngực này từng thiếu chút nữa là trở thành tân nương của người khác, trong lòng Phượng Thương vô cùng không thoải mái. Huống chi Long Trạch Cảnh Thiên hiện tại tựa hồ phát hiện những điểm tốt của Mộ Dung Thất Thất, bắt đầu chú ý nàng, càng khiến cho Phượng Thương càng thêm cẩn thận, cảnh giác. Nữ nhân của hắn, bị người khác nhớ thương, tư vị này thật không dễ chịu!

“Khanh Khanh, mới vừa rồi nàng nói gì với A Khang vậy?” Phượng Thương dán chặt môi vào tai Mộ Dung Thất Thất, nhẹ nhàng mà cắn vành tai của nàng, “Nói đi , nói cho ta biết đi, các người hàn huyền cái gì? Có phải có liên quan đến Long Trạch Cảnh Thiên hay không?” (TC: Hình như ta ngửi thấy mùi dấm chua.....)

“Hì hì hì—” Khí nóng bên tai cộng thêm việc của Phượng Thương đang dùng răng nanh mà gặm cắn khiến cho Mộ Dung Thất Thất run người một trận, nàng vội vàng đẩy Phượng Thương ra, “Vương gia, ở đây nhiều người! Vương gia phải chú ý một chút hình tượng của mình!”

“Ừ! Khanh Khanh, nể nàng nói cho ta biết bí mật nhỏ giữa nàng và A Khang, ta liền bỏ qua cho nàng!”

Phượng Thương cũng không dễ dàng chịu buông tha như vậy, Long Trạch Cảnh Thiên là khúc mắc trong lòng hắn, cho nên hắn phải biết rõ ràng vấn đề này mới được.

“Được –” thấy Phượng Thương chấp nhất như vậy, Mộ Dung Thất Thất chấp tay thành một vòng, kề sát bên tai Phượng Thương, lặng lẽ nói thầm mấy câu.

“Thật?” Phượng Thương mặt mày mỉm cười, “Khanh Khanh thật là lợi hại!”

“Hừ! Đó là đương nhiên!” Mộ Dung Thất Thất khiêu mi, “Lúc trước, nam nhân này từng vũ nhục ta. Vương gia chẳng lẽ không biết, trên đời này nữ tử cùng tiểu nhân là khó dạy nhất sao? Ta chưa đáp trả hần, cũng không có nghĩa là ta đã quên chuyện kia. Cho nên, ta để cho a Khang thay ta hảo hảo dạy dỗ hần!”

“Lần này rút thăm đối thủ không có rút được Long Trạch Cảnh Thiên, ta cảm thấy thực tiếc, cho nên chuyện này chỉ có thể nhờ cậy A Khang thôi! Vương gia, ta đã nói với A Khang, nếu hần thắng Long Trạch Cảnh Thiên, ta liền mua một bộ trang sức của Quang Hoa công tử tặng cho Tô Mi làm đồ cưới!”

“Hần đồng ý?”

“Đương nhiên! Anh hùng khó qua ải mỹ nhân!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dương dương đắc ý của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương không nhịn được nhéo nhéo cái mũi của nàng, “Nghịch ngợm! Tại sao trước đây ta lại không có phát hiện được Tiểu nương phi của ta lại nghịch ngợm như con nít chứ?”

“Ta không phải là con nít –” đối với cách gọi của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất bất mãn nhăn mũi, “Tốt lắm tốt lắm, bắt đầu rồi, chúng ta xem trận đấu đi!”

Trên sàn đấu, Long Trạch Cảnh Thiên đã sớm thúc dục đấu khí, hần lo lắng sẽ xuất hiện chuyện giống như Lý Vân Khanh từng mắc phải, sợ bị Hoàn Nhan Khang đoạt trước tiên cơ, mất đi cơ hội phát đấu khí, cho nên vừa lên tới đài, đã triển lộ ra thất đoạn đấu khí màu tím của mình.

“Ách –” thấy Long Trạch Cảnh Thiên vội vã, gấp rút như vậy, Hoàn Nhan Khang bị đả kích đến há hốc mồm, người này đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, khẩn cấp như vậy, sợ mình làm gì với hần sao, lòng

dạ hẹp hòi, quả nhiên biểu tấu nói đúng, nhân phẩm của nam nhân này thực kém!

Hiện tại, trong đầu Hoàn Nhan Khang chỉ nghĩ tới những lời của Mộ Dung Thất Thất, nếu như thắng Long Trạch Cảnh Thiên, sẽ đưa cho hắn một bộ trang sức của Quang Hoa công tử, thật tốt! Hắn đã từng thấy qua trang sức của Quang Hoa công tử ở Thông Bảo trai, chẳng những khiến nữ nhân động lòng, ngay cả hắn là nam nhân nhìn cũng yêu thích không buông tay. Nếu Tô Mi có một bộ trang sức của Quang Hoa công tử, nhất định sẽ vui vẻ đến chết! Vì vậy, hôm nay vì bộ trang sức kia, hắn liều mạng!

“Thành!” Long Trạch Cảnh Thiên làm một thủ thế* “Mời”, Hoàn Nhan Khang hừ một tiếng. (*ra hiệu bằng tay)

Chẳng lẽ đây chính là 13 bộ dáng* mà biểu tấu nói? Giả đừng dẫn cái gì a? Chiêng trống tỷ võ còn không có gõ đấy! Hắn đây là ý gì? Vừa thúc dục đấu khí, lại làm bộ nho nhã mà mời, thật dối trá! Khó trách biểu tấu đá hắn! Biểu tấu lựa chọn hoàn toàn sáng suốt a! (*nghĩa: giả bộ nâng cao tư chất-mang ý mỉa mai và nhục mạ, ta kết câu này của baike “vì sao lại muốn giả bộ, bởi vì người trong cuộc mình cảm thấy mình còn chưa có đủ “13” tư chất, cho nên chỉ có thể dựa vào giả bộ”)

“Đồng –” chiêng trống gõ vang, trận đấu thứ ba rốt cục cũng bắt đầu.

Long Trạch Cảnh Thiên tựa như tên đã căng trên cung tiễn về phía Hoàn Nhan Khang, vũ khí của hắn là một thanh bảo kiếm màu xanh, thấy Long Trạch Cảnh Thiên “khẩn cấp” như vậy, Hoàn Nhan Khang nở nụ cười. Người này thật là không có tính nhẫn nại, một khi đã như vậy, cứ dựa theo lời biểu tấu nói, bồi* hắn vui đùa một chút đi! (*theo, tiếp....ta dùng từ Hán- Việt cho nó cổ)

Hoàn Nhan Khang lúc này cũng không có phát đấu khí, Mộ Dung Thất Thất chính là nhìn trúng khinh công của hắn, muốn hắn “chơi đùa” cùng

Long Trạch Cảnh Thiên. Quả nhiên, cuộc tranh tài này không qua một lát liền biến thành một cuộc truy đuổi. Long Trạch Cảnh Thiên là mèo, Hoàn Nhan Khang là chuột, trò chơi diễn mèo vờn chuột trên sàn đấu bắt đầu.

Vô sỉ! Long Trạch Cảnh Thiên không nhịn âm thầm mắng Hoàn Nhan Khang một tiếng.

Hoàn Nhan Khang làm vậy đơn giản là muốn tiêu hao thời gian, thuận tiện tiêu hao thể lực cùng đấu khí của hắn, hơn nữa, lúc trước khi ở Trấn Yêu tháp, hai chân hắn đã bị thương, tuy rằng thuốc của Mộ Dung Thất Thất cho thực sự rất tốt, vết thương hôm nay đã gần kết vảy, nhưng thuốc cũng không phải là linh đan diệu dược gì, trên chân hắn còn quần bằng gạc, vẫn bị thương! Người này rõ ràng chính là muốn dây dưa lâu dài cùng hắn !

Long Trạch Cảnh Thiên đoán đúng rồi, Hoàn Nhan Khang đúng thực tính toán tiếp tục chơi như vậy. Khi Mộ Dung Thất Thất nói cho hắn biết, chân Long Trạch Cảnh Thiên mới khôi phục đến năm phần, nhiều lắm cũng chỉ mới kết vảy, còn chưa có hoàn toàn bình phục, hắn đã tính toán đánh trận lâu dài với Long Trạch Cảnh Thiên. Vẫn là biểu tấu nói rất đúng, mèo trắng mèo đen, bắt được chuột mới chính là mèo tốt*. Quản khi gió hắn ra cái chiêu gì, biện pháp gì, thắng trận mới là vương đạo! Dù sao hắn cũng không để ý mấy thứ kia danh tiếng kia, lần này hắn phải đùa chết Long Trạch Cảnh Thiên! Phải phế đi đôi chân kia của hắn! Ai bảo hắn lại đi nhớ thương biểu tấu ! Biểu tấu là của biểu ca ! (*ai thèm để ý quá trình, quan trọng là kết quả)

Lúc trước, khi tham dự vòng sơ tuyển, Hoàn Nhan Khang cũng đã nhận ra ánh mắt “bất chính” của Long Trạch Cảnh Thiên đối với Mộ Dung Thất Thất.

Nam nhân như vậy, thực đúng là cực kỳ trơ trẽn! Ban đầu hừ biểu tấu, lúc này lại muốn lần nữa bắt đầu, thiên hạ làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy

! Huống chi chỉ có Phượng Thương biểu ca của hã, mới xứng với Mộ Dung Thất Thất, người khác đều là mây bay!

Trên sàn đấu Hoàn Nhan Khang rất hăng hái, Long Trạch Cảnh Thiên ở phía sau hã cũng mạnh mẽ đuổi đánh, bất đắc dĩ, Hoàn Nhan Khang dường như có một ánh mắt phía sau gáy, luôn ở lúc Long Trạch Cảnh Thiên sắp đuổi kịp thì lập tức chạy nhanh thoát khỏi phạm vi công kích của hã, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên hoàn toàn bó tay với Hoàn Nhan Khang, rồi lại không thể không bội phục khinh công của Hoàn Nhan Khang.

Hoàn Nhan Khang quay đầu lại nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, khoe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa, “Tĩnh Vương, tiếp tục a! Trước tiên làm nóng cơ thể đã rồi hãy đánh! Ta còn không có nóng người đây!”

Phốc — trên khán đài người xem kém chút nữa thì phun máu, đầu óc người này có vấn đề không, bọn họ đã chạy một trăm lẻ tám vòng rồi, cái gì gọi là nóng người? Chạy lâu như vậy, còn không có nóng người? Xem ra vị hoàng tử điện hạ này là cố ý trêu chọc vương gia Tây Kỳ quốc!

Nếu là ở nước khác, quần chúng xem cuộc thi nhất định sẽ nhổ nước miếng, để cho Hoàn Nhan Khang lặn xuống! Nhưng là bây giờ đang ở Bắc Chu quốc, dân chúng Bắc Chu thấy vậy vui mừng a, dù sao chỉ cần Ngũ hoàng tử có thể thắng, quân hã dùng cái biện pháp khi gió gì !

Vì trợ giúp Hoàn Nhan Khang, còn có người ở khán đài lên tiếng ủng hộ, “Điện hạ, cứ từ từ làm nóng người! Bọn ta còn có thời gian!”

“Đúng vậy a, điện hạ! Cùng lắm thì ở chỗ này ăn cơm tối !”

Những lời dân chúng Bắc Chu nói truyền tới tai Mộ Dung Thanh Liên, xém chút nữa đem nàng tức chết.

“Những người Bắc Chu này thật không biết xấu hổ!”

Mộ Dung Thanh Liên mắng lên, chưa từng thấy có một hoàng tử đáng ghét như vậy, rõ ràng chập của Tĩnh Vương đang bị thương, lại dùng phương thức bỉ ổi như vậy tới tranh tài, thật quá ti tiện đi! Lại càng không cần phải nói những người Bắc Chu ồn ào kia! Thật là có cái dạng gì hoàng tử sẽ có cái dạng đó dân chúng!

Thấy “bộ dáng đáng ghê tởm” của dân chúng Bắc Chu , Mộ Dung Thanh Liên lại nghĩ tới tiện nhân Mộ Dung Thất Thất, thật là giống nhau đều đề tiện, đáng ghét cực độ! Đợi lát nữa đến phiên nàng, nàng nhất định phải hảo hảo dạy dỗ Mộ Dung Thất Thất, hung hăng dẫm đạp lòng tự tôn chó má của nàng ta xuống mặt đất! Nhất định!

Mộ Dung Thanh Liên lo lắng cho Long Trạch Cảnh Thiên, ở phía khác, Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn thấy vậy, trái tim cũng thót lên tới cổ họng. Mặc dù nàng cũng không biết chuyện hai chân của Long Trạch Cảnh Thiên từng bị thương trên Trấn Yêu tháp, nhưng mà lại thấy vẻ nghiêm trọng trên mặt hắn lúc này, trong lòng không khỏi đem Hoàn Nhan Khang ra mắng vô số lần.

Trên sàn đấu, Hoàn Nhan Khang thoải mái chơi đùa. Nếu không phải Mộ Dung Thất Thất bắt đầu chỉ điểm cho hắn, lúc này chỉ sợ hắn sớm đã phát đấu khí, cùng Long Trạch Cảnh Thiên cứng đối cứng rồi, hiện tại lại tốt, hắn dồi dào sức sống, dễ dàng, thảnh thơi còn dừng lại nghỉ ngơi một chút, lấy hơi, cảm giác sáng khoái!

Ngược lại với Hoàn Nhan Khang, vết thương dưới chân Long Trạch Cảnh Thiên bởi vì thời gian dài chạy trốn đã nứt ra rồi, máu dần dần lan tràn ra băng gát, trong giày một mảnh ướt nhẹp . Thống khổ nhất chính là, hắn có mồ hôi chân, lúc này hai cái chân tản mát ra mồ hôi nóng lớn, miệng vết thương nhiễm phải mồ hôi có muối, rất đau đến mức người thường khó có thể chịu được.

Mẹ kiếp ! Cho dù Long Trạch Cảnh Thiên luôn muốn chú ý hình tượng, hiện tại cũng hận không được mở miệng mắng! Nhìn vẻ mặt cột nhà của Hoàn Nhan Khang, trong lòng lại càng hận không thể bắt lấy hắn, một kiếm cắt phẳng đầu hắn.

Hoàn Nhan Khang nhận thấy được sự khác thường Long Trạch Cảnh Thiên, nhìn kỹ, đúng như theo lời Mộ Dung Thất Thất, mũi giàu đen của Long Trạch Cảnh Thiên đã sẫm màu hơn, mà để giày màu trắng lại nhiễm đỏ, xem ra hắn ta đã chịu đựng đến cực điểm, Hoàn Nhan Khang đối với Mộ Dung Thất Thất bội phục không thôi.

Bất quá, song song với bội phục, Hoàn Nhan Khang cũng hiểu rõ hơn, đắc tội Mộ Dung Thất Thất, ắt không có kết quả tốt . Vị biểu tấu này, thông minh lanh lợi, hết sức thù dai, Long Trạch Cảnh Thiên đắc tội với biểu tấu, đúng là xui tận mạng! Hắn sau này cũng phải cẩn thận một chút, không thể đắc tội với Mộ Dung Thất Thất, mắc công lại bị ngược đãi!

Long Trạch Cảnh Thiên dừng lại, không hề truy đuổi Hoàn Nhan Khang nữa, nếu còn như vậy, đôi chân của hắn nhất định sẽ bị phế bỏ. Hiện tại phải tốc chiến tốc thắng mới được! Hoàn Nhan Khang rõ ràng đang tiêu hao thời gian của hắn, muốn đem hắn đưa chết ở chỗ này, hắn đã bị lừa, không thể để cho tiểu nhân này được như ý nguyện được !

Long Trạch Cảnh Thiên bất động, Hoàn Nhan Khang cũng không động, đem một đôi tay làm thành cây quạt, quơ quơ bên hai má, vừa quạt gió còn vừa âm dương quái khí nói, “Ai nha, đúng là nóng người a, chạy vài vòng, rốt cục cũng nóng, cả người đổ mồ hôi, một lát trở về cần phải chậm rãi thibf rgar đi tắm một cái mới được, nếu không thối thối, mỹ nhân sẽ không thích!”

Hoàn Nhan Khang lớn tiếng nói, phối hợp gương mặt cột nhà, làm cho người ta hận không đi tới được tát hắn hai cái.

“Tiểu thư, có phải người nói với hãn biện pháp này hay không?” Tô Mi thấy Hoàn Nhan Khang như vậy, nhìn không được nở nụ cười, “Hãn cũng không đầu óc thông minh như vậy!”

Mộ Dung Thất Thất cười không có trả lời, cứ theo cái đà này, Long Trạch Cảnh Thiên không còn chịu đựng được được bao nhiêu lâu nữa. Nàng chưa bao giờ để ý việc dùng một ít thủ đoạn “Ti tiện” để chiến thắng đối thủ, chỉ cần có thể thắng, quản khi gió cái gì công bằng với không công bằng!

Công bằng, chẳng qua là cái mũ mà giai cấp thống trị muốn áp đặt trên đầu dân chúng mà thôi, nếu là công bằng, cũng sẽ không có chênh lệch giàu nghèo rồi! Nếu thực có công bằng, vậy khi Long Trạch Cảnh Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thị, cho rằng nàng là phế vật, đó là công bằng đối đãi sao? Long Trạch Cảnh Thiên trầm mặc, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hoàn Nhan Khang, nỗi đau đớn truyền đến từ chân khiến hãn không nhìn được phải chú ý. Vết thương kết vảy, hiện tại lại rách ra, đau đớn từ chân bắt đầu lan tràn, kích thích đầu óc của hãn.

“Đưa ra vũ khí của người, đường đường chánh chánh, giống như những người đàn ông với nhau cùng ta đánh một trận xem sao!”

Ý khiêu khích trong lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên, đối với người khác là hữu dụng, nhưng đối với Hoàn Nhan Khang một chút hiệu quả cũng không có. Hãn cũng là nhận lầm người rồi! Vị hoàng tử này chưa bao giờ có bận tâm tới mặt mũi những thứ này, hãn mà quan tâm mặt mũi, thì hãn đã không phải là vị hoàng tử khiến hoàng đế và hoàng triều Bắc Chu nhức đầu rồi!

“Làm sao bây giờ, ta còn chưa khởi động xong a. Còn nữa, ta mới mười tám tuổi! Còn chưa có đại hôn! Ngay cả tình nhân đều không có! Không có trải qua tình yêu, có chỗ nào có thể gọi là nam nhân! Xin gọi ta tiểu nam

sinh đi! Ta còn là rất thuần khiết !” Khi Hoàn Nhan Khang nói lời này, quay đầu hướng Tô Mi vút một cái mị nhĩ.

“Phốc –” Tô Mi sém chút nữa phun máu, người này thật là, trong trường hợp nghiêm túc như vậy , thế nhưng nói những lời lạc đề này! Vừa nghĩ tới nội dung trong lời nói của hắn , quả thực là hư nha! Thật không hổ là đẳng đồ tử!

Ngược lại với Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất càng ngày càng thường thức Hoàn Nhan Khang, hắn quả nhiên là một “kỳ quan” trong hoàng thất, là một “loại” khác. Da mặt đủ dày! Cũng không biết Long Trạch Cảnh Thiên gặp phải loại người như vậy sẽ như thế nào !

Quả nhiên, Long Trạch Cảnh Thiên bị Hoàn Nhan Khang làm cho có chút phát điên, người này thật sự là hoàng tử Bắc Chu hoàng thất sao? Tại sao không biết điều như vậy? Da mặt quả thực so sánh với thành tường còn dày hơn! Tại sao Bắc Chu quốc lại sinh ra một hoàng tử quái vật như vậy!

Hoàn Nhan Khang đã trực tiếp bị Long Trạch Cảnh Thiên quy là loại người”Nói chuyện không đầu”, nói chuyện với người không hiểu ngôn ngữ loài người như vậy, không bằng trực tiếp động thủ cho thống khoái!

Đã nghỉ ngơi một lát, Long Trạch Cảnh Thiên mặc dù mặt ngoài như cũ bày ra một bộ bộ dáng rất mệt mỏi , nhưng là tay nắm bảo kiếm lại âm thầm vận công. Nhất định phải một lần đem đối phương đánh gục! Để cho hắn không thể lớn lối được nữa!

Tâm tư Long Trạch Cảnh Thiên , Hoàn Nhan Khang làm bộ không có nhìn thấy, ngược lại tiếp tục vút cho Tô Mi một cái mị nhĩ, phảng phất đây không phải là hắn vũ đài, mà là nơi hắn lấy lòng mỹ nhân.

“Tên hỗn đản! Rốt cuộc có thi đấu hay không thế!” Thấy mọi người rồi rít hướng bên này nhìn, Tô Mi gương mặt như bị lửa thiêu đốt , trợn mắt

nhìn Hoàn Nhan Khang một cái, nhưng là trong lời nói oán giận nhưng mang theo chút vị ngọt.

“Ai, có người thương yêu ! thật là tốt!”

Mộ Dung Thất Thất không nhịn được cảm thán , lại bị Phượng Thương kéo vào trong ngực, “Khanh Khanh rất hâm mộ A Khang cùng Tô Mi sao? Chẳng lẽ ta đối với Khanh Khanh không tốt sao? Vì sao hâm mộ người khác chứ?”

Phượng Thương lại bắt đầu không có chuyện gì liền tìm dấm chua ăn, Mộ Dung Thất Thất dứt khoát khinh bỉ hắt , “Vương gia, người ta chẳng qua là cảm thán một chút thôi! Tô Mi đi theo ta đây nhiều năm, hiện tại con gái lớn không dùng được, ta đều có một loại ý nghĩ như gả nữ nhi vậy!”

Nghe được Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương nói chuyện, Tô Mi đứng lên, “Tiểu thư xấu quá! Ta không để ý tới tiểu thư nữa!” dậm chân, Tô Mi quay thân rời đi khỏi khán đài.

“Hi hi!” Tổ Nguyệt che miệng cười, không ngờ lại bị Mộ Dung Thất Thất bắt được rồi, “Tổ Nguyệt, Tô Mi có người thương rồi, người cũng cố gắng lên a! Ta còn chờ ăn bánh kẹo cưới của người đây! Đến lúc đó các người cùng nhau xuất giá, vậy thật là tốt a!”

“Tiểu thư!” Tổ Nguyệt xấu hổ , “Tiểu thư trêu chọc Tô Mi, lúc này lại đem ta tới đùa giỡn! Ta sẽ không lập gia đình, ta đây cả đời cũng sẽ đi theo tiểu thư, hầu hạ tiểu thư!”

“ách ách –” thấy Tổ Nguyệt như vậy, Mộ Dung Thất Thất không nhịn được chẹp miệng hai tiếng, “Chờ ta gả đi, người chẳng lẽ muốn làm nha đầu hồi môn*?” (*thường thì nha đầu hồi môn phải phục vụ cả chồng của tiểu thư nhà họ)

“Tiểu thư!” Tổ Nguyệt mặt hoàn toàn đỏ bừng rồi, nàng mới không cần làm nha đầu hồi môn đâu! Nàng chỉ muốn đi theo Mộ Dung Thất Thất, chưa từng có nghĩ tới điều gì khác.”Tiểu thư nếu còn nói mò nữa, ta cùng Tô Mi sẽ nghỉ chơi với người!”

“Được được được, ta không nói! Ta giữ lại người, đem Tô Mi nha đầu kia đuổi gả đi ra ngoài, sau này người hãy theo ta, không lấy chồng!”

Mộ Dung Thất Thất khoát tay cầu xin tha thứ, làm ra vẻ đầu hàng , chọc cho Tổ Nguyệt nở nụ cười, mà lúc này, trên sàn đấu hai người giằng co đã qua thật lâu. Long Trạch Cảnh Thiên đứng bất động, Hoàn Nhan Khang cũng không muốn động, tiếp tục nở nụ cười xấu xa, hết nhìn đông tới nhìn tây, phảng phất không phải là đang tranh tài, mà là đang đi giao du.

Thái độ của Hoàn Nhan Khang trực tiếp kích thích Long Trạch Cảnh Thiên. Tên khốn kiếp này! Hắn đem trận đấu này xem là cái gì? Thực quá không tôn trọng cuộc thi! Long Trạch Cảnh Thiên hận không tiến lên được tóm lấy cổ của Hoàn Nhan Khang . Hắn coi Hoàn Nhan Khang còn hơn cả người vô sỉ, người này thật là bại hoại của hoàng thất!

Đối với sắc mặt khó coi của Long Trạch Cảnh Thiên, Hoàn Nhan Khang trực tiếp làm như không thấy, một lát lại gãi gãi lỗ tai, một lát lại lười biếng duỗi duỗi lưng mỏi, một lát lại nhìn mây trôi, tóm lại, vô cùng an nhàn thanh thản. Khi thấy Tô Mi đi tới dưới đài cuộc thi dưới trận, Hoàn Nhan Khang xoay người đối với nàng phất tay, “Tiểu Mi nhi! Ta ở chỗ này!”

Cơ hội đã tới! Long Trạch Cảnh Thiên liếc mắt đến Hoàn Nhan Khang “đang không chú ý” , nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng, bảo kiếm đâm về phía sau lưng Hoàn Nhan Khang.

“Cẩn thận!” Thấy Long Trạch Cảnh Thiên sát khí đầy người phi thân xông về Hoàn Nhan Khang , Tô Mi kêu lên, nhưng là đã trễ, kiếm khí của Long Trạch Cảnh Thiên đã thẳng ép tới phía sau lưng Hoàn Nhan Khang.

“Điện hạ, giết hắn đi!” Thấy như vậy một màn, Mộ Dung Thanh Liên không nhìn được siết chặt quả đấm, hưng phấn mà kêu lên.

Sau khi bị Hoàn Nhan Khang trêu chọc lâu như vậy , Long Trạch Cảnh Thiên khóe miệng rất cục cộ ra vẻ nộ cười tàn nhẫn. Dám trêu chọc hắn? Thiên hạ này làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy. Hắn là Tĩnh Vương Tây kỳ quốc Long Trạch Cảnh Thiên! Không phải ai cũng có thể đùa bỡn !

Bảo kiếm ở phía sau sáng rực một mảng u quang, chạy phía xương sống sau lưng Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất không có kích động như Tô Mi, nhưng tay nàng nắm chặt bàn tay Phượng Thương , trong lòng cũng rất khẩn trương.

“Không có chuyện gì!” Phượng Thương bình tĩnh hơn nhiều, bản lãnh của Hoàn Nhan Khang , hắn làm sao không rõ , nếu như vậy mà đã tránh không khỏi, vậy hắn cũng thật sự là quá yếu kém rồi!

Đang lúc bảo kiếm sắp đâm đang sau lưng, Hoàn Nhan Khang lật người một cái, rút ra khỏi sàn đấu, bám vào tảng đá lớn bên cạnh.

Một kiếm đâm vào không khí, ngoài dự đoán của Long Trạch Cảnh Thiên, nhìn đến hai cặp tay kia, bảo kiếm của Long Trạch Cảnh Thiên không chút lưu tình đối với ngón tay của Hoàn Nhan Khang chém qua, “Loảng xoảng –” Hoàn Nhan Khang tung mình đi lên, hai chân đá vào bảo kiếm của Long Trạch Cảnh Thiên , tạo ra một trận kim quang.

Long Trạch Cảnh Thiên lúc này mới phát hiện, mũi giày của Hoàn Nhan Khang có một thanh chủ thủ sáng lạnh.

“Không tốt!” Long Trạch Cảnh Thiên hô to một tiếng, không lường trước Hoàn Nhan Khang đá hai chân. Thấy một màn như vậy, Mộ Dung Thất Thất mới hiểu Hoàn Nhan Khang lợi hại nhất là cặp chân kia. Mau, ngoan, sắc bén! Hoàn Nhan Khang hai chân không ngừng mà công kích hạ

bàn Long Trạch Cảnh Thiên , đặc biệt là hai chân của hắn. Nhiều chiêu mang theo sát khí!

“Hô –” thấy thế, Tô Mi rốt cục thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng đem Hoàn Nhan Khang oán giận một trận. Người này, thật chỉ khiến cho người ta lo lắng, một chút cũng không bớt việc! (TC: Mi nhi đồ ùi mà hk chịu thừa nhận)

Chẳng qua là chốc lát, Long Trạch Cảnh Thiên rơi vào thế bị động, hai chân của hắn vốn là cũng đã đau nhức vô cùng, nhưng bây giờ lại bị Hoàn Nhan Khang công kích như vậy. Dần dần , theo mỗi bước đi của Long Trạch Cảnh Thiên, trên mặt đất sẽ xuất hiện một vết máu đỏ lôm, thấy một màn như vậy, mọi người không nhìn được đứng lên.

Không thể như vậy! Không thể thua! Long Trạch Cảnh Thiên cắn răng. Hắn là Tĩnh Vương Tây Kỳ quốc, sao có thể bại bởi hoàng tử Bắc Chu quốc đây! Vậy mặt mũi của hắn ở đâu !

Chờ Hoàn Nhan Khang đột kích lần nữa, Long Trạch Cảnh Thiên không trốn không tránh, “Vụt –” trên hai chân bị đánh hai đao.

“Vương gia!” Mộ Dung Thanh Liên kinh hô lên, nhưng Long Trạch Cảnh Thiên tựa hồ cũng không có cảm giác được đau, không có cơ hội thở dốc, hắn một kiếm đâm về Hoàn Nhan Khang. Để cho Hoàn Nhan Khang đâm trúng mình, chính là muốn tìm kiếm đi một lần cơ hội hắn tới gần! Hiện tại hắn đã đem Hoàn Nhan Khang dẫn tới bên mép sân thi đấu, hiện tại chờ chính là cơ hội! Long Trạch Cảnh Thiên nếu lấy hy sinh hai chân làm cái giá, chính là muốn tìm cơ hội cho mình, khiến cho Hoàn Nhan Khang có chút kính nể, mà một kiếm đột kích của hắn, khiến hắn tránh né không kịp, không thể làm gì khác hơn là giơ tay trái, một phát bắt được bảo kiếm của Long Trạch Cảnh Thiên .

“A –” thính phòng có người kêu lên.

“Vụt –” Long Trạch Cảnh Thiên không có thu tay lại, bảo kiếm như cũ hướng phía trước đâm vào, mà Hoàn Nhan Khang nắm bảo kiếm trong tay, thì bị bảo kiếm xuyên qua. Lúc này, hai người mặt đối mặt, khoảng cách chỉ có một ngón tay .

“Ha hả –” Hoàn Nhan Khang bỗng nhiên nở nụ cười, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm xấu, “Tĩnh Vương, không phải là chỉ có người mới hiểu được một tay để bảo toàn cho mình!”

Nói xong, Hoàn Nhan Khang hữu quyền kết kết đánh vào bộ ngực của Long Trạch Cảnh Thiên .”phụt!” Long Trạch Cảnh Thiên buông tay, ngửa ra phía sau rơi xuống đài cuộc thi .

Hoàn Nhan Khang đã mất bảo kiếm trong tay, nghiêm túc nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, trên bàn tay máu tươi từng giọt nhỏ trên mặt đất.”Người thua! Bất quá người là một đối thủ đáng giá kính nể !”

Chờ Hoàn Nhan Khang xuống đài, Tô Mi lập tức nghênh đón, nắm tay của hắn, nhìn ngón tay hắn bị mũi kiếm làm bị thương, còn lộ ra xương trắng, Tô Mi đau lòng nước mắt rơi xuống.”Người ,thằng ngốc này !”

“Tiểu Mi nhi, nước mắt của nàng là vì ta mà rơi sao?” Hoàn Nhan Khang ngón tay nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt Tô Mi đặt ở miệng, nếm. “Nước mắt là khổ sở , ta không thích! Sau này cũng không muốn nàng rơi lệ! Ta thích nhìn bộ dáng cay cú của nàng hơn!”

Hoàn Nhan Khang nói ra lời nói dịu dàng vậy..., khiến Tô Mi nước mắt rơi càng thêm nhiều hơn, “Người là tên khốn kiếp, chẳng lẽ người không biết người ta lo lắng sao!”

“Ai nha nha!” Bị Tô Mi mắng, Hoàn Nhan Khang tâm tình rất tốt, nhưng làm ra vẻ mặt thống khổ , “Tiểu Mi nhi, nàng nếu là không để cho ta chữa thương, ta đây tay sau này sợ là bị phế đi!”

Tô Mi lúc này mới nhớ tới chuyện tay Hoàn Nhan Khang bị thương, vội vàng mang hân đi băng bó.

Bên này, Long Trạch Cảnh Thiên cũng trở về. Thấy đại phu giúp Long Trạch Cảnh Thiên băng bó vết thương bắp chân và chân, nước mắt của Mộ Dung Thanh Liên đảo quanh hốc mắt.”Không có thương tổn gân cốt, chẳng qua là bị thương ngoài da!” Mặc dù đại phu nói như thế, nhưng là Mộ Dung Thanh Liên vẫn cảm thấy bộ ngực mình đau quá.

Nếu như không phải bởi vì mình sợ chuột, không chạy qua xích sắt kia, Long Trạch Cảnh Thiên căn bản sẽ không bị thương, cũng sẽ không ở trên đấu trường bị tên khốn Hoàn Nhan Khang kia khi dễ.

“Đừng khóc, chuẩn bị một chút, hảo hảo tranh tài!” Long Trạch Cảnh Thiên vẻ mặt có chút mệt mỏi, thua ở cuộc tranh tài này, hân bắt đầu cảm thấy không còn chút hứng thú với cuộc thi Tứ quốc tranh bá này nữa. Mộ Dung Thanh Liên đấu với Mộ Dung Thất Thất, hân có trực giác rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ thắng.

Mộ Dung Thanh Liên cũng không biết trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên đã chuẩn bị sẵn tư tưởng thua cuộc, ngược lại bởi vì hân nói những lời này mà lòng tự tin gấp trăm lần, “Vương gia yên tâm, ta nhất định sẽ thắng !”

Mộ Dung Thanh Liên một lòng nghĩ thắng Mộ Dung Thất Thất vì Long Trạch Cảnh Thiên báo thù, Mộ Dung Thất Thất lại chậm rãi cởi áo lông cáo, chậm rãi bước lên đài thi.

Hôm nay là tranh tài, nàng vận một bộ hồng y. Màu sắc cũng không quá sắc sỡ, lại khiến cho Mộ Dung Thất Thất càng linh động thoát tục, uyển chuyển cao ngạo như đóa hồng mai tuyết, nở rộ trong mùa đông khắc nghiệt này .

Thời điểm Mộ Dung Thanh Liên mang một bộ mặt thù hận sâu lên sân thi đấu, Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng, “Tới rồi!”

Nhìn Mộ Dung Thất Thất phong phạm khinh vân trước mặt, Mộ Dung Thanh Liên nhất thời phát hỏa, “Vụt –” rút ra nhuyễn kiếm, đấu khí cũng trong nháy mắt phát ra bên ngoài.

“Ồ, còn nghiêm túc như vậy? Người đã nghiêm túc vậy, ta đây cũng tốt theo cùng người!”

Giống như khi đánh nhau cùng với Cổ Lệ , Mộ Dung Thất Thất chọn vũ khí như cũ là một đoạn Hồng sa, thấy Mộ Dung Thất Thất bình tĩnh như vậy, Già Lam không nhịn được gật đầu, “Khí phách không tệ! Không biết kết quả như thế nào!”

“Già Lam đại nhân, ngài cảm thấy người nào sẽ thắng?” Kim Vũ đứng ở bên cạnh Già Lam, ngó chừng hai nữ tử trên trận đấu.

“Mộ Dung Thất Thất.”

“Vì sao?” Già Lam trả lời khiến cho Kim Vũ cảm thấy bất ngờ.

“Trực giác.”

“Nhưng là chúng ta ở tầng thứ sáu tìm được Trân Châu, theo như chứng minh, là một chuỗi dây chuyền Trân Châu, dây chuyền đó là của Mộ Dung Thanh Liên a!” Kim Vũ thanh âm tràn đầy nghi ngờ.

“A, nàng có thể qua cửa, cũng không có nghĩa trong cuộc thi tranh tài nàng sẽ thắng, chờ xem đi!”

Mộ Dung Thất Thất cùng Mộ Dung Thanh Liên đã không còn nể mặt tỷ muội , lúc này cũng không nói những lời khách sáo kia nữa, chờ chiêng trống vừa vang lên, hai người thực sự xuất chiêu.

Đây là trận cuối cùng của cuộc thi Tứ quốc tranh bá, cũng là trận mấu chốt nhất của một cuộc tranh tài. Lúc trước Bắc Chu quốc đã thắng hai trận vượt lên dẫn đầu, hiện tại nếu Mộ Dung Thanh Liên thắng, hai nước chính là ngang tay, vậy thì còn phải mở một cuộc so tài nữa.

Tuyển thủ hai nước , tất cả mọi người đều thấy rõ ràng. Mộ Dung Thanh Liên là màu xanh ngũ đoạn, lấy nàng là mười lăm tuổi so sánh, đã cấp bậc như vậy, rất không tệ rồi. Nhìn lại bên này, Mộ Dung Thất Thất không đấu khí, trong truyền thuyết là nửa nhân phế vật , cuộc tranh tài này nàng thật có thể ứng phó sao?

Cái vấn đề này quanh quẩn trong tim bách tính, tất cả mọi người nhìn không chớp mắt vào tỷ muội Mộ Dung gia , muốn biết ai tốt cuộc ai hơn ai .

Mộ Dung Thất Thất không có tính toán cùng Mộ Dung Thanh Liên khách khí, cho nên vừa lên đã động hồng sa hướng về phía Mộ Dung Thanh Liên.

Nguy hiểm! Mộ Dung Thanh Liên thần kinh cảm giác được nguy hiểm đã tới, muốn tránh nhanh chóng, không khởi lương trước được tốc độ của Mộ Dung Thất Thất lại nhanh như vậy, nhanh đến mức làm cho nàng còn không có kịp nghiêng người, Hồng sa đã nặng nề đánh vào nàng.

“Ba !” Một tiếng, Mộ Dung Thanh Liên không nhịn được nhẹ giọng hô đau .

“Đau ?” Mộ Dung Thất Thất khoe miệng lộ ra nụ cười tà mị, “Đau hơn còn ở phía sau!” “Ba !” một lần nữa , Hồng sa lại đánh lên người Mộ Dung Thanh Liên, lần này lực lớn hơn nữa, trực tiếp đem Mộ Dung Thanh Liên đánh gục trên mặt đất.

Mộ Dung Thanh Liên còn không có xuất thủ, đã bị đối phương đánh ngã trên mặt đất, khiến cho tuyển thủ Tây kỳ quốc ôm sợ hãi trong lòng, một

tràng âm thanh bất mãn vang lên, phảng phất chỉ xem Mộ Dung Thanh Liên chính là một cái gổi thêu hoa.

“Mộ Dung Thất Thất!” Mộ Dung Thanh Liên không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại dùng phương thức như thế tới “Nhục nhã” nàng, một đại cô nương, bị đối phương đánh vào hông trước mắt nhiều người thật là mất mặt a!

“A –” Mộ Dung Thất Thất không nghe nhưng lời nói của Mộ Dung Thanh Liên..., mà lại quơ Hồng sa lên, lần nữa hướng Mộ Dung Thanh Liên đánh tới.

Hai đoạn Hồng sa, giống như con hồng xà, trường miệng to như chậu máu, nghĩ muốn cắn nuốt Mộ Dung Thanh Liên.

Lần này Mộ Dung Thanh Liên có chuẩn bị, không đợi Hồng sa tới, tung mình lặn hướng khác, “Ba !” Hồng sa nện ở trên mặt đất, tóe lên một mảng hòn đá nhỏ, một viên đá bắn lên mặt Mộ Dung Thanh Liên, lập tức trên trán sừng một cục lớn.

Lúc trước nhìn Mộ Dung Thanh Liên lâu như vậy, lần này Mộ Dung Thất Thất cũng không đơn giản là nghĩ muốn dạy dỗ Mộ Dung Thanh Liên như vậy, mà nàng muốn giết Mộ Dung Thanh Liên. Trong cuộc thi tứ quốc tranh bá cũng có nhiều người chết đi, ở cuộc thi giết Mộ Dung Thanh Liên, bất quá chỉ là chút chuyện nhỏ, cho nên Mộ Dung Thất Thất căn bản không có nghĩ tới việc tha cho Mộ Dung Thanh Liên, cũng không có ý định cho nàng cơ hội cầu xin tha thứ.

“Ba ba ba!” Hồng sa theo sát Mộ Dung Thanh Liên, một lần lại một lần đánh lên người Mộ Dung Thanh Liên.

Lúc trước cùng Cổ Lệ quyết đấu, Mộ Dung Thất Thất có lòng muốn trêu chọc Cổ Lệ, cho nên Hồng sa chẳng qua là đánh vào phiến đá bên cạnh Cổ

Lệ, cũng không có đả thương nàng. Mà lần này, hồng sa của Mộ Dung Thất Thất chính xác không có lăm đánh lên người Mộ Dung Thanh Liên.

Lúc này, Mộ Dung Thanh Liên cả người bị đánh, đau đến mức xém chút nước chảy nước mắt. Đấu khí của nàng hoàn toàn không có bất kỳ chỗ dùng nào, một là bởi vì căn bản nhích không tới gần được Mộ Dung Thất Thất, hai là Mộ Dung Thất Thất căn bản cũng không cho nàng cơ hội xuất thủ.

Công kích, không ngừng mà công kích, đây là nguyên tắc của Mộ Dung Thất Thất .

Làm một người mất đi quyền chủ động, cũng tương đương đem tánh mạng giao cho người khác, cho nên vì sống sót, phải đầu tiên nắm giữ quyền chủ động. Đây là nghĩa phụ trước kia dạy , nàng cũng chưa bao giờ quên .

“Ba !” Hồng sa lần này quật tới trên mặt Mộ Dung Thanh Liên , lập tức, má trái nàng ta sưng đỏ , sưng lên như cái bánh bao màu đỏ.

Thấy Hồng sa lần nữa đánh tới, Mộ Dung Thanh Liên muốn đi ngăn trở mặt mình, lại chậm một nhịp, Hồng sa quật trên má phải nàng, hiện tại mặt Mộ Dung Thanh Liên đã sưng đỏ còn giống đầu heo hơn, gập phải bộ dáng kia của nàng ta, quần chúng xem cuộc thi “Ha ha” cười lớn lên, còn có người lớn tiếng la”Tốt” , còn có người vỗ tay ủng hộ Mộ Dung Thất Thất.

Thấy Mộ Dung Thất Thất giận đánh lên Mộ Dung Thanh Liên, Hoàn Nhan Bảo Châu không nhịn được rung mình một cái.

Thì ra là nàng nghĩ sai rồi, trước kia cho là Mộ Dung Thất Thất dựa vào bên cạnh có tỷ nữ là cao thủ, mới kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, hiện tại nàng rốt cục cũng hiểu, Mộ Dung Thất Thất căn bản không cần dựa vào bất luận kẻ nào, nàng chính là một cường giả, cho nên mới có thể ngang ngược như vậy.

Mộ Dung Thất Thất, người giấu diếm thật sâu! Người lừa tất cả mọi người !

Vừa nghĩ tới mình bị Mộ Dung Thất Thất hãm hại đau khổ như vậy, mẫu thân không có , hài tử không có , vị trí Vương Phi nhanh như vậy sẽ đến tay cũng không có , Hoàn Nhan Bảo Châu nắm chặt bàn tay, tàn bạo nhìn Mộ Dung Thất Thất, hận không thể tróc da của nàng, ăn thịt của nàng, uống máu của nàng.

Vết dị thường của Hoàn Nhan Bảo Châu rơi vào trong mắt của Cát Tường, nàng lặng yên đem một màn này ghi nhớ. Phượng Thương muốn nàng âm thầm ngó chừng Hoàn Nhan Bảo Châu, gặp phải dị thường thì hồi báo, cho nên Cát Tường vẫn chú ý đến Hoàn Nhan Bảo Châu.

Chẳng qua là hiện tại Hoàn Nhan Bảo Châu trong mắt chỉ có hận ý với Mộ Dung Thất Thất, nào chú ý tới việc Cát Tường núp trong bóng tối quan sát nhất cử nhất động của nàng?

“Biểu ca, biểu tẩu thật mạnh a.” Đã băng bó kỹ tay trái , Hoàn Nhan Khang mở to mắt, bất khả tư nghị nhìn Mộ Dung Thất Thất.”Biểu ca, vậy còn đâu là biểu tẩu ôn nhu thiện lương, hòa ái dễ gần của ta? Tại sao cảm giác đáng sợ như vậy a!”

“Không tốt sao? Ta rất thích.” Phượng Thương dứt một viên thuốc tảo vào trong miệng, “Nàng như vậy mới là đẹp nhất”

“A a a! Hai người các người cũng thật là biến thái!” Nghe Phượng Thương nói..., Hoàn Nhan Khang vội vàng vọt đến vừa nói, “Biểu ca cùng biểu tẩu cùng biến thái! Các người thật là tuyệt phối!”

Phượng Thương quay mặt sang, hướng Hoàn Nhan Khang cười một tiếng, “Người nói thêm câu nữa, đợi nàng xuống tới, ta liền đem lời người mới vừa nói, nói cho Khanh Khanh, bộ dáng tuấn mỹ của người không biết có cùng Mộ Dung Thanh Liên giống nhau, biến thành đầu heo đây?”

Phượng Thương trên mặt nở nụ cười tà ác khiến cho Hoàn Nhan Khang rùng mình một cái, lập tức bồi thêm một khuôn mặt tươi cười, “Biểu ca, chúng ta là huynh đệ, lời này cũng đừng có nói cho biểu tẩu! Người nhìn, ta còn muốn dựa vào gương mặt này để theo đuổi Tiểu Mi nhi đây! Biểu ca hạ thủ lưu tình a!”

“A –” không để ý đến vẻ mặt Hoàn Nhan Khang , Phượng Thương ánh mắt lần nữa đuổi theo hình bóng Mộ Dung Thất Thất.

Trên đài cao, Mộ Dung Thất Thất một thân hồng sắc tiên diễm, ở nói trời đông giá rét yên tĩnh này, giống như mặt trời ấm áp, chiếu sáng ánh mắt mọi người.

Ở trong mắt mọi người, không có gì ngoài tiếng thét thảm thiết của Mộ Dung Thanh Liên , đây không phải là một cuộc tranh tài, mà là một cuộc múa đơn hoa lệ. Mộ Dung Thất Thất hồng sa trong tay vũ động, đứng tại chỗ hết lần này tới lần khác nhảy múa, nàng đem Hồng sa làm thành đạo cụ múa, trên không trung quơ, tạo thành những đường vòng cung thanh lệ, mà vòng eo mảnh khảnh của nàng lại chập chờn trong gió lạnh, hoàn toàn là một hình ảnh đẹp không sao tả xiết.

“Cô gái này là kỳ nhân.” Già Lam lẳng lẳng yên nhìn Mộ Dung Thất Thất.

Không có người có thể đem việc giết người thành một vẻ nghệ thuật như thế, mặc dù Mộ Dung Thất Thất trên người tản ra sát khí rét lạnh, nhưng trên mặt nàng lại nở nụ cười, mỉm cười ngọt ngào, mặt mày ôn hòa, căn bản là không giống như đang giết người, phảng phất lại giống như đang hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật.

Cô gái như vậy, khiến cho người phải nhìn không được muốn tìm tòi nghiên cứu nàng hết thủy. Không nghĩ tới lần này tới đại lục, còn có thể thấy được cô gái như Mộ Dung Thất Thất vậy . Chẳng qua là, Mộ Dung

Thất Thất muốn giết Mộ Dung Thanh Liên, chuyện này hẳn không thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu như Mộ Dung Thanh Liên thật là người Di Sa muốn tìm, nếu như nàng chết, hẳn làm sao hướng Di Sa bẩm báo đây?

Mộ Dung Thanh Liên chặt vật không chịu nổi gục trên mặt đất, trên người nàng đau đến không có ngôn ngữ có thể hình dung, hồng sa của Mộ Dung Thất Thất chẳng qua là quật ở trên người của nàng, nhưng là những nơi bị đánh kia toàn là nơi chủ chốt. Hiện tại, hai chân mắt cá chân đã trật khớp, bắp chân cũng trật khớp, trừ hai cánh tay còn có thể động, nàng căn bản cũng không có biện pháp đứng lên.

Nữ nhân này thật sự là đáng sợ! Mộ Dung Thanh Liên rốt cục cũng hiểu, Mộ Dung Thất Thất là người không thể chọc, nàng lúc trước có hành động lỗ mãng kia là hoàn toàn không có đầu óc, trong đầu hoàn toàn là phân, nàng làm sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Trước khi tới Bắc Chu quốc, ca ca Mộ Dung Tuấn của nàng đã dặn dò nàng không nên đi tìm Mộ Dung Thất Thất gây phiền toái, lúc ấy nàng còn khinh thường, cảm thấy Mộ Dung Tuấn là chuyện nhỏ xé ra to, một phế vật thì có thể có tác dụng gì, bây giờ biết được thực lực chân thật của Mộ Dung Thất Thất, nàng thật hối hận! Thật sợ hãi!

“Thanh Liên, nhận thua đi, không cần kết quả!” Ngồi xem cuộc thi, Long Trạch Cảnh Thiên đã nhận ra Mộ Dung Thất Thất có ý muốn giết Mộ Dung Thanh Liên, lập tức ra lệnh với Mộ Dung Thanh Liên, “Mau, xuống đài đi!”

“A –” thấy Long Trạch Cảnh Thiên đối với Mộ Dung Thanh Liên ra lệnh, nghĩ lần nữa muốn cứu nàng, Mộ Dung Thất Thất cười. Từ trong tay nàng cứu được lần một lần hai, bây giờ còn nghĩ muốn cứu lần thứ ba nữa sao? Lần này Diêm vương tới cũng không cứu được nàng!

Trận chung kết tranh tài quy định là đem đối thủ đánh rớt xuống sân, hoặc là tự mình rời đấu trường nhận thua, nếu không tranh tài sẽ vẫn tiếp tục.

Mà Mộ Dung Thất Thất chính là bắt được điểm này, vừa rời mục tiêu mới vẫn nhắm vào chân, mắt cá chân cùng bắp chân của nàng, chính là làm cho nàng không có cách nào rời đi khỏi đấu trường, như vậy, tranh tài sẽ vẫn kéo dài, cho đến khi nàng bị đánh chết.

Long Trạch Cảnh Thiên nói lời đó Mộ Dung Thanh Liên nghe được rất rõ ràng, nàng cũng biết Mộ Dung Thất Thất đích thị là muốn tìm cơ hội lần này muốn giết mình, cho nên mặc dù hai chân nàng bị trật khớp, nhưng nàng vẫn cố gắng bước về phía ngoài sân . Một bước, hai bước, ba bước. Không đợi Mộ Dung Thanh Liên bò đến, Hồng sa đã song song quần ở trên chân nàng, đem nàng lôi trở lại.

“Hảo muội muội, lúc trước ngươi không phải nói muốn cho ta xem thế nào sao? Hiện tại đã lâu như vậy, ta vẫn chưa xem được cái gì, như vậy sao được! Nếu không, ngươi để lại một chút máu, để cho ta thấy một chút màu Hồng, nói không chừng cuộc so tài này sẽ kết thúc.”

“Mộ Dung Thất Thất, ngươi không nên quá đáng quá mức!” Mộ Dung Thanh Liên cắn răng, cái gì thấy hồng? Đây không phải là làm cho nàng rơi máu sao! Nàng đã chặt vật như vậy rồi, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?

“Ta quá đáng?” Lời này này từ miệng Mộ Dung Thanh Liên nói ra, Mộ Dung Thất Thất phảng phất nghe được chuyện cười thiên hạ, Hồng sa vũ động, đem Mộ Dung Thanh Liên quần thật chặt, trực tiếp trói nàng ta kéo tới trước mặt mình.

“Khi mà phụ thân thi hành gia pháp đánh ta, là ai đã lén lút gắn đinh vào roi đây?”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Không Trả Lờì, Ta Liền Hôn Nàng

Một câu kia của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Mộ Dung Thanh Liên chần động, đôi môi hồng nhuận* khẽ run lên, “Người, người nói cái gì, ta không hiểu –” (*đỏ hồng, đỏ phơn phớt)

“Người không hiểu, hay là không thừa nhận?” Mộ Dung Thất Thất cười lạnh một tiếng, sát khí trên mặt càng thêm nồng đậm.

“Ta có nên cảm tạ người thủ hạ lưu tình* hay không nhỉ? May mà người chỉ gắ thêm có hai cái đinh, nếu là hai mươi cái, ta đây không phải sẽ lập tức chết sao? Không. Người sẽ không gắ nhiều đinh như vậy, như vậy sẽ bại lộ tâm địa độc ác của người, cho nên mới gắ có hai cái, một trái một phải, gắ chặt vào xương ta!” (*là một thành ngữ gốc Hán, nghĩa là “Vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc hành quyết”)

Nghĩ đến những chuyện mà chủ của thân thể này đã trải qua, ánh mắt Mộ Dung Thất Thất nhìn Mộ Dung Thanh Liên lại càng thêm băng lãnh*. Lúc trước chủ thân thể đáng thương này, chính là chết ở trong tay những kẻ có tâm địa độc ác đó! Khi nàng xuyên qua , nếu không phải gặp được cha nuôi cùng sư phụ, được cứu trị đúng lúc, thì đôi chân này coi như bị phế đi. (*lạnh như băng)

“Không, không, không phải là ta làm.” Mộ Dung Thanh Liên lắc đầu, cắn môi. Mộ Dung Thất Thất cư nhiên tra được chuyện này là do nàng làm, điều này sao có thể chứ!

Nàng chỉ là muốn hung hăng giáo huấn Mộ Dung Thất Thất, cho nên sai người gắ mấy cái đinh trên những khe hở của roi hành gia pháp*, sao cho

chỉ cần đánh một roi duy nhất, cũng đủ để cái đinh kia găm chặt vào xương cốt của nàng ta. Nghe nói có người cũng bởi vì do như vậy mà hai chân bị tàn phế, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất chẳng những bình an, còn học được võ công! (*nguyên gốc: cờ lê....)

Khi Mộ Dung Thất Thất trở lại, nàng còn tưởng rằng Mộ Dung Thất Thất vận khí tốt*, cái đinh kia chỉ cắm vào da thịt nàng, không làm thương tổn xương cốt. Hiện tại nghe Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Mộ Dung Thanh Liên mới hiểu được, lúc ấy, cái đinh kia xác thực đã đâm thương nàng ta. Chẳng qua là, như vậy mà vẫn có thể sống sót! Thật là bất khả tư nghị**! (*may mắn- **câu này dùng để miêu tả sự việc ngoài tưởng tượng, dự liệu, khó có thể xảy ra.)

“A –” thấy Mộ Dung Thanh Liên sắp chết đến nơi mà còn mạnh miệng như vậy, khuôn mặt của Mộ Dung Thất Thất đột nhiên mất đi vẻ băng lãnh, trở nên vô cùng nhu hòa, “Mặc kệ có phải là người hay không, ta đều tính hết lên người người!”

Không đợi Mộ Dung Thanh Liên hiểu ra âm mưu trong nụ cười ngọt ngào của mình đây, Mộ Dung Thất Thất tăng thêm lực, hồng sa* trong tay siết chặt lấy Mộ Dung Thanh Liên. (*tắm lụa hồng)

“A –” Mộ Dung Thanh Liên kêu thảm thiết, làn da của nàng bị ma sát bởi hồng sa, lập tức xuất hiện vết xước dày đặc, miệng vết thương nhỏ như sợi tơ, khiến máu tươi trong nháy mắt nhiễm đỏ bộ quần áo sáng màu của nàng.

Không tốt! Già Lam thất kinh, hăn thề nhưng không đoán trước được, Mộ Dung Thất Thất chỉ dựa vào một đoạn hồng sa mà có thể làm người ta bị thương thành như vậy.

“Đại nhân, đây là cuộc thi Tứ quốc tranh bá, chúng ta không thể can thiệp!” Thấy Già Lam muốn cứu Mộ Dung Thanh Liên, Kim Vũ lập tức bắt

lấy cánh tay hấn, “Huống chi nàng ta yếu như vậy, sao có thể là người mà Di Sa đại nhân cần tìm!”

Già Lam biết Kim Vũ nói có lý, người có thể phá được ảo thuật của lâu sáu chẳng lẽ nào lại “kém cỏi” như vậy sao.

Chẳng qua là trước khi đến, Di Sa đã dặn hấn rất kỹ, thà rằng nhận lầm ngàn người, cũng đừng để chạy mất một. Cho nên, Mộ Dung Thanh Liên đến tột cùng có phải là người Di Sa muốn tìm hay không, chỉ có thể đợi ít ngày nữa để Di Sa tự mình xác nhận mới được. Còn nhiệm vụ của hấn, là phải bảo đảm trước lúc Di Sa đến, Mộ Dung Thanh Liên vẫn còn sống.

Khi hồng sa của Mộ Dung Thất Thất lại quần quanh người Mộ Dung Thanh Liên lần nữa, một thân ảnh màu lam hiện ra ngay trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Vụt –” ngân quang* lóe lên, tể đao* trong tay Già Lam chém hồng sa thành hai đoạn. (*ánh sáng bạc...**thanh đao nhỏ, tinh tể)

“Cô nương, người ta đã nhận thua, cần gì phải làm tổn thương tánh mạng của người chứ! Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng*!” Vẫn là nụ cười trầm tĩnh kia, biểu tình của Già Lam cũng vẫn ôn hòa, bình tĩnh. Sự xuất hiện đột ngột của Già Lam khiến cho Mộ Dung Thất Thất bất ngờ, cũng làm cho Mộ Dung Thanh Liên thấy được hi vọng. (*thành ngữ: khuyên người phải có lòng khoan dung)

“Cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tòa tháp, huống chi cô nương cùng nàng dù sao vẫn là tay chân, có gì lại phải cốt nhục tương tàn* chứ!” (*thành ngữ: Anh chị em trong nhà mà hại nhau.)

Mộ Dung Thanh Liên nằm trên mặt đất, thở hổn hển, những vết thương nhỏ rướm máu khiến nàng đau đến không chịu được, thấy có người sẽ tới cứu mình, Mộ Dung Thanh Liên vội vàng bò qua đi ôm chân của Già Lam, tựa như người rơi vào trong nước nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, gắp gao

nắm lấy vạt áo Già Lam .”Cầu người, cứu cứu ta, nàng sẽ giết ta, van cầu người! Cứu ta!”

Bên chân truyền đến một lực kéo, khiến Già Lam khẽ cau mày. Vừa nhìn lại, đã thấy cầm y màu lam nhuộm máu, sắc mặt Già Lam lại càng khó coi, mặc dù vẫn duy trì nụ cười nho nhã , nhưng đao trong tay hắn đã đem vạt áo Mộ Dung Thanh Liên nắm lấy chém xuống, nghiêng người rút chân của mình ra, không để cho Mộ Dung Thanh Liên đến gần mình.

Hắn không thích nữ nhân đụng vào người, huống chi trên người Mộ Dung Thanh Liên lại nhuộm máu, như vậy rất bẩn. Sợ Mộ Dung Thanh Liên lần nữa quấn lên, Già Lam dứt khoát đứng cách xa nàng, phòng ngừa nàng nhích tới gần.

“Không bằng, bỏ qua cho nàng đi! Coi như là nể mặt của ta!” Già Lam mỉm cười nhìn Mộ Dung Thất Thất.

“Người?” Bị quấy rầy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất đã không thoải mái, hiện tại Già Lam còn nói một đồng lời làm nhảm, càng khiến cho tâm tình Mộ Dung Thất Thất không tốt. Cau mày, Mộ Dung Thất Thất lộ ra một nụ cười mỉa hoặc, “Người là ai? Người có thể diện gì, lại có tư cách gì để ta nể mặt của người đây?”

Trong giọng nói của Mộ Dung Thất Thất tràn đầy bất mãn, mà lời nói chanh chua của nàng khiến cho Già Lam sửng sốt, lần đầu tiên hắn xuất hiện vẻ mặt khác.

Mộ Dung Thất Thất không đồng ý, nằm ngoài dự kiến của Già Lam. Mặc dù lúc trước không nghe thấy Mộ Dung Thất Thất cùng Mộ Dung Thanh Liên nói chuyện, nhưng là từ tư liệu điều tra trong tay hắn, lúc trước ở Mộ Dung phủ, Mộ Dung Thanh Liên đã khiến cho Tam tỷ nàng sống không tốt, cho nên ân oán giữa bọn họ, không phải chỉ một lời nói của hắn là có thể buông xuống được.

Chẳng qua là ở chỗ Di Sa, lúc hấn đến đây, bất kể Mộ Dung Thanh Liên đến cùng có phải là người mà Di Sa muốn tìm hay không, chỉ cần có khả năng này, thì chuyện hấn đã đáp ứng với Di Sa nhất định phải làm cho bằng được. Mộ Dung Thanh Liên này, hôm nay hấn phải che chở!

” Phải như thế nào, cô nương mới bằng lòng bỏ qua cho nàng đây?”

“Hãy hỏi hồng sa của ta có nguyện ý cho người mặt mũi hay không đã!” Mộ Dung Thất Thất vừa nói chuyện, Hồng sa trong tay đã hướng thẳng tới mặt Già Lam, nhưng còn không có đụng được Già Lam, đã bị hấn một phát bắt được, “Cô nương, chỉ cần ta có thể làm, nếu cô nương mở miệng, ta nhất định hai tay dâng lên, chỉ xin cô nương hôm nay lưu lại tánh mạng của nàng!”

Mộ Dung Thất Thất có tốc độ nhanh, tốc độ Già Lam còn nhanh hơn, có thể ở trong khoảng cách ngắn như vậy bắt được hồng sa của nàng, làm cho Mộ Dung Thất Thất lần đầu tiên cảm thấy Già Lam là một nhân vật lợi hại.

Nếu Già Lam là cao thủ, cùng hấn giằng co cũng không có lợi ích gì, huống chi còn nhiều thời gian, ngày sau sẽ còn cơ hội. Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thất Thất cười nhạt một tiếng, trên người hàn khí tan hết, biến thành một cô gái ôn nhu, “Hôm nay ta nể mặt của người, thả nàng, bất quá, người phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

“Được!” Già Lam gật đầu, có thể làm cho Mộ Dung Thất Thất bỏ qua, đã là chuyện không dễ dàng rồi, nếu không phải vì Di Sa, hấn sẽ không làm một người vô năng đi cầu tình người khác.

“Điều kiện thứ nhất, trước kêu ba tiếng chó sủa.”

“Người –” vừa nghe lời này, biểu hiện trên mặt Già Lam biến sắc, nàng có ý gì? Muốn nhục nhã hấn? Một cổ tức giận xuất hiện ở trên mặt Già Lam.

Già Lam trên mặt tức giận, Mộ Dung Thất Thất thấy rõ ràng. Mặc dù không biết Già Lam tại sao muốn phá hư quy củ, xuất thủ tương trợ, nhưng hẳn làm hư chuyện tốt của nàng, chuyện này không thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Nàng muốn nhìn xem, người nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu quyết tâm, muốn từ trong tay nàng cứu đi Mộ Dung Thanh Liên.

“Ha hả, còn tưởng rằng ngươi là đại trượng phu, lời đã nói ra lại rút lại! Không nghĩ tới cũng bất quá nói giỡn gạt người –”

“Gâu gâu gâu!” Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói xong, Già Lam há mồm, ba tiếng chó sủa từ trong miệng hẳn truyền khắp cả đấu trường.

“Ha ha ha ha!” Tất cả mọi người cười lớn lên, Hoàn Nhan Khang lại càng cười đến từ trên ghế ngã ngồi trên mặt đất.”Ai nha nha, biện pháp này của biểu tẩu không tệ! Lần sau đánh cuộc ta cũng sẽ làm như vậy!”

Mọi người cười khiến cho trên mặt Già Lam vẫn không có quá nhiều biểu tình xuất hiện một mảnh triều hồng. Hắn cố gắng an ủi mình, chuyện này là vì Di Sa, đến lúc đó phải hung hăng làm thịt Di Sa một trận! Cũng do Di Sa chết tiệt kia gây họa!

Mộ Dung Thất Thất không nghĩ tới Già Lam vì cứu Mộ Dung Thanh Liên mà làm đến bước này, rốt cuộc có bí mật gì đây? Điều này khiến cho Mộ Dung Thất Thất tò mò, nhưng nếu đối phương đã dựa theo yêu cầu của mình mà làm, thì Mộ Dung Thất Thất cũng không gây khó khăn cho Mộ Dung Thanh Liên nữa.

Chờ tiếng cười nhỏ dần, tâm tình Già Lam cũng bình phục rất nhiều, “Còn hai điều kiện nữa là cái gì?”

“Chưa nghĩ ra, trước cứ để đó, sau này tìm người đòi lại.” Mộ Dung Thất Thất lười biếng quét mắt nhìn Già Lam một cái, xoay mặt, ánh mắt tàn khốc nhìn về phía Mộ Dung Thanh Liên đang bò lổm ngổm trên mặt đất.

“Mộ Dung Thanh Liên, người nghe kỹ cho ta! Sau này người tốt nhất hãy cư xử cho tốt, lần sau nếu để cho ta nhìn thấy người vẫn còn nói năng lỗ mãng, ta sẽ đánh tới khi người chết mới thôi! Người không có chuyện gì thì nên cầu trời khẩn Phật, hi vọng sau này mình có số mệnh tốt , có một nam nhân ngu xuẩn nữa tới cứu người!” Thấy mình bị Mộ Dung Thất Thất nói thành nam nhân “Ngu xuẩn”, Già Lam cười khổ một tiếng. Di Sa a Di Sa, nếu không phải bởi vì tình nghĩa huynh đệ với người, nếu không phải người đối với ta có ân cứu mạng, ta sẽ không làm việc hại mình như vậy –

“Chà!” Không cho Già Lam suy nghĩ nhiều, Mộ Dung Thất Thất rút hồng sa trong tay Già Lam về. Hồng sa biến mất, Già Lam cảm giác được trong lòng bàn tay một trận đau nhức, mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay đã bị nhiều vết thương nho nhỏ chồng chéo, sau một khắc, vết thương hé ra, máu tươi cũng tuôn ra .

Thật là nữ nhân tàn nhẫn! Già Lam thất kinh, lập tức điểm huyết cầm máu. Chỉ là một đoạn Hồng sa, có thể làm người ta bị thương thành như vậy! Sao nàng ta có thể làm được điều này? Chẳng lẽ chỉ dựa vào sợi tơ trong Hồng sa sao?

“A, từ trong tay của ta cứu người, hãy chuẩn bị tốt tâm lý nhận lấy. Già Lam, ta bất kể người là ai, người có mục đích gì, lần sau ngăn trở ta nữa, cũng không phải là đả thương một cái tay đơn giản như vậy!”

Mộ Dung Thất Thất rút nhẹ, Hồng sa bay đến mắt cá chân Mộ Dung Thanh Liên,

“A!” Mộ Dung Thanh Liên hét thảm một tiếng, toàn bộ chân bắt đầu huyết nhục mơ hồ.

“Người!” Thấy Mộ Dung Thất Thất lật lọng, Già Lam rất là tức giận, muốn ra tay, thì Mộ Dung Thất Thất đã dừng lại.

“Tốt lắm! Bốn cung cũng nên thu lại binh khí, tâm tình thật sáng khoái! huyết sắc thật đẹp mắt, đỏ au một mảnh, lan tràn ra không khí! Trọng tài đâu? Có phải nên tuyên bố kết quả hay không! Bốn cung đói bụng, còn phải trở về ăn cơm đây!”

Lúc trước là ba trận, vô luận thắng bại, đều ung dung nhiều hơn, mà một trận này đổ máu khắp nơi, khiến cho mọi người đối với Chiêu Dương công chúa có sự hiểu biết mới .

“Ta tuyên bố, Bắc Chu quốc thắng!”

Thời điểm trọng tài tuyên bố lên, người dân Bắc Chu quốc hoan hô lên.”Chúng ta thắng! Chúng ta thắng!” Cái loại niềm tự hào dân tộc này, tràn đầy trong lồng ngực mỗi người, thắng, hai mươi lăm năm qua, Bắc Chu quốc rốt cục cũng trở thành cái tên đầu bảng trong cuộc tranh tài bốn nước, mùa đông này, đây là tin tức tốt nhất họ đã được nghe!

Thấy mọi người cao hứng như thế, Mộ Dung Thất Thất cũng xuống đài, giẫm lên bậc thang, đi tới trước mặt Phượng Thương, “Vương gia, chúng ta thắng!”

“Ừ!” Phượng Thương gật đầu, ôn nhu giúp Mộ Dung Thất Thất phủ thêm áo lông hồ, “Chúng ta đi thôi!”

Mới vừa đi hai bước, Mộ Dung Thất Thất dừng lại, quay đầu lại nhìn tràng diện cuộc thi, Kim Vũ đang giúp Già Lam băng bó, mà Mộ Dung Thanh Liên cũng được người ta khiêng xuống đi trị liệu, mặc dù thắng, nhưng bỏ qua cho Mộ Dung Thanh Liên, làm cho nàng lòng có chút khó chịu. Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất đem Hồng sa trong tay vứt trên mặt đất, “Tô Mi, đốt cho ta! Nhiễm máu của tiện nhân, hồng sa này đã ô uế!”

“Dạ!” Tô Mi lập tức bắt lấy Hồng sa đem thiêu đốt.

Mộ Dung Thất Thất đem câu “Tiện nhân” truyền tới tai Mộ Dung Thanh Liên, nàng không nhin được mà rùng mình một cái. May mắn hôm nay có Già Lam xuất thủ tương trợ, nếu không nàng nhất định sẽ chết ở trên đấu trường.

Mà”Tiện nhân” hai chữ truyền tới chỗ Già Lam, hắc cười khẽ một tiếng. Nữ nhân này, mang thù vô cùng! Hôm nay cứu Mộ Dung Thanh Liên, lần sau nhìn thấy nàng, sợ là không có sắc mặt tốt để nhìn hắc!

“Đại nhân, ngài không đau sao? Lại còn có thể bật cười!”

Kim Vũ cẩn thận bôi thuốc cho Già Lam, “Nữ nhân kia cũng thật là lợi hại, Hồng sa lại có thể đả thương người, thật là nhìn không ra ! Nàng so sánh với Mộ Dung Thanh Liên mạnh hơn nhiều! Ta liền cảm thấy đại nhân hôm nay là tự chuốc lấy ! Vì một người vô dụng , lại đem mình bị thương thành như vậy, Già Lam đại nhân, người thật là càng lúc càng có khuynh hướng tự ngược rồi!”

“Kim Vũ, ta bị thương, người còn có chút hả hê như vậy, cũng không biết đau lòng một chút cho ta sao! Người nhìn tỳ nữ bên cạnh Mộ Dung Thất Thất kia, tại sao đi theo ta lâu như vậy, mà người mà người thì chẳng khác sói ác nào như thế?”

“Ta còn không phải là đau lòng cho đại nhân sao, ta tuy nói lời khó nghe, nhưng đều là thật a! Ta cảm thấy đại nhân quá quan tâm tình hữu nghị với Di Sa đại nhân rồi, hôm nay đại nhân bị nhục nhã như vậy, ta rất tức giận, nhưng là ta biết cái đó không liên quan Mộ Dung Thất Thất. Nhục nhã đại nhân, là đại nhân tự làm tự chịu!”

Kim Vũ tuổi không lớn lắm, nói ra lời đó, khiến Già Lam không nhin được lắc đầu, ánh mắt vẫn rơi vào bóng lưng của Mộ Dung Thất Thất, cho đến khi nàng biến mất, mới thu trở lại.

Nhìn tay phải mình bằng bó kỹ , trước mắt Già Lam bỗng hiện lên vẻ mặt cười như không cười của Mộ Dung Thất Thất mới vừa rồi . Ai, Di Sa, người lần này đem ta hại thảm! Thật hy vọng Mộ Dung Thanh Liên không phải là người người muốn tìm, nếu thật không phải, ta đây sẽ đích thân đem nàng đưa đến tay nàng kia –

Già Lam tay phải cần một khoảng thời gian để khôi phục, mà Mộ Dung Thanh Liên cũng không tốt hơn là bao.

Đại phu trị liệu vừa đụng vào, nàng đã la đau . Mặc dù trật khớp mắt cá chân cùng đầu gối đã chữa khỏi, nhưng những vết thương giống như kim châm kia lại đau. Nhất là chân trái mới vừa rồi bị Mộ Dung Thất Thất đặc biệt thăm hỏi, cả người không có một chỗ lành lặn , giăng đầy vết thương.

“Đại phu, nàng như thế nào?”

Hiện tại trong bốn tuyến thủ Tây kỳ quốc, chỉ có Lý Vân Khanh là bình yên vô sự, cho nên lúc này công việc chính lại đã dồn lên hần.

“Là bị thương ngoài da, vô có việc gì .” Đại phu giúp Mộ Dung Thanh Liên bôi thuốc, nhưng có chỗ không tiện, cho nên chỉ có thể chờ Mộ Dung Thanh Liên tự mình trở về bôi.

Đáng thương cho Mộ Dung Thanh Liên, hiện tại mỗi động tác hạ xuống, toàn thân đau đến không chịu được. Mặc dù đại phu nói không sao, nàng chẳng qua là bị thương ngoài da, nhưng toàn thân do mảnh dây đỏ gây ra, rất đau vô cùng, nàng lúc nào mà nếm qua đau khổ như vậy a!

Cũng là do Mộ Dung Thất Thất chết tiệt! Tiệp nhân này, không ngờ hôm nay lại muốn giết nàng! Nếu không phải Già Lam xuất thủ tương trợ, Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ từng chút đem nàng hành hạ đến chết !

Nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất thủ đoạn ác độc, Mộ Dung Thanh Liên trong lòng hận không sao chịu được, nàng lại thua ở trong tay cái phế vật

Mộ Dung Thất Thất, trở về còn không biết con bị chê cười đến cỡ nào. Không được ! Sĩ nhục này nàng nhất định phải tìm Mộ Dung Thất Thất đòi trở lại! Nếu không nàng sẽ không có mặt mũi trở về Tây kỳ quốc!

Mặc dù trong lòng hận Mộ Dung Thất Thất, nhưng Mộ Dung Thanh Liên cũng biết nếu không phải Già Lam cứu nàng, nàng nhất định sẽ chết ở trong cuộc thi, cho nên mặc dù trên người đau, cũng khập khễnh chuyển đến trước mặt Già Lam, ôm quyền cảm tạ.

“Cảm tạ thì không cần , ta chỉ là nhận ủy thác của người khác mà thôi.” Già Lam lười đem mắt nói chuyện với nữ nhân này, vuốt bọc vải trắng ở tay phải, mang theo Kim Vũ chần bên cạnh Mộ Dung Thanh Liên.

“Bất kể như thế nào, ta vẫn cảm ơn người!” Mộ Dung Thanh Liên ở sau lưng Già Lam duỗi tay bái một cái.

“Ha –” Già Lam cười một tiếng, quay đầu lại nhìn vẻ mặt chân thành của Mộ Dung Thanh Liên, “Là người Mệnh tốt! Chỉ một lần này thôi! Bất quá, ta còn phải nhắc nhở người, Mộ Dung Thất Thất người chọc không được, cũng đấu không lại, như nàng nói, hãy cư xử cho tốt! Đây là lời khuyên của ta đối với người !”

Bỏ lại những lời này, Già Lam cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Thấy Già Lam đối đãi với mình như vậy, Mộ Dung Thanh Liên không nhịn được”Phi” một tiếng.

Lúc này Mộ Dung Thanh Liên hoàn toàn quên mất mình lúc trước như thế nào đau khổ cầu khẩn Già Lam cứu mình, cũng là Già Lam vì cứu nàng mà bị thương. Tự ái nho nhỏ của nàng bị câu nói cuối cùng của Già Lam kích thích, người này có ý gì? Làm sao lại cùng Mộ Dung Thất Thất đứng chung một chiếc thuyền! “Cái gì chơi không nổi! Còn giáo huấn ta!” Mộ Dung Thanh Liên hừ một tiếng, một chút cảm kích trong lòng đối với Già Lam cũng không còn sót lại.

Trong xe ngựa, Mộ Dung Thất Thất nằm trong ngực Phượng Thương, giống như con mèo nhỏ biết điều an tĩnh, khiến cho Phượng Thương có chút không thích ứng.

“Làm sao vậy?” Phượng Thương đưa tay xuyên qua mái tóc mềm mại của Mộ Dung Thất Thất, môi nhẹ hôn lên trán Mộ Dung Thất Thất, “Có phải còn phiền lòng chuyện Mộ Dung Thanh Liên hay không? Nếu không, ta tìm người giết nàng?”

“Không cần.” Mộ Dung Thất Thất lười biếng tựa vào bả vai Phượng Thương, đầu ngón tay đùa bỡn mái tóc buông lỏng của Phượng Thương, trong mắt lóe ra tia khôn khéo.

“Ta chỉ là đang nghĩ Già Lam là ai? Cùng Mộ Dung Thanh Liên có quan hệ gì? Vương gia, ta cuối cùng vẫn cảm thấy lần tranh tài này, Đông Lỗ quốc ra đề mục có chút không thích hợp, nhất định là sau lưng có cao nhân vì bọn họ chỉ điểm. Chẳng qua là không biết cao nhân này có phải là Già Lam hay không –”

“Già Lam là người Bồng Lai đảo.”

Phượng Thương trả lời, Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc, nhưng vừa nghĩ, đây hết thảy cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Chẳng qua là Bồng Lai đảo không phải vẫn không nhúng tay vào chuyện của đại lục sao? Lần này tại sao lại muốn ra tay giúp Đông Lỗ quốc thế?

Thấy Mộ Dung Thất Thất vừa lâm vào trầm tư, Phượng Thương không nhìn được lần nữa hôn lên cái trán của nàng, “Tốt lắm! Khanh Khanh, đừng đi thăm dò chuyện này, ta đã cho người đi thăm dò rồi! Người hôm nay khổ cực như vậy, tốt hơn nghỉ ngơi cho tốt, hảo hảo thư giãn một tí. Nơi này có một Ôn Tuyền, có muốn đi Ôn Tuyền tắm hay không?”

“Ôn Tuyền?” Vốn là còn đang quán quýt chuyện của Già Lam, Mộ Dung Thất Thất vừa nghe nói tới Ôn Tuyền, lập tức ngồi dậy, hai mắt lóe

sáng, “Vương gia, thật sự có Ôn Tuyền sao? Tại nơi nào? Làm sao chàng không nói sớm a! Ta thích nhất tắm Ôn Tuyền!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất thích, Phượng Thương cũng cao hứng, đặc biệt là nhìn nàng giống như nai con vui mừng, hẳn thực vui.”Buổi tối dẫn nàng đi! Điều kiện tiên quyết là nàng phải biết điều ăn cơm nhiều một chút!”

Phượng Thương nói Ôn Tuyền, là ở ngoài thành Ung châu bên trong Phượng Vũ sơn trang. Đây là địa bàn riêng của Phượng Thương , cũng là sơn trang nghỉ ngơi của hắn. Chờ đến Phượng Vũ sơn trang, Mộ Dung Thất Thất bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn thật sâu.

Nhìn từ đằng xa, là một đám mây đỏ, tới gần, mới phát hiện là cả một vườn hồng mai.

“Mẫu thân của ta yêu thích hồng mai, cho nên phụ thân ở chỗ này trồng đủ các loại hồng mai. Hàng năm mùa đông, phụ thân sẽ mang mẫu thân đến nơi đây giải sầu,ngâm Ôn Tuyền, vẫn chờ tới gần ba mươi, ngoại tổ mẫu cùng cậu luân phiên thúc giục, mới chịu trở lại kinh thành.”

Phượng Thương nắm bàn tay bé nhỏ của Mộ Dung Thất Thất , chậm rãi đi tới.

Nghe Phượng Thương nói về chuyện xưa của phụ mẫu mình, Mộ Dung Thất Thất có thể tưởng tượng ra năm đó Đại tướng quân Phượng Tà cùng Minh Nguyệt công chúa ân ái như thế nào. Nghe nói, Minh Nguyệt công chúa được khen là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Phượng Tà, cũng có đệ nhất mỹ nam , trai tài gái sắc, người bên cạnh đều ao ước.

Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Liệt là bạn học từ nhỏ chơi đến lớn, tình cảm thân như huynh đệ, mà Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà cũng là thanh mai trúc mã, hai người thưở nhỏ đã nhận định nhau, Hoàn Nhan Minh Nguyệt mới vừa quá mười sáu tuổi, liền gả cho Phượng Tà, thành tân nương của hắn, sau một năm thì có Phượng Thương.

Không biết là bởi vì xúc cảnh sinh tình, hay là bởi vì bên cạnh có cô gái mà mình yêu mến, gọi lên cho Phượng Thương chuyện tình của phụ mẫu, ngày này, Phượng Thương nói rất nhiều về chuyện của Phượng Tà cùng Minh Nguyệt công chúa, mà Mộ Dung Thất Thất một câu nói cũng không có mở miệng, chẳng qua là an tĩnh nghe Phượng Thương kể lại.

“Kể từ khi phụ thân cùng mẫu thân qua đời đến nay, ta liền không muốn đến nơi này nữa, sợ nhìn thấy cả vườn hồng mai, nhớ tới những chuyện vui vẻ trước kia. Cho nên, ta cho người chặn đường lên núi, cho đến lần này dẫn nàng đi, mới để cho người ta dẹp dọn một lần nữa.”

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất mới hiểu được tại sao trong lúc đó Phượng Thương không có mang mình tới đây. Phượng Vũ sơn trang này bị Phượng Thương phong bế suốt mười sáu năm, lần này là lần đầu tiên nghênh đón chủ nhân trở lại lần nữa.

“Vương gia, ta sẽ ở bên cạnh chàng!” Mộ Dung Thất Thất chôn ở ngực Phượng Thương, hai cánh tay vòng quanh chặt cái eo nhỏ hẹp dài của Phượng Thương “Vương gia, ta sẽ thay thế Đại tướng quân cùng công chúa, ở bên cạnh chàng, một đời đều như vậy!”

Mộ Dung Thất Thất “Hứa hẹn”, khiến cho đáy mắt Phượng Thương nóng lên, bàn tay to điểm nhẹ chiếc mũi của Mộ Dung Thất Thất, “Không được gọi như thế, nàng theo ta gọi bọn họ là phụ mẫu. Khanh Khanh, đi theo ta, ta dẫn nàng đi một chỗ.”

Phượng Thương nói đến địa phương đó, là phần mộ sau núi của Phượng Vũ sơn trang.

“Hài cốt của phụ thân ta vẫn còn, hài cốt của mẫu thân ta đã thiêu thành tro tàn. Mặc dù cậu rất muốn đem cha mẹ chôn cất vào Hoàng Lăng, nhưng ta kiên trì muốn đem bọn họ chôn cất ở chỗ này. Đây là nơi phụ thân và mẫu thân thích nhất, bên trong là hài cốt của phụ thân ta cùng y quan của

mẫu thân . Thật ra thì, nơi này hẳn là ba người, còn có muội muội chưa ra đời nữa, lúc ấy nàng mới bảy tháng, còn đang ở trong bụng mẫu thân, cùng mẫu thân bị đại hỏa thiêu thành tro tàn.”

Phượng Thương mang mình tới bái kiến Đại tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa, làm Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc, cũng có chút vui vẻ. Này, coi như là mang nàng đi gặp mặt cha mẹ chồng sao?

Phần mộ của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt hiển nhiên được dọn dẹp vô cùng chỉnh tề, bên cạnh có các loại dưa và trái cây, thịt nướng cùng chân heo. Trước mộ phần có lư hương , cắm ba nén nhang, khói trắng nhẹ nhẹ, theo gió tỏa ra, chung quanh, cả phần mộ tràn ngập một tầng mùi vị nhàn nhạt.

“Phụ thân mẫu thân, đây là thê tử của con, cũng là con dâu tương lai của hai người.” Phượng Thương thật chắc ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, hướng dưới cửu tuyền Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt giới thiệu nữ nhân mà mình yêu.

“Nàng gọi là Mộ Dung Thất Thất, là ta chọn khắp nơi, thật vất vả mới tìm được một cô gái. Ta yêu nàng, từ cái nhìn đầu tiên, liền chung tình với nàng, yêu nàng hết thủy, còn hơn yêu bản thân ta. Hôm nay ta đem nàng mang đến gặp phụ thân cùng mẫu thân, tin tưởng Nhị lão cũng nhất định sẽ thích nàng!”

“Năm nay, chúng ta ở lại Phượng Vũ sơn trang cùng hai người ăn lễ mừng năm mới. Chờ trở về kinh thành, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ. Ta đây cả đời chỉ có nàng là thê tử, ta sẽ giống như phụ thân luôn thương yêu mẫu thân, che chở cho nàng, cưng chiều nàng! Chúng ta, nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc, sanh con đẻ cái, bạc đầu giai lão, bất ly bất khí!”

Phượng Thương nói..., khiến cho trong mắt Mộ Dung Thất Thất ngấn lệ, hẳn quả nhiên là mang nàng tới “gặp cha mẹ” . Người nam nhân này, tâm

tư không ngồi lại tỉ mỉ như vậy, bảo nàng làm sao mà không thương hẳn đây!

“Vương gia –” Mộ Dung Thất Thất an tĩnh dựa vào Phượng Thương, nhìn chăm chú vào dòng chữ to cứng cáp trên bia mộ, trong lòng âm thầm hứa nguyện, “Tướng quân, công chúa, ta sẽ thay thế các người yêu Vương gia, các người yên tâm đi.”

Ôn Tuyền lộ thiên của Phượng Vũ sơn trang bốc lên nhiệt khí, nhiệt độ vừa phải, ở nơi đêm đông rét lạnh này, lại mang đến cho người ta vô hạn ấm áp. Mặc dù là lộ thiên, nhưng là Ôn Tuyền bị ngăn thành hai bên giành cho nam nữ.

Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi cùng Tố Nguyệt ở một bên, Phượng Thương, Hoàn Nhan Khang, Tấn Mặc ở một bên khác.

Hoàn Nhan Khang đem lỗ tai dán tại bên tường, nghe thanh âm bên kia, lại bị Tấn Mặc lôi lỗ tai kéo trở lại.”Uy uy, Tấn Mặc, người làm cái gì a!”

“Ngũ điện hạ, người có thể giống quân tử chút không?” Tấn Mặc đối với hành động trơ trẽn nghe chân tường hay là nhìn nữ nhân bên kia tấm của Hoàn Nhan Khang, rất là bị người ta khinh thường.

Thấy Tấn Mặc đứng đắn như vậy, Hoàn Nhan Khang xuy một tiếng khinh thường, “Ta liền không tin biểu ca không nghĩ ra biện pháp, đúng không, biểu ca! Người có phải cũng muốn qua bên kia xem biểu tẩu một chút hay không a?”

Phượng Thương không nói chuyện, tóc đen nhánh xõa ở trong nước, giống như tảo biển màu đen, trong nước bỗng bênh. Khuôn mặt dị thường yêu nghiệt, ở trong sương mù mờ lung, càng huyền hoặc.

“Được rồi! Người trầm mặc, ta liền cho là người chấp nhận. Tấn Mặc, người đừng như vậy, tại người không có gặp phải nữ nhân mình yêu, một

khi người đưng phải người khiến người động tâm , nhất định sẽ so với ta còn muốn gấp hơn.”

Đối với lời nói của Hoàn Nhan Khang..., Tấn Mặc cười nhạt, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt lại, mặc kệ Hoàn Nhan Khang. Hắn mới không cần có nữ nhân như vậy! Hắn theo đuổi chính là y thuật chí cao! Làm sao sẽ cùng những tục nhân này giống nhau đây!

Ở bên Nữ nhân, Tô Mi cùng Tố Nguyệt lập tức rời đi, lưu lại Mộ Dung Thất Thất an tĩnh tựa vào bên bờ , tùy ý để nước Ôn Tuyền quanh quẩn ở cổ của nàng, đem toàn thân nàng che dấu dưới dòng nước.

Thật là thoải mái! Không có người bên cạnh, Mộ Dung Thất Thất lấy xuống Thủy Nguyệt Chi Kính, nhắm hai mắt, hưởng thụ nước ấm mềm mại, tựa hồ nàng thật lâu rồi không có thư thái như vậy. Lần cuộc thi tranh tài bốn nước này Bắc Chu quốc lấy được đầu bảng, cuối cùng cũng làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm. Hi vọng khi trở lại kinh thành Hoàng thái hậu sẽ không tìm cớ ngăn trở, yêu cầu mà Đông Phương Lam nói lên nàng đã làm xong—

Đang lúc Mộ Dung Thất Thất nhắm mắt dưỡng thần, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Mộ Dung Thất Thất mở mắt ra, bất động thanh sắc bước tới giá áo bên bờ giặt áo ngủ mặc vào, đem mình gói kỹ lưỡng, một người áo đen xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

Người này, mang theo một cái mặt nạ con nít, mặt oa nhi phấn trắng, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nụ cười thật ngọt ngào, gương mặt con nít, hai bên tỏa sắc hồng, ánh mắt như một hắc động, một đôi mắt khôn khéo ẩn bên trong.

“Người là ai? Giả thần giả quỷ làm cái gì?” Mộ Dung Thất Thất nhìn đối phương, trong tay lấy ra hai cây tơ vàng.

Hắc y nhân xông vào Ôn Tuyền có chút kinh ngạc, khi hắn thấy Mộ Dung Thất Thất, hắn đứng im, nửa bước cũng bất động, “Minh Nguyệt. . . .” Hắc y nhân nhẹ giọng gọi, thanh âm khàn khàn, tiếng nói khẽ run, phảng phất như đang cố gắng ức chế cảm xúc của chính mình.

“Người nói cái gì?” Mộ Dung Thất Thất tựa hồ nghe thấy hai chữ”Minh Nguyệt”, nhưng nghe không rõ, vừa nhìn lần nữa, Hắc y nhân đã lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú Mộ Dung Thất Thất một cái, rồi xoay người ẩn vào trong bụi cây.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Đang lúc ấy thì, Tố Nguyệt ăn mặc chỉnh tề đi tới, mà Mộ Dung Thất Thất đi nhìn lại, hắc y nhân kia đã không thấy bóng dáng.

“Có người lạ!” Mộ Dung Thất Thất chỉ vào phương hướng của hắc y nhân chạy trốn.

Vừa nghe nói có người lạ xông vào, Tố Nguyệt lập tức đuổi theo, mà bên này, Tô Mi cũng nghe thấy tiếng vang, trải qua một hồi náo động bên này, các nam nhân bên kia cũng biết chuyện Hắc y nhân xuất hiện, Phượng Thương mặc quần áo tử tế lập tức liền đi tới cạnh Mộ Dung Thất Thất, “Khanh Khanh, nàng không sao chứ!”

Giọng nói của Phượng Thương thanh đem lí trí của Mộ Dung Thất Thất kéo trở lại, nàng vội vàng nhặt Thủy Nguyệt Chi Kính trên mặt đất dán lên trên mặt mình.”Vương gia, ta không sao, rất an toàn!”

Chờ tất cả mọi người mặc chỉnh tề, Tố Nguyệt đã trở lại.

“Hắc y nhân kia đối với thôn trang rất quen thuộc, thuộc hạ cùng hắn chạy tới Mai Viên thì không còn tìm được hắn.” Tố Nguyệt có chút ảo não, thế nhưng để cho Hắc y nhân ở trước mắt mình chạy trốn, thật sự là nàng thất trách.

Vừa nghe Tổ Nguyệt nói đối phương đối với Phượng Vũ sơn trang rất quen thuộc, mặt Phượng Thương chìm xuống , lập tức tìm quản gia Phượng Vũ sơn trang , toàn diện tìm tòi, nhưng là lục soát cả đêm, cũng không có tung tích của Hắc y nhân , chuyện này có chút kỳ lạ.

“Rốt cuộc đó là ai ?” Mộ Dung Thất Thất cắn môi, nhớ lại thân hình người nọ , lại đem bộ dáng người nọ vẽ ra. Khi thấy Mộ Dung Thất Thất vẽ ra cái mặt oa nhi, Phượng Thương thất kinh, “Đây là chiếc mặt nạ oa nhi phụ thân mua cho ta khi còn nhỏ! Ta nhớ được đặt ở trong thư phòng!”

Phượng Thương vừa nói, quản gia Phượng Vũ sơn trang lập tức đi thư phòng tìm, lại phát hiện thiếu một cái mặt nạ oa nhi.

Xem ra người này đối với Phượng Vũ sơn trang vô cùng quen thuộc! Rốt cuộc là ai? Mộ Dung Thất Thất nghĩ mãi mà không rõ, Phượng Thương cũng nghĩ không thông. Cả Phượng Vũ sơn trang bị lật lại một lần, vẫn không có tung tích hắc y nhân, Phượng Thương chỉ có thể cho người đi tuần tra.

Sau đó , Hắc y nhân không còn xuất hiện qua, tựa như bốc hơi trong nhân gian, không từng xuất hiện.

Mộ Dung Thất Thất không ngừng nhớ lại hết thảy về Hắc y nhân , chỉ nhớ rõ trong miệng hắn nói câu “Minh Nguyệt” , Minh Nguyệt là có ý gì? Là Minh Nguyệt công chúa sao? Nhưng là Minh Nguyệt công chúa đã qua đời nhiều năm như vậy, tại sao người này còn có thể dùng tình cảm sâu nặng kêu tên nàng đây?

Chẳng lẽ Hắc y nhân kia là người theo đuổi Minh Nguyệt công chúa ?

Những vấn đề này một mực ở trong đầu Mộ Dung Thất Thất, nhưng không có tìm được đáp án, nàng cũng không có đem chuyện này nói cho Phượng Thương biết. Nếu như lần sau Hắc y nhân xuất hiện lần nữa, nàng nhất định sẽ bắt được hắn để hỏi cho rõ ràng!

Rốt cục, cũng đến đêm ba mươi. Năm nay bởi vì cuộc thi tranh tài bốn nước, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất chỉ có thể ở Phượng Vũ sơn trang qua lễ mừng năm mới. Có thể cùng Phượng Thương cùng nhau đón năm mới, Mộ Dung Thất Thất vô cùng vui vẻ. So sánh với hoàng cung náo nhiệt với nhiều lễ nghi cung đình hạn chế, còn không bằng cùng người mình yêu cùng nhau trải qua.

Trừ Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, còn có Tô Mi, Tố Nguyệt, Hoàn Nhan Khang, Tấn Mặc, Như ý cùng Cát Tường.

Đêm ba mươi, Phượng Thương tuyên bố tất cả mọi người trong Phượng Vũ sơn trang bất kể thế nào, cũng không say không về, khiến cho mọi người trong sơn trang thật cao hứng. Hoàn Nhan Khang ôm vò rượu, cùng Như ý lôi kéo Tấn Mặc cùng rượu, Tô Mi, Tố Nguyệt cùng Cát Tường còn lại là ba cô nương trẻ tuổi ghé qua một bên nói chuyện phiếm, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đứng bên cạnh, cười nhìn người chung quanh.

“Vương gia!” quản gia Phượng Vũ sơn trang bưng rượu, cười híp mắt đi tới trước mặt Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, ” đại biểu cho mọi người trong sơn trang, hướng Vương gia cùng Vương Phi mời rượu, Chúc vương gia Vương Phi ân ân ái ái, trăm năm hảo hợp!”

“Tốt!” Quản gia nói..., khiến cho nụ cười trên mặt Phượng Thương càng đậm, ngửa đầu, một chén rượu liền uống vào trong miệng, “Phần thưởng mỗi người là nửa năm Nguyệt Ngân!”

“Cám ơn Vương gia! Cám ơn Vương gia!” Vừa nghe nói có phần thưởng, hơn nữa còn là nửa năm Nguyệt Ngân, khiến cho người trong trang viên mừng rỡ, nâng chén hướng Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất kính rượu.

Mặc dù chỉ là mấy ngày chung đụng, nhưng những người này rất có tình cảm với Mộ Dung Thất Thất

Có một Vương Phi tính tình tốt dễ ở chung, đối với mấy hạ nhân mà nói thì không còn chuyện gì tốt hơn. Mặc dù Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất cũng không thường trở lại, nhưng nhìn hai vị chủ tử, sau này mùa đông sợ là sẽ phải ở lại Phượng Vũ sơn trang. Chủ tử tính tình tốt, dễ dàng hầu hạ, điều này khiến hạ nhân thoải mái không ít.

“Vương gia, canh giờ đã đến!”

Cuối cùng đã tới không giờ, Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất, vượt qua vòng vây của mọi người, ra đến bên ngoài. Phượng Vũ sơn trang, đèn đuốc sáng trưng, chờ Phượng Thương đi ra ngoài, bọn hạ nhân liền đem pháo hoa đã chuẩn bị xong đốt.

“Bùm!” pháo hoa nổ rộ trong đêm tối yên tĩnh, giống như những bức họa màu sắc rực rỡ , sắc xanh của bầu trời được lây nhiễm một màu rực rỡ.”Rầm rầm rầm!” những sắc hoa kia, người truy ta đuổi, mở ra cả vùng trời, phảng phất như cuộc thịnh yến bách hoa, nghênh đón năm mới đến!

“Thật là đẹp mắt! Tiểu thư, người nhìn kia, thật xinh đẹp a!” Tô Mi thích náo nhiệt, thích pháo hoa này , Hoàn Nhan Khang tiến tới bên cạnh Tô Mi, đưa cho nàng hai nhánh hoa, “Cho!”

“Cám ơn!” Tô Mi tay trái tay phải mỗi tay cầm lấy một nhánh pháo hoa, trong đêm tối vũ động .

“Đẹp mắt! A –” Hoàn Nhan Khang kêu lên, chính mình lại cầm lấy hai nhánh pháo Hoa, cùng Tô Mi, lấy pháo hoa làm vũ khí, ở trong viện”Đánh nhau” .

Hai người”Đánh” đến không thể tách rời ra, mà trong tay bọn họ pháo hoa lóe ra ánh sáng chói mắt, đem hai người bao phủ trong đó.

“Thật xinh đẹp! Tổ Nguyệt, người cũng đi chơi đi! Cát Tường, Như ý, các người đi chơi đi!”

Tô Mi cùng Hoàn Nhan Khang ồn ào, khiến cho tâm tình Mộ Dung Thất Thất thật tốt, dứt khoát phát cho mỗi người một nhánh, một nhóm người tay cầm pháo hoa, ở trong sân chơi đùa .

“Tiểu thư, đã đến giờ rồi, cầu nguyện, cầu nguyện! Nhanh lên một chút cầu nguyện vọng năm mới!” Tô Mi kêu lên, Mộ Dung Thất Thất vội vàng chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại âm thầm cầu nguyện. Chờ đem nguyện vọng trong lòng toàn bộ nói cho Bồ Tát, Mộ Dung Thất Thất mở mắt ra, lại phát hiện một tên yêu nghiệt xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Vương gia –”

“Khanh Khanh, nguyện vọng năm mới của nàng có ta không?” Phượng Thương có chút mong đợi, có chút nóng lòng, nhưng là vừa kiềm chế vội vàng trong lòng, sợ Mộ Dung Thất Thất biết sẽ cười mình.

“Chàng nói đi?” Thấy Phượng Thương như vậy, Mộ Dung Thất Thất cười khanh khách, vứt một cái mì nhân cho hắn, hơn nữa tặng kèm theo một cái đáp án lập lờ nước đôi .

Mộ Dung Thất Thất càng như vậy, Phượng Thương càng căng thẳng, dứt khoát đem Mộ Dung Thất Thất ôm trong ngực, dùng áo choàng bao hai người ở trong đó, “Khanh Khanh, nàng không trả lời ta, ta liền hôn người!” “A!” Bên ngoài áo choàng, Hoàn Nhan Khang kêu lên một tiếng. Lúc Phượng Thương đem áo choàng bao quanh hai người bọn họ, đưa bọn họ và những người khác ngăn cách đã khiến cho người bên cạnh chú ý.”Biểu ca, người không thấy trơ trên sao a?” Hoàn Nhan Khang khoa trương kêu lên, người bên cạnh cười to.

“Vương gia –” Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt lên, nàng không có ngờ tới Phượng Thương ở trước mặt nhiều người như vậy, làm ra cái chuyện này.

“Khanh Khanh, hoặc là trả lời ta..., hoặc là để cho ta hôn nàng.” Áo choàng bao quanh, khiến cho nhiệt khí rất nồng, Phượng Thương có thể cảm giác được gương mặt của mình đã nóng rần lên, nhưng là hắn không có ý định dễ dàng như vậy bỏ qua cho Mộ Dung Thất Thất.

“Nói –” Phượng Thương hơi thở nóng nồng hướng Mộ Dung Thất Thất càng ngày càng gần, Mộ Dung Thất Thất có thể tinh tường cảm giác được nhiệt độ nóng rực trên người Phượng Thương, mặt của nàng nóng như thiêu đốt, vừa định trả lời, Phượng Thương đã hôn trên môi nàng.

“Khanh Khanh, ta yêu nàng.” thanh âm Phượng Thương, bị môi của Mộ Dung Thất Thất nuốt hết, câu “Yêu” này, đã ở bên trong nụ hôn của hắn, truyền đến trong lòng nàng.

Mặc dù nụ hôn này như cũ không thuần thực, nhưng Phượng Thương đã không hề giống như lần đầu tiên gặp trực trặc, lưỡi của hắn ở trong miệng của nàng thăm dò hương thơm của nàng, không sâu không cạn, vừa vặn.

Phượng Thương một tay nắm áo choàng, đem hai người che ở trong đó, một tay ôm cái eo nhỏ của Mộ Dung Thất Thất, buộc nàng tới gần sát mình.

“Ừm.” môi của Mộ Dung Thất Thất nở rộ như đóa hoa anh đào, nghênh đón sự ôn nhu của Phượng Thương, mà mũi chân của nàng cũng dần dần rời mặt đất. Ngoài áo choàng, pháo hoa như cũ, áo choàng che ngoài, hai người hôn đến khí thế ngất trời.

Chờ chung quanh an tĩnh lại, Phượng Thương mới chậm rãi rời khỏi môi của Mộ Dung Thất Thất. Nụ hôn này thật dài, làm cho Phượng Thương quên luôn những người đang vây quanh xem náo nhiệt kia. Khi hắn đem áo choàng để xuống, tiếng huýt sáo của Hoàn Nhan Khang lập tức truyền tới.

Đôi môi của Mộ Dung Thất Thất sưng đỏ làm cho người ta vừa nhìn đã hiểu hai người này ở trong áo choàng làm chuyện gì, Hoàn Nhan Khang lại

càng kinh ngạc kêu lên, “Biểu ca, lợi hại a! Thời gian dài như vậy! Chúng ta đứng tiến năm cũ đón năm mới, các người thì lại khóa môi đón năm mới a!”

Vừa nghe xong lời nói của Nhan Khang..., Mộ Dung Thất Thất mặt đỏ như hỏa vân thiêu đốt, bỏng rát , cả người giấu ở trong ngực Phượng Thương, không chịu ngẩng đầu lên.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nữ Nhân Ở Dưới Đất

Mộ Dung Thất Thất vẫn úp mặt ở trong ngực Phượng thương, dùng dằng không chịu ngẩng đầu lên, Phượng Thương cười ôm nàng, dùng áo choàng đem Mộ Dung Thất Thất che lại, chờ cho đến khi người chung quanh tản ra, hẵn mới đem nàng bế lên.

“Khanh Khanh, nàng có biết nguyện vọng năm mới của ta là gì không?” trong đôi mắt dài hẹp của Phượng Thương tràn đầy khao khát tình yêu, khiến cho gương mặt vốn hồng của Mộ Dung Thất Thất một lần nữa lây nhiễm thêm một hồng sắc, không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu ngó chừng bầu trời đêm đầy sao.

Những chấm nhỏ kia, nháy nháy không ngừng, khiến cho Mộ Dung Thất Thất nghĩ tới bầu trời đêm kiếp trước, cũng là ánh sáng ngọc lập lòe như vậy. Nghĩa phụ, con đã tìm được người yêu mình, nghĩa phụ, con ở chỗ này sống vô cùng tốt, nghĩa phụ, ta rất cục hiểu ý nghĩa của việc trọng sinh rồi, chính là vì để cho con đạt được tình yêu chân thành, để cho con gặp được hẵn ——

Mùng một, khí lạnh rất nặng, bởi vì ngày hôm trước thức đêm đón giao thừa, nên sáng sớm Mộ Dung Thất Thất thật lâu mới rời giường.

Mới vừa rời giường, Tô Mi đã mang tới một chậu mai ngũ sắc đặt ở trong phòng Mộ Dung Thất Thất.

“Tiểu thư, người nhìn xem, năm màu hoa mai, có đẹp hay không? Ta lần đầu tiên nhìn thấy hoa mai xinh đẹp như vậy!” lời của Tô Min khiến Mộ Dung Thất Thất đem lực chú ý lên chậu cảnh kia. Quả nhiên, một bụi mai

nhỏ nhỏ, phía trên nhìn là Hồng, phấn, vàng, xanh, trắng năm loại màu sắc hoa mai, thật là cực kỳ hiếm thấy.

“Chỗ nào đem tới?”

Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng hít hà lấy mùi thơm của hoa mai, thoáng cái đã thích bồn hoa mai này.

“Là sứ phụ của Phật Đà tự đưa tới, năm trước Vương gia tặng lương thực, áo bông đem tới để cho mọi người đón năm mới. Vì vậy, mừng một tăng nhân trong chùa sẽ đưa một chậu Mai ngũ sắc tới đây, người vẫn còn chưa đi, đang ở phía trước Mai Viên đây!”

“Đi, đi xem một chút!”

Mộ Dung Thất Thất mặc quần áo tử tế, sau khi rửa mặt xong liền đến Mai Viên, thật xa, đã nhìn thấy một người tăng nhân mặc áo cà sa màu vàng, lưng khom, đang ngẩng đầu nhìn hoa mai.

“Đại sư, chúc mừng năm mới!” Mộ Dung Thất Thất cười đi qua, chờ tăng nhân quay sang, Mộ Dung Thất Thất mới nhìn rõ ràng mặt của hắn. Đây là một vị tăng nhân lâu năm, tóc hoa râm, chòm râu cũng màu hoa râm, thân hình gầy gò, mặt mũi xấu xí. Ở bên má trái hắn, có một vết bỏng lớn, kéo dài tới cổ, khiến cho hắn nhìn qua có chút kinh khủng, bất quá hắn có một đôi mắt từ bi ôn nhu.

Tăng nhân không nói gì, chẳng qua là chấp tay trước ngực, đối với Mộ Dung Thất Thất hành lễ.

“Tiểu thư, hắn không nói chuyện được!” Tố Nguyệt ở bên cạnh giải thích.

“Ta biết rồi.” Mộ Dung Thất Thất đến bên cạnh tăng nhân, khẽ mỉm cười, “Đại sư cũng thích hoa mai a? Đại sư hôm nay đưa tới năm màu Mai,

ta vô cùng thích, cảm ơn đại sư!”

Nghe Mộ Dung Thất Thất nói rất thích, tăng nhân cười, nụ cười tang thương giống như tuyết trắng trên núi cao, tinh khiết , tràn đầy thương xót phổ độ chúng sinh. Tăng nhân hai tay lần nữa tạo thành chữ thập, đối với Mộ Dung Thất Thất cảm tạ, sau đó xoay người rời đi Mai Viên.

“Đại sư muốn đi sao? Ta tiễn ngài!”

Chẳng biết tại sao, Mộ Dung Thất Thất đối với vị lão nhân hiền lành này có một loại cảm giác đặc thù, mặc dù lão nhân chưa từng nói chuyện, nhưng ánh mắt của hãn giống như có thể hiểu rõ tâm linh con người.

Mộ Dung Thất Thất đưa tăng nhân tới cửa sơn trang, chờ bóng lưng tăng nhân biến mất ở trước mắt nàng, Mộ Dung Thất Thất mới xoay người vào cửa.

Chờ đại môn Phượng Vũ sơn trang khép lại , tăng nhân lão đảo một cái, tay chống đại thụ bên cạnh, cố gắng khắc chế thật lâu, nước mắt không nhìn được mà rơi xuống, rơi trên hoàng sa của hãn.

Minh Nguyệt, là nàng sao? Là nàng không nỡ để ta một mình ở lại trên thế gian chịu khổ, cho nên đem bảo bối đưa đến bên cạnh ta sao? Minh Nguyệt, ta tìm được tiểu bảo bối rồi, ta tìm được bảo bối của chúng ta rồi! Minh Nguyệt, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu cố bảo bối, cũng sẽ đem chân tướng năm đó ra nói, rửa sạch oan khuất cho nàng!

Lau nước mắt nơi khóe mắt, mang theo tâm tình kích động, tăng nhân từng bước từng bước, giẫm trên tuyết trắng, rời đi Phượng Vũ sơn trang.

Kể từ khi có chậu mai ngũ sắc, Mộ Dung Thất Thất mỗi ngày đều tự mình chăm sóc chúng.”Thật xinh đẹp! Cũng không biết vị lão bá kia làm thế nào nuôi trồng ra hoa mai ngũ sắc này. Hãn nhất định là người cực kỳ

yêu mai, cho nên hết sức chuyên chú, mới có thể tạo ra được những đóa hoa mai xinh đẹp như vậy!”

“Khanh Khanh nếu là thích, ta cho người đi thỉnh vị tăng nhân kia trở lại? Đến lúc đó ở bên trong sơn trang trồng mai ngũ sắc, để cho Khanh Khanh yêu đủ, có được hay không?” Phượng Thương nói xong, lập tức phái người đi Phật Đà tự, lại không nghĩ tới người trở lại bẩm báo rằng vị tăng nhân kia đã viên tịch.

“Viên tịch ——”

Nghe tin tức thế, Mộ Dung Thất Thất sửng sốt, trong lòng không khỏi phiền muộn. Lúc trước còn mới gặp vị lão bá kia, hiện tại người đã không còn trên đời quả là thế sự vô thường.

Mộ Dung Thất Thất tự mình đem mai ngũ sắc dời đến trồng trước mộ của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, đóa hoa mai ngũ sắc nhỏ nhỏ, nở ra càng xinh đẹp.

“Tướng quân cùng công chúa hẳn là sẽ thích hoa mai này!” Mộ Dung Thất Thất dựa vào Phượng thương, “Chúng ta không phải là sắp rời đi sao? Vương gia, ta không nỡ xa nơi này!”

“uhm.” Phượng thương nhẹ giọng đáp lời, “Cậu đã đưa tin thúc dục nhiều lần, không đi nữa, đoán chừng kinh thành sẽ phái người tới đón chúng ta.”

“Vương gia, ta thật thích nơi này ! Chờ bắt đầu mùa đông năm nay, chúng ta tới đây tắm Ôn Tuyền!” Vừa nghe nói phải đi, Mộ Dung Thất Thất trong lòng có chút không nỡ. Ở Phượng Vũ sơn trang, có một vườn đào viên. Có thể ở nơi này có cuộc sống không buồn không lo, là một việc cỡ nào hạnh phúc a!

“Tốt!” Thấy Mộ Dung Thất Thất thích Phượng Vũ sơn trang, Phượng thương cao hứng phi thường. Hắn từng nghĩ tới, nhất định phải tìm một người thể tử phi thích Phượng Vũ sơn trang, có thể giống phụ thân và mẫu thân có cuộc sống hạnh phúc ở chỗ này. Cũng may trời cao có lòng thương hại, rốt cục đem Mộ Dung Thất Thất đưa đến bên cạnh hắn, so với hạnh phúc hiện tại, thì những khổ cực đã qua có tính là cái gì đâu! Sau hai ngày, nhóm người Phượng Thương trở về Ung châu thành.

“Đây là văn thư tìm được! Người lấy đi!” Mộ Dung Thất Thất đem văn thư Phượng thương đưa, đưa cho Thiết Huyết.

“Dạ!” Thiết huyết cười, vết đao trên mặt khi cười nhu hòa đi rất nhiều, “Phượng Tịch bảo đưa bản vẽ cho tiểu thư nhìn, xem còn có cái gì cần cải tiến không?”

“Thay đổi những phần ta đã đánh dấu, Phượng Tịch vừa nhìn sẽ hiểu. Trở về nói cho Phượng Tịch, ta muốn chế tạo một cái pháo đài bền chắc nhất cái thế giới này, bảo hắn đừng tiết kiệm tiền! Hết thầy vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, cũng không phải là vấn đề nữa. Không cần đẹp đẽ quý giá, nhưng nhất định phải bền chắc. Mặt khác, chức năng phòng cháy nhất định phải tốt, ta không muốn thôn trang mà mình cực khổ xây dựng cuối cùng bị một mối lửa đốt hết.”

“Dạ! ta sẽ đem lời tiểu thư truyền đạt tới Phượng Tịch. Tiểu thư, đây là khế đất của tất cả cửa hàng ở Nam tứ châu, chúng ta chọn lấy cửa hàng tốt nhất để cho Bảo khố và Tuyệt Sắc phường, những cửa hàng khác dựa theo tiểu thư nói, căn cứ vào vị trí khác nhau, áp dụng các mức giá khác nhau cho người khác thuê. Những hộ thương nhân kia đối với phương thức của chúng ta phi thường hài lòng, rất nhiều người nguyện ý hợp tác.”

“Ha hả ——” nghe Thiết Huyết nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười.

“Chuyện kiếm được tiền, mọi người dĩ nhiên nguyện ý. Trước kia Nam tứ châu bị Hạ Lan gia chiếm dụng, làm ăn cái gì cũng phải theo ý bọn họ , như vậy quá mức độc đoán. Ta không có nhiều tinh lực để xử lí như vậy, hơn nữa mọi người cùng nhau kiếm tiền, sẽ giảm bớt cạnh tranh, đây mới là đạo lí buôn bán. Không bao lâu, ưu thế của chúng ta được nâng cao, nhất định sẽ vượt qua ba châu khác .”

“Chỉ cần đem cả đại cục điều khiển ở trong tay, tin tưởng sẽ có càng nhiều thương nhân tới Nam tứ châu làm ăn, đến lúc đó Nam tứ châu nhất định sẽ trở thành nơi sầm uất nhất trong mười sáu châu ở U Vân.”

Mộ Dung Thất Thất nói những lời này, khiến cho Thiết Huyết kính nể không dứt, không nghĩ tới tiểu thư còn có thiên phú buôn bán tuyệt thế như vậy.

“Tiểu thư, gần đây người của Phật Sinh môn xuất hiện ở Nam tứ châu, dường như đang dò thăm lai lịch của chúng ta.”

“Không có chuyện gì, Phật Sinh môn sẽ không đụng đến chúng ta . Long Ngạo Thiên cùng cha nuôi có ước định, trong mười năm, Phật Sinh môn cũng sẽ không đánh chủ ý tới Ma Vực . Chẳng qua là, qua năm năm sau, bọn họ muốn nuốt Ma Vực chúng ta, cũng không phải dễ dàng như vậy.”

“Nhưng là tiểu thư cùng Minh Nguyệt Thịnh liên thủ, bên này lại bị Phật Sinh môn tra được có liên quan đến Ma Vực, Quang Hoa công tử cùng Ma Vực quan hệ không phải bị lộ ra sao? Vạn nhất tra được ra tiểu thư, tiểu thư chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?” Thiết Huyết đối với sự an nguy của Mộ Dung Thất Thất có chút bận tâm, tiểu thư là người chủ chốt của Ma Vực , ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì, đây cũng là những gì Ma Tôn đại nhân trước khi chết liên tục dặn dò hần và Vô Tình , nhất định phải bảo vệ tốt cho tiểu thư.

“Vậy thì thả tin ra ngoài, nói Quang Hoa công tử cùng Độc Tiên Nhi là một đôi, như vậy, là có thể giải thích rõ, người khác cũng sẽ không hoài nghi ——”

Bên này, Nạp Lan Tín đem kết quả điều tra hồi báo cho Phượng thương, mắt phượng híp lại thành một đường, “Nói như vậy là Quang Hoa công tử tìm tới Minh Nguyệt Thịnh, sau đó Quang Hoa công tử cùng Ma Vực liên thủ diệt trừ Hạ Lan thế gia?”

“Đúng vậy. Nói như vậy..., cũng là hợp tình hợp lý. Hạ Lan Mẫn cực kỳ yêu thích y phục của Tuyệt Sắc phường, Độc Tiên Nhi vừa am hiểu dụng độc, chỉ cần đem độc này đặt ở trên y phục, là có thể thần không hay quỷ không biết đoạt tánh mạng của người ta.”

“Chẳng qua là, thuộc hạ không nghĩ tới Quang Hoa công tử sẽ cùng Độc Tiên Nhi là một đôi. Độc Tiên Nhi là đầu lĩnh Ma Vực , Quang Hoa công tử thì vẫn là lấy hình tượng chính diện xuất hiện, có câu chính tà đối lập, không nghĩ tới Quang Hoa công tử sẽ chọn cùng Độc Tiên Nhi ở chung một chỗ! Chẳng lẽ hẳn sẽ không sợ thế nhân biết được, có thể sẽ chống lại Tuyệt Sắc phường cùng Thông Bảo trai sao?”

Nghe Nạp Lan Tín nói như vậy, Phượng Thương cười khẽ một tiếng, “Bản thân ta rất bội phục Quang Hoa công tử này. Tin đồn phổ phường, nói Quang Hoa công tử là thiên hạ đệ nhất công tử, hẳn có thể vứt bỏ danh dự danh vọng, lựa chọn cùng Độc Tiên Nhi ở chung một chỗ, có thể thấy được hai người là thật tâm yêu nhau. Hơn nữa, Độc Tiên Nhi tuy nhiều tin đồn, nhưng là chưa từng có nói qua Độc Tiên Nhi lạm sát kẻ vô tội , cho nên Độc Tiên Nhi chỉ sợ tính tình thực sự cũng khác lời đồn. Hai người ở chung một chỗ, cũng là tuyệt phối!”

“Vương gia, bây giờ có phải nên yên tâm hay không? Về tin tức tình cảm của Độc Tiên Nhi, Vương gia ở cùng Vương phi không cần lo lắng?” Thấy Phượng Thương nói vậy, Nạp Lan Tín không nhịn được trêu chọc .

“Ha hả ——” Phượng Thương không có trả lời, tảng đá trong lòng rất cục cũng buông xuống. Ma Tôn đối với hắn có ân cứu mạng, hắn cũng hứa hẹn cần có lúc trợ giúp Ma Vực. Bất quá bây giờ Độc Tiên Nhi rất cuộc cũng có chỗ dựa, hắn coi như là yên tâm, coi như là đối với Ma Tôn có lời giao phó.

Nghỉ ngơi ở Ung Châu mấy ngày, Phượng Thương rất cục quyết định hồi kinh.

Tuyển thủ của Đông Lỗ quốc đã trở về nước, Nam Phượng quốc cũng đã sớm rời đi, chỉ có tuyển thủ Tây kỳ quốc đang bị thương , hoặc bởi vì đấu khí mà cần nghỉ ngơi, cho nên ở lại Ung châu thành. Lần này Phượng Thương hồi kinh, Long Trạch Cảnh Thiên quyết định đi theo Phượng Thương, hồi kinh tham gia đám cưới của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất , sau đó cùng Thượng Quan Vô Kị cùng nhau về Tây kỳ quốc.

Lễ mừng năm mới Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở Phượng Vũ sơn trang đón năm mới, cũng không có mang theo Hoàn Nhan Bảo Châu, Phượng Thương không thích người khác làm ảnh hưởng tới tâm tình của hắn và Mộ Dung Thất Thất , dứt khoát đem Hoàn Nhan Bảo Châu để lại thành Ung Châu.

Vốn hắn là một chuyện khổ, nhưng Hoàn Nhan Bảo Châu lại rất cao hứng, mỗi ngày đi tới trạm dịch Tây kỳ quốc, thăm Long Trạch Cảnh Thiên, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên đối với công chúa Bắc Chu quốc này có chút không giải thích được. Nhưng là ở trên địa bàn của người ta, cũng không nên có lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, chẳng qua là ôn hoà, nhưng thái độ này lại không hề dọa Hoàn Nhan Bảo Châu chạy, nàng vẫn mỗi ngày tới như cũ, đối với Long Trạch Cảnh Thiên lưu luyến.

Hiện tại, Long Trạch Cảnh Thiên muốn đi theo bọn họ đi Tây Lương, Hoàn Nhan Bảo Châu là người cao hứng nhất. Lúc trước nàng còn đang lo

lãng, rồi cuộc lấy phương thức gì thuyết phục Hoàn Nhan Liệt, đem nàng gả cho Long Trạch Cảnh Thiên. Hiện tại cơ hội cứ như vậy mà đưa tới cửa.

Hoàn Nhan Bảo Châu cao hứng, nhưng Mộ Dung Thanh Liên thì vui mừng không nổi. Mặc dù vết thương trên người đã kết vảy, cũng không đau đớn đến vậy, nhưng là bên người lại xuất hiện hoa hồ điệp do Mộ Dung Thất Thất gây ra, khiến cho tâm tình nàng thật không tốt.

Bởi vì bị thương chân trái, cần tĩnh dưỡng, nên không thể đi theo Long Trạch Cảnh Thiên, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu có thời cơ lợi dụng, bộ dạng mê trai đứng bên cạnh Long Trạch Cảnh Thiên, điều này làm cho Mộ Dung Thanh Liên khó có thể chịu được .

Hoàn Nhan Bảo Châu là công chúa Bắc Chu quốc , Mộ Dung Thanh Liên đắc tội không được, nhưng lửa giận trong lòng vẫn còn , thỉnh thoảng cũng sẽ dùng một ít lời nói tới kích thích Hoàn Nhan Bảo Châu. Bất quá đối phương mượn danh công chúa, thỉnh thoảng tới ức hiếp nàng, cộng thêm Long Trạch Cảnh Thiên cũng không như lúc trước che chở nàng, làm cho Mộ Dung Thanh Liên ở sau lưng rất không ít nước mắt. Dọc đường đi, Mộ Dung Thanh Liên một bụng oan ức, hận không thể tìm cơ hội giết chết Hoàn Nhan Bảo Châu, nhưng cái này chỉ giới hạn trong tưởng tượng, không cách nào áp dụng được. Bất đồng với Mộ Dung Thanh Liên, Bạch Ưc Nguyệt được Mộ Dung Thất Thất chiếu cố, thân thể vốn tiêu hao do đấu khí, trong thời gian ngắn đã khôi phục dần.

Khi biết được tin tức này, Mộ Dung Thanh Liên một lần nữa ở trong lòng hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Mộ Dung Thất Thất, rõ ràng mình mới là muội muội của nàng, tại sao nàng đối với người ngoài so với mình còn tốt hơn? Thật là một tiện nhân!

Bất quá, lời này cũng chỉ là nói ở trong lòng. Kể từ khi cuộc thi tranh tài bốn nước, sau khi bị Mộ Dung Thất Thất”Chiếu cố”, hiện tại Mộ Dung Thanh Liên thấy Mộ Dung Thất Thất là cả người cũng sẽ run run.

Già Lam đã trở về Đông lỗ, sẽ không có ai có thể bảo vệ nàng, vạn nhất Mộ Dung Thất Thất thật muốn giết nàng, nàng sẽ chết bất đắc kì tử. Cho nên, Mộ Dung Thanh Liên mặc dù vô cùng chán ghét Mộ Dung Thất Thất, hận không đem đầu nàng chặt xuống làm cầu đá, vẫn phải phi thường cẩn thận như trước, lo lắng sợ có hành động gì chọc tới Mộ Dung Thất Thất, khiến mình mang đến họa sát thân.

Chờ trở lại Tây Lương, đã qua lễ Nguyên tiêu.

Bắc Chu quốc trong cuộc thi bốn nước tranh tài đã lấy được chiến thắng, tin tức này truyền tới vào thời điểm lễ mừng năm mới của Bắc Chu quốc, nên đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, trong lúc nhất thời, bách tính yêu nước nhiệt tình dâng cao, hưng phấn cao độ, mãi cho đến năm sau, còn không có tiêu giảm.

Chờ Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất trở lại Vương Phủ, mới vừa vào cửa, đã nghe thấy một trận tiếng vỗ tay, Phượng Tề cùng Phượng Ngọc dẫn dắt cả người ở trong Vương Phủ tới trước cửa hoan nghênh, cùng vỗ tay, nghênh đón Gia cùng Vương Phi trở lại.

“Vương gia, hoàng thượng chờ ngài trở lại!” Mộ Dung Thất Thất cho Phượng Thương một nụ cười ôn nhu, Phượng Thương gật đầu, cùng người đi vào cung.

Vào ngự thư phòng, Phượng Thương vừa muốn hành lễ, đã bị Hoàn Nhan Liệt ngăn cản, lập tức ban thưởng ghế ngồi. Bắc Chu quốc thắng, khiến cho vị hoàng đế Hoàn Nhan Liệt này nụ cười trên mặt càng nhiều, hẳn thật cao hứng, rốt cục cũng lấy được đầu tên, đây cũng là vinh quang vô cùng a!

Nghe Phượng Thương kể rõ sự tình tranh tài đã xảy ra, Hoàn Nhan Liệt vỗ một cái , cười híp mắt, “Trẫm xem a, Chiêu Dương công chúa này là

cũng không phải người phàm a! Kể từ sau khi nàng tới, tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi, xem ra nàng thật sự là một phúc tinh.”

Hoàn Nhan Liệt khích lệ Phượng thương, Phượng Thương chẳng qua là cười cười, “Cũng là nhờ hồng phúc của cậu!”

Lời này, khiến cho Hoàn Nhan Liệt nghe cực kỳ cao hứng, vượt vượt chồm râu, Hoàn Nhan Liệt rốt cục cũng nói tới chánh sự, “Trẫm gọi người tới, chính là nói cho người biết, ngày lành của các người đã chọn xong rồi! Ngày hai mươi tám tháng giêng! Ngày này là tốt nhất!”

Thấy Hoàn Nhan Liệt kêu mình tới để nói là cái này, Phượng Thương lúc này đứng lên, đối với Hoàn Nhan Liệt hành đại lễ, “Cháu ngoại cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu!”

Giữa lông mày của Phượng Thương biểu hiện cao hứng cùng kích động rất rõ ràng, Hoàn Nhan Liệt thấy thế, cười lớn lên.

“Trẫm cũng biết người rất cao hứng! Cho nên mới chọn ngày lành sớm một chút, để cho người sớm một chút ôm mỹ nhân về! Ha hả, người xem, cũng không phải là lần đầu tiên đón dâu, lại cao hứng thành ra như vậy, xem ra Chiêu Dương công chúa thật sự quan trọng đối với người a! Ha ha ha! Tốt , tốt!”

“Ném thử điểm tâm Cung Lí làm đi, gọi hoa mai tô, người nhất định rất thích.” Hoàn Nhan Liệt sai người mang lên trà cùng điểm tâm, vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, vừa cùng Phượng Thương nói về chuyện hôn lễ, Phượng Thương gật đầu lia lịa.

Phượng Thương lưu lại một lúc, ăn mấy khối điểm tâm Cung Lí làm kiểu mới, uống trà, Hoàn Nhan Liệt lúc này mới thả cho hắn đi.

Chờ Phượng thương đi , nụ cười trên mặt Hoàn Nhan Liệt từ từ biến mất, cuối cùng âm trầm hạ lệnh xuống.”Kính Đức, bãi giá, trẫm muốn đi Trường

Thu Cung!”

Trường Thu Cung, vốn là chỗ ở của hoàng hậu, nhưng hoàng hậu của Hoàn Nhan Liệt cũng không có ở đó, ngược lại nơi này là nơi phi tử Hoàn Nhan Liệt cưng chiều ở đó. Kiểm định lại trước sau có tổng cộng tám vị Hoàng quý phi, bất quá đều mất sớm, hiện tại chỗ này chính là nơi của tân phi Hoàn Nhan Liệt cưng chiều, Hoàng quý phi thứ chín của Bắc Chu quốc Nguyệt Lan Chi.

Vừa nghe nói hoàng thượng muốn tới đây, nàng còn chưa kịp chuẩn bị, Nguyệt Lan Chi lập tức run run, lược trong tay rơi trên mặt đất.

Làm sao bây giờ? Hắn muốn tới rồi! Vừa nghĩ tới mỗi lần làm cái chuyện biến thái kia, Nguyệt Lan Chi đã cảm thấy sợ. Rõ ràng là ban ngày, tại sao hắn lại tới đây? Chẳng lẽ hắn không cần xử lý quốc sự sao? Hắn tới làm cái gì ——

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Cung nữ Xuân Hạnh tiến lên, thấy Nguyệt Lan Chi cả người run run, vừa định gọi thái y, đã bị Nguyệt Lan Chi ngăn cản, “Đừng, Xuân hạnh, Bẩm cung không có chuyện gì.”

“Nương nương, ngài không phải là không muốn hoàng thượng tới đây chứ?” Xuân Hạnh xem xét chung quanh, không có người khác, liền nhỏ giọng hỏi. Xuân Hạnh mặc dù là cung nữ mới tới, nhưng là ở Trường Thu Cung mấy ngày, cũng có thể nhìn ra một vài vấn đề .

Tựa hồ mỗi lần hoàng thượng tới đây, nương nương cũng sẽ sợ, hơn nữa Nguyệt Lan Chi nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt tựa như chuột thấy mèo.

Có một lần Xuân Hạnh tận mắt thấy Hoàn Nhan Liệt hướng Nguyệt Lan Chi cười một tiếng, Nguyệt Lan Chi mặt lập tức bị làm cho sợ đến trắng bệch, mặc dù kinh ngạc, trong mắt người khác Nguyệt quý phi được sủng ái này tại sao lại như vậy, nhưng Xuân Hạnh cũng không ngu, biết rõ quy củ cung đình, cho nên vững vàng giữ miệng, cũng không nói gì. Bây giờ

nhìn lại, Hoàng quý phi trong mắt người ngoài cũng không giống như vậy. Nghe Xuân hạnh nhắc tới Hoàn Nhan Liệt, Nguyệt Lan Chi sợ run cả người. Không phải không muốn cho hắn tới, mà nàng vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy hắn! Người nam nhân này, căn bản là không phải là người, mà là ma quỷ!

“Xuân Hạnh, đừng nói nữa, nếu không người cùng Bốn cung sẽ sống không được.”

Xuân Hạnh đã là cung nữ thứ sáu ở bên cạnh nàng rồi, các cung nữ trước kia đều đã chết hết. Xuân Hạnh là người tốt, nàng xem Xuân Hạnh như muội muội, cho nên mới phải nhắc nhở nàng như vậy.

Thấy Nguyệt Lan Chi sắc mặt tái nhợt, cùng ánh mắt thật tình, Xuân Hạnh gật đầu, “Nương nương, ngài yên tâm, ta sẽ không nói .”

“Giúp bản cung trang điểm, mang bạch y lấy ra, hoàng thượng thích ta mặc đồ bạch y.” Mặc dù trong lòng sợ, nhưng Nguyệt Lan Chi biết, mình chạy không thoát, chỉ có thể thừa nhận. Để cho hắn vui vẻ, cuộc sống của nàng mới có thể sống khá giả, hưởng chi người nhà cùng tộc nhân của nàng đều ở trong tay Hoàn Nhan Liệt, cho dù không vì mình, cũng phải vì cha mẹ và đệ đệ.

Chờ Nguyệt Lan Chi trang phục chỉnh tề, một tiếng “Hoàng thượng giá lâm” liền truyền vào. Nguyệt Lan Chi hít một hơi thật sâu, hướng về phía gương nở một nụ cười, xoay người đi ra ngoài.

“Thần thiếp cung nghênh hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nguyệt Lan Chi cười khanh khách hành lễ ở trước mặt Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Liệt hừ một tiếng, phất tay áo vào Trường Thu Cung.

Đây là tại sao? Cung nhân trong Trường Thu Cung rất kinh ngạc, hôm nay tâm tình hoàng thượng không tốt sao? Nguyệt Lan Chi sắc mặt rất khó coi, Hoàn Nhan Liệt tâm tình không tốt, nghĩa là cuộc sống của nàng cũng không được khá giả a.

“Hoàng thượng, ngài hôm nay là làm sao vậy? Có phải lúc thượng triều những lão già kia lại khiến ngài tức giận hay không?” Hít vào một hơi, Nguyệt Lan Chi cười đi theo phía sau Hoàn Nhan Liệt, sai Xuân hạnh bưng tới bát canh hạt sen ngân nhĩ, “Xin ngài bớt giận! Chớ cùng bọn họ chấp nhặt. Nếm thử canh hạt sen ngân nhĩ này coi, nô tì cố tình làm riêng cho ngài!”

Nguyệt Lan Chi từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười ngọt, khiến cho trên mặt Hoàn Nhan Liệt rốt cuộc cũng dễ nhìn một chút.

” Nô tì bón cho ngài!” Nguyệt Lan Chi đem một thìa canh hạt sen ngân nhĩ, đút tới khóe miệng Hoàn Nhan Liệt, “Bệ hạ, ngài nếm thử xem!”

“Không tệ!” Nếm thử một miếng, Hoàn Nhan Liệt một phát bắt được tay của Nguyệt Lan Chi đến trước mặt mình, Kính Đức lập tức phất tay, người bên cạnh tất cả lui ra, trong phòng chỉ còn lại Hoàn Nhan Liệt cùng Nguyệt Lan chi.

Nguyệt Lan chi tim đập thành thạch, mặc dù Hoàn Nhan Liệt bắt tay làm đau nàng, nhưng nàng không dám hừ một tiếng, trên mặt vẫn treo nụ cười ôn nhu như cũ, ôn nhu hỏi Hoàn Nhan Liệt, “Bệ hạ, ngài làm sao vậy? Có phải hay không trên mặt Nguyệt Nhi có cái gì? Hay là Nguyệt Nhi hôm nay trang điểm sơ xài?”

Hoàn Nhan Liệt không nói chuyện, híp mắt, ngó chừng Nguyệt Lan Chi, không nhúc nhích, cái tư thế này vẫn giữ vững tới khoảng một chén trà, Hoàn Nhan Liệt mới buông tay ra, “Trẫm đã nói, cao quý trang nhã, làm sao người học lâu như vậy cung không học được? Rốt cuộc cũng là người

xuất thân thấp, bất kể vác vàng vác bạc thế nào, cũng không cải biến được vẻ nghèo hèn cùng tục khí trên người của người!”

Lời nói ác độc của Hoàn Nhan Liệt, Nguyệt Lan Chi nghe rất khó chịu, lại chỉ có thể nhịn , cung kính đối với Hoàn Nhan Liệt hành lễ, Nguyệt Lan chi ôn nhu cười một tiếng, “Thần thiếp tuân lệnh bệ hạ dạy bảo! Thần thiếp nhất định sẽ mau học xong sớm !”

“Quên đi !” Hoàn Nhan Liệt phát tay, “Người ở đây chờ, trẫm muốn tới phía dưới kia, đừng có làm phiền trẫm! Nếu không, kết quả của người sẽ giống những người phụ nữ trước!”

Hoàn Nhan Liệt đứng dậy đi tới bên giường, xoay Dạ Minh Châu ở phía đầu giường, “Chi ——” một tiếng, giường sụp đổ xuống, lộ ra một lối đi nhỏ.

Chờ thân ảnh màu vàng của Hoàn Nhan Liệt biến mất, chân của Nguyệt Lan Chi liền mềm nhũn, ngồi phịch ở trên mặt đất. May mắn không có chuyện gì, may mắn hôm nay không có chuyện gì! Hi vọng hôm nay có thể như vậy bình an qua đi! Hi vọng hẳn thấy “Nàng” xong tâm tình tốt lên, sẽ không hành hạ nàng nữa!

Hoàn Nhan Liệt giẫm lên bậc thang, đi xuống, đây là một địa đạo, hai bên địa đạo, trên tường khảm những viên Dạ Minh Châu nhỏ, đi tới cuối địa đạo, là một đại sảnh sáng ngời. Không giống với bên ngoài rét lạnh, nơi này nhiệt độ vừa phải, tựa như mùa xuân.

Cả đại sảnh, được trang hoàng như phòng của tiểu thư khuê các, giường, tủ treo quần áo, cái bàn uống nước, bàn trang điểm, ngay cả trên bàn trang điểm cũng có phấn hương, đầy đủ mọi thứ. Nếu có người xông vào , nhất định sẽ cho là mình đến khuê phòng của một cô nương, chẳng qua là cô nương này ưa thích màu trắng, vô luận là màn lụa, hay là quần áo treo trong

tử , toàn bộ là bạch y, khiến cho người ta phỏng đoán , chỗ này , là chỗ của một vị cô nương tinh khiết.

Ở chính giữa đại sảnh, là một chiếc giường ngọc, đầy khí ấm áp, mà trên giường, ngoài dự đoán của mọi người có một vị bạch y nữ tử đang nằm trên đó.

“Nguyệt Nhi, ca ca đến thăm muội!” Không giống với lời nói lãnh mạc như vừa nãy, lúc này Hoàn Nhan Liệt là ôn nhu đa tình , hần đi tới bên giường, nắm lấy tay của cô gái trên giường, đem tay nàng áp trên mặt mình.

“Nguyệt Nhi, có nhớ tới ca ca không? Hôm nay có vui vẻ không? Ca ca xử lý xong chính sự rồi tới thăm muội, muội cao hứng không?”

Hoàn Nhan Liệt lăm bầm, người trên giường cũng không nói gì, mà nhắm chặt hai mắt cùng miệng, giống như ngủ say. Nếu như Mộ Dung Thất Thất ở chỗ này, nhất định sẽ kinh ngạc kêu ra tiếng . Bởi vì ... cô gái này có bảy phần giống nàng, mà Hoàn Nhan Liệt trong miệng gọi Nguyệt Nhi, cũng là Hoàn Nhan Minh Nguyệt trong miệng mọi người mười lăm năm trước. “Nguyệt Nhi, hôm nay ca ca tới là có một tin tức tốt muốn nói cho muội biết. Thương Nhi sắp kết hôn, tân nương là công chúa Tây kỳ quốc. Muội biết là ai không? Chính là nữ nhi của Mộ Dung Thái a! Mộ Dung Thái muội còn nhớ rõ không? Ban đầu Phượng Tà thua ở trong tay của hần a! Hiện tại nữ nhi của Mộ Dung Thái trở thành con dâu của muội, muội cảm thấy như thế nào?”

“A, muội chắc chắn sẽ không cao hứng, muội hần hận chết Mộ Dung Thái rồi! Bởi vì Chiến thần Phượng Tà một lần duy nhất thất bại thua bởi trong tay Mộ Dung Thái, thì muội làm sao lại thích Mộ Dung Thất Thất đây! Chẳng qua là, Thương Nhi rất thích vị Chiêu Dương công chúa này, thật là duyên phận a! Có phải hay không?”

“Bất quá muội yên tâm, ca ca thương nhất là Nguyệt Nhi của chúng ta rồi, ca ca không nỡ để cho Nguyệt Nhi khổ sở. Cho nên, ta cam đoan với muội, lần này tân nương của Thương Nhi sống không quá đêm tân hôn, muội nói có được hay không? Ha hả a, ca ca thích nhất là Nguyệt Nhi rồi! Ca ca nhất định sẽ giúp Nguyệt Nhi đạt thành tâm nguyện !”

Lúc này, Bắc Chu quốc hoàng đế Hoàn Nhan Liệt, hoàn toàn không giống với vẻ hiền hòa thân cận, trong mắt của hắn lóe ra điên cuồng, nắm lên tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, giống như một người điên, hôn hít lấy ngón tay của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, đầu lưỡi ở đầu ngón tay của nàng đảo quanh, vui mừng hưởng thụ cảm giác này, cho đến khi tay của Hoàn Nhan Minh Nguyệt ướt nhẹp một mảnh , mới để tay nàng xuống.

“Nguyệt Nhi, người rốt cuộc muốn ngủ tới lúc nào a?”

Hoàn Nhan Liệt ngón tay chạm tới khuôn mặt bóng loáng như ngọc của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, “muội có phải cho là có giường ngọc ấm hộ thể, vẫn ngủ say không chịu dậy hay không? Nguyệt Nhi, muội còn nằm ngủ đi như vậy, ca ca tựa già đi rồi. Chờ Nguyệt Nhi tỉnh lại, không nhận ra ta thì làm sao bây giờ? Không thích ta thì làm sao bây giờ? Nguyệt Nhi, muội tỉnh, có được hay không! Van cầu muội !”

Mới vừa rồi còn điên cuồng hôn tay, Hoàn Nhan Liệt hiện tại nằm ở trên giường ngọc ấm, mặt thật chặt dán lên mặt Hoàn Nhan Minh Nguyệt , đưa tay đem Hoàn Nhan Minh Nguyệt ôm vào trong ngực, lệ nóng theo khóe mắt của hắn chảy xuống.

“Van cầu muội , Nguyệt Nhi, không nên để ca ca một mình ở trên thế giới này. Ca ca đáp ứng người, gả muội cho Phượng Tà, chỉ cần muội thích, ca ca đều ủng hộ muội ! Người không nên ngủ như vậy có được hay không? Ca ca yêu muội nhiều năm như vậy, chiều theo ý muội nhiều năm như vậy, tại sao muội không chịu dậy mở mắt nhìn ca ca một cái đây? Tại sao như vậy chứ?”

“Van cầu muội , tỉnh lại! Không nên ngủ tiếp! Van cầu muội”

Thanh âm bi thương của Hoàn Nhan Liệt ở trong đại sảnh càng lộ ra vẻ tịch liêu, không người nào có thể thấy vị đế vương này có một mặt như vậy, tựa hồ, tất cả kiêu ngạo của hắn, ở trước mặt cô gái ngủ say trên giường này, cũng sẽ sụp đổ, lưu lại chỉ còn tiếng nước nở.

Hoàn Nhan Liệt lần này đi xuống thật lâu, lâu tới mức Nguyệt Lan Chi xém chút ngủ, chờ tới thời điểm cảm xuất hiện cơn đau, Nguyệt Lan Chi mới kinh hoảng mở mắt ra, mới phát hiện vẻ mặt dữ tợn của Hoàn Nhan Liệt đứng ở trước mặt nàng.

“Làm sao, đợi không được rồi hả? lại ngủ? Xem ra trẫm là nên nhắc nhở người một chút, rốt cuộc ai mới là chủ tử của người!”

Không đợi Nguyệt Lan Chi hiểu, Hoàn Nhan Liệt một tay xe rách áo ngoài của nàng, lộ ra cái yếm màu hồng phấn bên trong, phía trên thêu uyên ương nghịch nước. Thấy màu hồng này, cùng với đôi uyên ương liếc mắt đưa tình, mắt Hoàn Nhan Liệt đầy tia máu đỏ. Thô lỗ giật xuống cái yếm uyên ương, bàn tay Hoàn Nhan Liệt đem cái yếm xé nát bấy.

“Người có phải hay không còn muốn cùng Phượng Tà song túc song phi? Cho nên mới thêu đôi uyên ương này? Ừ? !” Hoàn Nhan Liệt hai tay tàn bạo bóp lấy cổ Nguyệt Lan chi , “Nói! Người có phải hay không cũng giống tiện nhân kia?”

“Hoàng, hoàng thượng, lần trước người nói thích, bảo thần thiếp thêu a!” Nguyệt Lan chi nước mắt chảy xuống, trên cổ bóp chặt khiến nàng không thể hô hấp, khuôn mặt trắng nõn vì sự khó thở mà bị lây nhiễm màu hồng, “Hoàng thượng, thần thiếp, không có. Không có nói láo a!”

“Là trẫm? Người là nói, đôi uyên ương này, là người thêu vì trẫm?” Vừa nghe Nguyệt Lan chi nói như vậy, Hoàn Nhan Liệt tay dần dần buông ra,

trong mắt trừ bất khả tư nghị, còn có vui mừng, “Nguyệt Nhi, người là nói, một con uyên ương này là người, một con là trẫm?”

“Dạ!” Nguyệt Lan Chi sợ hãi gật đầu, không biết người nam nhân trước mắt này, sau một khắc lại sẽ phát thần kinh gì. Nếu như một ngày kia nàng chết ở trong tay của hắn, nàng cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc. Lúc trước những nữ nhân ở nơi này cũng chẳng phải chết bởi ở trong tay hắn sao?

“Ha ha ha ha! Nguyệt Nhi, trong lòng người quả nhiên có ta ! Người quả nhiên là yêu ta ! Ta cũng vậy yêu người a, Minh Nguyệt, người có biết hay không, lúc trước người sinh ra, ta ôm người, người hướng ta cười ngọt ngào , một khắc kia, ta liền yêu người! Ta yêu người a!”

Nguyệt Lan Chi muốn giãy dụa, không ngờ Hoàn Nhan Liệt đã thô lỗ nhấc làn váy của nàng, đem thắt lưng của nàng cởi ra, sau đó, sau đó Nguyệt Lan Chi cảm thấy vậy gì đó đâm vào bên trong.

“Nguyệt Nhi, ca ca yêu người!”

Lại tới nữa Nguyệt Lan Chi tuyệt vọng nhìn nóc nhà, mỗi lần đều như vậy, mỗi lần đều hô tên một nữ nhân khác, tùy ý rong ruổi trên người nàng.

Mắt Nguyệt Lan Chi, trống rỗng mở to, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên phát sinh. Chỉ cần hắn nghĩ, hắn muốn, nàng phải tùy thời thừa nhận hắn mang đến hết thảy. Cho dù là ở trong lúc mang thai, cũng phải tùy ý hắn muốn. Cho nên. Con của nàng mới có thể mất, mới còn chưa đủ hai tháng liền rời nàng đi! Đây cũng bởi vì ma quỷ này!

Nước mắt cừu hận, từ trên gương mặt bóng loáng của Nguyệt Lan Chi vô số viên rơi xuống mặt đất. Hoàn Nhan Liệt giống như chó điên, ở trên người nàng gặm nhấm, lưu lại một mảng xanh tím.

Đối với mấy cái này, Nguyệt Lan chỉ tựa hồ đã không còn cảm giác đau đớn, nàng đã sớm đem mình xem là một công cụ dùng hình, trong hoàng cung to lớn này, không có một người nào, không có một ai không hâm mộ nàng, không có một người nào, không có một ai không ghen tỵ với nàng.

Tất cả mọi người cho là nàng được Hoàn Nhan Liệt sủng ái, mặc dù nàng không phải là hoàng hậu, nhưng hưởng thụ đãi ngộ so sánh với hoàng hậu còn tốt hơn. Nhưng là, có ai biết được sau lưng chân tướng đích thực là như thế nào đây? Tất cả nữ nhân hậu cung đều theo đuổi nam nhân này, còn nàng thì tránh không kịp ma quỷ này. Nếu như có thể lựa chọn, nàng tình nguyện sống cuộc sống ở địa phương xa xôi, không biết hoàng cung là vật gì, không biết hoàng đế là ai, không hưởng thụ những vinh hoa phú quý này, cũng không cần thừa nhận những thứ tùy ý bắt người cướp của này.

Có đôi khi, Nguyệt Lan Chi thật hận, hận mình cùng nữ nhân kia có khuôn mặt tương tự, hận hơn cái nữ nhân nằm bên dưới kia, hết thảy cũng là bởi vì nàng, hắn mới biến thái như vậy!

Cũng bởi vì gương mặt này, làm cho nàng nhận chịu mọi loại đãi ngộ khác người, tựa như hiện tại, nam nhân này một lát điên, một lát bình thường, một lát bởi vì một chút cũng không thỏa mãn sẽ giết nàng, một lát lại bởi vì một câu nói của nàng mà ngược lại làm thú vui. Đây là một nam nhân giống ác ma, làm cho nàng cả người đều sợ hãi nam nhân này!

“Nguyệt Nhi! Nguyệt Nhi của ta!” Hoàn Nhan Liệt tay nắm tóc Nguyệt Lan Chi, buộc nàng nhìn mình, “Nói! Người thích nhất người nào! Nói, nam nhân trong lòng ngươi là người nào? ! Nói! Có phải là Phượng Tà hay không? Hử? Người rốt cuộc là yêu Phượng Tà hay là yêu ta? Rốt cuộc là Phượng Tà lợi hại hay là ta hại?”

“Hoàng thượng, trong lòng thần thiếp chỉ có người, chỉ yêu một mình người! Người là tốt nhất!” Nguyệt Lan chi hàm chứa nước mắt, mạnh dạn

nở một khuôn mặt tươi cười, chịu đựng đau nhức của da đầu cùng phía dưới, run rẩy đáp trả vấn đề của Hoàn Nhan Liệt .

“Thật? Thật?” Lúc nói chuyện, Hoàn Nhan Liệt đột nhiên dừng lại, giống như vương giả cao cao tại thượng, cúi đầu ,mắt nhìn xuống Nguyệt Lan Chi, “Nguyệt Nhi, người phải ngoan a, không thể nói dối ! Nguyệt Nhi nói láo, ta không thích, nói láo ca ca sẽ trừng phạt người ơ!”

“Thật sự, thật, thật chỉ có người!” Nguyệt Lan Chi không dám giãy dụa, cũng không có thể giãy dụa, cha mẹ ấu ố đều ở trong tay Hoàn Nhan Liệt, người trong tộc nhiều như vậy cũng bị Hoàn Nhan Liệt khống chế, vạn nhất nàng không cẩn thận, phạt ý hấn, nàng cũng sẽ có kết quả giống như những nữ nhân kia.

“Ha ha ha ha! Ta là tốt nhất! Nguyệt Nhi tốt cuộc biết rồi, Nguyệt Nhi tốt cuộc biết rồi!”

Hoàn Nhan Liệt mạnh mẽ va đập vào, mặt Nguyệt Lan chi bởi vì đau mà vặn vẹo, dung nhan vốn xinh đẹp bởi sự đau đớn kích thích, trở nên tái nhợt vô lực, nàng gắt gao cắn môi, móng tay dài cắm vào trong thịt, cuối cùng, thật sự chịu không được, chỉ có thể ngất đi.

Qua hồi lâu, chờ Nguyệt Lan Chi tỉnh lại, đèn dầu đã lên, ngoài phòng một mảnh đen nhánh, trong nhà ánh đèn sáng ngời. Xuân Hạnh nhẹ giọng nức nở, hai tay nhỏ bé vắt khăn lông trong nước ấm, ở trên người Nguyệt Lan chi nhẹ nhàng lau.

“Xuân Hạnh. Đừng khóc.” Nguyệt Lan Chi há mồm, tiếng nói khàn khàn từ cổ họng của nàng truyền ra. Thấy Nguyệt Lan Chi bị hành hạ đến không còn hình dạng, Xuân hạnh nước mắt rớt xuống, “Nương nương, ngài đã chịu khổ!”

“Xuân hạnh, ta đau quá ——” Nguyệt Lan Chi nghĩ trở mình, nhưng không ngờ khẽ động thân dưới, lập tức đau đến một thân đầy mồ hôi.

“Nường nường, mới vừa rồi thái y đến xem qua, nói là nường nường tốt nhất điều dưỡng, nhớ lấy. Nhớ lấy không thể cùng phòng. Nhưng là hoàng thượng một lần nữa như vậy, khiến thân thể nường nường không chịu nổi.” Xuân hạnh vừa nói vừa khóc ra thành tiếng, Nguyệt Lan Chi ngồi dậy, kéo tay Xuân hạnh, đem miệng của nàng che lại.

“Xuân hạnh, trong cung này, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, người cũng biết. Sau này, đừng làm cho người nhìn thấy, cho dù rơi lệ, cũng đừng làm cho người ta nhìn thấy. Ta là vì người tốt.”

Xuân hạnh biết Nguyệt Lan Chi là vì tốt cho mình, dùng sức gật đầu, nhưng là nước mắt không nhịn rơi xuống.

Bên ngoài mọi người nói chủ tử nhà mình yếu đuối, còn nói nàng quá mức mảnh mai, mới giữ không được hoàng tử, chỉ có các nàng biết, Tiểu hoàng tử là bị cha hãm tự mình giết chết ! Nếu không phải Hoàn Nhan Liệt ở thời điểm Nguyệt Lan Chi có thai còn mạnh mẽ muốn cùng phòng, nường nường làm sao sẽ sanh non, hiện tại thân thể còn suy yếu như vậy——

“Không cho khóc!” Nguyệt Lan Chi không nhịn được cất cao âm lượng, “Xuân hạnh, nếu như người nghĩ ở trong cung này sống được, phải học được chuyện thứ nhất là, không khóc. Nếu không, xảy ra chuyện gì, ta cũng chưa chắc có thể che chở cho người!”

Nói một hơi nhiều như thế, Nguyệt Lan Chi cũng nhịn không được, ngã xuống giường, trên đầu mồ hôi đầm đìa, gương mặt ửng hồng. Xuân hạnh vội vàng mang thuốc thái y kê đưa tới, đút cho Nguyệt Lan Chi. Một chén thuốc uống vào, Nguyệt Lan Chi sắc mặt khá hơn một chút, khoát tay áo, nhắm mắt lại, để cho Xuân hạnh lui ra.

“Nàng như thế nào?” Ngoài điện, Hoàn Nhan Liệt nghiêm trang đứng, cùng với hình tượng ác ma lúc trước hoàn toàn khác.

“Hồi hoàng thượng..., nương nương là thân thể sau hậu sản vẫn không điều dưỡng tốt, cộng thêm khí huyết công tâm, cho nên mới bị bệnh. Thần đã kê toa thuốc, chẳng qua là, nương nương thân thể quá mức suy yếu, kính xin.”

“Ừ?” Hoàn Nhan Khang mặt nghiêng nhìn lão thái y khom lưng đứng trước mặt, thanh âm trở nên nghiêm nghị, “Nói, xin cái gì? Đừng nói chuyện ấp a ấ� úng !”

“Mặc dù hoàng thượng sủng ái nương nương, nhưng là, thần khẩn cầu hoàng thượng sinh hoạt vợ chồng không nên quá mức nhiều, nếu không thân thể nương nương sợ là khó có thể thuận lợi hồi phục ——” lúc nói lời này, lão thái y đầu cúi rất thấp, giọt mồ hôi trên trán từng giọt rơi trên mặt đất, lưu lại một đám nước nho nhỏ.

Hoàn Nhan Liệt sau khi nghe xong, trầm mặc một hồi, mà hần trầm mặc, để cho lão thái y lại càng thêm kinh hồn. Mặc dù là trời đông giá rét, nhưng quan phục thái y thấm ướt, hần nuốt nuốt nước miếng, không dám lau mồ hôi trên trán, sợ một động tác thôi, sẽ rớt đầu trên cổ.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Phụ Tử Cực Phẩm

Hiện nay trong cung người được cung chiều sùng ái nhất chính là Nguyệt Lan Chi, vì nàng, hoàng thượng hận không thể hái sao trên trời xuống cho nàng.

Nhưng là, Hoàn Nhan Liệt ở phương diện nhu cầu cũng thật sự là quá cường liệt chút ít, lão thái y đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Nguyệt Lan Chi đẻ non mà hấn bị Kính Đức công công trong lúc ngủ mơ màng mà chộp tới Trường Thu Cung, cứu mạng cho vị Hoàng quý phi nương nương này. Hôm nay nhìn tình hình trên, chấn độn cùng bạch y nhiễm máu, khiến hấn sợ hết hồn.

Nếu Hoàn Nhan Liệt “Sùng ái” giảm xuống, vị này nương nương sợ là sẽ giống mấy vị nương nương trước kia ở Trường Thu Cung này, đều là một không dái.

Lão thái y trong lòng thương tiếc Nguyệt Lan Chi, đế vương sùng ái, cũng không phải là việc tùy tiện người nào cũng có thể thừa nhận. Nhưng hấn cũng bất quá chỉ là một thần tử, hơn nữa đã lớn tuổi, hấn là nên an hưởng tuổi già. Nếu không cẩn thận nói sai cái gì, chọc giận Hoàn Nhan Liệt, khiến cho mất đầu, vậy thì được một mất mười a.

Hoàn Nhan Liệt híp mắt, ngó chừng trên mặt lão thái y già nua có chút ít nếp nhăn kia, còn có chòm râu đồ mồ hôi lạnh, rốt cục cười một tiếng, “Trẫm biết rồi, người chỉ để ý chữa trị cho nàng là được. Trẫm đáp ứng người không đụng tới nàng! Chỉ cần là đối với thân thể của nàng có tác dụng, phạm là vật ở trong cung có, người cứ cầm dùng đi! Chữa trị cho Hoàng quý phi khỏi hấn, trẫm sẽ có phần thưởng!”

“Dạ! Thần tuân chỉ!” Lão thái y thở phào nhẹ nhõm. Một kiếp này coi như tránh thoát được, hi vọng Nguyệt Lan Chi uống thuốc của hãn thật sự có thể bình an, thân thể mạnh khỏe. Hãn già rồi, những thứ kinh sợ này, cũng không chịu nổi nhiều.

Chờ lão thái y lui ra, Hoàn Nhan Liệt vào nhà liếc nhìn Nguyệt Lan chi. Dưới ánh nến, sắc mặt nàng tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay không có chút huyết sắc, ngay cả cánh môi bình thường hồng mịn như đoá hoa, lúc này cũng trở thành trắng bệch.

An tĩnh khác thường khiến cho Nguyệt Lan Chi kinh hãi, mở mắt ra, thấy Hoàn Nhan Liệt đứng đó chăm chú nhìn mình, Nguyệt Lan Chi từ trên tráp ngồi dậy, “Hoàng. Hoàng thượng.”

“Ái phi, người nằm xuống!” Hoàn Nhan Liệt tiến lên ôn nhu vịn cho Nguyệt Lan Chi nằm xuống, tự mình đỡ chần cho nàng, “Ái phi, thái y nói, người thân thể quá yếu, hảo hảo điều dưỡng là được. Người thoải mái, buông lỏng tinh thần, cần gì, nghĩ muốn cái gì, cứ mở miệng, trẫm chuẩn bị cho người, chỉ cần người có thể tốt lên, trẫm làm cái gì cũng nguyện ý!”

“Hoàng thượng.”

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi là trẫm không tốt! Là trẫm quá yêu người! Mỗi lần không khống chế được mình!” Hoàn Nhan Liệt nắm bàn tay vừa lạnh vừa gầy của Nguyệt Lan Chi áp trên mặt mình nhẹ nhàng mà cọ, “Trẫm là bởi vì quá yêu người, cho nên mới muốn vĩnh viễn đem người giam cầm ở bên cạnh trẫm, thật xin lỗi, Nguyệt Nhi, trẫm thật sai lầm rồi, trẫm thật biết sai lầm rồi!”

Lại tới nữa, lại tới nữa ! Cảm nhận được lòng bàn tay ướt át nước mắt, Nguyệt Lan Chi kinh hãi.

Mỗi lần thô bạo xong, hãn cũng sẽ như vậy, thay đổi hoàn toàn thành một người khác, ôn nhu tới mức có thể bấm ra nước . Rốt cuộc đâu mới

thực sự là con người hản, rốt cuộc nội tâm của hản đích thực nghĩ cái gì? Mặc dù đi theo bên cạnh Hoàn Nhan Liệt một thời gian không ngắn, nhưng nàng một chút cũng nhìn không thấu hản.

“Ái phi, người sờ ——” Hoàn Nhan Liệt đem tay Nguyệt Lan Chi đặt ở trên ngực mình, làm cho nàng cảm thụ được nhịp tim của mình, “có cảm thấy không? Nó một lòng vì người mà đập, cũng là bởi vì có người, trẫm mới có thể kiên trì. Nguyệt Nhi, người nhất định phải tốt, nếu như người chết, trẫm làm sao bây giờ? Trẫm làm sao có thể chịu được cuộc sống không có người? Trẫm nhất định sẽ cùng người chết, không thể cùng sinh, nhất định phải cùng chết.”

“Hoàng thượng.” Nguyệt Lan Chi bưng kín miệng Hoàn Nhan Liệt, “Hoàng thượng, ngài tại sao lại nói như vậy? Ngài là vạn tuế vạn tuế, thần thiếp bất quá là nô tì của ngài, ngài nói như vậy, thần thiếp không chịu nổi.”

“Nguyệt Nhi, người tha thứ cho trẫm rồi, có phải hay không?”

Nghe Nguyệt Lan Chi mở miệng nói chuyện, Hoàn Nhan Liệt kích động dị thường, nhìn trong mắt nàng lóe ra nước mắt trong suốt, “Nguyệt Nhi, người có phải còn yêu trẫm hay không? Tựa như trẫm yêu người chứ?”

Đối với lời nói của Hoàn Nhan Liệt..., trong lòng Nguyệt Lan Chi thật khổ sở, tại sao mỗi lần lại như thế? Chẳng lẽ hản không biết như vậy làm người ta rất đau đớn sao? Mỗi lần không kiêng nể gì giày vò nàng, lúc này lại khóc trước mặt nàng. nếu như hản thực lòng sám hối, tại sao mỗi lần còn thương tổn nàng? Tại sao?

Nguyệt Lan Chi chậm chạp không có mở miệng, Hoàn Nhan Liệt nước mắt như đê vỡ rơi trên mu bàn tay của Nguyệt Lan Chi, “Nguyệt Nhi làm sao cũng không chịu tha thứ trẫm, trẫm biết! Là trẫm hại chết con của chúng ta, cũng là trẫm không tốt!”

Hoàn Nhan Liệt đánh trên mặt mình , Nguyệt Lan Chi hoảng hốt, vội vàng bắt được tay Hoàn Nhan Liệt, “Hoàng thượng, thần thiếp, thần thiếp chưa từng có oán giận ngài! Ngài sủng ái, là phúc khí của thần thiếp! Thần thiếp là cam tâm tình nguyện ——”

Có những lời này, tay Hoàn Nhan Liệt rốt cục cũng dừng lại, giờ lên tới khuôn mặt còn có nước mắt, nhưng không hề chảy nước mắt nữa, “Nguyệt Nhi, người nói là thật sự? Người thật yêu trẫm? Sẽ không rời khỏi trẫm?”

“Hoàng thượng, thần thiếp vĩnh viễn phụng bồi ngài! Cho đến. khi Ngài phiền chán thần thiếp thì thôi!”

“Ha hả.” Nghe được câu này, Hoàn Nhan Liệt rốt cục lộ ra nụ cười đầu tiên, thanh âm nụ cười ôn hòa, làm cho Nguyệt Lan Chi không nhận được rung mình một cái.

Là ảo giác của nàng sao? Tại sao tiếng cười lần này của Hoàn Nhan Liệt cùng bình thường không giống nhau? Bên trong tựa hồ đeo cảm xúc khác, chẳng qua là nàng không hiểu được tiếng cười kia rốt cuộc hàm chứa cái gì.

“Trẫm làm sao có thể phiền chán người!” bàn tay to của Hoàn Nhan Liệt theo áo lót trắng của Nguyệt Lan Chi dò xét đi vào, bắt được nụ tuyết lê kia, không tận tâm thân thể Nguyệt Lan Chi lạnh như băng, bàn tay to nhéo nó, lòng bàn tay ma sát, cho đến khi sắc mặt Nguyệt Lan Chi biến thành màu hồng.

“Hoàng thượng, thần thiếp thật không được, thật.” Nguyệt Lan Chi lắc đầu, cắn môi, nước mắt chảy xuống. Hắn là ma quỷ, mới vừa rồi nàng còn đắm chìm vào lời nói dối của ma quỷ.

“Yên tâm! Trẫm chẳng qua là nói cho người biết, trẫm vĩnh viễn yêu người!”

Thấy trong mắt Nguyệt Lan Chi có hoảng sợ, Hoàn Nhan Liệt cười thu tay về, lần nữa giúp Nguyệt Lan Chi đỡ chần, “Hảo hảo nghỉ ngơi! Nhanh chóng khỏe lên nhé! Trẫm thật cực kì thích khi ở cùng một chỗ với nàng! Cũng đừng làm cho trẫm chờ quá lâu nga!” Cúi người, môi của Hoàn Nhan Liệt rơi vào khóe mắt Nguyệt Lan Chi, đem nước mắt nàng mút vào trong miệng, “Nguyệt Nhi, ta yêu người! Vĩnh viễn ——”

Nghe được câu này, Nguyệt Lan Chi nhắm hai mắt, nước mắt lần nữa rơi xuống. Nàng biết, lời này không phải là lời nói của hắc với nàng. Như theo lời nói của Hoàn Nhan Liệt, vô luận nàng bắt chước thế nào, đều kém so với nữ nhân kia. Mà “Nguyệt Nhi” trong miệng hắc, là gọi người đàn bà kia, căn bản không phải là nàng.

“Đừng khóc, nước mắt người làm trẫm đau lòng, trẫm đau, thật!” tiếng nói trầm thấp từ tính của Hoàn Nhan Liệt, phối hợp với mùi Long Tiên Hương trên người hắc, làm cho người ta người ta rơi vào vòng ôn nhu. Chẳng qua là, nàng không phải là lần đầu tiên gặp phải, lần này tuyệt đối không nên!

Nguyệt Lan Chi nước mắt rơi xuống vô số, nuốt vào trong miệng, sau đó lại đem những khổ sở này cùng nước mắt nuốt hết vào trong miệng của nàng. Không giống với vừa rồi thô lỗ cậy mạnh, lúc này Hoàn Nhan Liệt vẫn rất mềm nhẹ, cẩn thận từng li từng tí, tràn đầy ma lực, làm cho người ta sa vào trong đó. Nếu không phải trên người bị đau kích thích lý trí của nàng, sợ rằng lần này nàng sẽ lại bị hắc lừa gạt.

Thấy Nguyệt Lan Chi rốt cục không khóc nữa, Hoàn Nhan Liệt mới thỏa mãn đứng lên, gọi Kính Đức tới, “Truyền ý chỉ của trẫm, Nguyệt quý phi được lòng trẫm, đặc biệt ban thưởng vàng ngọc như ý một đôi, Khổng Tước Vũ một chiếc”

Chờ Hoàn Nhan Liệt ban thưởng cho Trường Thu Cung, Nguyệt Lan Chi đã chết lặng. Ban đầu nàng còn có thể vì Hoàn Nhan Liệt ban thưởng mà

cảm ơn ân đức, hiện tại nàng đã chết lặng tạ ơn cũng không có.

Thủ đoạn của Hoàn Nhan Liệt như vậy đã không biết bao nhiêu lần, ban thường đồ mỗi lần một nhiều hơn, mỗi lần hoa lệ hơn, nhưng làm nàng bị thương mỗi lần một nặng hơn. Thật không biết cuộc sống như thế này lúc nào sẽ kết thúc, có phải đợi nàng chết đi, hẳn mới bỏ qua cho nàng, nàng mới được giải thoát hay không ?

“Thiếp thân tạ chủ long ân!”

Hoàn Nhan Liệt vẫn chờ ở Trường Thu Cung, một tiếng tạ ơn mới từ miệng Nguyệt Lan chi chậm rãi nói ra, chẳng qua là lúc này Hoàn Nhan Liệt đã đi xa.

Ra khỏi trường Thu Cung, Hoàn Nhan Liệt hai tay đặt ở sau lưng, chậm rãi đi tới, tâm tình thật tốt.

“Bệ hạ, người thay thế đã tìm xong rồi.” Kính Đức không nhanh không chậm theo sát ở phía sau Hoàn Nhan Liệt, không xa không gần, vừa lúc cách khoảng ba thước.”Người xem lúc nào rảnh rồi, đi gặp?”

“A? Nhanh như vậy liền tìm được?” thanh âm Hoàn Nhan Liệt lộ ra vẻ nghiến ngấm, “Đi, hiện tại đưa trầm đi!”

Thời điểm Kính Đức dẫn một bạch y nữ tử đi tới bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Liệt ngẩn ngơ, “Nguyệt Nhi ——” lập tức đứng lên, đi tới thiếu nữ trước mặt. Vuốt ve khuôn mặt bóng loáng của thiếu nữ, Hoàn Nhan Liệt nâng cằm nàng, ép nàng nhìn mình.

Hoàn Nhan Liệt đối với dung mạo thiếu nữ rất hài lòng, nàng bất quá mười lăm mười sáu tuổi, mềm mại vô cùng, tựa như lúc Hoàn Nhan Minh Nguyệt chưa gả. Đây là người giống như Hoàn Nhan Minh Nguyệt mà Kính Đức tìm đến, chẳng qua là phương diện khác không giống.”Nói trầm nghe một chút!”

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng!” Thanh âm của thiếu nữ giống như chim hoàng oanh thanh thúy, nhưng không ngờ chỉ là một câu, làm cho Hoàn Nhan Liệt nhíu mày, buông lỏng tay ra, “Không giống! Giọng của Nguyệt Nhi không có táo bạo như vậy. Thanh âm của người quá mức chói, phải thay đổi!”

“Dạ” thiếu nữ bị Hoàn Nhan Liệt dọa, vội vàng gật đầu.

“Ừ, coi như biết điều! Đi xuống trước đi! Kính Đức, cho người hảo hảo dạy dỗ, huấn luyện mấy ngày, chờ đám cưới Phượng thương xong mang nàng đi Trường Thu Cung.”

“Dạ!” Kính Đức vung tay lên, cùng hai cung nữ vịn tay thiếu nữ rời đi, chờ sau khi thiếu nữ đi, Kính Đức đi tới bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, “Hoàng thượng, Mộ Dung Thất Thất là hòa thân công chúa của Tây kỳ quốc, nếu nàng ở buổi tối trong đám cưới xảy ra chuyện, chỉ sợ Tây kỳ quốc sẽ không bỏ qua. Huống chi người Tây kỳ quốc còn đang ở Yên kinh, vạn nhất _____”

“Không cần gấp gáp.” Hoàn Nhan Liệt vung tay lên, cắt đứt lời nói Kính Đức ..., “Không có cái vạn nhất này. Mộ Dung Thất Thất bất quá là công chúa sắc phong, huống chi Phượng Thương còn có những thứ tin đồn kia, nếu nàng không chết, mọi người mới có thể cảm thấy bất ngờ. Chuyện này không cần lo lắng, vạn nhất Tây kỳ quốc truy cứu tới, cùng lắm thì trầm trả cho bọn họ một công chúa!”

“Bệ hạ, ý của ngài là Bảo Châu công chúa?” Nghĩ tới ban ngày Hoàn Nhan Bảo Châu từng tới tìm Hoàn Nhan Liệt, Kính Đức có chút bưng bít.

“Bảo Châu thích Long Trạch Cảnh Thiên, đến cầu trăm. Ha hả, nàng rất cục không hề mê luyến Phượng thương nữa rồi, trăm rất vui mừng. Long Trạch Cảnh Thiên kia trăm có nghe nói qua, người không tệ! Sau này nhất định là hoàng thượng của Tây kỳ quốc! Nếu đem Bảo Châu gả cho hắn, vậy

thì tương lai sẽ là hoàng hậu của Tây kỳ quốc ,trẫm cao hứng còn không kịp đây! Chờ có thời gian, trẫm cùng Long Trạch Cảnh Thiên nói một chút tới chuyện này, xem hãn thái độ thế nào.”

“Này còn phải hỏi, hãn đương nhiên là cầu cũng không được a! Có thể lấy được Bảo Châu công chúa, là phúc khí tu tám đời hãn!”

Kính Đức thấy lời của Hoàn Nhan Liệt nghe rất vui vẻ, cũng chỉ có một nữ nhi, trước kia nàng mê Phượng thương thậm chí kém chút xíu là quên tên hãn là gì, khiến cho hãn rất là nhức đầu. Không nghĩ tới lần này trong cuộc thi tứ quốc tranh tài, nàng lại coi trọng Long Trạch Cảnh Thiên, được a! Chỉ cần không phải Phượng thương, nàng gả cho người nào, Hoàn Nhan Liệt đều đồng ý.

“Nếu là Tây kỳ quốc không bỏ qua, trách nhiệm kia là ở Phượng thương, không liên quan đến trẫm. Vừa lúc mượn cơ hội này, để cho Phượng thương lãnh binh đi diệt Tây Kỳ, đó là một cái cơ hoàn mỹ, nếu quốc gia khác có truy cứu, đó cũng là do Phượng thương không phải”

Hoàn Nhan Liệt đã dự tính hết mọi thứ xong, Kính Đức ở một bên liên tục khen ngợi.”Hoàng thượng diệu kế, diệu kế! Chuyện này vô luận làm như thế nào, Phượng thương đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Ngài! hoàng thượng anh minh!”

“Ha ha ha!” Hoàn Nhan Liệt cười lớn , mà Bảo Châu công chúa trong miệng của hãn, bây giờ còn đang ở Đông cung thái tử.

“Nói đi, chuyện gì? đã trễ thế này, muội muội đến tìm Bổn cung , không phải là cùng Bổn cung biểu hiện tình thâm huynh muội a!” Hoàn Nhan Hồng ngáp dài, vẻ mặt buồn ngủ.

“Hoàng huynh, Triệu Lăng đã chết!”

Hoàn Nhan Bảo Châu vừa mở miệng, làm cho vẻ mặt mệt mỏi của Hoàn Nhan Hồng bị quét sạch. Thấy nàng nói đến Triệu Lăng, Hoàn Nhan Hồng ngồi dậy, để cho người bên cạnh lui ra. Nhìn Hoàn Nhan Bảo Châu, Hoàn Nhan Hồng vẻ lo lắng hỏi, “Muội muội là như thế nào biết Triệu Lăng cùng Bốn cung có quan hệ?”

“Bởi vì, ta là Thù nhi.” Hoàn Nhan Bảo Châu giật mặt nạ da người trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt chân thật của mình, Hoàn Nhan Hồng nhìn thấy thì sửng sốt. Trong thời gian ngắn, Hoàn Nhan Bảo Châu liền đem chuyện Triệu Lăng chết nói cho Hoàn Nhan Hồng.

“Khốn kiếp ——” Hoàn Nhan Hồng nghe Triệu Lăng bị người ta chém đầu, vút ở trên tuyết, một quyền đập trên bàn, “Khốn kiếp! Khó trách Triệu Lăng lâu như vậy cũng không cùng Bốn cung liên lạc, Bốn cung phái người đi tìm Triệu Lăng cũng không tìm được, nguyên lai là vì vậy!”

“Thái tử điện hạ, xin ngài vì Triệu Lăng báo thù!” Hoàn Nhan Bảo Châu quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống nhìn sàn nhà, “Xin ngài vì Triệu Lăng báo thù!”

“Trước đứng lên rồi nói!” Hoàn Nhan Hồng để cho Hoàn Nhan Bảo Châu đứng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt của nàng, thấy vậy Hoàn Nhan Bảo Châu trong lòng run lên. Người nam nhân này ánh mắt thật là đáng sợ, tràn đầy hơi thở âm trầm.

Hoàn Nhan Bảo Châu hiện tại có chút không xác định được, mình tìm đến Hoàn Nhan Hồng nói rõ chân tướng, rốt cuộc là đúng hay là sai!

“Đem mặt nạ bên người đeo lên, để cho Bốn cung xem một chút.” Hoàn Nhan Hồng từng bước từng bước đi tới trước mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, nhìn tận mắt Hoàn Nhan Bảo Châu đem mặt nạ da đeo lên, biến thành Bắc Chu quốc công chúa.

“Không tệ, không tệ!” Hoàn Nhan Hồng vươn tay, ở trên mặt Hoàn Nhan Bảo Châu véo nhẹ, “Giống, quả nhiên rất giống! Da vuốt cảm giác rất trơn mềm, giống như người thật! Nếu như người không mở miệng nói rõ, Bồn cung còn nghĩ đến người đích thực là Hoàn Nhan Bảo Châu.”

“Điện hạ.”

Chẳng biết tại làm sao, Hoàn Nhan Bảo Châu từ trong mắt Hoàn Nhan Hồng thấy một loại dục vọng không kiêng kỵ, làm cho người ta sợ hãi.”Điện hạ, Triệu Lăng.”

“Bất quá đã là người chết, nói tới hắn làm cái gì! Đồ vô dụng, chuyện đơn giản như vậy mà làm cũng không xong, đáng chết!”

Hoàn Nhan Hồng cắt đứt lời nói của Hoàn Nhan Bảo Châu..., cười híp mắt quét trên người Hoàn Nhan Bảo Châu, “Bồn cung hiện tại cảm thấy hứng thú chính là người, muội muội thân ái của ta ——”

“Điện hạ!” Hoàn Nhan Bảo Châu còn chưa hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đã bị bàn tay to của Hoàn Nhan Hồng đã chui vào trong ngực Hoàn Nhan Hồng, hai tay nắm bờ eo của nàng, dùng sức rất lớn, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu không cách nào tránh thoát, “Điện hạ, ta không phải là công chúa! Ta không phải là ——”

“Ha hã, Bồn cung biết người không phải là nàng! Người lớn tiếng như vậy, không phải là muốn đem tất cả mọi người gọi tới sao! Hoặc là, người hi vọng đem phụ hoàng gọi tới, cho hắn biết người là công chúa giả mạo? Ừ?”

Âm điệu của Hoàn Nhan Hồng lớn lên, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu rốt cục cũng ý thức được, mình hôm nay tới đây là sai lầm rồi!

Nàng vốn muốn mượn tay Hoàn Nhan Hồng diệt trừ những người đáng ghét kia, lại không nghĩ rằng đem chính mình đưa tới miệng Hoàn Nhan

Hồng, còn để cho hắn đem chuyện này uy hiếp mình. Hiện tại, Hoàn Nhan hồng trong mắt đầy dự vọng, cho dù nàng ngu thế nào đi nữa, cũng có thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng hắn.

“Người, muốn thế nào?” Hoàn Nhan Bảo Châu áp chế thanh âm run rẩy, cố gắng làm cho mình nhìn qua trấn định một chút.

“Bốn cung, thích người gọi Bốn cung là hoàng huynh ——” Tay Hoàn Nhan Hồng giải khai bảo khố bên hông Hoàn Nhan Bảo Châu, “Ngoan, kêu một tiếng cho Bốn cung nghe một chút!”

“Hoàng, hoàng huynh.”

Một tiếng hoàng huynh, làm cho Hoàn Nhan Hồng hưng phấn, bàn tay to tham lam tiến vào, cầm lấy đôi tuyết lê mềm mại của Hoàn Nhan Bảo Châu, “Bốn cung đã thử qua nam nhân, cũng đã thử qua nữ nhân, nhưng chưa có thử qua muội muội, ha ha, mặc dù người không phải là thân muội muội của Bốn cung, nhưng gương mặt này rất giống nhau.”

Hoàn Nhan Bảo Châu sợ ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới Hoàn Nhan hồng sẽ có ý nghĩ biến thái như vậy, hắn quả thực không phải là người!

“Làm sao? Có phải hay không muốn nói Bốn cung không phải là người?” Không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu nói chuyện, Hoàn Nhan Hồng đã đem ý nghĩ của Hoàn Nhan Bảo Châu trong lòng nói ra, “Bốn cung dĩ nhiên không phải là người, Bốn cung là thiên Tử tương lai, là thiên chi kiêu tử, thế nào lại là tục nhân đây!”

“Điện hạ ——”

Hoàn Nhan Bảo Châu vừa kêu ra một tiếng “Điện hạ”, Hoàn Nhan Hồng dùng sức lực bấm đỉnh tuyết lê của nàng, đau đến mức khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu suýt chút nữa chảy nước mắt, “Không ngoan nga! Bốn

cung là hoàng huynh của người! Ngoan, gọi hoàng huynh! Hoặc là, Bốn cung đem người đưa tới hoàng cung, để cho phụ hoàng nhận thức nữ nhi giả mạo này!”

“Hoàng huynh.” Hoàn Nhan Bảo Châu khóc không ra nước mắt.

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? đầu óc toàn là phân a! Thế nhưng vì để có thể giết chết Mộ Dung Thất Thất, đem nhược điểm của mình đưa đến tay người, còn vì vậy mà bị khi nhục! Nếu nàng cái gì cũng không nói, hảo hảo mà làm Bảo Châu công chúa, đến lúc đó gả cho Long Trạch Cảnh Thiên làm Vương Phi, sau này khi đến Tây kỳ quốc làm hoàng hậu, thật là tốt biết bao! Tại sao nàng lại ngu xuẩn như vậy chứ!

Hoàn Nhan Bảo Châu lâm vào oán giận mình thật sâu, môi Hoàn Nhan Hồng một ngum cắn lấy vành tai Hoàn Nhan Bảo Châu , đau đến mức làm cho nàng hét lên.

” Nếu người không chuyên tâm, Bốn cung sẽ trừng phạt người!” Hoàn Nhan Hồng cười tà , trong mắt lạnh lẽo càng lúc càng nồng đậm, “Ngoan ngoan làm mọi muội muội Bốn cung, Bốn cung sẽ giúp người đạt thành mong muốn! Nếu không, Bốn cung không ngần ngại để mỹ nhân như thế mà hương tiêu ngọc vãn.” Hoàn Nhan Hồng nói như thế, Hoàn Nhan Bảo Châu trốn tránh nữa cũng không được.

Hoặc là chết, hoặc là đón hùa theo ý nói của Hoàn Nhan Hồng. Nàng không muốn chết, nàng nhát gan, nàng sợ, nàng còn có thù còn không có báo, cho nên không thể chết được! Vừa nghĩ tới báo thù, Hoàn Nhan Bảo Châu lần nữa đem Mộ Dung Thất Thất hung hăng hận một lần, cũng là vì nữ nhân này, do nữ nhân này hại nàng! Tất cả khuất nhục cũng là do Mộ Dung Thất Thất ban tặng, thù này phải báo!

Nghĩ được như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu không hề căng thẳng như vậy nữa, thân thể áp lên trên người Hoàn Nhan Hồng , “Hoàng huynh, người

nói cái gì đây? Người ta rất sợ đó nga! Không nên hù dọa người như vậy!”

Hoàn Nhan Bảo Châu trong nháy mắt thay đổi thành người khác, vẻ mặt yêu mị, phối hợp với tiếng nói nũng nịu, còn có ánh mắt mị hoặc, làm cho Hoàn Nhan Hồng vọng động không dứt, “đàn bà như vậy, quả nhiên đủ ý vị!”

“Chán ghét!” Hoàn Nhan Bảo Châu chủ động cởi y phục của Hoàn Nhan Hồng, há mồm cắn lấy quai hàm xanh của hắn , nhẹ nhàng mà mút vào , trong miệng còn phát ra” ngô” thanh âm thỏa mãn, khiến cho Hoàn Nhan Hồng lập tức hứng thú dâng cao.

Hoàn Nhan Hồng chưa từng có thử qua nữ nhân nhiệt tình nóng bỏng giống như Hoàn Nhan Bảo Châu, môi của nàng giống như có ma lực, khi trên người hắn thiêu đốt liên tiếp lên ngọn lửa. Hơn nữa, khi thấy khuôn mặt Hoàn Nhan Bảo Châu , Hoàn Nhan Hồng lại càng vọng động, hận không lập tức muốn nàng, lại không nghĩ tới lại bị Hoàn Nhan Bảo Châu ngăn cản.

“Hoàng huynh, ta muốn biết nếu ta nghe lời, hoàng huynh có phải thật bảo hộ ta hay không? Ngoài kia có mấy người ta nhìn không thuận mắt, làm sao bây giờ?”

“Bổn cung giúp ngươi!” Hoàn Nhan Hồng thở hỗn hển, cái yêu tinh này, hận không đem hắn cho nhện chết, đến lúc này còn xé những thứ không đâu này , thật giống như cố ý làm khó hắn, thật là ghê tởm!

Chờ đến lúc Hoàn Nhan Hồng hứa hẹn, Hoàn Nhan Bảo Châu mập mờ cười một tiếng, nhưng không ngờ lại chọc giận Hoàn Nhan Hồng, lập tức đem nàng lật xuống, lỗ mãng làm càn.

“A ——” đau nhói truyền đến, móng tay Hoàn Nhan Bảo Châu đâm cào trong lòng bàn tay. Người nam nhân này, thật sự là cái đồ biến thái! Hắn thế nhưng, thế nhưng chưa có màn dạo đầu đã yêu nàng!

Hoàn Nhan Bảo Châu hoàn toàn hết chỗ nói! Nàng hiện tại coi như là đối với sự yêu thích của Hoàn Nhan hồng có sự hiểu biết.

Nếu như lần sau có người hỏi, Đông cung thái tử điện hạ thích hoa gì, nàng nhất định sẽ trả lời là hoa cúc. Nhưng là bây giờ, nàng không có tâm tình nói giỡn, nơi đó truyền đến đau đớn, làm cho nàng không nhận được muốn chạy trốn. Nhưng là tay Hoàn Nhan hồng thật chắc nắm ở bờ eo của nàng, làm cho nàng không cách nào nhúc nhích.

“Đau !” Hoàn Nhan Bảo Châu nước mắt chảy xuống, mà Hoàn Nhan hồng còn thỏa mãn hừ hừ , hai người chồng lên nhau ở chung một chỗ, thân ảnh phía sau động tác biên độ siêu cấp lớn, từng giọt máu, rơi trên mặt đất, đỏ sẫm giống như máu xử nữ. (mỗi Thỏ nói: thật là một bộ huyết lệ sử a ~ hoa cúc tàn, đầy đất vàng ~)

Loại hành hạ này, kéo dài đến sau nửa đêm. Hoàn Nhan Bảo Châu không biết mình bị khi phụ sỉ nhục bao nhiêu lần, chờ Hoàn Nhan Hồng hoàn toàn rời đi, chân nàng đã mềm nhũn, té lăn trên mặt đất. Nơi đó truyền đến đau nhức làm cho nàng không nhận được thấp giọng nức nở, tại sao bị thương luôn là nàng? Tại sao? !

Không giống với Hoàn Nhan Bảo Châu thâm trầm, Hoàn Nhan Hồng được thỏa mãn trước nay chưa từng có. Loại vui vẻ này, hẳn chưa từng có nhận thức qua, vô luận là nam nhân hay là nữ nhân, cũng không có thể mang cho hẳn cảm giác đẹp đẽ như vậy.

Hồi tưởng lại mây mưa vừa qua, có cảm giác phi thường thỏa mãn, Hoàn Nhan hồng vỗ vào bảo khối của Hoàn Nhan Bảo Châu, “ách ách, xem ra người là lần đầu tiên! Không tệ! Bốn cung thích!”

Nghe lời nói của Hoàn Nhan Hồng..., Hoàn Nhan Bảo Châu hận không được giải quyết hẳn. Hẳn thế nhưng không chút kiêng kỵ ngó chừng nơi đó của nàng, thật là làm cho nàng mắc cỡ không chịu được. Hoàn Nhan Bảo

Châu tránh tránh đứng lên, lấy quần áo đem mình che lại, Hoàn Nhan Hồng không có phản đối, ngược lại cười nhìn nàng tự mặc quần áo, tựa như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Chờ Hoàn Nhan Bảo Châu ăn mặc chỉnh tề, Hoàn Nhan Hồng ném cho nàng một bình sứ, “Trở về xoa một chút, chỗ kia là lần đầu tiên, đoán chừng bị rách rồi, người trở về bôi chút thuốc, tránh cho đau đớn . Người yên tâm, lần sau Bốn cung sẽ không thô lỗ như vậy, nhất định sẽ rất ôn nhu . Chuyện này, nhiều lần sẽ thói quen , sau này sẽ không đau giống hôm nay như vậy !”

Còn có sau này! Hoàn Nhan Bảo Châu hoàn toàn muốn chết .Vốn cho là chỉ có một lần, không nghĩ tới tên biến thái này còn muốn lần sau, đây không phải là nói nàng vĩnh viễn chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn rồi sao?

Tựa hồ nhìn thấu đáy mắt xám xịt của Hoàn Nhan Bảo Châu, Hoàn Nhan Hồng đi tới, bàn tay bấm ở ngang hông của nàng, đau đớn khiến Hoàn Nhan Bảo Châu thức tỉnh, sau đó tự chống lại cặp mắt âm u của Hoàn Nhan Hồng kia.

“Đừng nghĩ chạy trốn! Cho dù người có mọc cánh, Bốn cung cũng sẽ bẻ gãy cánh của người!”

“Điện. Hoàng huynh, ta không có nghĩ qua muốn chạy trốn.” Hoàn Nhan Bảo Châu đã khắc sâu biết được tính cách của Hoàn Nhan Hồng, biến thái như vậy, chỉ có thể biết điều nghe theo hắn, đợi khi tìm được cơ hội sẽ rời đi, hiện tại nàng không có bất kỳ lực lượng gì cùng hắn chống lại, chỉ có thể nghe theo.

Hoàn Nhan Bảo Châu thức thời, khiến cho tâm tình Hoàn Nhan Hồng khá hơn một chút, “Từ giờ trở đi, Bốn cung gọi đến thì đến, chỉ cần Bốn

cung truyền người tới, vô luận người ở chỗ nào, đang làm cái gì, nhất định phải lập tức đến! Nghe thấy không!”

“Ta biết rồi, ta biết.” Hoàn Nhan Bảo Châu cẩn thận từng li từng tí gật đầu, eo đau đớn vẫn kích thích nàng, người nam nhân này tại sao thích bấm vào thắt lưng người như vậy? Chẳng lẽ không biết nơi đó rất đau sao?

“Được rồi, hiện tại nói cho Bốn cung nghe, người chán ghét người nào? Bốn cung giúp người trừng trị hắn!”

Hoàn Nhan hồng buông tay ra, đem Hoàn Nhan Bảo Châu ôm chặt , “Nói đi, là ai chọc muội muội Bốn cung thương yêu nhất a?” “Là ——” Hoàn Nhan Bảo Châu vốn là muốn nói là Mộ Dung Thất Thất , nhưng vừa nghĩ, hiện tại duy nhất có thể giải cứu nàng chính là cùng Long Trạch Cảnh Thiên thành thân, nhưng thái độ của Mộ Dung Thanh Liên đối với Long Trạch Cảnh Thiên là người mù đều có thể nhìn thấy được, trước tiên khai đao đối với Mộ Dung Thanh Liên đã! Gạt bay chướng ngại, gả cho Long Trạch Cảnh Thiên, có thể thoát khỏi Hoàn Nhan hồng biến thái này!

“Là Mộ Dung Thanh Liên của Tây kì quốc!”

“Mộ Dung Thanh Liên? A, Bốn cung biết rồi, người nghĩ muốn làm sao đây? Là trực tiếp giết, hay là ——”

Để cho Mộ Dung Thanh Liên chết, Hoàn Nhan Bảo Châu dĩ nhiên nguyện ý. Nhưng là đã chết cũng không thể giải quyết quá nhiều vấn đề, nếu có thể để cho Hoàn Nhan Hồng dời đi mục tiêu, đem hứng thú vào trên người Mộ Dung Thanh Liên, thật là tốt biết bao a? Nói như vậy, mình cũng không chịu thân thể thống khổ! Cũng có thể cùng Long Trạch Cảnh Thiên song túc song phi rồi!

Xác định ý nghĩ của mình xong, Hoàn Nhan Bảo Châu tựa vào trong ngực Hoàn Nhan hồng, “Hoàng huynh, Mộ Dung Thanh Liên là một tiểu mỹ nhân ôn nhu, là mỹ nhân của Mộ Dung gia, hiện tại Mộ Dung Thanh

Liên nổi danh Tây Lương. Hoàng huynh sao không đem nàng vào cung, hảo hảo hưởng dụng đây?”

Hoàn Nhan Bảo Châu biết, Hoàn Nhan Hồng đã sớm từ chỗ Triệu Lăng biết được thân phận của nàng là Mộ Dung phủ Nhị tiểu thư Mộ Dung Tâm Liên, hiện tại thấy nàng đem muội muội của mình đẩy ra, Hoàn Nhan Hồng dĩ nhiên đoán được tâm tư của nàng.

Chẳng qua là, bộ ngựa rình ve, Hoàng tước tại hậu. Hoàn Nhan Bảo Châu chỉ là muốn để cho Hoàn Nhan Hồng nhận thức Mộ Dung Thanh Liên, dời đi tầm mắt của hắn, mình được giải thoát, Hoàn Nhan hồng nghĩ một mũi tên hạ hai con chim, đem đôi tử muội như hoa này lưu lại đây!

“Không thành vấn đề, người nghĩ làm thế nào, Bốn cung cũng phối hợp giúp người, ai bảo người là muội muội mà Bốn cung thương yêu nhất đây!”

Hoàn Nhan Hồng nói như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu tự nhiên cao hứng, cho là kế hoạch của mình càng gần một bước. Đang âm thầm đắc ý, toàn thân chợt lạnh, không biết trên người quần áo lúc nào đã bị Hoàn Nhan Hồng cởi ra.

“Hoàng huynh ——” không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu hiểu, đau nhói lần nữa đánh tới. Mới vừa rồi vết thương lần nữa bị thương nặng hơn, nàng muốn cầu xin hắn tha cho, đầu lại bị Hoàn Nhan Hồng gắt gao đặt tại trên bàn, nước mắt nhuộm ướt xõa tóc đem ở trên mặt nàng . Cái ma quỷ này, đồ biến thái này! Hoàn Nhan Bảo Châu chỉ có thể ở trong lòng hung hăng mắng Hoàn Nhan Hồng! Nhưng những... cảm hận cùng nguyên rủa này không có cải biến được hiện trạng của nàng, một đêm, bi thương mà qua đi.
.....

Hôn lễ của Phượng thương cùng Mộ Dung Thất Thất dự định tổ chức vào hai mươi tám tháng giêng ,tin tức từ Phượng Thương trở lại Vương Phủ sau đó truyền ra ngoài, sau một đêm, cả dân chúng kinh thành đều biết

Quỷ Vương lấy vợ, nhất thời Yên kinh sôi trào lên, tất cả mọi người khí thế ngất trời thảo luận về tân nương thứ chín của Phượng Thương .

“Tiểu thư, hiện tại bên ngoài đang đánh cược đầy trời, rằng tiểu thư có sống nổi qua đêm tân hôn không.” Tổ Nguyệt đem hạch đào đã bóc để trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Sòng bạc lại bắt đầu hạ tiền đánh cuộc rồi!”

“A?” Mộ Dung Thất Thất lười biếng ngáp một cái, “Lúc trước thắng tiền có cầm về đây không? Được bao nhiêu?”

Vừa nghe Mộ Dung Thất Thất nói đến chuyện thắng tiền, Tô Mi cùng Tổ Nguyệt cùng cười. Những thứ ngu ngốc kia, thế nhưng lại đánh cuộc Bắc Chu quốc thua! A, cũng không nhìn một chút tiểu thư của các nàng là người thế nào!”Lật ngược tình thế! Ba nghìn vạn! Tiểu thư ngài không có thấy Vô Tình đâu, thời điểm hắn kiếm tiền mừng rỡ cười toe toét ,đi theo bọn họ đặt cược!” Tô Mi đem bộ dáng Vô Tình miêu tả ra ngoài, ba thiếu nữ cười đến thoải mái.

“Người đặt cửa một ngàn vạn điều tra đến đâu rồi? Là ai?”

“Là người của Phật sinh môn .” Tô Mi sửng sốt, đem kết quả Vô Tình tra được nói cho Mộ Dung Thất Thất.

“Phật sinh môn?” hàng mi xinh đẹp của Mộ Dung Thất Thất cau lại, cuối cùng để xuống, “Xem ra Long Ngạo Thiên rất có đầu óc, buôn bán lần này lời sáu trăm ngàn!”

“Đúng vậy a, tiểu thư! Hiện tại ở sòng bạc, mọi người đang đánh cược người có thể sống qua đêm tân hôn hay không, nhưng là người của Long Ngạo Thiên đặt cửa một trăm ngàn, đánh cược ngài nhất định có thể sống qua đêm tân hôn!”

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất hứng thú, ngồi dậy, tự hỏi vấn đề Long Ngạo Thiên, “Hắn không phải đã biết thân phận của ta sao?”

“Làm sao sẽ như vậy chứ! Trừ mấy người chúng ta, không có ai biết được thân phận của tiểu thư, coi như người của chúng ta biết, cũng sẽ không nói ra. Tin tức của Long Ngạo Thiên không thể nào linh thông như vậy!”

Cái này, Mộ Dung Thất Thất kỳ quái. Nếu thân phận của mình không bị lộ ra ngoài ánh sáng, môn chủ Phật sinh môn Long Ngạo Thiên kia tại sao muốn đem tiền đánh cược đặt ở trên người mình đây? Chẳng lẽ hắn biết trước được, hay là hắn tính toán đánh cược? Thật là có chút kỳ quái!

Không muốn hiểu nguyên nhân này, Mộ Dung Thất Thất dứt khoát thay đổi y phục xuất hành, ra khỏi Tùng Lâu, rời Vương Phủ đi ra ngoài dạo phố.

Hai ngày này Phương Thương không biết đang làm cái gì, thần thần bí bí, hắn không nói, nàng cũng lười hỏi. Vừa lúc tự nhiên có thời gian có thể đi ra ngoài dạo phố, Mộ Dung Thất Thất mang theo Tô Mi cùng Tố Nguyệt đi dạo trong Yên kinh. “Tiểu thư, thông Bảo trai cho ra ‘ quốc sắc thiên hương ’ mới bán vô cùng tốt! Phương quỳ gần đây kiếm tiền đếm không nghỉ tay, còn nói nếu như tiểu thư có thời gian, phiền tiểu thư mang trang sức thiết kế bán ra ngoài, rất nhiều hoàng thân quốc thích, phu nhân quan gia đặt hàng!”

Tố Nguyệt vừa đi, vừa đem chuyện thông Bảo trai cùng tuyệt sắc phường nhất nhất báo lại cho Mộ Dung Thất Thất. Làm ăn tốt, Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên cao hứng. Hiện tại muốn xây thiên hạ đệ nhất trang, thiếu nhất chính là tiền. Ma Vực nhiều người như vậy mỗi ngày đều cần chi tiêu, nếu như không có doanh thu, chuyện làm ăn kia không cách nào có thể vận hành.

“Được! Chờ khi ta rảnh, sẽ thiết kế một bộ, vừa lúc gần đây có một chút ý nghĩ.”

Vừa nói chuyện. Ba người Mộ Dung Thất Thất đã đi tới một sông bạc ở trong thành Yên kinh. Vừa tới, chỉ nghe thấy tiếng thét bên trong, âm thanh của xúc xắc, có người cười to, có người khóc, còn có người liều mạng đánh cuộc.

“Đến nữa! Đặt cược đi! Đánh cuộc Nam Lân vương phi có thể hay không sống đến ngày hai mươi chín! Đặt cược đặt cược a! Tuyệt đối có lời a! tân nương thứ chín rốt cuộc có thể hay không Bình An vượt qua đêm tân hôn?lời nguyện rửa hay không lại chết? Khách quan, động tâm không bằng hành động, hôm nay đặt cược đi?”

“Thật quá đáng!” Tô Mi nghĩ muốn lên trước dạy dỗ gã sai vặt gã trong sông bạc, lại bị Mộ Dung Thất Thất kéo lại.

“Tổ Nguyệt, đi hỏi coi có bao nhiêu người đánh cuộc ta thắng!” Mộ Dung Thất Thất đứng trên đường, híp mắt đánh giá sông bạc danh chấn kinh thành. Địa điểm này vô cùng tốt, nếu là có thể lấy được, đó là điều không thể tốt hơn.

Tổ Nguyệt đi không bao lâu thì trở về bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, “Tiểu thư, trừ Long Ngạo Thiên cược cho ngài một trăm ngàn, thì không có ai đánh cuộc ngài thắng.”

“Để cho bọn họ đánh cuộc đi ! Tỉ lệ đặt cược càng lớn, chúng ta kiếm tiền càng nhiều. Nói cho Vô Tình, ra mười vạn hoàng kim, thời điểm cuối ngày đó đem thể chấp , ta muốn người ở con đường này phải mặc quần cộc vì thua trận!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Tổ Nguyệt cùng Tô Mi nhìn nhau cười một tiếng, tiểu thư nổi giận, chọc giận tiểu thư kết quả rất khó coi. Mười vạn hoàng kim, dựa theo tỉ lệ đặt cược hiện tại , sẽ làm cho bọn họ thua

táng gia bại sản. Ba người đang chuẩn bị đi, không ngờ gặp được ba người quen —— Dư Thi Thi, Hoàn Nhan Bảo Châu, còn có Mục Vũ Điệp.

“Ồ, thật là trùng hợp!” Vừa thấy được Mộ Dung Thất Thất, Dư Thi Thi khẽ mỉm cười, trên mặt nụ cười ôn nhu, nhìn cực kì giả dối, làm cho người ta cảm thấy ác tâm.”Công chúa cũng đi dạo phố a!”

“Đúng vậy a, đi ra ngoài dạo một chút, xem một chút có chuyện tình mới mẻ gì.” Giả ngây vô tội, Mộ Dung Thất Thất tự nhận thứ hai, không ai nhận đệ nhất . Lúc trước Dư Thi Thi bị giam một tháng, kì hạn đã qua, hiện tại được thả ra, nàng nếu muốn giả bộ, Mộ Dung Thất Thất đương nhiên phụng bồi.

“Ha ha, chuyện mới mẻ rất nhiều, bắt quá gần đây mọi người đều đàm luận về hôn sự của Nam Lâm vương .”

Dư Thi Thi ra vẻ đồng tình nhìn Mộ Dung Thất Thất, trong mắt tựa hồ giống như vì công chúa đi lấy chồng xa mà lo lắng, “Ai, không biết công chúa có nghe nói không, tất cả mọi người nói người sống không quá đem tâm hôn đâu!”

“Có nghe nói.”

Mộ Dung Thất Thất thoải mái đưa ra đáp án của bản thân, Dư Thi Thi rất kinh ngạc, cùng Hoàn Nhan Bảo Châu, Mục Vũ Điệp trao đổi ánh mắt, ba người đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, cùng là một vẻ mặt”Người rất đáng thương” , thương hại nhìn Mộ Dung Thất Thất.

“Công chúa, có câu ta không biết có nên nói hay không.”

“Nói ——” thấy Dư Thi Thi lại giả bộ, Mộ Dung Thất Thất rốt cục có chút chán ghét.

“Nói cái gì?” Dư Thi Thi sừng sốt.

“Có lời gì nói mau, có rắm mau thả a!” Mộ Dung Thất Thất móc móc lỗ tai, “Thái Tử Phi, người nhanh lên một chút nói đi, ta còn phải đi tuyệt sắc phường mua đồ đây!”

Mộ Dung Thất Thất không cho mình mặt mũi như vậy, khiến cho sắc mặt Dư Thi Thi có chút khó coi, nhưng là Mộ Dung Thất Thất ở cuộc thi tranh tài bốn nước nàng cũng đã nghe nói qua, bây giờ thời điểm đối với Phương Chính là thế đang vượng, Dư Thi Thi sẽ không cùng nàng đối cứng.

Dư Thi Thi có chút ngượng ngừng nhìn thoáng qua Mục Vũ Điệp, hắng giọng một cái, “Công chúa, Nam Lân vương bát tự cứng rắn, vạn nhất công chúa thân yếu, đây không phải là cùng mấy vị Vương Phi trước kia giống nhau? Ta nghe người ta nói, gặp phải Mệnh cứng rắn, nếu là có thể cưới hai nàng đồng thời vào cửa, có thể hóa giải sát khí, công chúa không bằng suy nghĩ một chút, vì Vương gia cưới vợ bé, đến cùng lúc đó song hỷ lâm môn, dệt hoa trên gấm, thật tốt!”

Mộ Dung Thất Thất kém chút nữa phun một ngụm thô tục trên mặt Dư Thi Thi. Cái quái gì a! Nàng còn chưa có kết hôn mà, đã nghĩ ngợi cưới tiểu lão bà cho Phượng thương, nữ nhân này thật là vô sỉ!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, ” người nói như vậy, nhất định là trong lòng đã chọn được người thích hợp rồi, cũng không biết Thái Tử Phi nương nương nói người này là ai đây?”

Thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, Dư Thi Thi trong lòng xuy một tiếng, lúc trước không phải là ra vẻ cùng Phượng thương rất ân ái ở cùng một chỗ sao? Lúc này liên quan đến đến tánh mạng của mình rồi, làm sao cũng sợ đây? Bất quá mục đích của mình còn không có đạt thành, Dư Thi Thi chắc chắn không đem biểu hiện của mình hiện ở trên mặt, nàng cười khanh khách mà đem Mục Vũ Điệp đẩy tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

“Công chúa nhìn Mục tiểu thư như thế nào? Thừa tướng đại nhân đã tìm người tính toán , Mục tiểu thư cùng Vương gia bất tự cực kỳ xứng đôi, nếu có thể kết làm liền cành, nhất định sẽ vượng phu cùng vượng công chúa người!”

Bát vương đàn! Nếu không phải có Tố Nguyệt ở một bên lôi kéo, Tô Mi kém chút nữa một cước đạp bay Dư Thi Thi. Thật là một đám tiện nhân! Tiểu thư còn chưa có kết hôn, đã đem mũi nhọn chĩa vào phủ, những người này là thứ gì đây!

“Mục tiểu thư, người cũng nghĩ như vậy đi?” Mộ Dung Thất Thất nhìn về phía Mục Vũ Điệp.

Mặc dù lúc trước ở Ung châu, Mục Vũ Điệp bị kinh sợ có chút ngu si, nhưng sau khi lí trí dần dần khôi phục, chẳng qua là đem đoạn trí nhớ kinh khủng kia phong kín lại, người lại trở nên giống như trước đây.

Thấy Mộ Dung Thất Thất hỏi mình, Mục Vũ Điệp có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

Chuyện này nàng cũng không sợ, tổ phụ nói, hễ sẽ cho nàng chỗ dựa, nếu hoàng thượng ban chỉ, cho dù Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất phản đối, cũng không được. Mục Vũ Điệp bây giờ quyết tâm muốn gả cho Phượng Thương, vì người nam nhân này đợi tới hai mươi tuổi, thời điểm muốn trở thành việc chê cười của Yên kinh, nếu không thể gả cho Phượng thương, chỉ có thể chết đi cho xong rồi!

Thấy trên mặt hồng hồng của Mục Vũ Điệp tràn đầy nồng mật ý xuân, Mộ Dung Thất Thất bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười ngọt ngào nói.” Chuyện kia thật tốt! Mục tiểu thư vào cửa, nếu thật sự có thể hóa giải sát khí trên người Vương gia, cũng không có chuyện gì tốt hơn. Như vậy ta cũng có thêm một muội muội, bình thường có thể tới tâm sự nói chuyện!”

“Công chúa, ngài đáp ứng?” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói chuyện như vậy, Mục Vũ Điệp vô cùng kích động.

Mục Vũ Điệp biết vị trí Mộ Dung Thất Thất ở trong lòng Phượng thương, có câu là dưa hái xanh không ngọt, nếu Mộ Dung Thất Thất không gặt đầu, cho dù nàng có vào Vương Phủ, Phượng thương cũng tuyệt đối sẽ không đem nàng coi ra gì. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất mở miệng nói như vậy, có phải hay không hạnh phúc sau này của nàng có hi vọng?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cầu Hôn

“Ta đã đồng ý sao?” Mộ Dung Thất Thất khiêu mi giương mắt: “Lỗi tai nào của người nghe thấy ta đồng ý cho người vào cửa vương phủ? Hả?”

“Chúng ta không nghe thấy. tiểu thư chưa nói.” Tô Mi cùng Tố Nguyệt vô cùng phối hợp vội vàng lắc đầu.

“Thái Tử Phi, công chúa, các người nghe thấy không?” Mộ Dung Thất Thất nhìn về phía Dư Thi Thi và Hoàn Nhan Bảo Châu hỏi. Hai người này mặc dù rất muốn giúp Mục Vũ Điệp, nhưng từ đầu đến cuối, Mộ Dung Thất Thất cũng không có gật đầu, cũng không đáp ứng, hai người không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

Lúc này, sắc mặt của Mục Vũ Điệp có chút phát xanh, nàng là có ý gì? Mới vừa rồi nói những lời đó, chẳng lẽ không đúng cho thấy nàng nguyện ý cùng mình hai gái hầu chung một chồng sao? Ý tứ rõ ràng như vậy, hiện tại Mộ Dung Thất Thất sao lại nói ngược lại đây?

“Người có ý gì?” Mục Vũ Điệp bật thốt lên.

Thấy Mục Vũ Điệp vội vã như vậy, Mộ Dung Thất Thất cười yếu ớt: “Ý của ta chẳng lẽ Mục tiểu thư không rõ sao? Vương gia nhà ta chỉ có ta là một nữ nhân, trước hôn nhân đã như thế, sau này cũng sẽ như thế. Về phần Mục tiểu thư một bên tình nguyện, người hãy nghe cho kỹ, chỉ là do người quá mức tự tin thôi. Nếu như nữ nhân nào cũng nghĩ muốn đến vương gia nhà ta, ta người nào cũng gật đầu, vậy trong kinh thành này cũng có quá nhiều rồi.”

“Người ——” Mục Vũ Điệp trăm triệu lần không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại đem chuyện nói trắng ra như vậy, như vậy. Khó nghe. Đây quả thực là nhục nhã nàng, nhục nhã tình cảm của nàng đối với Phượng Thương.

“Công chúa, không phải là chỉ có một mình người yêu vương gia. Người ít nhất cũng phải tôn trọng tình cảm của ta đối với vương gia.”

Nghe lời này, Mộ Dung Thất Thất phảng phất như nghe thấy chuyện cười trong thiên hạ, nàng từng bước từng bước, chậm rãi đi tới trước mặt Mục Vũ Điệp, nhìn ánh mắt kiên quyết trên gương mặt trắng nõn của nàng, thở dài.

“Bất đắc dĩ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cho dù Mục tiểu thư đối với vương gia nhà ta yêu đến mức so sánh với núi cao, so sánh với biển sâu, như vậy thì thế nào? Phượng Thương trong lòng chỉ có một mình ta, vừa vặn ta là người bá đạo, cho nên đem tâm của hân lấp đầy, một sợi tóc chen vào cũng không lọt, người hãy tỉnh lại đi. Bỏ lỡ cả tuổi thanh xuân, còn si tâm vọng tưởng.”

Mộ Dung Thất Thất lời nói ác độc, khiến cho Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu sợ ngây người, nàng cũng không hoàn toàn cho Mục Vũ Điệp một chút thể diện, lại đứng bên đường cứ như vậy mà “nhục nhã” nàng ta, chẳng lẽ Mộ Dung Thất Thất cũng không sợ đắc tội với phủ Thừa Tướng sao? Hơn nữa, lại có cô gái như vậy, luôn mềm không cho phép Phượng Thương cưới vợ bé, nữ nhân này là đồ phụ sao? Yêu cầu vô lí như vậy, Phượng Thương cũng sẽ đáp ứng sao?

Quả nhiên, Mục Vũ Điệp nổi giận, nàng để ý nhất chính là người khác lấy tuổi của nàng ra mà nói chuyện, hiện tại Mộ Dung Thất Thất mở miệng một tiếng “tuổi xuân”, rõ ràng chính là khi dễ nàng.

“Công chúa, người thật là quá đáng. Người tự chủ trương như vậy, vương gia chưa chắc sẽ đáp ứng.”

“A.” Mộ Dung Thất Thất cười lạnh, nhìn sang vẻ mặt đang đen lại của Mục Vũ Điệp, khéo miệng gợi lên một độ cong: “Vương gia nói, trong Nam Lâm vương phủ ta là lớn nhất. Ý của ta, cũng đại biểu cho ý của vương gia.”

Phượng Thương đem Mộ Dung Thất Thất sủng đến loại tình trạng này, đám người Dư Thi Thi hoàn toàn không ngờ rằng được điều này. Xem ra, hi vọng muốn đem Mục Vũ Điệp nhét vào Nam Lâm vương phủ hoàn toàn xa rời rồi.

Dư Thi Thi không ưa gì vẻ mặt đắc ý của Mộ Dung Thất Thất, nếu như ban đầu nàng không đi sai hướng, hiện tại Mộ Dung Thất Thất làm sao còn ở chỗ này mà ngang ngạnh. Tại sao chuyện tốt như vậy cứ rơi vào trên người Mộ Dung Thất Thất đây? Mộ Dung Thất Thất này lớn lên không có vóc người, tại sao Phượng Thương hết lần này tới lần khác đều yêu thích nữ nhân như nàng ta như vậy? Thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Vương gia còn chưa lớn bằng hoàng thượng. Chuyện này hoàng thượng không có mở miệng, còn nói không cho phép.” dưới sự kích thích của Mộ Dung Thất Thất, Mục Vũ Điệp cuối cùng cũng đem uy của Hoàn Nhan Liệt ra dọa.

Thì ra là như vậy. Mộ Dung Thất Thất bình tĩnh đại ngộ, khó trách ba nữ nhân này lại ở chung một chỗ, khó trách Mục Vũ Điệp còn dám “đúng tình hợp lý” như vậy, xem ra là cái lão già ở Mục phủ kia muốn chạy theo Hoàn Nhan Liệt kia a. Muốn dùng hoàng thượng cùng thánh chỉ tới dọa nàng sao? Chẳng lẽ Mộ Dung Thất Thất là con dê mặc cho người ta chém giết sao ?

“Vậy thì chờ hoàng thượng mở ra miệng rồi hãy nói sau.”

Mộ Dung Thất Thất thay đổi lời nói lớn lối vừa rồi, sắc mặt bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, bình tĩnh giống như biển sâu, không một tia gợn sóng. Nàng nhìn ngón tay mình, nhẹ nhàng mà vuốt móng tay nhuộm màu hồng.

“Bất quá, Mục tiểu thư cũng phải cẩn thận a. Chuyện tốt tới cửa, nhưng lại không có phúc khí mà hưởng. Cho dù hoàng thượng ban xuống thánh chỉ, người cũng phải có cái phúc khí này mà hưởng thụ mới được. Vạn nhất, đầu không cẩn thận rớt xuống, Mục tiểu thư chỉ là công dã tràng thôi. Dù sao bà lão, đại nãi có đôi khi ngẩn, phản ứng không nhanh nhẹn, tình huống chết đột tử tự nhiên là có.”

Mới vừa rồi còn nói Mục Vũ Điệp một câu “tuổi thanh xuân”, lúc này đã hoàn toàn thăng cấp thành “bà lão”. cho dù Mục Vũ Điệp tính tình trầm tĩnh đến đâu đi nữa, cũng có thể nghe được lời nói này tràn đầy châm chọc cùng đầy ý uy hiếp của Mộ Dung Thất Thất, nàng thật là quá lớn mật.

“Mộ Dung Thất Thất! Người mới vừa rồi là uy hiếp ta, đe dọa ta sao? Ta là cháu gái của quan nhất phẩm, người nào cho người lá gan lớn vậy, dám đối với ta như vậy?”

“Là Bồn vương cho.” không đợi Mục Vũ Điệp phát tiết xong, một thanh âm lạnh như băng truyền tới, sau một khắc, Mộ Dung Thất Thất rơi vào vòng ngực ấm áp, không cần đoán, nàng cũng biết đây là Phượng Thương.

Phượng Thương đột nhiên xuất hiện, khiến cho kia ba nữ nhân kia lui về phía sau nửa bước, quét mắt nhìn ba người này, Phượng Thương cúi đầu ôn nhu hôn lên trán của Mộ Dung Thất Thất : “Đi ra ngoài cũng không mang theo người. Gặp phải chó điên làm sao bây giờ?” Lời nói của Phượng Thương trực tiếp đem ba nữ nhân đối diện quy thành “chó điên”, Tô Mi cùng Tố Nguyệt che miệng cười trộm. công lực nói lời ác độc của vương gia lại tăng lên a. Mới vừa rồi bộ dáng điên cuồng của Mục Vũ Điệp, thật đúng là giống như chó điên.

“Vương gia, gặp phải chó điên, tự nhiên sẽ là đánh chết lột da chúng, trưng bày ra ngoài.” Ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất rơi vào trên mặt Mục Vũ Điệp, trong ánh mắt hàm chứa nụ cười, lại làm cho Mục Vũ Điệp cảm thấy một trận âm lãnh, vội vàng kéo chặt áo choàng.

“Làm sao, Mục tiểu thư đối với lời nói của vương phi của bốn vương bất mãn sao?”

Mộ Dung Thất Thất không sao, khiến Phượng Thương thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù biết tiểu nữ nhân này thủ đoạn không tầm thường, nhưng vẫn là không nhìn được nhớ thương lo lắng. Trở lại vương phủ, vừa nghe Phượng Ngọc nói Mộ Dung Thất Thất đi ra ngoài dạo phố, Phượng Thương vừa quay ngựa không ngừng chạy đi ra ngoài tìm, rốt cục ở bên ngoài sông bạc thấy được nàng, còn có ba nữ nhân kia.

“Không không không, không có, không có.”

Có Phượng Thương ở đây, Mục Vũ Điệp có chỗ nào dám vô lễ với Mộ Dung Thất Thất. Trừ phi nàng là người mù, trong mắt Phượng Thương sùng nịnh đối với Mộ Dung Thất Thất nàng sao không thể nhìn thấy chứ? Thật ra trong lòng ghen tỵ muốn chết, nhưng ngoài miệng cái gì cũng không thể nói. Xem ra nhất định phải kêu gia gia đi tìm hoàng thượng, nàng cũng muốn Phượng Thương dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, ôn nhu đối với nàng.

Phượng Thương tới, ánh mắt Dư Thi Thi lập tức biến thành u oán. Tại sao hân ôn nhu đối với Mộ Dung Thất Thất như vậy? Tại sao hân không chịu nhìn nàng một cái? Chẳng lẽ là do ban đầu nàng bội ước sao? Nhưng nàng cũng là thân bất do kỷ, là bị liên lụy a.

Lúc này, Dư Thi Thi mắc phải bệnh mê trai, ánh mắt nàng ta si mê, hoàn toàn là tự mình đi tìm phiền toái. Mộ Dung Thất Thất vừa thấy Dư Thi Thi

như vậy, đã nghĩ tới muốn ới. Xem ra cả đám này đều là loại không an phận, cũng nên cho các nàng nếm mùi đau khổ một chút đi.

“Vương gia, thật ra thì, các nàng tất cả đều là muốn tốt cho ta.” Mộ Dung Thất Thất đem bàn tay nhỏ bé của mình nhét vào trong bàn tay của Phượng Thương.

“Các nàng lo lắng ta bạc mệnh, sống không qua đêm tân hôn. Cho nên, Thái Tử Phi nương nương cùng công chúa hết sức nghĩ tác hợp Mục tiểu thư cho ngài. Mới vừa rồi ba người còn nói với ta, muốn ta gật đầu đồng ý cho Mục tiểu thư cùng ta cùng phụng dưỡng ngài, cùng nhau tổ chức đám cưới. Nghe nói, thừa tướng đại nhân tự mình cầm bát tự của ngài cùng Mục tiểu thư đi tìm cao nhân xem, kết quả là cực kỳ xứng đôi.”

Nghe Mộ Dung Thất Thất nói những lời này, ba nữ nhân này hận muốn chết.

Những lời này cũng chỉ là muốn bịa chuyện lừa Mộ Dung Thất Thất thôi, các nàng không nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất sẽ đem chuyện này nói với Phượng Thương. Nữ nhân gặp phải chuyện như vậy không phải nên hăn là giả bộ hiền lành rộng lượng, giúp phu quân cưới thê thiếp sao? Tại sao Mộ Dung Thất Thất lại không sợ thiên hạ chê cười mình là một đồ phụ chứ ?

“Xem ra, thừa tướng tuổi lớn, nên cáo lão hồi hương a, an ủi tuổi già.” Phượng Thương hí mắt, ngó chừng Mục Vũ Điệp, trên người bắn ra hàn khí : “Đã như vậy, bốn vương sẽ viết một bản tấu chương, tránh cho cậu bớt đi chuyện này, cũng tránh cho thừa tướng đại nhân hồ đồ, làm ra cái chuyện hại quốc thể.”

Từng câu nói truyền vào trong tai của Mục Vũ Điệp, làm nàng không nhìn được rùng mình một cái. Phượng Thương là có ý gì? Là muốn bãi

chức tổ phụ của nàng sao? Như vậy sao được ? Vinh hoa phú quý của Mục gia của nàng, không phải là kết thúc sao?

“Vương gia, biện pháp này không tệ. Cứ như vậy đi, thái tử điện hạ nhẫm tính xử lý là được rồi. Thái Tử Phi nương nương thật là người vợ hiền lương a. Thừa tướng từ quan, không thể bỏ qua công lao của nương nương.”

Lời của Mộ Dung Thất Thất vừa nói ra, khiến cho trong mắt Phượng Thương hiện lên một tia thưởng thức. Tiểu vương phi này cũng hiểu được kích bác ly gián. Thừa tướng ủng hộ nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết. Vạn nhất Thừa tướng từ quan, nhị hoàng tử kia mất đi ưu thế, người đắc lợi kia không phải là thái tử Hoàn Nhan Hồng sao.

Không thể không nói, một chiêu này của Mộ Dung Thất Thất hiệu quả rất rõ ràng.

Mặc dù Mục Vũ Điệp rất muốn thuyết phục mình, Mộ Dung Thất Thất đây là đang ly gián, nhưng mà vừa nghĩ tới gần đây Dư Thi Thi vẫn giứt giây để nàng gả cho Phượng Thương, còn giứt giây nàng đi tìm tổ phụ, đi theo hoàng thượng, phương diện này có nhiều ý vị sâu xa rồi. Chẳng lẽ, Dư Thi Thi thật sự là vì củng cố địa vị của thái tử mới đến tìm nàng?

Hoàng thượng sủng ái Phượng Thương là chuyện mọi người đều biết, Phượng Thương không gật đầu, Hoàn Nhan Liệt cũng sẽ không mạnh mẽ yêu cầu Phượng Thương làm chuyện mình không thích. Vạn nhất ép gả không được, đắc tội Phượng Thương, nói không chừng gián tiếp hại tổ phụ, cuối cùng người đắc lợi nhất định là thái tử Hoàn Nhan Hồng.

Vừa nghĩ đến đạo lý rõ ràng này, Mục Vũ Điệp trợn mắt nhìn Dư Thi Thi một cái, thấy ánh mắt nàng tránh né, Mục Vũ Điệp càng thêm xác định lời

nói của Mộ Dung Thất Thất là sự thật. Khó trách Dư Thi Thi gần đây tìm đến nàng, thân cận cùng nàng.

Trước kia bởi vì mâu thuẫn giữa nhị hoàng tử cùng thái tử, Dư Thi Thi cho tới bây giờ đối với nàng cũng là giữ một khoảng cách nhất định, hiện tại đột nhiên đến gần, bên trong chắc chắn có âm mưu. Nàng thế nhưng lại trúng mưu của Dư Thi Thi.

Nữ nhân này thật ghê tởm. Lại lợi dụng chuyện mình thích Phượng Thương, để dụ tới Mục phủ của bọn họ. Cảm giác mình bị người khác lợi dụng, đặc biệt là chuyện tình cảm chân thành của mình đối với Phượng Thương bị lợi dụng, Mục Vũ Điệp chịu không được, nhìn ánh mắt của Dư Thi Thi không giống lúc trước thân thiết như vậy, ánh mắt giống như dao găm.

Rõ ràng Hoàn Nhan Bảo Châu trước kia cũng giống nàng yêu Phượng Thương chết đi sống lại, nhưng hôm nay nàng ta lại dị thường an tĩnh, ngược lại phụ họa lời của Dư Thi Thi, khẳng định hai người này cùng chung một phe tới hãm hại nàng, còn nàng xem chút nữa mắc mưu.

Bị Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Dư Thi Thi trăm miệng cũng không thể bào chữa. Nàng cũng chỉ là muốn mượn Mục Vũ Điệp tới đả kích Mộ Dung Thất Thất, không nghĩ tới ngược lại bị Mộ Dung Thất Thất đào móc ra một tầng sâu ý nghĩa khác, nhưng mà nàng cũng không có nghĩ tới phương diện này. Thấy lời nói của mình có tác dụng, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười một tiếng.

“Vương gia, người ta nói đùa cùng ngài, ngài thế nhưng lại tưởng thật. Mới vừa rồi Thái Tử Phi nương nương, Bảo Châu công chúa và Mục tiểu thư cũng là cùng ta nói giỡn thôi. Ta chỉ là đem tỷ muội chúng ta nói giỡn nói cho vương gia nghe, vương gia sao lại tưởng thật? Mục thừa tướng đức cao vọng trọng, là trụ cột của quốc gia.”

Nhìn cặp mắt linh động của Mộ Dung Thất Thất, trong mắt Phượng Thương cũng không dung được người khác nữa. Mộ Dung Thất Thất như vậy, Phượng Thương rõ ràng biết nàng đã nghĩ tới phương pháp trừng phạt những nữ nhân kia cũng không muốn hấn hỗ trợ. Nếu tiểu Vương phi của hấn vui vẻ, vậy hấn ngồi xem cuộc vui là được rồi. Dù sao, vô luận nàng nháo như thế nào, phía sau có hấn là được.

“A? Thật?” Phượng Thương với bộ dáng “bừng tỉnh đại ngộ” nói: “Khanh Khanh, sau này cũng không nên lại dùng loại đùa giỡn này làm ta sợ, nàng cũng không phải không biết, trong lòng của ta, tồn tại của Khanh Khanh nặng hơn hết thảy. Nếu Khanh Khanh mất hứng, ta bắt tất cả những người làm cho nàng mất hứng tới, dụ dỗ để cho Khanh Khanh thoải mái.”

So sánh với lời trước đó, lời nói của Phượng Thương mới là quả hồng mềm uy hiếp, khiến cho những người này không dám lên tiếng nữa. Phượng Thương nói như thế nào thì sẽ làm như thế. Chỉ là đám người Dư Thi Thi các nàng cũng không nghĩ tới, Mộ Dung Thất Thất ở trong lòng Phượng Thương lại nặng như vậy. Mộ Dung Thất Thất mất hứng, hấn sẽ làm cho tất cả mọi người mất hứng sao? Chuyện này Phượng Thương tuyệt đối làm được.

Phượng Thương phối hợp với mình như vậy, nể tình như vậy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất vô cùng vui vẻ. Lãng phí thời gian với ba nữ nhân này lâu như vậy rồi, lúc này cũng nên đi tới Tuyệt Sắc phường xem một chút.

“Vương gia, ta muốn đi Tuyệt Sắc phường chọn mấy bộ y phục.”

“Ta đi cùng nàng.”

Bỏ lại ba nữ nhân này, Phượng Thương tự mình nắm lấy tay của Mộ Dung Thất Thất rời đi. Mà Phượng Thương xuất hiện, lại khiến cho những người trong sòng bạc này náo nhiệt hấn lên.

“Thấy không, nàng chính là Chiêu Dương công chúa. Lần này tuyển thủ của chúng ta gặp chuyện không may, là do Chiêu Dương công chúa chỉ đạo, cho nên mới thắng tranh tài.” Có người ở trong đám người này phấn khích giới thiệu sự tích của Mộ Dung Thất Thất với mọi người, những người này vốn muốn thấy kết quả của nàng sau đám cưới, lúc này lại thấy Mộ Dung Thất Thất là giai nhân thanh tú biết điều như vậy, rồi rít tay nàng cảm thấy đáng tiếc.

“Nói không chừng mấy ngày nữa, hồng phấn liền biến thành bộ xương khô rồi.” Có người nhỏ giọng thở dài nói, nhưng không ngờ những lời này hoàn toàn rơi vào trong tai của Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất. Phượng Thương tay căng thẳng, Mộ Dung Thất Thất rõ ràng cảm thấy trên tay hằn truyền đến sự lạnh lẽo.

Đối với thái độ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất đáp lại bằng một nụ cười ôn nhu.

Những lời đồn hồ đồ kia, nàng mới không thèm tin tưởng. Trên đời này không có quỷ thần, nếu có, chỉ là lòng người có qu. Những ngày ở chung cùng nhau, Phượng Thương là ai, nàng có thể cảm giác được, nếu mệnh của Phượng Thương thật là như trong truyền thuyết cứng rắn như vậy, vì sao lâu như vậy, nàng vẫn bình an? Xem ra, vấn đề duy nhất chính là do đêm tân hôn.

“Vương gia, chúng ta đi thôi!” Lúc này, đổi thành Mộ Dung Thất Thất chủ động nắm tay Phượng Thương, nàng dùng hành động thực tế nói cho những người kia, hiện tại đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, nàng đang rất hạnh phúc. Hơn nữa, hạnh phúc như vậy sẽ không bao giờ ngừng lại.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất rời đi, Mục Vũ Điệp cũng không có vui gì, nhưng mà đem cổ hận ý này ghi tạc trên đầu Dư Thi Thi nói: “Cáo từ” rồi rời đi. Hoàn Nhan Bảo Châu cũng muốn đi, kể từ khi

nàng cùng Hoàn Nhan Hồng tiếp xúc thân mật, nàng tự giác biết mình bị người của Đông cung bó buộc, hôm nay nàng bị Dư Thi Thi mạnh kéo ra ngoài, lúc này muốn đi, sợ là đi cũng không được.

Bị Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, lại bị Mục Vũ Điệp ghi hận, hiện tại vừa nhìn thấy Phượng Thương ân ân ái ái cùng Mộ Dung Thất Thất, hôm nay thật sự là xuất môn bất lợi. Dư Thi Thi ngó chừng bóng lưng đã đi xa của Phượng Thương, hủ dấm trong lòng lại đổ ra.

Nhìn một chút, người ta là nam nhân biết làm sao yêu thương nữ nhân của mình? nghĩ tới cái vị ở Đông cung kia, trừ nam nhân với nam nhân, hẳn một chút cũng không bình thường. Hoàn Nhan Hồng làm sao so sánh được với Phượng Thương chứ? Lấy cái gì ra mà so sánh? Tướng mạo? Nhân phẩm? Năng lực? Tính cách?

Hiện tại Dư Thi Thi cảm thấy mắt mình bị mù rồi, ban đầu bởi vì nhất thời khiếp đảm, sợ Phượng Thương khắc thù, cho nên lựa chọn người sẽ lên làm hoàng đế là Hoàn Nhan Hồng kia, hiện tại cuộc sống của nàng trôi qua như thế nào, chỉ có chính nàng mới biết.

Đáp ứng người nọ, nhất định phải chia rẽ Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, nhưng khi nhìn tình huống bây giờ, chuyện này căn bản là không thành được. Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này, Dư Thi Thi trong lòng có một cỗ tử khí, không có chỗ phát tiết, nàng xoay mặt thấy Hoàn Nhan Bảo Châu đang cúi đầu ngăn người : “Hoàng muội, người vừa rồi tại sao một câu cũng không nói? Người trước kia không phải là ghét nhất nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất sao? Người thích Nam Lân vương như vậy, làm sao đi một chuyến Ung châu, trở lại giống như biến thành người khác rồi?”

Lời của Dư Thi Thi khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu cả kinh, đại khái là có tạt giạt mình, nghe Dư Thi Thi nói như vậy, nàng còn tưởng rằng mình

đã bị người khác đoán được. Ngay người một lúc lâu, Hoàn Nhan Bảo Châu mới phục hồi tinh thần lại. Nếu Hoàn Nhan Hồng cũng không thể nhận ra nàng, Dư Thi Thi cũng sẽ không nhận ra nàng, nàng cần gì phải tự mình hù dọa mình đây.

“Làm sao vậy?” Thấy Hoàn Nhan Bảo Châu có điểm không thích hợp, Dư Thi Thi cười khê, khoe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc. Mới vừa rồi còn biểu hiện không có chút hứng thú đối với Phượng Thương, lúc này lại đắm chìm trong thế giới riêng của mình, nhất định là đang nhớ thương Phượng Thương.

A, nha đầu này lúc nào học được chiêu lạc mềm buộc chặt rồi? Chẳng qua là nàng có kỹ lưỡng thế nào đi nữa thì Phượng Thương cũng không để vào mắt, hiện tại trong lòng của hắn tràn đầy hình ảnh của Mộ Dung Thất Thất.

“Chúng ta đi!” Dư Thi Thi tiến lên lôi kéo tay của Hoàn Nhan Bảo Châu đi. “Đi chỗ nào, Hoàng tẩu?” Hoàn Nhan Bảo Châu ngẩng đầu, chống lại cặp mắt tính toán kia của Dư Thi Thi, trong lòng cảnh giác. Nàng cảm giác, vị Thái Tử Phi này cũng không tầm thường, nhìn qua thì ôn nhu mảnh mai, thật ra thì âm hiểm vô cùng, có thể cũng Hoàn Nhan Hồng so sánh, không hổ là vợ chồng.

” Đi tuyệt sắc phường. Ta muốn đi mua một chút quần áo đẹp để. Đám cưới của Nam Lân vương, chúng ta cũng phải đi chúc mừng. Nếu như không thể so sánh được với Mộ Dung Thất Thất, chẳng phải là sẽ mất mặt sao?”

Không đợi Hoàn Nhan Bảo Châu mở miệng cự tuyệt, Dư Thi Thi đã lôi kéo nàng ta đuổi theo Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Đồ ruồi bọ. Thật ghê tởm.” Tô Mi vừa thấy được dư âm xa xa của Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu, lập tức “Phi” một tiếng. Người muốn

mặt, cây muốn da, hai người này đến chết cũng không biết hối cải đây. Lại vẫn còn muốn đi theo. Thật không biết lúc hai người này đối mặt với mặt tàn bạo, các nàng làm sao còn có thể cười được.

“Ô Mi, bình tĩnh!” Mộ Dung Thất Thất vỗ vỗ tay Tô Mi: “Đường là làm cho người ta đi, ta không thể ngăn.”

Đoán được Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu cũng sẽ đi theo các nàng tới Tuyệt Sắc phường, Mộ Dung Thất Thất cũng không có ngăn cản. Nàng còn trông cậy vào các nàng giúp mình quảng cáo, không ai lại đi gây sự cùng với bạc cả.

Đến Tuyệt Sắc phường, Phương Đồng vừa nghe nói tiểu thư tới, lập tức đi ra ngoài nghênh đón, còn chưa đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, đã bị Dư Thi Thi cản lại, “Chưởng quầy, gần đây có hàng gì mới không?”

Dư Thi Thi, Phương Đồng có biết, là Thái Tử Phi, là mẹ đẻ của Hoàng thái tôn. Thấy Mộ Dung Thất Thất cùng Phương Thương đang đi dạo chung quanh, Phương Đồng biết tiểu thư không cần người hầu hạ, cười híp mắt nhìn Dư Thi Thi bên cạnh: “A! Đây không phải là Thái Tử Phi nương nương sao? Thảo dân tham kiến nương nương.”

Mới vừa rồi bị Mộ Dung Thất Thất làm cho mất thể diện, hiện tại thấy Phương Đồng một mực cung kính đối với mình, khiến cho trong nội tâm Dư Thi Thi thỏa mãn thật lớn:”Ừ! Ta hôm nay cùng công chúa Bảo Châu tới đây, đang muốn nhìn một chút xem có quần áo đẹp để nào không.”

“Công chúa vạn an!” Nghe Dư Thi Thi nói người bên cạnh là Hoàn Nhan Bảo Châu, Phương Đồng lập tức hành lễ với nàng.

“Miễn lễ.”

Hoàn Nhan Bảo Châu nói ra hai từ đó, khiến cho Phương Đồng sững sốt, sau đó cẩn thận nhìn Hoàn Nhan Bảo Châu một chút, cuối cùng cười một

tiếng : “Tốt, hai vị chờ một chút.”

Váy áo đẹp dễ được chường quây lấy ra, đặt ở trước mặt Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu, khiến ánh mắt hai người sáng lên:”Thật đẹp!” Dư Thi Thi đưa tay nhẹ nhàng chạm tới, cảm giác được sự mềm mại của tơ lụa.

“Thật xinh đẹp.” Chờ Hoàn Nhan Bảo Châu mở miệng lần nữa, Phương Đồng đã xác định, người nọ trước mặt là Mộ Dung Tâm Liên.

Phương Đồng có một đôi lỗ tai, có thể nói là thuận phong nhĩ. Lúc trước ở Tây kỳ quốc, chỉ dựa vào Phượng Thương nói một câu “Tốt”, liền nhận ra hẳn là Nam Lân vương. Hiện tại, mặc dù Mộ Dung Tâm Liên đeo mặt nạ da người, nhưng hai câu nói, năm chữ, đủ để cho Phương Đồng xác nhận thân phận của Mộ Dung Tâm Liên.

Mộ Dung Tâm Liên tại sao lại ở Bắc Chu quốc đây? Tại sao phải giả dạng thành Hoàn Nhan Bảo Châu? Nàng ta như bây giờ, nhất định là đeo mặt nạ da người, nhưng mà nàng đến nơi này, với mục đích gì? Chẳng lẽ là muốn đối phó với tiểu thư? Nghĩ được như vậy, Phương Đồng trong lòng có nhận định, nhất định phải đem thân phận đích thực của Hoàn Nhan Bảo Châu nói cho Mộ Dung Thất Thất biết, không thể để cho tiểu thư nhà mình chẳng hay biết gì.

Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu chọn cho riêng mình một bộ váy áo, mặc dù nơi này quần áo giá tiền không rẻ, nhưng lại là độc nhất vô nhị. Nữ nhân tiêu tiền, mua chính là lòng hư vinh, ăn mặc ở Bắc Chu quốc, thậm chí là quần áo xinh đẹp độc nhất bốn nước, trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, tiêu những số tiền kia thì có cái gì quan trọng hơn đây.

Mặc dù Hoàn Nhan Hồng tính cách không tốt, người cũng không bình thường, nhưng mà ở phương diện vật chất cũng rất tốt, khiến cho Dư Thi Thi rất thỏa mãn. Không biết là vì muốn chứng minh với Phượng Thương

mình bây giờ mọi việc trôi qua cũng rất tốt, hoặc là khoe gì trong lòng, Dư Thi Thi thoải mái đem bộ váy áo mà Hoàn Nhan Bảo Châu muốn mua kia, làm lễ vật đưa cho nàng.

“Tổng cộng một ngàn lượng bạc trắng.”

“Đây là ngân phiếu. Không cần trả lại!” Dư Thi Thi hào phóng móc ra một xấp ngân phiếu ném cho tiểu nhị, ánh mắt lại liếc về phía Mộ Dung Thất Thất, phảng phất như đang nói, như thế nào? Ta tiện tay ném ra chính là một ngàn lượng. Không tin không hù dọa chết được người!.

Dư Thi Thi “đắc ý”, Mộ Dung Thất Thất lại im lặng, khiến cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt khó chịu. Nữ nhân này bị nước vào đầu sao? Cùng tiểu thư so sánh về tài phú? Thật là nảo hồng rồi.

Phương Đồng thu tiền, cho người đem váy áo gói kỹ cẩn thận, đưa cho tỷ nữ phía sau Dư Thi Thi: “Thái Tử Phi nương nương mặc vào bộ y phục này nhất định sẽ chói lọi, đem tất cả mọi người so sánh đều hạ xuống.”

Lời này cực hợp tâm ý của Dư Thi Thi, nàng giả vờ đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, nhìn qua y phục nói với Mộ Dung Thất Thất: “Thật là xinh đẹp! Công chúa, người muốn mua không?”

“Không!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu: “Ta không có tiền.”

Mộ Dung Thất Thất một câu không có tiền, khiến cho Dư Thi Thi thật cao hứng, được rồi, so sánh với nam nhân nhà nàng Hoàn Nhan Hồng không thể sánh bằng Phượng Thương, nhưng mà so sánh với tiền, nàng ít nhất còn có một kho tiểu kim so với Mộ Dung Thất Thất còn giàu có hơn.

“Nhưng mà ta đồ mà ta coi trọng vương gia sẽ mua cho ta, vương gia nói, nam nhân xài tiền để cho nữ nhân vui vẻ, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Lúc nụ cười của Dư Thi Thi mở rộng trên mặt, Mộ Dung Thất Thất ném ra một câu nói, khiến cho nụ cười của Dư Thi Thi hoàn toàn cứng ngắc, mà Phương Thương cũng vô cùng hào phóng để cho Phương Đồng gói hết quần áo trong tay Mộ Dung Thất Thất, ở chỗ này thanh toán ngân phiếu vạn lượng.

Hành động của Phương Thương, không thể nghĩ ngờ gì là cái tát quất lên mặt Dư Thi Thi, mặt nàng cứng ngắc, cười cũng không được, khóc cũng không xong. Nữ nhân này thật tâm sao?

Hoàn Nhan Bảo Châu hiện tại coi như là thấy được Mộ Dung Thất Thất được sủng ái như thế nào rồi, các loại hâm mộ ghen tỵ với hận ý đồng loạt xông lên đầu. Nhưng mà nàng cũng rất rõ ràng, mình căn bản đâu không lại Mộ Dung Thất Thất, chuyện này chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn. Trước mắt nàng muốn, chính là phá hủy Mộ Dung Thanh Liên, sau đó chụp lấy cái cây to như Long Trạch Cảnh Thiên.

Chờ Mộ Dung Thất Thất trở lại vương phủ, Tố Nguyệt đem phát hiện của Phương Đồng báo lại cho nàng.

“A? Thì ra là nàng ta. Ta nói làm sao mà cả người của Ma Vực cũng không tìm ra được nàng ta. Thì ra là, nàng ta lại biến thành Hoàn Nhan Bảo Châu.” Mộ Dung Thất Thất chậm rãi mở nắp chén trà thổi trôi lá trà: “Tìm một người thông minh một chút đi theo, tạm thời giữ lại tánh mạng của nàng ta.”

“Dạ!” Tố Nguyệt gật đầu, Mộ Dung Thất Thất gọi Tố Nguyệt lại bên cạnh, bên tai nàng nói lại mấy câu, Tố Nguyệt cười lui ra.

Ngày kế, một người quần áo lam lũ xuất hiện ở phủ Thừa Tướng, cầm ngọc bội thiếp thân của Mục Vũ Điệp trong tay, kêu la muốn gặp đại tiểu thư của Mục phủ, muốn cùng nàng thành thân. tiếng kêu của nam nhân kia kéo tới vô số người vây xem, thấy nhiều người, nam nhân lại càng có dũng

khí, giơ lên ngọc bội có khắc chữ”Mục Vũ Điệp” về phía mọi người hơn nữa còn miêu tả sinh động mình như thế nào quen biết với đại tiểu thư của Mục phủ rồi yêu nhau, hơn nữa là tư định chung thân.

Chờ thừa tướng Mục Hoa hạ triều trở lại, chuyện tư tình của đại tiểu thư của phủ thừa tướng cùng nam tử kia đã sôi sục náo nhiệt lên, mọi người cả kinh thành đều biết rồi.

“Vô liêm sỉ!” Mục Hoa gọi Mục Vũ Điệp tới, không nghe nàng giải thích, lập tức tát một cái trên mặt nàng: “Người thế nhưng lại bị mất ngọc bội, lại còn rơi vào trong tay của một người đàn ông. Mặt mũi của Mục gia cũng bị người hủy hết rồi.”

Mục Vũ Điệp khóc lóc giải thích, nhưng mà Mục Hoa căn bản không nghe. Mỗi một cô nương trong nhà đều được đưa riêng một ngọc bội bên người, tượng trưng cho thân phận, hiện tại rơi vào trong tay nam nhân kia, cho dù bọn họ có giải thích Mục Vũ Điệp là trong sạch, người dân bên ngoài cũng không nghĩ như vậy. Huống chi ông còn là thừa tướng một nước, có bao nhiêu ánh mắt theo dõi ông, chờ ông ra mặt, nghĩ ông vẫn tiểu tâm dục dục, không nghĩ tới cháu gái mình thế nhưng lại cho Mục phủ mất mặt mũi lớn như vậy.

Nghĩ đến người nam nhân cầm lấy ngọc bội của Mục Vũ Điệp kia, Mục Hoa hận không thể giết hẳn, nhưng nam nhân kia lại thông minh, khiến cho mọi người biết hết chuyện này, nếu như điều hắn nói có đúng hay không, bị kẻ thù bắt được nhược điểm, hẳn lại thêm phiền toái. Cho nên hiện tại Mục Hoa chẳng những không thể giết nam nhân này, ngược lại còn phải bảo vệ hắn, tránh cho hắn bị người khác giết, gài tang vật cho Mục phủ.

“Người bình thường cư trí như vậy, hiện tại làm sao lại như vậy? Cô nương trong nhà thanh danh đã bị hủy hoại rồi, xem người sau này làm sao mà gặp người.”

“Gia gia, ta không gả cho kẻ khất cái kia. Không cần gả ta cho hắn. Ta thích Phượng Thương, ta muốn gả cho Phượng Thương” “Bốp.” Nghe Mục Vũ Điệp la lên tên “Phượng Thương”, Mục Hoa liền tức giận, giơ tay tát lên mặt Mục Vũ Điệp một cái.”Lão phu như thế nào lại có đứa cháu gái kém cỏi đến như vậy. Nhị hoàng tử có cái gì không tốt? Gả qua đó sẽ hoàng phi, sau này có thể làm hoàng hậu, người lại hết lần này tới lần khác coi trọng con ma ốm kia, ánh mắt người bị mù hay là đầu óc có vấn đề? Hiện tại xuất hiện chuyện như vậy, người còn muốn gả cho Phượng Thương? Người tình lại đi!”

Phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện như vậy, thành chuyện chê cười của giới thượng lưu, mà Mục Vũ Điệp, cũng bị mọi người coi thành chuyện cười đem kể ở quán trà nước. Còn có người truyền kỳ kể chuyện li kì, đem chuyện Mục Vũ Điệp cùng tên khất cái kia là cùng một sư môn yêu đương với nhau miêu tả sinh động như thật, giống như nhìn thấy mắt vậy.

Trong lúc nhất thời, đoạn yêu đương vượt xa thế tục này, gây nên một tầng truyền kì, thậm chí truyền đến tai Hoàn Nhan Liệt.

“A? Thậm chí có chuyện như vậy?” Hoàn Nhan Liệt từ chỗ hoàng hậu Lý Băng nghe được đoạn tình yêu ly kỳ này, cảm thấy rất hứng thú : “Trên đời này tình yêu sư môn đã rất ít rồi, đã như vậy, trăm cũng sẽ thành toàn cho họ.”

Một đạo thánh chỉ, Mục Vũ Điệp thành tân nương của tên khất cái kia, Mục Hoa trực tiếp tức giận ngất trời. Nhưng mà, vô luận Mục Hoa đau lòng cho cháu gái như thế nào, Mục Vũ Điệp không muốn ra sao, thánh chỉ đã đưa tới tay bọn họ cũng không thể cãi được. biết được chuyện này là do hoàng hậu Lý Băng nói trước mặt hoàng thượng, Mục Hoa hoàn toàn hận chết hoàng hậu.

Hoàng hậu như vậy, đơn giản là bởi vì Mục Hoa đứng ở phe của Nhị hoàng tử, cho nên nàng ta nhục nhã Mục Vũ Điệp, cũng là nhục nhã thừa

tướng Mộc Hoa hấn. Hàm chứa nước mắt, đem Mộc Vũ Điệp gả ra ngoài, nghe cháu gái của mình khóc lóc như người bệnh tâm thần, Mộc Hoa lại chảy nước mắt. Thù này, hấn nhớ kỹ. Vô luận như thế nào, hấn cũng sẽ không để cho Hoàn Nhan Hồng đăng cơ làm Hoàng đế.

Tô Mi đem kết cục của Mộc Vũ Điệp nói cho Mộ Dung Thất Thất biết, nàng cũng chỉ là mỉm cười, Mộc Vũ Điệp gieo gió gặt bão, cái này coi như là trừng phạt nhẹ cho nàng ta. Thời gian có thể hòa tan hết thảy, chuyện Mộc Vũ Điệp rất nhanh sẽ trở thành quá khứ.

Mấy ngày qua, Mộ Dung Thất Thất rất rảnh rỗi, rảnh rỗi đến mức mọc meo lên.

Trong vương phủ giăng đèn kết hoa, chuẩn bị cho hôn sự của Phượng Thương, mà Phượng Thương những ngày qua cũng xuất quỷ nhập thần, Hoàn Nhan Khang đã tới mấy lần, hai người này đi cùng nhau, bàn luận xôn xao, giống như có chuyện gì gặt Mộ Dung Thất Thất, chỉ là bọn hấn thần thần bí bí, Hoàn Nhan Khang cũng giấu cả Tô Mi, nhất định có chuyện gì thần bí.

Cách đám cưới còn ba ngày, trong những ngày này, trong vương phủ an tĩnh dị thường, chờ Mộ Dung Thất Thất ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh lại, mở mắt ra đã là buổi trưa. Nàng phát hiện Tô Mi cùng Tố Nguyệt không có ở bên người, kêu hai tiếng, không ai xuất hiện, Mộ Dung Thất Thất không thể làm gì khác hơn là rời giường rửa mặt, bởi vì không có gì bó buộc, dứt khoát đem tóc xõa dài xuống, mặc quần áo xong, ra khỏi Tùng Lâu.

Từ lịch âm mới qua tết một tháng, khí trời vẫn lạnh như cũ, Mộ Dung Thất Thất giẫm chân xuống tuyết, đi lại trong vương phủ. Đi một lát, nàng phát hiện có cái gì đó không đúng, cả vương phủ đều im ắng, nghe không được tiếng động gì, cũng không thấy bóng người.

“Vương gia! Tô Mi! Tố Nguyệt!”

Im ắng, không có ai đáp lại, nhưng mà thỉnh thoảng có thể nghe được một hai tiếng chim hót, còn lại không có âm thanh gì khác.

Kì lạ. Mộ Dung Thất Thất vô cùng kinh ngạc. Mọi người đi đâu vậy? Chẳng lẽ bận rộn chuẩn bị hôn lễ? Nhưng cũng không đến mức ngay cả một người cũng không có như vậy đi.

Đi khắp cả vương phủ, cũng không có nhìn thấy người nào, chờ lúc Mộ Dung Thất Thất trở lại Tùng Lâm, đã là ban đêm.

Vào đông, trời tối sớm hơn, nhìn hoàng hôn mờ mịt, Mộ Dung Thất Thất trong lòng có chút bất an. Rốt cuộc là sao vậy? Tại sao tất cả mọi người đều không có ở đây? Chẳng lẽ là xảy ra điều gì đó? Có người xâm nhập vương phủ?

Đang lúc Mộ Dung Thất Thất trong đầu mơ màng hết chuyện này tới chuyện khác, một trận tiếng đàn truyền tới. Tiếng đàn du dương, như tiếng suối róc rách, làm say người nghe. Có người. Mộ Dung Thất Thất thật cao hứng, lập tức tìm kiếm đuổi theo nơi phát ra tiếng đàn, lại không nghĩ lâm vào một mảnh đỏ rực.

Trời đông giá rét, mai nở lửa đỏ diễm lệ, Mộ Dung Thất Thất liếc mắt liền thấy Phượng Thương ở trong đình.

Tựa hồ, hôm nay Phượng Thương phá lệ tuần mỹ hơn. Một thân áo trắng noãn như tuyết, tóc dài buộc ở đỉnh đầu, vền vền dùng một cây trâm gài cổ định. Lúc này, Phượng Thương đang chuyên tâm gảy đàn, ngón tay của hắn thon dài, gảy trên dây cầm, âm nhạc tuyệt vời truyền từ đầu ngón tay ra, cả không gian bao phủ tiếng đàn động lòng người.

“Khanh Khanh, nàng đã đến rồi.” Một khúc cuối cùng, Phượng Thương đứng lên, mỉm cười dẫn Mộ Dung Thất Thất vào đình. Trên bàn, hai chiếc nến đỏ tinh mỹ chẳng biết lúc nào đã được người ta đốt lên, ngạc nhiên hơn là, trong bình ngọc trên bàn, cắm một bó hồng mai đỏ au.

Ánh đèn chiếu sáng, đem không gian bao trọn ấm áp dị thường, trong không khí phiêu dật mùi hoa mai nhàn nhạt. Lúc này, ánh mắt của Phượng Thương đặc biệt ôn nhu, Mộ Dung Thất Thất thấy vậy lâm vào một trận si mê.

Chẳng lẽ hẳn là muốn ——

Mộ Dung Thất Thất đầu óc còn chưa kịp chuyển động, Phượng Thương đã quỳ một gối xuống ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, trong tay cầm lấy một cái hộp, mở ra, bên trong có một chiếc nhẫn tinh xảo làm bằng hồng bảo thạch.

“Mộ Dung Thất Thất, nàng nguyện ý gả cho ta làm vợ của ta, cùng ta sớm chiều làm bạn, cùng yêu thương, sinh con dưỡng cái, cho đến khi chết. Chôn cất ở phần mộ tổ tiên nhà ta chứ?”

“Xì!” Bên cạnh núi giả, không biết là người nào nghe được câu cuối cùng kia, cười ra tiếng.

Mộ Dung Thất Thất cũng không có cảm thấy cái này có gì buồn cười, lúc này trong lòng nàng được một loại cảm giác gọi là ngọt ngào lấp đầy. Sau khi chết chôn cất ở trong phần mộ gia tộc Phượng thị? Ở trong từ đường Phượng thị lưu lại một bài vị, theo sát bên cạnh Phượng Thương? Đây là một chuyện đẹp để biết chừng nào. “Khanh Khanh, nàng nguyện ý chứ? Nguyện ý làm tân nương của ta chứ?” Thấy Mộ Dung Thất Thất hồi lâu không nói lời nào, có chút lo lắng, trong đôi mắt tuấn dật của Phượng Thương Phượng Thương dâng lên một trận lo âu.”Nàng nguyện ý chứ?” Phượng Thương có chút bận tâm, sợ Mộ Dung Thất Thất không muốn.

Hắn chuẩn bị lâu như vậy, là muốn cho Mộ Dung Thất Thất một nghi thức cầu hôn lý tưởng. Nhưng mà, loại cầu hôn này hẳn chưa từng nhìn thấy, cũng không có nghe nói qua, hai ngày này suy nghĩ thật lâu, mới lấy

chỗ này, lấy phương thức như thế này xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

Hiện tại Mộ Dung Thất Thất chậm chạp không chịu gật đầu, khiến cho Phượng Thương có chút u buồn. Nếu như Mộ Dung Thất Thất không đồng ý, hoặc là trực tiếp cự tuyệt, hẳn nên làm như thế nào bây giờ? Hẳn chưa từng nghĩ tới chuyện “hiếp bức” Mộ Dung Thất Thất gả cho mình, hai ngày nay trong kinh thành lời đồn đãi bay đầy trời, nói như vậy nàng cũng nghe đến. Nếu như, nàng lâm vào nỗi lo lắng trước hôn nhân, hoặc là lùi bước, vậy hẳn nên làm cái gì bây giờ?

Tuy chỉ là qua mấy phút đồng hồ, trong đầu Phượng Thương đã nghĩ ra rất nhiều loại hậu quả “không thể tưởng tượng nổi”, trong mắt vừa lo lắng, còn có chút e sợ.

Khi thấy ánh mắt của Phượng Thương thành khẩn và u buồn như vậy, trong lòng Mộ Dung Thất Thất mềm nhũn, người nam nhân này. Rõ ràng là đàn ông vô cùng, lúc này lại tiểu tâm dục dục như vậy, làm cho người ta thương tiếc.

“Vương gia, ta nguyện ý.” Mộ Dung Thất Thất đem tay trái của mình đưa đến trước mặt của Phượng Thương: “Ta nguyện ý gả cho chàng làm vợ, từ bây giờ cho đến mãi mãi sau này, vô luận là thuận cảnh hay là nghịch cảnh, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay ưu sầu, ta vĩnh viễn yêu chàng, quý trọng chàng, trung thực với chàng, cho đến khi vĩnh viễn chia xa.”

Bốn phía, hoàn toàn yên tĩnh, tiếng nói của Mộ Dung Thất Thất ôn nhu, vượt lên nỗi lo lắng trong lòng Phượng Thương.

Vừa nghe nàng nói nguyện ý gả cho mình, hơn nữa bất cứ lúc nào xảy ra tình huống gì, nàng đối với mình không rời không bỏ, Phượng Thương kích

động đôi môi có chút run rẩy, đứng lên ôm Mộ Dung Thất Thất vào lòng thật chặt, hận không thể đem nàng hòa vào trong xương tủy của mình.

“Ta cũng yêu nàng. Cũng nguyện ý cùng nàng sống thật dài thật lâu, vô luận là thuận cảnh hay là nghịch cảnh, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay ưu sầu, ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng, quý trọng nàng, trung thực với nàng, cho đến khi vĩnh viễn chia xa.”

Chỉ nghe một lần, Phượng Thương đem lời hứa hẹn của Mộ Dung Thất Thất ghi tạc. Hắn ôm Mộ Dung Thất Thất thật chặt, tim đập thật nhanh. Nhiều năm như vậy, cuộc sông nhiều năm như vậy, Phượng Thương chưa từng có cảm giác thỏa mái như ngày hôm nay.

Mặc dù Mộ Dung Thất Thất là tân nương của hắn, đây là chuyện tình không cần chất vấn, nhưng hôn sự này là do hai nước lập thành, cũng không phải là do bản thân nàng tự nguyện.

Cho tới nay, Phượng Thương trong lòng luôn có một tia lo lắng, lo lắng Mộ Dung Thất Thất có áp lực mới gả cho hắn. Mà lúc này, chính tai nghe được Mộ Dung Thất Thất nói “Ta nguyện ý”, “Ta vĩnh viễn yêu chàng.” Tâm kết trong lòng của Phượng Thương hoàn toàn được cởi bỏ, tim của hắn cũng hoàn toàn thanh tĩnh lại.

“A!” Bên cạnh có người vỗ tay, có người ủng hộ, chờ Mộ Dung Thất Thất từ trong ngực Phượng Thương rời đi, mới phát hiện những bóng dáng ban ngày không thấy kia hiện tại toàn bộ vây quanh bên cạnh bọn họ, tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô, trong đó, Hoàn Nhan Khang vỗ tay lợi hại nhất.

“Các người” Mộ Dung Thất Thất lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra tất cả những thứ hôm nay, những người này “Thông đồng” với nhau.

“Chúc mừng tiểu thư! Chúc mừng cô gia!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt cười tiến lên hành lễ biểu hiện sự ngưỡng vọng với Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng

Thương, hai người gọi một tiếng “cô gia”, khiến cho tâm tình của Phượng Thương thật tốt, lập tức thưởng cho mọi người trong Vương Phủ một năm bổng lộc.

“Vương gia, chiếc nhẫn còn không có đeo cho ta đâu.” Mộ Dung Thất Thất quơ quơ tay trái của mình: “Phải mang vào ngón áp út!”

“Được, được!” Phượng Thương thật sự là quá mức cao hứng, thế nhưng quên mất chuyện mẫu chốt nhất, là đem chiếc nhẫn hồng bảo thạch đeo lên ngón tay áp út của Mộ Dung Thất Thất, mười ngón tay của hai người đan lại với nhau, dường như muốn vĩnh viễn không phân ly.

“Hôn một cái!” Hoàn Nhan Khang hô to một tiếng, có Ngũ hoàng tử dẫn đầu, những người khác cũng hô lên.

Ngày thường mọi người có chút sợ hãi Phượng Thương, nhưng hôm nay là ngày Phượng Thương cao hứng nhất, nở nụ cười nhiều hơn, thoạt nhìn cũng thân cận hiền hoà hơn rất nhiều, cho nên dưới sự hướng dẫn của Hoàn Nhan Khang, những người khác cũng nghe theo la lên.

“Biểu ca, hôn một cái đi! Đến lúc đó đính ước luôn, các người có chịu không?”

“Được!”

Mọi người hô to, ánh mắt là sáng như tuyết, dưới nhiều ánh mắt soi mói như vậy, Phượng Thương chậm rãi cúi đầu của mình xuống.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 85: “Chân Tướng”

Không đợi nộ hôn của Phượng Thương rơi xuống, Mộ Dung Thất Thất đã kiểng chân lên chủ động hôn lên môi Phượng Thương.

“Biểu tấu, thật là uy vũ!” Hoàn Nhan Khang đứng dậy kêu lên, huyết sáo, mọi người bên cạnh đều mừng rỡ không chịu nổi, xem ra tình cảm của vương gia cùng vương phi rất tốt, điều này thật sự là chuyện khiến cho mọi người vui vẻ.

Hai người, không coi ai ra gì đứng hôn, phảng phất như thiên địa lúc này chỉ có hai người bọn họ.

“Bụp!” “Phanh!” Chín trăm chín mươi chín bông pháo hoa bằng trúc bị đốt, cả vương phủ là bầu trời bao la sáng ngời như ban ngày, trên bầu trời bao la nở rộ sắc tím, khiến toàn bộ người trong kinh thành chú ý, cũng kinh động tới Hoàn Nhan Liệt ở trong cung.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Kính Đức, cho người đi xem một chút!”

Hoàn Nhan Liệt thả tấu chương đang phê duyệt trong tay xuống, đi tới bên giường, nhìn một mảnh ngũ sắc trên bầu trời cách đó không xa, chân mày cau lại : “Hình như là hương của Nam Lân vương phủ, nhanh, hoả tốc cho người đi điều tra, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Không chỉ hoàng cung, mà người Tây kỳ quốc ở dịch quán cũng bị kinh động.

Nhìn về phía Nam Lân vương phủ pháo hoa đầy trời, đôi môi của Thượng Quan Vô Kị nhếch lên. Từ khi đưa Mộ Dung Thất Thất tới đây,

đến bây giờ, nhiệm vụ của hắn là chờ đám cưới của Mộ Dung Thất Thất. Đã thấy nàng hạnh phúc, trở thành tân nương của Phượng Thương, sứ mạng của hắn cũng sẽ hoàn thành.

Chỉ là hôm nay, hôn kì của Mộ Dung Thất Thất càng ngày càng gần, gần đến mức khiến cho hắn cũng không dám đi tới Nam Lâm vương phủ, sợ nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, trong lòng không chịu nổi cảm giác thống khổ này. Mặc dù trong lòng cực kỳ muốn gặp nàng, nhưng bây giờ thấy nàng, cũng biến thành hi vọng xa vời. Đã như vậy, không bằng không thấy, không gặp gỡ, nàng ở trong lòng hắn thủy chung là bộ dáng thiếu nữ, sẽ không thay đổi, sẽ không già đi, chỉ dừng lại ở hình ảnh đó.

” Bên Nam Lâm vương phủ làm sao vậy?” Long Trạch Cảnh Thiên cho người đi hỏi thăm, không đầy một lát, người liền trở lại.

“Hồi bẩm vương gia, là Nam Lâm vương cầu hôn với Chiêu Dương công chúa. Nghe nói chuẩn bị chín trăm chín mươi chín cây pháo hoa. Về phần cầu hôn này rốt cuộc là cái gì, thuộc hạ không tìm hiểu được.”

“Cầu hôn?” Nhìn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm, Long Trạch Cảnh Thiên trầm mặc, trong đầu ảo tưởng Mộ Dung Thất Thất đứng dưới trời đất sắc màu bao la này nở nụ cười như thế nào.

Thật là bỏ lỡ sao? Mặc dù mục đích lúc trước của Long Trạch Cảnh Thiên tới Bắc Chu là cho người tìm Thái Tử Phi Dư Thi Thi, muốn nàng ở bên trong quấy rối, nhưng mà nữ nhân này tựa hồ một chút tác dụng cũng không có.

Hơn nữa, mấu chốt chính là, Mộ Dung Thất Thất động tâm với Phượng Thương, cho dù gây rối, thật sự đoạt lại nàng, nữ nhân một lòng ở trên người nam nhân khác, còn có thể bố thí tình yêu cho hắn sao?

Long Trạch Cảnh Thiên cau mày, nhìn chằm chằm bầu trời đầy màu sắc kia, trầm mặc không nói. Rốt cuộc nên là nên làm như thế nào đây? Buông

tay, để cho nàng hạnh phúc? Hẳn không độ lượng được như vậy. Nhưng nếu như mạnh mẽ đem nàng giữ lại bên người, nhìn nụ cười của nàng dần dần biến mất, hẳn cũng làm không được. Làm sao bây giờ đây?

Vô luận trong lòng Thượng Quan Vô Kị hay Long Trạch Cảnh Thiên nghĩ như thế nào, trong lòng của Lý Vân Khanh, lúc này trừ mất mát, còn có càng sâu hơn là một mảnh thần nhiên. Nam nhân kia hẳn cũng gặp qua, cũng tiếp xúc qua, dung mạo thiên tiên, thiên chi kiều tử, nam nhân như vậy, mới xứng đáng để nàng thương hẳn.

Từ nay về sau, cùng với nàng, hẳn chỉ có quan hệ là biểu ca, không hơn không kém. Hẳn trừ đem hình ảnh của nàng giấu ở trong lòng cả đời, còn có thể làm được gì đây? Biền người mệnh mông, tìm kiếm một người tri kỷ bầu bạn, nếu có được, ta may mắn, không có được, chỉ trách mệnh ta. Nàng hạnh phúc, không phải là kì vọng của hẳn sao?

Ba nam nhân cũng không nói chuyện, làm cho không khí có chút trầm muộn.

Bạch Ưc Nguyệt vừa nghe, Phượng Thương thế nhưng lại mạnh bạo như vậy để đối được nụ cười của mỹ nhân, khiến cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy cao hứng. Cô gái này thật tình, vô luận dáng vẻ kịch cỡm, hay là cường ngạnh bá đạo, hoặc là phóng túng kích tình, đều chân thật như vậy, khiến cho mọi người yêu thích, huống chi là người khác phái đây.

Chỉ có một người, lúc này tâm tình không tốt nhất.

Mộ Dung Thanh Liên cắn môi, ngó chừng bầu trời của Nam Lân vương phủ, hâm mộ vô cùng. Tại sao nàng lại chưa từng có mệnh tốt như Mộ Dung Thất Thất vậy? Tại sao lâu như vậy, Long Trạch Cảnh Thiên vẫn lạnh băng đối với nàng? Tại sao nàng rõ ràng ưu tú hơn so với Mộ Dung Thất Thất, vì sao tất cả mọi người đều cảm thấy Mộ Dung Thất Thất tốt hơn đây?

Mộ Dung Thanh Liên đã hoàn toàn quên mất trong cuộc thi tứ quốc tranh tài Mộ Dung Thất Thất đã hạ thủ lưu tình đối với nàng, hiện tại Mộ Dung Thất Thất ở Nam Lâm vương phủ, căn bản cũng không có trêu chọc nàng nhưng trong lòng nàng lại có u ám tính hết lần này tới lần khác giống như ăn phải chất xúc tác, không ngừng bành trướng, đem tất cả vấn đề quy kết ở trên người Mộ Dung Thất Thất.

Trong hoàng cung, Kính Đức đem chuyện xảy ra ở Nam Lâm vương phủ nói cho Hoàn Nhan Liệt, nghe được Phượng Thương quý một gối trước mặt Mộ Dung Thất Thất cầu hôn, Hoàn Nhan Liệt sửng sốt:”Xem ra, lần này hấn động tâm.”

“Đúng ạ. Lấy tính tình kiêu ngạo của Phượng Thương thì quả quyết sẽ không làm ra loại chuyện như vậy ở trước mặt mọi người. Bệ hạ, Nam Lâm vương thế nhưng lại coi Chiêu Dương công chúa thành quả tim, miếng thịt của mình.”

Nghe Kính Đức nói, khoe miệng Hoàn Nhan Liệt lộ ra một nụ cười tàn khốc: “Như vậy thì tốt rồi. Trẫm muốn đục khoét trái tim, miếng thịt của hấn để cho hấn đau đến không muốn sống. Ha ha ha ha.”

Buổi tối, Tô Mi cùng Tố Nguyệt lui ra, đem không gian để lại cho Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, để cho đôi yêu thương nhau thề non hẹn biển. Trong phòng, mùi hoa Đinh Hương vờn quanh bốn phía, Mộ Dung Thất Thất nằm trong lòng Phượng Thương, ngón tay quấn quanh người Phượng Thương, lưỡi biếng híp mắt, giống như con mèo nhỏ.

“Lần đầu tiên đám cưới, đêm đó ta đột nhiên phát bệnh, kết quả đối phương bị hù chết chôn sống.”

“Lần thứ hai, đối phương trong lúc vô tình thấy tròng mắt màu tím của ta, kêu ra tiếng, bị Như Ý giết.”

“Lần thứ ba, đôi phương nghe nói ta khắc vợ, muốn chạy trốn, kết quả từ trên tường té xuống, gãy cổ chết.”

“Lần thứ tư, hỉ kiệu không tới, nàng cắt cổ tay tự tử.”

“Người vào cửa, muốn câu dẫn ta, ở trong phòng hạ mị hương, ta giết nàng.”

“Thứ sáu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, bị trúng độc.”

“Người thứ bảy trước hôn nhân thất trinh, tự sát.”

“Người thứ tám nghe được tiếng bước chân của ta, bị kinh sợ, đã chết.”

Nghe Phượng Thương đem quá khứ của mình kể ra nhất thanh nhị sở, nghe hẳn gặp phải những thứ này, Mộ Dung Thất Thất tung mình lên, ngồi ở trong ngực Phượng Thương, “Vương gia, người số đào hoa rất nhiều nha. Nói như vậy, hình như có chút không công bằng. Ta là lần đầu tiên gả cho chàng, chàng cưới nhiều lần như vậy, cứ nghĩ lại ta liền cảm thấy không cam lòng. Nếu không ta cũng vậy gả đi tám lần, chúng ta cũng coi như huề nhau đi.”

“Nàng dám?” Tay của Phượng Thương ngắt nhẹ eo nhỏ của Mộ Dung Thất Thất, “Nàng là người của ta! Cả đời này cũng sẽ mang dòng họ của ta, trừ ta ra, thiên hạ này không ai dám cưới nàng.”

“Vì sao?” Mộ Dung Thất Thất chớp mắt, ra vẻ hồ đồ.

“Bởi vì nữ nhân của ta, người khác nếu muốn nhúng chàm, phải hỏi trước kiếm của ta có cho phép không.”

Phượng Thương khí phách tuyên ngôn, Mộ Dung Thất Thất nghe được đặc biệt cao hứng. Nàng thích bộ dáng ương ngạnh của Phượng Thương,

hắn nói ra những lời nồng đậm tham muốn giữ lấy cùng ghen tức, nghe làm cho người ta yêu thích.

“Ha ha, vương gia, như vậy cũng không đúng rồi. Trước chàng cười nhiều nữ nhân như vậy, ta còn không có đồ dấm, chàng ngược lại đã cảm thấy ủy khuất rồi.” Mộ Dung Thất Thất bĩu môi, trong lòng mặc dù bị lời nói bá đạo của Phượng Thương làm cho cảm động, nhưng vẫn có chút không vui vẻ: “Vừa nghĩ tới chàng kém chút nữa trở thành nam nhân của nữ nhân khác, cùng người khác sinh con dưỡng cái, ta liền cảm thấy rất ủy khuất.”

Mộ Dung Thất Thất ghen tức, Phượng Thương có thể hiểu được, hắn kéo Mộ Dung Thất Thất đến trước mặt mình, hôn lên trên trán của nàng: “Khanh Khanh, nếu như ta nói, trước nàng, ta không biết yêu là cái gì, nữ nhân đối với ta mà nói chỉ là công cụ để nối dõi tông đường nàng có tức giận không?”

“Sau khi cha mẹ ta qua đời, hoàng ngoại tổ mẫu là người thương duy nhất trong lòng ta. con nối dõi của Phượng thị đơn bạc, đến đời của cha ta, chỉ có một mình ta, bà lo lắng cho huyết mạch của Phượng thị, cho nên mỗi lần lại từ ái chỉ định kết hôn, nhưng luôn không thể thành công, ngược lại làm cho bà lo lắng, cũng càng thêm gấp gáp, cuối cùng mới có cục diện như bây giờ.”

“Vậy chàng không biết cự tuyệt à?” Mộ Dung Thất Thất trong lòng dụ lại. Mặc dù những người kia bây giờ đã thành quá khứ, nhưng mà các nàng luôn có chút quan hệ cùng Phượng Thương, làm cho nàng nghĩ muốn độc nhất vô nhị trong lòng hắn, có chút ăn dấm vặt.

“Khanh Khanh, ta nếu cự tuyệt, người khác ắt sẽ mất hứng.”

Lúc này, trên mặt Phượng Thương nở nụ cười bí hiểm, tràn đầy ý vị, rồi lại hàm chứa chút lạnh lẽo. Nghe giọng điệu của Phượng Thương, Mộ

Dung Thất Thất cảm thấy có cái gì đó không đúng, chẳng lẽ ở đây còn ẩn chuyện tình gì sao?

“Ta lần đầu tiên thành thân, đêm tân hôn cổ độc đột nhiên phát tác, ngày đó cũng không phải là mười lăm. Sau này, chỉ cần tân nương vào vương phủ bái đường, đêm đó ta liền bị cổ độc phát tác. Về phần những nữ nhân kia, vô luận trúng độc hay là tự sát hay là thất trinh, đều để lộ chút bóng dáng.”

“Ý chàng là có người giết bọn họ, ngụy trang thành ngoài ý muốn? Là có người cố ý muốn bêu xấu danh dự của chàng?” Mộ Dung Thất Thất hiểu ra, chân mày cũng vì vậy mà dựng lên: “Rốt cuộc là người nào? Tại sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ đối phương có huyết hải thâm cừ sao?”

Phượng Thương cười không đáp, tròng mắt đen phát ra lạnh lẽo nồng đậm, mà tay của hắn nhẹ nhàng mà vuốt ve tóc của Mộ Dung Thất Thất: “Hai ngày trước ta vào cung, hoàng thượng kêu ta ăn một chút điểm tâm cùng trà, ta ra khỏi ngự thư phòng liền ói ra tay, trở lại để Tấn Mặc nhìn xem, nói điểm tâm cùng nước trà có thuốc dẫn phát độc.”

“Là Hoàn Nhan Liệt?”

Cái kết quả này thật sự khiến cho Mộ Dung Thất Thất thất kinh. Tại sao? Tại sao lại như vậy? Hoàn Nhan Liệt không phải là người thương yêu Phượng Thương nhất sao? Đám cưới của bọn họ lần này, báu vật Hoàn Nhan Liệt ban thưởng đều chuyển tới Nam Lân vương, chỉ kém chút xíu là mang cả hoàng cung đưa tới, chẳng lẽ hết thảy là ngụy trang sao?

“Từ lần thứ tư, tân nương ở trên kiệu hoa cắt cổ tay, ta liền nhìn ra một vài vấn đề. Người con gái kia không phải là tự sát, mà là bị giết. Cho đến lần thứ bảy, tân nương trước tân hôn thất trinh sau đó tự sát, ta mới xác định sau lưng chuyện này đều do Hoàn Nhan Liệt.”

“Hắn không phải là cữu cữu của chàng sao? Tại sao lại đối với chàng như vậy? Chẳng lẽ bên ngoài nói những lời kia là giả dối? Bắc Chu hoàng đế sủng ái Nam Lân vương, những điều này là giả dối sao?”

Cái kết quả này thật là bất khả tư nghị. Nếu như chân tướng đúng như Phượng Thương nói, như vậy chân tướng này thật sự là quá tàn khốc. Người này làm sao có thể dối trá như vậy? Vừa hiền lành hòa ái, là một vị trưởng giả khả kính, vừa ở sau lưng tính toán, xuất ra vô số chiêu ngoan độc.

“Bởi vì ta một mực tra ra chuyện tình mười lăm năm trước ở Nhạn Đăng sơn. Thế nhân đều nói Phượng Tà thua ở trong tay Mộ Dung Thái, hừ, phụ thân ta lại là như vậy sao, Mộ Dung Thái sao có thể so sánh với cha ta.”

Lúc nói chuyện, Phượng Thương áy náy nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, bởi vì chuyện này nói với Mộ Dung Thái hình như cũng không quá tốt, nói về Mộ Dung Thái vẫn là nói về cha vợ hắn.

“Chàng cứ nói đi, không có chuyện gì.” Kể từ khi ở chỗ Lý Thu Thủy biết mình không phải là con gái của Mộ Dung Thái, Mộ Dung Thất Thất thở phào nhẹ nhõm. Có người cha lạnh lùng khắc bạc như vậy, chính nàng cũng chịu không được chuyện này.

“Lúc ấy phụ thân đã nắm chắc phần thắng, lấy thủ đoạn dụng binh của cha, đừng nói là một Mộ Dung Thái, cho dù mười người, cũng không cách nào cùng phụ thân đánh đồng.”

“Vương gia, ý của chàng là đại tướng quân ở Nhạn Đăng sơn sở dĩ chiến bại, không phải bởi vì khả năng của Mộ Dung Thái, mà là thua ở trong tay người của mình ư?”

“Thông minh!” Phượng Thương gật đầu nhéo chóp mũi của Mộ Dung Thất Thất: “Nói một chút liền hiểu, Khanh Khanh quá thông minh.”

Phượng Thương khích lệ, Mộ Dung Thất Thất nhếch miệng mỉm cười, nàng hiện tại càng muốn biết, rốt cuộc là người nào bán đứng Phượng Tà? Rốt cuộc là ai khiến cho Phượng Thương nhỏ như vậy liền mất đi cha mẹ? Rốt cuộc là người nào có cừu hận lớn như vậy với Phượng Tà, thế nhưng lại xuống tay được?

“Nếu như ta không có đoán sai, người này chính là người cậu thân ái của ta, Hoàn Nhan Liệt.” “Cái gì?” Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn ngây dại, nếu không phải Phượng Thương chính miệng nói ra lời này, nàng cũng không tin tưởng những thứ này. Nhưng mà đáp án này cũng thật sự là quá kinh thế hãi tục.

Ban đầu ở Nhạn Đãng sơn đánh một trận, nếu thắng, Bắc Chu quốc có thể tiến quân thần tốc, Tây kỳ quốc sẽ trở thành lịch sử, “Hoàn Nhan” sẽ trở thành dòng họ tôn quý nhất trên lãnh thổ kia, toàn bộ núi sông cũng sẽ biến thành lãnh thổ của Bắc Chu quốc. Nếu thật như lời Phượng Thương nói, Hoàn Nhan Liệt vì sao phải làm như vậy? Hẳn như vậy, chẳng phải là chặt đứt dã tâm bao quát tứ hải của hắn sao?

“Nguyên nhân là gì? Hẳn tại sao phải làm như vậy?”

Mộ Dung Thất Thất từ trong giật mình cực độ khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh, lời của Phượng Thương, nàng tin tưởng, nhưng mà sau lưng chuyện này rốt cuộc có lý do gì? Đến tột cùng là nguyên nhân gì, lúc này Hoàn Nhan Liệt lại buông tha cho ích lợi lớn, tự chặt cánh tay mình? Phượng Tà là bạn thân nối khố của hắn, hai người cùng nhau lớn lên, là một loại tình bạn hữu nghị, còn là muội phu của hắn, lại càng là linh hồn của quân Bắc Chu quốc, vì sao Hoàn Nhan Liệt lại muốn phá hủy Phượng Tà?

“Nếu không phải bởi vì ta mỗi lần đều ở trong đêm tân hôn phát bệnh, nếu không phải bởi vì mấy cô gái vô tội bị chết kì quặc kia, khiến cho ta điều tra ra, ta cũng sẽ không hoài nghi đến Hoàn Nhan Liệt. Hẳn tại sao phải làm như vậy, đáp án của vấn đề này ta cũng muốn biết. Mẫu thân của

ta là muội muội hần thương yêu nhất, phụ thân là huynh đệ tốt nhất của hần, rốt cuộc là nguyên nhân gì để cho hần ra tay nặng như vậy, bí mật sau lưng này ta cũng chưa suy nghĩ ra.”

Vừa nghĩ tới bộ dáng chết thảm của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, còn có đứa trẻ chưa kịp ra đời kia, quả đấm của Phượng Thương nắm thật chặt, hận không thể đem Hoàn Nhan Liệt Chop tới lập tức tra hỏi.

“Vậy chàng đã tra hỏi từ Mộ Dung Thái chưa? Nếu quả thật là Hoàn Nhan Liệt bán đứng quân tình, Mộ Dung Thái hẳn là biết, dù sao chuyện này cũng là Mộ Dung Thái ra mặt.”

“Tra không được. lúc Nạp Lan Tín ở Mộ Dung phủ dạy nàng học, nhân cơ hội đi khắp cả Mộ Dung phủ, ngay cả nhà kho của Mộ Dung Thái cũng đi qua, nhưng cũng không có tra được bất kỳ chuyện gì. Giống như tất cả dấu vết, cũng bị người ta san bằng, thật giống như cho tới bây giờ cũng không có phát sinh chuyện tương tự. Có lẽ, Mộ Dung Thái cũng chỉ là cây đao, mà chuôi đao, còn đang nằm trong tay người khác.”

“Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất hiện tại có chút đau lòng cho người trước mắt này. Thì ra chân tướng lại tàn khốc như vậy. Người ngoài nhìn vào, Phượng Thương thân có địa vị cao, vinh hoa phú quý, hiển hách một thời, nhưng sau lưng những chuyện này, bọn họ nào biết đâu.

Tựa hồ đọc hiểu ý nghĩ nội tâm của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương một lần nữa ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng, đầu thật sâu chôn ở cổ của nàng.

“Khanh Khanh, những thứ này vốn là chuyện của ta, nhưng lại kéo nàng vào, ta thật sự tự trách vô cùng. Nhưng mà, nàng tốt đẹp như vậy, ta không nỡ buông tay. Ta sợ chờ ta xử lý xong chuyện của mình, nàng đã gả làm thê tử của người khác. Ta có lòng tham lam muốn giữ lấy nàng, nhất định sẽ dùng hết thủ đoạn đem nàng đoạt lại.”

Mộ Dung Thất Thất trở tay, ôm lấy Phượng Thương, người nam nhân này, thật không biết nên nói thế nào cho phải: “Vương gia, ta và chàng là vợ chồng, trượng phu có khó khăn, thê tử theo lý nên theo ở bên người, giúp chàng cùng lo sâu giải nạn. Vương gia là người trọng yếu nhất đối với ta trên thế giới này, bây giờ nói như vậy, chẳng phải là muốn chia lìa tình cảm cùng ta sao?”

“Khanh Khanh” Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, khiến cho giọng nói của Phượng Thương có chút run rẩy: “Ta có lúc cảm thấy ta rất ích kỷ, kể từ khi gặp lại nàng, đã nghĩ muốn độc chiếm nàng, để nàng trở thành vật tư hữu của ta, dù sao, cái thế giới này thứ để cho ta chú ý cũng để cho ta lưu luyến quá ít. Nhưng. thế giới của ta quá mức phức tạp, để nàng theo ta cùng nhau đối mặt, là ta tư tâm quá nặng.”

Phượng Thương nói những lời này, làm cho Mộ Dung Thất Thất rất cực cũng hiểu, vì sao trong mắt của hắn luôn cất giấu một tia u buồn, thì ra là bởi vì trên lưng hắn đeo huyết hải thâm cừ, cho nên mới không thể tùy ý thoải mái.

“Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất nắm tay của Phượng Thương kiên định nhìn hắn: “Vương gia, bất cứ lúc nào, vô luận chuyện gì phát sinh, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng sẽ phụng bồi cùng chàng. Đi theo bên cạnh chàng lòng ta cam tâm, đây là ta tự nguyện.”

“Chúng ta đã lập thành lời thề non hẹn biển, đại tướng quân là phụ thân của ta, Minh Nguyệt công chúa, cũng là mẫu thân của ta. Thù của cha mẹ, không đội trời chung. Thù này chúng ta nhất định phải báo. Tuyệt đối không thể để cho bọn họ ôm hận mà chết.”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất như chém đinh chặt sắt, cực kỳ dũng cảm, Phượng Thương phảng phất như gặp lại cô gái dưới đêm trăng đàn lên khúc hát chí khí hào hùng, vừa định nói chuyện, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng vang.

“Người nào?” Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời xuất thủ, hai người đá văng ra cửa sổ đi ra ngoài, lại phát hiện một người đứng ở trên tường. Người nọ, mang mặt nạ con nít, thấy mặt nạ, Mộ Dung Thất Thất cả kinh: “Chính là hắc! Vương gia, đêm đó hắc y nhân ở suối nước nóng chính là hắc.”

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại nhanh, một đạo bóng trắng đánh úp về phía hắc y nhân, Phượng Thương đã đến bên cạnh hắc y nhân, chỉ trong chốc lát, hai người đã qua mười chiêu.

“Không tốt, hắc muốn chạy trốn.” Mộ Dung Thất Thất nhảy lên, nghĩ muốn giúp đỡ, lại không nghĩ tới đối phương ném ra một đoàn sương khói, chờ sương khói tan hết, thân ảnh của đối phương đã biến mất.

Những người khác nghe tiếng động bên Tùng Lô cũng bị kinh động, chờ mọi người xuất động tìm kiếm hắc y nhân, hắc thể nhưng giống như bốc hơi, một lần nữa biến mất vô tung vô ảnh.

“Người này chẳng những vô cùng quen thuộc với địa hình Phượng Vũ sơn trang, mà còn đối với Vương Phủ cũng rất quen thuộc.”

Mộ Dung Thất Thất khẳng định nói, lời nói của nàng chiếm được sự ủng hộ của Phượng Thương. Người nọ đối với vương phủ không phải quen thuộc bình thường, ngay cả ám vệ an bài cũng biết nhất thanh nhị sở, còn có thể thuận lợi chạy trốn, hắc rốt cục là người nào? Quen thuộc vương phủ như vậy, nếu là địch nhân của hắc, đây chẳng phải là chuyện rất không ổn sao? Hơn nữa mới vừa rồi Phượng Thương cùng hắc y nhân so chiêu, hai người rõ ràng ngang tài ngang sức, người này rốt cuộc là người nào?

“Gia tăng phòng vệ trong vương phủ!” Phượng Thương sắc mặt có chút trầm, sắp đến ngày thành thân của hắc, nếu hắc y nhân kia là người của Hoàn Nhan Liệt, chẳng phải là Mộ Dung Thất Thất lần này sẽ gặp nguy hiểm sao?

Phượng Thương không dám nghĩ tiếp, lúc trước nhiều việc ngoài ý muốn như vậy, hắn cũng không để ý, bởi vì không phải là người trong lòng hắn. Nhưng lần này hoàn toàn khác, Mộ Dung Thất Thất là trân bảo hắn vất vả tìm kiếm được, nếu nàng có việc gì, hắn phải làm sao bây giờ? Chờ Mộ Dung Thất Thất nằm ngủ xong, Phượng Thương đi tới thư phòng.

“Như Ý, ta giao việc thủ vệ ngày thành thân cho người. Người cần phải đảm bảo, ngay cả con ruồi cũng không thể đi. Truyền cho Nạp Lan Tín, để cho người của Phật sinh môn giám thị tất cả những người khả nghi trong kinh thành, bắt được sau đó lập tức giải quyết. Cát Tường, cầm Hồ Phù của ta, để cho Ưng kỵ quân chuẩn bị đợi lệnh.”

Liên tiếp ba đạo lệnh ban ra, làm cho Cát Tường, Như Ý cùng Nạp Lan Tín ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Trong lúc nhất thời, cả không khí cũng trở nên nghiêm túc hắn.

Tròng mắt đen của Phượng Thương lóe ra ánh sáng u lãnh, người áo đen kia rốt cuộc là người nào? Tới vương phủ có mục đích gì? Tại sao hắn lại quen thuộc vương phủ như vậy? Chẳng lẽ hắn là người của Hoàn Nhan Liệt? Vô số vấn đề xuất hiện ở trong đầu Phượng Thương, tìm không được đáp án, làm cho người ta không nhìn được xúc động trong lòng.

Bình tĩnh! Phượng Thương cố gắng làm cho nội tâm của mình bình tĩnh trở lại. Chuyện này quan hệ đến sự an nguy của Mộ Dung Thất Thất, hắn không thể không khẩn trương. Mặc dù hắn nắm chắc có thể bảo vệ Mộ Dung Thất Thất, nhưng phải cẩn thận mới được. Nếu thật sự không được, vậy cũng chỉ có thể để cho thời tiết Bắc Chu quốc thay đổi. Nếu Hoàn Nhan Liệt dám dấn thương Mộ Dung Thất Thất, hắn không ngần ngại thực hiện trước kế hoạch của mình.

Cách ngày hai mươi tám càng ngày càng gần, hắc y nhân như cũ không có tin tức, vẻ mặt của Phượng Thương nhìn như bình tĩnh, nhưng nội tâm

sôi trào mãnh liệt, tung tích của hắc y nhân không rõ, hôn kỳ sắp tới, không biết Hoàn Nhan Liệt lần này chuẩn bị xuất chiêu gì.

Ngày hai mươi bảy, Phượng Thương mang Mộ Dung Thất Thất đưa vào cung, dựa theo lễ nghi rước dâu hai nước, ngày hai mươi tám hắc mới tới hoàng cung đón rước Mộ Dung Thất Thất.”Hết thầy phải cẩn thận!” Phượng Thương lúc gần đi liên tục dặn dò Mộ Dung Thất Thất, hắc không yên lòng để cho Mộ Dung Thất Thất ở nơi khác, nhờ cậy riêng hoàng thái hậu Đông Phương Lam, để cho Mộ Dung Thất Thất ở tại tẩm cung của bà.

Chờ sau khi Phượng Thương đi, Mộ Dung Thất Thất đi vào Cẩm Huyền Cung liền thấy được Đông Phương Lam.

Bắc Chu quốc thắng ở cuộc thi tranh bá, chuyện này Đông Phương Lam đã sớm biết. Trước kia mặc dù có chút không cam lòng, nhưng nếu như đã đánh cuộc, Mộ Dung Thất Thất thắng, bà phải đáp ứng, cho nên mặc dù trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn ngầm đồng ý hôn sự này.

Hiện tại, Phượng Thương ở trước ngày tân hôn đem Mộ Dung Thất Thất đưa đến Cẩm Huyền Cung của Đông Phương Lam, khiến cho trong lòng lão thái hậu có bao nhiêu vui mừng. Xem ra ở trong lòng Phượng Thương, người làm hoàng ngoại tổ mẫu như bà vẫn đáng giá tín nhiệm. Đồng thời, Đông Phương Lam cũng thấy rõ ràng vị trí quan trọng của Mộ Dung Thất Thất trong lòng của Phượng Thương, nếu không hắc như thế nào lại đem tân nương phó thác cho bà đây?

“Ngồi đi!” Đông Phương Lam chỉ vào cái ghế bên cạnh, Mộ Dung Thất Thất vừa đi qua, Tuyết Nhi trong ngực Đông Phương Lam liền nhảy xuống, vừa đong đưa chạy đến dưới chân Mộ Dung Thất Thất: “Gâu, gâu, gâu” Tuyết Nhi ngoắt cái đuôi, ở bên chân Mộ Dung Thất Thất đi từ từ.

“Xem ra Tuyết Nhi rất thích người.” Đông Phương Lam có chút kinh ngạc, cháu gái của bà nhiều như vậy, cũng chưa từng thấy Tuyết Nhi quá

thân mật đối với người nào như vậy. Mộ Dung Thất Thất lần đầu tiên tới, Tuyết Nhi đã liền thích nàng như vậy, xem ra, thiếu nữ này hẳn là có chỗ hơn người.

Mộ Dung Thất Thất cũng không biết, chỉ bằng con chó như quả tuyết cầu này, cảm tình của Đông Phương Lam đối với nàng tăng lên rất nhiều, nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Tuyết Nhi, Tuyết Nhi tựa hồ rất hưởng thụ, híp mắt, cọ bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, giống như muốn nàng ôm.

“Đứa nhỏ này, thế nhưng lại thích người.” Đông Phương Lam nhìn Tuyết Nhi với ánh mắt vô cùng ôn nhu, giống như nhìn con gái của mình.

Thấy vẻ mặt Đông Phương Lam, Mộ Dung Thất Thất có chút đồng tình với vị lão nhân trước mắt này, không biết lúc nói đến chuyện thảm kịch mười lăm năm trước, bà như thế nào chịu nổi bi thương đây? Người đầu bạc tiền người đầu xanh, trong lòng có bao nhiêu sức để chịu đựng a?

Nghe nói hoàng thái hậu Bắc Chu quốc rất tin Phật, kể từ khi con gái và con rể qua đời, hàng năm đều lên chùa lễ Phật. Nói như vậy Đông Phương Lam thích sự thanh tịnh ở chùa, có lẽ mỗi khi thấy cả thành phần hoa này, sẽ làm cho bà càng thêm bi thương, càng thêm nhớ nhung con gái cùng con rể, mà ở chùa ăn chay lễ Phật, vì con gái con rể cùng ngoại tôn nữ chưa xuất thế cầu phúc, sẽ làm tâm tình của bà thanh tịnh.

Mộ Dung Thất Thất ôm Tuyết Nhi vào trong ngực, ngồi ở trước mặt Đông Phương Lam.

Từ chỗ Phượng Thương biết được kẻ đầu sỏ thảm kịch mười lăm năm trước là Hoàn Nhan Liệt, nhìn lại Đông Phương Lam, Mộ Dung Thất Thất vô cùng thương tiếc vị lão nhân này. Phượng Thương sợ là cũng sẽ không đem chân tướng nói ra cho hoàng ngoại tổ mẫu biết. Người lớn tuổi như vậy nếu biết chân tướng sự tình, sợ là càng thêm chịu không được.

Mộ Dung Thất Thất không nói chuyện, chỉ chậm rãi vuốt lông của Tuyết Nhi, Đông Phương Lam vẫn nhìn Mộ Dung Thất Thất, chờ tới lúc Thanh cô bưng trà cùng điểm tâm tới, Đông Phương Lam đột nhiên nói một tiếng “Thật giống!”

“Tiểu thư, ngài nói giống cái gì?” Thanh cô bưng trà cho Đông Phương Lam.

“Thanh cô, lúc trước ai gia không phải nói, cảm giác thấy ánh mắt của Chiêu Dương công chúa giống như một người sao, hôm nay thấy nàng ôm Tuyết Nhi như vậy, ai gia mới nhớ tới, năm đó Minh Nguyệt cũng ôm Bảo Tuyết như vậy.”

Bảo Tuyết trong miệng Đông Phương Lam, là chỉ Tuyết Nhi trong ngực Mộ Dung Thất Thất, cũng là một con chó Nhật màu trắng. Nghe Đông Phương Lam nói như vậy, Thanh cô cũng cẩn thận đánh giá Mộ Dung Thất Thất nhiều lần, cuối cùng cũng gật đầu liên tục: “Đúng a! Tiểu thư vừa nói, nô tỳ cũng cảm thấy cử chỉ thần thái của Chiêu Dương công chúa, đặc biệt là đôi mắt kia, cực kỳ giống Minh Nguyệt công chúa của chúng ta. Thật là cực kỳ giống.”

Lời nói của chủ tớ bọn họ truyền tới tai Mộ Dung Thất Thất, làm cho nàng sửng sốt. Ánh mắt của nàng giống như Minh Nguyệt công chúa? Mộ Dung Thất Thất lúc này nghĩ tới đêm đó, hắc y nhân lúc thấy nàng cũng gọi một tiếng “Minh Nguyệt”, chẳng lẽ cũng là nói ánh mắt của nàng giống như Minh Nguyệt công chúa?

Đông Phương Lam si ngốc nhìn Mộ Dung Thất Thất, trong mắt dần dần có lệ nóng.

“Ai gia dưới gối chỉ có Minh Nguyệt là con gái, từ nhỏ nàng là bảo bối trong lòng của ai gia, thật giống như ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rơi. Minh Nguyệt đặc biệt hiểu chuyện, từ nhỏ cũng biết quan tâm

người. Trên thế giới này người để cho ai gia nhớ thương nhất không phải là tiên hoàng, mà là Minh Nguyệt.”

Chẳng biết tại sao, Đông Phương Lam đột nhiên nói hết ý nghĩ của mình, nhìn Mộ Dung Thất Thất, chậm rãi nói chuyện xưa của Hoàn Nhan Minh Nguyệt .

“Minh Nguyệt gả cho Phượng Tà, ai gia đặc biệt cao hứng. Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Phượng Tà nhân phẩm tốt, năng lực lớn, ai gia rất thích người con rể này, ta hi vọng bọn họ có thể thật dài thật lâu như vậy, ân ân ái ái, bạc đầu giai lão.”

“Nhưng mà vận mệnh trêu cợt người. Ai gia không nghĩ tới bọn họ sẽ chết ở Nhạn Đăng sơn.” Nói đến đây, trong ánh mắt Đông Phương Lam có chút lệ nóng.

“Ai gia biết, chuyện này không liên quan gì đến người, nhưng mà vừa nghĩ tới người là con gái của Mộ Dung Thái, ai gia cũng rất không vui. Cho dù hiện tại, trong lòng ai gia cũng không ngăn được sợ hãi.” Đông Phương Lam vuốt bộ ngực mình nói: “Nhưng mà Thương Nhi thích người. Ai gia cũng nhìn ra được đứa bé kia mất đi cha mẹ, đã đủ bất hạnh rồi, nếu như ai gia phản đối nữa, như vậy Thương Nhi quả thực quá khổ rồi. Ai gia không muốn chia rẽ các người.”

Nói đến đây, nước mắt của Đông Phương Lam rơi xuống. Chẳng biết tại sao, thấy vị lão phụ nhân trước mắt này rơi lệ, trong lòng Mộ Dung Thất Thất cũng rất khó chịu, nàng đứng dậy đến trước mặt Đông Phương Lam, lấy ra khăn tay nhẹ nhàng đưa cho Đông Phương Lam lau nước mắt trên gương mặt .

“Ngoại tổ mẫu, đã khổ sở nhiều rồi! Ta với vương gia sẽ cùng nhau hiếu thuận với ngài.”

Một tiếng “ngoại tổ mẫu”, khiến cho trong lòng Đông Phương Lam cảm khái vạn lần, mà Mộ Dung Thất Thất ôn nhu lau nước mắt cho bà, khiến cho sự cứng rắn sau cùng trong lòng vị lão nhân này cũng bị hòa tan: “Năm đó, tiên hoàng băng hà, Minh Nguyệt cũng như vậy ở bên cạnh ai gia, vì ai gia gặt lệ, trấn an ai gia nàng nói: “mẫu hậu, ta cùng Phượng Tà sẽ hiếu kính với ngài, ngài đừng quá khổ sở”

Xúc cảnh sinh tình, tất cả bi thương cùng tịch mịch nẩy lên trong ngực Đông Phương Lam, Mộ Dung Thất Thất khiến cho bà nhớ lại chuyện cũ, những chuyện tốt đẹp khó quên trong quá khứ kia cứ nhất nhất hiện lên trước mắt Đông Phương Lam. Thân ảnh của Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Mộ Dung Thất Thất chồng lên nhau, khiến cho Đông Phương Lam bị hoa mắt.

“Minh Nguyệt! Minh Nguyệt!” tay Đông Phương Lam run rẩy vuốt ve ở trên mặt Mộ Dung Thất Thất: “Minh Nguyệt, con có biết mẫu hậu rất nhớ con không? Minh Nguyệt của ta....”

Đông Phương Lam ôm Mộ Dung Thất Thất, nước mắt tuôn đầy mặt, những kiên cường mấy năm này ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn sụp đổ, còn lại chỉ có từ mẫu bi thương nhớ thương con gái mà thôi.

Biết Đông Phương Lam đau khổ, Mộ Dung Thất Thất vẫn không nhúc nhích, chỉ tùy ý ôm lấy lão nhân. Nàng nhẹ nhàng giúp Đông Phương Lam thuận khí. Vị lão nhân này thật sự là quá đáng thương. Đến bây giờ còn chẳng hay biết gì.

Đông Phương Lam khổ sở, khiến cho Mộ Dung Thất Thất đau lòng cho vị lão nhân này, nhưng ngược lại càng thêm hận hậu quả do Hoàn Nhan Liệt gây ra. Người này làm sao lại ác tâm như vậy? Làm hại người ta mất đi thân nhân. Hắn rốt cuộc tại sao muốn làm như vậy?

Đông Phương Lam khóc thật lâu, lâu đến mức quên cả thời gian, cuối cùng lão nhân mệt mỏi ngủ ở trong ngực Mộ Dung Thất Thất. Lúc Mộ Dung Thất Thất cùng Thanh cô đỡ Đông Phương Lam chuyển đến trên giường, sau khước mắt lão nhân vẫn còn nước mắt.

“Công chúa, cực khổ cho ngài rồi.” Thanh cô có chút áy náy nhìn đầu vai của Mộ Dung Thất Thất bị nước mắt của Đông Phương Lam làm ướt đầm: “Ngày mai là ngày thành thân của ngài cùng Vương gia, hôm nay thế nhưng.”

“Thanh cô, ngài không cần khách khí. Thái hậu cũng là xúc cảnh sinh tình. Huống chi nàng là ngoại tổ mẫu của vương gia, sau này cũng là trưởng bối của ta, đây vốn là việc ta phải làm.” Mộ Dung Thất Thất một lần nữa lau nước mắt sau khước mắt cho Đông Phương Lam, nhìn sâu vị lão nhân này một cái: “Thanh cô, thái hậu làm phiền ngài chiếu cố.”

Mộ Dung Thất Thất lui ra, đóng lại cửa, Đông Phương Lam mở mắt. Đáy mắt một mảnh tia máu màu đỏ: “Thanh cô!”

“Tiểu thư, ta ở đây.”

“Thanh cô, đem mũ phượng cũng khăn chòm của Minh Nguyệt lúc làm đám cưới tìm ra đây. Đưa cho đứa nhỏ này. Để cho nàng ngày mai mặc y phục xuất giá của Minh Nguyệt.”

“Tiểu thư.” Thanh cô tinh tường hiểu tầm quan trọng của mũ phượng và khăn chòm của Hoàn Nhan Minh Nguyệt ở trong lòng Đông Phương Lam, hiện tại đưa cho Mộ Dung Thất Thất, chẳng lẽ đã chấp nhận thân phận của nàng?

“Ai gia già rồi, tầm nhìn cũng không hẹp như vậy. Nàng là cô nương tốt. Là một cô nương tốt.” Phân phó xong những thứ này, Đông Phương Lam hơi mệt chút, chậm rãi nhắm mắt lại. Đây là khoảng thời gian đầu tiên Mộ Dung Thất Thất rời xa Phượng Thương, mặc dù hai người bọn họ cũng

không có hành động gì vượt rào, cũng không có ngủ cùng giường, nhưng mà ít nhất mỗi ngày gặp nhau, hơn nữa buổi tối chỗ hai người ở cũng cách nhau không xa.

Hôm nay là ngày độc thân cuối cùng, Mộ Dung Thất Thất muốn một mình một người ở Cẩm Huyền Cung xa lạ này, chờ Phượng Thương ngày mai tới cung rước nàng, điều này làm cho Mộ Dung Thất Thất có chút không quen.

Mộ Dung Thất Thất mở ra rương gỗ trước mặt, nơi này chứa đồ giá y mà Lý Thu Thủy chuẩn bị cho nàng, ngày mai sẽ mặc.

Mở rương gỗ ra, Mộ Dung Thất Thất bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi vị khác thường, giống như mùi hoa bách hợp. Cẩn thận ngửi lần nữa, cổ mùi lạ này đến từ đồ giá y. Không! Không phải là hoa bách hợp, mà là mùi mị hương của dược vật, nếu không phải nàng đối với mấy cái này hiểu rất rõ, căn bản sẽ không phát hiện ra cái này.

Lý Thu Thủy thế nhưng lại thêm mùi hương lạ lùng vào giá y, điều này làm cho Mộ Dung Thất Thất vô cùng bất khả tư nghị. Tại sao lại như vậy? Tại sao bà ta lại làm như vậy? Chẳng lẽ là vì thúc đẩy nàng viên phòng cùng Phượng Thương sao? Nhưng vì sao lại phải phí công lớn như vậy? Hơn nữa mùi thơm lạ lùng này không giống với mị tình hương bình thường, mà đối với cơ thể con người còn có hại. Chẳng lẽ Lý Thu Thủy không biết sao?

Lần nữa nhớ lại lúc trước khi rời đi, Lý Thu Thủy nói mấy lời không giải thích được, Mộ Dung Thất Thất càng nghĩ càng cảm thấy Lý Thu Thủy có vấn đề, lúc này lại thấy bộ giá y này.

Đang lúc Mộ Dung Thất Thất tính toán đi tìm Tô Mi cùng Tố Nguyệt, một người áo đen xuất hiện ở trước mặt nàng, nhìn lên, lại là người đeo mặt nạ con nít kia.

Mộ Dung Thất Thất trong tay lấy ra hai cây sợi tơ, nghĩ muốn tập kích người nọ, không ngờ hăn lại xoay người bỏ chạy. Lần này không thể để cho hăn dễ dàng chạy mất. Mộ Dung Thất Thất bám theo phía sau hắc y nhân thật chặt.

Người này tựa hồ cố ý cùng Mộ Dung Thất Thất giữ một khoảng cách, vừa không làm cho nàng đuổi kịp mình, vừa không để cho Mộ Dung Thất Thất cách quá xa. Mộ Dung Thất Thất đi theo phía sau hắc y nhân, bay theo trong ban đêm yên tĩnh. Hắc y nhân dẫn theo Mộ Dung Thất Thất rẽ nhiều lần, cuối cùng nhảy vào một biệt viện. Mộ Dung Thất Thất không hề nghĩ ngợi, cũng đi theo nhảy xuống.

Nơi này, là một thiên điện của Cẩm Huyền Cung, Mộ Dung Thất Thất thấy hắc y nhân vào thiên điện, nàng cũng đi theo vào.

Trong điện sạch sẽ, màn che dài làm bằng cẩm bạch rủ trong điện, cũng giống lúc trước, hắc y nhân một lần nữa biến mất vô ảnh vô tung, cả trong điện nhìn không thấy bóng người hắc y nhân.

Hắc y nhân kia rốt cuộc là người nào? Mộ Dung Thất Thất vuốt tơ vàng trong tay, cẩn thận đánh giá hết thảy trong điện, lúc xoay người, thấy được trên tường treo một bức họa.

“Ái nữ Minh Nguyệt” Trước bức họa, là một khối bài vị đen nhánh. Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng đọc dòng chữ trước mắt, một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn bức tranh.

Vừa nhìn thấy cô gái trong bức tranh, Mộ Dung Thất Thất ngây dại. Người nọ là Hoàn Nhan Minh Nguyệt sao? Vì sao, vì sao Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng nàng lớn lên giống nhau như vậy? Quả thực là giống nhau như đúc.

Mộ Dung Thất Thất không nhịn được đưa tay lên sờ nhân vật trong bức tranh, nàng kia cười yếu ớt ngồi bên cửa sổ đọc sách, vẻ mặt tự nhiên hào

phóng, ngũ quan hoàn mỹ tinh xảo. Trên bức họa viết : “Ái thê Minh Nguyệt”, chấp bút là “Phượng Tà” .

“Hoàn Nhan Minh Nguyệt! Nếu như người là Hoàn Nhan Minh Nguyệt, ta đây là ai?” Mộ Dung Thất Thất dờ mắt nạ trên mặt xuống, nhìn cô gái trong bức tranh. Có một ý nghĩ xuất hiện ở trong đầu Mộ Dung Thất Thất, nhưng nàng không dám suy nghĩ, cũng không dám đi chứng nhận.

Nếu như, nàng là con gái của Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà, vậy nàng tại sao lại xuất hiện ở Mộ Dung phủ, còn lấy thân phận con gái của Mộ Dung Thái để sống? Lúc đứa trẻ trong bụng Hoàn Nhan Minh Nguyệt chết mới được bảy tháng, nếu Hoàn Nhan Minh Nguyệt thật đã chết rồi, vậy đứa trẻ kia làm sao sống?

Khó trách Lý Thu Thủy lúc nhìn thấy mặt nàng lại kêu giống, chẳng lẽ là nói nàng giống như Hoàn Nhan Minh Nguyệt sao? Hắc y nhân kia rốt cuộc là người nào? Hắc không phải là biết cái gì chứ? Cho nên mới thất thanh kêu lên tên : “Minh Nguyệt”, mới có thể dẫn mình tới cái chỗ này?

Khó trách nàng nhìn thấy Đông Phương Lam sẽ cảm thấy thân thiết, Đông Phương Lam cũng nói nàng có thần thái cử chỉ cùng ánh mắt giống như Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Nếu như thân phận chân thật của nàng là con gái của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, như vậy tất cả không có gì để giải thích rồi.

Nhưng mà, Mộ Dung Thất Thất thật không dám suy nghĩ tất cả những thứ này. Nếu thật như vậy, nàng cùng Phượng Thương không phải là huynh muội sao? Huynh muội yêu nhau? Loạn luân? Nàng đã yêu thân ca ca của mình, tại sao lại như vậy?

Chân Mộ Dung Thất Thất mềm nhũn, thống khổ ngồi dưới đất. Nhìn lên mỹ nhân trong bức họa, nước mắt Mộ Dung Thất Thất theo gương mặt rơi xuống.

Nếu như tất cả là sự thật, nàng đã tìm được cha mẹ ruột của mình rồi, hẳn là cao hứng mới phải, nhưng mà, nếu như hết thảy là sự thật, nàng cùng Phượng Thương phải làm sao bây giờ? Bọn họ mới vừa thề non hẹn biển, mới vừa thề yêu nhau đến lâu dài, hiện tại tại sao lại xuất hiện biến cố như vậy?

Trong điện vắng ngắt, trước linh bài bên cạnh hai cây nến một người lặng yên rơi lệ, ánh nến đốt lập lòe, đem bóng dáng của Mộ Dung Thất Thất kéo dài vô hạn.

Làm sao bây giờ? Mộ Dung Thất Thất vẫn tự xưng là thông minh hiện tại cũng không biết nên xử lý vấn đề này như thế nào? Tới Nam Lân vương phủ, tìm Phượng Thương nói cho rõ sự tình? Nhưng mà nếu biết rõ ràng rồi thì phải làm thế nào đây, biết rõ thân phận, cũng là ý nàng muốn cùng hắn chia tay lâu dài, sau này cũng đã không thể ở cùng nhau.

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất cỡ nào hi vọng mình là một con đà điểu, đem mình vùi đầu trong đôi cánh rộng rãi, quên hết thảy phiền não. Giờ khắc này, nàng có chút hận cái người mang nàng đến đây, hắc y nhân mang mặt nạ con nít. Hẳn vì sao phải vạch trần một màn tàn nhẫn này như vậy, chẳng lẽ thấy nàng tâm tê phế liệt, hẳn rất vui vẻ sao?

Nếu hẳn là người biết chuyện, vì sao không sớm xuất hiện? Vì sao lại vào lúc nàng động tâm động tình hẳn mới nói rõ chân tướng? Người này tại sao lại ác như vậy?

Một loại cảm xúc xuất hiện hiện trong lòng Mộ Dung Thất Thất, nàng cỡ nào muốn dựa vào trong ngực Phượng Thương khóc thật lớn một lần. Nhưng khóc thì có tác dụng gì? Nếu như Phượng Thương là anh ruột của nàng, bọn họ là anh em yêu nhau, cũng không có cách nào tiếp tục được nữa.

Vô luận kiếp trước hay kiếp này, mặc dù gặp phải nhiều khó khăn như vậy, Mộ Dung Thất Thất thủy chung vẫn luôn kiên cường, cười đối mặt, nhưng chuyện hôm nay tới quá đột nhiên, đột nhiên tới mức nàng căn bản không cách nào tiếp nhận cái kết quả này.

Làm sao bây giờ? Mộ Dung Thất Thất đầu óc hỗn loạn, lùi bước hay là rời đi?

Phượng Thương đã gần trong gang tấc, nhưng sự thật kéo dài khoảng cách của bọn họ không thể nào thay đổi. Huynh muội mẫn nhau chắc chắn sẽ không được người đời chấp nhận nổi, đợi đến khi chân tướng rõ ràng, bọn họ sẽ thân bại danh liệt.

Chẳng lẽ muốn rời đi sao? Lúc này rời đi, chạy trốn thật xa, rời xa Phượng Thương, rời xa đoạn tình cảm này sao? Như vậy, nàng làm sao có thể làm được? Muốn dứt bỏ đoạn tình này, buông tha cho đoạn tình yêu này, nàng như thế nào có thể bỏ xuống được?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lựa Chọn Khó Khăn

Mộ Dung Thất Thất không nhớ rõ mình làm sao trở về, đợi lúc nàng trở lại phòng, chân trời đã hiện lên sắc trắng.

Tô Mi cùng Tố Nguyệt đã sớm tới tìm nàng. Khi thấy Mộ Dung Thất Thất có chút ngây dại, hai người vội vàng tiến lên: “Tiểu thư, làm sao vậy?” Tố Nguyệt thấy Mộ Dung Thất Thất không lên tiếng, vội vàng đem tay đặt trên trán Mộ Dung Thất Thất: “Hoàn hảo, không có sốt.”

“Tiểu thư, người đã đi đâu vậy? Hôm nay thành thân, người làm sao còn đi ra ngoài?” Tô Mi cùng Tố Nguyệt một trái một phải, dìu Mộ Dung Thất Thất vào cửa. Thấy khí sắc Mộ Dung Thất Thất không tốt lắm, Tô Mi lập tức an bài người mang nước nóng cùng cánh hoa, để Mộ Dung Thất Thất tắm.

Chờ nước ấm bao trùm toàn thân mình, Mộ Dung Thất Thất mới từ từ lấy lại tinh thần. Ngẩng đầu nhìn bài biện bốn phía, mới nhớ được đây là Cẩm Huyền Cung, hôm nay là ngày đại hỉ của nàng, nhưng nên làm cái gì bây giờ?

Rời đi? Tránh xa thị phi, né tránh thân phận của nàng, né tránh thâm tình của Phượng Thương, để Phượng Thương đi thừa nhận một hôn lễ không có tân nương? Để cho hắn một lần nữa trở thành người bị thế nhân chê cười? Để cho hắn giống như nổi điên đi khắp nơi tìm kiếm nàng, cuối cùng bởi vì tìm không được nàng mà tinh thần sa sút dần? Là như vậy sao?

Vừa nghĩ tới cặp mắt thâm tình kia của Phượng Thương, lại có chút u buồn trong mắt, trong lòng của Mộ Dung Thất Thất liền mềm nhũn, nước

mắt chảy xuống. Không thể tuyệt tình như vậy được, nàng làm không được. Đó là nam nhân nàng dùng tâm đi yêu vô luận phát sinh chuyện gì, không thể chỉ suy nghĩ tới cảm thụ của mình, đem hắn bỏ lại, để cho hắn thừa nhận nhiều việc tàn nhẫn như vậy. Nàng làm không được.

Nhưng mà lựa chọn ở lại, đám cưới lập tức bắt đầu, nhưng nàng là thân muội muội của hắn. Huynh muội lập gia đình, chỉ sợ là chuyện trên đời này trước nay chưa từng có, đến lúc đó thế nhân nhìn vào, bọn họ làm sao có thể thừa nhận?

Mộ Dung Thất Thất cả người chìm trong nước: “sùng sục sùng sục” bọt khí nổi lên, tiếng nước chảy, ngăn cách nàng cùng thế giới bên ngoài, hiện tại nàng có thể biến thành cô bé lúc đầu núp ở bên hồ kia.

“Y Liên, muốn làm theo tiếng trái tim của mình, thì hãy tôn trọng tim của mình.” Giọng nói của nghĩa phụ vẫn vang vọng bên tai Mộ Dung Thất Thất. Y Liên, cái tên này lâu lắm không có nghe qua, giọng nói của nghĩa phụ một lần nữa làm cho Mộ Dung Thất Thất thanh tỉnh lại.

Làm theo tim mình, tôn trọng mình, đây là những lời nghĩa phụ thường dạy nàng, hiện tại nàng làm sao vậy? Làm sao lại bởi vì chuyện này mà mất đi lý trí?

Mộ Dung Thất Thất từ trong nước đứng dậy, từng hạt nước trong suốt, theo người nàng chảy xuống. Nàng là làm sao vậy? Lại bị cái vấn đề này làm mệt nhọc một đêm, nàng là Y Liên, là Y Liên xuyên qua tới. Không phải Mộ Dung Thất Thất của thế giới này.

Cho dù người trên bức họa kia là Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng là mẫu thân của thân thể này, không phải là của nàng. Lại nói, thân phận của nàng còn không có xác định, tại sao có thể bằng một người áo đen, một bức tranh, phán quyết tử hình tình yêu của nàng cùng Phượng Thương đây. Đây không phải là cá tính của nàng, cũng không phải là phong cách của nàng.

Cho dù nói từ phương diện sinh học, nàng thật sự là con gái của Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà, theo sinh lý học thật sự cùng Phượng Thương là quan hệ huynh muội, nếu nàng buông tha đoạn tình yêu này, còn có thể nhận được một phần thân tình, có gì là không thể?

Người nam nhân kia, nếu như không thể lấy thân phận thê tử làm bạn bên cạnh hắn, có thể trở thành người duy nhất cùng hắn có chung huyết thống, cũng là chuyện hạnh phúc và đáng kiêu ngạo. Nàng tại sao lại muốn rời đi đây?

Nàng, không bỏ xuống được Phượng Thương. Không làm được tân nương của hắn, vậy thì làm muội muội của hắn vậy.

Trên người Phượng Thương cổ độc còn chưa có giải, cừu nhân của bọn họ còn đang sống rất tốt, đại thù còn không có báo, nàng bỏ đi, đem Phượng Thương bỏ lại. Để cho Phượng Thương phải làm sao bây giờ?

Hai người bọn họ, nếu thật là không thể làm vợ chồng, như vậy, nàng có thể bảo vệ hắn, nhìn hắn hạnh phúc. Một mình hắn hạnh phúc, so sánh với hai người cùng bi thương thì tốt hơn nhiều! Ít nhất, hắn bình an, hạnh phúc, nàng cũng sẽ hạnh phúc. Yêu một người, không phải là hi vọng họ hạnh phúc sao? Nàng yêu Phượng Thương, cho nên, nàng nhất định phải bảo hộ hạnh phúc của hắn.

Chờ Mộ Dung Thất Thất tắm rửa đi ra ngoài, cả người tinh thần đều thay đổi hoàn toàn. Lúc này, ma ma hóa trang trong cung đã đến Cẩm Huyền Cung, Mộ Dung Thất Thất ngồi trước mặt gương, tùy ý để ma ma trang điểm chải tóc cho nàng.

“Tóc công chúa thật đẹp.” Một vị phu nhân đoan trang được mời tới nhẹ nhàng giúp Mộ Dung Thất Thất chải tóc. Tay nàng cực kỳ linh xảo, không bao lâu, tóc của Mộ Dung Thất Thất đã được búi lên thật xinh đẹp. “Công chúa, đây là thái hậu nương nương chỉ riêng cho ta mang mũ phượng và

khăn quàng vai lúc trước Minh Nguyệt công chúa đã dùng qua đưa tới.” Thanh cô cho người đem giá y cùng đồ trang sức lúc trước của Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã dùng toàn bộ lấy ra: “Thái hậu nương nương nói, bộ y phục cùng đồ trang sức đeo tay này sẽ đưa cho công chúa, làm hạ lễ ban cho công chúa !”

“Cám ơn Thanh cô.” Vuốt đường may trên bộ giá y, lần đầu tiên Mộ Dung Thất Thất cảm thấy mình cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt gần nhau tới như vậy. “Thật xinh đẹp.”

“Ngài cùng Minh Nguyệt công chúa thân hình xấp xỉ nhau, mặc vào nhất định rất thích hợp.”

Nói chuyện được một lúc, Tô Mi cùng Tố Nguyệt hầu hạ Mộ Dung Thất Thất mặc vào giá y.

“Thật thích hợp. Thật xinh đẹp.” Trong mắt Thanh cô cũng sợ hãi than, “Năm đó Minh Nguyệt công chúa xuất giá cũng tuổi như vậy, nô tỳ càng nhìn càng cảm thấy công chúa thân thiết, khiến cho nô tỳ không khỏi nhớ lại Minh Nguyệt công chúa”

Nói đến đây, trong mắt Thanh cô thấp thoáng chút lệ quang, vội vàng gạt qua một bên mặt, lau nước mắt: “Xem nô tỳ này, rõ ràng là ngày vui của công chúa, nô tỳ lại cứ như vậy xúc cảnh sinh tình, thật là không nên. Công chúa, vương gia đã tiến cung, trước tiên bái kiến hoàng thượng cùng hoàng hậu, lập tức sẽ đi qua. Nô tỳ đi về trước bẩm báo lại cho thái hậu, công chúa ngài trước cứ chuẩn bị đi.”

Lúc Phượng Thương tới, Mộ Dung Thất Thất mới vừa đến chủ điện Cẩm Huyền Cung. Nhìn xa xa đi tới, một thân hồng y của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương chậm rãi dừng bước: “Khanh Khanh”

Mặc dù chỉ là một đêm không có Mộ Dung Thất Thất, nhưng đối với Phượng Thương giống như là trải qua thật lâu, chỉ mong sau này không hề

có chuyện chia lìa phát sinh như vậy nữa. Chỉ có lúc nàng ở bên cạnh hắn, tim của hắn mới có thể an tĩnh lại.

Phượng Thương thâm tình nhìn chăm chú vào Mộ Dung Thất Thất, nhìn nàng từ xa từng bước tới gần, đợi nàng đi tới trước mặt mình, Phượng Thương đưa ra tay trái: “Khanh Khanh, hôm nay nàng thật đẹp.”

Đối mặt với Phượng Thương, tất cả mọi sầu lo và lo lắng của Mộ Dung Thất Thất lúc trước toàn bộ bị quét sạch, không có gì so với ánh mắt thâm thúy ẩn chứa tình cảm của hắn, càng làm cho người ta động tâm. Những thứ khốn hoặc, lo lắng cùng với khiếp đảm làm cho nàng lùi bước kia, vào lúc này đối mặt với đôi mắt chân thành trước mắt, toàn bộ biến mất hầu như không còn.

“Vương gia, chàng hôm nay cũng rất. mê người.”

Mộ Dung Thất Thất vừa mở miệng, đã nghe thấy Tô Mi cùng Tố Nguyệt phía sau “ha ha” cười, làm gì có ai dùng “mê người” để hình dung nam tử đây. Nhưng mà, Phượng Thương hôm nay xác thực vô cùng mê người.

Bình thường, yêu nghiệt này chỉ mặc màu trắng, bởi vì dung nhan tuyệt sắc xinh đẹp, màu trắng có thể đem sự diêm dúa của hắn làm mờ nhạt, tô đậm cảm giác như một thiên thần. Ngày đám cưới hôm nay, một thân đỏ au, đem yêu nghiệt Phượng Thương chuyển sang một sắc thái khác, tuyệt vô cận hữu. Đặc biệt là đôi mắt phượng đen hẹp dài, gợn sóng lăn tăn, làm cho người ta vừa nhìn vào, sẽ tùy ý mà hãm sâu trong đó.

“Khanh Khanh, nàng đừng có nhìn ta như vậy, ta sợ ta sẽ không nhận được ở chỗ này muốn nàng.”

Phượng Thương tiến tới bên tai Mộ Dung Thất Thất, vừa nhẹ giọng nói nhỏ, vừa mở miệng phun khí nóng ở trong tai Mộ Dung Thất Thất.

Ngửa, tê tê. Mộ Dung Thất Thất liền tranh thủ đẩy Phượng Thương ra, lúc này, khuôn mặt trong suốt của nàng bị lây nhiễm một tầng phấn sắc, tim Mộ Dung Thất Thất “thịch, thịch” nhảy lên dồn dập.

Thấy Mộ Dung Thất Thất xấu hổ, Phượng Thương mới thỏa mãn, cười một tiếng, lôi kéo Mộ Dung Thất Thất vào chủ điện, ra mắt hoàng thái hậu.

“Tốt! Rất tốt!” Thấy y phục của nữ nhi mặc trên người Mộ Dung Thất Thất rất vừa, Đông Phương Lam gật đầu lia lịa nói: “Cô dâu thật xinh đẹp. Chú rể cũng rất tuấn mỹ. Rất tốt!”

Nói xong, mắt của Đông Phương Lam không hiểu sao lại nóng lên, “Thương Nhi, tới đây! Thất Thất, ai gia có thể gọi con như vậy chứ? Con cũng tới đây!”

Chờ hai người tới trước mặt Đông Phương Lam, hoàng thái hậu nắm lấy hai người tay, chồng lên nhau: “Xem các người, ai gia liền nhớ lại bộ dáng của Minh Nguyệt xuất giá năm đó. Nếu như Minh Nguyệt cùng Phượng Tà dưới cửu tuyền biết, nhìn các người như vậy nhất định sẽ cao hứng. Các người hãy sống cho thật tốt, sớm một chút để cho ai gia ôm tôn tử.”

“Ngoại tổ mẫu, ta sẽ cố gắng.” Lúc Phượng Thương nói lời này, nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, hai người “mặt mày đưa tình” ở trong mắt Đông Phương Lam, trong lòng lại càng cao hứng.

Lập tức, Đông Phương Lam gỡ chiếc vòng phượng trên tay trái xuống, đeo ở cổ tay của Mộ Dung Thất Thất.

“Vốn là một đôi, nhưng chiếc vòng tay chi long kia ai gia đã đưa cho Minh Nguyệt, chỉ còn lại chiếc vòng Phượng này. Hôm nay đưa cho con. Ai gia chúc các con bạc đầu giai lão, trăm năm ân ái.”

“Cám ơn ngài, ngoại tổ mẫu” Lão nhân trước mắt đã không còn ánh mắt sắc bén như lúc đầu gặp mặt, bây giờ chỉ còn lại từ mẫu.

Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương ở trước mặt Đông Phương Lam quỳ xuống, cung kính nhìn về phía vị lão nhân này mà hành lễ. Chờ hai người đi xa, nước mắt Đông Phương Lam mới rơi xuống. Minh Nguyệt! Phù hộ cho bọn nhỏ, để cho bọn họ có cuộc sống hạnh phúc.

Hôn lễ của hoàng thất, không giống với dân gian.

Phượng Thương đầu tiên dẫn Mộ Dung Thất Thất đi bái tạ Hoàn Nhan Liệt, tiếp theo ở cung đình trước sự chứng kiến của văn võ bá quan bái thiên địa, còn tham gia yến hội cung đình, cuối cùng đến tối mới có thể trở về vương phủ. Mà ở trong cung, Mộ Dung Thất Thất cũng không cần giống như tân nương trong dân gian phải đội hồng sa, như vậy cũng dễ dàng đi rất nhiều.

“Tài tử giai nhân! Trai tài gái sắc!” Hai người sau khi nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt, là câu khen ngợi của Hoàn Nhan Liệt nói với bọn họ, “Tốt! Rất tốt!”

Phượng Thương cười Mộ Dung Thất Thất, khiến cho hoàng hậu cùng Đức Thuận phi chú ý, hai người luôn miệng ở bên cạnh Hoàn Nhan Liệt nịnh nọt, “Công chúa hôm nay thật xinh đẹp.” Lý Băng cười cho người đưa lên lễ vật mà mình chuẩn bị cho Mộ Dung Thất Thất.”Chúc hai người ân ái ái, sớm sinh quý tử.”

Hoàng hậu Lý Băng đưa tới một đôi vòng tay cực phẩm làm bằng phi thúy, Hoàn Nhan Liệt gật đầu khen ngợi, thấy Lý Băng tặng như vậy, Đức Phi Lâm Khả Tâm cũng không cam lòng chịu yếu thế, nàng tặng lễ vật là một bức bạch ngọc điêu khắc thành tượng Tống Tử Quan Âm, ngọc Quan Âm này toàn thân trắng nõn, không có một tỳ vết nào, hơn nữa ngụ ý của nó vô cùng tốt, một đám người bên cạnh rồi rít khích lệ.

” Nhiều con nhiều phúc! Tốt!” Hoàn Nhan Liệt nói một tiếng “tốt”, khiến cho lòng của Lâm Khả Tâm như đang bay múa, nàng khiêu khích

nhìn Lý Băng một cái, vẻ mặt đặc ý.

Sau đó, lục đục lại có người đưa tới lễ vật, đối với mấy món lễ vật này, Mộ Dung Thất Thất cũng không có cự tuyệt ai, để cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt nhận lấy.

“Hoàng thượng, lễ vật của ngài còn chưa có đó?” Lâm Khả Tâm ôn nhu nói, hai ngày nay Hoàn Nhan Liệt nghỉ ở Tĩnh Tâm điện của nàng, có nam nhân phụng bồi, sắc mặt Lâm Khả Tâm biểu lộ động lòng người, rõ ràng tuổi đã hơn bốn mươi, nhưng học giống như vị quý phi trẻ tuổi, khiến cho Mộ Dung Thất Thất không nhịn được nổi da gà.

“Ừ, trầm sắc phong Chiêu Dương công chúa làm nhất phẩm vương phi. Thấy trầm không cần quỳ lạy, tùy thời có thể xuất nhập hoàng cung, phần thưởng hoàng mã quái một, quyền lực ngang hàng cùng Nam Lân vương.”

Nghe được lời nói này của Hoàn Nhan Liệt, trong điện như nổ tung. Đây là ý gì? Mộ Dung Thất Thất một nữ nhân, lại được hưởng thụ quyền lực ngang hàng với Nam Lân vương sao? Phượng Thương nắm giữ quân quyền Bắc Chu quốc, thấy Hoàn Nhan Liệt không cần lạy, thân phận giống với với hoàng tử. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất được đãi ngộ như vậy, hoàn toàn vượt qua cả thái tử phi Dư Thi Thi rồi, như vậy chẳng lẽ, Hoàn Nhan Liệt muốn đổi thái tử?

Tâm tư đế vương, những người này không thể hiểu được, mọi người chỉ có thể ở phía dưới trao đổi ánh mắt, người có gan lớn hơn thì hội nghị bàn một đôi lời. Duy chỉ có những hoàng tử kia, vẫn ngồi thẳng như cũ. Ý nghĩ của bọn họ không người nào biết được, mặt ngoài vẫn bình tĩnh như cũ.

Duy chỉ có Hoàn Nhan Hồng là biểu hiện rõ ý nghĩ chân thật của mình. Hắn nắm chặt chén rượu, trên tay nổi lên gân xanh, Dư Thi Thi ở bên cạnh hắn có thể nhìn thấy ngón tay của Hoàn Nhan Hồng khẽ run một chút, bắn một ít rượu lên quần áo của hắn.

“Điện hạ.” Dư Thi Thi không biết nói gì. Mặc dù nam nhân này không phải là người nàng yêu, nhưng lợi ích của bọn họ buộc chung lại một chỗ. Hiện tại Hoàn Nhan Liệt nói như vậy, không thể nghi ngờ gì nữa là làm tổn hại lợi ích của Hoàn Nhan Hồng, cũng chính là tổn hại lợi ích của nàng, lúc này, nàng phải cùng Hoàn Nhan Hồng đứng trên cùng một trận tuyến.

“Bốn cung không có chuyện gì.” Hoàn Nhan Hồng nghiêng rằng nghiêng lợi ngó chừng bóng lưng của Phượng Thương nói. Tại sao người cái gì cũng muốn đoạt đi của ta? Tại sao phụ hoàng đối với người còn tốt hơn so với ta? Tại sao tất cả đồ đạc của ta, cuối cùng sẽ biến thành của người? Tại sao?

Hoàn Nhan Hồng không phục, không nhận thua. Giống như trước có ý kiến, còn có nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị. Nếu như không có Phượng Thương, chỉ có hãn và Hoàn Nhan Hồng, như vậy hãn nhất định có thể thắng được Hoàn Nhan Hồng, có thể trở thành một vị quốc quân xuất sắc.

Nhưng bây giờ, có Phượng Thương, hơn nữa phụ hoàng sủng ái đối với Phượng Thương hoàn toàn xa hơn so với bất kì vị hoàng tử nào kể cả hãn, điều này làm cho trong lòng nhị hoàng tử sinh ra cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có. Vừa nhìn hoàng huynh Hoàn Nhan Hồng bên cạnh, cũng là vẻ mặt âm trầm, Hoàn Nhan Nghị trong lòng có một cái ý nghĩ. Vô luận hãn và Hoàn Nhan Hồng đấu nhau như thế nào, hai người cùng chung dòng máu Hoàn Nhan, nhiều lắm cũng chỉ là đấu tranh nội bộ. Nhưng Phượng Thương, vị vương gia khác họ này, hôm nay quyền lực cùng địa vị áp đảo trên bọn họ, lúc này bọn họ phải đồng lòng chống địch ngoài, diệt trừ Phượng Thương, giải quyết hãn trước không phải sao?

Đối với sự “ân sủng” của Hoàn Nhan Liệt, Mộ Dung Thất Thất có chút “mừng rỡ như điên”, lập tức hành lễ khấu tạ hoàng ân mệnh mông của hãn. Hoàn Nhan Liệt cười híp mắt nhìn biến đổi của mọi người trước mắt, đối với phản ứng của bọn họ phi thường hài lòng.

Một bên người Tây kỳ quốc tới dự hôn lễ của Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng thương, tư vị trong lòng mỗi người ở đây đều hoàn toàn khác nhau.

Nếu nói lúc trước Thượng Quan Vô Kị còn không có cách nào dứt bỏ được, không thể buông tay, hiện tại nhìn thấy trên mặt Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười hạnh phúc, trong lòng Thượng Quan Vô Kị có một loại tư vị tên là “quên được”. Có lẽ, lúc trước chỉ là không cam lòng, không cam lòng người khác cho nàng hạnh phúc, nhưng bây giờ, chính mắt mình nhìn thấy nàng nở nụ cười như hoa, những nỗi nhớ nặng trĩu trong lòng hắn, cũng hoàn toàn buông xuống được.

“Hắn sẽ cho nàng hạnh phúc.” Làm người từng trải, Lý Vân Khanh như thế nào không biết tâm tư của Thượng Quan Vô Kị, ánh mắt của hắn không lừa gạt được người khác, mà Lý Vân Khanh cũng từng biểu lộ một chút xiu tình cảm như hắn vậy.

“Chỉ hy vọng là như thế.” Thượng Quan Vô Kị uống một ngụm rượu trong chiếc ly nói: “Nếu như Phượng Thương phụ bạc nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Phượng Thương.”

“Đâu chỉ có người, ta cũng vậy sẽ không bỏ qua cho hắn.” Lý Vân Khanh rót rượu cho mình và Thượng Quan Vô Kị, hai người lần lượt đem chén rượu cạn sạch giống như cùng hứa với nhau.

Lời nói của hai người nam nhân này, Long Trạch Cảnh Thiên nghe thấy rất rõ ràng. Thì ra bọn họ cũng có tâm tư như thế chỉ là, bọn họ có thể buông xuống được, có thể nhìn nàng trở thành tân nương của người khác, còn hắn thì làm không được. Ở trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên, thủy chung có một âm thanh hô hoán thúc đẩy hắn, nàng thuộc về người. Mộ Dung Thất Thất là vương phi của người.

Thanh âm này đã chiếm cứ ở trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên đã rất lâu rồi. Phượng Thương có thể cho nàng vô luận là quyền thế địa vị hay tài

phú, hắn cũng có thể cho nàng. Về phần thật lòng, hắn cũng không ít hơn so với Phương Thương. Hắn không cam lòng.

Ánh mắt của Long Trạch Cảnh Thiên vẫn dừng lại ở trên người Mộ Dung Thất Thất, nhưng lại không biết có hai nữ nhân đang dùng ánh mắt si tình mà nhìn hắn.

Một, là Mộ Dung Thanh Liên. Có thể nói thứ không chiếm được là thứ tốt nhất, cho nên vô luận Long Trạch Cảnh Thiên đối với nàng lạnh lùng thế nào, nàng thủy chung vẫn còn ôm ảo tưởng đối với hắn. Trong lòng nàng, một nam nhân không bị suy đổ bởi sự theo dõi của nữ nhân, thì người nam nhân đó là người biết trân trọng tình cảm. Nếu có thể được người nam nhân như vậy yêu thương mình, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Một người khác còn lại là Hoàn Nhan Bảo Châu. Trong khoảng thời gian này, nàng luôn bị Hoàn Nhan Hồng hành hạ đến chết đi được.

Cái tên biến thái kia cứ rảnh rồi sẽ kêu nàng qua, nói là: “Cùng Hoàng muội trau dồi tình cảm”, thật ra thì chính là khi dễ nàng. Hậu môn đáng thương của nàng, thương thế còn chưa hoàn hảo, lại ra máu đầm đìa. Khiến cho nàng hiện tại không có cách nào ngồi xuống được, bởi vì một khi ngồi xuống thì chỗ kia đau rát, chỉ có thể ngồi nghiêng, đem lực lượng dồn về một bên, cứng ngắc sau đó đổi bên khác.

Ở trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu, người duy nhất có thể giải cứu mình chính là Long Trạch Cảnh Thiên. Nếu như Bắc Chu cùng Tây kỳ hai nước kết thân gia, nàng có thể thuận lợi gả cho Long Trạch Cảnh Thiên, cũng không cần phải chịu sự hành hạ của Hoàn Nhan Hồng biến thái kia nữa.

Ánh mắt Long Trạch Cảnh Thiên tập trung nhìn vào thân ảnh Mộ Dung Thất Thất, cái này Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn thấy rõ ràng nhất, nàng suy nghĩ, Mộ Dung Thất Thất một khi đã trở thành Nam Lân vương phi, thì

nàng ta sẽ không còn là tình địch của nàng nữa. Có thể trở thành chướng ngại của nàng, chỉ có một mình Mộ Dung Thanh Liên.

Địa vị của Mộ Dung Thanh Liên ở Mộ Dung phủ so sánh với nàng cao hơn, nếu Mộ Dung Thái lúc trước đồng ý với hôn sự này, nói không chừng Long Trạch Vũ có thể đáp ứng. Không được! Nàng sẽ không thể để cho Mộ Dung Thanh Liên chiếm được vị trí của mình, nàng mới là Tĩnh Vương phi, sau này cũng sẽ là hoàng hậu của Tây kỳ quốc.

Nghĩ như vậy, chỗ phía sau của Hoàn Nhan Bảo Châu lại âm ỉ đau, nàng không khỏi kéo kéo khóe miệng, nhìn về phía vẻ mặt âm trầm của Hoàn Nhan Hồng. Nếu hôm nay là cơ hội khó có được, không bằng, phá hủy luôn Mộ Dung Thanh Liên đi. Làm cho nàng trở thành nữ nhân của Hoàn Nhan Hồng, cái phiền toái này có thể tự giải quyết. Vừa để cho Hoàn Nhan Hồng có người mới có thể bỏ qua cho nàng, nàng cũng có thể vì vậy mà cùng Long Trạch Cảnh Thiên kết hợp, hoàn toàn thoát khỏi cái chỗ quỷ quái này.

Trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu tính toán làm sao có thể hãm hại được Mộ Dung Thanh Liên, bên này, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đã đi khỏi thái miếu tổ, đoàn người chậm rãi bước đi, tới thái miếu tổ, đem tên Mộ Dung Thất Thất khắc vào phổ tộc Phượng thị, sau lại đi bộ trở về hoàng cung, dưới sự chủ trì của Hoàn Nhan Liệt bá thiên địa.

Lúc này, trên đầu Mộ Dung Thất Thất đã đội một tầng hồng sa đỏ, mờ mờ, mũ mào dị thường, Phượng Thương nắm trong tay dây lụa đỏ, dẫn Mộ Dung Thất Thất tới trước mặt mọi người.

“Nhất bá thiên địa!”

“Nhị bá Thái hậu!”

“Tam bá hoàng thượng!”

“Phu thê giao bá!” Khi phu thê giao bá, Mộ Dung Thất Thất cách hồng sa, nhìn thấy Phượng Thương, bỗng nhiên có một loại cảm giác như đang nằm mơ. Nếu như chuyện ngày hôm qua không có phát sinh, nàng nhất định là tân nương vui vẻ, hạnh phúc nhất trên thế giới này, nhưng bây giờ, trong lòng có một cây gai, không sâu không cạn, luôn luôn đâm vào lòng nàng, khiến cho nàng dù muốn thản nhiên đối mặt với mọi việc cũng chẳng thể!

Mộ Dung Thất Thất chậm rãi giao bá với Phượng Thương, trong lòng âm thầm cảm tạ nam nhân này. Cảm tạ hắn giúp mình hiểu được ý nghĩa của sinh mạng luân hồi, cảm tạ hắn đã đón nhận mình khi đến nơi đây. Trước khi gặp hắn, nàng không hiểu mình sống lại vì lý do gì. Sau khi gặp được nam tử này, nàng mới hiểu, nàng vì hắn mà đến, vượt qua ngàn năm, chỉ vì Phượng Thương.

Hỡi thần linh! Hãy cho ta ích kỷ một lần, vờ như cái gì ta cũng không biết, ta chỉ muốn làm tân nương của hắn, dù trên danh nghĩa, chỉ cần một lần, một lần là đủ rồi! Mộ Dung Thất Thất âm thầm cầu khẩn.

“Kết thúc buổi lễ ——” Tiếng kéo dài của quan lễ nghi, phảng phất như xuyên qua cả một thế kỷ, mới truyền đến tai Mộ Dung Thất Thất. Thời gian sao lâu như vậy, làm cho nàng chờ đợi sinh ra hoảng hốt, sợ trong lúc ấy xuất hiện biến cố.

“Chúc mừng biểu ca biểu tẩu!” Hoàn Nhan Khang là người đầu tiên đi tới chúc mừng Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, “Biểu tẩu, sau này chúng ta là người một nhà, về chuyện Tô Mi, tiểu đệ còn cần người nói tốt với nàng ấy nhiều hơn a!”

Hoàn Nhan Khang vừa đến, liền làm cho bầu không khí thoải mái hẳn lên.

“Vương phi, chúc mừng!” Bạch Ưc Nguyệt cũng tiến lên chúc mừng.

Càng ngày càng nhiều người đi tới chúc mừng Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương thật cao hứng, trên mặt luôn luôn mang theo nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Rất nhiều người tiến lên chúc mừng, Phượng Thương cuối cùng cũng dứt khoát kêu Hoàn Nhan Khang giúp đỡ cản trở họ, chính tay hắn mang theo Mộ Dung Thất Thất, hướng Hoàn Nhan Liệt cáo từ sau đó vội vã rời khỏi hoàng cung, trở về Nam Lâm vương phủ.

“Mẫu hậu, người xem đứa nhỏ gấp gấp giống con khi, nói không chừng sang năm ngài có thể ôm chặt trai rồi!” Hoàn Nhan Liệt nâng đỡ Đông Phương Lam, “Cái này ngài có thể yên tâm rồi!”

“Yên tâm hay không còn phải đợi tới sớm ngày mai mới biết được.” Đông Phương Lam cũng vì Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất mà cao hứng, nhưng vừa nghĩ tới những cái chết của những nữ nhân trước, chân mày lại nhíu lại, nội tâm rất lo lắng.

Phượng Thương thật vất vả mới thật lòng thích một nữ tử, nếu như Mộ Dung Thất Thất gặp chuyện giống mấy nữ nhân trước, Phượng Thương chẳng phải là sẽ không gượng dậy nổi sao? Làm ngoại tổ mẫu của hắn, Đông Phương Lam đối với ngoại tôn duy nhất này thương yêu không cần nói cũng biết.

Đông Phương Lam lời vừa nói ra..., khiến cho Hoàn Nhan Liệt nở nụ cười, “Mẫu hậu, trăm cảm thấy Nam Lâm vương phi là một người có phúc, lần này sẽ không có việc gì đâu, ngài cứ yên tâm đi!”

“Ừ! Nếu quả thật có thể giống như lời hoàng thượng vừa nói, ai gia cũng coi như hoàn thành tâm nguyện, đến lúc đó ai gia có thể an tâm tịnh tu trong chùa, trong cung này quá ồn náo, ai gia già rồi, không tham gia được náo nhiệt, thích thanh tĩnh một chút.”

“Ngài không phải vừa trở về sao? Mẫu hậu, ngài hay là ở lại trong cung, để cho nhi tử được tận hiếu với người nhiều hơn! Kể từ sau khi Minh Nguyệt chết, ngài vẫn buồn bực không vui, ở lại trong cung thần thờ ngời một mình, trầm làm nhi tử, thật sự là áy náy vô cùng.”

Trên mặt Hoàn Nhan Liệt đầy vẻ hổ thẹn, khiến cho Đông Phương Lam nở nụ cười, “Hoàng thượng, người là vua của một nước, giang sơn xã tắc, mới là thứ cần người quan tâm . Ai gia a, vẫn là tuổi lớn rồi, thích an tĩnh. Nhìn thanh sơn lục thủy, tiểu nhi tiểu Cẩu, ai gia tâm tình rất tốt! Người để cho ai gia đi đi!”

Đông Phương Lam nói như vậy, Hoàn Nhan Liệt không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng. Nhìn bóng lưng già nua của Đông Phương Lam, Hoàn Nhan Liệt khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái, “Kính Đức, chuẩn bị xong chưa?”

“Hồi hoàng thượng, hết thầy đã được chuẩn bị sắp xếp ổn.” Kính Đức cong lưng, đứng ở phía sau Hoàn Nhan Liệt hồi báo.

“Đi! Bãi giá tới Trường Thu Cung!”

Vốn muốn vì Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất thành thân mà chuẩn bị Cung yến cũng không có bởi vì nam nữ chính tự rời đi mà trở nên vắng lạnh, ngược lại càng trở nên thêm náo nhiệt.

Mộ Dung Thanh Liên uống một chút rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , giống như táo đỏ. Nàng vẫn nhìn Long Trạch Cảnh Thiên phía trước uống rượu giải sầu , tâm tình cũng vì vậy mà trở nên trầm thấp. Tại sao hắn nhìn không nhìn tới nàng lấy một lần? Mộ Dung Thất Thất lập gia đình, hắn tại sao còn muốn tự hành hạ mình như vậy!

Mộ Dung Thanh Liên thật sự rất muốn dùng chính bản thân sưởi ấm cho Long Trạch Cảnh Thiên, nhưng đối phương không tình cảm lãnh đạm, cũng không chịu nhìn nàng một cái, khiến cho Mộ Dung Thanh Liên cảm thấy

có chút ủy khuất. đúng lúc ấy, một cung nữ đi tới bên cạnh Mộ Dung Thanh Liên nói, “Mộ Dung tiểu thư, có người đưa cho nô tỳ đem tờ giấy này gửi cho người!”

Cung nữ để tờ giấy xuống rồi rời đi, Mộ Dung Thanh Liên mở tờ giấy ra, phía trên xuất hiện một chuỗi văn tự quen thuộc.”Tứ muội, cứu mạng! Ngoài điện bồn hoa bên gập. Mộ Dung Tâm Liên viết.”

Nếu không phải bởi vì Mộ Dung Thanh Liên quen thuộc với chữ viết của Mộ Dung Tâm Liên, nhất định sẽ nghĩ tờ giấy này là trò đùa dai của người khác. Nhưng nàng cùng Mộ Dung Tâm Liên giao tình nhiều năm, chữ của Mộ Dung Tâm Liên nàng biết , cho nên vừa nhìn thấy tờ giấy này, Mộ Dung Thanh Liên ngẩn cả người.

Mộ Dung Tâm Liên tại sao lại tới đây? Điều này làm cho Mộ Dung Thanh Liên dị thường kinh ngạc, nữ nhân kia làm sao còn chưa chết? Đã biến thành như vậy, lại vẫn còn sống, còn đang ở hoàng cung Bắc Chu , thật không thể tưởng tượng nổi!

Mộ Dung Thanh Liên nhìn chung quanh một vòng, không nhìn thấy Mộ Dung Tâm Liên đâu, trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn nhiều hơn là vui mừng. Nếu như nàng có thể bắt được Mộ Dung Tâm Liên, đem nàng giao cho Long Trạch Cảnh Thiên xử trí, có phải hay không để lại ấn tượng thật tốt với Long Trạch Cảnh Thiên? Dù sao ban đầu thể diện của Long Trạch Cảnh Thiên là do Mộ Dung Tâm Liên mà mất hết , nếu như nàng đem Mộ Dung Tâm Liên vốn là “Tội phạm truy nã” đã bỏ trốn mất dạng bắt được, nói không chừng là có thể thúc đẩy chuyện tốt của mình!

Chuyện này thật là chuyện vui “Từ trên trời giáng xuống” , xem ra nàng nhất định sẽ làm tân nương của Long Trạch Cảnh Thiên rồi! Mộ Dung Tâm Liên chính là lễ vật mà nàng đưa cho Long Trạch Cảnh Thiên!

Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thanh Liên đứng lên, làm bộ đi ra ngoài hóng mát, rồi khỏi đại điện.

Chờ Mộ Dung Thanh Liên dựa theo tờ giấy mà nói, thời điểm tới bồn hoa, nhìn qua chỉ có Hoàn Nhan Bảo Châu. Mộ Dung Thanh Liên kinh ngạc, Hoàn Nhan Bảo Châu cười khê, “Người có phải hay không muốn tìm Mộ Dung Tâm Liên, ta dẫn người đi, nàng ở chỗ ta!”

Hiện giờ nội tâm Mộ Dung Thanh Liên đang nghĩ làm sao để bắt được Mộ Dung Tâm Liên để lập công làm sao mà đối với lời nói của Hoàn Nhan Bảo Châu lại đi hoài nghi, rồi lại nói nàng có thể phát đấu khí, chẳng lẽ còn sợ không đánh lại được Hoàn Nhan Bảo Châu! Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thanh Liên dứt khoát giả trang thành bộ dáng gấp gáp, “Công chúa, người thật sự biết tỷ tỷ của ta đang ở tại nơi nào sao? Bọn ta mất liên lạc được với nàng, mọi người trong nhà rất lo lắng cho nàng!”

Thấy lúc này Mộ Dung Thanh Liên làm bộ “Khẩn trương”, Hoàn Nhan Bảo Châu trong lòng cười lạnh.

Trang B (giả bộ), đợi lát nữa để xem người muốn khóc cũng khóc không được! Nhưng mặt ngoài, Hoàn Nhan Bảo Châu lại nở nụ cười, “Nàng rất tốt, chính là thân thể không tốt cho lắm, cho nên không thể tự mình tìm người, người đi theo ta!”

Mộ Dung Thanh Liên đi theo Hoàn Nhan Bảo Châu ở trong cung đi vài vòng, cuối cùng vào một gian phòng vắng vẻ.

“nhị tỷ ta ở chỗ này?” Mộ Dung Thanh Liên có chút không quá tin tưởng, cảnh giác nhìn Hoàn Nhan Bảo Châu.

“Dĩ nhiên! Nàng bây giờ là cung nữ trong cung, nhưng thân thể không tốt, tạm thời ở chỗ này dưỡng bệnh. Người mau vào đi thôi! Ta ở chỗ này giúp người coi chừng, thời gian không nhiều lắm, các người nói ngắn gọn thôi!”

Hoàn Nhan Bảo Châu vẻ mặt chân thật nói, nhìn qua không ra nào giả bộ , Mộ Dung Thanh Liên bán tín bán nghi đẩy cửa ra, còn chưa có đi vào, đã bị Hoàn Nhan Bảo Châu đẩy mạnh một cái đi vào.

“Người nào ——” Mộ Dung Thanh Liên còn chưa hô lên tiếng , đã bị một người dùng vải trắng bịt miệng. Vải trắng có mùi vị dị thường, khiến cho Mộ Dung Thanh Liên buồn ngủ, cũng không thấy rõ trước mắt rốt cuộc là người nào, liền hôn mê bất tỉnh.

“thành công chứ?” Hoàn Nhan Bảo Châu đẩy cửa đi vào, “Còn không đưa đến chỗ thái tử điện hạ!”

Trong lúc hôn mê, Mộ Dung Thanh Liên mơ thấy mộng đẹp, trong mơ nàng mơ thấy nàng cùng Long Trạch Cảnh Thiên thành thân, tất cả mọi người đều đến đây chúc phúc. Mộ Dung Thất Thất quỳ gối trước mặt bọn họ, van xin Long Trạch Cảnh Thiên tha thứ, nghĩ muốn lần nữa làm tân nương của hắn, lại bị Long Trạch Cảnh Thiên một cước đá bay ra ngoài.

“Ta chỉ có một nữ nhân là Mộ Dung Thanh Liên, chỉ yêu một mình nàng!” Lời này khiến cho Mộ Dung Thanh Liên nghe được trong lòng còn ngọt hơn mật, sau lại dứt khoát cười mà tỉnh lại.

Chờ tới lúc tỉnh lại, Mộ Dung Thanh Liên mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ. trên thân không có một vật nào, nằm trên giường, tứ chi bị trói ở bốn cột góc giường, trong miệng bị đút vải bông.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Mộ Dung Thanh Liên giãy giụa, muốn gọi, bất đắc dĩ miệng bị bịt kín, tay chân cũng bị người ta trói lại, căn bản không cách nào chạy trốn.

“Ơ! Tỉnh?” Chỉ mặc một cái áo đơn Hoàn Nhan Hồng đi tới bên cạnh Mộ Dung Thanh Liên, trong tay đưa một cành Hồ Điệp Vũ.”So sánh với tưởng tượng của Bốn cung thì nhanh hơn nhiều!”

Người là —— thấy Hoàn Nhan Hồng đi đến, Mộ Dung Thanh Liên dị thường kinh ngạc, thân thể giãy dụa càng thêm lợi hại.

“Ồ, còn muốn chạy trốn à!” Hoàn Nhan Hồng trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng, Hồ Điệp trong tay chà nhẹ vào đầu ngón chân của Mộ Dung Thanh Liên, nhẹ nhàng, giống như gió nhẹ. Một trận tê dại lập tức truyền khắp toàn thân Mộ Dung Thanh Liên, người muốn làm gì? Mộ Dung Thanh Liên vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Ha hả, Bốn cung, chính là thích xử nữ!” Thấy trên cánh tay của Mộ Dung Thanh Liên có vết đỏ sẫm thủ cung sa, Hoàn Nhan Hồng cúi người, há mồm cắn lấy thủ cung sa, “Thật là thơm! Chỉ có xử nữ mới có thể tản mát ra mùi vị thuần khiết như vậy! Bốn cung thích!”

Lúc này, Mộ Dung Thanh Liên rốt cục hiểu mình gặp phải chuyện gì. Đứng! Mộ Dung Thanh Liên dùng sức lắc đầu, lệ nóng chảy ra hốc mắt, không nên! Van cầu người, đừng mà!

“Đừng?” Hoàn Nhan Hồng dường như có thể đọc tâm thuật, có thể đọc hiểu được Mộ Dung Thanh Liên muốn nói gì qua vẻ mặt.

“Như vậy sao được! Bốn cung đã đối với người có hứng thú! Không tin người nhìn một cái!” Hoàn Nhan Hồng cười ra áo đơn, lộ ra thân thể to lớn.

Một cổ then thùng nảy lên trong lòng Mộ Dung Thanh Liên, nàng vội vàng nhắm mắt lại, không chịu nhìn, nhưng hoa hồ điệp trong tay Hoàn Nhan Hồng lại lần nữa chà nhẹ trên lưng chân của nàng, cái loại cảm giác tê tê một lần nữa đánh tới, làm cho nàng nghẹn đỏ mặt.

“Ha hả, thật nhạy cảm! Bốn cung thích!” Hoàn Nhan Hồng lấn thân mà lên, “ngoan, làm nữ nhân của Bốn cung !”

Đứng, đừng mà! Mộ Dung Thanh Liên ánh mắt mở thật to, nhưng nàng có thể làm thế nào được? thời điểm cảm giác đau nhói xuyên qua người

nàng, Mộ Dung Thanh Liên khóc thành nước mắt. Cứu mạng! Vương gia, cứu ta! Cứu mạng a!

Hoàn Nhan Bảo Châu đứng cách đó không xa, thấy Mộ Dung Thanh Liên bị Hoàn Nhan Hồng khi nhục, trong lòng nàng có một loại khoái cảm trả thù. Nàng bị khi dễ, nàng cũng muốn để cho nàng ta bị khi dễ, nỗi thống khổ của nàng, cũng muốn để cho người khác thống khổ ——

Chẳng qua là, thời điểm nhìn thấy lạc hồng trên giường, Hoàn Nhan Bảo Châu cắn chặt đôi môi. Thì ra là người nam nhân này đối với xử nữ vẫn có cảm giác. Hẳn dùng cái loại phương thức biến thái này hành hạ mình, đơn giản là ghét bỏ Hoàn Nhan Bảo Châu đã không còn là tấm thân xử nữ!

Nghĩ được như vậy, một loại cảm giác then uất, tức giận cùng bất mãn nhảy lên trong lòng Hoàn Nhan Bảo Châu. Vô luận như thế nào, nàng đều cùng Mộ Dung Thanh Liên thủy chung sẽ có phân biệt. Hoàn Nhan Hồng cái không thể sẽ không chịu dùng phương thức giao hoan bình thường của nam nữ mà đối đãi với nàng! Nghĩ đến Hoàn Nhan Hồng đối với nàng nhục nhã như vậy, chỗ mất cảm kia mới đau truyền tới kích thích cho Hoàn Nhan Bảo Châu.

Cái kết cục này, nhìn thì như là nàng thắng, nhưng người thắng lợi thật sự là Mộ Dung Thanh Liên, bởi vì Hoàn Nhan Hồng căn bản cũng không có đem nàng là nữ nhân bình thường mà đối đãi!

Phượng Thương thành thân, Hoàn Nhan Liệt hứa hẹn, thật sâu kích thích sự kiêu ngạo của Hoàn Nhan Hồng, hẳn cần từ trên thân của người khác, dùng phương thức khác để chinh phục cảm giác.

Tỷ như hiện tại, nhìn Mộ Dung Thanh Liên thống khổ nhắm mắt, gương mặt đỏ bừng, còn có nước mắt ôm hận, khiến cho tâm lý của hắn được thỏa mãn thật lớn. Lúc này, gương mặt của Mộ Dung Thanh Liên trong mắt hắn

đã biến ảo thành Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đem hắc dâm ở dưới chân, hắc muốn đem nữ nhân của Phượng Thương đặt ở phía dưới!

Trong mắt thiêu đốt lửa giận của Hoàn Nhan Hồng không quan tâm Mộ Dung Thanh Liên có phải xử nữ hay không hắc chỉ cần nội tâm sung sướng xả đi những cảm giận bất bình! Tất cả bất mãn đối với Phượng Thương, toàn bộ phát tiết lên người Mộ Dung Thanh Liên. Ở trong mắt Hoàn Nhan Hồng, Mộ Dung Thanh Liên là Mộ Dung Thất Thất, là nương tử của Phượng Thương, khinh nhục nương tử của Phượng Thương, chẳng khác nào nhục nhã Phượng Thương!

ở một góc trong cung, Hoàn Nhan Hồng hưởng thụ con mồi mà Hoàn Nhan Bảo Châu tìm đến. Mà ở một góc khác trong hoàng cung, phụ thân của Hoàn Nhan Hồng là Hoàn Nhan Liệt, đã ở làm một chuyện kinh khủng.

Dưới lòng đất của Trường Thu Cung, một căn phòng ẩm thấp, Nguyệt Lan Chi bị lột sạch sẽ, buộc chặt trên đầu gỗ thánh giá.

“Hoàng thượng, ngài muốn làm cái gì?” trong mắt Nguyệt Lan Chi có hoảng sợ, nàng không cách nào tưởng tượng nổi, người lúc trước còn có vẻ mặt ôn hoà đối với mình nói chuyện , Hoàn Nhan Liệt sẽ làm ra chuyện như vậy .

“Ha ha, ái phi, đừng sợ, trẫm là tới giúp ngươi!” Trong khe hở giữa các ngón tay của Hoàn Nhan Liệt là những phi tiêu bằng trúc, sắc bén, vô cùng xinh đẹp. Thấy phi tiêu này, Nguyệt Lan Chi chợt nhớ tới một màn mình trước kia, nhìn sang một góc khác, lại thấy một là cô gái có dung mạo tương tự với mình.

“Đừng! Hoàng thượng, đừng mà!”

Nguyệt Lan Chi rốt cục cũng hiểu chuyện sắp xảy ra tàn nhẫn cỡ nào, nàng giãy giụa, khóc hô, muốn dùng nước mắt đả động về mặt người nam nhân có nụ cười ôn nhu trước mặt này, “Hoàng thượng, nô tì làm sai cái gì,

người tại sao lại đối xử với nô tì như vậy! Hoàng thượng tha mạng a! Hoàng thượng!”

Nghe được tiếng khóc của Nguyệt Lan Chi , Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, “Không không không, người không có làm sai cái gì cả. Nguyệt Nhi, trầm thích người nhất!” Bàn tay to của Hoàn Nhan Liệt ở trên thân của Nguyệt Lan Chi chạy dọc, ánh mắt si ngốc nhìn Nguyệt Lan Chi, “Trầm thích người, trầm thương người còn không kịp đây!”

“Hoàng thượng ——” Nguyệt Lan Chi cảm thấy vẻ mặt lo lắng trên người nam nhân Hoàn Nhan Liệt này, nam nhân này càng ôn hòa, thì sự kinh khủng càng nồng hậu. Trước nay chưa từng cảm nhận qua sự sợ hãi của Vân Chi lúc trước, nàng không muốn chết, nàng không muốn chết a!

Vừa nghĩ tới mấy tháng trước cái kia, nàng cũng bị dẫn tới nơi này, nhìn người đàn bà kia bộ dáng thống khổ mà chết đi, Nguyệt Lan Chi bị làm cho sợ đến đại tiểu tiện không khống chế.

“ách ách!” Nghe thấy được trong không khí phát ra mùi vị của món ngon tuyệt vời, Hoàn Nhan Liệt nướng mày, xa xa ngó nhìn.”Nguyệt Nhi, người làm sao bây giờ không biết hiểu chuyện rồi? Đã như vậy, giữ người lại làm cái gì!”

Thấy Hoàn Nhan Liệt muốn dùng cớ này để giết mình, Nguyệt Lan Chi đá những thứ dơ bẩn phía dưới kia, đột nhiên nở nụ cười.

“Ha ha ha ha!” Trong địa lao, tiếng cười Nguyệt Lan Chi phá lệ chói tai.

“Người cười cái gì?” Như vậy Nguyệt Lan Chi Hoàn Nhan Liệt chưa từng thấy qua, cho nên cũng không có trực tiếp tiến vào chủ đề, mà là nhìn Nguyệt Lan Chi xem ra mặt tái nhợt, muốn biết đáp án.

“Hoàng thượng, ta cười người, nhưng ta cũng thấy đáng thương cho người.”

Nguyệt Lan Chi mới vừa rồi khẩn trương sợ hãi, đột nhiên trở nên bình tĩnh lạ thường, tựa hồ nhìn thấu hết thảy tất cả mọi chuyện, cặp mắt kia sáng ngời, lúc này nhìn chăm chăm vào Hoàn Nhan Liệt, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của hắn.

“Đáng thương cho lắm? Người có tư cách gì đáng thương cho lắm? Người bất quá là một con chó lắm nuôi mà thôi!”

Thanh âm của Nguyệt Lan Chi mang ý châm chọc, làm cho Hoàn Nhan Liệt rất bất mãn, hắn chỉ thích người theo mình, hiện tại Nguyệt Lan Chi đột nhiên biến thành như vậy, khiến cho Hoàn Nhan Liệt có chút không quen, cũng rất không thích.

“A, hoàng thượng, người còn nói mình không đáng thương. Người nhìn mặt ta đi! Nhìn lại mặt của nữ nhân nằm kia đi, người còn nói mình không đáng thương? Ha ha, hoàng thượng, người là người đáng thương nhất thiên hạ!”

“Người có cả một đất nước của riêng mình, nhưng không có cách nào có được nữ nhân mình thích. Bởi vì các người là huynh muội, người vĩnh viễn không có cách nào nhận được tình yêu của Minh Nguyệt công chúa, cho nên mới tìm kiếm tất cả những nữ nhân giống Minh Nguyệt công chúa, để thỏa mãn dục vọng của mình. Người như vậy không đáng thương sao? Người là người đáng thương nhất trên cái thế giới này!”

“Cần rồi!” Bị Nguyệt Lan Chi nói trúng tâm tư của mình, Hoàn Nhan Liệt giận dữ, rút đao chém đứt cánh tay trái của Nguyệt Lan Chi.

“A!” Nguyệt Lan Chi thê lương kêu thảm thiết tựa hồ xuyên thấu cả mặt đất, bị cụt tay, khiến cho trên trán Nguyệt Lan Chi toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nữ nhân từng làm mưa làm gió trong hậu cung này, lúc này sắc mặt trắng bệch, toàn thân đầy mồ hôi, giống như từ trong nước vớt ra. Mà khi bị

chặt đứt cánh tay trái rồi, thì máu chảy ồ ồ, không đầy một lát, mặt đất một mảnh đỏ sẫm.

“A, người then quá hóa giận. Yêu muội muội của mình, là chuyện không thể chấp nhận được a! Cho nên người ghen tỵ với Phượng Tà, người hận hân! Cho nên người không buông tha Phượng Thương, bởi vì người cũng hận hân. Người đem Minh Nguyệt công chúa cất giấu, cho rằng như vậy có thể có được nàng, nhưng là, nàng tình nguyện ngủ mê man, cũng không bằng lòng gặp cái ca ca biến thái như người.”

“Câm mồm !” Hoàn Nhan Liệt lửa giận hoàn toàn bị thiêu đốt, lại một đao, chém xuống cánh tay phải của Nguyệt Lan Chi.

Lúc này, Nguyệt Lan Chi đã đau đến mức mở miệng cũng mất khí lực lớn, “Hoàng thượng. Người, nếu không lấy được mẫu cổ. Ta chết. Mẫu cổ cũng sẽ chết. Người không thể khống chế được. Phượng Thương.”

Nguyệt Lan Chi chậm rãi mở miệng, nụ cười trên mặt ảm đạm, ánh mắt một mảng trống rỗng. Nàng thua, vốn muốn đánh cược với tình cảm của một đế vương, vốn còn hy vọng có thể nhận được tâm của Hoàn Nhan Liệt, nhưng hân chém nàng hai đao này, tức là đem nội tâm của nàng chặt đứt.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng

Nam Lâm Vương phủ, cả vương phủ đèn đuốc sáng rực, lúc Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất trở lại vương phủ, lập tức có người đứng lên reo hò, sau đó quản gia Phượng Tề mang theo mọi người hành lễ với Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất:” Chúc mừng vương gia! Chúc mừng vương phi!”

“Miễn” Phượng Thương trực tiếp ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực, đi về phía Thính Tùng Lô, lưu lại một nhóm người trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người đã biến mất trong chớp nhoáng.

“Xem ra, chúng ta phải chuẩn bị...” Phượng Tề cười. Mọi người không rõ ý tứ của quản gia, vẻ mặt mỗi người đều nghi hoặc, Phượng Tề gõ vào đầu vài người: “Đồ ngốc! Vương gia đã khẩn cấp như vậy...khụ...khụ... Chúng ta đương nhiên là phải chuẩn bị nghênh đón tiểu chủ tử a.”

“Nha” Nghe Phượng Tề nói, mọi người bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy! Nam Lâm vương phủ im lặng đã lâu như vậy, nếu nhiều thêm vài tiểu chủ tử, vậy thì thật tốt a! Trong đầu mỗi người đều ảo tưởng tương lai tốt đẹp kia, một đám ngây ngô cười.

Bên trong Thính Tùng Lô, Phượng Thương vào phòng tân hôn, buông Mộ Dung Thất Thất xuống, đặt nàng đối với diện trước mặt, nhìn nàng ngây ngô cười.

Nếu người bình thường, ngây ngô cười có vẻ thật thà, đáng hoàng, nhưng Phượng Thương cười như vậy lại cực kỳ nham hiểm lợi hại.

Không có nói chuyện, cũng không có động chân tay, hắn chỉ ngơ ngác ngồi ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn, mắt phượng cẩn thận tỉ mỉ mà đánh giá Mộ Dung Thất Thất, cả người ngập tràn vui sướng, thích thú, giống như ăn mật đường vậy.

Bị Phượng Thương nhìn chòng chọc hồi lâu, Mộ Dung Thất Thất rốt cục cũng chịu khuất phục hắn, nàng đỏ mặt cúi đầu.

Mộ Dung Thất Thất cảm thấy từ lúc nhận biết Phượng Thương cho đến nay, bất kể là liếc mắt đưa tình, hay là mặt đối mặt, sau cùng từ trước đến nay nàng đúng là bại trận. Khi nào thì mới có thể hòa với nhau một lần đây chứ? Thật là mong chờ có một ngày như vậy a.

Mộ Dung Thất Thất cả người một bộ vui mừng, thêm vẻ ngượng ngùng, trên mặt đều nhiễm một tầng màu hồng nhạt, làm cho hơi thở Phượng Thương trở nên gay gắt.

“Khanh Khanh, nàng thật đẹp.” Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng, ôn nhu hôn lên trán của nàng, trong mắt đều là thương tiếc cùng yêu thương.

Phượng Thương vừa hôn, cái này lại đem mộng của Mộ Dung Thất Thất đánh nát, làm cho nàng tỉnh táo lại.

Nàng đây là làm sao? Cư nhiên lưu luyến ôn nhu của Phượng Thương, lại cùng hắn ôm ấp?

Giá như chưa từng biết chuyện kia, nàng cũng sẽ muốn hưởng thụ thêm, mà còn muốn vui vẻ trải qua đêm tân hôn này.

Nhưng mà hiện tại nàng lại là muội muội của Phượng Thương, trước mắt việc này thật sự khó khăn, người mà nàng yêu thương sâu sắc lại có thể cùng chung huyết thống với nàng. Nếu nàng theo đuổi tình cảm của chính

mình, hơn nữa lại mê mẩn trong vui sướng, ngộ nhỡ bọn họ xác thực là huynh muội, ngày sau đau khổ lại là hai người. Nàng không thể ích kỉ như vậy, cũng không thể thay Phượng Thương quyết định chuyện này.

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Thất Thất “hồn vía bay lên mây” bị Phượng Thương nhay bén bắt được hỏi: “Khanh Khanh, nàng có chỗ nào không thoải mái sao? Vì sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

‘Vương gia, ta....’ Mộ Dung Thất Thất không biết nói như thế nào.

Biện pháp tốt nhất là đem thủy nguyệt chi kính trên mặt nàng tháo xuống, nói cho Phượng Thương biết nàng chính là muội muội của hắn, như vậy Mộ Dung Thất Thất đem thủy nguyệt chi kính trên mặt tháo xuống, kết quả là Phượng Thương vô cùng kinh ngạc, khiến hắn cảm thấy mất mát, khổ sở, mà còn làm cho hắn đau khổ. Nhưng nếu không làm như vậy, đợi lát nữa sau khi hai người động phòng vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ..... Kia thật sự không được! Nàng cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt giống nhau đến bảy tám phần, ngộ nhỡ nàng đúng là con gái của Phượng tà, muội muội của Phượng Thương, vậy bọn họ không phải là huynh muội loạn luân hay sao?

Nhìn đến nét mặt biến hóa trên mặt Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương nhẹ giọng cười, ôm nàng vào trong ngực: “Khanh Khanh, nàng phải không phải sợ hãi đấy chứ? Có phải chưa chuẩn bị sẵn sàng hay không?”

“Ách” Mộ Dung Thất Thất sửng sốt, không hiểu lời của Phượng Thương nói là có ý tứ gì.

Thấy Mộ Dung Thất Thất im lặng như vậy, Phượng Thương thở dài, nhẹ nhàng ôm nàng, để cằm đặt ở trên trán Mộ Dung Thất Thất: “Nghe nói, từ thiếu nữ trở thành phụ nữ, lần đầu tiên đều rất đau đớn. Khanh Khanh có

phải sợ đau hay không? Nếu như vậy, ta có thể chờ, chờ nàng tự nguyện chấp nhận ta, động phòng với ta.”

Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lập tức liền hiểu ngay ra ý tứ. Nam nhân này, thật là.....nàng không biết phải nói cái gì cho phải. Hắn lo lắng cho nàng như vậy, ôn nhu quan tâm chăm sóc nàng như vậy, nếu bọn họ không có chung huyết thống, như vậy nàng thực sự là hạnh phúc biết bao.

Mộ Dung Thất Thất không nói chuyện, nhưng mà khóe mắt rưng rưng, giống như con mèo nhỏ nhu thuận rúc vào trong lòng của Phượng Thương. Nàng như vậy, càng làm cho Phượng Thương cảm thấy nàng đang sợ hãi chuyện động phòng, trong lòng có sợ hãi cho nên càng thương tiếc nàng, vì vậy lại càng không muốn thúc ép nàng.

“Khanh Khanh, nàng yên tâm, lúc nàng không cho phép ta sẽ không ép buộc nàng. Ta yêu nàng, yêu tất cả mọi thứ của nàng. Ta cũng nguyện ý chờ. Khanh Khanh, làm vậy có thể là ta không tốt, có lẽ nên chờ cho tới lúc chúng ta tình cảm càng thêm sâu sắc, trong lòng Khanh Khanh có thể buông, vậy cũng có thể đón nhận ta.”

Phượng Thương ôn nhu hôn nước mắt của Mộ Dung Thất Thất, giống như một đứa nhỏ, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ sau lưng Mộ Dung Thất Thất: “Ngoan! Đừng sợ! Là ta quá gấp gáp. Ta nguyện ý chờ.”

“Phượng Thương.”

Phượng Thương thân thiết như vậy, ôn nhu như vậy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất nhịn không được khóc thành tiếng. Nàng nhào vào trong lòng của Phượng Thương, gào khóc như đứa nhỏ bị ủy khuất, muốn đem những phiền não tích tụ trong đầu kia toàn bộ đều trút hết ra. Mộ Dung Thất Thất vừa khóc, Phượng Thương bèn vội vã, luống cuống dỗ dành nàng: “Làm

sao vậy? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Là có người khi dễ nàng sao? Khanh Khanh”

“Không có!” Mộ Dung Thất Thất ôm cổ Phượng Thương, nước mắt rưng rưng rơi xuống người Phượng Thương: “Ta rất sợ hãi! Ta rất sợ hãi!”

Mộ Dung Thất Thất quả thực là sợ hãi khiến Phượng Thương bồng chốc run sợ. Chẳng lẽ nàng lo lắng mình cũng sẽ giống những nữ nhân trước kia? Mộ Dung Thất Thất khóc nức nở mà run lên nhè nhẹ, Phượng Thương gắt gao ôm nàng, cực kỳ đau lòng.

“Thực xin lỗi nàng, Khanh Khanh, là ta không tốt. Là ta làm cho nàng sợ hãi”, trong lòng Phượng Thương đau khổ. Dường như, nàng từ trước đến nay đều là mạnh mẽ, lạc quan, vô luận mặt dày giáo hoạt, vô luận thiện lương hay là tâm kế, nàng nhiều bộ mặt như vậy tất cả hắn đều đã nhìn qua, nhưng mà nàng như vậy Phượng Thương là lần đầu tiên nhìn đến.

“Thực xin lỗi....!”

Phượng Thương xin lỗi, nhất thời làm cho Mộ Dung Thất Thất càng đau khổ hơn, nàng lắc lắc đầu, khóc lợi hại hơn: “Không phải chàng, không phải chàng. Là ta lo lắng, ta sợ chúng ta sẽ tách ra, ta sợ chàng sẽ bỏ mặc ta rời đi chỗ khác. Hu, hu, hu....”

Mộ Dung Thất Thất bất lực khóc như một đứa nhỏ, làm cho Phượng Thương luống cuống, luôn miệng an ủi: ” Ta như thế nào có thể bỏ nàng mà đi chứ. Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ta sẽ không rời khỏi nàng đi đâu hết, nàng cũng không được rời xa ta. Chúng ta sống chết có nhau (nguyên văn: sinh đồng tửm, chết cùng huyệt), nguyện mãi mãi không rời”.

Phượng Thương vui vẻ nói như vậy, nhưng lại càng làm cho nội tâm của Mộ Dung Thất Thất càng đau khổ hơn. Phượng Thương như thế, nàng làm sao có thể nhẫn tâm thương tổn hắn. Nếu hắn biết nàng chính là muội muội của mình, hắn nên đón nhận chuyện này ra sao bây giờ?

Giờ khắc này, Mộ Dung Thất Thất quyết định sẽ giấu kín chân tướng, không nói cho Phượng Thương. Vô luận việc này hậu quả là cái gì đi chăng nữa, nàng nguyện gánh vác hết thảy mọi thứ.

Nàng cho hẳn một tình yêu chân thành, đầy đủ, cho đến khi báo thù cho cha mẹ mới thôi, nàng sẽ rời đi, chuyện này đều phải giấu hẳn. Đến lúc đó sẽ mời Tấn Mặc sư huynh hỗ trợ, nói rằng nàng bị mắc bệnh quái lạ, cần an dưỡng một mình, chờ đến lúc rời đi một thời gian, lại để cho Tấn Mặc nói cho Phượng Thương rằng nàng đã chết. Như vậy, nàng cho Phượng Thương một tình yêu. cũng lưu lại hình ảnh tốt đẹp nhất ở trong lòng hẳn.

Quyết định xong, Mộ Dung Thất Thất dần dần ngừng khóc, tựa ở trong lòng Phượng Thương, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ngực, nghe nhịp tim đập của hẳn.

“Con mèo nhỏ, đừng khóc.”

Vừa rời Mộ Dung Thất Thất còn khóc kinh thiên động địa, lúc này bình tĩnh lại, lòng hẳn cũng bởi vậy mà bình tĩnh. Không nghĩ tới nữ tử này lại mãi cảm như vậy, bởi vì lo lắng bọn họ chia xa mà khóc đến như thế. Đây tiểu nữ nhân a, nên nói là nàng mãi cảm hay là nàng hồ đồ đây? Hẳn nắm chặt tay nàng, cả đời này sẽ không buông ra, chẳng quản đầm lầy, núi đao biển lửa.

“Ta mới không phải là con mèo nhỏ.” Mộ Dung Thất Thất khóc làm cho cái mũi của nàng hồng hồng, hai bên má còn vương lệ, bởi vì giọng nói nghẹn ngào cho nên nghe có phần ồm ồm, như là làm nũng, Phượng Thương nhin không được nhéo nhéo cái mũi hồng hồng.

“Con mèo nhỏ, đói bụng không? Nàng muốn ăn cái gì?”

Phượng Thương nhắc nhở, khiến cái bụng của Mộ Dung Thất Thất phi thường phối hợp “rột rột” kêu lên. Lập tức, Mộ Dung Thất Thất cúi đầu, mặt đỏ bừng vui trong lòng Phượng Thương.

“Ha ha ha.” bộ dạng Mộ Dung Thất Thất xấu hổ trong ngực làm cho Phượng Thương cười ha ha, lập tức phân phó người hầu hạ Mộ Dung Thất Thất tắm rửa, sau đó dùng cơm.

Lúc Phượng Thương một thân khoan khoái xuất hiện, Mộ Dung Thất Thất đã ngồi ở bên bàn thức ăn phong phú. Nàng cũng rửa mặt xong, trừ bỏ đôi mắt còn chút ửng đỏ nhìn ra vừa rồi nàng khóc, Mộ Dung Thất Thất một thân áo ngủ màu củ sen, trong suốt như phù dung, xinh đẹp mỹ lệ động lòng người.

“Vương gia, chàng tới rồi” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười vui vẻ: “Mau tới, chắc chàng cũng đã sớm đói bụng?”

Phượng Thương ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, lại lần nữa hôn lên cái trán sáng bóng của nàng: “Đói bụng thì ăn trước đi, không cần chờ ta, nhìn nàng đói bụng ta sẽ đau lòng.”

Phượng Thương nói ra những lời tình ý rất tự nhiên, như thể trời sinh ra hẳn là để yêu thương Mộ Dung Thất Thất. Mộ Dung Thất Thất cười, gấp rau đến trước mặt Phượng Thương: “Không có vương gia ăn cùng, ta ăn không ngon”

Tiểu nữ nhân này bắt đầu nói giỡn với chính mình, chứng minh rằng trong lòng nàng cũng tốt lên rồi, Phượng Thương trong lòng thấp thỏm không yên, lúc này mới hoàn toàn buông xuống, tự mình rót rượu giao bôi, đưa cho Mộ Dung Thất Thất: “Uống rượu giao bôi, chúng ta chính thức là phu thê.”

Nhìn thấy chén ngọc chứa rượu giao bôi, Mộ Dung Thất Thất dừng lại một chút, trong lòng một thanh âm khát vọng: Uống đi!! Uống xong chính là phu thê, nhưng có thể uống rượu giao bôi này một lần, như thế cũng đủ rồi.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Thất Thất tiếp nhận chén rượu trên tay Phượng Thương, cùng Phượng Thương đưa về phía nhau mà uống.

Mộ Dung Thất Thất uống xong rượu, môi đỏ như hoa tường vi, trên môi còn dính chút rượu, tản ra mùi vị ngọt ngào, Phượng Thương nhìn chăm chăm đôi môi đỏ hồng của Mộ Dung Thất Thất, yết hầu giật giật, khó khăn lắm mới đem dục vọng của mình đè xuống.

Không thể như vậy được! Trong lòng Mộ Dung Thất Thất còn không có buông, không có khả năng làm cho nàng lại sợ mình, không thể dọa nàng.

Để rồi đi tầm mắt của chính mình, Phượng Thương gấp rau vào trong bát của Mộ Dung Thất Thất: “Từ từ ăn”

“Được.” Bởi vì đói bụng rất lâu, bụng của Mộ Dung Thất Thất đã sớm kêu loạn lên, lúc này có đồ ăn ngon, nàng đương nhiên phải ăn no mới được.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở trong Thính Tùng Lô ẩm áp ăn tối.

Dưới lòng đất Trường Cung Thu, Nguyệt Lan Chi đã muốn đau đớn đến hôn mê.

“Không tốt!” Hoàn Nhan Liệt vội vàng cầm lấy sáo thổi, âm thanh từ sáo tản ra một loại âm thanh không hiểu là gì, dẫn mẫu cổ ở trong người Nguyệt Lan Chi đi ra.

“Thầm thì” hai tiếng kêu theo bụng của Nguyệt Lan Chi truyền đến. Nguyên bản mẫu cổ đang ngủ bỗng bị thúc giục tỉnh, bởi vì quá nhiều mộng đẹp của nó nên hình như nó rất không vui, ở trong bụng Nguyệt Lan Chi cái gì cũng đứng lên. “A...!!” Trong bụng nhất thời đau nhức làm Nguyệt Lan Chi đang hôn mê vì đau mà tỉnh lại, bụng nàng nguyên bản trơn nhẵn

có cái gì như bị cổ động, một cái bóng nhỏ xuất hiện ở chỗ rốn, nhanh chóng chuyển động.

Mẫu cổ kia, bởi vì giấc ngủ bị quấy rầy, tính khí cực kì nóng nảy, bộ dạng hung dữ, xé rách thịt cùng nội tạng trong bụng Nguyệt Lan Chi, đem phần bụng cắn nuốt chỉ còn lại một tầng da người hơi mỏng. Cách da người, có thể nhìn thấy mẫu cổ một thân đỏ au, chung quanh phát tiết ở trong cơ thể Nguyệt Lan Chi, nó đang tức giận, nhân tiện gặm nhấm thịt của Nguyệt Lan Chi, cho đến khi thỏa mãn chất dinh dưỡng chính mình cần.

Đây là một loại đau đớn, Nguyệt Lan Chi thề, từ trước đến nay bản thân cũng chưa có trải qua. Mặc dù vừa rồi bị Hoàn Nhan Liệt chém đứt hai tay, nhưng mà đao hạ xuống đau cũng nhanh chóng, đau buốt, nhưng cũng không giầy vò người.

Mà loại này lại là loại đau đớn kéo dài, thịt trong bụng từng chút một bị mẫu cổ gặm nuốt, nó phát ra âm thanh “khanh khách”, làm cho người nghe cũng cảm thấy sợ hãi.

Đứng ở một bên xem xét, Kính Đức công công tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, thậm chí lại lần nữa tái diễn, hắn vẫn không dám nhìn đến. Chỉ có thể cúi đầu, nhíu mày, môi nhếch lên, cố gắng làm cho chính mình không nhìn tới một màn thê thảm như vậy.

Mà một bên, thể thân Hoàn Nhan Minh Nguyệt mà Kính Đức tìm thấy, nhìn đến tình huống này, đã sợ đến không biết làm sao, xụi lơ trên mặt đất. Nàng chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, thật sự là quá đáng sợ. Thứ màu hồng đang ngoe nguẩy kia là một con sâu, dán trên da Nguyệt Lan Chi, giống như xuyên thấu qua lớp da mà nhìn nàng.

“Aaaaaa...” Nguyệt Lan Chi còn chưa kêu, cô gái này đã bị cảnh tượng trên làm cho sợ hãi kêu lên.

“Nguyệt Nhi đừng sợ! Trẫm ở nơi này.”

Nhìn cảnh tượng kia, chỉ có Hoàn Nhan Liệt biểu tình vẫn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có chút biến thái. Hắn đem thiếu nữ ôm đứng lên, gặt gao nắm vòng eo của nàng, tránh cho nàng lại ngã trên mặt đất.

“Hoàng thượng, đó là cái gì vậy? Thật đáng sợ.” Thiếu nữ ngẩng đầu, diễm đạm đáng yêu nhìn Hoàn Nhan Liệt. Nàng chưa từng nghĩ chính mình lại trải qua chuyện như vậy, cái thứ kinh khủng như vậy rốt cuộc là cái thứ gì? Vì sao lại ở trong thân thể của một nữ nhân?

Thiếu nữ hoảng sợ, làm cho tâm tình Hoàn Nhan Liệt tốt hơn bao giờ hết. Hắn thích xem người sợ hãi, cái loại sợ hãi cùng khủng hoảng làm cho hắn đặc biệt thích.

“Nguyệt Nhi ngoan, đừng sợ! Nàng ta không nghe lời cho nên trẫm dùng sâu này đến tra tấn nàng ta. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, trẫm nhất định sẽ hảo hảo mà yêu thương nàng. Tuyệt đối sẽ không cho nàng chịu khổ.”

Nghe Hoàn Nhan Liệt nói, mang theo hương vị mê hoặc, nhìn thấy vị hoàng đế trước mắt này là quan tâm mình, lòng của thiếu nữ run nhè nhẹ, đầu tựa vào lòng Hoàn Nhan Liệt ôm ấp: “Hoàng Thượng!”

Thiếu nữ yêu thương nhưng nhớ, làm cho Hoàn Nhan Liệt nổi lên một loại chán ghét. Nguyệt Nhi của hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục ở trước mặt một nam nhân như vậy, cô gái này cho dù lớn lên giống Nguyệt Nhi như thế nào, lại thủy chung so ra vẫn kém với nàng.

Thiếu nữ không biết, hành động của mình, đã để lại trong lòng Hoàn Nhan Liệt bóng ma, mà bóng ma này quyết định cuộc sống cũng như sinh tử của nàng sau này.

Nguyệt Lan Chi chỉ còn có một hơi, hiện tại còn kiềm chế, nàng lần lượt rơi vào hôn mê, nhưng đau đớn lại kéo nàng tỉnh lại.

Mẫu cổ kia, ở trong bụng Nguyệt Lan Chi bò lên phía trên, một ngụm cắn xé trong nội tạng của nàng, một ngụm nuốt sạch sẽ.

Mắt của nàng đã muốn mờ đi, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy vài bóng người trước mắt, mà giọng của nàng, cũng bởi vì liên tục gào thét mà trở nên khàn khàn, hiện tại chỉ có thể phát ra âm thanh đơn giản:”A..!”

“Ha Ha” Hoàn Nhan Liệt lúc này một bên trấn an thiếu nữ trong lòng ngực, một bên cười yếu ớt nhìn Nguyệt Lan Chi.

Lúc này, phần bụng cùng lưng của Nguyệt Lan Chi đã bị mẫu cổ ăn lên không sai biệt, chỉ có một tầng lớp da người hơi mỏng, ánh sáng từ đầu này, xuyên thấu qua hai tầng da người, truyền tới đầu. Mẫu cổ dọc theo xương sống Nguyệt Lan Chi bò hướng lên trên, đi vào lồng ngực của nàng, bò lên trái tim của nàng của nàng.

“A” lúc mẫu cổ một ngụm cắn xuống, Nguyệt Lan Chi có thể cảm nhận trái tim kịch liệt run rẩy.

Đau! Loại đau đớn này khó có thể miêu tả bằng lời, nàng gắt gao cắn môi, tóc đã bị mồ hôi chảy ra làm cho ướt đẫm, từng giọt rơi lách tách xuống đất, ngũ quan nguyên bản xinh đẹp bị vụn vẹo méo mó, nàng rốt cuộc cũng cảm nhận được tử vong, không thể nói rõ, sông không bằng chết!

“Hoàng....Hoàng thượng...” Đại khái là hiểu chính mình sắp chết, Nguyệt Lan Chi ngẩng đầu, nhìn cách đó không xa, cái nam nhân kia. Hắn đã từng ôn nhu với nàng, cho nàng sung ái trước nay chưa ai từng có, làm cho nàng trở thành một chim hoàng yến tơ vàng lung linh để cho người người hâm mộ, những thứ đó đều là kỷ niệm của nàng: “Hoàng thượng....”

“Bệ hạ, nương nương hình như có chuyện muốn nói với người” Kính Đức đi tới trước mặt Hoàn Nhan Liệt nhẹ giọng nói.

“Hừ” Hoàn Nhan Liệt ôm cô gái, đi đến trước mặt Nguyệt Lan Chi, trên mặt không mấy may có chút thương tiếc nào:”Người gọi trẫm?”

“Hoàng Thượng...Người, có từng, có như vậy....Một chút.....thích ta....” Một câu nói, Nguyệt Lan Chi thở ra đau đớn, qua hồi lâu, mới có thể nói ra đầy đủ.

Nhìn thấy Nguyệt Lan Chi, mở ra người có khuôn mặt tương tự trong trí nhớ của mình, Hoàn Nhan Liệt cười lạnh, môi bạc tiến đến bên tai Nguyệt Lan Chi: “Trẫm, chưa từng thích người, chưa từng.”

“A...” Còn chưa có cười xong, Nguyệt Lan Chi sắc mặt biểu cảm, một ngụm cắn ở bên tai trái của Hoàn Nhan Liệt, dùng hết khí lực gắt gao cắn.

“A!” Lúc này Hoàn Nhan Liệt thét chói tai, hăn muốn giãy dụa, Nguyệt Lan Chi chính là chết cũng không nhả ra, nếu như vậy xé rách, nhất định sẽ cắn lỗ tai của hăn xuống dưới: “Mau, mau giết nàng cho trẫm!” Hoàn Nhan Liệt đau không chịu được, vội vàng truyền lệnh cho Kính Đức.

“Dạ!” Kính Đức lúc này cũng luống cuống, không ai dự đoán được Nguyệt Lan Chi lại làm ra chuyện “đại nghịch bất đạo” như vậy. Không suy nghĩ nhiều, Kính Đức cầm chùy thủ, một đao đâm vào phía sau lưng Nguyệt Lan Chi, chùy thủ bén nhọn, một đao đâm xuyên qua xương sườn, đâm vào trái tim Nguyệt Lan Chi.

“Thích....thích....thích..” tim đập dần dần chậm lại, Nguyệt Lan Chi mở to hai mắt xinh đẹp, nàng không cam lòng như vậy, hận thù cứ như vậy đều theo nàng chết mà tan biến.

Mặc dù Nguyệt Lan Chi chết, nhưng răng nanh còn không chút lơ lửng, cắn quá chặt, hoàn toàn không có ý buông ra.

“Nhanh, nhanh tới hỗ trợ, ngu xuẩn!” Hoàn Nhan Liệt làm sao có thể chịu ủy khuất ở chỗ này như vậy, nơi này chỉ có ba người hãn, Kính Đức cùng cô gái kia. Cô gái đã bị dọa chỉ biết run run, Kính Đức thấy thế liền vội vàng đến trước mặt Hoàn Nhan Liệt.

Kính Đức nghĩ muốn gỡ bỏ răng nanh của Nguyệt Lan Chi, nhưng mà trong tay không có dụng cụ, chỉ có thể nghĩ biện pháp cạy miệng của nàng ra, nhưng mà Nguyệt Lan Chi cũng không muốn bỏ qua cho Hoàn Nhan Liệt, răng nanh cắn chặt gao, giống giam cầm ở nhà lao, đem nửa cái lỗ tai Hoàn Nhan Liệt đều nuốt ở trong miệng, không chịu nhổ ra.

“Nhanh đi gọi người! Người ngu ngốc này.” Nguyệt Lan Chi muốn phá hủy vành tai của Hoàn Nhan Liệt, máu tươi theo hai má hãn chảy xuống, thấy Kính Đức chân tay vụng về, Hoàn Nhan Liệt một cước đá vào bụng Kính Đức: “Mau đi gọi người! Kêu một người thân thiết đến!”

“Dạ, dạ, dạ” Kính Đức gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đành không biết làm gì hơn buộc phải chạy chậm đi ra ngoài. “Hoàng Thượng, hoàng thượng, ngài không có việc gì đi?” Cô gái sợ tới mức không kìm được, nước mắt nhanh chóng rơi xuống, nàng ngoài khóc, cái gì cũng không làm được, làm cho Hoàn Nhan Liệt có một cỗ xúc động muốn giết chết nữ nhân này.

Máu tươi vẫn chảy, Hoàn Nhan Liệt đau đến kém chút nữa chửi con mẹ nó, đột nhiên hãn nghe được một trận âm thanh “thầm thì” theo xa mà gần truyền đến “thì thầm thì thầm....” Hoàn Nhan Liệt đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền giãy dụa đứng lên.

Cái này rõ ràng là mẫu cổ từ trong bụng Nguyệt Lan Chi di chuyển về phía hãn, hiện tại mẫu cổ người thấy hương vị máu tươi của người sống, dĩ thường hưng phấn, dùng sức bò lên cổ họng của Nguyệt Lan Chi.

“Thầm thì thầm thì...” âm thanh kia càng ngày càng đến gần, Hoàn Nhan Liệt tâm vội muốn chết, mẹ nó, Kính Đức như thế nào còn chưa về.

Còn có tiện nhân Nguyệt Lan chi, thật sự là tiện nhân, sắp chết còn muốn tính kế hãm, thật sự là hỗn đản.(phải nói một câu Hoàn Nhan Liệt đáng chết.)

Hoàn Nhan Liệt dùng sức nghĩ muốn đem lỗ tai mình túm đi ra, không nghĩ đem vành tai xé rách, đau đớn làm hãn kê to lên, càng nhiều máu nóng đi ra, sợ đau, Hoàn Nhan Liệt không dám động đây, cùng không để hãn chờ lâu, một trận đau đớn theo lỗ tai truyền đến.

“A a a!” Bị mẫu cố cắn vành tai, Hoàn Nhan Liệt kêu thảm thiết, hãn dùng sức lôi kéo. Đem lỗ tai trong miệng Nguyệt Lan Chi túm lấy kéo ra. Vốn tưởng nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ cô gái lại kêu lên.

“Hoàng....Hoàng Thượng! Trùng....Sâu a!!!”

Trên lỗ tai Hoàn Nhan Liệt, một con sâu nhỏ bằng ngón út, cả thân hồng nhỏ đầy huyết, cắn chặt lỗ tai Hoàn Nhan Liệt không chút nào thả lỏng, Hoàn Nhan Liệt đau đớn hô lên.

“Chát!” Hoàn Nhan Liệt nghĩ muốn đem mẫu cố đánh trên mặt đất, cũng không liệu được mẫu cố này cực kỳ giáo hoạt, tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, lập tức chui vào trong lỗ tai của Hoàn Nhan Liệt.

“Hoàng thượng, nó...,nó đi vào.”

Thiếu nữ hét chói tai không ngừng, cảnh tượng như vậy quả thực rất kinh khủng. Huyết nhục đỏ sẫm vẫn ào ào chảy ra, cổ mẫu kia lắc lắc thân mình, từ lỗ tai của Hoàn Nhan Liệt đi vào bên trong, chờ Hoàn Nhan Liệt muốn chế trụ nó, đem mẫu cố túm đi ra, mẫu cố chỉ để lại một đoạn đuôi trơn trượt, gãy dựa từ trong tay Hoàn Nhan Liệt đi ra ngoài, lập tức chui vào trong não của Hoàn Nhan Liệt.

Giờ phút này, trong đầu Hoàn Nhan Liệt âm kêu kên, vang lên cực kì gay gắt. Chờ Kính Đức dẫn người tới, lúc này Hoàn Nhan Liệt đã ôm đầu lăn

lộn trên mặt đất.

“Bệ hạ, bệ hạ ngài làm sao vậy?” Kính Đức gấp đến độ như kiến bò trong chảo, vội vàng hỏi thiếu nữ có chuyện gì xảy ra. Cô gái cũng bị dọa cho sợ hãi, cũng chỉ có thể đứt quãng nói:” Sâu.....Vào lỗ tai của hoàng thượng...”

Ách! Nghe xong lời nói của cô gái kia, trong lòng Kính Đức hồi hộp một chút, cô gái nói sâu đích thị là mấu cổ, hiện tại mấu cổ đang nằm trong thân thể hoàng thượng, vậy phải làm như thế nào mới tốt?

“Mau! Mau nâng Hoàng thượng lên!” Kính Đức gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, chỉ có thể trước làm cho người ta đem Hoàn Nhan Liệt mang đi. Chờ cho tới khi thái y đến, Hoàn Nhan Liệt đã đau đến hôn mê. Tuy rằng Kính Đức rất muốn phong tỏa tin tức Hoàn Nhan Liệt ngất xỉu, nhưng trong cung nơi nơi đều là tai vách mạch rừng, chỉ trong chốc lát tin tức này đã bay đến bên tai hoàng hậu cùng Đức phi, hai người lập tức vội vàng chạy đến, để mọi người chờ ở một bên, xem thái y kiểm tra ra kết quả gì. Năm thái y, thay nhau kiểm tra cho Hoàn Nhan Liệt, cuối cùng đi lên chính là lão thái y.

” Bệnh này của bệ hạ thật kỳ quặc.” Lão thái y híp mắt, lại kiểm tra thật lâu, mới ngẩng đầu: “Lỗ tai của hoàng thượng hình như bị người khác cắn xé, hơn nữa bên tai nhiễm huyết, hẳn là có người tập kích bệ hạ, bệ hạ do đau đớn nên mới ngất xỉu đi, không đáng ngại.”

Vừa nghe nói có người tập kích hoàng thượng, còn đem lỗ tai Hoàn Nhan Liệt cắn thành như vậy, hoàng hậu Lí Băng lập tức đứng lên: “Kính Đức, rốt cuộc là ai ám sát Hoàng Thượng?”

Một sự việc như vậy, tới miệng Lí Băng lại thành ám sát.

“Cái này..!” Hoàn Nhan Liệt chưa tỉnh, Kính Đức không biết phải trả lời câu hỏi của Lí băng như thế nào, lập tức quỳ xuống trước mặt, Lí băng thấy

vậy bèn lập tức xuất ra tư thế hoàng hậu uy quyền cao quý:”Kính Đức, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng vì sao lại bị như vậy? Người không nói, chẳng lẽ người cùng thích khách là cùng hội cùng thuyền?”

Một cái “đồng mưu” cùng thích khách liền đổ lên trên đầu Kính Đức, làm cho Kính Đức rung mình một cái, lập tức quỳ xuống:”Nương nương không phải nô tài, là hoàng quý phi nương nương. Cẩn chặt rằng một cái, Kính Đức đem Nguyệt Lan Chi đã chết lôi ra làm kẻ chết thay cho mình.

“Nguyệt quý phi?” Nghe đến tên Nguyệt Lan Chi, Lí Băng liền ngửa răng. Nữ nhân này độc chiếm Hoàn Nhan Liệt, làm cho nàng ở trong cung thùng rỗng kêu to, thành nữ nhân bị hậu cung chê cười, nay khẩu khí này làm sao nàng có thể chịu. Lần này, vừa vặn đúng lúc bắt được điểm yếu của Nguyệt Lan Chi, nàng nhất định phải hảo hảo mà tra tấn giày vò Nguyệt Lan Chi.

“Nàng ta đâu?” Một bên Lâm Khả Tâm tiến vào cũng không nhìn thấy Nguyệt Lan Chi, chuyện này quả thực tốt, Nguyệt Lan Chi tập kích hoàng thượng, tội danh này thật sự lớn nha. Bộ dáng của hoàng hậu là phải giải quyết chuyện này nhanh chóng, vậy nàng chỉ cần đứng xem trò hay.

“Đã chạy thoát.” Kính Đức lại lần thứ hai nghiêng răng đáp. Hiện tại Hoàn Nhan Liệt không tỉnh, không ai làm chỗ dựa cho hắn, vả lại cho dù hoàng thượng tỉnh lại, việc này cũng không có biện pháp giải thích rõ ràng, chỉ có thể toàn bộ đổ lên người Nguyệt Lan Chi.

“Trốn?” Lí Băng vừa nghe, ra vẻ đắc ý: “Người tới, phong tỏa hoàng cung cho bản cung, tìm kiếm thích khách Nguyệt Lan Chi. Nếu nàng dám phản kháng, trực tiếp giết không tha!”

Lí Băng mặc dù không được sủng, nhưng nàng là hoàng hậu, là người đứng đầu hậu cung, hơn nữa con trai của nàng là thái tử, là quân vương

tương lai, cho nên những người đó trong cung không ai dám không cho nàng mặt mũi. Lập tức cả hoàng cung một trận gà bay chó sủa.

“Đây là làm sao vậy?” Thái hậu Đông Phương Lam đã đi ngủ nhưng lại bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, vội vàng gọi Thanh cô đến hỏi sự tình.

“Tiểu thư, hoàng thượng bị Nguyệt quý phi tập kích, hiện tại hôn mê bất tỉnh.”

“Có việc này?” Đông Phương Lam lo lắng cho thương thế của Hoàn Nhan Liệt, muốn đi tới Trường Thu cung thăm hân, lại bị Thanh cô ngăn cản: “Tiểu thư, hoàng hậu cùng Đức phi đều đang ở đó hầu hạ rất tốt. Người xem, đã nửa đêm các nàng đều ở đấy, ngài yên tâm, thái y đã nói hoàng thượng chỉ bị ngất xỉu, không có việc gì. Nô tỳ thay người đi qua xem.”

Thanh cô đau lòng nhìn Đông Phương Lam, buổi tối trời đông giá rét, Cẩm Huyền cung lại cách Trường thu cung xa như vậy, Đông Phương Lam tuổi đã cao, đi qua đó nhiễm phong hàn quả thực sẽ không tốt lắm. Biết Thanh cô tri kỉ, Đông Phương Lam vội vàng dặn nàng vài câu, làm cho nàng nhanh chóng đến Trường thu cung xem tình huống.

Chờ lúc Thanh cô đi đến, Hoàn Nhan Liệt hiện tại vẫn còn hôn mê. Thanh cô mang theo ý chỉ của thái hậu lại đây, một là muốn thái y chữa khỏi cho Hoàng thượng, hai là cho hoàng hậu trước nắm toàn bộ thể cục trong tay. “Nô tì cần tuân ý chỉ thái hậu”. Có ý chỉ của Đông Lam Phương, Lí Băng làm việc cũng thuận lợi hơn nhiều. Thanh cô dặn dò hai câu, vừa định đi, thấy được bóng dáng nữ tử quần áo màu trắng. Thấy dung mạo cô gái nhìn thật quen mắt. Lí Băng đi qua đi lại, hơi kém kinh hô ra tiếng.

“Người là ai?”

“Ta cái gì cũng không biết.....ta thực sự cái gì cũng không biết...” Thiếu nữ đã bị dọa đến có chút si ngốc, đầu tiên là Nguyệt lan Chi chết thảm, sau

là mẫu cổ đi vào nã Hoàn Nhan Liệt, chuyện nào cũng kinh khủng, cực kỳ kinh khủng.

Cả đêm, trải qua việc này, thiếu nữ đã bị hù dọa đến choáng váng, đặc biệt nhớ tới con sâu nhỏ kia từ trong tai Hoàn Nhan Liệt tiến vào, thiếu nữ nhin không được nôn ọe.

Thiếu nữ nói vậy, làm cho Thanh cô nhúu mày. Tại sao ở chỗ này lại gặp được người nhìn giống Minh Nguyệt công chúa? Vậy nữ tử này là ai? Vì sao lại ở nơi này?

“Người là tiểu cung nữ ở nơi nào? Đến, đừng sợ” Thanh cô lôi kéo thiếu nữ, để cho nàng ta đứng ở trước mặt mọi người. Lúc này nhìn đến dung mạo của cô gái, Lí Bằng cùng Lâm Khả Tâm đều sợ ngây người, đây không phải bản sao của Hoàn Nhan Minh Nguyệt công chúa hay sao? Đây là có chuyện gì?

“Ta cái gì cũng không biết....Bọn họ bảo ta đến làm Quý phi nương nương....Ta cái gì khác đều không biết.....” Thiếu nữ nhìn thấy ánh mắt mọi người đều giống như muốn giết nàng, một bên khóc một bên lắc đầu.

Quý phi nương nương? Lời nói của thiếu nữ khiến cho mọi người rơi vào choáng váng. Lí bằng vừa muốn mở miệng, Kính Đức đã bước lên một bước, một đao đâm vào bụng thiếu nữ: “Hoàng thượng, Kính Đức báo thù cho ngài.”

“Giữ chặt hân!” Lí bằng vội vàng cho người bắt Kính Đức, cũng không dự đoán được thiếu nữ kia ngã trên mặt đất, đã không còn hơi thở.

” Vì sao người lại giết nàng?” Không có được đáp án mình muốn, Lí Bằng có chút tức giận, Kính Đức cũng một bộ thấp hèn: ” Hồi bẩm nương nương, là nàng cùng quý phi nương nương tập kích Hoàng Thượng, cho nên Hoàng Thượng mới bị hôn mê bất tỉnh, vừa rồi nô tài đầu óc tối tăm,

không có phát hiện nàng, không nghĩ nàng cứ nhiên tránh ở nơi này, thật sự lá gan của nàng cũng quá lớn.”

Lời này của Kính Đức có hàng trăm sơ hở, nhưng mà thiếu nữ kia cũng đã bị giết, chết không có đối chứng, Lí Bằng đối với Kính Đức tất nhiên cũng không có biện pháp.

Dù sao, Kính Đức hầu hạ Hoàn Nhan Liệt nhiều năm như vậy, là tâm phúc của hoàng thượng. Nếu nàng chỉ vì một chuyện mập mờ, hoài nghi làm cho Kính Đức chịu tội, đến khi Hoàn Nhan Liệt tỉnh, người thứ nhất xui xẻo chính là nàng. Cho nên, tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, Lí Bằng vẫn miễn cưỡng đem nghi hoặc này đè ép đi xuống.

Giống như Lí Bằng, Thanh cô trong lòng cũng có nghi hoặc, nhưng mà nàng ở trong cung sống nhiều năm như vậy, đã trải qua sóng to gió lớn, tự nhiên sẽ không đem nghi ngờ lộ ở trên mặt, hành lễ với hoàng hậu cùng Đức phi nhanh chóng rời khỏi Trường Thu cung.

Trong cung, tin tức Hoàn Nhan Liệt bị hoàng quý phi ám sát lập tức truyền đến Nam Lâm Vương phủ, Nạp Lan Tín cầm tin tức, đứng ở bên ngoài Thính Tùng lâu, tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Đi vào, hôm nay là ngày vui của Phượng Thương, theo lý thuyết, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, hễ nếu tùy tiện xông vào, quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của vương gia, khẳng định sẽ bị Phượng Thương bóc một lớp da. Nhưng mà Hoàn Nhan Liệt gặp chuyện không may, tin tức này thật kinh người, nếu không nói, chuyện tình này chậm trễ mới tới vương gia, vậy thì cũng không tốt?

Nạp Lan Tín ở bên ngoài Thính Tùng lâu chần chừ quay về, không biết biện pháp nào rốt cuộc là đi vào hay là ngày mai lại đến. Đi tới đi lui, thủy chung rốt cuộc không biết làm như thế nào, lại nghe đến bên cạnh một

tiếng cười khẽ, quay đầu lại, là tỳ nữ Tố Nguyệt ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất.

“Nạp Lan tiên sinh muốn tìm vương gia sao?” Bởi vì Nạp Lan Tín là người giảng dạy cho Mộ Dung Thất Thất học nghi lễ, cho nên Tố Nguyệt cùng Tô Mi dùng “tiên sinh” để xưng hô với hắn.

“Ừ, có một số việc, lại sợ quấy rầy vương gia....”

Nạp Lan Tín giải thích, làm cho Tố Nguyệt cười càng lợi hại hơn: “Nạp Lan tiên sinh có chuyện gì, lại tới đây quấy rầy vương gia cùng vương phi động phòng hoa chúc? Chẳng lẽ tiên sinh không biết đêm tân hôn đối với nữ tử rất quan trọng hay sao? Đây là một lần động phòng hoa chúc duy nhất của vương phi, nếu đang êm đẹp lại bị tiên sinh quấy rầy.....Còn không biết vương xấu hổ thành cái dạng gì. Hoặc là, tiên sinh cảm thấy ngài ở trong lòng vương gia còn trọng yếu hơn cả Vương phi hay sao?”

Tô Nguyệt nói thực có lý, Nạp Lan Tín vừa nghe liền hiểu được. Mặc dù hắn theo Phượng Thương nhiều năm như vậy, nhưng mà sao có thể so sánh với Mộ Dung Thất Thất chứ. Mộ Dung Thất Thất là bảo bối ở trong lòng Phượng Thương, hắn làm sao có thể cùng Mộ Dung Thất Thất so với nhau chứ?

“Tiên sinh có chuyện gì, vẫn là ngày mai đến tìm vương gia đi! Cho tiên sinh biết, tiểu thư nhà ta là người thù dai, nếu tiểu thư nhà ta nổi giận, về sau tiên sinh có thể đến chịu phạt. Lời nói bên gối lợi hại, tiên sinh sợ là cũng chưa từng ném thử đi?”

Lúc lời nói này vừa dứt, Tố Nguyệt cười yếu ớt, trên gương mặt hai má lúm đồng tiền cũng nhọt nhọt theo. Dưới ánh trăng, nàng một thân quần áo màu xanh lá cây, giống như tiên nhân dưới ánh trăng, Nạp Lan Tín lần đầu tiên phát hiện Tố Nguyệt là một nữ tử xinh xắn, đáng yêu.

“Đa tạ Tổ Nguyệt cô nương nhắc nhở.” Nạp Lan Tín thở dài thật sâu với Tổ Nguyệt, làm cho Tổ Nguyệt có chút kinh ngạc, không nói lời nào, chỉ khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Trong phòng, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất, cùng nàng kể chuyện xưa. Nghe được chuyện xưa ân ái của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất có chút hâm mộ, cũng từ trong lòng sinh ra một loại khát vọng tình cảm.

“Vương gia, nếu công chúa và đại tướng quân còn sống, nhất định là một đôi thần tiên quyến lữ.”

“Ừ.” Phượng Thương cắn một ngụm xuống đầu ngón tay của Mộ Dung Thất Thất: “Như thế nào bây giờ còn kêu công chúa, tướng quân hả? Hẳn phải kêu là cha mẹ mới phải?”

Lời nói của Phượng Thương, làm cho đôi mắt của Mộ Dung Thất Thất nóng lên. Đúng vậy! Vô luận kết quả là như thế nào, Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đều là cha mẹ của nàng. Là con gái, đó là cha mẹ thân sinh ra nàng, là con dâu, kia cũng là cha mẹ.

“Đã biết.” Mộ Dung Thất Thất cười, thấy Phượng Thương hơi kém chớp mắt: “Khanh Khanh, không biết vì sao, nàng ở trong mắt ta càng ngày càng đẹp, đẹp đến mức làm cho trong lòng ta say mê.”

Phượng Thương lời ngon tiếng ngọt ùn ùn kéo tới, làm cho trong lòng của Mộ Dung Thất Thất cũng ngọt đến lợi hại. Hai người dựa sát vào nhau trong chốc lát, Phượng Thương ôm Mộ dung Thất Thất: “Khanh Khanh, chúng ta nên nghỉ ngơi...”

Lời này, từ trong miệng Phượng Thương nói ra, mang theo một chút ý tứ hàm xúc ngượng ngùng. Đừng nhìn hắn là một đại nam nhân, hai mươi năm “mùa xuân”, nhưng về phương diện kia vẫn là sạch sẽ như giấy trắng, so với Mộ Dung Thất Thất cũng không ít hơn. “Vương gia, ta....” vừa nghe

đi ngủ, Mộ Dung Thất Thất thân mình trở nên cứng ngắc. Thấy Mộ Dung Thất Thất khấn trương như vậy, bàn tay của Phượng Thương to chậm rãi đặt ở sau lưng Mộ Dung Thất Thất: “Khanh Khanh, ta không phải đã nói sao, ta sẽ không bức nàng, ta sẽ chờ nàng, chờ nàng nguyện ý tiếp nhận ta. Tiếp nhận hết thầy của ta.”

Phượng Thương ôn nhu thân mật như vậy, làm cho Mộ Dung Thất Thất cảm động không thôi: “Vương gia, cho ta chút thời gian. Cho ta một ít thời gian.”

“Được.” Năm tay Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương cho nàng một ánh mắt quyến rũ động lòng người: “Ái phi, bốn vương hôm nay bị gây sức ép một ngày, cũng đã mệt nhọc, nếu không ngủ, ngày mai khỏi phải tiến cung tạ ơn...”

Phượng Thương như vậy làm cho tâm tình của Mộ Dung Thất Thất trở nên tốt hơn rất nhiều, hai người cởi quần áo, Phượng Thương tắt đèn, bên trong màn trướng trở nên mờ ám.

Đây là lần đầu tiên hai người chung chăn chung gối, Mộ Dung Thất Thất vẫn có chút cứng ngắc, Phượng Thương cũng không chỗ nào nhu hòa, hai người căng thẳng nửa ngày, cuối cùng vẫn là Phượng Thương cười một tiếng, đánh gãy không khí căng thẳng: “Khanh Khanh, ta ôm nàng được không?”

“Được” Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng nói, ngay sau đó liền rơi vào một vòng tay ôm ấm áp rộng rãi của Phượng Thương.

Người hương vị tảo trong lồng ngực, Phượng Thương rất thỏa mãn. Được ôm nàng gần như thế này, hẳn tựa như có được cả thế giới, cảm giác được hạnh phúc tràn đầy lồng ngực. Mà được Phượng Thương ôm ấp trong lồng ngực ấm áp, khiến cho Mộ Dung Thất Thất cũng lập tức say mê trong đó.

Có lẽ là một đêm qua không nghỉ ngơi, cả ngày hôm nay lại đại hôn quá mệt mỏi, lại được Phượng Thương ôm ấp làm cho người ta quá mức mê luyến, Mộ Dung Thất Thất lập tức ngủ, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất hơi nghiêng nghiêng, Phượng Thương vể mặt đau lòng. Đại hôn khiến cho nàng mệt mỏi muốn chết đi. Cô gái nhỏ này, ngẫu nhiên làm một cái bộ mặt kiên cường làm cho người ta đau lòng.

Lại vừa hôn, dừng ở trên đầu Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực: “Ngủ ngon! Tiểu bảo bối ta yêu nhất.”

Mộ Dung Thất Thất ngủ sâu, Phượng Thương không có chút khốn đốn. Đã qua giờ tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng), chuyện nên xảy ra cũng không có xuất hiện, đây là làm sao vậy?

Mọi lần mỗi khi đến giờ hợi, cổ độc trong người hắn sẽ phát tác, nhưng mà hiện tại đã là giờ tý, thân thể cũng không có gì không thoải mái, chẳng lẽ là bởi vì hắn đem cổ độc nhổ ra sao?

Cô gái nhỏ trong lòng ngủ có chút không được tốt lắm, một chốc lát, Mộ Dung Thất Thất giống như bạch tuyết đánh về phía Phượng Thương, cả người giống như đặc biệt phấn khởi, ghé vào trong ngực hắn.

Cô gái nhỏ này, chẳng lẽ không biết hắn là nam nhân khỏe mạnh tráng kiện hay sao? Phượng Thương đang suy nghĩ về cổ độc lại chuyển dời đến trên người Mộ Dung Thất Thất. Trên người nàng có mùi hương táo thơm mát, ở trong đêm khuya, kích thích đại não của Phượng Thương, làm cho hắn càng ngày càng thanh tỉnh.

“Ngô...” Mộ Dung Thất Thất ngô một tiếng, ở trong ngực Phượng Thương cọ xát, nghĩ muốn càng nhiều ấm áp từ cơ thể của hắn.

Nàng vừa ngủ không sao, nhưng lại đem tế bào trong cơ thể Phượng Thương “ngủ say” toàn bộ tỉnh lại. Giai nhân trong ngực, rục rịch trong hân trời dậy, Phượng Thương toàn bộ bị Mộ Dung Thất Thất “tấn công”. Không được! Phượng Thương cắn môi, hân đã đáp ứng nàng, nhất định đợi cho nàng cam tâm tình nguyện, sẽ không ép buộc, như thế nào lại hân lúc nàng ngủ say lại làm chuyện sai trái như vậy.

Nhưng mà, người con gái mình âu yếm nằm trong ngực, rõ ràng rất yêu nàng, nghĩ muốn hoàn toàn có được nàng, nhưng lại không thể không đóng vai chính hân quân tử, tựa như người đói khát nhìn thấy thức ăn thật muốn đem cơn giải khát đó giải tỏa, thật TMD hành hạ người! Quá ghen ghét rồi.

“Cô gái nhỏ này, nàng rốt cuộc lúc nào mới có thể hoàn toàn mở rộng trái tim đối với ta?” Phượng Thương vịn bất đắc dĩ nắm ngón tay ngọc vừa nhỏ vừa dài của Mộ Dung Thất Thất, đặt trên môi hân, ngửi lấy mùi hương nữ nhi trên người Mộ Dung Thất Thất: “Khanh Khanh, nàng có biết ta nghĩ muốn nàng tới nổi điên rồi hay không?”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Sự Thật Tàn Khốc Như Thế

Đêm , rất yên tĩnh, bên tai Phượng Thương chỉ nghe thấy tiếng hít thở phát ra từ Mộ Dung Thất Thất . Rất nhỏ , giống như thanh âm của đóa hoa nở rộ, để cho Phượng Thương ở trong lòng ngứa ngáy, rồi lại không dám làm ra hành động gì.

“Tiểu yêu tinh hành hạ người!” Phượng Thương ở bên tai Mộ Dung Thất Thất nói nhỏ. Sớm muộn gì, hắn cũng công chiếm lòng phòng ngự của nàng, làm cho nàng trở thành nữ nhân chân chính của mình! Chẳng qua là, hi vọng ngày này không nên quá xa xôi, nếu không sớm muộn gì hắn cũng ghen đến nội thương .

Một loại cảm giác tên là hạnh phúc, ở trong ngực Phượng Thương lan tràn nở rộ. Cứ ôm nàng như vậy, để cho nàng ở trong ngực mình ngủ say, là chuyện Phượng Thương mong muốn từ rất lâu rồi . Hôm nay mộng tưởng tốt cực đã thành hiện thực, Phượng Thương cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, có thể có Mộ Dung Thất Thất, có nàng bên người làm bạn, đối với hắn mà nói, thật tốt ! Thật hạnh phúc!

Một đêm ngủ say, đây là một đêm Mộ Dung Thất Thất ngủ thấy an ổn nhất. Bình thường nàng chỉ sáu phần ngủ còn bốn phần tỉnh, luôn là giấc ngủ không quá an ổn. Mà lần này, nàng ngủ rất ngon, cảm giác trực tiếp ngủ thẳng tới hừng sáng.

“Ừm.” Mộ Dung Thất Thất vận vẹo uốn éo người, khẽ mở mắt, ngoài cửa sổ ánh sáng có chút chói mắt, mà phía dưới lại mềm mại ấm áp, làm cho nàng rất cực nhớ tới đây là đêm tân hôn của nàng, vậy mà nàng ngủ thẳng tới hừng sáng, trời ạ, nói ra cũng không ai tin được .

Cánh tay Phượng Thương bị nàng xem làm gối, mà lúc này, Phượng Thương đang ngủ say. Lông mi thật dài, như tượng điêu khắc, bao trùm lên ánh mắt như tròng dương. Phượng Thương có sống mũi cao thẳng, đường cung hoàn mỹ, đôi môi hồng nhuận ở dưới cánh mũi xinh đẹp.

“Chậc chậc, là một người đàn ông tại sao có thể đẹp đến như vậy đây!” Mộ Dung Thất Thất nhỏ giọng nói thầm, nàng có chút không nhìn được, duỗi ngón tay, nhẹ nhàng mà vuốt dọc theo cái trán Phượng Thương đi xuống, xuyên qua mi tâm của hắn, dọc theo sống mũi tuấn mỹ, đi tới đôi mắt thâm thúy, rồi dừng lại trên môi.

“Ngao!” Phượng Thương vừa lên tiếng, liền đem ngón tay Mộ Dung Thất Thất cắn, giả thành bộ dáng một con cạp lớn.

“Ai nha!” Mộ Dung Thất Thất không có ngờ tới Phượng Thương đã tỉnh, mới vừa rồi nàng còn đối với Phượng Thương như vậy, khẳng định đã bị hắn biết rồi.

Tóc dài của Mộ Dung Thất Thất xoa trên vai, mái tóc kia mềm mại đen nhánh, giống như tơ lụa. Phượng Thương cầm tay Mộ Dung Thất Thất nói “Sớm!”

Phượng Thương cũng không có nói tới trò đùa vừa rồi của mình, khiến cho Mộ Dung Thất Thất thở phào nhẹ nhõm, may mắn hắn không nói gì.”Sớm!” Mộ Dung Thất Thất cười ngọt ngào, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, không đợi cho nàng hiểu, môi Phượng Thương đã che cái miệng nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng há mồm kinh ngạc, đôi phương tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của nàng, trực tiếp tiến quân thần tốc, dò xét đi vào bên trong.

Thời gian lúc này phảng phất như lâm vào yên tĩnh, đầu óc Mộ Dung Thất Thất trống rỗng, không biết nghĩ cái gì, cũng nghĩ không ra được nên suy nghĩ cái gì, chỉ có thể mặc cho Phượng Thương đem bàn tay to ôm lấy

vòng eo mảnh khảnh của nàng, cố định ở trong ngực hắn, rồi sau đó, tùy ý hưởng thụ đôi môi ngọt ngào của nàng.

Vốn là nghĩ muốn trừng phạt Mộ Dung Thất Thất. Nàng ở đêm tân hôn làm cho mình chịu khổ cả một buổi tối.

Nhưng thời điểm hôn lên môi nàng, Phượng Thương hoàn toàn đem cái trả thù nhỏ bé này quăng lên chín tầng mây.

Hiện tại, hắn chẳng qua là hưởng thụ lễ vật của mình, thơm như vậy ngọt như vậy, khiến cho hắn không nỡ buông ra, chỉ một lần nữa, một lần nữa hôn, hận không thể đem nàng nhu vào bên trong xương thịt của mình, cùng mình hoàn toàn hòa hợp một thể.

“Ừm.” Mộ Dung Thất Thất ngâm khẽ một tiếng, khiến cho Phượng Thương suýt chút nữa mất bình tĩnh. Nữ nhân này thật sự là yêu tinh đệ nhất thiên hạ, khiến cho hắn hận không thể đụng ngã nàng!

Mộ Dung Thất Thất đang say mê trong cái hôn của Phượng Thương, bỗng nhiên cảm giác được phía dưới có gì đó khác thường, tựa hồ có cái gì đang đẩy lấy bắp đùi của nàng. Đưa tay vừa sờ, bắt được một dị vật, nóng bỏng, giống như. Giống như một cây côn đang cháy.

Đây là? Mộ Dung Thất Thất không nhìn được mà rời đi môi Phượng Thương, cúi đầu vừa nhìn lại. Thấy rõ ràng vật thể mình bắt được trong tay, trên mặt Mộ Dung Thất Thất lập tức đỏ như máu, tất cả xấu hổ cùng nhạy cảm đều bốc lên đầu nàng, thoáng cái tập trung toàn bộ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“A!” Một tiếng thét chói tai, Mộ Dung Thất Thất muốn đứng lên, nhưng không ngờ mới vừa nhắc chân lên, liền bị trượt một cái, trực tiếp đem Phượng Thương đè ở phía dưới. Tư thế này, muốn bao nhiêu mập mờ có bấy nhiêu mập mờ, tư thế này khiến cho Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn

giống như người cưỡi ngựa, giạng chân ra ngồi ở trên người Phượng Thương, trên người dán chặt lấy hân.

Cách áo tơ lụa, Phượng Thương có thể tinh tường cảm giác được hai luồng mềm mại ôn nhu trước ngực của Mộ Dung Thất Thất, cứ như vậy nặng nề đè ép bộ ngực hân, mềm mại lại ôn nhu. Mặc dù cách quần áo, nhưng hân có thể cảm giác được đỉnh vân kia, đang phập phồng theo hô hấp của nàng, hết cao rồi thấp, mà khoảng cách của bọn họ, cũng bởi vì ... một tiếng hít này mà xích gần nhau.

“Ứng ực ——” Phượng Thương kìm lòng không được nuốt nước miếng, có chút khẩn trương, lại có chút ít mong đợi.

Mộ Dung Thất Thất lúc này cực kỳ lúng túng, hoàn hảo không có ai, nếu không còn tưởng rằng nàng mạnh mẽ cường ép Phượng Thương. Tư thế của bọn họ, muốn bao nhiêu mập mờ có bấy nhiêu mập mờ, mà tay nàng lại vừa lúc lại đặt bên tai của Phượng Thương, thật giống như là muốn cưỡng hiếp hân vậy. Lúc nào nàng lại trở nên “Khát khao” như vậy rồi?

“Khanh Khanh ——” trên trán Phượng Thương đọng đầy mồ hôi, hô hấp cũng trở nên nặng nề. Nàng cứ như vậy mà dán trên người hân, cùng hân hợp một chỗ, khiến cho hân vốn có lòng muốn khắc chế, cũng trở nên vọng động.”Khanh Khanh, nếu nàng không đứng dậy , ta sẽ cho rằng nàng nguyện ý !” Lời nói của Phượng Thương rõ ràng như vậy, Mộ Dung Thất Thất làm sao lại không nghe ra lời của hân mang theo nồng đậm dục vọng, mà thân thể hân càng cứng, cùng với bộ dáng chờ vận động, cũng chứng minh lời của hân là chân thật .

Đỏ bừng mặt, Mộ Dung Thất Thất tung mình rời giường. Mộ Dung Thất Thất rời đi, khiến cho trong lòng Phượng Thương có một trận mất mát. Nếu như có thể tiếp tục, thật là tốt đẹp biết bao! Làm chính nhân quân tử thật là khó, thật là khó.

“Vương gia, chúng ta còn phải tiến cung tới chỗ Thái hậu cùng hoàng thượng thỉnh an đó!” Thấy sự tiếc nuối trên mặt Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có chút đau lòng. Ham muốn của hân mãnh liệt như vậy, nàng có thể cảm nhận được, chẳng qua là, có một số việc không thể muốn làm gì thì làm.

Từ trong trầm tư bị Mộ Dung Thất Thất làm phục hồi tinh thần lại, Phượng Thương cũng đứng lên. Hân rời giường, chuyện đầu tiên cũng không phải là gọi người tới hầu hạ, mà huýt sáo một tiếng.”Cô cô ——” một con bồ câu tuyết trắng xuất hiện đứng ở phía trước cửa sổ, bay đi vào, đậu ở trên cánh tay của Phượng Thương.

“Vương gia?” con chim bồ câu này đột nhiên xuất hiện khiến cho Mộ Dung Thất Thất kinh ngạc, cũng không biết Phượng Thương muốn tìm con chim bồ câu này để làm cái gì. Lại thấy, Phượng Thương một đao cắt ở cổ con chim bồ câu, dùng máu con chim bồ câu này nhuộm đỏ hỉ khăn, Mộ Dung Thất Thất lúc này mới nhớ tới chuyện lạc hồng.

“Máu của con chim bồ câu giống máu người.” Xử lý con chim bồ câu xong, Phượng Thương mới mặc quần áo vào, rồi tiến lên giúp Mộ Dung Thất Thất mặc quần áo.

Thủ pháp của Phượng Thương cực kỳ thuần thực, khiến cho Mộ Dung Thất Thất kinh ngạc. Nghĩ lại nàng đến thế giới này sáu năm rồi, nhưng lại không biết mặc quần áo quả thật là vô năng. Nàng không có thời gian để chuẩn bị những thứ y phục cầu kỳ kia, cho nên đem y phục thiết kế cực kỳ đơn giản. Nhưng hôm nay phải tiến cung, cho nên quần áo cần mặc vô cùng phiền toái, không thể làm gì khác hơn là lệ thuộc vào Phượng Thương.

“Tốt lắm!” lúc Mộ Dung Thất Thất đứng ở trước gương, không khỏi bội phục Phượng Thương, có thể đem quần áo rườm rà xử lý gọn gàng xinh đẹp như vậy.

“Vương gia, Vương Phi! Mama trong cung tới!” Ngoài cửa, truyền đến tiếng của Tổ Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất nhẹ nói “để cho nàng đi vào!” Cửa mở ra, đi vào là một vị lão mama, được phái tới để kiểm chứng .

Lão ma ma này nhìn thấy tinh thần Mộ Dung Thất Thất tốt như vậy, không khỏi sửng sốt. Phượng Thương trong ngày cưới khắc chết tám vị thê tử, hôm nay lão mẹ còn tưởng rằng sẽ lại chuẩn bị nhìn thấy hi sự biến thành tang sự chứ, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại ngồi bình tĩnh trên ghế, hơn nữa còn có vẻ thỏa mãn cùng sự ngưỡng ngùng khi thành thân.

Một lần nữa vừa nhìn, trên giường là một mảnh huyết đỏ sẫm, lão ma ma lập tức mặt mày hớn hở, nếp nhăn theo sự hớn hở mà nở đầy trên mặt, bởi vì ... nụ cười này đã làm bà trẻ thêm vài tuổi, “Chúc mừng Vương gia Vương Phi! Chúc mừng Vương gia Vương Phi! Chúc vương gia Vương Phi sớm sinh quý tử! Con cái song toàn!”

“Ừ!” Chờ Phượng Thương gật đầu, mama mới kéo rèm, vô cùng hớn hở tiến vào hoàng cung hướng Hoàng thái hậu báo tin mừng.

Những người len lén giữ ở ngoài cửa Vương Phủ, vừa thấy mama trong cung mặt mày vui sướng lên xe, thì trong lòng buồn bực. Nếu là trước kia vào lúc này, Vương Phủ đã chuyển từ đèn lồng màu đỏ đổi sang màu trắng, lúc này nô tài trong phủ cũng đổi lại tang phục rồi, nhưng mà cho tới bây giờ, cũng không có tin tức gì? Chẳng lẽ, Mộ Dung Thất Thất không có chết?

Nam Lâm vương phi bình yên vô sự vượt qua đêm tân hôn, chuyện này nhanh chóng truyền khắp kinh thành.

Những người đánh cuộc, Vương Phi sẽ chết bất đắc kì tử trong đêm tân hôn, thì đâm ngực dậm chân, kêu cha gọi mẹ. Có rất nhiều người đem toàn bộ gia sản của mình đặt cược, không nghĩ tới lần này lại ngoại lệ, đem mọi

thứ trên người ngay cả cái quần cũng bị thua mất. Trong lúc nhất thời, tiếng oán than khắp kinh thành, những người ảo tưởng sẽ từ đám cưới của Phượng Thương kiếm được một khoản lớn, hiện nay đã thua thảm hại!

Trường Thu Cung, mọi người đang chờ bên trong, Hoàn Nhan Liệt, rốt cục cũng tỉnh lại. Tai trái đau đớn, rất nhanh làm cho hắn nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

“Nôn ——” vừa nghĩ tới mẫu cổ như miếng thịt người kia đang ở trong thân thể mình, Hoàn Nhan Liệt mãnh liệt tung mình, gục ở bên giường nôn mửa.

“Bệ hạ, bệ hạ ngài làm sao vậy?” hoàng hậu cùng Đức Phi đã trông nom cả đêm qua, lập tức đi tới bên giường, hai người khóc đến lê hoa đá vũ, nhanh chóng tiến tới trước mặt Hoàn Nhan Liệt, “Bệ hạ, ngài cảm giác như thế nào rồi?”

“Nôn ——” Hoàn Nhan Liệt khoát tay, để cho bọn họ tránh ra, còn mình thì tiếp tục nôn mửa, kéo dài tới nửa trung trà, mới dừng lại .

Phun ra lâu như vậy, mặc dù chỉ là nôn khan, nhưng lại rất hành hạ người, sắc mặt Hoàn Nhan Liệt rất kém, nằm xuống lại bắt đầu gọi Kính Đức.”Kính Đức! Kính Đức!”

Kính Đức đang quỳ gối nghe thấy Hoàn Nhan Liệt gọi mình, vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Hoàn Nhan Liệt.”Hoàng thượng, nô tài ở đây!”

“Kính Đức, giờ nào rồi?”

“Hồi hoàng thượng, mới vừa qua giờ Thìn.”

“Giờ Thìn? !” Hoàn Nhan Liệt mãnh liệt mở mắt, “Giờ Thìn? Vậy Phượng Thương đâu? Phượng Thương như thế nào rồi?” Thấy Hoàn Nhan

Liệt tỉnh lại đầu tiên là hỏi Phượng Thương, trên mặt Lý Băng cùng Lâm Khả Tâm đồng thời hiện lên một tia ác độc.

“Hoàng thượng, Nam Lâm vương cùng Vương Phi lập tức sẽ tiến cung hướng Hoàng thượng tạ ơn.”

Vừa nghe nói Phượng Thương không có chuyện gì, Hoàn Nhan Liệt thở dài một tiếng, người không biết còn tưởng rằng hấn kích động, mọi người đều không biết hiện tại trong lòng Hoàn Nhan Liệt hối hận không dứt, không ngờ lại để cho Phượng Thương tránh được ngày hôm nay, Mộ Dung Thất Thất lại không còn chuyện, chuyện này đều do Nguyệt Lan Chi, con tiện nhân kia!

“Nguyệt Lan Chi đâu?” Nghĩ đến nữ nhân kia trước khi chết còn ác độc như vậy, con người của Hoàn Nhan Liệt trở nên thâm trầm .

“Hồi hoàng thượng..., vì Hoàng quý phi nương nương tập kích ngài, hiện tại cấm quân đã phong tỏa cả kinh thành, tra tìm tung tích của Hoàng quý phi.”

Mọi chuyện cần thiết, đều bị Kính Đức một câu nói “Giải thích rõ” rồi, Hoàn Nhan Liệt gật đầu, “Rất tốt, người làm rất tốt!” Có những lời này của Hoàn Nhan Liệt, gánh nặng của Kính Đức cũng giảm xuống.

“Bệ hạ, Hoàng quý phi hành thích ngài, tội đáng chết vạn lần! Bắt được nên phải Lăng Trì xử tử!” Lý Băng không muốn bỏ qua cho Nguyệt Lan Chi, nữ nhân này để cho nàng nhận quá nhiều sỉ nhục, lúc này nếu không rèn sắt khi còn nóng, đợi qua thời cơ rồi thì thật là đáng tiếc, cho nên, Lý Băng muốn nhân cơ hội này giết chết Nguyệt Lan Chi, tránh cho con yêu nữ này mê hoặc Hoàn Nhan Liệt.

“Đúng!” ý nghĩ của Lý Băng cũng chính là ý nghĩ của Hoàn Nhan Liệt. Mặc dù hiện tại Nguyệt Lan Chi đã chết, nhưng nếu dựa vào chuyện này vu

tội trên người nàng, thì không có gì hợp lý hơn. Đối với đề nghị của Lý Bằng, Hoàn Nhan Liệt vô cùng ủng hộ.

Vốn còn tưởng rằng Hoàn Nhan Liệt do dự với lời nói của Lý Bằng, nhưng lại nghe một tiếng khẳng định “Đúng” của Hoàn Nhan Liệt, thì nàng có chút không tin tưởng vào lỗ tai của mình. Hoàng thượng bị làm sao vậy? Hắn không phải sủng ái Nguyệt Lan Chi nhất sao, sao hiện giờ lại không chút lưu tình như thế? Hôm nay, sinh tử của Nguyệt Lan Chi nằm trong tay mình, Lý Bằng nhìn Lâm Khả Tâm khiêu khích một cái. Như thế nào? Chúng ta hòa nhau nhé.

Lý Bằng đặc ý, cũng không làm cho Lâm Khả Tâm cảm thấy mất mát. Hiện tại Nguyệt Lan Chi ở tại nơi nào còn không biết, cho dù tìm được rồi, thật sẽ xử tử sao, nói không chừng một ngày nào đó Hoàn Nhan Liệt lại nghĩ tới những điều tốt của Nguyệt Lan Chi, đến lúc đó sẽ ghi hận lên Lý Bằng. Nàng mới không ngu xuẩn giống Lý Bằng như vậy, nàng chỉ muốn chặt chẽ đi theo phía sau hoàng thượng là được.

Hoàn Nhan Liệt không có thời gian để để ý tới mấy nữ nhân này, hắn hiện tại ảo não vạn phần, trong lòng đem Nguyệt Lan Chi mắng to ngàn vạn lần. Ở giây phút cuối cùng, lại bị Nguyệt Lan Chi cho một võ thế này, hiện tại mẫu cố ở trong thân thể của hắn, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Trước kia mỗi tháng tới ngày mười lăm, hắn cũng sẽ dựa vào mẫu cố một chút, mượn cơ hội này tới để hành hạ Phượng Thương. Hiện tại mẫu cố ở trong cơ thể hắn, chẳng lẽ để cho nó hành hạ mình sao? Thủ pháp biến thái như vậy, hắn mới chịu không được đâu! Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ!

Nhìn bầu trời sáng trắng ngoài cửa sổ, cơ trí Hoàn Nhan Liệt đột nhiên chuyển động. Nam Phượng là đất nước lớn sử dụng mẫu cố, cũng là cố hương của mẫu cố. Đặc biệt là tường tộc, am hiểu nhất là mẫu cố. Nói đi cũng lại nói lại, mẫu cố này cũng là do tộc nhân của tường tộc truyền cho

hắn , xem ra muốn giải mẫu cổ này, phải hướng Nam Phượng quốc cầu trợ rồi.

Nghe nói, Minh Nguyệt Thịnh vừa đăng cơ làm Hoàng đế, chính quyền vẫn chưa ổn định. Không bằng, mình ủng hộ Minh Nguyệt Thịnh, để cho hắn nhớ ân tình của mình, đến lúc đó ở bên kia tìm một cao thủ dùng cổ tới đây giúp đỡ mình!

Giải quyết gánh nặng nội tâm, Hoàn Nhan Liệt sờ sờ tai trái đã được băng bó, một lần nữa nghĩ tới chuyện của Nguyệt Lan Chi. Nữ nhân kia thật là ác độc! Khốn kiếp ! Hoàn Nhan Liệt một lần nữa nguyên rủa Nguyệt Lan Chi, trong lòng đã sớm đem cả nhà Nguyệt Lan Chi phán quyết tử hình. Mới vừa rồi Kính Đức nói, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất muốn vào cung tạ ơn, Hoàn Nhan Liệt lập tức xuống giường, Lý Băng cùng Lâm Khả Tâm bị một trận cả kinh sợ hãi , “Hoàng thượng, người bị thương, thái y đề nghị ngài nên nằm trên giường nghỉ ngơi!”

“Trẫm còn chưa có chết!” Đối với lời nói của Lý Băng này, Hoàn Nhan Liệt có chút chán ghét. Vươn cánh tay, Hoàn Nhan Liệt cho Kính Đức vào giúp mình mặc áo long bào.”Hôm nay là Thương Nhi mang tân vương phi tiến cung tạ ơn, trẫm không thể bỏ lỡ canh giờ.”

Hoàn Nhan Liệt nói những lời này, một lần nữa để cho mọi người mang Phượng Thương ra làm cái đích để chỉ trích.

Nhìn a! Hoàn Nhan Liệt cỡ nào là thương yêu Phượng Thương a! Tình lại câu đầu tiên chính là quan tâm Phượng Thương, bất chấp thương thế trên người mình, muốn đi nhìn Phượng Thương, đây cũng hoàng ân trước nay chưa bao giờ có a!

Hoàn Nhan Liệt xây dựng không khí như vậy, để cho Phượng Thương trở thành cái đinh trong mắt nữ nhân này, đâm sâu vào trong da thịt. Đặc biệt là hoàng hậu Lý Băng cùng Đức Phi Lâm Khả Tâm, nhi tử của Lý

Băng là thái tử, con trai lớn của Lâm Khả Tâm lại là người hiền, hai người này đều là ruột thịt của Hoàn Nhan Liệt, hiện tại Hoàn Nhan Liệt lại đem Phượng Thương đặt ở vị trí đầu, đó sẽ là chuyện gì xảy ra!

Trong mắt các nữ nhân hậu cung này vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, Hoàn Nhan Liệt làm sao lại không biết. Khóe miệng hần mỉm cười, mặc kệ Kính Đức chảy đầu. Hần, chính là muốn đem Phượng Thương nâng cao, càng ngày càng cao, để cho những người đó tới khi không chịu đựng được nữa sẽ hợp lại tấn công. Mượn đao giết người, chiêu này hần thích nhất, cũng an toàn nhất.

Nam Lâm vương phủ, lúc này lại phi thường náo nhiệt, cả Vương Phủ trên dưới, đều vì Mộ Dung Thất Thất có thể đánh phá ma chủ đêm tân hôn mà hoan hô vui mừng.

Lúc trước đã chết nhiều Vương Phi như vậy, đừng nói là ngoại nhân, chính bọn họ cùng Phượng Thương sớm chiều chung đụng, đều cảm thấy kinh hồn táng đảm. Lần này Phượng Thương thành thân, rất nhiều người trong lòng vẫn có ý niệm là “Nói không chừng Vương Phi này cũng sẽ chết ở đêm tân hôn”, không nghĩ tới kết quả Mộ Dung Thất Thất vẫn bình an. Hơn nữa mới vừa rồi mama trong cung mới từ Nghê Tùng Lô đi ra sắc mặt hớn hở vui mừng, thần thái phi dương, bước đi như bay.

Hiện tại nhìn Vương gia, cũng là tinh thần sáng lạng, hai đầu lông mày còn hàm chứa xuân sắc, mà Mộ Dung Thất Thất lại gương mặt hồng nhuận, vẻ mặt ngượng ngùng điều này nói rõ nên cái gì? ! Rõ ràng nói ngày động phòng hoa chúc này Vương gia rất vui vẻ a! Vương Phi —— dĩ nhiên cũng rất vui vẻ a! Nếu không tại sao lại ngượng ngùng!

Trong Vương Phủ mọi người vui sướng, Phượng Tề cho người đang cửa vương phủ đốt pháo trúc tỏ vẻ vui mừng, để cho những người núp ở ngoài Vương Phủ, đối với việc đánh cuộc của mình, hoàn toàn hết hy vọng.

“Chậm đã!” Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất xuất hiện ở cửa vương phủ, hai người lên xe ngựa, tiến cung tạ ơn, mọi người canh giữ ở cửa Vương Phủ thấy Mộ Dung Thất Thất sống sờ sờ, cả đám đều trợn mắt há mồm.

Người sống! Chiêu Dương công chúa đã bình an vượt qua đêm tân hôn!

Nhìn Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ân ái, hoàn toàn giống như không có việc gì. Lần này, lời đồn Phượng Thương khắc vợ, hoàn toàn bị công phá. Đáng thương cho những người muốn từ trên người Mộ Dung Thất Thất dốc sức kiếm một mớ, phất lớn trúng lớn, hiện giờ hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong cung, mama dâng lên ga giường nhuộm màu huyết xử nữ lên, thời điểm đưa cho Đông Phương Lam, làm cho hoàng thái hậu cả đêm lo cho hoàng thượng rốt cục cũng cười.

“Tốt! Tốt Tốt! thật sự là quá tốt! Thật quá tốt!” Đông Phương Lam vì Phượng Thương mà cao hứng. Lúc này, nàng không bao giờ ... suy nghĩ chuyện Mộ Dung Thất Thất là nữ nhi của Mộ Dung Thái nữ, có thể bình an vượt qua đêm tân hôn, rõ ràng nói đứa nhỏ này có phúc khí tốt! điều này còn chứng minh nàng cùng Phượng Thương bất tự tương hợp a! Đây là trời sanh một đôi a!

“Chúc mừng Thái hậu nương nương!” mama sống lâu trong cung, tự nhiên biết ý nghĩ nội tâm của Đông Phương Lam, lập tức cười lớn nói chúc mừng với Đông Phương Lam.

“Tốt! Phần thưởng! Phần thưởng!” Đông Phương Lam ra lệnh một tiếng, Thanh cô trực tiếp cầm một đỉnh vàng lớn kín đáo đưa cho lão mama.

“Ôi, này làm sao được! Nô tỳ bất quá là chạy chân, tại sao có thể cầm lễ vật Thái hậu ban thưởng đây!” Chỉ là một lúc ước lượng, mama cũng biết nguyên bảo này sức nặng bao nhiêu, vội vàng từ chối.

“Thưởng cho người, đó chính là đưa cho người! Nhận lấy đi! Ai gia hôm nay cao hứng! Tất cả mọi người đều có phần thưởng!”

Đông Phương Lam cao hứng, mọi người trong Cẩm Huyền Cung này càng cao hứng. Ai cũng biết, Thái hậu quý nhất Nam Lâm vương, lần này Nam Lâm vương rốt cục gặp được cô gái trong đời, thật là điều tốt đẹp a.

Chờ lúc Phượng Thương vào đến cung, hoàng thượng, Thái hậu hoàng hậu, Đức Phi, Thái Tử Phi Dư Thi Thi đã ở đó, cả đám người đều ở đây chờ bọn họ. Có Hoàn Nhan Liệt ân tứ, Mộ Dung Thất Thất cũng không phải quỳ lạy, chẳng qua là khẽ hành lễ, đã mời ngồi xuống.

“Không tệ! Rất tốt!” Hoàn Nhan Liệt cười híp mắt nhìn Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, gật đầu lia lịa, “Trẫm thay các người cảm thấy cao hứng!”

“Cám ơn cậu!” Phượng Thương mỉm cười trả lời, tay vẫn nắm chặt cổ tay mềm mại của Mộ Dung Thất Thất, mà Mộ Dung Thất Thất lại buông đầu xuống, trên mặt ngượng ngùng lộ ra, vừa nhìn đã biết chính là tân nương tử.

Thấy Phượng Thương hạnh phúc, nội tâm Hoàn Nhan Liệt có loại cảm giác nói không ra lời. Kế hoạch của hắn, nhiều năm như vậy chưa từng thất bại, lần này bởi vì Nguyệt Lan Chi ả tiện nhân này, mà đi một bước sai, dẫn tới từng bước sai. Xem ra, thật sự cần cùng Nam Phượng quốc bên kia liên lạc! Phượng Thương nở nụ cười hạnh phúc tựa như một cây gai, đâm vào lòng hắn, khiến cho hắn rút ra thì chảy máu, không nhổ ra thì khó chịu.

Hoàn Nhan Liệt khó chịu, Dư Thi Thi lại càng khó chịu hơn. Nam nhân này vốn thuộc về nàng, nay lại thành Mộ Dung Thất Thất, cái ôm trong ngực kia vốn thuộc về nàng, nay biến thành của Mộ Dung Thất Thất, nhìn Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở trước mặt mọi người mặt mày

đưa tình ân ái, tay Dư Thi Thi nắm chặt làm móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Đang lúc Dư Thi Thi u oán ngó chừng Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất, một tiếng”Hoàng thượng cứu mạng!” truyền tới. Tiếp theo, một nữ nhân lão đảo xuất hiện ở mọi người trước mắt, nàng kia tóc tai bù xù, trên người chẳng qua là có vài vụn vặt vài vóc, cởi bỏ giày, đi lại vội vã, phảng phất như căn bản không biết lạnh là gì.

“Cứu mạng a!”

Thời điểm Mộ Dung Thanh Liên vào cửa thấy Hoàn Nhan Liệt ngồi ở phía trước, trong lòng tất cả ủy khuất nhất thời phát tiết ra ngoài, “Wow——” nàng gào khóc, khiến cho mọi người lại càng ngây người, nữ nhân này là ai, vì sao lại như vậy?

Mộ Dung Thanh Liên xuất hiện, khiến cho nụ cười vốn hòa ái của Đông Phương Lam trở nên cứng ngắc, đây là ngày vui của ngoại tôn nàng, làm sao lại xuất hiện nữ nhân như vậy, thật là mất hứng. “Hoàng thượng cứu mạng! Hoàng thượng cứu mạng!”

Bị Hoàn Nhan Hồng hành hạ một đêm như vậy, Mộ Dung Thanh Liên lúc này trên bả vai lộ ra một mảnh xanh tím, tất cả đều là dấu răng huyết sắc, những dấu vết xanh tím kia, nhìn thấy mà giật mình, khiến cho Hoàn Nhan Liệt chân mày cau lại, “Người không phải là tuyển thủ của Tây kỳ quốc sao? Làm sao lại ra cái bộ dáng này?”

Hoàn Nhan Liệt vừa nói, Lâm Khả Tâm trả lời , “ Hoàng thượng, nàng là Mộ Dung Thanh Liên, là muội muội của Nam Lân vương phi, là tiểu nữ nhi của Mộ Dung Thái !”

Bị Lâm Khả Tâm nhắc tới, Mộ Dung Thất Thất cũng không tỏ ra ý làm bộ không nhận ra nữa, chỉ có thể cho người cầm y phục giúp Mộ Dung Thanh Liên che đi vết thương trên người.

“Cám ơn ——” mặc y phục cùng đi giày vào, Mộ Dung Thanh Liên thấy ấm áp hơn rất nhiều, nàng một đường chạy tới , thừa dịp Hoàn Nhan Hồng không chú ý, lén chạy ra ngoài, mới vừa rồi chạy khiến cho một thân đầy mồ hôi, cũng không cảm thấy lạnh, hiện tại dừng lại, rốt cục cũng không nhận được nữa rung mình một cái.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hoàn Nhan Liệt mặt lạnh, sắc mặt khó coi nhìn Mộ Dung Thanh Liên.

“Hoàng thượng, cứu mạng. Thái tử điện hạ hấn, hấn.”

Mộ Dung Thanh Liên vẫn chưa nói hết, một cái thanh âm liền truyền tới, “Phụ hoàng, nhi thần muốn nạp Mộ Dung tiểu thư làm trắc phi!”

Nghe được thanh âm của Hoàn Nhan Hồng, thân thể Mộ Dung Thanh Liên lập tức không tự chủ được run rẩy lên, “Không! Không được! Ta không gả cho hấn! Hấn là đồ biến thái, hấn, hấn cưỡng hiếp ta. Ô ô ô.”

Một tiếng”Cưỡng hiếp” , khiến cho mọi người hồi tưởng lại những dấu vết kia trên người Mộ Dung Thanh Liên, lập tức hiểu chuyện xảy ra trên người nàng. Lâm Khả Tâm ngoài ý muốn liếc nhìn Mộ Dung Thanh Liên một cái, sau đó lại nhìn một chút Mộ Dung Thất Thất.

Hai tỷ muội Mộ Dung gia này thật đúng là thủ đoạn a! Tỷ tỷ gả cho Nam Lâm vương, muội muội lại leo lên giường Hoàng thái tử, thật là lợi hại! Lâm Khả Tâm khẽ mỉm cười, tiếp tục duy trì bộ dáng ưu nhã xem cuộc vui.

“Không được? Chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn làm chánh phi?” Hoàn Nhan Hồng không nhanh không chậm đến gần Mộ Dung Thanh Liên. Thấy hấn tới gần, Mộ Dung Thanh Liên không nhận được lui về sau, cuối cùng không cẩn thận ngã, lại bị Hoàn Nhan Hồng kịp thời kéo lại.

“Buông! Người cái người biến thái này!” Mộ Dung Thanh Liên căn bản là không dám hồi tưởng lại những gì mình gặp phải đêm hôm qua.

Nam nhân này, lãng nhục nàng suốt cả đêm! Vĩnh viễn khi nhục, vô luận là trước, hay là sau, nàng cũng bị hãm hành hạ đến chết đi sống lại , đặc biệt là cái chỗ kia, hãm lại đụng vào nơi đó của nàng, khiến cho nàng buồn nôn đến cực điểm, lại càng biết được một mặt khác biến thái của Hoàn Nhan Hồng.

“Ta biến thái? Trước sau người không phải là rất hưởng thụ sao?”

Hoàn Nhan Hồng ôm thật chặt eo của Mộ Dung Thanh Liên, ánh mắt tàn bạo nhìn nàng. Nữ nhân này lại dám đạp chân lên mệnh căn của hã, thật là cả gan làm loạn. may mắn hã bảo vệ kịp thời, nếu không sau này cũng không sử dụng được nữa. Thật là một nữ nhân tàn nhẫn ! Bất quá, mùi vị của nàng cũng rất hợp khẩu vị của hã.

Thấy Mộ Dung Thanh Liên muốn đánh mình, Hoàn Nhan Hồng bắt được quả đấm của nàng, nở nụ cười, “Mộ Dung tiểu thư, nói không chừng trong bụng người đã có hài tử của ta a, chẳng lẽ người nghĩ để cho huyết mạch hoàng thất Bắc Chu quốc lưu lạc nơi dân gian sao?”

“Không được! Ta có chết cũng sẽ không gả cho người!” Mộ Dung Thanh Liên không cách nào tiếp nhận được chuyện tối ngày hôm qua, đặc biệt là chuyện gả cho Hoàn Nhan Hồng, nàng chưa hề nghĩ ngợi qua.

“Tốt, vậy người đi chết đi a!” Hoàn Nhan Hồng chột buông tay ra, một tay đẩy Mộ Dung Thanh Liên trên mặt đất, hơn nữa lấy ra một cây chủy thủ cho nàng, “Người nghĩ muốn chết, Bổn cung thành toàn cho người! Gọn gàng giải quyết một chút, đừng có nửa chết nửa sống, sau này lại gây phiền toái cho Bổn cung!”

Vốn là Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất muốn tiến cung tạ ơn , không nghĩ tới cuối cùng lại xuất hiện Mộ Dung Thanh Liên cùng Hoàn

Nhan Hồng, tạo ra một màn hí kịch như vậy.

“Khụ khụ!” Thấy nhi tử càng ngày càng kỳ cục, Hoàn Nhan Liệt không thể làm gì khác hơn là ho khan hai tiếng, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hồng nhi, người có phải làm chuyện có lỗi với Mộ Dung tiểu thư hay không?”

“Phụ hoàng, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt! Nhi thần đối với Mộ Dung tiểu thư vừa thấy đã yêu, ngày này ngưỡng mộ Mộ Dung tiểu thư, nàng đón nhận nhi thần, sau đó có những thứ này. Phụ hoàng, nhi thần là thật tâm thích Mộ Dung tiểu thư, xin phụ hoàng tứ hôn!”

“Ta không gả!”

Mộ Dung Thanh Liên không muốn gả cho Hoàn Nhan Hồng, chân mệnh thiên tử của nàng là Long Trạch Cảnh Thiên, không phải là Hoàn Nhan Hồng!

“Người không gả? Người đó còn muốn người sao?” Hoàn Nhan Hồng cười cúi người xuống, ngó chừng đôi mắt đẹp đang sợ hãi của Mộ Dung Thanh Liên, “Không lấy Bốn cung, chẳng lẽ người nghĩ kẻ tàn hoa bại liễu như người có thể gả cho người khác? Sẽ có người muốn lấy người sao?” Giọng nói của Hoàn Nhan Hồng rất nhỏ, chỉ có Mộ Dung Thanh Liên mới có thể nghe được. Hắn nói lời những này, giống như một cây chùy thủ, trực tiếp đâm vào trái tim của Mộ Dung Thanh Liên. Đúng vậy a, nàng đã không phải là thân hoàn bích, hơn nữa hôm nay còn có rất nhiều người như vậy thấy được, Long Trạch Cảnh Thiên là không thể nào còn muốn nàng nữa! Nàng không đảm đương nổi vị trí Tĩnh Vương phi nữa rồi!

Sắc mặt của Mộ Dung Thanh Liên đã biến thành tro, tại sao lại như vậy? Rõ ràng ngày hôm qua nàng còn có tương lai tươi sáng, hôm nay lại trở nên như vậy?

“Ngoan! Đừng bướng bỉnh nữa!” Hoàn Nhan Hồng kéo tay Mộ Dung Thanh Liên, tỉ mỉ giúp nàng sửa sang lại y phục, “Bổn cung có thể đối xử tử tế với người!”

Mộ Dung Thanh Liên không nói lời nào, chẳng qua là yên lặng rơi lệ, mà biểu hiện của nàng, trong mắt người khác biến thành “Ngâm đồng ý” .

Hừ! Người thế nào a! Mới vừa rồi còn tìm cái chết , lúc này ngay cả dũng khí để chết cũng không có. Cái gì mà không muốn làm trắc phi, cái này rõ ràng chính là lạc mềm buộc chặt a! Lâm Khả Tâm nhấp một ngụm trà, ngồi xem cuộc vui như cũ. Chuyện này là thái tử chọc vào, thái tử là kình địch của nhi tử nàng, cho nên, lúc này không ngồi xem hí kịch thì còn lúc nào nữa?

Sắc mặt rất khó nhìn hơn nữa là Dư Thi Thi. Mới vừa rồi Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất kích thích nàng, hiện tại chính nam nhân của nàng là Hoàn Nhan Hồng và Mộ Dung Thanh Liên lại tới để kích thích nàng!

Những dấu vết trên người Mộ Dung Thanh Liên kia, Dư Thi Thi không phải là không hiểu, mà hiểu rất rõ ràng. Xem ra nữ nhân này khẳng định đã trải qua hành hạ không giống người, tựa như nàng lúc ban đầu. Nhưng nàng không hiểu, tại sao Hoàn Nhan Hồng cùng Mộ Dung Thanh Liên lại xuất hiện cùng một chỗ?

Hiện tại Hoàn Nhan Hồng cấp cho Mộ Dung Thanh Liên một danh phận, hơn nữa còn là vị trí trắc phi gần với vị trí của nàng, khiến cho Dư Thi Thi có loại cảm giác gặp phải kình địch.

Mặc dù nam nhân này không phải là nam nhân nàng muốn , nhưng nam nhân này cho nàng quyền lực cùng địa vị, làm cho nàng mê luyến ! Nếu như không có Hoàn Nhan Hồng, thì bây giờ nàng cái gì cũng không phải, hiện tại có Mộ Dung Thanh Liên chặn ngang một cước, Dư Thi Thi mới vừa

rồi bị Phượng Thương gây cho một trận mất mát, cho nên nàng hoàn toàn bị kích thích rồi.

“Điện hạ, hôn nhân đại sự, cũng là do cha mẹ sắp đặt, không thể tự ý mình nói. Gia trưởng của Mộ Dung tiểu thư không có ở đây, hơn nữa nàng cũng không phải là người Bắc Chu chúng ta, hôn sự này, sợ là phải hỏi một chút ý kiến của Mộ Dung Thừa tướng.” Dư Thi Thi ôn nhu mở miệng, nghe nàng nói, Hoàn Nhan Hồng chẳng qua là hừ lạnh một tiếng, “chuyện này không cần gấp gáp, Tĩnh Vương Tây kỳ quốc không phải còn ở đây sao, chỉ cần hần mở miệng đáp ứng là được!”

Lúc Hoàn Nhan Hồng nhắc tới Long Trạch Cảnh Thiên, liền có một thái giám chạy tới bên cạnh Kính Đức, ghé vào lỗ tai của hần nhỏ giọng nói mấy câu. Kính Đức gật đầu, đi tới bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, “Hoàng thượng, tĩnh vương Tây kỳ quốc Long Trạch Cảnh Thiên cầu kiến! Còn có Thừa tướng phu nhân Lý Thu Thủy cũng tới!”

“Tuyên!”

Rất xa, liền thấy một nam một nữ đi tới. Nam nhân, là Long Trạch Cảnh Thiên, mà nữ nhân còn lại là Lý Thu Thủy.

Vừa nghe Long Trạch Cảnh Thiên tới, Mộ Dung Thanh Liên vội vàng tránh thoát khỏi cái ôm của Hoàn Nhan hồng, ánh mắt đáng thương nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, muốn hần cứu mình.

Long Trạch Cảnh Thiên xuất hiện, chuyện này cũng không ngoài ý muốn, chuyện cho Mộ Dung Thất Thất thấy ngoài ý muốn chính là Lý Thu Thủy. Nàng không phải đang ở Tây kỳ quốc sao? Tại sao lại đến nơi này? Một cổ dự cảm xấu tập kích tới trong lòng Mộ Dung Thất Thất.

Tựa hồ nhận ra dị thường của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương nhẹ giọng hỏi, “Khanh Khanh, làm sao vậy?”

“Không có sao.” Mộ Dung Thất Thất chậm rãi lắc đầu, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Lý Thu Thủy.

Đối với Lý Thu Thủy xuất hiện cảm thấy kinh ngạc, trừ Mộ Dung Thất Thất ra, còn có Hoàn Nhan Liệt.”Là người ——”

“Bệ hạ, đã lâu không gặp!” Lý Thu Thủy nở nụ cười hào phóng ưu nhã, mà nàng cùng Hoàn Nhan Liệt nói chuyện tựa như lão bằng hữu, cái loại đặc biệt này, không khỏi làm cho người ta có cảm giác khác biệt.

“Người đi tới đây làm cái gì?” Hoàn Nhan Liệt không có hứng thú cùng Lý Thu Thủy ôn chuyện, trên mặt vốn mang theo nụ cười lập tức trở nên cứng nhắc , hàn khí dần dần tập kích trên mặt của hắn, khiến cho Lý Băng cùng Lâm Khả Tâm ngồi bên cạnh Hoàn Nhan Liệt cảm thấy một trận rét lạnh.

“Ta tới, để xem nữ nhi của ta a!”

Thái độ nói chuyện của Lý Thu Thủy cùng Hoàn Nhan Liệt, cũng làm cho Long Trạch Cảnh Thiên kinh ngạc. Buổi sáng Lý Thu Thủy đột nhiên xuất hiện, bộ dáng suốt ruột, khẩn cầu Long Trạch Cảnh Thiên mang nàng tiến cung gặp Mộ Dung Thất Thất, cho nên hắn liền mang Lý Thu Thủy tiến cung. Không nghĩ tới Lý Thu Thủy này lại quen biết Hoàn Nhan Liệt. Lý Thu Thủy nói nàng đến thăm Mộ Dung Thất Thất, lời này Hoàn Nhan Liệt hoàn toàn không tin được, Mộ Dung Thất Thất cũng không tin.

Từ khi Lý Thu Thủy nở nụ cười đi vào bên trong điện, Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy được hơi thở của âm mưu, chẳng lẽ, nàng vì thân thể của mình mà đến? Hồi tưởng lại những dặn dò lúc trước của Lý Thu Thủy, cùng với giá y mang mùi vị lạ kia, chẳng lẽ nàng đã sớm chờ tới ngày này?

“Thất Thất, người mang Thủy Nguyệt Chi Kính kéo xuống!” Lý Thu Thủy nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, trong mắt không hề có chút thương yêu, ngược lại là một nụ cười lạnh có chút giễu cợt.

” Thủy Nguyệt Chi Kính?” Nghe thấy thế , Hoàn Nhan Liệt, Đông Phương Lam cũng kinh ngạc. Thủy Nguyệt Chi Kính là vật Hoàn Nhan Minh Nguyệt yêu mến, năm đó Hoàn Nhan Minh Nguyệt thường dùng Thủy Nguyệt Chi Kính che dấu dung mạo chân thật của mình, trốn ra giang hồ dạo chơi. Bảo bối này làm sao lại ở chỗ của Mộ Dung Thất Thất?

Lý Thu Thủy nói lời này khiến cho Phượng Thương cảm thấy không giải thích được, Thủy Nguyệt Chi Kính, hẳn đã từng nghe nói qua, trước kia cũng đã gặp qua. Chẳng qua là vật này không phải sau khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt chết đã mang theo sao? Vì sao lại ở chỗ Mộ Dung Thất Thất? Chẳng lẽ nói dung mạo của Mộ Dung Thất Thất là giả ? tại sao hẳn không nhìn ra?

Nhìn thấy con người nghi ngờ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất cười khổ một tiếng. Vốn còn muốn gạt Phượng Thương, có thể dấu diếm bao lâu chính là bấy lâu, nàng làm sao tính được chuyện xuất hiện ngoài ý muốn của Lý Thu Thủy này.

“Vương gia, ta không phải cố ý gạt chàng!” trong ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất tràn đầy đau lòng, khiến cho Phượng Thương nhìn càng đau lòng hơn.

“Khanh Khanh, đừng sợ, có ta!”

Phượng Thương ôn nhu, ở trong mắt Lý Thu Thủy nhìn chính là giấu cột thật lớn.”Thất Thất, người đem Thủy Nguyệt Chi Kính lấy ra, để bà ngoại cùng cậu người nhìn, đúng rồi, còn có anh ruột của người nữa, để họ trông thấy bộ dáng chân thật của người!”

Nghe thấy thế, nội tâm Mộ Dung Thất Thất lập bộp xuống, hoàn toàn lạnh. Quả nhiên, quả nhiên là như vậy! Không nghĩ tới trong lòng nàng nghĩ còn mang một tia may mắn, thế nhưng không ngờ bị Lý Thu Thủy một phát bóp chết ở trước mắt.

Lý Thu Thủy nói như vậy, mọi người lại càng nghi ngờ, thấy Mộ Dung Thất Thất còn chậm rãi không làm, Lý Thu Thủy hai tay đánh úp về phía gương mặt Mộ Dung Thất Thất , muốn đem đồ trên mặt của nàng lấy xuống.

Lý Thu Thủy đột nhiên tập kích, thân thể Mộ Dung Thất Thất đã sớm phòng bị, thời điểm bàn tay của Lý Thu Thủy sắp rơi trên mặt nàng, Mộ Dung Thất Thất bắt lấy tay của Lý Thu Thủy giữ lại.

Mộ Dung Thất Thất biết võ, Lý Thu Thủy đã lường trước được. nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Thất Thất có hàn quang, Lý Thu Thủy nở nụ cười, “Làm sao, không dám kéo xuống? ngoan! Để cho mẫu thân giúp người kéo Thủy Nguyệt Chi Kính xuống!”

“Người không phải là mẹ ta!” Mộ Dung Thất Thất một cước đá vào ngực Lý Thu Thủy, Lý Thu Thủy ngã ra sau, trực tiếp bị văng ở phía xa.

“Khụ khụ!” ngực đau nhức, Lý Thu Thủy há mồm ho ra máu, “Không hổ danh là nữ nhi của Phượng Tà cùng Minh Nguyệt , người lại dám gạt mọi người, người biết võ!”

“Ta biết võ, vậy thì như thế nào!”

Mộ Dung Thất Thất đứng lên, anh dũng như anh hùng chiến sỹ, đi tới giữa đại điện.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a!” Lâm Khả Tâm thấy vậy cảm thấy hồ đồ , “Cái gì bà ngoại ,cậu, các người là đang nói cái gì a!”

“hãy bảo nàng nói a! Ha ha ha! Đợi nàng kéo Thủy Nguyệt Chi Kính xuống, các người sẽ thấy được, cái gì cũng sẽ hiểu !” Lý Thu Thủy cười, khóe miệng chảy máu, nhưng nàng tựa hồ một chút cũng không cảm thấy đau, phảng phất như hiện tại mới là thời điểm nàng thấy vui vẻ nhất.

Thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm mình, Mộ Dung Thất Thất hiểu rõ, xem ra chuyện này không thể gạt mọi người, phải đối mặt với thực tế a.

Đưa tay lên, Mộ Dung Thất Thất gỡ Thủy Nguyệt Chi Kính trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt vốn có của mình.

“A ——” Đông Phương Lam cầm quả trứng đầu rồng trong tay rơi xuống”Loảng xoảng” một tiếng nện ở trên mặt đất, “Minh Nguyệt, người là, Minh Nguyệt.”

Hoàn Nhan Liệt cũng nhìn ngây người, hắn góp nhặt nhiều nữ nhân giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt như vậy, cũng không có một người nào so sánh được với nữ nhân trước mặt này. Đó là khuôn mặt của Minh Nguyệt , là mi của Minh Nguyệt , là lỗ mũi của Minh Nguyệt, là môi của Minh Nguyệt, ngay cả khí chất toàn thân cũng giống Minh Nguyệt ——

“Khanh Khanh.”

Tim Phượng Thương đập gay gắt, thì ra là, thì ra là như vậy.”Khó trách người không chịu ——” Phượng Thương câu kể tiếp còn chưa có nói hết, nhưng hắn và Mộ Dung Thất Thất trong lòng tự hiểu.

“Vương gia, ta vào đêm khuya hôm trước mới biết được, cũng không phải là cố ý muốn gạt người.” Mộ Dung Thất Thất sợ Phượng Thương hiểu lầm, vội vàng hướng hắn giải thích, “Ta thật không phải là cố ý .” “Ha ha ha ha!” Thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, Lý Thu Thủy cười đến lợi hại, vui vẻ nói, “Phượng Tà! Người thấy được sao! Nữ nhi của người gả cho con của người! Ha ha ha! Thân nữ nhi của người trở thành con dâu người, người thấy được sao!”

Lý Thu Thủy nói..., hoàn toàn giải đáp nghi vấn trong lòng mọi người.

“Người nói cái gì? Người nói nàng là nữ nhi của Minh Nguyệt ?” Hoàn Nhan Liệt xông lên trước bắt lấy cánh tay của Lý Thu Thủy, “Đứa bé kia

còn sống có phải hay không? Người đã ôm đứa bé kia đi? Đứa bé kia chính là nàng, có phải hay không? !”

“Ha ha ha! Đúng a! Là ta mang nàng đi! Ta đã bóp chết đứa con gái của mình, để cho nàng thay thế hài tử của ta, nuôi ở trong Mộ Dung phủ, cho nàng mang họ Mộ Dung , để cho nàng trở thành Mộ Dung Tam tiểu thư! Ha ha ha!”

Lý Thu Thủy cười ra nước mắt, nàng tàn bạo nhìn Mộ Dung Thất Thất, tất cả vẻ mặt chỉ có thể dùng một chữ”Hận” để thay thế, “Người không phải là nữ nhi thân sinh của ta, phụ thân của người là Đại tướng quân Bắc Chu quốc Phượng Tà, mẹ đẻ người là Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hiện tại người nên biết thân phận của mình đi!”

“Tại sao? Tại sao phải làm như vậy?” Mặc dù đoán được khả năng này cùng với Lý Thu Thủy có liên quan, nhưng Mộ Dung Thất Thất nghĩ không ra tại sao Lý Thu Thủy lại hận Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt như vậy, chẳng lẽ ở đây có mẫu thuẫn gì chăng?

“Tại sao? Người hỏi ta tại sao?”

Phảng phất như nghe được chuyện cười thiên hạ, Lý Thu Thủy tránh thoát khỏi tay của Hoàn Nhan Liệt, lau máu tươi nơi khóe miệng , đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Bởi vì Hoàn Nhan Minh Nguyệt cướp đi nam nhân ta yêu mến nhất! Bởi vì Phượng Tà lựa chọn Hoàn Nhan Minh Nguyệt, mà bỏ qua ta! Bởi vì bọn họ là thần tiên quyến lữ, bởi vì bọn họ hạnh phúc làm cho ta hâm mộ phát hận!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Sự Thật Tàn Khốc Như Thế (Hạ)

Khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của Lý Thu Thủy, bởi vì cừu hận nồng đậm lóe ra trong mắt, làm phá hư cả gương mặt hài hòa, mà lời của nàng, càng làm cho mọi người trên điện sợ ngây người, thì ra là như vậy.

Trong lòng mỗi người dâng lên một nỗi khiếp sợ, Hoàn Nhan Liệt lại càng không tin được nhìn Mộ Dung Thất Thất. Ánh mắt phức tạp ——

Hắn từng hi vọng cỡ nào Minh Nguyệt có thể sinh một nữ nhi, giống nàng, như vậy hắn sẽ đem hàng vạn sủng ái cho đứa nhỏ này, để cho nàng trở thành người hạnh phúc nhất thiên hạ. Chẳng qua là khi Lý Thu Thủy mang Minh Nguyệt về, bụng Minh Nguyệt đã sớm bằng phẳng.

Hắn cho là đứa bé kia đã chết, còn vì vậy mà thương tâm thật lâu. Nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất cứ như vậy còn sống sờ sờ đứng ở trước mặt hắn, mang theo dung mạo của Minh Nguyệt, ánh mắt giống Phượng Tà, Hoàn Nhan Liệt cảm giác tâm đã chết của mình một lần nữa lại nhảy lên.

“Người có biết, ta vì cái gì mà đặt tên cho người là Thất Thất không? Bởi vì người ra đời vào ngày thất tịch! Đêm thất tịch, Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, Minh Nguyệt hao hết khí lực của mình, mới sinh ra người. Nàng đem người phó thác cho ta, để ta mang người về Bắc Chu giao cho Thái hậu.”

“Ha hả, nàng thật khờ! Nàng lại xem ta là bằng hữu tốt nhất, cho là ta có thể giúp nàng đạt thành tâm nguyện, mà nàng thì đi xuống cửu tuyền gặp Phượng Tà. Ta sẽ không để cho tâm nguyện của nàng thành hiện thực !

Phượng Tà đã chết, ta sẽ không để cho nàng đi cùng Phượng Tà, bởi vì nàng không đủ tư cách! Cho nên ta mang người đi! Chính là để tới ngày hôm nay, để cho huynh muội các người loạn luân! Để các người tiếng xấu muôn đời!”

Thanh âm của Lý Thu Thủy vang vọng, mang theo tiếng cười điên cuồng, mà lệ, từ khóe mắt nàng chảy ra. Nàng nhìn nhiều năm như vậy, chính là vì chờ đến hôm nay!

“Người thật ác độc! Ngay cả nữ nhi thân sinh cũng giết!” Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn hiểu được đầu đuôi, một nữ nhân như vậy, thế nhưng có thể vì tình yêu mà sinh hận tới cực hạn này.

“Phi! Đứa bé kia mới không phải nữ nhi của ta!” Lý Thu Thủy nghiêng đầu, nhìn Mộ Dung Thất Thất, “Ta chỉ sinh con cho nam nhân ta yêu, nhưng hắn không thương ta, lại đi cưới người khác, bất quá trong lòng ta hứa hẹn, tuyệt đối sẽ không sinh con cho nam nhân khác, nếu như mang bầu, ta chỉ có thể thủ hạ vô tình!”

“Thủy nhi, nàng nói cái gì? Nàng nói nàng thật sự giết con của chúng ta?” Một thanh âm truyền đến, Mộ Dung Thái xuất hiện ở trước mặt mọi người, vẻ mặt không thể tin được, “Nói cho ta biết, điều nàng vừa nói không phải là sự thật!”

Thấy Mộ Dung Thái cũng tới, mọi người đều bất ngờ, không nghĩ tới đường đường là thừa tướng của Tây kỳ quốc, lại giả làm người hầu của Long Trạch Cảnh Thiên theo tới đây, nếu không phải hắn giật mắt nạt da người xuống, thì mọi người cũng không ai phát hiện ra chuyện này.

“Người theo dõi ta?”

Thấy Mộ Dung Thái, Lý Thu Thủy trừ kinh ngạc còn mang theo tức giận, “Mộ Dung Thái, ngươi lại làm như vậy? Người lại theo dõi ta? Người quá hèn hạ vô sỉ rồi! Không nghĩ tới ngươi lại là người như vậy!”

“Nàng vội vã rời đi, ta lo lắng nàng có việc gì, cho nên mới đi theo tới đây. Không nghĩ tới nàng lại đến Yên kinh, nàng nói cho ta biết, mới vừa rồi lời nàng nói không phải là sự thật! Thất Thất là hài tử của chúng ta, không phải là hài tử của Phượng Tà, nàng nói cho ta biết, Thất Thất là nữ nhi thân sinh của chúng ta!”

Mộ Dung Thái nắm lấy tay Lý Thu Thủy, liều mạng lắc. Hắn theo đến, không nghĩ tới lại nghe được những điều này. Hắn yêu nữ nhân này cả đời, nàng lại giết hài tử của bọn họ, còn nói ra những lời nói như vậy, Mộ Dung Thái thật sự là không thể tin được!

Nhất định là Lý Thu Thủy nói nhảm, nhất định là như vậy! Thất Thất nhất định là con của bọn hắn, làm sao đột nhiên lại biến thành hài tử của Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt đây? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, nàng nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hắn đã làm sai cái gì sao?

“Thủy nhi, nàng mau nói cho bọn họ biết, đây là nàng đang lừa bọn họ, lời nàng nói không phải là sự thật! Thất Thất là nữ nhi của ta! Là nữ nhi của ta!”

“Cút ngay!” Mặc dù bị thương, nhưng Lý Thu Thủy là người tập võ, so với Mộ Dung Thái là một thư sinh vẫn mạnh hơn, nàng một chưởng đẩy Mộ Dung Thái xuống đất, “Đừng có dùng đôi tay bẩn thỉu của người đung vào ta! Khiến ta cảm thấy ghê tởm!”

Lý Thu Thủy nói..., làm tổn thương thật sâu Mộ Dung Thái, cho dù là nam nhi, nhưng tới nước này rồi, trong mắt Mộ Dung Thái có một tầng ẩm ướt, nàng cảm thấy hắn ghê tởm? Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân nàng vẫn sống ở Phật đường?

“Nói cho ta biết, điều đó không phải là thật! Nói cho ta biết, Thất Thất là hài tử của chúng ta!”

“Ha ha ha!”

Mộ Dung Thái nói như vậy..., ở trong tai của Lý Thu Thủy giống như một loại ché cười, nàng giống như nữ vương, đi tới bên cạnh Mộ Dung Thái, từ trên cao nhìn hắt, trong mắt tràn đầy khinh miệt, “Người, bất quá chỉ là một tiểu tử nghèo ở nông thôn, chẳng qua có khuôn mặt đẹp, đọc sách cũng bình thường, người cho rằng thân là Đại tiểu thư của gia tộc Lý thị, ta sẽ coi trọng người sao?”

“Mộ Dung Thái, nếu như không phải bởi vì ta cùng Lý gia sau lưng ta, người bất quá chỉ là một tú tài thi rớt, còn đang ở ngôi nhà rách nát của người cày ruộng làm vườn, nhiều lắm cũng chỉ được nhận danh là tiên sinh dạy học, người có thể làm được cái gì? Người cho rằng mình là cái gì?”

“Mặc trên người quan phục của thừa tướng, người thật cho rằng mình tài trí hơn người sao? Không có ta, người cái gì cũng không phải!”

“Ta ——” Mối Mộ Dung Thái run rẩy, hắt chưa từng lường trước được mình ở trong lòng Lý Thu Thủy lại là người thấp kém không chịu nổi như vậy. Mặc dù ban đầu Lý Thu Thủy chọn hắt, khiến cho hắt sợ hãi cùng cao hứng thật lâu. Mộ Dung Thái đời này có thể lấy được thê tử như Lý Thu Thủy là phúc khí của hắt, nhưng hắt trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, Lý Thu Thủy lại đối đãi với hắt như vậy. “Mộ Dung Thái, ta cho người biết, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thích qua người! Thất Thất không phải là nữ nhi của người, Tuyết Liên cũng không phải ! Ta không yêu người, cũng sẽ không vì người mà sinh con dượng cái, vĩnh viễn cũng sẽ không! Người có biết sau mỗi lần người động vào ta, ta đều phải tắm không? Người cho rằng ta là thiên kim tiểu thư được dạy những thứ này, nhưng mà ta cho người biết, người sai rồi! Ta chỉ là chán ghét mùi vị của đàn ông trên người mình, bắn muốn chết ——”

Lý Thu Thủy nói những lời này hoàn toàn làm Mộ Dung Thái sụp đổ.

Hắt nhớ lại cuộc sống kéo dài suốt mười sáu năm qua, bởi vì Lý Thu Thủy nói một câu “Vĩnh viễn sẽ không” như vậy, đã hoàn toàn đập vỡ. Thì

ra nàng ân ái với mình hoàn toàn là giả bộ, thì ra, trong lòng nàng thủy chung nhớ mãi không quên Phượng Tà, thì ra, hắn mới là thằng ngốc, nhiều năm như vậy vẫn ngu ngốc chờ nàng!

“Người đã không thương ta, như vậy, vì sao ban đầu lại gả cho ta?” Bộ dáng Mộ Dung Thái lúc này vô cùng chật vật, Lý Thu Thủy nói cho hắn biết chân tướng, khiến tim của hắn hoàn toàn bị đánh sập, trong lúc nhất thời phảng phất như hắn đã già đi vài tuổi, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt suy bại.

Lúc này, trong lòng Mộ Dung Thái nghĩ hắn hoàn toàn không phải là thừa tướng của một nước, mà chân chính là hắn, là người mà Lý Thu Thủy nói những lời nói vô tình kia..., Lý Thu Thủy căn bản chưa từng yêu hắn!

Thấy Mộ Dung Thái còn không hết hy vọng, cũng muốn hỏi đến cùng, Lý Thu Thủy cười lạnh, “Bởi vì người đối với ta ngoan ngoãn phục tùng, bởi vì người không có bối cảnh không có thực lực, người muốn trở nên cường đại hơn nữa nhất định phải dựa vào ta, người thoát không khỏi lòng bàn tay của ta. Cũng bởi vì người, nguyện ý làm một con chó của ta, nghe ta sai sử, mặc ta định đoạt! Người ——đã hiểu chưa?”

“Bịch ——” vốn Mộ Dung Thái đang đứng choáng váng một cái, một lần nữa lại ngã xuống mặt đất. Thấy hắn “Vô dụng” như vậy, trên mặt Lý Thu Thủy nở nụ cười giễu cợt, khinh miệt ngày càng đậm.

“Chắc chắn, người xem người một chút đi, đúng là đồ bỏ đi! Nếu đã nói đến đây, ta cũng không ngại nói cho người biết. Tuyết Liên là ta nhặt được, không phải là hài tử ta và người sinh ra. Hài tử kia, khi sinh ra ta đã cho người ném đi rồi. Ta sẽ không sinh con cho nam nhân mình không yêu! Đặc biệt là người! Bởi vì người không xứng!”

Trên điện, vô luận là vua của một nước như Hoàn Nhan Liệt, hay là người thất thần hồi lâu Đông Phương Lam, đều bị những lời của Lý Thu

Thủy dọa. Lại có nữ nhân ác độc như vậy, cư nhiên. . . . giết hài tử của mình.

Duy nhất giữ được bình tĩnh, chính là đương sự Mộ Dung Thất Thất. Chân tướng như vậy, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn không ngờ tới. Nhìn phụ nhân trung niên một thân áo xanh dung mạo xinh đẹp trên đài kia, Mộ Dung Thất Thất từng bước đi tới.

“Bởi vì người yêu Phượng Tà, lại không chiếm được tình yêu của hắn, cho nên người bày ra hết thảy? Cho nên, người mới trước khi ta xuất giá dặn dò ta nhất định phải sớm ngày sinh hạ hài tử, còn bỏ mị hương trên giá y?”

“Người phát hiện ra?” Đối với sự thông minh của Mộ Dung Thất, Lý Thu Thủy cười khẽ một tiếng, “Bất quá, người hình như hiểu ra quá muộn rồi! Hiện tại có biết cũng quá chậm! Nghe nói người cùng Phượng Thương ngày hôm qua đã động phòng, ha ha ha ha. . . . Ha ha ha ha. . . .”

“Ta thật là cao hứng! Ta chưa từng vui vẻ như vậy! Nếu như Hoàn Nhan Minh Nguyệt biết nữ nhi cùng nhi tử của mình thành thân rồi viên phòng, có thể hay không giận đến mức từ trong quan tài nhảy ra? Có thể hay không hài cốt cũng khó an nghỉ đây? Đây chính là hậu quả nàng cướp đi nam nhân mà ta yêu nhất! Ha ha ha ha!”

Nghe Lý Thu Thủy nói..., Đông Phương Lam một trận choáng váng, kém chút nữa thì té xỉu, Thanh cô vội vàng đỡ lấy nàng, “Thái hậu, Thái hậu ngài làm sao vậy?”

“Ta. . . .” Đông Phương Lam một hơi tắc nghẹn ở ngực, không thể thông lên, làm cho nàng sững người.

Vừa nghĩ tới buổi sáng nhìn qua ga giường có chứa lạc hồng kia, Đông Phương Lam chút nữa thì hôn mê bất tỉnh. Trời ạ, nàng rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, lại chịu sự trừng phạt như vậy! Nữ nhi chết thảm, ngoại tôn cười

nường tử lại là ngoại tôn nữ (cháu ngoại) của nàng, tin tức như vậy làm sao nàng chịu nổi.

“Ngoại tổ mẫu!” Thấy Đông Phương Lam như vậy, Mộ Dung Thất Thất tiến lên đỡ nàng, bàn tay nhỏ bé đặt trên lưng, một luồng khí nóng ấm áp chạy dọc sống lưng Đông Phương Lam.

Qua một lúc lâu, Đông Phương Lam mới hòa hoãn được khí huyết .

“Thất Thất ——” Đông Phương Lam nắm tay Mộ Dung Thất Thất, nước mắt rớt xuống. “Khó trách, khó trách ai gia nhìn người quen mắt như vậy, khó trách ai gia cảm thấy đôi mắt của người giống một vị cố nhân như vậy, nhìn người lại cảm thấy thân thiết. Khiến ai gia không ngờ tới chính là, người lại là ngoại tôn nữ của ta a.”

Nước mắt của Đông Phương Lam khiến cho Lý Thu Thủy thỏa mãn thật lớn. Khóe miệng nàng vung lên nụ cười khoa trương giấu cợt, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Lam đang ôm Mộ Dung Thất Thất gào khóc, nói: “Nghe nói, các người viên phòng rồi, ha ha, thật là chúc mừng a! Huynh muội loạn luân! Chuyện này của các người thật là chuyện cười nhất thiên hạ a!”

“Người cầm mồm cho trẫm!” Hoàn Nhan Liệt rống to một tiếng, cắt đứt lời nói của Lý Thu Thủy. Kết quả như thế, thực sự là ngoài dự liệu của hắn. Mộ Dung Thất Thất lại là nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, là cháu gái của hắn, chuyện này khiến cho trái tim Hoàn Nhan Liệt chịu không được, hiện tại Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Cầm mồm? Ta nói chính là sự thật! Chẳng lẽ ta không nói, chuyện này thực sẽ không tồn tại sao!”

“Chưa chắc ——” Phượng Thương thanh âm lãnh lẽo nói ra.

Thấy mở miệng là Phượng Thương đã trầm mặc thật lâu, Lý Thu Thủy vui vẻ nói, “Làm sao, người dám nói giữa các người không có tình cảm? Dám nói giữa các người không có phát sinh quan hệ? Dám nói các người không có động phòng?” “Thật không tốt, để cho người thất vọng rồi. Tối ngày hôm qua Bốn vương thân thể khó chịu, căn bản là không có cách nào động phòng. Hôm nay đưa tới ga giường là Bốn vương dùng máu của chim bồ câu, không phải như người nghĩ chút nào.”

“Cái gì?” nghe những lời này, có mấy người lại tỏ ra vui mừng, trong đó bao gồm Long Trạch Cảnh Thiên cùng Hoàn Nhan Hồng.

Ngay từ lúc Mộ Dung Thất Thất gở xuống Thủy Nguyệt Kính, Long Trạch Cảnh Thiên liền nhận ra thân phận của nàng —— Độc Tiên Nhi.

Nữ nhân mình vẫn tìm kiếm bấy lâu, thì ra đang ở trước mắt, hơn nữa hẳn còn yêu cái vẻ bình thường của nàng, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên phải sợ hãi than cái duyên phận vĩ đại trên đời này. Thì ra Mộ Dung Thất Thất thật sự là Độc Tiên Nhi, nàng thế nhưng lại trêu chọc hắn, đùa bỡn hắn rồi đứng đó vỗ tay, hẳn chút xíu nữa thì bỏ lỡ nàng!

Mới vừa rồi, Long Trạch Cảnh Thiên một mực hồi tưởng cẩn thận lại chỗ mà mình đắc tội với Mộ Dung Thất Thất, rốt cục cũng nhớ tới, lần đầu tiên gặp mặt, thời điểm nàng cứu hắn, hắn lại nói một câu nhất định phải từ hôn, bỏ rơi phế vật tướng phủ, nói vậy nàng nhất định là nghe được lời này, cho nên ghi hận trong lòng, mới trả thù hắn như vậy !

Mới vừa rồi, nhìn đến hình dáng Mộ Dung Thất Thất một khắc kia, Long Trạch Cảnh Thiên chút nữa thì ngưng hô hấp. Đêm đó, dưới ánh trăng nàng thanh thuần giống như hoa bách hợp, mà hôm nay, nàng một thân y phục cung trang màu đỏ, giống như cây tường vi, làm người ta muốn ngừng mà ngừng không được.

Lúc trước, nghe Lý Thu Thủy nói..., tâm Long Trạch Cảnh Thiên giật thót lên tới cổ họng.

Hắn còn đang suy nghĩ, nếu như Mộ Dung Thất Thất thật sự là muội muội ruột của Phượng Thương, bọn họ thật sự có tiếp xúc qua, vậy hắn nên làm thế nào để giữ được Mộ Dung Thất Thất? Giết Lý Thu Thủy, che đậy đoạn gièm pha này, sau đó nhân cơ hội nói lên nguyện vọng hòa thân với Hoàn Nhan Liệt, cưới Mộ Dung Thất Thất, hay là

Hiện tại, Phượng Thương nói bọn họ không có gì cả, trên ga giường kia là máu của chim bồ câu, làm cho nội tâm Long Trạch Cảnh Thiên vui mừng. Đây là ân điển của trời cao, là trời cao chiếu cố sao? Để cho thân bảo vốn thuộc về hắn có thể lấy lại được, để cho hắn một lần nữa có cơ hội có được Mộ Dung Thất Thất sao?

Ngược lại với sự vui mừng của Long Trạch Cảnh Thiên, trong mắt Hoàn Nhan Hồng lại nảy ra ý niệm trong đầu.

Bác của hắn Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nàng có giọng nói cùng dáng điệu nụ cười, khắc sâu ở trong lòng Hoàn Nhan Hồng khi còn bé, cho dù sau này trưởng thành, hắn cũng thường mộng mơ thấy tiểu bác của hắn. Hiện tại, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, nàng so với Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn đẹp hơn, khiến cho tâm Hoàn Nhan Hồng nhảy dồn dập, đã sớm đem sự tình của Mộ Dung Thanh Liên vứt ra ngoài chín tầng mây.

Phụ hoàng sủng Phượng Thương như vậy, chờ xác nhận thân phận Mộ Dung Thất Thất, nhất định sẽ càng thêm sủng ái Mộ Dung Thất Thất. Nếu như hắn có thể cưới Mộ Dung Thất Thất, phụ hoàng chẳng phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về sao, cũng sẽ chú ý tới vị thái tử là hắn? Như vậy, Phượng Thương cũng sẽ không cùng hắn tới chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế rồi?

Trên điện người thật lòng cao hứng, sợ rằng chỉ có Đông Phương Lam, còn có Hoàn Nhan Liệt. Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất không có chuyện gì, vậy thì không phải là loạn luân, cũng sẽ không làm thương tổn tới hai người bọn hắn cũng như tâm của họ, đương nhiên chuyện này là chuyện tốt a!

Về phần Hoàn Nhan Liệt, tâm tình vô cùng phức tạp. Mất rồi lại được một đứa cháu ngoại, khiến cho Hoàn Nhan Liệt như tìm thấy trân bảo trước nay chưa từng có. Phảng phất như dòng sông khô cạn, gặp phải cơn mưa lớn từ trên trời xuống, bộ dáng hiện tại của Mộ Dung Thất Thất, giống như lúc Minh Nguyệt xuất giá, trong sáng, ngây thơ, khiến cho nhịp tim già nua của hắn đập thật nhanh.

Minh Nguyệt, có phải nàng rốt cuộc cũng hiểu lòng ta, cho nên đưa Thất Thất tới? Minh Nguyệt, ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu cố Thất Thất, ta sẽ đem những cái tốt nhất thiên hạ này, cũng đem cả thiên hạ này đưa cho nàng, ta muốn nàng trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ!

Trên mặt Hoàn Nhan Liệt vui mừng, rơi vào trong mắt hoàng hậu cùng Đức Phi, hai người đều thầm kêu không ổn.

Bởi vì Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cho nên Hoàn Nhan Liệt phá lệ thiên vị Phượng Thương, hiện tại lại thêm một Mộ Dung Thất Thất, vậy thì mọi thứ tốt không phải dành tất cho Phượng gia rồi sao? Như vậy làm sao được! Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương vốn tình cảm rất tốt, nếu nữ nhân này hiểu được thủ đoạn giở trò, khiến Hoàn Nhan Liệt đem ngôi vị hoàng đế trao cho Phượng Thương, việc này đối với Hoàn Nhan Liệt mà nói cũng không phải là không thể ——

Làm sao bây giờ? Phản ứng đầu tiên của hai nữ nhân đều là suy nghĩ đến chuyện ngôi vị hoàng đế của con mình. Lý Băng nhìn thấy ánh mắt của Hoàn Nhan Hồng khi thấy Mộ Dung Thất Thất, lập tức đã hiểu được ý tứ của con mình .

Nếu như Mộ Dung Thất Thất thật là nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà, tốt lắm a, vừa lúc nàng cũng đã đến tuổi kết hôn, đem nàng gả cho Hoàn Nhan Hồng, không còn gì tốt hơn rồi! Như vậy có thể mượn sự sủng ái của Hoàn Nhan Liệt đối với Mộ Dung Thất Thất, củng cố địa vị của Hoàn Nhan Hồng!

Ý nghĩ của mẫu tử Lý Băng, Lâm Khả Tâm làm sao không biết! Hai người kia đã lộ vẻ mặt ngày mai tươi sáng, trong khi cho tới bây giờ còn không biết Mộ Dung Thất Thất đến tột cùng có phải là nữ nhi của Minh Nguyệt công chúa hay không, nếu như là đúng, Hoàn Nhan Hồng đã có Thái Tử Phi, chỉ có Hoàn Nhan Nghị của nàng còn chưa có chánh phi, Hoàn Nhan Khang Liên trắc phi cũng không có, Mộ Dung Thất Thất nhất định là con dâu của nàng.

Chuyện còn chưa rõ ràng, những người trên điện kia đã bắt đầu có tư tưởng tranh đoạt Mộ Dung Thất Thất.

Vừa nghe Phượng Thương nói đem động phòng hoa chúc cũng không có gì chuyện gì phát sinh cả, Lý Thu Thủy hoàn toàn không tin. “A, Nam Lân vương thật là phản ứng nhanh chóng a! Bây giờ nói như vậy, là đem chúng ta trở thành kẻ ngu sao? Người cho rằng ta sẽ tin tưởng? Bày ra như hoa như ngọc, có nữ nhân yêu mến bên người, người không động tâm sao?”

Lý Thu Thủy không tin, Mộ Dung Thất Thất cũng lười giải thích thêm, vén tay áo lên, lộ ra thủ cung sa trên cánh tay. Thấy thủ cung sa, miệng Lý Thu Thủy cũng không thể nói nổi, “Làm sao có thể? Làm sao có thể? Cái này không thể nào!” Lý Thu Thủy muốn nhìn kỹ, lại bị Phượng Thương một chương đẩy ra, sau đó áo choàng ngoài của Phượng Thương đã an vị trên người Mộ Dung Thất Thất.

“Khiến kế hoạch của người thất bại, thật đáng tiếc!” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lý Thu Thủy, Mộ Dung Thất Thất hừ lạnh một tiếng, “Người đã nói ban đầu người là từ chỗ mẫu thân ta Minh Nguyệt công chúa mang ta

đi, Minh Nguyệt công chúa kia đang ở chỗ nào? Lúc trước không phải nàng cùng phụ thân Phượng Tà của ta chết cháy sao? Chẳng lẽ lúc đó người chết không phải là nàng?”

“Nàng? Nàng làm sao chết được! Người chết là tỳ nữ Thái Hoa bên người nàng, nàng ta làm bia đỡ đạn! Minh Nguyệt phúc lớn mạng lớn vô cùng, làm sao có thể chết đây!” Lý Thu Thủy vừa nói chuyện, ánh mắt vừa liếc về phía Hoàn Nhan Liệt, khiến cho Hoàn Nhan Liệt cả kinh. Nữ nhân này là kẻ điên, chẳng lẽ nàng muốn đem chuyện tình lúc trước nói ra? Không được! Không thể để cho nàng nói!

“Minh Nguyệt không có chết? Nàng hiện tại ở đâu?” Đông Phương Lam vừa nghe thấy thế lập tức khẩn trương lên, con gái nàng không có chết? Minh Nguyệt không có chết! “Ta vì cái gì phải nói cho người! Ta không vui, làm sao có thể để cho các người vui vẻ đây! Hơn nữa, người thế nào lại nghe ra nàng còn sống? Ta chỉ nói là, Minh Nguyệt lúc sinh hạ còn chưa có chết, sau đó, ta làm sao biết được? !”

“Người đã làm gì Minh Nguyệt của ta rồi? !” trong mắt Lý Thu Thủy có hận ý, Đông Phương Lam nhìn rõ ràng, lập tức nhận định hết thảy đều do Lý Thu Thủy thiết kế , bao gồm cả quyết đấu mười lăm năm trước ở Nhạn Đãng sơn , nói không chừng bên trong cũng có công lao của Lý Thu Thủy .

“Nói!” Hoàn Nhan Liệt ở bên cạnh quát lớn một tiếng.

Mặc dù khí thế của Đông Phương Lam rất mạnh, nhưng Lý Thu Thủy không sợ.

Hôm nay nàng đến nơi này , cũng không nghĩ còn sống để đi ra. Vốn nghĩ tới muốn nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương bị chê cười, nhưng đến bước này cũng không giống như trong kế hoạch của nàng. Kế hoạch lâu như vậy, lại thất bại trong gang tấc, khiến cho những phần nộ trong lòng Lý Thu Thủy toàn bộ bị phong thích.

“A, người dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta?” Lý Thu Thủy chỉ vào Đông Phương Lam, sau đó chuyển hướng sang Hoàn Nhan Liệt, “Còn người nữa, người càng không có tư cách ra lệnh cho ta!”

Lý Thu Thủy cười, ánh mắt ngó chừng Hoàn Nhan Liệt, trên mặt mang vẻ mặt thần bí khó lường, “Người là cái thứ gì! Đừng tưởng rằng vẻ mặt ghê tởm của người có thể dấu diếm được bọn họ, có thể lừa gạt được người đời. Người muốn ta nói? Là muốn ta nói cái gì? Nói ta làm sao tính toán với Phượng Tà, hay là quan hệ của ta với người lúc đó, hay là nói người thích —— ruột của mình” *

* do tiếng trung nó ngược với TV nên ta để thế này cho dễ hiểu.

“Cần rồi!” Không đợi Lý Thu Thủy nói xong, trên bụng liền có một cây đao đâm phía sau lưng nàng.

“Phốc ——” một ngụm máu của Lý Thu Thủy phun lên mặt Hoàn Nhan Liệt, hửn lúc này muốn giết nàng diệt khẩu? Muốn giết nàng, chặn miệng của nàng? Nghĩ muốn che dấu chuyện năm đó? Nghĩ muốn che dấu bộ mặt thật của hửn?

“Người, muốn diệt.” trong tay Hoàn Nhan Liệt lại dùng lực, đại đao hoàn toàn vùi sâu vào trong bụng Lý Thu Thủy .”Bá ——” Hoàn Nhan Liệt dùng sức rút ra cây đao đã nhuộm máu, một đường máu, từ trong vết thương bắn ra.

“Thủy nhi!” Mộ Dung Thái không ngăn cản được Hoàn Nhan Liệt, chỉ có thể ở sau lưng tiếp được Lý Thu Thủy, “Thủy nhi, Thủy nhi nàng thấy thế nào rồi?”

Nhìn sắc mặt lo lắng của Mộ Dung Thái, Lý Thu Thủy buồn cười, khóe miệng chảy máu như dòng suối không ngăn cản được, lập tức nhuộm ướt áo trước ngực nàng.”Không Không nghĩ tới. Ta. Cuối cùng lại. Chết ở. trong ngực của người.”

“Thủy nhi, nàng đừng nói chuyện, ta dẫn nàng đi xem đại phu, nàng đừng nói chuyện!” Mộ Dung Thái muốn dùng tay ngăn máu trào ra từ miệng Lý Thu Thủy, nhưng máu kia, giống như vỡ đê sông Trường Giang, từ tay giữa kẽ tay hắt trào ra, nhuộm đỏ tay Mộ Dung Thái.

“Không Vô dụng” Lý Thu Thủy không nói nổi một câu, khoe miệng như hoa máu đỏ tươi, trên trán là mồ hôi lạnh, trên người cũng nhịn không được rùng mình. Nhìn Mộ Dung Thái Thất Thất, Lý Thu Thủy đôi môi khẽ run.

“Ta. Muốn đi gặp. Phụ thân người. Sống. Ta không giành được với mẫu thân của người. chết. Ta sẽ còn cùng nàng đấu ——”

Nói xong, đầu Lý Thu Thủy nghiêng một cái, mang theo nụ cười, rời đi nhân thế.

“Thủy nhi! Thủy nhi! A ——” Mộ Dung Thái bi thương kêu thảm thiết, như con sói bị thương, kêu vọng khắp hoàng cung.”Thủy nhi, Thủy nhi nàng đừng rời bỏ ta! Nàng nói rất đúng, ta không có gì cả, nhưng ta nguyện ý làm chó của nàng, mỗi ngày đi theo bên chân nàng, không sợ nàng đánh mắng a, Thủy nhi! Cầu xin nàng tỉnh lại, đừng rời khỏi ta!”

Thấy Mộ Dung Thái như vậy, Long Trạch Cảnh Thiên vừa định tiến lên an ủi hắn, lại không nghĩ tới Mộ Dung Thái đoạt lấy cây đao trong tay Hoàn Nhan Liệt, đâm vào bụng mình.

“Thừa tướng!” Long Trạch Cảnh Thiên thất kinh, tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Thái, không lường trước được Mộ Dung Thái tránh thoát khỏi tay của hắn, gắt gao ôm Lý Thu Thủy sát trong ngực của mình, “Nàng muốn cùng Phượng Tà song túc song phi. Ta không cho phép. Cho dù chết. Ta cũng muốn quấn chặt lấy người.”

“Thừa tướng.” Long Trạch Cảnh Thiên chưa từng thấy tình yêu điên cuồng như vậy, “Người hà có gì phải khổ như vậy chứ!”

“Tĩnh Vương. van xin người, đem ta và Thủy nhi chôn cất cùng một chỗ. van xin người.” Máu tươi, từ lỗ mũi cùng cổ họng Mộ Dung Thái trào ra, hắn cố gắng lấy một hơi, gắt gao lôi kéo vạt áo của Long Trạch Cảnh Thiên, ” van xin người. Nhất định phải chôn cất chung một chỗ.”

Long Trạch Cảnh Thiên không cách nào hiểu được tình yêu của Mộ Dung Thái đối với Lý Thu Thủy, nhưng đối với yêu cầu của người sắp chết, hắn vẫn gật đầu đáp ứng, “Thừa tướng, người yên tâm, ta sẽ chôn các người chung một chỗ, vĩnh viễn không xa cách!”

Có hứa hẹn của Long Trạch Cảnh Thiên, Mộ Dung Thái lộ ra một nụ cười hạnh phúc, tay của hắn khẽ run , vén tóc trên trán Lý Thu Thủy lên, “Thủy. Thủy nhi. Chúng ta vĩnh viễn. Sẽ không tách ra.”

“Phụ thân! Phụ thân!” Mới vừa rồi Mộ Dung Thanh Liên bị dọa đến choáng váng, lúc này rốt cục ý thức được núi dựa vững chắc duy nhất của mình phải đi, vội vàng bò đến bên cạnh Mộ Dung Thái, “Phụ thân, người đừng đi! Đừng đi!”

“Ha hả.” Lúc này, Mộ Dung Thái đã nói không ra lời, chỉ cười, nhìn Mộ Dung Thanh Liên một cái, trong mắt không có bất kỳ tiếc nuối gì, chỉ có tràn đầy hạnh phúc.

“Phụ thân!”

Mộ Dung Thái cùng Lý Thu Thủy chết đi, làm cho không khí trên điện trở nên ngưng trọng. Không nghĩ tới trên thế giới này lại có loại tình yêu cực đoan như vậy, thật không biết nên hình dung bọn họ như thế nào. Ước

chừng, chỉ có yêu rồi, mà không chiếm được, mới là hoàn mỹ nhất trong lòng a!

Duy nhất giữ vững đầu óc thanh tỉnh, hơn nữa đánh đáy lòng vì cái chết của Lý Thu Thủy mà vui mừng, chỉ có Hoàn Nhan Liệt. Lý Thu Thủy đã chết, người biết bí mật của hã đã chết, sau này hã vẫn sẽ sắm vai người cậu tốt như cũ, còn có thể thương yêu Mộ Dung Thất Thất giống như thương yêu Minh Nguyệt, thật là tốt!

Ở trong mắt Hoàn Nhan Liệt, tiền đồ quang minh, con đường thông thuận. Chuyện Mộ Dung Thất Thất vốn tưởng mất rồi được lại, là chuyện hã vui vẻ nhất! Hã vô số lần ảo tưởng mình có thể có một vị công chúa, có thể nhu thuận giống như Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nhưng bụng nhóm phi tần trong cung một chút cũng không chịu thua kém, nữ nhi duy nhất là Hoàn Nhan Bảo Châu cũng kém Minh Nguyệt nửa phần.

Hiện tại, nữ nhi thân sinh của Hoàn Nhan Minh Nguyệt đang ở trước mặt hã, sống sờ sờ đứng ở đây, điều này làm cho tâm Hoàn Nhan Liệt thật cao hứng!

“Thất Thất ——” Hoàn Nhan Liệt thử dò xét kêu Mộ Dung Thất Thất một tiếng, đợi nàng quay đầu lại, tâm Hoàn Nhan Liệt nhảy “Bang bang” dồn dập. Thật giống! Nàng quay mặt nghiêng quả thực cùng Minh Nguyệt giống nhau như đúc! Hoàn Nhan Liệt kinh hỉ vô cùng.

“Thất Thất, người bây giờ đã biết thân phận của mình, người có muốn nhận tổ quy tông không?” Hoàn Nhan Liệt cẩn thận hỏi ý kiến Mộ Dung Thất Thất, muốn biết ý kiến của nàng, cũng không có bất kỳ ý tứ miễn cưỡng nào. Đây là nữ nhi của Minh Nguyệt a! Là cháu ngoại của hã a! Cũng sẽ là công chúa tôn quý nhất Bắc Chu quốc! Nhận tổ quy tông. Nghe thấy thế, Mộ Dung Thất Thất nhìn về phía Phượng Thương. Chân tướng, tàn khốc như thế, nàng thế nhưng thật sự là muội muội của Phượng Thương! Từng là người yêu, nay lại biến thành anh ruột của nàng, khiến

cho Mộ Dung Thất Thất có chút chịu không nổi, nhưng không thể không thừa nhận hiện thực tàn khốc như vậy được.

Về mặt Mộ Dung Thất Thất thống khổ, khiến trong lòng Phượng Thương một trận đau nhói. Tiểu Vương phi của hắn, hiện tại ưu thương như vậy, giống như chim sơn ca u buồn, mất đi sức sống thường ngày, trong mắt hàm chứa nước mắt, rõ ràng muốn khóc, nhưng vẫn chịu đựng.

“Khanh Khanh!” Phượng Thương cũng nhịn không được nữa, kéo Mộ Dung Thất Thất vào lòng, “Khanh Khanh, muốn khóc, thì khóc ra đi!”

“Hu hu.” Phượng Thương nói..., giống như một cái chìa khóa, mở ra nội tâm phong bế đã lâu kia của Mộ Dung Thất Thất khiến cho nước mắt ào ào chảy ra, Mộ Dung Thất Thất ở trong ngực Phượng Thương không thèm nhìn ai gào khóc .

Mộ Dung Thất Thất khóc, khiến cho trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên cũng khó chịu. Nếu như không có chuyện như vậy phát sinh, nàng sẽ cùng Phượng Thương là một đôi thần tiên quyến lữ, ân ái khiến người ta hâm mộ ghen tỵ phát hận. Nhưng chỉ chớp mắt, người yêu biến thành huynh muội, điều này làm sao Mộ Dung Thất Thất có thể thừa nhận.

Mặc dù, Long Trạch Cảnh Thiên cũng muốn nhận được tình yêu của Mộ Dung Thất Thất, nhưng khi nhìn thấy nàng khổ sở như vậy, trong lòng hắn cũng âm ỉ đau. Nếu như có thể, hắn nguyện ý vượt lên mi tâm đang nhú của Mộ Dung Thất Thất, lau khô khóe mắt ướt át của nàng, lấp đầy ấm áp cho nội tâm bị thương của nàng, cẩn thận che chở nàng.

Không thể không nói, mỹ nhân rơi lệ, là một hình ảnh cực đẹp . Nhìn Mộ Dung Thất Thất ở trong ngực Phượng Thương nức nở, Hoàn Nhan Hồng xém chút nữa thì nhảy lên. Hắn đã gặp qua đủ loại sắc đẹp, lại chưa từng thấy qua một nữ tử như Mộ Dung Thất Thất, đẹp đến trong sáng, thuần túy, sạch sẽ.

Nữ nhân như vậy, hẳn là vì hẳn mà sinh ra , vô luận như thế nào, hẳn nhất định cũng phải có được Mộ Dung Thất Thất! Chẳng sợ dơ bẩn ti tiện, cũng nhất định không chừa thủ đoạn nào!

“Thất Thất, người đừng khóc! Là cậu không tốt, nếu như người khổ sở, liền đánh cậu đi!”

Đối với việc Mộ Dung Thất Thất khóc, biểu hiện của Hoàn Nhan Liệt là hoàn toàn không có cách nào, tựa như trước kia, mỗi khi Minh Nguyệt rơi lệ, hẳn cũng sẽ đau lòng muốn chết, bây giờ nhìn Mộ Dung Thất Thất như vậy, hẳn cũng khó rất khó chịu, “Nếu người không muốn, cậu cũng không ép người, có được hay không?”

Nghe Hoàn Nhan Liệt nói..., Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, đôi mắt đẹp rưng rưng nhìn Hoàn Nhan Liệt, đối với cảm xúc trong mắt Hoàn Nhan Liệt xem không hiểu.

“Ta muốn về nhà!”

“Được được được! Về nhà! Về nhà!” Đối với yêu cầu duy nhất của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt vội vàng đáp ứng, lập tức cho người ta chuẩn bị xe ngựa, đưa Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương hồi Nam Lâm vương phủ.

Đông Phương Lam vốn còn muốn cùng ngoại tôn nữ hàn huyên một chút, nhưng thấy Mộ Dung Thất Thất khóc thương tâm, Đông Phương Lam cũng nhịn xuống. Đứa nhỏ này a! Nhất định là khổ sở ! Nàng cùng Phượng Thương tình cảm tốt như vậy, hiện tại biến thành cục diện như thế, ai cũng không nghĩ tới a! để cho nàng về nhà! Đợi tâm tình nàng khá hơn chút rồi cho nàng tiến cung.

Phượng Thương không hề cố kỵ ôm Mộ Dung Thất Thất lên xe ngựa.

Xe ngựa, chậm rãi rời hoàng cung, Mộ Dung Thất Thất không nói chuyện, ánh mắt sừng đỏ giống con thỏ nhỏ, bộ dáng kia, khiến cho Phượng Thương đau lòng.”Khanh Khanh.”

“Vương gia, ta bây giờ có phải hay không phải gọi chàng là ca ca?” Một tiếng “Ca ca”, khiến cho nước mắt Mộ Dung Thất Thất lại rơi. Châm chọc cỡ nào a! Nếu như không xuất hiện Lý Thu Thủy, nàng hẳn nên gọi hắn là phu quân. Hiện tại phu quân lại trở thành ca ca, điều này làm cho Mộ Dung Thất Thất không dễ chịu chút nào.

“Khanh Khanh!” Phượng Thương cúi đầu hôn lên khóe mắt vương lệ của Mộ Dung Thất Thất, “Đừng khóc, Khanh Khanh, nàng vừa khóc, thế giới của ta đều như trời mưa!”

Phượng Thương ôn nhu, khiến cho Mộ Dung Thất Thất càng thương tâm. Bây giờ có thể như thế nào đây? Bọn họ phải làm thế nào đây? Mặc dù Phượng Thương là Nam Lâm vương dưới một người trên vạn người, nhưng vẫn không thể thay đổi được thân phận muội muội của hắn. Đối với đoạn tình này, Mộ Dung Thất Thất giờ phút này chỉ có thể chặt đứt, đem nó vĩnh viễn chôn ở trong lòng.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất vừa đi, Long Trạch Cảnh Thiên liền đứng dậy, “Bệ hạ tôn kính, ta lấy thân phận Tĩnh Vương Tây kỳ quốc, hướng ngài cầu hôn! Ta muốn cưới cháu gái của ngài, là muội muội của Phượng Thương !”

Đã xác định Mộ Dung Thất Thất là nữ nhi của Phượng gia, nhưng còn không biết nàng tên gì, Long Trạch Cảnh Thiên chỉ có thể dùng là “muội muội của Phượng Thương ” để gọi Mộ Dung Thất Thất.

Vừa nghe Long Trạch Cảnh Thiên nhanh như vậy đã động thủ, Hoàn Nhan Hồng cũng không cam chịu yếu thế, “Phụ hoàng, nhi thần đối với biểu muội vừa thấy đã yêu, xin phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn!”

Mộ Dung Thanh Liên mới vừa rồi còn ở chỗ Mộ Dung Thái khóc ,vừa thấy hai người này nam nhân đều đồng thời cầu hôn Dung Thất Thất, trong lòng dâng lên một cổ bi thương.

Long Trạch Cảnh Thiên là người nàng yêu, trong lòng nhưng lại nhớ thương Mộ Dung Thất Thất, cái này nàng biết, nhưng hiện tại Mộ Dung Thất Thất thành muội muội của Phượng Thương, để cho hắn có cơ hội, điều này làm cho Mộ Dung Thanh Liên Tâm làm sao chịu nổi.

Về phần Hoàn Nhan Hồng, mới vừa rồi còn luôn mồm muốn nàng làm trắc phi, hiện tại cư nhiên bị Mộ Dung Thất Thất mê hoặc thần hồn điên đảo, lập tức chuyển thái độ, muốn kết hôn với Mộ Dung Thất Thất, đây rốt cuộc là cái thế đạo gì!

Lúc này, ở trong tâm Mộ Dung Thanh Liên, Mộ Dung Thất Thất chính là tai họa. Lúc trước thấy dung mạo của Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thanh Liên hoàn toàn ngây dại. Nàng không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại có dung nhan tuyệt thế như vậy, hoàn toàn đem nàng đẩy xuống thật xa.

Lại thêm lúc này có hai nam nhân có quan hệ với nàng hướng Mộ Dung Thất Thất cầu hôn, khiến cho hận ý Mộ Dung Thanh Liên đối với Mộ Dung Thất Thất càng thêm nồng đậm, huống chi cái chết của Mộ Dung Thái gián tiếp cũng là do Mộ Dung Thất Thất, thù này lại càng không thể không báo!

Hai người đồng thời cầu hôn Mộ Dung Thất Thất, mặt Hoàn Nhan Liệt lập tức trầm xuống. Ý nghĩ của hai người này, hắn làm sao nhìn không ra? Lại đem Mộ Dung Thất Thất trở thành công cụ tranh đoạt quyền lợi, điều này Hoàn Nhan Liệt khó mà dễ dàng tha thứ, cũng tuyệt đối sẽ không cho phép!

“Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, trầm cảm thấy, hay là chờ Thất Thất khôi phục tâm tình sau rồi hãy nói. Không vội, không cần gấp!”

Một câu không cần gấp, đem Long Trạch Cảnh Thiên cùng Hoàn Nhan Hồng đuổi đi, cũng làm cho Đức Phi Lâm Khả Tâm thở phào nhẹ nhõm. Chính là vậy! Mộ Dung Thất Thất hiện tại là một cái bánh bao vàng, ai cũng muốn! Nhưng cũng chỉ có Nghị nhi của nàng mới xứng đôi với Mộ Dung Thất Thất!

Đông Phương Lam bởi vì chuyện đột nhiên phát sinh này, làm cho nhức đầu, cho Thanh cô giúp mình hồi Cẩm Huyền Cung. Long Trạch Cảnh Thiên thấy Hoàn Nhan Liệt không chịu đáp ứng, cũng hiểu ý nghĩ hiện tại của hắn, mang thi thể của Mộ Dung Thái cùng Lý Thu Thủy đi giải quyết.

Mặc dù Hoàn Nhan Liệt rất muốn đem thi thể của Lý Thu Thủy vứt ra bên ngoài cho chó hoang giày xéo, nhưng Long Trạch Cảnh Thiên mở miệng, cũng không có thể nể mặt, huống chi đã là người chết, cần gì cùng người chết tranh đấu đây! Cho nên gật đầu đáp ứng.

Chờ Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất trở lại Nam Lâm vương phủ, Hoàn Nhan Liệt đã cho một đạo thánh chỉ, sắc phong Mộ Dung Thất Thất là trấn quốc công chúa, tin tức này truyền tới Vương Phủ, cả Vương Phủ như nổ tung.

“Tại sao có thể như vậy? Vương Phi làm sao biến thành trấn quốc công chúa rồi?” Đang lúc mọi người kinh ngạc, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất xuống xe ngựa. Khi thấy dung mạo Mộ Dung Thất Thất, Phượng Tề miệng há ra, “Công chúa.”

Phượng Tề gọi một tiếng “Công chúa” , đem ánh mắt của mọi người chuyển đến trên mặt Mộ Dung Thất Thất. Những người này đều là người lâu năm trong Vương Phủ, hầu hạ Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, bây giờ nhìn đến cô gái có dung mạo giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt, đều mở to hai mắt nhìn, há to miệng.

Chỉ có Phượng Ngọc tỉ mỉ, nhận ra y phục Mộ Dung Thất Thất mặc trên người, là y phục hôm nay Vương Phi mặc. Chẳng qua là, Mộ Dung Thất Thất vì sao lại có khuôn mặt giống như Hoàn Nhan Minh Nguyệt, khiến cho Phượng Ngọc rất là kinh ngạc, “Vương Phi, người——”

Mộ Dung Thất Thất không muốn nói chuyện, chỉ chôn đầu trong ngực Phượng Thương. Thấy nàng khổ sở như vậy, Phượng Thương thay nàng mở miệng, “Đã điều tra ra, Mộ Dung Thất Thất là muội muội của Bốn vương, là nữ nhi năm đó của phụ thân cùng mẫu thân ta!” “Cái gì!” Phượng Thương chính miệng nói ra tin tức này, thật sự là quá mức kinh hãi, quá mức dọa người. Mọi người lúc này mới hiểu được, vì sao hoàng thượng hạ thánh chỉ sắc phong Mộ Dung Thất Thất là trấn quốc công chúa, thì ra nàng là nữ nhi của Phượng Tà Đại tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa!

“Tiểu thư.” Tô Mi cùng Tố Nguyệt sợ ngây người, ngây ngốc đứng ở nơi đó. Hình dáng của Mộ Dung Thất Thất, làm cho các nàng kinh ngạc, mà thân phận chân thật của nàng dĩ nhiên lại là muội muội của Phượng Thương, càng làm cho hai người bị dọa hoảng. Tại sao có thể như vậy? Tiểu thư cùng cô gia ân ái như vậy, làm sao sau khi vào cung, liền biến thành huynh muội rồi? !

“Vậy, vậy ngày hôm qua.” Phượng Tề mặc dù đã trải qua sóng to gió lớn, cũng cà lăm. Một lát là Vương Phi, giờ lập tức biến thành công chúa, này, này quan hệ không phải là quá loạn sao? Huống chi Vương gia ngày hôm qua cùng Vương Phi động phòng, đây chẳng phải là. Phượng Tề không dám tưởng tượng hậu quả này.

“Chúng ta không có chuyện gì.” Một câu nói khái quát chuyện tối hôm qua, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất trở về Nghê Tùng Lâu.

Từ lúc lên xe ngựa đến khi hồi Vương Phủ, Mộ Dung Thất Thất một mực yên lặng không lên tiếng, một câu cũng không nói. Nàng không biết nói gì, không biết sau này nên chung đụng như thế nào cùng Phượng

Thương. Lúc trước còn muốn dấu diếm, không nghĩ tới hôm nay đã bị Lý Thu Thủy vạch trần chân tướng sự thật. Thì ra là lúc trước nàng nghĩ những thứ kia, cũng chỉ là lừa mình, chỉ một lúc, chân tướng phơi bày thật tàn khốc, làm cho nàng đau đến không muốn sống.

Mộ Dung Thất Thất như vậy, Phượng Thương cũng không tốt hơn vô cùng khổ sở, hắn mang nước tới khước miệng Mộ Dung Thất Thất, “Khanh Khanh, uống miếng nước đi! Nàng còn khóc như vậy, phòng tuyến cuối cùng của ta cũng sụp đổ mất!”

“Ca ca, huynh sau này không thể gọi ta là Khanh Khanh, nên gọi ta là muội muội.”

Thốt ra lời này, nước mắt Mộ Dung Thất Thất lại lăn xuống , khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn qua càng thêm đậm đáng yêu.

“Không! Không phải như thế!” Phượng Thương thật sự không nhịn được nữa, một tay ôm chặt Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực, “Khanh Khanh, không phải như thế! Nàng không phải là muội muội của ta, ta cũng vậy không phải là ca ca của nàng, chúng ta không phải là huynh muội, không phải là huynh muội!”

“Ca. Không nên lừa mình dối người nữa——” nghe Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất càng thêm khổ sở, “Ca, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể yêu nhau.”

“Không phải——”

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bí Mật Của Hắc

“Khanh Khanh, nàng hãy nghe ta nói!” Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực, mắt phượng nhìn chăm chăm đôi mắt rưng rưng của nàng nói, “Ta không phải là ca ca của nàng, chúng ta không có quan hệ máu mủ, ta là hài tử tướng quân và công chúa nhận nuôi! Chúng ta không phải là huynh muội ruột!”

Phượng Thương nói như vậy.., khiến cho Mộ Dung Thất Thất nhất thời không kịp phản ứng. Nàng không nhịn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Phượng Thương, thương tiếc nhìn hắc, “Ca, muội biết chuyện này đối với huynh mà nói có thể nhất thời không chịu đựng nổi, nhưng mà, sự thật thì không có cách nào thay đổi được!”

“Không!” Phượng Thương nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt khẩn trương, “Điều ta nói chính là sự thật! Ta không phải họ Phượng! Ta không phải là ca ca của nàng!”

“Ca.”

“Đừng gọi ta là ca ca!” Phượng Thương ngăn môi của Mộ Dung Thất Thất lại, không để cho nàng kêu lên tiếng “ca ca” khiến cho mình thương tâm nữa.

Phượng Thương như vậy, càng khiến cho nước mắt của Mộ Dung Thất Thất rơi nhiều hơn. Chuyện này nàng không chịu nổi, hắc quả nhiên cũng chịu không được. Nhưng có thể thế nào đây? Thân phận huynh muội đã xác định, chờ chiếu cáo thiên hạ, nàng chính là muội muội của Phượng Thương rồi, không thể nghi ngờ gì nữa.

Cảm nhận được trên gương mặt ướn ắt, Phượng Thương buồn lòng môi của Mộ Dung Thất Thất ra. Nàng lặng yên rơi lệ, thương tâm như vậy, khiến cho hắn không đành lòng.

“Khanh Khanh, ta thật sự không phải ca ca của nàng, ta là con của bạn cũ tướng quân”

Hai mươi lăm năm trước cha mẹ Phượng Thương chết vì trọng tội, vừa lúc Hoàn Nhan Minh Nguyệt sinh hạ hài tử, mới được một tháng, nhưng bởi vì gió rét, nên đã mất. Phượng Tà ôm Phượng Thương còn quần tã lót trở về, sau khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt đồng ý, để cho Phượng Thương trở thành con của bọn họ, hơn nữa lấy thân phận con trai Phượng thị cho nên mới sống sót.

“Vậy chàng. ?” Chuyện này, từ miệng Phượng Thương nói ra, khiến cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy thật không thể tin được, nàng thậm chí hoài nghi, Phượng Thương là bịa đặt ra chuyện xưa, vì muốn trấn an nàng, làm cho nàng bớt khổ sở.

“Ta vốn họ Long.”

Long? Mộ Dung Thất Thất suy tư một lát sau đó ánh mắt đột nhiên mở thật to, nhìn chăm chăm mặt Phượng Thương nói.”Trong thiên hạ, người họ Long không nhiều lắm. lúc trước Tần quốc nguyên bốn là họ Long ——”

Thấy Mộ Dung Thất Thất nhanh như vậy liền đoán ra thân phận của mình, Phượng Thương nhẹ nhàng cười một tiếng, đem tóc mai của nàng gạt sau tai nói, “Không sai, Khanh Khanh, thân phận của ta, giống với ý nghĩ của nàng!”

Tin tức này nói ra khiến cho Mộ Dung Thất Thất xém chút nữa thì hôn mê bất tỉnh. Phượng Thương là hoàng tử Tần quốc lúc trước? 25 năm trước Phượng Thương mới ra đời, 25 năm trước cũng chính là lúc Tần quốc bị

tam quốc chia cắt, bị tiêu diệt. Như vậy, phụ thân của Phượng Thương là hoàng đế Tần quốc?!

“Chàng là.” Mộ Dung Thất Thất suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra từ để hình dung thân phận Phượng Thương.

“Dư nghiệt của tiền triều ——”

Phượng Thương hình dung mình như vậy, làm cho Mộ Dung Thất Thất xì cười ra tiếng. Mặc dù không biết Phượng Tà làm sao lại có thể chứa chấp Phượng Thương tại thời điểm đó, nhưng, nhất định là có nguyên nhân a!

“Vương gia, chàng không phải là gạt ta chứ?” Bởi vì nở nụ cười, trên mặt Mộ Dung Thất Thất đã giảm bớt vẻ bi thương khá nhiều, cái mũi nhỏ hồng hồng, da quanh đôi mắt bởi vì nhiễm một tầng lệ, cho nên cũng trở nên hồng hồng.

“Không phải! Ta thật sự không phải ca ca của nàng!” Thấy Mộ Dung Thất Thất vui vẻ, lo lắng của Phượng Thương rốt cục cũng từ từ thả xuống.

“Vậy thân phận đích thực của chàng rốt cuộc là gì?”

Không biết vì sao, mặc dù Mộ Dung Thất Thất vẫn còn hoài nghi, nhưng nàng đối với Phượng Thương vẫn giữ vững tín nhiệm, khiến nàng đem nuốt hết những suy đoán do dự vào trong bụng, không có nói ra. Tin tưởng hẳn! Đây là lời nói phát ra từ trong nội tâm của Mộ Dung Thất Thất.

“Ngoan, nghe ta từ từ nói.” Mộ Dung Thất Thất nóng lòng, khiến Phượng Thương cười, nhéo cái mũi hồng hồng của nàng, lau nước mắt cho nàng.

“Cha ruột của ta, là thái tử Tần quốc, Long Dục, mẹ ruột là công chúa Đông Lỗ quốc Hạ Uyển Oánh.”

Thì ra lúc trước Tần thái tử Long Dục cùng Đông Lỗ quốc công chúa Hạ uyển Oánh có hôn ước. Trước hôn nhân hai người từng tiếp xúc qua, Long Dục tài hoa hơn người, Hạ uyển Oánh xinh đẹp động lòng người, tài tử giai nhân, vừa thấy đã yêu, vốn là một đoạn giai thoại, nhưng sau đó lại xảy ra một loạt biến cố.

“Ngay lúc đó Minh quốc trượng không biết từ lúc nào đã sớm có mưu đồ, ở bên tai tổ phụ ta kích thích, miêu tả mẫu thân ta vô cùng tốt đẹp. Tổ phụ háo sắc, dĩ nhiên động tâm tư, trước khi bọn họ thành thân, lấy lí do tiêu diệt phản loạn, đem phụ thân ta nhốt lại, rồi bắt công chúa Đông Lỗ quốc vào hoàng cung.”

“A ——” nghe thấy thế, Mộ Dung Thất Thất che miệng la hoảng lên. “Lão hoàng đế này thật sự là quá vô liêm sỉ đi! Đó là con dâu của hãn! Là Thái Tử Phi a!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Phượng Thương chỉ khổ sở cười một tiếng, hôn một chút lên nốt ruồi chu sa trên trán Mộ Dung Thất Thất.

“Phụ thân ta chịu không được sự thực mẫu thân ta từ thê tử thành mẫu phi, đã nhờ Đại tướng quân Hoàn Nhan Trì ủng hộ hãn bức vua thoái vị, nghĩ muốn đoạt lại thê tử của mình. Không thể lường trước được đây chính là cái bẫy.” “Tổ phụ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, Minh quốc trượng không biết đi đâu, Lại bộ Thượng Thư Long Trạch Lan cùng Đại tướng quân Hoàn Nhan Trì cấu kết, lấy lí do phụ thân ta mưu phản, tập kích phụ thân ta. Phụ thân ta vì bảo vệ mẫu thân mà bỏ mình.”

“Vậy mẫu thân chàng cuối cùng thế nào?”

Nghe thấy thế, trái tim Mộ Dung Thất Thất đập dồn dập. Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, Hoàng thái tử vì yêu mà bảo vệ thê tử mình, đáng hận nhất chính là những kẻ vô sỉ đã thiết kế tính toán bọn họ kia, thật là dụng tâm hiểm ác! Hèn hạ vô sỉ!

“Mẫu thân của ta lưu lạc nhân gian, đúng lúc Phượng gia chiêu tuyền người hầu, liền tới đây, mới coi như giữ được tánh mạng. Tướng quân cùng cha đẻ của ta là bạn thân, năm đó tướng quân và phụ thân ta, còn có Hoàn Nhan Liệt, ba người từ nhỏ lớn lên, quan hệ rất tốt. Nhưng Hoàn Nhan gia có dã tâm mưu đồ soái vị, gạt tướng quân cùng cha ruột ta. Sau cha ta lại bị mầm họa này đột kích, tướng quân nội tâm áy náy, sau khi nhận ra mẫu thân ta, vẫn bảo vệ bọn họ, mà khi đó, mẫu thân đã có ta.”

“Đúng lúc đó, ta và ca ca nàng ra đời cách nhau tầm một canh giờ. Rồi ca ca nàng mất, tướng quân đối với công chúa tình cảm sâu đậm, cũng hiểu ý, cộng thêm công chúa vốn cũng là người hiểu chuyện, đối với việc cha huynh mình ý đồ soán vị, ngỗ nghịch phạm thượng rất là căm ghét, vì thế đã che chở cho ta, lấy thân phận nhi tử, nuôi ở bên người.”

Mặc dù chỉ là ba câu ngắn ngủi, Mộ Dung Thất Thất cũng biết lúc đó có bao nhiêu gian nguy, bao nhiêu khó khăn. “Mẹ của chàng cuối cùng thế nào?”

Thấy Mộ Dung Thất Thất hỏi Hạ uyển Oánh, lông mi rợp bóng che đi đôi mắt gợn sóng của Phượng Thương, “Nhớ tháp trấn yêu không ? Trước khi Tần quốc bị tiêu diệt, bảo tàng hoàng thất biến mất không thấy, khi đại quân công phá Hoàng Thành, tài phú khổng lồ giống như bốc hơi biến mất ở nhân gian”.

“Trước khi tổ phụ chết, ở cùng hẳn chỉ có cha mẹ ta. Phụ thân ta bị loạn tiền bản chết, cho nên, Hoàn Nhan Trì cho là chuyện bảo tàng chỉ có mẫu thân của ta biết, vì vậy hạ lệnh truy nã mẫu thân ta khắp nơi.”

“Mặc dù có Đại tướng quân cùng công chúa che chở, nhưng mẫu thân biết, nếu để cho người ta tra ra được nàng ở Phượng phủ, nhất định sẽ mang phiền toái tới cho tướng quân cùng công chúa, hơn nữa, nói không chừng còn có thể liên lụy tới ta. Cho nên, nàng thừa dịp một đêm tối bỏ đi, cuối cùng bị bắt ở Phật Đà tự.”

“Nghe tướng quân nói, mầu thân của ta vì sợ bị người khác vũ nhục, cắn lưỡi tự vẫn. Mà Hoàn Nhan Trì lại tung tin, nói mầu thân là Cửu Vĩ Yêu Hồ (hồ ly tinh chín đuôi), đem thi thể của mầu thân ta thiêu hủy, chính ở tháp trấn yêu bây giờ”

Xung quanh yên tĩnh, vờn quanh bốn phía, khiến cho Mộ Dung Thất Thất đau lòng thở không nổi. Vì sao, vì sao lại như vậy? Mộ Dung Thất Thất ôm thật chặt Phượng Thương vào trong ngực, mới vừa rồi, nàng rõ ràng thấy được khóe mắt của Phượng Thương lấp lánh nước mắt, bi thương, thống khổ, chặt vật, tất cả đều không đủ để hình dung tâm tình Phượng Thương lúc này.

“Vương gia, thật xin lỗi.” thanh âm của Mộ Dung Thất Thất có chút nghẹn ngào, nàng đau lòng, đau lòng Phượng Thương như vậy, đau lòng vì những chuyện Phượng Thương gặp phải.

Nếu như không có Minh quốc trưởng giết giây, thì lúc trước Tần hoàng đế vẫn không có tâm tư, có lẽ lúc trước Tần quốc sẽ không bị diệt vong, có lẽ thái tử Long Dục có thể đăng cơ làm Hoàng đế, Phượng Thương sẽ trở thành thái tử, cũng sẽ là một thái tử tốt ——

“Khanh Khanh.” Phượng Thương vùi đầu ở trong ngực Mộ Dung Thất Thất, mặc dù hăn vẫn cố nén , nhưng nước mắt ngang ngược, vẫn không nhịn được chảy xuống từ khóe mắt hăn.

Kể từ sau khi biết thân thế của mình, hăn chưa bao giờ dám nhớ lại, không dám suy nghĩ, sợ vừa nghĩ tới chuyện xảy ra với cha mẹ mình, liền không nhịn được rơi lệ, cho nên vẫn chịu đựng, khắc ghi bọn họ ở trong lòng, chưa từng nói ra với bất cứ ai. Hiện tại, cảm nhận được ấm áp của Mộ Dung Thất Thất, nghe tim nàng đập cùng giọng nói ân cần ấm áp của nàng khiến cho phòng tuyến cuối cùng trong lòng Phượng Thương cũng sụp đổ.

“Khanh Khanh.” Phượng Thương cố gắng khắc chế mình, không để cho mình khóc lên. Đàn ông không phải không rơi lệ, chẳng qua là chưa tới lúc thương tâm thôi.

“Ta ở đây, ta ở ngay đây!” Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng vuốt ve Phượng Thương, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên tóc của hắn, cảm nhận được người trong ngực run rẩy, tim Mộ Dung Thất Thất cũng run rẩy theo.

Vì sao, vận mệnh có thể đùa cợt người ta như vậy? Vì sao, lại để cho Phượng Thương có quá khứ như vậy? Nếu như Phượng Tà chưa từng đem những lời này nói cho Phượng Thương nghe, thật là tốt biết bao a! Biết hắn sẽ thương tâm khổ sở, tại sao còn muốn đem chân tướng nói cho hắn biết, để hắn phải thừa nhận những điều này đây!

Hiện tại, Mộ Dung Thất Thất rốt cục cũng hiểu được những u buồn đau thương trong mắt của Phượng Thương là do đâu. Trước kia nàng cho rằng những thứ u buồn đó là do cái chết của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hôm nay mới biết, trong nội tâm nam tử này còn cất giấu một bí mật đau thương. Mà những chuyện cũ thương tâm như vậy, khiến cho đáy mắt hắn luôn hàm chứa nỗi đau khiến người ta không thể bỏ qua.

“Vương gia, vậy lúc chàng còn trong bào thai là thai độc?”

“Thai độc, vốn là mang trong thân thể của mẫu thân ta, ta nghĩ, hắn là có liên quan với Đông Lỗ quốc. Hoàng hậu của Đông Lỗ quốc lúc trước cũng là nữ đệ tử của Bồng Lai đảo, ngoại tổ mẫu của nàng qua đời từ sớm. Tiếp đó ngoại tổ phụ lại cưới sư muội của ngoại tổ mẫu, đưa nàng lên làm hoàng hậu. Khi đó, mẫu thân của ta thân thể vẫn bình thường. Chẳng qua là nàng không hề nghĩ tới, mình lại trúng độc.”

Quan hệ hoàng thất thật phức tạp! Mộ Dung Thất Thất sớm cảm thấy độc trên người Phượng Thương có cái gì đó không đúng lắm, không phải là trúng độc bình thường, không nghĩ tới lại có liên quan với Bồng Lai đảo!

Chỉ là, nhân tâm vì sao lại hiểm ác như vậy? Vì sao phải tàn nhẫn như vậy? Tại sao muốn tranh quyền đoạt lợi? Tại sao lại cứ tham luyến những đồ vốn không thuộc về mình như thế? Nhân tính rốt cuộc là thiện, hay là ác? Lòng người rốt cuộc là phức tạp, hay đơn giản? Tại sao muốn tạo ra nhiều bi kịch như vậy, để Phượng Thương phải gánh chịu tất cả những thứ này? “Vương gia!” Tâm tình trước nay chưa từng có nảy lên trong lòng Mộ Dung Thất Thất, nàng dường như hiểu được, vì sao Phượng Thương không ở trên đại điện tuyên bố bọn họ không phải là huynh muội, bởi vì thân phận của hắn quá phức tạp, liên quan đến Tần quốc khi xưa.

Nếu như người đương quyền Bắc Chu, Tây kỳ cùng Nam Phượng biết được hoàng thất Tần quốc trước kia còn lưu lại huyết mạch, thì cái Phượng Thương phải đối mặt, chính là sự đuổi giết của ba nước! Những thứ quyền quý kia, họ mất công mưu tính lâu như vậy mới giành lấy được thì làm sao còn có thể lưu lại mầm mống tai họa đây!

Thân phận của Phượng Thương, càng ít người biết càng tốt, nếu như bị bại lộ, sẽ mang họa diệt thân đến cho hắn.

“Khanh Khanh, nàng biết không? Công chúa lúc có mang nàng, liền cùng tướng quân ước hẹn với ta, nếu họ sinh hạ nữ nhi, chắc chắn sẽ cho nàng làm tần nương của ta.”

“Khi đó, nàng vẫn còn đang ở trong bụng công chúa, thời điểm nàng ấy mang thai, nàng ấy thường để cho ta dán lên bụng nghe thanh âm của nàng. Vừa nghe, công chúa vừa nói cho ta biết, đây là tiểu tần nương của con a! Ngay lúc đó ta cảm thấy được mình thật hạnh phúc!”

“Nàng có biết không, khi nàng tháo kính Thủy Nguyệt xuống, tim ta thiếu chút nữa thì ngừng đập. Làm sao nàng lại đẹp như thế!” Chờ Phượng Thương một lần nữa ngẩng đầu lên, ướt át trong mắt đã biến mất không còn. (TNN: ca này miêng ngọt ghê =))

“Một khắc kia, ta cảm thấy như được trời cao ân điển! Ta cứ nghĩ nàng đã đi theo tướng quân cùng công chúa, không nghĩ tới nàng còn sống trên đời này, còn sớm chiều chung đặng cùng ta, còn yêu ta! Mặc kệ là hôn ước cha mẹ định ra, hay là tình cảm ta và nàng từ quen biết nảy sinh, cuối cùng nàng vẫn là Khanh Khanh của ta, tân nương của ta, nàng nói xem, đây không phải ý nói chúng ta có duyên phận rất sâu sao, bất cứ chuyện gì cũng không thể chặt đứt?”

“Vương gia.”

Mộ Dung Thất Thất không biết nên nói như thế nào để diễn tả tâm tình của mình lúc này, nàng cúi đầu, lần đầu tiên hôn lên trán Phượng Thương, đây là chuyện Phượng Thương thích làm nhất. Nghe nói, nếu như nam nhân thích hôn lên trán người, chứng tỏ người là người hân thương yêu nhất, được hân thương yêu lâu như vậy, hôm này nàng sẽ thương yêu hân!

“Nếu như chàng là phu quân của ta, ta cũng sẽ vui vẻ.”

Phượng Thương hôn Mộ Dung Thất Thất, cạy mở đôi môi anh đào của nàng, thăm dò hương thơm của nàng.

Không có áp lực thân phận huynh muội, gánh nặng trong lòng Mộ Dung Thất Thất cũng hoàn toàn buông xuống. Đối với nụ hôn của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất không hề cự tuyệt, nàng như con chim nhỏ, rúc vào trong ngực Phượng Thương, bàn tay nhỏ bé leo lên vai hân, nhẹ nhàng mà chủ động đáp lại sự ôn nhu của hân.

Hai người cùng tìm được cảm giác ấm áp trên thân thể của đối phương.

Hai người đều là cô nhi, phụ mẫu đều mất, hơn nữa cha mẹ của bọn họ cũng bị người ta tính toán, chết thảm trong tay ác nhân. Phượng Thương thẳng thắn nói ra sự thật, khiến cho những chướng ngại ngăn cách hai người hoàn toàn sụp đổ, đối với người yêu, hôn đến như si như say, phảng phất nụ hôn này như kéo dài cả thế kỷ.

Chờ tới khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất đỏ lên, không thở nổi, Phượng Thương mới buông nàng ra.

Hiếu lắm được hóa giải, tảng đá trong ngực Mộ Dung Thất Thất rất cục cũng bị đánh nát, cho nên tâm tình rất tốt, nụ cười còn mang hương vị hạnh phúc ngọt ngào.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thất Thất nghĩ đến một chuyện, cho nên đứng lên nhìn Phượng Thương hỏi, “Vương gia, chàng sẽ không bởi vì yêu ta, nên mới dựng lên một chuyện xưa để gạt ta chứ! Huynh muội yêu nhau ta không phản đối, nhưng là, huynh muội là họ hàng gần, sinh hạ hài tử sẽ không khỏe mạnh, dễ xuất hiện dị dạng!”

Thấy trên mặt tiểu nữ nhân này vẫn có nghi ngờ, Phượng Thương cười khẽ, điểm điểm lên cái mũi nhỏ xinh xinh của Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh, chẳng lẽ nàng không biết, chỉ có huyết thống hoàng thất của Tần quốc mới có đôi mắt màu tím sao? Trong đó màu nho được xem là tôn quý nhất, là huyết thống thuần chánh nhất! Nếu không ta việc gì phải hao hết tâm tư che dấu mắt của mình chứ!”

“Tam quốc phân chia, tất cả hoàng thất Tần quốc, bao gồm cả trẻ nhỏ, cũng bị diệt sạch. Ta là người duy nhất sống sót, nếu bị người ta phát hiện, vậy thì đối mặt với ta sẽ chính là ba nước ——”

Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lập tức ý thức được tình cảnh của hẳn. “Vương gia, vậy người bên cạnh chàng có thể tin được không?” Mộ Dung Thất Thất nói tới người bên cạnh hẳn, là những người đã thấy được màu mắt của hẳn. Nếu như những người này không đáng tin, vậy đây không phải là phiền toái rồi sao?

Mộ Dung Thất Thất quan tâm như vậy, làm cho Phượng Thương rất vui mừng. Hẳn nắm tay Mộ Dung Thất Thất, hôn một chút lên tay nàng rồi nói,

“Bọn họ đều là người của ta, sẽ không phản bội ta. Người phản bội ta, đã sớm chết rồi.”

“Vậy thì tốt!” Mộ Dung Thất Thất dựa vào Phượng Thương, không có cảm kỵ tình yêu huynh muội, Mộ Dung Thất Thất liền khôi phục bộ dáng trước kia.”Vương gia, vậy bây giờ chàng muốn làm thế nào? Người muốn làm hoàng đế sao? Muốn khôi phục lại Tần quốc sao?”

“Không muốn.” Phượng Thương lắc đầu.

“Tại sao? Nam nhân không phải đều có ham muốn với quyền lực sao?” Mộ Dung Thất Thất ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Phượng Thương.

“Khanh Khanh, ta chỉ mê luyện nàng.” Trong giọng Phượng Thương mang mùi vị tán tỉnh, khiến Mộ Dung Thất Thất xấu hổ một trận, “Người ta nói thật! Chẳng lẽ chàng không nghĩ tới báo thù cho cha mẹ? Đoạt lại những thứ vốn thuộc về chàng?”

“Ha hả.” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói, Phượng Thương cười một tiếng, trong mắt phong tình vạn chủng, “Nước loạn, chịu khổ chính là dân chúng. Bốn nước chia đều thiên hạ, sống chung hòa bình đã hơn hai mươi lăm năm, nếu ta đánh vỡ cục diện bế tắc này, đối mặt sẽ là áp lực trước nay chưa từng có.”

“Hơn nữa, làm hoàng đế chưa chắc đã tốt. Ngồi ở địa vị cao, sẽ vì quyền lực, lạc mất nhân tâm, tiêu mất nhân tính, ta không muốn mình một ngày nào đó biến thành một kẻ lạnh lùng vô tình, tư lợi như vậy. Nếu ta không thích, ta sẽ không bước vào cái vòng thị phi đó, càng muốn nhận được, lại càng mất đi. Ta không muốn mất đi những điều vốn có, tỷ như nàng!”

“Bất quá, nếu Khanh Khanh muốn làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, vì nàng, ta nguyện ý!”

“Không! Ta không muốn!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, tựa vào ngực Phượng Thương, “Mới vừa rồi, ta còn lo lắng, lo lắng Vương gia sẽ có ý nghĩ phục quốc, lo lắng Vương gia mê luyện quyền thế, tham lam phú quý. Hiện tại, ta nói xin lỗi với chàng, là ta nghĩ sai rồi. Ta không thích cái tôn quý chàng nói, ta chỉ muốn cùng người mình yêu ở chung một chỗ, bình an vượt qua quãng đời này. Đầu bạc răng long, không rời không bỏ!” “Khanh Khanh ——” Phượng Thương trong lòng cao hứng, nữ tử hân chọn, quả nhiên bất đồng cùng người khác.

Hắn đã gặp qua nhiều nữ nhân, so với nam nhân còn ham mê quyền quý hơn, hơn nữa vì quyền quý mà giở thủ đoạn, hại người hại mình, từ đơn thuần trở nên phức tạp, từ thiện lương trở thành ác độc. Hắn còn lo lắng Mộ Dung Thất Thất sẽ thích quyền lực, không nghĩ tới, Mộ Dung Thất Thất lại như vậy, cũng rất hợp ý hắn. Nữ nhân của hắn, cũng sẽ nghĩ ý nghĩ giống hắn!

“Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, nếu cái gì cũng không có, chỉ qua là dân chúng tầm thường, vậy cũng không được, chàng nói đúng không, Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất cười một tiếng, ánh mắt sáng ngời lóe lên tia giảo hoạt, “Huống chi, Hoàn Nhan Liệt là kẻ thù của chàng và ta, mặc dù chúng ta muốn buông tha, nhưng có người chưa chắc đã nguyện ý.”

“Ý của nàng là?”

“Nếu Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt là cha mẹ ta, mà cái chết của bọn họ có liên quan tới Hoàn Nhan Liệt. Thì bất kể thế nào, ta cũng muốn báo thù cho bọn họ! Huống chi hai người bọn họ đối với chàng có ân cứu mạng, cũng có ơn dưỡng dục. Có câu công dưỡng dục còn hơn ơn sinh thành, chỉ bằng những thứ này, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho Hoàn Nhan Liệt!”

Ý kiến của Mộ Dung Thất Thất lại lần nữa không mưu mà hợp với ý của Phượng Thương, vẻ mặt Phượng Thương bất khả tư nghị nhìn tiểu nữ nhân

trước mặt, nàng thật sự là bảo vật ông trời đưa tới cho hần, thậm chí ngay cả ý nghĩ nội tâm chân thực nhất của hần cũng nói ra được.

Mặc kệ thân phận của hần thế nào, mặc kệ Long Dục và Hạ uyển Oánh thế nào, những người đó và sự tình phát sinh, khi hần chưa biết gì, hần chỉ có thể từ miệng Phượng Tà kể lại mà suy đoán những chuyện đã xảy ra. Nhưng Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tồn tại trong cuộc sống hàng ngày của hần, cho hần vô hạn quan tâm, vô hạn ấm áp, thay thế Long Dục và Hạ uyển Oánh, cho hần tình thương yêu của cha mẹ, để hần cảm nhận được ấm áp gia đình.

Cho nên, hần có thể từ bỏ ý định phục quốc, từ bỏ báo thù, nhưng không thể từ bỏ cừu hận của Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Những người kia làm hần đánh mất cảm giác có một gia đình ấm áp, làm nữ nhân hần yêu mến nhất mất đi cha mẹ, hần sẽ không bỏ qua, một người cũng sẽ không!

“Khanh Khanh, nàng như vậy bảo ta như thế nào không thương đây!” Nữ nhân này, khiến hần thương yêu tới tận đáy lòng rồi, hiện tại biết nàng là nữ nhi thân sinh của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hần nguyện ý đem nàng yêu thương tới tận xương tủy, dùng tính mạng của mình yêu nàng!

Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng là cha mẹ hần, cho hần rất nhiều. Tiếc rằng thời gian vội vã, âm dương cách biệt, hần không cách nào báo đáp ơn của họ, chỉ có thể đem những thứ này, hoàn lại gấp bội trên người nữ nhi bọn họ. Hần muốn làm cho nàng trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này! Vĩnh viễn không có ưu sầu phiền não!

Trong vòng một ngày, Yên kinh Bắc Chu quốc, đã trải qua hai lần rung chuyển.

Một, chính là Mộ Dung Thất Thất sống qua đêm tân hôn, khiến cho cơ hồ nửa số người trong kinh thành thua tiền.

Thời điểm những người đem tiền đi đánh cược kia đang bị thương kêu trời trách đất thì lại có một tin tức khác khiến cho bọn họ hoàn toàn chấn động đem chuyện kia bay lên chín tầng mây đó là —— Mộ Dung Thất Thất cư nhiên là nữ nhi của Phượng Tà Đại tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa, là muội muội của Phượng Thương!

Thời điểm tin tức kia được truyền ra, tất cả mọi người đều ngây dại. Nếu như nói, thân phận Mộ Dung Thất Thất là nữ nhi của Phượng thị, vậy nàng tối ngày hôm qua cùng Phượng Thương chẳng phải là. Trời ạ, loạn rồi!

Chờ tất cả mọi người đang đoán già đoán non, hơn nữa còn ảo tưởng khi huynh muội bọn họ triền miên hôm đại hôn, có người để lộ ra tin tức nhỏ.

Thì ra là, năm đó ở Nhạn Đãng sơn, Lý Thu Thủy cướp đi nữ nhi của Minh Nguyệt công chúa, cũng chính là Mộ Dung Thất Thất, đem nàng thành con gái của mình nuôi ở phủ Thừa Tướng, mục đích là vì trả thù Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà.

Mà trước khi thành thân, Mộ Dung Thất Thất anh minh thần võ đã biết trước âm mưu của Lý Thu Thủy, liền cùng thân ca ca của mình tới làm giả hóa thật, dụ Lý Thu Thủy mắc câu, cuối cùng chân tướng rõ ràng, thật ra thì bọn họ đêm hôm qua không có xảy ra chuyện gì!

Từ trong cung truyền đến “Tin tức xác thật” , bách tính bưng bình đại ngộ. Nguyên lai là huynh muội, khó trách không tương khắc, thì ra là không có động phòng, Mộ Dung Thất Thất không có chuyện gì. Cho nên, mọi người lại bắt đầu quay về chuyện bọn họ thua tiền đánh cược.

Duy nhất thắng lợi trong lần đánh cuộc này là Quang Hoa công tử, mặc dù một Hắc y nhân thần bí cũng đánh cuộc một trăm ngàn, nhưng Quang Hoa công tử lại áp đảo đặt mười vạn hoàng kim a!

Mười vạn hoàng kim là nhân lên, còn không phải một trăm vạn sao ? Vừa nghĩ tới một trăm vạn hoàng kim, những lão bản trong sòng bạc kia đã gấp tới độ rơi nước mắt rồi. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cho dù có đem bọn họ giết chết cũng không gom đủ một trăm vạn hoàng kim a!

Nhưng là, vô luận như thế nào, đã đánh cuộc, tất có thắng có thua. Nhóm ông chủ sòng bạc (đổ phường) trên đường cái chạy đôn chạy đáo, cùng nhau gom cũng chỉ có năm mươi vạn hoàng kim.

Còn thiếu năm mươi vạn, Quang Hoa công tử phái người tới ký kết hiệp nghị với bọn họ, một lần đánh cược này, làm Quang Hoa công tử biến hóa nhanh chóng, thành nửa lão bản (ông chủ) của phường cá cược, ba mươi phần trăm lợi nhuận mỗi tháng của tất cả sòng bạc đều phải nộp cho Quang Hoa công tử, cho đến khi bọn họ trả đủ năm mươi vạn hoàng kim mới thôi. Mà lợi tức mỗi tháng của cái khoản nợ này cũng quá mức rồi.

Bất quá, tốt xấu gì cũng còn để bọn họ bảo lưu lại sòng bạc của mình, không đến nỗi lưu lạc đầu đường. Những lão bản ở sòng bạc kia mặc dù cảm thấy Quang Hoa công tử ra tay quá ác, nhưng trong lòng đối với hắn cũng có chút cảm kích, ít nhất không có làm cho bọn họ đóng cửa, không để bọn họ mất chỗ làm ăn.

“Tiểu thư, vàng Vô Tình đã hảo hảo thu về, một phần gửi đến thiên hạ đệ nhất trang, một phần làm tiền vốn dự trữ.” Tô Mi làm xong tất cả, đem mọi chuyện hồi báo cận kề cho Mộ Dung Thất Thất.

“Tốt! Không tệ! Trước không thể ép bọn họ quá mạnh, đợi đến thời điểm liền có thể thu tóm.”

Mộ Dung Thất Thất sau khi biết chân tướng sự việc kia, tinh thần rất tốt. Còn Phượng Thương thẳng thắn nói lên thân thế của mình cùng nàng xong, liền vội vã đi ra ngoài. Mặc dù hần chưa nói, nhưng Mộ Dung Thất Thất biết, Phượng Thương tìm người giải quyết tin đồn kia.

Dù sao ngày hôm qua nàng là Vương Phi, hôm nay liền biến thành trấn quốc công chúa, làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Nếu có người ráp tâm gây rối tung tin loạn luân, vậy thì thật đáng sợ. Phượng Thương làm Nam Lâm vương, trong tay hần là có một ít nhóm truyền tin thuộc về hần, chuyện này có hần đi dập lửa, Mộ Dung Thất Thất rất yên tâm.

“Tiểu thư, cô thật sự là nữ nhi của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt sao? Kia, kia cô gia cùng người không phải.” Thấy trên mặt Mộ Dung Thất Thất vẫn bình tĩnh, Tô Mi cũng bình tĩnh không nổi nữa rồi.

Kể từ khi thánh chỉ của Hoàn Nhan Liệt đến Vương Phủ, chuyện này làm Tô Mi thiếu chút nữa hôn mê, mặc dù nàng cố gắng giữ tỉnh táo, đi xử lý chuyện thu tiền đánh cược Mộ Dung Thất Thất dạo lúc trước, nhưng chuyện này vẫn như cái gai đâm vào trong lòng Tô Mi, làm cho nàng thật sự không nhịn được.

“Không phải làm sao?” Mộ Dung Thất Thất buông chuyện đang làm trong tay ra, bình tĩnh nhìn Tô Mi hỏi. Cái tiểu cô nương này đi theo mình sáu năm, sự ân cần trong mắt đối với mình là thật, lo lắng cũng là thật, Tô Mi cùng Tố Nguyệt, là người nàng tín nhiệm, chẳng qua thân phận của Phượng Thương quá mức đặc thù, chuyện này càng ít người biết càng tốt, nàng bây giờ còn phải giấu diếm cả bọn họ. Thấy Mộ Dung Thất Thất bình tĩnh như vậy, Tô Mi càng khẳng định Mộ Dung Thất Thất bị kích thích. Đi theo Mộ Dung Thất Thất lâu như vậy, Tô Mi biết, tâm tình Mộ Dung Thất Thất càng dao động, ngoài mặt càng bình tĩnh, nàng nhất định là thương tâm khổ sở cực kỳ, cho nên ngoài mặt mới gió êm sóng lặng như vậy.

“Tiểu thư, người khổ sở thì khóc đi! Có nô tỳ, có Tố Nguyệt, chúng ta cũng sẽ phụng bồi người, người đừng lén thương tâm một mình trong lòng!”

Mộ Dung Thất Thất như vậy, khiến cho tâm Tô Mi cũng đau. Mặc dù bên ngoài, danh tiếng Độc Tiên Nhi rất vang dội, nhưng Tô Mi biết, Mộ Dung Thất Thất chỉ là một người đơn thuần, đôi khi thậm chí vô cùng trẻ con.

Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng thương tình cảm tốt như vậy, chuyện này nhất định đã kích rất lớn đối với nàng ! Nếu như Mộ Dung Thất Thất khóc lớn đại náo, hoặc là giết người phóng hỏa để phát tiết, Tô Mi cảm thấy những thứ này cũng không quá, nhưng nàng không nói tiếng nào, yên lặng, giống như không có chuyện gì, điều này thật sự rất không ổn, làm cho người ta cảm thấy quá bất ngờ rồi!

“Tô Mi, ta không sao.”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói xong, Tô Mi đã kéo Mộ Dung Thất Thất, “Tiểu thư, mặc dù người là tiểu thư, nhưng là nô tỳ vẫn đối đãi người như muội muội của mình! Gặp phải chuyện như vậy, trong lòng tiểu thư nhất định khổ sở, tâm đau đớn! Tiểu thư, đừng làm bộ kiên cường, khóc lên đi! Cứ coi ta là tỷ tỷ của người, ở trong ngực ta khóc đi!”

Tô Mi như vậy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất đỡ khóc đỡ cười. Nha đầu này a! Nghe được giọng nói sắp khóc của Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất không nhịn được buông Tô Mi ra, “Tô Mi, chuyện không phải như người nghĩ, thật sự ta là nữ nhi thân sinh của Phượng Tà, điểm này là thật. Nhưng ta thích Vương gia cũng là thật, sẽ không vì vậy mà từ bỏ!”

“Nói rất hay!” Một giọng nói truyền đến, Hoàn Nhan Khang đứng ở ngoài cửa, vừa thấy Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang liền la hoảng lên.

“A a a! Người là biểu tấu sao? Người thật sự là biểu tấu sao? Người xác định cũng khẳng định là biểu tấu của ta sao? Tại sao bộ dáng thay đổi hoàn toàn như vậy? Chẳng lẽ trước kia người đeo mặt nạ da người? Biểu tấu, tiểu đệ thật là có mắt không biết Thái Sơn a! Ta lại còn nói người là người quái dị, ánh mắt ta khẳng định lúc ấy bị che mờ rồi a!” (TNN : haha ca này dễ thương ghê =]])

“Người đến đây làm gì?” Tiểu thư thương tâm như vậy, Hoàn Nhan Khang còn tới trêu ghẹo, khiến cho tâm tình Tô Mi hoàn toàn hồng bét, “Người là đến xem náo nhiệt sao?”

“Không, ta thật không phải ——”

Cảm xúc của Tô Mi thay đổi thất thường, khiến cho Hoàn Nhan Khang cảm thấy không giải thích được, “Ta chỉ là nghe nói chuyện của biểu tấu, nên tới ủng hộ biểu tấu một chút . Mặc dù ta biết hiện tại hẳn nên gọi người là biểu muội, nhưng là, ta cảm thấy gọi biểu tấu thuận miệng hơn.”

“Biểu tấu, bất kể người là ai, thân phận là gì, ta đều ủng hộ người cùng biểu ca!”

Lời nói của Hoàn Nhan Khang còn chưa dứt, trên đầu đã bị Tô Mi đánh. “Ai nha nha, bé hạt tiêu này, người làm gì a! Rất đau đó, người có biết hay không!”

“Ai bảo người nói bừa a! Tiểu thư là muội muội của Vương gia, huynh muội ở chung một chỗ, chẳng phải làm cho tiểu thư nhà ta bị người ta chửi rửa sao ? Đầu óc người làm sao vậy, làm sao có thể để tiểu thư chúng ta làm ra cái sự tình đó!” Vốn tâm tình Tô Mi chất chứa ở trong lòng, hiện tại liên ầm ầm phát tiết ra ngoài.

“Vậy thì có cái gì! Chỉ cần bọn họ thật lòng yêu nhau, tại sao còn phải để ý cách nhìn của người đời a! Chẳng lẽ tình yêu không thể phá bỏ hết thảy

các trở ngại sao? Nếu chuyện mình muốn làm còn để ý tới cách nhìn của người khác, vậy sống còn có ý nghĩa gì nữa!” (TNN : Hảo *đập bàn*)

Hoàn Nhan Khang nói..., như một bóng đèn, chiếu sáng nội tâm Mộ Dung Thất Thất . Đúng a! Bây giờ nghĩ lại, những do dự băn khoăn kia của nàng đúng là không có tự tin chút nào, nàng là người xuyên qua, thế nhưng còn kém hơn Hoàn Nhan Khang.

“A Khang, cảm ơn người!” Mộ Dung Thất Thất chân thành cảm tạ Hoàn Nhan Khang đã thức tỉnh mình. Còn nhớ nữa, đó chính là làm bộ rồi! Vì sao cứ gặp phải chuyện của Phượng Thương, nàng liền mất đi tính cách kiêu ngạo hàng ngày! Cho dù Phượng Thương là thân ca ca của nàng, nếu yêu rồi, cho dù chết cũng muốn yêu! Huống chi Phượng Thương cùng nàng cũng không có quan hệ huyết thống, thì càng không nên cố kỵ hết thảy thương yêu này!

Mộ Dung Thất Thất cảm tạ khiến cho Hoàn Nhan Khang kinh ngạc, sau đó lộ ra nụ cười hào phóng, “Tạ ơn gì! Đại ân không lời nào nói hết được! Bất quá nói lại, ở bên ngoài, ta sẽ gọi người là biểu muội, tránh những người kia bắt lỗi, rồi lại ở trước mặt phụ hoàng ta niệm kinh, ta chịu không được những tiểu tử cổ hủ kia! Chẳng qua là, đột nhiên có thêm một biểu muội như hoa như ngọc thế này, ta thật không quen a!”

Hoàn Nhan Khang đến, làm cho không khí trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Nhìn đến Hoàn Nhan Khang liếc mắt đưa tình với Tô Mi trước mặt, Mộ Dung Thất Thất nghĩ tới Hoàn Nhan Liệt, nếu như ngày nào đó, nàng và Phượng Thương, đứng ở phía đối lập với Hoàn Nhan Liệt, như vậy Hoàn Nhan Khang làm bằng hữu của bọn họ, có phải hay không sẽ khó xử?

“Người hôm nay tới tìm tiểu thư chúng ta, chắc cũng không phải chỉ tới xem náo nhiệt a!” Tô Mi thấy Mộ Dung Thất Thất tâm tình tốt lên, cũng vui vẻ rất nhiều, những thứ này đều do công của Hoàn Nhan Khang nói

mấy câu kia. Mặc dù nói như vậy, không có gì đạo lý, nhưng tiểu thư thích, vui vẻ là tốt rồi.

“A, đúng rồi, người không nói, ta cũng quên mất việc chính. Biểu tẩu, mẫu phi ta muốn mời người đến Tĩnh Tâm điện thưởng trà ——”

Lúc nói lời này, vẻ mặt Hoàn Nhan Khang có chút không được tự nhiên, tựa hồ mang theo một tia chán ghét đối với Đức Phi, mặc dù xảy ra rất nhanh, nhưng Mộ Dung Thất Thất vẫn nhạy cảm bắt được.

“Thưởng trà?” Mộ Dung Thất Thất tự nhận tình cảm cùng Lâm Khả Tâm cũng không có thâm hậu như vậy, hiện tại thân phận của nàng mới vừa công khai, Lâm Khả Tâm liền cho người tới đây, bên trong rốt cuộc có dụng ý gì?

“Được rồi, ta sẽ đi!”

Trong lòng Hoàn Nhan Khang không khỏi bội phục Mộ Dung Thất Thất, mặc dù gọi nàng là biểu tẩu, nhưng một tiếng này đầy kính nể, là chân thành. Hiện tại thấy mẫu phi có khả năng sẽ tính kế Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang làm sao có thể nhẫn nhịn được.

“Người bây giờ là trấn quốc công chúa, địa vị thậm chí ở trên cả công chúa ruột của phụ hoàng, cho nên, trong cung sẽ có một số nữ nhân đánh chủ ý lên người người.”

Nghĩ đến Đức Phi vội vàng gọi hân tiến cung, nói với hân những lời đó, Hoàn Nhan Khang liền không nhịn được cười lạnh. Bởi vì ... cuộc thi tranh tài bốn nước lần này, Hoàn Nhan Khang cùng Mộ Dung Thất Thất thân thuộc, cho nên Lâm Khả Tâm mới tìm tới Hoàn Nhan Khang, để cho hân ra mặt mời Mộ Dung Thất Thất, như vậy Mộ Dung Thất Thất cũng sẽ không cự tuyệt.

“Cái gì! Đánh chủ ý lên tiểu thư? Vậy tiểu thư có gặp nguy hiểm hay không?” Tô Mi vừa nghe nói thế, nóng nảy, lập tức đứng lên, hận không thể lập tức chạy vào cung giết chết mấy nữ nhân ghê tởm kia.

Thấy Tô Mi không hiểu được ý tứ lời nói của mình, Hoàn Nhan Khang cười. Nha đầu này, tâm tư thật đơn thuần, đại não cũng đơn giản, có lẽ chính bởi vì nàng nóng nảy cùng đơn giản, mới hấp dẫn mình! Trong cung nữ nhân tranh đấu khiến hãn phiến chán, cũng cảm thấy ác tâm. Chỉ có ở bên cạnh Tô Mi, Hoàn Nhan Khang mới cảm thấy cả người thoải mái. Không có tâm cơ, nữ nhân trong sáng, thật tốt!

Thấy Hoàn Nhan Khang không giải thích nguyên nhân, chỉ hướng về phía mình cười khúc khích, Tô Mi giận, đập vào đầu Hoàn Nhan Khang , “Người mau nói a! Rốt cuộc là ai muốn tính toán tiểu thư của chúng ta a? Có phải hay không là mẹ ngươi a? Người nói, là người nào?”

Tô Mi đánh khiến cho Hoàn Nhan Khang đau đến nhe răng trợn mắt, hãn ôm đầu, làm bộ rất đau kêu lên, “Ai nha nha, đau chết mất! Ai nha nha, mưu sát chồng a!”

“Mưu cái đầu ngươi a!” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, Tô Mi vẫn nhìn không được đi qua nhìn, “Thật rất đau sao? Cho ta nhìn một chút!”

“Người nhìn đi ——” Hoàn Nhan Khang ủy khuất bĩu môi, đưa đầu mình ra cho nàng nhìn.

Nhìn Hoàn Nhan Khang bị mình đánh thành như vậy, Tô Mi một trận ảo não. Nàng ra tay khí lực thật lớn, hạ thủ không phân nặng nhẹ, hoàng tử như Hoàn Nhan Khang da mịn thịt mềm, khi nào thì bị đập như vậy đâu!

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý!” Tô Mi lập tức cầm thuốc bôi cho Hoàn Nhan Khang, “Người nhanh một chút nói đi ! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a! Nói một nửa, thật là ức chết người rồi!”

Tô Mi cùng Mộ Dung Thất Thất chủ tớ tình thâm, Hoàn Nhan Khang hiểu rõ, thấy Tô Mi gấp gáp chuyện của Mộ Dung Thất Thất như vậy, hẳn liền dứt khoát nói rõ ra.

“Trong lịch sử hoàng thất... công chúa cưng chiều nhất mới có tư cách làm trấn quốc công chúa. Hơn nữa trấn quốc công chúa được quyền tham gia vào chính sự triều đình, trong tay cũng có binh quyền, là vinh quang cao nhất, cũng là tượng trưng cho thân phận quyền lợi.”

“Phụ hoàng sắc phong biểu tấu làm trấn quốc công chúa, nói vậy trong lòng phá lệ thương yêu biểu tấu, sau này còn không biết sẽ ban thưởng những gì cho biểu tấu. Hiện tại, hoàng hậu cùng mẫu phi ta đều đánh đánh chủ ý lên người biểu tấu, có con dâu tôn quý như vậy, địa vị của các nàng sẽ được củng cố!”

Hoàn Nhan Khang nói rõ ràng như thế, đã không dễ dàng, một bên là Mộ Dung Thất Thất, một bên là mẹ đẻ của hắn, hắn có thể đem dụng tâm của những nữ nhân trong cung kia nói ra với mình, Mộ Dung Thất Thất biết, Hoàn Nhan Khang là thật tâm trợ giúp nàng.

“Cám ơn người, a Khang!”

“Ha ha, không cần khách khí!” Hoàn Nhan Khang khoát khoát tay, nhưng sau một khắc, vẻ mặt trở nên trầm trọng.”Thật ra thì hắn là ta nên nói lời xin lỗi mới đúng, mẫu phi ta thật sự là quá đáng. Bất quá nàng là mẫu phi của ta, ta không có khả năng làm thế nào với nàng.”

“Biểu tấu, ta biết tính cách của người có cừu tất báo, hôm nay ta đem những điều này thẳng thắn nói cho người, cũng có tư tâm của ta. Ta muốn nhờ người giúp một việc, nếu ngày sau, mẫu phi ta có làm cái gì có lỗi với người, mong người nể mặt ta, lưu cho nàng một con đường sống. Coi như ta van người!”

Hoàn Nhan Khang thành khẩn thẳng thắn, khiến cho Mộ Dung Thất Thất nghĩ tới khi ở khảo nghiệm tầng thứ sáu của bảo tháp, Hoàn Nhan Khang ôm gương khóc gọi mẫu phi. Xem ra, Hoàn Nhan Khang thật tâm vô cùng yêu thương mẫu phi của mình, chẳng qua là, Lâm Khả Tâm vẫn say đắm quyền lợi, xem nhẹ mẫu tử thân tình.

Lại nói Hoàn Nhan Khang bất cần đời, cũng là giả bộ thôi, vị hoàng tử này nhìn thì vẻ vang, thật ra thì cũng chỉ là hi vọng nhận được tình thương của mẹ mà thôi.

“Được!” Mộ Dung Thất Thất sáng khoái trả lời, khiến Hoàn Nhan Khang thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Lâm Khả Tâm không quá phận, Mộ Dung Thất Thất sẽ không xuất thủ với nàng, hi vọng mẫu phi tự giải quyết cho tốt, không nên tính toán nhiều như vậy!

“Thật ra thì, mẫu phi ta muốn tác hợp người với nhị ca, bất quá, người có biểu ca, trong lòng tự nhiên sẽ không để ý tới người khác. Chỉ là nhị ca ta tâm tư thâm trầm, biểu tẩu ngàn vạn lần hãy cẩn thận!”

Hoàn Nhan Khang liên tục dằn dò, làm Mộ Dung Thất Thất rất cảm kích. Vị hoàng tử này, quả thực chính là một đóa hoa tuyệt thế của hoàng thất Bắc Chu. Sinh trưởng trong hoàng thất, lại có thể giữ lại cho mình phẩm tính chính trực, Hoàn Nhan Khang thật sự là người không tồi!

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất nhìn về phía Tô Mi. Hai người này thật là xứng đôi, nếu có thể để bọn họ ở chung một chỗ, vậy sẽ trở thành một đoạn giai thoại!

“Công chúa, thánh chỉ đến!” đúng lúc ấy, Phượng Tề cung kính đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Xin ngài di giá đến tiền thính!”

“Phượng bá, người đừng khách khí như vậy, ta có chút không chịu nổi. Hãy đối với ta như bình thường đi! Để một vị lão nhân gia làm như vậy, sẽ làm ta giảm thọ!” Phượng Tề cung kính đối với mình, Mộ Dung Thất Thất

có thể cảm giác được, đó là một loại tôn kính mà lão nhân Phượng gia đối với chủ nhân Phượng gia. “Vương gia!” Tâm tình trước nay chưa từng có nảy lên trong lòng Mộ Dung Thất Thất, nàng dường như hiểu được, vì sao Phượng Thương không ở trên đại điện tuyên bố bọn họ không phải là huynh muội, bởi vì thân phận của hắn quá phức tạp, liên quan đến Tần quốc khi xưa.

Nếu như người đương quyền Bắc Chu, Tây kỳ cùng Nam Phượng biết được hoàng thất Tần quốc trước kia còn lưu lại huyết mạch, thì cái Phượng Thương phải đối mặt, chính là sự đuổi giết của ba nước! Những thứ quyền quý kia, họ mất công mưu tính lâu như vậy mới giành lấy được thì làm sao còn có thể lưu lại mầm mống tai họa đây!

Thân phận của Phượng Thương, càng ít người biết càng tốt, nếu như bị bại lộ, sẽ mang họa diệt thân đến cho hắn.

“Khanh Khanh, nàng biết không? Công chúa lúc có mang nàng, liền cùng tướng quân ước hẹn với ta, nếu họ sinh hạ nữ nhi, chắc chắn sẽ cho nàng làm tần nương của ta.”

“Khi đó, nàng vẫn còn đang ở trong bụng công chúa, thời điểm nàng ấy mang thai, nàng ấy thường để cho ta dán lên bụng nghe thanh âm của nàng. Vừa nghe, công chúa vừa nói cho ta biết, đây là tiểu tần nương của con a! Ngay lúc đó ta cảm thấy được mình thật hạnh phúc!”

“Nàng có biết không, khi nàng tháo kính Thủy Nguyệt xuống, tim ta thiếu chút nữa thì ngừng đập. Làm sao nàng lại đẹp như thế!” Chờ Phượng Thương một lần nữa ngẩng đầu lên, ướm át trong mắt đã biến mất không còn. (TNN: ca này miệng ngọt ghê =))

“Một khắc kia, ta cảm thấy như được trời cao ân điển! Ta cứ nghĩ nàng đã đi theo tướng quân cùng công chúa, không nghĩ tới nàng còn sống trên đời này, còn sớm chiều chung đụng cùng ta, còn yêu ta! Mặc kệ là hôn ước

cha mẹ định ra, hay là tình cảm ta và nàng từ quen biết nảy sinh, cuối cùng nàng vẫn là Khanh Khanh của ta, tân nương của ta, nàng nói xem, đây không phải ý nói chúng ta có duyên phận rất sâu sao, bất cứ chuyện gì cũng không thể chặt đứt?”

“Vương gia.”

Mộ Dung Thất Thất không biết nên nói như thế nào để diễn tả tâm tình của mình lúc này, nàng cúi đầu, lần đầu tiên hôn lên trán Phượng Thương, đây là chuyện Phượng Thương thích làm nhất. Nghe nói, nếu như nam nhân thích hôn lên trán người, chứng tỏ người là người hân thương yêu nhất, được hân thương yêu lâu như vậy, hôm này nàng sẽ thương yêu hân!

“Nếu như chàng là phu quân của ta, ta cũng sẽ vui vẻ.”

Phượng Thương hôn Mộ Dung Thất Thất, cạy mở đôi môi anh đào của nàng, thăm dò hương thơm của nàng.

Không có áp lực thân phận huynh muội, gánh nặng trong lòng Mộ Dung Thất Thất cũng hoàn toàn buông xuống. Đối với nụ hôn của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất không hề cự tuyệt, nàng như con chim nhỏ, rúc vào trong ngực Phượng Thương, bàn tay nhỏ bé leo lên vai hân, nhẹ nhàng mà chủ động đáp lại sự ôn nhu của hân.

Hai người cùng tìm được cảm giác ấm áp trên thân thể của đối phương.

Hai người đều là cô nhi, phụ mẫu đều mất, hơn nữa cha mẹ của bọn họ cũng bị người ta tính toán, chết thảm trong tay ác nhân. Phượng Thương thẳng thắn nói ra sự thật, khiến cho những chướng ngại ngăn cách hai người hoàn toàn sụp đổ, đối với người yêu, hôn đến như si như say, phảng phất nụ hôn này như kéo dài cả thế kỷ.

Chờ tới khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất đỏ lên, không thở nổi, Phượng Thương mới buông nàng ra.

Hiếu lắm được hóa giải, tảng đá trong ngực Mộ Dung Thất Thất rất cục cũng bị đánh nát, cho nên tâm tình rất tốt, nụ cười còn mang hương vị hạnh phúc ngọt ngào.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Thất Thất nghĩ đến một chuyện, cho nên đứng lên nhìn Phượng Thương hỏi, “Vương gia, chàng sẽ không bởi vì yêu ta, nên mới dựng lên một chuyện xưa để gạt ta chứ! Huynh muội yêu nhau ta không phản đối, nhưng là, huynh muội là họ hàng gần, sinh hạ hài tử sẽ không khỏe mạnh, dễ xuất hiện dị dạng!”

Thấy trên mặt tiểu nữ nhân này vẫn có nghi ngờ, Phượng Thương cười khê, điểm điểm lên cái mũi nhỏ xinh xinh của Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh, chẳng lẽ nàng không biết, chỉ có huyết thống hoàng thất của Tần quốc mới có đôi mắt màu tím sao? Trong đó màu nho được xem là tôn quý nhất, là huyết thống thuần chánh nhất! Nếu không ta việc gì phải hao hết tâm tư che dấu mắt của mình chứ!”

“Tam quốc phân chia, tất cả hoàng thất Tần quốc, bao gồm cả trẻ nhỏ, cũng bị diệt sạch. Ta là người duy nhất sống sót, nếu bị người ta phát hiện, vậy thì đối mặt với ta sẽ chính là ba nước ——”

Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lập tức ý thức được tình cảnh của hã. “Vương gia, vậy người bên cạnh chàng có thể tin được không?” Mộ Dung Thất Thất nói tới người bên cạnh hã, là những người đã thấy được màu mắt của hã. Nếu như những người này không đáng tin, vậy đây không phải là phiền toái rồi sao?

Mộ Dung Thất Thất quan tâm như vậy, làm cho Phượng Thương rất vui mừng. Hã nắm tay Mộ Dung Thất Thất, hôn một chút lên tay nàng rồi nói, “Bọn họ đều là người của ta, sẽ không phản bội ta. Người phản bội ta, đã sớm chết rồi.”

“Vây thì tốt!” Mộ Dung Thất Thất dựa vào Phượng Thương, không có cảm kỳ tình yêu huynh muội, Mộ Dung Thất Thất liền khôi phục bộ dáng trước kia.”Vương gia, vậy bây giờ chàng muốn làm thế nào? Người muốn làm hoàng đế sao? Muốn khôi phục lại Tần quốc sao?”

“Không muốn.” Phượng Thương lắc đầu.

“Tại sao? Nam nhân không phải đều có ham muốn với quyền lực sao?” Mộ Dung Thất Thất ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Phượng Thương.

“Khanh Khanh, ta chỉ mê luyện nàng.” Trong giọng Phượng Thương mang mùi vị tán tỉnh, khiến Mộ Dung Thất Thất xấu hổ một trận, “Người ta nói thật! Chẳng lẽ chàng không nghĩ tới báo thù cho cha mẹ? Đoạt lại những thứ vốn thuộc về chàng?”

“Ha hả.” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói, Phượng Thương cười một tiếng, trong mắt phong tình vạn chủng, “Nước loạn, chịu khổ chính là dân chúng. Bốn nước chia đều thiên hạ, sống chung hòa bình đã hơn hai mươi lăm năm, nếu ta đánh vỡ cục diện bế tắc này, đối mặt sẽ là áp lực trước nay chưa từng có.”

“Hơn nữa, làm hoàng đế chưa chắc đã tốt. Ngồi ở địa vị cao, sẽ vì quyền lực, lạc mất nhân tâm, tiêu mất nhân tính, ta không muốn mình một ngày nào đó biến thành một kẻ lạnh lùng vô tình, tư lợi như vậy. Nếu ta không thích, ta sẽ không bước vào cái vòng thị phi đó, càng muốn nhận được, lại càng mất đi. Ta không muốn mất đi những điều vốn có, tỷ như nàng!”

“Bất quá, nếu Khanh Khanh muốn làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, vì nàng, ta nguyện ý!”

“Không! Ta không muốn!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, tựa vào ngực Phượng Thương, “Mới vừa rồi, ta còn lo lắng, lo lắng Vương gia sẽ có ý nghĩ phục quốc, lo lắng Vương gia mê luyện quyền thế, tham lam phú quý. Hiện tại, ta nói xin lỗi với chàng, là ta nghĩ sai rồi. Ta không thích cái tôn

quý chàng nói, ta chỉ muốn cùng người mình yêu ở chung một chỗ, bình an vượt qua quãng đời này. Đầu bạc răng long, không rời không bỏ!”

“Khanh Khanh ——” Phượng Thương trong lòng cao hứng, nữ tử hân chọn, quả nhiên bất đồng cùng người khác.

Hắn đã gặp qua nhiều nữ nhân, so với nam nhân còn ham mê quyền quý hơn, hơn nữa vì quyền quý mà giở thủ đoạn, hại người hại mình, từ đơn thuần trở nên phức tạp, từ thiện lương trở thành ác độc. Hắn còn lo lắng Mộ Dung Thất Thất sẽ thích quyền lực, không nghĩ tới, Mộ Dung Thất Thất lại như vậy, cũng rất hợp ý hắn. Nữ nhân của hắn, cũng sẽ nghĩ ý nghĩ giống hắn!

“Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, nếu cái gì cũng không có, chỉ qua là dân chúng tầm thường, vậy cũng không được, chàng nói đúng không, Vương gia!” Mộ Dung Thất Thất cười một tiếng, ánh mắt sáng ngời lóe lên tia giáo hoạt, “Huống chi, Hoàn Nhan Liệt là kẻ thù của chàng và ta, mặc dù chúng ta muốn buông tha, nhưng có người chưa chắc đã nguyện ý.”

“Ý của nàng là?” “Nếu Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt là cha mẹ ta, mà cái chết của bọn họ có liên quan tới Hoàn Nhan Liệt. Thì bất kể thế nào, ta cũng muốn báo thù cho bọn họ! Huống chi hai người bọn họ đối với chàng có ân cứu mạng, cũng có ơn dưỡng dục. Có câu công dưỡng dục còn hơn ơn sinh thành, chỉ bằng những thứ này, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho Hoàn Nhan Liệt!”

Ý kiến của Mộ Dung Thất Thất lại lần nữa không mưu mà hợp với ý của Phượng Thương, vẻ mặt Phượng Thương bất khả tư nghị nhìn tiểu nữ nhân trước mặt, nàng thật sự là bảo vật ông trời đưa tới cho hắn, thậm chí ngay cả ý nghĩ nội tâm chân thực nhất của hắn cũng nói ra được.

Mặc kệ thân phận của hắn thế nào, mặc kệ Long Dục và Hạ uyển Oánh thế nào, những người đó và sự tình phát sinh, khi hắn chưa biết gì, hắn chỉ

có thể từ miệng Phượng Tà kể lại mà suy đoán những chuyện đã xảy ra. Nhưng Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tồn tại trong cuộc sống hàng ngày của hắn, cho hắn vô hạn quan tâm, vô hạn ấm áp, thay thế Long Dục và Hạ uyển Oánh, cho hắn tình thương yêu của cha mẹ, để hắn cảm nhận được ấm áp gia đình.

Cho nên, hắn có thể từ bỏ ý định phục quốc, từ bỏ báo thù, nhưng không thể từ bỏ cừu hận của Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Những người kia làm hắn đánh mất cảm giác có một gia đình ấm áp, làm nữ nhân hắn yêu mến nhất mất đi cha mẹ, hắn sẽ không bỏ qua, một người cũng sẽ không!

“Khanh Khanh, nàng như vậy bảo ta như thế nào không thương đây!” Nữ nhân này, khiến hắn thương yêu tới tận đáy lòng rồi, hiện tại biết nàng là nữ nhi thân sinh của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hắn nguyện ý đem nàng yêu thương tới tận xương tủy, dùng tính mạng của mình yêu nàng!

Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng là cha mẹ hắn, cho hắn rất nhiều. Tiếc rằng thời gian vội vã, âm dương cách biệt, hắn không cách nào báo đáp ơn của họ, chỉ có thể đem những thứ này, hoàn lại gấp bội trên người nữ nhi bọn họ. Hắn muốn làm cho nàng trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này! Vĩnh viễn không có ưu sầu phiền não!

Trong vòng một ngày, Yên kinh Bắc Chu quốc, đã trải qua hai lần rung chuyển.

Một, chính là Mộ Dung Thất Thất sống qua đêm tân hôn, khiến cho cơ hồ nửa số người trong kinh thành thua tiền.

Thời điểm những người đem tiền đi đánh cược kia đang bị thương kêu trời trách đất thì lại có một tin tức khác khiến cho bọn họ hoàn toàn chấn động đem chuyện kia bay lên chín tầng mây đó là —— Mộ Dung Thất

Thất cư nhiên là nữ nhi của Phượng Tà Đại tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa, là muội muội của Phượng Thương!

Thời điểm tin tức kia được truyền ra, tất cả mọi người đều ngây dại

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Dự Tiệc

“Công chúa, đây là việc nô tài phải làm!”

Mọi hành động của Phượng Tề đều tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình, hiện giờ biết rõ Mộ Dung Thất Thất chính là nữ nhi của đại tướng quân cùng công chúa, trong số mọi người thì Phượng tề là người kích động nhất.

Không nhiều người trong phủ biết rõ thân phận Phượng Thương, huyết mạch duy nhất của Phượng thị gia tộc là Mộ Dung Thất Thất đã mất mà được lại, cho nên đối với người của Phượng thị như lão đương nhiên là vui vẻ, kích động nhất.

Mộ Dung Thất Thất xuất hiện, làm cho huyết mạch Phượng thị vốn đã chặn đứng giờ lại một lần nữa kéo dài, Phượng gia, có hậu rồi! Điều này làm cho một người làm ở Phượng gia, sinh trưởng ở Phượng gia, đời đời đều thuận phục người Phượng gia như lão làm sao lại mất hứng đây!

“Phượng bá ——” Mộ Dung Thất Thất tinh tường cảm nhận được sự cung kính của lão đối mình, cũng không cự tuyệt, dưới sự dẫn dắt của Phượng Tề đi đến phòng khách.

Kính Đức công công bên người Hoàn Nhan Liệt đang ngồi ở đó, thấy Mộ Dung Thất Thất đi ra vừa kinh diễm vừa kinh ngạc, thất thần một lúc, sau đó, Kính Đức mới phát hiện mình vô lễ, liền vội cúi đầu, đem thánh chỉ giờ cao lên.

“Hoàng thượng có chỉ, công chúa không cần quỳ lạy, nô tài cũng không cần tuyên đọc, công chúa có thể trực tiếp mở ra xem.”

Mộ Dung Thất Thất mở thánh chỉ ra, ở trong đơn giản chỉ là ban cho một ít phần thưởng, sau đó khôi phục họ cho nàng. Hoàn Nhan Liệt tựa hồ rất tôn trọng suy nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, trong thánh chỉ tự mình trưng cầu ý kiến của nàng, hỏi Mộ Dung Thất Thất muốn gọi tên là gì.

“Mẫu thân là vào ngày mừng bảy tháng bảy, lao lực thiên tân vạn khổ sinh ra ta, ta vẫn gọi là Thất Thất a!” Phượng Thất Thất, tên này tựa hồ không tệ! Mộ Dung Thất Thất trong lòng nghĩ vậy.

“Dạ ——” Kính Đức bận rộn dùng bút ghi xuống.

Lại thấy Hoàn Nhan Liệt đem Trường Thu cung ban thưởng cho mình, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng nói, “Trường Thu cung? Cung này không phải của Nguyệt Quý phi sao? Ta không ở chỗ này!”

Hoàn Nhan Khang đứng bên cạnh Mộ Dung Thất Thất vừa nghe nói phụ hoàng muốn đem Trường Thu cung ban cho Mộ Dung Thất Thất, trong nội tâm lập bộp rơi xuống. Trường Thu cung, trong lịch sử là chỗ ở của hoàng hậu, là nơi vinh sủng của cả hậu cung, phụ hoàng làm như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ, phụ hoàng nghĩ muốn nâng Mộ Dung Thất Thất lên ——

“Công chúa, Nguyệt Quý Phi đã mất, Hoàng thượng cho người đem Trường Thu cung sắp xếp lại, sau này là nơi công chúa ở...”

“Không cần phải làm như vậy!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, “Ta muốn ở Nam Lâm Vương phủ! Ta không đi chỗ khác!”

Quả nhiên, giống với suy đoán của Hoàng thượng, Mộ Dung Thất Thất không muốn ở trong cung, muốn ở Nam Lâm Vương phủ. Nhưng mà ý tứ của hoàng thượng....., Kính Đức nuốt nuốt nước miếng nói, “Công chúa, ý của hoàng thượng là, ngài nếu thỉnh thoảng vào cung ở một thời gian, có thể nghỉ tại Trường Thu cung. Trường Thu cung này là nơi tôn quý, kiểu dáng cung điện cũng như cảnh sắc đều đẹp nhất hoàng cung, rất thích hợp với công chúa!”

“Tiến cung, ta có thể tới chỗ ngoại tổ mẫu ở. Người trở về nói cho Hoàng đế cữu cữu biết, Trường Thu cung ta không cần! Ở nơi có người chết, rất xui!”

Mộ Dung Thất Thất nói, khiến cho Kính Đức thiếu chút nữa cần phải đầu lười. Tất cả nữ nhân ai mà không muốn tới ở Trường Thu cung, ai không hy vọng có thể trụ vững ở Trường Thu cung, trở thành chủ nhân của Trường Thu cung? Vậy mà vị Trấn Quốc công chúa này trực tiếp nói một câu “Xui”, liền ném đi.

Khi Kính Đức hồi cung, ở trong ngự thư phòng đem lời nói của Mộ Dung Thất Thất lúc ở Nam Lâm Vương phủ nói cho Hoàn Nhan Liệt biết, trong lòng không yên, lo lắng Hoàn Nhan Liệt sẽ nổi bão, không nghĩ tới đợi mãi, cũng không thấy gì lại nghe thấy Hoàn Nhan Liệt cười lớn nói, “Ha ha ha ha! Không hổ là nữ nhi của Minh Nguyệt! Không hổ là cháu ngoại của trẫm! Tốt! Tốt!”

Đi theo Hoàn Nhan Liệt lâu như vậy, chủ tử lúc nào cao hứng, lúc nào thì phần nộ, Kính Đức vẫn có thể nhận biết được. Nghe được tiếng cười này, xem ra Hoàn Nhan Liệt thật sự yêu mến vị Trấn Quốc Công chúa kia, xem ra, ngày vinh hoa phú quý của Mộ Dung Thất Thất tới rồi!

“Hoàng thượng, vậy Trường Thu cung này —— “

“Giữ lại! Cho người quét sạch sẽ, phân một đám người mới qua trông nom, phải nhu thuận nghe lời! Trẫm là Thiên Tử, lời vàng ý ngọc, Trường Thu cung chính là nhà mẹ đẻ của Thất Thất, nàng tùy thời đều có thể đến!”

“Dạ...” Chẳng biết tại sao, Kính Đức nghe giọng của Hoàn Nhan Liệt, lại thấy được sự sùng nịnh chưa từng có. Chỉ là thánh thượng nghĩ gì, hắn không dám đoán, hắn chỉ cần làm thật tốt bốn phận của mình là được rồi.

Hoàn Nhan Liệt đem Trường Thu cung ban cho Mộ Dung Thất Thất, tin này truyền ra, làm cho cả hậu cung gà chó không yên.

“Cái gì! Bệ hạ đem Trường Thu cung cho Mộ Dung Thất Thất?” Lâm Khả Tâm nghe tin tức như thế, sững sờ tại chỗ. Vốn nàng còn tưởng rằng Nguyệt Lan Chi chết, Trường Thu cung này liền rơi xuống tay mình, không nghĩ tới Hoàn Nhan Liệt lại ban cho Mộ Dung Thất Thất.

“Nương nương, Trấn Quốc công chúa đã lấy lại họ, bây giờ là Phượng Thất Thất!” Dư mama ở bên cạnh Lâm Khả Tâm nói, tranh thủ thời gian giúp nàng vỗ lưng, khiến cho tâm tình của nàng dịu xuống.

“Loảng xoảng——” Chung trà của Lâm Khả Tâm đổ lên trên mặt đất, “Bản cung mặc kệ nàng là cái gì, mama, Trường Thu cung là chỗ nào, đó là nơi hoàng hậu ở a! Người nói, Hoàng thượng đây là có ý gì?”

Sự nổi giận của Lâm Khả Tâm sớm đã nằm trong dự liệu của Dư mama, nàng vội vàng nói “Nô tỳ không dám đoán thánh ý”, nhưng trong lòng lại nghĩ, người đã biết đó là nơi để hoàng hậu ở, cái này còn phải hỏi sao!

“Hừ!” Lâm Khả Tâm cắn răng, khăn tay trong tay đã bị xoắn thành dây thừng. “Mama, người nói ý của hoàng thượng, có phải là nói cho mọi người biết, hoàng hậu của quân vương tiếp theo chính là Phượng Thất Thất, đây là chuyện không thể nghi ngờ? Nói cách khác, ai chiếm được Phượng Thất Thất, chính là Hoàng đế kế nhiệm?”

Thấy Lâm Khả Tâm nói như vậy, Dư mama tự hỏi chốc lát, nhẹ gật đầu, “Nương nương, ngài nói có lý! Nói không chừng Hoàng thượng chính là có ý tứ này! Vẫn là nương nương tri kỷ, có thể hiểu được ý nghĩ của hoàng thượng!”

Dư mama nín hót, khiến cho tâm tình của Lâm Khả Tâm khá hơn một chút, “Phái người đến hỏi Ngũ hoàng tử, công chúa có đáp ứng dự tiệc hay không, sau đó lại cho người đi mời Nhị hoàng tử tiến cung!”

Trong Tĩnh Tâm điện, Lâm Khả Tâm tính toán làm sao để Hoàn Nhan Nghị chiếm được tâm của Mộ Dung Thất Thất, còn trong Cảnh Đức cung

Lí Bằng cũng giận tới mức lật bàn.

“Trường Thu cung? Đó là nơi một tiểu nha đầu có thể ở sao! Nàng ta cũng không nghĩ kĩ xem mình có bao nhiêu phân lượng!”

“Nường nường, nghe nói Trấn Quốc công chúa cực tuyệt, công chúa nói, chỗ kia có người chết, rất xui, nàng mới không ở!” Xuân Đào bên người Lí Bằng đem những tin tức tìm hiểu được tới báo cáo cho Lí Bằng biết.

“Hoàng thượng không tức giận?” Lí Bằng vừa nghe thấy thế, vội vàng truy vấn chuyện sau đó.

“Không có!” Xuân Đào lắc đầu, “Hoàng thượng nghe xong rất cao hứng, còn nói công chúa cực kỳ giống Minh Nguyệt công chúa, sau đó vẫn muốn đem Trường Thu cung lưu lại cho nàng, nói Trường Thu cung này từ nay về sau sẽ là nhà mẹ đẻ của Trấn Quốc Công chúa!”

“Nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ...” Lí Bằng trong miệng một mực nhớ kỹ từ này, đột nhiên, nhãn thần của nàng sáng lên, “Bản cung đã hiểu!”

Nhìn đến chủ tử nhà mình trên mặt hưng phấn, Xuân Đào có chút buồn bực, “Nường nường, ngài hiểu cái gì?” “Hoàng thượng, muốn thân càng thêm thân, muốn cho Trấn Quốc Công chúa biến thành con dâu của hãn —— “

Lí Bằng càng nghĩ, càng cảm thấy cái này khả năng rất lớn. Mộ Dung Thất Thất đã đến đến tuổi lập gia đình, tự nhiên sẽ phải kết hôn. Hoàn Nhan Liệt sủng ái Mộ Dung Thất Thất như vậy, nhất định hi vọng con của mình có thể lấy nàng. Như vậy, rốt cuộc ai mới là người chọn lựa thích hợp nhất?

“Trường Thu cung, Trường Thu cung —— “

Lí Bằng nhắc đi nhắc lại hai từ này, bưng bình đại ngộ, “Trường Thu cung là biểu tượng cho hoàng hậu, Phượng Thất Thất làm chủ, nói cách khác, phu quân của nàng, mới là tân hoàng đế! Đúng! Nhất định là như vậy! Lúc trước Hoàng thượng yêu thương Minh Nguyệt công chúa như vậy, hiện tại yêu ai yêu cả đường đi lối về, dĩ nhiên sẽ càng sủng ái Phượng Thất Thất.”

“Hắn trước kia không chỉ nói qua một lần, hi vọng có được một nữ nhi của Minh Nguyệt công chúa, nhất định sẽ cho nàng tất cả những thứ tốt nhất trên đời. Hiện tại Trấn Quốc công chúa được nhận lại, Hoàng thượng nhất định đối với nàng sủng đến cực hạn. Đối với nữ nhân mà nói, trên thế giới này vị trí tôn quý nhất chính là hoàng hậu. Đúng! Đúng!”

Xuân Đào nhìn trên mặt hoàng hậu nương nương thần thái sáng lạng, đại khái cũng đoán được ý tứ.”Nương nương, Tĩnh Tâm điện bên kia, đã cho Ngũ hoàng tử đi mời Trấn Quốc Công chúa tới thưởng trà!”

“Thưởng trà?” Nghe Lâm Khả Tâm đã hành động, Lí Bằng cười lạnh một tiếng, “Phượng Thất Thất được sủng ái, lấy được vinh hoa tôn quý vô cùng, như thế nào lại quan tâm tới một ly trà!”

Lí Bằng gọi Xuân Đào tới, ở bên tai nàng nhẹ nói mấy câu, Xuân Đào gật gật đầu, lập tức ra khỏi Cảnh Đức cung.

Cẩm Huyền cung, Đông Phương Lam nghe Hoàn Nhan Liệt quyết định như vậy, nói liên tục hai tiếng “Ồ ồ” . Hoàn Nhan Liệt đối với Mộ Dung Thất Thất yêu thương, bà có thể hiểu được, nhưng nếu như vậy, không phải là biến Mộ Dung Thất Thất thành cái bánh thơm ngon cho mọi người thềm nhỏ dãi sao?

“Hoàng thượng chẳng lẽ không biết, hắn làm như vậy sẽ dẫn tới mâu thuẫn càng sâu hơn giữa các hoàng tử sao! Hơn nữa ai gia không muốn Thất Thất gả vào hoàng gia, ai gia chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi...”

Nghe Đông Phương Lam nói như vậy, Thanh cô đem những cung nữ hầu hạ trong cung đuổi đi, đi tới bên người Đông Phương Lam, “Tiểu thư, có việc này, nô tỳ không biết có nên nói hay không.”

Thanh cô như vậy, Đông Phương Lam đoán nàng đích thị là có chuyện gấp, lập tức gật đầu, “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thanh cô ngoắc tay, dẫn theo một tiểu cung nữ tới diện kiến Đông Phương Lam, tiểu cung nữ nhìn thấy Đông Phương Lam, lập tức quỳ xuống dập đầu, “Thái hậu nương nương, nô tỳ oan uổng a! Nô tỳ không có ám sát Hoàng thượng!”

“Nàng là ——” nhìn cung nữ lạ mặt trước mắt, Đông Phương Lam có chút buồn bực, cung nữ này là ai? Vì sao vừa đến đã kêu oan?

“Tiểu thư, nàng là người của Trường Thu cung, là cung nữ lúc trước hầu hạ Nguyệt Quý Phi—— Xuân Hạnh.”

Thực ra là, ngày hôm qua, lúc Thanh cô đi Trường Thu cung thăm Hoàn Nhan Liệt đang bị thương, thấy được nữ tử có dung mạo tương tự Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tuy rằng cô gái kia cuối cùng bị Kính Đức giết chết, nhưng lại khiến trong lòng Thanh cô nổi lên nghi ngờ.

Quả nhiên, buổi sáng hôm sau khi Hoàn Nhan Liệt tỉnh lại, liền hạ lệnh xử tử tất cả mọi người trong Trường Thu cung. Thanh cô thấy tình huống không ổn, cuối cùng sử dụng mưu kế nhỏ, cứu Xuân Hạnh, hiện tại dẫn nàng tới chỗ Đông Phương Lam.

Con mắt Xuân Hạnh sưng đỏ như quả hạnh đào, thanh âm nghẹn ngào, trong mắt đều là sợ hãi. Nhìn tiểu cung nữ này có bộ dáng đáng thương như vậy, Đông Phương Lam cho nàng đứng dậy đáp lời, nhưng Xuân Hạnh nhất định không chịu, chỉ luôn mồm kêu oan dùm cho Nguyệt Lan Chi.

“Tính tình nương nương rất tốt, bình thường chưa bao giờ trách phạt hạ nhân, cho dù nô tỳ có làm sai chuyện gì, nương nương cũng là vẻ mặt ôn hoà, một câu nói nặng cũng không có.”

“Nhưng bây giờ nương nương đột nhiên biến mất không bóng dáng, khắp nơi bên ngoài nói về nương nương, nói rằng nàng ám sát Hoàng thượng, nô tỳ thế nào cũng không khể tin! Thái hậu nương nương, nô tỳ nguyện ý dùng tánh mạng của mình đến đảm bảo, hoàng Quý Phi nương nương tuyệt đối không phải là người như vậy! Nàng mỗi lần nhìn thấy Hoàng thượng thì giống như chuột thấy mèo, nào có lá gan hành thích Hoàng thượng!”

Chuyện Nguyệt Lan Chi chết là chuyện không thể nào ngờ tới, những tiểu cung nữ đi theo nàng cũng không có nhiều lắm, cho nên sẽ không ở trước mặt Đông Phương Lam vì nàng mà giải oan.

Nghe xong lời nói của Xuân Hạnh, Đông Phương Lam nhú mày. Nàng chưa từng gặp qua Nguyệt Lan Chi, chỉ biết là tần phi được sủng ái nhất trong hậu cung.

Từ khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà chết, Đông Phương Lam một lòng tu phật, không hề hỏi đến chuyện của hậu cung.

Về chuyện hậu cung, Đông Phương Lam cũng đã nghe nói. Đơn giản là Hoàn Nhan Liệt cách một khoảng thời gian sẽ chuyên sủng một nữ tử, làm cho hậu cung ghen tuông huyên náo một phen. Chỉ là những chuyện này nàng cũng không xen vào, nên trong lòng cũng không có nhớ người nào.

Trong hậu cung, đó là chuyện của các nữ nhân, không liên quan đến một cụ bà như nàng. Cho nên, vô luận Hoàn Nhan Liệt sủng ai, thương ai, yêu ai, Đông Phương Lam đều không quan tâm, cho dù những phi tử kia ở trước mặt nàng nịnh nọt, nàng cũng sẽ không nhúng tay vào. Dần dà,

những phi tần kia cũng sẽ không đến tìm nàng làm chủ, bên tai cũng thanh tịnh đi rất nhiều.

Đừng nói Nguyệt Lan Chi, cho dù những nữ nhân trước mà Hoàn Nhan Liệt sủng ái tại Trường Thu cung, Đông Phương Lam đều chưa thấy qua.

Nàng nhiều năm ở trong chùa, cho nên lúc trở về cũng thích thanh tịnh. Hơn nữa, Hoàn Nhan Liệt tựa hồ quá thiên vị những nữ nhân ốm yếu, những nữ nhân trong Trường Thu cung đều yếu đuối, trời nóng như vậy mà ra ngoài cũng mang theo mạng sa. Chiều chuộng như thế, khiến Đông Phương Lam càng chú ý, cũng lười đi triệu kiến những phi tần kia. Miễn cho mỹ nhân quý giá kia thân thể yếu, nhiễm bệnh, lại làm rạn nứt tình cảm mẫu tử bọn họ.

Hôm nay, nghe Xuân Hạnh vì Nguyệt Lan Chi kêu oan, hơn nữa thần thái kia không giống giả vờ, khiến Đông Phương Lam gật đầu, ý bảo nàng nói tiếp nữa.

Xuân Hạnh ghen ngào, đem chuyện bình thường Nguyệt Lan Chi sợ hãi Hoàn Nhan Liệt như thế nào, bị hãm ức hiếp nhục nhã thế nào, lại làm sao mà đẻ non, rồi mỗi lần Hoàn Nhan Liệt tra tấn thế nào, tất cả đều nói hết cho Đông Phương Lam.

Nghe Xuân Hạnh nói, Nguyệt Lan Chi đẻ non, là do Hoàn Nhan Liệt trong lúc nàng mang thai cưỡng chế sinh hoạt vợ chồng, hơn nữa sau khi đẻ non Hoàn Nhan Liệt còn không thèm để ý tới thân thể Nguyệt Lan Chi không khỏe, vẫn muốn hợp hoan, Đông Phương Lam chấn động, giống như căn bản không biết Hoàn Nhan Liệt thế này “Hoàng thượng sao có thể làm ra chuyện như vậy? Điều này sao có thể?”

“Hồi thái hậu nương nương , nô tỳ nói những câu này đều là thật! lão thái y vẫn giúp nương nương khám chữa bệnh có thể làm chứng!” thấy

Đông Phương Lam hoài nghi lời nói của mình, Xuân Hạnh nóng nảy, lập tức dùng sức đập đầu xuống mặt đất.

“Thái hậu nương nương, Hoàng Quý Phi nương nương thật sự là oan uổng! Ngày đó sau khi Hoàng thượng vào Trường Thu cung, nương nương kêu nô tỳ chờ ở ngoài điện. Chính là, Hoàng Quý Phi nương nương sau khi đi vào cũng không có đi ra. Nương nương là người nhu nhược như vậy, lại bởi vì dễ non nên thân thể bị thương, nàng làm sao có thể một mình rời Trường Thu cung! Càng không có khả năng ám sát Hoàng thượng, thỉnh thái hậu nương nương minh giám!”

Xuân Hạnh một lòng vì chủ tử mình giải oan, đầu nặng nề mà đập trên sàn nhà, sàn nhà rung động, không đầy một lát cái trán liền sưng đỏ, trầy da, máu tươi theo mũi của Xuân Hạnh mà rơi xuống, từng giọt rơi trên mặt đất.

“Thanh cô!” Đông Phương Lam gọi Thanh cô, Thanh cô vội vàng giữ chặt Xuân Hạnh, muốn đỡ nàng, không nghĩ tới Xuân Hạnh còn quật cường nói.”Thái hậu nương nương không đáp ứng yêu cầu của Xuân Hạnh, Xuân Hạnh sẽ không đứng dậy!”

“Làm càn!” Đông Phương Lam đập một chưởng trên bàn, “Người hiện tại là uy hiếp ai gia sao? Ai gia ghét nhất là bị người khác uy hiếp! Người tới, đem cái tiểu cung nữ không hiểu chuyện này ra ngoài, loạn côn đánh chết!”

“Thái hậu nương nương, hoàng Quý Phi thật là oan uổng a! Xin thái hậu nương nương minh xét! Thái hậu nương nương, ngài như thế nào không suy nghĩ, vì cái gì trong mười năm, Trường Thu cung thay đổi những chín vị Quý Phi, những nữ nhân lúc trước rốt cuộc là đi đâu? Thái hậu nương nương, mạng người quan trọng a!”

Xuân Hạnh cầu khẩn, cũng không có được thương cảm của Đông Phương Lam. Thanh cô mặc dù có tâm giúp Xuân Hạnh, nhưng thái hậu ra lệnh, Thanh cô chỉ có thể cho người đem Xuân Hạnh dẫn đi. Chẳng bao lâu, đã có người tới nói Xuân Hạnh đã bị đánh chết.

“Chôn cất đi!” Đông Phương Lam xoay phật châu trong tay, cúi đầu, chờ một lúc lâu, thật lâu sau Thanh cô tiến đến, hướng Đông Phương Lam gập đầu, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đứa bé kia có khỏe hay không? Có giấu đi được không?”

“Chỉ là bị thương ngoài da, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi. Thái hậu làm sao biết được trong Cẩm Huyền cung của chúng ta có người của hoàng thượng?”

“Ha hả, phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần (khắp nơi dưới trời đâu cũng là đất nhà vua, suốt mặt đất, ai cũng là tôi tớ nhà vua). Thiên hạ này đều là của hoàng thượng, huống chi là trong cung!” phật châu trong tay Đông Phương Lam xoay chuyển, “Thanh cô, người tự mình chiếu cố Xuân Hạnh, đừng để cho người khác phát hiện ra nàng. Qua chuyện này, ai gia muốn đích thân hỏi nàng về chuyện Trường Thu cung!” Trong ngự thư phòng, Kính Đức ở bên tai Hoàn Nhan Liệt nói mấy câu, Hoàn Nhan Liệt bỏ tấu chương đang phê trong tay ra nói “A? Thái hậu tự mình đem Xuân Hạnh dùng trượng đánh chết? Không có nhìn lầm? Xác định nàng đã chết sao?”

“Hồi hoàng thượng, đã chết rồi.”

“Vậy là tốt rồi! Ha ha, không nghĩ tới nha đầu kia lại có gan lớn như vậy, đi bầm báo với hoàng thái hậu...”

“Hoàng thượng, thái hậu nương nương tuy không phải mẹ đẻ của ngài, nhưng đối với ngài cũng không tệ! Hơn nữa chưa bao giờ hỏi đến chuyện

trong hậu cung.” Kính Đức thốt ra lời này, khiến Hoàn Nhan Liệt nở nụ cười, “Đúng vậy, mẫu hậu xác thực không tồi.”

Chuyện Xuân Hạnh, Hoàn Nhan Liệt nói một câu, mọi người đều tự hiểu, không ai nhớ rõ trong Trường Thu cung đã từng có một cung nữ như vậy, không ai biết có một cung nữ bị thái hậu đánh chết, cũng không có bất kì câu nghị luận nào...

Thân phận của Mộ Dung Thất Thất được công bố ra ngoài, không có bất kỳ lời đồn đại lung tung nào, cũng không có bất kỳ tin tức nào đối với nàng bất lợi, dư luận lại càng nhắm nhiều vào Lý Thu Thủy. Trong lúc nhất thời, trận chiến mười lăm năm trước ở Nhạn Đăng Sơn, một lần nữa bị lật trở lại, càng nhiều người bắt đầu thăm dò nguyên nhân thất bại của Phượng Tà ở Nhạn Đăng Sơn. Đương nhiên, cái này hết thảy đều do có người đứng sau khởi xướng —— Phượng Thương.

Thính Tùng lâu, Mộ Dung Thất Thất lười biếng tựa vào trong ngực Phượng Thương, tìm cái tư thế thoải mái nằm, lười biếng như con mèo nhỏ.

Sau khoảng thời gian thống khổ lần trước, hiện tại biết rõ thân phận của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất có loại cảm giác như đang trong mây mù gặp được ánh sáng, tâm tình thoáng cái rộng mở, cộng thêm việc buôn bán ở sông cá cược lãi đầy vàng bạc, khiến cho tâm tình của nàng đương nhiên rất tốt, trong miệng hát ra một điệu hát dân gian.

So với Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Phượng Thương lại đang lo lắng một việc, chính là mục đích Hoàn Nhan Liệt đem Trường Thu cung ban cho Mộ Dung Thất Thất. Đặc biệt là lúc trên đại điện, ánh mắt Long Trạch Cảnh Thiên cùng Hoàn Nhan Hồng nhìn Mộ Dung Thất Thất, quả là có tham muốn chiếm lấy, khiến cho tâm tình của hắn rất khó chịu. Thực hận không thể móc mắt của hai người này xuống!

“Vương Gia, làm sao vậy?” thấy Phượng Thương nửa ngày không lên tiếng, Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, bàn tay nhéo nhéo cái cằm của Phượng Thương hỏi, “Chàng đang suy nghĩ gì a?”

“Khanh Khanh ——” Phượng Thương nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất, đặt ở bên môi, khê cắn ngón tay của nàng, “Ta đang lo lắng...”

“Lo lắng?” Vừa nghe Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lập tức nghiêm túc, ngồi dậy nhìn Phượng Thương, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Bộ dáng Mộ Dung Thất Thất khẩn trương, khiến cho tâm tình Phượng Thương khá lên nhiều, tay đem lọn tóc trên trán Mộ Dung Thất Thất vén lên, ngón tay phủ lên vuốt ve nốt ruồi chu sa đỏ thắm trên trán nàng nói. “Khanh khanh, nàng đẹp như vậy, ta lo lắng sẽ có càng ngày càng nhiều người, muốn cướp đoạt nàng với ta—— “

Phượng Thương ăn dấm chua, khiến cho Mộ Dung Thất Thất “Xì” cười một tiếng, nàng còn tưởng cái gì, thì ra là cái này.”Vương Gia, trong lòng của ta chỉ có chàng, không có những người đó!”

Nói đến đây, Mộ Dung Thất Thất rời ngực Phượng Thương, giẫm lên mặt đất, tiện tay cầm lấy một cái trống nhỏ, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ nhàng đánh lên mặt trống, mũi chân chia xuống đất, đi theo nhịp trống nhẹ nhàng nhảy múa, khởi động bờ vai cùng vòng eo của mình, ngón tay ngoắc ngoắc hướng phía Phượng Thương.

“Trong lòng của ta chỉ có chàng không có bọn họ, chàng phải tin tưởng tình ý của ta không phải là giả, đôi mắt của ta vì chàng mà nhìn, lông mi của ta vì chàng mà mở, cho tới bây giờ đều không phải là vì bọn họ. Trong lòng của ta chỉ có chàng không có bọn họ, chàng phải tin tưởng tình ý của ta không phải là giả. Chỉ có chàng mới là mộng tưởng của ta, chỉ có chàng mới khiến ta lo lắng, trong lòng của ta không có bọn họ.”

“Từ ngày đó chàng cất bước về nhà, đêm hôm đó, thỉnh thoảng ta đem chính mình mà hận mắng, chỉ trách lúc đó ta không giữ chàng lại, đem tâm giao cho chàng, cho chàng hiểu rõ, trong lòng của ta không có hấn.”

Không giống với một ít ca khúc trước kia của Mộ Dung Thất Thất, bài hát này tiết tấu cảm giác đặc biệt mạnh mẽ, mà nàng theo tiết tấu, đập nhịp, vặn vẹo eo, lúc nào cũng vút cho Phượng Thương một cái mị nhãn, khiến cho tim của Phượng Thương cũng “thình thịch” nhảy lợi hại.

Nữ tử nhiệt tình này, khuôn mặt tràn đầy ánh sáng, trong ánh mắt khôi phục tự tin thường ngày, còn hàm chứa yêu thương. Từ trong miệng nàng hát thủ khúc này, tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, tràn đầy sức sống, Phượng Thương chưa từng nghe qua giai điệu kỳ quái như vậy, rồi lại lạnh lạnh độc thuộc lòng.

Cuối cùng, Mộ Dung Thất Thất xoay người, nhảy đến trong ngực Phượng Thương, nghiêm túc nhìn vào mắt của hấn, “Chỉ có chàng mới là mộng tưởng của ta, chỉ có chàng mới khiến ta lo lắng, trong lòng của ta không có bọn họ.”

Mộ Dung Thất Thất dùng phương thức thổ lộ này, có mới lạ, hơn nữa ca từ kia liên tục nói lên tâm tình, đem nội tâm của nàng thể hiện ra như vậy, khiến cho chút ít lo lắng vừa rồi của Phượng Thương đều quét sạch. Cái tiểu nữ nhân này a, thật là làm cho người ta không thể không yêu! Yêu, hơn nữa không có cách nào có thể tự kiềm chế!

“Trong lòng của ta cũng chỉ có nàng, Khanh Khanh!”

Mặc kệ Long Trạch Cảnh Thiên, mặc kệ Hoàn Nhan Hồng, chỉ cần người trong lòng Mộ Dung Thất Thất là hấn, chỉ cần Mộ Dung Thất Thất kiên trì, hấn vì sao phải lo lắng đến những thứ kia! Nữ nhân tốt, tự nhiên sẽ có người theo đuổi, nhưng Mộ Dung Thất Thất là nữ nhân của hấn, để cho

lũ ruồi bọ đáng chết kia đều cút hết đi! Nếu không biến, vậy thì hay hỏi xem đao của hã có để cho không!

Bởi vì Mộ Dung Thất Thất hát bài 《 trong lòng của em chỉ có anh không có bọn họ 》 , khiến cho hai người càng thêm thân thiết. Nhìn nữ nhân ngày đêm mình tưởng niệm ở ngay trước mắt, ánh mắt như nai con chớp chớp, nội tâm Phượng Thương bắt đầu rục rịch. Nếu như có thể, hã thật sự rất muốn mau chóng bổ nhào lên người Mộ Dung Thất Thất!

“Khanh Khanh ——” Phượng Thương nuốt nuốt nước miếng, “Nếu như, ta là nói nếu như... Nếu như thân phận của ta thực sự là Phượng Thương, là Nam Lâm vương, mà nàng lại là Phượng Thất Thất, vậy chúng ta đây làm thế nào tiếp tục?”

Đối với vấn đề của Phượng Thương cũng là điều khiến Mộ Dung Thất Thất suy nghĩ thật lâu. Tuy nhiên hoang mang giữa hai người đã bị giải khai, chỉ là trong mắt người ngoài, bọn họ vẫn là huynh muội ruột thịt a! Nếu như ở cùng một chỗ, thì sẽ là chuyện lớn trong thiên hạ.

“Vương Gia...” Mộ Dung Thất Thất tựa trong ngực Phượng Thương , “Không bằng, đợi sau khi báo thù cho phụ thân và mẫu thân xong, chúng ta lưu lạc thiên nhai, làm một đôi tình nhân khoái lạc ngao du thiên hạ đi!”

Mộ Dung Thất Thất cũng tự hỏi qua vấn đề này, nàng không hy vọng thân phận của Phượng Thương bị lộ ra ngoài. Vạn nhất, tam quốc không chịu buông tha cho huyết mạch của hoàng thất Tần quốc tiền triều, đến lúc đó sẽ lại chịu một phen đuổi giết. Không bằng ẩn cư trong giang hồ, làm một đôi thần tiên quyến lữ, vậy thật là tốt!

Mộ Dung Thất Thất nói, cũng chính là ý nghĩ của Phượng Thương. Hiện tại, Phượng Thương thật sự cảm thấy Mộ Dung Thất Thất chính là do trời ban ân cho hã, trong lòng của hã nghĩ gì, luôn bị Mộ Dung Thất Thất nói trúng, cảm giác tâm hữu linh tê như vậy, thật tốt.

“Khanh Khanh...” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng như ngọc của Mộ Dung Thất Thất, cùng cặp mắt phượng như họa kia, Phượng Thương quần bách một hồi, chần chờ lúc lâu, mới thốt ra một câu, “Khuya hôm nay ta có thể ngủ cùng nàng không... Ôm Khanh Khanh ngủ cảm giác thật tốt a... Cái kia, nếu nàng không đồng ý, ta có thể trở về...”

Một đại nam nhân, ngượng ngùng nói ra ý nghĩ của mình, hơn nữa không dám cùng mình đối mặt, chuyện này phát sinh trên người nam nhân yêu nghiệt này, khiến cho Mộ Dung Thất Thất muốn cười, lại càng thấy yêu thương Phượng Thương hơn.

Mộ Dung Thất Thất không nói chuyện, khiến cho nội tâm Phượng Thương càng thêm quần bách, ngượng ngùng. Hắn và Mộ Dung Thất Thất bây giờ đối với người ngoài là “Huynh muội”, huynh trưởng tá túc cùng phòng với muội muội, đối với danh dự của Mộ Dung Thất Thất sẽ có ảnh hưởng. Tuy rằng hắn xác thực hiểu rõ ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, nhưng bây giờ còn không phải thời điểm.

“Nếu không, vẫn là chờ tới khi chúng ta rời khỏi mảnh đất thị phi này rồi nói sau...”

Phượng Thương đứng dậy rời đi, thời điểm ra tới cửa, bị Mộ Dung Thất Thất từ phía sau lưng ôm lấy hắn.

“Thích thích ——” tâm của Phượng Thương nhảy dồn dập, chẳng lẽ, chẳng lẽ...

“Vương Gia không thương ta sao?” Mộ Dung Thất Thất mang theo thanh âm u oán từ phía sau lưng Phượng Thương truyền đến, rõ ràng chán nản, mang theo u buồn nhàn nhạt, nghe thấy vậy trong lòng Phượng Thương cả kinh, vội vàng giải thích, “Không phải, khanh khanh, ta không phải có ý tứ này —— “

“Ta nghe nói, nam tử nếu thật sự yêu nữ tử, nhất định sẽ tìm cách cùng nàng sớm chiều ở chung, một lúc cũng không rời, cũng nhất định sẽ vắt hết óc suy nghĩ xem làm sao cho cả thể xác và tâm của nàng đều hoàn toàn thuộc về mình, sử dụng đủ loại thủ đoạn, trao đổi hoặc là chủ động hiến thân...biểu hiện của Vương Gia hiện tại, khiến cho nội tâm của ta rất khó chịu a! Chẳng lẽ là ta đối với Vương Gia không có quá nhiều mị lực, cho nên Vương Gia mới cho ta một bóng lưng lạnh lùng như vậy mà bỏ đi...” Mộ Dung Thất Thất u oán lên án, khiến cho Phượng Thương không làm được gì. Cái tiểu nữ nhân này. Vì sao, nàng lại không giống người thường như vậy, rõ ràng đáp ứng hẳn, lại bày ra một bộ dáng tiểu nữ nhi bị ủy khuất, khiến cho hẳn muốn yêu thương cũng không thể.

“Vương Gia, chàng thật sự yêu ta sao?” Phượng Thương xoay người, thấy được trong mắt của Mộ Dung Thất Thất bịt kín một tầng sương mù nhàn nhạt. Đều nói nước mắt của nữ nhân là trời ban cho để làm vũ khí lấy nhu thắng cương, hiện tại vũ khí này đã bị Mộ Dung Thất Thất dùng trên người Phượng Thương.

“Ta đương nhiên yêu nàng!” Phượng Thương biết rõ thân thể nhỏ bé trong ngực là đang làm nũng, lợi dụng hết thảy đặc quyền của nàng, đến thu phục hẳn. Chính là, hẳn lại cố tình muốn bị lợi dụng như vậy, bởi vì kiêu my của nàng, giọng nói của nàng, vẻ đẹp của nàng, chính là vì hẳn mà nở rộ. Cho nên, hẳn vui vẻ chịu đựng, cam tâm tình nguyện trở thành tù binh của nàng.

“Yêu ta thì liền lưu lại đi!”

Đạt được mục đích, Mộ Dung Thất Thất hướng môi Phượng Thương hôn, đợi lúc Phượng Thương nghĩ muốn hôn đáp trả lại nàng, Mộ Dung Thất Thất lại lui bước, rời ngực Phượng Thương, đuổi lưng một cái.

“Vậy—— hôm nay xảy ra nhiều chuyện, ta muốn đi tắm rồi ngủ!”
(TNN: *bịch* ta đã đo đất ==! Đúng là ác nữ a)

Bước chân nhẹ nhàng như con mèo nhỏ, Mộ Dung Thất Thất rời khỏi tầm mắt của Phượng Thương, khiến cho hắn dở khóc dở cười. (TNN: đáng thương a~~)

Lúc Mộ Dung Thất Thất xuất hiện lần nữa, trên người đã thay đồ ngủ, mang theo mùi hoa thơm ngát. Mà Phượng Thương đã sớm nằm ở trên giường, chống đầu, xem sách trên tay, mãi đến lúc Mộ Dung Thất Thất xuất hiện mới buông ra.

“Ngủ ngon!” Không có bất kỳ do dự gì, Mộ Dung Thất Thất thoải mái nằm xuống chui vào trong ngực Phượng Thương.

Đêm qua, chính trong cái ôm ấm áp này, khiến cho Mộ Dung Thất Thất mới có một đêm ngủ ngon, không mộng mị như ngày thường. Ý thức được điểm này, Mộ Dung Thất Thất rất cục khăng định, mình hoàn toàn tín nhiệm Phượng Thương, rằng hắn sẽ không khi dễ, không lừa gạt nàng, cho nên mới yên lòng mà để cho Phượng Thương lưu lại như vậy.

Thăng trầm quá lớn suốt mấy ngày qua, khiến cho vừa lên giường, Mộ Dung Thất Thất đã hôn lên cặp môi đỏ mọng của Phượng Thương, nói với hắn một tiếng “Ngủ ngon” rồi nặng nề ngủ.

“Đứa trẻ này!” Nhìn tiểu nữ nhân đơn thuần không chút phòng bị nào ở trong ngực mình, giống như hài tử khờ dại, khóe miệng còn mang theo nụ cười ngọt ngào, một loại cảm giác gọi là hạnh phúc tràn đầy trong lòng Phượng Thương.

Vốn dĩ, nàng chính là tân nương của hắn a! Hiện tại đi một vòng lớn, nàng vẫn về tới ngực của hắn! Phượng Thương thật sự rất muốn khấu tạ trời xanh ân sủng. Tuy đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, tuy hắn không có thân thể khỏe mạnh, nhưng là, trời cao đối đãi với hắn không tệ, cho hắn một tình yêu hoàn mỹ, cái này có tính là một loại bồi thường hay không?

Mộ Dung Thất Thất không biết Phượng Thương có nhiều tâm tình như vậy, nàng đã chìm vào trong mộng rồi. Cái ôm của Phượng Thương so với nàng tưởng tượng càng thêm ấm áp, càng làm cho nàng mê luyến, đã đắm đầu vào rồi, rốt cuộc cũng không thể ly khai.

Ngày thứ hai sau khi chân tướng được vạch trần, Hoàn Nhan Liệt thậm chí còn chiêu cáo thiên hạ, Mộ Dung Thất Thất là nữ nhi của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tên là Phượng Thất Thất, phong làm Trấn Quốc Công chúa, ban thưởng Trường Thu cung làm nơi ở của Trấn Quốc Công chúa.

Chiếu thư này vừa đưa ra, dẫn tới vô số người nghi ngờ, người thông minh có thể nhạy cảm bắt được ý tứ thay đổi chính quyền trong thánh chỉ, mà Đông cung Thái Tử Phi Dư Thi Thi chính là một trong số đó.

Từ khi Dư Thi Thi bị gỡ bỏ lệnh cấm, Hoàn Nhan Hồng cũng không cho nàng tiếp xúc với nhi tử Hoàn Nhan Kiệt nữa, chuyện này náo tới trước mặt hoàng thượng rồi mới cũng chịu yên lặng lại, cuối cùng Hoàn Nhan Kiệt vẫn về bên người Dư Thi Thi. Mặc dù có hoàng tôn dựa vào, nhưng Hoàn Nhan Liệt đưa ra chiếu thư này, khiến cho Dư Thi Thi nhạy cảm phát hiện ra một tia khác thường.

Tuy lúc thân phận của Mộ Dung Thất Thất được công bố ra ngoài, Dư Thi Thi cũng không có tại hiện trường, nhưng những người ở đó không ai không kinh diễm mỹ mạo của Mộ Dung Thất Thất, đều nói nàng là mỹ nhân thế gian khó gặp, được thừa kế từ Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tụ hội mọi ưu điểm của cha mẹ, những lời này truyền tới, Dư Thi Thi cũng nghe được một ít.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt là bậc nào phong tư, Dư Thi Thi nhớ rất rõ ràng. Nàng kia, một cái nhãn mày, đều ưu nhã cao quý, cộng thêm dung mạo như hoa như ngọc, tính cách ôn nhu thân thiết, khiến mọi người yêu mến, bằng không tại sao lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đây!

Thân là nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất hẳn là cũng không kém, hơn nữa ngày đó khi Hoàn Nhan Hồng hồi Đông cung, thần sắc rất không thích hợp, lại thêm chuyện Xuân Đào bên cạnh hoàng hậu tự mình đến Đông cung, đem theo mật chỉ của hoàng hậu cho Hoàn Nhan Hồng, điều này làm cho Dư Thi Thi nhận ra chút gì trong đó.

Hôm nay, Hoàng thượng ban chiếu thư bố cáo thiên hạ, Mộ Dung Thất Thất biến hóa nhanh chóng, trở thành Phượng Thất Thất, hơn nữa còn là Trấn Quốc công chúa, ban cho Trường Thu cung, cái này là bậc nào vinh quang? Trong lịch sử Bắc Chu quốc chưa từng có một vị công chúa nào có thể có được những thứ này, lại càng không cần bàn đến Mộ Dung Thất Thất không phải hoàng tộc, vẫn là khác họ. Hoàng thượng rốt cuộc là muốn gì?

Tuy Dư Thi Thi là Thái Tử Phi, nhưng nàng cũng không có từng trải như hoàng hậu và Đức Phi trong hậu cung, cho nên nhất thời đoán không ra hàm nghĩa sâu xa trong này. Thẳng đến khi nhận được thiệp mời của Đức Phi, mời nàng vào cung thưởng trà, trong đó còn có Mộ Dung Thất Thất, Dư Thi Thi mới phát hiện chuyện này không bình thường.

Tĩnh Tâm điện, là tẩm cung của Lâm Khả Tâm, Mộ Dung Thất Thất cũng không phải là lần đầu tiên tới chỗ này.

Tuy Phượng Thương lo lắng cho Mộ Dung Thất Thất, nghĩ muốn cùng nàng tới, nhưng Mộ Dung Thất Thất nói với Phượng Thương, nàng bây giờ là Bắc Chu quốc Trấn Quốc công chúa, những người kia nếu muốn đối với nàng bất lợi, nàng có thể lợi dụng thân phận của mình, hảo hảo phát uy, cuối cùng chọc khiến Phượng Thương nở nụ cười, mới để cho nàng một mình tiến cung.

“Ai nha nha, mau tới!”

Nghe nói Mộ Dung Thất Thất đã tiến cung, Lâm Khả Tâm liền để người canh giữ ở ngoài Tĩnh Tâm điện, thời điểm có người truyền tin Mộ Dung

Thất Thất đã đến, Lâm Khả Tâm lập tức ở cửa tấm cung chờ Mộ Dung Thất Thất, đợi nàng vừa xuất hiện, Lâm Khả Tâm liền cười nghênh đón, thân mật lôi kéo tay Mộ Dung Thất Thất, giống như bọn họ đã nhận thức nhiều năm, cảm tình rất thâm hậu.

“Ở Bắc Chu quốc đã quen chưa? Khí hậu của chúng ta bên này không thể so với Tây kỳ, mùa đông dài, người phải tự chăm sóc chính mình thật tốt, thiếu cái gì cho người tới chỗ ta, ta kêu người chuẩn bị!”

Lâm Khả Tâm thân mật, khiến cho Mộ Dung Thất Thất nổi lên một tầng nổi da gà. Trong cung nữ nhân hỗn độn, nếu như không có chút ít phân lượng, thì không có khả năng đến được đây. Đức Phi sinh được hai hoàng tử, tuy đã qua tuổi bốn mươi, nhưng ở trong hậu cung vẫn là nhân vật quan trọng, có thể thấy được nàng cũng là người có chút ít thủ đoạn. “Đa tạ nương nương đã hao tâm tổn trí, ca ca đều giúp ta chuẩn bị xong rồi!” Mộ Dung Thất Thất mềm mại nói một câu, khiến cho Lâm Khả Tâm vốn đang nhiệt tình, giờ nụ cười trên mặt cứng đờ, qua một lúc, lập tức lại mặt cười như hoa, “Xem ta hồ đồ rồi, Nam Lân vương vô cùng yêu quý người, ta lại quên mất cái này!”

Đi vào tĩnh tâm điện, Mộ Dung Thất Thất vừa ngồi xuống không đầy một lát, đã có người tới thông báo, nói Nhị hoàng tử cùng ngũ hoàng tử đến đây. Vừa nghe nhi tử báo bối đến, Lâm Khả Tâm nở nụ cười chân thật trên mặt, khiến cho Mộ Dung Thất Thất không biết Lâm Khả Tâm nở nụ cười tốt cuộc là vì Hoàn Nhan Nghị hay là vì Hoàn Nhan Khang.

“Nhi thần thỉnh an mẫu phi!” Hoàn Nhan Nghị cùng Hoàn Nhan Khang một trước một sau, xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

Hai người này tướng mạo tương tự, dáng người cũng tương tự, chỉ là Hoàn Nhan Nghị có chút yếu đuối, gầy hơn một ít, mặt cười ôn hòa, làn da trắng nõn, không giống Hoàn Nhan Khang khỏe mạnh săn chắc, hơn nữa trên khóe miệng luôn treo nụ cười lưu manh xấu xa.

“Nghị nhi, con đã đến rồi!” Lâm Khả Tâm nhìn qua đứa con thứ hai, tuy nói mẹ luôn thiên vị con út, nhưng Lâm Khả Tâm lại yêu thương Hoàn Nhan Nghị nhiều hơn. Nhắc tới đứa con trai này, Lâm Khả Tâm như toát lên thần thái kiêu ngạo từ đáy lòng!

Trong nội tâm Lâm Khả Tâm, Hoàn Nhan Nghị cái gì cũng tốt! Nhân phẩm tốt, tướng mạo tốt, thành tựu học tập lẫn võ công đều tốt, quả thực chính là nhi tử làm cho nàng kiêu ngạo. Khuyết điểm duy nhất, là nàng không phải hoàng hậu, không thể cho Hoàn Nhan Nghị thân phận Thái tử, đây là vết sẹo trong lòng Lâm Khả Tâm, cho nên nàng đối với Hoàn Nhan Nghị càng thêm yêu thương.

“Mẫu phi, con cũng tới, người vì sao chỉ nhìn thấy nghị ca?” Hoàn Nhan Khang sờ lên cái mũi, vẻ mặt bất mãn.

“Người nha, người không đem đến phiến toái cho bản cung đã tốt lắm rồi a!”

Lâm Khả Tâm đối với hai đứa con trai tỏ rõ thái độ, Mộ Dung Thất Thất vừa xem liền hiểu ngay. Cái mẫu thân này, có thể nói là không phải bất công bình thường. Hoàn Nhan Khang trong mắt chợt lóe lên tia cô đơn, Mộ Dung Thất Thất nhìn được rõ ràng, cũng vì Hoàn Nhan Khang mà bất bình. Cùng là nhi tử, vì sao đối đãi khác nhau như vậy?

Bất quá, Lâm Khả Tâm càng đối với Hoàn Nhan Khang như vậy, Mộ Dung Thất Thất càng muốn làm ngược lại, lập tức thoải mái cùng Hoàn Nhan Khang chào hỏi, “A Khang, làm sao người giờ mới đến a! Người không phải nói hôm nay dẫn ta đi dạo hoàng cung sao! Kết quả chính mình tới muộn, thật sự là nên phạt a!”

Hoàn Nhan Khang là hạng người thông minh, như thế nào không hiểu được lý do Mộ Dung Thất Thất như vậy, đó là do nàng bảo hộ mình. Hoàn Nhan Khang khéo mắt ẩm ướt. Một người là mẫu thân thân sinh, một người

là Mộ Dung Thất Thất mới quen biết không bao lâu, vì sao mẫu phi không thể như Mộ Dung Thất Thất đối xử với hân như vậy!

“Ta đây không phải tới chỗ nhị ca sao! Nhị ca vì sợ lạnh, cho nên dậy trễ một chút!” Hoàn Nhan Khang chịu đựng, đem lệ ép trở về, lộ ra một nụ cười xấu xa, “Biểu muội, người hôm nay thật là xinh đẹp! Trên đời này chỉ sợ không có nữ tử nào đẹp hơn so với người a!”

“Chắc chắc, trước kia người nào còn bảo ta xấu xí a?” Mộ Dung Thất Thất ngửa đầu, vẻ mặt đắc ý, phảng phất như đang nói, người hiện tại mới biết bản tiểu thư lợi hại sao!

Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang nói chuyện thoải mái, không chỉ Lâm Khả Tâm kinh hãi, mà Hoàn Nhan Nghị cũng phi thường kinh ngạc. Đệ đệ này của hân, quần là áo lượt, quả thực chính là hoàng tử mất mặt nhất trong hoàng thất Bắc Chu, vì sao Mộ Dung Thất Thất lại cùng Hoàn Nhan Khang quan hệ không tệ?

Thời điểm chứng kiến dung mạo của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Nghị sững sờ, trái tim tạm thời ngừng đập. Trên đời này sao lại có nữ tử xinh đẹp như vậy? Hân vì cái gì không sớm một chút nhận thức nàng? Chẳng lẽ đây mới là dung mạo thật sự của Mộ Dung Thất Thất sao? Khó trách ——

Thấy Hoàn Nhan Nghị nhìn trúng Mộ Dung Thất Thất, lòng tham của Lâm Khả Tâm thoả mãn. Trước kia nàng còn đang suy nghĩ nên nói như thế nào để thuyết phục Hoàn Nhan Nghị, vì ngôi vị hoàng đế nhất định phải làm Mộ Dung Thất Thất rung động, đem tâm nàng bắt giữ! Hiện tại trong mắt Hoàn Nhan Nghị có một loại kinh diễm, khiến cho mẫu phi như nàng coi như sáng tỏ tâm nguyện.

Nàng tốt xấu gì cũng là nữ nhân, ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân, cái loại tham muốn giữ lấy này, nàng cũng là người từng trải, đối với mấy cái

này đều hiểu rõ ràng. Chỉ cần Hoàn Nhan Nghị động tâm, hắn chủ động, chuyện này liền dễ làm!

“Nghị nhi, còn không ra mắt biểu muội người đi!” Lâm Khả Tâm cố ý không có nói thân phận Trần Quốc Công chúa của Mộ Dung Thất Thất, chỉ một tiếng “Biểu muội”, đem quan hệ của hai người kéo gần.

“Biểu muội!” lễ nghi của Hoàn Nhan Nghị vô cùng chuẩn mực, trừ ý cười không chạm tới mắt kia, thì coi như hắn cũng là một nam nhân có phong độ.

“Chào huynh!” Đối với Hoàn Nhan Nghị, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn không có loại thân thiết như đối với Hoàn Nhan Khang. Nàng không thích người này, tuy nhìn có vẻ hào hoa phong nhã, nhưng giống như Hoàn Nhan Khang nói, ca ca này của hắn, là người thâm trầm vô cùng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ghen Tuông Ngập Trời

Thấy Mộ Dung Thất Thất đối với mình hoàn toàn không nhiệt tình giống như đối với Hoàn Nhan Khang, Hoàn Nhan Nghị trong lòng có chút buồn bực, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Đại khái là từ nhỏ những thứ lấy được đều là thứ tốt nhất, ngược lại với đệ đệ Hoàn Nhan Khang toàn dùng đồ hẩm để lại, cho nên tâm hẩm lúc nào cũng cao cao tại thượng, hiện tại đột nhiên bị Mộ Dung Thất Thất mặt lạnh nói chuyện, thật đúng là không quen.

Mộ Dung Thất Thất đối với Hoàn Nhan Nghị lãnh đạm, lọt vào trong mắt Lâm Khả Tâm, lại nhìn Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang cười cười nói nói, khiến cho nàng có chút sốt ruột, chẳng lẽ Hoàn Nhan Khang gần quan được ban lộc, sớm ra tay rồi? Như vậy sao được! Mộ Dung Thất Thất chính là con dâu nàng xem trúng, là hoàng phi của Hoàn Nhan Nghị, sao có thể gả cho Hoàn Nhan Khang!

Lúc này, trong lòng của Lâm Khả Tâm đối với tiểu nhi tử Hoàn Nhan Khang có một loại chán ghét. Đệ đệ đoạt thê của ca ca, tâm kế như vậy, thủ đoạn như vậy, nàng thật sự nhìn lầm tiểu nhi tử rồi! Không nghĩ tới Hoàn Nhan Khang bình thường cốt nhả, lại có dã tâm đối với ngôi vị hoàng đế, thật sự là đáng giận!

Mộ Dung Thất Thất đem Hoàn Nhan Nghị gạt ở một bên, chỉ cùng Hoàn Nhan Khang nói chuyện, không để ý gì tới Hoàn Nhan Nghị, hẩm định mấy lần nghĩ muốn chen vào nói chuyện, nhưng cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Lần đầu tiên, một loại cảm giác thất bại trào dâng trong lòng Hoàn Nhan Nghị, hẩm phi thường không thích cảm giác như vậy.

Đang lúc Hoàn Nhan Nghị nghĩ muốn kéo gần quan hệ hơn với Mộ Dung Thất Thất thì một tiếng “Thái tử điện hạ đến! Thái Tử Phi nương nương đến! Bảo Châu công chúa đến!” truyền tới, khiến trong Tĩnh Tâm điện trở nên càng thêm náo nhiệt.

Thời điểm Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, thì trong lòng hai nữ nhân lập tức dâng lên một loại cảm xúc hâm mộ ghen ghét cùng oán hận. Thiên hạ sao lại có người có bộ dáng xinh đẹp như vậy, thật sự là muốn đem hai người bọn họ chìm xuống mà.

Dư Thi Thi dù gì trước khi xuất giá cũng là mỹ nhân nổi danh Bắc Chu, nhưng cùng Mộ Dung Thất Thất so sánh thì nàng còn kém xa. Mà Hoàn Nhan Bảo Châu, tại lúc nàng còn là Mộ Dung Tâm Liên, tốt xấu gì cũng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân của Tây kỳ, nhưng ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất thì đến chính nàng ta cũng cảm thấy xấu hổ, bởi vì sự linh động như tiên tử trên người Mộ Dung Thất Thất kia, là cái mà nàng thiếu sót nhất.

Cảm tình của Hoàn Nhan Bảo Châu bây giờ đối với Mộ Dung Thất Thất, đã không chỉ có oán hận như trước, mà càng nhiều hơn là thù hận, cùng với ý nghĩ muốn hủy diệt đối phương.

Chuyện Mộ Dung Thái cùng Lý Thu Thủy nàng đã nghe nói qua, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại có thân phận cao quý như vậy, nàng cách xa không thể sánh bằng. Nguyên bản nàng còn muốn, từ nay về sau đem Mộ Dung Thất Thất dẫm nát dưới chân, nhưng bây giờ xem ra, đây chỉ là nàng một bên tưởng tượng, hy vọng xa vời.

“Phượng biểu muội ——” Hoàn Nhan Hồng từ sau khi đi vào, con mắt một mực không có rời khỏi Mộ Dung Thất Thất. Ngày hôm trước, Mộ Dung Thất Thất một thân cung trang hồng sắc, nhìn đẹp không sao tả xiết, mà hôm nay, nàng lại vận một thân quần áo màu vàng nhạt, trẻ trung tươi mát, lại có một loại phong vị khác.

“Chào đại biểu ca!” đối đãi cũng giống như với Hoàn Nhan Nghị, Mộ Dung Thất Thất chỉ nhẹ giọng nói một câu, không thân không sơ, không xa không gần. Thái độ của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Lâm Khả Tâm thoáng yên tâm, thật tốt là thái độ của nàng đối với Hoàn Nhan Hồng cũng như thế này, xem ra trong nội tâm Mộ Dung Thất Thất không có người trong lòng.

Đối với thái độ của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Hồng một chút cũng không để ý. Nữ nhân nha, nên có cá tính! Hắn nhận thấy, sự xa cách của Mộ Dung Thất Thất cũng là một loại cá tính. So với những nữ nhân trước kia khi biết rõ thân phận thái tử của hắn, lại càng lao đầu vào thì tốt hơn gấp trăm nghìn lần.

“Biểu muội đến đây từ lúc nào?”

“Vừa mới tới—— “

“A ——” Hoàn Nhan Hồng như có điều suy nghĩ nhìn Hoàn Nhan Khang, lại nhìn qua Hoàn Nhan Nghị, vừa muốn mở miệng, chợt nghe đến thanh âm của Kính Đức, “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàn Nhan Liệt đến đây? Nội tâm Lâm Khả Tâm hưng phấn một hồi, lập tức mang người đến cửa Tĩnh Tâm điện nghênh giá.

Đi theo bên cạnh Hoàn Nhan Liệt là Phượng Thương. Lúc bãi triều, Phượng Thương vẫn không yên lòng, nên cùng Hoàn Nhan Liệt tới. Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất bình an vô sự, Phượng Thương mới nhẹ nhàng thở ra.

“Ca ——” Thời điểm mọi người đồng thời hành lễ, thì Mộ Dung Thất Thất như con chim nhỏ, bay về phía Phượng Thương.

“Đi ra ngoài mà sao không mặc ấm một chút? Ấm lô đâu? Làm sao không có mang theo?” Phượng Thương cười áo lông hồ, giúp Mộ Dung Thất

Thất phủ thêm rồi nắm lấy bàn tay nàng hà hơi cho bớt lạnh.

Đây là tình cảm “Huynh muội” khiến người bên ngoài hâm mộ, nhưng lại thấy có một tầng ý tứ cảm xúc khác. Đã từng là vợ chồng, hiện tại biến thành huynh muội, cũng không biết hai người này làm sao có thể biến chuyển tình cảm nhanh như vậy, bất quá xem hai người bọn họ thân mật, tựa hồ so với huynh muội còn thân thiết hơn, xem ra đoạn tình cảm này không dễ dàng dứt bỏ như vậy.

Trong mắt người khác, đây là cặp huynh muội có chút quái dị, ở trong mắt Hoàn Nhan Liệt thì là mừng rỡ, tình cảm của bọn họ tốt, hơn nữa thân cận như vậy, khiến Hoàn Nhan Liệt có chút hâm mộ. Chứng kiến Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất như vậy, hắn lại nghĩ tới mình và Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Từ đầu đến cuối, hắn đối với Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tình cảm đều là chôn dấu ở trong lòng, là vọng tưởng viễn vông. Hiện tại Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất tình cảm tốt như vậy, thậm chí hắn còn có cảm giác tri kỷ. Lý tưởng của hắn, không có thực hiện được, hiện tại huynh muội bọn họ lại có thể thực hiện được, thật là tốt biết bao...

Ít nhất, hắn và Hoàn Nhan Minh Nguyệt đúng là kết thúc trong bi kịch, giống với cảnh ngộ hiện tại của bọn họ, nếu như lại bị chia rẽ, đây chẳng phải là quá đáng thương sao? Lúc trước hắn không được hạnh phúc, nhưng hôm nay, quyền lực của hắn có thể làm cho người ta hạnh phúc, hai người bọn họ thật tình yêu nhau, vậy thì cứ duy trì tình yêu của bọn họ a!

Hoàn Nhan Liệt lúc này đã sớm quên, mình chán ghét Phượng Thương như thế nào, càng chán ghét Phượng Tà chiếm được tình yêu của Hoàn Nhan Minh Nguyệt thế nào. Những năm này, mỗi lần nghĩ đến Hoàn Nhan Minh Nguyệt thành tân nương của người khác, lòng của hắn thật lạnh, đem tất cả thủ đoạn báo thù dùng trên người Phượng Thương.

Lúc này, hắn đem những chuyện mình đối với Phượng Thương nhét vào sau đầu, hắn chỉ có thể nhìn thấy, là một đôi uyên ương số khổ. Giống như hắn năm đó....

Hoàn Nhan Liệt không chỉ một lần hận trong người mình và Hoàn Nhan Minh Nguyệt chảy cùng một dòng máu. Nếu như bọn họ không phải huynh muội, hắn nhất định sẽ cùng Phượng Tà phân cao thấp, nhất định sẽ chiếm được tình yêu của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cùng nàng trở thành một đôi thần tiên quyến lữ. Nhưng hắn không thể cải biến được thân phận của mình, càng không thể thay đổi được vận mệnh của mình, đây mới là điều khiến hắn hận nhất!

Hiện tại, chứng kiến Phượng Thương bước theo con đường giống hắn, cũng giống hắn năm đó, khiến Hoàn Nhan Liệt có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên. Bất quá, Phượng Thương so với hắn hạnh phúc hơn, bởi vì Phượng Thương yêu mến Mộ Dung Thất Thất đồng thời Mộ Dung Thất Thất cũng yêu mến hắn, bọn họ là lưỡng tình tương duyệt. Chỉ là bọn họ không thể thay đổi được dòng máu, bọn họ bất kể giãy dụa như thế nào, cũng đều không thể cải biến được thân phận huynh muội.

Vì cái gì bị kịch luôn luôn tái diễn?! Nội tâm của Hoàn Nhan Liệt nảy sinh một tia thương cảm, đó là sự đồng tình đối với cặp uyên ương Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, đồng thời, cũng sinh ra một tia ủng hộ bọn hắn.

Dù sao, ban đầu Phượng Thương đã từng thề “Nhược thủy tam thiên, thủ nhất bìn ăm” (Ba ngàn con sông, cũng chỉ có thể múc một gáo nước – Ý nói: Trên đời người ngàn vạn, ta chỉ yêu mình nàng). Mà hắn năm đó, không phải cũng giống Phượng Thương bây giờ sao!

Hoàn Nhan Liệt nghĩ gì, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất cũng không biết. Nếu như biết rõ, nhất định sẽ mở rộng tầm mắt! Đều nói là gần

vua như gần cộp, tâm tư đế vương là khó đoán nhất, từ xưa đến nay đều như thế, mà Hoàn Nhan Liệt cũng như thế.

“Thất Thất, đến để cứu cứu nhìn xem một chút!” Hoàn Nhan Liệt từ ái hướng Mộ Dung Thất Thất ngoắc tay, đợi nàng đến gần, Hoàn Nhan Liệt một bên xem một bên gật đầu, “Thật giống mẹ người, dung mạo giống hết mẹ người năm đó!”

Chẳng biết tại sao, Mộ Dung Thất Thất cũng không có nhìn thấy trong mắt Hoàn Nhan Liệt có cảm giác chán ghét gì, ngược lại có thể phát giác được, trong mắt người này thật sự có quan tâm cùng vui mừng. Thật là kỳ quái —— nội tâm Mộ Dung Thất Thất nổi lên nghi vấn. Nếu như chuyện năm đó thật sự là do Hoàn Nhan Liệt làm, mọi thứ của Phượng Thương hết thảy đều là do Hoàn Nhan Liệt ban tặng, vì sao, thời điểm hăn đối với nàng lại có vẻ khoan dung như vậy?

Mộ Dung Thất Thất nào biết đâu rằng, tại lúc nhìn thấy nàng cùng Phượng Thương ngập tràn tình ý đứng một bên, trong lòng Hoàn Nhan Liệt dấy lên một tia đồng cảm với bọn họ, hơn nữa còn nảy ra một kế hoạch.

“Hoàng thượng, vào bên trong ngồi đi, bên ngoài lạnh lắm!”

“Được! Thất Thất, đi, đi vào, đừng đứng đây lạnh lắm! Khí trời Bắc Chu chúng ta cũng không bằng được với Tây kỳ !”

Hoàn Nhan Liệt đối với Mộ Dung Thất Thất quan tâm như vậy, khiến cho Lâm Khả Tâm có chút khó chịu. Hoàng thượng dưới gối có nhiều nữ tử như thế, nhưng chưa bao giờ thấy hăn dùng gương mặt hòa ái như vậy, thanh âm hiền lành như vậy đối đãi với bất kì kẻ nào, ngược lại khi ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất lại như vậy.

Phượng thị gia tộc đã được quá nhiều ân sủng, Phượng Thương năm giữ quân quyền, chính là nhân vật muốn nắng có nắng, muốn mưa có mưa của

Bắc Chu quốc, hôm nay lại có một Mộ Dung Thất Thất, thế lực Phượng thị gia tộc kia chẳng phải là lên trời rồi hay sao? !

Vào đại điện, Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương ngồi xuống, tuy chỉ một lát không gặp, nhưng hai người đều cảm thấy như xa cách đã lâu. Mà hai huynh muội liếc mắt đưa tình, mọi người đều thấy rõ ràng, trong nội tâm càng buồn bực, chẳng lẽ huynh muội này thật sự không để ý tới luân thường đạo lý?

“Nam Lâm Vương cùng biểu muội cảm tình thật tốt! Thật khiến cho người ta hâm mộ!” Hoàn Nhan Nghị hàm ý mở miệng, hắc không phải người mù, ánh mắt của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất tràn đầy tình cảm, đây không phải cái huynh muội nên có, là uyên ương đi!

Tuy Hoàn Nhan Nghị muốn kết hôn với Mộ Dung Thất Thất, bởi vì có được Mộ Dung Thất Thất, là có thể có được thiên hạ. Nhưng là, hắc còn muốn lật đổ Phượng Thương. Dù sao một người cầm quyền khác họ, đối với cả triều đình mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Cho dù sau này hắc đăng cơ làm hoàng đế, Mộ Dung Thất Thất là hoàng hậu, Phượng Thương trở thành anh vợ hắc, thì trong lịch sử cũng đã có nhiều người anh vợ mà mưu đồ đoạt vị rồi! Hắc sẽ không vì một nữ nhân mà buông xuống giang sơn.

Vạn nhất Mộ Dung Thất Thất là con mồi xinh đẹp mà Phượng Thương thả ra, mà mục đích cuối cùng của huynh muội bọn họ là giang sơn Bắc Chu? Vậy hắc chẳng phải là thua thảm rồi sao?

Hiện tại, trong mắt Hoàn Nhan Nghị xem Mộ Dung Thất Thất như cây hoa anh túc có độc, khiến người ta bị nghiện, rơi vào cái bẫy do người khác sắp đặt, sau đó khiến cho hắc mất cả chì lẫn chài. Nhưng nếu như hắc có thể lợi dụng được cây hoa độc này, để đối phó với Phượng Thương, hơn nữa có thể đoạt được quyền lực, như vậy không phải công lớn rồi sao?

Bất quá Hoàn Nhan Nghị ngược lại đã quên, quyền lực của Phượng Thương là do Hoàn Nhan Liệt ban cho, cũng đã quên thân phận của Mộ Dung Thất Thất là do Hoàn Nhan Liệt cân nhắc. Hẳn một lòng chỉ nghĩ muốn nhắm vào Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, lại không nghĩ tới người đứng đằng sau chuyện này làm sao có thể để cho chuyện này phát sinh?

“Cốt nhục chia lìa nhiều năm như vậy, hôm nay nhận lại nhau, thân cận đó là đương nhiên. Nếu huynh muội ruột mà lạnh nhạt, như vậy không phải quá mức cận tình rồi sao?”

Thay Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất nói chuyện, lại là Hoàn Nhan Liệt. Điều này khiến hai người trong cuộc cảm thấy cực kì kinh ngạc, càng khiến người khác thấy được sự sùng ái của Hoàn Nhan Liệt đối với bọn họ.

Chỉ một lát, Hoàn Nhan Hồng liền đưa ra quyết định, nhất định phải đem Mộ Dung Thất Thất lấy về. Người này, là mỹ nhân hãn yêu mến, hơn nữa giá trị sau lưng người này, hẳn lại càng thích hơn.

Ngày hôm qua khi Xuân Hạo đến Đông cung tìm hắn, đã thay hoàng hậu nương nương truyền đạt những lời kia.

“Phụ hoàng người một mực hi vọng mình có một nữ nhi giống Minh Nguyệt công chúa, hơn nữa cũng đã nói qua, nếu có nữ nhi như Minh Nguyệt công chúa, nhất định sẽ đem thiên hạ đưa cho nàng. Hôm nay, Phượng Thất Thất xuất hiện khiến cho tâm nguyện của phụ hoàng đã được thỏa mãn, vô luận như thế nào, người đều phải có được Mộ Dung Thất Thất, mặc dù không chiếm được tâm, cũng phải khiến nàng là người của người, tới lúc đó, phụ hoàng người sẽ đem thiên hạ này làm của hồi môn cho Trấn Quốc Công chúa, đều tặng cho người!”

Tuy hoàng hậu Lí Băng không được sủng ái, đây là sự thật, nhưng Hoàn Nhan Hồng biết rõ, nữ nhân ở bên cạnh phụ hoàng một thời gian dài, lại có thể nắm giữ Phượng ấn, hơn nữa vị trí chưa bao giờ bị dao động, nhất định là có năng lực của nàng.

Vừa nghĩ tới trên cánh tay tuyết trắng của Mộ Dung Thất Thất kia vẫn còn dấu thủ cung sa, Hoàn Nhan Hồng càng kích động hưng phấn hơn nữa. Hắn gặp qua không ít nữ nhân, có thể có da thịt như tuyết trắng như vậy, non mềm như vậy, Mộ Dung Thất Thất là người đầu tiên. (TNN : *khinh bỉ* loại này làm sao làm vua ?? Tính làm Trụ Vương thứ 2 a~~)

Hiện tại vừa rồi, Hoàn Nhan Nghị “Khiêu khích” quan hệ của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, như đôi uyên ương mà không giống tình cảm huynh muội, Hoàn Nhan Hồng có thể tình tường cảm giác được phụ hoàng đã có chủ ý. Bởi vậy có thể thấy được, huynh muội Phượng thị, ở trong lòng phụ hoàng rất có địa vị, hắn không thể không thừa nhận, có đôi khi địa vị của Phượng Thương thậm chí còn vượt hơn cả mình.

Nếu như, hắn có thể lấy được Mộ Dung Thất Thất, vậy thì có nghĩa là, ngôi vị hoàng đế tới tay, giai nhân thương nhớ ở trong tay, lại có một anh vợ cầm quyền thiên hạ. Tuy cái anh vợ này cũng không nghe theo sự an bài của hắn, nhưng hắn có thể dùng Mộ Dung Thất Thất đến kiểm chế Phượng Thương a!

Xem Phượng Thương biểu lộ như vậy, nhất định là đem Mộ Dung Thất Thất yêu thương trong lòng.

Nếu hắn khống chế được Mộ Dung Thất Thất, còn sợ không khống chế được Phượng Thương sao? Nếu tới lúc đó Phượng Thương có mưu phản, hắn cũng có thể đem Mộ Dung Thất Thất ra, dùng chuyện huynh muội bọn họ loạn luân nói cho thiên hạ biết, đến lúc đó Phượng Thương thân bại danh liệt, đánh mất lòng dân, cho dù hắn có năng lực, cũng không có cơ hội trở mình!

Bất quá, muốn có được Mộ Dung Thất Thất, trước hết nhất định phải xử lý, người đang chiếm vị trí Thái Tử Phi là Dư Thi Thi... phải làm cho nàng bị mất đi vị trí này, nếu không, khiến cho Mộ Dung Thất Thất chịu thiệt làm trắc phi, phụ hoàng nhất định sẽ không vừa lòng. Nếu để phụ hoàng động thủ, không bằng chính mình động thủ, đến lúc đó nói không chừng còn có thể ở trước mặt Hoàn Nhan Liệt lưu được ấn tượng tốt.

Suy nghĩ của hai huynh đệ Hoàn Nhan Hồng cùng Hoàn Nhan Nghị, hoàn toàn khác nhau, mà suy nghĩ của hai nữ nhân Dư Thi Thi cùng Hoàn Nhan Bảo Châu này lại thật kinh người.

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, Dư Thi Thi thấy được nguy cơ trước nay chưa từng có. Trong mắt Hoàn Nhan Hồng có dự vọng nàng nhìn được rõ ràng, người nam nhân này, tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn, nếu như hãm một lòng muốn cầu hôn để có được Mộ Dung Thất Thất mà phế truất ngôi vị của mình, vậy làm sao bây giờ? Nàng bây giờ còn có thể dựa vào ai?

Dư Thi Thi bởi vì thấy Mộ Dung Thất Thất uy hiếp tới vị trí của mình, mà đem Mộ Dung Thất Thất trở thành địch nhân số một, còn Hoàn Nhan Bảo Châu thì hận tất cả của Mộ Dung Thất Thất. Trước đây, khi nàng ta là tiểu thư Mộ Dung phủ, đè xuống một đầu của nàng, mà hôm nay, nàng ta là Bắc Chu quốc Trấn Quốc Công chúa, càng đem mình đè nặng hơn, điều này làm cho Hoàn Nhan Bảo Châu làm sao cam tâm.

Vì cái gì số mệnh của Mộ Dung Thất Thất so với nàng lại tốt như vậy? Vì cái gì mỗi lần đều là Mộ Dung Thất Thất chiếm thượng phong? Nàng không phục!

Hôm nay, hôn sự của Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Long Trạch Cảnh Thiên còn chưa được, mà Mộ Dung Thất Thất trong tương lai đã xác định chắc chắn sẽ là hoàng hậu Bắc Chu quốc, cái này rõ ràng lại cao hơn nàng, điều này làm cho nội tâm của Hoàn Nhan Bảo Châu làm sao có thể chịu

được! Từng lần bị Mộ Dung Thất Thất ức hiếp, bị Mộ Dung Thất Thất dẫm nát dưới chân, cuộc sống như vậy khi nào thì mới có thể ngóc đầu lên được đây?

Nàng không cam lòng, không cam lòng mọi chuyện Mộ Dung Thất Thất đều mạnh hơn nàng! Trên điện không khí quý dị, Mộ Dung Thất Thất đem ánh mắt mọi người thu hết vào đáy mắt, vô luận là hâm mộ hay ghen ghét oán hận, rồi căm thù không phục, tính toán, những thứ này làm cho nàng cảm thấy buồn cười, vốn là nàng không nghĩ sẽ tham dự vào bất cứ chuyện gì, nhưng bị Hoàn Nhan Liệt đưa lên vị trí kia, lại không thể không đối diện với mấy thứ này, nghĩ như vậy, khiến nàng cảm thấy mình thật vô tội a.

Cái thân phận này mang đến cho nàng quá nhiều phiền toái thậm chí còn có thể mất mạng. Nếu như nàng không lợi dụng thân phận này, chẳng phải là thẹn với những ánh mắt thâm trầm của những người kia sao?

“Cửu cửu, Kính Đức công công nói Trường Thu cung là cung điện đẹp nhất hậu cung, có thật không?”

Những cảm xúc trong ánh mắt mọi người, trực tiếp khiêu khích Mộ Dung Thất Thất rồi. Mọi người càng hâm mộ nàng được sủng ái, thì nàng liền đem cái sủng ái này khiêu khích bọn họ! (TNN : *đập bàn* e thích tỷ rồi đấy)

“Đúng a! Làm sao, người muốn đi xem?” Nghe ra ý tứ trong giọng điệu của Mộ Dung Thất Thất, là có hứng thú với Trường Thu cung, Hoàn Nhan Liệt thật cao hứng.

Ở trận chiến Nhạn Đãng Sơn lúc trước, Hoàn Nhan Liệt lại giữ lại Trường Thu cung, mặc dù biết rõ đây là nơi ở của hoàng hậu, nhưng hẳn vẫn không chịu đem Trường Thu cung ban cho Lí Băng. Trong nội tâm của Hoàn Nhan Liệt, chỉ có Hoàn Nhan Minh Nguyệt mới xứng ở trong Trường

Thu cung. Về sau, hắn đem Hoàn Nhan Minh Nguyệt an trí ở lãng mộ dưới Trường Thu cung, mới để cho những nữ nhân khác tới ở.

Hôm nay, nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt là Mộ Dung Thất Thất đã trở lại, hắn đương nhiên muốn “Vật quy nguyên chủ”, để cho Mộ Dung Thất Thất ở đó. Năm đó, hắn là cỡ nào hi vọng mẹ của nàng có thể ở lại chỗ kia, tuy cái ý nghĩ này thực hiện không được, nhưng cũng không có nghĩa là hắn từ bỏ.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã ngủ say nhiều năm như vậy, cũng không chịu tỉnh lại nhìn hắn. Nếu nàng biết nữ nhi của mình trở về rồi, nếu có thể để nàng nghe được chuyện xưa của Mộ Dung Thất Thất, nghe được giọng nói của Mộ Dung Thất Thất, nàng có phải hay không sẽ tha thứ cho những việc hắn làm, có phải hay không sẽ tỉnh lại?

“Được! Dù sao ngồi ở đây cũng rất buồn bức!” Mộ Dung Thất Thất vừa nói vừa đứng lên, Phượng Thương vô cùng phối hợp giúp nàng mặc áo choàng, lại cho người chuẩn bị ấm lò, đưa cho Mộ Dung Thất Thất, một mực đợi nàng chuẩn bị cho tốt sau đó mới yên tâm.

Cứ chỉ thân mật của huynh muội bọn họ, khiến cho ánh mắt mọi người đều thay đổi, chỉ có trong mắt Hoàn Nhan Liệt đều là mừng rỡ. Tựa hồ thấy được thời còn trẻ của mình cùng với Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Các người không cần đi! Trẫm cùng Thất Thất đi! Thương nhi, người cũng nghỉ ngơi đi, có trẫm ở đó sẽ không ai có thể khi dễ Thất Thất!” Đang lúc Phượng Thương muốn phủ thêm áo lông hồ, tính toán muốn cùng đi, thì Hoàn Nhan Liệt lên tiếng, trực tiếp đem mọi người trừ Mộ Dung Thất Thất đều gạt bỏ ra ngoài.

Hoàn Nhan Liệt muốn một mình cùng Mộ Dung Thất Thất ở chung? Chuyện này khiến cho nội tâm Phượng Thương vang lên cảnh báo. Dù sao,

Hoàn Nhan Liệt đối với Phượng gia làm quá nhiều chuyện độc ác, nếu hắn đối Mộ Dung Thất Thất bất lợi, này nên làm thế nào cho phải!

“Ca, chờ ta trở lại!” Mộ Dung Thất Thất hướng tới Phượng Thương cười ngọt ngào, cho hắn ánh mắt yên tâm. Nếu như Hoàn Nhan Liệt muốn gây bất lợi cho nàng, nàng vừa vịn lấy đi thủ cấp của hắn, xem như báo thù cho Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, rồi cùng Phượng Thương sớm ngày rời đi mảnh đất thị phi này.

Đi theo bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, đoàn người tao nhã tới Trường Thu cung, thời điểm đến trước cửa Trường Thu cung, Hoàn Nhan Liệt cho người dừng lại, chỉ cùng Mộ Dung Thất Thất hai người vào.

Không thể không nói, khi Mộ Dung Thất Thất vừa nhìn thấy Trường Thu cung, liền cảm thấy đây là cung điện phồn hoa nhất, vàng son lộng lẫy, so với đại điện của Hoàn Nhan Liệt còn xa hoa hơn nhiều. Càng khiến cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy bất ngờ chính là trong nội cung của Trường Thu Cung có đủ loại hoa mai.

“Mẫu thân của ta cũng yêu mến hoa mai...” Mộ Dung Thất Thất nhẹ vuốt đóa hồng mai, nhỏ giọng nói ra.

Mộ Dung Thất Thất nói liền gọi cho Hoàn Nhan Liệt vô hạn mơ màng, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất càng thêm ôn nhu. Giống như, nhiều năm trước Minh Nguyệt cũng một thân xinh đẹp như vậy, đứng ở trong mai viên, bộ dáng thanh tú động lòng người, khiến hắn cho đến nay cũng khó có thể quên được.

“Đúng a! Minh Nguyệt yêu nhất chính là hoa mai...”

Giọng nói của Hoàn Nhan Liệt lúc này có chút tịch liêu cùng cô đơn, khiến nội tâm Mộ Dung Thất Thất cả kinh.

Vì sao, khi nói tới Hoàn Nhan Minh Nguyệt, trong giọng nói của Hoàn Nhan Liệt lại tràn ngập ngữ điệu bi thương? Nghe nói Hoàn Nhan Minh Nguyệt lúc còn sống, ca ca này đối với nàng rất sủng ái, hận không thể hái sao trên trời xuống cho nàng, sủng ái này là thật, vậy vì sao Hoàn Nhan Liệt lại muốn xếp đặt chuyện ở Nhạn Đãng Sơn, vì sao lại tính kế vợ chồng Phượng Tà cùng Minh Nguyệt, lại vì sao đem cừu hận trút lên người Phượng Thương?

Trên người nam nhân này tràn ngập mâu thuẫn, rốt cuộc trong này có bí mật gì?

“Làm sao vậy?” Thấy Mộ Dung Thất Thất nhìn mình chăm chăm, Hoàn Nhan Liệt ôn hòa cười hỏi. Hoàn Nhan Minh Nguyệt là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thân là huynh trưởng của nàng, lúc còn trẻ cũng là mỹ nam tử, mặc dù hiện tại già rồi, nhưng vẫn có khí độ phi phàm làm người ta không thể khinh thường.

“Cừu cừu, Trường Thu cung này ta rất thích, từ nay về sau ta sẽ thường xuyên tới chỗ này.”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, khiến cho tâm tình Hoàn Nhan Liệt thật tốt. Hắn nhất định phải đem tin tức tốt này nói cho Minh Nguyệt đầu tiên, cho nàng biết rõ, hắn tìm được nữ nhi của nàng rồi, tìm được bảo bối của nàng rồi!

Mộ Dung Thất Thất ở Trường Thu cung một hồi lâu, Hoàn Nhan Liệt một mực đứng ở bên người nàng, giới thiệu cho nàng hết thấy Trường Thu cung. Khi đi đến chỗ ở của Nguyệt Lan Chi trước kia, Mộ Dung Thất Thất phát hiện chỗ này đã bị niêm phong lại.

“Người nói xui xẻo nên tránh người niêm phong. Dù sao chỗ này lớn như vậy người có thể chọn được chỗ mình yêu thích để ở đi.”

“Ừm!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, quay đầu nhìn lại tờ giấy đỏ vàng ở bức niêm phong kia, rồi mới theo Hoàn Nhan Liệt rời khỏi Trường Thu cung.

Mặc dù nói lần này tiến cung là do Lâm Khả Tâm hẹn, nhưng cuối cùng cũng không nói được với Mộ Dung Thất Thất lời nào, đã bị Hoàn Nhan liệt đưa đi Trường Thu cung rồi ra khỏi hoàng cung. Phượng Thương nghe nói Mộ Dung Thất Thất đã trở về Vương phủ, chưa nói hai lời, liền lập tức đuổi theo.

Mà nhất cử nhất động của Hoàn Nhan Liệt khiến cho nội tâm Lâm Khả Tâm càng thấp thỏm không yên.

Hoàng thượng đây là ý gì? Rõ ràng khách là do nàng mời đến, nhưng chỉ ở trong Tĩnh Tâm điện ngồi trong chốc lát, khiến nàng cũng không kịp để cho Hoàn Nhan Nghị cùng Mộ Dung Thất Thất bồi dưỡng cảm tình, đã bị Hoàn Nhan Liệt đưa đi, sau còn để cho Kính Đức tự mình hộ tống Mộ Dung Thất Thất hồi Vương phủ.

Chẳng lẽ trong Tĩnh Tâm điện có mãnh thú sao? Lo lắng Mộ Dung Thất Thất bị nàng ăn? Hay là trong nội tâm Hoàng thượng có ý khác?

Đối với tâm tư đế vương, Lâm Khả Tâm phỏng đoán rất nhiều lần, cuối cùng nhận định trong nội tâm Hoàn Nhan Liệt, địa vị Thái tử vẫn là không thể dao động, Hoàn Nhan liệt xem thấu thủ đoạn của nàng, mặc dù không có nói rõ, nhưng lại trực tiếp ngăn chặn Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Nghị tiếp xúc, đây không phải rõ ràng thiên vị cho Hoàn Nhan Hồng sao?

Xem ra, phải dùng chút ít thủ đoạn! Lâm Khả Tâm trong nháy mắt nghĩ tới Hoàn Nhan Khang.

Hoàn Nhan Khang cùng Mộ Dung Thất Thất tựa hồ quan hệ rất thân thiết, Hoàng thượng đã muốn cản trở, như vậy cũng đừng trách nàng dùng

phương pháp khác để đạt được mục đích! Cái ngôi vị hoàng đế này phải là của Nghị nhi! Chỉ có Hoàn Nhan Nghị của nàng mới là thích hợp nhất cho vị trí kia!

Bị Hoàn Nhan Liệt cho người đưa về Nam Lân Vương phủ, vừa mới đi, Mộ Dung Thất Thất liền gặp được hai người quen. Một là Long Trạch Cảnh Thiên, một là Bạch Ưc Nguyệt. Hai người này xuất hiện, khiến cho Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc. “Mộ Dung tiểu thư, người thật là nữ nhi của Phụng Tà tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa?” Nhìn thấy gương mặt lạ lẫm kia, Bạch Ưc Nguyệt hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình. Đã nghe nói chuyện của Mộ Dung Thất Thất, Bạch Ưc Nguyệt có loại cảm giác bị người ta lừa gạt.

“Đúng vậy.” trong mắt Bạch Ưc Nguyệt có chút phức tạp, Mộ Dung Thất Thất đoán không ra, cũng xem không hiểu. Chỉ là, vì sao trong ánh mắt Bạch Ưc Nguyệt lại có một loại “Hận” gì đó?

“Người lừa ta!” Bạch Ưc Nguyệt trước giờ luôn ôn nhu, bây giờ giọng nói vút cao, ngữ điệu trở nên bén nhọn, ” Ta coi người là bạn tốt, không nghĩ tới người lại lừa ta!”

“Ưc Nguyệt, ta cũng vừa mới biết...”

“Ta không thích nghe!” Bạch Ưc Nguyệt “rống” ra những lời này, hung dữ nhìn Mộ Dung Thất Thất, “Là ta mù, nhận sai bằng hữu! Từ nay về sau, ta không còn là bằng hữu của người, ta cũng không với nổi Trấn Quốc Công chúa!”

Vứt xuống những lời này, Bạch Ưc Nguyệt chạy ra khỏi Nam Lân Vương phủ.

“Ưc Nguyệt!” Mộ Dung Thất Thất muốn đuổi theo, mới ra cửa, đã không thấy bóng dáng của Bạch Ưc Nguyệt. tình huống của Bạch Ưc Nguyệt, khiến cho Mộ Dung Thất Thất rất lo lắng, cuối cùng nhìn thấy Như

Ý, vội vàng gọi hắt lại, “Như Ý, thay ta bảo vệ Bạch tiểu thư! Ta sợ nàng làm chuyện điên rồ!”

Nghe nói chuyện của Bạch Ưc nguyệt, Như Ý gật đầu, ra khỏi Vương phủ tìm kiếm Bạch Ưc Nguyệt.

“Người có biết Bạch tiểu thư tại sao lại như vậy không?” Long Trạch Cảnh Thiên đi sau Mộ Dung Thất Thất, thấy nàng vẻ mặt lo lắng, giải thích, “Ưc Nguyệt là nhớ Nguyệt, phụ thân của Bạch tiểu thư lúc nàng sinh ra, trong lòng nghĩ tới lại là một nữ nhân khác, người nọ, chính là mẫu thân của người, Minh Nguyệt công chúa —— “

Long Trạch Cảnh Thiên nói như vậy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất hiểu ra, nhớ tới khảo nghiệm lần thứ sáu kia, Bạch Ưc Nguyệt cũng nói qua những lời này.

“Phụ thân, mẫu thân thật sự chỉ là thế thân của nữ tử kia thôi sao? Ưc Nguyệt là nhớ Nguyệt, chẳng lẽ phụ thân thật sự không quên được nữ nhân Minh Nguyệt kia sao? Phụ thân, mẫu thân đợi ngài nhiều năm như vậy, ngài vì sao nhẫn tâm như thế? Con gái kỳ thật rất chán ghét cái tên Ưc Nguyệt của mình, bởi vì con gái... Đau lòng mẫu thân...”

Thì ra là thế, Mộ Dung Thất Thất đã hiểu. Khó trách trong mắt Bạch Ưc Nguyệt có chứa hận ý đối với nàng, sợ là nàng vì mẹ của mình mà bất bình a!

“Việc này cùng người không quan hệ, người đừng quá tự trách. Bạch tiểu thư thông tình đạt lý, sẽ nghĩ thông suốt thôi!” Nhìn Mộ Dung Thất Thất rất để ý Bạch Ưc Nguyệt, Long Trạch Cảnh Thiên một bên nhẹ giọng an ủi.

Chỉ hy vọng như thế —— Mộ Dung Thất Thất trong lòng nghĩ. Nàng đem Bạch Ưc Nguyệt như bằng hữu chân chính mà đối đãi, không muốn mất đi người bằng hữu này. Nếu như bởi vì ân oán của đời trước, mà ảnh hưởng đến tình bạn giữa các nàng, nàng không muốn như vậy.

Cũng may có Như Ý đi theo, Bạch Ưc Nguyệt cũng sẽ không gặp chuyện không may, Mộ Dung Thất Thất thoáng yên lòng, nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, “Tĩnh Vương gia, người hôm nay tới, có chuyện gì sao?”

“Ta là đặc biệt đến cảm tạ ân cứu mạng của công chúa!”

Lời nói không rõ ràng của Long Trạch Cảnh Thiên khiến Mộ Dung Thất Thất không hiểu, thấy nàng không hiểu, Long Trạch Cảnh Thiên đành phải nhắc nhở, “Lúc trước ta bị người đuổi giết, là công chúa đã cứu ta, khi đó, công chúa nói mình là Độc Tiên Nhi...”

“A ——” thấy Long Trạch Cảnh Thiên kể chuyện năm xưa, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười, “Chỉ là tiện tay mà thôi, Vương Gia không cần chú ý.”

“Tuy trong lòng công chúa, chỉ là việc nhỏ, nhưng trong lòng bốn vương, vẫn đem ân tình này ghi tạc trong lòng.”

Long Trạch Cảnh Thiên tiến lên một bước, ngửi được hương tảo trên người Mộ Dung Thất Thất, nhất thời trong lòng rung động. Không sai! Hắn sẽ không buông tha cơ hội này! Hoàn hảo, bọn họ còn có cơ hội ——

“Vương Gia là tính báo đáp ta sao?” Mộ Dung Thất Thất lùi một bước, nàng không thích người khác gần sát chính mình như thế, ngoại trừ Phượng Thương.

Mộ Dung Thất Thất “rút lui” khiến Long Trạch Cảnh Thiên cười khổ. Xem ra trước kia đắc tội với nàng không nhẹ, cho nên lúc này một cơ hội cũng không chịu cho hắn.”Đúng vậy, ta nghĩ muốn báo đáp công chúa, nhưng không biết nên báo đáp như thế nào!”

“Rất đơn giản! Thứ nhất, bản cung yêu tiền, tuy lúc trước Vương Gia xác thực cũng đáp tạ năm mươi lượng hoàng kim, nhưng nếu Vương Gia cảm thấy cùng thân phận của người không xứng, người có thể báo đáp thêm; thứ

hai, bản cung mệt mỏi, muốn ngủ, phiền toái Vương Gia đi giá, bản cung phải về ngủ bù!”

Hai điểm này, triệt để ngăn chặn miệng Long Trạch Cảnh Thiên, hẳn còn muốn nợ nhân tình, còn muốn nếu Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương không thể, hẳn có thể thuận thể mà lên, cưới Mộ Dung Thất Thất, không nghĩ tới đối phương lại lấy ra hai yêu cầu này, một là trả thù lao, hai là rút đi, nữ nhân này thật không để cho hẳn mặt mũi.

“Tiên Nhi ——” thấy Mộ Dung Thất Thất xoay người đi, Long Trạch Cảnh Thiên nâng tay giữ chặt cổ tay Mộ Dung Thất Thất, “Tiên Nhi, cho ta một cơ hội nữa được không? Nàng vốn cùng ta có hôn ước, nếu không có chuyện xảy ra thì nàng đã là vương phi của ta rồi!”

“Buông tay!” Mộ Dung Thất Thất muốn giật tay lại, không nghĩ tới tay Long Trạch Cảnh Thiên như gông xiềng, đem nàng một mực khóa lại.

“Không buông!” Long Trạch Cảnh Thiên cắn răng, nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp động lòng của Mộ Dung Thất Thất, “Bốn vương đã từng buông tay một lần, khiến cho bốn vương mất đi tình cảm chân thật cùng nàng, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội, lúc này đây bốn vương tuyệt đối sẽ không buông tay, tuyệt đối không —— “

Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên nói xong, một thân ảnh màu trắng đứng trước mắt hẳn, sau một khắc Long Trạch Cảnh Thiên cảm thấy bụng đau đớn, trực tiếp bị đập bay, “phịch” một tiếng, nặng nề đập xuống trên mặt đất.

“Người tới, đóng cửa, thả chó ——” Phượng Thương nắm cả vòng eo của Mộ Dung Thất Thất, mắt lạnh nhìn Long Trạch Cảnh Thiên. Hẳn chỉ đến chậm một lát thôi, không ngờ lại có con ruồi tanh tưởi như vậy, cư nhiên còn nắm cổ tay của Mộ Dung Thất Thất! Đây là của hẳn! Của hẳn!

(TNN : người ta tanh, còn anh là chua, cực chua a =]] tại sao ta đọc bộ nào cũng có một thùng dấm chua to oành nhĩ =]] hắc hắc)

“Khụ khụ!”

Long Trạch Cảnh Thiên ôm lấy bụng, thống khổ cuộn mình thành một đoàn trên mặt đất. Hắn không nghĩ tới Phượng Thương lại đột nhiên xuất hiện, càng không có nghĩ tới một cước của Phượng Thương lại lợi hại như vậy, đau nhức tê tâm liệt phế theo bụng hắn truyền đến, một cước kia thật sự là dùng hết sức a.

Hiện tại Phượng Thương còn mở miệng nói một tiếng “Đóng cửa thả chó”, Phượng Thương đem hắn cho là cái gì?

“Vương Gia, ngài là tự mình đi, hay để chúng ta đuổi đi?” Phượng Tề mang theo người vây quanh bốn phía Long Trạch Cảnh Thiên, cả đám đều hung dữ trừng mắt nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, phảng phất là như đang đợi hắn nói “Ta không đi” sau đó kết phường đem hắn đuổi ra bên ngoài.

Vương Gia của một nước bị người đuổi ra ngoài, chuyện này cỡ nào dọa người! Long Trạch Cảnh Thiên giãy dụa tự đứng lên, nói, “Bốn vương tự mình đi!”

Ra đến cửa chính Vương phủ, Long Trạch Cảnh Thiên một lần nữa quay đầu lại nhìn Mộ Dung Thất Thất, “Tiên Nhi, ta sẽ không từ bỏ nàng! Ta tuyệt đối sẽ không buông tay!”

“Cút ——” trong giọng nói của Phượng Thương rõ ràng mang theo tức giận, mà thanh âm này rơi vào tai của Long Trạch Cảnh Thiên lại làm cho lỗ tai hắn xé rách đau nhức, Long Trạch Cảnh Thiên vội vàng bịt tai, bộ dáng muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu.

“Rầm——” không đợi Long Trạch Cảnh Thiên thuận khí, cửa chính Nam Lâm Vương phủ đã rầm một tiếng đóng lại, đem hắn triệt để ngăn lại

ngoài cửa, rốt cuộc nhìn không tới thân ảnh của Mộ Dung Thất Thất.

Ta sẽ không buông tha ! Nàng là của ta! Ta sẽ không buông tha ! Long Trạch Cảnh Thiên nắm chặt tay, hung hăng quay đầu lại, một lần nữa nhìn cửa chính màu đỏ rực. Mộ Dung Thất Thất là tân nương hân hạnh định, hẳn sẽ không buông tha, vĩnh viễn cũng không buông tha !

Trong Thính Tùng lâu, Phượng Thương ghen tuông lồng lộn, một ngụm cắn lấy vành tai Mộ Dung Thất Thất, như tiểu động vật tức giận, phát tiết bất mãn của mình.

“Vương Gia, ta cùng hẳn thật sự cái gì cũng không có, chàng phải tin tưởng ta!” Bên tai khí nóng hầm hập, khiến toàn thân Mộ Dung Thất Thất run run, vội vàng trốn tránh.

“Hừ! Nàng gọi hẳn Vương Gia, gọi ta cũng là Vương Gia, ta cũng không biết Vương Gia trong miệng nàng rốt cuộc là người nào!”

Phượng Thương ôm hai tay, thở phì phì bĩu môi, gương mặt vốn trắng trẻo trong suốt, bởi vì phẫn nộ, mà nhiễm hồng sắc, giống quả táo chín, làm cho người ta nhìn không được muốn ăn yếm.

Mà cặp con người yêu nghiệt kia, lúc này cũng hỏa khí mười phần, bên người Khanh Khanh của hẳn có nhiều ruồi bọ như vậy, chỉ cần nghĩ tới Long Trạch Cảnh Thiên đuổi tới Vương phủ, còn bắt cổ tay của nàng, bảo hẳn làm sao không tức giận!

Phượng Thương tức giận lại đáng yêu, khiến Mộ Dung Thất Thất không thể làm gì khác hơn là đi qua ở trên mặt hẳn hôn nhẹ một cái, “Nếu không, ta gọi chàng là gì? Chàng thích gọi gì? Không bằng gọi là Thương, Thương Thương, Tiểu Thương Thương, Thương yêu, Thương cưng...” (TNN : *ạ* ta muốn phun a~ cái độ sến của 2 ac thật vĩ đại *run run*) Mộ Dung Thất Thất nói liên tiếp rất nhiều biệt danh, sắc mặt Phượng Thương mới khá hơn một chút, “Dù sao, ta cũng không cần phải xưng hô khác biệt gì!

Tính ra ta vẫn chỉ phân vân không rõ lắm vương gia là nàng gọi ta, hay là gọi Long Trạch Cảnh Thiên thôi!”

Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất biết rõ hẳn hoàn toàn là bị chuyện của Long Trạch Cảnh Thiên làm tức giận, không nghĩ tới nam nhân này ghen lại lớn như vậy. Bất quá, ghen, chứng tỏ là hẳn quan tâm đến nàng, đây là một chuyện nên cao hứng. Nếu nam nhân không quan tâm tới người, thì vô luận người làm cái gì, cho dù người chạy theo hắn, hắn đều không để ý tới!

“Nếu không, chúng ta thuê người hung hăng giết hắn?”

Mộ Dung Thất Thất đề nghị, làm cho Phượng Thương vỗ tay khen hay, “Được a! Nghe nói Ma vực ám sát là lợi hại nhất, Khanh Khanh, không bằng chúng ta mời sát thủ Ma vực ám sát Long Trạch Cảnh Thiên, nàng xem thế nào?” (TNN : ta bó toàn thân vs anh rồi =]] ha ha)

Phượng Thương nói tới Ma vực, khiến cho khóe mắt Mộ Dung Thất Thất không khỏi run rẩy trong chớp lát, Phượng Thương rốt cuộc nghe được cái gì? Có phải hắn biết mình là Độc Tiên Nhi rồi? Nếu như hắn biết mình là nữ nhân trong truyền thuyết giết người như ngóe kia, sẽ nghĩ như thế nào?

“Từ từ, còn chưa phải lúc dừng giết hắn, dù sao hắn còn đang ở Bắc Chu quốc, nếu như xảy ra chuyện gì, Tây kỳ khẳng định sẽ tìm Bắc Chu gây phiền toái.” Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói xong, Phượng Thương lập tức sửa lời, hảo tâm lưu lại cho Long Trạch Cảnh Thiên một mạng.

Đang lúc Mộ Dung Thất Thất tự hỏi, Phượng Thương vì sao đột nhiên chuyển biến thái độ, thì cái cảm Phượng Thương dán tại trên trán của nàng, “Khanh Khanh, trong lòng của nàng chỉ có thể có ta, có biết không! Vừa nghĩ tới nàng yêu người khác, lòng của ta liền đau như đao cắt. Khanh Khanh, nàng đã thành một phần trong sinh mệnh của ta, nếu như mất đi nàng, ta không biết phải làm sao mới tốt...”

Những lời nói xúc động như vậy, kỳ thật cũng là lời Mộ Dung Thất Thất muốn nói, không nghĩ Phượng Thương lại nói ra trước.

“Thương, ta sẽ không yêu người khác, bởi vì chàng đã lấp đầy tim ta rồi, ta dung không được người khác nữa.” Cho tới bây giờ, Mộ Dung Thất Thất chỉ có thể dùng lời nói như vậy thổ lộ nội tâm của mình, mà trong thần sắc kiên định cùng ánh mắt nhu tình như nước của nàng, khiến cho những lo lắng trong lòng Phượng Thương dần dần tan đi.

“Vậy là tốt rồi!” Phượng Thương nhắm mắt lại, hôn lên trán của Mộ Dung Thất Thất .

Buổi chiều, Phượng Thương ở trong thư phòng triệu kiến Nạp Lan Tín.

“Đi, tra thân phận của vương phi.” Nạp Lan Tín vừa đến, Phượng Thương liền ném cho hắn một tờ giấy, nhìn nội dung trên trang giấy, Nạp Lan Tín không khỏi nhíu mày, “Vương Gia, ngài là nói, vương phi có thể là Độc Tiên Nhi của Ma vực?”

“Người trước đi thăm dò Long Trạch Cảnh Thiên, hắn đã từng bị người ta ám sát, tra ra rốt cuộc hắn được ai cứu. Nếu như là Độc Tiên nhi, như vậy Độc Tiên Nhi chính là vương phi.” Vừa nghĩ tới chuyện ban ngày nghe được, trong lòng Phượng Thương liền có một loại bất an.

Nếu như Mộ Dung Thất Thất là Độc Tiên Nhi, này có thể giải thích được vì sao Quang Hoa công tử lại vung tiền như rác, mỗi lần đều đặt cửa trên người Mộ Dung Thất Thất...

Nghe Giang hồ đồn, Độc Tiên nhi cùng Quang Hoa công tử là một đôi tình lữ, nếu Mộ Dung Thất Thất là Độc Tiên Nhi, vậy Quang Hoa công tử này là ai? Bọn họ trong đó rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Nếu như bọn họ thật sự là người yêu, vậy hắn nên làm thế nào cho phải? (TNN : *phụt* trong đầu a này rút cuộc chứa cái gì a~ quy đi quy lại lại ra cái này~)

Phượng Thương không dám nghĩ chuyện về sau, sau khi nghe Mộ Dung Thất Thất là Độc Tiên Nhi, lòng của hắn đều không thể bình tĩnh.

Trong nội tâm Phượng Thương, khả năng Mộ Dung Thất Thất là Độc Tiên Nhi vô cùng lớn, Độc Tiên Nhi thích dùng độc, mà Mộ Dung Thất Thất là Liên công tử, có thể cứu người, cũng sẽ giết người, có thể dùng dược cứu người, cũng thích dùng độc, hai cái này không mâu thuẫn mà hợp. Hơn nữa về ngoài Độc Tiên Nhi như thiên tiên, cho nên mới có xưng hô là “Tiên Nhi”, mà Mộ Dung Thất Thất xuất trần thoát tục, kỳ thật có thể hình dung là “Tiên”...

Nếu xác định thân phận Mộ Dung Thất Thất chính là Độc Tiên Nhi, vậy hắn không phải là có một tình địch cường đại—— Quang Hoa công tử rồi?

Hiệu suất xử lý của Phật Sinh Môn rất cao, đến tối, Nạp Lan Tín đưa tới kết quả. Quả nhiên, người lúc ấy cứu Long Trạch Cảnh Thiên chính là Mộ Dung Thất Thất, hơn nữa Long Trạch Cảnh Thiên cũng là bởi vì Độc Tiên Nhi mới hồi hồn, bỏ rơi Mộ Dung Thất Thất. Chỉ là cái tên ngu ngốc kia căn bản không biết Mộ Dung Thất Thất chính là Độc Tiên Nhi, hôm nay phát hiện, mới hồi hận, chạy đến tìm Mộ Dung Thất Thất, muốn nối lại duyên cũ.

“Vương Gia, làm sao bây giờ?” Nhìn thấy mặt Phượng Thương lúc trắng lúc đen, Nạp Lan Tín có chút không an tâm. Bình thường tình huống như vậy, đại biểu tâm tình vị chủ tử này rất không tốt, hơn nữa sẽ có người muốn chết, không biết ai là cái kẻ xui xẻo kia.

“Phong sát Tuyệt Sắc phường cùng Thông Bảo trai của Quang Hoa công tử!” Phượng Thương nghiêng răng nghiêng lợi hạ mệnh lệnh. Ta không cần biết người là ai! Dám cùng ta đoạt Thất Thất, ta nhất định sẽ làm cho người hồi hận mà chết!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Long Phụng Đẩu

Trong lời nói của Phụng Thương đặc mùi ghen tuông, Nạp Lan Tín hiểu được.

Từ khi có vị vương phi này, trong mắt trong lòng của Vương Gia đều là vương phi, hiện tại biết ” bí mật của Vương phi ” rồi, dựa vào tính cách của Phụng Thương mà nói, đương nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ.

Dù sao danh tiếng của Quang Hoa công tử bên ngoài, lúc trước Vương Gia còn khen ngợi Quang Hoa công tử có thể không để ý áp lực chính tà đối lập, cùng Độc Tiên Nhi dặt tay, còn tán thưởng bọn họ là đôi tình nhân tuyệt thế trên giang hồ, lúc này biết rõ Độc Tiên Nhi chính là vương phi, Vương Gia rốt cuộc không ngồi im được nữa, cũng không cách nào bình tĩnh.

Bất quá, không chỉ mình Phụng Thương, mà ngay cả Nạp Lan Tín cũng bị cái kết quả này dọa ngây người.

Wương phi là nữ tử ôn nhu như vậy, tại sao người trong giang hồ cứ nghe thấy tên Độc Tiên Nhi lại biến sắc, Nạp Lan Tín thật sự là không tưởng tượng được.

Về truyền thuyết Độc Tiên nhi, giang hồ có rất nhiều, vô luận là tâm ngoan thủ lạt, hay là giết người như ngóe, những thứ này Nạp Lan Tín cũng không có tận mắt nhìn thấy, cũng cảm thấy là không đáng tin. Nhưng ít ra, Ma vực ở trong tay Độc Tiên nhi năm năm phát dương quang đại, đây là sự thật không thể tranh cãi. Nữ nhân này có năng lực có quyết đoán, là người xuất sắc nổi bật trong số các nhân tài trong giang hồ.

Chỉ là, Độc Tiên Nhi là vương phi? Vương phi là Độc Tiên Nhi? Tin tức này làm cho Nạp Lan Tín từ lúc biết được, thần trí còn chưa có phục hồi lại.

Tuy cùng Mộ Dung Thất Thất tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng khi ở Mộ Dung phủ, hẳn là tiên sinh, dạy Mộ Dung Thất Thất một thời gian ngắn, đoạn thời gian ở chung kia, hẳn cũng không có phát giác sự khác thường của Mộ Dung Thất Thất mà?

Nếu không phải thật sự xác minh thân phận của Mộ Dung Thất Thất, khiến Nạp Lan Tín tin tưởng vương phi chính là Độc Tiên Nhi, thì hẳn thật không cách nào tiếp nhận.

Bất quá, cẩn thận ngẫm lại, cũng không khó phát hiện Mộ Dung Thất Thất cùng Độc Tiên Nhi có chỗ giống nhau. Bên ngoài nghe đồn Mộ Dung Thất Thất là phế vật, có phế vật nào lại thông qua cuộc thi tranh tài tứ quốc mà khiến cho Bắc Chu đứng đầu sao? Lại càng không cần phải nói đến trận chung kết!

Vô luận là đối với Cổ Lệ, hay là đối với Mộ Dung Thanh Liên, từ đầu đến cuối, vũ khí trong tay Mộ Dung Thất Thất chỉ có một đoạn hồng sa mỏng, có thể đem hồng sa điều khiển như chính cơ thể mình vậy, chẳng lẽ không phải là cao thủ sao! Xem ra, bọn họ cũng có thời điểm nhìn lầm.

Chắc hẳn lúc này biết rõ thân phận vương phi, trong lòng Vương Gia cũng rất là khiếp sợ đi!

Lúc trước thời điểm truyền ra chuyện xấu của Độc Tiên Nhi cùng Quang Hoa công tử, Vương Gia còn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy chung thân đại sự của Độc Tiên Nhi đã được giải quyết, hẳn đối với lão quái vật Ma vực cũng có thể khai báo rồi. Hiện tại, Độc Tiên Nhi là vương phi, hẳn lại yêu vương phi như vậy, giữa hai người lại có Quang Hoa công tử chen giữa, tư vị trong lòng Vương Gia khẳng định siêu cấp khó chịu.

“Vương Gia, động tới Tuyệt Sắc phường cùng Thông Bảo Trai, chỉ sợ không tốt cho lắm, tựa hồ...”

Nạp Lan Tín còn chưa dứt lời, đã bị Phượng Thương trực tiếp cắt đứt, hắt đứng lên, híp đôi mắt phượng lại, trong con ngươi màu tím tản ra hàn khí, “Người nói rất đúng, động tới Tuyệt Sắc phường cùng Thông Bảo Trai, chỉ là gãi không đúng chỗ ngứa, ta muốn giết hẳn để trừ hậu hoạn!”

Lời của Phượng Thương làm Nạp Lan Tín càng kinh hãi, ngây ngốc trong chốc lát, Nạp Lan Tín nhẹ giọng hỏi, “Vương Gia, ngài... Ngài là nói giết Quang Hoa công tử?”

“Đương nhiên! Dám động tới nữ nhân của ta, thì phải có năng lực nhận lửa giận của ta!”

Chuyện này là thế nào đây? Nạp Lan Tín sém chút ngất xỉu. Vừa rồi hẳn còn muốn khuyên Phượng Thương suy xét đến cân bằng các thế lực trên giang hồ, trước tạm thời đừng động tới Quang Hoa công tử. Lúc này chủ tử lại trực tiếp muốn giết quang Hoa công tử!

Trời ạ, chủ tử nhất định là bị ghen tuông làm cho choáng váng đầu óc rồi, chẳng lẽ hẳn không biết Quang Hoa công tử trong dân gian rất có uy danh sao? Chẳng lẽ hẳn không biết giết Quang Hoa công tử sẽ làm nữ nhân trong thiên hạ khởi nghĩa tạo phản sao? Đây quả thực là tự gây thù chuốc oán a!

Từ xưa đến nay gió nguy hiểm nhất chính là gió bên gối, những nữ nhân kia mặc dù không có gì đáng sợ, chỉ là thiên hạ này không có nữ nhân nào không yêu Quang Hoa công tử quần áo lụa là kia.

Giết Quang Hoa công tử, chẳng khác nào đem tâm các nàng bóp nát, những nữ nhân kia khóc rống chảy hết nước mắt cũng thôi đi, vạn nhất thổi gió bão bên gối với nam nhân của các nàng, này phải làm sao đây? Trong đó không thiếu nhân sĩ giang hồ, đại thần trong triều, thế thiếp Hoàng thất

Quý tộc, trận cuồng phong này thổi đến, hoàn toàn có thể mang cả đại lục nhấn chìm nha!

“Vương gia, Quang Hoa công tử cũng không phải nhân vật bình thường, từ thương nhân dân chúng, từ Hoàng thất Quý tộc, chỉ cần nơi nào có phụ nhân, sẽ không có chuyện có người không yêu Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường, mà ngay cả thái hậu trong nội cung đối với đồ trang sức trong Thông Bảo Trai cũng khen không dứt miệng... Ngài nếu thật sự động tới Quang Hoa công tử, nước mắt của những nữ nhân kia có thể nhấn chìm Yên kinh đó!”

Nạp Lan Tín nói rất đúng sự thật, nhưng lời nói của hắn trong tai của Phượng Thương liền chuyển đổi thành mặt ý tứ khác.”Bất quá chỉ là một cái nam nhân dựa vào nữ nhân để kiếm cơm!”

“Khụ khụ!” Nạp Lan Tín bị sắc nước miếng rồi, Phượng Thương nói lời này cũng thật quá cay nghiệt đi. Nếu như Quang Hoa công tử là dựa vào nữ nhân để kiếm cơm, vậy hắn cùng vương phi là “Tình lữ”, cái này không phải nói vương phi nuôi tiểu bạch kiếm hay sao! Vương phi nuôi tiểu bạch kiếm, vậy Vương Gia là cái gì? Nam tử đội nón xanh? Nạp Lan Tín nhìn không được chăm chăm nhìn lên trên đầu Phượng Thương—— (TNN : haha anh này dễ thương ghê =]])

Nạp Lan Tín sắc mặt quái dị, khiến cho Phượng Thương lúc này mới ý thức được trong lời nói của mình có chút quỷ dị, cũng ho khan hai tiếng, “Tóm lại, có ba chiêu đối phó tình địch, trước thám thính thật giả, xác định phương hướng, rồi một lần ám sát chết hắn!” (anh làm thành sách đem bán được đó =]])

Nghe Phượng Thương nói những lời này, Nạp Lan Tín kém chút nữa hộc máu. Vương Gia là làm sao vậy? Lại đem chiến thuật sa trường vận dụng lên người tình địch, thật sự là hiếm thấy!

Phượng Thương chưa từng khăn trương giống như bây giờ , tuy bên người Mộ Dung Thất Thất có rất nhiều ruồi bọ tanh tươi, tử như Long Trạch Cảnh Thiên quang minh chính đại, tử như Hoàn Nhan Hồng, tử như Lý Vân Khanh cẩn thận đúng mực... Nhưng những địch nhân này hẳn đều đã thấy tận mắt qua, hơn nữa có còn so chiêu rồi.

Người ta nói, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Khi hẳn còn đang đề phòng bảo vệ nàng bởi những người kia, thì Quang Hoa công tử tuyệt thế này không biết khi nào thì công chiếm Tiểu Vương phi của hẳn, điều này bảo hẳn làm sao chịu được?

Huống chi mấy con ruồi này, hẳn đều thấy qua rồi, còn cái Quang Hoa công tử kia xuất quỷ nhập thần, bất kể hàng ngày hẳn đều đem Tiểu Vương phi của mình trông chừng thật chặt, vậy mà bọn họ vẫn còn có thể liên lạc, hơn nữa còn thành là một đôi tình lữ nổi tiếng trong giang hồ, điều này bảo Phượng Thương làm sao tiếp thụ được!

Bọn họ rốt cuộc là quen biết khi nào? Nhận thức đã bao lâu? Khi nào thì phát sinh cảm tình? Khi hẳn canh phòng nghiêm ngặt dưới mọi tình huống, cái Quang Hoa công tử này lại là dùng phương thức gì liên lạc cùng Mộ Dung Thất Thất? Những vấn đề này đều khiến Phượng Thương hoang mang, làm cho đầu óc hẳn nghĩ không thông.

“Vương Gia, ngài đã đau đầu như vậy, vì sao không trực tiếp đi hỏi vương phi? Thuộc hạ thấy vương phi vẫn là rất để ý ngài!”

“Không cần!” Đối với đề nghị của Nạp Lan Tín, Phượng Thương trực tiếp cự tuyệt. Vạn nhất Mộ Dung Thất Thất nói cho hẳn biết chính là một đáp án tê tâm liệt phế, thương tâm muốn chết, vậy hẳn nên làm cái gì bây giờ? Vạn nhất Mộ Dung Thất Thất nói nàng chỉ là tạm thời trú tạm ở đây, sau này sẽ cùng Quang Hoa công tử bị dục song phi (như chim liền cánh), hẳn sợ không biết mình sẽ làm ra cái chuyện quá phận gì.

“Vương Gia, người yêu nhau quan trọng nhất là thẳng thắn thành khẩn, ngài đã yêu vương phi như vậy, không bằng trực tiếp thẳng thắn nói ra điều nội tâm mình nghĩ, biết đâu —— “

“Không được!” Phượng Thương cản rằng. Hắn không cần tình yêu thương hại, càng không cần Mộ Dung Thất Thất bố thí tình yêu cho hắn.

Nếu Mộ Dung Thất Thất là Độc Tiên Nhi, tin đồn trong giang hồ về chuyện nàng cùng Quang Hoa công tử, nàng nhất định đã biết. Biết rõ, còn cho phép có tin đồn như vậy nảy sinh, với hiểu biết của hắn về Thất Thất, nhất định Quang Hoa công tử trong lòng nàng rất có trọng lượng. Phượng Thương có chút khiếp đảm, sợ giữa hắn và Quang Hoa công tử, Mộ Dung Thất Thất sẽ chọn Quang Hoa công tử. Muốn hắn đi đối mặt với sự thực này, hắn làm không được.

Thấy nhiều biểu lộ phức tạp trên mặt Phượng Thương, Nạp Lan Tín càng cảm thấy, tình yêu này chính là thứ tra tấn người. Nguyên bản Vương Gia anh minh thần vũ, vì sao cứ mỗi lần gặp phải chuyện tình liên quan tới vương phi, đều mất đi lý trí? Chẳng lẽ đây là cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường?

Xem ra, vô luận hắn nói cái gì, Vương Gia cũng sẽ không tiếp thu, còn không bằng để cho bọn họ va chạm tình cảm một lần.

Nếu Quang Hoa công tử là một cơ hội, sao không mượn cái cơ hội này, khiến cho vương gia vương phi phát triển tình cảm! Chỉ là, nếu như Quang Hoa công tử thật sự ngăn cản đường tình cảm của Vương Gia, không cần Vương Gia mở miệng, hắn sẽ tự động vì Vương Gia thanh lý.

Nghĩ như vậy, Nạp Lan Tín rốt cuộc không phát biểu ý kiến của mình nữa, chỉ chờ Phượng Thương hạ lệnh.

“Mặc kệ dùng phương pháp gì, ta muốn các người dùng thời gian ngắn nhất tìm được Quang Hoa công tử, nếu hắn không lộ diện, liền huyết tẩy

Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc phường, ta không tin, như vậy còn không ép được hẳn ra! Ta muốn đích thân nhìn xem cái tình địch này đến tột cùng là người thế nào, lại có tâm tư động đến trên người nữ nhân của ta!”

“Dạ!” Đối với cái Vương Gia ghen tuông ngập trời này, Nạp Lan Tín biết rõ phản đối tất cả đều không có hiệu quả, biện pháp duy nhất chính là tìm được Quang Hoa công tử, đem hẳn trói đến trước mặt Vương Gia, để cho bọn họ quyết đấu, nếu không, ghen tuông của Vương Gia sẽ bao phủ toàn bộ Bắc Chu này mất.

Vì chuyện của Quang Hoa công tử, Phượng Thương ở trong thư phòng ngây người thật lâu, thời điểm trở lại Thính Tùng lâu, đã là đêm khuya, Mộ Dung Thất Thất đã sớm thay quần áo mà ngủ. Nhìn vẻ mặt an tĩnh của Mộ Dung Thất Thất dưới ánh nến, Phượng Thương vươn tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve trên đuôi lông mày có chút nhăn lại của nàng.

“Khanh Khanh, ta sẽ không buông tay! Thiên đường địa ngục, cũng sẽ đều mang theo nàng! Nàng cũng đừng hòng muốn thoát khỏi ta!”

Nhận thấy được có người, Mộ Dung Thất Thất chậm rãi mở to mắt, sau khi nhìn thấy người đến là Phượng Thương, nàng miễn cưỡng ngáp một cái, “Chàng đã về!”

Những lời này, khiến cho tâm tình của Phượng Thương tốt lên rất nhiều. Tựa như thê tử chờ trong nhà, nhìn thấy trượng phu trở về, đều dùng một câu “Chàng đã về” tiêu trừ mệt mỏi trên người trượng phu.

“Đến, ta giúp nàng cởi áo ngoài!” Phượng Thương ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, mấy ngày nay, đều là hẳn hầu hạ Mộ Dung Thất Thất mặc quần áo, nàng tựa hồ đối với những bộ quần áo rườm rà này đặc biệt vô lực, lớn như vậy rồi, còn không biết mặc ra sao, cho nên Phượng Thương bất đắc dĩ trở thành “Bảo mẫu” của Mộ Dung Thất Thất .

“Ừm——” Mộ Dung Thất Thất rất phối hợp, từ từ nhắm hai mắt, tùy ý để Phượng Thương giúp mình cởi áo ra. Thời điểm cảm giác được lành lạnh, sau một khắc đã bị Phượng Thương ôm vào trong chăn ấm áp.

Ôm đến thân thể ấm áp, Mộ Dung Thất Thất từ từ nhắm hai mắt ôm lấy eo Phượng Thương.”Như thế nào bây giờ mới về! Ta chờ chàng thật lâu nha —— “

Bởi vì ôm chặt, cộng thêm buồn ngủ, Mộ Dung Thất Thất từ đầu đến cuối đều nhắm hai mắt, trong thanh âm mang theo một tia làm nũng cùng nén giận, Phượng Thương hôn một chút lên trán của Mộ Dung Thất Thất, cảm giác được nàng chân thật như vậy ở trong ngực mình, tâm lo lắng, rốt cục cũng buông xuống.

“Có một số việc phải xử lý, cho nên mới về muộn. Ngoan! Ngủ đi! Ta ở bên cạnh cùng nàng!”

“Ừ!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa ở trên bờ vai rắn chắc của Phượng Thương, bàn tay nhỏ bé cũng ở trên người Phượng Thương sờ soạng một lát, “Thương —— “

“Ừ?”

“Mặc dù nhìn chàng rất gầy, nhưng ôm rất vừa tay nha!” Mộ Dung Thất Thất nhắm mắt sờ sờ, ngón tay vẫn loanh quanh trên bụng Phượng Thương, “Cơ bụng sáu múi, Thương, chàng thật gợi cảm a! Đúng là làm người không thể xem ở bề ngoài!” (TNN: sắc nữ a~~)

Mộ Dung Thất Thất vừa nói, bàn tay nhỏ bé vừa tiếp tục thăm dò. Nàng ngủ mơ mơ màng màng, lại không biết rõ, hành vi của mình không thể nghi ngờ là khiêu khích tôn nghiêm nam tính của Phượng Thương, thời điểm tay trượt xuống bụng, Phượng Thương kịp thời bắt được tay của nàng.

“Thương?” Bị Phượng Thương bắt lấy tay, Mộ Dung Thất Thất có chút bất mãn, cố gắng mở to mắt, nhìn Phượng Thương.

“Con mèo nhỏ, ta cũng không muốn trong lúc nàng mơ mơ màng màng mà muốn nàng!” Phượng Thương nắm bàn tay nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất, đem nàng ôm vào trong ngực, “Hôm nay tiến cung mệt chết đi, từ nay về sau chúng ta không đi nữa! Miễn phải đối mặt với những người nhức đầu kia!”

Phượng Thương nói vậy, thành công dời đi tầm mắt của Mộ Dung Thất Thất, nàng vô cùng phối hợp gật đầu, “Đúng! Từ nay về sau trừ gặp ngoại tổ mẫu, người khác cũng không gặp! Cái thái tử kia thật đáng ghét, Nhị hoàng tử cũng chán ghét, A Khang thật đáng thương, chúng ta phải quan tâm hẳn nhiều hơn...”

“Được!” Phượng Thương khẽ cười, hôn nhẹ lên môi Mộ Dung Thất Thất. Nhìn Mộ Dung Thất Thất lần nữa khép mắt lại, Phượng Thương nghĩ tới những lời Nạp Lan Tín đã nói, thẳng thắn thành khẩn, hỏi ——

“Khanh Khanh, Long Trạch Cảnh Thiên gọi nàng là Tiên nhi? Vì sao...”

Phượng Thương không biết hành động của mình như vậy có tính là đáng xấu hổ hay không, Mộ Dung Thất Thất lúc này đang ngủ mơ mơ màng màng, đại não cũng không rõ ràng lắm, nếu hỏi lúc này, nàng nhất định sẽ nói thật. Mà hẳn mượn cơ hội này đến hỏi Mộ Dung Thất Thất có phải là có chút hèn hạ không?

Chỉ là trong nháy mắt, mới vừa rồi còn bởi vì tư tưởng tiểu nhân hèn hạ mà có chút xấu hổ, Phượng Thương nhìn đến gò má phấn hồng của Mộ Dung Thất Thất, nội tâm lần nữa bị đánh vào.

Vô sỉ thì vô sỉ đi! Dù sao, Mộ Dung Thất Thất cũng là nữ nhân của hẳn, cho dù đem hết tất cả vốn liếng, hẳn cũng muốn làm cho thể xác và tâm của nàng thành của mình! Lúc này có kẻ đánh chủ ý lên lão bà của hẳn, cũng

không thể nói cái gì mà nhân nghĩa đạo đức nữa rồi. Chẳng lẽ bảo hắc trên chiến trường, còn cùng địch nhân nắm tay, tới một câu “Chào người! Ăn có được không? Hôm nay khí trời thật tốt a!” (TNN: haha suy nghĩ của a này thật dễ thương =]])

Hắc là chính nhân quân tử, nhưng cũng có nghĩa là những con ruồi như hồ rình mồi kia sẽ vì thế mà từ bỏ Mộ Dung Thất Thất. Muốn cùng bọn hắc nói đạo nghĩa, bọn họ cũng sẽ không buông tha cho Khanh Khanh!

“Bởi vì ta còn có một danh tự, gọi là Độc Tiên Nhi!”

Quả nhiên, giống với ý nghĩ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất ngủ mơ màng, nào đâu biết thanh tỉnh là thứ gì, cho nên Phượng Thương hỏi nàng, nàng liền nói thẳng.

“Khanh Khanh, nàng là Độc Tiên nhi của Ma vực?”

“Đúng nha!” Mộ Dung Thất Thất nhếch miệng, nhú nhú mày, “Chẳng lẽ ta không giống sao?”

“Giống —— “

“Không, không giống, ta chính là ta!” Mộ Dung Thất Thất ngáp nhẹ, cái miệng nhỏ nhắn tiến đến mặt Phượng Thương “Bẹp” một cái, “Ngủ ngon, Thương, hôm nay thật mệt a... Còn có, trong lòng của ta chỉ có chàng, không có hắc...”

Nói xong, Mộ Dung Thất Thất đã phát ra tiếng thở đều đều, cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa, hơi mở ra.

Nữ nhân này a! Ở trước mặt mình không có bất kỳ phòng bị gì. Phượng Thương hôn lên đỉnh đầu Mộ Dung Thất Thất, nàng thừa nhận thân phận của mình, làm trong lòng của hắc cũng nhận được xác định. Hiện tại nghi vấn duy nhất chính là chuyện Quang Hoa công tử. Chẳng lẽ, là Quang Hoa

công tử quần quít lấy Khanh Khanh của hã? Nếu không, nàng vì sao nói trong lòng nàng không có hã? Cái “hã” này không phải ám chỉ Quang Hoa công tử chứ?

Mộ Dung Thất Thất ngủ, mà Phượng Thương mặc dù hy vọng có thể hỏi rõ xem nàng cùng Quang Hoa công tử có quan hệ gì, nhưng chẳng biết tại sao, nhìn giai nhân đang ngủ, làm cho hã cũng bối rối, chống đỡ được trong chốc lát, liền ôm Mộ Dung Thất Thất tiến vào mộng đẹp.

Từ khi Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương cùng giường chung gối, công việc của Tô Mi cùng Tố Nguyệt liền thiếu đi rất nhiều. Vị cô gia này, bất kể chuyện gì, cũng đều tự mình chuẩn bị, khiến cho công việc của bọn họ nhẹ nhàng xuống.

Phượng Thương mỗi ngày đều lâm triều, thức dậy sớm, sau khi thức dậy luôn chỉnh chu triều phục, rồi hôn hai gò má cùng cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Dung Thất Thất rồi mới rời đi. Mà trong mùa đông Mộ Dung Thất Thất chỉ thích ngủ, luôn đợi tới khi Phượng Thương hạ triều trở về, mới vừa vận tỉnh lại.

Vì vậy, việc mặc quần áo rửa mặt cũng thành việc của Phượng Thương, hai ngày này liền tóc của Mộ Dung Thất Thất, cũng là Phượng Thương chải.

Tóc Mộ Dung Thất Thất dài tới mắt cá chân, mềm như tơ lụa, khiến cho Phượng Thương yêu thích không buông tay, dứt khoát chiếm luôn việc chải đầu này từ tay Tô Mi cùng Tố Nguyệt. Tuy nhiên hã sẽ không đeo trang sức rườm rà, chỉ đơn giản dùng cái trâm cố định lại. Vừa vận phù hợp với yêu cầu đơn giản của Mộ Dung Thất Thất, cứ mỗi ngày buông thông một đầu bím tóc đi dạo khắp nơi trong vương phủ.

“Tiểu thư, cô gia thật là một tướng công toàn năng, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.” Trong hoa viên, Tô Mi cùng Tố Nguyệt

một trái một phải, đi bên người Mộ Dung Thất Thất.

Hai người này không biết thân phận thực sự của Phượng Thương, cho nên lúc nghe thấy Phượng Thương ngủ lại khuê phòng của Mộ Dung Thất Thất, sợ tới mức cảm kém chút rơi xuống đất. Tuy thời này đại hôn cũng có chuyện huynh muội thành thân, nhưng đều là bà con, đâu giống tiểu thư cùng Phượng Thương, huynh muội ruột thịt như vậy, này cũng quá kinh hãi rồi!

Bất quá về sau, thấy Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất toàn tâm toàn ý, hai người này mới dần dần tiếp nhận.

Mặc dù huynh muội yêu nhau, có hơi loạn luân, nhưng tiểu thư mình đã thật lòng yêu mến, các nàng dĩ nhiên là hi vọng tiểu thư vui vẻ! Chỉ là, bên ngoài dù ủng hộ, thì trong lòng hai người vẫn có một loại lo lắng cho Mộ Dung Thất Thất, chuyện này của tiểu thư, sợ là vĩnh viễn đều không thể để lộ ra ngoài đi! Che giấu như vậy, rốt cuộc che được đến lúc nào đây!

Thấy Tô Mi trêu chọc mình, Mộ Dung Thất Thất cười khẽ, “A Khang cũng không tồi nha! Gần đây luôn chạy tới Vương phủ, hận không thể chuyển đến ở luôn...”

“Tiểu thư!” Mộ Dung Thất Thất nhắc tới Hoàn Nhan Khang, khiến mặt Tô Mi đỏ lên, dậm chân, “Tiểu thư còn như vậy, ta liền không để ý tới cô!”

“Được được được! Ta không nói!” Mộ Dung Thất Thất ngoài miệng không nói, nhưng ý cười trong mắt cũng không giảm.

Tố Nguyệt ở một bên “Khì khì” cười, mặt Tô Mi càng nóng lợi hại. Không dám làm gì Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi trực tiếp chọn Tố Nguyệt, “Tố Nguyệt, người đừng cười ta, ta còn nhớ năm nào ngày nào tháng nào, dưới đêm trăng, người cùng người nào đó thì thầm nói —— “

“A? Tổ Nguyệt cũng có rồi? Là cái gì? Nói nghe một chút!” Mộ Dung Thất Thất vừa nghe, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên dào dạt thần sắc hưng phấn, “Là lúc nào? Rốt cuộc là nam nhân nào tinh mắt như vậy? Chọn trúng Tổ Nguyệt nhà ta?”

Tổ Nguyệt nguyên bản muốn cười nhạo Tô Mi, nghe nói như thế liền sững sờ, “Ta làm sao? Tô Mi, người đừng bịa đặt! Ta cái gì cũng không có hết á! Tiểu thư đừng nghe nàng!”

“Cắt! Mới không phải đâu! Buổi tối ngày đại hôn của tiểu thư, Tô Mi cùng Nạp Lan Tín dưới lầu hàn huyên một hồi lâu!” Tô Mi thấy vẻ mặt Tổ Nguyệt đứng đắn, lập tức hướng Mộ Dung Thất Thất châm ngòi, “Tiểu thư, cô không biết, sau khi Tổ Nguyệt đi, Nạp Lan Tín lại nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng thật lâu, còn vừa nhìn vừa cười ngây ngô...”

“Con nhỏ chết dẫm kia, người nói nhảm cái gì đó!”

So về Tô Mi da mặt mỏng, da mặt Tổ Nguyệt càng mỏng hơn, thấy Tô Mi đem chuyện “Có lẽ có” nói ra, vội vàng giải thích với Mộ Dung Thất Thất, “Tiểu thư, không phải như thế! Ngày đó Nạp Lan tiên sinh tựa hồ có chuyện tìm Vương Gia, ta ngăn cản hẩn, chỉ là như vậy, không có cái khác!”

“Thật sự?” Mộ Dung Thất Thất vuốt cằm, ý tứ hàm xúc kéo dài nhìn Tổ Nguyệt.”Nạp Lan Tín? Người không tệ! Là người của Vương Gia, ta giúp các người tác hợp—— “

Mộ Dung Thất Thất càng nói càng thái quá, Tổ Nguyệt gấp đến độ không xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nghĩ vì chính mình giải thích, nhưng lại không biết nói như thế nào, Tô Mi cao hứng, ở bên cạnh vỗ tay bảo hay, “Tiểu thư, không bằng cô chọn ngày tháng, nối dây tơ hồng, giúp bọn họ tạo thành một đôi đi, thật tốt!”

“Tốt cái đầu người!” Tổ Nguyệt bị ép nóng nảy, cuối cùng phun ra một câu thô tục, “Ta sẽ không rời khỏi tiểu thư, ta sẽ cả đời hầu hạ tiểu thư! Mọi người đều đi, ai chiếu cố tiểu thư đây!”

Nghe Tổ Nguyệt nói xong, Tô Mi cũng ngừng cười, nhớ tới khi Ma Tôn đại nhân qua đời, dặn dò các nàng nhất định phải hảo hảo chiếu cố Mộ Dung Thất Thất, nếu như các nàng thật sự đều lập gia đình, bên người Mộ Dung Thất Thất sẽ không còn người thân thiết nữa.

Nghĩ như vậy, Tô Mi trầm mặc xuống. Nhìn bộ dáng của hai nha đầu, Mộ Dung Thất Thất thở dài, đi đến trước mặt các nàng, tay trái nắm tay Tô Mi, tay phải nắm tay Tổ Nguyệt.

“Hai người các người là đứa ngốc a! Lấy năng lực của tiểu thư ta, chẳng lẽ không tự chiếu cố tốt được cho bản thân sao! Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, các người ở bên cạnh ta tới già, chuyện chung thân làm sao bây giờ? Ta không có tỷ muội, chính là đem các người như tỷ tỷ mà đối đãi! Các người nếu không hạnh phúc, ta cũng sẽ không hạnh phúc!”

“Cho nên, có người yêu, có muốn theo đuổi tình cảm, nhất định phải buông cái tôi của mình ra, can đảm mà yêu đi. Duyên phận bỏ lỡ, sẽ tiếc nuối cả đời, ta cũng không hy vọng chờ các người già rồi, lại thấy hai cái lão thái thái ở đằng kia ngồi nhớ lại ngày đó...”

“Tiểu thư ——” Mộ Dung Thất Thất nói, khiến cho hai thiếu nữ vừa muốn cười, lại cảm động.

Tuy Mộ Dung Thất Thất là chủ tử của các nàng , nhưng một chút bộ dáng chủ nhân đều không có, ngược lại đối với các nàng đặc biệt bao dung, thật sự như thân tỷ muội, có thể ở bên người Mộ Dung Thất Thất, đây là chuyện khiến cho Tô Mi cùng Tổ Nguyệt đều vô cùng tự hào.

“Đáp ứng ta, có hạnh phúc, nhất định phải dũng cảm theo đuổi!” Mộ Dung Thất Thất đem tay Tô Mi cùng Tổ Nguyệt để cùng một chỗ, tay của

mình cũng chồng lên, “Những người bên cạnh ta chỉ có mình ta hạnh phúc, không đủ, chúng ta ba người đều phải hạnh phúc!”

“Vâng!” Mộ Dung Thất Thất nói khiến cho Tố Nguyệt cùng Tô Mi đều rưng rưng, hai người đều dùng sức gật đầu.

Mà một màn này, vừa vắn rơi vào trong mắt Nạp Lan Tín. Xem ra, vương phi quả thật không phải người bình thường! Lại ở thời đại chủ tớ nghiêm ngặt này mà lại đối đãi với nô tỳ bọn họ giống như tỷ muội!

Những ngày này, Nạp Lan Tín một mực phụng mệnh tra ra chuyện của Quang Hoa công tử, lại không nghĩ vị Quang Hoa công tử này thật sự giống như trong truyền thuyết, thần long thấy đầu không thấy đuôi, căn bản là tìm không được tung tích của hân.

Mộ Dung Thất Thất cùng Quang Hoa công tử nhận thức, như vậy bọn họ hẳn là có một loại phương thức liên lạc đặc biệt, vì vậy Nạp Lan Tín liền theo dõi Mộ Dung Thất Thất. Chỉ là, Mộ Dung Thất Thất bình thường cũng không ra khỏi phủ, Vương Gia cũng một mực đi theo bên người nàng, như vậy nàng cùng Quang Hoa công tử truyền tin hẳn là do tỳ nữ của nàng.

Nhìn chăm chăm vào Tô Mi cùng Tố Nguyệt, từ trên người các nàng tìm kiếm manh mối, đây là phương pháp xử lý Nạp Lan Tín nghĩ đến.

“Tiểu thư, nhìn, Nạp Lan Tín lại đang liếc trộm Tố Nguyệt!” Tô Mi mắt sắc, liếc thấy Nạp Lan Tín, lập tức thọt tới bên người Mộ Dung Thất Thất, “Ta nói đúng đi, Nạp Lan Tín là nhìn trúng Tố Nguyệt.”

Thấy Tô Mi nói như vậy, gò má Tố Nguyệt lần nữa nhiễm hồng. Từ khi Mộ Dung Thất Thất đại hôn xong, nàng cùng Nạp Lan Tín thật là có mấy lần đụng mặt, chính là cũng không nói lời nào, chỉ là gật đầu mỉm cười, không hơn. Nhân phẩm Nạp Lan Tín cũng không tệ lắm, chỉ là Tố Nguyệt không biết mình có thích hân hay không.

Thấy Nạp Lan Tín xuất hiện, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười, xem ra có triển vọng, không bằng làm mai hợp tác, “Khụ khụ! Tổ Nguyệt, ngày sinh của thái hậu ta đặt mấy bộ trang sức ở Thông Bảo trai, người đi xem xem sao. Ta có Tô Mi hầu hạ, người không cần phải gấp...”

Lời của Mộ Dung Thất Thất đủ rõ ràng rồi, chỉ thiếu chút nữa là nói thẳng, người ở bên ngoài lâu một chút, không trở về cũng không sao ——

“Tiểu thư...” Tổ Nguyệt nhất thời xấu hổ.

“Đi thôi! Sinh nhật Ngoại tổ mẫu, ta đương nhiên là muốn tặng lễ vật! Bình thường cũng là Tô Mi làm chân chạy, hôm nay ta muốn cùng Tô Mi tâm sự chuyện Hoàn Nhan Khang, nên người đi đi.”

Cách xa, Nạp Lan Tín nghe không được Mộ Dung Thất Thất nói cái gì, thấy Tổ Nguyệt rời đi, hắn cũng đi theo đằng sau.

Nạp Lan Tín đi theo Tổ Nguyệt rời đi, xác minh ý nghĩ trong lòng của Mộ Dung Thất Thất cùng Tô Mi, hai người nhìn nhau cười, thật là có hy vọng nha!

Ra khỏi Vương phủ, Tổ Nguyệt trực tiếp đi Thông Bảo trai. Sinh nhật Thái hậu là ba ngày sau, lúc trước Mộ Dung Thất Thất thiết kế một bộ trang sức “Đan Phượng Triều Dương” rất đẹp, toàn bộ dùng Hồng Ngọc cực phẩm chế tạo, khoảng hai ngày có thể xong. Nạp Lan Tín đi theo sau lưng Tổ Nguyệt, không xa không gần, thẳng đến khi trông thấy Tổ Nguyệt vào Thông Bảo trai, hắn mới rốt cục xác nhận ý nghĩ trong lòng. Mộ Dung Thất Thất quả nhiên là thông qua tỳ nữ liên lạc cùng Quang Hoa công tử, chỉ là, làm sao tìm được Quang Hoa công tử, mới là mấu chốt nhất.

Trong khoảng thời gian này, mặt ngoài Vương Gia tuy gió êm sóng lặng, nhưng là Nạp Lan Tín đi theo Phượng Thương đã lâu có thể cảm giác được nội tâm Phượng Thương lo lắng chờ đợi. Phòng chường chìm đắm trong tình yêu mọi người đều là như thế này đi.

“Nạp Lan tiên sinh, người ở đây làm cái gì?” đến khi Nạp Lan Tín lấy lại tinh thần, Tổ Nguyệt đã ở trước mặt hắn. Khoảng cách tiếp xúc cùng Tổ Nguyệt gần như vậy, làm tim của Nạp Lan Tín nhin không được đập dồn dập.

Tổ Nguyệt không phải nữ tử cực đẹp, nhưng nàng lại thuộc về kiểu càng nhìn càng khoan khoái, càng xem càng dễ nhìn. Đặc biệt là mắt của Tổ Nguyệt, như biết nói, đều nói con mắt là cửa sổ tâm hồn, nội tâm nữ tử này hẳn cũng là rất đẹp.

“Ta chỉ là đi ngang qua, đi dạo... đi dạo...” Nạp Lan Tín không biết vì sao, thời điểm Tổ Nguyệt nhìn hắn, hắn thậm chí có một loại cảm giác hít thở không thông, giống như bị xuyên, tư vị rất khó chịu.

Chẳng lẽ, gặp ma rồi? Nạp Lan Tín vỗ vỗ trán, bộ dáng muốn bao nhiêu ngón liền có bấy nhiêu.

Thấy Nạp Lan Tín như vậy, Tổ Nguyệt có chút sốt ruột, không tự giác đưa tay trực tiếp dò xét trán của hắn, “Không có phát sốt a...”

Cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay nhỏ nhắn của Tổ Nguyệt, người được hương hoa nhàn nhạt trên đầu ngón tay nàng, mặt Nạp Lan Tín đỏ lên, như gặp phải ôn dịch, lập tức lui về phía sau một bước, “Cái kia, ta đi trước, ta còn có việc!”

Không đợi Tổ Nguyệt nói, Nạp Lan Tín như một trận gió thoát đi khỏi hiện trường.

Thái độ của đối phương, khiến Tổ Nguyệt có chút tổn thương, chẳng lẽ tiểu thư nói sai rồi, Nạp Lan Tín căn bản là không thích nàng? Bằng không vì sao phải gấp gáp rời đi như vậy?

Bên kia, Nạp Lan Tín cũng cảm thấy kinh ngạc, mình khi nào thì nảy sinh qua tình huống như vậy, vì sao nhìn thấy Tổ Nguyệt thì tim đập nhanh

hơn, ngay cả lời nói cũng nói không hoàn chỉnh?

Nghe nói người Ma vực am hiểu dụng độc, nói vậy Tố Nguyệt ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất cũng có thể là cao thủ dùng độc, chỉ là, nàng hạ độc với mình lúc nào, lại khiến cho hắc bất tri bất giác liền trúng độc? Xem ra sau này phải cách xa Tố Nguyệt một chút!

Chỉ trong chốc lát, Nạp Lan Tín liền buông tha ý niệm trong đầu đi theo Tố Nguyệt để tìm Quang Hoa công tử. Quyết định cứ dựa theo lời Phượng Thương nói, trói hết người của Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc phường lại, ép Quang Hoa công tử ra mặt. Vẫn là Vương Gia nói rất đúng, lúc quan trọng dùng thủ đoạn bạo lực, có thể giải quyết vấn đề nhanh nhất!

Sinh nhật Đông Phương Lam cứ theo lịch mà tới, những năm gần đây, Đông Phương Lam đều ở trong chùa, đây là lần đầu chúc thọ. Hoàng thái hậu vốn dĩ không nghĩ muốn hưng sư động chúng, quá mức xa xỉ, chỉ là Hoàn Nhan Liệt nói, vừa vặn mượn cơ hội này để mọi người nhận thức Trấn Quốc Công chúa một chút, nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất, Đông Phương Lam mới gật đầu, đồng ý.

Bởi vì trên thế giới này thái hậu là người duy nhất có quan hệ huyết thống gần gũi với nàng, cho nên Mộ Dung Thất Thất đối với Đông Phương Lam rất kính trọng, sáng sớm, Mộ Dung Thất Thất đã đến Cẩm Huyền cung. Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ Vương phủ, nàng chỉ đến Cẩm Huyền cung cùng hoàng thái hậu.

“Chào Thanh cô cô!” Mộ Dung Thất Thất cười vào cửa, nhìn thấy Thanh cô liền vấn an.

” Công chúa, hôm nay cô tới thật là sớm!” Thanh cô đối với công chúa mới tìm lại được này cũng rất yêu mến, năm đó, Hoàn Nhan Minh Nguyệt là một tay nàng nuôi lớn, giai nhân bây giờ mặc dù đã mất, nhưng nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt lại kế thừa dung mạo và dáng vẻ của nàng,

khiến người ta không thể không đem sự yêu mến đối với Minh Nguyệt công chúa, chuyển dời đến trên người Mộ Dung Thất Thất.

“Cô cô, ngoại tổ mẫu đã dậy chưa?”

“Vừa dậy, vừa mới hỏi công chúa, không nghĩ tới công chúa đã tới rồi!”

Thời điểm Mộ Dung Thất Thất đem bộ “Đan Phượng Triều Dương” được chế tạo hoàn toàn bởi cực phẩm Hồng Ngọc đặt ở trước mặt Đông Phương Lam, không chỉ Đông Phương Lam, mà ngay cả người bên cạnh bọn họ đều bị hoa mắt.

“Chúc ngoại tổ mẫu ngày nào cũng như ngày hôm nay, hàng tháng đều như sáng nay! Phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn!”

“Tốt! Tốt! Thật xinh đẹp! Ai gia đã thấy qua nhiều bảo bối, nhưng chưa từng thấy bảo bối nào giống như của Thất Thất tặng ai gia!” Đông Phương Lam nhìn một cái đã cực thích bộ trang sức này, không nói đến giá trị xa xỉ, đơn giản chỉ xem hình dáng này, cũng thật mới nghe lần đầu, chưa từng nhìn thấy, Đông Phương Lam cũng không biết dùng cái gì để hình dung.

“Cái đồ trang sức này, là Thông Bảo Trai làm ra ư?” Thanh cô ánh mắt sắc bén, nhận thấy bộ đồ trang sức này không tầm thường.

Thấy Thanh cô nhận ra, Mộ Dung Thất Thất nhẹ gật đầu, “Đúng vậy! Ta cùng Quang Hoa công tử có duyên gặp mặt một lần, thấy sắp sinh nhật tổ mẫu, nên ta đặc biệt thỉnh Quang Hoa công tử vì ngoại tổ mẫu chế tạo bộ ‘Đan Phượng Triều Dương’ này. Ngoại tổ mẫu, ngài thích không?”

“Thích! Rất thích! Thanh cô, ai gia hôm nay liền đeo bộ ‘Đan Phượng Triều Dương’ này, để mọi người đều biết hiếu tâm của ngoại tôn nữ.”

“Vâng!”

Đông Phương Lam vốn dĩ đã y trang chỉnh tề, hiện tại bởi vì bộ trang sức này của Mộ Dung Thất Thất, đặc biệt đối xứng. Thời điểm đến Thái Cực điện, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, đang chờ Đông Phương Lam.

“Thái hậu nương nương giá lâm! Trấn Quốc Công chúa giá lâm!”

Vừa nghe Mộ Dung Thất Thất đến đây, văn võ bá quan đều duỗi dài cổ, muốn nhìn rõ dung mạo Mộ Dung Thất Thất.

Từ khi Hoàn Nhan Liệt công bố thân phận Mộ Dung Thất Thất, hơn nữa sắc phong nàng thành Trấn Quốc Công chúa, các đại thần đều cảm thấy hiếu kỳ đối với vị nữ nhi của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt này. Tuy có nghe thấy trong nội cung truyền tới nói là Mộ Dung Thất Thất cực kỳ giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt, lại là một thể hệ mỹ nhân.

Nhưng mà, bởi vì cái gọi là trăm nghe không bằng một thấy, tuy bộ dáng Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn khắc sâu trong lòng bọn họ, nhưng Mộ Dung Thất Thất, nữ tử tại bữa tiệc kia khi xuất hiện dung mạo cực kỳ bình thường, giờ lại là nữ nhi của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tin tức này thật đúng là mở rộng tầm mắt.

Vì để chứng thực tin tức kia là thực, rất nhiều người nghĩ muốn chen vào Nam Lâm Vương phủ để thấy được phương dung của Mộ Dung Thất Thất.

Bất đắc dĩ, Phượng Thương đem Mộ Dung Thất Thất bảo vệ vô cùng tốt, cự tuyệt tất cả mọi người, hơn nữa mỗi lần Mộ Dung Thất Thất tiến cung, đều có Phượng Thương đi cùng, xe ngựa cũng bị che lấp, điều này làm cho lòng hiếu kỳ của mọi người càng cất cao đến cực hạn, cho nên chờ đến đại thọ của thái hậu, tất cả các quan viên lớn nhỏ, đều chen chúc tại Thái Cực điện. “Lạch cạch——” có người làm rơi đôi đũa trên mặt đất, miệng càng khoa trương mở thật to. Đẹp, thật sự là đẹp tới thần kỳ ——

Không chỉ có người này, cảm tưởng của những người khác cũng đều như thế. Nàng kia, một thân cẩm y màu vàng nhạt, vạt áo thượng đẳng dùng

kim ti (tơ vàng) ngân tuyến thêu thành đoá hoa bách hợp.

Mà tóc nàng đen nhánh, cao cao buộc lên, không dùng bất kỳ vật phẩm trang sức gì, chỉ là một sợi dây cột tóc màu vàng nhạt cố định lại, mà cuối dây cột tóc, rủ xuống đến thắt lưng Mộ Dung Thất Thất, mỗi một bước đi, theo thân thể của nàng nhẹ nhàng mà lắc lư, giống như tiên tử hạ phàm.

Hoàn Nhan Liệt đang vuốt chòm râu trên tay, ở một khắc Mộ Dung Thất Thất tiến vào đi, liền dừng tại chỗ.

Minh Nguyệt... Nhìn Mộ Dung Thất Thất có dung mạo tương tự, thần sắc tương tự Hoàn Nhan Minh Nguyệt, trong mắt Hoàn Nhan Liệt nóng lên. Minh Nguyệt, trăm đêm Thất Thất tìm trở về, nàng vui vẻ không?

Thái tử Hoàn Nhan Hồng cùng Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị được phân ngồi ở hai bên, trong mắt đều lóe ra ánh sáng kinh diễm. Tuy đây không phải lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, nhưng là mỗi lần gặp mặt, đều mang đến cho bọn hắn cảm thụ hoàn toàn mới.

Hoàn Nhan Hồng nắm chặt tay Dư Thi Thi, nhịn không được ở trên lưng nàng hung hăng véo một cái.

“A ——” Dư Thi Thi nhú mào, nhẹ giọng kêu lên. Lực tay Hoàn Nhan Hồng rất lớn, chắc hẳn trên lưng nàng lại sẽ hằn lên một vết thâm tím a.

Dư Thi Thi kêu, khiến cho Hoàn Nhan Hồng nở nụ cười, mũi ửng gầy gò, nhìn qua càng thêm nhọn, “Xem ra không phải bản cung nằm mơ, là thật sự!”

Hoàn Nhan Hồng nói như vậy, Dư Thi Thi giờ mới hiểu được ý tứ của hắn. Thì ra hắn nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất giống như thiên tiên, cho là mình nằm mộng, cho nên dùng sức véo Dư Thi Thi, nàng đau đớn, hắn mới xác định mình không phải là nằm mơ, người nam nhân này thật sự là ti tiện!

Dư Thi Thi nhin đau, cắn răng. Nàng không thể biểu hiện ra một tia bất mãn. Gần đây thái độ Hoàn Nhan Hồng đối với nàng vô cùng ác liệt, Dư Thi Thi biết rõ biến cố này hết thấy đều là vì Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Hồng nhìn trúng Mộ Dung Thất Thất, cho nên muốn làm cho nàng dọn chỗ, thoái vị cho Mộ Dung Thất Thất.

Bây giờ đối với Dư Thi Thi mà nói, đã đến thời khắc mấu chốt trong cuộc đời rồi, nàng không thể, cũng sẽ không cứ như vậy đem phi vị (vị trí phi tử) của mình nhượng cho người khác, huống chi là Mộ Dung Thất Thất! Nàng không thể để cho Hoàn Nhan Hồng có được nàng ta !

Dư Thi Thi biết rõ, Hoàn Nhan Hồng đối với nàng đã động sát tâm, bất kể nàng biểu hiện như thế nào, đều là một quân cờ bỏ đi. Vô dụng, dĩ nhiên là phải vứt đi, miễn cho vướng chân vướng tay chiếm diện tích! Cho nên, mặc kệ Dư Thi Thi làm như thế nào, nàng chỉ có một con đường chết.

Mộ Dung Thất Thất tự mình dìu Đông Phương Lam ngồi xuống, cuối cùng mới trở lại vị trí của mình. Chỗ ngồi của nàng ở bên cạnh Phượng Thương, vừa ngồi xuống, khuôn mặt tuấn tú Phượng Thương liền bu lại, “Khanh Khanh, nàng hôm nay thật đẹp —— “

“Cám ơn...” Mộ Dung Thất Thất cười, bàn tay nhỏ bé cũng ở dưới bàn rờ tới tay Phượng Thương phía bên kia nhẹ nhàng nắm, “Thương, chàng hôm nay cũng vô cùng anh tuấn mê người —— “

Phượng Thương cao hứng, nở nụ cười. Bởi vì hôm nay, Nạp Lan Tín dẫn người đi càn quét Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc phường ở Yên kinh. Hắn đã hạ lệnh, ai phản kháng, giết, người còn sống trói lại, hắn muốn dùng mệnh những người này đến bức Quang Hoa công tử hiện thân. (TNN: ca xong rồi) hô hô)

Tất cả mặt tốt của cô gái này, đều thuộc về hắn, tất cả không tốt, cũng thuộc về hắn. Đương nhiên, trong mắt hắn, Mộ Dung Thất Thất là hoàn mỹ,

không có một chút tỳ vết nào, vô luận phát sinh chuyện gì, Mộ Dung Thất Thất đều là nữ nhân của hã, hã tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đánh chủ ý lên người Mộ Dung Thất Thất!

Thấy Mộ Dung Thất Thất một lần nữa dùng từ “Mê người” để hình dung mình, Phượng thương cười khẽ, lộ ra khuôn mặt tươi cười mị hoặc chúng sinh, ngón tay tại trong lòng bàn tay Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng mà gãi gãi, chọc cho Mộ Dung Thất Thất “Khanh khách” nở nụ cười.

Mộ Dung Thất Thất vui vẻ, Phượng Thương cũng vui vẻ. Đợi tới khi cung yến chấm dứt, thì Nạp Lan Tín cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, Quang Hoa công tử xưa nay yêu quý hạ nhân, nếu biết người của mình bị bắt cóc, nhất định sẽ chủ động tìm đến hã. Đến lúc đó, hã muốn đem cái tình địch này bóp chết như bóp một con kiến, miễn cho nam nhân này hấp dẫn tâm Tiểu Vương phi của hã! Đó là thuộc về hã, đã sớm in dấu vết của hã. Cho dù nàng bằng lòng, hã cũng sẽ không đáp ứng!

Nhìn Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở giữa điện thân mật, Hoàn Nhan Liệt càng vui mừng. Nhất định là trời thương cho hã có một tình yêu huynh muội, cho nên mới tạo một đôi huynh muội như vậy, để hoàn thành chuyện lúc trước hã không có hoàn thành.

Đứa nhỏ này, khẳng định đáng thương giống hã lúc trước. Chỉ là bọn họ so với hã dừng cảm hơn nhiều!

Nghĩ như vậy, Hoàn Nhan Liệt có chút hâm mộ Phượng Thương, ít nhất, hã dừng cảm giành lấy hạnh phúc của mình. Mà Hoàn Nhan Liệt hã, lúc trước lại cảm thấy tình yêu huynh muội rất đáng xấu hổ, còn tận lực né tránh Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Nếu hã cũng có dũng khí như Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, có hay không bây giờ đã không phải như thế này?

Lâm Khả Tâm ngồi ở bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, tình tường cảm thấy cảm xúc của nam nhân bên người này dao động. Từ vẻ nhàn nhạt đau thương cùng nồng đậm sủng nịch trong mắt Hoàn Nhan Liệt, Lâm Khả Tâm khẳng định, Hoàn Nhan Liệt là thật tâm sủng ái Phượng Thương cùng “Phượng Thất Thất”, xem ra nàng phải khiến nhi tử cố gắng lên mới được.

Nghe nói Hoàn Nhan Khang gần đây luôn tới Nam Lân Vương phủ, thấy tiểu nhi tử kia đã quên lời của nàng, xem ra là thật sự muốn cùng Hoàn Nhan Nghị đến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế! Chuyện như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép phát sinh! Thiên hạ này là của Hoàn Nhan Nghị, cho dù là Hoàn Nhan Khang, cũng không thể đoạt!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thiêu Tuyệt Sắc Phường, Đốt Tuyệt Bảo Trai

Đến đại thọ của Đông Phường Lam, ngoài Long Trạch Cảnh Thiên, còn có Lý Vân khanh cùng Thượng Quan Vô Kị cũng đồng hành cùng hă.

Vốn Long Trạch Cảnh Thiên đã phải về nước, nhưng sau khi biết thân phận của Mộ Dung Thất Thất, hă liền ở lại. Cưới được Mộ Dung Thất Thất, là tâm nguyện của hă, không đạt tới mục đích này, hă tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Về phần Lý Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kị, lại bởi vì lo lắng Mộ Dung Thất Thất. Vô luận là Mộ Dung Thất Thất, hay là Phường Thất Thất, trong lòng Lý Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kị, nàng luôn là vương bậ đối với họ.

Thân thế Mộ Dung Thất Thất làm cho bọn họ khiếp sợ, hai người đã từng đến Nam Lâm Vương phủ thăm Mộ Dung Thất Thất, nhưng lại bị người của Phường Thương ngăn cản, chỉ có thể thông qua thọ yến của thái hậu, mới có thể nhìn thấy nàng.

Chỉ là, khi nhìn thấy dung mạo chân thật của Mộ Dung Thất Thất , vô luận là Lý Vân khanh, hay là Thượng Quan Vô Kị, nội tâm đều kịch liệt kích động. Từng nghe những lời ba hoa chích chòe bên ngoài đồn đãi, cũng biết rõ thân phận thật sự của Mộ Dung Thất Thất vô cùng cao quý, nhưng những điều ấy cũng không ngăn cản bọn họ tự mình nhìn thấy diện mạo chân thật của nàng.

Ngoại trừ đôi mắt kia vẫn linh động giống như trước đây, toàn bộ khuôn mặt hoàn toàn biến hóa, không chút giống với bộ dáng “nguyên bản” trước

đây.

Hóa ra, nàng xinh đẹp đến vậy ——

Nhìn Phượng Thương ngồi bên người Mộ Dung Thất Thất, Lý Vân Khanh hoảng hốt một hồi. Đôi nam nữ kia, giống như bích nhân*, nếu không có chung quan hệ huyết thống, nhất định trên thế giới này chỉ có hãn ta mới xứng với nàng. Chỉ là, vận mệnh trêu ngươi, lại xảy ra biến cố như bây giờ.....

Thượng Quan Vô Kỵ lúc này rất cục cựa cũng hiểu rõ, vì sao mình và Mộ Dung Thất Thất mãi mãi bỏ lỡ nhau, không thể ở bên nhau. Bởi lẽ, giữa họ là mối thù sâu đậm kéo dài đời đời kiếp kiếp của Phượng Thị gia tộc cùng Thượng Quan thế gia.

Một trận chiến Nhạn Đãng Sơn, toàn bộ binh sĩ ưu tú của Thượng Quan thế gia đều hi sinh giữa trận, mà thủ lĩnh quân Bắc Chu quốc, lại là phụ thân Mộ Dung Thất Thất—— Phượng Tà.

Nếu lúc trước, khi thân phận của Mộ Dung Thất Thất chưa bị vạch trần, nàng để hãn dẫn nàng rời đi, Thượng Quan Vô Kỵ nhất định sẽ nhất quyết sẽ nghĩa vô phản cố* mà dẫn Mộ Dung Thất Thất rời khỏi mảnh đất này. Nhưng hiện tại, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, biết được thân phận sau lưng nàng, trong lòng Thượng Quan Vô Kỵ, có một thứ gọi là “kiên trì” nháy mắt sụp đổ. (*làm việc nghĩa không chùn bước)

Vì sao? Vì sao không giữ lại cho hãn một ước niệm tốt đẹp, vì sao lại xây nên một tòa thành kiên cố ở giữa họ, ngăn cách họ?

Từ thuở bé, Thượng Quan Vô Kỵ đã mơ ước trở thành đại tướng quân, đả bại Bắc Chu quốc.

Vì giấc mộng này, hãn ném qua không biết bao nhiêu đau khổ, đổ ra không ít mồ hôi. Từng có lúc, hãn thậm chí còn muốn vì Mộ Dung Thất

Thất mà đối kháng với Phượng Thương. Nhưng hiện tại, hai người này dĩ nhiên là huynh muội, Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên là nữ nhi của Phượng gia, khiến cho Thượng Quan Vô Kỵ chẳng muốn tiến bước trả thù, cũng chẳng thể lùi về phía sau, chỉ cứng ngắc ở một chỗ.

Đứng từ xa, thấy nụ cười hạnh phúc của Mộ Dung Thất Thất, Thượng Quan Vô Kỵ đau nhói nơi lồng ngực. Dù hãn kiên trì, nhưng những người Thượng Quan gia đã chết ở trong tay Phượng Tà, những bài vị ngăm đen trong từ đường Thượng Quan thế gia, cũng sẽ phá vỡ cái “kiên trì” của hãn.

“Vô Kỵ, buông tay đi ——” Lý Vân Khanh tựa hồ có thể đọc hiểu ý nghĩ trong lòng Thượng Quan Vô Kỵ: “Bỏ đi hết thù hận, yêu nàng, nên hy vọng nàng hạnh phúc, không phải sao?”

Lời nói của Lý Vân Khanh như đánh mạnh vào trong tim Thượng Quan Vô Kỵ. Buông, khó, nhất lên, cũng khó. Nếu như có một ngày hãn và Phượng Thương giằng co trên chiến trường, nàng lại là nữ nhi của Phượng thị gia tộc, nhất định sẽ đứng ở bên cạnh Phượng Thương. Muốn hãn ra tay với nữ nhân mình yêu mến nhất, sao hãn có thể làm được?

Nhóm triều thần Bắc Chu quốc tất nhiên không để ý đến ý nghĩ của những thần tử Tây Kỳ quốc, toàn bộ sự chú ý của bọn họ đều đặt ở trên người Mộ Dung Thất Thất. Tuy trên đời này mỹ nhân nhiều, nhưng giai nhân khuynh quốc khuynh thành như Mộ Dung Thất Thất lại hiếm có khó tìm.

Nàng kế thừa mỹ mạo của mẫu thân Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nhưng khí chất cùng cặp mắt kiêu ngạo bất tuân kia, lại cực kỳ giống Phượng Tà. Chỉ cần xem tướng mạo của Mộ Dung Thất Thất, tất cả mọi người đều có thể khẳng định, cô gái này mang theo dòng máu nhà họ Phượng .

Tất cả mọi người đều chú ý đến Mộ Dung Thất Thất, chỉ có Hoàn Nhan Bảo Châu lúc này lại mím chặt môi, chăm chăm nhìn về phía Long Trạch

Cảnh Thiên kể từ khi hản đến. Vô luận nàng là Mộ Dung Tâm Liên, hay là Hoàn Nhan Bảo Châu, nàng đều muốn ngồi lên vị trí Tĩnh Vương phi kia. Nhưng mà Long Trạch Cảnh Thiên từ khi xuất hiện, vẫn luôn nhìn Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Hoàn Nhan Bảo Châu không thể nào chịu nổi.

Nữ nhân kia, khi là Mộ Dung Thất Thất, đã phá hủy hết chuyện tốt của mình, hiện tại, trở thành Phượng Thất Thất, vẫn trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, thật đáng giận! Chẳng lẽ nữ nhân này trời sinh chính là khắc tinh của nàng sao? Nàng không phục! Không cam lòng!

Nhớ tới những cay đắng mà nàng phải tiếp nhận đều là do Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Bảo Châu tức đến đau tim. Nổi nhục kia, nàng nhất định sẽ trả lại nàng ta gấp bội! Món nợ này, nàng không thể không tính!

Nghĩ vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu nhìn về phía thái hậu ngồi ở trên cao. Hôm nay là ngày sinh thái hậu, tất cả mọi người sẽ dâng tặng lễ vật, lễ vật nàng đã sớm chuẩn bị xong, đến lúc đó nhất định phải nhấn chìm lễ vật của Mộ Dung Thất Thất!

Để chúc mừng sinh nhật của Đông Phương lam, cung yến được tổ chức hết sức náo nhiệt. Từ Hoàng thượng, hoàng hậu, cho tới hoàng tử công chúa, đều lần lượt tặng lễ cho Đông Phương Lam. Đợi đến lượt Hoàn Nhan Bảo Châu, nàng ta dâng lên một chuỗi phật châu làm từ gỗ tử đàn.

“Hoàng tổ mẫu, chuỗi phật châu này là do cháu tự tay mài từng viên châu, chữ “phật” trên đó cũng là do cháu tự tay khắc từng chữ một, cháu còn thỉnh cao tăng khai quang cho nó!”

Khi thấy chuỗi phật châu của Hoàn Nhan Bảo Châu, Đông Phương Lam rất yêu thích, liên tục khen “đẹp”.

“Bảo Châu rất hiểu chuyện! Có tâm!” Hoàn Nhan Liệt vừa lòng gật đầu, nữ nhân hiểu đạo, đối với phụ thân mà nói, là một chuyện đáng để vui mừng. Từng hạt châu tròn tròn, tinh xảo, tự tay mài, ắt hẳn đã phí không ít

thời gian. Xem ra lễ vật này đã được Hoàn Nhan Bảo Châu chuẩn bị từ sớm.

Lễ vật của Công chúa chiếm được lời khen của thái hậu cùng hoàng thượng, các đại thần thấy vậy liền lập tức phụ họa, cả đám đều trầm trồ khen công chúa hiếu đạo. Nghe xong những lời nói kia, Hoàn Nhan Bảo Châu không có lộ ra ánh mắt đặc ý, vẫn giữ vẻ mặt khiêm tốn như cũ.

“Khiêm nhường, giữ lễ, tốt! Bảo Châu đã lớn rồi, đã hiểu chuyện, trăm rất vui mừng!”

Khi nói lời này, Hoàn Nhan Liệt nhìn về phía Long Trạch Cảnh Thiên. Vị Tĩnh Vương Tây Kỳ quốc này, tương đối hợp ý hắn, ít nhất tuần tú lịch sự, dáng vẻ đoan chính, hơn nữa, về sau còn có thể bước lên ngôi vua. Lúc trước Hoàn Nhan Bảo Châu đã thể hiện rõ sự ái mộ đối với Long Trạch Cảnh Thiên, nếu nữ nhi đã thích, người làm phụ hoàng như hắn, tất nhiên phải tác hợp cho nàng.

“Tĩnh Vương, trăm nghe nói người còn chưa lập gia đình! Không biết trong lòng người đã để ý ai chưa?” Hoàn Nhan Liệt đột nhiên nói một câu, thức tỉnh Long Trạch Cảnh Thiên khỏi dòng suy nghĩ, hắn lập tức đứng lên, hành lễ với Hoàn Nhan Liệt, “Trong lòng Bốn vương ngưỡng mộ công chúa Bắc Chu quốc —— “

Nghe thấy lời này, Phượng Thương dừng tay, lông mi sụp xuống, gài vào lòng bàn tay của Mộ Dung Thất Thất.”Khanh Khanh, đám ruồi thối này thật đáng ghét!”

Biết Phượng Thương ghen, Mộ Dung Thất Thất định hôn hắn một cái để an ủi, nhưng hiện tại ở trước mặt nhiều người, ngại thân phận huynh muội mà họ đang gánh, Mộ Dung Thất Thất đành phải kiềm lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà đặt vào lòng bàn tay của Phượng Thương, “Thương, chàng hắn nên cao hứng!”

“Cao hứng?” Phượng Thương nhếch mi, nhìn gương mặt phấn nộn của Mộ Dung Thất Thất, nếu không phải nhiều người ở đây, hẳn thật muốn một ngụm cắn, hảo hảo nhắm nháp hương vị của nàng.

“Điều ấy thể hiện ánh mắt của chàng quá tốt! Càng nhiều người yêu thích ta, càng có thể chứng minh ánh mắt của chàng tốt, chọn được bảo bối tốt nhất trên đời!”

“A ——” Đối với mồm mép lạnh lùng của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương chỉ có thể vươn tay nhéo nhéo cái mũi của nàng, “Vì sao mỗi lần ở trước mặt Khanh Khanh, tài ăn nói của ta lại trở nên vụng về rồi? Chẳng lẽ Khanh Khanh là người do trời phái tới để khắc chế ta?”

“Chàng nói đúng! Trước khi ta đến, ông trời đã nói với ta rằng, đời này, nhiệm vụ duy nhất của ta chính là hàng phục chàng, giải cứu hết thảy những nữ đồng bào trong dầu sôi lửa bỏng. Phật viết, ta không vào địa ngục thì ai vào. Hôm nay, ta buông tha hết thảy, xuống địa ngục cùng chàng, chỉ để cứu giúp* chàng.” (*gốc: độ trong phổ độ)

Khó khi Mộ Dung Thất Thất chịu nói nhiều lời dễ ngon dễ ngọt như vậy, khiến cho Phượng Thương càng yêu mến nàng. Trước kia ở chung, Mộ Dung Thất Thất luôn phòng ngừa quá mức, có chút rụt rè, nhưng từ khi hai người cùng ngủ chung, phòng tuyến của tiểu nữ nhân này tựa hồ đang dần từng chút tan rã, đó là một dấu hiệu tốt!

“Khanh Khanh, nàng nói quá đúng!” Phượng Thương đưa môi đến sát bên tai Mộ Dung Thất Thất, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai nàng, giọng nam trầm thấp, quyến rũ, mang theo chút hơi ấm hấp dẫn, vờn quanh vành tai khéo léo của Mộ Dung Thất Thất, trêu đùa thính giác cùng xúc giác bên tai nàng.

“Nếu sứ mạng của nàng là thế, hay là hãy dùng thân mình mà giúp ta, đêm nay nàng ở trên giúp* ta đi!” (*gốc: thượng độ...đều là độ, nhưng

nghĩa thì,...)

“Khụ khụ!” Lời của Phượng Thương , chọc Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn đỏ mặt. Nàng không phải đứa nhỏ ba tuổi, cũng đã qua thời kì ngây thơ, mỗi ngày đều đánh ngọn lửa kia vào thân nàng, nàng có thể cảm nhận được.

Nam nhân này tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa của mình, chờ nàng mở miệng, chờ nàng buông lỏng, đem mình giao cho hắn. Cho nên, mặc dù dục vọng trào dâng, nhưng hắn vẫn luôn áp chế ý nghĩ kia xuống, chỉ ôm nàng, không vượt rào.

Hôm nay, hắn trực tiếp nói ra như vậy, khiến cho Mộ Dung Thất Thất ngượng ngùng, không đầy một lát, trên mặt một rạng mây đỏ.

“Như thế nào, Khanh Khanh —— “

Phượng Thương đột nhiên có loại ý nghĩ bổ nhào vào người Mộ Dung Thất Thất, những ánh mắt không có ý tốt kia, mãnh liệt kích thích hắn, khiến cho hắn không dám đương nổi cái danh quân tử nữa, cũng không thể đợi thêm nữa rồi, hiện tại, hắn hận không thể túm nàng về Vương phủ, áp nàng lên trên giường, khiến nàng toàn thân cao thấp đều khắc đầy ấn ký của hắn, như vậy, những nam nhân thối kia sẽ không nhớ thương Khanh Khanh của hắn nữa.

“Được!” Mộ Dung Thất Thất ngượng ngùng gật đầu, mà lời của nàng, khiến cho Phượng Thương nửa ngày cũng không phục hồi lại tinh thần.

Hắn nghe được cái gì? Tiểu nữ nhân của hắn đã nói “được”, hắn không nghe lầm chứ! Phượng Thương ngây người, ngơ mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Hắn cho rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ giống thường ngày, thẹn thùng nói không, không nghĩ tới nàng lại đồng ý, này, không phải hắn nghe lầm chứ?

“Khanh Khanh, nàng nghe hiểu ý của ta không đó?” Phượng Thương liếm liếm môi khô ráo, “Ta nói giúp, nàng biết là cái gì không?” Giúp của hần, không phải là giúp trong phổ độ chúng sinh của phật môn, hần là muốn nàng...

“Chán ghét!” Nghe Phượng Thương gặng hỏi, Mộ Dung Thất Thất quay mặt đi nơi khác, không nhìn tới cái cái khuôn mặt yêu nghiệt kia, miễn cho chính mình bị nam nhân này mê hoặc.

Nàng đây thật vất vả mới cố lấy dũng khí đáp ứng, nam nhân này lại mơ hồ hỏi nàng nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói không, chẳng lẽ nàng tự giống như thỏ trắng ngây thơ không rành thế sự vậy sao? Chẳng lẽ, hần muốn ép nàng nói những lời khiến người nghe đỏ mặt sao?

“Khanh Khanh, nàng nói được, ý của nàng rốt cuộc là cái gì được?”

Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn khơi dậy ngứa ngáy trong lòng Phượng Thương, lúc này, hần tựa như đứa bé, một mực quẩn quít lấy Mộ Dung Thất Thất, không phân biệt nổi đúng sai nữa. Hần không chắc chắn có phải Mộ Dung Thất Thất thật sự đáp ứng rồi hay không, thật sự chỉ đơn giản như vậy, dễ dàng như vậy sao? Dễ dàng đến mức khiến cho hần bắt đầu hoài nghi hệ thống thánh giác của mình!

“Khanh Khanh ——” Phượng Thương nhẹ nhàng mà dùng đưa ống tay áo của Mộ Dung Thất Thất, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, trong cặp mắt phượng yêu nghiệt kia, hàm chứa ý tứ làm nũng, hũ mật ngọt, thấm vào tận tim Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh —— “

Không đợi Phượng Thương nói xong, liền nghe thấy thanh âm Long Trạch Cảnh Thiên, “Người bốn vương ngưỡng mộ trong lòng là Trấn Quốc Công chúa, không phải là Bảo Châu công chúa.”

Cho dù Phượng Thương vẫn muốn tiếp tục ngọt ngào cùng Mộ Dung Thất Thất, nhưng nghe được bốn chữ ” Trấn Quốc Công chúa” này, ắt phải ngừng lại. Nguyên lai, ở lúc bọn họ tình tứ anh anh em em, Hoàn Nhan Liệt muốn đem Hoàn Nhan Bảo Châu gả cho Long Trạch Cảnh Thiên, không nghĩ tới bị Long Trạch Cảnh Thiên cự tuyệt.

“Bốn vương phản đối!” Chẳng quan tâm nhiều như vậy, Phượng Thương đứng lên, trực tiếp cắt đứt lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên, “Bốn vương không đồng ý!”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trên đại điện được đẩy lên cao trào. Nam Lâm Vương chống lại Tĩnh Vương Tây Kỳ quốc, bởi vì Trấn Quốc Công chúa, hàm ý ẩn trong những chuyện này, đều được mọi người âm thầm suy đoán.

Lúc này, trong ý nghĩ của mọi người, Mộ Dung Thất Thất đang ở vị trí khó xử nhất. Hai nam nhân, đều là rồng giữa biển người, vì nàng mà tranh chấp, cũng đều có quan hệ với nàng.

Một người, là người từng có hôn ước với nàng, Long Trạch Cảnh Thiên cùng truyền thuyết 《 Thư từ hôn 》 , một người , là người cùng nàng kết hôn, cuối cùng lại bên nhau dưới thân phận huynh muội- Phượng Thương. Lại nói tiếp, hai người này đều có quan hệ mật thiết với Mộ Dung Thất Thất, hiện tại hai người này tranh đoạt, ắt hẳn có một hồi trò hay có thể xem!

“Nam Lâm Vương, bốn vương thật tâm yêu mến muội muội của người ——” Khi nói ra hai từ “muội muội”, Long Trạch Cảnh Thiên tận lực nhấn mạnh hai chữ này, phảng phất như nhắc nhở Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất là muội muội của người, người chớ nằm mộng ban ngày, hãy để cho nàng gả cho ta mới tốt!

“Cũng là bởi vì Thất Thất là muội muội bốn vương, cho nên, vị muội phu* này, phải để bốn vương chọn mới được!” (*em rể)

Phượng Thương căn bản không thèm để ý lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên, muội muội à, những thứ đó đều là mây bay! Mộ Dung Thất Thất là nữ nhân của hần, hần sẽ không buông tay. Hiện tại trong mắt Phượng Thương, Long Trạch Cảnh Thiên càng nhìn càng chướng mắt.

Phượng Thương ngang ngược, hoàn toàn ngoài ý liệu của Long Trạch Cảnh Thiên. Vốn cho rằng Phượng Thương kiêng kị bị người khác nói hần cùng Mộ Dung Thất Thất “huynh muội luyện”, không nghĩ tới đối phương lại thẳng thắn như vậy.

“Bốn vương đang hưởng Hoàng thượng quý quốc cầu hôn, hôn sự của Trấn Quốc Công chúa, sợ là người không làm chủ được.”

Long Trạch Cảnh Thiên trực tiếp đem vấn đề chuyển tới Hoàn Nhan Liệt, hần vững tin, ở đây không có bất kỳ người nào xứng với Mộ Dung Thất Thất hơn hần, cho nên mới chắc chắn như vậy. Dù sao, Hoàn Nhan Liệt là vua, chỉ cần hần mở miệng, cho dù Phượng Thương phản đối thế nào, cũng không thể chống lại! (TC: chắc hem....)

Bất quá, Hoàn Nhan Liệt tựa hồ cũng không để Long Trạch Cảnh Thiên vào mắt, trực tiếp ném một câu, “Trẫm sớm đã đáp ứng với Trấn Quốc Công chúa, hôn sự của nàng để chính nàng làm chủ.”

Cái này.... Mộ Dung Thất Thất vui vẻ. Hoàn Nhan Liệt thực có lòng a, lời này, nàng chưa từng nói nha? Hiện tại Hoàn Nhan Liệt nói như vậy, hơn nữa nói thẳng trước mặt cả văn võ đại thần trong triều, lời vua là lời vàng ngọc, cái này có tính như cho nàng một đạo thánh chỉ không nhỉ?

“Đa tạ cữu cữu!” Một tiếng “cữu cữu” này, hoàn toàn phát ra từ nội tâm của Mộ Dung Thất Thất. Chỉ cần có đạo ý chỉ này, nếu có người nào dám có ý nghĩ mạnh mẽ “đoạt lấy” nàng, nàng có thể giết hần ta ngay tại chỗ,

lời này chẳng khác gì là bùa hộ mệnh cho nàng! Một tiếng “cửu cửu” ngọt ngào của Mộ Dung Thất Thất, khiến cho tâm tình của Hoàn Nhan Liệt tốt hẳn lên. Nàng bởi vì đạo thánh chỉ này, mà cười một nụ cười xuất phát từ nội tâm, khiến cho tim của Hoàn Nhan Liệt mềm nhũn ra. Cho nàng đạo chỉ này, hi vọng nàng cùng Phượng Thương có thể lợi dụng thật tốt! Loại tình đơn phương đau khổ này, hẳn tình tường biết rõ, cho nên không muốn để thế hệ sau cũng phải cam chịu giống hần.

Hoàng thượng khi nào thì đáp ứng Mộ Dung Thất Thất chuyện này? Lí Băng cùng Thái tử Hoàn Nhan Hồng trao đổi ánh mắt, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng nghe qua chuyện này, chẳng lẽ là thánh chỉ mật? Chỉ là nếu đã nói như vậy, hôn sự của Mộ Dung Thất Thất do chính nàng quyết định, bọn họ muốn đạt thành mục đích, cũng chỉ có thể thông qua Mộ Dung Thất Thất.

Cùng lúc đó, Lâm Khả Tâm đưa mắt nhìn Hoàn Nhan Nghị, thấy nhi tử biểu lộ vẻ mặt bình tĩnh, Lâm Khả Tâm rất hài lòng. Gặp chuyện không kinh ngạc, đây mới là phong phạm đế vương! Vô luận như thế nào, nhất định phải làm cho Hoàn Nhan Nghị lấy được Mộ Dung Thất Thất!

Hoàn Nhan Liệt nói, không thể nghi ngờ gì là cự tuyệt Long Trạch Cảnh Thiên, chỉ là, hần không cam lòng, lại nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất.”Trần Quốc Công chúa, ta đối với nàng ngưỡng mộ trong lòng đã lâu, muốn cưới nàng làm vợ!”

Thấy Long Trạch Cảnh Thiên chưa từ bỏ ý định, khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thất Thất lập tức biến mất, “Tĩnh Vương gia, ta không thương người. Ta chỉ biết gả cho nam nhân mình yêu, chỉ muốn vì nam nhân chính mình yêu sanh con dưỡng cái.”

“Chúng ta có thể bồi dưỡng cảm tình! Ta còn có cơ hội!”

Long Trạch Cảnh Thiên vội vàng nói, ánh mắt cũng trở nên vội vàng. Van người, đừng cự tuyệt ta, trước là ta sai rồi! Van người, một lần nữa cho ta cơ hội lần nữa! Long Trạch Cảnh Thiên cầu nguyện trong lòng, hy vọng có thể nghe được Mộ Dung Thất Thất trong miệng nói ba chữ “Ta nguyện ý” kia.

“Thực xin lỗi! Ta không thương người! Hiện tại sẽ không, từ nay về sau cũng sẽ không. Vĩnh viễn... Cũng sẽ không.”

Một câu “vĩnh viễn sẽ không yêu người” dập tắt ý niệm trong đầu của Long Trạch Cảnh Thiên. Một lát sau, Long Trạch Cảnh Thiên mặt xám như tro, nguyên bản gương mặt anh tuấn, bởi vì lời nói này, mà mang theo đau thương.

“Ta biết rõ, nàng oán ta, oán ta không phân tốt xấu, viết 《thư từ hôn》 với nàng! Là ta sai rồi! Ta thật sự hối hận —— “

Long Trạch Cảnh Thiên nói, khiến cho Mộ Dung Thất Thất nhú mày, nàng cự tuyệt Long Trạch Cảnh Thiên, cũng không phải là nguyên nhân này. Hành vi của đối phương ở trong mắt Mộ Dung Thất Thất chính là quấy rối không buông.

“Ta nghĩ người nghĩ sai rồi. Ta chưa từng yêu người, không có yêu, tại sao phải hận? Tĩnh Vương, người thật sự quá đề cao chính mình!”

Mộ Dung Thất Thất nói lời này, khiến cho Phượng Thương kém chút nữa ôm nàng mà hoan hô. Vì sao, cái tiểu nữ nhân này của hắn càng xem càng thuận mắt? Chứng kiến gương mặt đau khổ của Long Trạch Cảnh Thiên, tâm tình Phượng Thương thật tốt. Nguyên lai, cảm giác đánh bại tình địch là thống khoái như vậy! (TC:)

“Nói đúng lắm!” Hoàn Nhan Khang ở một bên Mộ Dung Thất Thất ủng hộ, hắn đã sớm xem Long Trạch Cảnh Thiên không vừa mắt, muốn đào góc

tường của biểu ca, thật sự quá mức! Cũng không nhìn một chút hình dạng của hắc xem, hắc xứng đôi với biểu tẩu sao?

Thấy Hoàn Nhan Khang ủng hộ, Mộ Dung Thất Thất quăng cho hắc một khuôn mặt tươi cười thật rạng rỡ, cái liếc mắt “đưa tình” của bọn họ rơi vào trong mắt Lâm Khả Tâm, khiến nàng càng chán ghét tiểu nhi tử.

Quả nhiên, hắc và Mộ Dung Thất Thất có quan hệ, hiện tại Hoàng thượng đem quyền kết hôn giao cho Mộ Dung Thất Thất, vạn nhất nàng lựa chọn Hoàn Nhan Khang thì làm sao bây giờ! Lâm Khả Tâm cũng không có phát giác được, hiện tại trong ánh mắt nàng nhìn Hoàn Nhan Khang có mang theo một chút hận ý.

Mộ Dung Thất Thất nói câu , “không thương, sao phải hận” kia, triệt để đánh vỡ tia hi vọng cuối cùng trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên. Nàng chưa bao giờ từng xiêu lòng với hắc, chưa bao giờ từng... Phảng phất như linh hồn bị kéo ra khỏi thân thể, thân thể Long Trạch Cảnh Thiên mềm nhũn, được Lý Vân Khanh cùng Thượng Quan Vô Kỵ kịp thời vịn trở về trên chỗ ngồi.

“Ha ha ——” Hoàn Nhan Liệt vuốt chòm râu, khê gật đầu. Mộ Dung Thất Thất “dũng cảm”, khiến cho Hoàn Nhan Liệt càng thêm yêu mến đứa cháu này! Nếu như lúc trước, Minh Nguyệt cũng có thể như nàng, vậy hắc cho dù đầu rơi máu chảy, cũng cam tâm tình nguyện!

Long Trạch Cảnh Thiên như vậy, người khó chịu nhất, là Hoàn Nhan Bảo Châu.

Bị Long Trạch Cảnh Thiên từ chối hôn ước giữa đại diện, đáng lẽ nàng phải cảm thấy thẹn mới đúng, nhưng mà Hoàn Nhan Bảo Châu cũng không hận Long Trạch Cảnh Thiên, nàng yêu người nam nhân này, hận hắc không được. Hiện tại, người duy nhất khiến Hoàn Nhan Bảo Châu oán hận, chính là Mộ Dung Thất Thất. Đều là do Mộ Dung Thất Thất, cho nên Long Trạch

Cảnh Thiên mới có thể bị nhục nhã, nàng mới có thể bị Long Trạch Cảnh Thiên cự tuyệt!

Mặc trong nội tâm hận không thể xâu xé Mộ Dung Thất Thất, nhưng hiện tại Hoàn Nhan Bảo Châu đã có kinh nghiệm, sẽ không để lộ bất kỳ biểu tình nào ở trên mặt, cũng không có vì bị Long Trạch Cảnh Thiên cự tuyệt mà xuất hiện bất luận chút uể oải cùng khổ sở gì, ngược lại một mực bảo trì vẻ dịu dàng mà một công chúa hoàng gia nên có.

“Không biết Thất Thất biểu muội chuẩn bị cái gì để tặng cho hoàng tổ mẫu!” Hoàn Nhan Bảo Châu nói một câu, dẫn sự chú ý của mọi người về chính sự.

Thấy Hoàn Nhan Bảo Châu tỏ vẻ bình tĩnh, Mộ Dung Thất Thất âm thầm cười lạnh. Ba ngày không thấy, hiện tại khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa. Vị Mộ Dung Tâm Liên này từ sau khi thành Hoàn Nhan Bảo Châu, ngược lại thành thực lên nhiều, không giống như trước đây- không có đầu óc.

“Lễ vật của Thất Thất đã sớm tặng cho ai gia!” Đông Phương Lam cười hướng mọi người đưa ra trang sức đang đeo, “Thất Thất thật là một hài tử có tình, đặc biệt mời quang Hoa công tử thiết kế bộ ‘Đan Phượng Triều Dương’ này đưa cho ai gia, ai gia rất yêu Thích!”

Vừa rồi, trên diện ảnh mắt của mọi người đều vây quanh Mộ Dung Thất Thất, không có chú ý đồ trang sức của Đông Phương Lam, bây giờ nghe hoàng thái hậu vừa nói, lại nghe được cái tên “Quang Hoa công tử”, tất cả ánh mắt đều tập trung tại trên người Đông Phương Lam.

Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường của Quang Hoa công tử chính là địa phương nổi tiếng thiên hạ. Châu báu nơi đó, đều là hiếm có trên đời. Cộng thêm Quang Hoa công tử tính cách cổ quái, kiểu dáng châu báu, cho

tới bây giờ sẽ không lặp lại, cho nên, đồ trang sức do Thông Bảo Trai bán đi, đều là độc nhất vô nhị trên đời này.

Hiện tại, Mộ Dung Thất Thất đã thỉnh Quang Hoa công tử giúp Đông Phương Lam thiết kế một bộ “Đan Phượng Triều Dương”, này phải là có bao nhiêu mặt mũi, có bao nhiêu tiền a!

Con mắt các nữ nhân đồng dạng chăm chăm nhìn vào Đông Phương Lam, vành tai, trên cổ tay, khuyên tai, vòng tay, trong mắt đều là hâm mộ, ganh tị, bộ trang sức này, không có vạn hoàng kim, là cầu không được!

Tuy tuổi đã già, nhưng nữ nhân nào chẳng có lòng yêu cái đẹp?

Đông Phương Lam có thể đọc được sự hâm mộ trong mắt của các nữ nhân kia, tâm tình rất tốt. Đúng chỉ có cháu gái nàng mới là tri kỷ, biết rõ nữ nhân thích gì, mặc dù nàng là cái lão bà, nhưng nhìn thấy những đồ trang sức này cũng là yêu thích không buông tay.

“Trước đại hôn của Thất Thất biểu muội, Quang Hoa công tử tựa hồ đã hạ tiền đặt cược rất lớn lên trên người biểu muội, lần này sinh nhật hoàng tổ mẫu, biểu muội lại thỉnh Quang Hoa công tử vì hoàng tổ mẫu thiết kế đồ trang sức, xem ra, các người rất thân thuộc a!”

Hoàn Nhan Bảo Châu không tin lời nói Mộ Dung Thất Thất, nàng lại có thể như vậy? Lại có thể mời được Quang Hoa công tử, khoác lác a! Cái đồ trang sức này nhất định là Phượng Thương dùng tiền mua vội tới để cho Mộ Dung Thất Thất mặt mũi!

“Quang Hoa công tử là bằng hữu của ta.” Khi nói lời này, Mộ Dung Thất Thất rõ ràng cảm nhận được cái nắm tay của Phượng Thương chặt thêm một chút, chỉ là nàng không có nghĩ nhiều như vậy, càng không biết Phượng Thương vì chuyện nàng quen “Quang Hoa công tử” mà ăn dấm chua.

“Đã biết Thất Thất biểu muội cùng quang Hoa công tử là bạn tốt, sao không thỉnh hân đến, cho chúng ta quen biết?”

“Hân không rảnh.”

“A? Là không rảnh, hay là biểu muội căn bản là không biết Quang Hoa công tử, căn bản là mời không được a?”

Não heo chính là não heo —— nhìn vẻ mặt đắc ý của Hoàn Nhan Bảo Châu, Mộ Dung Thất Thất thở dài. Nguyên bản còn tưởng rằng trải qua cái chết một lần, đầu óc nữ nhân này sẽ thông minh thêm một chút, vừa rồi nàng còn đang khen ngợi Hoàn Nhan Bảo Châu, không nghĩ tới nàng lại như vậy rồi.

Mộ Dung Thất Thất không thèm trả lời Hoàn Nhan Bảo Châu, nói chuyện với nàng ta, hoàn toàn tổn hại chỉ số thông minh của nàng.

Hoàn Nhan Bảo Châu nguyên vốn định kéo Mộ Dung Thất Thất xuống đài, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất căn bản là không để ý tới nàng, khiến nàng xấu hổ đứng một bên. “Hoàng tổ mẫu, hôm nay là sinh nhật người, Bảo Châu bêu xấu, khảy tặng người một bản nhạc, trợ hứng a!”

Hoàn Nhan Bảo Châu lạnh lẽo, muốn biểu diễn tài nghệ đến hóa cục diện cái xấu hổ này. Tới khi Đông Phương Lam gạt đầu, lập tức có người chuyển lên đàn cổ, Hoàn Nhan Bảo Châu ngồi xuống trước đàn, tấu lên một khúc 《 sống lâu trăm tuổi 》 .

Tiếng đàn của Hoàn Nhan Bảo Châu rất hay, làm cho người ta nhìn không được híp mắt đắm chìm trong âm nhạc, mà Hoàn Nhan Liệt nhìn nữ nhi của mình trong ánh mắt có một tia khác thường.

Tài đánh đàn của Hoàn Nhan Bảo Châu khi nào thì cao siêu như vậy rồi? Tính cách của nữ nhi nhà mình, Hoàn Nhan Liệt có thể hiểu, Hoàn Nhan Bảo Châu từ nhỏ cũng không phải là người an phận, luyện đàn cũng chỉ

qua loa cho xong. Nhưng bây giờ những gì nàng biểu hiện ra, không trải qua bảy tám năm luyện, không thể nào có thể như vậy.

Vẻ mặt của Hoàn Nhan Liệt, Mộ Dung Thất Thất nhìn qua là hiểu. Xem ra, cái Hoàng thượng này cũng bắt đầu hoài nghi công chúa nhà mình, rốt cuộc nên mượn tay ai để vạch trần gương mặt chân thật của Hoàn Nhan Bảo Châu đây chỉ? Tốt nhất có thể một mũi tên trúng hai con nhạn, nếu không chỉ lãng phí cơ hội.

Khi Mộ Dung Thất Thất chăm chú nghĩ cách khiến Hoàn Nhan Bảo Châu lộ ra nguyên hình, Phượng Thương chỉ ngồi bực mình một mình.

Lời nói của Hoàn Nhan Bảo Châu khiến cho Phượng Thương lại nghĩ đến Quang Hoa công tử một lần nữa. Đặc biệt chế tạo bộ trang sức kia cho Khanh Khanh của hắn à? Bọn họ liên lạc với nhau lúc nào? Nghĩ đến điều này, Phượng Thương rất rất khó chịu.

Hắn canh phòng nghiêm ngặt, Quang Hoa công tử này rốt cuộc đã làm cách nào để liên lạc với Mộ Dung Thất Thất? Chẳng lẽ, bọn họ có cách liên lạc của riêng mình? Chẳng qua từ lúc nào, Mộ Dung Thất Thất đã vụng trộm đi ra ngoài gặp hắn?

Vừa nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất để nam nhân khác thấy vẻ xinh đẹp của nàng, trong lòng Phượng Thương cực kỳ cực kỳ khó chịu, con mắt cũng nhìn không được nữa nhìn về phía hướng ngoài cung, phảng phất muốn xuyên thấu những tường thành kiên cố kia, nhìn thấy Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường. Không biết Nạp Lan Tín đã làm xong chuyện chưa?

Hiện tại, hắn càng muốn giết Quang Hoa công tử hơn, dù sao, bất chấp tất cả, đợi Quang Hoa công tử lộ diện, trước cùng hắn đánh một hồi rồi nói sau! Hiện tại cũng không phải là thời điểm làm quân tử, nữ nhân của hắn mà còn giữ không được, thể diện có để làm cái gì! Cùng lắm thì triệu tập Ưng

ky quân diệt hãn! Hãn đây tin chắc, dưới đội quân như vậy, Quang Hoa công tử muốn chắp cánh bay cũng không thoát!

Hoàn Nhan Bảo Châu nhẹ nhàng hươ tay trên dây đàn, đánh hết một khúc. Không thể không nói, nữ nhân này tuy tâm địa không tốt, tài nghệ đánh đàn so với các tiểu thư khuê các vẫn khá tốt.

“Giỏi, giỏi !” Hoàn Nhan Liệt mặc dù đối với Hoàn Nhan Bảo Châu sinh ra hoài nghi, nhưng ở trong vấn đề này hãn còn không có biết rõ ràng, cho nên vẫn tỏ vẻ cha con thân thiết, lập tức thưởng cho Hoàn Nhan Bảo Châu một đôi sư tử điêu khắc từ bạch ngọc, to cỡ bàn tay, trong suốt, xem ra chính là bảo bối cực kỳ đáng quý.

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng!”

Hoàn Nhan Liệt ban thưởng, khiến cho tính cảnh giác của Hoàn Nhan Bảo Châu giảm xuống, nàng đã quên, chính mình biểu hiện ra tài đàn, sẽ cho nàng mang đến họa sát thân.

Chứng kiến nụ cười trên mặt Hoàn Nhan Bảo Châu, Mộ Dung Thất Thất từ đáy lòng cảm thấy bi ai thay cho nữ nhân này. Người chẳng lẽ không có nhìn ra, cái hoàng thượng này là cố ý nâng niu người, là muốn người buông lỏng cảnh giác, để lộ ra chân tướng sao?

Hoàn Nhan Bảo Châu không có phát giác, Mộ Dung Thất Thất cũng sẽ không nhắc nhở nàng ta. Nữ nhân này ương ngạnh giống như gián đánh hoài không chết, Hoàn Nhan Liệt đã nổi lên hoài nghi với nàng ta, nàng sao không mượn đao giết người! Hoàn Nhan Bảo Châu hết lần này đến lần khác khiêu khích nàng, thật sự là xem nàng thành quả hồng mềm mà tùy ý vụn vụn sao?

Không đợi ý nghĩ trong lòng Mộ Dung Thất Thất chấm dứt, Hoàn Nhan Bảo Châu lần nữa nhắm vào nàng, “Hoàng tổ mẫu, cháu gái nghe nói Thất

Thất biểu muội có tài đánh đàn siêu quần, không biết nàng có nguyện ý đàn tặng hoàng tổ mẫu một khúc hay không.”

Ta chơi với người! Mộ Dung Thất Thất dưới bàn đối với Hoàn Nhan Bảo Châu dựng lên ngón giữa. Nữ nhân này thật đúng là được một tắc lại muốn tiến một thước, sao cứ nhắm vào nàng thế? Chẳng lẽ các nàng có mỗi thù truyền kiếp sao? Mộ Dung Thất Thất ngược lại đã quên, mẫu thân Trịnh Mẫn của Hoàn Nhan Bảo Châu là gián tiếp chết ở trong tay nàng.

“A, Thất Thất cũng biết đánh đàn?” Vừa nghe cái này, Hoàn Nhan Liệt thật cao hứng, “Mẹ của người tài nghệ song tuyệt, người nếu là nữ nhi của Minh Nguyệt, hẳn là không kém!”

Hoàn Nhan Liệt đã nói lời này, cho dù Mộ Dung Thất Thất không muốn, cũng không thể trước mặt mọi người làm mất mặt mũi Hoàn Nhan Liệt. Mộ Dung Thất Thất vừa mới muốn đứng dậy, lại nghe thấy điện ngoài truyền tới một hồi âm ỉ.

“Chuyện gì?” Hoàn Nhan Liệt cau mày, Kính Đức vội vàng một hồi chạy tới, đi ra ngoài trong chốc lát, lại nhỏ chạy trước trở về.”Hồi bẩm hoàng thượng, là vài cái cung nữ nghị luận, nói Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường bị cháy —— “

“Cái gì!” Mộ Dung Thất Thất đứng lên, vẻ mặt kinh ngạc. Như thế nào lại vậy ? Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường sao lại cháy? Làm sao có thể! Có Phượng Quỳ và Phượng Đồng ở đó, làm sao có thể gặp chuyện không may!

Thái độ của Mộ Dung Thất Thất một lần nữa khiến cho Phượng Thương cảm thấy khó chịu, nàng lúc này, có phải là lo lắng cho Quang Hoa công tử? Bọn họ rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

“Bất quá là cửa hàng cháy, có cái gì ngạc nhiên!”

Biểu lộ của Mộ Dung Thất Thất, lọt vào trong mắt Hoàn Nhan Bảo Châu, lại khiến nàng nghĩ tới chuyện khác. Cái gì chứ? Làm bộ mình và Quang Hoa công tử có quan hệ rất tốt, làm bộ quan tâm hẳn, dùng cái này để cao giá trị con người mình sao? Thật sự là vô sỉ, cái gì cũng đều dựa vào nam nhân!

Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường gặp chuyện không may, Hoàn Nhan liệt cũng phi thường kinh ngạc. Quang Hoa công tử mặc dù là cái nhân vật giang hồ, nhưng có thanh danh rất lớn. Cửa hàng châu báu, quần áo của hắn, các nữ nhân hậu cung cũng rất yêu mến, bây giờ nghe nói hai địa phương này cháy, ngược lại ngoài ý muốn của mọi người.

Mà trên điện tối sốt ruột, phải kể tới phi tần hậu cung, cùng những Quý tộc thái thái quan to kia. Vừa nghe nói cái này cháy, các nữ nhân đều sốt ruột, chỗ đó có rất nhiều đồ trang sức xinh đẹp a! Nơi đó cũng có rất nhiều quần áo hoa lệ a a! Rốt cuộc là ai làm? Nhất định là ghen ghét Quang Hoa công tử mới làm chuyện hèn hạ như vậy!

Các nữ nhân ở dưới nghị luận, cuối cùng đều rơi vào tai Hoàn Nhan liệt.

Mộ Dung Thất Thất lúc này sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng !

Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường là nơi ở của sát thủ ma vực, lần này hai nơi đồng thời gặp chuyện không may, chẳng lẽ là do kẻ thù trước đây trả thù? Năng lực của Phương Quỳ cùng Phương Đồng không kém, rõ ràng có thể bị người ta phóng hỏa thiêu cửa hàng, đối phương nhất định rất là lợi hại!

Hiện tại, Mộ Dung Thất Thất hận không thể lập tức bay ra ngoài hoàng cung, đi xem người Ma vực rốt cuộc thế nào! Cùng một chỗ sinh sống năm năm, Mộ Dung Thất Thất đã sớm đem Ma vực trở thành nhà của mình, hiện tại trong nhà gặp nạn, các huynh đệ của nàng còn không biết xảy ra chuyện gì, nàng sao có thể ngồi ở đây mà thờ ơ!

Mộ Dung Thất Thất lo lắng, khiến cho tâm Phượng Thương mất mát một hồi. Quả nhiên, nàng vẫn là rất để ý tới Quang Hoa công tử, cho nên nghe được tin tức, mới có thể khẩn trương như vậy. Trong lúc nhất thời, ngực Phượng Thương như bế tắc, hít thở không thông.

“Cửu cửu, ta muốn đi xem Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai!” Mộ Dung Thất Thất bây giờ là một giây cũng không đợi được, những người kia đều là huynh đệ của nàng, nếu thật là kẻ thù kéo đến, bọn họ nên làm cái gì bây giờ? Không được! Nàng nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới, nhìn xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

Mộ Dung Thất Thất tại thời điểm thọ yến thái hậu thỉnh cầu rời đi, mọi người cảm thấy Hoàng thượng là không thể nào đáp ứng. Cho dù nàng cùng Quang Hoa công tử là bạn tốt, cũng không cần phải lo lắng thành như vậy đi!

Bất quá, cái này là giới hạn cực hạn mà nam nhân nghĩ, trên diện tâm những nữ nhân kia đã sớm bay ra ngoài cung, các nàng lúc này chính là đứng ở bên Mộ Dung Thất Thất, hi vọng Mộ Dung Thất Thất có thể tìm ra cách cứu chữa, đừng để những bảo bối, những trang sức, quần áo xinh đẹp kia bị đốt rụi !

“Được! Người đi đi!” Tại lúc mọi người cho rằng Hoàn Nhan Liệt căn bản sẽ không đáp ứng, không nghĩ tới hắn rõ ràng gật đầu đáp ứng. Càng làm cho người kinh ngạc chính là, Hoàn Nhan Liệt chẳng những đồng ý với Mộ Dung Thất Thất, còn đích thân giải thích cho Đông Phương Lam: “Mẫu hậu, người xem, vị Quang Hoa công tử này đã giúp Thất Thất thiết kế bộ trang sức này đưa cho ngài, hiện tại bằng hữu gặp nạn, không bằng để cho Thất Thất trước đi xem sao!”

Đông Phương Lam cũng không phải người không thông tình đạt lý, ngoại tôn nữ đã gặp thành như vậy, nàng đương nhiên nhìn thấy không vui. Huống chi vị Quang Hoa công tử này danh tiếng không tồi, xem bộ dáng

Mộ Dung Thất Thất sốt ruột, nói không chừng hai người không phải quan hệ bằng hữu bình thường. Nữ hài tử nhận thức một số đại nam nhân khác phái cũng không tồi!

“Đi thôi! Chú ý an toàn! Cho ca ca người đi theo, miễn cho một cái cô nương như người gặp nguy hiểm!” ” Tạ ơn ngoại tổ mẫu! Tạ ơn cứu cứu! Đa Tạ!” Mộ Dung Thất Thất đối với hai đại BOSS hành lễ, một bên kéo Phượng Thương, “Ca, đi a!”

Hai người hấp tấp đi, yến hội náo nhiệt cũng bởi vì hai người này rời đi mà trở nên quanh quẽ. Các nữ nhân đều lo lắng cho Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường, chẳng còn chút tâm tình thưởng thức ca múa.

Bất quá, yến hội vẫn tiếp tục, hưởng chi đây là thọ yến của hoàng thái hậu, cho nên không đầy một lát, âm nhạc lên, vũ cơ tiến ra, trên điện lần nữa náo nhiệt.

Khi Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương chạy tới Tuyệt Sắc Phường, lửa đã bị khống chế. Nguyên bản tiêu lâu ba tầng tinh xảo, hôm nay đã biến thành một mảnh phế tích màu đen.

“Có ai không? Còn có người ở đây không?” Mộ Dung Thất Thất vội vội vàng vàng muốn xông vào xem xét tình huống, lại bị Phượng Thương ngăn lại.”Ở trong nói không chừng còn gặp nguy hiểm, nàng ở đây, ta vào xem!”

Phượng Thương đi vào nhìn lên, khắp nơi đều bị thiêu sạch sẽ, nhìn thủ pháp lưu loát, có thể thấy Nạp Lan Tín làm rất tốt. Phượng Thương mừng rỡ trong lòng, cái này tốt lắm! Nạp Lan Tín khẳng định đã bắt người, đến lúc đó dùng những người này buộc Quang Hoa công tử hiện thân, nhìn xem hắn còn thông đồng với Mộ Dung Thất Thất không!

“Như thế nào?” Phượng Thương mới ra, Mộ Dung Thất Thất lập tức đi tới trước mặt hắn, “Còn có hay không người sống?”

“Ở trong không có ai, có lẽ người đã được cứu đi, hoặc là bị bắt cóc
—— “

Phượng Thương vừa nói, con mắt một bên đánh giá Mộ Dung Thất Thất, muốn nhìn nét mặt của nàng. Quả nhiên, suy nghĩ đến Phượng Thương nói khả năng, “bị người khác bắt cóc”, sắc mặt Mộ Dung Thất Thất trở nên dị thường khó coi.

Rốt cuộc là ai? Dám động đến nhà bà đây, dám động đến người của nàng! Đúng là chán sống!

Sau khi Mộ Dung Thất Thất tự mình đi vào cẩn thận dò xét một phen, tâm tình nàng kém tới cực điểm. Y như lời Phượng Thương nói, không có thi thể, không có người chết. Nói như vậy, người Ma vực hoặc là khi địch nhân đến bọn họ sớm liền phát hiện, toàn thể lui lại, hoặc là, chính là bị tận diệt, toàn bộ bị bắt đi.

Chỉ là, rốt cuộc ai có có ra tay mạnh như vậy? Mộ Dung Thất Thất tự nhận là thủ hạ mình cũng không phải phạm phu tục tử, cho dù thật là địch nhân tập kích, chân đao chân thương, người Ma vực cũng không sợ! Huống chi cái này dưới ban ngày ban mặt, đối phương cũng sẽ không động thủ huyên náo, nếu như đối phương chọn dùng chính là ám chiêu, người đó có thể thông qua người của Ma vực!

Đến thời điểm, nàng tỉnh táo suy tư thật lâu, cũng vẫn nghĩ không ra người động thủ này sẽ là ai.

Vô Cực Cung? Một đám tiểu lâu la, cho dù sau lưng có Hoàn Nhan Hồng làm chỗ dựa, cũng không thể làm như vậy được. Môn phái võ lâm khác? Cũng không thể. Ma vực xưa nay độc lai độc vãng, không cùng người thân thiện, cũng không cùng người kết thù kết oán, căn bản là không có kẻ thù.

Mộ Dung Thất Thất thậm chí nghĩ tới triều đình, có thể thân phận của nàng bí ẩn như vậy, Hoàn Nhan Liệt căn bản không có khả năng biết rõ, cho dù biết rõ, cũng không thể vô duyên vô cớ hủy Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai. Rốt cuộc là ai?

Sắc mặt Mộ Dung Thất Thất âm lãnh đến cực điểm, ghen tuông trong lòng Phượng Thương cũng tuôn ra đủ để ngập cả cái thành này. Nếu như không phải hắc cần ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, hắc hận không thể hiện tại đi tới chỗ Nạp Lan Tín, nghiêm hình bức cung những kẻ kia, bắt bọn họ thú nhận ai là cái tên Quang Hoa công tử chết tiệt kia!

Chỉ là thiêu cửa hàng của hắc, là quá tiện nghi cho hắc! Tên Quang Hoa công tử kia xuất quỷ nhập thần, dù hắc đã xuất động toàn bộ người trong Phật Sinh Môn, cũng không có dò thăm được tin tức của hắc ta. Hiện tại, chỉ có thể đem hi vọng đặt ở trên người Nạp Lan Tín cùng những người kia!

Hi vọng những người này có đủ giá trị, có thể dẫn Quang Hoa công tử mắc câu, hiện tại Phượng Thương muốn giết chết Quang Hoa công tử!

Hắc, tuyệt đối sẽ không cho phép trong lòng Mộ Dung Thất Thất còn có thân ảnh khác, cho dù đối phương chỉ là một sợi tóc , đều không thể xen vào! Mặc kệ là ai! Hắc cũng không cho!

Đang tại lúc Mộ Dung Thất Thất lo lắng, tự hỏi thủ phạm đứng phía sau màn này, Tổ Nguyệt xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đưa cho Mộ Dung Thất Thất một tờ giấy.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hóa Ra Là Nàng !!!

Phượng Thương quay sang nhìn tờ giấy, là chữ của Nạp Lan Tín, chỉ liếc mắt hần cũng có thể nhìn ra. Tiểu tử này, ra tay càng lúc càng ngoan độc, thế mà thiêu trụi Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường của Quang Hoa công tử, rất tích cực! Hần đây không biết rằng Nạp Lan Tín lại hắc ám như vậy a! Lần này thực khiến hần rất rất sảng khoái!

Phượng Thương âm thầm cười như nở hoa trong lòng, đánh giá rất cao hành động lần này của Nạp Lan Tín, ngược lại, Mộ Dung Thất Thất nắm chặt tờ giấy, sắc mặt biến thành màu đen.

“Tìm được người không?”

“Khi ta tới lửa đã cháy rất lớn, không nhìn thấy người nào. Tô Mi đã đến Tuyệt Sắc Phường, không biết tình huống như thế nào.”

Vừa nói tới Tô Mi, Tô Mi liền chạy đến: “Tiểu thư!” Tô Mi đưa cho Mộ Dung Thất Thất tờ giấy, nội dung trên đó y như trên tờ giấy Tố Nguyệt đưa, đều là: “Đêm nay giờ Hợi*, gặp nhau tại núi Sư Tử.” (*9-11PM)

Khốn nạn! Mộ Dung Thất Thất siết chặt nắm tay. Rốt cuộc là ai, dám nhổ lông trên đầu hổ, dám động đến người của nàng!

Cho tới bây giờ Phượng Thương cũng chưa từng nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất có vẻ mặt như vậy. Cô gái này, hoặc ôn nhu, hoặc kiêu my, hoặc như con chim nhỏ nép vào người hần, hoặc ngây thơ động lòng người, hứa từng lúc nào như bây giờ, mặt lạnh như sương, rét như băng .

Tô Mi cùng Tổ Nguyệt bình tĩnh đứng bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, đối với vẻ mặt này của Mộ Dung Thất Thất, các nàng tựa hồ tập mãi thành thói quen. Chẳng lẽ, đây mới là bộ mặt chân thật nhất của Mộ Dung Thất Thất sao?

“Vương Gia, thực xin lỗi, hôm nay không thể về cùng chàng, ta có chuyện cần phải xử lý.”

“Khanh Khanh ——” Tim Phượng Thương run rẩy một hồi, khiến hắc đầu đến không thở nổi. Cửa hàng của Quang Hoa công tử gặp chuyện không may, nàng lại lo lắng thành như vậy, rốt cuộc nàng để ý hắc đầu ta đến thế sao ?

Vì sao, vì sao nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất lo lắng chuyện của Quang Hoa công tử như vậy, hắc đầu lại khó chịu đến thế? Vì sao, vì sao nhìn thấy vẻ mặt vì lo lắng mà hóa thành lạnh lùng của nàng, hắc đầu lại hối hận khi để cho Nạp Lan Tín làm những chuyện này?

Nếu như Mộ Dung Thất Thất biết được hắc đầu là kẻ đứng sau sai người đi thiêu Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai, nàng liệu có đối mặt với hắc đầu với bộ mặt băng lãnh như vậy hay không? Nếu như Mộ Dung Thất Thất biết rằng hắc đầu muốn giết Quang Hoa công tử, độc chiếm nàng, nàng liệu có cảm thấy hắc đầu là người ích kỷ vô tình hay không? Có thể rời bỏ hắc đầu hay không?

Vừa nghĩ tới việc Mộ Dung Thất Thất rời xa hắc đầu vì chuyện này, cổ họng hắc đầu dường như bị bóp nghẹt, cái giá lạnh thấu xương như vậy lấy tim hắc đầu. Nếu hắc đầu nghe lời Nạp Lan Tín, sớm thẳng thắn nói rõ ý nghĩ của mình với Mộ Dung Thất Thất, kết quả liệu có tốt hơn hay không?

“Vương Gia, chờ ta trở lại!” Bởi vì lo lắng an nguy của người ở Ma Vực, Mộ Dung Thất Thất không có chú ý tới vẻ mặt khác lạ của Phượng Thương, chỉ nhón chân, hôn nhẹ lên môi Phượng Thương.

“Tô Mi, Tổ Nguyệt, chúng ta đi!”

“Khanh Khanh...” Phượng Thương vươn tay muốn níu lại Mộ Dung Thất Thất, nhưng chỉ kịp bắt lấy một làn gió. Chờ đến lúc hắt lấy lại tinh thần, Mộ Dung Thất Thất đã mang theo Tô Mi cùng Tổ Nguyệt, biến mất tại đầu đường.

“Khanh Khanh!”

Một thứ gì đó mang tên hồi hận xuất hiện ở trong lòng Phượng Thương. Hắn ước chi trên đời này có thuốc chữa hồi hận để hắn có thể làm lại từ đầu. Như vậy, hắn có thể trực tiếp nói với Mộ Dung Thất Thất rằng ta là môn chủ Phật Sinh Môn-Long Ngạo Thiên, ta biết rõ nàng là Độc Tiên Nhi của Ma vực, chuyện tình của nàng cùng Quang Hoa công tử khiến ta rất ghen, ta ghen ghét đến nổi điên rồi, nàng là nữ nhân của ta, ta muốn trong lòng của nàng chỉ có ta!

Chỉ là, thuốc chữa hồi hận, chỉ là thứ mà Phượng Thương tưởng tượng ra. Hiện tại, điều hắn có thể làm, chính là đuổi theo Mộ Dung Thất Thất, giải thích rõ mọi chuyện với nàng.

Khi Phượng Thương đến núi Sư Tử , đã vào đêm, tìm một vòng, cũng không có thấy Mộ Dung Thất Thất, vào sơn trại, chỉ thấy Nạp Lan Tín tới đón hắn.

“Vương phi có tới không?” Vừa thấy được Nạp Lan Tín, Phượng Thương trực tiếp hỏi Mộ Dung Thất Thất.

“Vương phi không có tới. Rốt cuộc làm sao vậy, Vương Gia?”

“Những người Ma vực kia?”

“Đã bắt một lão già...”

“Lão già?” Phương Thương nhíu mày, “Dẫn ta đi xem.”

Núi Sư Tử, vốn là một đại bản doanh bí mật của Phương Thương, hẳn từng luyện binh tại chỗ này, về sau để hoang phế, cũng không có người nhớ đến. Lần này bắt cóc người của Quang Hoa công tử, Phương Thương liền nghĩ tới chỗ này, ở đây trước không có làng xóm, sau không khách sạn, ở giữa núi hoang, an toàn nhất.

Khi cửa lao bị mở ra, Phương Đồng ngẩng đầu, nhìn thấy một nam nhân đeo mặt nạ màu bạc đi đến, đi theo phía sau hẳn là hắc y nhân che mặt, Phương Đồng nhận ra, chính là người này đã bắt mình tới đây.

“Muốn chém muốn giết tùy người xử lý! Muốn ta bán đứng công tử, mơ đi!”

Lúc này Nạp Lan Tín đã hỏi Phương Đồng rất nhiều về chuyện Quang Hoa công tử, nhưng mà lão nhân này mở miệng là nói “tuyệt đối không bán đứng công tử”, khiến cho Nạp Lan Tín không có cách nào, đành phải chờ Phương Thương đến giải quyết.

Hiện tại, ngay từ khi Phương Thương tiến vào, Phương Đồng đã biểu lộ lập trường của mình.

“Chủ tử, lão nhân này rất quật cường!” Nạp Lan Tín nhẹ giọng nói thầm một câu bên tai Phương Thương, hẳn biết rõ, lỗi tại Phương Đồng rất thính, có danh xưng đệ nhất thính tai, tất nhiên là nghe được lời của hẳn.

“Hừ!” Phương Đồng quay đầu đi, không thèm nhìn Phương Thương, hẳn cao ngạo hất cằm lên, không thèm để ý hai tên “tiểu nhân” trước mặt.

“Thả hẳn ——” Phương Thương mở miệng. Khi nghe thấy giọng nói của Phương Thương, Phương Đồng sững sờ, xoay mặt nhìn về phía Phương Thương, trong mắt tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu.

Phượng Thương không biết, trên đời này, chỉ cần thanh âm Phượng Đồng nghe qua, ắt sẽ không quên. Hẳn đương nhiên nhớ rõ tiếng nói của Phượng Thương, chỉ là hẳn không rõ, Phượng Thương vì sao phải bắt trói hẳn, không biết vị cô gia này rốt cuộc muốn cái gì, vì sao lại nhắm vào tiểu thư? Chẳng lẽ cô gia cùng tiểu thư trở mặt? Hay là cô gia giấu bí mật gì đó sau lưng tiểu thư?

Nghĩ đến điểm này, Phượng Đồng lập tức đề cao cảnh giác. Dù sao tri nhân tri diện bất tri tâm*, lỡ như cô gia có âm mưu gì, tiểu thư không phải sẽ gặp nguy hiểm? Không được, hẳn nhất định phải nói cho tiểu thư, đề phòng cô gia! Không thể để tình yêu chôn vùi tánh mạng! (*Biết người biết mặt không biết được lòng.)

Ánh mắt mê muội của Phượng Đồng nháy mắt biến thành cảnh giác, mà ánh mắt của hẳn, tại trong mắt Phượng Thương lại thành chuyện đương nhiên. Không tin Phượng Thương thả hẳn đi, cho nên hoang mang, cho rằng Phượng Thương có âm mưu gì, cho nên lập tức đề cao cảnh giác. Người này, thực rất nhạy bén. “Trở về, nói cho chủ tử của người biết, đừng có đánh chủ ý lên nữ nhân của ta, lần này chỉ là nhắc nhở nho nhỏ, lần sau, ta tự tay sẽ giết hẳn!”

Nạp Lan Tín giúp Phượng Đồng mở xiềng xích trên tay chân ra, “Đi thôi! Chủ tử chúng ta đã lên tiếng tha cho người khỏi chết, người đi nhanh lên!”

Nạp Lan Tín không biết Phượng Thương vì sao thoát chốc lại có biến hóa lớn đến vậy, bất quá hẳn có thể xác định một điểm chính là, tâm tình chủ tử thay đổi nhất định là liên quan đến Mộ Dung Thất Thất. Trên đời này, cũng chỉ có nữ nhân kia mới có thể khiến cho chủ tử rối loạn.

Lời nói của Phượng Thương, rơi vào lỗ tai của Phượng Đồng thì lại thành một loại ý tứ khác.

“Nữ nhân của hãn” không phải là tiểu thư sao? Vì sao lại muốn tiểu thư không đụng tới “nữ nhân của hãn” ?

Chẳng lẽ... Vị này cô gia có đối tượng khác? Chẳng lẽ là tiểu thư biết rõ Phượng Thương có nữ nhân khác, cãi nhau với hãn, khiến cho Phượng Thương sinh khí, cho nên mới đổ lên đầu bọn họ? Người nam nhân này quá hèn hạ vô sỉ! Lại đối xử với bảo bối của Ma Vực bọn họ như vậy!

“Hừ!” Phương Đồng đứng lên, vuốt vuốt cổ tay, xoay xoay cổ chân, lạnh lùng nhìn Phượng Thương, giống như đang nói..., đừng tưởng rằng người đeo mặt nạ ta liền không biết người, người cho dù hóa thành tro, ta cũng có thể nhận ra người! Dám cô phụ tiểu thư của chúng ta, Phượng Thương, người cứ chờ đó! Chúng ta nhìn xem!

Ánh mắt kia của Phương Đồng, vậy mà lại khiến Nạp Lan Tín bội phục lão nhân này.

Từ hồi bị bắt tới đây, lão nhân này không ăn không uống, cái gì cũng không khai, một mực mặt lạnh, vô luận hãn đồ ngon đồ ngọt, hay là đe dọa uy hiếp, đối phương đều là một bộ lợn chết không sợ nước nóng. Hiện tại, lão nhân này rõ ràng dám “hừ” với vương gia của bọn họ ? Mặt lạnh đầu mắt với vương gia, cũng không có chút yếu thế, thật là có khí phách!

“Người yên tâm! Bất kể là người, hay là nữ nhân của người, đều khiến chủ tử của ta chú ý mắt! Người tốt nhất mang theo nữ nhân của người rút đi xa, đừng có mà xuất hiện ở trước mặt chủ tử chúng ta. Nếu không, cho dù chủ tử niệm tình cũ, chúng ta cũng sẽ không để yên đâu!”

Phương Đồng biết mình đánh không lại Nạp Lan Tín, nếu như có thể đánh lại hãn ta, hãn cũng chẳng bị bắt đến đây. Chỉ là, mặt mũi Mộ Dung Thất Thất quan trọng hơn tánh mạng của hãn, cho dù hiện tại hãn bị Phượng Thương giết, cũng sẽ không để Phượng Thương chà đạp tiểu công

chúa của Ma vực bọn họ như vậy! Dù sao cũng chỉ là một cái mạng, mạng của Phương Đồng hần đã sớm bán cho Mộ Dung Thất Thất từ lâu rồi!

“Khụ khụ ——” Nạp Lan Tín hoàn toàn bội phục lão già này, diện mạo đúng là của một tên gian thương, vì sao tính tình lại quật cường như tử sĩ* thế! Chẳng những dám đấu mắt với Phương Thương, còn nói ra nói những lời khiêu khích chủ tử như vậy, chẳng lẽ lão nhân này làm từ thép? Không sợ bị chém? (*hiếu theo nghĩa: người xung phong liều chết)

“Người yên tâm! Nữ nhân của ta, tất nhiên ta sẽ bảo vệ! Chúng ta đi —— “

Phương Thương mang theo Nạp Lan Tín rời đi, khi hần đi, cũng không có khóa cửa lao. Lúc nhìn thấy cửa lao mở rộng, Phương Đồng giờ mới hiểu được, Phương Thương thật sự thả hần đi.

“Vương Gia, ngài không có ý định dùng lão nhân kia để bắt con mồi?”

“Không cần ——” Phương Thương lắc đầu. Mộ Dung Thất Thất rất lo lắng cho Quang Hoa công tử, khiến cho hần hăm mộ, ghen tị, hận. Tuy hần thật sự rất muốn ra tay, giết Quang Hoa công tử. Nhưng mà hần không muốn nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Mộ Dung Thất Thất, càng không muốn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của nàng lại vì nam nhân khác mà rơi lệ!

Phương Thương mới ra địa lao, đã có người đi lên bẩm báo, “Chủ tử, bên ngoài trại có một công tử áo hồng, muốn chúng ta giao ra người của hần!”

“Quang Hoa công tử?” Phương Thương cùng Nạp Lan Tín đồng thời nói ra tên này. Nghe đồn, Quang Hoa công tử thích nhất áo hồng, cho nên cái nam nhân áo hồng này nhất định là hần.

“Nhanh như vậy đã tới rồi...”

Phượng Thương đã định thông qua Phương Đồng truyền đi ý rằng không muốn chạm mặt với Quang Hoa công tử. Hắn sợ chính mình không khống chế nổi tâm tình, ra tay quá nặng, giết chết Quang Hoa công tử. Nhưng lại không nghĩ tới, đối phương đã đến đây, hơn nữa tới nhanh như vậy. Xem ra, vận mệnh đã quyết không để bọn họ không đối kháng!

“Đi!”

Lúc Phượng Thương bãi đất trống trước hàng rào, thấy dưới đất là một đám hắc y nhân, đều là thủ hạ của hắn.

“Đau ——” những người này ôm cánh tay cùng chân, có người ôm bụng, có người ôm đầu, đều lăn lộn trên mặt đất, xem ra địch thị đã ăn thiệt thòi của Quang Hoa công tử.

“Chủ tử!” Vừa thấy Phượng Thương đi ra, những người trên mặt đất kia tựa như nhìn thấy cứu tinh, nguyên một đám nước mắt lưng tròng, “Chủ tử, thuộc hạ vô dụng, không ngăn được hắn!”

“Các người lui ra —— “

Năng lực của người mình, Phượng Thương biết rất rõ, bây giờ lại bị đánh ngã xuống đất, chặt vật như vậy, vậy Quang Hoa công tử cũng có chút ít năng lực. Bất quá, lại nói, nếu như hắn không có năng lực, có sao có thể khiến cho Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai trở thành cửa hàng kiếm tiền tốt nhất trên đại lục, không có năng lực, thì như thế nào có khả năng hấp dẫn Mộ Dung Thất Thất...

“Ta đã tới, người của ta đâu?” Nhìn thấy nam tử một thân áo trắng, đeo mặt nạ bằng bạc, câu nói đầu tiên Mộ Dung Thất Thất là hỏi người của Ma vực.

Khi Mộ Dung Thất Thất dò xét Phượng Thương, Phượng Thương cũng đang đánh giá nàng.

Vị Quang Hoa công tử này không cao, hơi gầy, một thân hồng sam như lửa, tóc bó lên đỉnh đầu, trên mặt, mang một mặt nạ màu trắng bằng sứ, bóng loáng như ngọc, trên mặt nạ trắng nõn có vẽ một khuôn mặt yêu mị, mắt phượng hẹp dài, môi đỏ thắm, mi tâm là một ngọn lửa màu hồng, con mắt chỉ lộ ra một cái khe hở, nhìn trông y như một con mèo. Bị cái mặt nạ này che, Phượng Thương hoàn toàn thấy không rõ lắm dung mạo của đối phương. Nhưng mà, trong lòng hắn, thông qua mặt nạ này mà đánh giá “Quang Hoa công tử”. Nam nhân này, không khô ngô, còn yêu thích mặt nạ âm nhu, xem ra là một tên biến thái! Hắn tuyệt đối sẽ không tặng Mộ Dung Thất Thất cho Quang Hoa công tử!

Dù đã để cho Phượng Đồng chạy, nhưng lại nhìn thấy Quang Hoa công tử đã thương thuộc hạ của mình, Phượng Thương liền phát cáu, “Người trong tay ta, nếu như người muốn mang đi, hãy xem thử người có bản lĩnh đó hay không.”

Đối phương khiêu khích khiến cho Mộ Dung Thất Thất nổi trận lôi đình, chưa thấy qua người láo toét như vậy, thật sự là quá vô sỉ. Giờ phút này, trong nội tâm Mộ Dung Thất Thất, đã đem tổ tông mười tám đời của nam tử áo trắng đeo mặt đối diện mà ân cần thăm hỏi một lần.

Trước khi đến đây, Mộ Dung Thất Thất đã sai Tô Mi cùng Tố Nguyệt đi thăm dò nguyên nhân, còn mình thì đơn thương độc mã* tới đây. Nàng đây muốn nhìn, trong giang hồ ai có lá gan lớn như vậy, dám động tới người của Mộ Dung Thất Thất nàng.(*nghĩa)

Hiện tại, nhìn thấy nam nhân áo trắng mặt nạ bạc kiêu ngạo như vậy, Mộ Dung Thất Thất nổi giận. Xem ra hôm nay không xảy ra một hồi ác chiến, chuyện này sẽ không có biện pháp chấm dứt.

“Vút ——” Mộ Dung Thất Thất vung tay, tay trái thêm một sợi tơ màu vàng, trên đầu sợi tơ có gắn một cái chuông nhỏ.”Người đã nói như vậy, vậy thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

“Đa tạ người hạ thủ vô tình!” Dưới mặt nạ màu bạc, đôi môi Phượng Thương nhếch lên một đóa hoa diêm dúa lẳng lơ, trong tay xuất hiện một loan đao. Khiến cho Mộ Dung Thất Thất kinh ngạc chính là, tư thế cầm đao của nam nhân kia, không phải là cầm từ chính diện, mà lại là cầm đao để sau lưng.

Cũng là một tên lành nghề! Mộ Dung Thất Thất cười lạnh.

“Chủ tử ——” Nạp Lan Tín nhìn thấy vũ khí của Quang Hoa công tử, nhìn không được mở miệng nhắc nhở Phượng Thương. Cái nam tử mặc áo hồng này, vũ khí trong tay quá mức âm nhu, trong giang hồ chưa từng có gặp qua có người cầm chuông làm vũ khí.

“Đinh linh linh...” Mộ Dung Thất Thất lay động tơ vàng trong tay, tơ vàng nường theo tiếng chuông trong gió đêm, rung động “đinh linh”. Không đợi Nạp Lan Tín nói cho hết lời, Mộ Dung Thất Thất nhảy dựng lên, bước vào giữa không trung, giẫm lên một tấm ván gỗ mỏng, bay về phía Phượng Thương.

Không thể không nói, Quang Hoa công tử là người cực kỳ tinh xảo, từng cái giơ tay nhắc chân của hắn đều rất xinh đẹp, mặc dù trên người hắn mang hàn ý dày đặc, nhưng sự lãnh ngạo này cũng không chút tổn hại đến khí chất trên người hắn.

Phượng Thương đứng không nhúc nhích, như một ngọn núi tuyết, không hoảng loạn, không lay động. Tay phải cầm đao buông lỏng, đao phong hướng lên, gió thổi qua, sợi tóc Phượng Thương bồng bềnh, cực kỳ giống như tiên nhân lạc vào cõi trần.

“Hừ!”

Cách nam nhân mặt nạ bạc càng gần, nụ cười trên khóe miệng Mộ Dung Thất Thất càng thêm lạnh. Khi đến trước mặt đối phương, Mộ Dung Thất

Thất đập lên phiến gỗ, mượn lực vực dậy, tấm ván gỗ lại gia tốc bay về phía Phượng Thương.

“Xẹt!” Khi tấm ván gỗ đến trước mặt Phượng Thương, hăn đột nhiên rút đao, một đao chém nó thành hai mảnh, người cũng hét lớn một tiếng, tiến lên quyết đấu trên không trung cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Đinh linh linh ——”Tiếng chuông vang lên, xuất hiện ở bên trái Phượng Thương, Phượng Thương dùng đao bổ về phía tơ vàng, lại phát hiện cái tơ vàng này căn bản chẳng chút lay động, mặc dù trong tay hăn là bảo đao trăm năm, cũng không làm gì được tơ vàng.

“Chút tài mọn!”

Khi Phượng Thương lui về phía sau, tay phải Mộ Dung Thất Thất cũng xuất hiện ra một dây tơ vàng, trông như vệt sáng, xé khí, tiến thẳng đến mặt Phượng Thương.

Chiêu thức thật độc ác! Phượng Thương lách mình, một hồi giao phong, tơ vàng cũng không mấy may động tới hăn. Chỉ là, khi tơ vàng này bay tới, Phượng Thương rõ ràng nghe được thanh âm không khí bị tơ vàng xé rách. Tên Quang Hoa công tử này hóa ra không phải hạng người tầm thường, không ngờ võ công thật rất cao.

Bất quá, Mộ Dung Thất Thất căn bản cũng không có cho bạch y nam nhân mặt nạ bạc một chút cơ hội thở dốc. Động vào người của nàng, nàng khó chịu, đối phương còn một thân áo trắng, không có chuyện gì lại bắt chước Phượng Thương, trang phục phiêu dật, nàng lại càng không vui! Trong lòng Mộ Dung Thất Thất, trên đời này ngoại trừ Phượng Thương mặc đồ trắng có cảm giác thoát tục, những người khác căn bản là không xứng mặc đồ trắng.

Nguyên vốn đã có cừu oán với nam nhân mặt nạ bạc, hiện tại Mộ Dung Thất Thất càng chán ghét hăn.

“Đình linh linh!” Tiếng chuông vang lên, Mộ Dung Thất Thất đồng thời phóng ra hai sợi tơ màu vàng, hai sợi tơ nhanh như hai vệt sáng vàng, xé tan bóng đêm nồng đậm, đánh úp về phía Phượng Thương. Hai thân ảnh một hồng một trắng, giống như hai cái cầu vồng, quấn lấy nhau trên bầu trời đêm.

“Oanh!” Tơ vàng rơi trên mặt đất, tạo ra một lỗ hồng lớn.

Thật mạnh! Nạp Lan Tín nhìn không được nuốt nước miếng. Chỉ cần một sợi tơ tinh tế, có thể tấn công mãnh liệt như thế, tên Quang Hoa công tử này quả nhiên không phải người phàm. Lần này Vương Gia gặp được đối thủ ngang hàng rồi!

Chiêu thức của Quang Hoa công tử, khiến cho Phượng Thương nhìn không được nhớ tới Mộ Dung Thất Thất. Bộ dáng nàng khi đả thương người bằng lụa hồng, giống y như Quang Hoa công tử. Điểm khác nhau duy nhất, Mộ Dung Thất Thất dùng lụa hồng, Quang Hoa công tử lại dùng tơ vàng, kỹ năng cao hơn một bậc.

Chẳng lẽ, tuyệt học của Mộ Dung Thất Thất là chân truyền từ Quang Hoa công tử? Xem bộ dáng Quang Hoa công tử điều khiển tơ vàng, trước mắt Phượng Thương không khỏi hiện ra hình ảnh đối phương cầm tay Mộ Dung Thất Thất, chỉ dạy nàng, khiến lòng hân hân càng thêm phần nộ.

“Chủ tử, cẩn thận!”

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, thời điểm sợi tơ vàng sắp nện trên mặt nạ ngân sắc của Phượng Thương, hân hét lớn một tiếng, trên người xuất hiện một tầng ánh sáng trắng hơi mỏng, khiến sợi tơ vàng bắn ngược trở về.

“Thu ——” Mộ Dung Thất Thất thu hồi tơ vàng, nhìn cả người nam tử áo trắng bao phủ bạch quang. A, khó trách người này kiêu ngạo như thế, hẳn có tư chất như vậy ! Đã là bạch sắc bát đoàn đấu khí, người này, không

thể coi thường. Trên đại lục này đã lâu rồi không xuất hiện người mang bạch sắc đấu khí, nam nhân trước mắt này rốt cuộc là ai?

Lần này, đến phiên Mộ Dung Thất Thất đứng bất động. Trước ra chiêu, bất quá chỉ để dò xét thử, hiện tại đã bộc ra năng lực của đối phương, Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc bất động, chỉ đứng lặng giữa đêm đen đối mặt với đối phương, không xa không gần, vừa vặn mười mét.

Cao thủ quyết đấu, ai động trước, người đó liền thua. Đạo lý kia Phượng Thương hiểu, Mộ Dung Thất Thất cũng hiểu.

Lúc này, hai cỗ khí lưu cường đại vờn quanh tại bên người hai người, tạo thành dòng nước xoáy nhẹ nhàng, hắc y nhân chung quanh nguyên bản bị Mộ Dung Thất Thất đánh ngã xuống đất đều đứng lên, rời xa hiện trường. Bọn họ biết rõ, nếu như tại lúc này xuất hiện ở chung quanh hai người, nhất định sẽ trở thành pháo nổ.

Xuyên qua mặt nạ sứ trắng, Mộ Dung Thất Thất lạnh lùng nhìn xem nam tử mặt nạ bạc đối diện, nghĩ muốn giải quyết hoang mang trong lòng.”Ta muốn hỏi người một việc, vì sao lại động đến người của ta, còn đốt Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường! Ta và người không oán không thù, như vậy, nhất định là có nguyên nhân, ta muốn biết.”

Vừa nghe Mộ Dung Thất Thất nói tới Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai bị đốt, Nạp Lan Tín sững sờ, hắc cũng không cho người làm chuyện như vậy, chỉ bắt người rời đi, không hề làm những chuyện quá phận kia. Cho dù bắt đi Phường Đồng, hắc cũng không có nghiêm hình bức cung, đều là chọn dùng phương thức hòa nhã hòa bình, chuyện nàng nói, rốt cuộc là sao?

“Người không nên động lòng với nữ nhân của ta!” Nghe Quang Hoa công tử hỏi, Phượng Thương cũng không che dấu, nói thẳng ra nguyên nhân.

Đối phương âm lãnh nói một câu, khiến cho Mộ Dung Thất Thất xém chút phun máu. Nàng, một nữ nhân, một người rất rất bình thường, nàng đây yêu nam nhân, yêu Phượng Thương, khi nào thì nàng yêu say đắm một nữ nhân?

“Trong đây nhất định có hiểu lầm.”

“Không có có hiểu lầm! Nữ nhân của ta, một mực đều yên lặng quan tâm người, mọi người đều biết chuyện của các người, người còn nói không có?”

Giang hồ đều nói Quang Hoa công tử cùng Độc Tiên nhi là một đôi thần tiên quyến lữ, mọi người đều biết chuyện này, Quang Hoa công tử lại phủ nhận, hẳn ta không hề thừa nhận chuyện này! Trong lòng Phượng Thương càng thêm khinh bỉ nam tử mặc áo hồng, cảm thấy hẳn là đồ hèn nhát.

Nếu như Quang Hoa công tử thừa nhận hẳn ta ái mộ Mộ Dung Thất Thất, yêu mến Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương còn có thể bội phục hẳn, cảm thấy hẳn thật tinh mắt. Không nghĩ tới đối phương trực tiếp phủ nhận, cái này chẳng phải đã phụ một mảnh tình ý mà Mộ Dung Thất Thất dành cho hẳn sao!

“Ách...”

Mộ Dung Thất Thất thật rất ủy khuất.

Không thể phủ nhận, thời điểm nàng dùng thân phận Quang Hoa công tử xuất hiện, luôn được rất nhiều nữ nhân yêu mến. Nhưng mà, nàng là một nữ nhân bình thường, không có ham mê đặc thù, càng không có khuynh hướng khác. Nàng chưa từng quan hệ mật thiết quá mức với nữ nhân nào, nam tử kia nói thế khiến cho Mộ Dung Thất Thất thấy cực kỳ hoang đường, buồn cười.

“Ta nói, người có phải hay không lầm rồi? Ta thừa nhận ta rất cao lớn, đẹp trai, có tiền, có mị lực, cư xử đúng mực. Nếu như, nữ nhân của người

tình nguyện, vậy người cũng không thể bởi vì nàng yêu đơn phương, mà chĩa mũi vào ta a!” Cao lớn, đẹp trai —— cái từ này nói ra, Nạp Lan Tín nhin không được ho khan hai tiếng. Quang Hoa công tử xác thực rất giàu có, về phần dung mạo, nghe đồn thực vô cùng kì diệu, hẳn là không kém. Về phần cao, dựa theo thân thể nho nhỏ của Quang Hoa công tử, xem cái chữ này tựa hồ không thích hợp.

Mà Quang Hoa công tử dùng ” yêu đơn phương” để hình dung Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Phượng Thương hoàn toàn điên cuồng. Nữ nhân của hắn, bảo bối hắn quan tâm, là da thịt, trái tim của hắn, dưới mắt đối phương thế nhưng lại bị khinh thường như thế!

Nghĩ đến bộ dáng lo lắng của Mộ Dung Thất Thất lúc biết Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường xảy ra chuyện, Phượng Thương thấy Mộ Dung Thất Thất không đáng làm vậy. Nàng để ý Quang Hoa công tử như vậy, đối phương nhưng chỉ là một câu “yêu đơn phương” liền xua đuổi nàng , thật sự là không thể nhẫn!

“A!” Thân ảnh màu trắng lên, như kiếm sắc, phóng thẳng về phía Mộ Dung Thất Thất, trong đôi mắt đen ẩn sau mặt nạ là sát khí đậm đặc.

Nếu như nói vừa rồi Phượng Thương còn đang vì chuyện hủy diệt Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai, chọc Mộ Dung Thất Thất thương tâm mà hối hận, hiện tại nhìn thấy tên “tiện nhân” áo hồng này, tất cả áy náy toàn bộ biến mất hầu như không còn. Nam nhân này vô sỉ, dám vũ nhục nữ nhân của hắn, đáng chết!

“Ha ha ——” Mộ Dung Thất Thất hồi báo cho đối phương, cũng là hai tiếng cười lạnh. Muốn vu oan giá họa mà không từ thủ đoạn nào! Tùy tiện tìm lý do, liền phá hủy tâm huyết của nàng, cướp người của nàng, chẳng lẽ cho rằng nàng sẽ để mặc hắn khi dễ sao!

“Đình linh linh ——” Phượng Thương bay lên không trung, Mộ Dung Thất Thất đứng trên mặt đất, trắng quần lầy hồng, trông rất đẹp mắt, bảo đao trong tay Phượng Thương tàn nhẫn hướng về phía cổ Mộ Dung Thất Thất, nhưng chưa tới đó đã bị tơ vàng quấn quanh, một tiếng chuông vang lên, một đạo khói đỏ phủ lên trên mặt Phượng Thương.

Hèn hạ! Phượng Thương xoay người, né tránh khói đỏ. Quang Hoa công tử thế mà dụng độc! Nhìn khói độc rơi trên mặt đất, cục đá trên mặt đất này trong nháy mắt hòa tan, Phượng Thương càng thêm thống hận nam nhân áo hồng trước mắt. Độc mà Quang Hoa công tử dùng nhất định là do Mộ Dung Thất Thất cho, hăn cư nhiên vừa hưởng thụ những điều tốt đẹp Mộ Dung Thất Thất mang đến, vừa chà đạp tâm ý của nàng, nam nhân này đáng giận!

Mà Mộ Dung Thất Thất, cũng rất là giật mình. Vừa rồi một đao kia uy lực mười phần, nếu như không phải nàng sớm đề phòng, cho dù cứng đối cứng, nàng ắt sẽ bị thương. Nam nhân này động sát tâm? Vì một cái cơ không giải thích được? Thật sự là quá vô sỉ, quá khốn kiếp!

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Thất Thất cũng lười nói nhảm, tơ vàng chập chờn, chuông ràng rung động, tấn công Phượng Thương.

Trong lúc nhất thời, những người kia đang xem cuộc chiến ở một bên đều bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng. Ngón tay của nam tử mặc áo hồng cực kỳ linh hoạt, năm ngón tay điều khiển sợi tơ, khiến cho tơ kia như mang theo hồn phách, chỉ huy tơ vàng công kích tới chủ tử của bọn hăn.

Nạp Lan Tín lúc này cũng đem chuyện Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai bị người thiêu hủy ném vào sau đầu, không có thời gian mà nghĩ đến kẻ đứng sau ra tay tàn độc này là ai, con mắt nhìn chăm chăm vào Phượng Thương cùng Quang Hoa công tử, xem bọn họ giao chiến.

Thật lâu, không có chứng kiến chủ tử động thủ, hôm nay lại xuất hiện một Quang Hoa công tử có năng lực ngang hàng với chủ tử, Nạp Lan Tín có chút kích động. Nổi tích mịch của cao thủ, đối với Phượng Thương mà nói, là một loại bi ai, ít nhất Nạp Lan Tín nghĩ như thế.

Mặc dù thân mình chủ tử không tốt, nhưng người cũng không phải là kẻ yếu, nếu không, hắn làm sao mười lăm tuổi có thể tiếp quản Ứng kỵ quân, quét ngang dân tộc du mục phương bắc, đem quân đội Bắc Chu quốc trở thành quân đội cường mạnh nhất đại lục?

Bất quá, Nạp Lan Tín nhìn hồi lâu, phát hiện Quang Hoa công tử cũng là thanh niên tài俊 hiếm có trên đời này. Khi chính hắn đây toàn lực ứng phó, chỉ có thể cầm cự với Phượng Thương được hai mươi chiêu. Nhưng mà vị Quang Hoa công tử này, chỉ dựa vào hai sợi tơ mềm mại, lại cùng Vương Gia đánh một trăm hiệp, người thường, sao có thể làm được như vậy!

Lại nói tiếp, đều là nữ nhân gây họa. Hai nam nhân vĩ đại, tranh đoạt một nữ nhân ưu tú, tự nhiên sinh ra mâu thuẫn. Chỉ là, không biết kết quả rốt cuộc ai thắng ai thua, hắn tất nhiên hi vọng Phượng Thương có thể thắng, nhưng khi nhìn tình huống hiện tại như vậy, hai người đánh ngang tay, khó mà nói trước được.

Trên không trung, hai đạo thân ảnh hồng trắng giao thoa, khi đấu chưởng với Quang Hoa công tử, Phượng Thương đột nhiên ngửi thấy được hương tảo quen thuộc, chỉ là, mùi vị này vì sao xuất hiện ở trên người Quang Hoa công tử, chẳng lẽ quan hệ của bọn họ tốt như vậy sao?

Nghĩ đến tiểu nữ nhân mà mình hôn qua, có khả năng đã bị cái nam nhân hèn hạ trước mắt này ôm qua, Phượng Thương ra tay hết mười phần công lực.

Đồ vô sỉ! Rõ ràng hắn vô lý, còn gây sự như vậy!

Cảm nhận được Phượng Thương bộc phát, Mộ Dung Thất Thất không chút khách khí, trong tay xuất hiện một chủy thủ ngăm đen, trực tiếp cắt đứt tay áo của Phượng Thương, chủy thủ dán vào làn da Phượng Thương, đâm về phía cổ tay của hắn.

“Hừ! Một đại nam nhân, lại giống như một nữ nhân.” Quang Hoa công tử nhanh, tay Phượng Thương còn nhanh hơn, một phát bắt được cổ tay Quang Hoa công tử, chạm vào đối phương, Phượng Thương mới phát hiện cổ tay đối phương nhỏ xíu xiu, giống như nữ nhân.

“Khốn nạn!” Bị nam nhân khác chạm đến, khiến cho Mộ Dung Thất Thất giận dữ. Nàng là người của Phượng Thương, sao có thể cho phép người khác ngoài Phượng Thương động đến. Người nam nhân này thật là một tên khốn khiếp!

Bởi vì thẹn quá hoá giận, Mộ Dung Thất Thất cũng quên chiêu thức, theo bản năng đập một cước vào thân dưới của nam nhân. Đối phương không có buông ra, mặt khác một tay nhàn rỗi lại bắt được cổ chân Mộ Dung Thất Thất.

Nắm một cái, Phượng Thương lại buồn bực. Có nam nhân có khung xương nhỏ như vậy sao, cổ chân cũng nhỏ xíu xiu như vậy, giống như nữ tử...

Nữ tử? ! Phượng Thương đột nhiên cả kinh ngẩng đầu, nghĩ muốn nhìn khuôn mặt sau cái mặt nạ sứ trắng, lại không nghĩ cái tay còn lại của Mộ Dung Thất Thất, trực tiếp tát một bạt tai vào ngân sắc trên mặt nạ của hắn, “Đồ lưu manh!”

“Chát ——” một tiếng, khiến cho người chung quanh xem ngớ cả ra, cũng đánh Phượng Thương tỉnh. Giọng nói này, còn có cái ngữ điệu này, cộng thêm cái này bàn tay nhỏ bé, đây không phải Mộ Dung Thất Thất thì là ai!

“Khanh Khanh?” Phượng Thương không biết nên dùng cái ngôn ngữ gì để hình dung tâm tình của mình bây giờ. Khiếp sợ? Dọa ngốc? Cao hứng? Kinh ngạc? hỗn loạn...

“Khanh.. CMN*!” (*con mẹ người)

Đối phương chẳng những khống chế được tay chân của mình, còn dùng cách xưng hô mà Phượng Thương dùng để gọi nàng, càng khiến cho Mộ Dung Thất Thất thêm phát hỏa, nâng chân đá vào ngực hắn, đối phương trực tiếp ngã ngồi dưới đất.

“Khốn nạn! Ta muốn giết ngươi!” Nhìn thấy trên khóe miệng nam tử kia là nụ cười ngây ngốc, tơ vàng trong tay Mộ Dung Thất Thất bay múa, phi thẳng về phía cổ họng Phượng Thương.

“Vương Gia!” Nạp Lan Tín nhìn Phượng Thương ngơ ngác mà kêu lên.

“Tiểu thư! Hạ thủ lưu tình!”

Ở phía khác, Tô Mi, Tố Nguyệt cùng Phương Đồng cũng đuổi tới. Tố Nguyệt nhất thời sốt ruột, phi tiêu trong tay trực tiếp đánh chệch hướng đi của tơ vàng.

“Oanh!” tới khi Phượng Thương nghe được hai tiếng nổ mạnh bên người, mới thanh tỉnh lại, trực tiếp nhảy dựng lên, “Khanh Khanh, nàng muốn mưu sát chồng à!”

“Khanh, ngươi ——” Mộ Dung Thất Thất chưa nói xong, nhìn xem nam nhân đối diện sững sờ. Nguyên lai, vừa rồi một bạt tai này, đem ngân sắc mặt nạ của Phượng Thương đánh lệch, lộ ra mắt phượng yêu nghiệt với ý cười.”Thương?”

“Là ta!”

Lúc này Phượng Thương không biết nói cái gì cho phải, Tô Mi cùng Tố Nguyệt lại vọt tới bên người Mộ Dung Thất Thất, một trái một phải kiểm tra người nàng, “Tiểu thư, người không sao chứ! Tiểu thư!”

“Ách, ta không sao...”

Mộ Dung Thất Thất lúc này cũng choáng váng, đây là cái tình huống gì? Đối phương sao lại biến thành Phượng Thương rồi?

“Là ta a, Khanh Khanh!” Phượng Thương lấy mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt của bản thân, chỉ là lúc này trên mặt yêu nghiệt của Phượng Thương, tràn đầy thần sắc không thể tưởng tượng nổi cùng vui mừng. Hắn vươn tay tới, Mộ Dung Thất Thất không có cự tuyệt, để mặc cho Phượng Thương tháo xuống cái mặt nạ sứ trắng kia, lộ ra chân diện chân thực.

“Như thế nào lại là chàng? !” Cái miệng nhỏ nhắn Mộ Dung Thất Thất lúc này không thể nói khác hơn, mắt hạnh nhìn Phượng Thương chăm chăm.

“Nàng là Quang Hoa công tử?” Phượng Thương tuy muốn đè nén nội tâm kích động của mình, nhưng mà giọng nói run rẩy kia của hắn vẫn bán đứng của hắn. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên lại là Quang Hoa công tử? Điều này sao có thể? ! Quang Hoa công tử không là nam nhân sao...

Bất quá, cẩn thận nghĩ lại, Phượng Thương lại phát hiện nhiều chuyện mà mình từng không nghĩ đến. Mộ Dung Thất Thất đã có thể là Liên công tử, vì sao không thể là Quang Hoa công tử? Nàng yêu thích việc nữ giả nam trang, ngại trang thành nam nhân đối với nàng mà nói, sẽ dễ dàng hơn khi hành tẩu giang hồ, cũng thuận tiện cho nàng làm việc.

Nhìn Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đột nhiên ngây ngốc cười rộ lên. Hắn đây đang làm cái gì? Hắn rốt cuộc là ăn cái dấm chua gì? Quang Hoa công tử cùng Mộ Dung Thất Thất đều là một người, hắn rõ ràng vì

cùng là một người, xem chút làm dấm chua phủ cả Yên kinh? Còn khiến cho Nạp Lan Tín làm ra chuyện hoang đường như vậy... Nghĩ đến đó, Phương Thương đột nhiên nhớ tới việc Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai bị Nạp Lan Tín thiêu hủy—— cái này, phiền toái rồi. Hẳn hủy đi tâm huyết của Mộ Dung Thất Thất, cái này nên đền bù tổn thất như thế nào?

Mộ Dung Thất Thất cũng ngăn người hồi lâu, thẳng đến khi thấy Phương Đồng, Mộ Dung Thất Thất mới hồi phục tinh thần lại, “Phương bá, người không sao chứ! Các huynh đệ khác trong Ma Vực đâu! Bọn họ như thế nào? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Là ai thiêu Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai?”

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất lại một mình xông vào núi Sư Tử để cứu mình, Phương Đồng kích động không thôi. Vừa rồi khi hãn gặp được Tô Mi cùng Tố Nguyệt, hãn mới biết được chuyện đã xảy ra với Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai. Điều này thật sự là quá kỳ quặc!

“Tiểu thư, sự tình là như vậy.” Mộ Dung Thất Thất không có việc gì, Phương Đồng nhẹ nhàng thở ra, sau đó hướng Mộ Dung Thất Thất hỏi báo tình huống.

Nguyên lai, hôm nay Thông Bảo Trai mở cửa như thường lệ, đến quá trưa, đột nhiên một đám người đến Thông Bảo Trai gây sự. Nói đến cái này, Phương Đồng đặc biệt liếc nhìn Phương Thương, “Không phải người của cô gia.”

Một tiếng “cô gia” của Phương Đồng, khiến cho nội tâm không yên của Phương Thương thoáng bình tĩnh xuống. Lão nhân nói vậy không sai, tuy bọn họ bắt hãn đến đây, nhưng mà hãn không vì vậy mà đảo lộn trắng đen.

“Vậy là ai?”

“Là người Vô Cực Cung, đi theo đám bọn hãn tới, còn có thủ vệ quân trong kinh thành. Lấy cớ tìm kiếm tù nhân bỏ trốn, muốn bắt bớ người của

chúng ta.”

Vô Cực Cung? Thủ vệ quân Kinh thành? Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời nheo mắt. Sau lưng Vô Cực Cung là Thái tử, chuyện này bọn họ biết rõ, nhưng lại điều đến quân đội, sau lưng chuyện này nhất định có người tiếp tay.

“Sau đó phát sinh tranh chấp, chúng ta đánh nhau, nghe theo lời tiểu thư nói, nếu xuất hiện phiền toái, bảo vệ tánh mạng các huynh đệ mới là quan trọng nhất, huống chi dân không cùng quan đầu, sự tình còn không có biết rõ ràng, chúng ta không thể cùng triều đình cứng đối cứng, cho nên thuộc hạ để cho mọi người rút lui.”

Sau khi tất cả mọi người rời đi, người Vô Cực Cung thấy chán, đập phá một hồi rồi rời đi. Không bao lâu sau, Phương Đồng quay trở lại xem tình huống, không nghĩ tới gặp Nạp Lan Tín, hăn tuy lợi hại, nhưng kiếm kỹ của Nạp Lan Tín lại cao hơn một bậc, nên hăn bị bắt đến đây.

“Sự tình chính là như vậy. Về phần tiểu thư nói, Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai bị người ta thiêu hủy, thuộc hạ xác thực không biết là người phương nào gây nên.”

Khi nói lời này, Phương Đồng nhìn về phía Nạp Lan Tín, tựa hồ cho hăn cái công đạo.

“Là người làm sao?” Không đợi Mộ Dung Thất Thất mở miệng, Tố Nguyệt đi tới trước mặt Nạp Lan Tín, không thể tưởng tượng nổi nhìn hăn, “Ngày đó gặp người ở trước cửa Thông Bảo Trai, kỳ thật cũng không phải ngẫu nhiên, có phải là ? Người là theo dõi ta, đúng hay không?”

“Ách...” Đối mặt nghi vấn của Tố Nguyệt, Nạp Lan Tín không phủ nhận.

“Ta thừa nhận, là ta theo dõi người. Nhưng mà ta thật không có cho người đốt Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai! Lúc ta đến trong tiệm đều lộn xộn, tại Tuyệt Sắc Phường thấy vị lão nhân gia này, ta mời hẳn tới đây, chuyện khác thật không phải là ta làm! Vương Gia nói rằng phải mang người sống trở về, cũng không có nói muốn phóng hỏa!”

Một tiếng “vương gia”, khiến cho Mộ Dung Thất Thất đưa ánh mắt chuyển hướng về phía trên người Phượng Thương, nàng chậm rãi đi đến bên người Phượng Thương, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Phượng Thương, “Thương, chàng có phải nên giải thích chuyện này hay không? Vì sao lại muốn bắt cóc người của ta?”

“Cái này ——” Phượng Thương có chút xấu hổ cười cười. Bảo cho hẳn nói như thế nào? Chẳng lẽ nói với Mộ Dung Thất Thất, ta vì nàng, ăn dấm chua? Cái này thật khó nói...

“Nói!” Mộ Dung Thất Thất quát lớn một tiếng, tim Nạp Lan Tín xém chút nhảy ra.

Vừa rồi, khi biết Quang Hoa công tử là Mộ Dung Thất Thất, Nạp Lan Tín có ý muốn chết. Chuyện này là sao! Vương Gia ăn dấm chua bậy bạ, hại hẳn đắc tội vương phi, cuộc sống sau này rất cuộc nên vượt qua bằng cách nào đây? Tại sao chuyện tình không may đều rơi xuống trên người hẳn thế!

“Ta ghen tị.” Tiếng nói của Phượng Thương rất nhỏ, tựa hồ là sợ người bên ngoài nghe được.

Bọn thuộc hạ bên cạnh Phượng Thương vây xem, nghe nói vị áo hồng này là nữ nhân, còn là tân nương mới được chủ tử cưới vào cửa, mọi người đều âm thầm giơ ngón tay cái lên với Mộ Dung Thất Thất, chỉ có nữ nhân như vậy mới xứng với chủ tử của bọn hắn! Cái tính khí cuồng bạo như lửa,

tính cách cường hãn, còn có những chiêu thức tàn nhẫn kia, đều tỏ rõ nàng là nữ nhân trời cao an bài cho Phượng Thương.

Hiện tại, giống như là lũ lớn tuôn vào miếu long vương*, người một nhà không biết người một nhà, có trò hay để nhìn! Những người này đều đã quên, vừa rồi Mộ Dung Thất Thất hung hăng giáo huấn bọn họ như thế nào, lúc này mọi người đều vây quanh một vòng, muốn nhìn chủ mẫu dùng cách nào “giáo huấn” chủ tử nhà mình. (*thành ngữ, xem thêm tại đây)

“Nói to lên!” Không đợi Phượng Thương nói xong, Mộ Dung Thất Thất lần nữa rống lên.

Hiện tại trong lòng nàng có vô số lửa nóng bay tán loạn, Phượng Thương lại dẫn người bắt cóc người của nàng? Cửa hàng của nàng bị người ta phá hủy, hiện tại còn không biết hung thủ là ai? Mọi rắc rối đều chồng chất cùng một chỗ, đầu mối hướng về Phượng Thương, khiến cho Mộ Dung Thất Thất không thể không căm tức.

“Ta ghen tị!” Phượng Thương cũng rống lên, con mắt chăm chăm vào gương mặt bởi vì phần nộ mà nhiễm hồng của Mộ Dung Thất Thất.

“Khi mà ta biết rõ nàng là Độc Tiên Nhi, thì bắt đầu ghen tị! Trong giang hồ đều nói Độc Tiên Nhi cùng Quang Hoa công tử là một đôi thần tiên quyến lữ, khi ta và nàng đại hôn, Quang Hoa công tử cũng đặt cược cho nàng, khiến cho ta không thể không hiểu lầm quan hệ của hai người! Nàng là vương phi của ta, Quang Hoa công tử tính là cái gì, lại dám đoạt nàng với ta, ta ghen ghét, ghen đến nổi giận, hận không thể giết chết tên tình địch này, được hay không!”

Nói dài như vậy, Phượng Thương cơ hồ là một hơi nói xong. Sau khi nói xong, hình tượng cao lớn của hắn trong lòng thuộc hạ hắn hoàn toàn sụp đổ. Nguyên lai là có chuyện như vậy! Chủ tử lại bởi vì ăn dấm chua, cùng chủ mẫu nội chiến! Chủ tử thật là.....haizz.....

Một mảnh yên tĩnh, khuôn mặt căng cứng của Mộ Dung Thất Thất, đột nhiên giãn xuống, “Phì ——” một tiếng, cười ra tiếng.

“Ha ha ha! Chàng, đưa ngốc này! Lại bởi vì ta, mà ăn dấm chua của ta!”
Nữ tử áo hồng, dưới ánh trăng, cười đến run rẩy hết cả người.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mẹ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Ta Yêu Nàng !

Trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng cười thanh thúy của Mộ Dung Thất Thất vang lên như tiếng chuông bạc kêu.

Mỹ nhân cười, nghiêng nước nghiêng thành (nguyên văn là khuynh quốc khuynh thành), những hắc y nhân chung quay nhìn nữ tử rực rỡ trước mặt, đáy lòng cũng không nhịn được mà hâm mộ phúc khí của chủ tử. Vẫn còn đang lo lắng cho Phượng Thương vì chuyện này mà bị xấu hổ một thời gian, không nghĩ tới nụ cười này của chủ mẫu lại khiến cho trời đất thất sắc (ý ám chỉ nụ cười che mất luôn cả trời đất)

“Khanh khanh ——”, khuôn mặt tuần tú của Phượng Thương có chút nóng lòng, thái độ của Mộ Dung Thất Thất, thật sự và vượt qua dự liệu của hã. Đang lúc Phượng Thương còn không có xác định được là Mộ Dung Thất Thất có tức giận hay không thì đối phương đã như con mèo nhỏ, nhào vào trong ngực Phượng Thương.

“Chàng để ý ta như vậy, ta thật hạnh phúc!”

Mộ Dung Thất Thất áp vào trong ngực Phượng Thương, ngẩng đầu nhìn vào mắt của hã, “Thật đấy! Chàng quan tâm ta như vậy, ta rất rất cảm động!”

Câu nói này khiến cho những người đang chờ đợi lo lắng cho Phượng Thương có thể thoát mái tinh thần rồi.

“Bộp!” Có người vỗ tay, cũng nhiều người vỗ tay theo, thấy vui mừng vì Phượng Thương đã tìm được một người thông tình đạt lý như vậy.

Những hắc y nhân này, mới vừa rồi bị Mộ Dung Thất Thất đánh cho hoa rơi nước chảy, trên mặt cũng có điểm vui vẻ hơn, dĩ nhiên bọn họ hi vọng chủ tử của mình vui vẻ hạnh phúc hơn, có thể tìm được tri kỷ như vậy, còn chủ mẫu lại lợi hại như vậy, đây là chuyện tất cả mọi người chờ mong.

“Khanh khanh, nàng không trách ta?”

“Đồ ngốc!” Vì để cho người này an tâm, ở trước mặt mọi người Mộ Dung Thất Thất, nhón chân, ôm lấy cổ Phượng Thương, hôn lên môi hân một nụ hôn nóng bỏng.

“Chủ mẫu uy vũ!”

Một cảnh tượng nóng bỏng như vậy, khiến cho các huynh đệ kia đều kêu gào ầm ĩ.

“Ha ha——” nụ hôn này, khiến cho nội tâm của Phượng Thương ổn định lại. Nữ nhân này là của hân, hân cảm nhận được! “Khanh khanh, ta yêu nàng!” Phượng Thương cúi đầu, hôn lên môi Mộ Dung Thất Thất.

“A —— “

Khó có khi được chứng kiến hình ảnh đặc sắc như vậy, tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt, nhìn chăm chăm vào thân ảnh đỏ trắng trước mặt, mọi đôi tình lữ, họ hôn nhau đến trời đất rung chuyển, dường như trời đất này chỉ có mình bọn họ....

Hôn đến khi cả hai không thở được, Phượng Thương rời môi, ôm Mộ Dung Thất Thất vào ngực rồi rời đi.

“Tiểu thư——” Tổ Nguyệt vừa định đuổi theo, bị Nạp Lan Tín ngăn lại, “Vương gia cùng Vương phi có chuyện cần làm. Chúng ta đừng quấy rầy bọn họ. Hiện tại điểm mấu chốt là tra chuyện làm sao người của Vô Cực Cung lại cấu kết cùng triều đình, chuyện Tuyệt Sắc Phưởng cùng Thông

Bảo Trai, còn cần giải quyết. Đoán là trong thời điểm tới, chủ tử không có thời gian quản việc này....”

Nghe Nạp Lan Tín nói như vậy, mặt Tố Nguyệt đỏ lên. Xem tình huống vừa rồi, tiểu thư cùng cô gia hẳn là đi hưởng thế giới của hai người. Tô Mi lúc này cũng đỏ mặt, ngược lại Phương Đồng cười “ha ha”, “Xem ra chúng ta sớm đi chuẩn bị, trước đem những tạp chủng kia giải quyết, rồi chuẩn bị nghênh đón tiểu chủ tử!”

“Khụ khụ —— “

Nạp Lan Tín cảm thấy lời mình nói đủ hàm súc rồi, không nghĩ tới vị lão nhân gia Phương Đồng này, lại còn trực tiếp như thế, vợ chồng người ta đi thân mật, lão nhân gia đã nghĩ luôn đến đời sau.

Nghĩ lại hôm nay bắt Phương Đồng, Nạp Lan Tín liền bước lên phía trước tạ tội, “Phương lão tiên bối, văn bối hôm nay thất lễ, thỉnh tiên bối thứ lỗi!”

“Ha ha!” Phương Đồng cười, khoát tay áo. Trước hẳn cũng có hiểu lầm với Phương Thương, sau khi Tô Mi cùng Tố Nguyệt mới biết rõ, mới đem chuyện này suy nghĩ rõ ràng. Chứng kiến Phương Thương yêu thương Mộ Dung Thất Thất như vậy, Phương Đồng đương nhiên là cao hứng.

“Mỗi nơi đều có người tài, tiểu tử, không tệ lắm ! Công phu rất tốt ! Hôm nay chúng ta như Đại thủy trôi miếu Long Vương [1], người một nhà là người một nhà mà. Giờ mâu thuẫn đã hóa giải, thì không có gì!” Lúc nói chuyện, tay Phương Đồng vỗ vỗ lên bờ vai Nạp Lan Tín, như khẳng định với hẳn.

[1] nghĩa là là người bên mình nhưng không có quen biết nên phát sinh hiểu lầm.

Phượng Đồng nói như vậy, Nạp Lan Tín càng cảm thấy người Ma vực rất có ý tứ, điển hình là người trong giang hồ, không câu nệ tiểu tiết.

Tuy Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất không ở đây, nhưng Nạp Lan Tín cùng Phượng Đồng đều nhất trí ý kiến đối phó với Vô Cực Cung.

“Phượng lão tiền bối, ngài xem, lần này là lỗi của chúng tôi, không bằng, chuyện Vô Cực Cung để cho bên vãn bối làm, coi như là bồi tội với vương phi, cũng là cho Ma Vực một câu trả lời thỏa đáng.”

Nghe ý kiến của Nạp Lan Tín, Phượng Đồng nhẹ gật đầu, “Vốn đây là chuyện do tiểu thư quyết định, giờ Nạp Lan công tử nói như vậy, vậy cứ dựa theo ý của các người mà làm. Lão nhân ta cũng đã sớm nhìn Vô Cực Cung không vừa mắt, trực tiếp diệt gọn là tốt nhất ! Để sau này không khiến cô gia cùng tiểu thư phiền lòng!”

Lời nói của Phượng Đồng cũng chính là ý của Nạp Lan Tín. Tuy không biết vì cái gì Vô Cực Cung lại tìm Quang Hoa công tử gây phiền toái, lại còn kéo cả cấm quân vào được, như vậy không thể thoái khỏi có quan hệ với triều đình.

Vô Cực Cung vẫn luôn là tay sai của Thái tử Hoàn Nhan Hồng, nói không chừng chuyện này có quan hệ cùng Thái tử. Dù sao, bất chấp tất cả, tiêu diệt bọn hản rồi nói sau.

Hắn đã sớm nhìn Hoàn Nhan Hồng không vừa mắt, không có chuyện gì cũng tìm Vương gia gây phiền toái, lần này, còn đốt Tuyệt Sắc phường cùng Thông Bảo trai của Vương phi. Có cái gọi là có thể nhẫn nại nhưng không thể chịu nhục! Đặc tội Vương gia là chuyện nhỏ, làm hại hản (Phượng Thương) lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng Vương phi là chuyện lớn. Nạp Lan Tín bên kia đang tìm cách tiêu diệt Vô Cực Cung như thế nào, mặt khác bên trong lầu các yên tĩnh, Phượng Thương nâng cầm Mộ Dung Thất Thất, thâm tình nhìn tiểu nữ nhân trước mắt này.

“Khanh khanh, nàng dấu giếm khiến ta thật khổ —— ” thở dài một tiếng, Phượng Thương đem tất cả ghen tuông những ngày qua, toàn bộ đã được hóa giải, chỉ còn lại yêu thương nồng nàn cùng cả nén giận nữa.

“Ta không phải cố ý, chàng không phải cũng có gạt ta sao....”

Không đợi Phượng Thương nói, Mộ Dung Thất Thất bắt lấy tay Phượng Thương, xoay người nằm trên người Phượng Thương, “Thương ——” học bộ dáng Phượng Thương, ngón tay Mộ Dung Thất Thất nâng cằm Phượng Thương, đầu ngón tay chạm nhẹ vào râu ria của hắn, trong mắt có ý cười, mang theo vẻ mỉa mai.

“Không phải Thương còn có chuyện gạt ta chứ...Chàng luôn miệng nói ta không đúng, vì sao chàng không hỏi thẳng ta cho rõ ràng? Ta gạt chàng, vậy vì sao chàng không thẳng thắn đối với ta?”

Vấn đề của Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Phượng Thương cười bất đắc dĩ, mới vừa rồi còn nghĩ Mộ Dung Thất Thất sẽ không truy cứu chuyện phát sinh hôm nay, ở trước mặt mọi người, chủ động hôn hắn, là cho hắn mặt mũi, Phượng Thương còn tưởng rằng sự tình hôm nay sẽ theo nụ hôn thâm tình này, tan thành mây khói.

Không nghĩ tới cao minh của Mộ Dung Thất Thất là ở chỗ này, nàng là chờ về nhà rồi mới hỏi tội tính sổ. Tiểu nữ nhân này, thật hiểu được tâm tư sĩ diện của nam nhân....

“Thương, rốt cuộc chàng là ai? Ta nhìn bộ dáng này của chàng, cũng không đơn giản chỉ là một Nam Lâm vương!”

Mộ Dung Thất Thất vừa nói chuyện, đầu ngón tay vòng quanh trên cằm của Phượng Thương, bàn tay nhỏ bé của nàng như có ma lực, chạm vào làn da cuat hắn, mang đến cho hắn một cảm giác tê dại, từ trên xuống dưới, cuối cùng là toàn thân.

Nữ nhân này, chẳng lẽ nàng không biết mình đang làm cái gì sao? Phương Thương nuốt nước bọt. tay của nàng, như là lửa, đốt cháy hân, khiến lòng của hân, thân thể của hân, đều muốn động.

Phương Thương một phát bắt được bàn tay không an phận của Mộ Dung Thất Thất, đôi mắt dưới ánh nến sáng ngời, “Đừng trả khẩu nữa, ta sẽ nói hết!”. Hân ngồi dậy, kéo Mộ Dung Thất Thất lại gần, “Khanh khanh, lại nói, duyên phận của chúng ta thật sâu. Ta là môn chủ Phật sinh môn – Long Ngạo Thiên!”

Phương Thương nói về chuyện năm năm trước phát độc, thời điểm đó gặp được Ma Tôn, nghe nói cha nuôi muốn đem mình gả cho Phương Thương, Mộ Dung Thất Thất cười ôm eo Phương Thương, “ Nói như vậy, duyên phận của chúng ta là đã được quyết định từ lâu! Cha mẹ muốn đem ta gả cho chàng, cha nuôi cũng nhìn trúng chàng, hiện tại ngay cả ta là người trong cuộc, cũng bị chàng mê hoặc, thật sự là tam định nhân duyên!” (ý hiểu là cả 3 lần định duyên chị đều gặp phải anh :”>)

Mộ Dung Thất Thất nói lời này, khiến cho Phương Thương nghe xong cao hứng, tam định nhân duyên? Cái này nói không sai! Duyên phận của bọn họ từ lâu đã buộc chặt với nhau như vậy, nói vậy cái tiểu nữ nhân này nhất định là của hân.

“Nói đi, chuyện hôm nay chàng làm sao đền bù tổn thất cho ta ?”

Mộ Dung Thất Thất hai tay ôm ngực, làm vẻ tức giận nhìn Phương Thương, “ Chúng ta mâu thuẫn nội bộ, để cho người khác chế giễu còn bị đám khốn kiếp Vô Cực Cung lợi dụng chui vào chỗ trống, hủy tâm huyết của ta, chàng nói làm sao để bồi thường cho ta đi!”

Mộ Dung Thất Thất mở miệng một tiếng “bồi thường”, khiến cho Phương Thương nghĩ đến chuyện Vô Cực Cung tham dự vào chuyện này,

bình thường hần mắt nhắm mắt mở, lần này Vô Cực Cung lại muốn động vào nữ nhân của hần. Chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ !

“Người đâu?” Phượng Thương búng tay, một hắc y nhân xuất hiện trước mặt hai người, “Chủ tử!” Hắc y nhân quỳ một gối xuống, toàn thân từ trên xuống dưới, đều lộ vẻ tôn kính đối với Phượng Thương.

“Diệt Vô Cực Cung.”

“Vâng!” Hắc y nhân vừa mới chuẩn bị đi, bị Mộ Dung Thất Thất gọi lại, “Mang người của ta theo, kêu Tổ Nguyệt, nói với nàng một tiếng, Vô Cực Cung hủy đồ của ta, cho dù tróc hết da bones hần, cũng phải đem tổn thất của ta hoàn lại.”

Hắc y nhân không nhúc nhích, chỉ là nhìn Phượng Thương. Phượng Thương là chủ tử của hần, chuyện này chủ tử gật đầu mới được.

“Đi đi! Để Nạp Lan Tín làm việc này đi , đem lời vương phi nói đi truyền đạt! Nói cho Nạp Lan Tín, chuyện này xử lý tốt chút coi như lấy công chuộc tội!”

Nạp Lan Tín nghe xong hắc y nhân truyền ý tứ của Phượng Thương, cảm thấy thật hết chỗ nói rồi. Đây là lòng dạ hiểm độc của chủ tử ! Mình làm sai, đắc tội lão bà, hiện tại để cho hần “lấy công chuộc tội” rồi bỏ chạy lấy người a ! Muốn vương phi vui vẻ, cũng không cần lấy hần khai đao chứ! (bắt người khác chịu tội thay)

Nạp Lan Tín khóc không ra nước mắt, đây là mệnh lệnh của Phượng Thương, chỉ có thể hoàn thành.

Phượng Thương lúc này làm gì để ý Nạp Lan Tín nghĩ gì, hần mở miệng gọi một tiếng “Khanh khanh”, khiến Mộ Dung Thất Thất vui vẻ.

Đều nói nữ nhân là thích dụ dỗ, Phượng Thương thừa nhận chuyện này là hẳn không đúng thật. Nếu như có thể sớm nghe Nạp Lan Tín nói, cùng Mộ Dung Thất Thất thẳng thắn thành khẩn, hiểu lầm kia cũng sẽ không giữ lại lâu như vậy, hẳn cũng không cần mất đi lý trí, ăn dấm chua lâu như vậy.

“Khanh khanh, nàng xem, nàng đánh cũng đánh rồi, đá cũng đá rồi, ngực ta lúc này vẫn còn đau lắm! Không tin nàng sờ thử coi!” Phượng Thương cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất đặt lên ngực mình, “Hôm nay ta mới biết được, bình thường khanh khanh ôn nhu với mọi người là giả vờ, thì ra thời điểm khanh khanh nổi bão lại mãnh liệt như vậy...”

Vừa nghe Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất mới nhớ tới, lúc trước then quá hoá giận, chẳng những cho hẳn một bạt tai, còn hung hăng đạp cho Phượng Thương một cước.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi! Ta không biết là chàng ! Chàng không làm sao chứ? Có đau không? Cho ta xem một chút!” Mộ Dung Thất Thất không có nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp cởi quần áo trước ngực Phượng Thương, quả nhiên, trên vùng da trắng như bạch ngọc có một dấu chân đỏ sẫm.

Thấy cái dấu chân này , là dấu giày, mặt Mộ Dung Thất Thất đỏ lên. Nàng đã quên cái cú đá chân của mình có bao nhiêu lợi hại, đặc biệt lúc ấy Phượng Thương đã bỏ phòng bị xuống, cái đá này chắc chắn làm hẳn đau lắm.

Có dấu chân mày hồng vẫn còn trên vùng da trắng như ngọc của Phượng Thương phụ trợ, nhìn rất trớ trêu, như đang lên án hành động dã man của Mộ Dung Thất Thất. Vốn là Mộ Dung Thất Thất còn đang đứng tình hợp lý, hiện tại nhìn thành quả của mình, bất mãn lập tức giảm xuống.

“Ai kêu chàng đề thấp giọng nói, làm ta không nghe ra giọng nói của chàng. Ta nhìn thấy chàng một thân bạch y, bộ dạng cố chấp lại cũng đang tức giận. Cộng thêm chàng động tay động chân, ta tưởng rằng gặp phải sắc

lang ...” Càng nói đến phần sau, giọng Mộ Dung Thất Thất càng nhỏ, nàng chuyển mình (chuyển động thân mình), muốn tìm được bôi vết thương cho Phượng Thương, tiêu trừ sưng đỏ. Sờ soạng nửa ngày, Mộ Dung Thất Thất mới nhớ tới vừa rồi thay quần áo, những thuốc dán kia đều không mang. Nhìn ngực Phượng Thương đỏ đỏ, Mộ Dung Thất Thất càng đỏ mặt.

“Nếu không, chúng ta trở về đi! Thuốc của ta để ở trong vương phủ. Ta cam đoan với chàng , chỉ cần bôi được của ta, nửa ngày có thể hết sưng, một ngày sẽ không đau nữa!”

Mộ Dung Thất Thất muốn đứng dậy, lại bị Phượng Thương vây hãm trong ngực, “Đừng nhúc nhích!” sắc mặt Phượng Thương trở nên hồng hơn , thời điểm tiểu nữ nhân này xem xét “Thương thể “ của hắn , Phượng Thương có một loại xúc động trước nay chưa có, chỉ muốn bổ nhào vào Mộ Dung Thất Thất, phán xét ngay tại chỗ.

Nữ nhân này chẳng lẽ không biết, nàng lúc này chỉ như con cừu non , đối với con sói đói là hắn , chính là mỹ vị! Nàng tự nhiên cời y phục của hắn, nàng rốt cuộc hiểu hay không, đối với nam nhân mà nói, không thể nghi ngờ gì đây là một thứ cực kỳ hấp dẫn?

“Thương? Làm sao vậy?” thấy mắt phượng của Phượng Thương có chút rục lên, tay của Mộ Dung Thất Thất quơ quơ trước mắt hắn, “Làm sao vậy? Có phải là rất đau? Thực xin lỗi! Ta thật sự không biết đó là chàng...”

Trong mắt Mộ Dung Thất Thất đều là đau lòng, Phượng Thương lại ‘Không thuận theo mà buoog tha’, “Khanh khanh thật ác độc ! Rõ ràng chính là muốn mưu sát chồng! Nàng khẳng định trong lòng có người khác, cho nên muốn lấy tính mạng của ta, cùng người khác bỏ trốn —— “

“Không có!” thấy Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lập tức lắc đầu, “Ta thật không phải là cố ý! Ta không nhận ra chàng! Ta không

thích người khác trừ chàng đụng vào ta, cho nên một đá kia mới đập mạnh như vậy!”

Nghe được câu “Không thích người khác đụng” kia , giữa lông mày Phượng Thương lập tức tràn đầy vui vẻ. Thì ra là thế! Nàng nghĩ mình là thuộc quyền sở hữu của hắn, cho nên mới như vậy, đây là đang giữ gìn cho hắn !

Nhưng mà, mặc dù trong nội tâm cảm động, Phượng Thương lại không tính “Buông tha” Mộ Dung Thất Thất. Thật vất vả mới bắt được cơ hội, có thể ăn hết con cừu nhỏ, mỹ thực đưa đến bên miệng, bảo hắn như thế nào mà buông tha!

Ngĩ như vậy, Phượng Thương nhăn mày, ôm ngực, bộ dáng giả bộ như rất thống khổ, bắt đầu rên rỉ, “Vừa rồi không nói, ta còn không biết là, hiện ở chỗ này của ta thật sự đau quá! Khanh khanh, ngực đau quá, nàng nói đi có phải là ta sắp chết?”

“Sẽ không!” Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất nói liền vội vươn tay đặt lên trên cổ tay Phượng Thương bắt mạch cho hắn. Kiểm tra thấy không có gì khác thường, Mộ Dung Thất Thất mới nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn nói chuyện, giọng nói u oán của Phượng Thương lại truyền tới, “Nhưng mà, ngực đau quá làm sao bây giờ? Nếu không, nàng thôi vù vù cho ta, thôi vù vù thì sẽ không đau nữa —— “

Thối “vù vù ——” Mộ Dung Thất Thất sững sờ, đạo lý này là nghe nói ở đâu , bị thương thối “vù vù” thì tốt rồi?

Thấy Mộ Dung Thất Thất nghi hoặc, Phượng Thương làm bộ đau đến nhe răng trợn mắt, “Khanh khanh, thật sự đau quá!”

“Được được , ta thôi cho chàng!” khuôn mặt nhỏ nhắn Mộ Dung Thất Thất, tiến sát đến ngực Phượng Thương, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, thổi ra một ngụm nhiệt khí ấm áp. Dòng khí ấm áp này, quanh quẩn thật tại

ngực Phượng Thương, còn chưa tiêu tán, tiếp theo một dòng nước ấm chảy qua..

Một loại cảm giác điện giật, theo ngực Phượng Thương lan tràn.

Mộ Dung Thất Thất vui đầu, tại ngực Phượng Thương thở, nhìn bộ dáng Mộ Dung Thất Thất chăm chú, Phượng Thương đột nhiên có một loại cảm giác chịu tội. Hắn cảm giác mình giống như là sói lớn lừa gạt con cừu nhỏ, chính là, cái con cừu nhỏ này tươi mới như vậy, ‘ngon’ như vậy thật khiến thật muốn nhanh chóng được thưởng thức, làm sao bây giờ?

“Khanh khanh ——” Phượng Thương không còn giữ được lý trí, giọng của hắn của trở nên khàn khàn, cổ họng khô khốc, có chút run rẩy.

“Ừ?” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, một đôi mắt như nước, có chút lo lắng. Một cước này đá vào ngực Phượng Thương, nhưng lại làm Mộ Dung Thất Thất đau lòng, thân thể Phượng Thương vốn không tốt lắm, một cước này quá nặng!

“Khanh khanh, nếu như, nàng hôn ta một cái, có lẽ sẽ không đau nữa.”

Nói lời này xong, Phượng Thương hận không thể tát cho mình hai cái. Vô sỉ! Quá vô sỉ! Cứ như vậy lại dụ dỗ con cừu nhỏ! Đây không phải phạm tội sao? Hắn khi nào thì cũng trở nên lưu manh như vậy? Quả thực có chút không từ thủ đoạn nào rồi.

Mộ Dung Thất Thất đang đau lòng cho Phượng Thương nên cũng không có phát giác được sự khác thường của Phượng Thương, ngược lại thật sự đem môi đưa tới, hôn lên vết sưng đỏ trên ngực của hắn.

“Cô ——” Phượng Thương nhắm mắt lại. Cái này, hắn biết mình sai rồi! Hắn lại không biết, đối với hắn mà nói được Mộ Dung Thất Thất hôn, hoàn toàn là một loại tra tấn trí mạng!

Cô gái này, chẳng lẽ không hoài nghi hẳn dụng ý khác sao? Mối nàng mềm mại, dán tại ngực hẳn, chậm rãi di động tại chỗ bị thương, không thể nghi ngờ là đang khảo nghiệm hẳn, tra tấn hẳn! Vừa rồi chỉ là cảm giác tê dại, lúc này, thân thể Phượng Thương đã nhin không được khẽ run lên. Chết tiệt! Sớm biết như vậy, hẳn sẽ không lừa dối con cừu nhỏ, hiện tại kẻ khỗ sở nhất lại là hẳn...

“Thương, chàng làm sao vậy! ?”

Sự khác thường của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất rất nhanh liền phát hiện, “Tại sao lại như vậy?” Mộ Dung Thất Thất đưa tay khoát lên Phượng Thương, “Không được, chúng ta hồi Vương phủ! Nhất định là ta đánh chàng bị thương!”

Người ta nói quan tâm quá sẽ bị loạn, y thuật của Mộ Dung Thất Thất cao minh như vậy, vốn có thể nhìn ra chuyện gì, chính là trong lòng nàng hiện tại tràn đầy đau lòng, liền coi nhẹ ánh đỏ trong mắt Phượng Thương.

“Người đâu?” Mộ Dung Thất Thất đứng lên, lại bị Phượng Thương một phát bắt được, đem nàng đặt dưới thân.

“Thương...”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất kêu ra tiếng, đã có người xuất hiện ở cửa ra , “Chủ tử, có gì phân phó?”

“Đi xuống!” Phượng Thương rống lên một tiếng, khiến người ở phía ngoài sững sờ, lập tức lui ra.

“Khanh khanh ——” Phượng Thương chăm chú nhìn vào đôi mắt Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt của nàng thật đẹp, giống như bầu trời đầy sao, lúc trước, chính là đôi mắt này, khiến hẳn thần hồn điên đảo, khiến cho hẳn hãm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được.

“Khanh khanh, nói lời ban ngày, còn tỉnh hay không?”

Phượng Thương hai tay chống thân thể, tóc dài rủ xuống trên người Mộ Dung Thất Thất, trong mắt có chút vội vàng, đang chờ đợi Mộ Dung Thất Thất trả lời.

“Ban ngày nói cái gì?” Mộ Dung Thất Thất không nhớ rõ là đã nói gì nên hỏi lại.

Thấy tiểu nữ nhân đến lúc này rồi còn mơ hồ, Phượng Thương cười khổ, cúi người hôn mạnh lên môi Mộ Dung Thất Thất, lưỡi của hắn, cạy mở môi của nàng, tùy ý cướp đoạt hương thơm của nàng, phảng phất muốn thông qua cái nghi thức thần thánh này, làm cho nàng rằng môi nàng đầy hương vị của hắn.

Không giống ngày thường nhu hòa, hôm nay Phượng Thương, như một con sói hoang đói khát, điên cuồng, nhiệt tình.

“Ban ngày, nàng nói sẽ bồi thường cho ta... Khanh khanh, ta muốn hỏi nàng, lời này là thật sự sao...” Hồi lâu, Phượng Thương rời môi Mộ Dung Thất Thất, chớp mũi chạm nhẹ chớp mũi nàng, cách một ngón tay, đôi mắt yên lặng nhìn mắt Mộ Dung Thất Thất.”Có thể sao?” Phượng Thương nói trắng ra như vậy, Mộ Dung Thất Thất liền hiểu. Lập tức, máu đều dồn lên đại não Mộ Dung Thất Thất, mặt của nàng nóng lên như phát sốt, trong mắt cũng một mảnh ngượng ngùng.

Thì ra, hắn nghĩ như vậy... Vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra, lòng Mộ Dung Thất Thất như chú nai nhỏ bồi hồi khi lạc giữa rừng rậm rộng lớn..

“Khanh khanh, có thể chứ? Ta muốn nàng ! Muốn đến nỗi ... sắp điên rồi! Khanh khanh...” Phượng Thương không che dấu chút khao khát nào của chính mình đối với Mộ Dung Thất Thất. Trong khoảng thời gian này, khiến hắn buồn bực.

Phượng Thương muốn làm quân tử, chính là hấn đánh giá quá cao định lực của mình! Nữ nhân mình yêu thích nằm ngay bên cạnh, ở trong ngực, ngày ngày gặp gỡ, hàng đêm ôm nhau, ngửi mùi táo ngọt ngào trên người nàng, cảm thụ nhiệt độ trên người nàng truyền đến, nếu hấn vẫn không động, thì hấn không phải là nam nhân bình thường..

Trong phòng, rất yên tĩnh. Mộ Dung Thất Thất có thể nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập, “Thình thịch thình thịch —— “

Nhìn Phượng Thương ở khoảng cách gần như vậy, Mộ Dung Thất Thất có thể nhìn thấy rõ ràng trên lông mi dày kia là ánh mắt thâm thúy, có chút run rẩy, hiển nhiên, hiện tại nàng có thể cảm nhận được là Phượng Thương đang cố kìm nén bản thân..

Mộ Dung Thất Thất không nói chuyện, Phượng Thương hai tay chống thân mình, duy trì tư thế như vậy, hai người nhìn nhau. Tuy vẻ mặt không biểu hiện gì, nhưng mà trong lòng Phượng Thương, lại đang sợ hãi. Sợ Mộ Dung Thất Thất cự tuyệt! Hấn tuy không đảm đương nổi quân tử, cũng không muốn làm tiểu nhân, không muốn dùng sức mạnh cưỡng ép.

Hấn muốn nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến bản thân, mà không phải bị bắt buộc.

“Khanh khanh, nếu như nàng chưa có chuẩn bị cho tốt, thật sự, ta có thể đợi!” trong giọng nói của Phượng Thương có sự đè nén, tuy rất nhẹ, lại làm cho Mộ Dung Thất Thất nhạy cảm bắt được. Người nam nhân này a... trong lòng Mộ Dung Thất Thất một hồi cảm động, vương tay ôm lấy cổ Phượng Thương.

“Thương, ta nguyện ý.”

Một tiếng “Ta nguyện ý” này khiến cho Phượng Thương ngừng thở hồi lâu, hấn không thể tin vào tai của mình, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Mộ Dung Thất Thất.

“Ta nguyện ý ——” Mộ Dung Thất Thất ôm lấy cổ Phượng Thương, khiến cho hắn nhích lại gần mình, chủ động hôn lên cái trán của Phượng Thương.”Ta nguyện ý...”

Phượng Thương vừa mới mở miệng nói hai chữ “Khanh khanh” môi hắn đã được bao phủ kín.

Lúc này, tay Phượng Thương đã có chút run rẩy. Hắn có chút không tin vào tai mình! Nàng nguyện ý! Nàng yêu hắn ! Nàng sẽ trở thành người của hắn!

Trước nay trong nội tâm Phượng Thương chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc thỏa mãn như vậy, khanh khanh của hắn , cuối cùng cũng muốn trở thành người của hắn.

“Thương...” hôn nhau kịch liệt, gò má Mộ Dung Thất Thất đỏ thắm như máu, “Cái kia... Ta không, ta không biết làm như thế nào.”

Nói xong lời này, Mộ Dung Thất Thất ngượng ngùng rũ mắt xuống, không dám nhìn mặt Phượng Thương. Tuy nàng là nữ tử xuyên không, nhưng mà kiếp trước cũng không có trải qua chuyện tình yêu, mặc dù có biết một ít, cũng chỉ là lý luận suông. Tình yêu, đối với Mộ Dung Thất Thất mà nói, hoàn toàn là một mảnh giấy trắng. (Lời tác giả :Chúa ơi 1 Mộ bạn nữ quá thuần khiết.)

Bộ dạng ngượng ngùng của Mộ Dung Thất Thất , khiến cho Phượng Thương khẽ cười , nàng không hiểu, hắn làm sao biết. Hắn lần đầu tiên yêu đương, chính là cùng Mộ Dung Thất Thất, lần đầu tiên yêu, cũng cùng nàng. Chuyện này nàng không biết, hắn cũng chỉ là nghe nói, cũng là một tờ giấy trắng thuần khiết. (Lời tác giả: Ôi chúa ơi ! Cả bạn nam thuần khiết này nữa)

“Khanh khanh, ta cũng không biết.”

Vừa dứt lời, mặt của Phượng Thương cũng đỏ au. Theo lý thuyết, vào tuổi của hắn đã sớm thê thiếp thành đàn, con cái cả sảnh đường. Nếu để cho người khác biết, đại danh Nam Lâm vương Phượng Thương là một nam nhân thanh thuần, dù ai biết cũng đều cười đến rụng răng.

Phượng Thương thật vất vả cố lấy dũng khí thẳng thắn với mình, Mộ Dung Thất Thất sững sờ, kinh ngạc nhìn Phượng Thương.

“Sao nào, nàng một thanh khiết hoàn mỹ, ta thì không thể thủ thân như ngọc sao!”

Nhìn ra trong mắt Mộ Dung Thất Thất thoáng một cái “Không thể tưởng tượng nổi”, Phượng Thương cắn lên môi Mộ Dung Thất Thất một cái, “Ta là một mực chờ đợi nàng, tiểu tân nương của ta!”

“Này, thì bắt đầu như thế nào——?” lời này vừa hỏi ra, Mộ Dung Thất Thất suyt chút nữa cắn đầu lưỡi. Nàng thật sự là quá ngu xuẩn! Sao lại hỏi vấn đề rõ ràng như vậy?

“Ha ha...”

Nhìn Mộ Dung Thất Thất xấu hổ, Phượng Thương hôn lên vành tai Mộ Dung Thất Thất, “Khanh khanh, không bằng, trước nghe theo lời gọi của trái tim đi!”

“Khanh khanh, nàng biết không, trước khi ta biết nàng, ta cho rằng thế giới này chỉ là hai màu trắng đen, ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp được người ta yêu, sẽ không có được tình yêu. Cho đến khi, ta gặp được nàng. Bảo bối của ta —— “

Môi Phượng Thương đụng nhẹ vào vành tai Mộ Dung Thất Thất, thở ra hơi ấm, quanh quẩn tại tai Mộ Dung Thất Thất, ấm áp, như một dòng nước ấm, bao vây lấy lỗ tai của Mộ Dung Thất Thất, kích thích thính lực của nàng, cùng xúc giác tinh tế của nàng.

“Nàng khiến cho cuộc sống của ta trở nên tràn đầy màu sắc rực rỡ, nàng khiến cho ta hiểu được trên đời này chuyện tình yêu ngọt ngào cỡ nào, nàng khiến ta mê luyện nàng thật sâu!”

Hôn dọc theo khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương hôn tới cái cằm khéo léo của nàng. Loại cảm giác tê tê này , đi theo môi Phượng Thương, mà tay Phượng Thương, cũng nắm chặt ở vòng eo Mộ Dung Thất Thất, làm cho nàng càng thêm gần sát chính mình.

Sợ Mộ Dung Thất Thất không chịu nổi trọng lượng của chính mình , cánh tay Phượng Thương nới lỏng vòng eo của Mộ Dung Thất Thất, ngón tay chậm rãi chải vuốt mái tóc đen của nàng. Mà đôi mắt ẩn sáng tình kia, vẫn không có rời mắt Mộ Dung Thất Thất.

“Nàng thật đẹp!” Giọng nói của Phượng Thương như có ma lực, khiến cho Mộ Dung Thất Thất dần dần buông ngưỡng ngừng xuống, cũng không khẩn trương nữa, chỉ là ánh mắt si mê dây dưa cùng ánh mắt thâm tình của hắn, trong mắt chỉ có một mình hắn.

“Có biết không, lần Thượng Quan Vô Kỵ mang nàng đi, ta rất lo lắng!” Phượng Thương cười bỏ nơ con bướm trên quần áo Mộ Dung Thất Thất, một tầng lại một tầng, giống như tháo kén, cẩn thận và tỉ mỉ, như sợ sự thô bạo của mình hủy đi cái không khí yên tĩnh tốt đẹp này.

“Ta không xác định, nàng có thể đi theo ta hay không , nhưng ta vẫn kiên trì đuổi theo. Nói thật, ta cảm thấy được lần đó, là ta anh minh thần vũ (sáng suốt) nhất. Khanh khanh, nàng biết không lúc trên đường tìm nàng, ta lo lắng bao nhiêu ! Ta sợ nàng sẽ đi cùng hắn! Trong lòng ta tự nói, nếu như nàng cùng đi với Thượng Quan Vô Kỵ , ta muốn thể hiện là mình rộng lượng, ta muốn ủng hộ hai người, hơn nữa sẽ cho hai người một kết quả tốt...”

Nói chuyện một lúc, quần áo Mộ Dung Thất Thất đã bị cởi ra, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, dưới ánh đèn, dấu thủ cung sa đỏ như máu, lẳng lẳng nằm ở trên cánh tay Mộ Dung Thất Thất, phảng phất như đang chờ người đến tháo xuống.

Mà thời điểm nhìn đến tiểu y phục màu trắng trên người Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn khác với cái yếm, tay Phượng Thương sờ ở chỗ này, đầu óc ngưng lại một lúc, muốn nói gì cũng không nhớ rõ chỉ là nhìn chăm chăm vào tiểu y phục này.

Tiểu y phục này không giống cái yếm, thứ nhất là màu sắc, nó có màu trắng, thứ hai là hình thù của nó rất quái dị. Hai sợi dây lưng tinh tế quấn trên vai, phía dưới, là hai mảnh vải cỡ bàn tay.

“Khanh khanh, đây là cái gì?” Phượng Thương lôi kéo mảnh vải, Mộ Dung Thất Thất mặt đỏ lên.”Đây là nội y ta làm, gọi áo ngực*.”

“Điềm xấu*? Vì cái gì không gọi điềm lành?” (*áo ngực phát âm giống với điềm xấu*)

“Ha ha ——” thấy Phượng Thương như vậy, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười. Nàng đã quên, ở thời đại này đây là áo ngực đầu tiên. Vốn là muốn làm ra đặt bán ở Tuyệt sắc phường, nhưng mà không có thời gian, cho nên làm cho mình trước. Không nghĩ tới lần đầu tiên mặc, đã bị Phượng Thương thấy.

Nhìn Mộ Dung Thất Thất bởi vì cười, mà bả vai tuyết trắng run run, hô hấp của Phượng Thương trở nên trầm trọng.

“Khanh khanh!”

Phượng Thương đột nhiên dừng lại, không dám động. Nàng cứ như vậy, hoàn mỹ nằm ở đệm chăn màu đỏ, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng, dáng người tinh tế, cộng thêm ánh mắt động lòng người, khiến cho

Phượng Thương có chút hít thở không thông, lại không biết nên như thế nào mới tốt.

Phượng Thương “Câu nệ” như vậy, khiến Mộ Dung Thất Thất cười, đứng dậy, tay cởi vạt áo của Phượng Thương.

Dù ở thời đại nào quần áo nam nhân đều cởi xuống rất đơn giản. Giống như quần áo Phượng Thương, hoa lệ tinh xảo, nhưng chỉ có mấy cái dây lưng.

“Thương, thân hình của chàng, cùng người của chàng đều mê người.” Nhìn lên vai rộng eo gầy của nam tử trước mặt, trong mắt Mộ Dung Thất Thất hiện lên một mảnh si mê. Cơ bụng như vậy, đường cong như vậy, với gương mặt yêu nghiệt như vậy, nếu tới hiện đại tuyệt đối là một người mẫu nổi tiếng thế giới.

Học theo Phượng Thương như vừa rồi, Mộ Dung Thất Thất đưa tay lên vai Phượng Thương, ngồi ở trên người hắn, cùng đối mặt với hắn.

“Ta...” Phượng Thương có chút khẩn trương, vừa rồi hắn rất có dũng khí, chính là lúc này, gặp một đạo phòng tuyến cuối cùng, trông thấy quần áo kỳ quái như vậy, Phượng Thương có chút khiếp đảm, không biết ra tay như thế nào.

“Ta dạy cho chàng!”

Mộ Dung Thất Thất đem tóc dài vấn lên, xoay người đưa lưng về phía Phượng Thương, lúc này, hắn mới nhìn đến cái bí mật sau lưng. Dùng tay nhẹ nhàng cởi bỏ phong ấn cuối cùng này, thân hình tiểu mỹ nhân đầy đủ cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Phượng Thương.

“Thương ——” Mộ Dung Thất Thất tràn đầy sắc xuân, tóc dài rủ xuống ở bên trái, khẽ nghiêng mặt, nhìn Phượng Thương.

Mái tóc dài, giống như một kiện quần áo, khiến nàng trông tao nhã, hư hư thật thật, lộ ra một chút, khiến cho yết hầu của Phượng Thương khô khốc, không thở nổi, khiến cho mỗi một lần hô hấp đều thật là khó.

“Ta đẹp lắm sao?”

Mộ Dung Thất Thất xuống giường, cởi bỏ tất chân, giẫm trên mặt đất. Toàn thân cao thấp, chỉ có một dải tóc đen làm quần áo, dáng người uyển chuyển, tóc đen như ẩn như hiện, đều chứng minh cô gái này rất xinh đẹp..

Đẹp, thật đẹp, khiến cho Phượng Thương không dám đụng vào, sợ mình là kẻ phạm tặc, làm ô uế nữ tử xinh đẹp trước mắt.

Vốn tình cảm nên mãnh liệt, lúc này lại xuất hiện một tầng ánh sáng thuần khiết. trong mắt Phượng Thương không mơ màng, chỉ là lẳng lẳng nhìn Mộ Dung Thất Thất, phảng phất như nàng là nữ thần từ trên trời giáng xuống, chỉ có thể tôn sùng.

Đợi đã lâu, Mộ Dung Thất Thất không đợi Phượng Thương chủ động. Ai... Nàng trong lòng thờ dài, vì cái gì nam nhân cổ đại như Phượng Thương này, so với thân sĩ hiện đại còn muốn thân sĩ hơn! Xem ra chỉ có thể nàng lấy sắc dụ!

Nghĩ được như vậy, Mộ Dung Thất Thất tiến lên, một tay đẩy ngã Phượng Thương.

“Khanh khanh...” Phượng Thương cả kinh, ngực lại cảm giác được một sự mềm mại.

“(^#^# \$^) ——” Mộ Dung Thất Thất giống như trẻ mới sinh một bên mút vào, một bên như nhắc nhở “Bú sữa mẹ, bú sữa mẹ ——” (âm thanh mút chùn chụt thì ta không dám viết mà nó đúng là như thế == mong các bạn thứ lỗi cho chữ trong cv nó là bẹp bẹp nghe ghê sao ý)

Cái này, Phượng Thương đỏ mặt. Mộ Dung Thất Thất ghé vào bộ ngực hần, bộ dạng kia thật giống trẻ sơ sinh, cộng thêm hành động của nàng, cùng lời nói trong miệng nàng thật giống như con nít..

Chỉ một lát, Phượng Thương choẹt nhận ra cái gì đó của mình dựng lên. Nụ hôn của nàng, khiến tất cả lo lắng , tất cả ràng buộc, tất cả cẩn thận cùng không yên lòng đều bị quét sạch, chỉ còn lại nồng đậm yêu thương đối với nàng.

Loại cảm giác tê dại, tạt trên người hần lan tràn, khiến cho mỗi mạch máu của hần từng bắt đầu căng lên, hơn nữa rục rịch, khiến cho một tiểu nam sinh thanh thuần như hần bắt đầu biến thành sói dữ.

Sau cổ găng trong chốc lát , đối phương vẫn là “Thờ ơ”, khiến cho Mộ Dung Thất Thất có một loại cảm giác thất bại, vùi đầu tại bên tai Phượng Thương, giọng nói của Mộ Dung Thất Thất bắt đầu nức nở.”Thương, chàng thật sự yêu ta sao? Vì cái gì ta không cảm giác là chàng yêu ta?”

Mỹ nhân rơi lệ, khiến cho Phượng Thương sợ hãi, vội vàng ôm nàng, lại không nghĩ hiện tại thân thể Mộ Dung Thất Thất không một mảnh vải, tay của hần, va chạm da thịt trơn bóng của nàng, ngón tay lại nhịn không được run rẩy lên, hơn nữa còn thích hưởng thụ cảm giác như vậy.

“Khanh khanh, ta yêu nàng! Trong lòng của ta chỉ có nàng! Hiện tại như vậy, tương lai cũng như thế!”

Vậy chàng vì cái gì không quan tâm ta ?” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, trong mắt phượng xinh đẹp, nước mắt như sắp rơi ra, lại bị Mộ Dung Thất Thất cố nén ép trở về.

Mộ Dung Thất Thất rơi lệ, đập tan những băn khoăn trong lòng của Phượng Thương..

Hần là đang làm gì đây ? Hần lại làm cho nàng rơi lệ!

“Thực xin lỗi, khanh khanh, thực xin lỗi!” Phượng Thương hôn mặt Mộ Dung Thất Thất, đau lòng trên nỗi ưu thương của nàng, “Khanh khanh, là nàng quá mức xinh đẹp, khiến cho ta không dám... đoạt lấy nàng! Khanh khanh, tha thứ cho ta...”

Thời điểm Phượng Thương hôn Mộ Dung Thất Thất, hai người sát lại gần nhau Da thịt va chạm, loại cảm giác thỏa mãn chưa từng quá quét qua lồng ngực Phượng Thương, khiến cho hắn không cách nào tự kiềm chế.

“A ——” Phượng Thương gầm nhẹ một tiếng, đẩy ngã Mộ Dung Thất.

“Khanh khanh! Ta yêu nàng!” Phượng Thương nhìn chăm chăm Mộ Dung Thất Thất, thật tình mà nói, hắn không phải chính nhân quân tử, cái cảm giác kia, hắn chỉ cần nàng, chỉ yêu nàng! Hắn không phải thần tiên, hắn chỉ là phàm nhân. Cho dù nàng là tiên tử hạ phàm, hắn đã yêu, hắn cũng cũng muốn giữ nàng lại bên mình!

“Ta yêu nàng!”

Phượng Thương nói ra lời yêu với người mình yêu, hôn lên môi Mộ Dung Thất Thất.

Nụ hôn này, là đủ, là tràn đầy nhiệt tình cùng thỏa mãn, khiến cho nội tâm hai người lại gần hơn, hợp lại với nhau. Nước mắt của nàng, mở lòng hắn, nụ hôn của hắn, hóa giải phong ấn của nàng.

Một nụ hôn sâu, tay của hắn, dọc theo đường cong xinh đẹp của nàng, lần đầu tiên thăm dò những kỳ quan của phái nữ. Tuy lúc ban đầu, tay của hắn có chút run rẩy, nhưng theo nụ hôn hai người càng ngày càng kịch liệt, cái chút ít rụt rè kia cũng bị mất đi, chỉ muốn nắm chặt nàng, biến nàng trở thành người của hắn.

Đầu ngón tay Phượng Thương đặt trên bụng, bởi vì tập võ, có một lớp chai mỏng. Cái chai này, cũng không thô ráp, lại dẫn tới những xúc cảm

mãnh liệt của Mộ Dung Thất Thất. Lúc này, đôi lại là nàng run nhè nhẹ, giống như đoá hoa trong gió, nhu nhược lại lộ ra kiên cường.

Hai người, hôn đến trời đất quay cuồng, Phượng Thương hôn, dọc theo cằm của nàng, đi xuống cái cổ cao xinh đẹp kiêu ngạo của nàng, nhẹ nhàng mà mút cổ họng của nàng.

“Thương ——” tiếng Mộ Dung Thất Thất vang lên, mềm mại, mang theo một chút khàn khàn, không giống với giọng nói thanh thúy bình thường của nàng, lúc này lại càng mê người.

Cảm giác như nằm trên lửa nóng, toàn thân Mộ Dung Thất Thất đều nóng rực lên, ánh mắt cũng bởi vì da thịt gần nhau, mà nhiễm một tầng sắc đỏ.

“Ta ở đây.” Phượng Thương ngẩng đầu, nhìn Mộ Dung Thất Thất, “Khanh khanh, ta yêu nàng!”

“Ta cũng yêu chàng!” Mộ Dung Thất Thất có chút muốn khóc, nhưng lại là khóc vì hạnh phúc. Nghĩa phụ nói, nghe theo trái tim, có lẽ là như thế này !

Yêu thương nồng nàn dâng cao, hô hấp Phượng Thương trở nên trầm thấp, giọng nói của của hắn đột nhiên trở nên có chút lo lắng , “Khanh khanh, ta có thể sao? Thật sự có thể sao?”

Biết rõ thời khắc sẽ đến, Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt, nhẹ gật đầu. Tay lại bám trên vai Phượng Thương, nghe nói lần đầu rất đau, nàng chưa từng trải qua, không biết sẽ như thế nào.

Nhìn Mộ Dung Thất Thất khấn trương, Phượng Thương xúc động, một lần nữa hôn môi Mộ Dung Thất Thất, mở miệng nói “Ta yêu nàng!”

Có lẽ trên đời này không có nam nhân nào ôn nhu hơn so với nam nhân trước mặt này! Trong nội tâm Mộ Dung Thất Thất dâng lên cảm giác cảm động, chủ động đáp lại nụ hôn của Phượng Thương. Mà sự chủ động của nàng là nguồn cổ vũ lớn nhất cho Phượng Thương.. Thầm cảm ơn , đối với cô gái trong ngực, Phượng thương hôn sâu Mộ Dung Thất Thất, ngón tay cùng nàng đan vào nhau...

“Đau!” Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng kêu, cắn môi, nước mắt trong suốt chảy ra. Quả nhiên, đây không phải là việc dùng ít sức lực ——

Nghe được trong giọng Mộ Dung Thất Thất có chút nghẹn ngào, mang theo tiếng khóc nức nở, Phượng Thương bất động, nhẫn nại, khiến cho chóp mũi cùng trên trán hắn có một tầng mồ hôi. Từng giọt, từng giọt nhỏ dần biến thành to như hạt đậu..

“Khanh khanh, nàng thấy đau, vậy cắn ta đi!” Phượng Thương vươn tay của mình, đặt ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất. Mộ Dung Thất Thất đau, hắn cũng không chịu nổi, loại cảm giác chưa từng có này bao vây lấy hắn, khiến cho hắn sa vào trong đó, đau mà cũng có một cảm giác sung sướng khó tả.

Thật sự là một tra tấn hạnh phúc, khó có thể diễn tả thành lời.

Phượng Thương như vậy, Mộ Dung Thất Thất không chút khách khí, cắn lấy bả vai Phượng Thương, trong miệng toàn mùi máu tươi, dường như nàng mất đi cảm giác đau đớn, đợi thân thể giảm bớt đau đớn, Mộ Dung Thất Thất mới nói lỏng mở miệng nói, “Thương, yêu ta!”

Một tiếng “Yêu ta ” này, như mở ra rào cản, hiện lên một mảnh ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Vừa giống như là quân lệnh. Mà Phượng Thương được đạo quân lệnh này đem hai người bay lên chín tầng mây ——

“Khanh khanh, ta yêu nàng!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Đêm Tình Nhân

Ban đêm trên núi Sư Tử, tĩnh lặng, yên bình. Mùa đông vẫn còn, nên mùa xuân chưa tới. Nơi núi sâu về đêm có chút lạnh, nhưng trong lầu các từng ngọn lửa lớn cháy rực trong lò sưởi.

Ánh nến, không nhiều, chỉ có hai cây. Nhưng vừa vắn điểm sáng này, lại tỏa ra từ một đôi nến long phượng, dường như đã được chủ nhân dự tính trước, nhưng cũng như là vô tình trùng hợp.

Ánh sáng nến màu quýt, đem bóng người tựa phù dung trong màn trướng chiếu in lên vách tường. Chỉ thấy, bóng hình cường tráng ôn nhu đang bao phủ lên trên thân thể mềm mại, hần than nhẹ, nàng ngâm nga hát, cùng nhau phổ ra một khúc tình ca lay động lòng người.

Mồ hôi trên chóp mũi Phượng Thương nhỏ lên trán Mộ Dung Thất Thất, cùng với mồ hôi của nàng hòa làm một, cũng như tình cảm của bọn họ, gắn bó không thể chia lìa. Nàng thật chặt, khiến hắn phải cẩn rằng, không dám thô bạo, sợ trong mắt nàng lần nữa nhiễm lệ.

“Khanh khanh ____” Phượng Thương chưa bao giờ biết, tình yêu lại khoái hoạt vui vẻ, rồi lại tra tấn như vậy. Phảng phất, một khắc trước người như tới thiên đường, một khắc sau lại như ở địa ngục.

“Thương ...”

Trong giọng nói cầu Mộ Dung Thất Thất mang đậm ghen ngào. Mặc dù nàng cố gắng buông lỏng nhưng quả thực là rất đau đớn. Vừa rồi một ngụm, nàng đã cắn quá mạnh, để lại trên vai Phượng Thương dấu răng thật

sâu. May là nàng buông ra, nếu không trên vai hăn sẽ thêm một loạt dấu răng rướm máu.

Cảm giác đau dớn xen lẫn sung sướng nhanh chóng chạy đến, là lần đầu Mộ Dung Thất Thất nếm thử. Cảm giác ấy khó mà diễn tả được, giống như mùa hè đứng ở bờ biển, bỗng dưng cuồng phong gào thét, mưa dông ập tới, rồi tự nhiên lại trời quang mây tạnh, ánh nắng đẹp đẽ chiếu sáng...

Nàng chỉ có thể dùng tiếng nói nhỏ, khăn của mình, gọi tên hăn. Đem đôi bàn tay nhỏ bé tinh xảo miết bám vào đầu vai hăn, vô luận là thương yêu hay vui sướng, đều nắm chặt đầu vai hăn, phảng phất như dùng hết một thân khí lực để lưu lại trên đầu vai hăn dấu vết của nàng.

Mái tóc dài đen dày của Phượng Thương, giống như một cái chăn màu đen, mang thân thể bọn họ che chắn, không cho ánh nắng rình coi dù chỉ chút ít. Dưới tóc đen, hăn hẳn chắc không ngừng lui tới, mà nàng giống như dây leo gắt gao quấn lấy hăn.

Nếu như nói hăn là một gốc cây thì nàng chính là dây leo quấn quanh hăn. Hai chân nàng trắng nõn, thon dài, quấn quanh vòng quanh eo gầy mà rắn chắc của hăn, theo nhịp điệu của hăn, khiến tấm màn đỏ kia chập chờn như một đại dương.

Đôi mắt đẹp của Phượng Thương khóa chặt lại ở khuôn mặt sắp bị thiêu đốt của Mộ Dung Thất Thất, trong mắt nàng giờ phút này chỉ có hình ảnh của hăn. Hăn thấy rất rõ khuôn mặt mình trong tròng mắt đen láy của nàng, ngay cả khi trong mắt hăn thiêu đốt lửa, hăn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Khanh khanh, ta yêu nàng”

Phượng Thương cúi người, cắn lên môi nàng, tùy ý bắt hương thơm của nàng. Đồng thời, tay phải nắm chặt đôi tay mềm mại của Mộ Dung Thất Thất đưa lên đỉnh đầu, tay trái thì đem nàng như một tuyệt thế danh cầm, nhẹ nhàng khuấy động dây đàn.

“Ta cũng yêu chàng” Mộ Dung Thất Thất không còn phân biệt được lửa nóng này là do ngượng ngùng hay là bởi vì kích động nữa. Nàng vô lực gọi tên hắn, như một đóa hoa mềm mại, lộ ra vẻ đẹp của nàng ở trước mặt hắn.

Mà một tiếng “yêu chàng” này, đã trở thành động lực lớn nhất của Phượng Thương, hắn luyện tốc vị nữ tử trước mắt này, hắn yêu nàng đến không gì có thể diễn tả. Mà để biểu đạt tình yêu, ngoại trừ lời nói, còn có hành động.

“Khanh khanh, là nàng tìm tới ta, là nàng đánh cắp trái tim ta, là nàng lấy tình yêu của ta. Từ giờ trở đi nàng đừng mong thoát khỏi ta, đời đời kiếp kiếp, nàng đều là người của ta.” Phượng Thương bá đạo nói bên tai Mộ Dung Thất Thất, mà nàng sau khi nghe xong lời không khí phách phô trương như vậy, không kìm lòng được, nhìn hắn “Thương, ta muốn sinh cho chàng một đứa con trai! Chàng nói, được không!”

Mộ Dung Thất Thất biết rõ lời nói của mình hoàn toàn là hấp dẫn. Tiểu nữ nhân này, rõ ràng không biết hấp dẫn là gì, nhưng hết lần này tới lần khác cứ chỉ lại lộ ra vẻ phong tình vạn chủng.

Tựa như hiện tại, những lời này của nàng, trực tiếp kích thích các giác quan của Phượng Thương.

“Một đứa sao mà đủ?” Mắt phượng hẹp dài của Phượng thương hiện lên một tia yêu nghiệt sáng rực, “Ít nhất ba đứa —— “

Một đêm này, tựa hồ đặc biệt dài đằng dặc, Mộ Dung Thất Thất lần đầu tiên phát hiện, Phượng thương không còn giả vờ thuần khiết nữa. Sau khi hắn biểu thị công khai, ngênh đón nàng, là bão tố kích tình mãnh liệt. Sự ôn nhu, rụt rè cùng cẩn thận của hắn, sau nói sinh ba đứa bé sau, toàn bộ bị quét sạch, biến thành oanh oanh liệt liệt kích tiến, làm cho nàng không thể không quần chặt lấy hắn.

Thẳng một mạch tới khi ánh sáng chiếu vào trong phòng, Mộ Dung Thất Thất mới nặng nề nhắm chặt hai mắt. Nàng mệt muốn chết rồi, vùng eo truyền đến cơn đau nhức, làm cho nàng muốn cắn Phượng Thương, nhưng vì quá mệt mỏi, chỉ có thể ghé vào bộ ngực hẵn mà thiếp đi.

“Tiểu gia hỏa...” giữa lông mày của Phượng Thương toát lên sự thỏa mãn, nếu không phải vì tiểu nữ nhân này mệt mỏi, hẳn vẫn muốn một mực như vậy quấn quít lấy nàng.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Phượng Thương , xen kẽ vào làn tóc Mộ Dung Thất Thất, đem mồ hôi thấm ướt của nàng hong khô, sau đó cùng hẵn đan lại thành một.”Kết tóc làm phu thê, khanh khanh, từ hôm nay trở đi, nàng chính là vợ của ta, là người duy nhất ta yêu.”

“A—— “

Mộ Dung Thất Thất khẽ a một tiếng, Phượng thương cứ cho rằng nàng tỉnh, cuối cùng mới phát hiện, hóa ra nàng chỉ là rên một tiếng. Xem ra, thật sự là làm cho nàng mệt muốn chết rồi.

Đối với tình nhân mà nói, rốt cuộc cũng có cơ hội hòa tan làm một thể, thực là một việc thật đáng mừng. Nhưng đối với Vô Cực Cung mà nói, hôm nay lại là cơn ác mộng.

“Các người là ai?” Khi thấy thủ hạ của mình toàn thân hòa lẫn đất và máu, cung chủ tâm nhậm của Vô Cực Cung – Hồ Mẫn thất kinh, đi theo phía sau bọn họ chính là một đám người lạ lẫm, xem ra cũng không phải là người lương thiện.

“Muốn mạng của người!”

Nạp Lan Tín chẳng muốn cùng hẵn nói nhảm, liền trực tiếp phất tay, người sau lưng liền nhất loạt ủa lên.

Vô Cực Cung tuy nhiên am hiểu dụng độc, nhưng trước mặt là Ma vực , vẫn chỉ hơn đứa bé một chút. Lần này may mắn có Tố Nguyệt đi theo, nên độc của Hồ Mẫn đối với người Phật sinh môn mà nói, là không có bất kỳ tác dụng.

“Ma vực, người là người của Ma vực !” Nhìn Tố Nguyệt ở trước mắt, tay phải cầm đao của Hồ Mẫn run nhè nhẹ, mới vừa rồi, hắn không cẩn thận bị Tố Nguyệt ném bột phấn màu hồng lên người, hiện tại tay phải đau rát, giống như bị liệt hỏa thiêu đốt.

“Người là Độc Tiên Nhi?”

Hồ Mẫn chấn động, độc này hắn chưa từng gặp qua, cũng không biết cách giải độc, thấy Tố Nguyệt là một nữ tử nhu nhược, lại hồi tưởng đến tin đồn trong giang hồ, Hồ Mẫn liền nhận định cô gái trước mắt chính là Độc Tiên Nhi truyền thuyết trong giang hồ.

“Hừ! Dựa vào người? Không xứng để tiểu thư của chúng ta ra tay!” Tố nguyệt chỉ một đao cắt đứt cổ họng Hồ Mẫn, Nạp Lan Tín ở bên cạnh thấy vậy cả kinh, tay run lên, trực tiếp lấy tính mạng tên khác, trong nội tâm ấn tượng đối với Tố Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi. Mặc dù biết Tố Nguyệt cùng Tô Mi không phải hạng người hời hợt, nhưng khi tận mắt nhìn thấy một mặt tàn nhẫn của Tố Nguyệt, trái tim Nạp Lan Tín vẫn nhìn không được mà run một chút.

Cảm giác được có người nhìn mình, Tố Nguyệt quay đầu lại, thấy được Nạp Lan Tín. Nhưng mà lần này, nàng cũng không cười với hắn, ngược lại gương mặt vẫn đen như trước, sau một khắc lại đánh úp về phía một người khác của Vô Cực Cung . Đồng dạng, một chiêu đoạt mạng, mà những kẻ vốn nghĩ Tố Nguyệt là nữ nhân, định vây công nàng, đều lui về phía sau vài bước.

Tố nguyệt tâm tình không tốt, Nạp Lan Tín ở trên đường đã nhận ra. Chắc hẳn, là việc hắn theo dõi nàng, khiến nàng tức giận ——

Chuyện này Nạp Lan Tín biết rõ là vấn đề của mình, nhưng hắn lúc đó chẳng phải bị bắt buộc sao! Hiện tại Tố Nguyệt oán giận hắn, khiến Nạp Lan Tín cảm thấy quá ủy khuất.

Ma vực cùng Phật sinh môn liên thủ, một đám ô hợp của Vô Cực Cung rất nhanh liền bị tiêu diệt. Nạp Lan Tín dẫn người thanh lý hiện trường, Tố Nguyệt lại trực tiếp đi tới bảo khố của Vô Cực Cung .

Vô Cực Cung những năm này vẫn làm những việc bẩn thỉu, ngược lại lợi nhuận đủ tiền. Khi nhìn đến trong bảo khố tràn đầy vàng bạc châu báu, Nạp Lan Tín rất là kinh ngạc. Chỉ là Vương Gia có lệnh, Vô Cực Cung gì đó, là của vương phi, cho nên mới cho Tố Nguyệt tới.

“Vô Tình, tiểu thư nói, những vật này đều phải kê khai, ta đọc, người chép!”

Tố Nguyệt mỉm cười với nam tử gầy gò anh tuấn ở bên cạnh, nụ cười này, khiến Nạp Lan Tín cảm thấy trong lòng có chút là lạ. Vừa rồi vẫn đối với hắn mặt lạnh, lúc này lại đối với nam nhân khác cười, đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn là Hồng Thủy Mãnh Thú sao?

Nạp Lan Tín nhìn chăm chăm vào nam tử tên Vô Tình, càng xem càng không vừa mắt.

Thứ nhất, nam nhân này tên rất quái lạ, Vô Tình Vô Tình, nhất định là người vô tình; thứ hai, không anh tuấn như hắn, không suât như hắn, mặc dù lúc tên kia ghi chép, Nạp Lan Tín có đến nhìn qua, chữ của y ghi cũng rất đẹp, nhưng dung mạo so ra kém Nạp Lan Tín hắn, đây là điều không thể nghi ngờ.

Là một người lãnh huyết vô tình, lại không có lực hấp dẫn người như mình, tại sao Tổ Nguyệt phải cười với hắn? Chẳng lẽ bọn họ là tình lữ? Là một đôi?

Vừa nghĩ tới Tổ Nguyệt có khả năng cùng nam nhân tên Vô Tình này là tình lữ, có một loại gọi “Ghen tuông” gì đó lan tràn trong ngực Nạp Lan Tín.

Dường như đã quen với sự ôn nhu như nước, nét mặt tươi cười như hoa của nữ nhân kia, còn có giọng nói dịu dàng “Nạp Lan tiên sinh” của nàng, hiện tại nàng đối với chính mình lạnh như băng vậy, lại cùng người khác chuyện trò vui vẻ, cảnh tượng này Nạp Lan Tín nhìn thấy đặc biệt chướng mắt.

Vô tình, chương quản tài vụ của Ma vực, tương đương với kế toán viên của Ma vực. Lợi dụng phương pháp bình thường Mộ Dung Thất Thất bảo hắn ghi sổ, hai người chỉ trong chốc lát đã đem tài vụ Vô Cực Cung kiểm kê rành mạch.

“Miễn cưỡng có thể lấy lại vốn hai phòng trọ bị tổn thất.” Tính toán xong kết quả, Vô Tình báo cáo cho Tổ Nguyệt.

“Không phải đâu! Nhiều như vậy, chỉ là miễn cưỡng lấy vốn? Người không phải là tính sai rồi à!” Sớm xem Vô Tình không vừa mắt, Nạp Lan Tín sau khi nghe kết quả, thì ở một bên nghi ngờ lời nói của Vô Tình.

Tổ Nguyệt nhìn Nạp Lan Tín, không lên tiếng, ngược lại tiếp tục cùng Vô Tình thảo luận, “Vậy người dẫn người đem những thứ đó mang đi, giấy tờ người chép lại một phần cho ta, ta muốn giao cho tiểu thư.”

Thấy Tổ Nguyệt hoàn toàn xem nhẹ mình, chỉ cùng Vô Tình nói chuyện, tâm tình Nạp Lan Tín vốn buồn bực, lại càng xấu thêm. Như một đứa bé không người để ý, hắn ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn xem Tổ Nguyệt cùng Vô Tình.

Chờ Tổ Nguyệt cùng Vô Tình triệt để thanh lý xong mọi việc, Tổ Nguyệt vui vẻ thu về biên lai, Nạp Lan Tín vội vàng đứng dậy, khuôn mặt tươi cười nghênh đón, “Tổ nguyệt cô nương, người bây giờ đi chỗ nào? Hồi Vương phủ, hay vẫn đi núi Sư Tử?”

“Ta cùng vô tình tới Ma vực trước.” Vẫn trả lời lạnh băng như cũ, cùng thái độ của nàng đối với Vô Tình hoàn toàn khác biệt.

Về phần Vô Tình, dường như hoàn toàn không phát giác được Nạp Lan Tín có địch ý, ngược lại người hắc cũng như tên, biểu lộ chỉ một vẻ mặt, không vui không buồn, chỉ là trầm tĩnh giống như nước, “Tổ nguyệt, chúng ta đi thôi!”

“Ừ!”

Thẳng đến khi thân ảnh hai người này biến mất, trong mắt Nạp Lan Tín mới hiện lên một tia phiền muộn. Xem ra bọn họ quả nhiên là một đôi, hắc còn tưởng rằng Tổ Nguyệt là độc thân, còn muốn... Không nghĩ, nàng cũng có người yêu rồi, mặc kệ hắc nghĩ như thế nào, đều là không tốt.

Lúc này, Nạp Lan Tín đột nhiên có thể hiểu được tâm tình của Phượng Thương khi biết rõ Mộ Dung Thất Thất chính là Độc Tiên Nhi, hơn nữa cảm giác khi liên tưởng đến Độc Tiên Nhi cùng Quang Hoa công tử là tình lữ. Chỉ là, tư vị này ở trong lòng của hắc thật không dễ chịu, chẳng lẽ chính là ghen trong truyền thuyết? Tư vị này thực con mẹ nó làm cho người ta khó chịu!

Xem ra, cảm tình quả nhiên là một loại độc dược thương tâm, hắc vẫn là không đụng vào. Nghĩ đến Tổ Nguyệt lúc gần đi đều không quay đầu nhìn hắc, cổ họng Nạp Lan Tín nghẹn gay gắt. Nghĩ đến lần kia dưới ánh trăng, Tổ Nguyệt ngoái đầu lại cười, đủ loại bộ dạng quyến rũ, trong lòng Nạp Lan Tín giống như có móng vuốt của một con mèo đang cào, muốn khó chịu bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chỉ là trong thời gian ngắn ngủi một đêm, Vô Cực Cung hoàn toàn bị xóa tên trên giang hồ, hết thảy mọi thứ của Vô Cực Cung, đều biến mất sạch sẽ, phẳng phất như trên đời này cho tới bây giờ không có tổ chức này ...

Kinh thành, trong hoàng cung, Nam Lâm vương không vào triều, chuyện này khiến các đại thần có chút kinh ngạc. Vị Vương Gia này tuy thân thể không được tốt, trừ phi hẳn sinh bệnh, thì vẫn kiên trì lên triều, chưa từng tới trễ

Hôm nay là một ngoại lệ. Mặt trời nhất định là mọc đằng tây! Ngày hôm qua Nam Lâm Vương cùng Trấn Quốc Công chúa rời đi, hôm nay Phượng Thương không xuất hiện, trong lúc này xác thực là có chút ý vị sâu xa.

Hoàn Nhan Liệt cau mày, nhìn xem vị trí của Phượng thương, lúc này không có người nơi đó, khiến hắn có chút không quen.

“Kính Đức, phái người đi Nam Lâm Vương phủ, nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.”

Chờ người trở về nói cho Hoàn Nhan Liệt, Phượng thương một đêm không hồi Vương phủ, Trấn Quốc Công chúa cũng như vậy, Hoàn Nhan Liệt nghe xong cái này, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ, mang theo một chút khoái hoạt, lại tới một tia tịch mịch.

Sau khi hạ triều, Hoàn Nhan liệt thay đổi thói quen thường, chỉ dẫn theo Kính Đức đi Trường Thu cung.

Không có Nguyệt Lan Chi, Trường Thu cung quạnh quẽ rất nhiều. Cung nhân mới tới đã sớm được báo lại, vì vậy không cần phải đi khắp nơi, cho nên chỉ đứng yên trong phạm vi nên xuất hiện.

Giật giấy niêm phong trên cửa, Hoàn Nhan Liệt vào trong nhà.

Nguyệt Lan Chi đã chết một khoảng thời gian, trong phòng hết thảy vẫn bài trí như lúc trước. Nghĩ đến nữ nhân kia, Hoàn Nhan liệt đã không có ấn tượng nữa. Loại nữ nhân này nhiều lắm, nơi này cũng đã ở quá nhiều nữ nhân giống vậy...

Để Kính Đức giữ ở phía trên, Hoàn Nhan Liệt tự mình đi xuống dưới mặt đất.

Bước tới bên giường Noãn Ngọc, Hoàn Nhan liệt si ngốc nhìn Hoàn Nhan Minh Nguyệt đang ngủ say. Trước đây có nữ nhân Trường Thu cung làm yếm hộ, hẳn có thể thường đến, gần nhất xảy ra quá nhiều chuyện, đây là lần đầu tiên hẳn tới.

“Nguyệt Nhi, ta tới.” Nắm tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Hoàn Nhan Liệt ngồi ở bên cạnh. “Nàng có nhớ tới ta không? Mấy đêm nay ta luôn mộng thấy nàng, nàng nhất định là nhớ tới ta, cho nên mới báo mộng, đúng hay không?”

Trên giường Noãn Ngọc, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh như cũ, như là đang nghe Hoàn Nhan liệt nói chuyện, lại cũng như không nghe gì.

“Ta tới, là muốn nói cho nàng một tin tức tốt! Nữ nhi của nàng đã được tìm về! Tên là Phượng Thất Thất, nàng nói, tên có dễ nghe không? Thất Thất lớn lên cùng nàng cơ hồ giống nhau như đúc, chỉ là cặp mắt kia, cực kỳ giống Phượng Tà. Lúc đó khi nhìn thấy Thất Thất, tim của ta suýt chút nữa ngừng đập. Thất Thất quả thực chính là một phiên bản của nàng lúc chưa gả đi a.!”

Lúc Hoàn Nhan liệt nói chuyện, cái cằm hơi run run, cả chòm râu cũng vậy, nhẹ nhàng run, như là đè nén sự kích động của chính mình.

“Nàng biết Thất Thất là ai không? Nàng chính là người đến hòa thân, Mộ Dung Thất Thất. Tiện nhân Lý Thu Thủy, rõ ràng ôm đi Thất Thất, còn xem

như nữ nhi của mình nuôi nấng. Nàng ta cũng giỏi tính toán! Muốn Thương nhi cùng Thất Thất nhận nhục nhã, nàng ta đâu biết, sau khi hiểu rõ chân tướng, ta lại muốn họ ở chung một chỗ.” “Ta lúc đầu không nắm được hạnh phúc, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn người trở thành tân nương của Phượng Tà, điều này là nỗi đau nhức vĩnh viễn trong lòng ta. Giờ đây, điều đau khổ như vậy lại giày vò hai đứa nhỏ, ta không muốn bi kịch của ta và nàng lại tái diễn.”

Nhớ lại quá khứ, biểu lộ của Hoàn Nhan liệt trở nên thống khổ, phảng phất mỗi lần nghĩ lại chính mình đã bỏ lỡ nàng, bỏ lỡ chuyện, thì vô cùng hối hận, hận không thể khiến thời gian quay ngược, để mọi thứ có thể trở lại lúc ban đầu.

“Trong nội cung này, Đức Phi có ánh mắt như nàng, nụ cười của hoàng hậu như nàng, làn tóc của Triệu quý nhân đen nhánh giống nàng, Chu Tiệp dư cùng nàng giống nhau, đều yêu thích ăn Mai tử chua ngọt, bộ dạng nhú mày của Tôn tài tử, cùng nàng một đường giống hệt nhau... trên người mỗi người bọn họ đều có bóng dáng của nàng, nàng sống ở trên người họ, và luôn ở trong lòng ta.”

“Ta nuôi nhiều nữ nhân như vậy ở Trường Thu cung, nghĩ làm cho các nàng thay thế người, muốn cho ta quên người. Nhưng mà, ta phát hiện ta sai rồi, sai quá rồi. Bây giờ khi Thất Thất sống sờ sờ đứng trước mặt ta, t như gặp được mùa xuân, một lần nữa sống lại. Nàng cỡ nào giống người a! Một nụ cười, một cái nhăn mày, đều giống hệt người.”

“Nhìn thấy nàng cùng Thương nhi tình cảm quấn quít, ta phảng phất như thấy được ta và người. Chỉ là, hai đứa nhỏ này so với chúng ta kiên cường hơn! Bọn họ biết rõ là huynh muội, lại tiếp tục yêu nhau, bọn họ so với ta dũng cảm hơn!”

“Hôm nay, Thương nhi chưa tới lâm triều, người đi Vương phủ trở về nói, Thương nhi cùng Thất Thất không có trở về. Nàng nói xem, bọn họ

làm cái gì thế? Nguyệt Nhi, nếu như, ta là nói nếu như, nếu như bọn họ thật sự yêu nhau, người sẽ ủng hộ họ sao? Ta nghĩ, ta nhất định sẽ ủng hộ! Bị kịch của ta, không muốn lặp lại ở trên người hai đứa nhỏ, bọn họ cũng không sai, giống như ta yêu người, cũng không là sai...”

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hoàn Nhan liệt nắm tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, một mực nói liên miên rất nhiều. Lúc gần đi, hắn còn vì Hoàn Nhan Minh Nguyệt chỉnh lại tóc, cuối cùng hôn lên trán nàng, rồi mới trở lại trên mặt đất.

Sau khi đi ra, Hoàn Nhan liệt mới phát hiện đã đến buổi chiều. Kính Đức đóng cửa lại, tiếp tục đem giấy niêm phong dán cho tốt, hai người mới một trước một sau ly khai Trường Thu cung.

Chờ bọn hắn đi rồi, một thân ảnh màu đen xuất hiện ở Trường Thu cung. Vừa rồi, hắn một mực đi theo Hoàn Nhan liệt đến nơi này, đợi rất lâu, mới thấy Hoàn Nhan liệt đỏ mắt đi ra.

Bên trong này rốt cuộc có huyền cơ gì? Một thân hắc y, Phượng tà vượt lên tờ niêm phong, trầm tư một lát, tìm một phiến cửa sổ không có cài, lật ra rồi đi vào.

Trong phòng này ——

Khi thấy bài trí trong phòng , Phượng tà ngậy ngấn cả người.

Hắn nghi ngờ mình đi nhầm nơi, nơi này đâu phải hoàng cung, rõ ràng chính là khuê phòng Hoàn Nhan Minh Nguyệt! Hắn và Hoàn Nhan Minh Nguyệt là thanh mai trúc mã, khi Hoàn Nhan gia còn chưa chiếm được thiên hạ, hắn đã từng đi qua khuê phòng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt trong Hoàn Nhan phủ. Chỗ đó bài trí, cùng với chỗ này giống như đúc.

Tại sao phải như vậy? Phượng Tà bước nhanh đến bên giường, đánh giá hết thảy trong phòng. Sau khi kiểm tra một vòng, trong lòng Phượng Tà

càng khẳng định, đúng! Đúng vậy! Tất cả đồ vật trong phòng, kể cả một ít quần áo màu trắng trong tủ treo quần áo kia, dường như cũng là của Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Chuyện gì xảy ra? Tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ Hoàn Nhan Minh Nguyệt chưa chết, vẫn một mực ở tại Trường Thu cung? Hoàn Nhan liệt vì sao phải cất giấu Hoàn Nhan Minh Nguyệt, vì cái gì phải làm như vậy?

Phượng tà tựa hồ bắt được một tia manh mối, nhưng mà cái manh mối này lại rất hàm hồ, khiến hắc đoán không ra. Hắc tử mĩ kiểm tra một vòng, đều không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng mà vừa rồi hắc tử rõ ràng chứng kiến Hoàn Nhan liệt tiến đến, cuối cùng lại từ chỗ này đi ra, chẳng lẽ hắc tử tiến đến chỉ là một ngòi một chút?

Không để cho Phượng tà suy đoán nhiều, đã nghe thấy tiếng tiểu cung nữ ở bên ngoài. Phượng tà tiến đến gần cửa sổ, trông thấy hai cái tiểu cung nữ, một người mặc áo trắng, một người mặc áo xanh.

“Tỷ tỷ, người nói xem Nguyệt Quý Phi rốt cuộc trốn theo người nào vậy a? Đều đã lâu như vậy, sao còn chưa bắt được nàng? Chẳng lẽ nàng đã mọc cánh bay?” Cung nữ áo trắng thoạt nhìn tuổi còn trẻ, ước chừng mười ba mười bốn tuổi.

“Suyt! Nhỏ giọng dùm một chút, người cũng không sợ bị người khác nghe thấy?” Cung nữ áo xanh làm điệu bộ im lặng, rất hiển nhiên, các nàng là tranh thủ lúc rảnh rỗi, tìm người nói chuyện phiếm.

“Không có người nghe thấy a! Bệ hạ cùng Kính Đức công công vừa đi, lúc này sẽ không có người tới. Tỷ tỷ, ta nghe người ta nói, Nguyệt Quý Phi lớn lên rất đẹp, hơn nữa rất được hoàng thượng sủng ái, được cưng chiều nhất lục cung, tại sao nàng lại muốn tự đoạn tiền đồ, ám sát Hoàng thượng?”

Nhắc đến Nguyệt Lan Chi, vẻ mặt của cung nữ áo trắng trở nên vô cùng thần bí, trong khoảng thời gian này chuyện của Nguyệt Lan Chi đã khiến khắp nơi xôn xao, cả kinh thành đều bị lật ra một lần, lại không tìm được Nguyệt Lan Chi, người này phảng phất như tan biến vào không khí.

“Ta cho người biết, trong nội cung này, tai nghe không được gì, mắt thấy cũng là giả tạo, cái Trường Thu cung này đã chết rất nhiều Hoàng Quý Phi, cũng đã chết rất nhiều cung nhân. Nghe nói, trong nội cung của Trường Thu cung này có nhiều chuyện ma quái! Thường cách một đoạn thời gian, có thể nghe được tiếng nữ quỷ khóc ...”

“Người đừng làm ta sợ a!” Nghe cung nữ áo xanh nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cung nữ áo trắng có chút tái nhợt, nắm chặt cổ áo và quần áo, hướng bốn phía nhìn nhìn.

“Ta nói là sự thật! trước trước sau sau, chỗ này đã chết tám chín vị Hoàng Quý Phi. Nguyệt Quý Phi sau khi mất tích, người ở Trường Thu cung toàn bộ bị mang đi giết. Giống như có một cung nữ là hầu hạ nguyệt Quý Phi, chạy đến thái hậu cầu thái hậu cứu mạng, cuối cùng bị thái hậu dùng trượng đánh chết!”

“Oa, không phải đâu! Thái hậu nương nương không phải luôn ăn chay niệm Phật sao, rất thiện tâm! Tại sao có thể như vậy!” Tiểu cung nữ áo trắng che miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Người nha!” Cung nữ áo xanh dùng ngón tay chọc chọc đối cái trán của tiểu cung nữ, “Người có thể ở cái trong nội cung này còn sống sót, cái nào là thật sự thiện lương! Đã nói với người bao nhiêu lần, muốn sống sót trong hoàng cung, nhất định phải làm người mù, kẻ điếc, người câm! Người nhất định phải nhớ kỹ!”

“Ừ! Tỷ tỷ, ta nghe lời người!”

Hóa ra, đây là hai cung nữ này tử muội, đợi các nàng đi, Phượng tà lập tức lộn ra ngoài, ly khai Trường Thu cung.

Vừa rồi đối với lời nói của đôi tử muội vẫn vọng bên tai Phượng tà, trong nội cung của Trường Thu cung rốt cuộc có bí mật gì? Vì cái gì hết thấy bày trí trong điện đều giống như khuê phòng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt? Trước giờ các nữ nhân ở đây bị chết như thế nào? Trong chuyện này rốt cuộc có bí mật gì?

Tất cả vấn đề chồng chất cùng một chỗ, khiến Phượng Tà nghĩ không ra vấn đề ở nơi này. Chỉ là, lại nghĩ tới lời nói cuối cùng của tiểu cung nữ, đã từng có người đến thái hậu xin giúp đỡ, Phượng tà lén lút đi Cẩm Huyền cung, muốn từ đây tìm được một chút manh mối.

Bên trong Cẩm huyền cung, sau khi lão thái hậu Đông Phương lam vừa mới nghỉ trưa, đại thọ ngày hôm qua, có chút cao hứng, chỉ chơi đùa nhiều hơn trong chốc lát, thì hôm nay đã có chút mệt mỏi.

Nhấp một ngụm trà, Đông Phương Lam thư thư phục phục nhẹ nhàng thở ra, ôm Tuyết Nhi, nhẹ nhàng mà chải vuốt lông của nó.

“Thanh cô, Xuân Hạnh thế nào?”

” Vết thương trên người đã tốt lắm, Xuân Hạnh cảm kích tiểu thư cứu nàng, còn nhờ nô tỳ mang nàng đến dập đầu trước tiểu thư.”

“Dập đầu thì không cần, làm cho nàng dưỡng thương tốt rồi tới gặp ai gia. Ai gia gần đây mí mắt luôn giật, cũng không biết là có ý nghĩa gì, vừa vặn có Xuân Hạnh đến cùng ai gia nói chuyện Trường Thu cung, làm cho ai gia hiểu rõ, những năm này, trong nội cung rốt cuộc chuyện gì xảy ra.”

Nói đến đây, Đông Phương Lam lại nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng thương.

“Ai, ngày hôm qua ai gia nhìn thần sắc của Thương nhi , tim của hấn sợ là còn đặt trên người Thất Thất. Thanh cô a, người nói phải làm sao cho tốt đây! Thương nhi yêu mến Thất Thất như vậy, nhưng bây giờ hết lần này tới lần khác là quan hệ huynh muội, hai đứa này, thật sự làm người ta phải đau lòng. Chỉ là, huyết thống rồi cuộc cũng không thể lẫn lộn, bọn họ lại tiếp tục như vậy, ai gia lo lắng a...”

Lần nữa nghe được giọng nói của Đông Phương lam , trong mắt Phượng tà có thêm sự ôn hòa. Năm đó, nhạc mẫu đại nhân như thế nào đối với hấn, như thế nào đối với Hoàn Nhan Minh Nguyệt, những điều này hấn đều không quên được. Nếu như nói trong nội cung còn có ai là đáng giá tín nhiệm, vậy người hấn duy nhất tin tưởng chính là Đông Phương Lam.

Dù sao, hổ dữ không ăn thịt con, dưới gối Đông Phương Lam chỉ có Hoàn Nhan Minh Nguyệt là nữ nhi, tự nhiên là yêu thương nàng.

Nghĩ được như vậy, Phượng tà thừa dịp không có người, vào trong một gian phòng, tìm chút ít văn chương, viết mấy chữ, đặt ở phong thư, sau khi đi ra, Phượng Tà lén lút thổi một tiếng huýt sáo.

“Gâu” lỗ tai Tuyết Nhi nếu so với con người thì nhạy cảm nhiều hơn, người không nghe được tiếng huýt sáo, nhưng nó lại có thể nghe thấy.

Lập tức, Tuyết Nhi bỗng nhiên từ trong ngực Đông Phương Lam nhảy xuống, vung ra bốn chân nhỏ, chạy ra ngoài.

“Tuyết Nhi!” Thấy con chó nhỏ chạy đi, Đông Phương Lam đứng lên, “Thanh cô, nhanh, nhanh đi đem Tuyết Nhi tìm về!” Chưa đợi Thanh cô tìm được Tuyết Nhi, thì Tuyết Nhi đã tự chạy trở về, trong miệng lại ngậm một thứ gì đó, tới gần mới nhìn rõ, nguyên lai là một phong thư. Thanh cô vội vàng nhìn về bốn phía, cũng không thấy bóng người, liền đem phong thư từ trong miệng Tuyết Nhi lấy ra, đem Tuyết Nhi ôm vào trong ngực, quay trở về Cẩm Huyền cung.

“Đây là cái gì?” Nhìn thấy thư trong tay Thanh cô, Đông Phương Lam nhướng mày.

“Lúc nô tỳ nhìn thấy Tuyết Nhi, trong miệng Tuyết Nhi ngâm phong thư này. Theo ý nô tỳ, sợ là có người muốn mượn cơ hội, cùng ngài nói một sự tình.”

Đông Phương Lam tiếp nhận thư trong tay Thanh cô, mở ra, chỉ có bảy chữ.

“Hoàn Nhan Minh Nguyệt bị chết oan.”

“Loảng xoảng——” Đông Phương lam làm rơi chung trà trong tay, nước trà trên bàn lan tràn ra, cuối cùng nhỏ tại trên người Đông Phương lam .

Nét chữ trên thư này, Đông Phương Lam biết rõ, là chữ của Phượng tà. Chẳng lẽ Phượng Tà không chết? Chẳng lẽ hắn còn sống? Vậy còn Minh Nguyệt? Phượng Tà đã còn sống, vì lại không thấy nàng? Hắn tại sao lại nói Nguyệt nhi bị chết oan? Mười lăm năm trước rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Là cái gì khiến Phượng tà không dám lộ diện?

Môi Đông Phương Lam run nhè nhẹ, nàng không thể tin được nội dung trên thư. Nếu như, điều trên thư nói là sự thật, Hoàn Nhan Minh Nguyệt thật là chết oan, vậy năm đó ở Nhạn Đăng Sơn, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy?” Phát giác Đông Phương Lam không đúng, Thanh cô liền bước lên phía trước vịn Đông Phương Lam, nhìn đến lời nói trên tờ giấy trong tay Đông Phương Lam , Thanh cô chấn thất kinh.

“Tại sao có thể như vậy? Đây rốt cuộc là ai ghi?”

“Là Phượng tà.” Đông Phương Lam chịu đựng dòng lệ trong mắt, một lần nữa nhìn những lời này trên thư . Đúng vậy, đây là chữ Phượng tà , lúc

trước Phượng tà chính là dùng thể chữ ‘khải’ xinh đẹp này, để viết thư cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt .

Khi đó, Minh Nguyệt vẫn là thiếu nữ, còn chưa xuất giá. Bọn họ mỗi ngày đều có thư lui tới. Có một lần hai người giận dỗi, Hoàn Nhan Minh Nguyệt muốn đốt những lá thư này, vẫn là người mầu thân như nàng, đem những thư tình kia từ trong chậu than lấy ra, lần đó, nàng có xem thư của Phượng tà , cũng nhớ kỹ chữ của Phượng tà, đều xinh đẹp tuấn dật như bản thân hẳn.

“Cái gì? Đại tướng quân còn sống? !” Tin tức này thật sự là quá kinh người, Thanh cô che miệng, vừa cẩn thận nhìn lần thứ nhất nội dung trên thư .”Tiểu thư, đại tướng quân đã còn sống, vì cái gì không lộ diện, lại phải dùng phương thức như vậy đến nói cho ngài biết?”

Lời Thanh cô nói, cũng chính là suy nghĩ của Đông Phương lam. Chỉ một lát, Đông Phương lam liền từ trong bị thống khôi phục lý trí.

Phượng tà còn sống, vấn đề này thật là làm cho người ta chấn kinh rồi, nếu như hắn còn sống, mà không tới gặp nàng, chỉ có thể nói rõ một vấn đề. Vậy là đúng theo mặt chữ được ghi, Minh Nguyệt oan, hắn cũng bị oan. Mà người đóng nắp hòm quan tài ở Nhạn Đăng Sơn, chính là Hoàn Nhan Liệt. Phượng tà không phải không lộ diện, mà là không dám lộ diện!

“Thanh cô, đốt phong thư này!” Lúc này, trên mặt Đông Phương lam, xuất hiện sát khí trước nay chưa từng có ,khiến Thanh cô sửng sờ. Đường như, vị thái hậu mặt mũi hiền lành này thật lâu, thật nhiều năm rồi bọn họ chưa thấy qua Đông Phương Lam như vậy .

Bất quá nói trở lại, Thái hậu xuất thân tướng môn, năm đó đã cùng Hoàn Nhan Trì nam chinh bắc chiến, như thế nào lại là hạng người bình thường !

Thanh cô đốt thư xong, thì quay trở về bên người Đông Phương Lam, “Tiểu thư, chúng ta nên làm như thế nào?”

“Tra —— “

“Nhưng mà tiểu thư, năm đó khi việc xảy ra, người của chúng ta không phải đã tra xét sao, cũng không tra ra vấn đề gì a!”

“Tra Lý Thu Thủy! lúc trước, Lý Thu Thủy nói Thất Thất là Minh Nguyệt giao cho nàng, tại sao Lý Thu Thủy lại ở Nhạn Đãng Sơn? Nàng đi Nhạn Đãng Sơn làm cái gì? Những điều này ai gia đều phải biết. Ai gia phải biết hết thấy sự tình về Lý Thu Thủy !”

Đông Phương Lam tuy cố gắng làm cho đầu óc mình bảo trì thanh tỉnh, nhưng mà trước mắt là một mảnh hỗn độn, nhìn không tới điểm cuối cùng, không biết nên làm như thế nào. Manh mối duy nhất khiến Đông Phương lam có thể bắt đầu, chính là chuyện của Lý Thu Thủy .

Nàng mơ hồ cảm thấy, Lý Thu Thủy người này không đơn giản, như vậy chuyện năm đó, có phải là Lý Thu Thủy cũng có phần hay không? Phượng tà kêu oan, chuyện này tự nhiên không đơn giản như vậy, Lý Thu Thủy là một nữ tử, làm sao có thể nhắc lên sóng to gió lớn, sau lưng nàng nhất định là có người ủng hộ. Chỉ là, người ủng hộ này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là hắc... Cho nên Phượng tà mới không dám xuất hiện?

Trong nội cung, một mạch nước ngầm đang lén lút bắt đầu khởi động, mà đôi tình nhân ở núi Sư Tử lại không có chút nào bị ảnh hưởng .

Đến khi Mộ Dung Thất Thất thấy đói mà tỉnh lại, nàng đã rời khỏi giường, ngồi ở trong ngực Phượng thương, trước mặt đối diện một bàn mỹ thực.

“Tỉnh?” Phượng thương hôn trán Mộ Dung Thất Thất , trong mắt đều là sủng nịch, “Đói bụng không? Ta giúp nàng ăn cơm!”

“Để ta tự mình làm!” Phát giác được trên người mình chỉ là một vật áo đơn, mặt Mộ Dung Thất Thất đỏ lên, muốn rời đi ôm ấp của Phượng

thương , nhưng khi vừa nhúc nhích, lại nhin không được “Ai nha” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Phượng thương để đưa xuống, ân cần nhìn xem Mộ Dung Thất Thất.”Khanh khanh, có phải nàng có chỗ không thoải mái hay không?”

Cái vấn đề này, khiến Mộ Dung Thất Thất trả lời thế nào? Nàng lúc này toàn thân đau nhức, nhớ tới thân, chân lại như nhũn ra, chỉ có thể ngã vào trong ngực Phượng thương, nhìn về mặt quan tâm của Phượng thương , Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt lên, nàng không nói lời nào, Phượng thương càng sốt ruột.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Có phải là... Còn đau?”

Phượng thương nói lời này, khiến mặt Mộ Dung Thất Thất càng đỏ hơn. Nghĩ đến đêm qua nhiệt tình chọc lửa, nàng tựa đầu trực tiếp chôn ở trong ngực Phượng thương, không chịu ngẩng lên.

Biểu hiện của Mộ Dung Thất Thất, làm cho Phượng thương lập tức đoán được tiểu nữ nhân này nghĩ gì trong lòng, hắn chăm chú ôm Mộ Dung Thất Thất, nhẹ giọng nở nụ cười, “Ta và nàng đều là vợ chồng, sao Khanh Khanh vẫn còn ngượng ngùng như vậy?”

“Còn không phải tại chàng!” Mộ Dung Thất Thất ở trong ngực Phượng thương “Nén giận” nói, chỉ là trong cái nén giận này có sợi sợi ngọt ngào, lại làm cho tình cảm giữa hai người càng thêm gần hơn.

“Đều là ta không tốt! Ta tuy vẫn muốn khắc chế chính mình, nhưng mà Khanh Khanh, nàng thật sự đẹp quá...”

“Không cho nói!” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, bàn tay nhỏ bé bịt lấy miệng Phượng thương , “Không cho nói ra!”

Nhìn thấy đôi mắt đẹp của Mộ Dung Thất Thất nhuộm đầy ngượng ngùng, Phượng thương đuổi đầu lưỡi ra , tại lòng bàn tay nàng dạo qua một vòng, khiến trong lòng bàn tay của Mộ Dung Thất Thất truyền đến tê dại, nàng vội vàng lấy ra.

“Thương, chàng học xấu!” Cô gái trong ngực hờn dỗi, khiến tâm tình Phượng thương thật tốt. Vừa định hôn môi Mộ Dung Thất Thất, lại nghe được từ bụng nàng phát ra tiếng “ọt ọt” ,nhìn lại , đầu của Mộ Dung Thất Thất suýt nữa là úp xuống đất.

“Đến, ta dứt nàng ăn cơm!” Biết rõ Tiểu Vương phi của hãn da mặt mỏng, Phượng thương không hề trêu chọc nàng, mà bắt đầu gấp món ăn, từng miếng từng miếng dứt cho Mộ Dung Thất Thất.

Cũng không biết tại làm sao, đại khái chắc do đói bụng, lại mệt muốn chết rồi, cho nên Mộ Dung Thất Thất lần đầu ăn hai chén cơm.

Vuốt cái bụng phình ra, Mộ Dung Thất Thất lộ ra một nụ cười thỏa mãn . Lúc này nàng mới phát hiện, Phượng thương một ngụm còn không có ăn, lại nhìn những thức ăn trên bàn kia, bị nàng ăn thiệt nhiều, chỉ để lại chút ít “Cơm lạnh canh nguội”, Mộ Dung Thất Thất ngại ngùng nở nụ cười.

“Cái kia, muốn lấy thêm một chút hay không? Ta quá đói, nên đã ăn sạch.”

“Không cần, ăn những món này là được rồi!”

Cho Mộ Dung Thất Thất ăn no, Phượng thương trực tiếp dùng nước canh ăn cơm, ăn ba chén.

Chứng kiến bộ dáng Phượng thương lang thôn hổ yết, Mộ Dung Thất Thất rất khó đem người trước mắt này cùng nam tử bình thường ưu nhã kia coi là một. Chứng kiến Mộ Dung Thất Thất há miệng, vẻ mặt kinh ngạc, Phượng thương lộ ra nụ cười mê chết người không đền mạng .

“Như thế nào, có phải là càng nhìn càng cảm thấy nàng có ánh mắt tốt, tìm được nam nhân tốt không?” Phượng thương da mặt dày như vậy, khiến Mộ Dung Thất Thất nhin không được thè lưỡi, “Mới không phải! Ta bình thường thấy chàng là công tử văn nhã, ngẫu nhiên gặp một mặt không bình thường này của chàng, có chút bị dọa.”

“Ha ha,hóa ra trong suy nghĩ của Khanh Khanh, ta là một công tử văn nhã a!” Buông chén, lau miệng, Phượng thương vén tóc của Mộ Dung Thất Thất lên, trong nội tâm hạnh phúc càng tràn đầy thêm.

Hắn trước đây chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, không dám nghĩ, cũng tưởng tượng không được. Hôm nay, người yêu đang tựa trong ngực, cùng hắn cùng giường chung gối, cùng ăn, thời khắc như vậy thật sự là quá tốt đẹp, Phượng thương hận không thể vĩnh viễn đều đắm chìm trong loại hạnh phúc này, vĩnh viễn không cần phải tỉnh lại!

“Ta trước kia lãnh binh ở bên ngoài, thường xuyên ăn cơm như vậy. Có đôi khi ở ngoài quân trại, chỉ có thể ăn lương khô, lương khô ăn xong rồi, thì ăn rau dại. Đôi khi, còn phải đi săn con mồi, để có ăn thịt. Về phần rau cỏ cùng hoa quả, đó quả thực chính là xa xỉ phẩm. Ta là tướng quân, đãi ngộ tốt hơn nhiều, ngược lại chiến sĩ phía dưới , phi thường vất vả, bọn họ thường thường ăn rau dại, thời gian ấy, thật sự là rất làm cho người ta hoài niệm...”

Theo Phượng thương miêu tả, Mộ Dung Thất Thất phảng phất thấy được Phượng thương cười ngửa vung đao , như thiếu niên thiên thần toát ra uy vũ đến bậc nào . Hóa ra, nam nhân này còn có kinh nghiệm như vậy, xem ra nàng ngày thường nhìn thấy, chỉ là một phần của hắn, còn phải ra sức đào móc thêm mới được.

“Hiện tại không có chiến sự, trở lại kinh thành, sống an nhàn sung sướng lâu, ta lại là lưỡi nhác xuống, biến thành cậu ấm!”

Nghe được ý hoài niệm sâu kín trong lời nói của Phượng thương, Mộ Dung Thất Thất đưa tay, đem bàn tay của mình đặt ở trong lòng bàn tay của Phượng thương.

“Thương, ta nghe ý của chàng sao giống như đặc biệt hi vọng chiến tranh
_____ “

“Hào nam nhi chí ở bốn phương, chỉ cần là binh sĩ nhiệt huyết, đều hi vọng chính mình rong ruổi chiến trường, thi triển một thân khát vọng. Ta là nam nhân trong nam nhân, tự nhiên cũng không ngoại lệ!”

Phượng thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất cũng có thể hiểu được. Phượng thương ở bên người Phượng tà lớn lên, từ nhỏ tự nhiên là mưa dầm thấm đất, chắc hẳn khi còn nhỏ hẳn cũng đem Phượng tà làm thần tượng của mình, muốn trở thành đại tướng quân, sa trường uống máu a!

Mộ Dung Thất Thất nửa ngày không có lên tiếng, Phượng thương cho rằng nàng bị ý nghĩ của mình dọa, vội vàng trêu chọc nàng vui vẻ, “Nàng yên tâm, ta hiện tại có nàng rồi, sẽ không muốn đánh đánh giết giết nữa. Ta muốn ở bên nàng, ở bên con của chúng ta, các người là tất cả của ta, mới là người ta phải bảo vệ!”

Lúc nói chuyện, Phượng thương để tay ở trên bụng Mộ Dung Thất Thất, thấy hẳn như vậy, Mộ Dung Thất Thất xấu hổ, “Còn không biết lúc nào sẽ có tiểu bảo bảo! Thương, chàng thích nam hài tử, hay là thích nữ hài tử?”

“Đều yêu mến! Chỉ cần là con của chúng ta!” Lúc nói chuyện, tay Phượng thương lại bắt đầu không thành thực, cách áo đơn, thăm dò trên người Mộ Dung Thất Thất.

Thấy cảm giác tê tê truyền đến, Mộ Dung Thất Thất kinh hô một tiếng, vội vàng bắt lấy cái tay không an phận của Phượng thương, “Thương, bây giờ là ban ngày... Nói không chừng Tổ nguyệt bọn họ đã đi Vô Cực Cung, còn không biết kết quả như thế nào...”

“Trên đời này đã không có Vô Cực Cung —— “

Trải qua một đêm trước, Phượng thương đã thuần thực rất nhiều, chỉ là hai cái, tựa giải khai nàng áo đơn, lộ ra một mảnh phong tình. Phong cảnh xinh đẹp như vậy, liền kích thích ánh mắt Phượng thương, khiến thân thể hẳn nguyên bản đang ngủ say , lập tức thức tỉnh, rục rịch, kích động.

“Đừng... Giữa ban ngày, xấu hổ muốn chết...” Mộ Dung Thất Thất còn muốn từ chối, thì Phượng thương lại cúi đầu, cắn lấy xương quai xanh tinh xảo khéo léo của nàng. Chỗ này, vốn là một mảnh trắng nõn, trải qua một đêm triền miên, đã sớm hiện đầy điểm điểm hồng tinh.

“Khanh khanh, nàng rất đẹp ——” Phượng thương nỉ non, “Thật sự đẹp quá... Như thế nào ăn đều ăn không đủ no...”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Sự Thật Bại Lộ

Mộ Dung Thất Thất biết, chỉ qua một đêm, tên Phượng Thương vốn là người thuần khiết giờ đã bị ‘tính sói’ thay thế. Ăn chay đã lâu, giờ ăn mặn, sao có thể nhớ được mùi vị cải trắng đây.

Bên ngoài lầu các, đám người hoặc nhìn bầu trời, hoặc ngồi chồm hổm (ngồi xồm) trên mặt đất đếm kiến, hoặc không có chuyện gì đi tới đi lui, hoặc cầm gậy nhỏ gõ cây khô, không có việc gì, bọn họ kéo dài như vậy đã mấy ngày..

Chủ tử hai bên đã ở trong lầu các năm ngày không lộ diện, tình cảnh này dường như làm mấy người tâm phúc lo lắng. Nạp Lan Tín ngồi chồm hổm trên mặt đất, những ngày qua Tố Nguyệt luôn biểu hiện mặt lạnh như tờ, làm cho tâm tình của hắn rất buồn bực.

“Chủ tử làm sao còn không ra a!” Hiện tại Nạp Lan Tín vẫn đợi đến khi Phượng Thương đi ra ngoài, giúp mình nói câu công đạo, nhưng đợi mấy ngày, Phượng Thương cũng không lộ diện, thức ăn cũng là Tô Mi đưa đến cửa, hai người trong cuộc kia tất cả mọi người đều chưa từng thấy, chuyện như vậy, thật sự là quá hiếm thấy.

Lời Nạp Lan Tín nói...,cũng là suy nghĩ trong lòng những người này.

Phượng Thương đã năm ngày không vào triều rồi, lúc trước hắn đem bát đi đã ăn xong đặt ở ngoài cửa, viết chỉ thị lên trên giấy, cho người đi Cung Lí đưa cho Hoàn Nhan Liệt xin nghỉ nửa tháng, khiến mọi người đều choáng váng. Chẳng lẽ, hai vị chủ tử này định nửa tháng cũng không đi ra ngoài? Việc này cũng có một chút khả năng phải không?

“Ăn no sẽ đi ra ngoài.” Câu nói xâu xa của Tấn Mặc truyền đến tai mọi người, nghe lời này, nam nhân đều nhìn trời, nữ nhân đỏ mặt, không ai nói thêm nữa cái gì.

Vì giúp Phượng Thương tìm thuốc, Tấn Mặc đã rời đi kinh thành một thời gian ngắn, trở lại liền phát hiện có gì đó thay đổi. May là Phượng Thương mỗi ngày đều có uống thuốc, điều này coi như không tệ. Nếu là hẳn vì tình yêu, quên đi thân thể của mình, Tấn Mặc chắc chắn sẽ bình tĩnh như vậy .

Lại qua một ngày, Mộ Dung Thất Thất mở mắt ra, ngáp một cái. Mỗi ngày mở mắt cũng là mặt trời đã lên cao, Mộ Dung Thất Thất đã không nhớ rõ đã qua bao lâu.

“Thương ——” Mộ Dung Thất Thất mở miệng, lại phát hiện giọng mình khàn khàn, vội vàng che miệng.

Không đợi Mộ Dung Thất Thất đứng dậy, gương mặt tuần tú của Phượng Thương đến gần, hôn lên môi của nàng, một dòng nước mát lạnh từ trong miệng hắn, đổ vào trong miệng của nàng.

“Uống nước, tiếng nói cũng sẽ không khàn nữa!”

Cây lười ười, bạc hà, mật ong —— đây là các vị Mộ Dung Thất Thất nhận ra được ở trong nước có. Uống xong, tiếng nói quả nhiên trong hơn rất nhiều.

“Giờ là lúc nào?” Mộ Dung Thất Thất nhớ lại, phát hiện toàn thân bủn rủn vô lực. Thấy nàng như vậy, Phượng Thương trực tiếp dùng thảm nhung bọc lấy nàng, sau đó lấy ôm nàng, đi tới thùng gỗ lớn bên cạnh mà hắn đã chuẩn bị sẵn.

Trong thùng gỗ có cánh hoa hồng phấn nhẹ nhàng nổi lên, còn có mùi thuốc bắc. Phượng Thương cẩn thận đem Mộ Dung Thất Thất bỏ vào trong

thùng gỗ, nước ấm có chút nóng, nhưng mà độ nóng thực thoải mái.

Vào trong nước, Mộ Dung Thất Thất toàn thân bị làn nước ấm áp bao quanh, dường như trở lại trong cơ thể mẹ, mềm mại, thoải mái nàng không nhận được thở dài thỏa mãn.

Nhìn dáng vẻ Mộ Dung Thất Thất bị hơi nước bao quanh, Phượng Thương cười khẽ, cầm vải nhưng, định tắm cho Mộ Dung Thất Thất.

“Ta tự mình làm!”

“Nàng mệt mỏi, nên nghỉ ngơi trước. Bây giờ là lúc ta hầu hạ nàng!” Phượng thương điểm nhẹ ở trên chóp mũi Mộ Dung Thất Thất, lại nhẹ nhàng lau ống chân cho nàng.

Lực tay của Phượng Thương được khống chế vừa phải, những chỗ đau nhức, khi được tay hẩn xoa bóp, càng ngày càng thoải mái, so với tự mình thoải mái hơn nhiều. Mộ Dung Thất Thất dút khoát nhắm hai mắt, không hề cự tuyệt nữa, hưởng thụ sự dịu dàng của Phượng Thương, vừa nhân cơ hội để cho hẩn xoa bóp giúp mình. Dù sao, một thân nàng đau nhức, đều là hẩn gây ra!

“Thật là thoải mái! Ừ, chính là chỗ này! Đúng, vai trái đau quá, xoa bóp nhiều chút. Thương, chúng ta nếu có thể đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật thì thật là tốt. . . .”

Có lẽ là do quá mức thoải mái, cuối cùng Mộ Dung Thất Thất ngủ gục ở trong nước. Nhìn tiểu nữ nhân này không hề có chút phòng bị nào, Phượng thương dịu dàng giúp nàng lau khô thân thể sạch sẽ, lại hong khô tóc của nàng, cuối cùng mới mang nàng trở về giường, lại đắp kín áo ngủ bằng gấm cho nàng.

Đợi đã lâu mọi người, rốt cục nghe được”Chi nha” tiếng cửa mở, Phượng thương đi ra, chẳng qua là không thấy Mộ Dung Thất Thất.

“Chúc mừng Vương gia! Vương gia thoát nhìn thần khí sáng khoái, khí sắc rất tốt!” Tấn Mặc là người đầu tiên mở miệng nói chuyện, mà câu cuối cùng kia của hắn “Khí sắc rất tốt”, dẫn tới tất cả mọi người đều nhìn mặt Phượng thương. Đúng là, mặt mày mỉm cười, tinh thần sung mãn, xem ra lần này Vương gia đã đạt được mong muốn, đúng là đã dốc hết sức rồi.

“Người đã trở lại ——” Phượng Thương chỉ là nhìn qua Tấn Mặc một cái, liền đi tới trước mặt Tô Mi cùng Tố Nguyệt, “Ta hỏi các người, hưởng tuần trăng mật, là cái gì?”

“Hưởng tuần trăng mật?” Tô Mi cùng Tố Nguyệt vừa nghe liền cười. Thì ra là cô gia là muốn hỏi cái này, nhất định là do tiểu thư nói !

“Vương gia, hưởng tuần trăng mật, chính là sau tân hôn, vợ chồng đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy hưởng thụ thế giới hai người.”

Khi Tố Nguyệt giải thích như thế nào là “Hưởng tuần trăng mật”, Nạp Lan tin ở bên cạnh cẩn thận nghe, ghi xuống.

“Du sơn ngoạn thủy? Thế giới hai người? Cũng rất tốt.” Vừa nghĩ tới mình và Mộ Dung Thất Thất chung đụng, rời xa thế gian rồi ren hỗn loạn, quả là một chuyện không tệ.

Mấy ngày không có xuất hiện, Phượng Thương bớt chút thời gian xử lý tất cả công việc chồng chất, sau một lúc suy nghĩ cái chuyện tình trăng mật. Mặc dù không có quá nhiều thời gian, nhưng mười ngày nửa tháng vẫn có.

Chờ Mộ Dung Thất Thất tỉnh lại lần nữa, đã ở trong một chiếc xe ngựa xinh xắn, mà người đánh xe lại là Phượng Thương.

“Thương ——”

“Khanh Khanh, trong xe có thức ăn, nàg ăn chút gì lấp đầy bụng trước đi, đợi đến nơi, ta sẽ nấu cơm cho nàg ăn!” Phượng Thương điều khiển xe

ngựa, thủ pháp thành thạo, Mộ Dung Thất Thất nằm ở trong xe ngựa, cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

“Chúng ta đi đâu thế?”

“Hưởng tuần trăng mật!”

Địa điểm trăng mật Phượng Thương lựa chọn, là một nơi tương tự Giang Nam. Cầu nhỏ nước chảy hữu tình, một con sông nhỏ quanh co, đem trấn nhỏ chia làm hai nửa, hai bên bờ đều là liễu rủ, gió thổi cành liễu khẽ đung đưa, cũng là một nơi.

“Thích không?” Phượng Thương ôm eo Mộ Dung Thất Thất, để cho nàng dựa vào mình. Không mang mấy tùy tùng kia, bọn họ giống như đôi vợ chồng bình thường. Phượng Thương vẫn như cũ mặc một thân bạch y, Mộ Dung Thất Thất thì đổi lại một thân váy lụa đỏ.

“Thích! Nơi này thật là đẹp!”

Mộ Dung Thất Thất nhìn nước sông xanh biếc, bên trong có thật nhiều đá cuội xinh đẹp, chúng yên lặng nằm ở đáy sông, lơ lửng ở phía trên, là chi chít cá nhỏ, nhìn chỉ như hạt đậu, một đám chỗ này, một đám chỗ kia, thỉnh thoảng có người đi tới, những con cá này lập tức tản ra bốn phía.. Hai người đến, làm cho trấn nhỏ an tĩnh, náo nhiệt một lúc lâu.

Thấy đôi vợ chồng nhà bọn hắn, giống như là từ bên trong tranh bước ra, nam tử xinh đẹp tựa như yêu nghiệt, cô gái thuần khiết như tiên, vốn là yêu tiên không tương xứng với nhau, nhưng hai người này ở chung một chỗ, phi thường tương xứng.

“Trai quá anh tuấn, nữ quá xinh đẹp!” Mọi người nhìn, mi tâm của nàng còn có một nốt ruồi như Bồ Tát!”

Phượng Thương mang theo Mộ Dung Thất Thất dừng chân ở trong quán trọ duy nhất của trấn nhỏ. Bởi vì trấn nhỏ vắng vẻ, ít người đến, trong quán trọ cũng sạch sẽ vô cùng, dường như chỉ có hai vị khách là Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất.

Ném cho điểm lão bản mấy cục vàng nhỏ như hạt đậu, Phượng Thương mượn luôn phòng bếp của bọn họ. Cũng may trong phòng bếp rau dưa thịt tươi thịt muối đều có, Phượng Thương xắn ống tay áo lên, bắt đầu rửa rau.

“Thương! Chàng nấu cơm cho ta sao?” Thấy bộ dáng Phượng Thương mặc tạp dề, Mộ Dung Thất Thất kinh ngạc há miệng to. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới, Phượng Thương luôn sống sung sướng an nhàn còn có thể xuống bếp, hơn nữa còn là vì nàng.

“Khanh Khanh, vi phu biết nấu rất nhiều món!” Phượng Thương lại gần, hôn nhẹ lên môi Mộ Dung Thất Thất một cái, “Đói bụng lắm sao! Đợi, vi phu nấu cơm cho nàng!”

Nghe lời Phượng Thương nói..., Mộ Dung Thất Thất trực tiếp lấy ghế băng nhỏ ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Phượng Thương, nhìn hẩn thẩn thực rửa rau cắt thịt. Vũ khí của Phượng là đao, cho nên đao pháp vô cùng tốt. Nhìn hẩn nấu cơm, dường như đặc biệt giống nhau (chỉ việc anh múa đao và nấu cơm thành thực như nhau). Một củ khoai tây bị Phượng Thương ném vào không trung, lúc rơi xuống, đã những sợi khoai tây nhỏ li ti như tóc.

“Tuyệt vời !” Mộ Dung Thất Thất ở bên cạnh vỗ tay, mà khóe miệng Phượng Thương, cũng bởi vì một tiếng “Tuyệt vời” của Mộ Dung Thất Thất mà lộ ra một vòng cung xinh đẹp .

Đều nói lúc nam nhân bận rộn ở phòng bếp là có mị lực nhất, Mộ Dung Thất Thất cuối cùng cảm nhận được hết ý tứ trong lời nói.

Giống như Phượng Thương hiện tại, một thân bạch y không nhiễm bụi trần, bên hông buộc lên một cái tạp dề làm bằng cây đay, hắt nhóm lửa, đem thịt muối băm thành những hạt nhỏ như quả hạch đào (quả óc chó), bỏ vào trong nồi đất, cho thêm nước, bắt đầu hầm thịt, bên kia lại bắt đầu chuẩn bị món ăn kèm theo, xem ra là muốn làm lẩu cho Mộ Dung Thất Thất ăn.

Thật tốt ! Mộ Dung Thất Thất chống cằm, nụ cười trên mặt mang theo hạnh phúc. Nàng rất may mắn có thể đúng thời gian gặp gỡ đúng người, không sớm không muộn, cứ đúng lúc như vậy, gặp được Phượng Thương, thành nữ nhân của hắn.

Chờ Phượng Thương bưng nồi lẩu thơm ngào ngạt đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất hít sâu một hơi, “Thơm quá a! Thương, chàng thật lợi hại!”

“Dĩ nhiên! Nam nhân tốt theo tiêu chuẩn mới là trên lên được phòng khách (làm tốt việc lớn), dưới xuống được véos, đây cũng là lời Khanh Khanh nói mà..., ta còn vẫn nhớ đây! Không phải có người nói, đầu năm nay, muốn bắt được lòng của phụ nữ, thì phải bắt được dạ dày của nàng sao, mau nếm thử đi ——” Phượng Thương gấp một khối thịt nho nhỏ đút vào trong miệng Mộ Dung Thất Thất.

“Ăn ngon sao?” Phượng Thương vẫn nhìn Mộ Dung Thất Thất, muốn biết nàng đánh giá như thế nào.

Thật lâu, Mộ Dung Thất Thất mới thở dài, “Thật là mỹ vị nhân gian! Thương, ta yêu chàng chết mất! Chàng nói ta làm sao lại có mệnh tốt như vậy đây! Tìm được lão công đẹp trai như vậy, còn có thể nấu cơm ngon như vậy, ta thật nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ!”

Mộ Dung Thất Thất thối phòng Phượng Thương như vậy khiến cho trong lòng nam nhân này như được niềm mật, mặt ngoài vẫn duy trì hình

tượng nam nhân như cũ . “Nếu thích ăn, sau này ta thường xuyên làm, có được không?”

“Được!” Đã sớm đói bụng , Mộ Dung Thất Thất tự mình động thủ. Ăn xong bữa cơm , Mộ Dung Thất Thất thỏa mãn rúc vào trong ngực Phượng Thương, còn nấc nhẹ một cái .”Hạnh phúc quá!”

Một tiếng “hạnh phúc” của Mộ Dung Thất Thất cũng giống suy nghĩ trong lòng Phượng Thương, thì ra, hạnh phúc chỉ là đơn giản như vậy.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ẩn mình trong thị trấn nhỏ hưởng tuần trăng mật, nhưng trong kinh thành đã xảy ra một chuyện lớn, Thái tử phi Dư Thi Thi bệnh nặng bộc phát, sinh bệnh rồi chết..

Thái Tử Phi, là quốc mẫu (hoàng hậu) tương lai, Dư Thi Thi chết đột ngột, làm cho trong kinh thành tràn ngập một loại không khí quỷ dị.

Lúc trước có lời đồn đại, nói”Có được Trấn Quốc công chúa, có được giang sơn xã tắc” , lời đồn chưa được hai ngày Thái Tử Phi đã chết, chẳng lẽ, Thái Tử Phi là chết ở trong tay thái tử? Chẳng lẽ, thái tử muốn bay lên vị trí kia, muốn lập Phượng Thất Thất làm Thái tử phi?

Mọi người đều đoán lý do Thái Tử Phi chết, Hoàn Nhan hồng cũng đang trong Đông Cung tiếp tục hưởng thụ mùi vị như hoa của đôi tỷ muội Hoàn Nhan Bảo Châu và Mộ Dung Thanh Liên. Giang sơn hãn cũng muốn, mỹ nhân, hãn cũng muốn.

Kể từ khi chiếm được Mộ Dung Thanh Liên, Hoàn Nhan Hồng đã bắt nàng về Đông cung, còn thường sai người ta Hoàn Nhan Bảo Châu tới Đông cung, động một chút là 3P (quan hệ xxx 3 người), đem cả Đông cung ngập trong chương khí ô uế. Chẳng qua là Thái tử vẫn như vậy, mọi người đều biết, nhưng kiêng kỵ sự ác độc của Thái tử, không ai bẩm báo với Hoàng thượng.

Về phần Hoàn Nhan Bảo Châu, lúc ban đầu đối với hành động của Hoàn Nhan hồng nàng cảm thấy trơ trẽn cùng buồn nôn, nhưng kể từ khi bị Long Trạch Cảnh Thiên cự tuyệt ở trước mặt mọi người, Hoàn Nhan Bảo Châu hoàn toàn vò đã mẻ lại sứ (như kiểu giấy đã rách lại còn nát), gửi gắm hoài bão vào Hoàng Nhan Hồng. Ít nhất, hoa của hãn có rất nhiều loại, ít nhất, cũng có thời điểm hãn là nam nhân.

So sánh với Hoàn Nhan Bảo Châu là tự nguyện , Mộ Dung Thanh Liên thì hoàn toàn là bị ép buộc.

Nàng hận tên nam nhân này lấy đi sự trong sạch của nàng, cũng hận Hoàn Nhan Bảo Châu, cái người đã thiết kế hãm hại nàng. Nhưng mà, hôm nay Mộ Dung phủ hậu thuẫn của bởi vì Mộ Dung Thái chết đi mà hóa thành mây khói, không có hậu thuẫn, Long Trạch Cảnh Thiên cũng không có quan tâm đến nhiều chuyện của nàng, bị Hoàn Nhan Hồng khống chế, nàng chỉ có thể bò lổm ngổm đến bên chân hãn , giống như nữ đầy tớ hèn mọn.

“Hoàng huynh, ngài thật, muốn kết hôn cùng Phượng Thất Thất sao?” Hoàn Nhan Bảo Châu ngồi ở trên người Hoàn Nhan Hồng, thân không mảnh vải che thân, uốn éo bờ eo mảnh khảnh, trên người mô hôi hột chi chít..

“Muội không thích?”

Mỹ nhân hầu hạ, mình chỉ cần hưởng thụ, điều này đối với Hoàn Nhan Hồng mà nói là một việc cực kỳ thoải mái. Vừa cảm thụ sự nhiệt tình của Hoàn Nhan Bảo Châu, vừa chà đạp lên thân thể mềm mại của Mộ Dung Thanh Liên, Hoàn Nhan Hồng cảm giác giống như đang bay.

“Hoàng huynh, nữ nhân kia, tâm tư rất sâu!”

Hoàn Nhan Bảo Châu lắc lư lên xuống, đầu tóc xõa ở trên người, tóc đen làm tôn lên thân thể trắng nõn, lộ ra vẻ chói mắt vô cùng. Thấy Hoàn

Nhan Bảo Châu nói như vậy, Hoàn Nhan Hồng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra nụ cười u ám , “Tâm tư sâu hơn nữa, cũng chỉ là một phụ nữ! Chẳng lẽ nàng còn có thể lật trời được hay sao ?”

“Nhưng mà. Nhưng mà hoàng huynh có nàng, sẽ lạnh nhạt với ta.”

Lời của Hoàn Nhan Bảo Châu lộ hết tâm ý với Hoàn Nhan Hồng, tay của hắn rời khỏi người Mộ Dung Thanh Liên, ôm lấy Hoàn Nhan Bảo Châu ở phía trên , giữ nàng cố định, không để cho nàng tiếp tục, “Muội có phải hay không yêu Bốn cung rồi nữa?” Đôi mắt Hoàn Nhan Hồng tuy đẹp, nhưng chỉ là quá u tối, khiến hắn có vẻ âm hiểm . Nhưng mà, cái này cũng không ảnh hưởng sự mê luyến của Hoàn Nhan Bảo Châu hành cho hắn, giờ đây, Hoàn Nhan Bảo Châu đã hoàn toàn biến thành tình nô (nô lệ tình dục) của Hoàn Nhan Hồng. Thấy Hoàn Nhan Hồng nói như vậy, Hoàn Nhan Bảo Châu biết điều gục ở trên người hắn, “Đúng vậy a, muội yêu hoàng huynh!”

“Ha ha ha ha!” Hoàn Nhan Hồng cười lớn, chợt đứng dậy rời khỏi thân thể Hoàn Nhan Bảo Châu.

“Hoàng huynh.” Hoàn Nhan Bảo Châu vẻ mặt mê man nhìn Hoàn Nhan Hồng, không vì sao hắn đột nhiên dừng lại, chẳng lẽ là bởi vì nàng làm không tốt?

Hoàn Nhan Bảo Châu suy nghĩ lung tung không bao lâu, Hoàn Nhan Hồng đột nhiên đem nàng lật lại, đặt ở trên giường. Nàng há mồm vừa định la lên, trong cơ thể có thêm một ngọn lửa nóng, nóng bừng, khiến nàng không nhin được hô lên.

“Nói, nói muội yêu Bốn cung! Bốn cung thích những lời này!” Hoàn Nhan Hồng đem phần gáy Hoàn Nhan Bảo Châu đặt tại trên giường, thân thể mãnh liệt tăng tốc, vẻ mặt điên cuồng khác thường.

“Muội yêu Hoàng huynh!” Mặc dù cổ cùng phía dưới đều có truyền đến đau đớn, nhưng là một loại cảm giác vừa đau lại vui vẻ, Hoàn Nhan Bảo Châu đắm chìm ở trong khoái cảm điên cuồng, tiếng thét trong miệng chói tai , gọi tên Hoàng Nhan Hồng.

Mà tiếng gọi của Hoàng Nhan Bảo Châu, càng thêm kích thích Hoàn Nhan Hồng, hai người chìm trong thế giới riêng của bọn hắn không coi ai ra gì..

Mặc dù gần đây, mấy ngày nay đã nhìn quen đối với hành động biến thái của huynh muội này , nhưng lần này thấy bọn họ như vậy, Mộ Dung Thanh Liên chịu không được. Thừa dịp hai người này vui vẻ quên mình, Mộ Dung Thanh Liên lén lút đứng lên, sờ tới một bình hoa lớn, rón rén bước trên mặt đất đến phía sau Hoàn Nhan Hồng.

“Loảng xoảng” một tiếng, Mộ Dung Thanh Liên hung hăng đem bình sứ nện ở trên đầu Hoàn Nhan Hồng .

“Tiện nhân!” Hoàn Nhan Hồng đang sung sướng, bị vật nặng đánh trúng, chỉ cảm thấy một cổ nóng hầm hập đổ từ trên đầu của hắn chảy xuống, vừa sờ, mới biết được là máu.

“Người ——”

Không đợi Hoàn Nhan Hồng xoay người, Mộ Dung Thanh Liên dùng sức khí lực toàn thân, một chương nhắm thẳng vào gáy Hoàn Nhan Hồng, lập tức, Hoàn Nhan Hồng liền mềm nhũn nằm ngã úp ở trên người Hoàn Nhan Bảo Châu .

“A ——” bị máu Hoàn Nhan Hồng rơi lên mặt, Hoàn Nhan Bảo Châu hét ầm lên. Mà tiếng kêu của nàng, đã kinh động mọi người ở bên ngoài..

Nói đến, cũng khéo.

Hôm nay, Hoàn Nhan Liệt không có thông báo cho bất luận kẻ nào, chỉ dẫn theo Kính Đức, hai người cùng nhau đến Đông Cung. Lý do Dư Thi Thi chết truyền đi trong kinh thành ngày càng mãnh liệt, ở trong thâm cung hẳn nghe thấy ở nơi này có vấn đề, cho nên muốn tự mình tìm hiểu tình huống.

Đến Đông Cung, Hoàn Nhan Liệt nhìn linh đường cùng linh cữu của Dư Thi Thi, cũng là có chút thể diện, Hoàn Nhan Liệt còn gật đầu, cho đến khi hỏi Thái tử đâu, những cung nhân ở cửa này cũng bắt đầu lảng tránh lời hỏi.

Mặc dù biết con mình có chút vô liêm sỉ, tốt xấu gì cũng là máu thịt của mình, cho nên Hoàn Nhan Liệt bình thường cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng mà bây giờ, Thái tử Phi không có, Thái tử lại không biết đi đâu, tại sao tình cảm vợ chồng, người lạnh lùng vô tình như vậy, sao có thể làm Hoàng đế của một nước? Điều này làm cho Hoàn Nhan Liệt có chút thất vọng đau khổ, lại thấy những người đó từ ngữ mập mờ, Hoàn Nhan Liệt sao lại không biết nơi này có vấn đề, lập tức quát lớn uy hiếp những người kia không được báo tin cho Hoàn Nhan Hồng, tự mình đi tới tẩm cung của Thái tử..

Vừa tới, chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai.

“Chuyện gì xảy ra?” Hoàn Nhan Liệt nghiêm túc hỏi, người bên cạnh không dám lên tiếng, Hoàn Nhan Liệt trực tiếp một cước đá văng cửa, đi vào liền gặp được một màn hèn mọn kinh khủng.

Dư Thi Thi vừa mới chết, Hoàn Nhan Hồng thân là phu quân của nàng lại cùng nữ nhân khác tằm hoan tác nhạc (tìm hoan ái, tìm kiếm niềm vui), chuyện này nếu truyền đi, sẽ khiến cho ta nghĩ gì về Thái tử, làm sao tương lai còn coi trọng Thái tử?

“Vô liêm sỉ!” Hoàn Nhan Liệt tiến lên, ngăn Hoàn Nhan hồng, giơ tay định cho hấn một cái tát. Khi nhìn thấy phía dưới Hoàng Nhan Hồng, là Hoàng Nhan Bảo Châu thân không một mảnh vải, Hoàn Nhan Liệt hoàn toàn ngất.

Đây là chuyện gì xảy ra? Con trai của mình, cùng nữ nhi mình, lại ở trong Đông Cung làm chuyện tăng tặc (quan hệ nam nữ bất chính) như vậy?

Nhìn thấy cảnh trước mắt, giống như một đạo sét đánh, khiến toàn thân Hoàn Nhan Liệt bất động.

“Phụ hoàng tha mạng!” Hoàn Nhan Bảo Châu thấy Hoàng Nhan Liệt một thân long bào ở trước mặt, cũng bị dọa , vội vàng giật y phục che thân mình lại, há miệng run rẩy bò trên mặt đất, quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Liệt , “Phụ hoàng tha mạng! Là hoàng huynh ép buộc con!”

Hoàn Nhan Hồng bởi vì trên đầu bị vật nặng tập kích, đầu chaoáng váng mờ mịt, mà một bạt tai của Hoàng Nhan Liệt ra tay cũng độc, hoàn toàn đánh hấn ngất xỉu luôn, cho nên không nghe thấy lời mà Hoàn Nhan Bảo Châu nói..., nếu như nghe được, hấn nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Mới vừa rồi còn mở miệng một tiếng ‘muội yêu hoàng huynh’ , lúc này lại đem mọi chuyện đổ lên trên người hấn, nữ nhân này quá đê tiện rồi!

“Người, các người ——”nghe Hoàn Nhan Bảo Châu nói như vậy, Hoàn Nhan Liệt hoang mang một trận, Kính Đức vội vàng tiến lên đỡ lấy Hoàn Nhan Liệt, “Vạn tuế gia, vạn tuế gia.”

Qua một lúc lâu, Hoàn Nhan Liệt mới tỉnh táo lại.”Người đâu, đem đứa súc sinh này giam lại cho trầm! Còn có các nàng ——” Hoàn Nhan Liệt chỉ vào Hoàn Nhan Bảo Châu cùng Mộ Dung Thanh Liên, “Cũng bị giam lại! Trầm muốn đích thân thăm vấn!”

Cũng không biết là người nào, để lộ ra tin đồn. Chuyện tình Thái tử cùng Hoàng muội dâm loạn, chỉ trong một buổi chiều, liền truyền khắp cả kinh thành. Lúc trước mọi người còn đang nghị luận vì sao Thái tử phi chết đi, lúc này liền lập tức bị tin tức giạt mình này làm cho chấn động mạnh.

Vụ bê bối này của Hoàng thất, đẩy Hoàn Nhan Hồng tới đỉnh lờn đồn đại, rất nhiều người “Thông minh” đã phát hiện ra”Chân tướng”, tất cả mọi người cho là nhất định là Thái Tử Phi bắt gặp chuyện bất chính của hai huynh muội này, cho nên mới bị Thái tử Hoàn Nhan Hồng giết người diệt khẩu.

Trong lúc nhất thời, phố lớn ngõ nhỏ kinh thành, lưu truyền chuyện xưa của Hoàn Nhan Hồng cùng Hoàn Nhan Bảo Châu . Trong đầu bách tính YY (ảo tưởng) vô hạn, ảo tưởng vị Thái tử gia này cùng Hoàng muội của mình mây mưa (ý chuyện xxx nam nữ) như thế nào, bị Hoàng thượng bắt được tại trận như thế nào

Trong điện Tĩnh Tâm, Hoàn Nhan Nghị cười híp cả mắt, “Mẫu phi, làm sao người biết Hoàng huynh cùng Hoàng muội có gian tình?”

“Ha hả, nhìn là biết! Bốn cung ngồi ở vị trí này lâu như vậy, hạng người gì chưa từng thấy, có dạng chuyện gì chưa trải qua. Hôm kia hai người bọn họ tới, ánh mắt Bảo Châu cùng Nhan Liệt giống nhau.. Bốn cung sai người đi tìm hiểu một chút, gần đây công chúa Bảo Châu thường xuyên chạy đến Đông Cung.”

“Bảo Châu từ nhỏ kiêu căng, không qua lại cùng Thái tử. Nhưng mà kể từ khi cuộc thi tứ quốc tranh bá, sau khi nàng trở về từ Ung Châu, cũng có cái gì không đúng, hơn nữa cùng Hoàng Nhan Hồng càng ngày càng thân thiết. Bốn cung phái người đi điều tra, công chúa thường nghỉ đêm ở Đông Cung. Con nói xem, điều này có thể có chuyện tốt gì đây!”

Nghe Lâm Khả Tâm nói, Hoàn Nhan Nghị lộ ra một nụ cười sâu xa, “Lần này mẫu phi đã thiết thòi rồi, nếu không phải như vậy, nhi thần cho Thái tử một vợ. Huynh muội loạn luân, chỉ riêng điểm này, hãn không giữ nổi ngôi vị Thái tử rồi.”

“Nghị nhi, một ngày chưa phế Thái tử, lòng của con một ngày chưa được buông lỏng. Chỉ khi hãn hoàn toàn sụp đổ rồi, chúng ta mới có thể ăn mừng.”

Nhìn thấy nhi tử cao hứng, Lâm Khả Tâm không nhin được ở bên cạnh nhắc nhở .”Con chẳng những không thể cao hứng, ngược lại bộ dáng phải giả vờ lo lắng ,còn muốn con vì Hoàng huynh mà cầu tình, ở trước mặt phụ hoàng con để lại ấn tượng tốt. So sánh hai bên, rốt cuộc ai mới là người kế thừa ngôi vị Hoàng đế thích hợp nhất, phụ hoàng con tự nhiên biết.”

“Dạ! Nhi thần cảm ơn mẫu phi dạy bảo!” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Hoàn Nhan Nghị thực sự rất là cao hứng. Trước kia Hoàn Nhan hồng ỷ vào thân phận Thái tử của mình, không ít lần ngáng chân hãn , như này rất tốt, hãn lại xảy ra chuyện huynh muội loạn luân, còn bị phụ hoàng bắt được tại chỗ, chỉ sợ không thể chuyển mình được.

Lâm Khả Tâm lại không biết ý nghĩ con mình, trong lòng không nhin được có chút lo lắng. Hoàn Nhan Nghị mặc dù biểu hiện không tệ, nhưng vẫn là có chút non nớt, gặp phải chuyện thiếu kiên nhẫn. Nhưng mà có mẫu phi là nàng che chở , tuyệt đối sẽ không để cho ngôi vị Hoàng đế rơi vào ở trong tay người khác.

“Đúng rồi, Nghị nhi, gần đây đệ đệ con đang làm cái gì vậy?”

“A Khang lúc trước thường đi đến phủ Nam Lâm Vương, gần đây Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất không có ở đấy, hãn cũng ở lại trong phủ, cũng không đi đâu.” Nhắc tới đệ đệ quần áo lụa là vô năng của hãn, trong mắt Hoàn Nhan Nghị rõ ràng hiện lên một tia khinh miệt rõ

ràng. Hãn và Hoàn Nhan Khang mặc dù là một mẹ sinh ra, nhưng mà hãn xem thường đệ đệ vô dụng của chính hãn. Mỗi ngày cột nhà, dường như không có chút đứng đắn nào, có đệ đệ như vậy thật là mất mặt.

“Mẫu phi, con cảm thấy tình cảm của Phượng Thương và Phượng Thất Thất có chút không tầm thường. Những ngày qua Phượng Thương không xuất hiện, hình như là mang theo Phượng Thất Thất đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Bọn họ, chẳng lẽ là cũng muốn loạn luân sao! Nếu là như vậy, chờ cơ hội đến, sẽ một lần vắn ngã!”

Phương pháp của Hoàn Nhan Nghị, Lâm Khả Tâm không quá đồng ý, mặc dù tình cảm của Phượng Thương cùng Phượng Thất so ra thật đúng không tầm thường, nhưng mà sao có thể so sánh Phượng Thương cùng Thái tử, “Nghị nhi, trước đừng động đến Phượng Thương, con chưa phải là đối thủ của hãn!”

Đối với câu lời khuyên này của Lâm Khả Tâm, dường như Hoàn Nhan Nghị cũng không để trong lòng. Ngoài miệng đáp ứng Lâm Khả Tâm, rồi khi Hoàn Nhan Nghị xuất cung, lại tìm tâm phúc của mình tới.

“Điện hạ, ngài muốn giết Phượng Thương?” Tôn Hưng vừa nghe xong ý nghĩ của Hoàn Nhan Nghị, liền sửng sốt, “Điện hạ, Nam Lâm vương cũng không phải là người bình thường đâu! Chưa nói tới Ưng kỵ quân dưới tay hãn, chỉ nói đến bản thân hãn, thân thủ không tầm thường. Điện hạ, giết Phượng Thương cũng không phải là trò đùa trẻ con, không phải là chuyện tầm thường, kính xin điện hạ nghĩ lại!”

Lời của Tôn Hưng cùng Lâm Khả Tâm giống nhau, khiến cho Hoàn Nhan Nghị không nhịn được nhíu mi.

“Bốn điện hạ nuôi người, không phải là để tới nâng người khác diệt uy phong ý chí của mình! Cũng không phải là muốn người động thủ, chẳng lẽ người không biết tìm sát thủ sao! Động não heo của người có được hay

không! Bốn điện hạ không phải là cùng Phượng Thương quyết chiến sa trường, bốn điện hạ muốn chơi ám sát!”

Bị Hoàn Nhan Nghị chửi rửa mặt thôi, mặc dù Tôn Hưng không có cam tâm tình nguyện, nhưng đối phương là chủ tử, hắn không thể phản bác.

“Điện hạ nếu quả thật muốn tìm sát thủ ám sát Phượng Thương, ta đề nghị vào đêm trăng tròn mười lăm. Nghe nói vào đêm trăng tròn công lực của Quý Vương là yếu nhất, lúc đó giết hắn, là dễ thành công nhất.”

“Cái này không cần người nói, bốn điện hạ tự nhiên biết. Ta hỏi người, hiện tại trong tổ chức ám sát lợi hại nhất trong gia hồ, là gì?”

“Ma Vực cùng Phật sinh môn không phân cao thấp. Chẳng qua là Ma Vực chuyên dùng độc, giết người vô hình, thích khách Ma Vực lại càng nổi tiếng giang hồ.”

Nghe Tôn Hưng nói như vậy, Hoàn Nhan Nghị đã hiểu hoàn toàn. Nghĩ một lát, Hoàn Nhan Nghị ra lệnh cho Tôn Hưng, “Tìm Ma Vực! Nếu sát thủ Ma Vực lợi hại nhất, thì cho năm ngàn hoàng kim! Bốn điện hạ muốn đầu của Phượng Thương!”

“Vâng ——” Tôn Hưng biết, cho dù hắn khuyên nhue thế nào, ý củ Hoàn Nhan Nghị đã quyết, chỉ có thể dựa theo ý tứ của hắn mà làm.

Khi Vô Tình xuất hiện ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, bọn họ đã hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc được bảy ngày tại thị trấn nhỏ..

Trong bảy ngày này, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất giống như vợ chồng bình thường, như hình với bóng, cùng nhau nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn. Buổi sáng hai người tay trong tay đi ra ngoài mua thức ăn, sau khi trở về Mộ Dung Thất Thất rửa rau, Phượng Thương nấu cơm, cuộc sống trôi qua bình thường, đơn giản, nhưng vô cùng ấm áp.

“Tiểu thư, có người trả nhiều hoàng kim muốn đầu của cô gia.” Vô Tình cung kính đứng ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, nói đại khái một chút về chuyện Hoàn Nhan Nghị tìm đến cửa, muốn trong đêm trăng tròn giết Phượng Thương.

“Bao nhiêu tiền?” Mộ Dung Thất Thất lười biếng rúc vào trong ngực Phượng Thương. Muốn người của nàng giết Phượng Thương? Trong đầu Hoàn Nhan Nghị chứa phân sao! Sao ra khỏi cửa không nghe ngóng một chút a!

“Năm ngàn hoàng kim.”

Vừa nghe chỉ có năm ngàn hoàng kim, Mộ Dung Thất Thất”Xì” một tiếng rồi cười, ngẩng đầu lên nhìn Phượng Thương, “Không nghĩ tới đại danh Nam Lân Vương đỉnh đỉnh, giá trị chỉ có năm ngàn lượng, thật là. . . . quá rẻ.”

“Thương, nếu không, chàng cho ta một vạn hoàng kim, chuyện này cứ định như vậy đi! Người của ta báo tin, ít nhất cũng cho một chút tiền để cho bọn họ uống rượu a!” ngón tay Mộ Dung Thất Thất ở trong lòng bàn tay Phượng Thương bật lên, tựa như múa ballet (ba lê)..

Tê ngứa trong lòng bàn tay truyền đến, Phượng Thương bắt được ngón tay mềm mại của Mộ Dung Thất Thất, đem tay nhỏ bé của nàng đặt ở khoe miệng, hôn hít, “Nếu như ta nói không thì sao?”

“Được lắm!” Mộ Dung Thất Thất rút tay ra, quay đầu lại nhìn về phía Vô Tình, “Vô Tình, phát ra ‘truy mệnh phù’, phần thưởng giết được Quỷ Vương thưởng ngàn lượng hoàng kim, cộng thêm ‘đệ nhất sát thủ của năm’,”

Nghe lời tiểu thư nhà mình nói..., trên mặt Vô Tình vốn là không hiểu cảm, giờ có thêm một chút co giật.”Tiểu thư, thật không?”

“Ha hả, dĩ nhiên là thật” Mộ Dung Thất Thất nói còn chưa dứt lời, môi Phượng Thương đã ngậm vành tai của nàng, đảo quanh đầu lưỡi ở bên tai Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương bế nàng lên, “Khanh Khanh, chẳng lẽ muốn mưu sát chồng?”

“Thương ——” Mộ Dung Thất Thất gọi một tiếng kéo dài thật dài, “Nếu không như vậy, ta làm sao hồng hạnh xuất tường đây!”

Một câu “Hồng hạnh xuất tường”, khiến cho Phượng Thương hoàn toàn nổi giận. Bỏ lại Vô Tình, hắt ôm Mộ Dung Thất Thất đi thẳng về trong phòng.” Chắc chắn là vi phu chưa thỏa mãn Khanh Khanh, cho nên Khanh Khanh mới nghĩ tới người khác. Xem ra thương yêu (%#\$% – hình ảnh 18+) của ta , quá mức ôn nhu, hôm nay không để cho Khanh Khanh biết rõ về ta một chút, nhất định sẽ cho là ta vô dụng, mà tựa đầu ở trong lòng người khác.”

“Đừng. Ha hả, thật là nhột. Đừng, ta là nói giỡn”

Giờ Mộ Dung Thất Thất cầu xin tha thứ, Phượng Thương nào chịu nghe theo. Giờ đây thủ đoạn cời áo của hắc càng ngày càng thuần thực, Mộ Dung Thất Thất một câu cầu xin tha thứ còn chưa nói hết, đã trần truồng ở trước mặt Phượng Thương.

Mặc dù đã nhiều lần thân mật, đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đẹp , Phượng Thương vẫn là không nhịn được khẽ thở dài một tiếng. Cô gái này, nhất định là trời cao phái nàng tới hành hạ mình.

Sói đói vồ mồi, hậu quả có thể biết được. Mãi cho đến buổi tối, Mộ Dung Thất Thất vẫn không xuất hiện. Phượng Thương đi ra ngoài, Vô Tình đã làm xong thức ăn, còn chuẩn bị rượu rồi.

Hai nam nhân cũng không nói quan hệ chủ tớ, trực tiếp ngồi xuống, ăn miếng thịt bự, uống ngụm rượu lớn.

Vô Vinh đối với Phượng Thương vốn hiểu rõ lắm, bây giờ nhìn hân cũng là người sáng khoái, khéo miệng lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, xem ra tiểu thư không có tìm lầm người.

Vài chén rượu qua đi, Vô Tình đã say, cũng nói vài lời.

“Lúc tiểu thư mới tới, vẫn không chịu nói. Mỗi ngày chẳng qua là đi theo Ma Tôn đại nhân tập võ, một khắc chưa từng ở không. Khi đó, tiểu thư mới mười tuổi, nhưng trong mắt lại có vẻ vô tình cùng lãnh mạc (thờ ơ lạnh nhạt) .”

“Ma Tôn đại nhân rất thương yêu tiểu thư, muốn trêu chọc để nàng nói chuyện, có thể không để ý đến hân làm mặt quỷ, hay là như thế nào, tiểu thư cũng là một bộ dạng lạnh như băng, hai mắt trống rỗng, ánh mắt rõ ràng rơi vào trên người của ngài, nhưng trong mắt không có ngài, khiến người ta đau lòng. Sau qua hai năm, tiểu thư mới bắt đầu từ từ nói chuyện , sau, tính cách cũng dần dần cởi mở . Đến lúc Ma Tôn đại nhân qua đời, tiểu thư cũng trông coi Ma Vực.”

Phượng Thương chưa bao giờ biết Mộ Dung Thất Thất có quá khứ như vậy, vừa nghĩ tới bộ dáng Mộ Dung Thất Thất lúc mười tuổi mỗi ngày trầm mặc không nói, ngực Phượng Thương như đau đớn. “Tiểu thư là bảo bối của Ma Vực chúng tôi, lúc trước nghe nói tiểu thư muốn gả cho ngài, ta cực kỳ phản đối. Trong mắt của ta, tiểu thư chính là muội muội của ta , ta không muốn nàng chịu chút ủy khuất nào, đã có lúc , ta còn muốn giết ngài.”

Vô Tình thẳng thắn nội tâm của mình như vậy, Phượng Thương cũng thấy bội phục người ở trước mắt này. Tên là Vô Tình , cũng là người trọng tình trọng nghĩa nhất.

“Nhưng mà, kể từ khi tiểu thư cùng ngài ở cùng nhau, trên mặt nàng nụ cười càng ngày càng nhiều hơn, thấy tiểu thư hạnh phúc, mọi người chúng

ta cũng rất vui vẻ. Những năm này, tiểu thư vì Ma Vực, chịu thật nhiều khổ cực, chịu rất nhiều ủy khuất, Ma Vực chúng tôi nợ tiểu thư.. Cho nên, hạnh phúc của tiểu thư, so với mạng sống của tôi chúng tôi còn quan trọng hơn nhiều!”

“Ta hiểu.” Phượng Thương hiểu ý tứ trong lời nói của Vô Tình, đáp lại lời Vô Tình , coi hắn là đại diện của Ma Vực, đưa ra hứa hẹn, “Ta sẽ yêu nàng giống như yêu đôi mắt của mình.”

Vô Tình nhìn chăm chăm vào ánh mắt Phượng Thương, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng gật đầu, “Ngài tốt nhất nhớ kỹ lời hứa hôm nay. Tiểu thư trọng tình, nếu ngài phụ tiểu thư, nàng nhất định tình nguyện đi thật xa, cũng sẽ không động tới ngài chút nào. Chẳng qua là, tiểu thư như thế, chúng ta sẽ không bỏ qua. Tổn thương tiểu thư, dù Ma Vực chỉ còn lại một người cuối cùng, cũng sẽ vì báo thù cho tiểu thư mà giết ngài!”

Nói xong, Vô Tình một ngụm uống hết rượu trong chén, hướng đáy chén về phía Phượng Thương. Phượng Thương cười một tiếng, cũng uống một hơi cạn sạch. Hứa hẹn giữa nam nhân, hết thảy đều không cần nói lời nào.

Sau, Vô Tình cùng Phượng Thương nói cặn kẽ chiều hướng gần đây ở kinh thành, đặc biệt là chuyện mờ ám trong Hoàng Thất.

“Ta biết, ngài không muốn đem tiểu thư đẩy vào trong vòng nước xoáy vẩn đục, chẳng qua là, ngài trốn tránh , chuyện gì tới cuối cùng sẽ tới. Hi vọng khi gặp phải nguy hiểm , ngài có thể giống như lời ngài nói, bảo vệ tiểu thư của chúng ta. Mặc dù, tiểu thư có lẽ không cần ngài bảo vệ.”

Lúc Vô Tình rời đi, trời lờ mờ sáng, nhìn bóng lưng Vô Tình, Phượng Thương cảm thấy là hắn đúng là một hán tử (trong câu nam tử hán đại trượng phu), hơn nữa, là một người đáng khâm phục. Chuyện tình trong kinh thành đến có chút quá nhanh, vượt qua dự liệu của hắn. Chẳng qua là, nếu sớm muộn gì cũng sẽ đến, hắn sao không thẳng thắn đón nhận lấy đây!

“Thương, sao thế?” Tỉnh ngủ rồi Mộ Dung Thất Thất xuất hiện ở phía sau Phượng Thương , hai cánh tay từ phía sau nàng ôm lấy hân.

Phượng Thương không có giấu diếm Mộ Dung Thất Thất, mà là đem tin tức Vô Tình truyền đến nói cho nàng, “Khanh Khanh, nàng cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?”

“Làm như thế nào? Tiếp tục hưởng tuần trăng mật! Chuyện của Hoàng gia , cùng chúng ta không liên quan. Nếu hai vị hoàng tử thích làm, để cho bọn họ náo đi. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Không bằng, chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến, làm người ngoài cuộc tốt hơn!”

Mấy câu nói đơn giản của Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Phượng Thương biết rằng cô gái nhỏ này thông tuệ thế nào, nàng tựa như con giun trong bụng hân, đem chuyện tranh đoạt hoàng quyền phân tích chính xác, thật sự chính xác. Thật là, được vợ như thế, chồng còn có đòi hỏi gì hơn!

“Nếu Khanh Khanh nói như vậy, vi phu không thể làm gì khác hơn là tuân theo lệnh của phu nhân! Phong cảnh trấn nhỏ đẹp như vậy, chúng ta ở thêm vài ngày nữa!”

Hai người này, quyết định là người cuộc xem cuộc vui. Trong Cung Lí bên tai Hoàng thái hậu Đông Phương Lam bị tiếng khóc không ngừng của hoàng hậu làm ầm ĩ.

“Mẫu hậu, Hồng Nhi nhất định là bị hãm hại! Hân bình thường là người thế nào, ngài còn không rõ ràng sao! Mẫu hậu, nhất định là có người ghen tỵ với mẫu tử, cho nên bố trí bẫy rập, mục đích đúng là vì vị trí Thái tử của Hồng Nhi!”

Lý Băng khóc đỏ tròng mắt, hoàn toàn không thấy vẻ đoan trang bình thường. Hoàn Nhan hồng bị Hoàn Nhan Liệt giam lại, ngay cả Hoàng hậu là nàng, Hoàn Nhan Liệt cũng không cho đi thăm. Còn nói, nếu như nàng

đi thăm hỏi Hoàn Nhan Hồng, thì sẽ lột bỏ mũ phượng của nàng, cho nên Lý Băng mới náo đến Đông Phương Lam.

“Người ở nơi này của ai gia khóc lóc cũng vô dụng, chuyện này là Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy, cũng không phải là người khác truyền tin.” Đông Phương Lam cũng bị hành động khó coi của Hoàn Nhan Hồng làm cho tức giận, người thích nữ nhân gì không thích, thế nhưng lại với muội muội thân sinh (ruột thịt). Ai, thật là bất hạnh của Hoàng thất a!

“Mẫu hậu, ngài nhất định phải giúp nô tì! Nha đầu Bảo Châu kia nhất định là Hồng Nhi bị nàng ép buộc, Hồng Nhi làm sao làm ra chuyện huynh muội loạn luân như vậy đây! Nô tì thấy, chuyện này là Bảo Châu cùng vị ở điện Tĩnh Tâm kia thông đồng dựng lên!”

Lý Băng luôn miệng nói là do Lâm Khả Tâm ở phía sau lưng làm chuyện xấu, khiến cho Đông Phương Lam không nhìn được đầu đuôi. Hai nữ nhân này trong cung tranh đấu đã không phải là một hai ngày rồi, nói đến nói đi, còn không phải là vì ngôi vị hoàng đế. Chẳng lẽ vị trí kia thật tốt như vậy sao?

“Chuyện này, ai gia mặc kệ, cũng không cần biết. Ai gia già rồi, đã sớm không quan tâm những thứ này.” Đông Phương Lam phất phất tay, để cho Thanh Cô tiễn khách.

“Mẫu hậu, Hoàng thượng vẫn rất hiếu đạo (hiếu thảo), hẳn nhất định sẽ nghe lời ngài! Ô ô, nô tì chỉ có một đứa con trai là Hồng Nhi, nếu hẳn có gặp chuyện gì không may , nô tì cũng không muốn sống nữa!” Đông Phương Lam không chịu giúp đỡ ,Lý Băng cũng không ngạc nhiên, nhưng nàng không cam lòng nhìn con mình cùng ngôi vị Thái tử của con bị hủy như vậy.

Lập tức, Lý Bằng quỳ gối trước mặt Đông Phương Lam, vừa dập đầu vừa rơi lệ, bộ dáng vô cùng đáng thương, nói chung bà mẹ trên đời cũng sẽ như thế. Chẳng qua là, chuyện này cùng ngôi vị hoàng đế có liên quan, Đông Phương Lam không thể giúp.

Hoàn Nhan Hồng tuy là thái tử, nhưng là ngôn hành (lời nói cùng hành động) cử chỉ của hãn, căn bản cũng không có tư thái của bậc Quân vương. Người như vậy nếu như làm Hoàng thượng, chịu khổ chính là dân chúng. Đông Phương Lam không thể bởi vì thương yêu tôn tử (cháu trai) , mà không để ý tới quốc gia cùng bách tính.

Ngôi vị hoàng đế, nên để cho người thích hợp làm, Hoàn Nhan Hồng không thích hợp, vậy thì nên để cho người có tài đức hơn.

Ý nghĩ Đông Phương Lam, cùng ý của Hoàn Nhan Liệt đều giống nhau. Giam Hoàn Nhan Hồng mấy ngày , Hoàn Nhan Liệt rốt cục xuất hiện ở trước mặt hãn, nhìn mặt nhi tử chán chường, Hoàn Nhan Liệt có một chút tiếc rên sắt không thành thép.

“Biết mình sai chuyện gì chưa ?”

“Nhi thần không biết.” Trên đầu Hoàn Nhan Hồng quấn băng , mặc dù bị giam cầm , nhưng là đãi ngộ cũng không khác biệt, cho nên khí sắc không có xấu lắm.

“Người làm chuyện như vậy với muội muội của mình, người còn không có sai?” Thấy Hoàn Nhan Hồng làm ra vẻ mặt không sao cả, Hoàn Nhan Liệt rất tức giận. Bởi vì kích động, gân xanh trên tay lộ ra ngoài, từng đoạn, hết sức rõ ràng.

“Ha ha ha ha!” Bị cha của mình nói như vậy, Hoàn Nhan Hồng cười ha hả, khoe mắt cười ra nước mắt, hãn tự tay lau nước mắt, ánh mắt nhìn chăm chú người mặc long bào trước mắt.

“Phụ hoàng, phiền toái người nhìn rõ, nữ nhân kia cóp chút nào giống Bảo Châu? Nàng chỉ là đeo một tấm mặt nạ da người mà thôi! Ha ha ha!”

Lời nói của Hoàn Nhan Hồng ..., làm cho Hoàn Nhan Liệt giật mình, gật đầu, Kính Đức lập tức đi sang phòng sát vách, không đầy một khắc, Kính Đức quả nhiên giật được một tấm mặt nạ da người, đưa cho Hoàn Nhan Liệt.

“Thấy không, phụ hoàng! Đây là mặt nạ da người! Nhi thần mặc dù biết rõ là đã học tính loạn luân của phụ hoàng, nhưng mà nhi thần không có muội muội là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ như vậy!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tranh Giành Ngôi Vị Thái Tử

“Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!” lời nói của Hoàn Nhan Hồng đã thực sự kích thích Hoàn Nhan Liệt, hần trăm triệu lần cũng không nghĩ thái tử của mình sẽ nói ra những lời như vậy.

“Phụ hoàng, chẳng lẽ lời nhi thần nói chưa đủ rõ ràng sao? Nhi thần cho dù loạn luân, cũng là di truyền từ phụ hoàng ngài a ——”

“Ba ——”

Hoàn Nhan Hồng chưa nói xong, Hoàn Nhan Liệt đã giơ tay, hung hăng tát hần một cái, cảm nhận được mùi vị máu tanh trong miệng, Hoàn Nhan Hồng cười “Ha hả” một tiếng, chà chà vết máu ở khóe miệng, rồi ánh mắt hần nhìn Hoàn Nhan Liệt càng thêm khiêu khích.

“Nhi thần nói không đúng sao? Là ai cầm cái yếm của Hoàng cô* rồi làm những trò dơ bẩn? Là ai giấu nhiều nữ nhân có dung mạo giống với Hoàng cô ở Trường Thu Cung? Là ai đã lên kế hoạch cho sự tình ở Nhạn Đãng Sơn. Những việc này, không cần nhi thần phải nói, trong lòng người hần là hiểu rõ nhất rồi chứ!”

“Khốn kiếp!”

Hoàn Nhan Liệt giận dữ, không nghĩ rằng sau khi nghe xong 2 chữ “khốn khiếp”, Hoàn Nhan Hồng lại càng cười vui vẻ hơn, “Phụ hoàng, coi như người nói đúng! Một nam nhân đối với muội muội mình thềm thường như vậy, đúng thực là một kẻ khốn khiếp!”

Lời nói của Hoàn Nhan Hồng, khiến cho Kính Đức đứng ở bên cạnh không khỏi toát mồ hôi thay hân. Tâm tư của hoàng thượng đối với Minh Nguyệt công chúa, vẫn luôn là chuyện ngai kiêng kỵ nhất. Đúng lúc này lại bị thái tử trực tiếp nói thẳng ra, đây chẳng phải là giáng thẳng một đòn vào mặt Hoàn Nhan Liệt hay sao!

Khắp thiên hạ này, cái mà nam nhân coi trọng nhất chính là thể diện, chưa kể đây còn là vua của một nước!

Minh Nguyệt công chúa là gì đây? Nói theo kiểu văn chương thì chính là nốt chu sa trên ngực của hoàng thượng (thực ra là nốt ruồi nhưng tác giả đang nói theo kiểu văn chương...^^...cho nên cứ gọi là nốt chu sa cho nó sang) Nếu mà ngài biết được chuyện này, thì ngài tốt nhất là nên bảo vệ bí mật ấy, cẩn chặt rằng lại cái gì cũng không nói, cố gắng làm cho thật tốt cương vị thái tử của mình, đó mới là cách thông minh nhất. Giờ đây, tất cả đều bị ngài nói toạc ra, đây rõ ràng là kích thích hoàng thượng mà!

Sau khi nghe lời Hoàn Nhan Hồng nói, vẻ mặt hoàng thượng do tức giận mà dần dần trở nên nguội lạnh, cuối cùng trở nên lạnh lẽo.

“Kính Đức, tuyên chỉ, thái tử vô đức, ngang bướng vô cùng, đã phụ kỳ vọng của trẫm, trẫm nhiều lần châm chước, nhưng nay quyết định phế truất thái tử, phong Bắc Tĩnh Vương, giam cầm Nam uyển, suốt đời không được đi ra ngoài.”

Kính Đức dù sao cũng chỉ là nô tài, mặc dù trong lòng hân thấy hình phạt này có hơi nghiêm khắc, nhưng hân biết tính hoàng thượng. Đừng nói là hành vi cử chỉ của thái tử có chút không tốt, cho dù Hoàn Nhan Hồng được lòng dân chúng, có uy danh, nhưng hân lại đem tình cảm của Hoàn Nhan Liệt đối với Hoàn Nhan Minh Nguyệt nói ra như vậy, quả thực là tự tìm đường chết.

Bị phế truất, điều này Hoàn Nhan Hồng đã lường trước được, nhưng khi nghe tới câu cuối “cầm tù suốt đời ở Nam Uyển”, Hoàn Nhan Hồng cười lên ha hả. Giam cầm suốt đời? Hạng chế tự do của hãn? Vậy không bằng giết luôn hãn cho rồi!

“Phụ hoàng, nửa đêm tỉnh mộng, trong lòng của người có thấy then không? Nhạn Đãng sơn, Bắc Chu quốc hai mươi vạn binh sĩ, chỉ bởi vì dục vọng cá nhân của người, mà toàn bộ bị chôn vùi tánh mạng, hai mươi vạn gia đình cửa nát nhà tan, hai mươi vạn cô hồn dã quỷ, phụ hoàng, trong lòng của người có thấy căn rút không, có sợ bọn họ đến lấy mạng người hay không? Đây chính là vị quân vương mà bọn họ 1 lòng trung thành, chính là hoàng thượng của bọn họ đó!”

“Điện hạ ——” thấy Hoàn Nhan hồng rõ ràng là muốn chết, Kính Đức không nhịn được đã mở miệng, lại bị Hoàn Nhan Liệt ngăn lại, “Để cho hãn nói, trầm trái lại lại muốn nghe cho rõ ràng, để xem rốt cuộc hãn muốn nói cái gì!”

“Ha ha ha!” Thấy hoàn nhan liệt vẫn ra vẻ đứng đắn trước mặt mình, Hoàn Nhan hồng lần nữa cười to, bật cười chảy nước mắt.

“Phụ hoàng, ngài sủng ái huynh muội Phượng gia như vậy, nếu như bọn họ biết được người là hung thủ sát hại cha mẹ họ, người nói xem, đao trong tay Phượng Thương có thể nào vì được người sủng ái bao năm qua, mà đối với người hạ thủ lưu tình? Còn có Phượng Thất Thất, nàng cùng Hoàng cô lớn lên giống nhau như vậy, có thật là người một chút ý nghĩ cũng không có?”

“Trầm không có cái ý nghĩ xấu xa như ngươi.” Hoàn Nhan Liệt chưa từng nghĩ chuyển tình cảm đó sang Mộ Dung Thất Thất. Người trong lòng hãn là Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cho dù nội tâm của hãn méo mó như thế nào chẳng nữa, vẫn có thể phân biệt rõ ràng muội muội cùng nữ nhi của muội muội (1) là khác nhau.

“Nhi thần có ý nghĩ xấu xa ư?”

Hoàn Nhan hồng ngừng cười to, khoe miệng lộ ra ý cười châm chọc, “Quả thực là nhi thần rất xấu xa. Nhưng nhi thần cũng là do người sinh, nhi thần còn không phải là được di truyền một nửa từ người sao—”

“Đủ rồi!”

Hoàn Nhan Liệt híp mắt, vẻ mặt thâm trầm trước nay chưa từng có, “Trẫm thừa nhận, trẫm thích hoàng muội của mình, cũng vì vậy đã làm rất nhiều chuyện sai. Nhưng trẫm chưa bao giờ hối hận qua! Hơn nữa, lỗi của trẫm không phải là để người sống buông thả rồi lấy đó làm cớ cho sai lầm của mình! Hồng nhi, người khiến trẫm quá thất vọng ——”

Lưu lại những lời này, Hoàn Nhan Liệt cùng Kính Đức rời khỏi, nhìn cánh cửa nặng nề bị đóng lại, Hoàn Nhan hồng cười, chỉ là cười nhếch một bên mép, một bên khoe mắt đã rơi lệ.

Phụ hoàng, người biết không! Nhi thần đã từng sùng bái người biết bao nhiêu! Bắc Chu quốc ở trong tay người mà trở nên cường đại, người giống như một anh hùng, là thần tượng của nhi thần. Nhi thần đã hi vọng biết bao nhiêu mình có thể giống như người, đem cờ của Bắc Chu quốc, cắm trên khắp đại lục, để cho đại lục trở thành thiên hạ của Hoàn Nhan gia

Cho đến khi, nhi thần nghe lén lời nói của người..., biết được bí mật nội tâm của người, hình tượng cao lớn của người trong lòng nhi thần tức khắc sụp đổ.

Phụ hoàng, nhi thần không phải là không muốn làm một thái tử tốt, nhi thần chẳng qua là không có cách nào, không cách nào tiếp nhận một phụ thân như người.

Hoàn Nhan Liệt, hiển nhiên không hiểu ý nghĩ Hoàn Nhan Hồng. Điều mà bây giờ hắn đang nghĩ chính là tìm ra cách để đem chuyện này giải

quyết một cánh nhanh gọn và sạch sẽ nhất.

Phượng thượng cùng Mộ Dung Thất Thất không có ở kinh thành, đây là chuyện tốt. Hãn không muốn có bất cứ tin đồn gì truyền tới tai hai người họ. Khi ở trước mặt bọn họ, ít nhất là trước mặt Mộ Dung Thất Thất, hãn muốn sắm vai một nhân vật tốt. Mặc nợ Minh Nguyệt, hãn muốn bù đắp lại cho nữ nhi của nàng.

“Hoàng thượng, hai nữ nhân kia phải làm sao bây giờ?” Kính Đức đi theo sau Hoàn Nhan Liệt, nhờ hãn nhắc nhở mà Hoàn Nhan Liệt mới nhớ tới là còn có hai nữ nhân kia.

“Điều tra rõ thân phận chưa?”

Hoàn Nhan Liệt hỏi, Kính Đức biết hãn hỏi thân phận thật của Mộ Dung Tâm Liên cùng Mộ Dung Thanh Liên, lập tức đem kết quả tra xét được một cách đầy đủ và chính xác nói cho hoàng thượng biết.

“Nữ nhi của Mộ Dung gia?”

Nghe được hai chữ “Mộ Dung” này, trong mắt Hoàn Nhan Liệt như nổi lên hai ngọn lửa. Nếu không phải lần này âm mưu của Lý Thu Thủy bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, hãn có thể vĩnh viễn cũng không biết nữ nhi Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn sống ở trên đời, cũng sẽ không khiến Mộ Dung Thất Thất ở Mộ Dung phủ chịu nhiều ủy khuất như vậy!

Hận ý của Hoàn Nhan Liệt đối với Lý Thu Thủy, đã trực tiếp lan sang Mộ Dung phủ.

Ngay từ lúc Mộ Dung Thất Thất tới đây hòa thân, hãn đã được nghe hết chuyện về mộ dung gia. Tam tiểu thư không được thương yêu, thường bị người khác khi dễ. Lúc ấy Hoàn Nhan Liệt cũng không biết thân phận Mộ Dung Thất Thất, hôm nay, xác định Tam tiểu thư này là nữ nhi của Minh

Nguyệt , hẳn làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc nữ nhi của nàng bị người khác khi dễ như vậy!

“Dịch dung thành Bảo Châu người là người nào?”

“Là Mộ Dung Tâm Liên, nàng là nữ nhi.”

“Rút đầu lưỡi của nàng, chém tay chân của nàng, đem nàng ném đi làm quân kỹ! Mỗi ngày không tiếp đủ một trăm người, không để cho nàng ăn cơm!”

Lời nói của Hoàn Nhan Liệt..., khiến cho Kính Đức rung mình một cái. Nàng kia hẳn đã gặp qua, dù gì cũng là một mỹ nhân nhu nhược . Một cô gái xinh đẹp, mà bị chặt đi tứ chi, biến thành câm, mà được giữ lại khuôn mặt xinh đẹp, vứt xuống quân đội đi đổi mặt với những thứ như lang như hổ kia, những nam nhân khát khao lâu ngày, không biết còn phải chịu bao nhiêu khổ đây! Một ngày một trăm người? Có thể sống quá mười ngày cũng là hay rồi!

“Về phần người còn lại, trăm nhớ được hình như nàng được gọi là cái gì mà thiên tài thiếu nữ thì phải. Nếu đã là thiên tài, liền đánh gãy kinh mạch của nàng, làm cho nàng cả đời cũng không thể tập võ. Còn nữa, sai người mỗi ngày dùng da trâu thấm nước muối quất nàng một trăm roi. Liên tục đánh tới chết mới thôi!”

Kính Đức biết, Hoàn Nhan Liệt đã đem những mối thù khi xưa của Mộ Dung Thất Thất ghi hết lên trên người của hai người này rồi. Xem ra, ở trong lòng hoàng thượng, Minh Nguyệt công chúa vẫn là quan trọng nhất!

“Hoàng thượng, vậy Bảo Châu công chúa làm sao bây giờ?” “Bảo Châu.” Hoàn Nhan Liệt trầm mặc một lúc lâu, dựa theo tình huống bây giờ, Hoàn Nhan Bảo Châu hẳn định đã sớm chết rồi, nếu không Mộ Dung Tâm Liên cũng sẽ không chỉ dùng một mặt nạ da người mà có thể lừa gạt được mọi người.

Hơn nữa, chuyện này Hoàn Nhan Hồng chắc chắn biết! Rõ ràng là biết muội muội mình đã chết, cũng không báo thù, vẫn cùng hung thủ giết muội muội thông đồng, Hoàn Nhan Liệt hiện tại rất là hoài nghi, Hoàn Nhan Bảo Châu chết đi là cùng Hoàn Nhan hồng có liên quan?

“Công bố chân tướng, Bảo Châu công chúa là bị Mộ Dung Tâm Liên sát hại đi!”

Chỉ một câu nói là đã có thể kết thúc mối quan hệ cha con một cách thật đơn giản. Nhìn bóng lưng vàng tịch liêu kia, Kính Đức lắc đầu. Vô tình nhất là gia đình đế vương, trong lòng vị đế vương này, chỉ có cái hân đế ý mới là quý giá nhất, những cái khác chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi!

Hoàng hậu Lý Băng ở trong cung khi nghe nói nhi tử bị phế truất, còn bị nhốt suốt đời, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Đám cung nữ Cảnh Đức Cung vội vàng tiến lên ấn vào huyệt nhân trung (huyệt vị giữa mũi và miệng) của nàng, qua một lúc lâu, Lý Băng mới dần dần tỉnh lại.

“Hoàng thượng, Bốn cung muốn gặp hoàng thượng!” Lý Băng vùng vẫy muốn đứng lên, lại bị Xuân Đào đỡ, “Nương nương, Kính Đức công công vừa rồi đến tuyên chỉ, nói rằng hoàng thượng thượng cảm thấy thân thể của người không tốt, cần phải tĩnh dưỡng, đặc chuẩn ngài ở Cảnh đức Cung nghỉ ngơi, nếu không được hoàng thượng tuyên triệu, ngài không thể đi ra ngoài!”

“Cái gì? Hoàng thượng đây là muốn giam cầm Bốn cung sao? Giam cầm thái tử, hiện tại lại muốn giam luôn Bốn cung, Bốn cung không phục! Thái tử rốt cuộc phạm phải sai lầm gì! Bốn cung rốt cuộc phạm phải sai lầm gì!”

Lý Băng dù thế nào đi nữa cũng không nghĩ rằng Hoàn Nhan Liệt lại có thể đối xử với mình như vậy, bọn họ là phu thê kết tóc (2), có câu là Một ngày chồng vợ ân nghĩa trăm năm(3), khi Hoàn Nhan Liệt còn chưa làm hoàng thượng, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, hai người đã cùng nhau trải

biết bao mưa gió như vậy, thật vất vả mới có được địa vị như ngày hôm nay.

Mặc dù hậu cung nữ nhân đông đảo, bất luận là ai được sủng ái, cũng không có ảnh hưởng đến địa vị của nàng. Vậy mà giờ đây, Hoàn Nhan Liệt giam giữ nàng, hơn nữa lại dễ dàng phế truất ngôi vị thái tử của Hoàn Nhan hồng như vậy, chẳng lẽ, một khắc sau hắn chính là muốn phế hậu?

Lý Băng không hiểu, nàng không biết mình làm sai chỗ nào nữa, cũng không biết Hoàn Nhan Hồng đã làm sai cái gì. Không phải là chuyện Dư Thi Thi chết, Hoàn Nhan Hồng qua lại với mấy người phụ nữ chứ! Ngoài kia đều loan truyền rằng Hoàn Nhan Hồng ngủ với Hoàn Nhan Bảo Châu, chuyện này Lý Băng tuyệt đối không tin.

Nhi tử là nàng sinh, nàng tất nhiên hiểu rõ. Hoàn Nhan Hồng có làm càn như thế nào đi nữa, cũng không thể cùng Hoàng muội mình loạn luân(4) được, hắn vẫn còn biết cách phân biệt phải trái mà.

“Xuân Đào, người đi Cẩm Huyền Cung cầu xin Thái hậu! Xin lão nhân gia người đại phát từ bi! Lời nói của thái hậu..., hoàng thượng sẽ không thể không không nghe!”

Đến lúc này rồi mà hoàng hậu vẫn còn như vậy, Xuân Đào thở dài, “Nương nương, hoàng thượng hạ chỉ, không cho bất cứ kẻ nào của Cảnh đức Cung, lấy bất kỳ lý do gì để đi ra ngoài, nếu không sẽ dùng trượng đánh chết tại chỗ.”

“Cái gì!” Lý Băng ngây ngốc hiểu ra, “Hắn là muốn tuyệt đường sống của bốn cung mà!”

Lý Băng gặp nạn, người vui sướng nhất chính là Đức Phi Lâm Khả Tâm. “Bốn cung đang thắc mắc không biết vì sao mà buổi sáng lại nghe thấy Hỉ Thước ở đầu canh hát! Quả nhiên là Hỉ Thước báo tin mừng!”

“Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường!” Dư ma ma chúc mừng Lâm Khả Tâm, “Thái tử đã bị lật đổ, ngôi vị hoàng đế này chắc chắn thuộc về Nhị điện hạ !”

“Ma ma, đừng có nói mau như vậy, để cho người ta nghe thấy thì không tốt! Hoàng thượng a, chỉ là phế truất thái tử, vẫn chưa có lập Tân thái tử đâu!”

Lâm Khả Tâm ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt cười nở hoa. Dư ma ma còn không tỏ nội tâm Đức Phi hay sao, cho nên liền ở bên cạnh không e dè mà thối phồng Hoàn Nhan Nghị lên, đem vị Nhị hoàng tử này thối phồng lên thành người trên trời hiếm có dưới đất hiếm gặp, chọc cho Lâm Khả Tâm “Khanh khách” cười ra tiếng.

Trừ Nghị nhi của nàng ra, không ai có tư cách ngồi vào vị trí kia, thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của Hoàn Nhan Nghị! Bất luận là kẻ nào, nếu cản trở con đường làm hoàng đế của nhi tử nàng, nàng nhất định sẽ thần cản giết thần, phạt ngăn giết phạt!

Trong lúc này, trong đầu Lâm Khả Tâm đột nhiên hiện lên thân ảnh Hoàn Nhan Khang cùng Mộ Dung Thất Thất. Nghĩ đến thái độ đối xử của Mộ Dung Thất Thất đối với Hoàn Nhan Khang ở trong cung ngày đó, Lâm Khả Tâm nhú mi.

Nếu Mộ Dung Thất Thất có thể gả cho Hoàn Nhan Nghị, thì Hoàn Nhan Nghị có thể an ổn mà ngồi yên trên ngôi vị thái tử rồi, mà cho dù hoàng thượng không sắc phong hẳn làm thái tử, ngôi vị hoàng đế kia cũng sớm muộn gì cũng là của hắn. Mặc dù Hoàn Nhan Nghị lúc trước từng hoài nghi quan hệ của Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng thương, nhưng bọn họ là huynh muội ruột thịt, có như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không làm ra chuyện loạn luân như vậy để tự hủy danh dự của mình.

Cái mà Lâm Khả Tâm lo lắng nhất chính là Hoàn Nhan Khang cứ như là mình nổ chậm vậy. Ngày đó nàng muốn vì Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Nghị xe chỉ luồn kim (kết duyên), không ngờ Mộ Dung Thất Thất như là “nhìn trúng” Hoàn Nhan Khang hơn! Hoàn Nhan Khang thường ngày cầu thả, tùy tiện, vậy mà nhìn không ra tâm tư của hãn thâm sâu. ——

Bây giờ, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất không có ở kinh thành, cho dù nàng có muốn tác cho hợp Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Nghị, thì chuyện này cũng chẳng dễ dàng. Nên làm như thế nào cho tốt đây! Đây là vấn đề khiến cho Lâm Khả Tâm phải đau đầu.

Thái tử bị phế, cũng là chuyện nằm trong dự đoán của rất nhiều người bên ngoài, nghĩ lại thì thấy cũng hợp tình hợp lý. Tiếng tăm của Hoàn Nhan Hồng bình thường đã không tốt, cho nên việc hãn bị phế truất, cũng không có ảnh hưởng nhiều đến tâm tình của mọi người. Cái mà mọi người chú ý nhất vào lúc này, chính là người nào sẽ trở thành Tân thái tử đây.

Cuối cùng người có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, rốt cuộc là người có danh hiển đức Nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị, hay là được người được hoàng thượng coi trọng Nam Lâm Vương Phượng Thương đây? Sự lựa chọn này đã dẫn đến nhiều tranh chấp, bàn cãi. Có người tận dụng cơ hội này ở sòng bạc đánh cuộc, kết quả là số người đánh cuộc đã chia làm hai nửa để đặt cược.

Một nửa người ủng hộ Nam Lâm vương Phượng thương, bọn họ cảm thấy, Phượng thương từ nhỏ đã được sủng ái, đây là điều mà tất cả mọi người đều rõ, hơn nữa Hoàn Nhan Liệt trước đây mấy lần đều có ý nghĩ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Phượng Thương, bây giờ, Phượng thương lại nắm giữ quân quyền của Bắc Chu quốc, nếu Hoàn Nhan Nghị thật sự làm hoàng thượng, cũng phải xem vị trí này hãn có thể ngồi vững vàng hay không.

Người ủng hộ Hoàn Nhan Nghị thì lại cho rằng Hoàng thượng sẽ truyền vị lại cho nhi tử, đây là chuyện thường tình ở đời. Dù có thích đứa cháu này như thế nào, thì đó cũng không phải là huyết mạch của mình, thế nào cũng có sự ngăn cách. Hơn nữa trong số các hoàng tử của Hoàn Nhan Liệt, thì Hoàn Nhan Nghị có biểu hiện tốt nhất, chắc chắn sau này hắn sẽ là một vị vua tốt.

Về phần quân quyền, nếu Hoàn Nhan Nghị thật làm hoàng thượng, giữa hắn và Phượng Thương nhất định sẽ có một tràng ác chiến. Phượng Thương hoặc là trả lại quân quyền, hoặc là đoạt vị. Trừ phi, tại thời điểm Hoàn Nhan Liệt tại vị (đang làm vua) có thể giải quyết tốt vấn đề lúc này.

Người ủng hộ Hoàn Nhan Nghị, còn có một cách nghĩ khác, chính là Phượng Thương đến nay vẫn chưa có con nối dòng, với bản lĩnh khắc vợ của hắn, đời này chắc không lấy được vợ, sợ rằng con nối dòng là một vấn đề lớn, sau này ngôi vị hoàng đế sẽ truyền thừa như thế nào? Chỉ với điểm nhỏ này thôi thì Hoàn Nhan Nghị đã hơn hắn rồi, với việc kéo dài các thế hệ vương triều mà nói, cũng làm cho rất nhiều người ủng hộ Hoàn Nhan Nghị.

Trong trấn nhỏ, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, vẫn trải qua cuộc sống ngăn cách với bên ngoài, chỉ là mỗi ngày đều có bồ câu Phật sinh môn cùng Ma Vực đưa tin từ kinh thành tới đây, mặc dù hai người này không ở Hoàng Thành, nhưng Yên kinh trong thành xảy ra chuyện gì bọn họ cũng đều biết nhất thanh nhị sở.

“Rốt cuộc là tên khốn nào đem người ra cá cược ? Đúng là vô lại mà!”

Lúc biết sòng bạc lấy Phượng Thương ra đánh cược, Mộ Dung Thất Thất đã phát cáu lên. Chuyện này rõ ràng là có người thao túng mà, bọn họ vội vã như vậy đẩy Phượng Thương vào thế đối lập với Hoàn Nhan Nghị, chẳng lẽ muốn khiến cho hắn trở thành cái đích để cho mọi người chỉ trích

sao? Phượng thương đối với ngôi vị hoàng đế vốn dĩ không có bất kỳ ý nghĩ gì, nếu như hần muốn, ngôi vị hoàng đế kia đã sớm bị hần đoạt rồi!

“Khanh Khanh, đừng vì những kẻ nhàm chán mà lãng phí tâm tình.” Phượng thương đối với chuyện này phản ứng không kịch liệt như Mộ Dung Thất Thất, hần cũng rất thoả mãn với cuộc sống bây giờ, mỗi ngày cùng Mộ Dung Thất Thất bên nhau, không có chuyện gì khác quấy rầy, thật thanh tĩnh thông dong.

Khoảng thời gian hưởng tuần trăng mật này, khiến cho Phượng Thương suy tư rất nhiều chuyện, thay vì ở trong triều tranh đấu, lục đục với nhau, không bằng cùng Mộ Dung Thất Thất thoả lòng du ngoạn giang hồ, làm một đôi thần tiên quyến lữ. “Ta sao có thể không lo lắng! Chúng ta muốn được yên ổn, người khác không nên kéo chúng ta vào trong thị phi, thái tử đã rơi đài, thì đánh cuộc liền xảy ra, người sáng suốt đều có thể nhìn ra đây là có người đang ở phía sau châm dầu vào lửa mà!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất giận tới đỏ mặt, Phượng thương cười khê, nâng cằm của nàng lên, miệng nhẹ nhàng bật ra hai tiếng “chậc”, “Khanh Khanh tức giận mà cũng đẹp như vậy!”

“Thương, ta đang nói chuyện đứng đắn với chàng!” Mộ Dung Thất Thất tựa vào ngực Phượng Thương, tay nhỏ bé đùa nghịch tóc hần, “Nói về sông bạc kia cũng có võ liếng của ta trong đó, hay là chúng ta cùng ra tay, chàng thấy thế nào?”

“Làm như thế nào?”

“Dĩ nhiên là nâng Nhị hoàng tử lên rồi! Nếu như ta đoán không sai, người bày ra trò đánh cuộc này, chính là Hoàn Nhan Nghị. Hần chắc là khẩn cấp muốn cùng chàng đấu lắm rồi, nếu đã như vậy, thì cứ theo như tâm nguyện của hần, để cho mộng làm hoàng đế của hần ngày càng lớn, chàng thấy có tốt không?”

“Tiểu tình quái!” ý của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương lập tức hiểu ngay. Nâng Hoàn Nhan Nghị lên, để hẳn cho là lòng dân hướng tới Nhị hoàng tử hẳn, khi mà dục vọng trong lòng hẳn kịch liệt bành trướng, không chừng sẽ làm ra cái chuyện “Kinh thế hãi tục” gì đây.

Xem ra, Tấn Mặc nói không sai, nữ nhân này, nếu đặt ở triều đình, nhất định có thể hô mưa gọi gió rồi.

Quả nhiên, không quá hai ngày, vốn là Phượng thương cùng Hoàn Nhan Nghị đang ở thế cân bằng, lập tức biến thành Phượng thương rơi lại ở phía sau, Người ủng hộ Hoàn Nhan Nghị tăng thêm. Người trong kinh thành ủng hộ Hoàn Nhan Nghị cũng càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người đều nói huyết thống hoàng thất không thể lẫn lộn, ngôi vị hoàng đế nhất định là của Nhị hoàng tử.

Hoàn Nhan Nghị biết tin tức này, mỗi ngày đều rất mừng rỡ. Xem ra, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, mọi người đều biết Phượng thương chỉ là Vương gia khác họ, nếu hẳn thừa kế ngôi vị hoàng đế, thì đó là danh bất chính, ngôn bất thuận.

Theo danh tiếng ngày càng cao của mình, Hoàn Nhan Nghị càng ngày càng lẫm lẫm, có cảm giác như mình đã hoàn toàn chiếm được ngôi vị hoàng rồi, bình thường nói chuyện hay làm việc, cũng dần thể hiện như thế là bề trên, hẳn muốn huấn luyện bản thân trước, sao cho có tư thái của một thái tử.

Cuộc chiến giành ngôi thái tử càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Nghị hai nhân vật nổi tiếng này lại có biểu hiện hoàn toàn khác nhau.

Một người thì trực tiếp đưa một phong thư báo bệnh cho Hoàn Nhan Liệt, nói là thân thể khó chịu, cần tu dưỡng, rồi mang theo Trấn quốc công chúa rời kinh thành gần một tháng nay, giống như hết thấy mọi việc ở kinh

thành đều không liên quan đến mình. Còn người kia, thì không ngừng mà giao du, đi lại với các bá quan văn võ trong triều, tích cực tranh thủ cơ hội.

Trước sau hai người khác biệt vừa xem liền hiểu ngay, có người nói Phượng Thương nếu không trở lại thì ngôi vị hoàng đế sẽ bị đoạt đi, còn có người nói Phượng Thương vốn là muốn tranh giành nhưng lại e ngại, vì dù sao Hoàn Nhan Nghị cũng là huyết thống chân chính của hoàng thất, tóm lại, dư luận trực tiếp nghiêng về phía Hoàn Nhan Nghị, như thế là ngày mai hẳn sẽ trở thành Vua của Bắc Chu quốc vậy.

Hoàng thái hậu Đông Phương Lam ở Cẩm Huyền Cung, sau khi biết tình hình ở ngoài cung, đối với hành động rời xa kinh thành của Phượng thương khen không dứt miệng, Bây giờ chính là thời điểm mọi sóng gió đều lên đến đỉnh điểm, nếu đứng ở đầu nguồn mọi sóng gió, ngã xuống chỉ có tan xương nát thịt.

Mặc dù Đông Phương Lam rất muốn gọi Phượng Thương trở về, để cùng ngoại tôn thương lượng một chút về chuyện của Phượng Tà, nhưng lúc này ánh mắt mọi người trong kinh thành đang ngó chừng ngôi vị thái tử, cho dù Phượng Thương không có tâm tư này, ba người thành hố, cũng sẽ khiến hắn rơi vào trung tâm vòng xoáy. Hãn và Mộ Dung Thất Thất rời xa chốn thị phi này chính là lựa chọn tốt nhất.

Chẳng qua là, Phượng thương không trở lại, Phượng Tà cũng không lộ diện, Những nghi ngờ trong lòng Đông Phương Lam chung quy vẫn chưa được tìm ra lời giải đáp, luôn có một vướng mắc ở trong lòng, khiến cho cuộc sống hàng ngày của bà đều rất bất an. Nếu lời Phượng Tà nói là thật thì thù của nữ nhi, bà không thể không báo!

“Tiểu thư, đã mang người đến rồi!” trong Phật đường, thanh cô đem Xuân hạnh mang tới đây. Chăm sóc hơn một tháng, Xuân hạnh rốt cục đã có thể xuống giường bước đi, mặc dù sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng tinh thần thì rất tốt.

“Xin cảm tạ ơn cứu mạng của Thái hậu nương nương!” Xuân hạnh quỳ gối trước mặt Đông Phương Lam trực tiếp dập đầu. Nàng biết mệnh mình là do Thái hậu cứu, nếu không có Đông Phương Lam, nàng bây giờ có lẽ đã sớm thành cô hồn dã quỷ.

Thấy bộ dáng Xuân hạnh, Đông Phương Lam hơi gật đầu, mặc dù vẻ tức giận của bà vẫn như cũ, nhưng người còn sống thì so với cái gì cũng tốt hơn.

“Nha đầu, đứng lên đi! Miễn quỳ, cơ thể người vẫn chưa hoàn toàn bình phục!”

Đông Phương Lam mặt mũi hiền lành, thanh âm từ ái, khiến cho Xuân Hạnh vốn dĩ có chút khấn trương, thì tâm tình cũng dần dần bình thường lại, hành lễ với Đông Phương Lam lần nữa rồi mới đứng lên.

“Nha đầu, lúc trước người nói, Nguyệt quý phi bị oan uổng, vậy người đem chuyện đã xảy ra ở Trường Thu Cung cụ thể ngọn ngành nói cho ai gia, nếu như nàng ta thật sự bị hàm oan, ai gia nhất định giúp nàng ta rửa sạch oan khuất.”

Lời hứa của hoàng thái hậu khiến cho Xuân hạnh yên tâm, lúc đang chuẩn bị nói, Xuân hạnh thấy trên tường có treo một bức họa. Khi nhìn rõ dung mạo của người trong bức tranh, Xuân hạnh không nhịn được kêu ra tiếng.

“Sao vậy?” Thanh cô không nhịn được nhìn về phía Xuân hạnh, chỉ thấy Xuân Hạnh giương cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt như rất bất ngờ khi nhìn bức họa mỹ nhân, trong miệng hỏi Thanh cô, “Cô cô, người trong tranh này là ai?”

“Là nữ nhi của ai gia, Bắc Chu quốc Minh Nguyệt công chúa!”

Lời giải thích của Đông Phương Lam, khiến cho Xuân hạnh ngây ngốc cả người, “Nhưng, nhưng công chúa và Nguyệt quý phi lớn lên thật giống nhau, giống tới bảy, tám phần!”

“A? Thật vậy sao?” Đông Phương Lam không nghĩ tới cõi đời này lại có người lớn lên có gương mặt tương tự như Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Thanh cô vừa nghe, cũng phát hiện vấn đề này.

“Tiểu thư, người còn nhớ rõ không, vào đêm Nguyệt quý phi ám sát hoàng thượng, có nô tỳ của Trường Thu Cung nhìn thấy một nữ nhân trông khá giống công chúa, vừa định hỏi lai lịch của nàng, đã bị Kính Đức công công giết đi. Nô tỳ nhớ được, lúc ấy vị cô nương kia nói, là có người tìm để đến đảm đương vị trí của Hoàng quý phi!”

“Người kia đúng là Nguyệt quý phi?” Đông Phương Lam nhìn về phía Xuân hạnh.

“Không phải! Lúc sau, khi ta nhìn thi thể người kia, mặc dù khá giống với quý phi nương nương, nhưng nàng cũng không phải là Hoàng quý phi. Nô tỳ cũng không biết tại sao nàng lại xuất hiện ở Trường Thu Cung! Nô tỳ cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua người này!”

Hết bí mật này tới bí mật khác lần lượt quấy nhiễu đầu óc Đông Phương Lam, nếu như nói Nguyệt Lan chi lớn lên giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt, thì thiếu nữ sau cùng tiến cung cũng có nét giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt và nàng tiến cung là để làm Hoàng quý phi, chẳng lẽ cô gái tới sau kia là để thay thế bổ sung? Nguyệt Lan chi thật đã sớm chết?

Chẳng qua là, hoàng thượng tại sao muốn tìm nữ nhân có dung mạo tương tự Hoàn Nhan Minh Nguyệt để đảm đương cho vị trí Hoàng quý phi đây? Chẳng lẽ. Nghĩ như vậy, Đông Phương Lam sắc mặt đại biến. Lại nghĩ tới trong kinh thành đang lưu truyền nhau, thái tử Hoàn Nhan

Hồng cùng công chúa Hoàn Nhan Bảo Châu loạn luân, Đông Phương Lam đầu óc đột nhiên vỡ lẽ, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

“Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy?”

Thanh cô thấy Đông Phương Lam sắc mặt không tốt, vội vàng tiến lên vỗ lưng nàng, qua một lúc lâu mới ổn định lại. Đông Phương Lam cũng không phải là nữ nhân tầm thường, cho dù khiếp sợ ý nghĩ của mình, nhưng nếu như không có chứng cứ xác thật, bà sẽ không vội đưa ra kết luận.

“Nha đầu, kể cho ai gia nghe chuyện của Trường Thu Cung một chút đi!”

Đề tài của Đông Phương Lam tiếp tục trở lại trên người Xuân hạnh, Xuân hạnh gật đầu, đem những chuyện mà nàng biết trong Trường Thu cung nói ra, kể hết đầu đuôi cho Đông Phương Lam nghe.

“Trước sau đối chín vị Hoàng quý phi? Ai gia nhớ được, Thương Nhi cũng là thành hôn chín lần. Người nói, thời gian mỗi lần hoàng thượng cưng chiều Nguyệt quý phi rất dài, hơn nữa mỗi lần đều cho Kính Đức canh giữ ở ngoài cửa, không để cho ai đi vào?”

“Đúng vậy, Thái hậu nương nương! Nhưng mà, hôm xảy ra chuyện, Kính Đức công công không có đứng canh cửa, mà sau đó hắn lại đột nhiên bối rối đi ra ngoài, kêu hai người đi vào, tiếp theo đó là tin tức hoàng thượng bị tập kích truyền ra.”

“Nhưng đêm hôm đó nô tỳ thấy vô cùng rõ ràng, quý phi nương nương căn bản là không có rời đi, suốt cả đêm đó, nô tỳ canh giữ ở ngoài điện không xa, không có bất kỳ người nào từ bên trong đi ra ngoài. Hơn nữa, hai người mà Kính Đức công công gọi đi vào cuối cùng cũng bị giết, bọn họ khẳng định nhìn thấy cái gì không nên nhìn, cho nên mới bị người ta diệt khẩu! Tất cả người ở trường Thu Cung, sau khi hoàng thượng tỉnh lại đều bị xử tử, trừ nô tỳ!” Xuân hạnh khóc lóc kể lể, khiến cho suy nghĩ của

Đông Phương Lam càng ngày càng hỗn loạn, bên trong Trường Thu Cung rốt cuộc cất giấu bí mật gì? Hoàn Nhan Liệt rốt cuộc làm cái chuyện gì mà không thể để người khác biết? Chẳng lẽ hẳn thật sự có ham mê không bình thường? Nếu những gì Phượng Tà cùng Xuân hạnh nói đều là thật, thì sự tình ở Nhạn Đãng sơn cũng không khó lý giải rồi, nhất định là Hoàn Nhan Liệt ở sau lưng giở trò quỷ!

“Xuân hạnh, đầu ai gia có chút đau, người lui xuống đi! Chuyện này, ai gia nhất định sẽ tra ra manh mối, cho Nguyệt quý phi một cái công đạo!”

Xuân hạnh sau khi đi, Thanh cô đi tới bên cạnh Đông Phương Lam, xoa bóp huyết Thái Dương cho bà, “Tiểu thư, nếu quả thật là hoàng thượng. Người tính làm sao bây giờ?”

“Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền!”

Khi nói mười chữ này, ánh mắt Đông Phương lam mang hận ý lộ ra rõ ràng không thể nghi ngờ. Nhiều năm như vậy, bà lại không biết mình đang đối mặt với kẻ thù giết nữ nhi!

Mười sáu năm! Biết bao nhiêu ngày đêm, bà vì cái chết của Hoàn Nhan Minh Nguyệt mà chảy khô hết nước mắt, thật không nghĩ đến bà đau khổ tìm kiếm kẻ thù giết nữ nhi mà hẳn lại đang ở ngay trước mắt! Nếu chuyện này thật sự là Hoàn Nhan Liệt làm, bà nhất định phải báo thù cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt!

“Minh Nguyệt, Nương thật xin lỗi người! Nương người đã già, ánh mắt cũng mù, ai là sói, ai là người, Nương phân không rõ. Nhưng mà người yên tâm, lòng ta chưa có hồ đồ, chờ xác định chân tướng sự tình, Nương nhất định báo thù cho người!”

Đông Phương Lam ở trước bức họa Hoàn Nhan Minh Nguyệt nói rất nhiều, qua thật lâu, Đông Phương Lam tâm tình bi thương mới dần dần khôi phục. Ổn định lại tâm tình, bà từ một từ mẫu luôn thương nhớ con,

liền biến thành một Hoàng thái hậu uy nghi . Hôm nay Đông Phương Lam muốn, chính là bất động thần sắc, điều tra rõ chân tướng.

Chờ sau khi Đông Phương Lam cùng Thanh cô đi khỏi, một thân ảnh màu đen từ trên xà nhà nhảy xuống. Nếu Đông Phương Lam quay trở lại nhìn thấy người này nhất định sẽ giết mình, hẳn chính là người mà tất cả mọi người cho là đã tự sát hi sinh cho tổ quốc, Phượng Tà.

Những lời mới vừa rồi mà Xuân hạnh nói ra, Phượng Tà đã nghe rõ ràng, thì ra là Trường Thu Cung còn có nhiều chuyện xấu xa như vậy!

Hiện tại Phượng Tà càng khẳng định, lần trước khi hắn đi vào cái gian phòng dưới đất kia, nhất định có nơi tương tự như địa cung (lăng mộ, cung điện dưới lòng đất). Có lẽ, có lẽ ở dưới đất có cái gì bí mật. Không được, hắn nhất định phải tìm cơ hội đi vào đó!

Nghĩ như vậy, Phượng Tà lập tức làm ngay.

Buổi tối hôm đó, thừa dịp bóng đêm, Phượng Tà lần nữa đi vào Trường Thu Cung, lần nữa trở lại gian phòng kia. Mặc dù đây là lần thứ hai, nhưng bởi vì trong này bài biện giống y như khuê phòng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cho nên Phượng Tà đối với chỗ kia vô cùng quen thuộc, không đốt đèn, trực tiếp dựa vào ánh trăng, Phượng Tà bắt đầu ở trong phòng lục lọi.

Nếu quả thật có địa cung, như vậy nhất định sẽ có một cái chốt để mở cơ quan ở trong này. Phượng Tà cẩn thận lục lọi tìm kiếm, thì hắn lần mò được một vật thể giống như hắn đã nghĩ, khi hắn xoay nó thì, dưới đất đột nhiên sụp đổ, một lối đi xuất hiện ở trước mặt Phượng Tà.

“Quả nhiên có địa cung!” Phượng Tà vẻ mặt vui mừng, giẫm bậc thang đi xuống.

Con đường này rất dài, Phượng Tà đi rất cẩn thận. Đã trải qua quá nhiều biến cố, làm cho hắn phải cẩn thận đối với bất cứ chuyện gì, đi thẳng đến

cuối đường, Phượng Tà rốt cục nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt!”

Lập tức, Phượng Tà đã lên tiếng , hần lập tức xông qua, đi tới bên giường ngọc ấm, đôi môi cùng tay cũng bắt đầu run rẩy. Điều nay thật khó tưởng tượng nổi! Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn sống! Người mà hần ngày đêm mong nhớ, thê tử của hần lại còn sống! Đối với Phượng Tà mà nói, điều này thật sự là quá mức kinh hãi!

“Minh Nguyệt, ta là Phượng Tà a! Minh Nguyệt, nàng mở mắt nhìn ta một chút đi! Minh Nguyệt, nàng tỉnh lại đi! Rốt cuộc nàng bị làm sao vậy?”

Được một lát, Phượng Tà liền phát hiện ra vấn đề. Mặc dù Hoàn Nhan Minh Nguyệt thân thể ấm áp, nhưng là nàng tựa như hoạt tử nhân hai mắt nhắm nghiền. Nếu không phải bởi vì kêu nàng lâu như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng không có tỉnh lại, hần còn tưởng rằng nàng chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi.

Phượng Tà nắm tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt bắt mạch cho nàng, mới phát hiện mạch đập của nàng rất chậm, gần như phát hiện không ra. Nhìn lại thì thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt đang ngủ trên chiếc giường Noãn ngọc (giường ấm, nóng), Phượng Tà rốt cục cũng hiểu vấn đề.

Thiết nghĩ, nếu không có giường Noãn Ngọc này che chở, Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã sớm chết. Đây cũng là lý do mà bộ dáng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt vẫn như mười năm trước, không một chút già yếu.

“Minh Nguyệt, ta là Phượng Tà!” Phượng Tà nắm Hoàn Nhan Minh Nguyệt tay, rơi xuống từ khuôn mặt già nua. Hần chưa từng nghĩ tới, mình còn có thể lần nữa được nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt! Mặc dù Phượng Tà ở trong lòng luôn khẩn cầu trời xanh đem Hoàn Nhan Minh Nguyệt trả lại cho hần, nhưng hần biết đây là chỉ hy vọng xa vời.

Hiện tại, hy vọng xa vời mặc dù biến thành thực tế, nhưng Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhưng vẫn ngủ như vậy, khiến cho lòng Phượng Tà vốn dĩ đã lo lắng giờ thì lại càng trầm trọng thêm.

“Tất cả đều là do Hoàn Nhan Liệt làm, có đúng hay không? Minh Nguyệt, là ta không tốt, là ta đã quá lơ là! Nàng từng nhắc nhở ta gần vua như gần cọp, nhưng mà ta không tin, không nghĩ tới sự sơ suất của ta cuối cùng lại hại nàng, còn hại cả nữ nhi của chúng ta!”

“Hôm nay, Thất Thất đã tìm trở về đây rồi, hiện tại ta cũng đã tìm được nàng, nàng nói đi, đây là không phải là trời xanh ban ơn cho chúng ta hay sao, có nghĩa là một nhà chúng ta sắp được đoàn viên rồi phải không?”

Vui sướng cùng bi thương đồng thời quanh quẩn ở trong lòng Phượng Tà, có thể lần nữa nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hẳn quả thực là vui mừng đến sắp điên rồi. Sau niềm vui gặp mặt, Phượng Tà lại càng muốn tìm cách để mang Hoàn Nhan Minh Nguyệt ra ngoài.

Vừa rồi, hẳn kiểm tra chiếc giường Noãn Ngọc này, phát hiện Hoàn Nhan Minh Nguyệt có thể sống được như vậy, đều là nhờ công hiệu của giường Noãn Ngọc. Nếu cứ cố mang Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi, không có giường Noãn Ngọc “che chở”, Hoàn Nhan Minh Nguyệt nói không chừng sẽ chết.

Phượng Tà dù sao cũng không phải là đại phu, không cách nào kiểm tra ra Hoàn Nhan Minh Nguyệt rốt cuộc là bệnh gì, lại càng không dám cố gắng mang nàng rời đi. Đã mất đi quá nhiều rồi nhiều, hiện tại Phượng Tà đánh cuộc không nổi, lại không dám lấy tánh mạng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt đem đi đánh cuộc.

Lần nữa hôn lên trán Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Phượng Tà lưu luyến không muốn rời địa cung. Hẳn đã không còn là thiếu niên hai mươi tuổi

đầu rồi, những năm này, hắc đã phải tự rèn luyện bản thân rất nhiều, biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm.

Điều Phượng Tà muốn đầu tiên, chính là đi tìm tẩn Mặc.

Tẩn Mặc có danh xưng Tà y, y thuật đích thị là cao minh. Nếu Tẩn Mặc không trị hết bệnh của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hắc phải đi tìm Quái Y Liên công tử. Vô luận như thế nào, hắc cũng muốn trị lành cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt! Hắc không thể, cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cho bản thân nếu cứ để cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt ở dưới địa cung Trường Thu Cung đợi, chuyện này phải làm càng sớm làm càng tốt!

Trong thành Yên kinh , bởi vì thái tử bị phế, vấn đề chọn Tân thái tử thì đang sôi sục, mà lúc này, sứ đoàn của Nam Phượng quốc , Minh Nguyệt Thịnh đã trở thành Nam Phượng quốc tân hoàng đế dưới sự giúp đỡ của sứ đoàn tiến vào kinh thành.

Minh Nguyệt Thịnh tự mình tới đây để trình Quốc thư hữu hảo, bách tính vốn đang chú ý đến việc chọn thái tử liền dời lực chú ý tới trên người vị tân hoàng đế Nam Phượng quốc này.

Nghe nói, vị tân hoàng này từng làm con tin tại Tây kỳ quốc mười năm, nghe nói vị mẫu hậu tân hoàng này bởi vì chán ghét Thăng thuật mà bị xử tử, mà hắc sau khi lên ngôi chuyện đầu tiên hắc làm chính là điều tra rõ sự thực năm đó, trả lại cho mẫu hậu mình cùng cả gia tộc sự trong sạch, còn nghe nói, vị tân hoàng này lên ngôi, có người không phục, hắc máu nhuộm kinh thành, lợi dụng thủ đoạn sắt máu, khiến những ai không phục hắc này phải thuần phục.

Tóm lại, Nam Phượng quốc tân hoàng Minh Nguyệt Thịnh ở trong lòng bách tính Bắc Chu quốc, chính là một nhân vật truyền kỳ. Chín ít, thanh niên tài俊 như vậy, hơn nữa thủ đoạn mạnh mẽ như thế, lại cứng rắn, tìm khắp trên đại lục, cũng không còn được mấy người.

Lần đầu tiên nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh, Hoàn Nhan Liệt không nhận được than thở trong lòng, nếu như có thể sinh được một đứa con như Minh Nguyệt Thịnh này khí vũ phi phàm, cho dù hắn có phải lập tức nhắm mắt thì hắn cũng yên tâm.

Nam Phượng tân hoàng tự mình đến Bắc Chu, nguyện cùng Bắc Chu quốc ký kết hữu hảo hiệp nghị, sự việc này đối với Hoàn Nhan Liệt mà nói, là hai tay hoan nghênh.

Thủ đoạn của vị tân hoàng này, Hoàn Nhan Liệt cũng biết một chút, khi được nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh, Hoàn Nhan Liệt trong lòng có thương thức, cũng có cảm khái cùng áp lực.

Nam nhân này, không phải vật trong ao. Nam Phượng quốc khi hắn thống trị , nhất định sẽ phồn vinh thịnh vượng , nam nhân này, đích thị là đối thủ mạnh mẽ của Bắc Chu quốc, những đứa con kia của mình có đứa nào có thể sao sánh được với Minh Nguyệt Thịnh đây. Nghĩ đến đây, Hoàn Nhan Liệt bỗng nhiên có một loại cảm giác bi thương.

Nếu hắn có thể trẻ lại một nửa tuổi đời, thì chắc chắn có thể cùng Minh Nguyệt Thịnh phân cao thấp. Chẳng qua là bây giờ hắn già rồi, giang sơn ngày càng có nhiều người tài, thế giới này sau này là thiên hạ của những người trẻ tuổi rồi! Nam Phượng quốc có hoàng đế như vậy, các hoàng tử của hắn, nhưng mỗi người trong chúng có ai có thể đảm đương được trách nhiệm nặng nề này hay không đây!

Nam Phượng tân hoàng tới thành Yên kinh, hoàng tử Bắc Chu quốc dĩ nhiên là phải tiếp đón, hơn nữa tuổi bọn họ cũng tương đồng, nên nói chuyện phiếm với nhau cũng thoải mái hơn rất nhiều, mà Minh Nguyệt Thịnh mở miệng ra, là đã hỏi tới Mộ Dung Thất Thất.

“Hôm nay làm sao không thấy Nam Lân vương? Có phải là sau tân hôn yến, Phượng Thương có giai nhân bên cạnh , thì không muốn làm việc

rồi?”

Lời của Minh Nguyệt Thịnh rõ ràng nói đùa, nghe lời của hắc, Hoàn Nhan Nghị nở nụ cười, “Bệ hạ có lẽ chưa biết, Hòa thân Chiêu Dương công chúa thật ra là muội muội ruột thịt của Nam Lâm vương. Trong khoảng thời gian này, Phượng thương bệnh cũ tái phát, Trấn quốc công chúa đã đi theo hắc du ngoạn cho khuây khoả rồi!”

Vốn là chuyện đơn giản, từ trong miệng Hoàn Nhan Nghị nói ra, liền trở thành chuyện kỳ cục, phối hợp thêm vẻ mặt quái dị của hắc, những người đón tiếp sứ thần khác nghe xong cũng lộ ra nụ cười mập mờ, trừ Hoàn Nhan Khang.

Hoàn Nhan Khang biết nhị ca mình đối với ngôi vị hoàng đế thêm thường đã lâu, nhưng đó là chuyện của chính hắc, vì sao cái gì cũng kéo biểu ca vào? Hắc cũng là rất ủng hộ biểu ca cùng biểu tẩu, mặc dù biết rõ cùng Phượng Thương qua lại, sẽ khiến cho Hoàn Nhan Nghị cùng mẫu phi tức giận, nhưng Hoàn Nhan Khang chính là không thích thủ đoạn đùa bỡn người khác của bọn họ.

“Biểu ca ta thân thể vẫn không tốt lắm, lúc trước đi một chuyến Tây kỳ, sau khi về nước chưa được hai ngày, lại phải chạy tới Ung châu chủ trì cuộc thi tranh bá của tứ quốc. Vừa mới trở về, liền bận rộn lo việc đám cưới, căn bản cũng không có nghỉ ngơi tới, cho nên người bị bệnh, xin phụ hoàng cho nghỉ và đi ra ngoài dưỡng bệnh rồi.”

Hoàn Nhan Khang giúp Phượng thương nói chuyện, khiến cho Hoàn Nhan Nghị không nhìn được trừng mắt liếc hắc một cái. Có đôi khi Hoàn Nhan Nghị có chút hoài nghi, đệ đệ này có phải do mẫu phi sinh hay không nữa, tại sao mỗi lần đều “lấy tay bắt cá” a! Giống như Phượng thương mới là thân huynh đệ của hắc không bằng!

“Ta thì lại thấy, là bởi vì thân phận của Trấn quốc công chúa được công bố, từ đôi tình nhân biến thành huynh muội, hẳn chịu không được nên mới bị bệnh. Lúc này nói là dưỡng bệnh, nhưng lại mang theo Phượng Thất Thất, ai mà biết được bọn họ đang làm cái gì đây!”

“Hoàng huynh, làm sao người có thể nói như vậy chứ!” Thấy Hoàn Nhan Nghị nói như vậy, Hoàn Nhan Khang lập nổi giận.

Người khác không biết chuyện, nhưng hẳn đã sớm từ chỗ của Tô Mi lấy được tin tức nội bộ, biểu ca và biểu tẩu lần này là đi tuần trăng mật. Bọn họ rốt cuộc cũng có thể xông phá trở ngại để ở chung một chỗ với nhau, đây là một việc khiến cho người ta cao hứng. Vốn là chuyện tốt đẹp, mà bị Hoàn Nhan Nghị dùng ngữ điệu hèn mọn mà nói vào nói ra, làm sao mà nghe cho được!

“Hoàn Nhan Khang, người rốt cuộc là đệ đệ của ta, hay là đệ đệ của Phượng thương đây?”

Làm trò trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, Hoàn Nhan Khang không cho mình mặt mũi như vậy, khiến cho Hoàn Nhan Nghị rất căm tức. Nếu không phải là có Minh Nguyệt Thịnh ở đây, Hoàn Nhan Nghị muốn có được sự chú ý của hắn, muốn nhận được sự ủng hộ của Minh Nguyệt Thịnh, và hẳn cần phải giữ vững hình tượng của mình, thì Hoàn Nhan Nghị đã sớm đi tới đánh Hoàn Nhan Khang rồi.

Nhìn 2 huynh đệ này đấu đá nhau, Minh Nguyệt Thịnh ngả miệng uống rượu, Nhìn ánh mắt ngày càng trở nên sắc bén của Hoàn Nhan Nghị

(1) trong văn gốc là: 外甥女 – ngoại sinh nữ (con của em gái)...từ này dịch ra từ thuần việt thì nghe câu văn không trôi nên sử dụng tạm câu có nghĩa tương đồng vậy...^^!

(2) ý nói là vợ chồng chính thức...người chồng lấy vợ lần đầu thì người vợ đó là chính thất là người vợ có cưới hỏi, có sính lễ, có bái đường, còn

mấy người vợ sau chỉ gọi là thiếp, không có bái đường hoặc có cũng không bằng vợ cả, không có sính lễ...đây là hiểu theo ý của bản thân nha...nếu có sai sót..xin mọi người góp ý thêm..^^.

(3) chỗ này có nghĩa là một ngày là vợ chồng thì bằng trăm ngày ân nghĩa....để trăm năm là để nhấn mạnh hơn cái ân nghĩa vợ chồng thôi.

(4) 有染 - từ này dịch ra là ngoại tình, thông dâm, nhưng ở đây là đang nói về hai anh em ruột chứ khôn phải là hai người khác họ cho nên ta xài từ “loạn luân” cho nhẹ nhàng và hợp lý hoá một chút, nói chung ai đọc vô cũng hiểu mà ha..^^

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mẹ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lôi Đài

“Ngày xưa khi trẫm còn là con tin ở Tây Lương, Trấ Quốc công chúa có ân đối với trẫm, là bằng hữu của trẫm cho nên... Kính xin Nhị hoàng tử không nên bôi nhọ Trấ Quốc công chúa như vậy. Phẩm cách nàng cao thượng, không phải là loại người như ngài nói.”

Bị tân hoàng Nam Phụng quốc làm trò ‘khiến trách’ trước mọi người, mặt Hoàn Nhan Nghị đỏ lên như tôm luộc chín. Hãn vạn lần không ngờ, Mộ Dung Thất Thất lại quen biết cùng Minh Nguyệt Thịnh. Xấu hổ cười hai tiếng, Hoàn Nhan Nghị đem mối thù này đổ lên người Hoàn Nhan Khang.

Sau đó, Hoàn Nhan Nghị ở trước mặt Lâm Khả Tâm thêm dầu thêm mỡ, khích bác thật lâu, để cho Lâm Khả Tâm càng thấy thật uổng công mình nuôi tiểu nhi tử này rồi, cái gì cũng nghiêng về Phụng Thương, chẳng lẽ, hãn muốn qua hệ tốt cùng Phụng Thương, để cho Phụng Thương ủng hộ hãn làm thái tử, muốn đoạt ngôi vị thái tử?

“Đệ đệ con thật quá đáng! Người là ca ca ruột của hãn đấy!” Hoàn Nhan Nghị bày ra bộ dáng ủy khuất ,cố ý nói, “Chẳng lẽ hãn không để ý huyết mạch tình thâm sao? !”

“Mẫu phi, ngài đừng nóng giận! Đệ đệ chỉ là bướng bỉnh một chút thôi! Nhi thần cũng không sao, nhường cho đệ đệ mình, đây là điều nên làm. Chẳng qua Minh Nguyệt Thịnh có lẽ sẽ hiểu lầm nhi thần, sợ là có ấn tượng không tốt đối với nhi thần.”

Nghe nói Hoàng Nhan Nghị nói như vậy, trong lòng Lâm Khả Tâm thật khó hình dung ra tư vị gì.

Đều là thịt trên người của nàng, tại sao Hoàn Nhan Khang không thể hiểu chuyện giống như Hoàn Nhan Nghị, có thể làm cho người ta bớt lo đây! Thường là ca ca nhường cho đệ đệ, nhưng giờ đệ đệ lại có ý niệm khác trong đầu, Hoàn Nhan Khang thật là có lỗi với Hoàn Nhan Nghị.

“Nghị nhi, con yên tâm, mẫu phi đã có biện pháp. Đệ đệ con, chúng ta không nên trông cậy vào hắc! Hắc không gây thêm phiền toái đã là phải nói a di đà Phật rồi! Về phần Minh Nguyệt Thịnh, con cũng đừng nghĩ ngợi nhiều. Dù sao hắc cũng là hoàng đế Nam Phượng quốc, ngôi vị hoàng đế của con nha, phải là do phụ hoàng con gật đầu mới được.”

Lâm Khả Tâm mặc dù là nữ nhân, nhưng rốt cuộc tranh đấu trong cung nhiều năm, đối với tính cách Hoàn Nhan Liệt hiểu rất rõ. Nàng nghĩ, chỉ cần làm Hoàn Nhan Liệt tin tưởng, tất cả vấn đề đều dễ dàng giải quyết. Nay giang sơn là của Hoàn Nhan Liệt, hắc muốn cho ai kế thừa, chỉ cần khiến hắc vui vẻ, chuyện này gần như là chắc chắn.

“Mẫu phi, ngài nói có đạo lý, chẳng qua là, nhi thần không biết phụ hoàng rốt cuộc thích gì.”

“Trước kia khi tiểu cô cô của con còn sống, phụ hoàng người sủng ái nhất tiểu cô cô. Sau tiểu cô cô con qua đời, phụ hoàng con sủng nhất là Phượng Thương. Hôm nay, Phượng Thất Thất trở lại, con nói phụ hoàng con sủng nhất chính là người nào? Con cho rằng Trấn Quốc công chúa chỉ là cái thùng rỗng sao?”

Chỉ điểm của Lâm Khả Tâm, Hoàn Nhan Nghị đã hiểu ý tứ trong lời nói của nàng. Hạ thủ từ Mộ Dung Thất Thất, bắt đầu từ nàng, đây là biện pháp tốt nhất!

“Nhưng mà, mẫu phi, Phượng Thất Thất tựa hồ đối với nhi thần có thành kiến, lần trước tiến cung ngài cũng thấy, nàng thích đệ đệ hơn...”

Cùng là bú sữa một mẹ (câu gốc : đều nói khóc hài tử có nãi ăn – bạn nào có thể dịch hay hơn ko), đây chính là chỉ Hoàn Nhan Nghị (cả câu : Cùng một mẹ nuôi lớn sao bạn Khang lại được 77 mền còn cu Nghị lại bị ghét). Nhìn rõ ủy khuất trong mắt nhi tử, Lâm Khả Tâm suy nghĩ một chút, cuối cùng lộ ra một nụ cười quý dị, “Gạo sống nấu thành cơm chín, chờ Phượng Thất Thất có bầu, xem phụ hoàng người có vội hay không!”

Lời nói này của Lâm Khả Tâm. . . , khiến cho Hoàn Nhan Nghị đang nhớ lại khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Mộ Dung Thất Thất. Mặt cũng có thể mỹ lệ như vậy, thân thể nhất định cũng là mỹ vị !

Sự xuất hiện của Minh Nguyệt Thịnh, khiến cho sự việc chọn Thái tử oanh oanh liệt liệt trong kinh thành tạm thời lắng xuống, náo loạn lâu như vậy, người trong cuộc là Phượng Thương lại tiêu dao bên ngoài, khiến cho mọi người nhất thời lại thấy chán nản.

Mặc dù Mộ Dung Thất Thất không có ở kinh thành, nhưng Minh Nguyệt Thịnh vẫn cho người chuẩn bị đầy đủ lễ vật đưa đến phủ Nam Lâm Vương. Thật ra thì chuyện phát sinh sau khi Mộ Dung Thất Thất đến Bắc Chu, Minh Nguyệt Thịnh đều biết rõ. Hắn vẫn chú ý Mộ Dung Thất Thất, biết nàng là nữ nhi của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt , là Trấn Quốc công chúa Bắc Chu.

Minh Nguyệt Thịnh lần này tự mình tới đây, mục đích chỉ có một, muốn cùng Bắc Chu cầu thân, cưới Mộ Dung Thất Thất làm Hoàng hậu.

Nữ nhân này, có năng lực cùng hắn sóng vai, hắn không muốn bỏ qua. Mặc dù hắn cũng đã nghe được chút ít tin đồn nói về dung nhan của Mộ Dung Thất Thất, nhưng mà trong trí nhớ hắn, bộ dáng của Mộ Dung Thất Thất ở Tây Kỳ quốc, trong sáng nhẹ nhàng khoan khoái.

Dung mạo nàng có thay đổi thế nào, đối với hần mà nói cũng không có bất kỳ quan hệ, chẳng qua là hần đã nhận định nữ nhân này. Người này, cô gái đã vừa nói với hần ” thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân dã” [1], vừa dặn dò một câu “Vô độc bất trượng phu”. [2]

[1] Đây là câu nói của Mạnh Tử. Ý nghĩa : Người mang trọng trách ý chí phải được rèn luyện, không được nhụt chí, dù cho thân thể có mệt mỏi như thế nào cũng phải giữ vững tinh thần. Chỉ khi tinh thần được giữ vững mới có thể phát huy hết tài năng.

[2] Ý nghĩa : Làm trượng phu phải biết lúc cần tàn nhẫn phải tàn nhẫn, lúc cần độc phải độc.

Khi Minh Nguyệt Thịnh nói về đám đám hỏi với Hoàn Nhan Liệt, muốn kết hôn với Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt ngây người thật lâu. Xem ra, cô cháu ngoại cùng mẫu thân nàng thật ưu tú giống nhau , đã hấp dẫn nhiều nam nhân tốt như vậy.

Đánh giá mọi mặt mà nói, Minh Nguyệt Thịnh đúng là rất tốt! Tuổi còn trẻ, quyết đoán ẩn nhẫn, là một nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất. Nếu như không có Phượng Thương, có lẽ hần là một lựa chọn không tệ..

Nhưng mà, bởi vì có Phượng Thương, khiến cho trong lòng Hoàn Nhan Liệt có suy nghĩ khác..

Khi còn trẻ hần mơ ước cùng Hoàng Nhan Minh Nguyệt bí dục song phi [3]. Nhưng mơ ước còn có một tên gọi khác, gọi “Hy vọng xa vời”, cho nên hần chỉ có thể dùng phương thức ngang ngược như vậy đem Hoàng Nhan Minh Nguyệt giữ ở bên người, mặc dù nàng ngủ say không tỉnh, hần cũng đã cảm thấy thỏa mãn, bởi vì nàng ở đó, cho nên tim có thể bình yên

[3] Như chim liền cánh : ám chỉ nam nữ tâm đầu ý hợp ở bên nhau kề vai sát cánh, ở bên nhau suốt đời không rời.

Chẳng qua là, chuyện này vẫn mãi là tiếc nuối trong lòng Hoàn Nhan Liệt. Hôm nay gặp phải tình huống của Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất giống hần trước đây, hần hi vọng mình cũng có kỳ tích như vậy. Cho nên, muốn dùng quyền lực của mình, ủng hộ huynh muội hai người họ.

Nếu bọn họ thật lòng yêu nhau, mặc dù bọn họ thế nhân không dung thì thế nào, hần là hoàng đế, trong thiên hạ, đất đai, bách tính, thần tử (quan lại) , toàn bộ thiên hạ là của hần, ai dám nói Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất là không thể?

Hoàn Nhan Liệt ngẩn người hồi lâu, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh nhận không được bắt đầu phỏng đoán suy nghĩ trong lòng của Hoàng đế Bắc Chu. Hần như vậy, rốt cuộc là đáp ứng, hay là không đáp ứng đây?

Đang nhìn Hoàn Nhan Liệt, Minh Nguyệt Thịnh đột nhiên phát hiện một việc. Ở mi tâm của Hoàn Nhan Liệt, có một cổ sắc khí xanh tím quanh quẩn giống như là...cổ. Đúng! Không sai! Trong thân thể Hoàn Nhan Liệt có cổ! Chờ xác định xong, Minh Nguyệt Thịnh có chút giật mình.

Rốt cuộc là người nào hạ cổ trên người Hoàn Nhan Liệt? Nhìn sắc tím xanh này, còn nhiễm sắc đen, cổ này hần là nuôi nhiều năm.

Người Nam Phượng am hiểu dùng cổ, Miêu gia cũng là cao thủ dùng cổ. Minh Nguyệt Thịnh khi còn bé đi theo bên cạnh mẫu hậu Miêu Sở Vân, có học về dùng cổ, nhìn thấy sắc mặt Hoàn Nhan Liệt không tốt, dĩ nhiên có thể nhận ra cổ . Chẳng qua là, rốt cuộc là ai hạ cổ trên người Hoàn Nhan Liệt đây? Chẳng lẽ, có liên quan đến ngôi vị Hoàng đế?

Minh Nguyệt Thịnh cũng không có đem chuyện Hoàn Nhan Liệt trên có cổ nói ra, chuyện này chưa thể khẳng định. Khó mà nói, hơn nữa hiện tại hần quan tâm nhất chính là dám hỏi hai nước, hôn sự của hần và Mộ Dung Thất Thất, nếu như Hoàn Nhan Liệt có thể gật đầu đáp ứng, thì không còn gì tốt hơn.

“Điều này, trăm đã đã đáp ứng Chiêu Dương công chúa, hôn sự của nàng do chính nàng quyết định.” Dĩ nhiên Hoàn Nhan Liệt cũng không bày tỏ suy nghĩ trong lòng, không thể làm gì khác hơn là khéo léo cự tuyệt Minh Nguyệt Thịnh.

“A, thì ra là như vậy —— “

Minh Nguyệt Thịnh làm sao không biết đây là Hoàn Nhan Liệt khéo léo cự tuyệt, nhưng mà hẳn cũng sẽ không bởi vì đụng cái đình mềm liên buông tha Mộ Dung Thất Thất. Cô gái này, hẳn đã nhìn trúng, hậu vị (ngôi vị hoàng hậu) của hẳn vì nàng mà giữ lại..

Sứ đoàn Nam Phượng quốc đến kinh thành không bao lâu, sứ đoàn Đông Lô quốc cũng tới, đưa công chúa xinh đẹp của bọn hắn tới làm đám hỏi, rất đúng lúc, phò mã Đông Lô quốc nhìn trúng, cũng là Phượng Thương.

“Chắc chắc, Thương, thì ra là chàng có mị lực lớn như vậy, công chúa của người ta chỉ danh đích danh chàng để gả!” Khi Mộ Dung Thất Thất biết được, công chúa Đông Lô quốc Hạ Vân Tích chỉ mặt gọi tên, không phải Phượng Thương không lấy chồng, cắn một cái lên bả vai Phượng Thương.

“Khanh Khanh, đau ...” Tiểu nữ nhân ghen, trong lòng Phượng Thương rất cao hứng, bàn tay to vỗ về đầu Mộ Dung Thất Thất, hừ một tiếng.

“Đau ?” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, ánh mắt cười như không cười nhìn Phượng Thương, “Hừ! Chính là muốn cắn chàng bị thương! Lưu lại dấu răng của ta trên người chàng, đến lúc đó chàng có thể cho Hạ Vân Tích nhìn , nói chàng là có nữ nhân!”

“Khanh Khanh, ý ta nói là ta xương cứng thịt dày, nàng chớ cắn, lại tự làm đau mình!”

Đối mặt với Phượng Thương như vậy, Mộ Dung Thất Thất không cách nào tức giận được. Bất kể hẳn đối người ngoài như thế nào, đối với nàng

vẫn một mực dịu dàng nuông chiều. Chẳng qua là, nam nhân tốt người người yêu, hoa thu hút bướm vĩnh viễn giống như cỏ dại, dù cho thiêu đốt cả cánh đồng cỏ, đến mùa xuân lại tái sinh.

“Ta ghen tị —— “

“Ta biết.” Phượng Thương ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, nhìn thẳng vào nàng ”Minh Nguyệt Thịnh muốn kết hôn với nàng, sau khi ta biết cảm giác cũng thấy ghen tị đây!”

“Thật đáng ghét!” Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất gục ở trong lồng ngực của hắn, “Những con ruồi con muỗi thối nát này thật là chán, tuần trăng mật êm đẹp cũng bị bọn họ quấy rầy...”

“Khanh Khanh muốn trở lại kinh thành?”

Thấy Phượng Thương đoán trúng tâm tư của mình, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười một tiếng, “Nếu không trở về phát uy, con cọp cũng bị coi là mèo bệnh rồi! Ngay cả nam nhân của ta cũng dám nhớ thương, bản thân ta muốn nhìn Hạ Vân Tích kia có mấy cái đầu! (ý chị là bản lĩnh tới đâu)”

“A ——” đã quen thấy Mộ Dung Thất Thất dịu dàng như nàng, thỉnh thoảng nàng lộ ra vẻ thô bạo, khiến cho trong mắt Phượng Thương có chút kinh ngạc.. Cô gái này, bất kể như thế nào, cũng là xinh đẹp!

Nam Lâm vương cùng Trấn Quốc công chúa sau khi nghỉ ngơi bên ngoài đã trở lại kinh thành, tin tức này như mọc cánh, truyền khắp kinh thành từ trên xuống dưới.

Như vậy có trò hay để xem rồi ! Người hiểu chuyện đều biết rõ chuyện tình, nhìn rõ cục thế trong triều. Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất là thân huynh muội, hiện tại Minh Nguyệt Thịnh cầu hôn Mộ Dung Thất Thất, công chúa Đông Lỗ quốc lại muốn để cho Phượng Thương làm Phò mã.

Nếu như đây dựa vào quan hệ bình thường của huynh muội nhà này, một thành Hoàng hậu Nam Phượng Quốc, một thành phò mã Đông Lỗ quốc, cứ nhìn tình cảm của hai huynh muội họ, Nam Phượng quốc cũng nhất định sẽ đứng ở sau lưng Phượng Thương. Đến lúc đó, Phượng Thương được Nam Phượng quốc cùng Đông Lỗ quốc ủng hộ, ngôi vị Hoàng đế Bắc Chu nhất định thuộc về hắn rồi!

Dân chúng có thể nghĩ đến, Hoàn Nhan Nghị làm sao không thể không nghĩ đến. Vì sao, vì sao Phượng Thương lại có mệnh tốt như vậy? Nếu Mộ Dung Thất Thất lên làm Hoàng hậu Nam Phượng, có Minh Nguyệt Thịnh là em rể, Phượng Thương chẳng phải là sẽ như hổ mọc thêm cánh!

Hoàn Nhan Nghị có chút hận, hận tại sao mình không có em gái, nếu không sẽ kín đáo đưa đến bên Minh Nguyệt Thịnh, hắn cũng có em rể rồi, cũng không cần giống như bây giờ, khắp nơi bị Phượng Thương áp chế.

Đáng ghét hơn là Vân công chúa Đông Lỗ quốc lại không phải Phượng Thương không lấy chồng!

Phượng Thương có cái gì tốt, tại sao cả đám đều thích Phượng Thương? Chẳng lẽ nàng không biết chút danh tiếng của Phượng Thương sao? Tại sao nàng không chọn mình? Nếu như hắn cưới công chúa Đông Lỗ quốc, sau lưng có Đông Lỗ quốc ủng hộ, chẳng lẽ còn lo lắng Phượng Thương đoạt ngôi vị Hoàng đế cùng mình sao?

May mắn từng bước từng bước đều chạy tới phủ Nam Lâm vương, rơi vào trên người huynh muội Phượng Thương, chẳng lẽ bọn họ là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), trời cao cứ ưu tiên hắn như vậy sao?

Không được! Không thể để cho hôn sự của bọn hắn thành công! Hoàn Nhan Nghị nắm chặt quả đấm, hắn tuyệt đối sẽ không để cho đám hủ Nam Phượng cùng Đông Lỗ thành công. Thế lực trong tay Phượng Thương nay

đã ngất trời rồi, nếu lại được Nam Phượng quốc cùng Đông Lỗ quốc ủng hộ, vậy vị trí Hoàng đế Bắc Chu không phải là vật trong tay hăn sao?

Nếu Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất biết được ý nghĩ của Hoàn Nhan Nghị, nhất định sẽ vỗ hai tay, ủng hộ quyết định của hăn! Hai người bọn họ ước gì những phiền toái này được giải quyết cho xong, nếu Hoàn Nhan Nghị thật nghĩ được biện pháp đem những phiền toái giải quyết, hai người còn không biết vui mừng thành cái dạng gì!

Phượng Thương trở lại, vui mừng nhất là công chúa Đông Lỗ Quốc. Hạ Vân Tích đã sớm nghe nói qua mỹ danh của Phượng Nam, mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ, hơn nữa còn là chiến thần, nam nhân như vậy trong thiên hạ chỉ có mình Phượng Thương !

Lúc còn rất nhỏ Hạ Vân Tích đã nhìn thấy Phượng Thương, lúc ấy nàng mới sáu tuổi, chỉ là cô bé. Lúc ấy Phượng Thương đi sứ Đông Lỗ quốc, nàng ở trong bữa tiệc nhìn thấy Phượng Thương. Khi đó, Phượng Thương mới mười lăm mười sáu tuổi, chẳng qua là khi ấy, vẻ ngoài đã quá mỹ rồi, khiến cho tiểu cô nương này đầu tiên nhìn liền quyết định phải lớn lên nhanh một chút, muốn gả cho Phượng Thương làm tân nương.

Hiện tại, nàng đã mười sáu tuổi, cự tuyệt rất nhiều người cầu hôn, Hạ Vân Tích bày tỏ lòng mình với phụ hoàng nàng, hơn nữa còn tỏ vẻ không phải Phượng Thương không lấy chồng.

Là hòn ngọc quý trên tay Hoàng đế Đông Lỗ, bất cứ chuyện gì Hạ Vân Tích nói, Hạ Tiến hết sức thỏa mãn. Điều này còn chưa tình, Hạ Vân Tích yêu Phượng Thương, muốn làm Nam Lân vương phi, Hạ Tiến không nói hai lời, liền chọn lựa sứ đoàn sang bàn bạc đám hỏi.

Mặc dù đám hỏi, là một loại thỏa thuận giữa hai nước, đám cưới sau khi xác định, mới tiến đưa công chúa, nhưng Hạ Vân Tích một ngày cũng

không chờ, quần quít thật lâu, Hạ Tiến cuối cùng cũng đồng ý cho Hạ Vân Tích đi theo sứ đoàn tới.

“Hong Diệp, ta như vậy có đẹp không?”

Nghe nói Phượng Thương đã trở lại kinh thành, Hạ Vân Tích lập tức để cho tỳ nữ trang điểm thay trang phục cho mình, còn đem tất cả y phục xinh đẹp bày ra ngoài, từng kiện mặc thử trên người nàng. “Người nói Phượng Thương thích kiểu y phục gì? Hắn thích màu trắng, ta đây mặc váy màu trắng, có được hay không?”

Liên tiếp đổi vài bộ y phục, trên mặt trắng nõn của Hạ Vân Tích có một vết đỏ ửng, trên chóp mũi xinh xắn, có một tầng mồ hôi mỏng, “Hong Diệp, người thấy sao?”

“Công chúa mặc cái gì đều đẹp!” Tỳ nữ Hong Diệp luôn miệng phụ họa nói, “Nam Lâm vương thích màu trắng thuần khiết, công chúa không bằng chọn một bộ quần áo màu trắng, xuất trần thoát tục, nhất định có thể làm hắn say mê!”

“Đúng đúng đúng! Vậy thì chọn màu trắng!”

Nghĩ đến lúc được tình nhân trong mộng khi còn bé, Hạ Vân Tích rất kích động, sẽ được nhìn thấy Phượng Thương, nàng không thể không kích động được. Mười năm, nàng yêu nam nhân này đã mười năm, mười năm này mỗi một ngày Hạ Vân Tích đều cảm thấy thời gian trôi qua thật quá chậm, hận không được một đêm lớn lên, làm tân nương của Phượng Thương.

Cuối cùng cũng chờ được đến ngày này, giấc mộng của nàng sẽ được thực hiện, điều này làm sao không thể không khiến nàng kích động đây!

Thay quần áo màu trắng, Hong Diệp búi cho Hạ Vân Tích một kiểu tóc cao quý mà trang nhã, nhìn về phía gương thật lâu, Hạ Vân Tích hài lòng

gật đầu, “Hong Diệp, vẫn là tay nghề của người tốt!”

“Công chúa, ngài muốn dùng đồ trang sức gì?” Hong Diệp đem hộp đồ trang sức trên tay mở ra, Hạ Vân Tích chọn trúng một bộ “Ánh trăng” do Quang Hoa công tử thiết kế, toàn bộ đồ trang sức đeo tay đều dùng đá xanh làm, chế tác thành hình dáng Hồ Diệp, là vào lễ trưởng thành của Hạ Vân Tích, Hoàng thượng Đông Lỗ Quốc Hạ Tiến tặng cho nàng lễ vật này. Hong Diệp cẩn thận cài “Ánh trăng” lên trên tóc đen của Hạ Vân Tích, một cô gái mỹ lệ đáng yêu diễm đam xuất hiện ở trong gương.

“Công chúa, ngài thật đẹp!”

“Thật? Cảm ơn!” Hạ Vân Tích nhìn chung quanh, nhìn về phía gương soi thật lâu, mới hài lòng gật đầu, “Đúng rồi, thiệp đã đưa đến phủ Nam Lâm vương chưa? Hong Diệp, người nói Phượng Thương có thể không đến nơi hẹn hay không? Hiện tại ta rất khẩn trương, nghĩ sẽ nhìn thấy hân, ta thật kích động, thật bối rối!”

Thấy trước tiểu công chúa trước mặt ôn nhu như vậy, Hong Diệp nở nụ cười, “Công chúa, ngài chớ khẩn trương, Nam Lâm vương cũng không phải là quái thú ăn thịt người, ngài chỉ cần giống như bình thường là tốt rồi! Ngài xinh đẹp như vậy, hân nhất định sẽ yêu ngài!”

Có Hong Diệp khích lệ, Hạ Vân Tích đỏ mặt, đi gặp người nàng ngày nhớ đêm mong, nàng sao có thể không kích động đây!

P phủ Nam Lâm vương, Mộ Dung Thất Thất trần trọc nhìn một tờ thiệp mời màu hồng phấn, phía trên thấy chữ viết tay đúng là chữ của nữ nhân viết, nhìn lại lạc khoản (phần đề chữ ghi tên trên thiệp), Mộ Dung Thất Thất có thể đoán được thiệp này là Hạ Vân Tích tự mình viết.

“Vừa tới nhà, thiệp này đã đến, tốc độ thật là nhanh a!” Mộ Dung Thất Thất khẽ hừ một tiếng, bĩu môi, tay lướt nhẹ thiệp mời, vốn là thiệp màu

hồng lập tức biến thành màu vàng khô héo, gió thổi qua, liền biến thành phần vụn.

Hoàn Nhan Khang ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, thấy nàng ra tay như vậy, bị làm cho sợ đến trợn mắt hốc mồm, “Biểu... Biểu tẩu, tẩu thật lợi hại!”

Hoàn Nhan Khang không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất lại như vậy lợi hại, lập tức nghĩ tới, sau này cách xa Mộ Dung Thất Thất ra, sợ nàng vừa động thủ, mình cũng biến thành tro bụi.

“Tiểu quỷ nhất gan!” Tô Mi ở bên cạnh chê cười một tiếng, đôi lông mày nhíu lại, “Ngũ điện hạ, sau lưng ngài cũng là không dám gọi tiểu thư của chúng ta là ‘ người quái dị ‘ đi!”

Thấy Tô Mi trêu ghẹo, giễu cợt mình, Hoàn Nhan Khang cười cười có ý không tốt, “Mắt ta đó thật là không nhìn rõ , không nhìn ra biểu tẩu là mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành! Tiểu Mi nhi, nàng cũng đừng giễu cợt ta!”

“Ha hả!” thấy bộ dáng quẫn bách của Hoàn Nhan Khang, chọc cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng phả nộ cười.

“Các người đừng cười ta! Hay là thử nghĩ xem làm sao đối phó cái cô Vân công chúa gì gì này đi!” Khuôn mặt tuấn dật của Hoàn Nhan Khang đỏ lên, đem chủ đề nói chuyện dời đến trên người Hạ Vân Tích, quả nhiên, vừa nghe lời này, Tố Nguyệt cùng Tô Mi đều yên tĩnh lại.

“Làm sao bây giờ? Phiền phức quá! Tô Mi, người sai người về nói với Hạ Vân Tích, Vương gia không rảnh, muốn cùng Trấn Quốc công chúa đi dạo phố! Tố Nguyệt, người tới trang điểm giúp ta, A Khang, đi mời biểu ca đệ tới đây, ta đã buồn bực đến chết, muốn đi ra ngoài dạo phố.”

“Kể từ khi được sắc phong là công chúa, ta còn không có ở trong kinh thành lập uy, vừa lúc đi ra ngoài lộ mặt, mặt trời hạ xuống, làm cho người

ta biết trong phủ Nam Lân vương, còn có một vị Trấn Quốc công chúa!”

Mộ Dung Thất Thất vừa nói, Tô Mi cùng Tố Nguyệt cười một tiếng. Xem ra tiểu thư muốn phát uy rồi, có trò hay nhìn! Mà Hoàn Nhan Khang đang nghe thấy lời nói của Mộ Dung Thất Thất, khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa. Cỗ đời này rốt cuộc là chỉ có biểu tấu có thể hợp với biểu ca! Hai người này đúng là tuyệt phối!

Người Hạ Vân Tích phái đi trở về, nói Phượng Thương không có thời gian, muốn cùng Trấn Quốc công chúa đi dạo phố, Hạ Vân Tích mắt đỏ lên, hàm răng cắn chặt môi. ”Đi, hỏi thăm bọn họ đi đâu, ta cũng muốn đi!”

“Công chúa ——” thấy Hạ Vân Tích như vậy, Hồng Diệp muốn khuyên can, định mở miệng, lại bị Hạ Vân Tích trực tiếp cắt đứt, “Hồng Diệp, đừng can ta! Cho dù bỏ tôn nghiêm của công chúa xuống, ta cũng phải tiến vào lòng của Phượng Thương!”

Chờ khi Hạ Vân Tích đi tới, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đã đến trà lâu “Bạch Vân Cư” nổi danh kinh thành. Chỗ này, bởi vì Nam Lân vương cùng Trấn Quốc công chúa xuất hiện, cả Bạch Vân Cư đều náo nhiệt lên.

Mặc dù mọi người đã nhìn thấy Phượng Thương nhiều lần, nhưng vị Trấn Quốc công chúa tràn đầy sắc thái truyền kỳ này, ai cũng chưa từng thấy.

Thứ nhất khi Mộ Dung Thất Thất mới đến Bắc Chu, đã bị Phượng Thương giấu ở trong vương phủ, trừ mấy lần đi Hoàng cung, mấy vị hoàng thân quốc thích, vương công quý tộc có cơ hội được nhìn thấy, nhưng dân chúng trong kinh thành chưa từng có cơ hội nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, huống chi Mộ Dung Thất Thất gỡ xuống Thủy Nguyệt chi kính, dung mạo được truyền là vô cùng tuyệt sắc, trong lòng bọn họ lại càng tò mò, đã sớm muốn thấy vị hiện nay là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ.

Giờ đây Nam Lân vương dất Trấn Quốc công chúa xuất hiện ở “Bạch Vân Cư”, đây quả thực là tin tức có tính chất oanh tạc. Tin tức này không đầy một lát liền truyền ra ngoài, rất nhiều người nghe thấy mà đến, chen lấn Bạch Vân Cư đến nước chảy không lọt, cũng muốn tới thấy phong thái của vị mỹ nhân đệ nhất kinh thành này.

“Chắc chắc, biểu tẩu, hôm nay Bạch Vân Cư khẳng định kiếm tiền quá nhiều đi, ngài nói, bữa tiệc này của chúng ta, có phải hay không đến để cho lão bản mời khách đây?” Hoàn Nhan Khang dựa vào lầu hai bên cửa sổ, bọn họ ở một gian nhà cư, vừa lúc nhìn lồi đài ở phía dưới trà lâu.

“Là hoàng tử, mà hẹp hòi như vậy!” lời của Hoàn Nhan Khang khiến cho Tô Mi khinh thường nói một tiếng, “Tiểu thư của chúng ta mới không có chơi cùng người keo kiệt như ngài vậy đâu!”

“Ta đây không phải là keo kiệt có được hay không! Ở nhà sống, dạy là phải tính toán tỉ mỉ!”

Nhìn Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi đấu võ mồm, Mộ Dung Thất Thất tâm tình rất tốt, trực tiếp tựa vào trong ngực Phượng Thương, “Thương, chàng nói, hai người bọn họ có phải hay không thật giống một đôi oan gia?”

“Giống!” Phượng Thương gật đầu, đem điểm tâm trong tay dứt cho Mộ Dung Thất Thất.

“A Khang, đệ yêu thích Tô Mi nhà chúng ta sao? Nếu là thích, tới cầu hôn đi, ta đem Tô Mi gả cho đệ !” Mộ Dung Thất Thất cái miệng nhỏ ăn điểm tâm, ánh mắt lại quét Tô Mi cùng Hoàn Nhan Khang, càng xem bọn họ có bộ dạng vợ chồng, thật sự là một đôi dở hơi.

“Biểu tẩu, tẩu nói thật không? Cầu hôn cần gì? Ta trở về chuẩn bị!”

“Tiểu thư, ta mới không cần gả cho tên đặng đồ tử này đâu! Ta muốn phụng bồi tiểu thư!”

Hai người đồng thời mở miệng, nói cũng là hoàn toàn ngược lại, Mộ Dung Thất Thất nghe, ra vẻ đứng đắn nhíu nhíu mày, “Ai, làm sao bây giờ đây? Ta còn muốn sớm một chút đem Tô Mi gả đi ra ngoài, nhưng là Tô Mi không muốn, vậy coi như xong! Xem ra, A Khang bản lĩnh không tốt rồi! Lâu như vậy, còn không có đạt được trái tim mỹ nhân!”

Mộ Dung Thất Thất trêu chọc, khiến cho Hoàn Nhan Khang nóng nảy, lập tức một phát bắt được tay Tô Mii, “Tiểu Mi nhi, ta chỗ nào giống như đặng đồ tử vậy? Trong phủ ta một nữ nhân cũng không có, không tin nàng có thể đi lục soát!”

“Lục soát cái đầu nhà ngài a!” Hoàn Nhan Khang nói trắng ra như vậy, mặt Tô Mi đỏ lên, rút tay ra, gõ lên đầu Hoàn Nhan Khang, “Dù sao ta chính là không lấy chồng, ta còn muốn theo hầu tiểu thư dài dài!”

Tình cảm của Tô Mi cùng Hoàn Nhan Khang tốt như vậy, khiến cho Tố Nguyệt có chút hâm mộ. Chung thân đại sự của Tô Mi đã xác định, còn nàng thì sao?

Nghĩ đến đây, trước mắt Tô Nguyệt hiện ra hình dáng của Nạp Lan Tín. Kể từ khi biết Nạp Lan Tín theo dõi mình, Tố Nguyệt không có sắc mặt tốt cho Nạp Lan Tín, nhưng mà người nọ dường như có tinh thần đánh không chết của Tiểu Cường (con gián) , lúc nào cũng vậy, mỗi lần đều là khuôn mặt tươi cười, lại bị nàng gạt ở một bên, sau đó cũng không thấy Nạp Lan Tín tức giận.

Chẳng qua là, vừa nghĩ tới ban đầu Nạp Lan Tín đến gần mình, là vì điều tra Quang Hoa công tử, chính là lợi dụng nàng, khiến cho trong lòng Tố Nguyệt vẫn luôn có một chút vướng mắc, không giải được.

Mấy người đang nói chuyện, Như Ý đi đến, “Vương gia, Vân công chúa Đông Lỗ tới, muốn gặp ngài!”

“Tới thật nhanh!” Mộ Dung Thất Thất tâm tình vốn là đang rất tốt, sau khi nghe lời Như Ý nói, cái miệng nhỏ nhắn lập tức vênh lên. “So với thời gian ta dự đoán cũng nhanh hơn rất nhiều!”

“Bảo nàng ta trở về, ta không rảnh ——” thế nhưng Phượng Thương mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói một tiếng, trực tiếp cự tuyệt Hạ Vân Tích.

Hắn cũng không muốn bởi vì tí xiu không thích đáng của mình, khiến Mộ Dung Thất Thất có ý nghĩ khác. Hiện tại, người quan trọng nhất ở trong lòng hắn là Mộ Dung Thất Thất, người khác, mặc kệ là công chúa hay là cái khí gió gì đó, đối với hắn mà nói, cũng là mây trôi! “Dạ!” Mặc dù kết quả này Như Ý đã biết, nhưng là muốn tới xác định. Chờ Như Ý đi ra ngoài, nói lại với Hạ Vân Tích, nói Vương gia không rảnh, trong mắt Hạ Vân Tích phủ lên sự mê man khó hiểu.

“Tại sao Vương gia không chịu gặp ta?”

Đối với cái vấn đề này của Hạ Vân Tích, có chút làm khó Như Ý. Chẳng lẽ nói với nàng, thật xin lỗi, mời ngài trở về đi! Vương gia chúng ta sẽ không có hứng thú với bất kỳ nữ nhân nào khác ngoài Vương phi, ngài sẽ chết tâm sao!

Nếu là Cát Tường, tuyệt đối sẽ nói ra. Nhưng mà Như Ý không thể nói ra lời như vậy, hơn nữa vì vị công chúa trước mặt hắn, nước mắt tràn đầy hốc mắt, làm như chính mình khi phụ (ăn hiếp, bắt nạt) nàng, khiến cho Như Ý có chút không biết làm sao, định không nói lời nào, dứt khoát trầm mặc không nói.

Như Ý trầm mặc, Hạ Vân Tích cũng không có làm khó hắn. Như Ý chỉ là người hầu, hắn chẳng qua là truyền đạt ý tứ của Phượng Thương mà thôi. Nhưng là Hạ Vân Tích cũng không có vì vậy mà buông tha, nàng ngàn dặm

xa xôi từ Đông Lỗ quốc tới đây, chính là vì Phượng Thương mà đến. Nếu như chỉ vì đối phương một hai lần cự tuyệt, nàng liền buông tha. . . , cái này tình yêu cũng quá không kiên định rồi.

Như thế nào mới khiến cho Phượng Thương chú ý, đây là điều mà trước mắt Hạ Vân Tích muốn làm nhất, sau khi suy nghĩ, Hạ Vân Tích thấy ngay giữa Bạch Vân Cư có một đài cao , phía trên có treo hoành phi, viết “Lôi đài” hai chữ.

“Lôi đài?” Hạ Vân Tích có chút kinh ngạc, nhanh chóng sai Hồng Diệp đi hỏi thăm cái đó dùng để làm gì.

Chưa tới một khắc, Hồng Diệp đã trở về bên cạnh Hạ Vân Tích.

“Tiểu thư, Bạch Vân Cư mặc dù là trà lâu, nhưng nổi tiếng nhất ở đây, cũng là lôi đài kia. Bất kể thân phận, địa vị như thế nào, tài phú như thế nào, cũng có thể lên lôi đài của Bạch Cư Vân. Thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, cái gì cũng có thể độ sức!”

“Có thể chọn một phương thức để khiêu chiến, có thể điểm danh người khiêu chiến, nhưng mà trước đó phải biểu diễn tài nghệ của mình, sau khi nhận được sự công nhận của công chúng, mới có thể chọn lựa đối thủ. Nếu bị khiêu chiến, trừ khi nhận thua tại chỗ, nếu không không thể cự tuyệt. Về phần đánh giá, chính là khách nhân của Bạch Vân Cư. Người nào tiếng hô cao nhất, chính là thắng lợi!”

Hồng Diệp nói một lúc, đem đặc điểm lôi đài của Bạch Vân Cư nói ra.

Thi đấu lôi đài? Khiêu chiến? Như vậy là chuyện rất mới mẻ độc đáo. Thấy lôi đài này, Hạ Vân Tích đột nhiên cảm giác được đây một cơ hội tốt. Nàng muốn thu hút Phượng Thương, cũng muốn nói cho cả người kinh thành, Phượng Thương là nam nhân nàng nhìn trúng, phải là phò mã của Hạ Vân Tích nàng!

Hạ Vân Tích ở bên tai Hồng Diệp nói thầm mấy câu, Hồng Diệp mở to mắt, giật mình nhìn Hạ Vân Tích, “Công chúa, ngài thật muốn lên võ đài sao? Nhưng mà ngài là thân thể ngàn vàng a!”

“Hồng Diệp, hắn không muốn thấy ta, nếu như ta không vậy, làm sao có thể lấy được sự chú ý của hắn đây! Đây cũng là hắn ép ta! Ta nhất định phải cùng Trấn Quốc công chúa lên võ đài, hắn là huynh trưởng của Phượng Thất Thất, tự nhiên sẽ chú ý đến lôi đài, cũng sẽ chú ý ta, như vậy, ta mới có cơ hội nhìn thấy hắn!”

Công chúa nhà mình đối với Nam Lân vương si mê, khiến cho Hồng Diệp không thể làm gì. Từ khi nàng đi theo bên cạnh Hạ Vân Tích, mỗi ngày nghe thấy nhiều nhất chính là cái tên “Phượng Thương” này. Hạ Vân Tích đối với Phượng Thương quả thực là gặp ma! (ám chỉ mê muội như ma ám)

Hạ Vân Tích chủ ý đã định, sẽ không để cho người nào khuyên can. Nàng thoải mái đứng ở trên lôi đài, gõ trống trên lôi đài. Tiếng trống vang, khách nhân Bạch Cư Vân đều biết, lại có người muốn bắt đầu lên võ đài rồi, đợi mọi người thấy đứng trên đài là một cô gái mỹ lệ, đều có chút giật mình. Lại là nữ nhân võ đài? Đây cũng là chuyện mới mẻ đi!

“Nữ nhân kia là ai? Lớn lên thật xinh đẹp!” Lên võ đài chính là nữ nhân, còn là một nữ nhân xinh đẹp, đây quả thực là tin tức lớn đặc biệt. Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Hạ Vân Tích.

Ở dưới đài thấy hết những ánh mắt của những người trên lầu, Hạ Vân Tích cũng biết bản thân đánh cuộc đã thắng. Đầu năm nay, nơi này đâu có nữ nhân xuất đầu lộ diện, nhưng hôm nay nàng là không đếm xỉa đến cái gì nữa, mới đứng ở chỗ này. Hết thầy cũng là vì Phượng Thương! Nàng mới sẽ không dễ dàng buông tha cho như vậy!

Không thể không nói, Hạ Vân Tích hôm nay mặc rất đẹp. Một thân bạch y, trong sắc đen của tóc lốm đốm vài vạt màu lam, khiến người ta thấy yêu tiếc, khuôn mặt nhỏ nhắn làm rung động lòng người, làm cho người ta không nhịn được muốn ôm nàng vào trong ngực che chở.

“Bệ hạ, người trên đài là công chúa Đông Lỗ —— Hạ Vân Tích. Nghe nói là đuổi theo Phượng Thương đến nơi này...”

Cùng lúc đó, Phúc Nhĩ đứng ở bên cạnh Minh Nguyệt Thịnh, cẩn thận hầu hạ. Minh Nguyệt Thịnh sau khi về nước trọng thưởng cho Phúc Nhĩ vì trung thành với hãn, hiện tại, lại càng cẩn thận hầu hạ Minh Nguyệt Thịnh ở ngoài..

Phượng Thương trở lại, Minh Nguyệt Thịnh cũng là người biết trước, biết hãn theo Mộ Dung Thất Thất tới đây, Minh Nguyệt Thịnh cũng đến Bạch Vân Cư. Chẳng qua là, hãn tới chậm, cũng không có nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, mà ngoài nhà gian của Phượng Thương có người gác, Minh Nguyệt Thịnh dứt khoát tìm chỗ khác ngồi xuống uống rượu.

“Hạ Vân Tích? Ha hả ——” Minh Nguyệt Thịnh uống rượu, khoe miệng lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, “Cũng không phải biết nàng chọn người lên võ đài cùng là ai?”

Minh Nguyệt Thịnh ở Bạch Vân Cư, vừa khéo, Hoàn Nhan Nghị cũng ở nơi đây. Từ sau khi Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất hồi kinh, hãn vẫn sai người ngó chừng hướng đi phủ Nam Lân vương.

Nếu không, Phượng Thương mang theo Mộ Dung Thất Thất tới Bạch Vân Cư, hãn nhận được tin tức cũng chạy tới nhưng mà ngồi ngây ngốc ở trong một gian khác, hãn cũng muốn xem một chút, Phượng Thương đang muốn làm gì chẳng qua là, đến lúc này, lại thấy Vân công chúa Đông Lỗ quốc – Hạ Vân Tích.

Không biết sao, khi nhìn lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Vân Tích, tim Hoàn Nhan Nghị đột nhiên đập nhanh dồn dập ‘thình thịch’. Mặc dù đã gặp nhiều giai nhân mỹ lệ, bao gồm Mộ Dung Thất Thất tuyệt thế như vậy, nhưng chỉ có khi nhìn thấy Hạ Vân Tích, tim của hắn mới có thể đập nhanh, mặt cũng sẽ đỏ lên.

Nữ nhân này, như hoa lan mỏng manh trong gió, kiên định mềm mại, làm rung động lòng người. Mà nàng một thân quần trắng, thật thuần khiết như bông tuyết, Vân Tích Vân Tích, thật đúng là một đám mây thánh khiết (thánh thiện tinh khiết), chỉ cần nhìn sẽ làm cho người ta thương yêu.

Mặc dù Mộ Dung Thất Thất đẹp hơn so với Hạ Vân Tích, nhưng là Hoàn Nhan Nghị cảm giác, ở trong đôi mắt trong suốt của Mộ Dung Thất Thất , cất dấu một cái gì đó kiêu ngạo bướng bỉnh, hắn không thích. Nữ nhân, chính là hắn là có bộ dạng phải như nữ nhân (mềm mại yếu đuối...đủ loại từ hình dung về phụ nữ), giống như Hạ Vân Tích như vậy là rất tốt!

Mọi suy nghĩ của Hạ Vân Tích đều là về Phượng Thương, nàng nghĩ muốn cho Phượng Thương chú ý, lại không nghĩ tới lại hấp dẫn Hoàn Nhan Nghị.

“Tiểu nữ tử mới đến, kính xin các vị chiếu cố nhiều hơn!” Giọng nói Hạ Vân Tích rất nhẹ nhàng, mềm mại giống như gió, ấm áp, lướt nhẹ qua, làm cho lòng người tê dại. Nàng nhẹ nhàng hành lễ, trước mặt mọi người như vậy đã đủ gây ấn tượng.

“Hôm nay, tiểu nữ tử muốn khiêu chiến một người, chẳng qua là dựa theo quy củ của Bạch Vân Cư, người khiêu chiến trước biểu diễn tài nghệ của mình. Tiểu nữ tử không có tài nghệ gì , chẳng qua là miễn cưỡng học qua mấy năm học cầm, kính xin mọi người tha lỗi, không làm khó tiểu nữ tử!”

Hạ Vân Tích mở miệng một tiếng “Tiểu nữ tử”, phối hợp thêm hình tượng dịu dàng của nàng, rất nhanh đạt được hảo cảm của mọi người, rất nhiều người vỗ tay ủng hộ nàng, cũng có người huýt gió, trông thoáng qua rất náo nhiệt.

Hắn hẳn là sẽ thấy mình chứ? Hạ Vân Tích ngẩng đầu, nhìn lên trên lầu, Phượng Thương hẳn ở đâu, hẳn mới có thể thấy mình.

Lão bản sai người mang đàn cổ lên, Hạ Vân Tích một lần nữa dịu dàng đáp lễ với mọi người, ưu nhã ngồi ở bên đàn cổ, điều bộ giờ tay nhấc chân, thật ra khiến mọi người càng thêm tò mò thân phận của vị nữ nhân này.

Chỉ thấy, ngón tay ngọc nhỏ và dài của Hạ Vân Tích đặt ở trên dây cầm, tay đơn giản vài đường, một khúc 《 {Phán lang Quy} 》 vang lên.

“Chậc chậc ——” trên lầu, trên người Mộ Dung Thất Thất vờn quanh một tầng ghen tức nhàn nhạt, nàng không nghĩ tới Hạ Vân Tích muốn theo đuổi Phượng Thương đến mức này. {Phán lang Quy}? Người Phán chẳng phải là Phượng Thương sao?

“Thương, làm sao cho tốt bây giờ? Bọn họ như vậy! Ai...” Mộ Dung Thất Thất thở dài thật dài, “Để công chúa một nước buông thân phận xuống làm điều này, đây là không dễ dàng a!” “Người tự mình đa tình không đáng giá được đồng tình.” Phượng Thương khẽ nhún mày, chẳng qua là quét mắt nhìn Hạ Vân Tích, rồi thu hồi lại. Nữ nhân này, dáng vẻ kệnh cớm ăn vào tận xương, hoàn toàn không giống khanh khanh của hắn tự nhiên như vậy, khúc cầm u oán này, là oán phụ cũng không sai.

“{Phán lang Quy}?” Lầu dưới Minh Nguyệt Thịnh nghe khúc cầm này, rượu trong miệng tí nữa phun ra ngoài. Đã sớm nghe nói dân chúng Đông Lỗ quốc cởi mở phóng khoáng, không nghĩ tới công chúa khuê các đợi gả, lại có thể theo đuổi nam nhân đến mức như thế này, đích thực là không dễ dàng.

Chẳng qua là, nhìn thấy đôi mắt Hạ Vân Tích đầy ẩn tình ai oán , Minh Nguyệt Thịnh không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Giờ phút này, trong đầu hần hồi tưởng cũng là bộ dạng của một cô gái đánh đàn ở đầu thuyền, khi đó, cái nhìn kia, đã khiến lòng hần khắc sâu bóng hình nàng. Trong thiên hạ này, sợ là không có cô gái nào có thể so sánh được với sự hào hùng của Mộ Dung Thất Thất!

Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh thấy Hạ Vân Tích chướng mắt, nhưng cũng không đại biểu nàng không có kẻ ủng hộ, tỷ như Hoàn Nhan Nghị, lúc này đã bị Hạ Vân Tích mê hoặc chết đi sống lại. Nếu như không phải là đang ở trước mặt mọi người, hần nhất định sẽ tiến lên, kéo Hạ Vân Tích vào lòng, vượt lên giữa lông mày nhàn nhạt u buồn của nàng. Cô gái như vậy, làm cho người ta như thế nào không đau, như thế nào không thương đây!

Lúc này Hoàn Nhan Nghị thấy, Phượng Thương là tuyệt đối không xứng với Hạ Vân Tích. Bỏ qua thân phận công chúa của nàng, sau lưng nàng là Đông Lỗ quốc, chỉ một là người bình thường, cũng sẽ làm cho lòng người đau làm cho người ta yêu!

Hạ Vân Tích đem toàn bộ mười năm nhớ nhung của mình hóa thành tiếng đàn, truyền đi ra ngoài.

Nàng tin tưởng, trên đời này không có ai yêu Phượng Thương, chú ý nhất cử nhất động của hần hơn nàng. Mặc dù Phượng Thương chín lần đám cưới đều chấm dứt thất bại, trong phố xá còn có nhiều lời đồn như vậy về Phượng Thương, nhưng là nàng không sợ! Nàng tin tưởng Phượng Thương không phải là ma đầu trong truyền thuyết, nàng cũng tin tưởng, chỉ có mình mới là thích hợp nhất với Phượng Thương.

“Nữ nhân này thật là buồn nôn!” Hoàn Nhan Khang sờ một tảng da gà nổi trên người. Đánh đàn, đích thực là đầy ắp thâm tình, nhưng là tại nơi này tiếng đàn trên cầm của cô gái, quá mức tuyệt hảo, quá mức ai oán, làm

cho người ta nghe cả người không thoải mái, thật giống như toàn bộ thế giới đều thiếu nợ nàng.

“A ——” Mộ Dung Thất Thất nghe lời này của Hoàn Nhan Khang, cười một tiếng, trong tay chẳng biết lúc nào thêm một mảnh cánh hoa.

Không đợi Hoàn Nhan Khang nhìn hiểu, cánh hoa trong tay Mộ Dung Thất Thất đã cấp tốc bay về phía Hạ Vân Tích, đang lúc Hoàn Nhan Khang cho là Mộ Dung Thất Thất là muốn phá hủy đàn này, để cho Hạ Vân Tích không cách nào trình diễn, thì cánh hoa rơi vào trên dây cầm.

“Ông ——” một thanh âm vang lên, dây đàn chưa đứt, tiếng đàn lại bị hủy. Vốn là một khúc nhạc dịu dàng, bởi vì . . . này tiếng động dữ tợn, mà thay đổi mùi vị. Giống như cô gái động lòng người, nhưng có giọng nói giống con vịt, phá hư phong cảnh.

“Biểu tấu, ngạo mạn a!” Chỉ là một cánh hoa, là có thể thao túng tới mức như thế, thế gian thật hiếm có.

Hoàn Nhan Khang không nhịn được trợn to hai mắt, ánh mắt bất đồng lần nữa nhìn Mộ Dung Thất Thất. Lực kia, nhiều một ít, dây đàn sẽ đứt, thiếu một ít, nhẹ nhàng rơi xuống, sẽ không phát ra âm thanh. Rốt cuộc muốn trải qua luyện tập bao lâu, mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy a!

Mộ Dung Thất Thất không bình tĩnh, khiến cho trong lòng Phượng Thương cao hứng, tiểu nữ nhân này sức ghen thật là lợi hại, nhưng mà hần thích.

“Ta không thích nghe khúc nhạc oán phụ, ảnh hưởng tâm tình!”

Mộ Dung Thất Thất giải thích như thế, vốn là muốn Hạ Vân Tích bởi vì bị phá âm, mà buông tha không trình diễn nữa , không nghĩ tới thế nhưng nàng như Tiểu Cường đánh không chết, không chút bị ảnh hưởng nào, còn

tiếp tục kiên trì, làm cho Mộ Dung Thất Thất đối với công chúa Đông Lỗ này phải “Nhìn với cặp mắt khác xưa”.

Xem ra, nữ nhân này cùng cùng mấy con bướm tìm hoa trước đây không giống nhau, có chút khó đối phó!

Mặc dù cánh hoa phá âm, quả thật làm cho tinh thần Hạ Vân Tích dao động, nhưng cũng không có vì vậy ảnh hưởng quyết tâm của nàng, ngược lại làm cho nàng thật cao hứng.

Nhìn từ góc độ cánh hoa rơi xuống, hẳn là món đồ từ trong phòng Phượng Thương tới. Rốt cuộc là người nào ra tay đây? Chẳng lẽ là Phượng Thương? Vậy có phải hay không , hẳn nghe nàng đàn? Có phải là nàng đã gần hẳn một bước không?

Nếu Mộ Dung Thất Thất biết mình ra tay, ngược lại tăng cường ý chí chiến đấu của Hạ Vân Tích, nhất định sẽ hối hận bởi vì ghen mà nhất thời vọng động.

Một khúc cuối cùng, Hạ Vân Tích nhận được những tiếng vỗ tay vang dội. Mọi người thối phòng nguyên nhân của nàng có ba loại, một là hình tượng bản thân nàng, khiến các nam nhân ở trà lâu dâng lên ý muốn bảo vệ , hai là bởi vì tiếng đàn nàng dịu dàng thê lương bi ai, động lòng người, còn lại là khi đối mặt với sự cố, nàng vẫn hiện ra kiên trì, làm cho người ta càng thêm thương tưởng cô gái này..

“Cám ơn! Như vậy, có tính ta đã vượt qua kiểm tra rồi không?”

Hạ Vân Tích câu hỏi mới ra khỏi miệng, đã có người kêu lên, “Qua qua! Tiểu thư muốn khiêu chiến người nào?”

Vấn đề này hỏi thật kịp thời, Hạ Vân Tích chính là đợi đến khi có người hỏi như vậy đây.

“Người tiểu nữ tử muốn khiêu chiến là Trấn Quốc công chúa ——
Phượng Thất Thất!”

Trên lầu, Mộ Dung Thất Thất cười khi nghe thấy giọng Hạ Vân Tích.
Làm sao gặp gặp phải tình địch đều chọn nàng khiêu chiến? Vì sao không
đi tìm cái người trong cuộc Phượng Thương kia?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ta Là Cha Của Con

Hạ Vân Tích trực tiếp chọn đấu với Mộ Dung Thất Thất, khiến những người kia đều kinh ngạc suýt chút nữa kêu lên.

Hôm nay, Nam Lâm vương Phượng Thương mang theo Trấn Quốc Công chúa đi ra ngoài du ngoạn, tất cả mọi người tưởng sẽ được thấy dung nhan mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, tiếc rằng, Phượng Thương đem Mộ Dung Thất Thất bảo vệ vô cùng tốt, bọn họ trực tiếp từ cửa sau đến, vào nhã gian, rồi không lộ diện nữa.

Hôm nay, nữ tử nhu nhược nũng nịu trên võ đài trước mắt này cư nhiên lại thách đấu với Trấn Quốc Công chúa Mộ Dung Thất Thất, điều này khiến Bạch Vân Cư lập tức bùng nổ.

Trấn Quốc công chúa là ai a, đó là nữ nhi bảo bối lưu lạc bên ngoài nhiều năm của Phượng Tà đại tướng quân cùng Minh Nguyệt công chúa, hôm nay tuy được tìm trở về, nhưng còn chưa từng lộ diện trước công chúng, Mộ Dung Thất Thất trong lòng dân chúng hoàn toàn chính là nữ tử thần bí.

Hiện tại, Hạ Vân Tích chọn Mộ Dung Thất Thất, không biết vị Trấn Quốc Công chúa khuynh quốc khuynh thành trong truyền thuyết này có ứng chiến hay không.

Dân chúng trong Bạch Vân Cư đều chờ mong Mộ Dung Thất Thất đáp ứng, trên lầu, trên mặt Mộ Dung Thất Thất không chút biểu cảm, như cũ lười biếng dựa vào ngực Phượng Thương, mắt phượng xinh đẹp híp lại, giống như 1 con mèo nhỏ ngủ lơ đãng.

Đợi một hồi lâu, trên lầu vẫn không có động tĩnh, Hạ Vân Tích có chút khẩn trương. Chẳng lẽ, Mộ Dung Thất Thất không dám cùng nàng lên võ đài? Vậy nàng làm sao bây giờ? Như đứa ngọc đứng ở chỗ này sao?

“Trần Quốc công chúa, tiểu nữ tử muốn cùng người luận bàn một chút! Không biết Trần Quốc công chúa có nề mặt tiểu nữ tử một chút hay không?”

Tiếng nói mềm mại của Hạ Vân Tích vọng lên trên lầu, Mộ Dung Thất Thất mắt phượng mở ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai.

“Ha ha, người là ai? Có mặt mũi gì? Bản cung dựa vào cái gì phải nề mặt người?”

Giọng nói Mộ Dung Thất Thất ung dung khoan khoái, từ trên lầu truyền xuống. Tiếng nói lộ ra một cỗ uy nghiêm khiến người khác không thể bỏ qua, nhưng lại không tổn hại chút nào đến nét thanh lệ cùng ngọt ngào trong giọng nói của nàng. Chỉ nghe riêng giọng nói này, liền làm cho mọi người cảm thấy như đang trong ngày hè chói chang đột nhiên nhảy vào trong nước biển nhẹ nhàng khoan khoái. Cũng làm cho người xem cuộc vui càng thêm hiếu kỳ, muốn diện kiến chân dung Mộ Dung Thất Thất.

Quả nhiên, đây đúng là tính cách của nàng! Mộ Dung Thất Thất cự tuyệt Hạ Vân Tích, khiến Minh Nguyệt Thịnh cười khẽ lắc đầu, chỉ sợ là nàng đã sớm biết thân phận Hạ Vân Tích rồi, lại còn cố ý nói như vậy. Chỉ là, Hạ Vân Tích này cũng quá mức ngu dốt, lại đi chọn Mộ Dung Thất Thất, chuyện này rốt cuộc làm sao giải quyết đây? Minh Nguyệt Thịnh trong lòng đã có suy tính.

Nghe xong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, Hạ Vân Tích tái mặt, nàng không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất có thể không để cho nàng mặt mũi như vậy, rõ ràng là đang trực tiếp nhục nhã nàng.

Công chúa —— chứng kiến bộ dạng của Hạ Vân Tích, Hồng Diệp âm thầm đổ mồ hôi thay công chúa.

Hạ Vân Tích từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho tới bây giờ chưa từng gặp trở ngại, cũng chưa từng thất bại, lần này nàng đối với Phượng Thương là tình không đổi, nhưng vừa lên đến đã bị Mộ Dung Thất Thất quăng sắc mặt, cái này công chúa sao có thể chịu đựng đây!

Hồng Diệp vốn cho là Hạ Vân Tích sẽ biết khó mà lui, không nghĩ tới nàng vẫn bảo trì mặt cười yếu ớt, như trước đứng trên lôi đài.

“Trần Quốc công chúa, theo quy củ của Bạch Vân Cư, nếu bị khiêu chiến, thì phải tiếp nhận, nếu không liền coi là nhận thua...”

Hạ Vân Tích lấy lui làm tiến, muốn bức Mộ Dung Thất Thất hiện thân, khi nàng vừa dứt lời, Mộ Dung Thất Thất liền buông 1 câu xuống, “Quy củ Bạch Vân cư quản không được bản cung, người cũng biết bản cung là Trần Quốc Công chúa, hai chữ trần quốc, sao có thể bị quy củ Bạch Vân cư trói buộc!”

Trong gian phòng trang nhã, Hoàn Nhan Khang đối với Mộ Dung Thất Thất bật ngón tay cái.

Tuy Hoàn Nhan Bảo Châu cũng là công chúa hoàng gia, nhưng so sánh 2 người với nhau, Mộ Dung Thất Thất càng có khí chất công chúa hơn, lời này nói ra ngoài, trực tiếp đập tan hi vọng của một nhóm người, cho dù có người cho dù không phục, cũng không làm gì được nàng, bởi vì nàng là Bắc Chu “Trần quốc” công chúa Hoàng đế tự mình sắc phong!

Hạ Vân Tích xem như được linh giáo sự lợi hại của Mộ Dung Thất Thất, chỉ là, nàng sẽ không buông tha. Phượng Thương trong gian phòng trang nhã kia, nói không chừng hẳn hiện tại đang nhìn nàng. Vừa nghĩ tới Phượng Thương ở gần trong gang tấc, nội tâm của nàng liền có vô hạn lực

lượng, vô hạn dũng khí cường đại, “Công chúa, chẳng nhẽ là muốn mượn thân phận của mình ý thế hiệp người?”

“Ha ha...”

Một chuỗi tiếng cười thanh thúy như chuông bạc rơi vào trong tai mọi người, khiến ác cảm mà bọn họ nảy sinh với Mộ Dung Thất Thất từ câu “ý thế hiệp người” của Hạ Vân Tích, nhất thời bị cuốn sạch. Vang vọng trong tai mọi người, đều là tiếng cười thanh thúy của Mộ Dung Thất Thất. Tiếng cười sạch sẽ như vậy, làm sao có thể là của loại người như Hạ Vân Tích nói đây!

“Rốt cuộc là bản cung ý thế hiệp người, hay là người gây sự? Hả —— Đông Lỗ quốc Vân công chúa Hạ Vân Tích!”

Cửa sổ nhả gian, vẫn như trước không thấy thân ảnh Mộ Dung Thất Thất, chỉ là thanh âm của nàng, mọi người đã một mực nhớ kỹ. Vừa nghe nói nữ tử trên lôi đài, là Đông Lỗ quốc Vân công chúa Hạ Vân Tích, mọi người liền bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra, nữ nhân này chính là người gần đây huyền náo xôn xao, từ Đông Lỗ quốc ngàn dặm xa xôi chạy tới kêu gào không muốn gả cho ai khác ngoài Phượng Thương, Hạ Vân Tích?!

Lập tức, bách tính Bắc Chu quốc liền nhìn Hạ Vân Tích với ánh mắt khác hẳn lúc trước. Thì ra là thế, truy đuổi nam nhân tới mức so tài, nội tâm Đông Lỗ quốc công chúa, cùng bộ dạng bên ngoài của nàng ta, quả thật khác biệt quá lớn a...

Bị Mộ Dung Thất Thất chỉ đích danh thân phận, là nằm ngoài dự tính của Hạ Vân Tích, nhưng mà, nữ nhân này đã không để cho nàng mặt mũi, vậy nàng cần gì phải cố kỵ nhiều như thế?

“Ha ha, Vân Tích trước khi đến đây đã nghe nói qua mỹ danh của Trấn Quốc công chúa, Vân Tích đối với công chúa bội phục không thôi, vẫn muốn tìm cơ hội gặp mặt công chúa, không biết Trấn Quốc công chúa có hay không cho bản cung một cơ hội! Vân Tích rất muốn cùng công chúa làm bằng hữu!”

“Vân công chúa, người hẳn là không phải muốn cùng bản cung làm bằng hữu, mà là muốn làm chị dâu bản cung đi!” “Người nếu muốn gả vào Nam Lâm Vương phủ, không bằng đi học một ít nữ công may vá, học một ít công việc quản gia là như thế nào. Huynh trưởng bản cung thích nhất nữ tử ôn nhu nhã nhặn, Vân công chúa xuất đầu lộ diện như vậy, lên đài đòi tỳ thí, người không biết còn tưởng rằng là khuê nữ cửa nhỏ nhà nghèo của ai, tiểu thư khuê các cũng sẽ không như vậy, càng không cần phải nói tới công chúa của một nước!”

Trong lời nói của Mộ Dung Thất Thất hàm xúc ý tứ trào phúng, mọi người đều có thể nghe được. Nghĩ Hạ Vân Tích như vậy, ở trước mặt công chúng, như oán phụ hát 《 phán quy lang 》, hiển nhiên chính là loại nữ nhân muốn nam nhân đến phát điên, không phải là hành vi của một công chúa nên làm!

Công chúa chân chính, hẳn phải như Mộ Dung Thất Thất vậy, luôn cùng giữ một khoảng cách dân chúng, đeo khăn che mặt thần bí, đối với người khác khiêu khích không kiêu ngạo không nóng nảy, đây mới là khí phái Hoàng Tộc!

So sánh ưu khuyết điểm của công chúa hai nước với nhau, trong lòng mọi người đã có nhận định. Vừa rồi còn cảm thấy Hạ Vân Tích là cô gái đáng giá để mọi người thương tiếc, hiện tại biết rõ đối phương là công chúa, thân phận bề ngoài của nàng cùng lời nói cử chỉ khác biệt quá lớn, lập tức làm cho hình tượng nàng trong suy nghĩ công chúng lập tức rút lại.

“Chắc chắc, thiên hạ này, sợ là không có nữ nhân nào ăn nói sắc bén hơn biểu tấu——”

Hoàn Nhan Khang vốn là muốn dùng “Lời nói ác độc” để hình dung Mộ Dung Thất Thất, song lời nói đến bên miệng, lại bỏ đi ý nghĩ này. Mộ Dung Thất Thất, đặc tội không nổi đầu nha, Hoàn Nhan Khang đã khắc sâu được chuyện này, hẳn cũng không muốn làm bia đỡ đạn, bị Mộ Dung Thất Thất đập bay.

“A Khang, trong lòng ngươi thật sự là nghĩ như vậy?” Mộ Dung Thất Thất giống như cười mà không phải cười nhìn Hoàn Nhan Khang, Hoàn Nhan Khang lập tức tuyên thệ, “Đúng vậy! Biểu tấu, trong nội tâm của ta xác định khẳng định nhất định là nghĩ như vậy!”

“Ha ha ——” Mộ Dung Thất Thất kêu Tổ Nguyệt đến một bên, Ở bên tai nàng nói thầm hai câu, Tổ Nguyệt gật đầu rời khỏi Bách Vân Cư.

“Biểu tấu, tấu sai tổ nguyệt đi làm cái gì thế?” Hoàn Nhan Khang ghé qua, có phần cảm thấy hứng thú mà hỏi thăm, nhưng còn chưa có tới gần trước mặt Mộ Dung Thất Thất, đã bị tay Phượng Thương ngăn trở.

“Giữ khoảng cách!” Phượng Thương đẩy đẩy, khiến Hoàn Nhan Khang cách Mộ Dung Thất Thất xa một chút.

Thấy Phượng Thương để ý Mộ Dung Thất Thất như vậy, Hoàn Nhan Khang kêu lớn lên, “Biểu ca, huynh trước kia không phải thế này! Không nhỏ mọn như vậy!”

“Làm nũng với ta vô dụng! Người muốn làm nũng ——” Phượng Thương nhìn về phía Tô Mi, “Tìm Tô Mi đi!”

Ngay cả cô gia cũng trêu chọc mình và Hoàn Nhan Khang như vậy, mặt Tô Mi đỏ lên, “Cô gia, ngài nói đùa gì vậy! Ta cùng hẳn mới không quan hệ đâu!”

Trên lầu, một đám người đùa giỡn náo nhiệt, dưới lầu, Hạ Vân Tích có chút xấu hổ đứng ở trên lô đài, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Hạ Vân Tích chưa bao giờ biết rõ, Mộ Dung Thất Thất lại là người mở muối đều không ăn (nguyên văn là “du muối không vào”) như thế này. Trước kia, nàng chỉ cần khiêu khích một hai lần, lại dùng một chút phép khích tướng, thì đối phương đã sớm nổi trận lôi đình. Song Mộ Dung Thất Thất, lại hoàn toàn bất đồng, làm thế nào, nàng ta cũng không lộ diện. Cái này phải làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ tới Phượng Thương đang ở phía trên, bên người Mộ Dung Thất Thất, Hạ Vân Tích vốn định buông tha, lại kiên trì trở lại. Chỉ còn một bước, là có thể tới gần người trong lòng nàng, nàng nếu dễ dàng buông tha cho, vậy không phải chứng tỏ tình cảm nàng đối với hắn một chút cũng không kiên định sao!

“Trần Quốc công chúa nói như vậy, không phải là sợ đi!” Hạ Vân Tích nhìn chăm chăm trên lầu, thiết tình hi vọng Phượng Thương có thể xuất hiện, chính là, lời này nói ra đã lâu, cũng không có ai đáp lại.

“Trần Quốc công chúa? Phượng Thất Thất!” Hạ Vân Tích nhin không được, trực tiếp kêu danh tự của Mộ Dung Thất Thất, lại nghe thấy giọng nói nam nhân truyền đến.

“Vương Gia nhà ta cùng công chúa đã đi rồi, Vương Gia có lời muốn truyền đạt lại cho Vân công chúa, Vương Gia hỏi, ngài thật sự là công chúa sao? Hắn chưa từng gặp qua công chúa nào giống như ngài! Chỉ e, trong tứ quốc, cũng chỉ có công chúa Đông Lỗ quốc mới như thế —— “ (TNN: hahaha quá độc =]] nghe dễ thương quá đi =]])

Như Ý ở trên lầu đau khổ truyền lại lời cho Hạ Vân Tích. Vừa rồi Mộ Dung Thất Thất tìm Tố Nguyệt, là bảo nàng chuẩn bị xe ngựa. Rất tốt a,

đoàn người đều đi, duy chỉ lưu lại hăn truyền lời, chuyện đả tội với người khác tất cả đều là hăn làm!

“Ha ha ha!” Như Ý thuật lại câu nói kia, rõ ràng tràn đầy châm chọc đối với việc Hạ Vân Tích trong ngoài không đồng nhất, mọi người nghe xong càng cảm thấy Phượng Thương nói rất đúng, cuối cùng đều cười lên ha hả!

Hạ Vân Tích từ nhỏ đến lớn, khi nào chịu qua khuất nhục như vậy. Lời nói này của Phượng Thương rõ ràng là giễu cợt nàng! Hôm nay, những dân chúng hạ tiện này cũng chê cười nàng như vậy, thật sự là to gan lớn mật!

“Cười cái gì mà cười! Các người còn cười, ta liền nói phụ hoàng tru di cừu tộc các người!”

Lời Hạ Vân Tích nói, khiến dân chúng càng thêm câm nín, có người hơi nghiêng đầu kêu lên, “Công chúa, nhân gia ta rất sợ đó a! Không nghĩ tới bộ hạ Đông Lỗ quốc tay thật dài như vậy, lại có thể quản đến tận Bắc Chu quốc chúng ta!”

Người này xem ra là tận lực khiêu khích, Hạ Vân Tích nghe lời này trực tiếp tức mà khóc lên. “Các người khi dễ ta! Ta trở về nói cho phụ hoàng!”

Dậm chân một cái, Hạ Vân Tích rời khỏi lôi đài.

Khi Hoàn Nhan Khang đem chuyện này nói cho cho Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi cùng Tố Nguyệt đều cười đến sụp eo, “Điện hạ, không nghĩ tới ngài còn có tiềm chất tà ác như vậy, câu nói cuối cùng kia, thật sự là quá khôi hài!”

Thì ra, câu nói kia là Hoàn Nhan Khang cố ý lưu lại nói.

Chọc cười Tô Mi, tâm tình Hoàn Nhan Khang rất tốt, nhưng nghĩ lại, Mộ Dung Thất Thất hôm nay cự tuyệt Hạ Vân Tích khiêu chiến, nữ nhân này

nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, không nhin được lo lắng cho người trước mắt này.

“Biểu tấu, Hạ Vân Tích này chính là hòn ngọc quý trên tay hoàng đế, chính là bảo bối lợi hại. Tấu hôm nay nhục nhã nàng như vậy, chỉ sợ nàng sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Lời Hoàn Nhan Khang nói có lý, nhưng Mộ Dung Thất Thất cũng cũng không sợ Hạ Vân Tích.

“A Khang, lời này của người nói không đúng rồi! Nhục nhã nàng, rõ ràng chính là tự nàng ta, lời nói kia, cũng là Như Ý nói, hấn đại biểu ý tứ của Thương, cùng ta không có quan hệ gì hết! Đừng có cái gì cũng đổ hết lên lên đầu ta!”

Mộ Dung Thất Thất chối bỏ, khiến Hoàn Nhan Khang nhin không được đồ mồ hôi. Là ai chưa qua Phượng Thương đồng ý, trực tiếp sai sử Như Ý, dạy hấn nói những lời kia? Sao người này vừa làm lại lập tức không thừa nhận như vậy! Xem ra, dù đắc tội tiểu nhân, cũng không thể đắc tội Mộ Dung Thất Thất, cái ý niệm này trong đầu và trong lòng Hoàn Nhan Khang đã ăn sâu bén rễ rồi.

Hoàn Nhan Khang đoán không sai, từ Bạch Vân cư đi ra, Hạ Vân Tích cơ hồ là vừa khóc vừa về Đông Lỗ quốc dịch quán.

Thân là công chúa, Hạ Vân Tích khi nào chịu qua ủy khuất như vậy, đây hết thảy đều là vì Mộ Dung Thất Thất! Đã sớm nghe nói Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương cảm tình không tầm thường, nói không chừng chính là nàng ta ở bên trong châm ngòi ly gián, làm hại nàng hôm nay không thấy được mặt Phượng Thương.

“Đều tại Phượng Thất Thất!” Hạ Vân Tích túm một tiểu cung nữ thường theo hầu bên người tới trước mặt, rút cây trâm trên đầu, đâm vào trên người tiểu cung nữ.

“Công chúa tha mạng! Công chúa tha mạng!”

Tiểu cung nữ vội vàng che người, lại không nghĩ hành vi né tránh này, càng chọc giận Hạ Vân Tích. “Ta cho người trốn! Ta xem người trốn!” Hạ Vân Tích túm lấy tiểu cung nữ, dùng sức đâm lên người nàng, không đầy một lát, trên người tiểu cung nữ có thêm mấy cái lỗ thủng đầy máu.

“Công chúa, xin ngài bớt giận!” Biết rõ vị công chúa này lại bắt đầu tra tấn người, Hồng Diệp liền bước lên phía trước đập lưng nắn vai cho Hạ Vân Tích, thuận tiện dùng mắt ra ám hiệu, kêu tiểu cung nữ đi nhanh lên.

Có Hồng Diệp cứu, tiểu cung nữ vội vàng lau nước mắt dập đầu tạ ơn, tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.

“Hồng Diệp, người thấy không, hôm nay bọn họ đều chê cười ta! Xem ta làm trò hề! Nếu ở Đông Lỗ quốc, ta nhất định bảo phụ hoàng đều chém bọn hân!”

Tuy Hạ Vân Tích thường xuyên hạ độc thủ đối với cung nữ bên người, nhưng với tâm phúc của mình Hồng Diệp, vẫn rất coi trọng. Đi theo bên người nàng, những năm này, Hồng Diệp ngược lại chưa từng trải qua nỗi khổ da thịt.

“Công chúa, ngài đừng nóng giận! Hôm nay không được, thì còn có sau này! Bắc Chu quốc muốn tổ chức cung yến, cái này là một cơ hội tốt a! Công chúa có thể bắt lấy cơ hội này, áp đảo tất cả mọi người a!”

Hồng Diệp hiểu rõ tính tình vị công chúa này, chỉ có thể thuận theo vuốt đuôi, nếu làm trái tâm ý của nàng, chịu khổ vất vả vẫn là chính mình a, nói không chừng còn bị mất mạng.

Hồng Diệp nói sang chuyện khác, thành công khiến cảm giác bị thất bại của Hạ Vân Tích thoáng bớt đi một ít.

Hôm nay có chút hơi lỗ mãng rồi, mới để Mộ Dung Thất Thất có cơ hội chê cười nhược điểm của nàng. Chờ đến cung yến, trước quốc quân cùng đại thần, Mộ Dung Thất Thất nếu lại “lùi bước trốn tránh”, thì chính là kẻ hèn nhát!

Khúc mắc nội tâm được tháo bỏ, Hạ Vân Tích lại tràn đầy lòng tin. Bất kể thế nào, nàng hôm nay lộ mặt, Phượng Thương khẳng định đã thấy nàng. Chờ tới cung yến nàng sẽ hảo hảo phát huy, như vậy Phượng Thương nhất định sẽ thích.

“Hong Diệp, Phượng Thất Thất khi chưa thành Trấn Quốc công chúa, chỉ là phế vật, làm sao hôm nay nghe nàng nói chuyện, cùng phế vật không giống a! Người nói, cung yến có nhiều người như vậy, nàng có thể cự tuyệt ta như hôm nay hay không?”

“Công chúa, nàng ta chỉ là công phu ngoài miệng lợi hại, mặt khác, nhất định là so kém ngài! Tại cung yến, ngài nếu nói muốn tử thí, nàng ta chắc sẽ không thể cự tuyệt. Lừa gạt dân chúng, nàng còn làm được, nhưng muốn tại trước mặt văn võ bá quan cùng hoàng thượng lại không thêm để ý như hôm nay, thì nàng chính là kẻ bỏ đi!”

Lời Hong Diệp nói, giống như thuốc an thần, khiến tâm tình Hạ Vân Tích thật tốt. Phượng Thất Thất, người chờ xem! Vị trí Nam Lân vương phi, ta định chắc rồi! Mặc kệ người có thừa nhận hay không, ta cũng sẽ là chị dâu của người!

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất trở lại Vương phủ, hai người vừa mới tiến vào Thính Tùng lâu, liền phát hiện khác thường, hai người liếc nhau, giả bộ như không có việc gì, một người đi tới bàn, một người tới bên giường, cùng 1 lúc, hai người đồng thời xoay người.

Hoa mai tiêu trong tay Phượng Thương cùng tơ vàng trong tay Mộ Dung Thất Thất đồng loạt ra tay, trực tiếp xông lên nóc phòng.

“Loảng xoảng——” một tiếng vang lên, hoa mai tiêu bị đánh rơi, một người áo đen xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Người là ai?” tơ vàng của Mộ Dung Thất Thất quấn quanh cổ đối phương, giống như chỉ cần dùng một phần lực, đầu đối phương sẽ bị tơ vàng của nàng cắt đứt.

Phượng Tà nhìn khuôn mặt Mộ Dung Thất Thất, càng xem càng cảm thấy yêu thích, mặc dù mạng của mình bây giờ còn đang trong tay nàng, nhưng nàng là khuê nữ thân sinh a! Vừa rồi Phượng Thương dùng hoa mai tiêu hấp dẫn chú ý của hắn, giúp Mộ Dung Thất Thất đắc thủ, hai người này phối hợp thật sự là thiên y vô phòng!

“Nói! Người là ai? Đến đây làm cái gì?”

Thấy Hắc y nhân che mặt không nói lời nào, tơ vàng trong tay Mộ Dung Thất Thất kéo căng, đối phương nếu như là địch nhân, nàng cũng không ngại lấy tánh mạng đối phương.

“Thất Thất...” giọng nói của Phượng Tà, có chút thê lương, hắn giơ tay lên, chậm rãi gỡ xuống cái khăn đen trên mặt.

“Người không phải, đại sư trấn yêu tháp sao?” Nhìn thấy dung mạo của đối phương, Mộ Dung Thất Thất cả kinh, “Người không phải viên tịch rồi sao?”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Phượng Thương cũng nghĩ thế, người này chính là người đưa ngũ sắc mai cho Mộ Dung Thất Thất. Chỉ là hắn vì sao lại có bộ dáng này, vì sao xuất hiện ở Thính Tùng lâu? Phượng Thương cẩn thận đánh giá Hắc y nhân trước mắt, muốn từ dung mạo hắn nhìn ra một tia đầu mối.

Tuy giật mình, nhưng tơ vàng trong tay Mộ Dung Thất Thất còn chưa tính thu hồi. Người này là địch hay là bạn, nàng còn chưa biết, cho nên

không thể lơ là.

Ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Tà rất tán thưởng. Xác thực, hiện tại không biết rõ ràng thân phận chân thật của địch nhân, cần trọng là vô cùng trọng yếu. Năm đó hắn chính là quá mức chủ quan, mới bị huynh đệ tốt của mình ở sau lưng đâm hắn một đao, khiến hắn cửa nát nhà tan, lang bạc kỳ hồ nhiều năm như vậy.

“Ta là Phượng Tà, là phụ thân của con.”

Một câu của Phượng Tà, giống như sét đánh giữa trời quang, đem Mộ Dung Thất Thất nổ loạn chóng mặt một hồi. Phượng Tà không phải đã chết sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Người này rốt cuộc là thật là giả?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Đoàn Viên

Mộ Dung Thất Thất cũng thật sự chưa từng nhìn qua mặt thật của Phượng Tà, không cách nào đoán được lời nói của người đứng trước mặt có đáng tin cậy hay không. Chỉ là, Phượng Tà đã từng là mỹ nam danh chấn thiên hạ, nhưng nam nhân ở trước mặt nàng bây giờ, cùng trong hình tượng trong truyền thuyết hoàn toàn bất đồng.

Mộ Dung Thất Thất không cách nào đoán được sự chân thật trong lời nói của hắc y nhân trước mặt, Phượng Thương thì ngược lại, kích động tiến lên phía trước cầm tay Phượng Tà, cho dù hắc y nhân hết tất cả, nhưng sẽ không quên được giọng nói của Phượng Tà, còn có cặp mắt kia. Chỉ với hai thứ này, Phượng Thương có thể xác định, Hắc y nhân này chính là Chiến Thần đại danh鼎鼎 của Bắc Chu quốc——Phượng Tà.

“Phụ thân, thật là người!”

Phượng Thương tay run nhè nhẹ, Mộ Dung Thất Thất có thể nghe được, trong giọng Phượng Thương mang theo sự kích động cùng một chút run run.. Xem ra, người này đúng là cha ruột của nàng ——

“Thương Nhi!” Phượng Tà thân thiết nắm tay Phượng Thương , dùng sức lắc, “Con cũng đã lớn như vậy... Tốt, rất tốt —— “

Chòm râu trên cằm Phượng Tà run nhè nhẹ, hiện tại hắc y nhân cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, không để cho nước mắt mình rơi xuống. Tuy trước kia Phượng Tà vẫn ở chỗ tối quan sát sự trưởng thành của Phượng Thương, chỉ là cho tới bây giờ không cùng hắc y nhân gặp mặt nhận nhau. Hôm nay,

Phượng Thương một tiếng “Phụ thân”, đem tất cả cảm xúc Phượng Tà đều dâng trào.

“Phụ thân, người vẫn còn sống! Thật sự là quá tốt!” Phượng Thương cực kỳ hân hoan, Phượng Tà còn sống, điều này đối với hắn mà nói là tin tức tốt cỡ nào a!

“Khanh khanh, người là cha nàng, là cha ruột của nàng!”

Phượng Thương lôi kéo Mộ Dung Thất Thất, lôi nàng đưa đến trước mặt Phượng Tà, “Khanh khanh, đây là phụ thân của nàng!”

Hai nam nhân tâm tình đều vô cùng kích động, còn Mộ Dung Thất Thất lại vô cùng bình tĩnh. Phụ thân? Phượng Tà? Mộ Dung Thất Thất có chút ngây ngốc tại chỗ nhìn Phượng Tà.

Kiếp trước, nàng là cô nhi không cha không mẹ, tuy rằng nghĩa phụ đối với nàng như con mình sinh ra, nhưng trong lòng Mộ Dung Thất Thất vẫn còn chút tiếc nuối.

Cha mẹ thân sinh vứt bỏ, vẫn là nỗi đau trong lòng nàng không có cách nào bù đắp được. Bao nhiêu lần nàng ở trong mộng được gặp cha mẹ, luôn cố gắng muốn đuổi theo bước chân của bọn họ, muốn bọn họ một chút vì cái gì muốn vứt bỏ nàng, sau khi tỉnh lại, khóe mắt đều là nước mắt nhẹ rơi.

Hôm nay, trọng sinh đến thế giới này, nàng rõ ràng có thể nhìn thấy phụ thân thân sinh của thân thể này, không khỏi có một loại cảm giác tràn lan ở trong lòng.

Người nam nhân trước mắt này, trong mắt lộ ra tia sáng yêu thương, không mang theo mưu cầu, tràn đầy ấm áp, lúc này, cảm giác ấm áp một mực bao quanh nàng, chẳng lẽ, đây là cảm giác có phụ thân sao?

“Thất Thất, ta thật là cha con!” Thấy Mộ Dung Thất Thất đứng ở kia, vẫn luôn trầm mặc, trong lòng Phượng Tà đau xót.

Đứa nhỏ này, mặc dù là nữ nhi của hắn và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nhưng mà vừa sinh hạ đã bị người cướp đi, vẫn được người khác nuôi dưỡng, hôm nay để nàng nhận thức một người khác làm phụ thân, về tình, cũng khiến Mộ Dung Thất Thất khó có thể chấp nhận.

Huống chi hắn vốn được coi là một người đã chết, hiện tại đột nhiên xuất hiện, không thể không khiến người giết mình. Cho nên, Phượng Tà có thể hiểu được Mộ Dung Thất Thất nghĩ gì, cũng không ép nàng nhận mình.

“Từ từ sẽ quen, Thất Thất, ta biết rõ con rất khó tiếp nhận chuyện như vậy, nhưng mà, ta thực sự là Phượng Tà – cha ruột của con.”

Phượng Tà che dấu, ở trong mắt của hắn hiện lên tia đau đớn cùng tự trách, hết sức kích thích Mộ Dung Thất Thất. Phần tự trách này, cảm giác đau lòng này có lẽ là bởi vì không thể bảo vệ được vợ con ư?

“Ba ba ——” Mộ Dung Thất Thất nhào vào trong ngực Phượng Tà, toàn bộ kiếp trước kiếp này, tất cả đều luôn khát vọng tình thân, đều bộc lộ trong một tiếng “Ba ba” này.

Phượng Tà sững sờ, hắn chưa từng nghe qua cái từ “Ba ba” này, nhưng từ thần sắc kích động của nữ nhi trong lòng hắn cũng đoán ra, chắc là nhận hắn rồi. Tay Phượng Tà run rẩy vỗ nhẹ lên lưng Mộ Dung Thất Thất. Minh Nguyệt, Thất Thất nhận ta! Thất Thất nhận ta!

Trước mắt là cảnh phụ tử nhận nhau, là chuyện tình vô cùng cảm động. Mặc dù Phượng Tà còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Phượng Tà, nhưng hắn vẫn chậm rãi lui ra bên ngoài, đem không gian yên tĩnh tặng cho hai phụ tử này.

“Ba ba, người cùng mù mù vì cái gì lại không quan tâm con? Chẳng lẽ là bởi vì con không láu lỉnh, không nghe lời sao?” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, trong mắt trên mặt tất cả đều là nước mắt.

Nghe tiếng khóc của nữ nhi, cùng trong lời nói sự “lên án” , khiến nam tử hán như Phượng Tà cũng đỏ mắt.

“Thất Thất, không phải như thế! Ta và mẹ con rất yêu con, chúng ta đều vô cùng yêu con! Con là hài tử chúng ta trông mong mười năm mới có được, chúng ta làm sao có thể không thương con! Con cũng không biết, mẹ con mang thai con, chúng ta vui mừng đến cỡ nào ! Chúng ta đã từng ảo tưởng, nhất định phải làm cho con trở thành hài tử hạnh phúc nhất trên thế gian, muốn đem tất cả yêu thương đều dành cho con! Chúng ta chưa từng có ý nghĩ vứt bỏ con, không nhớ con!”

Phượng Tà khóc , một giọt, rơi ở trên trán Mộ Dung Thất Thất. Cuộc đời này của hã, số lần khóc có thể đếm được mấy lần.

Lần đầu tiên, là vì bạn thân của Phượng Tà, cũng chính là Long Dục phụ thân của Phượng Thương chết dưới loạn tiễn, hã không thể cứu giúp, chỉ có thể nhìn long Dục biến thành con nhím, hã khóc, khóc vì sự bất lực của mình; lần thứ hai, là ở Nhạn Đãng Sơn khi biết được Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng hài tử chết đi, còn có những huynh đệ theo hã nam chinh bắc chiến kia đều chết hết, lúc này hã khóc; lần thứ ba, chính là hiện tại, nhìn nữ nhi đau lòng khóc như vậy, chất vấn bọn họ vì cái gì không cần phải nàg, khiến Phượng Tà bật khóc.

“Thực xin lỗi! Là cha không tốt! Là cha quá tin tưởng người khác, cho nên mới tạo nên sai lầm ở Nhạn Đãng Sơn, khiến kẻ gian thừa cơ, khiến con cùng mẹ con chịu nhiều khổ cực như vậy, đều là cha không tốt! Là cha thật có lỗi với các người! Nhưng mà con phải nhớ kỹ, ta và mẹ con, vĩnh viễn là yêu con!”

Giọng Phượng Tà run run, nước mắt rơi xuống, những năm này, vất vả nhiều như vậy, sống khó khăn như vậy, tất cả kiên cường, ở trước mặt con gái, toàn bộ đều sụp đổ, giống như vỡ đê sông Giang, sóng lớn mãnh liệt.

Phượng Tà xin lỗi, quét sạch toàn bộ sự tiếc nuối về tình thân của hai đời tích lũy sâu trong lòng Mộ Dung Thất Thất. Thì ra không phải nàng không tốt, thì ra cha mẹ cũng là có nỗi khổ tâm! Như vậy, kiếp trước, cha mẹ vứt bỏ nàng, có phải là cũng giống Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, có nỗi khổ tâm riêng của mình? Bọn họ cũng vốn kỳ vọng sẽ cho nàng một gia đình hạnh phúc, cho nàng cuộc sống hạnh phúc——

Tất cả bi quan thương tâm khổ sở kia được một tiếng “Chúng ta vĩnh viễn yêu con” của Phượng Tà làm tan thành mây khói, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên cảm giác được có phụ thân thật tốt. Cảm giác hạnh phúc lấp đầy trong lồng ngực, thật tốt!

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất cảm giác mình thật sự hạnh phúc! Kiếp trước nàng không có được, chỗ còn thiếu của nàng, đều ở kiếp này có được. Bất kể có người yêu tri âm là Phượng Thương, hay chỉ một câu “Thực xin lỗi” của Phượng Tà trước mặt, đều khiến nàng có cảm giác chưa bao giờ trải qua. Nàng cảm giác được mình là người hạnh phúc nhất!

Chờ đến khi tiếng khóc trong phòng nhỏ dần, Phượng Thương mới đẩy cửa ra đi vào. Thấy mắt Mộ Dung Thất Thất sưng đỏ, Phượng Thương một trận đau lòng, tự mình lấy nước rửa mặt cho Mộ Dung Thất Thất. Nhìn thấy Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất thân mật với nhau, Phượng Tà thoả mãn gật đầu. Dường như là, ở trên người bọn họ, thấy được mình và Hoàn Nhan Minh Nguyệt năm đó..

Chờ Mộ Dung Thất Thất điều chỉnh tâm tình tốt, nàng chậm rãi đi đến bên người Phượng Tà quỳ xuống bái lạy, “Phụ thân!”

“Tốt! Tốt lắm!” Phượng Tà nhìn sang một bên, lau lệ. Trước kia hẳn chưa từng nghĩ tới, nữ nhi của mình còn sống, cho dù biết rõ Mộ Dung Thất Thất là con của hắn cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng không dám hy vọng xa vời Mộ Dung Thất Thất có thể nhận hắn. Giờ đây, một tiếng “Phụ thân” của Mộ Dung Thất Thất, khiến tất cả băn khoăn trong lòng Phượng Tà đều biến mất.

“Phụ thân!” Phượng Thương quỳ xuống cạnh bên người Mộ Dung Thất Thất, cùng nàng bái lạy trước mặt Phượng Tà, chỉ là, Phượng Thương bổ sung một câu, “Chắc là, con phải thay đổi xưng hô, gọi ngài nhạc phụ!”

Nghe Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất mặt đỏ lên. Phượng Tà thấy tiểu nữ nhi vậy, vui vẻ đến đỡ họ đứng lên, “Được! Bất kể là phụ thân, hay là nhạc phụ, cũng không có sai! Đều là người một nhà!”

Lời nói ‘người một nhà’ của Phượng Tà khiến Phượng Thương cực kì vui vẻ. “Nhạc phụ, không phải người đã tạ thế (chết) rồi sao? Vì cái gì lại ở trong tháp Trấn Yêu? Năm đó ở Nhạn Đãng Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi của Phượng Thương, đã dời sự chú ý của Phượng Tà về chuyện năm đó, nhìn thấy dung nhan Mộ Dung Thất Thất giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt, giọng nói của Phượng Tà trở nên xót xa.

“Năm đó, có người bán tin tình báo của quân ta cho Tây Kỳ quốc, hơn nữa trong lương thực chúng ta cũng bị hạ động, còn mở cổng thành ea, dẫn quân địch tiến vào, khiến cho đại cục vốn là Bắc Chu quốc thắng biến thành đại bại! Hai mươi vạn quân của ta, toàn bộ đều chết —— “

Vừa nghĩ tới Hoàn Nhan Liệt làm hại mình nhà tan cửa nát, vợ con ly biệt, trong mắt Phượng Tà tràn đầy cừu hận. Huống chi hai mươi vạn tướng sĩ này, đều là cùng hắn vào sinh ra tử, huynh đệ nam chinh bắc chiến,

hài cốt bọn họ cũng không còn, mối thù này, dù như thế nào cũng phải báo !

“Tất cả mọi người nói, chuyện này do Thái Hoa làm, ta điều tra nhiều năm, cho đến gần đây mới phát hiện, Thái Hoa thật ra chỉ là thể thân cho cái chết của mẹ con. Cái người bị đốt thành tro bụi kia, không phải mẹ con, mà là Thái Hoa ! Thủ phạm, hoàn toàn là một kẻ khác!”

“Là Hoàn Nhan Liệt?”

Phượng Thương hỏi như vậy, Phượng Tà nhẹ gật đầu, “Đúng! Chính là hắn! Hơn nữa, mẹ của con cũng chưa chết, bị Hoàn Nhan Liệt dấu ở địa cung (cung điện dưới lòng đất) dưới cung Trường Thu!”

Lời của Phượng Tà, chấn động tới mức nào, làm cho Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất sững sờ.

“Nhạc mẫu không phải đã....” Phượng Thương không thể tin được sự thật này, không nghĩ tới, Phượng Tà mà tất cả mọi người cho rằng đều đã chết vẫn còn sống, Hoàn Nhan Minh Nguyệt người rõ ràng tự sát vì tình lại được giấu trong Hoàng cung, trong lúc này rốt cuộc có cái gì là bí mật không thể cho ai biết nữa? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Nàng còn sống, chỉ là....giống như hoạt tử nhân (người thực vật), đang ngủ say không tỉnh, ta cũng không biết nàng đã trải qua những gì!” Thấy Phượng Thương nhắc đến Hoàn Nhan Minh Nguyệt, trong mắt Phượng Tà lại là một mảnh ướn át.

“Ta vốn là muốn chờ báo thù cho mẫu thân con xong, sẽ đến gặp các con nhận mặt, nói rõ chân tướng. Chính là mấy ngày hôm trước ta mới phát hiện ra Minh Nguyệt căn bản cũng chưa chết. Ta không phải đại phu, không biết tại sao Minh Nguyệt bị như vậy, ta nghĩ không ra biện pháp. Chỉ có thể tới tìm các con! Phượng Thương, y thuật Tấn Mặc cao minh, ta

muốn mời hân đến nội cung xem mẹ của con, xem nàng rốt cuộc bị làm sao vậy? Có thể cứu tình nàng hay không?”

Lời nói của Phượng Tà, khiến Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ngoài kinh ngạc, còn lại là mừng rỡ vô cùng. Thì ra Hoàn Nhan Minh Nguyệt không chết! Nếu nói như vậy, không phải là cả nhà Mộ Dung Thất Thất có thể đoàn viên rồi!

“Cha, con cũng biết một ít y thuật, không bằng con đi cùng các người, nói không chừng có thể giúp đỡ được!” Đối với nữ nhân cho mình sinh mạng kia, Mộ Dung Thất Thất rất kiêu kỳ, cũng thấy rất thân thiết. Kiếp trước không có cha mẹ yêu thương, kiếp này có thể có cha mẹ, điều này đối với nàng là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

“Cũng được!” Phượng Tà gật gật đầu, bất kể như thế nào, chỉ cần là cơ hội, hân không thể buông tha.

Ba người, hàn huyên thật lâu, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất qua sự miêu tả của Phượng Tà, rốt cuộc cũng biết chuyện năm đó.

Thì ra, năm đó ở núi Nhạn Đăng, hai mươi vạn đại quân của PHượng Tà, đánh cho quân đội Tây Kỳ quốc đến hoa rơi nước chảy (thảm hại vô cùng), thắng lợi gần như trước mắt.

Nhưng sau đó, không biết vì sao, lương thực của đại quân đã xảy ra vấn đề, tất cả mọi người đều bị kiệt lực, tiêu chảy. Giờ nghĩ lại, hân là có người hạ độc trong giếng nước, cho nên thân thể các binh sĩ mới nảy sinh vấn đề không khỏe.

Vừa vặn lúc ấy là ba tháng hừ trời rất nóng, càng là thời điểm kiệt lực tràn lan, chỉ bệnh nhẹ kiệt lực cũng khiến sức chiến đấu của đại quân rơi thẳng xuống, mà lúc này, ban đêm có người mở cửa thành ra, quân đội Tây Kỳ quốc tiến thẳng vào chém giết.

Phượng Tà vốn là muốn dẫn Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Thương rời đi, lại không nghĩ đồ ăn của bọn họ cũng bị hạ độc, vừa rời đi đến ngoài thành không bao lâu, đã có người vây bắt tấn công bọn họ, cho dù ứng kỵ quân lấy một địch trăm, nhưng bị bọn họ bỏ thuốc, cũng không phải đối thủ của đối phương.

Phượng Tà sau khi trúng đao đã hôn mê, chờ hãn tỉnh lại, nằm bên người, là mã phu đối với hãn trung thành và tận tâm, là hãn liều mạng cứu Phượng Tà ra, chính mình lại bỏ mạng. Lúc Phượng Tà chạy về, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Thương đều chẳng biết đi đâu...

“Ta suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc là ai hạ độc trong giếng nước, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người chính là đại thần Lý Tuấn người Hoàn Nhan Liệt phái tới khao thưởng tam quân, mọi chuyện phát sinh đều là từ sau khi hãn tới đây. Mà ý của hãn, chính là ý tứ của Hoàn Nhan Liệt, là Hoàn Nhan Liệt quyết tâm muốn tiêu diệt ta!”

“Chẳng qua là, tại sao Hoàn Nhan Liệt phải làm như vậy? Hãn và người không phải là bạn tốt, không phải anh ruột của mẹ sao?” Mộ Dung Thất Thất không rõ Hoàn Nhan Liệt nghĩ gì, thế nhân đều nói là Hoàn Nhan Liệt thương yêu nhất là muội muội của hãn, Hoàn Nhan Minh Nguyệt, sao hãn lại muốn đối đãi với người nhà Phượng Tà như vậy?

“Hừ!” Vừa nghĩ tới hành vi bỉ ổi của Hoàn Nhan Liệt, cùng ý định xấu xa của hãn, Phượng Tà cảm thấy chán ghét, hãn nắm tay xiết chặt lại, hàm răng kêu “khanh khách”, “Hãn làm như vậy, nguyên nhân chỉ có một ——

Lời này, Phượng Tà thật sự không muốn nói ra. Đường đường là vua của một nước lại thêm mền muội muội của mình, hơn nữa vì vậy mà không để ý tới lợi ích quốc gia, tình cảm huynh đệ, người như vậy, thật sự là rất đáng hận!

Thất Phượng Tà trầm mặc lâu như vậy, cũng không nói ra, Mộ Dung Thất Thất có chút sốt ruột, “Cha, hẳn vì cái gì làm như vậy, người nói đi!”

Phượng Tà nhìn nhìn Mộ Dung Thất Thất, lại nhìn Phượng Thương, thờ dãi. Chân tướng, bọn chung sớm muộn cũng sẽ biết, vấn đề này cũng không phải là lỗi của hắn và Hoàn Nhan Minh Nguyệt, không cần thiết phải giấu diếm giúp Hoàn Nhan Liệt.

“Trang trí bên trong cung Trường Thu, giống như đúc khuê phòng của mẹ con, hơn nữa theo lời nói của tiểu cung nữ được Thái Hậu cứu, trước Nguyệt quý phi ở tại cung Trường Thu cùng mẹ của con lớn lên có mấy phần tương tự....”

“Két ——” Trong nội tâm Mộ Dung Thất Thất cả kinh, nói như vậy, Hoàn Nhan Liệt không phải là kẻ luyện muội[1] chứ ! [1] yêu em gái ruột trong ngôn tình gọi tình yêu kiểu này là incest

Mộ Dung Thất Thất nghĩ đến, Phượng Thương cũng có thể nghĩ đến, như vậy có thể hiểu được, vì cái gì mà mỗi vị hoàng quý phi ở cung Trường Thu đều thần bí như vậy, không bao giờ tham gia cung yến, đi ra cũng là che mặt, thì ra là Hoàn Nhan Liệt có ý niệm xấu xa như vậy trong đầu!

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên nặng nề. Một quân vương lại là kẻ luyện muội, vì tư lợi bản thân, bán đứng lợi ích quốc gia, điều này nói ra, thật là làm cho người ta khó có thể tin.

“Phụ thân, chúng ta khi nào thì đi gặp mẫu thân?” Nghĩ đến Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn đang ở dưới mặt đất cung Trường Thu, còn không biết bị Hoàn Nhan Liệt vũ nhục như thế nào, Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy phần nộ cộng thêm chán ghét.

Tại sao có thể có người biến thái như vậy! Vì muốn đạt được muội muội, lại làm ra chuyện như vậy, chuyện như thế có thể làm ra vậy thì còn chuyện gì là không thể làm được đây![2]

[2] 是可忍孰不可忍! : nguyên gốc là câu này :thị khả nhẫn thực bất khả nhẫn .

“Tất nhiên là càng nhanh càng tốt, ta rất muốn biết rốt cuộc Minh Nguyệt bị làm sao vậy, không bằng, thì đêm hôm nay!”

Ba người đã định (đã quyết định), đêm đó, Phượng Thương gọi Tấn Mặc tới, có thêm Phượng Tà cùng Mộ Dung Thất Thất, tổng cộng có bốn người, lén trong bóng đêm vào Hoàng cung.

Cung Trường Thu, an tĩnh dị thường, không có gió, bọn cung nữ thái giám sớm đã đi ngủ. Bốn người đẩy cửa đi vào, lại đi xuống địa cung, đi theo sau lưng Phượng Tà trong chốc lát, rốt cuộc đã thấy được nữ tử nằm trên giường Noãn Ngọc.

“Đúng là mẫu thân!” Phượng Thương không thể tưởng tượng nổi nhìn kỹ dung nhan không đổi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, “Mẫu thân, con là Phượng Thương, mẫu thân, người tỉnh đi!”

“Vô dụng!” Phượng Tà giữ chặt Phượng Thương, lắc đầu, “Hãy để cho Tấn Mặc kiểm tra rồi nói sau!”

Ban ngày, khi biết tin tức Phượng Tà còn sống, cái cảm của Tấn Mặc kém chút là rớt xuống đất. Giờ lại chứng kiến Hoàn Nhan Minh Nguyệt nằm ở trên giường Noãn Ngọc, trái tim của Tấn Mặc lần nữa bị đập mạnh. Thì ra, lời đồn cuối cùng vẫn chỉ là lời đồn, hai người trong cuộc trận chiến núi Nhạn Đãng năm đó, giờ đây vẫn còn sống như cũ, làm sao không khiến người ta chấn động đây.

Không suy nghĩ nhiều, Tấn Mặc để tay lên trên mạch đập của Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Mạch đập vô cùng thông thả, mạch như vậy Tấn Mặc chưa từng gặp qua.Sau lại kiểm tra con người của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, sau khi thấy

khí sắc, Tấn Mặc liên tục thấy kỳ lạ, “Thật sự là quá kì quái, tình hình công chúa bây giờ, có chút giống trạng thái động vật đang ngủ đông, thật sự là kỳ quái! Sư muội, muội đến xem đi!”

Thấy Tấn Mặc gọi Mộ Dung Thất Thất là sư muội, Phượng Tà có chút kinh ngạc, Phượng Thương ở bên cạnh giải đáp nghi vấn cho cha vợ, “Khanh khanh chính là Liên công tử nổi tiếng giang hồ.”

“Liên công tử!” Lần này, đến lượt người làm cha Phượng Tà ghen hống đứng nhìn trân trân . (chỉ sự kinh ngạc không nói nên lời)

Thì gia Quái y Liên công tử đại danh鼎鼎鼎鼎 trong hồ chính là nữ nhicủa hần cùng Minh Nguyệt! Lập tức, một cỗ tâm tình kiêu ngạo bay lên trong lồng ngực Phượng Tà! Minh Nguyệt, nàng thấy được không? Ta mang nữ nhi tới thăm nàng, nữ nhi của chúng ta ưu tú như vậy, thật giống nàng!

Phượng Tà vốn muốn nếu như Tấn Mặc trị không khỏi cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, còn nghĩ tới muốn đi tìm Liên công tử. Không nghĩ tới, đập phá thiết hại vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu (ý chỉ không phải đi mòn giày tốn công sức mà vẫn làm được việc).Thì ra nữ nhi của hần chính là Liên công tử! Cái này có được gọi là đặc ân trời ban dành cho hần cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt không?

Thời điểm Mộ Dung Thất Thất quan sát Hoàn Nhan Minh Nguyệt, như xác định nàng chính là mẹ đẻ của mình. Trước ngày đại hôn bị hắc y nhân dẫn tới trước bức họa, bức họa này chỉ vẽ ra bảy phần thần thái của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, khí chất của nàng không có thể hiện ra ngoài.

Hôm nay, nhìn thấy mẹ đẻ của kiếp này, Mộ Dung Thất Thất có chút kích động. Mẫu thân, hình ảnh này đã xuất hiện trong lòng nàng rất nhiều lần rồi. Trời mới biết được nàng hi vọng cỡ nào chính mình có một ngày có thể cùng cha mẹ ruột của mình ở chung một chút, hưởng thiên luân chi

nhạc. (chỉ mối quan hệ gia đình, diễn tả niềm vui sướng đoàn tụ, hạnh phúc gia đình)

Tuy nguyện vọng này kiếp trước không đạt được, nhưng mà bây giờ, đến nơi này, trời cao rõ ràng động lòng trắc ẩn, mang đến cho nàng một đôi cha mẹ, điều này làm cho nàng như thế nào mà không thể không cảm tạ!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hạ Vân Tích Cực Điểm Vô Sĩ

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất đã nhớ tới mỹ nhân ngủ trong truyện cổ tích. Nàng cứ nằm an tĩnh yên bình như vậy trên giường noãn ngọc, một thân váy trắng tao nhã, toàn thân tràn ngập một tầng sương trắng nhàn nhạt, phảng phất giống như tiên nữ trong tiên cảnh. Nàng chẳng qua chỉ là ngủ thôi nhưng cũng khiến cho người ta không dám lên tiếng sợ sẽ quấy rầy đến nàng.

Hóa ra đây chính là mẹ ruột của mình!

Một loại tình cảm đặc thù dâng lên trong lòng Mộ Dung Thất Thất, cái từ “mẹ” này, đã từng là một yêu cầu xa vời, hôm nay lại trở thành hiện thực ngay trước mắt.

“Nương, con là Thất Thất! Con tới thăm người đây!” Mộ Dung Thất Thất đưa tay bắt mạch cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Mạch tượng chậm rãi, cũng rất bình thường, toàn thân không có dấu hiệu trúng độc, cũng không trúng độc, xét theo góc độ sinh học, thì thân thể Hoàn Nhan Minh Nguyệt hoàn toàn khỏe mạnh, không có bất cứ vấn đề gì.

Khi Mộ Dung Thất Thất nói ra kết luận của mình, Tấn Mặc cũng tán thành: “Nếu như thân thể công chúa không có bất cứ vấn đề gì, vậy chỉ có thể giải thích tình huống hiện tại của nàng chính là do nhân tố tinh thần cùng tâm lý. Hoặc là nói, nàng tự nguyện chìm vào trạng thái ngủ.”

Lời Tấn Mặc nói, Phượng Tà cùng Phượng Thương đều không hiểu được, nhưng Mộ Dung Thất Thất lại gật đầu đồng ý.

“Vấn đề mà y học không thể giải thích, thì chỉ có thể từ bản năng của con người mà giải thích. Có một số người sau khi trải qua những mất mát quá lớn, đại não tự sinh ra một loại ý thức tự bảo vệ, khiến họ tự nguyện chìm vào giấc ngủ say, không muốn tiếp nhận hiện thực.”

Những thuật ngữ chuyên nghiệp này, Phượng Tà nghe không hiểu, chỉ khi nghe rõ được thân thể Hoàn Nhan Minh Nguyệt không có vấn đề thì hòn đá treo trong lòng hẳn rồi cuộc cũng được thả xuống.

“Vậy mẫu thân con khi nào thì tỉnh lại?” Đây là điều mà Phượng Tà muốn biết nhất lúc này.

“Nếu như nương đang ngủ say không tỉnh, liền cho thấy tâm lý của người xuất hiện một bản năng tự phòng ngự, muốn đánh tan phòng ngự của người, phải khơi dậy ý thức của người, người mới có thể tỉnh lại”

“Nương khẳng định cho rằng phụ thân và con đều đã gặp phải bất trắc cho nên thương tâm quá độ, vì vậy mà mất đi ý chí sống... Muốn cho mẫu thân tỉnh lại, biện pháp duy nhất chính là ở bên cạnh người, khơi lên ý thức muốn sống của người.”

“Ta đồng ý với cách này của sư muội, tâm bệnh thì dùng tâm được, tháo chuông thì tìm người buộc chuông. Tướng quân cùng sư muội, là thân nhân mà công chúa để ý nhất, nếu như hai người giúp đỡ công chúa, nói chuyện nhiều với nàng, có lẽ sẽ tạo ra kỳ tích cũng nên. Nhưng mà, cái giường noãn ngọc này là thứ duy trì cân bằng sinh lý cho công chúa, nếu chuyển nàng đi, nói không chừng sẽ phản tác dụng. Chỉ có thể cùng lúc vừa thông qua tình cảm khơi dậy ý thức của công chúa, vừa phụ trợ được vật, điều dưỡng tốt thân thể ngủ say nhiều năm của công chúa.

Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc đều nói như vậy, làm long mày Phượng Tà lần nữa nhú lại, “Chúng ta chỉ có thể thừa dịp ban đêm đến nơi đây, thời gian cũng không còn nhiều. Ta hiện tại không thể chờ đợi được

muốn nhìn thấy Minh Nguyệt tỉnh lại, ta, ta...” Khóe miệng Phượng Tà run nhè nhẹ vì kích động, Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn có thể tỉnh lại, vợ chồng bọn họ còn có thể đoàn tụ, điều này với hắn mà nói quả thực là một tin vui quá lớn rồi.

“Cha, chuyện này người không cần lo lắng. Hoàn Nhan Liệt đã đem Trường Thu cung ban cho con, cùng lắm thì con vào cung ở. Phụ thân sẽ làm thị vệ của con, dịch dung ở bên cạnh con, như vậy, người mỗi ngày đều có thể nhìn thấy mẫu thân! Về phần thuốc thang, thì dùng thức ăn lỏng nhiều dinh dưỡng là chính, tin tưởng qua cố gắng của chúng ta, mẫu thân rất nhanh sẽ tỉnh lại!”

“Được! Được! Cứ như vậy đi!”

Phượng Tà lưu luyến không rời nhìn Hoàn Nhan Minh Nguyệt thật lâu, lúc gần đi thì hôn nhẹ lên trán nàng. Minh Nguyệt, chờ ta!

Ngày hôm sau, Mộ Dung Thất Thất tiến cung, nói rằng muốn chuyển vào Trường Thu cung, Hoàn Nhan Liệt nghe xong có chút kinh ngạc, nhưng lại cao hứng nhiều hơn.

Hoàn Nhan Liệt để Mộ Dung Thất Thất ở Trường Thu cung thật ra thì cũng có ý đồ riêng. Hắn chuẩn bị tẩm cung cho Mộ Dung Thất Thất là vì phía dưới chính là nơi Hoàn Nhan Minh Nguyệt nằm. Hắn hi vọng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đang ngủ, sau khi nghe giọng nói của Mộ Dung Thất Thất ở trên, sẽ xúc động, rồi tỉnh lại.

Trước đây, Hoàn Nhan Liệt cũng tìm danh y kiểm tra cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Đối phương nói, Hoàn Nhan Minh Nguyệt là do bị thương quá độ mà chết tâm, vì vậy mới xuất hiện trạng thái như vậy. Nếu mang người mà nàng quan tâm đến, mỗi ngày đều cùng nàng nói chuyện, có lẽ nàng sẽ tỉnh lại. Mặc dù vị y sĩ này cuối cùng cũng bị Hoàn Nhan Liệt giết, nhưng lời của hắn, Hoàn Nhan Liệt luôn nhớ rất rõ.

Hôm nay, hần tìm Mộ Dung Thất Thất được trở về, lúc trước người Hoàn Nhan Minh Nguyệt quan tâm nhất chính là Phượng Tà cùng tiểu nữ nhi này, Phượng Tà đã sớm chết, Mộ Dung Thất Thất rõ ràng thất lạc lại tìm được về. Nếu như Hoàn Nhan Minh Nguyệt biết rõ tiểu nữ nhi quay về, nhất định sẽ rất vui vẻ, nói không chừng vì gặp Mộ Dung Thất Thất mà nàng sẽ tỉnh lại.

“Tốt! Tốt! Con tiến cung ở cũng tốt! Đến lúc đó có thể ở bên cạnh chăm sóc thái hậu!” Cũng có thể ở bên cạnh nương con ——

Câu nói kế tiếp, Hoàn Nhan Liệt không có nói ra, chỉ sai Kính Đức dẫn Mộ Dung Thất Thất đi Trường Thu cung, đồng thời cũng phân phó mang một đồng đồ vật đến Trường Thu cung.

Vào Trường Thu cung, Mộ Dung Thất Thất cố ý đi ngang qua nơi mà buổi tối hôm trước nàng đến, nhìn giấy niêm phong trên cửa, Mộ Dung Thất Thất hỏi Kính Đức, “Kính Đức công công, chỗ này vì sao lại bị niêm phong?”

“Bẩm công chúa , chỗ này là chỗ ở của Nguyệt quý phi, về sau công chúa nói người chết, không may, nên Hoàng thượng đã sai nô tài đem chỗ này niêm phong lại.”

“A ——” Mộ Dung Thất Thất gật gật đầu, “Bản cung thấy chỗ này không tệ, xé giấy niêm phong đi, dọn dẹp phòng này lại! Nếu là đồ vật Nguyệt Vân Chi đã dùng qua, thì toàn bộ đổi hết, lấy làm chỗ cho bản cung tiếp khách cũng được!”

“Dạ!” Kính Đức đối với yêu cầu của Mộ Dung Thất Thất , một mực đáp ứng. Hoàng thượng đã nói, chỉ cần là Mộ Dung Thất Thất yêu cầu, thì toàn bộ đều phải đáp ứng đầy đủ, cho nên bây giờ Mộ Dung Thất Thất nói cái gì, hần đều ghi nhớ để làm.

Kính Đức hiệu suất xử lý công việc rất cao, dưới sự giám sát của hần, chỉ trong thời gian 3 ngày, nơi này quả nhiên rục rờ hần lên, mấy thứ đồ trước đây đều hoàn toàn không thấy nữa. Mộ Dung Thất Thất 3 ngày sau chuyển vào hoàng cung, cùng nàng vào, ngoại trừ Tô Mi, Tố Nguyệt, còn có Phượng Tà dịch dung.

Mộ Dung Thất Thất tiến cung, người cao hứng nhất là thái hậu Đông Phương Lam, bà vừa định sai Thanh Cô đi mời Mộ Dung Thất Thất tới, chợt nghe người bẩm báo, nói Trấn Quốc công chúa đến đây.

“Nhanh! Nhanh ra nghênh đón!” Đông Phương Lam có chút kích động. Sau khi từ Xuân Hạnh mà biết được bí mật ở Trường Thu cung, Đông Phương Lam vẫn muốn đi Trường Thu cung, nhưng lại sợ làm cho Hoàn Nhan Liệt chú ý, chỉ có thể nhịn xuống. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất vào ở trong Trường Thu cung, đây quả thực đúng như tâm nguyện của bà.

“Bà ngoại!” Mộ Dung Thất Thất cũng không có gọi ngoại tổ mẫu như bình thường, một tiếng bà ngoại, liền ngọt đến tận tâm Đông Phương Lam.

“Ngoan!” Đông Phương Lam nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất giống nữ nhi mình thì rất là vui, vội vàng kéo nàng đi đến bên cạnh mình ngồi xuống. Vừa nghĩ tới lúc đầu mới gặp gỡ Mộ Dung Thất Thất, mình còn làm khó con bé như vậy, Đông Phương Lam rất là đau lòng, cho nên đối với đứa cháu gái này vô cùng yêu thương.

“Chuyển vào cung rồi, từ nay về sau cách ai gia cũng gần, phải thường xuyên đến thăm ai gia đấy!”

“Bà ngoại mà thích con sẽ đến mỗi ngày! Chỉ cần Thanh Cô làm chút thức ăn sở trường cho con ăn, thì còn gì bằng nữa! (..^^..)”

Mộ Dung Thất Thất cũng chỉ mới có mười sáu tuổi thôi, vẫn còn là thiếu nữ, khi ấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã gả cho Phượng Tà rồi, ngược lại so với nha đầu này thì trầm ổn hơn rất nhiều. Thấy Mộ Dung Thất Thất làm

nũng như vậy, Đông Phương Lam cười đến không kìm được, “Được được được! Ai gia nói Thanh Cô làm! Cho người cái con mèo tham ăn này ăn thật là no luôn!”

Thanh Cô biết rõ hai bà cháu có chuyện nói, liền bảo mọi người lui ra, chỉ còn lại hai người Đông Phương Lam cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Nha đầu (Bà ngoại)—— “

Thấy đối phương cũng đồng thời mở miệng, hai người nhìn nhau cười.

“Bà ngoại, vẫn là người nói trước đi.”

Mộ Dung Thất Thất hôm nay tới, chính là muốn nói về chuyện của Hoàn Nhan Minh Nguyệt . Đông Phương Lam là mẫu thân thân sinh của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tin tức nàng còn sống, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy cần phải nói cho vị lão nhân luôn ngày đêm lo lắng cho con cái này.

“Ai gia không biết người vì cái gì mà muốn vào cung, cũng không biết người tiến cung rốt cuộc là tốt, hay là xấu. Hôm nay bên ngoài tin đồn rất nhiều, chuyện Nam Phượng quốc Hoàng đế tự mình đến cầu hôn người, ai gia cũng nghe nói. Về đại sự cả đời, ai gia chỉ có một chút yêu cầu, đó chính là con thích thì được rồi!”

Mộ Dung Thất Thất không nghĩ rằng chuyện mà Đông Phương Lam muốn nói là chuyện này, đặc biệt là yêu cầu của bà lại đơn giản như vậy, khiến cho cảm tình của Mộ Dung Thất Thất đối với người bà này càng gần thêm một bước.

“Mấy ngày trước đây, cữu cữu của người xử lý Trường Thu cung, ai gia cứu được một tiểu cung nữ. Nàng nói cho ai gia một chuyện, ai gia cảm thấy nhất thiết cần phải nói cho con biết. Dù sao, con cũng là nữ nhi của Minh Nguyệt, con có quyền lợi được biết rõ về chuyện của mẫu thân con.”

Đông Phương Lam đem lời Xuân Hạnh nói ra, cùng với tờ giấy của Phượng Tà, đều từ đầu đến cuối nói cho Mộ Dung Thất Thất biết.

“Bây giờ con chuyển vào Trường Thu cung, ai gia có chút lo lắng. Hoàn Nhan Liệt rốt cuộc là nghĩ như thế nào, ai gia không biết. Chỉ là, hai mắt của ai gia gần đây cứ giật liên tục không ngừng. Ta đã mất đi nữ nhi, cũng không muốn con cùng Phượng Thương lại có cái gì ngoài ý muốn phát sinh. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thật thống khổ, ai gia chịu không nổi nữa...”

Nhìn bộ dạng Đông Phương Lam đầu tóc bạc trắng ngời rơi lệ, Mộ Dung Thất Thất rất xúc động. Nàng tiến lên ôm Đông Phương Lam, nói thẳng ra chân tướng, “Bà ngoại, nương của con không chết, cha con cũng còn sống, bọn họ đều không chết!”

“Cái gì?!” Đông Phương Lam vừa nghe những lời này, liền sững sờ, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bà khẩn trương nắm tay Mộ Dung Thất Thất, lo lắng nhìn nàng, “Con nói cái gì? Minh Nguyệt còn sống? Phượng Tà, thật sự còn sống?”

Tuy trước đây nhận được tờ giấy của Phượng Tà, Đông Phương Lam xác định Phượng Tà không chết, nhưng hãn một mực không chịu lộ diện, khiến cho lòng Đông Phương Lam luôn bất ổn, luôn lo lắng cho Phượng Tà, hôm nay, lời này từ miệng Mộ Dung Thất Thất nói ra, Đông Phương Lam cuối cùng cũng tin tưởng rằng Phượng Tà còn sống.

“Đúng vậy! Nương và cha con, đều còn sống!” Mộ Dung Thất Thất đem sự tình đại khái nói một lần, khi nghe đến chân tướng của trận chiến ở Nhạn Đãng Sơn, Đông Phương Lam đập tay lên bàn, “Quả nhiên là hãn! Hãn lại làm ra chuyện như vậy!”

Đông Phương Lam giận đến đôi môi phát run, lúc trước nương ruột của Hoàn Nhan Liệt mất, là nàng một tay nuôi lớn Hoàn Nhan Liệt, cuối cùng

khi Hoàn Nhan Trị lựa chọn người thừa kế, cũng là vì nàng luôn ủng hộ Hoàn Nhan Liệt, cái ngôi vị hoàng đế này mới thuộc về hắn.

Chính là nàng tuyệt đối không nghĩ tới, kẻ mà mình nuôi lớn lại là bạch nhãn lang (kẻ đáng khinh), lại dùng thủ đoạn ti tiện như vậy, hủy hoại cả gia đình Hoàn Nhan Minh Nguyệt!

Đông Phương Lam tức giận cùng kích động, điều này Mộ Dung Thất Thất đã lường trước được, nàng vội vàng ôn nhu trấn an Đông Phương Lam. Qua một lúc, Đông Phương Lam mới dần dần bình tĩnh trở lại, sau khi tỉnh táo câu đầu tiên hỏi là hỏi Hoàn Nhan Minh Nguyệt. “Nương của con thân thể không tốt lắm, cần tĩnh dưỡng. Bất quá nương nói, đợi thân thể nàng điều trị tốt lên rồi, nhất định sẽ tới gặp người đầu tiên!”

Mộ Dung Thất Thất không dám nói cho Đông Phương Lam tình hình thật sự của Hoàn Nhan Minh Nguyệt lúc này, nàng sợ Đông Phương Lam mà kích động, sẽ trực tiếp đi thẳng tới Trường Thu cung, đành phải dùng lời nói dối thiện ý này để giấu giếm chân tướng.

“Thân thể không tốt? Tức là làm sao vậy? Ngã bệnh ư, hay là bị thương? Có người chăm sóc hay không? Con bé bây giờ đang ở đâu?” Quả nhiên, Đông Phương Lam vừa nghe nói đến chuyện bệnh tình của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, lập tức gấp đến độ đứng cả lên.

“Bà ngoại, người yên tâm đi, có đại danh鼎鼎鼎鼎 Liên công tử chữa bệnh cho mẫu thân, không bao lâu nương sẽ thật khoẻ mạnh đứng trước mặt người!”

Vừa nghe Liên công tử chữa bệnh cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nỗi lo lắng trong lòng Đông Phương Lam rốt cuộc cũng vơi đi một ít.

“Liên công tử y thuật cao minh, cái này ai gia có nghe nói qua. Nhưng mà, ai gia cũng biết, mẹ của con nhất định là bệnh nặng, nếu không sẽ không đến gặp ai gia... Thất Thất à, con trở về nói cho mẫu thân con biết,

nhất định phải dưỡng bệnh thật tốt, đem thân thể dưỡng tốt! Ai gia... Ai gia sẽ chờ để được gặp một Minh Nguyệt hoàn toàn khoẻ mạnh!”

Đông Phương Lam nước mắt tuôn đầy mặt, giọng nói cũng khàn khàn, chỉ là bà hiểu rõ, những giọt nước mắt này của bà tuy chua xót nhưng cũng lộ ra niềm hạnh phúc. Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn sống, đối với một người lớn tuổi như Đông Phương Lam mà nói, đây đã là tin tức tốt nhất rồi.

“Thật tốt! Thật tốt quá... Minh Nguyệt cùng Phượng Tà đều còn sống, thật là tốt quá rồi...”

Trừ việc vừa rơi lệ, trong miệng vừa nói “Thật tốt”, Đông Phương Lam thật không còn cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung nội tâm kích động của mình nữa. Tuy tạm thời không thể gặp được nữ nhi bảo bối, nhưng mà đã biết rõ nàng còn sống, lòng của người làm mẹ cuối cùng cũng được nhẹ nhõm rồi.

Những năm này, nhiều lần trong đêm, nhắm mắt lại, đã nghĩ đến nữ nhi và con rể chết thảm, làm cho Đông Phương Lam không có cách nào bình yên mà chìm vào giấc ngủ. Bây giờ, biết bọn họ đều còn sống, làm sao mà không khiến vị mẫu thân này vui mừng cho được! Xem ra trời xanh có mắt, Bồ Tát tốt cuộc đã nghe được thỉnh cầu của bà!

“A Di Đà Phật ——” Đông Phương Lam chắp tay trước ngực, trong miệng lầm bầm. Nhưng sau khi niệm xong, Đông Phương Lam kéo mạnh phật châu trên cổ xuống, những hạt châu bằng phi thủy từng viên rơi vãi trên mặt đất, thấy vậy Mộ Dung Thất Thất sững sờ, “Bà ngoại —— “

“Thất Thất, biết rõ cha và nương con còn sống, ai gia rất vui. Bây giờ, đã đến lúc tìm người tính sổ! Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa (là chuyện hiển nhiên, là những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ). Ai gia không thể để

dàng tha thứ cho việc tên ma đầu kia còn sống tự do vui vẻ sau tất cả những chuyện này, ai gia muốn chính tay mình chấm dứt hẳn!”

Ma đầu trong lời Đông Phương Lam nói, Mộ Dung Thất Thất hiểu rõ chính là nói Hoàn Nhan Liệt. Khoản nợ này, là Hoàn Nhan Liệt thiếu Phượng gia, tất nhiên là muốn tìm hắn để đòi lại! Chỉ là, chuyện báo thù, trước tiên nên tạm thời đặt xuống, trước mắt việc quan trọng nhất chính là cứu sống Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Mộ Dung Thất Thất rất hiểu tâm tình Đông Phương Lam, nhưng mà bây giờ không có gì quan trọng hơn Hoàn Nhan Minh Nguyệt, đây cũng là kết quả mà nàng cùng Phượng Tà, Phượng Thương sau khi bàn bạc.

“Bà ngoại, thù phụ mẫu, không đội trời chung. Hoàn Nhan Liệt thiếu nợ chúng ta, con nhất định sẽ đòi trở lại. Bất quá, chuyện này Thất Thất muốn tự mình động thủ. Người ăn chay niệm Phật nhiều năm như vậy, Thất Thất không muốn làm cho tay của người nhiễm đầy máu. Bà ngoại, cơ hội này tặng cho Thất Thất, được không?”

Mộ Dung Thất Thất nửa như làm nũng, nửa như khẩn cầu, khiến Đông Phương Lam không muốn đáp ứng cũng khó. Bọn trẻ lớn rồi, tự có suy nghĩ của mình, khiến Đông Phương Lam rất vui.

“Con chuyển vào cung chắc không phải là vì báo thù đấy chứ! Vậy thì con nhất định phải cẩn thận a! Chuyện này, con với ca ca con có thương lượng với nhau hay không? Vạn nhất Hoàn Nhan Liệt băng hà, người kế thừa hoàng vị sẽ là ai, ca ca của con đã nghĩ đến chưa? Hoàn Nhan Nghị thâm trầm âm hiểm, không phải là sự lựa chọn thích hợp, Hoàn Nhan Khang mặc dù không tệ, nhưng lại không có lòng với ngôi vị hoàng đế.”

“Ai, kỳ thật khi tình tảo lại, ai gia cũng biết việc báo thù này không phải là chuyện ngày một ngày hai. Hoàn Nhan Liệt là vua của một nước, không

có Hoàng thượng, cái quốc gia này sẽ rối loạn mất. Ai gia không thể vì lợi ích cá nhân của mình, mà hủy đi một quốc gia!”

Lời nói này của Đông Phương Lam, khiến Mộ Dung Thất Thất hận không thể giơ ngón tay cái ra mà tán thưởng bà. Đây mới đúng là tấm lòng mà hoàng thái hậu người làm mẫu nghi thiên hạ nên có, báo thù là dĩ nhiên, nhưng mà cũng phải suy xét đến thân phận đặc thù của Hoàn Nhan Liệt. Trong tình huống mà tất cả mọi chuyện đều chưa được sắp xếp ổn thoả thì việc giết Hoàn Nhan Liệt chỉ tổ khiến cho quốc gia này thêm rối loạn.

Hưng, dân chúng khổ, mà vong, dân chúng cũng khổ, bất luận Hoàng thượng như thế nào, chịu khổ đều là dân chúng. Nếu như có thể dùng phương thức báo thù ôn hoà nhất, thì không còn gì bằng nữa.

Hai bà cháu đối với chuyện của Hoàn Nhan Liệt đều đã nhất trí với nhau, còn Hoàn Nhan Liệt thì đang ở trong ngự thư phòng gặp Hạ Vân Tích, Đông Lễ quốc công chúa.

Cung yến tại mười ngày sau cử hành, Hạ Vân Tích không đợi được lâu như vậy, cho nên tự mình tiến cung gặp Hoàn Nhan Liệt, nàng muốn qua Hoàn Nhan Liệt đi đường tắt.

“Ý công chúa là muốn vào ở trong Nam Lâm Vương phủ?”

Hoàn Nhan Liệt vẻ mặt giống như cười mà không phải cười, hẳn chưa từng thấy qua công chúa nào như vậy. Công chúa trong ấn tượng của hắn, hẳn là như Hoàn Nhan Minh Nguyệt, thoải mái hào phóng, dè dặt nhưng cao quý. Hiện tại gặp được Hạ Vân Tích này, còn chủ động yêu cầu vào ở trong Nam Lâm Vương phủ, muốn tìm hiểu kỹ hơn về Phượng Thương, điều này làm cho trong mắt Hoàn Nhan Liệt hiện lên một tia khinh miệt.

“Đúng vậy. Không dối gạt bệ hạ, ta ái mộ Nam Lâm vương từ rất lâu rồi, chỉ là, vẫn luôn không có cơ hội nhìn thấy hắn. Ta muốn ở gần hắn một chút, hiểu rõ hơn sở thích của hắn, rồi sửa đổi lại bản thân, khiến mình càng

thích hợp để làm một vương phi đúng tiêu chuẩn của hãn hơn.” (TNN: vương phi cơ á O.o thì thiếp còn chưa có phần đâu =]])

Hạ Vân Tích vốn là muốn chờ tới cung yến, ở trước mặt Phượng Thương biểu hiện cho tốt. Nhưng mà thời gian từ giờ đến lúc cung yến cứ như rất xa không hạn định, ngày từng ngày chờ đợi, trong lòng nàng giống như có một con kiến đang gặm nhấm thức ăn vậy, khiến cho cuộc sống hàng ngày của Hạ Vân Tích thật khó khăn, kiên nhẫn không nổi nữa rồi.

Hoàn Nhan Liệt vẫn luôn bảo trì nụ cười hoà ái, ít nhất, hãn không muốn bởi vì việc này mà cùng Đông Lỗ quốc âm ỉ không vui.

Dù sao Bắc Chu quốc cùng Đông Lỗ quốc quan hệ vẫn là còn tốt, hơn nữa của hồi môn lần này của Đông Lỗ quốc rất cao, ngoại trừ một số lớn tài phú, Hạ Tiến còn muốn lấy Ngự Quan gần Bắc Chu quốc ra làm của hồi môn cho Hạ Vân Tích.

Ngự Quan là nơi sản xuất muối, hơn nữa sản lượng rất lớn. Trong tứ quốc, Đông Lỗ quốc giàu có và đông đúc nhất, cũng bởi vì Đông Lỗ quốc sản xuất muối, mà muối là nhu yếu phẩm trong cuộc sống con người. Bất luận là người nào, thân phận gì, đều không thể thiếu muối.

Hoàn Nhan Liệt muốn có được Ngự Quan, có Ngự Quan, giá muối của Bắc Chu quốc sẽ giảm xuống rất nhiều, đây là một chuyện có lợi cho dân chúng. Nhưng mà mục tiêu của Hạ Vân Tích lại là Phượng Thương, điều này khiến Hoàn Nhan Liệt có chút không vừa ý. Nếu như Hạ Vân Tích coi trọng nhi tử của hãn, thì người nào cũng được, Hoàn Nhan Liệt không nói hai lời sẽ đồng ý ngay. Nhưng chuyện Phượng Thương lại liên quan đến đến Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt không muốn chia rẽ đôi tình nhân này. (TNN: đọc mãi chỉ thấy hài lòng ông vua mỗi cái quan điểm này =]] ít nhất 2 a c k sợ bị tứ hôn lung tung haha)

Chí ít, sự kiên trì của bọn họ, đã khiến Hoàn Nhan Liệt nhớ lại chuyện xưa. Hắn không muốn thấy bi kịch của mình, lại phát sinh trên người Phượng Thương.

Thấy Hoàn Nhan Liệt không nói lời nào, Hạ Vân Tích có chút nóng nảy, nàng không biết đối phương đang suy nghĩ gì. Trên mặt hắn vẫn luôn bảo trì nụ cười ôn hòa, như một trưởng giả hiền lành, khiến nàng cảm thấy có hi vọng. Chỉ là, nếu không nghe được Hoàn Nhan Liệt tự mình xác định thì Hạ Vân Tích vẫn là không yên lòng.

“Bệ hạ, có phải là ta còn có cái gì không tốt? Ta biết rõ, một nữ hài tử thì không nên như vậy, chính là, ta thật sự rất yêu mến Phượng Thương. Ta, ta...” Dưới tình thế cấp bách, Hạ Vân Tích cố nặn ra hai giọt nước mắt, tựa như Hoàn Nhan Liệt đang ức hiếp nàng.

Có người nói, nước mắt là vũ khí có lực sát thương lớn nhất mà thượng đế giao cho nữ nhân, lời này một chút cũng không giả. Hạ Vân Tích cũng rất biết cách vận dụng vũ khí của mình, nước mắt, phối hợp thêm khuôn mặt mảnh mai của nàng, khiến cho người ta nhìn thấy sẽ sinh lòng thương tiếc, một số người đứng xem đều sẽ cho rằng đây là Hoàn Nhan Liệt đang khi dễ Hạ Vân Tích, phóng đại mà nói, là Bắc Chu quốc ý thể hiếp người

Hoàn Nhan Liệt biết rõ, đây là thủ đoạn của nữ nhân, chỉ là hắn lại không thể không để Hạ Vân Tích lợi dụng. Liên quan đến quan hệ hai nước, còn có lợi ích chính trị, hắn không thể làm quá mức được.

“Công chúa có tình, là phúc khí của Thương nhi, công chúa đã không ngại, trăm cảm thấy, Thương nhi cũng sẽ không để ý đâu. Người đâu, truyền chỉ —— “

“Đa tạ bệ hạ!” Rốt cục đã đạt được mục đích của mình, Hạ Vân Tích chậm rãi lau nước mắt.

Quả nhiên, mẫu hậu nói rất đúng, trên đời này không có một người nào, không có một nam nhân nào có thể cự tuyệt được nước mắt yếu đuối của nữ nhân, nam nhân, đều có tâm tư phức tạp, đều muốn ở trước mặt của nữ nhân biểu hiện ra ý muốn bảo hộ, mà khuôn mặt nhu nhược cùng những giọt nước mắt đáng thương, là có thể làm bộc phát ý muốn bảo hộ của một nam nhân.

Hoàng tổ mẫu là như vậy vậy khốn hoàng tổ phụ, mẫu phi cũng là như thế này đem tâm phụ hoàng một mực nắm trong tay, bây giờ đến lượt nàng, nàng cũng phải đem tâm Phượng Thương bắt được, khiến hãn phải quỳ gối dưới váy nàng.

Ý chỉ của Hoàn Nhan Liệt chưa bao lâu thì truyền đến Nam Lân Vương phủ, nghe xong tin tức này, lòng mảy Phượng Thương nhú lại.

“Chưa thấy qua nữ nhân nào bám dai như vậy!” Cát Tường có chút không nhịn được, ở bên cạnh oán trách một câu. Hạ Vân Tích tại Bạch Vân cư bị Phượng Thương cự tuyệt, đã sớm là câu chuyện được truyền khắp cả kinh thành, lại càng không cần phải nói Nam Lân Vương phủ.

Hiện tại, nữ nhân này rõ ràng cao tay, trực tiếp đến trước mặt Hoàn Nhan Liệt lĩnh chỉ, khiến người bên cạnh Phượng Thương làm sao không cảm tức cho được.

Bên ngoài cho dù có nói Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất là huynh muội như thế nào, vài người tâm phúc này chính là biết rõ thân phận chân thật của Phượng Thương, ở trong lòng bọn họ đã xem Mộ Dung Thất Thất là vương phi rồi. Lúc này lại lòi ra cái đồ bỏ đi này (ý nói bà công chúa á..=))...), muốn tới đoạt vị trí vương phi, thật sự là chẳng ra sao cả, đúng là không biết liêm sỉ mà!

Hạ Vân Tích tất nhiên là không biết mọi người ở Nam Lân Vương phủ đối với nàng đánh giá thế nào, nàng đang rất sung sướng thu dọn hành lý

rồi chạy tới Nam Lân Vương phủ.

“Công chúa, mời đi bên này!” Quản gia Phượng Tề dẫn Hạ Vân Tích đến Thính Vũ lâu, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở lại Thính Tùng lâu phía đông, mà Thính Vũ lâu, thì ở mạn cuối phía tây. Như vậy Hạ Vân Tích muốn gặp mặt Phượng Thương, phải đi qua hơn phân nửa Vương phủ, đi hơn nửa canh giờ mới có thể đến nơi, đây cũng là việc mà Phượng Tề cố ý sắp đặt.

“Thính Vũ lâu! Rất hay, bản cung rất thích!”

Có thể đi vào Vương phủ, đối với Hạ Vân Tích đã là điều cực kỳ tốt rồi, nàng cho rằng vào Vương phủ, đã là cùng với Phượng Thương ở chung một chỗ, mà không hề biết Thính Vũ Lâu cách Thính Tùng lâu xa vô cùng, lúc này chỉ lo vui mừng.

“Quản gia, phòng bếp ở đâu?”

“Phòng bếp? Công chúa đang lo lắng đầu bếp Vương phủ làm đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Không phải, bản cung muốn tự mình vì Vương Gia làm chút thức ăn ngon miệng!” Lúc nói lời này, trên mặt Hạ Vân Tích hiện lên một tầng đỏ ửng, bộ dáng ngượng ngùng, y như một tiểu cô nương hay e thẹn.

Chỉ là, trong mắt Phượng Tề cái ngượng ngùng này nhìn thật là dối trá. Nữ tử mà dè dặt thực sự, thì sẽ không luôn chực chờ chỉ để được sấp đến trước mặt nam nhân, chỉ còn thiếu việc khoe luôn thân thể để hấp dẫn đối phương mà thôi.

“Vương Gia có đầu bếp chuyên dụng, người khác làm món ăn có khẩu vị khác, hẳn không thích.” Phượng Tề uyển chuyển cự tuyệt ý muốn của Hạ Vân Tích.

“Vậy bản cung có thể cùng vị đầu bếp này học tập nấu nướng không? Bản cung cũng muốn làm ra đồ ăn thích hợp với khẩu vị của Vương Gia.”

Lời nói của Hạ Vân Tích, khiến Phượng Tề không còn gì để nói. Người này thật sự nghe không hiểu lời của người khác, hay là da mặt quá dày đây!

Bất quá, dù Phượng Tề trong lòng có không thoải mái thế nào, thì đối phương dù sao cũng là công chúa của một nước, hẳn chỉ là một quân gia, không thể không nể mặt công chúa được, “Cái này, người phải hỏi ý của đầu bếp rồi. Nếu như công chúa muốn xuống bếp, ta sẽ cho người thu xếp.”

“Đa tạ người, quân gia, thật sự là mang lại phiền toái cho người rồi!” Hạ Vân Tích giọng nói kiêu kiêu nhu nhu, làm Phượng Tề nổi lên một tầng da gà. tiếng nói ỏn ẻn như vậy thật sự là khiến người ta buồn nôn!

Đợi Phượng Tề đi rồi, Hạ Vân Tích trong Thính Vũ lâu kêu lên, “Hong Diệp, ta đã vào được vương phủ của Phượng Thương rồi! Ta vào được vương phủ của Phượng Thương rồi!”

“Đúng vậy a, công chúa, người sẽ nhanh chóng được thấy Vương Gia rồi!” Hong Diệp cũng vui vẻ cho Hạ Vân Tích, dù sao nàng gặp nhiều khó khăn như vậy, trong nội tâm đều là Phượng Thương, hôm nay có thể đạt được mong muốn, đó là một chuyện đáng mừng.

“Hong Diệp, người cầm bạc đi ra ngoài hỏi thăm một chút, xem xem Phượng Thương thích gì, hẳn làm việc và nghỉ ngơi khi nào, bao giờ thì có thể gặp được hẳn? Hẳn đang ở đây, làm sao đi đến đó? Đúng rồi, còn phải hỏi Phượng Thương thích ăn cái gì nữa! Dù sao, chỉ cần là chuyện về Phượng Thương, ta đều phải biết rõ!”

Trước khi đến, Hạ Vân Tích đã chuẩn bị xong bạc vụn, mục đích chính là đến Vương phủ đến thu mua nhân tâm. Hạ Vân Tích lớn lên trong thâm cung, biết rõ tầm quan trọng của việc lôi kéo nhân tâm, đợi nàng trở thành

chủ nhân Vương phủ, cũng không cần làm những việc này, nhưng mà bây giờ, thì việc lợi dụng lũ tiểu nhân này, vẫn là rất cần thiết.

Chỉ trong một buổi xế chiều, Hồng Diệp liền ở trong vương phủ vung ra rất nhiều bạc. Cầm bạc đi, Hồng Diệp mang rất nhiều tình báo có giá trị trở về.

“Người được sủng ái nhất là Trấn Quốc công chúa, thích nhất đồ ăn khẩu vị nhẹ, thích ăn thịt gà, hoàng thất hảo hữu là ngũ hoàng tử Hoàn Nhan Khang, màu thích nhất là màu vàng đất —— “

Hồng Diệp nói lại cái gì, Hạ Vân Tích liền ghi lại như thế, cuối cùng ghi ròn rã hết mười trang giấy.

Nhìn trong tay mình dày đặc một xấp giấy viết những điều quan trọng về Phượng Thương, Hạ Vân Tích có một loại cảm giác thỏa mãn, tin tưởng chỉ cần dựa theo những điều ghi trên giấy mà làm, chân thành, kiên định, một ngày nào đó nàng có thể chạm đến tâm của Phượng Thương.

“Công chúa, người Vương Gia sủng ái nhất là Trấn Quốc công chúa, nếu như ngài ở trên yến hội khiến Trấn Quốc công chúa mất mặt, này đến lúc đó Vương Gia có thể hay không...”

Lời Hồng Diệp nói khiến Hạ Vân Tích suy tư, lúc đến đây, nàng trái lại lại nghe được rất nhiều tin đồn về đôi huynh muội này.

Mộ Dung Thất Thất vốn là công chúa Tây Kì đến hòa thân, đang là tân nương của Phượng Thương, nhưng cuối cùng lại biến thành Phượng Thương muội muội một cách không giải thích được, cái quan hệ chuyển biến này, khiến hai người này có chút không chịu được, cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ là, nếu như Mộ Dung Thất Thất không có thái độ đoan chính, mà còn muốn nhúng chàm anh ruột, vậy thì nàng chắc chắn sẽ không tiếp nhận.

“Công chúa, công chúa ——” thấy Hạ Vân Tích trầm mặc, sự ngoan độc lóe lên lóe lên trong ánh mắt, Hồng Diệp trong nội tâm cả kinh.

“Chỉ cần nàng không cản đường của ta, mọi chuyện đều tốt. Nếu như nàng ngăn cản ta, ta sẽ không thèm quan tâm nàng là ai! Trong lòng Phượng Thương chỉ có thể có một người là ta, chỉ có thể sủng ái một mình ta! Những thứ dư thừa khác, đều phải loại bỏ!”

Trong lời nói của Hạ Vân Tích lộ ra tham muốn giữ chặt lấy Phượng Thương, Hồng Diệp có chút thương tiếc cho Mộ Dung Thất Thất, chí ít, dựa theo kinh nghiệm của nàng, người bị Hạ Vân Tích coi như kẻ thù, cuối cùng đều chết rất thảm. Hi vọng vị Trấn Quốc công chúa này nên thức thời một chút, đừng tự tìm phiền toái cho bản thân.

Nhất cử nhất động của Hạ Vân Tích, đã bị người báo cáo nhanh chóng cho Phượng Thương. Khi nghe đến những lời cuối cùng nàng nhắm vào Mộ Dung Thất Thất, bút lông sỏi trong tay Phượng Thương thẳng tắp gãy thành hai đoạn. Muốn động tới người của hãn? Ắ thật sự là chán sống! Bị ép phải nhét nữ nhân này vào phủ, Phượng Thương cảm thấy rất là khó chịu. Mà trong cái kinh thành rộng lớn này, người vì chuyện này mà khó chịu theo thì chỉ có Hoàn Nhan Nghị thôi.

Từ khi ở Bạch Vân cư gặp được Hạ Vân Tích, giọng nói, dáng điệu và nụ cười của nàng đã khắc thật sâu vào nội tâm Hoàn Nhan Nghị. Hãn gặp qua rất nhiều nữ nhân, nhưng mà những nữ nhân kia đều không có mùi vị nữ nhân gì cả, còn ở trên người Hạ Vân Tích, Hoàn Nhan Nghị thấy được mùi vị nữ nhân mà hãn chờ mong đã lâu, một nụ cười một cái nhãn mày, tựa như hoa hồ điệp trong gió, làm cho người ta chỉ là nhìn một cái, liền ghi long tạc dạ.

Hiện tại, Hạ Vân Tích vào ở trong Nam Lâm Vương phủ, điều này làm cho Hoàn Nhan Nghị rối cả lên.

Hắn biết rõ Hạ Vân Tích tới, đối tượng hòa thân là Phượng Thương, nàng là vì Phượng Thương mà đến. Chính là, Hoàn Nhan Nghị không phục, Phượng Thương dựa vào cái gì được nhiều như vậy? Hắn rõ ràng so với Phượng Thương vĩ đại gấp trăm lần!

“Nghị nhi, Nghị nhi?”

Trong Tĩnh Tâm điện, Lâm Khả Tâm cùng nhi tử nói chuyện phiếm, lại phát hiện hắn luôn thất thần, cùng hắn nói chuyện, nửa ngày mà không thấy hắn đáp lại, cứ duy trí một bộ dáng thấp thỏm, khiến nàng rất lo lắng.

“Nghị nhi, con làm sao vậy?” Bàn tay Lâm Khả Tâm quơ quơ trước mặt Hoàn Nhan Nghị, đến lúc này, Hoàn Nhan Nghị mới thanh tỉnh lại.

“Mẫu phi, nhi thần suy nghĩ chuyện của Đông Lỗ công chúa, nếu như Hạ Vân Tích cùng Phượng Thương giao hợp, Phượng Thương chẳng phải là có Đông Lỗ quốc làm hậu thuẫn sao? Nhi thần chỉ là không rõ, Phượng Thương có cái gì tốt!”

Nguyên lai là chuyện này, Lâm Khả Tâm nở nụ cười. “Con nói thực cho mẫu phi biết, con có phải thích Hạ Vân Tích rồi hay không?”

Bị Lâm Khả Tâm vạch trần tâm tư, Hoàn Nhan Nghị có chút quẫn bách, song cuối cùng vẫn là dùng sức gật gật đầu, “Nhi thần đối với Vân công chúa vừa gặp đã thương, nhi thần thích nàng!”

Thấy Hoàn Nhan Nghị biểu lộ không giống là đang giả vờ, Lâm Khả Tâm mới thật xác định, nhi tử là thật lòng yêu mến Hạ Vân Tích. Nàng cũng đã gặp qua Hạ Vân Tích một lần, nhìn theo gốc độ nam nhân mà nói, Hạ Vân Tích xác thực có thể làm nam nhân nảy ra ý muốn bảo hộ, chỉ là nếu để nàng trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, thì ngược lại lại thiếu đi một chút điểm đậm trầm tĩnh, nhiều hơn một chút tính khí nóng nảy.

“Nghị nhi, mẫu phi không phản đối người yêu mến Vân công chúa, nhưng mà hoàng hậu của người phải là Phượng Thất Thất!”

“Mẫu phi ——” Hoàn Nhan Nghị biết rõ Lâm Khả Tâm nói như vậy, là muốn tốt cho mình. Cho dù là Hạ Vân Tích, ở trong long Hoàn Nhan Liệt, nàng căn bản là kém xa Trấn Quốc công chúa. Nếu hắn có thể có được Mộ Dung Thất Thất, như vậy cơ hội ngồi trên ngôi vị hoàng đế lớn hơn nhiều. Chỉ là, trong lòng của hắn đã có Hạ Vân Tích...

Nhi tử do dự, Lâm Khả Tâm không phải không hiểu, nhưng chuyện liên quan đến hoàng vị của Hoàn Nhan Nghị thì không nàng không thể lơ là được.

“Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản¹. Nếu như con muốn trở thành vị đế vương được lưu danh sử sách, thì nên bỏ xuống tình yêu này, chuyên tâm vào nghiệp lớn của mình đi. Nghị nhi, mặc dù con không thể cho Hạ Vân Tích vị trí hoàng hậu, nhưng con có thể cho nàng vô hạn sủng ái mà.”

(1) Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký” (không phải “Thủy hử truyện” đâu nhé).

Ngụ ý đại khái là: Tình yêu nam nữ quyến chỉ khiến cho chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan.

“Nữ nhân có được quyền thế, đều dựa vào sự sủng ái của nam nhân. Chỉ là, nếu như con không có năng lực cho nàng cuộc sống hạnh phúc, con lấy cái gì để yêu nàng đây! Chờ con trở thành Hoàng thượng, thiên hạ đều là của con, cần gì phải sợ không chiếm được lòng mỹ nhân!”

Không thể không nói, Lâm Khả Tâm rất am hiểu chiến thuật tâm lý. Quả nhiên, khi nàng giải thích như vậy, Hoàn Nhan Nghị buông xuống si mê đối với Hạ Vân Tích. Xác thực, như lời Lâm Khả Tâm nói, nếu như hắn không làm được Hoàng thượng, thì không thể cho Hạ Vân Tích cái gì cả.

“Mẫu phi, Trấn Quốc công chúa tiến vào Trường Thu cung, ngài cảm thấy, nàng đang suy nghĩ gì?” Vượt qua điểm mấu chốt này, Hoàn Nhan Nghị khôi phục lại lý trí.

Việc cấp bách là muốn chiến thắng Phượng Thương, trở thành người kế thừa ngôi vị hoàng đế. Hoàn Nhan Nghị rất cảm tạ Lâm Khả Tâm đã cảnh tỉnh hắn, khiến hắn thanh tỉnh lại. Giang sơn, hắn muốn, mỹ nhân, hắn cũng muốn. Có giang sơn, mỹ nhân thế nào cũng có. Không có giang sơn, tánh mạng khó bảo toàn, lại càng không cần phải nói đến việc bảo vệ nữ nhân của mình!

“A —— còn không phải muốn thừa cơ hội cùng Hoàng thượng kéo gần khoảng cách sao. Lúc trước Hoàng thượng sắc phong nàng làm Trấn Quốc công chúa, đem Trường Thu cung ban cho nàng, sao lại không thấy nàng ta chuyển vào? Bây giờ, con cùng Phượng Thương tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thì nàng lại chuyển vào cung, đây không phải rõ ràng là muốn ủng hộ cho Phượng Thương sao!”

“Ngôi vị hoàng đế này, người xem Phượng Thương cái gì cũng đều không nói, biểu hiện giống như chính nhân quân tử vậy, kỳ thật trong lòng của hắn đã sớm tư tưởng đến miếng thịt ngon này rồi. Hắn không có tiện ra mặt, liền phái muội muội của mình tung ra lá bài thân tình, Nghị nhi a, huynh muội Phượng Thương chính là so với con thông minh hơn nhiều!”

Sau khi nghe những lời này của Lâm Khả Tâm, Hoàn Nhan Nghị bội phục đầu rạp xuống đất, vẫn là mẫu phi cao minh, mỗi câu đều đánh vào điểm trọng. Phượng Thương rõ ràng phái muội muội tiến cung, muốn ở trước mặt phụ hoàng mà tranh thủ, hai huynh muội này thật sự là quá dụng tâm hiểm ác, quá hèn hạ vô sỉ!

“Nhưng mà, đây cũng là cơ hội của con. Con có thể cùng Phượng Thất Thất thân cận nhiều một chút, cho mọi người hiểu lầm giữa các con có quan hệ mập mờ. Chờ thời cơ chín muồi, liền gạo nấu thành cơm, cho dù

Phượng Thất Thất không chịu, nhưng những người khác đều cho rằng các người là một đôi tình lữ, nàng cũng không thể phủ nhận được sự thật này, chỉ có thể đi theo người! Dù sao... Thứ quan trọng nhất của nữ nhân chính là trinh tiết.”

Nói lời này, khoe miệng Lâm Khả Tâm lộ ra nụ cười cái tà ác, cũng như nàng, Hoàn Nhan Nghị cũng cười một cách âm trầm. Chẳng phải cũng chỉ là nữ nhân thôi sao! Cho dù nàng là có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, áp dưới thân, cũng bất quá là ra ra vào vào đơn giản như vậy thôi!

Bất luận những kẻ ngoài kia tính toán lợi hại bao nhiêu, hai người Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, vẫn rất là bình tĩnh.

Hạ Vân Tích trăm phương ngàn kế muốn cùng Phượng Thương hô hấp trong cùng một mảnh bầu trời, lại không nghĩ tới người trong cuộc hoàn toàn không có trong Vương phủ, mà là thừa dịp đêm tối, chạy vào Trường Thu cung.

“Sao chàng lại tới đây?” Nhìn thấy Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất rất vui vẻ, tuy ngoài miệng thì nhàn nhạt, nhưng mà tứ chi lại bán rả nội tâm của nàng, không đợi Phượng Thương đến trước mặt, Mộ Dung Thất Thất đã trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn. “Nhớ nàng!”

Lời nói của Phượng Thương rất đơn giản, động tác càng trực tiếp, đưa tay ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, cái tay còn lại nâng cằm nàng lên, nhìn kỹ thật lâu.

“Ừ, khí sắc không tệ!”

“Chàng hi vọng người ta như thế nào đây? Vì Hạ Vân Tích mà khóc suốt mười lăm phút cảm tình sao?” Mộ Dung Thất Thất yêu mến hương vị sạch sẽ trên người Phượng Thương, ở trong lồng ngực của hắn cảm giác cũng rất là tốt, như vậy vừa ấm áp vừa an toàn.

Vốn đã vào đêm, nhưng mà trong lòng Mộ Dung Thất Thất vẫn luôn thấy thiếu thiếu cái gì đó, dần dà mãi không ngủ được. Cứ như vậy cho tới khi Phượng Thương đến đây, nàng mới biết mình thì ra là đang chờ hân.

“Ha ha, ta vốn cho là, Khanh Khanh xa cách ta, sẽ không có tâm tư ăn uống, đêm ngủ không an giấc. Bây giờ thấy được Khanh Khanh dù không có ta, cũng vẫn có thể trôi qua ngày nhẹ nhàng như vậy, thật là làm cho người ta thương tâm. Ai, vậy mà trong lòng ta cứ luôn nhớ nàng, ngủ không ngon, còn leo tường đến đây cùng nàng gặp mặt. Mà nàng lại như vậy, khiến cho ta thật là buồn quá đi... Thôi, ta vẫn là nên trở về vậy!”

Phượng Thương xoay người đi, lại không ngờ Mộ Dung Thất Thất ở phía sau lưng trực tiếp ôm lấy hân, “Không cho chàng đi!”

“Khanh Khanh không muốn ta, không nhớ ta, không thương ta, ta ở lại có ý nghĩa gì chứ —— ” (>_<)

Mộ Dung Thất Thất lần đầu tiên phát hiện, nam nhân này rất có tiềm năng diễn trò, khắp thiên hạ này, ước chừng chỉ có Phượng Thương có thể diễn trò tự nhiên như thế, hơn nữa còn có thể bày ra cái vẻ mặt cây ngay không sợ chết đứng nữa a!

“Ta có lúc nào là không nhớ chàng chứ! Ta và chàng tách ra có một ngày mà trong đầu, trong tim đều là thân ảnh của chàng!”

Lời tâm tình êm ái của Mộ Dung Thất Thất, từ sau lưng Phượng Thương truyền đến, khiến hân nở nụ cười, xoay người ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, “Ta cũng nhớ nàng, Khanh Khanh!”

Trong phòng, đèn đã tắt, ngoài phòng, một bóng đen rời đi, đến ngự thư phòng.

“Thật sự? Nam Lâm Vương tiến vào phòng Trấn Quốc công chúa, cuối cùng cũng không có đi ra?”

“Hồi hoàng thượng, thuộc hạ đợi nửa canh giờ, Phụng Thượng vẫn không có rời đi...”

Trước Hắc y nhân không biết Hoàng thượng tại sao lại để cho hắc trôn coi ở Trường Thu cung, hiện tại có kết quả này, hắc đại khái hiểu rõ hơn một chút. Nam Lâm vương cùng muội muội của mình loạn luân? Điều này thật sự là thật là làm cho người ta kinh ngạc! Nhưng mà, chủ tử ở trên không có lên tiếng, hắc y nhân cũng không có mở miệng, chỉ đem những gì đã nhìn thấy, báo cáo chi tiết cho Hoàn Nhan Liệt.

“Tốt! Tốt!” Hoàn Nhan Liệt tâm tình rất tốt, Phụng Thượng vẫn chưa đi, chứng tỏ hai người này ván đã đóng thuyền rồi. Tiểu tử này không tệ, ngược lại biết nắm bắt cơ hội! Ai, lúc trước nếu hắc có thể có một nửa dũng khí của Phụng Thượng thì tốt rồi!

Từ “Tốt” của Hoàn Nhan Liệt khiến Hắc y nhân sững sờ. Hoàng thượng làm sao vậy? Chẳng lẽ đã hồ đồ rồi sao! Huynh muội loạn luân, Hoàng thượng thế mà lại nói tốt? Hoàn Nhan Liệt rốt cuộc là có ý gì đây?

“Người đi xuống đi! Đúng rồi, mấy buổi tối này, người đều phải đi tới ngoài phòng Trấn Quốc công chúa, ghi nhớ thời gian Phụng Thượng đi vào, cũng phải ghi nhớ thời gian hắc rời đi. Đúng rồi, đừng làm cho hắc phát hiện người! Đi đi!”

Cái này, Hắc y nhân cũng hồ đồ luôn rồi, Hoàng thượng làm như vậy rốt cuộc là có ý gì? Hắc chẳng lẽ muốn đi bắt kẻ thông dâm? Chẳng lẽ, nhân tuyển cho vị trí Thái tử trong lòng của Hoàng thượng không phải Phụng Thượng sao, cho nên mới muốn bắt được vụ bê bối của huynh muội bọn họ để làm chứng à?

Mặc dù trong đầu có vô số ý nghĩ, nhưng mà hắc y nhân này đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, bất kì lời thừa thãi nào cũng không nói. Lời của Hoàn Nhan Liệt là thánh chỉ, hắc chỉ cần vâng theo là được rồi. Rồi

ngự thư phòng, hắc y nhân tiếp tục ngồi xổm ở Trường Thu cung, bên ngoài tẩm cung của Mộ Dung Thất Thất.

“Chắc chắc, Thương, con ruồi đã trở lại! Chàng nói đi, hắc là người của ai a?” Mộ Dung Thất Thất nằm ở bên người Phượng Thương, bàn tay nhỏ bé ở trên người hắc vẽ vẽ chấm chấm. Lúc hắc y nhân xuất hiện, nàng đã biết rồi, chỉ là không có lên tiếng thôi. Mới vừa rồi còn cho là hắc đi, không nghĩ tới lúc này lại đến nữa, thật sự là ghê tởm mà!

“Tên này là ám vệ trong cung, thì dĩ nhiên là người của hoàng thượng rồi ——” Miệng vừa trả lời Mộ Dung Thất Thất, tay Phượng Thương cũng không chịu yên ổn, bận rộn tháo gỡ cái gọi là áo ngực gì đó.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 104 Chẳng Biết Xấu Hổ

“Hoàng thượng phái ám vệ tới làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn tới bắt kẻ thông dân!” Nghe Phượng Thương nói, Mộ Dung Thất Thất lập tức hưng phấn ngồi dậy, “Hắn có phải là đã trên đường đến đây rồi không? Chúng ta phải làm như thế nào đây?”

Mộ Dung Thất Thất không có chú ý tới, trên thân nàng đã màu đỏ như quả hồng, Phượng Thương thấy tiểu nữ nhân này đối với việc “Bắt kẻ thông dân” hưng phấn như vậy, đưa tay đem nàng ôm vào trong lòng, bàn tay to khoác lên người nàng, “Làm như thế nào? Đương nhiên là làm một ít chuyện làm cho người ta hiểu lầm rồi!”

Ngón tay của hắn, như có ma pháp, chỉ di chuyển trên người nàng, liền để lại một trận tê dại.

“Thương... người ta đang cùng chàng nói chuyện đứng đắn!” Mộ Dung Thất Thất mặt nóng lên, đưa tay bắt lấy bàn tay không an phận của Phượng Thương, “Chàng tính an bài Hạ Vân Tích như thế nào a! Xem bộ dạng của nàng ta, chính là chọn chàng!”

“Khanh khanh không tin ta sao?” Phượng Thương xoay người, đem Mộ Dung Thất Thất áp dưới thân mình, bàn tay to tháo sợi dây nhỏ ở hông nàng, chỉ trong chốc lát, liền đem nàng lột sạch sẽ.

“Không phải là không tin chàng... Ta chỉ là lo lắng nữ nhân kia dùng thủ đoạn dâm tiện... Ừ, đừng đùa... Ta đang nói chuyện với chàng đây!”

“Ta đã sai Cát Tường theo dõi nàng ta, sẽ không xảy ra chuyện!” Mộ Dung Thất Thất rơi xuống vành tai Mộ Dung Thất Thất, “Phụ hoàng Hạ

Vân Tích là Hạ Tiến, cùng nương ta là tỷ đệ cùng cha khác mẹ, tổ mẫu của nàng ta là sư muội của tổ mẫu ta, người hạ độc mẹ ta, chính là nàng...”

“Nói như vậy, nàng hẳn là còn phải gọi chàng một tiếng là biểu ca?” Nụ hôn nóng bỏng bên tai, khiến Mộ Dung Thất Thất nhẹn không được run rẩy, tay của nàng bấu lên người Phượng Thương, giọng nói mang có chút khàn khàn.

“Ha ha, chính xác mà nói, chúng ta là cừu nhân (kẻ thù)—— “

“Không bằng chúng ta bắt nàng, dùng nàng để đổi lấy giải dược của thai độc trên người chàng!” Mộ Dung Thất Thất trong đầu đột nhiên nghĩ ra điểm ấy, chẳng ngờ, Phượng Thương dùng hàm răng cắn lấy môi của nàng.

“Nếu còn không chuyên tâm, ta sẽ trừng phạt nàng!”

Hắc y nhân ngồi xổm ngoài cung Trường Thu, nhìn chăm chăm vào tình hình bên trong, cho tới sáng, chân trời hừng sáng, mới nghe được một tiếng “chi nha”, cửa mở ra, Phượng Thương tinh thần sung mãn từ trong nhà đi ra, trước khi đi nhẹ đóng cửa, dường như sợ quấy rầy mộng đẹp của Mộ Dung Thất Thất.

Quả nhiên, có gian tình nha! Trong lòng hắc y nhân cảm thán. Giờ đây chuyện tình kinh hãi thế tục thật sự là nhiều lắm nhé! Ca ca lại ngủ trong phòng muội muội ruột, chuyện này nếu nói ra, chính là tin tức gây chấn động đấy!

Hắc y nhân báo cáo toàn bộ tình hình cho Hoàn Nhan Liệt, nghe xong tin tức này, tâm tình Hoàn Nhan Liệt thật tốt, nếu Phượng Thương không để ý luân thường, thật sự cùng Mộ Dung Thất Thất ở cùng một chỗ, vậy con của bọn họ lúc nào sẽ ra đời? Nói không chừng, hiện tại đã có đứa nhỏ!

Nghĩ đến đứa bé, Hoàn Nhan Liệt liền lập tức kích động. Nếu là có đứa bé, hẳn nên tặng cái gì cho đứa bé này đây? Ít nhất, cha mẹ nó cũng rất

dũng cảm, đã làm chuyện năm đó hẳn muốn làm nhưng không dám làm.

Hắc y nhân có thể cảm nhận được sự vui sướng của nam nhân mặc long bào trước mặt này, tuy không biết niềm vui sướng này từ đâu mà đến, nhưng hắc y nhân vẫn bảo trì tư thế quý gối như cũ, không dám có sơ xuất nào.

“Hoàng thượng, đến lúc lâm triều rồi!” Kính Đức đi đến bên người Hoàn Nhan Liệt, đem hắc tử trong áo tưởng cuồng nhiệt trở về hiện thực.

“Được!” Hoàn Nhan Liệt sửa sang lại quần áo, lúc gần đi vẫn luôn dặn dò hắc y nhân, “người tiếp tục theo dõi, bất cứ lúc nào báo cáo chuyện của bọn họ cho trẫm.”

Khi lâm triều, bách quan đều phát hiện tâm hình hôm nay Hoàng thượng rất tốt, từ đầu đến cuối, khéo miệng Hoàn Nhan Liệt đều mang theo nụ cười nhàn nhạt, hơn nữa nhiều lần thất thần, vẫn là Kính Đức nhắc nhở, hắc tử mới hồi phục lại tinh thần.

Sau khi hạ triều, các đại thần tùm năm tùm ba tụ tập cùng một chỗ, muốn biết rốt cuộc có chuyện tốt gì phát sinh, có thể khiến cho Hoàn Nhan Liệt luôn thông dong bình tĩnh, xuất hiện vẻ mặt thất thường như vậy.

Có người đoán là Hoàng thượng có tân sủng, bổ khuyết (bổ sung) chỗ trống của Nguyệt Vân Chi; có người nói là quốc khố tràn đầy, Hoàng thượng cao hứng, còn có người là do chuyện tốt gần đây của Nam Lân Vương Phượng Thương cùng công chúa Đông Lỗ Quốc Hạ Vân Tích, Hoàng thượng có thể theo đám hỏi mưu cầu đến được biên quan (ý là từ đám hỏi này có thể tính đến việc mở rộng lãnh thổ), cho nên vui vẻ...

Đủ loại nghị luận, cuối cùng đều vào tai Hoàn Nhan Nghị, đặc biệt là nghe thấy mọi người suy đoán chuyện của Phượng Thương cùng Hạ Vân Tích, Hoàn Nhan Nghị nhin không được xiết chặt năm tay. Nếu như phụ hoàng thật sự nghĩ như vậy, vậy hẳn nên làm như thế nào? Trong phủ Nam

Lân Vương, sáng sớm Hạ Vân Tích đã sớm thức dậy hầm canh gà. Đun lửa nhỏ âm ỉ, vừa vặn đến khi Phượng Thương hạ triều trở về có thể uống canh gà thơm ngon. Hạ Vân Tích một bên cạnh bên bếp lửa chắn gió, một bên say mê sự hiền lương thực đức của mình. (๑๐)

Lúc trước ở Bạch Vân Cư Mộ Dung Thất Thất đã nói, Phượng Thương thích nhất là nữ tử hiền hành, nàng như vậy chẳng những hiền lành, còn có thân phận bối cảnh hùng mạnh cùng đồ cưới dồi dào, Phượng Thương đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không thấy ! Cho dù ai cũng đều sẽ bị nàng mê hoặc!

“Công chúa, Vương Gia trở lại!” Hồng Diệp chạy nhanh trở về, thở hồng hộc, vừa đến Thính Vũ lâu, liền đem tin tức thăm dò được hồi báo cho Hạ Vân Tích.

“Chính xác chứ?” Hạ Vân Tích cao hứng tới mức thiếu chút nữa làm đổ canh gà. Phượng Thương đã trở lại, đây chính là thời điểm nàng phải biểu hiện thật tốt!

Hạ Vân Tích sai người đem canh gà đựng vào mang ra ngoài, rồi chính mình đưa cho tiểu cung nữ bưng , nàng thì bị Hồng Diệp dắt lấy, ba người cùng đến Thính Tùng lâu.

Lần này tự mình đi, Hạ Vân Tích mới phát hiện, thì ra Quan Vũ Lâu cách Tùng Vũ lâu xa như vậy, tuy là mùa đông đã qua, vẫn là đầu xuân, nàng bình thường đã quen ngồi kiệu, chưa bao giờ đi xa như vậy.

“Dừng— Nghỉ ngơi một chút, ta đi không nổi!” Hạ Vân Tích ngồi ở trên mặt ghế đá, hai tay xoa chân của mình. Phủ Nam Lâm Vương sao lại lớn như vậy chứ! Rốt cuộc phải đi tới khi nào mới có thể nhìn thấy Phượng Thương đây!

Hồng Diệp ngồi cạnh xoa chân cho Hạ Vân Tích, dọc theo con đường này, Hạ Vân Tích một mực muốn nghỉ ngơi, vốn đường đi chỉ mất nửa

canh giờ, bị nàng đi hơn một canh giờ, hiện tại cách Thính Tùng lâu còn một khoảng cách xa, dựa theo cách đi của Hạ Vân Tích, đi đến trời tối cũng chưa chắc có thể tới.

“Công chúa, ngài nếu lại nghỉ ngơi nữa, khi canh gà đến tay Vương Gia , đã nguội rồi!”

Hồng Diệp cẩn thận ở bên cạnh nhắc nhở. Nghe nàng nói tới canh gà, Hạ Vân Tích lập tức đứng lên, “Đúng đúng đúng, ta như thế nào đã quên! Canh gà nguội sẽ không dễ uống! Thân thể Phượng Thương không tốt, tự nhiên là không thể ăn đồ nguội! Hồng Diệp, chúng ta đi, nhanh lên một chút đi!”

Khi Hạ Vân Tích đến Thính Tùng lâu, đôi chân nàng suýt thì bi tàn phế. Từ nhỏ đến lớn, Hạ Vân Tích chưa từng có đi một quãng đường xa như vậy, lần này có thể vì Phượng Thương mà phá lệ.

Hạ Vân Tích nguyên vốn là định trực tiếp tiến vào, lại bị Như Ý làm khó, biết rõ gặp Phượng Thương không dễ dàng như vậy, Hạ Vân Tích trực tiếp chọn lựa chính sách ôn nhu, “Vị tiểu ca này, phiền toái người đi vào thông báo cho Vương Gia một tiếng, nói Vân công chúa Đông Lỗ quốc cầu kiến.”

“Vương Gia xử lý chính vụ, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.”

“Thế nhưng, bản cung đi thật xa tới, chỉ muốn Vương gia uống canh gà hầm cách thủy tự tay bản cung làm. Tiểu ca, người giúp đỡ chút, cho thuận lợi đi!” Hạ Vân Tích liếc nhìn Hồng Diệp, Hồng Diệp lập tức cầm mười hai đồng bạc kín đáo đưa cho Như Ý.

Như Ý không có cự tuyệt, thoải mái thu tiền. Hạ Vân Tích vốn cho là Như Ý cầm tiền sẽ làm theo, không nghĩ tới hăn vẫn là ngăn trước mặt nàng, không cho Hạ Vân Tích đi vào.

“Vương gia nói, không muốn gặp bất luận kẻ nào.”

“Người ——” thấy Như Ý được tiện nghi, còn không làm cho nàng thuận lợi, Hạ Vân Tích mặt đỏ lên, “Bản cung là Vân công chúa, là bệ hạ các người để cho ta vào ở, phủ Nam Lân Vương Người bất quá là một nô tài, ở chỗ này cản trở bản cung, coi là bản lĩnh gì ! Người mở cửa cho bản cung, bản cung muốn gặp Phượng Thương!”

“Ta mặc dù là nô tài, nhưng lại nô tài của Vương gia, chỉ nghe Vương gia phân phó.”

Nhìn cái khuôn mặt đáng ghét kia của Như Ý, khiến Hạ Vân Tích tức giận cực kỳ.”Bản cung hầm canh gà cách thủy Vương gia thích uống nhất, người lại ra sức khước từ, khiến bản cung không thấy được Vương gia, đợi lát nữa canh gà nguội, người đảm đương được trách nhiệm sao!”

Nghe Hạ Vân Tích nói như vậy, Như Ý “Xì” một tiếng, bật cười.

“Ai nói Vương gia chúng ta thích nhất uống canh gà? Vương gia của nhà ta chỉ cần đựng phải thịt gà, sẽ toàn thân dị ứng. Cuộc đời hằn ghét nhất gà, đừng nói canh gà, trong vương phủ này, tới gà sống cũng không thể có! Công chúa, ngài ở nơi nào nghe nói được chuyện này? Ha ha, may là ta đem ngài ngăn lại, nếu tiến vào, Vương gia vừa thấy là canh gà, nhất định sẽ lật cái bàn, cho rằng ngài hại hãn!”

Lời nói nửa thật nửa giả của Như Ý, trực tiếp hù dọa Hạ Vân Tích.”Cái gì? Vương gia không thể ăn thịt gà?”

“Ta cũng sẽ không lừa gạt ngài! Nếu cho ngài đi vào, vì canh gà này chọc giận Vương gia, ta cũng sẽ bị phạt.”

Như Ý nói như vậy, Hạ Vân Tích bắt đầu có chút tin. Cái này rõ ràng là có người hãm hại nàng!

Nghĩ như vậy, Hạ Vân Tích quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Hồng Diệp, thấy vậy Hồng Diệp sợ hãi, lập tức quỳ gối trước mặt nàng, “Công chúa, nô tỳ thật là nghe người trong vương phủ nói, nô tỳ cho dù có gan lớn như trời, cũng không dám lừa gạt công chúa a!”

“Thật không phải là người?” Nếu nói rằng, lòng Hạ Vân Tích, như một mặt hồ nước phẳng lặng, lời nói này của Như Ý, thì là một hòn đá nhỏ, ném vào, tạo thành một tiếng”tùm tùm” vang lên, còn nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

“Công chúa, nô tỳ cùng công chúa giống nhau, đều là vừa mới tiến Vương phủ, nô tỳ như thế nào sẽ biết Vương gia dị ứng với thịt gà! Nô tỳ theo ngài nhiều năm như vậy, rốt cuộc là hạng người gì, hẳn là công chúa so với ai khác đều biết rõ hơn!”

Dù Hồng Diệp từ nhỏ đã theo hầu Hạ Vân Tích, là tâm phúc của nàng, chỉ là khi gặp phải chuyện của Phượng Thương, Hạ Vân Tích vẫn là mất đi lý trí, trực tiếp tát hai cái vào khuôn mặt mềm mại của Hồng Diệp, “Tiện tỳ! Lại dám hãm hại bản cung! May mà vị tiểu ca này nói chân tướng cho bản cung, nếu không, bản cung không phải hại Vương gia sao!”

“Nô tỳ oan uổng a! Công chúa, nô tỳ oan uổng!” trên mặt Hồng Diệp nổi lên hai dấu tay đỏ ửng, trong miệng hô oan uổng, đầu nặng nề mà đập đầu trên đất. Vừa vặn, nơi này là một mảnh đường đá, Hồng Diệp chỉ là đập đầu ba bốn cái xuống, trên đầu liền sưng tím lên.

Hồng Diệp kêu oan nhiều tiếng, trong ngữ điệu mang theo khóc nức nở, Hạ Vân Tích cũng không có vì vậy mà động lòng, ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào trong Thính Tùng lâu, nghĩ gây ra động tĩnh, dẫn Phượng Thương ra.

Chỉ là, Hạ Vân Tích đã tính sai, Phượng Thương biết rõ nàng muốn tới, đã sớm rời Vương phủ. Hôm nay, chỉ có Hạ Vân Tích ngây ngốc đứng ở

ngoài Thính Tùng lâu.

Đợi đã lâu, trong lâu đều không ai lên tiếng, Hạ Vân Tích nóng nảy. Nàng chính là vì Phượng Thương buông tha Hồng Diệp, Hồng Diệp đầu đầu dập phá, chẳng lẽ như vậy vẫn không thể đả động Phượng Thương, hắn cũng không chịu đi ra liếc nhìn nàng một cái sao?

Tuy đã đến Bắc Chu quốc một thời gian, nhưng mà Hạ Vân Tích vẫn chưa gặp được Phượng Thương, cho nên mới làm canh gà đưa tới, lại không nghĩ tin tức này căn bản là các nô tài trong vương phủ lừa gạt nàng.

Chuyện này không thể trách Hồng Diệp, Hạ Vân Tích biết rõ. Có thể vì gặp Phượng Thương, nàng không thể không sử dụng khổ nhục kế. Hạ Vân Tích muốn thông qua trừng phạt Hồng Diệp, khiến Phượng Thương biết rõ, chỉ cần chuyện liên quan đến hắn, nàng ta sẽ hết lòng bảo vệ, hi vọng vì vậy đả động được Phượng Thương. Nhưng mà, xem ra Phượng Thương cũng không để mình bị đẩy vòng vòng.

Cặp chủ tớ trước mắt này, khiến Như Ý nhìn không được chán ghét. Chưa thấy qua chủ tử như vậy, gặp chuyện này mượn nô tài để che đậy! Thấy Hạ Vân Tích không bình tĩnh đợi được, muốn vào bên trong, Như Ý không chút khách khí rút đao, ngăn ở trước mặt Hạ Vân Tích.

“Lớn mật!” Thấy Như Ý động thủ, Hạ Vân Tích mặt trầm xuống, “Người biết bản cung là ai sao? Lại một vốn một lời động võ với bản cung!” “Ngài là công chúa, nhưng chủ tử của ta là Vương gia! Vương gia nói, không cho phép bất luận kẻ nào bước vào Thính Tùng lâu một bước, nếu không giết không tha! Công chúa, ngài đừng ép ta!”

Với Hạ Vân Tích, Như Ý cùng lắm là cái nô tài, hèn mọn ngay con kiến cũng không bằng, lúc này lại cáo mượn oai hùm, luôn miệng nói là ý tứ của Phượng Thương, đem nàng ngăn ở ngoài Thính Tùng lâu, rõ ràng chính là muốn ngăn trở nàng, không muốn để cho nàng gặp Phượng Thương.

“Người tránh ra ! Bản cung muốn đi gặp Vương gia!” Hạ Vân Tích cũng không phải là bị dọa, dĩ nhiên không sợ Như Ý, nàng còn muốn xông vào, sau một khắc, trên cổ thấy có thêm một có chút lạnh lạnh . Thì ra, Như Ý đã để dao ở trên cổ của nàng, thêm một phần, sẽ chặt đứt yếu hầu xinh đẹp của nàng , khiến cho nàng cứng đờ người.

Tiểu cung nữ bưng canh gà đứng bên cạnh vừa thấy tình hình, sợ tới mức nhẹ buông tay, hộp cơm trong tay bị rơi vỡ trên mặt đất, canh gà đổ ra, vung đầy đất.

“Công chúa, đừng tức giận!” Hồng Diệp phát hiện thấy không ổn, vội vàng đứng dậy lôi kéo Hạ Vân Tích.

“Công chúa, nơi này là Bắc Chu quốc, Nam Lâm vương hỉ nộ vô thường, mọi người đều biết. Nếu là ngài đắc tội hãn, nói không chừng...” Hồng Diệp nói còn chưa dứt lời, lại nói cho Hạ Vân Tích thấy được một sự thật. Đây là địa bàn của Phượng Thương, ngài a, vẫn là kiềm chế một chút, dù sao nghe đồn về Phượng Thương nhiều như vậy, nếu hãn thật sự giết Hạ Vân Tích, lúc này cũng không có ai tới cứu nàng.

“Hừ!” Hạ Vân Tích dậm chân, hung dữ nhìn Như Ý, “Người chờ đấy! Khi bản cung trở thành Vương phi Nam Lâm vương , nhất định sẽ làm cho người ‘tốt’ mà xem!”

Như Ý cản trở, khiến Hạ Vân Tích càng thêm kiên định muốn gặp Phượng Thương, ý niệm trong đầu muốn trở thành nữ nhân của hãn. Chỉ là một thị vệ nho nhỏ, lại kiêu ngạo như vậy, nàng nhất định phải trở thành nữ nhân của Phượng Thương, đến lúc đó khiến Như Ý đẹp mặt, nhằm báo thù nỗi nhục ngày hôm nay!

Hạ Vân Tích nổi giận thẳng bước đi, lúc trở về đi gặp, giẫm phải mép váy, khiến nàng ngã trên mặt đất , thấy vậy Như Ý nhin không được cười ha hả “ha ha”.

“Công chúa!” Hồng Diệp cùng tiểu cung nữ tranh thủ thời gian tiến lên nâng Hạ Vân Tích dậy, lại không nghĩ khi nàng đứng lên chuyện đầu tiên chính là cho hai người này mỗi người một bạt tai, cuối cùng quay đầu lại trừng Như Ý.

“Đi!”

Hạ Vân Tích chưa từng có chịu qua nhục nhã như vậy, khiến nàng mất thể diện, còn là một nô tài, điều này làm cho cơn tức của Hạ Vân Tích làm sao mà hết được.

Trở lại Quan Vũ lâu, Hạ Vân Tích đã mệt mỏi chết khiếp, cộng thêm bị nhục nhã, vừa giận vừa tức, khuôn mặt xinh đẹp của nàng, phình ra đỏ bừng.

“Hồng Diệp, đại sư huynh cùng tam sư huynh khi nào thì đến?”

“Công chúa, Di Sa đại nhân cùng Già Lam đại nhân hẳn là trên đường. Di Sa đại nhân hành động bất tiện, chỉ sợ muốn trì hoãn mấy ngày này.”

“Hừ!” Hạ Vân Tích đưa tay đập bể chén sứ bên cạnh trên mặt đất, “Khi đại sư huynh cùng tam sư huynh đến, ta muốn làm cho bọn họ đẹp mặt! Phượng Thương là của ta, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản quyết tâm trở thành Vương phi Nam Lân Vương của ta! Người nam nhân này là của ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho!”

Bất kể Hạ Vân Tích chửi bới khó nghe cỡ nào, Phượng Thương đều không nghe được, lúc này hẳn đang ở trong nội cung Cung Trường Thu cùng Mộ Dung Thất Thất.

Từ khi Phượng Tà dịch dung, đi theo Mộ Dung Thất Thất vào cung Trường Thu, hẳn phải nắm chặt thời gian ở cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Trước cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt chia cách nhiều ngày đêm như vậy, Phượng Tà muốn bồi dưỡng (tình cảm) lại, cũng hy vọng có thể khiến

Hoàn Nhan Minh Nguyệt sớm tỉnh lại một chút từ trong giấc ngủ say, có thể để cả nhà bọn họ đoàn tụ thật sự.

Phượng Tà như vậy, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất cũng nghĩ như vậy, hai người cũng tận khả năng bớt chút thời gian, thay phiên nhau, phụng bồi Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc cũng phối chế ra chén thuốc thích hợp cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cộng thêm thức ăn lỏng, Phượng Tà đều tự tay uy Hoàn Nhan Minh Nguyệt uống xong.

Phượng Thương đến cung Trường Thu, một là cùng Mộ Dung Thất Thất, hai là không muốn gặp Hạ Vân Tích. Hôm nay, Hạ Vân Tích cầm thánh chỉ, ở tại trong phủ Nam Lâm Vương, nếu nàng có cái gì không hay xảy ra, hẳn liền thành người bị hiềm nghi lớn nhất, cho nên Phượng Thương tạm thời tránh né lấy “Ôn thần”(thần dịch bệnh) này .

Nhưng mà, hôm nay, Phượng Thương đã tính toán nhầm, bởi vì Hạ Vân Tích sau khi ở Thính Tùng lâu vấp phải trắc trở, nghỉ ngơi trong chốc lát, liền “đánh” vào hoàng cung, mục đích là tìm Mộ Dung Thất Thất.

Sau khi trở lại Thính Vũ lâu, Hạ Vân Tích càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, nàng đường đường là công chúa Đông Lỗ quốc, cư nhiên bị mấy bọn hạ nhân trong Vương phủ trêu chọc.. Đầu tiên là tung tin tình báo giả, sau là bị Như Ý trực tiếp đem đao kề ở trên cổ, điều này bất kể như thế nào đều làm nàng nuốt không trôi cơn tức này.

Nhưng mà, nàng bây giờ là cô đơn lẻ loi tại Bắc Chu quốc, không có người cho nàng chỗ dựa, ngay cả Phượng Thương nàng cũng không trông thấy, điều này quả thật làm cho Hạ Vân Tích bị thương tâm. Ngoài thương tâm, Hạ Vân Tích nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất.

Bất kể đàm luận bên ngoài rốt cuộc là thật hay là giả, mặc kệ Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương rốt cuộc có cảm tình là khó bề phân biệt

như thế nào, ít nhất nàng là thân sinh muội muội của Phượng Thương, hai người bọn họ không thể cắt đứt quan hệ huyết thống, nếu như nàng có thể làm công tác thông suốt cho Mộ Dung Thất Thất, nhận được sự ủng hộ của Mộ Dung Thất Thất, nói không chừng chuyện cùng Phượng Thương bên này cũng tốt hơn.

Nghĩ được như vậy, Hạ Vân Tích đi tắm, tẩy đi mọi mệt trên người, thay bộ đồ mới, trực tiếp vào hoàng cung.

“Công chúa, Hạ Vân Tích cầu kiến!”

Mộ Dung Thất Thất vừa cùng Phượng Thương đi ra khỏi địa cung, Tô Mi liền đi đến, nói Hạ Vân Tích đến đây. Mộ Dung Thất Thất vừa nghe, cùng Phượng Thương liếc nhau một cái, nữ nhân này thật sự là âm hồn không tiêu tan, lại còn tìm tới cung Trường Thu.

“Thương, nếu không, chàng tránh mặt một chút đi ! Ta sợ đồ háo sắc thấy chàng ‘Xinh đẹp’, dìm nước cung Trường Thu, khiến khắp nơi của ta đều là nước miếng.”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất, lộ ra mùi chua. Nàng cẩn thận chu đáo nhìn nam nhân trước mặt này trưng ra bộ mặt yêu nghiệt dị thường, thở dài thật dài. Không có chuyện gì thì yêu nghiệt như vậy làm gì, thành nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, đập bay mấy con ruồi nho nhỏ bay quanh cũng tốn chút thời gian..

Ánh mắt của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương chẳng hề không rõ. Trực tiếp đem nàng ôm vào trong lòng, khóa môi của nàng hôn một cái thật sâu , dùng hành động thực tế biểu đạt ý nghĩ chân thật của mình.

Tô Mi thấy cái đôi tình nhân này hôn nhau không coi ai ra gì, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Hiện tại chính là ban ngày, tiểu thư cùng cô gia cứ như vậy... Khụ khụ, thật sự là không chú ý đến nơi chốn! Bên cạnh vẫn còn có nàng là cô nương chưa lập gia đình! Cũng không sợ làm nàng xấu theo sao!

“Khanh khanh hài lòng chứ?” Hồi lâu, Phượng Thương mới buông môi Mộ Dung Thất Thất ra , nhìn xem môi hồng nàng sưng đỏ, khề thờ, ngón tay ngón tay Phượng Thương lướt qua thái dương của Mộ Dung Thất Thất, “Ngoan! Buổi tối chờ ta!”

Lời này của Phượng Thương, khiến mặt Tô Mi thực sự đỏ rực lên. Thật mắc cỡ chết người! Tiểu thư cùng cô gia cái đó thật sự là quá đi!

Ngoài cung Trường Thu, Hạ Vân Tích đứng ở chỗ này đã rất lâu rồi, Tô Mi đi vào thông báo, kết quả vừa đi không trở lại, làm cho nàng đợi đến sốt ruột.

Tuy Hạ Vân Tích rất muốn trực tiếp đi vào, nhưng nơi này là địa bàn của Mộ Dung Thất Thất, nàng tốt xấu cũng muốn lưu cho em gái của chồng tương lai cái ấn tượng tốt. Dù sao, có một số việc còn cần Mộ Dung Thất Thất xuất đầu lộ diện, nàng không thể đối đãi như với Như Ý được, làm quá mức. Đến khi Hạ Vân Tích có chút không kiên nhẫn, một cái nam tử áo bạc đã đi tới.

Hoàn Nhan Khang vốn là tìm Mộ Dung Thất Thất để chơi cùng, không nghĩ tới vừa đến cửa Cung Trường Thu , liền gặp Hạ Vân Tích. Lúc trước tại Bạch Vân cư, Hoàn Nhan Khang gặp qua Hạ Vân Tích, biết rõ cô gái này rất giả tạo, bây giờ nhìn nàng canh giữ ở ngoài Cung Trường Thu, trong lòng Hoàn Nhan Khang sinh ra một cỗ cảnh giác, chẳng lẽ Hạ Vân Tích tới tìm Mộ Dung Thất Thất để gây phiền toái?

Hạ Vân Tích không biết Hoàn Nhan Khang, chỉ là trên cảm y của hắc có thêu ngân long (rồng bạc – để thế này cho quý tộc), liền đoán ra hắc là hoàng tử, nhưng không xác định rốt cuộc hắc là hoàng tử nào.

“Nhìn cái gì vậy, người quái dị!” Hoàn Nhan Khang thấy Hạ Vân Tích cười với mình, hừ nhẹ một tiếng, đầu hướng lên, một cước bước vào trong Cung Trường Thu, không hề để ý tới Hạ Vân Tích.

Bị đối phương mắng thành là “Người quái dị”, nụ cười của Hạ Vân Tích cứng lại, cái mũi đau xót, thiếu chút là khóc.

Tuy nàng không phải quốc sắc thiên hương, nhưng dấu sao cũng là ngọt ngào nhu thuận, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. (sắc) Tại Đông Lỗ quốc, nam nhân quý gồi dưới váy nàng có thể xếp từ thành đông đến thành tây, không nghĩ tới đến nơi này, cư nhiên bị người ta nói là “Người quái dị”, điều này làm cho Hạ Vân Tích sao có thể chấp nhận được.

Nữ nhân, bất kể đẹp hay xấu, đều là để ý dung mạo của mình, lại càng không cần phải nói Hạ Vân Tích là công chúa cao cao tại thượng, khi nào có thể cho phép người khác nói mình như vậy. Nàng đi nhanh theo sau, tóm lấy bả vai Hoàn Nhan Khang, “Người nói ai là người quái dị!”

“Phi phi!” Hoàn Nhan Khang nhảy dựng, tránh thoát khỏi tay Hạ Vân Tích, “Trừ người ra, còn có ai có thể xấu như vậy? Thật sự là chưa thấy qua người như người, không tự hiểu rõ bản thân!”

Trước Hạ Vân Tích còn cho là Hoàn Nhan Khang không biết mình, hoặc là tâm tình hẩn không tốt, mới nói ra lời như vậy, bây giờ đối phương xác định nói nàng là người quái dị, khiến Hạ Vân Tích nóng nảy.

“Người —— ta xấu chỗ nào! Người nói đi! Ta xấu chỗ nào!” Tuy bình thường giả vờ nhu nhược, nhưng bây giờ là bảo vệ “Mặt mũi” chính mình, lúc đó Hạ Vân Tích cũng không muốn buông tha Hoàn Nhan Khang.

“Chắc chắc, cô nương, nữ hài tử mọi nhà, người có thể tự mình hiểu lấy, được hay không? Người xem người, mi như bị cháy, mắt thì lệch, cái mũi thì tẹt, miệng là xiêu vẹo, người thế này là do đức hạnh đầy, còn ra ngoài ảnh hưởng bộ mặt thành phố, lớn lên xấu không không phải lỗi của người, đi ra dọa người thì là người sai rồi!”

“Hỗn đản!” Hạ Vân Tích phát tay rút ra hướng về Hoàn Nhan Khang, không nghĩ tới còn chưa có rơi xuống mặt hẩn, đối phương đã chột lóe lên,

biến mất ở trước mặt.

“Người xấu, tính tình còn không tốt, xem ra không ai muốn rồi!”

Chọc Hạ Vân Tích giận gần chết, khiến thâm tình Hoàn Nhan Khang thật tốt, mặc kệ Hạ Vân Tích, Hoàn Nhan Khang lắc lư người đi tìm Mộ Dung Thất Thất.”Biểu muội! Biểu muội!”

Mộ Dung Thất Thất đã sớm thấy được Hoàn Nhan Khang, cũng nghe được đối thoại của hắn và Hạ Vân Tích, người này a, dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn, như vậy đi nhục nhã công chúa Đông Lỗ quốc. Chỉ là khi nhìn đến Hạ Vân Tích nước mắt ào xuống, thì thâm tình phiền muộn của Mộ Dung Thất Thất lập tức bị quét sạch, trực tiếp đi ra ngoài nghênh đón Hoàn Nhan Khang.

“Biểu ca, người tới rồi! Ca ca cũng quá không có suy nghĩ, ta đã chuyển vào đến hai ngày, ca ca mới đến xem ta! Ta còn tưởng rằng ngày hôm qua ca ca sẽ đến chúc mừng ta thăng quan chi hỉ!”

Giọng nói của Mộ Dung Thất Thất, khiến Hạ Vân Tích vốn bị Hoàn Nhan Khang nhục nhã bị phần lập tức thanh tỉnh lại. Đúng, chính là giọng nói này này, chính là nữ tử này ban đầu ở trên lôi đài thi đấu của Bạch Vân Cư nhục nhã nàng...

Nghĩ như vậy, Hạ Vân Tích ánh mắt không khỏi nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất.

Cái liếc nhìn này không quan trọng, lại làm cho Hạ Vân Tích trực tiếp sửng sốt. Nàng kia, thanh thuần như tiên tử rơi xuống phàm trần, mặt mày hàm chứa nụ cười thản nhiên, mũi như bạch ngọc, môi như cánh hoa, giữa lông mày một khóa nốt ruồi Chu Sa đỏ thắm như máu, vì khuôn mặt nàng vốn đã hoàn mỹ, thêm vào lại càng kinh diễm.

Lại nhìn, thái độ Hoàn Nhan Khang lúc nói chuyện cùng Mộ Dung Thất Thất, cùng thái độ đối với chính mình hoàn toàn bất đồng, Hạ Vân Tích rất cục cựa minh bạch, vì cái gì Hoàn Nhan Khang gọi nàng người quái dị. Bởi vì ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, nàng thật sự chỉ có thể coi là người quái dị.

Lập tức, một cỗ cảm xúc nhục nhã xông lên đầu! Kèm theo lấy các loại tình cảm phức tạp hâm mộ ghen ghét, tràn ngập trong lòng Hạ Vân Tích. Khó trách thế gian đều đồn rằng, nói Trấn Quốc công chúa Bắc Chu quốc là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, vị trí thứ nhất này, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn xứng đáng.

“Ta hôm nay không phải đến đây rồi sao!” Hoàn Nhan Khang như ảo thuật, xuất ra một hộp gấm đưa cho Mộ Dung Thất Thất, “Đây là ta tìm thấy lễ vật, tặng cho muội!”

Mộ Dung Thất Thất mở ra, trong hộp gấm nằm một viên thất thái thạch to bằng trứng gà. Ánh mặt trời rơi vào trên thất thái thạch (đá bảy màu), trên tảng đá tản mát ra một đạo ánh đỏ giống như tia sáng, làm cho người ta loáng mắt. “Thật xinh đẹp!” Mộ Dung Thất Thất đem thất thái thạch cầm lên, đưa lên mặt trời nhìn xem, “Biểu ca, ở trong có màu đỏ đấy!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất yêu thích, Hoàn Nhan Khang phi thường cao hứng, tiến đến bên tai Mộ Dung Thất Thất nhỏ giọng nói một câu, “Biểu tẩu, dùng cái này làm sinh lễ cho Tô Mi, tẩu xem được không?”

Thì ra, hẳn cầm cái Thất thái thạch này đến lấy lòng mình, là vì Tô Mi a! Mắt nhìn Tô Mi sau lưng, Mộ Dung Thất Thất cười khế, “Được! Cái này lễ vật mới lạ, ta rất thích!”

“Thật sự? Chỉ vậy là được?”

“Cái này sao?” Mộ Dung Thất Thất hơi nhíu mày, làm bộ thật khó khăn, “Đệ phải hỏi ý kiến người trong cuộc a! Đều không cầu hôn, làm sao đệ

biết nàng nguyện ý?”

Giọng Mộ Dung Thất Thất rất nhỏ, chỉ có vài người chung quanh nàng có thể nghe thấy, Tô Mi thấy Mộ Dung Thất Thất trêu ghẹo mình như vậy, dậm chân một cái, “Tiểu thư, ngài còn như vậy, ta không để ý tới ngài nữa!”

“Được rồi!” Mộ Dung Thất Thất thu hộp gấm, “Ta chỉ có thể nói, cửa ải của ta đệ đã qua, còn lại, phải dựa vào chính đệ.”

Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang bộ dáng cười cười nói nói, khiến Hạ Vân Tích trong lòng càng bất bình. Dựa vào cái gì người nam nhân kia nhìn thấy nàng trực tiếp mắng một câu “Người quái dị”, đối với Mộ Dung Thất Thất lại tốt như thế? Chẳng lẽ là bị dung mạo Mộ Dung Thất Thất hấp dẫn rồi?

Như vậy, Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc là loại tình cảm gì? Hẳn sẽ không phải bởi vì dung mạo Mộ Dung Thất Thất, mà không tuân theo chừng mực, quên thân phận huynh muội của bọn họ sao?

Nghĩ như vậy, Hạ Vân Tích đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, “Trần Quốc Công chúa đã khiến bản cung chờ lâu a!”

“Người là ——” Mộ Dung Thất Thất nhìn xem Hạ Vân Tích, như là chưa từng có gặp qua người này. Nét mặt của nàng, rất chân thật, khiến Hạ Vân Tích cũng bắt đầu hoài nghi, ngày đó người đến Bạch Vân Cư có phải là Mộ Dung Thất Thất hay không?

“Ai nha, công chúa, nô tỳ đã quên bẩm báo với ngài! Vị này chính là Vân công chúa Đông Lỗ quốc, nàng vừa rồi đã van cầu gặp công chúa. Chỉ là... Ngũ điện hạ vừa xuất hiện, nô tỳ liền quên nói cho ngài.”

Tô Mi đem chuyện này trực tiếp đổ lên trên người Hoàn Nhan Khang, Hoàn Nhan Khang nhìn thoáng qua Hạ Vân Tích, lần nữa ngửa mặt lên

trời, “Biểu muội, muội quen biết nàng?”

“Không biết.” Mộ Dung Thất Thất rất là phối hợp lắc đầu.

“Người không quen biết, đừng nói chuyện. Ai biết nhân phẩm của đối phương như thế nào! Biểu muội thanh thuần, vạn nhất tiếp xúc một ít người lai lịch không rõ, gần mực thì đen, bị người làm xấu làm sao bây giờ?”

Hoàn Nhan Khang đã sớm thấy Hạ Vân Tích đối với Phượng Thương quấy nhiễu không thôi, đối với ruồi thối phá hư Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất như vậy, Hoàn Nhan Khang sẽ lưu tình, trực tiếp đem nàng trở thành đối tượng công kích, cuồng oanh loạn tạc một trận.

Hoàn Nhan Khang lời nói ác độc, khiến Mộ Dung Thất Thất muốn cười, chỉ là nàng không thể không làm bộ vô tội nhìn xem Hạ Vân Tích, lại nhìn về phía Hoàn Nhan Khang, “Biểu ca, thật là như vậy sao? Ta nhìn nàng không giống như là người xấu a!”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm, biểu muội, người không thể xem bề ngoài. Ta tốt xấu so với muội lớn hơn vài tuổi, ăn muối so với muội nhiều một chút, cho nên con mắt cũng so với muội sáng hơn một ít. Tóm lại, không có xác định sai nhân phẩm người, không nên đi đến!”

“A —— ta biết rồi.” Mộ Dung Thất Thất nhu thuận gật gật đầu, hai người này kẻ xướng người hoạ, đem Hạ Vân Tích chỉ kém chút là hôn mê bất tỉnh.

Cái gì gọi là lai lịch không rõ, nhân phẩm không xác định? Nàng đường đường Vân công chúa Đông Lỗ quốc, rõ ràng ở chỗ này bị Hoàn Nhan Khang nói thành như vậy! Cái này nếu tại Đông Lỗ quốc, Hoàn Nhan Khang cho dù có 10 cái đầu, cũng sớm đã bị người ném ra đi chém.

Mặc dù Hạ Vân Tích trong nội tâm hận không thể đem Hoàn Nhan Khang chặt đầu xuống làm cầu đá, mà khi Mộ Dung Thất Thất trước mặt

như trẻ con Hoàn Nhan Khang lại là hoàng tử Bắc Chu quốc, hai người này đều cùng Phượng Thương quan hệ sâu sắc, nàng không thể hủy hình tượng của mình, phải nhịn.

“Bản cung không phải ác nhân, chắc hẳn ngũ điện hạ cùng Trấn Quốc Công chúa còn không biết ta, bản cung là Vân công chúa Đông Lỗ quốc, Hạ Vân Tích!”

“A ——” nghe Hạ Vân Tích giới thiệu mình như vậy, Hoàn Nhan Khang đã hiểu ra.

“Người chính là Vân công chúa gần đây tiến đến ở trong Phủ Nam Lân Vương a, ha ha, cái kia, vừa rồi không có ý tứ a, ta còn tưởng rằng người là cung phi tần nào! Người không biết, phụ hoàng ta rất thương yêu Trấn Quốc Công chúa, cho nên lúc nào cũng có phi tần cùng Trấn Quốc Công chúa lôi kéo làm quen, muốn thông qua Trấn Quốc Công chúa, ở trước mặt phụ hoàng ta có được cơ hội đối đãi khác.”

“Ha ha, vừa rồi người không nói, ta còn tưởng rằng người cùng những nữ nhân trong hậu cung tranh giành tình nhân kia là giống nhau! Không có ý tứ a, xem ra là ta hiểu lầm! Thực xin lỗi a, cái kia... Cái gì công chúa đó! Ai nha, trí nhớ ta không tốt, không có nhớ kỹ, phiền toái người lập lại lần nữa!”

Hoàn Nhan Khang hiện vẻ cợt nhả, cùng nụ cười xấu xa trên miệng, khiến Hạ Vân Tích hận không thể xông lên trước một cái tát xé rách. Hẳn đây là ý gì? Là trào phúng nàng sao? Nhẫn nại, nhẫn nại, vì Phượng Thương, nhất định phải đem cơn tức này nhịn xuống đi, về sau lại báo thù!

Đem lửa giận trong lòng cưỡng chế lại, Hạ Vân Tích mỉm cười, “Bản cung là Vân công chúa Đông Lỗ Quốc, Hạ Vân Tích. Phiền toái Ngũ điện hạ nhớ cho kỹ, bản cung không thích lập lại lần thứ hai.”

Rốt cục, bày ra dáng vẻ của công chúa rồi! Hoàn Nhan Khang trên khoe miệng nhếch lên, trong tươi cười tràn đầy châm chọc.

“Các người đều đứng ở chỗ này làm cái gì?” Thời điểm xuất hiện loại không khí quỷ dị, giọng nói Hoàn Nhan Nghị nhẹ nhàng tới. Từ lúc cùng Lâm Khả Tâm thương lượng, thời điểm này muốn hấn và Mộ Dung Thất Thất có mặt mờ biểu hiện giả dối cho mọi người thấy, Hoàn Nhan Nghị liền định mỗi ngày đi tới Cung Trường Thu. Hôm nay là ngày đầu tiên, không nghĩ tới tới rõ ràng gặp Hạ Vân Tích, vẫn là một bộ dáng chịu ủy khuất, khiến Hoàn Nhan Nghị nhìn không được nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang, rốt cuộc là ai trong bọn họ, khi dễ cô nhóc đáng thương này.

Trong ánh mắt Hoàn Nhan Nghị mang theo ý tứ chất vấn, Mộ Dung Thất Thất rất nhanh liền bắt được. Lại thấy, Hoàn Nhan Nghị nhìn về phía Hạ Vân Tích ánh mắt vô cùng khác thường, khiến trong lòng Mộ Dung Thất Thất đột nhiên có cái nghi ngờ, chẳng lẽ Hoàn Nhan Nghị đối với Hạ Vân Tích có cảm giác? Đây nam cận bã cùng nữ cận bã, ngược lại trời sinh một đôi a!

“Ca, chúng ta thật không làm gì! Ta chính là tìm đến biểu muội, chúc mừng nàng thăng quan chi hỉ. Ca ca tới cũng là vì cái này sao? Ca cũng không có mang lễ vật?” Hoàn Nhan Khang không thích ánh mắt nhìn của Hoàn Nhan Nghị, hấn cái gì đều không làm, vì sao trong mắt Hoàn Nhan Nghị tràn đầy ý tứ trách cứ?

Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Hoàn Nhan Nghị lấy ra hộp gấm màu đen thật dài, đưa cho Mộ Dung Thất Thất, “Chúc mừng biểu muội!”

Tô Mi tiếp nhận hộp gấm, mở ra, bên trong là chuông đen khảm ngọc Như Ý, rất là trân quý.

“Đa tạ biểu ca! Nhị vị biểu ca, mời vào bên trong! Vân công chúa, mời vào bên trong!”

Đối phương đã đến tận cửa của mình, nhưng còn có hai huynh đệ Hoàn Nhan Nghị, Mộ Dung Thất Thất không thể đem Hạ Vân Tích đuổi trở về, dứt khoát đem ba người đều đón đi vào.

Đây là lần đầu tiên sau mười mấy năm Hoàn Nhan Nghị tiến vào cung Trường Thu. Từ sau khi cung Trường Thu thành nơi sủng phi của Hoàn Nhan Liệt ở, người trong nội cung này, ngoại trừ Hoàn Nhan Liệt, cùng Kính Đức bên cạnh hắn và đám người liên quan, nhưng mà hắn không cho phép người khác tiến vào.

Hoàn Nhan Nghị vào cửa, lúc này liền đánh giá bài trí.

Vừa nhìn, thật khiến Hoàn Nhan Nghị giật mình. Đoán là tất cả quốc bảo trân quý trong quốc khố đều bị Hoàn Nhan Liệt đưa đến đặt ở chỗ này. Cả trong phòng, bất kể chén uống trà chén, hay là cái ghế ngồi, càng đừng nói tới những trang sức phẩm kia, cái nào không phải tinh phẩm.

Chỉ là nhìn lướt qua, Hoàn Nhan Nghị liền khẳng định, Mộ Dung Thất Thất có địa vị cao trong lòng Hoàn Nhan Liệt, thậm chí vượt qua Phượng Thương. Đãi ngộ này, hoàng hậu cũng không được hưởng thụ qua.

Xem ra mẫu phi nói đúng, chỉ có lấy được Mộ Dung Thất Thất, mới có thể lấy được ngôi vị hoàng đế!

Nếu không phải tự mình đến Cung Trường Thu một chuyến, Hoàn Nhan Nghị sẽ không biết xa hoa trong này, cũng sẽ không cam tâm theo đuổi Mộ Dung Thất Thất như vậy. Hiện tại, thấy được sự sủng ái Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Nghị rốt cục quyết định, nhất định phải vì ngôi vị hoàng đế đánh cược một lần.

Hạ Vân Tích là công chúa hoàng gia, lớn lên trong cung, đã thấy qua nhiều bảo bối như vậy, cho nên sau khi xem xong bài trí trong này trong nội tâm cũng rất là kinh ngạc, xem ra lời đồn bên ngoài không phải là giả, vị Trấn Quốc công chúa này thật là rất được Hoàng đế Bắc Chu sủng ái.

Hạ Vân Tích vốn là tính toán tới cùng Mộ Dung Thất Thất tâm sự nữ hài tử, khách sáo lôi kéo làm quen, sau đó, cùng Mộ Dung Thất Thất thổ lộ tình cảm, làm cho nàng ủng hộ chính mình làm Vương phi Nam Lâm Vương, hứa sẽ cho nàng một chút lợi ích, khiến Mộ Dung Thất Thất động tâm, không thể không giúp nàng. Nhưng là bây giờ, đột nhiên chui ra Hoàn Nhan Khang cùng Hoàn Nhan Nghị, hoàn toàn chính là làm rối loạn kế hoạch của nàng, khiến Hạ Vân Tích rất là tức giận.

Hai người kia thật sự là đáng ghét! Trong ánh mắt, Hạ Vân Tích nhìn Hoàn Nhan Khang mang theo tia đặc biệt chán ghét, hơn nữa đem loại này tâm tình dẫn tới trên người Hoàn Nhan Nghị, khiến Hoàn Nhan Nghị một hồi buồn bực, chính mình khi nào thì đắc tội Hạ Vân Tích.

Mộ Dung Thất Thất cùng Hạ Vân Tích hai nữ nhân cứ như vậy ngồi đối diện Hoàn Nhan Nghị nửa ngày, hần suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy Lâm Khả Tâm nói rất đúng. Hạ Vân Tích tuy có thể kích thích ý chí muốn bảo hộ của nam nhân, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất càng làm cho người cho muốn chinh phục. Hạ Vân Tích không có khí chất mẫu nghi thiên hạ, mà Mộ Dung Thất Thất có.

Tuy nhiên trong lòng Hoàn Nhan Nghị thiên vị nhiều hơn một ít cho Hạ Vân Tích, chính hần cũng không muốn cứ như vậy buông tha cho Hạ Vân Tích. Không đề cập tới thân phận của nàng, cùng sau lưng là Đông Lỗ quốc, nhưng mà nữ nhân này, bộ dáng dung mạo diễm đam đáng yêu, khiến cho một cỗ tâm tình anh hùng mềm mại trong lòng hần dâng lên.

Chờ hần lấy được giang sơn, hần nhất định phải chứng minh cho Hạ Vân Tích thấy, hần so với Phượng Thương tốt hơn một ngàn lần, tốt gấp một

vạn lần, làm cho nàng khăng khăng một mực yêu hấn, thần phục ở dưới thân hấn.

Vốn là náo nhiệt, bởi vì sự xuất hiện của Hoàn Nhan Nghị, mà trở nên lúng ta lúng túng. Hoàn Nhan Khang không có chuyện làm, chỉ là nhìn chăm chăm vào Tô Mi, đối với nàng liếc mắt đưa tình. Theo góc độ Hoàn Nhan Nghị nhìn thấy, Hoàn Nhan Khang đây là vút mị nhân cho Mộ Dung Thất Thất.

Đáng giận! Trong tay áo, Hoàn Nhan Nghị nắm quả đấm chặt lại, Hoàn Nhan Khang rõ ràng thật sự động tâm tư, muốn cùng hấn cướp đoạt giang sơn, tên đệ đệ này, hấn không cần cũng được!

Mộ Dung Thất Thất chẳng muốn phá giải cái xấu hổ này, nàng ngược lại chậm rãi uống trà, cũng không mở miệng đánh vỡ không khí nặng nề, một mực đến khi Hạ Vân Tích không ngồi được nữa, đứng dậy cáo từ, Hoàn Nhan Nghị cũng theo sát ly khai, chỉ còn lại Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất mới thở dài thở phào một cái.

“A Khang, đệ cùng Hoàn Nhan Nghị thật là cùng một mẹ sinh ra sao? Ta như thế nào cảm thấy ca ca này của đệ , ánh mắt âm trầm vô cùng!” Lần nữa nhớ tới mấy lần trên yến hội trước ánh mắt Lâm Khả Tâm nhìn Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất có chút vì Hoàn Nhan Khang lo lắng.

Ngũ hoàng tử này, tuy luôn một thể hiện thái độ bất cần đời, có thể hấn trọng tình trọng nghĩa, ngược lại so với đối trá Hoàn Nhan Nghị mạnh hơn rất nhiều. Lâm Khả Tâm thiên vị con lớn nhất, đây là chuyện tình mọi người đều biết, nếu như nàng vì trợ giúp con lớn nhất đoạt vị, mà lời nói thương tổn Hoàn Nhan Khang, có hành động với Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất là tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Biết rõ Mộ Dung Thất Thất là lo lắng cho mình, Hoàn Nhan Khang cười xấu xa, “Biểu tẩu, tẩu lo lắng ta, còn không bằng ngấm lại như thế nào đuổi

Hạ Vân Tích a! Nữ nhân này công phu quán quít chặt ta thấy là mạnh nhất đấy, vạn nhất nàng làm mấy chuyện xấu, tâu cùng biểu ca làm sao bây giờ?”

Hoàn Nhan Khang nói, Mộ Dung Thất Thất cũng không phải không để ý. Giải quyết vấn đề nhanh nhất chỉ có một phương pháp, chính là trăm thảo trừ căn (nhổ cỏ tận gốc). Hiện giờ nhiệm vụ trọng yếu nhất của nàng là khiến Hoàn Nhan Minh Nguyệt tỉnh lại, không có tâm tư để ý tới Hạ Vân Tích. Đến khi giải quyết vấn đề Hoàn Nhan Minh Nguyệt xong, cũng là lúc giải quyết Hạ Vân Tích.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Đôi Cầu Nam Nữ Vô Sĩ

So với Hạ Vân Tích không biết xấu hổ, Minh Nguyệt Thịnh chỉ là sai người mang đến cho Mộ Dung Thất Thất một ít đặc sản của Nam Phượng quốc. Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh cũng muốn gặp Mộ Dung Thất Thất, nhưng biết rõ nam nữ hữu biệt, nếu như thăm gặp mặt sẽ gây bất lợi tới cho danh dự của Mộ Dung Thất Thất, cho nên vẫn một mực chịu đựng, chờ đến ngày cung yến.

Sau khi Hạ Vân Tích ở Trường Thu cung bị Hoàn Nhan Khang nhục nhã, nàng liền dập tắt ý nghĩ đi đường tắt thông qua Mộ Dung Thất Thất này. Theo như Hạ Vân Tích thấy, Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang có quan hệ tốt như vậy, nhất định là cá mè một lứa. Hạnh phúc của nàng vẫn là phải dựa vào chính mình đi tranh thủ thôi.

Cho nên, mỗi buổi sáng, Hạ Vân Tích đều dậy sớm, đợi đến khi Phượng Thương hạ triều trở về, tính tạo ra sự gặp mặt tình cờ thật ngọt ngào với hắn. Chẳng qua, liên tiếp đợi bốn năm ngày, vẫn chỉ đợi được khuôn mặt tươi cười châm chọc của đôi tỷ đệ Cát Tường Như Ý này.

Trong kinh thành hiện giờ đồn rằng, Đông Lỗ quốc công chúa theo đuổi đến cùng không chịu buông, Nam Lân vương bị ép tới không còn đường để trốn, khiến cho Nam Lân Vương có Vương phủ cũng không thể về, chỉ có thể tá túc ở phủ đệ của ngũ hoàng tử.

Càng có người hiểu chuyện liền lôi thân phận mẫu phi của Hạ Vân Tích ra kể, nói mẫu phi nàng vốn là cô nhi được hoàng hậu Đông Lỗ quốc vô tình cứu về, sau lại thừa dịp hoàng hậu mang thai, bò lên trên long sàng,

bởi vì am hiểu mị thuật, liền nhanh chóng biến thành sủng phi của Hạ Tiến, từ đó liền không đem hoàng hậu để vào mắt nữa...

Đủ loại lời đồn, cùng với việc Phượng Thương tránh ở chỗ Hoàn Nhan Khang, sự thật bày ở trước mắt, khiến dân chúng kinh thành hầu như đều biết đến Đông Lỗ quốc công chúa. Một lần nữa liên tưởng đến việc lúc trước, tại Bạch Vân cư nhiều người như vậy được chứng kiến bộ mặt dày của Hạ Vân Tích, khiến mọi người không khỏi cảm thán, thật là hạt giống gì thì cho ra hoa ấy! Nương không phải đồ tốt gì, thì con gái làm sao có thể là hàng tốt đây!

“Khốn khiếp! Khốn khiếp!” Hạ Vân Tích đem đồ đạc trong phòng đập phá nát bét, “Để cho ta bắt được kẻ truyền những lời đồn đãi kia, ta nhất định phải giết hắn, giết cừ tộc! Giết cừ tộc!”

“Công chúa, ngài đừng tức giận không tốt cho bản thân đâu!” Hồng Diệp thấy Hạ Vân Tích như vậy, vội vàng nhắc nhở nàng, nơi này là Nam Lân Vương phủ, đồ đập bể đều là của Phượng Thương đó nha.

Hồng Diệp nhắc tới Phượng Thương, Hạ Vân Tích cũng tức giận. Khó trách nàng không thấy hắn ở trong vương phủ, thì ra là hắn đã chạy tới chỗ Hoàn Nhan Khang rồi. Nhất định là Hoàn Nhan Khang ở trước mặt Phượng Thương nói gì đó, cho nên hắn mới tránh chính mình như tránh né ôn dịch vậy. Khó trách nàng ngày gác đêm thủ, ngay cả một bóng người cũng không thấy, thì ra là trốn đến chỗ của Hoàn Nhan Khang! Chẳng lẽ nàng là hồng thủy mãnh thú sao?

Nghĩ đến đây, Hạ Vân Tích nhin không được nước mắt “lã chã” rơi xuống.

Trước khi đến, Hạ Tiến đã từng khuyên Hạ Vân Tích đừng đi, hắn tự mình gởi quốc thư, thông qua Hoàn Nhan Liệt trực tiếp định ước hôn sự của nàng cùng Phượng Thương, Hạ Vân Tích chỉ cần chờ xuất giá là được.

Nhưng mà đề nghị này của Hạ Tiến đã bị Hạ Vân Tích chối bỏ ngay tại chỗ.

Một là đã mười năm không gặp Phượng Thương, thật không dễ dàng gì mới có thể chờ đến lúc trưởng thành, Hạ Vân Tích tưởng niệm lần đầu tiên gặp Phượng Thương; Hai là trong lòng Hạ Vân Tích còn có một chút tự cao, nàng không muốn nhờ vào mối quan hệ của Hạ Tiến, tạo áp lực khiến Phượng Thương phải lấy nàng, nàng rất tự tin vào bản thân, Hạ Vân Tích muốn thông qua nỗ lực của chính mình, làm cho Phượng Thương yêu nàng, cam tâm tình nguyện lấy nàng.

Nhưng mà Hạ Vân Tích tuyệt đối không nghĩ tới, ước mơ và hiện thực lại khác biệt lớn như vậy.

Vô luận nàng say mê hân thế nào, đắm chìm trong những ảo tưởng tốt đẹp thế nào, thì hiện thực tựa như một bạt tai, hung hăng đánh đến nàng phun cả máu mũi. Đừng nói tới việc quyến rũ Phượng Thương, đến lâu như vậy rồi, ngay cả mặt mũi Phượng Thương còn không có thấy được, nàng làm sao mà quyến rũ chứ? Cho dù nàng muốn thất thân, nhưng cũng không có đối tượng a!

Tuy đã cầu Hoàn Nhan Liệt, đã được như ý nguyện vào ở trong Vương phủ, nhưng Phượng Thương lại trốn nàng như trốn ôn dịch vậy, nàng đến thì hân đi, nàng truy thì hân trốn, vốn dĩ không thể cùng xuất hiện, chứ đừng nói là có thời gian để nắm bắt trái tim của Phượng Thương.

Hạ Vân Tích bắt đầu ý thức được một chút là Phượng Thương không thích nàng. Tuy nàng cũng từng suy đoán nhất định là do Hoàn Nhan Khang ở trước mặt Phượng Thương nói xấu nàng, khiến cho hân đối với nàng xa cách. Nàng rất muốn lấy cái cớ này để tự an ủi mình, nhưng sự thật đã bày ở trước mắt, nàng lại không phải là đồ ngốc.

“Hong Diệp, làm sao bây giờ, Phượng Thương không thích ta!” Hạ Vân Tích nước mắt như trân châu, ngưng tụ ở khóe mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống. Nàng không biết mình làm sai chỗ nào, nàng chỉ là yêu Phượng Thương và muốn làm tân nương của hắn thôi mà. (TNN: thế là quá sai rồi =]] còn đòi sai ở đâu nữa hắc hắc)

Hắn chưa lập gia đình, nàng cũng chưa có gả, đây không phải là chuyện rất tốt sao! Tại sao Phượng Thương lại dùng phương thức như vậy để cự tuyệt nàng, chẳng lẽ nàng vẫn chưa đủ tốt sao!

Hạ Vân Tích rơi lệ, Hồng Diệp cũng sốt ruột, suy nghĩ một hồi lâu, Hồng Diệp tiến đến trước mặt Hạ Vân Tích, “Công chúa, nô tỳ ngược lại có một biện pháp, cũng không biết công chúa người có chịu làm như vậy hay không...”

“Biện pháp gì?” Vừa nghe Hồng Diệp nói có biện pháp, Hạ Vân Tích vội vàng nhìn về phía nàng, “Chỉ cần có thể để ta đạt được mong muốn, ta đều nguyện ý đi làm!”

“Công chúa, hay là người giả bộ bệnh đi! Đến lúc đó thái y đến, người liền ồn ào nói là đau đầu, sau đó nói người sắp không được rồi, muốn gặp Nam Lâm Vương một lần ——” lúc nói lời này, Hồng Diệp mình cũng cảm thấy biện pháp này thật sự là quá cứt chó rồi, (nguyên văn lời tác giả ghen!^^!) vội vàng ở phía sau bổ sung thêm một câu, “Nô tỳ không có ý nguyên rủa người!”

Hạ Vân Tích bây giờ như là ngựa chết được chữa thành ngựa sống, bất kể làm việc gì, chỉ cần có thể khiến Phượng Thương đến gặp nàng, nàng đều nguyện ý làm thử. Hồng Diệp nói ra chiêu này, nàng suy nghĩ không bao lâu, liền lập tức gật đầu ngay.

“Hong Diệp, vậy người vào trong cung đi, gặp Hoàng đế bệ hạ, nói là ta sắp chết rồi...” Hạ Vân Tích ở bên tai Hồng Diệp nói thầm vài câu, Hồng

Diệp vội vàng gạt đầu. Đến khi Hạ Vân Tích chuẩn bị xong mọi thứ, Hồng Diệp liền vội vã đi vào hoàng cung.

Vừa nghe nói Đông Lỗ quốc công chúa ở Nam Lân vương phủ sắp chết, Hoàn Nhan Liệt cả kinh, “Chuyện gì xảy ra? Công chúa như thế nào rồi?”

Hoàn Nhan Liệt lo lắng, lúc này Hồng Diệp ở phía dưới, ra sức bám véo trên đùi mình hai cái, cố nặn ra nước mắt, lúc này vừa vận phát huy công dụng, “Nô tỳ cũng không biết, buổi sáng hôm nay công chúa vẫn còn tốt lắm, không biết vì sao, sau giờ Ngọ đã cảm thấy ngực đau, hiện tại thì hôn mê bất tỉnh!” Hoàn Nhan Liệt tất nhiên không hy vọng Hạ Vân Tích chết ở Bắc Chu quốc, lập tức phái thái y đi Nam Lân Vương phủ, bản thân cũng vội vàng đi theo.

Ở Thính Vũ Lâu, nằm trên giường, Hạ Vân Tích vẻ mặt trắng bệch, song cái miệng nhỏ nhắn lại hồng đến dọa người, “Bệ hạ, ta, có phải là sắp chết không?”

Lúc Hạ Vân Tích nói chuyện, nước mắt thoáng cái chảy xuống, Hồng Diệp tiến lên lau nước mắt cho nàng, trong miệng lại khóc hô “Công chúa, người sẽ không có việc gì đâu! Bệ hạ nhất định sẽ tìm người chữa lành bệnh cho người mà!”

Vốn cho rằng Hạ Vân Tích có vấn đề gì, lúc này vừa thấy bộ dạng của nàng, Hoàn Nhan Liệt liền biết là nàng là giả bộ bệnh. Cảm giác bị người ta lừa gạt thật là chẳng dễ chịu gì, nhưng mà Hoàn Nhan Liệt không có nói ra, vẫn một bên vừa an ủi, một bên bảo thái y nhanh nhanh khám và chữa bệnh cho Hạ Vân Tích.

Lão thái y liền bắt mạch cho Hạ Vân Tích thông qua sợi chỉ vàng buộc trên tay trái nàng, hẩn híp mắt, dừng một hồi lâu, lại thay đổi tay, cuối cùng mới đứng dậy.

“Hồi hoàng thượng, công chúa là không hợp phong thủy nên ngã bệnh!”
(ý nói đến ở nơi lạ nên bị ngã nước đó)

Lời của lão thái y, khiến Hoàn Nhan Liệt thiếu chút nữa cười ra tiếng. Cái lão già này, ở thái y viện đã lâu không ngờ lại rất biết xem xét thời thế như vậy, xem chừng hẳn cũng nhìn ra Hạ Vân Tích là không có vấn đề rồi, chỉ là không thể vạch trần việc nàng giả bộ bệnh nên đành phải theo dết ra cái “Chứng bệnh” như thế.

“Không hợp phong thủy?” Hạ Vân Tích lại không hài lòng đáp án này chút nào, vội vàng kêu lên “Ai ya, Đầu của ta đau quá, ngực cũng đau đến không chịu nổi rồi! Ta chắc là chịu không được bao lâu nữa rồi.”

Hạ Vân Tích thật sự là xảo quyệt mà, Hoàn Nhan Liệt cũng không có biện pháp. Mấy tin đồn gần đây hẳn cũng biết một chút, ngoại nhân đều đồn rằng Phượng Thương ở lại phủ của Hoàn Nhan Khang, chỉ có hẳn biết rõ, Phượng Thương đêm đêm đều vào Trường Thu cung.

Lúc này Hạ Vân Tích giả bộ bệnh như vậy, đơn giản chính là muốn bức Phượng Thương lộ diện thôi, cô gái nhỏ này muốn lừa hẳn, vẫn còn non lắm.

“Bên người Phượng Thương có Tấn Mặc y thuật cao minh, trầm nghĩ, hãy để cho hẳn tới đây kiểm tra cho công chúa một chút!”

Vừa nghe chỉ là gọi Tấn Mặc đến, Phượng Thương không đến, Hạ Vân Tích kêu gào lợi hại hơn, tay che lấy ngực, giả bộ như giống như không thở nổi. Nàng như vậy, khiến Hoàn Nhan Liệt đối với nàng càng chán ghét thêm vài phần.

“Công chúa hẳn không phải là mắc bệnh tương tự chứ!”

Chỉ là một câu, liền vạch trần tâm tư Hạ Vân Tích, nghe Hoàn Nhan Liệt nói như vậy, mặt Hạ Vân Tích thoáng cái đỏ lên. Nàng lúc này không đau

tim cũng không đau đầu, xốc chân lên, trực tiếp quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Liệt.

“Bệ hạ nếu đã biết, thì ta cũng không gạt người nữa...” Nói chưa đầy hai câu, Hạ Vân Tích liền bắt đầu khóc. Hoàn Nhan Liệt nhìn thấy nước mắt của nàng, mày nhíu lại càng sâu hơn.

Hạ Vân Tích liên miên nói rất nhiều, đơn giản là chính mình đối với Phượng Thương cuồng dại như thế nào, ngoại trừ Phượng Thương, thì sẽ không yêu những kẻ khác, nếu như không thể trở thành tân nương của Phượng Thương, nàng tình nguyện xuống tóc làm ni cô!

Một khóc hai nháo ba đòi thắt cổ, những cách này Hạ Vân Tích đều đưa ra cả. Chỉ là nàng đã quên, những chiêu này của nữ nhân, chỉ có thể sử dụng trước mặt nam nhân yêu thương mình mới có hiệu quả, đặt ở trên thân người khác, thì chẳng có ai cho người mặt mũi đâu.

“Ý của công chúa, trẫm đã rõ. Công chúa yêu mến Thương nhi, cái này là phúc khí của hãn. Hai ngày nữa chính là cung yến, công chúa có thể hảo hảo chuẩn bị một chút! Trẫm còn có tấu chương phải phê duyệt, trẫm đi trước.”

Bỏ lại những lời này, Hoàn Nhan Liệt trực tiếp rời khỏi Thính Vũ lâu. Nhìn bong lưng Hoàn Nhan Liệt dần biến mất, Hạ Vân Tích có chút choáng váng. Đây là cái tình huống gì đây? Dựa theo lẽ thường, nàng nháo một hồi như vậy, Hoàn Nhan Liệt hẳn phải lập tức hạ chỉ đem Phượng Thương mang đến trước mặt nàng chứ, Làm sao hãn lại liền phui mờ rồi rời đi như vậy?

“Công... công chúa, làm sao bây giờ?” Hồng Diệp cũng trợn tròn mắt. Vốn cho rằng biện pháp này có hiệu quả, không nghĩ tới Bắc Chu quốc Hoàng đế căn bản là không nhúng tay vào việc này, vậy phải làm thế nào đây.

“Ba ba ——” Hồng Diệp vừa mới dứt lời, Hạ Vân Tích liền cho nàng hai bạt tay, “Đều tại ngươi, ra cái chủ ý ngu ngốc ngày! Mặt mũi của ta đều mất hết rồi! Bây giờ còn có thể làm gì đây, chỉ có thể đợi đến cung yến thôi!”

Cũng không biết là ai, đem chuyện Hạ Vân Tích bị bệnh tương tư truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời, Hạ Vân Tích trở chuyện cười cho dân chúng khắp kinh thành. Công chúa của một nước, lại ti tiện đến nhường này, thật là trước giờ chưa từng thấy qua nha.

Cũng may, Hạ Vân Tích ở trong vương phủ, không có nghe được những tin đồn này, Hồng Diệp cũng không dám cho Hạ Vân Tích biết, miễn cho mình biến thành nơi trút giận của Hạ Vân Tích.

Chớp mắt, đã đến cung yến rồi.

Mùa đông rét lạnh đã qua, cả vùng đất hồi xuân, vạn vật sống lại, khắp nơi một mảnh xanh mới, thành Yên kinh hoan hỉ vui mừng.

Hôm nay mới sáng sớm, Hạ Vân Tích liền thức dậy để Hồng Diệp hầu hạ mình trang điểm. Trải qua khoảng thời gian bình tĩnh mà suy xét lại, Hạ Vân Tích rốt cuộc hiểu rõ ý của Phượng Thương, hẳn không chào đón nàng, cho dù nàng có khiến mình trở nên hèn mọn như thế nào trước hẳn, hẳn cũng sẽ không cho nàng bất cứ cơ hội nào.

Hạ Vân Tích không cam lòng, nàng cảm thấy bản thân không có gì là không tốt cả, tại sao Phượng Thương lại không chịu cho nàng một cơ hội chứ? Chẳng lẽ trong lòng Phượng Thương có người khác? Hay là hẳn đã nghe lời đồn đãi gì rồi? Tóm lại, không gặp được Phượng Thương, tìm không ra nguyên nhân, Hạ Vân Tích tuyệt sẽ không bỏ qua. Yêu nam nhân này đã mười năm rồi, muốn nàng buông tay, nàng không thể!

“Hồng Diệp, đồ đạc chuẩn bị xong chưa?” Hạ Vân Tích nhìn vào gương, kiểm tra dung mạo của mình lần nữa, rồi vẽ thêm vài nét trên lông mày,

mới vừa lòng.

“Công chúa, đã chuẩn bị xong!” Hồng Diệp đưa cho Hạ Vân Tích một cây trâm ngọc, lại đưa cho Hạ Vân Tích một gói giấy.

Cây trâm ngọc này, nhìn bề ngoài thì không có vấn đề gì. Hạ Vân Tích xoay viên ngọc trên đầu cây trâm, gỡ nó ra, thì thấy cây bên trong cây trâm quả nhiên là trống không. “Đem được đồ vào đi , cẩn thận một chút cho ta!”

“Vâng!”

Hồng Diệp cẩn thận mở gói giấy ra, bên trong là một lớp bột trắng mỏng, nàng cầm chổi lông nhỏ, đem lớp bột trắng quét một ít vào trong trâm cài, cuối cùng lấy viên ngọc gắn vào như cũ, đem cây trâm cài vào trong tóc Hạ Vân Tích.

“Công chúa, thật sự muốn làm như vậy sao...”

Hồng Diệp có loại dự cảm xấu, cảm thấy cách bỏ thuốc Phượng Thương này của Hạ Vân Tích, là một việc cực kỳ nguy hiểm. Vạn nhất bị phát hiện, vậy phải làm thế nào đây? Đến lúc đó chuyện Đông Lỗ quốc công chúa vì muốn gả cho Phượng Thương mà bỏ thuốc hấn , lỡ như bị truyền đi, Hạ Vân Tích còn làm người nổi nữa không!

Nỗi lo của Hồng Diệp, Hạ Vân Tích hoàn toàn không để ý. Nàng đã bị dự lạnh lùng cùng xa cách của Phượng Thương mấy ngày liên tiếp bức cho điên rồi! Nàng một khắc cũng không chờ nổi nữa!

Lúc đến đây, Hạ Vân Tích đã ở hoàng cung Đông Lỗ quốc kiêu ngạo mà nói với mọi người, nàng tới là muốn làm Nam Lân vương phi, làm vương phi của Phượng Thương. Nếu như lần này nàng thật sự bị Phượng Thương cự tuyệt, cuối cùng mang mặt dày trở về, đến lúc đó còn không bị những kẻ bội đờ kia cười chết sao. Hạ Vân Tích mới không muốn như vậy! Mặc dù

nàng biết rõ đây là một loại biện pháp bí quá hoá liều, nhưng mà Hạ Vân Tích vẫn muốn mạo hiểm thử một lần.

Trên cái thế giới này, làm cái gì mà không phải cá cược chứ? Nàng đây là đang đánh cuộc hạnh phúc của mình, đánh cuộc tương lai của mình, cái này có cái gì không đúng! Mẫu phi còn không phải dùng kế sách, mới trở thành sủng phi của phụ hoàng sao. Cho dù Phượng Thương không thương nàng, nàng thương hẳn là được rồi. Đợi nàng trở thành Nam Lân vương phi, nàng nhất định sẽ làm cho Phượng Thương yêu mình.

Mang theo quyết tâm tất thắng, Hạ Vân Tích vào hoàng cung. Nàng đến sớm, mặc dù rất nhiều quan viên mang theo phu nhân đến cung yến, nhưng mà những nhân vật chủ yếu thì vẫn chưa đến. Có cung nữ dẫn Hạ Vân Tích đi Thái Cực điện, chỉ là nàng cảm thấy buồn bực đến phát cuồng lên, không muốn ngây ngốc ngồi chờ ở đằng kia, liền đi dạo xung quanh.

Đi một vòng, Hạ Vân Tích phát hiện ánh mắt của những nhân quý tộc kia nhìn nàng có chút bất đồng, đám phu nhân quan lớn kia cũng tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, lúc nhìn thấy Hạ Vân Tích, ánh mắt mỗi người đều là lạ, phảng phất như đang nói..., nhìn kia, thì ra là Đông Lỗ quốc công chúa, theo đuổi nam nhân đã đuổi tới thành Yên kinh của chúng ta đó.

Hạ Vân Tích không phải người ngu, ánh mắt của những nữ nhân kia, nàng lý nào lại không hiểu chứ. Chỉ là, chỗ này là Bắc Chu quốc, nàng chỉ có thể nhịn! Hừ! Hạ Vân Tích hung hăng quét mắt liếc những nữ nhân kia, chờ ta trở thành Nam Lân vương phi, ta sẽ cho các người đẹp mắt!

Bởi vì là hoàng hậu Lí Băng bị cấm cung, nên yến hội như vậy, đều do Đức Phi Lâm Khả Tâm bên người Hoàn Nhan Liệt sắp xếp. Từ khi Thái tử bị phế, hoàng hậu bị cấm cung, Lâm Khả Tâm có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Hoàn Nhan Liệt cho nàng chưởng quản hậu cung, tuy trong tay không có Phượng ấn, nhưng quyền lợi Lâm Khả Tâm được hưởng so với hoàng hậu không kém bao nhiêu.

Hiện tại chuyện trọng yếu nhất trong lòng Lâm Khả Tâm chính là để Hoàn Nhan Nghị thuận lợi lên làm Thái tử, ngày Hoàn Nhan Nghị trở thành Thái tử, cũng là ngày Lí Băng bị phế, là lúc nàng được làm hoàng hậu. Vị trí hoàng hậu này, nàng mong ước đã lâu rồi, hôm nay thắng lợi ngay trước mắt, nàng sao có thể buông tha đây.

Mấy ngày nay Hoàn Nhan Nghị một mực nghe lời của nàng, thường đến Trường Thu cung, chỉ là mỗi lần không phải Phượng Thương đang ở đó, thì là Hoàn Nhan Khang ở đó, hắc và Mộ Dung Thất Thất hai người vốn không có thời gian riêng chung đụng.

Mặc dù, kết quả Lâm Khả Tâm mong muốn một chút cũng không đạt được, nhưng ít ra cũng tạo được một loại tình thế, cộng thêm nàng trong cung tản ra một ít lời đồn, hiện tại rất nhiều người đều để ý tới chuyện Hoàn Nhan Nghị cùng Mộ Dung Thất Thất, chút kết quả này cũng khiến Lâm Khả Tâm tương đối hài lòng rồi. Kế tiếp, liền xem hôm nay thôi——

Lâm Khả Tâm ngồi ở bên người Hoàn Nhan Liệt, tâm tình rất tốt. Không có hoàng hậu, nàng ở trong hoàng cung này khác nào nữ chủ nhân, ngồi ngay ngắn, giơ tay nhắc chân, đều biểu hiện ra sự ưu nhã nên có.

Theo thái giám từng tiếng “Yết kiến!” Những người tham gia cung yến lục tục trình diện.

Lúc Minh Nguyệt Thịnh trình diện, khiến cho không ít các nữ quyền tại cung yến trong lòng nhộn nhạo hẳn lên.

Chỉ thấy hẳn một thân tử y cao quý, trên eo được thắt một cái kim đai (thắt lưng vàng đấy mờ!..^^), toàn thân cao thấp, ngoại trừ kim đai, không có bất kỳ trang sức dư thừa nào. Vị tân đế Nam Phượng quốc này, biểu tình nhàn nhã, dung nhan lộ ra vẻ thanh cao lười nhác, mái tóc đen nhánh chỉ vén vện dùng một cây trâm thạch anh tím cài cố định, trên chân lại là mang một đôi guốc gỗ.

“Cạch —— cạch ——” Bước chân Minh Nguyệt Thịnh không nhanh không chậm, guốc gỗ và mặt đá cẩm thạch va chạm nhau, phát ra tiếng vang, một tiếng rồi lại một tiếng, gõ vào lòng người.

Minh Nguyệt Thịnh đến vị trí của mình ngồi xuống, ánh mắt quét qua một vòng, không có phát hiện được Mộ Dung Thất Thất, xem ra nàng vẫn chưa đến.

Đang lúc Minh Nguyệt Thịnh nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất, một tiếng “Nam Lâm vương đến! Trấn Quốc công chúa đến!” Truyền vào tai hần. Mộ Dung Thất Thất đến! Nghe được lời này, Minh Nguyệt Thịnh khoe miệng lộ ra một nụ cười ưu nhã. Nàng rốt cuộc đã tới rồi——

Lúc này, trong ngực Hạ Vân Tích cứ như có một bàn tay to lớn nào đó đang sát sao nắm chặt lấy trái tim của nàng làm cho nàng ngừng thở, nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào cửa đại điện, muốn biết Phượng Thương rốt cuộc là có bộ dáng gì.

Ánh mặt trời, từ cửa điện tràn vào, làm cho đại điện như được trải lên một tầng kim quang (vàng sáng màu vàng).

Giữa vầng sáng này , một đôi bách nhân tiến đến càng ngày càng gần. Nam tử một thân áo trắng phiêu dật, mi mục như vẽ, nữ tử là một thân áo đỏ bốc lửa, nét mặt tươi cười như hoa.

“Thích thích thích ——” lần nữa nhìn thấy Phượng Thương, tim Hạ Vân Tích đập dị thường lợi hại. Là hần! Thật là hần! Hạ Vân Tích kích động tới mức nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Nhiều năm như vậy, hần trưởng thành, từ một thiếu niên nhẹ nhàng biến thành nam tử yêu nghiệt, chỉ là ngũ quan hần dù như trước nhưng thần sắc lạnh lùng rất nhiều, bất quá lại khiến cho hần càng có thêm mùi vị nam nhân.

Mười năm a! Hạ Vân Tích cắn môi, mạnh mẽ đem nước mắt nuốt ngược vào trong. Nam nhân nàng yêu 10 năm, rốt cục cũng xuất hiện.

Minh Nguyệt Thịnh biểu lộ so với Hạ Vân Tích không cũng không kém hơn đâu, lúc nhìn thấy bộ dáng của Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh tay run lên, rượu trong chén đổ lên bàn một ít.

Nàng dĩ nhiên là hắc? Cho đến bây giờ, Minh Nguyệt Thịnh mới biết được, thì ra Mộ Dung Thất Thất chính là Quang Hoa công tử, là kẻ đã tìm hắc lúc trước, hơn nữa còn cùng hắc liên thủ áp đảo những người ở Nam Phượng quốc.

Sau khi ngồi lên được ngôi vị hoàng đế, Minh Nguyệt Thịnh nhiều lần liên lạc cùng người của Tuyệt Sắc phường, muốn lần nữa được gặp Quang Hoa công tử, tự mình biểu đạt lòng cảm tạ của mình với hắc. Nhưng chương quầy Tuyệt Sắc phường nói công tử không có ở Nam Phượng quốc, công tử bề bộn nhiều việc. Hiện tại Minh Nguyệt Thịnh rất cục hiểu rõ, Quang Hoa công tử đang bận cái gì.

Minh Nguyệt Thịnh không cách nào hình dung nổi những ý nghĩ trong nội tâm hắc lúc này, tất cả cảm xúc phức tạp trong lòng của hắc đều tuôn ra. Nữ nhân này a, lừa hắc thật khổ! Hắc khắp nơi tìm kiếm Quang Hoa công tử, muốn biểu đạt lòng cảm tạ của mình, nữ nhân này lại đến Bắc Chu quốc, trải qua nhiều chuyện như vậy chuyện.

Lần này nếu như không phải hắc tự mình tới, chỉ sợ sẽ mãi không biết chân tướng sự tình rồi.

Khó trách hắc luôn cảm thấy đôi mắt của Mộ Dung Thất Thất rất đẹp, nghi hoặc vì sao có đôi mắt đẹp đến thế mà dung mạo lại bình thường như vậy. Hiện tại hắc rất cuộc hiểu rõ, cô gái này dùng một gương mặt bình thường, lừa gạt tất cả mọi người. Chỉ là, dung mạo tầm thường của nàng, cũng đã khiến cho nhiều ánh mắt kinh hãi rồi, hôm nay trở lại như cũ biến thành bộ dáng như tiên nhân, sợ là sẽ có càng nhiều người quỳ gối ở dưới váy của nàng mất thôi! “Cửu cửu!” Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đồng thời hành lễ với Hoàn Nhan Liệt. Vừa rồi, hai người cùng nhau

vào cửa, Hoàn Nhan Liệt trong lòng có chút kích động. Bọn họ, quả thật xứng đôi! Nếu hai người này thật có thể ở cùng một chỗ, thì thật là tốt a!

Hoàn Nhan Liệt sai Hắc y nhân một mực “giám thị” Trường Thu cung, biết rõ Phượng Thương hằng đêm đều nghỉ ở chỗ Mộ Dung Thất Thất, tâm Hoàn Nhan liệt rốt cục buông xuống. Trước đây hẳn còn lo lắng là huynh muội họ sẽ vì quan hệ huyết thống, mà buông tha cho đoạn tình cảm này. Hiện tại xem ra, so với bọn họ, mình mới là kẻ nhu nhược, cho nên mới không có được hạnh phúc ——

“Các con đã tới rồi, vào chỗ ngồi đi!”

Yến hội bắt đầu, ca múa luân phiên đi lên, trên bàn các món ngon mỹ vị cũng được cung nữ đặt ở trước mặt mọi người.

Sau khi Minh Nguyệt Thịnh đánh giá Mộ Dung Thất Thất, nhin không được nhìn sang nam nhân bên người nàng. Chẳng biết tại sao, Minh Nguyệt Thịnh có một loại trực giác, hẳn phát hiện Mộ Dung Thất Thất ở bên cạnh Phượng Thương không giống như với người khác, ít nhất, tình cảm giữa hai người này từ đầu tới cuối cũng không phải là huynh muội đơn giản như vậy.

Xem xét Phượng Thương, Minh Nguyệt Thịnh chân mày cau lại. Người này có vấn đề!

Lúc trước ở giữa lông mày của Hoàn Nhan Liệt, Minh Nguyệt Thịnh nhìn ra trên người hẳn có cổ, lúc này, ở trên mặt Phượng Thương, hẳn lần nữa thấy được tình hình như vậy. Mi tâm của Phượng Thương, có một vòng màu đen, cái màu đen này, người bình thường không nhìn ra, nhưng Minh Nguyệt Thịnh từ nhỏ đã tiếp xúc, cho nên đối với cổ am hiểu rất tường tận.

Sắc mặt Hoàn Nhan Liệt là màu xanh đen, còn sắc mặt Phượng Thương tất cả đều là màu đen, xem ra Phượng Thương trúng cổ độc rất nhiều năm rồi.

Tuy Phượng Thương nhìn qua thì cũng không khác người bình thường. Nhưng vẫn không thay đổi được hiện thực trúng độc nhiều năm của hắn. Màu sắc của cổ độc đã là đen đặc, nếu còn không mau lấy cổ này ra, đợi đến khi người hạ cổ làm cho cổ độc bộc phát nữa thì Phượng Thương nhất định sẽ tắt thở mà chết.

Chỉ là, Phượng Thương tại sao lại trúng độc, rốt cuộc là ai hạ cổ trên người hắn? Vấn đề này một mực quanh quẩn trong đầu Minh Nguyệt Thịnh.

Miêu Sở Vân mẫu hậu của Minh Nguyệt Thịnh là cao thủ sử dụng cổ, cũng là người Tường tộc (là gia tộc chuyên dùng độc giết người á), nhưng mà Miêu Sở Vân cũng từng nói cho hắn biết, nếu không có cừu oán, người Tường tộc sẽ không hạ độc với người bình thường, bởi vì cổ là một dạng sinh vật khổng chế không hề dễ, nếu khổng chế không tốt, người hạ cổ nói không chừng sẽ bị cản trở. Hơn nữa, dùng cổ mưu hại tánh mạng người, là một việc cực tổn hại âm đức, cho nên người hạ cổ cũng nhất định sẽ không trường thọ.

Người Tường tộc một mực sống tại phía nam Nam Phượng quốc, lấy hình thức bộ lạc cư ngụ ở cùng một chỗ, trong tình huống bình thường, Tường tộc chắc chắn sẽ không rời quê hương của mình. Vậy cổ độc trên người Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Liệt là do ai hạ đây? Rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy, dám hạ độc với Hoàng thượng cùng Nam Lâm vương Bắc Chu quốc, mục đích của kẻ hạ độc là gì?

Minh Nguyệt Thịnh cau mày, ánh mắt một mực dừng lại trên người Phượng Thương, khiến Mộ Dung Thất Thất nhận ra một tia khác thường. Nhìn kỹ, Mộ Dung Thất Thất phát hiện Minh Nguyệt Thịnh xác thực thật là nhìn chăm chăm vào Phượng Thương, hơn nữa là nhìn chăm chăm vào mi tâm của hắn, chẳng lẽ mi tâm của Phượng Thương có cái gì? Mộ Dung Thất Thất xoay mặt, cũng nhìn xem mi tâm của Phượng Thương.

Có một vòng màu đen nhàn nhạt, Mộ Dung Thất Thất biết rõ cái này, đây là biểu hiện của cổ độc. Chỉ là, Minh Nguyệt Thịnh vì sao lại nhìn chăm chăm vào? Chẳng lẽ hẳn biết được cái gì? Nói ra thì người có thể sử dụng cổ trên khắp đại lục này đều ở Nam Phượng quốc cả. Minh Nguyệt Thịnh hẳn là có biện pháp giải trừ cổ độc chẳng?

Lực chú ý của Mộ Dung Thất Thất di động liên tục trên người của Minh Nguyệt Thịnh cùng Phượng Thương, nếu không phải đang ở trong cung yến, nàng nhất định sẽ tự mình đi gặp Minh Nguyệt Thịnh, lên tiếng hỏi cho rõ tình huống. Nếu như Minh Nguyệt Thịnh thật sự có biện pháp giải trừ cổ độc trên người Phượng Thương, thì thật là quá tốt rồi!

“Khanh Khanh không phải là đang so sánh ta với Minh Nguyệt Thịnh xem ai tốt hơn đó chứ?” Thấy Mộ Dung Thất Thất nhìn Minh Nguyệt Thịnh, Phượng Thương có chút khó chịu. Nếu không phải bởi vì đang ở trước mặt nhiều người, hơn nữa trong mắt người khác bọn họ là huynh muội, thì hẳn nhất định sẽ ôm cả eo nàng, ép hỏi nàng vì cái gì nhìn Minh Nguyệt Thịnh.

“Xem chàng kìa ——” nghe ra trong lời nói của Phượng Thương nồng đậm vị chua, Mộ Dung Thất Thất cười khẽ, bàn tay nhỏ bé dưới bàn nhẹ nhàng kéo vạt áo Phượng Thương, “Rõ ràng là Minh Nguyệt Thịnh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chàng, khiến cho ta ghen tị, vậy mà chàng lại nói ngược lại ta! Khai ra mau, giữa chàng và Minh Nguyệt Thịnh có quan hệ gì mà người khác không biết hả, vì cái gì mà hẳn cứ nhìn chăm chăm vào chàng, nhất là cứ là cứ chăm chăm nhìn vào mi tâm của chàng?”

Mộ Dung Thất Thất vừa nói như vậy, Phượng Thương lập tức hiểu rõ ý của nàng. Minh Nguyệt Thịnh có thể nhìn ra cổ độc trên người hẳn, chẳng lẽ hẳn có biện pháp có thể giải trừ? Chỉ là, vừa nghĩ tới Minh Nguyệt Thịnh lần này tới là hướng Mộ Dung Thất Thất cầu hôn, sắc mặt Phượng Thương liền trầm xuống.

Nếu như Minh Nguyệt Thịnh dùng việc giải cổ độc làm điều kiện trao đổi, muốn đoạt Mộ Dung Thất Thất, hẳn nhất định không đáp ứng.

Điều mà Phượng Thương nghĩ, Mộ Dung Thất Thất như thế nào lại không biết, người nam nhân này a, thật sự là không lúc nào là không ghen! Chẳng lẽ nàng giống như sẽ hồng hạnh xuất tường vậy sao? “Minh Nguyệt Thịnh ta từng tiếp xúc qua, hẳn không phải tiểu nhân.”

Mộ Dung Thất Thất nói giúp cho Minh Nguyệt Thịnh, Phượng Thương lại thêm một hồi khó chịu, “Khanh Khanh, nàng cùng Minh Nguyệt Thịnh có kết giao, ta như thế nào lại không biết vậy!”

Thấy Phượng Thương cứ như hài tử bữu môi nói, Mộ Dung Thất Thất che miệng cười, “Thương, chẳng lẽ chàng không biết Quang Hoa công tử cùng Minh Nguyệt Thịnh từng liên thủ với nhau sao? Bằng không, ta làm sao có thể có được lệnh thông hành đặc biệt của Nam Tứ Châu đây!”

“Ra là vậy!” Phượng Thương gật gật đầu, Ma vực chiếm lĩnh Nam Tứ Châu, Mộ Dung Thất Thất lại là Quang Hoa công tử, giữa mấy chuyện này liên kết với nhau thành một chuỗi, hẳn đã hiểu rõ. Nữ nhân này a! Lại trong lúc lơ đãng, mà phá vỡ chính quyền của Nam Phượng, hẳn cũng không biết nên nói nàng như thế nào nữa!

“Khanh Khanh, ta đem lệnh thông hành đặc biệt của Bắc Tứ Châu cho nàng, nàng cùng Minh Nguyệt Thịnh đoạn tuyệt quan hệ có được hay không?” Phượng Thương lúc này bắt đầu lấy lui làm tiến, dưới bàn bắt được bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất, đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay của nàng vẽ vài vòng “Nàng xem, địa bàn Bắc Tứ Châu cũng rất lớn, vô luận nàng muốn làm gì, ta đều gắng sức giúp nàng. Nàng đừng có liên hệ cùng hắn nữa nha!”

“Thương, chàng đang ghen tị à?”

“Hắn muốn lấy nàng về làm hoàng hậu Nam Phượng quốc, ta làm sao có thể không ghen đây! Khanh Khanh, hắn không có tốt bằng ta đâu, thật đó!”

Bộ dáng làm nũng của Phượng Thương thật khiến Mộ Dung Thất Thất muốn véo mặt hắn, chỉ là ở trước mặt những người bên dưới, nàng muốn giữ gìn hình tượng của mình.”Chàng a, bỏ những cái ý nghĩ lung tung kia đi! Ta cùng Minh Nguyệt Thịnh không có gì! Hơn nữa Minh Nguyệt Thịnh là quân tử, chờ ta cùng hắn nói rõ, hắn sẽ bỏ cuộc thôi!”

Những hành động của hai người Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, rơi vào mắt Hạ Vân Tích, trái lại biến thành một trò hề.

Chẳng trách Phượng Thương trốn nàng khắp nơi, thì ra là đôi huynh muội này nảy sinh tình cảm!

Mộ Dung Thất Thất vốn là công chúa tới hòa thân, hay là Phượng Thương tự mình đi cưới nàng, nói không chừng hai người này là do lâu ngày sinh tình rồi. Về sau vì thân phận huynh muội, hai người không thể không tách ra, nhưng mà tình cảm đã nảy sinh, cho nên hai người bọn họ rõ ràng không để ý đến luân lý, còn bảo trì quan hệ mập mờ! Thật sự là không biết xấu hổ!

Hạ Vân Tích mắng, dĩ nhiên là mắng Mộ Dung Thất Thất. Nàng tuyệt đối sẽ không mắng Phượng Thương. Ở trong nội tâm Hạ Vân Tích, Phượng Thương hết thấy đều tốt, nguyên nhân của vấn đề này, nhất định là từ Mộ Dung Thất Thất mà ra. Nhất định là do nữ nhân này, không để ý liêm sỉ, câu dẫn Phượng Thương, thật sự là rất đáng ghét!

Hạ Vân Tích rốt cuộc cũng tìm được nguyên nhân mình bị Phượng Thương lạnh nhạt rồi, biết được nguyên nhân, nội tâm nàng liền tính toán như thế nào đúng bệnh mà hốt thuốc, đem chú ý của Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất chuyển dời đến trên người mình. Nàng mới không muốn thua Mộ Dung Thất Thất đâu!

Hạ Vân Tích đang nghĩ cách làm thế nào đối phó Mộ Dung Thất Thất, thì người trong lòng Hoàn Nhan Nghị đang nghĩ tới, cũng là Mộ Dung Thất Thất. Ngày hôm qua cùng Lâm Khả Tâm thảo luận liên tục, hai người vẫn cảm thấy gạo nấu thành cơm là tốt nhất, như vậy bảo đảm nhất. Hẳn không thể thua, cho nên cho dù có phải dùng phương pháp bỉ ổi, hẳn cũng muốn làm người thắng cuộc! Ca múa, một người đến một người, bởi vì uống rượu, không khí cung yến liền sôi nổi hẳn lên. Hoàn Nhan Liệt trị quốc, tương đối phóng khoáng, cho nên văn võ bá quan cũng không câu nệ lắm, lúc này cũng bắt đầu há miệng to mà ăn, bát lớn uống rượu, còn có người múa quyền, có người bùng chén lên, đứng dậy mời rượu lẫn nhau.

Cung yến náo nhiệt hẳn, thấy tình hình này, Hạ Vân Tích ánh mắt sáng lên, đây là một cơ hội! Trong nội tâm Hạ Vân Tích nghĩ, tay lại sờ về phía trên trâm cài trên đầu. Thừa dịp không có người chú ý, Hạ Vân Tích tháo trâm cài tóc, vặn mở viên ngọc, đem thuốc bột bên trong rất nhanh rót vào trong bầu rượu của mình. Sau đó lại đem cây trâm cài lên đầu như cũ.

Không thể không nói, Hạ Vân Tích cùng Hoàn Nhan nghị quả là một đôi tuyệt phối, nòng tính toán lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này, Hoàn Nhan nghị cũng nghĩ như vậy! Chỉ khác là, hẳn đem dược giấu ở trong móng tay của ngón út tay phải, ngón tay Hoàn Nhan Nghị chỉ là nhẹ nhàng gõ vào miệng bầu rượu, ít bột phấn này liền rơi vào bên trong, cùng rượu ngon bên trong dung hợp lại với nhau.

Hạ Vân Tích cùng Hoàn Nhan Nghị, cơ hồ là đồng thời đứng dậy, cùng đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương.

Thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện hai bóng tối, Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, liếc nhìn thì thấy hai cái kẻ mà nàng ghét nhất. Bọn họ lại đồng thời xuất hiện, cứ như là có hẹn từ trước vậy, thật là ăn ý mà.

“Biểu muội, không biết ta có cái vinh hạnh mời muội uống một chén rượu hay không!” Hoàn Nhan Nghị nâng lên bình rượu trong tay, làm tư thế

mời rượu.

“Vương Gia, ta có thể mời chàng uống một chén rượu không?” Bên cạnh, Hạ Vân Tích cũng nói như vậy.

Thật là xứng đôi nha! Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương liếc nhìn nhau, hai kẻ này xuất hiện, hẳn không phải là chuyện tốt, chỉ là trước mặt mọi người, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất cũng không có cự tuyệt, mà là đứng lên.

“Vương Gia, ta rót rượu cho chàng.” Thấy Phượng Thương bằng lòng, mặt mày Hạ Vân Tích lập tức bán rẻ ý nghĩ trong nội tâm, nàng cầm lấy chén rượu của Phượng Thương, chậm rãi rót một chén rượu, lúc người thấy được mùi rượu ngon bay tới, Mộ Dung Thất Thất sắc mặt lạnh lẽo.

Vô sỉ cực kỳ! Dưới gầm trời này thậm chí có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, ở trong rượu hạ được để dụ dỗ nam nhân, thật sự là vô liêm sỉ! Mộ Dung Thất Thất đưa tay kéo tay áo Phượng Thương, nhắc nhở hẳn.

Phượng Thương như thế nào không hiểu Mộ Dung Thất Thất, bọn họ ở chung lâu, một động tác một ánh mắt của nàng, hẳn cũng biết là có ý gì. Hôm nay, Mộ Dung Thất Thất sau khi Hạ Vân Tích rót rượu liền kéo ống tay áo của hẳn, rõ ràng là muốn nói cho hẳn biết, rượu này có vấn đề!

Bên này, Hoàn Nhan Nghị cũng rót một chén đầy cho Mộ Dung Thất Thất. Sau khi nhìn Hoàn Nhan Nghị đổ rượu ngon ra chén, Mộ Dung Thất Thất cười lạnh. Đôi nam nữ này thật sự là ti tiện như nhau! Một kẻ muốn bỏ thuốc Phượng Thương, một kẻ thì muốn bỏ thuốc mình. Bàn tính của họ thế mà lại không mưu mà hợp a!

“Biểu muội, mời!” Hoàn Nhan Nghị dùng nụ cười ưu nhã nhất của mình đối mặt với Mộ Dung Thất Thất. Chỉ cần chuyện này thành công, hẳn chính là Thái tử Bắc Chu quốc, thiên hạ này đều là của hẳn rồi!

“Ha ha ——” Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười, con mắt nhìn chăm chăm vào mắt Hoàn Nhan Nghị, “Biểu ca, đa tạ...”

Lời nói bay bổng, chậm rì rì, như có ma lực. Lúc cùng Mộ Dung Thất Thất nhìn nhau, Hoàn Nhan Nghị có một loại cảm giác hoảng hốt, chỉ trong nháy mắt, trong đầu hẫ hẫ liên tưởng không, không suy nghĩ được gì nữa. Đợi đến khi Hoàn Nhan Nghị tỉnh táo lại, Mộ Dung Thất Thất đã uống xong rượu, đưa cho hẫ cái chén trống không.

“Biểu ca, đến phiên ngươi!”

“Được được! Ta uống!” Hoàn Nhan Nghị ngửa đầu, một chén rượu rót vào bụng. Nhìn vệt rượu trên khóe miệng của hẫ, Mộ Dung Thất Thất khóe môi cười đắc ý.

Mộ Dung Thất Thất uống rượu, Hạ Vân Tích cũng nóng bỏng nhìn Phượng Thương, “Vương Gia, ta trước nay đều rất ngưỡng mộ chàng, chén rượu này, là ta mời chàng!”

Ý tứ Hạ Vân Tích rất rõ ràng, Phượng Thương phải uống rượu này mới được.

“Công chúa, cái này thật là không được rồi, chỉ kính rượu ca ca của Bản cung mà lại không kính rượu Bản cung, không phải là người xem thường bản cung chứ?” Mộ Dung Thất Thất đến gần, mặt mày mỉm cười, nhìn Hạ Vân Tích.

Chẳng biết tại sao, lúc cùng Mộ Dung Thất Thất đối mặt, Hạ Vân Tích cảm giác được trống ngực đập nhanh hai nhịp, đợi nàng lấy lại tinh thần, Mộ Dung Thất Thất cười lên, “Vân công chúa, Bản cung đùa với người thôi! Không quấy rầy các người! Các người uống đi!”

Nhìn lại, Phượng Thương đã đem rượu đổ vào trong miệng. Thấy Phượng Thương uống rượu mà mình rót, Hạ Vân Tích cảm thấy hạnh phúc

đang vẫy tay với nàng, hết thảy mọi việc đều được tiến hành theo như nàng nghĩ, xem ra, cả ông trời cũng đang trợ giúp nàng.

Hoàn Nhan Nghị cùng Hạ Vân Tích đều mang tâm tư của riêng mình rồi trở lại chỗ ngồi. Hạ Vân Tích rất cao hứng, nàng tính toán đợi sau khi được tính trên người Phượng Thương phát tác thì đỡ hắc đi ra ngoài, sau đó... Hắc hắc, đợi chuyện thành công, nàng sẽ chính là Nam Lân vương phi.

Không giống như Hạ Vân Tích, Hoàn Nhan Nghị mặc dù cũng cảm giác được mình cách thắng lợi lại tiến gần thêm một bước, nhưng mà vừa rồi nhìn đến lúc Hạ Vân Tích mời rượu Phượng Thương, hắc đã cảm nhận ra nữ nhân này có chút khác thường. Vừa nghĩ tới Hạ Vân Tích có thể cũng giống như mình, định dùng biện pháp như mình đối phó Phượng Thương, trong lòng của hắc liền nổi lên một vương mắt.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Một Màn Kinh Hải Ở Ngự Hoa Viên

Một bên, là ngôi vị hoàng đế Hoàn Nhan Nghị muốn, một bên, là nữ nhân hãn đế ý. Trong hai cái này lấy cái nào bỏ cái nào, Hoàn Nhan Nghị đã lựa chọn, hãn muốn Mộ Dung Thất Thất, sau đó dựa vào Mộ Dung Thất Thất, leo lên vị trí Thái tử. Nhưng vì sao sau khi nhìn thấy hành vi của Hạ Vân Tích, trong lòng hãn lại có chút chua xót! Muốn hãn trở mắt nhìn nữ tử hãn yêu thích trở thành nữ nhân của người khác, hãn có chút không cam lòng, vì cái gì giang sơn và mỹ nhân không thể đồng thời đạt được!

Nghĩ được như vậy, trong nội tâm Hoàn Nhan Nghị đột nhiên lay động. Đúng vậy! Giang sơn và mỹ nhân, hãn đều muốn! Cái gì ngư hòa hùng chưởng (cá và tay gấu), chỉ có thể lấy một thứ, hãn không tin, cả hai cái hãn đều muốn!

Trên điện, ca múa từng bừng nhộn nhịp, các vũ cơ uốn éo vòng eo, phối hợp với điệu nhạc tuyệt mỹ, hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người, không ai chú ý tới, có người rời khỏi chỗ, cũng không có ai chú ý bọn họ rời đi là làm cái gì.

“Thương, trò hay sắp lên sàn.” Mộ Dung Thất Thất nhấp một ngụm rượu, quả nhiên là rượu ngon!

“Khanh Khanh đối với bọn họ làm cái gì vậy? Vì sao vừa rồi hai người này như mất hồn, lại đem rượu trong tay chúng ta uống?” Vừa nghĩ tới vừa rồi, Hoàn Nhan Nghị cùng Hạ Vân Tích cầm chén rượu của hai người bọn họ, đem rượu hạ được bên trong uống hết, Phượng Thương đã cảm thấy Mộ Dung Thất Thất rất là thần kỳ.

Nàng chẳng qua chỉ nhìn vào mắt đối phương, đã có thể đem mọi chuyện ném lại cho đối phương, một chiêu này là gì? Chẳng lẽ cũng là chiêu thức của Ma vực?

“Thiên cơ bất khả lộ!” Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, cái miệng nhỏ vẫn như cũ uống rượu, “Hai người này đã tính toán chúng ta như vậy, không bằng thành toàn bọn họ đi!”

“Ha ha ——” Mộ Dung Thất Thất không nói, Phượng Thương cũng không tiếp tục hỏi. Không biết lát nữa sẽ phát sinh sự tình gì, Phượng Thương cũng suy tính mang theo Mộ Dung Thất Thất hảo hảo mà thưởng thức!

Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương nói chuyện, thì Minh Nguyệt Thịnh giẫm guốc gỗ đi tới. Hắn ngược lại không câu nệ tiểu tiết, trực tiếp ngồi bên cạnh Mộ Dung Thất Thất.

“Ta bây giờ là nên gọi nàng là Quang Hoa công tử, hay là Trấn Quốc Công chúa đây?”

Nhìn chăm chăm vào gương mặt như mộng ảo trước mắt này, mắt Minh Nguyệt Thịnh khẽ si mê, trong tay cầm chén rượu. Hắn hỏi như vậy, Mộ Dung Thất Thất cười khẽ, rót rượu cho Minh Nguyệt Thịnh, “Vô luận Quang Hoa công tử, hay là Trấn Quốc Công chúa, ta không phải là ta sao?”

“Ha ha ha!” Mộ Dung Thất Thất trả lời, khiến Minh Nguyệt Thịnh cười to không ngừng, sau khi cười xong, hắn một ngụm đem rượu ngon uống xuống, “Phượng Thất Thất, ta thích nàng! Nàng còn nhớ rõ vào ngày nàng rời đi Tây Lương thành đó, ta nói gì với nàng không?”

Lời Minh Nguyệt Thịnh nói, khiến Mộ Dung Thất Thất nhớ tới khi nàng ra đi, người này đã đuổi theo kín đáo đưa cho nàng một bầu rượu. Chỉ là, lang hữu tình, thiếp vô tâm.

“Đa tạ ưu ái... Nhưng ta đã có người yêu. Khiến người phải đơn thân quay về rồi!”

Mộ Dung Thất Thất trả lời, làm đôi mắt đẹp của Minh Nguyệt Thịnh tối sầm lại, quả nhiên...

“Là ta đã tới chậm sao?” Minh Nguyệt Thịnh nhìn về phía dưới mặt bàn, bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Thất Thất được Phượng Thương nắm chặt trong tay, giọng nói thêm một chút ý vị đau thương, “Nếu như ta sớm một chút xử lý tốt chuyện Nam Phượng quốc, có phải là sẽ không bỏ qua rồi không?”

Lời Minh Nguyệt Thịnh nói, rơi vào tai Phượng Thương, tuy khiến hân ăn vị, nhưng cũng làm cho Phượng Thương hiểu được người nam nhân này, quả nhiên giống như Mộ Dung Thất Thất nói, là người quang minh lỗi lạc. Dám làm trò ngay trước mặt của hân, cùng Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, nhất định là một quân tử thẳng thắn vô tư.

“Minh Nguyệt Thịnh, chúng ta vẫn là bằng hữu!” Mộ Dung Thất Thất lần nữa rót đầy rượu ngon vào chén cho Minh Nguyệt Thịnh, “Cái đó và sớm hay muộn đều không quan hệ, chỉ là, thời gian vừa đúng, ta trùng hợp gặp được người kia mà thôi. Người không có làm sai —— ”

Trong lời nói của Mộ Dung Thất Thất, tràn đầy thiền lý Phật giáo, Minh Nguyệt Thịnh nhìn chăm chăm vào nàng thật lâu, muốn từ trong mắt cô gái này nhìn ra một tia hi vọng, làm cho hân có lý do kiên trì, song, trong đó chỉ có một mảnh thanh tịnh như hồ nước, sạch sẽ thấu triệt, không có chút nào như Minh Nguyệt Thịnh mong muốn.

“Ta hiểu rồi.” Minh Nguyệt Thịnh thở dài, xem trong ánh mắt Mộ Dung Thất Thất, tràn đầy nhớ nhung cùng không buông bỏ. Có lẽ, Mộ Dung Thất Thất nói rất đúng, không phải hân đã tới chậm, mà là giữa bọn họ không có duyên phận.

Chỉ là, muốn hắt buông tay, hắt không cam lòng, song nhìn đến đầu ngón tay Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đan lại cùng một chỗ, hắt liền hiểu, hai người này đã dùng hành động, hướng cho hắt thấy thái độ của bọn họ. Dưa xanh hái không ngọt, cảm tình cường đoạt, không phải yêu, đạo lý này hắt hiểu.

“Phượng Thất Thất, nếu có một ngày, hắt phụ nàng, cửa chính Nam Phượng quốc ta vẫn luôn vì nàng rộng mở. Hơn nữa, hậu vị của ta vĩnh viễn là của nàng!”

Vứt xuống lời này, Minh Nguyệt Thịnh lần nữa một ngụm uống rượu, nhìn về phía Phượng Thương, “Nhớ kỹ, người nếu như phụ bạc nàng, cho dù làm trái tâm nguyện của nàng, ta cũng sẽ đem nàng đoạt lấy, cẩn thận che chở!”

“Ta sẽ không để cho người có cơ hội như vậy.”

“A, tốt nhất là thế!” Minh Nguyệt Thịnh đứng lên, nhìn Mộ Dung Thất Thất lần nữa, khoe miệng lộ ra một nụ cười sáng lạn, “Thất Thất, nhất định phải hạnh phúc đó!”

Nói xong, Minh Nguyệt Thịnh xoay người, cũng không quay đầu lại, rất nhanh rời khỏi tầm mắt của hai người.

Người này, khiến Phượng Thương cảm thấy bất ngờ. Chuyện của Minh Nguyệt Thịnh, hắt ít nhiều cũng biết một ít, nam nhân này không phải vật trong ao, hôm nay có thể trở thành tân hoàng Nam Phượng quốc, hắt là từng chịu khổ, phải trải qua một phen cùng cực. Hắt cứ “thoải mái” buông tha cho Mộ Dung Thất Thất như vậy, khiến Phượng Thương cảm thấy không thể tin được, hắt cho rằng Minh Nguyệt Thịnh ít nhất sẽ còn có thể tranh đoạt một chút.

“Hắt là một nam nhân không tệ!” Trầm mặc hồi lâu, Phượng Thương cho Minh Nguyệt Thịnh một cái đánh giá đúng trọng tâm.

“Ừ! Nếu không ta cũng sẽ không giúp hă!”

Đối với Minh Nguyệt Thịnh, Mộ Dung Thất Thất không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy nam tử này nhần nhục làm đại sự, rất đáng kính nể. Về phần phát triển cảm tình cùng hă, nàng ngược lại chưa từng nghĩ tới, huống chi bây giờ nàng đã có Phượng Thương, trong mắt trong lòng đều không thể chứa thêm người khác.

“Hă như vậy, thật ra lại tạo cho ta cảm thấy áp lực xưa nay chưa từng có. Xem ra, ta nhất định phải đối với nàng thật tốt mới được. Khanh Khanh thế mà lại buông tha cho vị trí hoàng hậu Nam Phượng quốc, lựa chọn cùng ta cùng một chỗ...”

Phượng Thương mặt mày mỉm cười, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thất Thất cũng càng thâm tình, “Người nam nhân này, nói là buông tay, nhưng thật ra là đang chờ đợi ta thả lỏng, cho hă có cơ hội có thể thừa cơ, chiêu lấy lui làm tiền này dùng trong quân sự có lẽ có thể, nhưng dùng trên người ta thì không được. Bởi vì, ta vĩnh viễn cũng sẽ không cho hă cơ hội như vậy! Cứ để cho hậu vị của hă vĩnh viễn không có ai đi”

“Chàng nha, có phải là đoán chừng ta đối với chàng khăng khăng một mực rồi?”

“Không phải, là nàng đoán chừng ta —— ”

Hai người tình ý liên miên, đều không chú ý ca múa trên điện đã lui xuống từ khi nào. Chờ hai người phục hồi tinh thần lại, thì trong đại điện đã đứng hai người. Xác thực mà nói, là một người đứng, một người, ngồi ở xe lăn.

Một trong hai người này, Mộ Dung Thất Thất nhận ra, chính là Già Lam nàng gặp được trong cuộc thi tứ quốc tranh bá, về phần người còn lại, hă đã tự giới thiệu rồi.”Ta là đại đệ tử truyền nhân đời thứ mười chín của Bồng Lai Đảo Di Sa, hă là sư đệ của ta Già Lam.” (TNN: không biết tại sao cái

tên anh này không dưới trăm lần ta đều đọc nhằm thành Si Đa @@ có phải do đầu ta quá tối rồi hay k a =.=)

Thì ra, hai người này đều là người của Bồng Lai đảo! Mọi người vừa nghe, bọn họ cùng Bồng Lai đảo có quan hệ, liền nhin không được dò xét hai nam tử này.

Già Lam, như cũ vẫn là áo lam phiêu dật, mà Di Sa, thì là một thân áo vải thô ma sắc. Song y phục vải thô mặc ở trên người hắn, không chút nào làm giảm nhan sắc hắn, ngược lại càng khiến hắn có một thêm loại khí chất thể ngoại tán tiên.

Không giống với Già Lam nam tính, Di Sa nhìn qua, lại hoàn toàn trái ngược. Làn da trắng nõn trơn mềm, mày kiếm anh tuấn thon dài, đôi mắt cười ý vị sâu xa, môi phẩn hồng mềm mại, hiển nhiên chính là mỹ thiếu niên mười phần không còn gì để bàn cãi.

Người Bồng Lai đảo đến Bắc Chu quốc, khiến Hoàn Nhan Liệt có chút kinh ngạc, “Không biết hai vị đến bốn quốc, là có chuyện gì sao?”

“Ta là tới tìm người!” Giọng nói Di Sa, cũng rất trẻ, phối hợp với khuôn mặt đáng yêu, có loại cảm giác trẻ già đều thích.

“A, người Di Sa công tử tìm là ai?”

“Mộ Dung Thanh Liên!”

Nghe cái tên này, Hoàn Nhan Liệt sững sờ trong chốc lát, tên có cảm giác rất quen thuộc, nhưng là lại không nhớ rõ khi nào thì nghe qua. Kính Đức thấy Hoàn Nhan Liệt đã sớm đã quên Mộ Dung Thanh Liên, vội vàng ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói vài câu, Hoàn Nhan Liệt lúc này mới nhớ tới, Mộ Dung Thanh Liên chính là cái nữ nhân trong Đông cung, bị hắn phạt. Cũng không biết mỗi ngày một trăm roi, lâu như vậy, nàng còn sống hay không.

“Mộ Dung Thanh Liên phạm vào trọng tội, bị trăm nhốt ở trong đại lao.”

Vừa nghe nói Mộ Dung Thanh Liên bị giam trong lao, Di Sa tâm tình rõ ràng có chút kích động, hai tay nắm lấy chuôi tay xe lăn, giống như nếu không phải chân hắc có vấn đề, hắc nhất định sẽ kích động đứng lên, “Bệ hạ, Mộ Dung Thanh Liên phạm vào tội gì? Nàng đã từng có ân với ta, cho nên, có thể hay không thỉnh bệ hạ mở một mặt lưới, cho ta một ân tình?”

“Cái này —— ”

Mộ Dung Thanh Liên đối với Hoàn Nhan Liệt mà nói, là con kiến nhỏ không có bất kỳ phân lượng nào, lúc này đại đệ tử Bồng Lai đảo lại nói giữa bọn họ có quan hệ, khiến Hoàn Nhan Liệt nhin không được tính toán trong lòng, cuối cùng có nên thả Mộ Dung Thanh Liên, cho Di Sa một cái mặt mũi hay không.

“Bệ hạ, ta ngàn dặm xa xôi tới, chính là vì đáp tạ ân nhân cứu mạng này. Nếu như nàng có làm sai cái gì, ta nguyện ý thay nàng gánh chịu. Chỉ thỉnh bệ hạ giờ cao đánh khẽ, thả nàng, Di Sa trong lòng vô cùng cảm kích.”

Di Sa vỗ tay, lập tức có hai người mang hai cái hộp gỗ đến, mở ra, ở trong tất cả đều là trân châu lớn bằng trứng gà. Hai hộp cộng lại, khoảng chừng hai mươi viên.

“Không biết hai hộp trân châu này, có thể đổi về tính mạng của nàng hay không!”

Di Sa ngử điệu vội vàng, làm cho người ta nhin không được đoán quan hệ giữa hắc và Mộ Dung Thanh Liên, lại thêm ngữ khí hắc thành khẩn, phối hợp khuôn mặt khờ dại vô tội, làm cho người dù cứng tâm, cũng nhin không được mềm đi vài phần.

“Bệ hạ, nếu như là người không quan trọng, không bằng, thả ra đi!” Từ khi hộp được mở ra, Lâm Khả Tâm đã bị những viên trân châu xinh đẹp

này hấp dẫn.

Trân châu xinh đẹp như vậy, tròn tròn bóng bóng, hơn nữa đều lớn như trứng gà, là cỡ nào khó được a! Lâm Khả Tâm mới liếc liền thích trân châu Di Sa mang đến. Trân châu như vậy, vô luận là làm vật phẩm trang sức, hay là mài làm phấn trân châu, đều là vô cùng tốt. Một hạt châu, đều giá trị xa xỉ, huống chi là hai mươi viên!

Trừ nguyên nhân trân châu ra, thì Lâm Khả Tâm vừa nhìn thấy Di Sa, đã cảm thấy đứa nhỏ này đáng yêu. Nam hài tử vô luận khi còn nhỏ đáng yêu cỡ nào, lớn lên đều mất đi khờ dại cùng ngây thơ lúc bé, chỉ có thiếu niên này, ngược lại luôn mang bộ dáng bé con, nhìn qua tựa như hài tử nhờ nhờ, làm cho người ta nhịn không được nghĩ yêu thương hẳn.

Lâm Khả Tâm nói hộ Di Sa, Hoàn Nhan Liệt biết rõ nàng nhất định là vừa ý. Bất quá, những viên trân châu này thật là hàng tốt. Hai mươi viên trân châu, cũng có thể lưu lại cái mệnh thối nát cho Mộ Dung Thanh Liên, mặt khác có thể được một cái nhân tình của Di Sa, nói không chừng khi nào đó lại có thể dùng tới hẳn.

Tính tính xong xuôi, Hoàn Nhan Liệt gật gật đầu, phân phó Kính Đức, “Bảo người đi thả Mộ Dung Thanh Liên ra!”

“Vâng!” Kính Đức cũng không biết Mộ Dung Thanh Liên hiện tại còn sống hay đã chết, nếu không phải Di Sa xuất hiện, bọn họ đã sớm đã quên có nhân vật này tồn tại. Bây giờ Hoàn Nhan Liệt gật đầu đáp ứng, Mộ Dung Thanh Liên ngược lại thoát chết, cũng không cần bị tra tấn nữa. Chỉ là, không biết nàng bây giờ còn chút hơi thở nào không, hi vọng nàng có vận khí tốt, có thể còn sống sót.

Từ đầu đến cuối, Mộ Dung Thất Thất đều không có lên tiếng. Di Sa, nàng không biết, bất quá nàng lại mơ hồ cảm thấy người này cùng khảo nghiệm thất trọng tháp có quan hệ. Điều duy nhất khiến Mộ Dung Thất

Thất cảm thấy kinh ngạc, là Di Sa nói, Mộ Dung Thanh Liên đã từng có ân cứu mạng với hắn.

Theo Mộ Dung Thất Thất biết, Mộ Dung Thanh Liên từ nhỏ đến lớn, đều sống tại Tây Lương thành, chưa từng rời đi. Mà Di Sa là đệ tử Bồng Lai đảo, Bồng Lai đảo cách đại lục xa như vậy, hai chân hắn lại đi lại không tiện, vậy thì lúc nào đi tới Tây Lương thành, rồi lại làm sao gặp được Mộ Dung Thanh Liên?

Phát giác được có người dùng ánh mắt nghi hoặc dò xét mình, Di Sa xoay mặt, thấy được Mộ Dung Thất Thất. Khi nhìn đến khuôn mặt Mộ Dung Thất Thất, Di Sa mục quang bình thản, hướng nàng gật đầu mỉm cười, trong mắt không có bất kỳ biểu lộ kinh diễm nào. Đây thật ra khiến Mộ Dung Thất Thất cảm thấy ngoài ý muốn!

Ít nhất, từ sau khi nàng dùng khuôn mặt thật này, không ai gặp nàng mà không kinh ngạc. Nhìn thấy nàng, lại không bị nàng hấp dẫn, Di Sa là người đầu tiên.

Trong khi chờ Mộ Dung Thanh Liên, Hoàn Nhan Liệt sai người mang lên một cái bàn, mời Di Sa cùng Già Lam ngồi xuống, hai người này cũng không khách khí, nhập gia tùy tục, rất nhanh liền dung nhập vào trong yến hội, yến hội vốn bị bọn họ khuấy rầy, lần nữa lại náo nhiệt lên.

Qua một hồi lâu, mới thấy hai người đem Mộ Dung Thanh Liên dẫn lên.

Một lần nữa nhìn thấy Mộ Dung Thanh Liên, Mộ Dung Thất Thất thiếu chút không nhận ra nàng. Tóc rối bù, một thân quần áo dính máu, hơn nữa những vết máu kia giống như đã khô cạn từ lâu, biến thành màu đỏ đen thẫm.

“Bệ hạ, người đã tới!” Kính Đức đi đến sau lưng Hoàn Nhan Liệt, nhỏ giọng nói.

“Di Sa công tử, người có thể nhìn xem, nàng là người người muốn tìm sao?”

Di Sa tựa hồ có chút kích động, hẳn muốn chuyển động bánh xe, tự chính mình đến bên người Mộ Dung Thanh Liên, nhưng có thể là vì kích động, tay của hắn sờ soạng mấy lần, đều không đụng được bánh xe, cuối cùng vẫn là Già Lam đẩy hắn đến bên người Mộ Dung Thanh Liên.

“Già Lam, là nàng sao?” giọng Di Sa run nhè nhẹ.

Di Sa chưa từng gặp qua Mộ Dung Thanh Liên, cho nên không thể nào phân biệt rõ, ngược lại Già Lam, nghe xong Di Sa lời nói, ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn Mộ Dung Thanh Liên.

“Đừng đánh ta! Đừng đánh ta!” Không đợi Già Lam nhích lại gần mình, Mộ Dung Thanh Liên đã chống hai tay, lui về sau hai bước. Tóc rối tung trên đầu, bởi vì đã lâu không gội, bết lại, tản ra mùi tanh tưởi, trong đó còn có một chút mùi rơm rạ trong lao mới có.

Mộ Dung Thanh Liên nguyên bản con mắt xinh đẹp, lúc này không hề tràn đầy tự tin, mà là tràn đầy sợ hãi. Nàng tựa hồ đặc biệt sợ nhìn người đến, cho nên khi nhìn thấy Di Sa cùng Già Lam, nàng toàn thân phát run, muốn tách khỏi hai người kia.

Mộ Dung Thanh Liên chống tay, lui về sau, Di Sa mới phát hiện chân của nàng đã bị đánh cho tàn phế, nguyên bản đùi đẹp mảnh khảnh, lúc này đơ ra nằm trên mặt đất. Vải quần rách rồi lại rách, lộ ra tất cả đều là vết thâm xanh tím cùng với từng vết roi trên hai chân, có địa phương sưng đã lâu, mưng mủ, chảy ra mủ màu vàng.

Nàng tựa hồ một chút đều không có cảm giác đau, hoặc có lẽ là đau đến chết lặng rồi. Ở Mộ Dung Thanh Liên xem ra, những đau đớn này không tính là gì, duy nhất làm cho nàng sợ hãi, chính là nhiều người như vậy, cùng với hai nam nhân trước mặt nàng này.

“Là Mộ Dung Thanh Liên.” Già Lam không nghĩ tới, chỉ ngần ngừ mấy tháng không thấy, thiếu nữ kiều ngạo lúc trước kia, lại biến thành bộ dáng như vậy, Mộ Dung Thanh Liên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao, nàng lại biến thành như vậy?

Mộ Dung Thanh Liên như vậy, khiến Di Sa đau lòng. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Mộ Dung Thanh Liên, vươn tay phải của mình, một đôi mắt xinh đẹp, hàm chứa vô số ảo não cùng hối hận.

“Liên, không phải sợ! Ca ca đến đây!”

Giọng nói của Di Sa, sạch sẽ, thanh tịnh, ở trong yển hội náo nhiệt âm ỉ này, giống như một cổ thanh tuyền, chảy vào trong nội tâm Mộ Dung Thanh Liên. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua tóc trên trán, nhìn lên mỹ thiếu niên trước mặt, không rên một tiếng.

Tuy sợ hãi trong mắt Mộ Dung Thanh Liên đã giảm rất nhiều, song nàng vẫn là toàn thân tràn đầy phòng bị. Từ những vết thương cũ mới không giống nhau ở trên người nàng kia, Di Sa có thể biết nàng đã gặp phải không ít tra tấn. Muốn Mộ Dung Thanh Liên nhanh như vậy tin tưởng mình, đây là chuyện không có khả năng, cho nên Di Sa tận lực thuyết phục chính mình, phải kiên nhẫn, từ từ rồi sẽ đến.

“Liên, huynh là tới đón muội! Không phải sợ, huynh sẽ không tổn thương muội! Huynh cũng sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn muội!”

Di Sa nói những lời ôn nhu này, khiến Già Lam rất là kinh ngạc. Ít nhất, quen Di Sa nhiều năm như vậy, hắn chưa từng nhìn thấy Di Sa đối với nữ tử nào ôn nhu như vậy qua. Chẳng lẽ Mộ Dung Thanh Liên thực đúng là người hắn phải tìm sao?

Mộ Dung Thanh Liên vẫn không nhúc nhích, chỉ là thân thể không hề lui về phía sau nữa. Chẳng biết tại sao, mỹ thiếu niên trước mặt này, làm cho nàng không hề sợ hãi, mà giọng nói của hắn càng giống như có một loại ma

lực, làm cho phòng bị của nàng, từng chút một tan rã. Dần dần, Mộ Dung Thanh Liên chậm rãi giơ lên tay phải bị vết roi che kín.

Mộ Dung Thanh Liên chủ động, khiến Di Sa thật cao hứng. Nàng tin tưởng hẳn! Nàng lựa chọn tin tưởng lời hẳn nói! Dường như không có gì đáng giá làm cho người ta cao hứng hơn so với cái này!

Di Sa cầm cánh tay phải bị thương của Mộ Dung Thanh Liên, đau lòng không thôi. “Liên, tay của muội còn đau hay không? Ca ca giúp muội bôi thuốc được không?”

“Được!” Mộ Dung Thanh Liên ngoan ngoãn gật đầu, bộ dáng nhu thuận càng làm cho người thương tiếc. Không để ý Mộ Dung Thanh Liên toàn thân đều phát ra mùi hôi thối, Di Sa nâng tay, đem nàng ôm vào ngực mình.

“A ——” trên diện những người vốn xem cuộc vui, nhìn thấy cái mỹ thiếu niên này không để ý bẩn, đi ôm cái người xấu xí mùi hôi ngút trời kia, đều kinh ngạc không thôi, có người còn kinh hô lên.

“Nhìn cái gì?” Di Sa chuyển động xe lăn, nhìn người vừa rồi phát ra âm thanh. Không giống lúc trước hòa ái dễ gần, lúc này trong mắt của hắn, lại tản ra trận trận hàn ý cùng sát khí, làm cho người ta một khi đụng phải cặp kia con người băng lãnh kia, đều nhịn không được rùng mình một cái.

“Di Sa, nơi này là Bắc Chu!” Biết rõ cá tính Di Sa, Già Lam lập tức lên tiếng ngăn cản, ý ở ngoài lời, nơi này là Bắc Chu, không thể tùy tâm sở dục giết người.

“Hừ ——” Di Sa hừ nhẹ một tiếng, thu hồi ánh mắt, ôn nhu nhìn thân hình nhỏ bé trong ngực, tựa hồ cũng hề bị nàng bẩn hay thối ảnh hưởng.”Liên, huynh mang muội về nhà!”

“Về nhà...” Mộ Dung Thanh Liên ngơ ngác nhìn Di Sa, phảng phất như không hiểu nhà là cái gì.

Nhìn thấy đôi mắt mờ mịt dại ra của Mộ Dung Thanh Liên, Di Sa nắm chặt nắm đấm. Liên, rốt cuộc là ai đem muội hại thành như vậy? Bất kể là ai, chỉ cần bị ta điều tra ra, ta nhất định giúp muội báo thù!

Đến khi Di Sa ổn định lại cảm xúc, Già Lam nhìn quanh bốn phía, phát hiện cũng không có Hạ Vân Tích, vì vậy mở miệng hỏi Hoàn Nhan Liệt, “Bệ hạ, Đông Lỗ quốc Vân công chúa hôm nay chưa có tới sao? Nàng là sư muội của ta, lần này chúng ta tới, Đông Lỗ bệ hạ nhờ ta chuyển một phong thư cho nàng!”

Già Lam nhắc tới Hạ Vân Tích, mọi người mới phát hiện, vị công chúa này không biết đã đi đâu, có người phát hiện Hoàn Nhan Nghị cũng mất tích, hai người này rốt cuộc đi đâu vậy? Mọi người nghi hoặc không thôi.

“Bệ hạ, Nghị nhi cũng không biết đi đâu vậy ——” Lâm Khả Tâm vừa rồi nhìn chăm chăm vào trần châu, căn bản cũng không có chú ý chuyện của con mình. Giờ nhìn lại, Mộ Dung Thất Thất còn đang ở đây, mí mắt Lâm Khả Tâm lập tức nháy nháy.

Dựa theo kế hoạch của bọn họ, lúc này Mộ Dung Thất Thất không phải hẳn là cùng Hoàn Nhan Nghị cùng một chỗ điên long đảo phượng sao? Vì sao Mộ Dung Thất Thất giống như không có chuyện gì, mà Hoàn Nhan Nghị lại không thấy? Khi thấy Hạ Vân Tích cũng không ở đây, Lâm Khả Tâm trong lòng nổi lên dự cảm không tốt. Chẳng lẽ ——

“Không hay rồi!” Lâm Khả Tâm đột nhiên đứng lên, hoàn toàn đã quên Hoàn Nhan Liệt bên cạnh còn chưa mở miệng nói gì, nàng giờ phút này trong đầu nghĩ đều là chuyện Hoàn Nhan Nghị, Hạ Vân Tích không ở đây, Hoàn Nhan Nghị cũng biến mất, vậy không phải là hai người này có cái gì chứ!

“Đức Phi, làm sao vậy?” Chính tai nghe được câu “Không hay rồi” từ trong miệng Lâm Khả Tâm, chân mày Hoàn Nhan Liệt cau lại.

“Không có, không có gì.” Lâm Khả Tâm cũng không dám để Hoàn Nhan Liệt biết mầu tử bọn họ liên kết tính kế Mộ Dung Thất Thất, muốn nàng thất thân. Từ thái độ sùng ái của Hoàn Nhan Liệt với Mộ Dung Thất Thất, nếu như biết âm mưu của bọn họ, tiền đồ của Hoàn Nhan Nghị sợ là sẽ bị hủy mất.

Nhưng mà, vạn nhất Hoàn Nhan Nghị thật sự cùng Hạ Vân Tích ở một chỗ, vậy việc này về sau sẽ tính làm sao đây? Chẳng lẽ cho Hoàn Nhan Nghị cưới Hạ Vân Tích? Cái này cũng có thể, Hạ Vân Tích là công chúa Đông Lỗ quốc, đối với Hoàn Nhan Nghị nhiều ít cũng có chút tác dụng, nhưng nàng so ra thế nào cũng vẫn kém Mộ Dung Thất Thất a!

Tuy Lâm Khả Tâm cái gì cũng chưa nói, nhưng Hoàn Nhan Liệt lại không phải người ngu. Biểu lộ của nữ nhân này, đã bán rẻ nội tâm của nàng. Lại hồi tưởng lại vừa rồi Hoàn Nhan Nghị cùng Hạ Vân Tích đồng thời mời rượu Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, mặt Hoàn Nhan Liệt liền tối sầm xuống.

Hắn là Hoàng đế, tuy mặc kệ chuyện hậu cung, song cũng không phải đại biểu cái thủ đoạn bỉ ổi kia ở hậu cung hắn đều không biết. Hôm nay, cái thủ đoạn này cư nhiên dám dùng trên người Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, bảo Hoàn Nhan Liệt sao có thể không phản nộ! Mặc dù Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất không có chuyện gì, nhưng bọn họ bị người tính kế, chuyện này khiến Hoàn Nhan Liệt nội tâm phi thường không thoải mái.

“Nếu không có gì, chúng ái khanh hãy theo trẫm đi ra ngoài đi một chút đi! Trong điện này có chút bí hơi, đi ra ngoài đi một chút, tản bộ cũng tốt!”

Mọi người còn đang phân vân chuyện Hoàn Nhan Nghị cùng công chúa Đông Lỗ quốc biến mất, Hoàn Nhan Liệt lại đột nhiên nói muốn đi ra ngoài tản bộ, khiến bọn họ không hiểu Hoàng thượng nghĩ cái gì, song quân mệnh khó cãi, các đại thần vẫn là đứng dậy, đi theo sau Hoàn Nhan Liệt.

“Bệ hạ ——” Lâm Khả Tâm có chút nóng nảy, lo lắng cho Hoàn Nhan Nghị. Vạn nhất bị Hoàn Nhan Liệt gặp được cái gì không nên nhìn, đến lúc đó Hoàn Nhan Liệt sẽ làm thế nào, Lâm Khả Tâm cũng không biết.

“Ái phi, cùng trăm đi nào!” Không đợi Lâm Khả Tâm tự nhủ xong, Hoàn Nhan Liệt một phát bắt được tay nàng, lôi kéo nàng ra khỏi Thái Cực điện.

Lòng bàn tay Hoàn Nhan Liệt lạnh lẽo, khiến trong lòng Lâm Khả Tâm cả kinh. Hắn thái độ khác thường như vậy, sẽ không phải là phát hiện cái gì chứ? Lâm Khả Tâm trong lòng sợ hãi, đầu óc lại đang không ngừng xoay chuyển, tính toán làm sao ứng phó chuyện kế tiếp.

Đoàn người, theo sự dẫn dắt của Hoàn Nhan Liệt, nối tiếp nhau đi dạo hoàng cung. Trên mặt Hoàn Nhan Liệt bảo trì nét cười ôn hòa, nhưng trong lòng bàn tay hắn lạnh buốt truyền đến hàn ý, cũng đang nói cho Lâm Khả Tâm, tâm tình hắn lúc này phi thường không tốt.

“Hảo ca ca... Đừng ngừng... Hảo ca ca...”

“Ta cùng Phượng Thương ai lợi hại? Nàng yêu ai hơn?”

“Yêu, yêu chàng...”

Đi không xa, mọi người liền nghe được một vài thanh âm kỳ quái, tựa hồ là từ ngự hoa viên truyền đến.

“Đi ngự hoa viên!” Nghe đến mấy câu nói xấu xa này, Hoàn Nhan Liệt càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng, mà lúc này sắc mặt Lâm Khả Tâm, thoáng cái trở nên trắng bệch.

Hiếu con không ai bằng mẹ, giọng của nhi tử, nàng làm sao không nhận ra! Hoàn Nhan Nghị ở trong ngự hoa viên, lại làm chuyện như vậy. Lâm Khả Tâm không dám tưởng tượng, trăm quan chứng kiến Hoàn Nhan Nghị càn rỡ như thế, sẽ nghĩ gì về vị Nhị hoàng tử này. Hoàn Nhan Nghị chính là

nhân tuyển cạnh tranh ngôi vị hoàng đế a, nếu như mất dân ý, vô luận nàng cố gắng như thế nào, đều không cứu vãn được nữa!

“Bệ hạ!” Lâm Khả Tâm giữ chặt Hoàn Nhan Liệt, trong mắt tràn ngập cầu xin, “Bệ hạ, thần thiếp có chút không thoải mái, thần thiếp...”

“Biết lo lắng rồi sao?” thủ đoạn của Lâm Khả Tâm, Hoàn Nhan Liệt như thế nào không biết. Chỉ là nghĩ đến mẫu tử bọn họ vốn muốn tính kế Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Hoàn Nhan Liệt liền nổi lên một cỗ tức giận không tên. Đây chính là bảo bối của Minh Nguyệt, bọn họ lại muốn làm trò như vậy, thật sự là quá vô sỉ.

“Bệ hạ! Thần thiếp, thần thiếp van xin ngài!”

Bị Hoàn Nhan Liệt nhìn ra mánh khéo, môi Lâm Khả Tâm run nhè nhẹ, nàng hối hận rồi, sớm biết nam nhân này không dễ gạt như vậy, thì nàng đã không an bài chuyện này. Hôm nay, bọn họ cùng ngự hoa viên chỉ cách một bức tường, vạn nhất Hoàn Nhan Liệt kiên quyết muốn vào đi, hình tượng Hoàn Nhan Nghị xây dựng nhiều năm như vậy chẳng phải là đều hủy sao!

Không, không thể tàn nhẫn như vậy! Lâm Khả Tâm lắc đầu, trong mắt đều là cầu xin. Bệ hạ, đừng như vậy, Nghị nhi là con của ngài, xin ngài niệm tình hơn hai mươi năm vợ chồng của chúng ta, đừng hủy hoại hắn!

Những lời này, Lâm Khả Tâm không có nói ra, nhưng ánh mắt của nàng, lại đem nội tâm nàng nghĩ truyền đạt cho Hoàn Nhan Liệt.

Tất cả thành bại, chỉ dựa vào ý niệm của Hoàn Nhan Liệt. Nếu như Hoàn Nhan Liệt thật sự không lưu bất kì đường sống nào, thì Hoàn Nhan Nghị còn làm sao gặp người a!

“Hừ!” Hoàn Nhan Liệt làm sao không hiểu Lâm Khả Tâm nghĩ gì, làm rồi mới biết hối hận, mới cầu xin tha thứ, vậy sao trước khi làm lại không suy nghĩ?

Mặc dù Hoàn Nhan Liệt muốn đi qua, xem tên súc sinh kia rốt cuộc đang làm cái chuyện tốt gì, nhưng Hoàn Nhan Nghị lại là con của mình, hơn nữa sau lưng còn có văn võ bá quan đi theo, nhi tử mất mặt, cũng là do hãn cái này phụ thân không có dạy dỗ tốt, đến lúc đó hãn cũng sẽ bởi vì Hoàn Nhan Nghị làm chuyện ngu xuẩn mà bị liên lụy, bị người chê cười.

Ngay lúc Hoàn Nhan Liệt định bỏ qua, thì giọng nói bên kia lại lần nữa vang lên.

“Đợi đến khi lão già không chết kia thăng thiên, ta chính là hoàng thượng rồi, đến lúc đó nhất định sẽ sắc phong nàng là hoàng hậu!”

Lời này truyền đến, mặt Hoàn Nhan Liệt lập tức đen lại, hai mắt như hai con dao găm nhìn Lâm Khả Tâm. “Thì ra, cái này chính là suy tính của mẫu tử các người!”

Giọng nói của Hoàn Nhan Liệt, âm trầm mang theo tức giận ngập trời. Vừa rồi hãn đã biết được người nói chuyện kia là Hoàn Nhan Nghị, không nghĩ tới nhi tử luôn kính cẩn nghe theo trước mặt hãn, nội tâm chân thật lại cư nhiên là hi vọng hãn sớm chút thăng thiên.

“Không, Hoàng thượng, cái này nhất định là hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm...”

Lâm Khả Tâm cũng triệt để choáng váng, Hoàn Nhan Nghị là đầu óc dumb phân sao? Lại nói ra lời nói đại nghịch bất đạo như vậy? Nàng thật vất vả mới thuyết phục được Hoàn Nhan Liệt, dùng tình cảm đả động hãn, khiến hãn bỏ qua việc đi vào ngự hoa viên, không nghĩ tới Hoàn Nhan Nghị ngay sau đó lại nói lời muốn chết như vậy! Nó là làm sao vậy? Chẳng lẽ Hoàn Nhan Nghị không biết, để vương đế ý nhất chính là người khác để ý đến vị trí của hãn sao?

“Cút ngay!” Trước vốn đã tức giận, hiện tại tăng thêm phần nộ, hai cái hòa cùng một chỗ, đập mạnh vào nội tâm Hoàn Nhan Liệt. Đây lại chính là

lời nói của nhi tử ngoan hăn yêu thương nhiều năm nói ra, thì ra trong lòng Hoàn Nhan Nghị, hăn cái phụ hoàng này chính là “lão già không chết”!

Hoàn Nhan Liệt một tay đẩy Lâm Khả Tâm ra, bước vào ngự hoa viên.

“Hoàng thượng, đừng mà!” Lâm Khả Tâm tuy bị đẩy ngã mạnh một cái, nhưng chính cái đẩy này, lại làm cho nàng triệt để tỉnh táo lại, thấy Hoàn Nhan Liệt muốn đi vào ngự hoa viên, Lâm Khả Tâm lập tức tiến lên ôm lấy chân Hoàn Nhan Liệt.

Lời Hoàn Nhan Nghị nói mới rồi nói đích thật quá đáng, nếu theo tính cách Hoàn Nhan Liệt, hăn nộ khí trùng thiên như vậy đi vào, nhất định sẽ một đao chém cái đứa con bất hiếu Hoàn Nhan Nghị này! Tốt xấu gì đều là cốt nhục người mình sinh ra, huống chi Lâm Khả Tâm vốn thiên vị đứa con lớn này nhất, hôm nay nhìn thấy Hoàn Nhan Nghị gặp nạn, nàng là mẫu phi, làm sao có thể không sốt ruột.

Bị Lâm Khả Tâm gắt gao túm lại, Hoàn Nhan Liệt càng tức giận, nữ nhân này, bình thường nhu nhược yếu đuối như mèo con, lúc này bảo vệ nhi tử, khí lực lại lớn đến dọa người. Chẳng lẽ nàng cũng ở sau lưng tính toán khiến hăn sớm chút thăng thiên, để Hoàn Nhan Nghị lên làm Hoàng đế, còn nàng được trở thành hoàng thái hậu?

Vừa nghĩ tới có khả năng như vậy, trong ánh mắt Hoàn Nhan Liệt nhìn Lâm Khả Tâm không hề còn chút yêu thương nào. Mặc kệ hăn đối với nữ nhân này tốt thế nào, trong tâm tưởng nàng, thứ nhất vẫn là nhi tử, nàng rõ ràng cùng nhi tử liên thủ tính toán ngôi vị hoàng đế của hăn, thật sự là không thể nhẫn.

“Cút——” Hoàn Nhan Liệt không hề lưu tình, một cước đá vào ngực Lâm Khả Tâm, đi nhanh vào ngự hoa viên.

Hoàng thượng tức giận, ngoài dự liệu của mọi người, có người thông minh đã đại khái đoán được chuyện tình bên trong, chỉ là không ai dám nói

ra.

Hoàn Nhan Liệt một cước đá trúng vào gần tim Lâm Khả Tâm, đau đến nước mắt nàng ngay lập tức rơi xuống, nhưng nàng càng thêm lo lắng Hoàn Nhan Liệt sẽ trong cơn giận dữ giết Hoàn Nhan Nghị, mặc dù ngực đau tê tâm liệt phế, nàng vẫn là giãy dụa, lão đảo đi theo sau Hoàn Nhan Liệt.

Hai cái nhân vật mẫu chốt đi rồi, trăm quan đều đứng ở đằng kia, người nhìn ta, ta nhìn người. Cái ngự hoa viên này, rốt cuộc là vào, hay không vào? Mọi người không thể đạt thành nhất trí, đành phải nhìn về phía Phượng Thương. Ít nhất ở chỗ này, Nam Lâm Vương Phượng Thương là lớn nhất.

“Ca, chúng ta vẫn nên đi hỗ trợ tìm Vân công chúa a! Nàng đường xa mà đến, là khách nhân, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, chính là Bắc Chu quốc chúng ta không đúng.” Đúng lúc này, lời nói của Mộ Dung Thất Thất lại bay bổng rơi vào trong lỗ tai mọi người, lời này, giống như cây đuốc, lập tức chiếu sáng cho bọn họ.

Đúng vậy! Bọn họ không phải là đến nhìn chuyện xấu hoàng gia, mà là đến giúp đỡ tìm kiếm công chúa Đông Lỗ quốc! Nghĩ đến đây, những gì bất an lúc trước đều biến mất không còn, văn võ bá quan một trước một sau, đi vào ngự hoa viên.

Vừa đi vào, mắt mọi người đều choáng váng. Cái này, vẫn còn là ngự hoa viên sao?

Nếu không phải bởi vì bọn họ từng đến ngự hoa viên hoàng gia quá nhiều lần, thì khi nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, mọi người đều sẽ hoài nghi mình có khi nào đã đi nhầm tới thanh lâu ngoài trời hay không. Những nữ nhân đang nằm này là bị làm sao đây? Còn có quần áo vứt đầy trên đất, cái này, cái này... Tất cả mọi người đều choáng váng rồi.

Há hốc mồm, không riêng gì văn võ bá quan, Hoàn Nhan Liệt cũng choáng váng. Sau khi đi vào hẳn một câu đều không nói ra lời, tình cảnh này, đã khiến hẳn triệt để chấn kinh rồi. Mà Lâm Khả Tâm mới vừa rồi còn khóc hô cầu xin tha thứ cho Hoàn Nhan Nghị, lúc này cũng há to miệng, trời ạ! Sao lại thành thế này!

Duy chỉ có một người bình tĩnh, đó là Mộ Dung Thất Thất, ngay cả Phượng Thương giờ phút này, cũng có chút không thể tin được rồi.

Trước mắt bảy tám vị cung nữ năm la liệt, các nàng biểu tình thống khổ, trong miệng đều rên rỉ, xem tình trạng của các nàng, giống như bị người làm nhục vậy.

Quần áo trên người đều bị xé nát, chỉ còn chút vải vóc, có thể nhìn thấy vết máu đỏ thẫm, trong không khí tràn ngập mùi vị ghê tởm, mà một bên Hoàn Nhan Nghị, vẫn còn đang hào hứng bùng bùng tiếp tục đoạt lấy...

“Như thế nào? Ta giỏi hay không?” tay Hoàn Nhan Nghị nắm lấy eo Hạ Vân Tích, hai người tư thế đứng thẳng, bọn họ tựa hồ quá mức say mê, nên đều không có để ý đến sau lưng đã xuất hiện nhiều người như vậy.

“Rất giỏi...” Hạ Vân Tích tóc rối tung, thân không một mảnh vải, ánh mắt như có như không, hai tay thật chặt ôm lấy cây đại thụ trước mặt.

“Vậy, nàng gả cho ta, hay là gả cho Phượng Thương?” Đối với câu trả lời của Hạ Vân Tích, Hoàn Nhan Nghị dường như cũng không hài lòng lắm, hẳn vỗ một cái vào mông Hạ Vân Tích, lưu lại một dấu tay hồng hồng.

Vốn lực tay rất mạnh, song Hạ Vân Tích không cảm thấy đau chút nào, ngược lại “Ừm...” một tiếng, phảng phất như thích thú với hành động của Hoàn Nhan Nghị.

“Nói!” Hoàn Nhan Nghị thay đổi tay, lại đánh tiếp một cái.

“Gả cho chàng! Chàng là ca ca tốt! Ca ca tốt nhất tốt nhất!”

“Ha ha ha! Đương nhiên! Ta là tốt nhất! Phượng Thương thì tính cái gì! Cùng lắm chỉ là một tên mặt trắng dựa vào khuôn mặt kiếm cơm thôi! Ta so với hắn tốt hơn nhiều!”

Lời nói của Hoàn Nhan Nghị rơi vào trong tai Phượng Thương, sắc mặt hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi. Cái gì gọi là tên mặt trắng chỉ dựa vào khuôn mặt kiếm cơm? Hắn có giống tên mặt trắng như vậy sao?

Phát hiện Phượng Thương không vui, Mộ Dung Thất Thất nói thầm một câu, “Ca, huynh là tốt nhất, đừng để ý đến cái tên lợn giống này làm gì!”

Cái từ “Lợn giống” này, bị gió thổi vào trong lỗ tai văn võ bá quan, mọi người đem tràng cảnh trước mắt, so sánh với chuồng heo lai giống, lại tưởng tượng, thật đúng là có vài phần tương tự, người lớn gan liền trực tiếp cười ra tiếng.

Bên này, Hoàn Nhan Nghị hoàn toàn đắm chìm trong thế giới hai người, cái cảnh giới thiên nhân hợp nhất này, thật sự là quá tuyệt vời!

“Vân nhi, chờ ta trở thành Hoàng thượng rồi, đem đầu Phượng Thương cắt bỏ làm cầu đá, được không?”

“Được ... Hảo ca ca, chàng muốn làm thế nào, thì liền như thế đi...” Hạ Vân Tích đầu đầy mồ hôi, tóc trên trán bị mồ hôi làm ướt nhẹp, dán lên mặt nàng, nàng đi theo nhịp lay động của Hoàn Nhan Nghị, mà đại thụ bị nàng ôm, cũng bởi vì chấn động, mà rơi xuống vài chiếc lá khô héo.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đã Chết, Đều Đã Chết

Vị hoàng tử này lá gan thật là lớn, lại muốn lấy đầu Nam Lân Vương làm cầu đá. Mọi người không khỏi nhìn Phượng Thương, hầu hết ánh mắt đều dừng trên cổ hoàn mỹ của Phượng Thương, nghĩ bụng Hoàn Nhan Nghị rốt cuộc có khả năng gì, mà lấy được đầu Phượng Thương. Văn võ bá quan đủ loại thần thái, song sắc mặt Phượng Thương không hề thay đổi, hai mắt híp lại, giống như chưa từng nghe thấy lời Hoàn Nhan Nghị vừa nói. Duy chỉ Mộ Dung Thất Thất nghe thấy lời này, liền cười: “Ca, xem ra huynh muội chúng ta không được hoan nghênh rồi! Giết ca ca, sợ sau đó sẽ chính là lãng nhục muội muội đi.”

Lời nói của Mộ Dung Thất Thất nhàn nhạt mà rơi vào tai Hoàn Nhan Liệt, chỉ là một câu nói nhỏ nhưng lại làm sắc mặt Hoàn Nhan Liệt có thay đổi lớn.

“Súc sinh!” Hoàn Nhan Liệt khuôn mặt dữ tợn, “Nhìn cái gì, còn không đem tên súc sinh này trói lại cho trảm!”

Một tiếng “Súc sinh” làm Lâm Khả Tâm tỉnh táo lại, thấy Kính Đức dẫn người tới trói Hoàn Nhan Nghị, Lâm Khả Tâm “Rầm!” một tiếng quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Liệt. “Bệ hạ, xin người tha cho Nghị nhi ! Nghị nhi bình thường kính cẩn hiếu đạo, hôm nay như vậy, nhất định là bị hãm hại! Xin bệ hạ minh xét!”

Lâm Khả Tâm khuôn mặt lê hoa đái vũ, nhưng Hoàn Nhan Liệt lại vô cùng chán ghét. Tại sao những nữ nhân này trước mặt một kiểu, song sau lưng lại một kiểu? Lúc trước hẳn còn nhớ tới phụ tử thân tình, nhưng Hoàn

Nhan Nghị lại nói lời vô liêm sỉ như vậy! Xem ra ngày thường, biểu hiện của Hoàn Nhan Nghị cũng là giả vờ, cũng là lừa gạt hăn !

“Rượu vào lời ra, cho dù bị động tay chân nhưng lời hăn vừa nói chính là tâm địa thực của hăn!” Chân Hoàn Nhan Liệt vừa rút về liền bị Lâm Khả Tâm gắt gao ôm lấy, sắc mặt âm trầm. “Trẫm thấy, mẹ con các người đã sớm thèm khát ngôi vị hoàng đế rồi, nhất định là người mẹ như người ngày thường xúi giục hăn, nếu không hăn sẽ không nói như vậy. Hừ! Muốn trẫm chết sớm để các người có được thiên hạ, mưu tính cũng thật là vẹn toàn đó!”

Suy nghĩ bị Hoàn Nhan Liệt nói ra, Lâm Khả Tâm sợ đến sắc mặt trắng bệch, nàng vội vàng phủ nhận, dùng sức đập đầu, “Bệ hạ, thần thiếp bị oan, thần thiếp một lòng chỉ vì bệ hạ, chưa từng có ý niệm phản nghịch trong đầu như vậy, xin bệ hạ đừng nghe lời tiểu nhân khiêu khích, xin bệ hạ minh xét !”

“Khiêu khích? Còn cần người khiêu khích sao? Vừa rồi là hăn chính miệng nói ra!”

Hoàn Nhan Liệt nhìn về phía Hoàn Nhan Nghị, thấy hăn vẫn còn say, càng cảm thấy đứa con trai này thật mất thể diện.

“Kính Đức, cả người cũng không nghe lời trẫm sao? Mau trói tên súc sinh kia lại cho trẫm!”

“Dạ!” Kính Đức vội vàng gật đầu, phất tay, bảo hai thái giám đi tới, một phải một trái bắt lấy hai tay Hoàn Nhan Nghị.

Đang cao hứng lại bị người khác quấy rầy, cảm giác vô cùng khó chịu. Hoàn Nhan Nghị vừa nhìn thấy hai thái giám, liền giáng cho bọn họ mỗi người một bạt tai “Khốn nạn! Không nhìn thấy trẫm đang bận sao!”

Có lẽ do ban nãy nói chuyện cùng Hạ Vân Tích, nên Hoàn Nhan Nghị lúc này kích động, cảm giác như mình đã lên ngôi thành hoàng thượng rồi, vì vậy mới xưng “Trẫm”.

“Người xem, người xem đi! Mới vừa rồi người còn nói trẫm oan uổng các người, hiện tại hãn cũng bắt đầu thay thế địa vị trẫm rồi!”

Câu này của Hoàn Nhan Nghị, không nghi ngờ gì chính là đập nát toàn bộ trắc ẩn cuối cùng của Hoàn Nhan Liệt, trực tiếp đẩy mình vào hố lửa. “Bốp !” Hoàn Nhan Liệt vỗ tay một cái, hai hắc y nhân liền xuất hiện trước mặt mọi người.

“Trói Hoàn Nhan Nghị lại!”

Hắc y nhân chỉ nghe lệnh Hoàn Nhan Liệt, tiến lên trái phải dùng dây trói Hoàn Nhan Nghị lại thật chặt, cũng không biết có phải hắc y nhân cố ý hay không, mà cũng không thêm phủ y phục lên cho hãn. Lúc này, Hoàn Nhan Nghị toàn thân bị Hắc y nhân trói chặt như cái bánh tét, trực tiếp ném ở trước mặt Hoàn Nhan Liệt.

“Buông ra! Các người thật to gan! Buông ra!” Hoàn Nhan Nghị vừa giãy dụa, vừa kêu la, Hoàn Nhan Liệt tiến lên, một cước đá vào mặt Hoàn Nhan Nghị, lập tức máu từ mũi Hoàn Nhan Nghị chảy xuống, kèm theo một tiếng “Răng rắc” .

“A!” sống mũi đau đớn kịch liệt làm Hoàn Nhan Nghị tỉnh táo lại. “Là ai! Con mẹ nó là ai dám đá ta!”

Hoàn Nhan Nghị nói tục, khiến văn võ bá quan hoàn toàn không còn gì để nói. Cho dù uống thuốc, trở nên điên cuồng, ít nhất cũng nên giữ lại một chút lý trí chứ! Thân là hoàng tử, trên đời này người có thể đá ngài như vậy có được mấy người? Thật là không biết động nào!

Thì ra vị diện hạ ngày thường hào hoa phong nhã, giữ mình trong sạch này lại còn có ham mê NP (tức là xxx tập thể), hơn nữa còn thích sủng ái ngay ngoài trời, chưa kể đến phát ngôn thô tục cộng thêm chứng hoang tưởng bậc cao nữa Hoàn Nhan Nghị vốn được cho là hòa nhã, bởi vì việc vừa rồi khiến danh dự hoàn toàn mất sạch.

Câu ‘con mẹ nó’ của Hoàn Nhan Nghị , làm Lâm Khả Tâm suýt ngất xỉu. Đứa nhỏ này nào bị chuột rút sao? Lại đàn độn như thế? Dám nói chuyện với Hoàn Nhan Liệt như vậy!

Quả nhiên, nghe lời này, Hoàn Nhan Liệt rút từ bên hông hắc y nhân ra một cây roi, quất lên người Hoàn Nhan Nghị.

“Chát!”

Hoàn Nhan Liệt cũng là người tập võ, lực tay rất lớn, hơn nữa lúc này bị Hoàn Nhan Nghị làm cho nổi giận rồi, cho nên đặc biệt nặng tay.

“Ồi! A! Đau quá!” Hoàn Nhan Nghị kêu to. Nhưng hắn bị trói cực kỳ chặt, tránh không được, cộng thêm cả người trần truồng, lăn qua lăn lại trên mặt đất trơn roi của Hoàn Nhan Liệt, nhìn từ mọi góc độ tựa như một con giun trắng thật lớn, xoay xoay trên mặt đất .

“Thật xấu.” Mộ Dung Thất Thất vừa dứt lời, Phượng Thương liền dùng tay che hai mắt nàng lại. “Đừng xem, nhìn thứ ghê tởm như vậy, sẽ đau mắt!”

“Phì.” Lời nói của Phượng Thương khiến Mộ Dung Thất Thất cười ra tiếng. Đau mắt? Cái cớ này thật tức cười. Thế nhưng Phượng Thương lại nói được nghiêm túc như vậy. Bất quá, nếu Phượng Thương che mắt của nàng, không cho nàng xem thứ xấu xí kia, thì nàng dứt khoát nhắm hai mắt lại, chẳng qua vẫn nghe thấy tiếng rên của Hoàn Nhan Nghị.

“A! Phụ hoàng, sao người đánh nhi thần!”

Cả người đau nhức rớt cục làm Hoàn Nhan Nghị thanh tỉnh. Nhìn lại, trước mắt toàn người là người, Lâm Khả Tâm quỳ trên mặt đất, khuôn mặt đầy nước mắt, mà hăn.”Là ai thoát y phục của bốn điện hạ? Là ai làm? !”

Thấy Hoàn Nhan Nghị giả ngây giả dại, khiến Hoàn Nhan Liệt càng cảm thấy tên khốn vô liêm sỉ này đã đem cái mặt già của hăn ném sạch rồi. Hôm nay quả thực là mất hết mặt mũi! Hoàn Nhan Liệt cũng không trả lời Hoàn Nhan Nghị..., chỉ liên tiếp quất roi lên người hăn, để lại những vết máu.

“Phụ hoàng, nhi thần bị oan, nhi thần bị oan!” Hoàn Nhan Nghị rớt cục biết xấu hổ, trực tiếp quay lưng, bảo vệ thân mình, miệng liên tục kêu oan, nhưng Hoàn Nhan Liệt vừa rồi bị kích thích, làm sao còn nghe được lời của hăn!

Bên này, Hoàn Nhan Nghị bị Hoàn Nhan Liệt quất roi cho hoàn toàn tỉnh táo, bên kia, Già Lam cởi áo ngoài, choàng lên người Hạ Vân Tích .

“Sư muội? Sư muội!”

Già Lam kêu liên hai tiếng, Hạ Vân vẫn chưa tỉnh lại, chỉ đắm chìm trong hạnh phúc, nàng si mê nhìn Già Lam, đưa tay xoa gương mặt của hăn, “Hảo ca ca, vì sao mới một chút không gặp, chàng đã thay đổi rồi?”

“Sư muội! Ta là Già Lam, là Tam sư huynh của muội!” Già Lam cau mày, bắt lấy tay Hạ Vân Tích.

“Tam sư huynh? Ha ha, vị ca ca này, chàng đừng gạt ta! Tam sư huynh còn đang ở Bồng Lai đảo! Chàng giả ai không giả, lại giả bộ Tam sư huynh gạt ta!”

Thấy Hạ Vân Tích vẫn mơ mơ màng màng, Già Lam kéo nàng đi tới bên hồ, đem đầu nàng trực tiếp giúi xuống. Mới đầu xuân, hồ nước lạnh như băng, Hạ Vân tiếc rùng mình một cái, sắc nước, hoàn toàn tỉnh.

“Tam sư huynh, sao huynh lại ở đây?” Hạ Vân Tích trên mặt vẫn nhỏ nước tí tách, giật mình nhìn Già Lam, vẻ mặt vô cùng bất ngờ.

“Lời này ta hỏi muội mới đúng!”

Già Lam biết, Hạ Vân Tích trúng độc mê huyền hình, hơn nữa Hoàn Nhan Nghị cũng bị như vậy. Rốt cuộc là người nào làm? Tại sao phải làm như vậy?

Nghe Già Lam nói, Hạ Vân Tích cảm thấy mơ hồ, lại cảm thấy có chút lạnh, định kéo áo chặt vào người, mới phát hiện quần áo trên người mình biến thành áo ngoài của nam nhân, mà bên trong không mặc gì khác.

“A ——” Hạ Vân Tích hét lên “Sao lại thế này? Làm sao lại.”

Vừa nói, Hạ Vân Tích dần dần hồi tưởng lại, khuôn mặt Hoàn Nhan Nghị rõ ràng hiện lên trước mắt.”Là hắc, nhất định là hắc làm!”

Hạ Vân Tích muốn đứng lên, nhưng bởi vì chuyện vừa rồi mà hai chân vô lực. Nhìn thấy thân hình Hoàn Nhan Nghị bị trói cách đó không xa, Hạ Vân Tích lần nữa hét lên.

“A ——”

Hạ Vân Tích thét chói tai, khiến Hoàn Nhan Nghị nhớ lại chuyện tình lúc trước, hắc chiếm được nàng, hắc rốt cục có được nàng rồi! Không như Hạ Vân Tích, vẻ mặt Hoàn Nhan Nghị vô cùng mừng rỡ. Chẳng lẽ, đây chính là trong cái rủi có cái may?

“Vân nhi, ta ở chỗ này, Vân nhi!”

Mặc dù bị trói chặt, Hoàn Nhan Nghị vẫn tiếp tục vùng vẫy, muốn lại gần Hạ Vân Tích.

Thoáng thấy Hoàn Nhan Nghị cả người không mảnh vải, Hạ Vân Tích lại càng ôm đầu thét chói tai. Nàng không biết tại sao lại dây dưa với Hoàn Nhan Nghị, tại sao lại cùng hắn phát sinh chuyện như vậy. Người uống rượu không phải Phượng Thương sao, giờ sao lại thành Hoàn Nhan Nghị!

Hạ Vân Tích lắc đầu, tìm kiếm thân ảnh Phượng Thương, cuối cùng giữa một đám người chen chúc cũng nhìn thấy Phượng Thương một thân bạch y. Hắn lạnh lùng đứng đó, khuôn mặt lạnh lùng, khi ánh mắt nàng và hắn chạm nhau, Hạ Vân Tích cảm nhận được sâu sắc sự kinh tởm và chán ghét.

“Không, không phải như thế!” Thời điểm nhìn thấy hết thấy văn võ bá quan trong triều, Hạ Vân Tích biết tất cả đều đã bị Hoàn Nhan Nghị phá hủy rồi.

Danh dự của nữ nhân, còn cả hôn sự của nàng, kể cả Phượng Thương, tất cả đều bởi Hoàn Nhan Nghị mà không còn gì nữa.

Giọt nước mắt to như hạt đậu từ khóe mắt Hạ Vân Tích chảy xuống , nàng không nói một câu, hung ác nhìn Hoàn Nhan Nghị, dường như muốn dùng ánh mắt xuyên thủng tim Hoàn Nhan Nghị.

Hoàn Nhan Nghị chưa từng bị Hạ Vân Tích nhìn như vậy, hắn biết, nàng nhất định rất căm hận mình. Xảy ra chuyện như vậy trước mặt bao nhiêu người, thể diện của Hạ Vân Tích, thể diện của Đông Lỗ quốc đều mất hết.

“Vân nhi, thật xin lỗi, ta không kìm lòng được, ta thật sự rất yêu nàng, ta thật lòng yêu nàng!”

Những lời của Hoàn Nhan Nghị nói với Hạ Vân Tích khiến mọi người vỡ lẽ. Thì ra là như vậy! Bởi vì Nhị hoàng tử yêu Vân công chúa, nên mới dùng cách quyết liệt như vậy để chiếm được nàng.

Có điều vị diện hạ này cũng không cần thận chút nào! Chỗ nào không chọn, lại chọn ngay ngự hoa viên đông người qua lại. Chuyện không trong

sạch như vậy xảy ra ở hoàng cung, người trong cuộc còn là hoàng tử và công chúa, chuyện này thật quá kinh khủng rồi.

Hoàn Nhan Nghị nói “yêu”, nhưng trong lòng Hạ Vân Tích lại cảm thấy thật nực cười. Dừng một lúc, hai chân dần có cảm giác, Hạ Vân Tích đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Hoàn Nhan Nghị.

“Người yêu ta? Không, người không yêu ta, người hại ta! Người rõ ràng biết ta thích Phượng Thương, còn dung thủ đoạn hèn hạ như vậy chiếm lấy ta, người yêu ta sao? Người chỉ yêu thân phận của ta và sự hậu thuẫn từ Đông Lỗ quốc mà thôi.”

“Người ghen tỵ với Phượng Thương! Người sợ chàng chiếm ngai vàng của người, cho nên muốn củng cố địa vị của mình, mới nhắm vào ta, thậm chí không ngần ngại phá hủy ta để đạt được điều người muốn! Người đúng là không biết xấu hổ!”

“Không! Không phải như thế!” Hoàn Nhan Nghị lắc đầu, mặc dù hẳn từng nghĩ như vậy, nhưng hẳn thích Hạ Vân Tích nhiều hơn. “Vân nhi, ta thật lòng yêu nàng! Thật sự! Ta thề! Ta lấy tính mạng của mình ra thề!”

“Tính mạng?” Lời này trong tai Hạ Vân Tích thật nực cười. Nàng đã không còn gì nữa! Chuyện vừa rồi Phượng Thương nhất định nhìn thấy, hẳn vốn đã không thích nàng, bây giờ chắc chắn càng ghét nàng nàng, cho nàng là nữ nhân tùy tiện.

“Người đã nguyện ý dùng tính mạng thề, vậy người hãy chết đi!”

Hạ Vân Tích rút bảo kiếm bên hông Già Lam, đâm thẳng vào tim Hoàn Nhan Nghị. Một kiếm này cực nhanh làm người khác không kịp ngăn cản, đợi tất cả kịp phản ứng, Hạ Vân Tích đã rút bảo kiếm, máu tươi đỏ sẫm bắn tung tóe lên mặt nàng.

“Nghị nhi!” Lâm Khả Tâm nhìn thấy cảnh tượng này hoàn toàn chết lặng, ngay cả Hoàn Nhan Liệt cũng sửng sờ.

“Vân nhi.” khoe miệng Hoàn Nhan Nghị tuôn ra máu tươi, vô cùng sửng sốt. Người con gái hãn yêu thích, vừa rồi còn thân mật, lại hận hãn như vậy.

“Vân nhi, nàng thật. hận ta như vậy sao?”

Cả ngực đau đớn khiến Hoàn Nhan Nghị há miệng thở dốc. Một kiếm kia đâm vào trái tim của hãn, hiện tại Hoàn Nhan Nghị có thể cảm giác được ngực đau đến co rút. Thì ra chết là như vậy! Nhưng hãn không cam lòng, hãn thật không cam lòng!

“Ta hận người! Ta hận người! Ta hận người! Ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người!” Hạ Vân Tích không thể chấp nhận chuyện vừa xảy ra, nhiều người nhìn thấy như vậy, nàng sống thế nào đây! Chuyện này truyền ra ngoài, nhất định không còn mặt mũi nhìn ai nữa!

“Vụt ——” ngân quang chợt lóe, bảo kiếm trong tay Hạ Vân Tích một lần nữa tiến đến hạ thân Hoàn Nhan Nghị, trực tiếp cắt bỏ mệnh căn của hãn xuống. Chính cái thứ hèn hạ này đã hại nàng! Đều do nó hại nàng!

“A!” Hạ thể đau đớn, khiến Hoàn Nhan Nghị trước khi chết vẫn kêu thảm thiết. “Rầm ——” Hoàn Nhan Nghị quỳ trên mặt đất, hạ thân đều là máu, trán hãn lấm tấm mồ hôi, cảm giác đau đớn thế này so với cơn đau ở ngực còn hơn gấp trăm ngàn lần.

Lúc này, Hoàn Nhan Nghị cuối cùng cũng hiểu, Hạ Vân Tích thực sự vô cùng hận hãn, nếu không nàng cũng không nhẫn tâm như vậy.

“Nghị nhi!” Thời điểm nhi tử ngã xuống, Lâm Khả Tâm nhào tới, giật quần áo bao bọc người Hoàn Nhan Nghị. “Nghị nhi, đừng sợ, mẫu phi ở đây, mẫu phi ở đây! Thái y! Mau truyền thái y!”

Lâm Khả Tâm lấy tay che ngực Hoàn Nhan Nghị, cố gắng ngăn miệng vết thương, để hãn không chảy máu nữa. Nhưng phương pháp này không có một chút hiệu quả nào, chỉ trong chốc lát, tay nàng đã bị máu nhuộm thành màu đỏ.

“Mẫu phi, vô. dụng thôi.” Máu tươi chảy xuống cằm Hoàn Nhan Nghị, tuổi trẻ cùng tính mạng của hãn theo dòng máu tươi dần dần mất đi.

“Mẫu phi, nhi thần bất hiếu, không thể. hiếu kính người. Nhi thần hối hận không nghe lời người. Mẫu phi.” Hoàn Nhan Nghị kích động, máu chảy càng nhiều.

“Đừng nói chuyện, mẫu phi nhất định cứu con! Đừng nói chuyện, Nghị nhi! Thái y! Thái y!” Lâm Khả Tâm lau nước mắt, cũng khiến mặt mình dính đầy máu .

“Mẫu phi. Nhi thần thật lòng. thích nàng. Van xin mẫu phi đừng. đừng làm khó dễ Vân nhi. Là nhi thần không tốt. lấy đi sự trong sạch của nàng. Nhi thần có lỗi với nàng.”

Đến phút cuối cùng, Hoàn Nhan Nghị vẫn vì Hạ Vân Tích cầu xin. Hãn biết, Hạ Vân Tích ám sát mình, dù nàng là công chúa Đông Lỗ quốc, Hoàn Nhan Liệt cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng. Hoàn Nhan Nghị không muốn Hạ Vân Tích gặp bất trắc, dù sao nàng tức giận cũng đều do hãn.

Thấy Hoàn Nhan Nghị vẫn cầu tình cho Hạ Vân Tích, lòng Lâm Khả Tâm càng đau đớn. “Nghị nhi, con đừng nói chuyện, sẽ không có việc gì, mẫu phi van con! Đừng nói chuyện, chịu đựng một chút, thái y sắp tới rồi!”

“A.” Khóe miệng Hoàn Nhan Nghị co giật hai cái, hai mắt cố gắng nhìn về phía Hạ Vân Tích, nhưng trong mắt nàng chỉ có hận ý, lần này hãn đã sai lầm rồi.

Hình ảnh cuối cùng trong mắt Hoàn Nhan Nghị là đôi mắt đầy oán hận của Hạ Vân Tích. Hoàn Nhan Nghị rất muốn nói với Hạ Vân Tích một tiếng “Thật xin lỗi” , nhưng miệng của hắn dù cố gắng mấy cũng phát ra được thanh âm nào.

“Nghị nhi, Nghị nhi! A!”

Ôm thi thể Hoàn Nhan Nghị, Lâm Khả Tâm đau đớn kêu lên, mang theo cả trái tim phần hận đầy uất ức.

Chỉ một khắc thời gian mà bao biến cố đã xảy ra khiến các đại thần choáng váng. Hoàng tử Bắc Chu quốc cường gian công chúa Đông Lỗ quốc , cuối cùng lại chết trong tay công chúa Đông Lỗ quốc. Chuyện này rốt cuộc phải làm thế nào?

Mọi người âm thầm suy nghĩ, Hoàn Nhan Liệt liệu có vì cái chết của Hoàn Nhan Nghị mà truy cứu trách nhiệm của Hạ Vân Tích hay không. Nếu như truy cứu, Hoàng đế Đông Lỗ quốc có chịu không? Vạn nhất phát sinh chuyện gì, hai nước phát động chiến tranh thì tính sao?

Vốn là chuyện hòa thân tốt đẹp, cuối cùng biến thành trò cười bi thảm, quả thật làm người ta phải sợ hãi thế sự vô thường.

Mọi người đang lo lắng Hạ Vân Tích có giữ được đầu hay không, còn người trong cuộc vẫn duy trì vẻ mặt cừu hận nhìn thi thể Hoàn Nhan Nghị, mặc dù hắn chết, cũng không cách nào đền bù thương tổn hắn mang đến cho nàng. Nếu có cơ hội Hạ Vân Tích chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Hoàn Nhan Nghị cho hả giận.

Bầu không khí, bởi vì cái chết của Hoàn Nhan Nghị, mà trở nên an tĩnh một cách quỷ dị. Các đại thần hoặc cúi đầu, hoặc nhìn đầu ngón tay, hoặc chăm chú nhìn đai lưng của người phía trước. Không ai lên tiếng, cũng không ai dám lên tiếng vào thời khắc này.

Sau khi Hoàn Nhan Nghị chết một lúc lâu, Hoàn Nhan Liệt vẫn không hề nói chuyện. Mà hoàng thượng an tĩnh càng làm cho những người lẫn lộn trong triều nhiều năm lo lắng đề phòng. Chuyện xấu của hoàng thất bị thần tử nhìn thấy, Hoàn Nhan Liệt sẽ làm sao? Giết người diệt khẩu, hay là như thế nào?

Ngự hoa viên chưa từng an tĩnh như hôm nay. Trừ Lâm Khả Tâm, cao giọng khóc, không còn thanh âm nào khác.

“Tam sư huynh, muội mệt mỏi, chúng ta đi thôi!” Cuối cùng, Hạ Vân Tích cất giọng nói phá vỡ yên lặng. Mặc dù nàng rất muốn đi cầu xin Phượng Thương, giải thích mọi chuyện đều không phải như hãn nhìn thấy vậy, nhưng nàng không làm được.

Lúc này, trong đầu Hạ Vân Tích trống rỗng, nàng nghĩ không ra vì sao sự tình lại biến thành như vậy! Rõ ràng phải là Phượng Thương, sao lại biến thành Hoàn Nhan Nghị? Nàng không ngờ Hoàn Nhan Nghị hèn hạ vô sỉ như vậy, cho dù hãn chết một vạn lần đều không đền bù được nội tâm đau đớn của nàng.

Mặc dù thân thể còn rất đau, nhưng Hạ Vân Tích hiện tại chỉ muốn rời khỏi cái nơi khiến nàng bị sỉ nhục này. Nàng không còn mặt mũi nhìn Phượng Thương, càng không còn mặt mũi sống ở Bắc Chu quốc, nàng muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

“Ta biết rồi.” Già Lam trầm lần không nghĩ tới chuyện lại biến thành như vậy, thời gian ngắn ngủi mà xảy ra bao biến cố lớn, hãn muốn nhanh chóng báo tin cho Đông Lỗ quốc, chuyện này không chừng sẽ trở thành vấn đề quốc gia, dù sao cũng là chính tay Hạ Vân Tích giết Hoàn Nhan Nghị.

Già Lam đi trước, Hạ Vân Tích ở phía sau, hai người định rời khỏi ngự hoa viên.

“Ha ha——” Đang ôm Hoàn Nhan Nghị, Lâm Khả Tâm đứng lên, nhìn bóng lưng Hạ Vân Tích cười lạnh. Chỉ trong chớp mắt, Lâm Khả Tâm như cơn gió, xông về phía Hạ Vân Tích, chẳng biết từ lúc nào trong tay đã cầm một thanh chủy thủ, đến khi Hạ Vân Tích nhận thấy có điểm khác thường, xoay người lại, thì chủy thủ của Lâm Khả Tâm đã đâm vào bụng nàng.

“Nếu Nghị nhi thích người như vậy, thì người hãy đi cùng với nó đi!” Lâm Khả Tâm khoe miệng lộ ra nụ cười điên cuồng, nàng giống như nổi điên, đem chủy thủ cầm trong tay liên tục đâm vào, rồi rút ra.

“Ba .” Già Lam một chưởng đánh vào vai Lâm Khả Tâm, Lâm Khả Tâm bị bật khỏi, chủy thủ trong tay rơi xuống đất, Già Lam lập tức giúp Hạ Vân Tích cầm máu.

“Tam sư huynh, lạnh quá.” Sắc mặt Hạ Vân Tích trắng bệch, đôi môi khẽ run.

Già Lam vận công, muốn chữa thương cho Hạ Vân Tích, nhưng vô dụng. Mấy đao kia Lâm Khả Tâm tựa như dùng hết khí lực toàn thân, dù thần tiên cũng không thể cứu sống Hạ Vân Tích.

“Phượng. . . Thương. .” Hạ Vân Tích muốn nhìn Phượng Thương, lại nhận ra mí mắt nặng trĩu không mở ra được, lần cuối cùng gọi tên Phượng Thương, Hạ Vân Tích nhắm mắt lại, đầu lệch sang một bên.

“Sư muội!”

Người trong ngực lạnh giá, Già Lam biết nàng đã chết. Mặc dù Hạ Vân Tích chẳng qua chỉ là đệ tử trên danh nghĩa của Bồng Lai đảo, nhưng nàng cuối cùng vẫn gọi mình một tiếng “Sư huynh” .

“Ha ha ha ha!” Thấy Hạ Vân Tích như vậy, Lâm Khả Tâm phá lên cười, “Nghị nhi, mẫu phi sợ con cô đơn, đem nàng tới cho con! Nghị nhi, con có vui không?”

Lâm Khả Tâm tóc rối bù, trên mặt vết máu lẫn lộn cùng nước mắt, trong mắt tràn đầy bi thương, bao nhiêu đau đớn, khiến mọi người không thể ghét bỏ.

Một mạng đền một mạng, Hoàn Nhan Nghị chết trong tay Hạ Vân Tích, Hạ Vân Tích lại vừa chết trong tay Lâm Khả Tâm. Tất cả cừu hận đều theo cái chết của Hạ Vân Tích mà chấm dứt.

“Bệ hạ, ta muốn mang nàng trở về.”

Già Lam ôm Hạ Vân Tích đứng lên. Bất kể chuyện này cuối cùng kết quả thế nào, lúc này Già Lam chỉ muốn mang Hạ Vân Tích rời đi. Ít nhất, hài cốt của nàng nên chôn cất ở Đông Lỗ quốc, không phải ở Bắc Chu.

“Đi đi.” Hoàn Nhan Liệt phất phất tay. Ban đầu là Cung yển, cuối cùng xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến Hoàn Nhan Liệt thoáng chốc già hơn rất nhiều.

Vốn Hạ Vân Tích tới đây hòa thân, là chuyện tốt, không nghĩ giờ lại lấy về hai thi thể. Hoàn Nhan Nghị đúng là đáng hận, nhưng tội không đáng chết, Hạ Vân Tích quá kích động, mà Lâm Khả Tâm báo thù cũng quá mê muội!

“Rảnh rồi sao, tất cả giải tán đi!”

Nhìn Lâm Khả Tâm điên cuồng, Hoàn Nhan Liệt phất phất tay, “Tất cả giải tán đi!”

Chờ mãi Hoàn Nhan Liệt rốt cục cũng lên tiếng, quan lại lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hoàng thượng nói giải tán, mọi người chỉ hận trên lưng không có thêm một đôi cánh, vội vàng rời đi.

Chỉ trong thời gian ngắn, ngự hoa viên chỉ còn vài người.

Những cung nữ bị Hoàn Nhan Nghị nhục nhã đã mặc quần áo xong, đứng thành một hàng. Thấy Hoàn Nhan Liệt đánh giá các nàng, những cung nữ này sợ đến lạnh run.

“Giết.” Hoàn Nhan Liệt không thừa lời, ra lệnh một tiếng, Hắc y nhân xuất hiện, ánh sáng lóe lên, bảy tám cung nữ không kịp la lên một tiếng đã gục trên mặt đất.

Nhìn mặt đất toàn máu, Hoàn Nhan Liệt trong lòng vô cùng nặng nề. Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, khiến đầu óc của hắn có chút mơ màng.

“Kính Đức, đưa Đức Phi về Tĩnh Tâm điện, đem Nhị hoàng tử chôn cất đi. Trẫm mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. . .”

Kính Đức tiến lên đỡ Lâm Khả Tâm, nhưng ngàng nhất quyết không buông Hoàn Nhan Nghị. “Nghị nhi đừng sợ, mẫu phi ở bên cạnh con, mẫu phi bảo vệ con! Nghị nhi ngu ngạo, đừng sợ đừng sợ!”

“Hoàng thượng...” Lâm Khả Tâm phát điên làm Kính Đức có chút khó khăn, không còn cách nào khác nhìn Hoàn Nhan Liệt.

“Để nàng ôm đi! Tìm người trông chừng nàng, đợi nàng mệt mỏi, rồi đưa nàng về Tĩnh Tâm điện.” Hoàn Nhan Liệt phất tay một cái, xoay người rời khỏi ngự hoa viên. Lòng hắn nặng trĩu, mọi chuyện dường như cứ phát sinh cùng lúc, dường như có thứ gì nghẹn trong cổ họng, khiến hắn vô cùng bức bối.

Hoàn Nhan Liệt chậm rãi rời đi, Kính Đức an bài mọi chuyện, đi phía sau. “Hoàng thượng, ngài muốn đi đâu?”

“Trẫm muốn đi Trường Thu Cung, nhìn Minh Nguyệt một chút.” Lúc này, Hoàn Nhan Liệt chỉ muốn gặp Hoàn Nhan Minh Nguyệt, dường như chỉ khi ở bên nàng, tim hắn mới có thể bình tĩnh lại.

Kính Đức vừa nghe Hoàn Nhan Liệt muốn đi Trường Thu Cung, liền nóng nảy “Hoàng thượng, Trấn Quốc công chúa ở Trường Thu Cung, bây giờ người.”

Kính Đức nhắc nhở làm Hoàn Nhan Liệt tỉnh táo lại. Đúng vậy, Mộ Dung Thất Thất ở đó, hẳn đến, chẳng phải khiến người ta hoài nghi hay sao. Thôi! Thôi! Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, mặc dù hẳn muốn tìm sự an ủi từ nơi Hoàn Nhan Minh Nguyệt, song hiện tại cũng không thích hợp.”Trở về! Trẫm đi Ngự thư phòng.”

Cung yến, cuối cùng vì cái chết của Hoàn Nhan Nghị và Hạ Vân Tích mà chấm dứt. Mọi người chỉ chú tâm theo dõi chuyện ở Ngự hoa viên, không ai còn nhớ tới một Di Sa trong đại điện đã đi mất.

Thời điểm Già Lam mang thi thể Hạ Vân Tích trở về, Di Sa đang cẩn thận cắt móng tay cho Mộ Dung Thanh Liên. Hẳn mua tỳ nữ hầu hạ Mộ Dung Thanh Liên tắm rửa, để tỳ nữ bôi thuốc, thay quần áo sạch cho nàng, lúc này, Mộ Dung Thanh Liên so với lúc trước khác nhau hoàn toàn, khuôn mặt cũng thật xinh đẹp.

“Liên, đừng sợ. Ca ca sẽ không làm muội đau.” Di Sa tay cầm một cái kéo nhỏ, cắt móng tay Mộ Dung Thanh Liên thành những vòng cung hoàn mỹ.”Chờ muội khỏe lại, ca ca giúp muội báo thù!”

Từ lúc đó, Mộ Dung Thanh Liên vẫn bị Di Sa ôm, vừa rồi tắm rửa bằng nước ấm, đầu óc hồ đồ của Mộ Dung Thanh Liên dần dần thanh tỉnh lại.

Người này là ai? Tại sao gọi nàng là “Liên”? Mộ Dung Thanh Liên không nhúc nhích nhìn thanh niên điển trai trước mặt, không hiểu được, cũng không nhớ rõ mình gặp người này lúc nào. “Ta chỉ có một ca ca, nhưng người ấy không phải là người. . . .”

Lời nói của Mộ Dung Thanh Liên khiến Di Sa sửng sốt, trên mặt lộ ra một nụ cười thuần khiết. “Liên, muội chỉ có một ca ca, chính là ta.”

“Ca ca của ta không giống người!” Mộ Dung Thanh Liên lắc đầu.
“Người không phải huynh ấy!”

“Liên, chuyện lúc trước là lỗi của huynh! Nhưng xin muội tin tưởng, lần này huynh tuyệt đối sẽ không đối xử với muội như vậy ! Huynh hối hận, huynh không nên. . .”

Lời Di Sa nói chưa xong, cửa bị đẩy ra, Già Lam ôm Hạ Vân Tích xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Sư huynh, Vân Tích đã chết.”

Di Sa liếc nhìn Hạ Vân Tích trong lòng Già Lam, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị , “Con người cuối cùng cũng phải chết , ta và đệ cũng vậy. Không cần quá đau lòng.”

Câu trả lời của Di Sa đều nằm trong dự kiến của Già Lam. Mặc dù Hạ Vân Tích cũng không tốt đẹp, nhưng bọn họ dù sao cũng coi như huynh muội đồng môn, lời của Di Sa thật sự là quá lạnh nhạt, không có chút nhân tình.

“Liên, ca ca giúp muội cắt móng tay.” Không chú ý tới Già Lam và Hạ Vân Tích, Di Sa tiếp tục giúp Mộ Dung Thanh Liên cắt móng tay. Đường như trong thế giới của hắn, chỉ có Mộ Dung Thanh Liên mới là quan trọng nhất.

Thấy Di Sa như vậy, Già Lam há miệng, cuối cùng vẫn đem lời định nói nuốt xuống. Mà hành động của hai người đều thu vào trong mắt Mộ Dung Thanh Liên.

Lúc trước, nàng gặp Già Lam, đó là thời điểm tứ quốc tranh bá. Già Lam từng cứu nàng từ tay Mộ Dung Thất Thất, còn nói là do người khác nhờ cậy. Hôm nay, Già Lam quen biết Di Sa, hơn nữa lời nói của Di Sa có điểm kì lạ, chẳng lẽ người Già Lam nói chính là Di Sa?

Mộ Dung Thanh Liên khẳng định mình chưa từng gặp Di Sa, càng không có khả năng có quan hệ với hắn. Di Sa nhất định đã nhận nhầm người.

Nhìn khuôn mặt trong trẻo tuyệt mỹ của Di Sa, nụ cười chân thành, trong lòng Mộ Dung Thanh Liên có chút do dự. Người này đối với nàng tốt như vậy, nàng có nên nói cho hắn biết nàng không phải người hắn cần tìm hay không?

Nếu như nàng nói cho Di Sa, nàng không phải “Liên” hắn vẫn gọi, hắn có còn ôn nhu quan tâm đến nàng như thế?

Nghĩ đến đây, trước mắt Mộ Dung Thanh Liên hiện lên những hình ảnh trong ngục, bao nhiêu roi đánh nàng da tróc thịt bong, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới.

Nếu Di Sa biết nàng không phải là “Liên”, đem nàng tống vào đại lao, vậy phải làm thế nào? Không! Nàng không muốn! Không muốn lần nữa trải qua cuộc sống tăm tối như vậy, không muốn lần nữa sống một cuộc sống như súc vật.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỦNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Khảo Nghiệm Của Di Sa

Nội tâm của Mộ Dung Thanh Liên đau đớn đấu tranh. Một mặt, đôi mắt trong suốt bừng sáng của nam nhân trước mặt làm nàng không nỡ lừa gạt hẳn, nhưng mặt khác, chỗ dựa duy nhất của nàng – Thừa tướng Tây Kì quốc Mộ Dung Thái đã chết, nàng hiện tại không có gia đình, không có ai để dựa dẫm, nếu rời khỏi Di Sa, nàng chắc chắn không thể sống sót, không chừng còn bị bắt vào đại lao, tiếp tục một cuộc sống bi thảm.

Giữa thành thật và dối trá, được cưng chiều và bị ngược đãi, Mộ Dung Thanh Liên đấu tranh hồi lâu, thời điểm nhìn thấy đôi mắt đầy sùng nịch của Di Sa, Mộ Dung Thanh Liên cuối cùng cũng quyết định. Nàng không muốn sống hèn mọn thống khổ như vậy, nàng muốn mượn thân phận “Liên” này một lần nữa hồi sinh.

Thời điểm Mộ Dung Thanh Liên trầm tư, không chú ý Di Sa đang nhìn mình, ánh mắt lóe ra một tia sáng khác thường.

Đúng lúc này, một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng mang một chén canh tiến vào. “Công tử, canh đã được rồi.”

“Cám ơn người, Hạ Tuyết.” Di Sa dường như luôn hòa nhã khách khí như vậy với tất cả mọi người, khiến Mộ Dung Thanh Liên càng tin tưởng dựa dẫm vào nam nhân này là quyết định hoàn toàn chính xác.

Thì ra cô gái này tên là Hạ Tuyết... Mộ Dung Thanh Liên âm thầm nhớ kỹ tên Hạ Tuyết. Lúc trước Di Sa mang nàng trở về, phân phó Hạ Tuyết hầu hạ nàng tắm rửa, Hạ Tuyết trực tiếp cự tuyệt, còn nói “Ta chỉ hầu hạ

duy nhất công tử.”, Di Sa đành mua một tỳ nữ khác hầu hạ Mộ Dung Thanh Liên.

Lúc ấy, Mộ Dung Thanh Liên có chút không thoải mái, vì sao một nô tỳ có thể ngang nhiên cự tuyệt yêu cầu của chủ nhân. Nhìn thấy Hạ Tuyết vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lẽo, không hề tươi cười, nàng liền ghi nhớ Hạ Tuyết , bây giờ mới biết tên nàng. Tuyết, thật phù hợp với tính cách lạnh lùng như thế.

Di Sa nhận lấy canh gà từ tay Hạ Tuyết, múc một muỗng dứt cho Mộ Dung Thanh Liên. “Tay nghề Hạ Tuyết rất được, muối nhất định sẽ thích.”

Nhìn khuôn mặt thuần khiết tươi cười của Di Sa cùng giọng nói ôn nhu, hốc mắt Mộ Dung Thanh Liên đỏ lên.

Trừ cha mẹ ruột của nàng là Mộ Dung Thái và Lưu Yên Chi, chưa có ai đối với nàng như vậy. Đặc biệt sau khi đến Bắc Chu quốc, trải qua bao nhiêu biến cố, đột nhiên có một người quan tâm mình, Mộ Dung Thanh Liên mắt ngấn lệ, nước mắt rơi như mưa.

“Làm sao vậy, Liên?”

Di Sa thấy thế, buông bát trong tay, đưa tay chạm vào khuôn mặt đầy vết thương của Mộ Dung Thanh Liên. “Vì sao khóc?”

“Tại sao lại đối với muội tốt như vậy?” Vừa dứt lời, nước mắt Mộ Dung Thanh Liên lại chảy xuống.

“Bởi vì huynh là ca ca của muội.” Lời nói của Di Sa thông thả mà tràn ngập tiếc nuối thương yêu, dường như dung chính sự ôn nhu ấy làm thành một chiếc chìa khóa, từ từ mở cửa trái tim Mộ Dung Thanh Liên.

“Ca..” Mộ Dung Thanh Liên không nhận được, nhào vào lòng Di Sa. “Ô ô ô, ca ca.....”

Tiếng “Ca ca” này, Mộ Dung Thanh Liên chính mình cũng không rõ là thực tâm hay dụng tâm. Điều duy nhất bây giờ nàng biết, là nàng cần người trước mắt này, bất luận là ôn nhu hay năng lực của hắn, nàng đều muốn.

Nước mắt Mộ Dung Thanh Liên rơi trên quần áo Di Sa, Hạ Tuyết nhìn thấy cảnh này chỉ nhú mày một chút rồi lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, mà Di Sa lại cười thật thoải mái. “Liên lớn như vậy còn khóc nhè! Giống như... đã rất lâu rồi muội không hề khóc. Bây giờ lại y hệt trẻ con, thật sự làm cho người ta hoài niệm.”

Hình như đã quyết tâm đi theo Di Sa, nên đối với mỗi câu nói của Di Sa, Mộ Dung Thanh Liên đều suy nghĩ cẩn thận. Đặc biệt trong lời hắn, nữ tử tên “Liên” này rất lâu rồi không khóc, Mộ Dung Thanh Liên lập tức rời vòng tay Di Sa, mặc kệ nước mắt hay vết thương trên mặt đang đau, dung sức lau sạch mặt.

“Muội bởi biết mình còn một ca ca nên mới thật cao hứng, vui vẻ. Ca, muội sau này sẽ không khóc nữa.”

Thấy Mộ Dung Thanh Liên như vậy, Di Sa cười càng ôn nhu, hắn vươn tay, đầu ngón tay ấm áp chạm vào vết roi trên mặt Mộ Dung Thanh Liên. “Nhìn xem, khóc đến mức giống như một con mèo nhỏ, lại phải bôi thuốc rồi.”

Khi Di Sa bôi xong thuốc cho Mộ Dung Thanh Liên, canh gà ô (gà đen)vừa ấm . Muốn Di Sa vui vẻ, Mộ Dung Thanh Liên bưng bát, từng ngụm từng ngụm uống hết canh gà ô. Uống xong, Mộ Dung Thanh Liên nhìn Di Sa đầy chờ mong, như muốn nói mình có phải thật ngoan hay không.

Trái với dự đoán của Mộ Dung Thanh Liên, gương mặt ôn hòa của Di Sa lộ ra nụ cười cổ quái. “Liên, trước đây muội trước ghét nhất là canh gà, đặc biệt là canh gà ô. Muội nói nước canh đen tuyền, giống như thuốc vậy, muội không thích uống thuốc... Vì sao hiện tại lại thích canh gà ác?”

Nguy rồi! Lời Di Sa nói khiến tim Mộ Dung Thanh Liên đập mạnh. Làm sao bây giờ? Nàng vội vàng muốn giả mạo Liên, lại quên người này biết Liên rất rõ, lúc này đã lộ ra sơ hở.

Không còn cách nào khác, Mộ Dung Thanh Liên sau khi sửng sốt, liền nhẹ giọng cười, “Ca, muội đã nói với huynh, muội không phải Liên, nhưng huynh không tin. Muội không biết mình là ai, cũng không biết mình đến từ đâu, thậm chí không nhớ có người thân không... Muội chỉ nhớ rõ đại lao không có thiên lí, mỗi ngày đều bị roi giày xéo, chuyện khác muội hoàn toàn không biết....”

Không thể phủ nhận, người nhà Mộ Dung có thiên phú diễn xuất, lúc nói những lời này, Mộ Dung Thanh Liên cắn môi, cố nín nước mắt sắp trào ra, bộ dáng quật cường mà kiên cường lại có điểm tương đồng với người ấy trong trí nhớ của Di Sa.

“Xin lỗi, Liên, là ca ca không tốt!” Lần này, Di Sa chủ động ôm Mộ Dung Thanh Liên vào lòng. “Ca ca quên mất chúng ta xa cách lâu như vậy, Liên có lẽ không nhớ rõ huynh, ngay cả bản thân cũng không nhớ rõ .”

Cửa ải này cuối cùng cũng vượt qua, Mộ Dung Thanh Liên nhẹ nhàng thở ra, nhưng thần kinh vẫn vô cùng căng thẳng. Xem ra, nàng cần chú ý tới đặc điểm của Liên nhiều hơn, không thể để Di Sa biết nàng không phải Liên.

“Ca, tên muội là gì?” Mộ Dung Thanh Liên ồm ồm hỏi câu đầu tiên.

“Y Liên..... Đây là nghĩa phụ đặt cho muội, ngụ ý không bao giờ cách xa.”

Thời điểm Di Sa nói lời này, Mộ Dung Thanh Liên tinh tường cảm giác trong thanh âm của người này có vô hạn nhớ nhung cùng ngọt ngào ấm áp. Liên này có lẽ vừa là muội muội vừa là người yêu? Nếu là nghĩa phụ, hai người có lẽ không phải huynh muội ruột thịt.

Thoáng chốc, Mộ Dung Thanh Liên đã đại khái biết quan hệ giữa Liên và Di Sa, xem ra, nàng nên lợi dụng thân phận này thật tốt.

“Y Liên, tên thật dễ nghe. Từ nay, muội là Y Liên.”

Tuy rằng khuôn mặt Mộ Dung Thanh Liên đầy vết roi, nhưng khi ghi nhớ tên Y Liên lại nở nụ cười thật thiện lương, làm sắc mặt cho Di Sa dịu đi rất nhiều.

“Liên, muội nghỉ ngơi cho khỏe! Chờ thương thế của muội bình phục, ca ca sẽ báo thù cho muội.”

An ủi Mộ Dung Thanh Liên một lát xong, Di Sa đắp chăn cho nàng, Hạ Tuyết liền giúp Di Sa rời khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng, Mộ Dung Thanh Liên liền mở mắt ra, nhẹ nhõm thở phào. Cuối cùng cũng qua ải. Nhìn đỉnh màn, Mộ Dung Thanh Liên nắm chặt tay. Ở đại lao, nàng sợ mình không giữ nổi mạng, ngay cả hài cốt cũng không có người nhận, không ngờ một Di Sa đột ngột xuất hiện liền cứu nàng ra.

Di Sa với nàng là cơ hội duy nhất, nàng nhất định phải nắm chắc cơ hội này, sống với thân phận Y Liên.

Hạ Tuyết đẩy Di Sa chậm rãi đi tới hoa viên, sau một hồi im lặng, Hạ Tuyết mở miệng.

“Công tử, là nàng sao?”

Đối với câu Hạ Tuyết hỏi, Di Sa không trực tiếp trả lời, ngón tay chỉ nhẹ nhàng gõ lên xe lăn, chuyển đề tài tới chuyện của Hạ Vân Tích. “Vân công chúa chết như thế nào?”

“Bị Đức phi của Bắc Chu quốc một dao đâm chết, bởi công chúa đã giết nhị hoàng tử Hoàn Nhan Nghị.” Hạ Tuyết đem tình huống đại khái nói cho Di Sa, Di Sa nghe xong không chút ngạc nhiên, chỉ nở nụ cười. “Hạ Tuyết, người nói chuyện này nên làm như thế nào? Vì muội muội báo thù, hay nín nhịn cho qua?”

“Công tử muốn như thế nào?” Giống như Di Sa, Hạ Tuyết lại đem vấn đề này hỏi lại Di Sa. Thấy Hạ Tuyết như vậy, Di Sa cười, hàng mi dày tạo thành bóng râm trên mặt.

“Dựa theo tâm trạng..... Tâm trạng tốt thì đánh, tâm trạng không tốt thì xem diễn. Ta lâu như vậy rồi cũng không lộ diện, nên tìm chút chuyện làm vậy!”

Câu trả lời của Di Sa có chút tùy tiện, nhưng với Hạ Tuyết đây mới thật là tính tình của chủ tử mình.

Di Sa là đại đệ tử của Thái Hư chân nhân Bồng Lai đảo, mà Thái Hư chân nhân bế quan đã lâu, việc lớn nhỏ ở Bồng Lai đảo đều do Di Sa quyết định, tất cả đều nhận định hẳn sẽ là truyền nhân tiếp theo của Bồng Lai đảo.

Thực lực Đông Lỗ quốc hiển nhiên đánh không lại Bắc Chu, nếu có chiến tranh, Đông Lỗ quốc chắc chắn sẽ cầu cứu Bồng Lai đảo, đến lúc đó giúp hay không chỉ cần một câu nói của công tử thôi.

Hạ Vân Tích chết đi, trong mắt mọi người cùng lắm là kết thúc một cuộc đời, nên khi hỏa thiêu tro cốt của nàng, nàng chỉ có một mình Già Lam đến.

Nhìn ngọn lửa rừng rực trước mắt bao lấy thi thể Hạ Vân Tích, trong lòng Già Lam có cảm giác đau thương không rõ. Tuy rằng Hạ Vân Tích chỉ là đệ tử trên danh nghĩa của Bồng Lai đảo, bình thường không có qua lại nhiều, nhưng trẻ như vậy đã qua đời khiến người ta không thể không thương xót. Có điều nhân quả luân hồi, nói báo ứng có lẽ hơi nghiêm trọng, nhưng chuyện này là nàng tự làm tự chịu.

Không khí kinh thành Bắc Chu hai ngày này có chút dị thường, Hoàn Nhan Nghị đã chết, Lâm Khả Tâm phát điên, còn làm mất mạng công chúa Đông Lỗ quốc, sự tình rối rắm thế nào mọi người không rõ ràng lắm, đủ các loại quan lại đang âm thầm có tính toán của riêng mình, chỉ có điều không ai dám nói ra suy nghĩ của mình thôi.

Chỉ một cung yến đơn thuần, lại kết thúc trong thảm kịch, tuy mọi người tận mắt chứng kiến mọi việc, nhưng đằng sau có âm mưu gì thì không ai biết được. Dù sao Hoàn Nhan Nghị cũng là lựa chọn tốt nhất cho ngôi thái tử, lúc này người đã chết, mọi người không thể không nghi ngờ người được lợi lớn nhất sau chuyện này – Phượng Thương.

“Đúng là một lũ đầu heo!” Mộ Dung Thất Thất đang nghe được tin đồn, khoe miệng lộ ra nụ cười trào phúng. “Nếu chúng ta có tâm muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, trực tiếp khởi binh tạo phản là xong, cần gì phải dùng thủ đoạn. Bọn họ thật sự nhục nhã tiêu chuẩn của chúng ta.”

“Được rồi, đừng tức giận! Tức giận sẽ không xinh đẹp nữa!”

Vô luận người ngoài bàn luận thế nào, Phượng Thương vẫn duy trì thói quen như trước, buổi tối đi Trường Thu Cung, sáng lại trở về.

Trải qua một thời gian dài trèo tường, Phượng Thương tựa hồ ngày càng có hứng thú vượt tường vào cung, mỗi ngày đều tới đúng giờ, đến nỗi Hắc y nhân không cần đoán cũng biết vị Nam Lâm vương này khi nào sẽ xuất hiện, khi nào rời đi.

Không chỉ buổi tối, mà ban ngày sau khi bãi triều, chuyện đầu tiên Phượng Thương làm chính là đến chỗ Mộ Dung Thất Thất báo lại.

“Người khác nghĩ như thế nào ta thật ra không ngại, ta chỉ lo A Khang..... Ngày đó đệ ấy không tới, không ở hiện trường, không thấy tình hình lúc đó, nếu đệ ấy tin lời đồn đại, ta sợ này sinh hiểu lầm với chàng.

Hai người dù sao cũng là huynh đệ từ nhỏ đến lớn, ta không muốn chàng và A Khang vì hiểu lầm mà mất tình bằng hữu.”

Cung yến hôm ấy, Hoàn Nhan Khang vừa vặn phải hoàn thành nhiệm vụ Hoàn Nhan Liệt giao phó, không trình diện, tới khi hần trở về mới biết ở cung yến đã xảy ra chuyện gì.

Hai ngày nay, Mộ Dung Thất Thất cũng không nhìn thấy Hoàn Nhan Khang, hỏi ra mới biết Nhan Khang ở Tĩnh Tâm điện chăm sóc Lâm Khả Tâm. Mộ Dung Thất Thất lo cho Hoàn Nhan Khang, càng lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tình huynh đệ giữa Hoàn Nhan Khang và Phượng Thương.

Bằng hữu của Phượng Thương không nhiều, khó có người trọng tình trọng nghĩa như Hoàn Nhan Khang nguyện ý bầu bạn với Phượng Thương, nhưng giữa tình thân và hữu nghị, không biết Hoàn Nhan Khang có thể công bằng mà xử lý chuyện này hay không.

“Khanh khanh...” Thấy Mộ Dung Thất Thất vì mình lo lắng, trong lòng Phượng Thương chợt ấm áp, nhẹ nhàng hôn lên mặt Mộ Dung Thất Thất. “Ai cũng biết, ta và A Khang là huynh đệ tốt từ nhỏ đến lớn, là huynh đệ thì vĩnh viễn sẽ không xa cách.”

Lời nói của Phượng Thương thể hiện lập trường của hần. Dù phát sinh chuyện gì, hần sẽ không đổi đầu với Hoàn Nhan Khang.

Biết Phượng Thương thật tâm coi Hoàn Nhan Khang là bằng hữu, Mộ Dung Thất Thất vô cùng vui vẻ. Càng ở nơi cao thì càng cô đơn, nàng biết, Phượng Thương có được sự chân thành hữu tình này với hần mà nói rất đáng quý trọng. Hy vọng Hoàn Nhan Khang có thể giống Phượng Thương, đối xử tốt với Phượng Thương.

Hai người trò chuyện một lúc, Tố Nguyệt nói Hoàn Nhan Khang đã đến, nghe vậy Mộ Dung Thất Thất cao hứng đứng lên. “Mau mời hần tiến vào!”

Nhìn thấy mắt Hoàn Nhan Khang đỏ, rõ ràng là mất ngủ, cũng do khóc nhiều nên đôi mắt phượng anh tuần hiện giờ có chút uể oải, mệt mỏi.

“A Khang, đệ đến rồi!”

Nhìn thấy Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất vui vẻ, vội vàng nháy mắt với Tổ Nguyệt, cho nàng đi gọi Tô Mi.

“Biểu ca, biểu tẩu.” Thanh âm Hoàn Nhan Khang hơi khàn khàn, Mộ Dung Thất Thất tự mình rót nước cho hãm, uống xong, Hoàn Nhan Khang mới bình thường hơn một chút.

“Mẫu phi đệ thế nào rồi?” Mộ Dung Thất Thất biết có một số việc Phượng Thương không tiện mở miệng, nàng đành chủ động hỏi thăm tình hình của Lâm Khả Tâm.

Nghe Mộ Dung Thất Thất nhắc tới Lâm Khả Tâm, Hoàn Nhan Khang cười khổ, lắc đầu. “Mẫu phi không ăn không uống, chỉ ôm quần áo của nhị ca, luôn miệng gọi tên nhị ca.”

Hoàn Nhan Khang chỉ đơn giản miêu tả tình trạng hiện tại của Lâm Khả Tâm, nhưng Mộ Dung Thất Thất và Phượng Thương có thể tưởng tượng ra tình cảnh đó là như thế nào. Một nữ nhân dù mạnh mẽ hơn nữa, nhưng nay biến thành như vậy, thật là xưa không bằng nay. Chỉ là, nếu nàng không bày mưu tính kế người khác thì cũng không có ngày hôm nay.

Nhìn thấy bộ dáng tiều tụy của Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất chợt nhớ tới vết mặt bi thương của Hoàn Nhan Khang ở tầng thứ sáu của Thất Trọng tháp. Trong lòng Lâm Khả Tâm chỉ quan tâm Hoàn Nhan Nghị, nàng chưa bao giờ nghĩ tới cảm nhận của đứa con nhỏ này. Đến tận bây giờ, lòng nàng vẫn nhớ thương Hoàn Nhan Nghị, điều này khiến lòng Hoàn Nhan Khang cảm thấy thật khổ sở.

“Biểu ca, biểu tấu, hôm nay đệ đến chính là muốn hỏi hai người một chuyện.”

Nhắc tới Lâm Khả Tâm, biểu tình Hoàn Nhan Khang trở nên nghiêm túc, trong mắt lộ ra tia cổ chấp.

Dường như biết trước Hoàn Nhan Khang sẽ nói như vậy, Phượng Thương gạt đầu. “Chuyện đệ hỏi, nếu ta biết, nhất định sẽ nói rõ ràng.”

Thái độ của Phượng Thương khiến sự kiên định trong mắt Hoàn Nhan Khang có chút dao động, nhưng chỉ một lát sau, hắn vẫn cắn răng hỏi vấn đề canh cánh trong lòng đã lâu. “Chuyện của nhị ca có phải do các người làm hay không?”

Hoàn Nhan Khang hỏi như vậy chắc chắn vì đã nghe được vài tin đồn. Xem ra, có chút hiểu lầm muốn tránh vẫn là tránh không được. Mộ Dung Thất Thất định trả lời lại bị Phượng Thương ngăn lại. Đối mặt với nghi ngờ của Hoàn Nhan Khang, Phượng Thương bình tĩnh nhìn hắn, chỉ đơn giản trả lời hai chữ “Không phải.”

Thấy Phượng Thương trực tiếp trả lời khúc mắc trong lòng, biểu tình Hoàn Nhan Khang hình như thoải mái hơn một chút, hắn nhếch miệng miễn cưỡng nở nụ cười, ánh mắt có chút áy náy, có lẽ cảm thấy mình không nên hỏi Phượng Thương như vậy.

“Không hiểu vì sao khi nghe biểu ca nói như vậy, đệ cảm thấy hòn đá đè nặng trong lòng đã không còn. Đệ lớn lên cùng biểu ca, nhiều năm như vậy, biểu ca là người như thế nào trong lòng đệ vô cùng rõ ràng. Nhưng nhìn thấy mẫu phi khóc lóc, là biểu ca giết nhị ca, tâm của đệ vẫn thoáng dao động.....”

“Thật xin lỗi, chỉ vì chút chuyện mà đã hoài nghi biểu ca, thật sự... rất xin lỗi!”

Có câu nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng Hoàn Nhan Khang chưa nói xong câu “Thật xin lỗi”, nước mắt đã rơi xuống.

“So với nhị ca, quan hệ giữa đệ và biểu ca rất tốt, luôn coi biểu ca là ruột thịt, nên không coi trọng nhị ca mấy. Tuy đệ không thích nhị ca, nhưng dù sao cũng là ca ca ruột của đệ, vì thế lúc nghe tin huynh ấy chết, đệ đã từng hoài nghi biểu ca..... Hiện tại nghe thấy biểu ca nói không phải huynh làm, đệ cảm giác như trút được gánh nặng. Đệ, đệ....”

Thanh âm của Hoàn Nhan Khang trở nên nghẹn ngào, Phượng Thương tiến lên, đem Hoàn Nhan Khang thấp hơn mình nửa cái đầu ôm vào lòng. “Ta hiểu ý của đệ, A Khang, ta không trách đệ.”

“Biểu ca...” Hoàn Nhan Khang đỏ mắt, trút ra ứ khuất bấy lâu bị đè nén cùng tất cả cảm xúc. “Biểu ca, ca ca của đệ đã chết, nương của đệ điên rồi, đệ không biết làm sao mới tốt!”

Tuy bình thường, Hoàn Nhan Khang luôn ra vẻ xấu xa tùy tiện, nhưng hẳn cùng lắm cũng chỉ là đứa nhỏ mười bảy mười tám tuổi, ai gặp chuyện như vậy cũng không chịu nổi.

Mộ Dung Thất Thất lặng lẽ lui xuống, nàng biết đây là thời gian của nam nhân, có một số việc, họ có phương pháp giải quyết riêng.

Tô Mi đứng ở ngoài cửa, ánh mắt xinh đẹp cũng chứa lệ. Nhìn Hoàn Nhan Khang như vậy, trong lòng nàng cực kì khó chịu, bất lực đau lòng cho hẳn.

Mộ Dung Thất Thất không an ủi Tô Mi, chỉ nhẹ nhàng mà vỗ vai nàng, rời khỏi Trường Thu Cung, tới Cẩm Huyền cung tìm Đông Phương Lam.

Gần đây, Mộ Dung Thất Thất và ngoại tổ mẫu rất thân mật, thấy nàng tự nhiên qua đây, với bộ dạng mặt ủ mày chau, Đông Phương Lam vội vàng kéo tay Mộ Dung Thất Thất hỏi han có chuyện gì xảy ra.

“Tổ mẫu, Hoàn Nhan Nghị đã chết, Đức phi nương nương điên rồi, A Khang hiện giờ rất khổ sở.”

Nghe xong lời Mộ Dung Thất Thất nói, Đông Phương Lam hiểu ý của nàng. Quan hệ của Hoàn Nhan Khang và Phượng Thương rất tốt, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng ân oán giữa Phượng gia và Hoàn Nhan Liệt sớm hay muộn cũng phải giải quyết, lúc ấy, này hai huynh đệ thân thiết nên đối mặt như thế nào, đó là một vấn đề lớn.

“Thất Thất, có phải cháu lo lắng nếu một ngày các người chống đối Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Khang đứng giữa sẽ khó xử?”

“Cháu không muốn Phượng Thương mất đi bằng hữu duy nhất.” Mộ Dung Thất Thất đầu tựa vào đùi Đông Phương Lam, không biết có phải vì cùng huyết thống, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy ở cạnh Đông Phương Lam thật thoải mái, bà là một trưởng bối đã trải qua bao sóng to gió lớn, giống như một tấm gương, có thể giúp nàng hiểu được rất nhiều chuyện.

“Thất Thất, đây là một vấn đề khó khăn.” Đông Phương Lam vuốt đầu Mộ Dung Thất Thất. “Nếu không, để ta kể một chuyện xưa đi!”

Thấy Đông Phương Lam muốn kể chuyện cũ, Mộ Dung Thất Thất lập tức hào hứng ngồi dậy đến. “Tổ mẫu, người muốn kể chuyện xưa sao? Được được, con muốn nghe.”

“Chuyện đã xảy ra rất lâu rồi

Đông Phương Lam giọng nói êm dịu, lịch sử tang thương nặng nề này đã chất chứa trong lòng bà từ rất lâu rồi, hôm nay nghe Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, bà quyết định kể cho Mộ Dung Thất Thất nghe.

“Chuyện này xảy ra ở Tần quốc, lúc ấy Tam quốc còn chưa xuất hiện, Tần quốc là quốc gia lớn nhất bấy giờ. Tần quốc có một vị tướng quân, năm bốn mươi tuổi sinh được một nữ nhi, coi nàng là viên ngọc quý trên

tay. Trong triều có một người là bạn tốt của vị Tướng quân đó, người ấy cũng chỉ có một con trai, mà hai nhà lại quan hệ tốt đẹp, đã định sẵn chuyện hôn sự cho hai người.....”

“Một lần chống lại dân du mục, tướng quân cùng vị hảo hữu kia xuất chinh, lẽ ra trận đánh này chắc chắn thắng lợi, không ngờ cuối cùng vị hảo hữu của tướng quân lại vô duyên vô cớ chết trên chiến trường. Con trai người này cho rằng tướng quân đã hại chết phụ thân hãn nhưng vẫn nhẫn nại chờ đến đại hôn, kính nhạc phụ ly rượu hạ được, độc chết tướng quân...”

“Chuyện này sao lai....” Chuyện kể của Đông Phương Lam khiến Mộ Dung Thất Thất tò mò, nàng ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Lam, muốn biết chuyện sẽ phát sinh như thế nào.

“Tân lang biến thành kẻ thù giết cha, tân nương tử đem tân hôn ân đoạn nghĩa tuyệt, còn làm tân lang trọng thương. Đêm đó, tân lang mang thương tích rời kinh thành, sau đó tân nương tử gả cho hạ tướng của tướng quân, rồi sau đó Tam quốc phân Tần, tân nương tử trở thành Thái Hậu Bắc Chu quốc...”

“Tổ mẫu, là người?” Mộ Dung Thất Thất kinh hô. “Đây là chuyện của người sao?”

Đông Phương Lam gật đầu, ở thời điểm nhắc tới tân lang, Đông Phương Lam trong mắt có thêm một thứ “Yêu” gì đó. Nhìn thấy cái “Yêu” này, Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc, “Tổ mẫu, người còn hận người đó sao? Người đó đã giết phụ thân của người!”

“Trước kia hận, sau thì không còn hận nữa . Hãn có nỗi khổ tâm riêng, mà ta cũng có cái khó xử của mình. Thù giết cha, không đội trời chung. Nếu hãn không vì phụ thân hãn báo thù, ta ngược lại còn khinh thường hãn. Nhưng nếu lúc trước hãn có thể nói ra khổ tâm của mình, chúng ta cùng

nhau điều tra chân tướng cái chết của phụ thân hắn, sẽ không biến thành cục diện như vậy.”

“Ông cố ngoại thật sự đã giết phụ thân người đó sao?”

“Không có.” Đông Phương Lam lắc đầu, “Cha ta làm người ngay thẳng, cả đời quang minh lỗi lạc, sẽ không âm thầm hạ độc người khác, càng không thể hạ độc bạn tốt, ra tay là kẻ khác.”

“Là ai?”

“Hoàn Nhan Trị. Hoàn Nhan Trị lúc sắp chết mới nói cho ta biết năm đó mọi việc đều là hắn làm, mãi đến lúc đó ta mới biết được, thì ra tất cả chúng ta đều đã sai.”

Nghe Đông Phương Lam nói vậy, Mộ Dung Thất Thất vô cùng sửng sốt, Hoàn Nhan Trị không phải tiên hoàng sao? Thực tế, nàng phải gọi Hoàn Nhan Trị một tiếng ngoại công.

“Hoàn Nhan Trị từng là một lính quèn dưới trướng phụ thân ta, sau đó từng bước thăng cấp, được cha ta trọng dụng. Ta sau này mới biết, Hoàn Nhan Trị để có ta, không tiếc chia rẽ ta và hôn phu, hơn nữa giết phụ thân của người đó, tạo nên mâu thuẫn giữa chúng ta. Trước kia chính là Hoàn Nhan Trị đặt điều, người đó mới tin tưởng...”

“Tổ mẫu...”

Ngữ điệu của Đông Phương Lam thản nhiên mà đau đớn, tuy nàng đã cố nén bi thương, nhưng chuyện này năm xưa vẫn là vết thương lòng lớn nhất của nàng.

“Thất Thất, ta đem chuyện của chính mình nói cho cháu biết, chính là muốn cho cháu hiểu, tình bạn cũng như tình yêu, đều cần có lòng chân thành. Nếu lúc trước hắn trực tiếp tới cửa tìm phụ thân của ta đối chất,

chúng ta sẽ không có hiểu lầm, cũng sẽ không vì người khác chia rẽ mà xa cách.”

“Hoàn Nhan Khang là bằng hữu các con quan tâm nhất, trong chuyện này, thân phận của hắc đúng là rất nhạy cảm. Nhưng các con không phải bằng hữu của nhau sao? Sự tình cũng liên quan tới hắc, hắc có quyền được biết chân tướng. Nếu các con gạt hắc, giấu hắc, cho rằng làm vậy chính là tốt cho hắc, như thế thật quá xa lạ rồi.”

Lời của Đông Phương Lam hợp lý, Mộ Dung Thất Thất vừa nghe liền hiểu nàng thực ra đang cho mình một lời khuyên.

“Tổ mẫu, cháu biết phải làm thế nào với A Khang rồi! Người yên tâm, cháu nhất định sẽ làm chuyện không khiến bản thân hối hận.”

Mộ Dung Thất Thất nghe một chút đã hiểu, Đông Phương Lam thật cao hứng, nàng không muốn vì chuyện của Hoàn Nhan Liệt mà ảnh hưởng tới quan hệ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất và Hoàn Nhan Khang. Hận thù của đời trước không nên tiếp tục trên người đời sau. Oan oan tương báo khi nào mới kết thúc , có thể hóa giải trên người bọn họ , như vậy là tốt nhất.

Cuối cùng, Mộ Dung Thất Thất nhỏ giọng hỏi một câu, “Tổ mẫu, người yêu nhất trong cuộc đời này là người đó hay vẫn là ngoại công?”

“Đương nhiên là người đó. Hắc đem đến cho ta dù là vui vẻ, hạnh phúc, hay là bi thương, thống khổ, tất cả đều khắc cốt ghi tâm, cả đời này, dù chết ta cũng không bao giờ quên hắc.”

Lời nói của Đông Phương Lam khiến ánh mắt Mộ Dung Thất Thất có chút ẩm ướt, từ biệt Đông Phương Lam, rời khỏi Cẩm Huyền cung, Mộ Dung Thất Thất bước đi trong hoàng cung rộng lớn, mà không cầm được nước mắt.

Nghĩa phụ, người có nghe thấy không? Tổ mẫu vẫn luôn nhớ nhung người, dù là tiểu thư khuê các, hay là tân nương của người, thậm chí là mẫu nghi của một quốc gia, lòng nàng thủy chung luôn có người.

Ma Tôn Đại nhân trước khi chết luôn dặn dò Mộ Dung Thất Thất, nhất định phải đi Bắc Chu quốc, giúp hãn chăm sóc một nữ nhân tên là Đông Phương Lam.

Nghĩa phụ từng nói, chuyện hãn hối hận nhất cuộc đời này chính là giết phụ thân Đông Phương Lam, khiến nàng mất đi người yêu thương nàng hết mực, tiếc nuối lớn nhất đời này của hãn chính là không thể làm phu quân của nàng, che chở nàng cả đời.

Hãn hận mình hèn nhát, ngay cả dũng khí gặp nàng cũng không có, chỉ có thể trốn trong bong tối, nhìn nàng từ xa, như vậy cũng đủ rồi.

Hiện tại, nghe được sự thật từ Đông Phương Lam chỗ, đáy lòng Mộ Dung Thất Thất thầm đem toàn bộ lời của Đông Phương Lam nhắm nhủ Ma Tôn. Hy vọng nghĩa phụ dưới tuổi vàng biết được có thể thanh thản, nữ nhân hãn yêu nhiều năm như vậy không hề quên hãn, với hãn mà nói đây cũng là một chuyện hạnh phúc.

Không biết đã bao lâu, trên người Mộ Dung Thất Thất chợt thấy ấm áp, quay lại, hóa ra là Phượng Thương cầm áo choàng tới tìm nàng.

Thấy Mộ Dung Thất Thất nước mắt ràn rụa, Phượng Thương kiên lo lắng, “Khanh khanh, nàng làm sao vậy? Là ai khi dễ nàng?”

“Không có!” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, nước mắt vẫn tuôn rơi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” mặc kệ nô tì bên cạnh, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất vào lòng, “Nàng không nói, ta không ép, nhưng nàng phải biết rằng, dù phát sinh chuyện gì, ta sẽ luôn ở bên nàng, tin tưởng nàng vô điều kiện, vĩnh viễn không rời xa nàng.”

Phượng Thương hứa hẹn, làm cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy ấm áp. Nếu lúc trước, nghĩa phụ cũng có thể tin tưởng Đông Phương Lam như vậy, bọn họ có lẽ sẽ không chia cách, cũng không có nhiều bi kịch như thế.

Bên này, Mộ Dung Thanh Liên mỗi ngày đều cẩn thận từng li từng tí tìm hiểu suy nghĩ của Di Sa. Nàng muốn diễn thật tốt vai nhân vật “Liên” này, và được Di Sa chấp nhận, chỉ khi Di Sa thừa nhận nàng mới có thể từng bước thoát khỏi cảnh ngộ phía trước, bắt đầu cuộc sống mới.

“Liên, muội xem!” Di Sa đưa cho Mộ Dung Thanh Liên một vật màu đen, “Đây là quà huynh tặng muội, có thích không?”

Mộ Dung Thanh Liên nhìn chăm chăm vật đen tuyền Di Sa đưa, vừa nặng vừa lạng, hình như làm bằng sắt, nhưng thứ này dùng làm gì, nàng không biết.

“Ca, đây là cái gì?”

“Liên, đây chính là súng! Muội trước kia không phải thích nhất là súng sao?” Di Sa vẽ mặt ngây thơ nhìn Mộ Dung Thanh Liên, ánh mắt xinh đẹp chột lóe, trên khuôn mặt trắng trẻo mềm mại, giống ngôi sao nhỏ sáng ngời.

“Súng?! A, muội nhớ ra rồi! Đúng thế, muội trước kia rất thích súng! Ca ca, đây là huynh làm sao? Giỏi quá! Ca ca thật lợi hại!”

Mộ Dung Thanh Liên thề, nàng chưa từng nhìn thấy thứ đồ đen tuyền quái dị như vậy trước kia, đây là thứ Liên thích? Dùng như thế nào?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Mộ Dung Thanh Liên cũng không biểu lộ ra ngoài, ngược lại tỏ ra vô cùng hứng thú với súng, cầm ở trong tay vừa thưởng thức vừa ca ngợi Di Sa lợi hại. Chiêu thức này nàng rất hay dùng tới, cực kỳ hữu dụng, mỗi lần nàng nói thế, Di Sa dường như đều cao hứng lạ thường.

“Liên, muối thật sự thích? Vậy muối thử xem! Huynh chế tạo dựa theo tay của mình, không biết muối dùng có thích hợp không. Riêng của muối, ta sẽ dựa theo tay muối mà cho người chuyên môn chế tạo ra một cái, muối nói xem có được không?”

“Được! Cám ơn ca ca! Ca ca là tốt nhất !” Mộ Dung Thanh Liên nói như vậy, nhưng tay lại loay hoay không biết phải làm thế nào. Cái thứ gọi là “Súng” này là thứ lạ nhất mà nàng từng nhìn thấy, vật này rốt cuộc có ích lợi gì?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÚNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Sự Giả Tạo Của Di Sa

Mộ Dung Thanh Liên muốn tìm câu trả lời từ vẻ mặt của Di Sa, nhưng Di Sa vẫn ôn nhu tươi cười như trước, không nhận thấy bất cứ vấn đề gì. Xem ra, lần này bất đắc dĩ phải liều mạng rồi. Mộ Dung Thanh Liên cầm súng đồng, trong lòng bất an. Cái thứ “Súng” này trước nay nàng chưa bao giờ nhìn thấy, có phải là một loại vũ khí không? Mộ Dung Thanh Liên cầm súng đồng, dùng báng súng gõ lên mặt bàn, trong lòng nhận định thứ này có lẽ giống như dao găm, có điều dùng không tốt như dao găm.

Di Sa ôn hòa cười, biểu tình trước sau không thay đổi, Mộ Dung Thanh Liên nhìn thấy Di Sa như vậy, càng khẳng định mình đoán đúng. Xem ra thần linh đều đứng về phía nàng, đều thiên vị nàng rồi.

“Ca, huynh xem, chính là sử dụng như vậy!” Mộ Dung Thanh Liên đặc ý giơ súng trong tay lên.

“Được, tốt lắm!” Di Sa cầm lấy súng từ tay Mộ Dung Thanh, ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve súng đồng, “Nếu người phát minh ra súng nhìn thấy bộ dáng này của muội nhất định sẽ bị chọc cười.....”

“Ca.....”

Cho dù Mộ Dung Thanh Liên ngu ngốc cũng nhận ra ý tứ trong lời Di Sa, nàng sùng sốt, sau đó xấu hổ cười cười, “Ca, có lẽ do lâu lắm rồi, muội không nhớ rõ dùng như thế nào, cho nên mới thấy lạ. Huynh để muội nghĩ kĩ lại, để muội thử một chút.....”

Mộ Dung Thanh Liên định cầm súng trong tay Di Sa, nhưng lại bị hăn trực tiếp ngăn lại. Di Sa cầm súng chỉ vào Mộ Dung Thanh Liên, xe lăn

hướng về phía nàng mỗi lúc một gần, “Cho dù muội đã quên cách dùng, nhưng hân vẫn nhớ mình đã chết như thế nào đi?”

“Ca.....”

Không biết vì sao, Mộ Dung Thanh Liên nhận thấy trên người Di Sa tỏa ra hàn ý trước nay chưa từng có. Tuy rằng hân vẫn tươi cười như trước, nhưng trong cặp mắt trong suốt lại thấy bão tố nổi lên.

“Pằng—” Di Sa nheo mắt, nhắm thẳng vào tim Mộ Dung Thanh Liên, khoát tay, miệng phát ra tiếng súng nổ. Dường như hân bây giờ và trước đó là hai người hoàn toàn khác, Mộ Dung Thanh Liên ngây ngốc đứng một chỗ, không dám kêu một tiếng, sợ mình làm sai điều gì khiến Di Sa tức giận.

Nhìn bộ dáng khúm núm của Mộ Dung Thanh Liên, Di Sa cười ha hả.

“Thật nực cười! Ha ha ha ha!” Di Sa cười đến nỗi cúi gập người xuống, nước mắt theo khóe mắt hân rơi lên đùi, hân cười quá mức, hơi thở có chút loạn, hít hít hơi mới ngưng được cười.

“Kiếp trước, ta ghét nhất bị người khác lừa gạt. Kiếp này, ta cũng vô cùng chán ghét bị người khác lừa gạt.” Di Sa ngẩng đầu, khóe miệng vẫn như trước lộ ý cười, nhưng khuôn mặt lại như hàn băng, cứng đờ lạnh lẽo, không có cảm xúc.

“Trước người, ta đã thử tìm ở Bồng Lai đảo, có hai nữ đệ tử thông qua, nhưng các nàng vô cùng thành thực, thoải mái thừa nhận mình không phải Liên. Cho nên, ta cũng không làm khó các nàng.....”

“Người có biết khi ta nghe Già Lam nói người là người đầu tiên đi lên thất trọng tháp, ta đã nóng lòng muốn gặp người thế nào không. Từ Bồng Lai đảo đến đây phải đi hơn một tháng đường thủy, vừa lên bờ đã đi ngựa

không dừng chạy đến gặp Già Lam, rồi lại vội vàng tới Bắc Chu, sau mới biết, người không phải người ta muốn tìm.”

“Kỳ thật, lần đầu tiên nhìn người, ta đã biết người không phải nàng, nhưng vẫn đem người trở về, người có biết nguyên nhân không?”

“Ta –” Mộ Dung Thanh Liên cảm thấy có thứ gì đè nặng trong ngực, làm nàng hô hấp khó khăn, nuốt không trôi, phun không được.

Nàng vạn lần không ngờ, từ đầu Di Sa đã biết nàng là giả. Nhưng hắn vì sao không vạch trần nàng, vì sao còn muốn nhìn nàng giống như thằng hề nhảy nhót diễn trò? Vì sao?

Nghi vấn của Mộ Dung Thanh Liên, rất nhanh được Di Sa giải đáp.

“Thời điểm nghĩa phụ mang Y Liên trở về, nàng mới năm tuổi. Cả người dơ dáy giống như búp bê vải cũ nát. Mà người ngày đó tựa như lần đầu tiên ta thấy Y Liên, cho nên ta động lòng trắc ẩn, mang người trở về. Điểm ấy người nên cảm tạ Y Liên, là nàng cứu người!”

Di Sa cũng không nhìn Mộ Dung Thanh Liên, chỉ nhìn chăm chăm vào cây súng trong tay.

Có lẽ vì ngồi xe lăn, không có cơ hội vận động, Di Sa rất gầy yếu, ngay cả tay hắn cũng mảnh khảnh. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve súng trong tay, vừa chuyên chú vừa chân tình, giống như súng này mới là bảo bối duy nhất. Giọng nói Di Sa cũng không ôn nhu như trước mà mang theo chút lạnh lạnh, khiến Mộ Dung Thanh Liên trong lòng run sợ, không biết tiếp theo sẽ có gì xảy đến với mình.

Nam nhân này lúc trước nhu tình như nước đều là giả vờ, hắn giăng một cái lưới lớn, nhìn nàng sa lưới giẫy dụa, còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, tùy ý phụ họa, không nói ra, cũng không vạch trần. Hiện tại hắn đột nhiên như vậy, có phải đã hết kiên nhẫn? Hắn sẽ giết nàng sao?

Mộ Dung Thanh Liên nắm chặt áo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy Di Sa lúc này thực đáng sợ. Thành thực mà nói, Di Sa nguyên bản cũng rất đáng sợ. Trước mặt hãn ôn nhu như nước, làm ấm áp trái tim nàng, lúc này hãn lại cho nàng biết, thì ra hết thảy đều là giả dối. Rốt cuộc phải thế nào, mới có thể làm cho một người ngụy trang đến thiên y vô phùng (không một kẽ hở)? Chẳng lẽ ôn nhu ấm áp trong mắt hãn đều là giả bộ?

Cảm xúc của Mộ Dung Thanh Liên, Di Sa không muốn biết, cũng không thèm quan tâm. Hãn chỉ quan tâm người mình để ý, về phần Mộ Dung Thanh Liên, hãn chỉ coi như một con rối, xem mặt nàng không ngừng biểu lộ hi vọng ái ố, làm mới mẻ cuộc sống của hãn mà thôi.

“Ta biết Y Liên mười năm. Thời điểm ta hai mươi tuổi, nàng vừa tròn mười lăm tuổi, lúc ấy, chúng ta đã có suy nghĩ bất đồng, có cuộc sống bất đồng, có điều nàng hàng năm đều nhà nghĩa phụ đón tết âm lịch. Ta từng ngày nhìn Y Liên từ một tiểu nha đầu mau nước mắt trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, thu hút ánh mắt bao người, tâm của ta, cũng bắt đầu xao động.”

Di Sa từng chút nhớ lại kí ức tốt đẹp đã qua, Mộ Dung Thanh Liên từ trên mặt hãn thấy được cảm giác hạnh phúc, nàng lúc này mới biết bản thân thật ngu ngốc, ngang nhiên muốn dùng thân phận Y Liên để sống sót, không ngờ trong mắt Di Sa chỉ là trò cười.

Từ lúc vạch trần nàng, giọng nói của nam nhân này trở nên lạnh lùng, nhưng mỗi khi Di Sa nhắc tới Y Liên, Mộ Dung Thanh Liên vẫn có thể từ giọng nói của hãn cảm nhận được tình yêu sâu đậm.

Lúc này, trong lòng Mộ Dung Thanh Liên thực hâm mộ nữ nhân tên Y Liên kia. Tuy trong lời Di Sa có nhiều điều nàng không hiểu, nhưng nàng

vẫn có thể cảm nhận được Di Sa đối với Y Liên kia có bao nhiêu yêu thương.

Nghĩ đến những điều mình đã trải qua, Mộ Dung Thanh Liên cười khổ một tiếng. Ban đầu bị Mộ Dung Tâm Liên hãm hại, bị Hoàn Nhan Hồng làm nhục, sau đó Hoàn Nhan Liệt không biết tốt xấu liền đem nàng giam vào đại lao, khiến nàng mỗi ngày đều chịu đau đớn..... Những điều nàng trải qua đều là những thứ người thường không thể tưởng tượng.

Di Sa tìm kiếm Y Liên khắp nơi, bất luận hãn dùng phương pháp nào, thậm chí có thể sẽ giết mình, nhưng sự quan tâm của hãn đối với Y Liên vẫn khiến Mộ Dung Thanh Liên cảm động.

Di Sa quan tâm Y Liên như vậy, còn nàng thì sao? Thời điểm nàng thống khổ, người trong lòng nàng đang ở nơi nào?

Nàng thích Long Trạch Cảnh Thiên, nhưng hãn căn bản không hề quan tâm nàng, hờ hững nàng. Hiện tại Long Trạch Cảnh Thiên cỡ lẽ đã trở về Tây Kỳ quốc. Trong lòng nàng luôn nghĩ đến hãn, nhưng hãn đâu? Người trong lòng của nàng đâu?

Mộ Dung Thanh Liên hồi tưởng lại khoảng thời gian đến Bắc Chu quốc, không chú ý súng trong tay Di Sa đã hướng về phía đầu nàng, thời điểm huyết Thái Dương lạnh như băng xuyên thấu da, Mộ Dung Thanh Liên mới thanh tỉnh lại. Lúc này, khuôn mặt Di Sa đã tiến sát nàng, gần đến mức nàng có thể thấy rõ hàng mi trên đôi mắt đẹp của Di Sa.

“Người giả mạo nữ nhân ta yêu, lừa gạt tình cảm của ta, người nói, ta nên trừng phạt người thế nào? Hả –”

Từ giọng nói kéo dài của Di Sa truyền đến, trái tim Mộ Dung Thanh Liên liền “lộp bộp” rơi xuống, cứng lại. Bị nam nhân này đùa giỡn lâu như vậy, Mộ Dung Thanh Liên không hiểu hãn rốt cuộc là thiện hay ác, cũng không biết đâu mới là con người thật của hãn.

Dù sao cũng sẽ chết, chết trong tay Di Sa, Mộ Dung Thanh Liên tuy rằng không cam lòng nhưng vẫn chấp nhận. Ít nhất mấy ngày này, Di Sa cho nàng một giấc mộng đẹp, khiến nàng có hi vọng sống sót, cũng có tưởng niệm. Chết ở đây cũng sạch sẽ, tốt hơn so với chết ở đại lao hôi thối bẩn thỉu kia.

“Mạng của ta ở đây, người muốn thế nào cũng được. Ta chỉ có một thỉnh cầu, sau khi ta chết, đem ta đốt thành tro, chôn trên núi hướng tây nam, để ta có thể nhìn thấy Tây Kì quốc, nhìn quê hương của mình.”

Mộ Dung Thanh Liên ngẩng đầu, nhắm mắt lại, mí mắt cùng lông mi run nhè nhẹ. Nàng tuy sợ hãi nhưng vẫn ra vẻ trấn định. Nhìn Mộ Dung Thanh Liên như vậy, Di Sa cười, thu súng về.

“Ha ha, ta sẽ không giết người.....”

Nghe thấy lời Di Sa nói, Mộ Dung Thanh Liên mở mắt ra, kì lạ nhìn Di Sa, nàng không tin Di Sa buông tha mình như vậy. Vừa rồi nàng thấy sát ý trong mắt Di Sa, hẳn thật sự muốn giết nàng!

“Giết một người có rất nhiều biện pháp, nhưng ta càng am hiểu làm cho người ta sống không bằng chết hơn!”

Không đợi Mộ Dung Thanh Liên hiểu được, trong tay Di Sa ngân quang chợt lóe, hai cây mai cốt châm đâm vào giữa bả vai Mộ Dung Thanh Liên.

“A –” Đau đến thấu xương, Mộ Dung Thanh Liên hét lên.

Cốt châm trực tiếp đâm vào giữa xương của nàng, Mộ Dung Thanh Liên có thể tinh tường cảm giác được, mỗi một lần nàng hít thở, cốt châm liền hăm sâu một chút, cạy mở kẽ hở ở xương nàng, hung hăng rút vào trong, khiến nàng bắt buộc phải giảm bớt tần số hô hấp, để cốt châm bớt khiến nàng thống khổ.

“Không tệ! Khả năng thích ứng rất nhanh!” Di Sa mỉm cười, lại khôi phục thần sắc ôn nhu, giống như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là ác mộng của Mộ Dung Thanh Liên. Hắn vẫn là nam nhân ngây thơ đẹp đẽ, giọng nói mềm mại ôn nhu không mang theo một tia tạp chất.

“Vì sao không trực tiếp giết ta.....” Mộ Dung Thanh Liên chưa từng thống khổ như vậy, trước kia ở đại lao tuy mỗi ngày đều bị quất một trăm roi, nhưng đó là thân thể thống khổ, không thể so sánh với đau đớn thấu xương thể này.

Mộ Dung Thanh Liên cuối cùng hiểu được Di Sa nói “Sống không bằng chết” là thế nào, bả vai mỗi lúc một tê dại, càng lúc càng mất đi tri giác, khi nàng phát hiện có điểm không thích hợp, hai tay đã không thể nâng lên.

“Ta nghĩ, người hân không biết thuốc tê là gì? Người ở thời đại này sẽ không biết..... Cho nên, ta cho người nếm thử loại tư vị này. Không bao lâu nữa, toàn thân của người trừ đầu còn có thể cử động, những nơi khác sẽ giống như tay người, dần dần mất đi tri giác, cho đến khi không còn bất cứ cảm giác gì.”

“Không cần! Ta không cần như vậy!”

Lời Di Sa nói Mộ Dung Thanh Liên tuy rằng không thể hiểu hoàn toàn, nhưng có thể hiểu ý của hắn. Nếu toàn thân không cử động được, không phải sẽ trở thành phế vật sao? Nàng không muốn làm phế vật, không muốn! Làm phế vật, thà chết đi còn thoải mái hơn!

“Đừng như vậy –”

Thấy Mộ Dung Thanh Liên muốn cắn lưỡi, Hạ Tuyết bên người Di Sa ngay lúc đó bóp miệng của nàng, nhét vào một khối gỗ, vừa vặn tạo ra khe hở, khiến hai hàm răng của nàng ngậm chặt lại khối gỗ, cắn không đến đầu lưỡi.

“Người chẳng ngoan chút nào.” Di Sa động xe lăn, lui lại mấy bước.

“Chỉ có kẻ yếu mới lựa chọn tự sát để kết liễu sinh mệnh của mình, người muốn tự sát để kết thúc tất cả, cũng nên hỏi ta trước một câu. Vạn nhất ta không hài lòng, khiến người toàn thân tê liệt, trở thành phế vật. Đến lúc đó, ta sẽ vứt người trên đường lớn, để mọi người nhìn bộ dáng tử tiểu thư Mộ Dung phủ, người nói mọi người sẽ đánh giá người như thế nào?”

Mộ Dung Thanh Liên biết, Di Sa không phải đang hù dọa mình.

Nam nhân này có thủ đoạn, có năng lực, hẳn nói được làm được, không đơn giản là nói giỡn. Nghĩ đến hình ảnh mình giống phế vật nằm trên mặt đất, bị mọi người khinh bỉ, còn bị nhạo báng, thậm chí sẽ bị vũ nhục, Mộ Dung Thanh Liên liền bỏ đi ý nghĩ tự sát.

Quên đi, nàng chấp nhận vậy. Rơi vào tay Di Sa, nàng chỉ có thể làm theo ý hắn.

“Thực ngoan, không muốn chết là tốt rồi!”

Di Sa thấy được vẻ thỏa hiệp trong mắt Mộ Dung Thanh Liên, ra hiệu cho Hạ Tuyết, Hạ Tuyết tiến về phía Mộ Dung Thanh Liên, rút đi cốt châm trên vai nàng.

Không còn cốt châm, Mộ Dung Thanh Liên cảm thấy đau đớn đã bớt đi rất nhiều, ít nhất khi cốt châm rút ra, cảm giác tê liệt trên người nàng đã biến mất. Xem ra Di Sa cũng không có ý định tra tấn nàng, chẳng qua là uy hiếp nàng, làm cho nàng sợ hãi mà thần phục hắn.

“Nói đi, người muốn gì từ ta?”

Di Sa trước sau khác biệt, vừa rồi hắn tra tấn nàng không chút lưu tình, làm cho Mộ Dung Thanh Liên rốt cục nhận ra sự thật, trong mắt Di Sa, nàng căn bản chỉ là một thứ phi thường bé nhỏ, không đáng kể. Vô luận

trước kia ôn nhu sẵn sốc, hay là hiện tại lãnh khốc vô tình, nàng chẳng qua chỉ là đồ chơi trong tay hắn, thậm chí, ngay cả đồ chơi đều không bằng, cùng lắm chỉ như một con kiến thôi.

Mộ Dung Thanh Liên như vậy làm Di Sa rất vừa lòng, hắn cầm súng trong tay giao cho Hạ Tuyết, hai tay khoanh lại, tựa lưng vào ghế ngồi.

“Ta muốn biết tất cả mọi chuyện trong cuộc thi tứ quốc tranh tài, đặc biệt là những chuyện phát sinh sau khi tiến vào thất trọng tháp.....”

Mộ Dung Thanh Liên không phải kẻ ngốc, Di Sa đột nhiên nói như vậy, nhất định là có nguyên nhân của hắn. Hay người Di Sa muốn tìm là một trong số những tuyển thủ lần đó?

“Người muốn tìm Y Liên, cho nên mới mang ta về. Người khẳng định Y Liên là một trong số các tuyển thủ?”

“Chát—” Mộ Dung Thanh Liên vừa dứt lời, tấm ván gỗ trên tay Hạ Tuyết trực tiếp quật vào mặt nàng, tấm ván gỗ này thật khéo léo tinh xảo, chỉ to bằng bàn tay, dùng nó đánh người, vừa không làm chính mình bị đau, còn khiến đối phương bị thương nặng.

“Khụ khụ...” Mộ Dung Thanh Liên phun ra hai cái răng dính máu, không ngờ Hạ Tuyết xuống tay tàn nhẫn như vậy. Khóe miệng nàng đã muốn rách ra, má phải sưng phù, miệng toàn mùi máu.

“Công tử hỏi người cái gì, người trả lời cái đó, không được lãng phí thời gian của công tử.”

Giọng Hạ Tuyết lạnh như băng không mang theo chút cảm tình. Nghe thấy lời Hạ Tuyết, Mộ Dung Thanh Liên cười ha hả, khóe miệng chảy máu, hơn nữa trên mặt vốn có vết thương, nhìn qua càng dữ tợn.

“Người là cái thá gì! Hiện tại công tử người cầu ta, người không hầu hạ ta cho tốt, còn đối với ta như vậy? Giết ta đi! Các người đừng hi vọng biết được chút gì từ ta!”

Mộ Dung Thanh Liên chợt nảy sinh cảm giác xem cái chết nhẹ như không, nàng hiểu rõ, nằm trong tay Di Sa, sớm hay muộn đều phải chết, thà chết trước nàng cũng không thể tùy tiện để người khác tra tấn. Nếu Hạ Tuyết còn như vậy, nàng liền lộn chết không sợ nước sôi, tùy ý bọn họ ép buộc cũng được. Có điều, Di Sa cũng đừng mong biết được gì từ nàng.

“Muốn chết!” Hạ Tuyết giơ tay, tát vào má phải Mộ Dung Thanh Liên.

Nếu cái tát trước, Hạ Tuyết dùng năm phần khí lực thì lúc này dùng tới tám phần. Không dùng mười phần vì Hạ Tuyết lo lắng nếu dốc toàn lực sẽ đánh chết Mộ Dung Thanh Liên, cho nên thoáng nương tay.

Một cái tát, đánh cho đầu óc Mộ Dung Thanh Liên “ong” một tiếng, hoa cả mắt, xoang mũi nóng lên, liền chảy máu.

Mộ Dung Thanh Liên sờ đầu, hai bên má sưng thũng, đến nỗi ánh mắt nàng cũng trở nên mù mịt. Khi Mộ Dung Thanh Liên đang cố gắng làm mình thanh tỉnh, thì bên tai từ từ truyền đến tiếng nói của Di Sa.

“Đã quên nói cho người, ta trừ bỏ chán ghét bị người khác lừa gạt, còn chán ghét bị người khác áp chế. Bàn điều kiện với ta, người cũng cần phải có chút thực lực mới được.”

Nàng cuối cùng cũng biết Di Sa lợi hại, người này luôn để lộ khuôn mặt đáng yêu, tươi cười thuần khiết, kỳ thật nội tâm hằn so với bất cứ kẻ nào cũng đều cứng rắn hơn nhiều. Có lẽ nàng sai rồi, ra điều kiện với người như vậy căn bản là không đủ tư cách.

“Được, ta nói –”

Mộ Dung Thanh Liên bị Hạ Tuyết tát hai cái hoàn toàn tỉnh táo, nhìn khuôn mặt tươi cười của Di Sa, trong lòng Mộ Dung Thanh Liên dâng lên một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có. Nam nhân này không giống những người nàng từng tiếp xúc, nàng chỉ có thể làm theo yêu cầu của hắn....

Trong lúc Mộ Dung Thanh Liên nhớ lại chuyện xảy ra khi tứ quốc tranh tài, thì trong Nam Lâm vương phủ của Phượng Thương, một vị khách đặc biệt xuất hiện.

“Là người –” Thời điểm nhìn thấy nam nhân áo tím trước mắt, Phượng Thương rất kinh ngạc.

Ngày đó trên yến hội, thái độ Minh Nguyệt Thịnh đã rất rõ ràng, hắn từ bỏ Mộ Dung Thất Thất, lúc này vì sao lại đến tìm mình? Chẳng lẽ hôm đó chỉ là giả bộ?

Không đợi Phượng Thương nghĩ thông, Minh Nguyệt Thịnh đã nện guốc gỗ tới trước mặt hắn. “Nam Lâm vương nhìn thấy ta hình như rất kinh ngạc. Có phải không hoan nghênh ta không?”

Phượng Thương muốn phủ nhận, nhưng lại kìm lòng không được mà gật đầu. Thấy Phượng Thương trực tiếp thừa nhận, Minh Nguyệt Thịnh nở nụ cười. “Nam Lâm vương quả nhiên vô cùng thẳng thắn, khó trách nàng thích người như vậy.”

Minh Nguyệt Thịnh nhắc tới nữ nhân hai người cùng yêu say đắm, khiến Phượng Thương thả lỏng một chút. “Bệ hạ, mời đi bên này.”

“Nếu người nguyện ý, có thể gọi tên ta, ta cũng trực tiếp gọi người là Phượng Thương!”

Tình tình Minh Nguyệt Thịnh làm cho Phượng Thương bắt đầu hiểu được vì sao Mộ Dung Thất Thất lại cùng người này kết giao bằng hữu, hắn

thực sự rất dễ chịu.

“Không thành vấn đề.”

Phượng Thương dẫn Minh Nguyệt Thịnh vào thư phòng hẳn, Minh Nguyệt Thịnh không nghĩ tới ở đây còn có một người – Mộ Dung Thất Thất.

Nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh phía sau Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất gật đầu cười, “Mời ngồi. Ta cũng xong việc rồi.” Mộ Dung Thất Thất đang kiểm kê sổ sách của Tuyệt Sắc Phường và Thông Bảo Trai, trước mặt nàng là một bàn tính bằng vàng ròng, tiếng lách cách không ngừng vang lên, kim quang lấp lánh, khiến Minh Nguyệt Thịnh hơi lóa mắt.

“Thế nào, có phải cảm thấy ta quá xa hoa?” Mộ Dung Thất Thất vừa gảy bàn tính vừa nói chuyện với Minh Nguyệt Thịnh. “Tiền là để tiêu. Nhiều việc như vậy nhìn rất đau đầu, dùng bàn tính vàng tính toán có thể kích thích đầu óc của ta. Mà có xa hoa như vậy cũng chưa bằng một nửa của người....”

Mộ Dung Thất Thất nói rõ ràng mạch lạc, khiến Minh Nguyệt Thịnh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Nữ tử này luôn có lý, hẳn nói không lại nàng.

Ngồi một lúc, Minh Nguyệt Thịnh mới nói ra mục đích hôm nay mình đến đây. “Ta hôm nay đến vì có việc muốn hỏi Phượng Thương một chút, người có phải trúng cổ đã lâu? Ngày đó ở cung yển, ta nhìn thấy khí sắc người không bình thường, nên có hơi chú tâm. Người cũng biết, Tường tộc ở Nam Phượng quốc giỏi dùng cổ độc, mẫu hậu ta là người Tường tộc nên ta cũng có chút hiểu biết, hy vọng có thể giúp người.”

Minh Nguyệt Thịnh đến đây đã là ngoài dự kiến của Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất, mà mục đích của hẳn lại càng khiến hai người kinh ngạc. Lúc trước Mộ Dung Thất Thất còn muốn tìm cơ hội gặp Minh

Nguyệt Thịnh, xem hắn có thể cho biết một ít thông tin về cổ độc không, không nghĩ tới hắn hôm nay lại tự mình nhắc tới việc này.

“Minh Nguyệt Thịnh, người có biện pháp, có phải hay không?” Mộ Dung Thất Thất kích động đứng lên, hai bước đã đi đến trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, ánh mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào hắn, thấy vậy Minh Nguyệt Thịnh thoáng giật mình.

Nữ tử trước mắt này là người hắn yêu, nhưng vui vẻ giận dữ của nàng không phải vì hắn mà vì nam nhân khác, khiến trong lòng Minh Nguyệt Thịnh cảm thấy nhói đau.

Tuy rằng trong lòng khổ sở, song thời điểm đối mặt Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh vẫn bật cười. “Nếu ta có thể trị lành bệnh cho Phượng Thương, nàng sẽ báo đáp ta thế nào?”

Lời Minh Nguyệt Thịnh làm Phượng Thương nường mảy, đem Mộ Dung Thất Thất kéo vào trong ngực. “Người muốn gì, chỉ cần là điều ta làm được, ta nhất định thỏa mãn người. Nếu muốn đánh chủ ý lên nàng, dù ta chết cũng sẽ không đáp ứng.”

Phượng Thương đối với Mộ Dung Thất Thất vừa độc đoán vừa cố chấp làm Minh Nguyệt Thịnh hiểu nam nhân trước mắt này đối với Mộ Dung Thất Thất cũng giống mình, nhất thời, lo lắng trong lòng thoáng buông lỏng.

“Đừng khẩn trương như vậy! Ta chỉ muốn nàng đem lợi nhuận ở Nam Tứ Châu của ta nâng cao một chút, ví như bốn phần, nàng thấy thế nào? Không có được người, chẳng nhẽ không thể cho ta chút của cải sao!”

Minh Nguyệt Thịnh thái độ bồn chồn làm Phượng Thương thoáng bình tâm. Mộ Dung Thất Thất nghe điều kiện của Minh Nguyệt Thịnh lập tức gật đầu đồng ý. “Chỉ cần người có thể trị bệnh hắn thật tốt, ta cho người năm phần lợi nhuận.”

Thái độ Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất như vậy, Minh Nguyệt Thịnh cười cười. Tình cảm bọn họ nhất định vô cùng sâu đậm mới có thể vì đối phương lo lắng như vậy. Xem ra, hẳn muốn xen vào cũng không được.....

“Ta còn muốn Phượng Thương cho ta biết, người trúng cổ khi nào? Bình thường khi nào thì phát bệnh? Thời điểm độc phát biểu hiện thế nào?”

Về mặt Minh Nguyệt Thịnh trở nên thật sự nghiêm túc, Phượng Thương cũng đem đầu đuôi mọi chuyện đã trải qua nói cho hẳn.

“Để ta khám cho người một chút.” Minh Nguyệt Thịnh đặt tay lên cổ tay Phượng Thương, một hồi lâu Minh Nguyệt Thịnh mới buông ra. “Thật sự là trúng cổ, là cổ mẫu tử (cổ mẹ con). Cổ con trên người người phải đến mười năm rồi, muốn giải trừ nó phải tìm được cổ mẫu.”

“Tìm được cổ mẫu, lợi dụng cổ mẫu dụ cổ con, đồng thời lại dùng nhiệt đốt chúng, cổ độc sẽ tiêu trừ, về sau từ từ điều dưỡng thân thể sẽ dần bình phục.”

Điều Minh Nguyệt Thịnh nói cũng là điều Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất đã biết. Thứ duy nhất không biết chính là cổ mẫu, không biết cổ mẫu ở đâu.

Nghe Mộ Dung Thất Thất nói, Minh Nguyệt Thịnh nhướn mày, nhớ lại khi nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt, Minh Nguyệt Thịnh có một giả thiết. “Ta phát hiện trên người hoàng đế Hoàn Nhan Liệt cũng có cổ, không biết có phải cổ mẫu các người muốn tìm hay không, nếu đúng vậy thì đơn giản rồi.”

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất trao đổi ánh mắt với Phượng Thương. Bọn họ ngàn tìm vạn tìm cổ mẫu, nếu thật ở trên người Hoàn Nhan Liệt, thì Hoàn Nhan Liệt kia cũng thật sự quá biến thái rồi. Hẳn đem cổ mẫu đặt ở trên người chính mình, chẳng lẽ hẳn hận Phượng Thương như vậy?

Biểu tình này của hai người khiến Minh Nguyệt Thịnh cũng đoán được một chút. Xem ra Nam Lâm vương cũng không được hoàng đế Bắc Chu sủng ái như lời đồn, thực ra bất luận là quốc gia nào, chuyện hoàng thất cũng không tốt đẹp như bề ngoài.

“Cổ mẫu hấp thu chất dinh dưỡng của người mang cổ, một cổ mẫu trưởng thành chỉ trong khoảng một năm rưỡi sẽ hút khô chất dinh dưỡng của người mang cổ, cần đổi người kí sinh. Nếu cổ mẫu thật sự trên người Hoàn Nhan Liệt, thời gian cũng chưa dài, hơn nữa những kẻ kí sinh trước của nó hẳn đều đã chết.”

Thì ra cổ là sinh vật khủng khiếp như vậy. Mộ Dung Thất Thất kinh hãi một hồi. Hiểu biết của bọn họ với mẫu tử cổ thật sự quá ít, hiện tại nghe Minh Nguyệt Thịnh giải thích mới hiểu được cổ rốt cuộc là sinh vật gì.

“Minh Nguyệt, làm sao dẫn cổ mẫu? Còn có lấy cổ mẫu dụ cổ con thế nào?”

“Người hạ cổ đều có một chiếc tiêu riêng để điều khiển cổ, chỉ cần tìm được chiếc tiêu này, vấn đề sẽ dễ dàng giải quyết. Có điều tiêu không phổ biến, một tiêu chỉ có thể khống chế một cổ. Nếu các người xác định cổ trên người Hoàn Nhan Liệt chính là cổ mẫu, thì người phải tìm được tiêu điều khiển cổ mẫu, nếu không dù giết Hoàn Nhan Liệt cũng không có tác dụng.”

Mộ Dung Thất Thất còn cho rằng tìm được cổ mẫu, giết cổ mẫu có thể giải trừ cổ trên người Phượng Thương, không nghĩ mẫu tử cổ hoàn toàn khác với những cổ nàng từng tiếp xúc qua, phức tạp như vậy.

“Cám ơn người!” Phượng Thương hướng Minh Nguyệt Thịnh nói lời cảm tạ, “Chúng ta sẽ nghĩ cách tìm được tiêu.”

Phượng Thương trả lời đã khẳng định nghi vấn trong lòng Minh Nguyệt Thịnh, quả nhiên là cổ trên người Hoàn Nhan Liệt. Nhưng dù có thể xác

định cổ mẫu ở đâu, thì việc cần thiết là tìm được tiêu điều khiến cổ, chuyện này hẳn là không làm khó được Phượng Thương.

“Ta không vội, có thể ở lại giúp các người. Chờ các người tìm được cổ mẫu, ta biết tiếp theo nên làm thế nào, không bằng đem việc hủy mẫu tử cổ giao cho ta, nếu..... các người tin lời ta nói!”

“Được.” Minh Nguyệt Thịnh vừa nói, Mộ Dung Thất Thất liền gật đầu đồng ý, nhìn về phía Phượng Thương, “Thương, chàng nghĩ sao?”

“Khanh Khanh tin tưởng Minh Nguyệt, ta tin tưởng Khanh Khanh!” Phượng Thương mỉm cười cầm tay Mộ Dung Thất Thất, lời nói nhàn nhạt.

Tình cảm giữa Mộ Dung Thất Thất và Phượng Thương khiến Minh Nguyệt Thịnh hâm mộ. Có lẽ tình yêu như vậy hẳn cả đời cũng không có được. Tuy rằng tiếc nuối vạn phần, nhưng khi Mộ Dung Thất Thất nói “Được”, thì Minh Nguyệt Thịnh trong lòng đã thông suốt. Vì một chữ “Được” này, tất cả đều đáng giá.

“Cám ơn sự tin tưởng của hai người. Nếu cần, ta sẽ tận lực giúp đỡ.” Lời này của Minh Nguyệt Thịnh là hướng về phía Mộ Dung Thất Thất, vô luận như thế nào nữ tử này đã tín nhiệm trân trọng hẳn như vậy, hẳn cũng muốn làm thật tốt mọi việc.

Kỳ thật, trong lòng Minh Nguyệt Thịnh có rất nhiều nghi vấn, muốn trực tiếp hỏi Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất. Thí dụ, hai người họ là huynh muội, chẳng lẽ không sợ lễ giáo đạo đức, không sợ tình cảm của hai người bị người ngoài biết được, sẽ nổi lên sóng to gió lớn?

Vấn đề này tồn tại trong lòng Minh Nguyệt Thịnh đã lâu, nhưng thời điểm nhìn thấy ánh mắt kiên định mà Mộ Dung Thất Thất và Phượng Thương nhìn nhau, Minh Nguyệt Thịnh lại đem chuyện muốn hỏi nuốt xuống. Nếu là thật lòng yêu như vậy, cần gì phải để ý tới khuôn phép trời buộc.

Ba người nhất trí trong việc giải mẫu tử cổ, cuối cùng Phượng Thương tự mình tiễn Minh Nguyệt Thịnh.

Không có người ngoài, hai người đi rất thong thả, không ai lên tiếng, im lặng dị thường, chỉ có guốc gỗ dưới chân Minh Nguyệt phát ra thanh âm lộc cộc.

Qua một hồi lâu, Phượng Thương mở lời trước. “Ta biết người vì nàng mới giúp ta, nhưng ta vẫn muốn cảm tạ người.”

Trước sự cảm tạ của Phượng Thương, Minh Nguyệt Thịnh chỉ cười khẽ, dây cột tóc buông xuống tai, bay bay trong gió.

“Mẫu hậu ta từng nói, mức độ cao nhất khi yêu một người không phải là khiến nàng hạnh phúc, mà là có thể ở một bên nhìn nàng hạnh phúc. Mẫu hậu khi còn sống cảnh ngộ rất bất hạnh, ta không hy vọng nữ nhân mình yêu sẽ giống như mẫu hậu.”

Nói đến người này, Minh Nguyệt Thịnh đột nhiên đứng lại, đối mặt Phượng Thương, nghiêm túc nhìn hẳn. “Người nói đúng, mọi việc ta làm đều vì Thất Thất. Ta hy vọng nàng có thể hạnh phúc.”

“Nếu người vì cô độc mà chết đi, ta tuy có thể bớt một tình địch, có thể thay người che chở nàng, nhưng ta không muốn cuộc sống sau này của nàng, lòng của nàng đều là hình bóng của người. Như vậy, ta nhất định sẽ phát điên. Vì ghen mà thương tổn nàng, không bằng giúp người sống thật tốt, để người thay ta chăm sóc nàng.” (TNN: ôi thật cảm động a ~~ được mấy người yêu được như anh T_T nếu Di Sa được như anh này thì đã quá tốt rồi =’=)

Nói xong những lời này, Minh Nguyệt Thịnh xoay người, đưa lưng về phía Phượng Thương, tiêu sái khoát tay áo. “Trở về đi! Không cần tiễn ta. Sau khi mọi chuyện xong xuôi nhớ phải có thưởng cho ta. Ta thích nhất rượu ngon lâu năm, nhớ chuẩn bị một trăm vò rượu ngon cho ta.”

Giọng nói của Minh Nguyệt Thịnh nhẹ nhàng rồi biến mất, Phượng Thương khẳng định người này giống như Mộ Dung Thất Thất nói, thực sự là quân tử. Không ngờ hắn có thể tiêu sái như vậy.

“Yên tâm đi. Rượu ngon ta không thiếu. Đến lúc đó ta cùng người uống rượu, không say không về!”

Lời của Phượng Thương xa xa rơi vào tai Minh Nguyệt Thịnh, tuy rằng lời hắn đều nói về rượu ngon, nhưng Minh Nguyệt Thịnh biết, Phượng Thương đồng ý với hắn nhất định sẽ chăm sóc Mộ Dung Thất Thất cả đời. Như vậy, là đủ rồi.....

Trong cung, sau khi Hoàn Nhan Nghị chết, vẻ mặt Hoàn Nhan Liệt có chút ửng đỏ không phấn chấn.

Hoàn Nhan Hồng bị phế, nhốt ở Nam uyển, mà Hoàn Nhan Nghị lại chết trong tay Hạ Vân Tích, thoáng cái, hai người con trai đều không trông cậy được nữa, Hoàn Nhan Liệt nhất thời già đi rất nhiều.

Không có Hoàn Nhan Nghị, bách quan có người muốn thả Hoàn Nhan Hồng, để hắn tiếp tục làm thái tử. Nhưng phẩm hạnh của Hoàn Nhan Hồng, Hoàn Nhan Liệt sao không biết. Thái tử, đế vương tương lai, Hoàn Nhan Hồng không thể đảm nhiệm vị trí này, hắn không muốn dân chúng Bắc Chu quốc bởi sự lựa chọn của mình mà rơi vào ngọn lửa chiến tranh.

Để trống ngôi vị thái tử thực ra cũng không phải là chuyện tốt. Bởi vì chuyện của Hoàn Nhan Nghị, việc Hạ Vân Tích chết ở Bắc Chu quốc cũng làm cho Hoàn Nhan Liệt đau đầu. Nếu Đông Lỗ quốc không thuận theo không buông tha, thậm chí không tiếc vì thế phát động chiến tranh, thì đây là chuyện khiến người ta lo lắng.

Bên ngoài có rất nhiều lời đồn đại, nói người sau lưng hạ độc thủ là Phượng Thương, hắn không muốn cưới Hạ Vân Tích, nên vừa lúc mượn Hoàn Nhan Nghị một mũi tên trúng hai đích, trừ bỏ hai người.

Không có đối thủ Hoàn Nhan Nghị, Phượng Thương càng gần ngôi vị hoàng đế, nếu Đông Lỗ quốc muốn bởi vì chuyện Hạ Vân Tích mà phát binh, Phượng Thương vừa vận lãnh binh xuất chinh, nắm quyền, cho dù Hoàn Nhan Liệt không muốn lập hãn làm thái tử, hãn cũng có thể khởi binh tạo phản.....

Những lời này Hoàn Nhan Liệt nghe xong cũng không để trong lòng.

Phượng Thương tạo phản? Hoàn Nhan Liệt không tin. Mấy năm trước hãn đã cho Phượng Thương cơ hội tạo phản, đem quân binh Bắc Chu quốc đều giao cho Phượng Thương, đơn giản là muốn khơi mào mâu thuẫn giữa Phượng Thương và các hoàng tử của hãn, không ngờ Phượng Thương vẫn bình an, cũng không mạo phạm quân uy, điểm này so với con hãn giỏi hơn nhiều.

Nếu Phượng Thương muốn đoạt vị, toàn bộ quân Bắc Chu quốc đều ở trong tay hãn, đoạt vị là việc rất dễ dàng, căn bản không cần chờ cơ hội Đông Lỗ quốc xuất binh. Phượng Thương không cần, vì biết điều đó, Hoàn Nhan Liệt mới yên tâm như vậy, vừa hạ cổ vừa trọng dụng, vừa đánh vừa xoa.

Bất quá, gần đây Phượng Thương có chút khác thường. Dường như sau khi Mộ Dung Thất Thất xuất hiện, hãn vô dục vô cầu liên cải biến. Cho tới bây giờ Phượng Thương đối với bất kì ai cũng không để bụng, từ lúc gặp Mộ Dung Thất Thất liền đặc biệt để ý nàng.

Tuy rằng người ngoài cho rằng đây là chuyện không thể chấp nhận được, họ thân là huynh muội, nhưng trong lòng Hoàn Nhan Liệt lại chấp thuận và vô cùng ủng hộ.

Nếu có thể cho Phượng Thương kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng không tệ. Trong lòng Hoàn Nhan Liệt nghĩ như vậy, chỉ là không nói cho ai biết. Chuyện này, hãn còn muốn cân nhắc cẩn thận, dù sao muốn truyền ngôi

cho Phượng Thương, còn phải đối mặt với nguyên lão trong triều, phải làm thế nào mới tốt đây?

Thừa dịp Mộ Dung Thất Thất không ở đây, Hoàn Nhan Liệt đến Trường Thu Cung, đi tới mật thất thăm Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Không biết có phải do lâu rồi chưa đến hay không, mà Hoàn Nhan Liệt phát hiện Hoàn Nhan Minh Nguyệt so với trước kia càng đẹp hơn. Trước kia nàng nằm trên giường ngọc luôn có vẻ mặt lạnh lùng, hiện tại Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhu hòa đi rất nhiều, làn da cũng sáng bóng hơn trước, càng ngày càng giống nàng trước khi hôn mê.

Chuyện này có liên quan tới Mộ Dung Thất Thất sao? Chẳng lẽ Hoàn Nhan Minh Nguyệt nghe được tiếng Mộ Dung Thất Thất nói chuyện, biết nữ nhi của nàng đã trở lại nên dần dần xuất hiện dấu hiệu sắp thức tỉnh? Xem ra Mộ Dung Thất Thất quả là tin vui với Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Đứa con thất lạc lại tìm được, thật là chuyện tốt.

“Nguyệt nhi, có phải nàng sắp tỉnh rồi không? Có phải nàng sẽ tha thứ cho ca ca?” Hoàn Nhan Liệt kích động cầm lấy tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Tay nàng có độ ấm! Điều này làm cho Hoàn Nhan Liệt kinh ngạc. Mặc dù có giường ngọc giữ ấm, Hoàn Nhan Minh Nguyệt rơi vào trạng thái ngủ say nhưng nhiệt độ cơ thể của nàng luôn thấp hơn người thường, mà hiện tại Hoàn Nhan Liệt cảm nhận được trên người Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhiệt độ giống cơ thể bình thường, điều này làm cho hắn thật kích động.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Hoàn Nhan Liệt kích động kêu lên, thấy trên mặt có chút ướt, hắn sờ tay mới phát hiện mình đang khóc. Hắn đợi nhiều năm như vậy, mong mỗi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi được Hoàn Nhan Minh Nguyệt, thật tốt quá.

“Thái y, Kính Đức, truyền Thái y!” Hoàn Nhan Liệt kích động muốn Kính Đức đi tìm Thái y bắt mạch cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, may là Kính Đức còn vẫn duy trì lý trí, vội vàng ngăn Hoàn Nhan Liệt. “Hoàng Thượng, người muốn Thái y tới chữa bệnh? Nếu Thái y biết Minh Nguyệt công chúa còn sống, người tính làm sao?”

Lời Kính Đức nói giống như gáo nước lạnh, khiến Hoàn Nhan Liệt đang kích động bùng tỉnh.

Đúng vậy! Ở Bắc Chu quốc, mọi người đều biết Hoàn Nhan Minh Nguyệt là một người đã chết. Nếu nàng một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, chuyện gì sẽ xảy ra? Hoàng thái hậu Đông Phương Lam ở Cẩm Huyền cung cũng sẽ không bỏ qua cho hãn, nhất định đem chuyện tình năm đó tra ra manh mối.

“Không được! Không thể như vậy!” Vì chuyện của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hãn đã giết không ít người. Hiện tại Hoàn Nhan Minh Nguyệt sắp tỉnh lại, hãn không thể lại giết người. Nên vì nàng tích đức, còn phải cầu phúc vì Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Nàng nguyện ý thức tỉnh, ít nhất cho thấy nàng không còn oán hận hãn như trước kia nữa.

Tưởng tượng mình có thể được Hoàn Nhan Minh Nguyệt tha thứ, khối đá đè nặng trong lòng Hoàn Nhan Liệt mười sáu năm kia đã nhẹ đi rất nhiều. Tâm tình bị ảnh hưởng vì chuyện Hoàn Nhan Hồng cùng Hoàn Nhan Nghị cũng tốt hơn.

Nhìn nét mặt Hoàn Nhan Minh Nguyệt toả sáng, Hoàn Nhan Liệt càng cảm thấy Mộ Dung Thất Thất là người tạo phúc cho phụ mẫu, tuy rằng phụ thân Phượng Tà của nàng đã mất, nhưng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã có chuyển biến tốt hơn nhiều rồi. Xem ra, Mộ Dung Thất Thất là quý nhân của hãn.

Vốn Hoàn Nhan Liệt còn do dự vì ngôi vị hoàng đế, nay trong lòng đã quyết định. Phượng Thương phong Mộ Dung Thất Thất làm hoàng hậu, đây là kết cục tốt nhất. Mà hắn đợi sau khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt tỉnh lại sẽ mang nàng rời khỏi đây, bắt đầu cuộc sống mới.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thức Tỉnh

Hoàn Nhan Liệt cao hứng, tâm tình của Kính Đức cũng khá rất nhiều. những năm này đi theo bên người hoàng thượng, nhìn ngài ấy công việc bề bộn, vô luận là ưu điểm hay khuyết điểm, thành hay bại, thị phi đúng sai, Kính Đức cũng không dám vọng tưởng đánh giá. Điều hăn hy vọng duy nhất, chính là hoàng thượng mỗi ngày có thể nay vui vẻ như hôm vậy, làm nô tài , tự nhiên đều mong muốn chủ tử được tốt.

Dạ Minh Châu trên vách tường , nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng, chiếu lên khuôn mặt tươi cười của Hoàn Nhan Liệt. Đột nhiên, Hoàn Nhan Liệt cúi đầu, tiến tới trên người Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhìn kỹ một lần, lông mày hăn nhíu chặt lại.

“Kính Đức, có người đã tới đây.” Không giống với sự kích động cùng vui vẻ mới vừa rồi, vẻ mặt Hoàn Nhan Liệt lúc này trở nên ngưng trọng và nghiêm túc.

Tóc của Hoàn Nhan Minh Nguyệt thật chỉnh tề, rõ ràng là đã bị tỉ mỉ cắt tỉa qua. Mặc dù lúc trước mỗi lần tới đây hăn cũng cắt tóc chảy đầu cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nhưng mà Hoàn Nhan Liệt nhớ rõ, lần trước chảy đầu cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hăn cũng không có lựa chọn cây trâm cài đầu khảm nạm hồng ngọc này.

Hơn nữa, ở bên trong châu báu đồ trang sức hăn chuẩn bị cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng không có cây trâm hồng ngọc này. Hôm nay, trên mái tóc của Hoàn Nhan Minh Nguyệt lại cài một cây trâm đậu đỏ, làm cho đôi mày anh tuấn của Hoàn Nhan Liệt nhíu lại thành một sợi dây thừng.

Rốt cuộc là người nào tiến vào? Là ai đã đến nơi này? Hoàn Nhan Liệt đứng dậy, nhìn quanh bốn phía địa cung.

Vẫn bình thường giống như trước, không có bất kỳ khác biệt nào, dù là ánh mắt thường nhìn nơi đây, cũng không phát hiện được có dấu vết người đã tới đây. Vậy thì cây trâm hồng ngọc kia từ đâu mà đến? Chẳng lẽ từ không trung biến ra sao?

Vô tình ánh mắt của Hoàn Nhan Liệt rơi vào cái nơ con bướm ở trên áo khoác của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, mới vừa rồi trong lòng còn có bối rối, giờ phút này toàn bộ đã biến mất.

Cách hắt kết nơ bướm không phải như thế! Cái kết này đã bị sửa một lần. Nhất định là có người đã tới đây. Có người đến địa cung, thấy được Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Nhất định là vậy.

Lúc này, miệng của Hoàn Nhan Liệt khê giật, vẻ mặt cũng trở nên dửng dưng hơn. Khu vực riêng tư của hắn đã bị người khác phát hiện, bí mật của hắn bị biết, mà người trong cuộc là hắn lại không một chút hay biết gì! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Người này rốt cuộc là người nào? Hắn và Hoàn Nhan Minh Nguyệt có quan hệ gì? Chẳng lẽ hắn muốn mang Minh Nguyệt đi sao?

“Bệ hạ, bệ hạ.” Nhận thấy được Hoàn Nhan Liệt khác thường, Kính Đức vội vàng đi lên trước.

“Kính Đức, người nói xem, là ai đã tiến vào đây?” Hoàn Nhan Liệt quay mặt sang, trong tay đang cầm cây trâm hồng ngọc, hướng Kính Đức quơ quơ. Khi thấy vẻ mặt kinh khủng của Hoàn Nhan Liệt, trái tim Kính Đức “Tâm” “Lộp bộp” một cái.

Dường như, trước đây hắn đã từng nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt như vậy, là ở chiến dịch Nhạn Đăng sơn.

Tuy đã cách mười sáu năm, Kính Đức vẫn người tinh tường nhớ được đêm đó Hoàn Nhan Liệt là như thế nào điên cuồng đến làm cho người sợ! Hôm nay, này một chi nho nhỏ đậu đỏ sai, lần nữa đem Hoàn Nhan Liệt chọc giận, để cho Kính Đức trong lòng không khỏi niệm một tiếng”Bồ Tát phù hộ” , chẳng lẽ mười sáu năm trước thảm án lại muốn tái diễn? Ngàn vạn không nên như vậy!

“Bệ hạ, trường Thu Cung là trấn quốc công chúa ở, người xem, có phải nên hỏi nàng một chút hay không?”

“Không phải là nàng!” Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, “Nếu như Thất Thất biết mẹ nàng còn sống, biểu hiện sẽ không bình tĩnh như vậy. Đậu đỏ, tương tự đậu, là nam nữ dùng để đưa tình diễn ý , Thất Thất cũng sẽ không đưa tương tự đậu cho Minh Nguyệt.”

Nghe Hoàn Nhan Liệt phân tích, Kính Đức gật đầu, “Bệ hạ, ngài nói đúng! Nô tài ngu dốt, nô tài không biết là người nào để lại trâm đậu đỏ này!”

“Là nam nhân!” Hoàn Nhan Liệt nắm trâm đậu đỏ khẳng định nói.

Đậu đỏ nhất tương tự, người thương nhớ Hoàn Nhan Minh Nguyệt như vậy, trừ hẩn ra, còn ai vào đây chứ? Khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn sống người ái mộ đông đảo, chẳng lẽ trong những người này không ai biết Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn sống sao? Hẩn là ai vậy? Làm cách nào lần được vào hoàng cung ? Tại sao lại trốn vào trường Thu Cung chứ?

Suy nghĩ thật lâu, Hoàn Nhan Liệt cũng không tìm được đáp án, chỉ có thể tạm thời đem trâm đậu đỏ cẩn thận từng li từng tí, theo như nguyên dạng cắm vào trong mái tóc đen của Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Kính Đức, trẫm muốn người tự mình đi điều tra cung nhân Trường Thu Cung, xem có vấn đề gì không?”

“Dạ” Kính Đức dự cảm, có một cuộc bão táp sắp xảy ra, nhưng hãn chẳng qua chỉ là nô tài của Hoàn Nhan Liệt, không có quyền ngăn cản bất cứ chuyện gì, chỉ có thể dựa theo Hoàn Nhan Liệt nói mà đi làm.”Vậy, chỗ công chúa có tra không?”

“Không cần! Không nên động đến người của Thất Thất.” Hoàn Nhan Liệt suy nghĩ một chút, “Nếu như cung nhân không có vấn đề, thì đổi lại một nhóm người Nhất định phải đem cái người này tìm được! Trẫm muốn nhìn xem hãn rốt cuộc là người nào!”

Lúc nói lời này, Hoàn Nhan Liệt nắm quả đấm thật chặt . Nhiều năm như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vẫn là bảo bối của một mình hãn, hiện tại lại nhiều ra một người như thế, khiến hãn phải khẩn trương. Nếu như mục đích cuối cùng của người này là mang Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi, thì hãn nên làm cái gì bây giờ? Không được! Hãn không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

“Minh Nguyệt, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào dẫn muội đi ! Ta sẽ vẫn bảo vệ muội!” đầu của Hoàn Nhan Liệt lại dán tại ngực của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nghe tiếng tim đập chậm rãi của nàng.”Ta sẽ không cho muội đi !”

Hoàn Nhan Liệt rời đi Trường Thu Cung không lâu, Mộ Dung Thất Thất trở về hoàng cung. Tô Mi cùng Tố Nguyệt đem chuyện Hoàn Nhan Liệt đi địa cung nói cho Mộ Dung Thất Thất biết, làm cho tim nàng khẩn trương lên, “Phụ thân ta đâu? Hoàng thượng có phát hiện phụ thân ta không?”

“Tiểu thư, Đại tướng quân rất tốt! Hoàng thượng tới lúc hai người vừa đi, tướng quân không có đụng phải hoàng thượng.”

Nghe Tô Mi nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất gật đầu, thở phào nhẹ nhõm. Nàng không lo lắng Hoàn Nhan Liệt sẽ đối với Phượng Tà làm gì,

ngược lại nàng sợ Phượng Tà nhìn thấy Hoàn Nhan Liệt, dưới cơn nóng giận không kìm chết được sẽ giết Hoàn Nhan Liệt.

Cổ độc trên người Phượng Thương còn không có giải, Hoàn Nhan Liệt không thể chết được. Không biết Hoàn Nhan Liệt có phát hiện trên mặt đất Cung Lí khác thường hay không, nếu như hắn biết Hoàn Nhan Minh Nguyệt bị người ta phát hiện, có thể làm ra chuyện cực đoan gì không?

Mộ Dung Thất Thất đang phỏng đoán, nhưng rất nhanh liền có đáp án. Không có hai ngày, Tổ Nguyệt báo lại chuyện Trường Thu Cung đã đổi người mới cho Mộ Dung Thất Thất biết, chính nàng cũng phát hiện Trường Thu Cung bỗng có thêm nhiều cao thủ.

Xem ra, Hoàn Nhan Liệt rốt cục đã phát hiện ra vấn đề, chuyện mà bọn họ lo lắng đã xảy ra nhanh hơn dự định.

“Thất Thất, như thế nào? Mẹ con lúc nào sẽ tỉnh?” Trong địa cung, Phượng Tà lo lắng nhìn Mộ Dung Thất Thất. Trong khoảng thời gian này hắn vẫn phụng bồi Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng dựa theo lời của Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc mà đem chén thuốc phối trí dứt cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt uống.

So sánh với lúc trước, tốc độ tim đập của Hoàn Nhan Minh Nguyệt càng ngày càng giống như người bình thường, khí sắc trên mặt cũng khá rất nhiều, Mộ Dung Thất Thất thu tay lại, để cho Tấn Mặc kiểm tra lần nữa, Tấn Mặc giữ mạch một lúc, cuối cùng gật đầu.

“Ta nghĩ cách thời gian công chúa chóng tỉnh lại, hẳn không xa lắm. Các cơ năng cùng khắp mọi mặt trong thân thể Công chúa cũng đã khôi phục không khác người bình thường lắm, nếu như tiếp tục như vậy nữa, công chúa nhất định sẽ tỉnh lại rất nhanh.”

“Phụ thân, không cần lo lắng, thân thể của nương rất tốt. Kết luận của con cùng đại sư huynh giống nhau, hẳn là cách không bao xa nữa.”

Nghe Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc nói..., Phượng Tà kích động dị thường.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!” giọng nói của Phượng Tà có chút run rẩy, hẳn quá kích động nên không biết nói cái gì cho phải, đến khi cảm giác được trong mắt ẩm áp, Phượng Tà vội vàng quay mặt qua một bên, lau nước mắt một cái, sau đó làm bộ như không có chuyện gì.

“Phụ thân, ngài yên tâm, Nương nhất định sẽ tỉnh lại, hai người nhất định sẽ hạnh phúc !”

Trong khoảng thời gian chung đụng với nhau, từ trong lòng Mộ Dung Thất Thất đã đón nhận người phụ thân này, để cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà đoàn tụ, là tâm nguyện lớn nhất của Mộ Dung Thất Thất.

” Phụ thân, địa đạo ở phía dưới còn hai ngày nữa là có thể đả thông, đến lúc đó ngài nên từ chỗ của con đi vào địa cung . Hoàn Nhan Liệt đã theo dõi nơi này, trước khi Nương còn chưa tỉnh dậy, chúng ta phải cố chịu đựng a! Con hiện tại lo lắng nhất chính là Nương, chỉ cần Nương bình yên vô sự, mọi chuyện đều sẽ dễ dàng hơn”

Mộ Dung Thất Thất nói những thứ này, Phượng Tà cũng hiểu, “Con yên tâm, ta sẽ không vọng động. Cổ độc trên người Thương Nhi còn không có giải, ta sẽ không giết Hoàn Nhan Liệt ! Chỉ cần mẹ con có thể thức tỉnh, thì so sánh với cái gì cũng tốt hơn. Hiện tại trong lòng ta người quan trọng nhất, chính là Nương con!”

Phượng Tà cố ý muốn lưu lại phụng bồi Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc chỉ có thể để cho hắn ở lại. Hai người trở lại trên mặt đất, đột nhiên Tấn Mặc mở miệng nói, “Sư muội, nếu như công chúa tỉnh lại, quên mất tất cả, phụ thân muội có thể tiếp nhận sao?”

“Sư huynh, huynh nói thế là ý gì?” Nghe lời nói của Tấn Mặc..., Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc.

“Lúc ta tự mình kiểm tra cho công chúa, ta phát hiện sau ót của công chúa từng bị thương nặng, máu bầm tụ lại ở não phía sau, hơn nữa công chúa bị hôn mê, huyết mạch không lưu thông, cho nên này khối máu bầm trước giờ còn không có tan đi.”

“Ta nhớ được sư phụ từng nói, não bộ có máu bầm, sẽ dẫn phát một loạt di chứng, trong đó một chứng là mau quên. Ta lo lắng nường của muội cho dù tỉnh lại, bởi vì có máu bầm đè lên đại não, nên sẽ không nhớ rõ rất nhiều chuyện, bao gồm muội, bao gồm, Đại tướng quân.”

Tấn Mặc nói máu bầm, lúc trước Mộ Dung Thất Thất cũng phát hiện, chẳng qua là không có làm trò nói ra trước mặt Phượng Tà thôi, sợ hấn nhất thời nửa khắc sẽ chịu không được.

“Sư huynh, những gì huynh nói ta cũng biết rõ, cho nên ta ở trong chén thuốc bỏ thêm thuốc tan bầm thông máu, hy vọng có thể có một chút trợ giúp. Vạn nhất nường ta tỉnh lại, thần kinh não bị máu bầm đè, mà xuất hiện chứng mất trí nhớ trong thời gian ngắn, ta nghĩ thông qua dược vật, cùng phụ trợ của trị liệu châm cứu, máu bầm hẳn là sẽ từ từ tan đi, nên đây chỉ là thời gian vấn đề thôi.”

“Ừ! Muội có tâm lý chuẩn bị trước như vậy là rất tốt. Ta chủ yếu chỉ lo lắng Đại tướng quân. Trong khoảng thời gian này, tướng quân vì chuyện của công chúa đã gầy gò không ít, nếu như công chúa tỉnh lại, mà không nhớ được hẳn, ta sợ tướng quân không chịu nổi. Cho nên, nếu như có cơ hội tốt, muội hãy tự mình nói với hắn một chút bệnh tình của công chúa, để tránh đến lúc đó chuyện xảy ra đột ngột, tướng quân sẽ chịu đựng không được, mà xảy ra vấn đề ngoài ý muốn.”

“Dù sao, dựa theo tình huống bây giờ đi xuống, đã đến thời kỳ mấu chốt mà công chúa khôi phục, vấn đề giữa các người cùng hoàng thượng cũng nên sớm đối mặt. Ta không hy vọng bởi vì chuyện của các người, mà ảnh hưởng tới Vương gia, người cũng biết, Vương gia bị cổ độc hành hạ nhiều năm như vậy, cơ hội lần này đối với Vương gia mà nói là vô cùng hiếm thấy.”

Tấn Mặc vòng một vòng lớn, rốt cục đã trở lại vấn đề chính. Thì ra, hẳn lo lắng nhiều nhất vẫn là Phượng thương. Điều này cũng làm cho tâm tình của Mộ Dung Thất Thất buông lỏng rất nhiều. Bên cạnh Phượng thương có thể có người quan tâm hẳn như vậy, thật là quá tốt.

“Sư huynh, ta sẽ không bởi vì chuyện của phụ mẫu mà quên Vương gia, càng sẽ không vì thân tình mà bỏ qua tình yêu!”

“Vậy thì tốt. Hi vọng sư muội nhớ kỹ lời người nói! Vương gia là bệnh nhân của ta, ta nhất định sẽ đối với bệnh nhân của mình đem hết toàn lực ra”

“Đang nói gì đấy?” Đang lúc ấy thì Phượng thương hạ triều, đi tới Trường Thu Cung, nhìn thoáng một cái đã nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc đang nói chuyện phiếm, còn nghe thấy “Vương gia” ... hai chữ, cho nên tò mò lên tiếng hỏi.

“Không có gì!” Tấn Mặc cùng Mộ Dung Thất Thất trầm miệng một lời hồi đáp.

“Chặc chặc!” Thấy đôi sư huynh muội này ăn ý như vậy, Phượng Thương không nhịn được mà ngó chừng Tấn Mặc cùng Mộ Dung Thất Thất thật lâu.”Bình thời sư huynh muội các người không phải bất hòa hay sao? Hôm nay lại nhất trí một đường, xem ra, nhất định là có cái gì đó gạt ta.”

“Vương gia muốn biết, hỏi sư muội tốt lắm!”

Tấn Mặc lòng bàn chân nhấc lên, trực tiếp mở miệng, Phượng Thương nhân cơ hội đem Mộ Dung Thất Thất kéo vào trong ngực, bàn tay to ở bên hông Mộ Dung Thất Thất gãi gãi, chọc cho Mộ Dung Thất Thất liên tục cầu xin tha thứ, “Thật là nhột! Không nên cong ngựa ta, ngựa quá a! Ha ha ha!”

Nghe Mộ Dung Thất Thất phát ra tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, nhìn lại trên mặt nàng cười đến rục rờ, tâm tình Phượng thương cũng rất tốt, “Nói hay không! Không nói ta liền tiếp tục cong!”

“Không được không được, ta thẳng thắn, ta nói, ta nói!”

Cung nhân của Trường Thu Cung tựa hồ cũng đã thành thói quen tình cảm khác hẳn với thường nhân của đôi huynh muội này rồi, chỉ có những người nằm vùng gần đây mới bị đưa vào, thấy Nam Lâm vương cùng Trần Quốc công chúa chơi đùa như vậy, đều cảm thấy kinh ngạc ở trong lòng. Huynh muội mà thân mật như thế, thật sự có chút làm trái với lễ giáo.

Sau khi cười xong, Mộ Dung Thất Thất lôi kéo tay của Phượng thương đi vào trong phòng, cùng hắn nói chuyện của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cùng với một ít lời nói của Tấn Mặc.

Thấy tiểu tử Tấn Mặc này lại nói như vậy Mộ Dung Thất Thất, lông mày của Phượng thương chau lên, “Tấn Mặc càng ngày càng lè mề rồi! Xem ra cần thiết phải tìm một chút chuyện cho hắn làm, để hắn không cần nói lời không hữu ích.”

“Thương, sư huynh là vì người tốt đó. Chàng biết không, sư huynh nói với ta như vậy, từ đáy lòng ta rất cao hứng! Sư huynh mặc dù lời nói ác độc một chút, làm việc Lãnh Mặc một chút, nhưng mà sư huynh đối với chàng vô cùng trung thành. Bên cạnh chàng có thể có một băng hữu ủng hộ chàng như thế, khiến ta rất vui vẻ! Rồi hãy nói, lời của cũng sư huynh nói rất

đúng. Cơ hội khó có được, có thể giải khai cổ độc trên người của chàng, tất nhiên không còn gì tốt hơn nữa.”

Nghe giọng nói ngọt ngào nhu hòa của tiêu nha đầu trong ngực, Phượng Thương đưa tay vén tóc của nàng.

“Nhạc phụ nhạc mẫu là thân nhân của nàng, nàng để ý đến bọn họ là chuyện đương nhiên. Huống chi tình huống bây giờ của nhạc mẫu như thế, cần phải trị lành cho nhạc mẫu, để một nhà các người được đoàn tụ, đây mới là chuyện quan trọng nhất. Cổ độc của ta, gấp không được. Ta muốn chờ sau khi nhạc mẫu tỉnh lại, động thủ lần nữa. Chờ xử lý tốt những chuyện này, người một nhà chúng ta rời xa những thứ trần thế hỗn loạn này, trải qua cuộc sống tự do tự tại, nàng nói xem có tốt không?”

“Tốt!” nằm ở trong ngực Phượng thương, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy đặc biệt thỏa mãn. Nàng đã sớm muốn rời khỏi những thứ quyền lực phân tranh, trải qua cuộc sống tự do tự tại, lời nói của Phượng Thương..., cũng là suy nghĩ trong lòng nàng.

Phượng thương cùng Mộ Dung Thất Thất không biết là, ở một mặt khác trong kinh thành, có một người tên là Di Sa, đang điên cuồng tìm kiếm tung tích của Mộ Dung Thất Thất.

Mộ Dung Thanh Liên bị giam ở trong phòng hai ngày nay vừa đói lại khát, cách Hạ Tuyết tra hỏi là điều nàng chưa từng trải qua. Không cho ăn cũng không cho uống, ngay cả khi nàng nghĩ khép hờ đôi mắt cũng sẽ bị Hạ Tuyết ra đòn hiểm, loại thẩm vấn đè nén này đối với Mộ Dung Thanh Liên mà nói quả thực là hành hạ thống khổ nhất.

Di Sa muốn tìm được muội muội của hắn là Y Liên, Y Liên là ai, lúc trước Mộ Dung Thanh Liên căn bản là không biết. Chỉ chờ nàng nhớ lại chút ít chuyện xảy ra trong Thất trọng tháp, Mộ Dung Thanh Liên bỗng nhiên có một ý nghĩ, Mộ Dung Thất Thất có thể là người Di Sa muốn tìm.

Mặc dù ý nghĩ này có chút hoang đường, nhưng trực giác của Mộ Dung Thanh Liên cũng nói cho nàng biết đúng là như thế.

Ở Thất trọng Tháp, mỗi lần gặp phải vấn đề khó khăn, cũng là Mộ Dung Thất Thất giải quyết vấn đề, mỗi lần không cách nào thông qua, cũng là Mộ Dung Thất Thất nghĩ tới biện pháp. Nếu Di Sa đã nói, Thất trọng tháp là một khảo nghiệm, mà cũng là kiểm tra, người có thể thông qua, thì cơ hội là Y Liên sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nói đi nói lại, bọn họ có thể thông qua khảo nghiệm của Thất Trọng tháp, cũng là nhờ phúc của Mộ Dung Thất Thất. Mà nàng bị rơi vào hoàn cảnh hiện giờ, cũng là do Mộ Dung Thất Thất ban tặng. Nếu không phải nàng là người thứ nhất xông lên tầng thứ bảy, có lẽ cũng sẽ không bị Di Sa dẫn tới nơi này bị hành hạ như vậy.

Trên người Mộ Dung Thanh Liên truyền đến đau đớn, làm cho đầu óc nàng càng thanh tỉnh thêm. Nàng càng nghĩ, càng thấy được trực giác của mình đúng, nếu như thất trọng tháp là phương pháp Di Sa phân rõ ai là Y Liên, vậy Mộ Dung Thất Thất có thể thông qua khảo nghiệm nặng nề này thì có thể khẳng định nàng chính là Y Liên!

Mộ Dung Thanh Liên mặc dù không rõ ràng lắm Di Sa cùng Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc là có quan hệ gì, nhưng khi Di Sa nói đến hai chữ này, trên mặt mày đều là sùng nịch đối với Y Liên, cử chỉ này không lừa được người khác.

Tại sao Mộ Dung Thất Thất lại có mệnh tốt như vậy chứ? Trước đây làm phế vật nhiều năm, cũng nhờ cuộc thi Tứ quốc tranh bá mà phóng ra hào quang, cuối cùng lại nhanh chóng biến hóa thành Trấn Quốc công chúa của Bắc Chu quốc. Trời giáng vận cực chó như vậy, tại sao phải rơi vào trên người Mộ Dung Thất Thất?

Lúc trước Nam Lân vương Phượng thương bị nàng ta mê muội điên đảo, sau đó Long Trạch Cảnh Thiên cũng không phải nàng thì không lập gia đình. Lúc này, còn có người như Di Sa chung tình với nàng, chẳng lẽ trời cao cứ thiên vị như vậy, đem tất cả tốt đều cho Mộ Dung Thất Thất sao?

Nhìn thái độ Di Sa đối với Y Liên, nhược Mộ Dung Thất Thất thật sự là Y Liên, hẳn nhất định sẽ đem Mộ Dung Thất Thất nâng đến trời.

Tại sao Mộ Dung Thất Thất tạo nghiệt, lại bắt mình tới gánh chịu những thứ hậu quả này? Tại sao nàng phải ở chỗ này bị Hạ Tuyết đánh cho mình đầy thương tích, thừa nhận nỗi khổ da thịt, mà Mộ Dung Thất Thất thì lại có thể nhận được Di Sa thương yêu? Tại sao phải như vậy?

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, Mộ Dung Thanh Liên đã vào lúc Hạ Tuyết “Xem” Thất trọng tháp, cố ý làm một chút điều chỉnh. Những thứ việc làm của Mộ Dung Thất Thất, đại đa số cũng bị Mộ Dung Thanh Liên sắp đặt lại trong trí nhớ của Bạch Ưc Nguyệt. Nàng không thể để cho Mộ Dung Thất Thất hạnh phúc mà sống như vậy.

Mặc dù tính cách Di Sa có chút biến thái, nhưng mỗi lần hắc nhắc tới “Y Liên”, trong mắt đều chứa sự ôn nhu mà Mộ Dung Thanh Liên chưa từng thấy qua trước đây. Mộ Dung Thất Thất đã lấy được hạnh phúc rất nhiều nhiều ... Nàng sẽ không để cho huynh muội bọn họ biết nhau. Đây. Coi như là sự trả thù của nàng đối với Mộ Dung Thất Thất , cũng là trả thù đối với Di Sa.

Trải qua một ngày hai đêm cẩn thận thẩm vấn, Hạ Tuyết cầm trong tay một xấp giấy thật dày đặt ở trước mặt Di Sa.

“Công tử, căn cứ theo lời Mộ Dung Thanh Liên, thì lần trận chung kết này trừ nàng ra, còn có ba nữ tuyển thủ. Theo thứ tự là Bạch Ưc Nguyệt Tây kỳ quốc, Phượng Thất Thất của Bắc Chu quốc và nha hoàn Tô Mi của Phượng Thất Thất. Đúng lúc chính là, ba người này ở thời điểm trận chung

kết đều đánh bại đối thủ. Dựa theo tin tức Mộ Dung Thanh Liên tiết lộ mà phân tích, Bạch Ưc Nguyệt rất có khả năng là người ngài muốn tìm”

“A?”

Di Sa không có tiếp tục xuống hỏi nữa, ngược lại tỉ mỉ đem ghi chú của Hạ Tuyết về lời nói của Mộ Dung Thanh Liên từ đầu tới đuôi nhìn một lần.

“Cộp cộp ——” ngón tay của Di Sa nhẹ nhàng mà gõ lên tay nắm của xe lăn, đây là động tác quen thuộc của Di Sa, Hạ Tuyết biết công tử nhà mình đang suy tư vấn đề, cho nên chỉ cung kính đứng ở một bên, mà không mở miệng nói chuyện, sợ quấy rầy suy nghĩ của Di Sa .

“Đi hỏi Mộ Dung Thanh Liên, ba nữ nhân này ở trận chung kết đã dùng vũ khí gì.” Di Sa hí mắt, “Bắt nàng vẽ ra !”

Không mất bao lâu, Hạ Tuyết liền cầm ba tờ giấy đi đến.”Công tử, Bạch Ưc Nguyệt dùng là bảo kiếm, vũ khí Phượng Thất Thất dùng là một đoạn Hồng sa, vũ khí của Tô Mi thì thật quái dị ——”

Nghe Hạ Tuyết nói quái dị, thì nhận lấy ba tờ giấy, rồi nhìn lướt qua.”Phái người đi thăm dò Bạch Ưc Nguyệt cùng Tô Mi. Vũ khí của Tô Mi rất là quái dị, thì điều tra thêm vũ khí của nàng là từ chỗ nào làm được.”

“Dạ! vậy Mộ Dung Thanh Liên, làm sao bây giờ?” Hạ cẩn thận hỏi.

“Cho nàng thống khoái một chút!” Lúc nói lời này, trên mặt Di Sa rõ ràng viết bốn chữ “Trở mặt vô tình”. Người không có giá trị lợi dụng, cũng không có ý nghĩa tồn tại nữa, đây là phương châm từ trước đến nay của hắn.

“Dạ ——”

Khi Mộ Dung Thanh Liên ngủ say thời điểm, chợt nghe tiếng cửa”Két két” mở ra. Đại khái là do ở trong lao bị hành hạ đã lâu, cho nên vô luận nàng có ngủ say cỡ nào, chỉ cần nghe được thanh âmđội trưởng nhà lao mở xiềng xích ra, là nàng sẽ thức tỉnh. Hiện tại bản thân, mặc dù đã lâu cũng không có chớp mắt qua, nhưng sau khi nghe thấy tiếng, nàng tự nhiên sẽ phản xạ có điều kiện, mà mở mắt.

Người tiến vào là Hạ Tuyết, vẫn là gương mặt lạnh lùng như cũ .

“Những gì ta biết, ta đều nói cho các người biết cả rồi!” gương mặt Mộ Dung Thanh Liên sưng giống như đầu heo, vốn có đôi mắt to xinh đẹp, nhưng bởi vì gương mặt sưng vù lên, mà bị ép chặt thành một đường kẻ nhỏ.

“Van cầu các người, thả ta đi! Ta biết ta sai lầm rồi, không nên giả mạo thân phận Y Liên lừa gạt các người, ta thật biết sai rồi!”

“Đã muộn!” Không đợi Mộ Dung Thanh Liên nói xong, Hạ Tuyết lắc mình xuất hiện ở phía sau Mộ Dung Thanh Liên, trong tay có thêm một cái sợi dây, xiết thật chặt cái cổ mảnh khảnh của Mộ Dung Thanh Liên.

“Khụ khụ!” Cảm giác được sát khí trên người đối phương, Mộ Dung Thanh Liên liền né tránh, hai tay cố gắng lôi sợi dây, muốn đem nó từ trên cổ mình kéo xuống.”Cứu. Cứu mạng.”

“Người vô tội , nhưng người không nên đắc tội với công tử. Nhớ kỹ, kiếp sau nhất định phải đầu thai vào nhà người tốt!” Môi của Hạ Tuyết tiến đến gần lỗ tai của Mộ Dung Thanh Liên, tiếng nói lạnh lẽo dằng dặc truyền đến trong tai Mộ Dung Thanh Liên , phảng phất như đang tuyên cáo tử vong của nàng.

“Không! Cứu mạng.”

Ta không muốn chết! Ta không cam lòng! Ta không muốn chết như vậy đâu!

Mặc dù Mộ Dung Thanh Liên thật lâu rồi không có ăn gì, hơn nữa bị Hạ Tuyết hành hạ một ngày hai đêm, nhưng trong lúc khẩn yếu này, dục vọng cầu sinh trước nay chưa từng có bỗng trỗi dậy.

Ta không muốn chết! Ta còn trẻ tuổi! Ta thật không muốn chết! Mộ Dung Thanh Liên cắn răng, hai tay thật chắc bấu lấy sợi dây trên cổ.

“Đừng vùng vẫy! Công tử nói, người phải chết!” Hạ Tuyết chợt buông tay, ngay lúc Mộ Dung Thanh Liên cho là mình được cứu trợ, ai ngờ ngay thời điểm Hạ Tuyết buông tha mình, thì trên lưng đột nhiên bị đau. Thì ra Hạ Tuyết đã đánh một chưởng vào sống lưng của Mộ Dung Thanh Liên, nàng còn không kịp lên tiếng, liền trực tiếp hôn mê rồi.

Đang lúc Hạ Tuyết còn muốn xuất thủ, một viên cầu bị ném liểu đi vào, một trận sương khói tản ra, Hạ Tuyết vội vàng che miệng. Chờ sương khói tan đi, Mộ Dung Thanh Liên ở trước mặt nàng đã không thấy!

Không biết qua bao lâu, Mộ Dung Thanh Liên chậm rãi tỉnh lại, lại phát hiện mình là ở trên một chiếc xe ngựa. Người bên cạnh nàng có biết, chính là Già Lam.

“Đừng nói chuyện!” Thấy Mộ Dung Thanh Liên sợ hãi, Già Lam vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng.”Người bị thương, cần an dưỡng.”

Lúc trước bị Di Sa trêu chọc giống như con khỉ, để cho ánh mắt Mộ Dung Thanh Liên nhìn Già Lam bây giờ cũng trở nên không giống với lúc trước. Chẳng lẽ, Già Lam cũng có âm mưu gì sao? Đúng rồi! Già Lam cùng Di Sa là một nhóm, nói không chừng đây cũng là khảo nghiệm mới của Di Sa! Di Sa lại đang đùa giỡn với nàng!

Nghĩ đến những chuyện mình phải chịu đựng kia, Mộ Dung Thanh Liên bị làm cho sợ đến hết hồn, nhất định vùng vẫy muốn đứng lên, còn muốn xuống xe.

Mộ Dung Thanh Liên như vậy, Già Lam đành phải lần nữa đè nàng xuống.

“Ta không phải là Di Sa, sẽ không thương hại người!” Thấy thiếu nữ này chỉ có mấy ngày đã bị hành hạ thành thế này, chân mày Già Lam nhíu lại.”Thật xin lỗi! Ta không biết Di Sa lại đối với người như vậy. Là ta không tốt.”

Già Lam nói xin lỗi, để cho Mộ Dung Thanh Liên sừng sờ một chút, nàng cảnh giác địa nhìn Già Lam, sợ ở sau vẻ mặt xin lỗi của Già Lam , sẽ cất dấu âm mưu lớn hơn nữa .

“Ta biết dù ta nói như thế nào, người cũng sẽ không tin tưởng. Chẳng qua là, ta thật muốn hướng người nói xin lỗi! Nếu như không phải là ta đem người dẫn tới trước mặt Di Sa , người cũng sẽ không gặp gỡ chuyện như vậy, thật xin lỗi!”

Già Lam cầm một bọc đồ đặt ở trước mặt Mộ Dung Thanh Liên, mở ra, bên trong là một chút bạc vụn, bốn năm chuỗi đồng tiền, cùng hai bộ quần áo nữ nhân .

” Tiền Xe ngựa ta đã thanh toán , ta để cho phu xe đem người đến Tây kỳ quốc. Bên kia người có nhiều thân nhân, quên những thứ không vui này đi, trở về hảo hảo mà sống tốt!”

Thấy những thứ này, Mộ Dung Thanh Liên mới thật tin tưởng, Già Lam là tới cứu mình . Đột nhiên bị người từ bên bờ tử vong cứu về , tâm tình Mộ Dung Thanh Liên vô cùng phức tạp.

Thời điểm nàng cho là mình đã được cứu trợ, Di Sa sẽ cho nàng cuộc sống mới , thì lại từ Thiên đường ngã vào địa ngục. Rồi vào lúc nàng cho là mình sẽ chết, là thời điểm nói cáo biệt cái thế giới này , Già Lam lại đem nàng cứu đi ra ngoài. Đời người, tại sao phải tràn đầy hí kịch tính thay đổi nhanh đến thế?

“Cám ơn người.” Trầm mặc thật lâu, Mộ Dung Thanh Liên rốt cục đã mở miệng. Trước kia cao ngạo ngang ngạnh Mộ Dung Tứ tiểu thư, lúc này rất thành tâm nói cám ơn, trong lòng tràn đầy chân thành cảm kích.

“Người không cần cám ơn ta! Thật ra thì, cũng là ta hại người!” Già Lam cười khở một tiếng, đem bao quần áo kín đáo đưa cho Mộ Dung Thanh Liên.”Phu xe là người rất tốt, ta đã bảo hắn dọc theo đường đi cố gắng chiếu cố người, người cứ yên tâm đi! Bảo trọng ——”

Lần nữa nhìn Mộ Dung Thanh Liên một cái, Già Lam nhảy xuống, ra khỏi xe ngựa. Chờ Mộ Dung Thanh Liên chống thân thể ngồi dậy, từ cửa xe ngựa vươn ra đầu, nhìn nam tử áo lam , thì hắn đã hướng phương hướng thành Yên kinh, càng chạy càng xa.

Lúc này, đối với Mộ Dung Thanh Liên mà nói, “Sống” , chính là một chuyện hạnh phúc nhất.

Già Lam trở lại dân trạch, vừa vào cửa, đã thấy Di Sa ngồi ở trong phòng của hắn .

“Trở về?” Di Sa chuyển động bánh xe, đối mặt với Già Lam.”Người đã đưa đi?”

“Đại sư huynh ——”

“Già Lam, người trước nay đều rất nghe lời, lần này cũng là rất không ngoan ngoãn. Đã đánh ngất xiu Hạ Tuyết, còn để cho Mộ Dung Thanh Liên chạy đi” giọng điệu của Di Sa chậm chạp kéo dài, nụ cười trên mặt

rất thiên chân vô tà, bởi vì ngồi ở bên cửa sổ, làn da trắng nõn của Di Sa bị ánh mặt trời phủ lên một tầng màu vàng thật mỏng, để cho Mĩ thiếu niên này nhìn qua càng tỏ hồn nhiên đầy thu hút.

“Đại sư huynh, ta cảm thấy được nàng không nên chết. Mặc dù ta không biết nàng rốt cuộc có chỗ nào đắc tội người, nhưng mà, dù sao cũng là một nhân mạng! Người không thể tùy tiện giết người!”

“Ha hả.” lời nói của Già Lam ..., để cho ngón tay ở tay vịn xe lăn của Di Sa nhẹ nhàng mà gõ lên, “Già Lam, người vẫn nhiệt tình yêu thương hòa bình như vậy, nếu như cái thế giới này có giải thưởng nobel hòa bình, ta nhất định sẽ ban thưởng cho người!”

Già Lam nhìn Di Sa trước mắt, cảm thấy vô cùng xa lạ. Bọn họ từ nhỏ lớn lên bên nhau, Di Sa trước kia không phải như thế. Vì sao, sáu năm trước hẳn lại bị thương hai chân, sau khi hôn mê tỉnh lại đã trở thành người để cho hẳn không nhận ra? Tại sao phải như vậy?

“Di Sa, người thay đổi.” Già Lam thật tình nói ra nhận xét, “Ta không biết tại sao, biến hóa của người lại lớn đến như vậy. Ta không thích người bây giờ, một chút cũng không thích người như vậy”

Nghe lời Già Lam nói..., Di Sa cười lớn hơn “Già Lam, thu hồi vẻ mặt ngày tận thế của người đi, nếu như người giống như ta phải ngồi ở xe lăn, không cách nào hành động tự nhiên, người còn có thể giữ vững một tấm lòng hòa bình hòa ái sao? Người đừng quên, chân của ta, là vì người mới bị tàn phế.”

“Ta không có quên!” Di Sa như vậy, Già Lam cũng rống lên .

Rống xong, Già Lam nhận thấy được thái độ mình có chút kịch liệt, gương mặt khế nóng lên, đem mặt liếc về hướng khác, không nhìn tới Di Sa.

“Ta biết là ta không tốt, không biết bơi, còn mạnh mẽ muốn đi xuống Thủy lao bắt cá, hại người bởi vì cứu ta, bị Kinh Ngư làm tổn thương chân. Nhưng mà, đây là chuyện giữa chúng ta, người không thể vì thế mà hận tới người vô tội! Huống chi sư phụ nói chân người còn có thể trị, lần này chúng ta tới đại lục, một trong những nguyên nhân cũng là vì trị lành chân của người. Người nhất định có thể đứng lên !”

“Đứng lên?” Nghe lời Già Lam nói..., Di Sa cười, khoe miệng nhếch lên thành một độ cong giễu cợt, “Già Lam, sư phụ nói như vậy, là trấn an ta thôi. Chân của ta mình rõ ràng, lấy điều kiện y học hiện tại, căn bản là trị không hết.”

“Người không nên nói những lời như vậy nữa, có được hay không? Cái gì gọi là điều kiện y học hiện tại, trong lời của người, có rất nhiều thứ ta cũng đều không hiểu! Cái gì giải thưởng Nobel hòa bình, cái gì cái thế giới này như thế nào, người nói những thứ gì? Di Sa, người rốt cuộc bị làm sao?”

“Ta không phải là Di Sa! Di Sa đã chết! Ta tên là Liên sinh, có biết không!” Di Sa rất cục đối với Già Lam đã mất đi kiên nhẫn.

“Tại sao mỗi lần người đều nói như vậy? Chẳng lẽ muốn ta bồi thường một đôi chân khác cho người sao?”

Đối với Di Sa nổi điên, Già Lam rất không hiểu. Tựa hồ mỗi lần bọn họ phát sinh xung đột, Di Sa cũng sẽ nói là mình không phải là Di Sa ..., chẳng lẽ, Di Sa hận hấn như vậy sao? Di Sa bị thương ở chân, hấn đau lòng nhiều năm như vậy, hơn nữa còn khắp nơi nương náu Di Sa, hấn rốt cuộc còn muốn như thế nào?

“Già Lam, về tư, chân của ta là bởi vì cứu người mà bị tàn phế, về công, ta là sư huynh của người, sư phụ cho ta quyền lực giám thị các đệ tử. Người, hoặc là dựa theo yêu cầu của ta mà làm, hoặc là chạy trốn về Bồng

Lai đảo! Lần này ta tha cho người, lần sau nếu người còn ngăn trở chuyện của ta, coi chừng ta đối với người không khách khí!”

Bỏ lại lời này, Di Sa nổi giận ùng ùng đẩy xe lăn, rời đi gian phòng của Già Lam. Nhìn thân ảnh quật cường của Di Sa càng chạy càng xa, Già Lam cảm thấy có một luồng khí nghẹn ở trong ngực.

“Đại nhân, ngài đừng nóng giận! Di Sa đại nhân cũng là cùng vì tức giận, mới nói ra lời như vậy.” tùy tùng Kim Vũ của Già Lam xuất hiện ở phía sau hắn, “Ngài cùng Di Sa đại nhân có tình cảm tốt như vậy, hắn là hiểu rõ tính cách của hắn.”

“Không. Trước kia ta rất hiểu hắn, nhưng hiện tại, ta làm sao cũng nhìn không thấu hắn.”

Nghĩ đến Di Sa nói, về chuyện chân của hắn, Già Lam bị một trận hồi hận. Nếu như, ban đầu hắn không có kiên trì xuống biển, chân của Di Sa sẽ rất tốt, có phải quan hệ của bọn họ sẽ không biến thành như vậy hay không ?

“Không nói cái này nữa, Mộ Dung Thanh Liên đưa đi chưa?”

“Dạ rồi. Đại nhân, thật ra thì ta cảm thấy được, người vì một nữ nhân, mà cùng Di Sa đại nhân trở mặt cứng ngắt, có chút không đáng giá. Dù sao, các người làm huynh đệ nhiều năm như vậy.” Về chuyện của Mộ Dung Thanh Liên, Kim Vũ phát biểu ý kiến của mình.

“Chính là bởi vì là huynh đệ, ta không muốn để trên tay hắn lây dính quá nhiều máu tanh. Trước kia Di Sa đơn thuần như vậy tốt đẹp như vậy, tại sao hiện tại lại biến thành thế này.”

“Có thể, là bởi vì các người đều lớn sao!”

Già Lam không hiểu nguyên nhân biến hóa của Di Sa, càng không biết Di Sa mà bọn hắn bây giờ nhìn thấy đã không phải là Di Sa trước kia nữa rồi, về sự thay đổi của Di Sa, Già Lam chỉ có thể dùng “đã lớn” của Kim Vũ để giải thích. Đại khái, huynh đệ thân hơn nữa khi trưởng thành cũng sẽ có không ít mâu thuẫn.

Ở một đầu khác của tòa nhà, Hạ Tuyết đứng ở phía sau Di Sa , “Công tử, có cần đem Mộ Dung Thanh Liên bắt trở về hay không ?”

“Thôi.” Di Sa lắc đầu, “Già Lam cứu người, ta lại bắt trở về giết chết, thật sự là có chút không hợp. Không bằng, đem tin tức của nàng để cho đám thổ phỉ dọc đường biết đi. Tin tưởng bọn họ đối với tiểu thư da mịn thịt mềm sẽ rất có hứng thú ——”

“Dạ!” Nghe lời Di Sa nói..., khóe miệng Hạ Tuyết nhếch lên. Mộ Dung Thanh Liên chạy, coi như nàng mạng lớn, chẳng qua là, thỉnh thoảng mệnh tốt, chưa chắc chính là hạnh phúc.

Trường Thu Cung , Mộ Dung Thất Thất nói địa đạo đã đã thông, mỗi lần Phượng Tà đều từ chỗ nàng đi xuống địa cung, mà cửa ra ở địa cung là một con đường rất sâu, vô cùng bí mật, cách chỗ ở của Hoàn Nhan Minh Nguyệt một đoạn, cho dù là Hoàn Nhan Liệt cũng sẽ không phát hiện.

Kể từ khi Hoàn Nhan Liệt xuất hiện ở Trường Thu Cung , Mộ Dung Thất Thất căn bản là không ra khỏi hoàng cung, luôn ở Trường Thu Cung cùng Cẩm Huyền Cung của Thái hậu hai giờ một ngày, không để cho Hoàn Nhan Liệt có cơ hội đi xuống địa cung.

Đối với thái độ của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt cũng không có hoài nghi cái gì. Đại khái, đây chính là cái gọi yêu ai yêu cả đường đi lối về. Mộ Dung Thất Thất “Lưu luyến” Trường Thu Cung như vậy, cũng là rất được tâm ý của Hoàn Nhan Liệt. Trường Thu Cung này hẳn vốn là chuẩn bị

vì Hoàn Nhan Minh Nguyệt , hôm nay nữ nhi của Minh Nguyệt ở đây, hơn nữa thích nơi này, thì bảo Hoàn Nhan Liệt làm sao mà mất hứng đây.

Có Mộ Dung Thất Thất ở đó, hắn không đi được địa cung dưới Trường Thu Cung, nhưng mà cái người âm thầm muốn vào địa cung cũng không có biện pháp lộ diện .

Mặc dù người hắn phái đi cũng không có phát hiện tình huống dị thường nào, nhưng Hoàn Nhan Liệt tin tưởng, dù hồ ly giáo hoạt hơn nữa, đều có thời điểm giấu đầu lòi đuôi.

So sánh kiên nhẫn, thì hắn chỉ sợ là người cực kỳ có kiên nhẫn nhất trên cái thế giới này. Từ Hoàn Nhan Minh Nguyệt ngủ say đến bây giờ, hắn đợi mười sáu năm, vẫn còn có thể tiếp tục chờ nữa. Nên Hoàn Nhan Liệt tin tưởng, sớm muộn có một ngày, hắn sẽ bắt được người xông vào địa cung kia. Trò chơi mèo vờn chuột này, hắn nhất định sẽ là người thắng cuối cùng.

Hoàn Nhan Liệt không biết, cái hắn “Khinh thường” , cũng làm cho hắn bỏ lỡ thời khắc quan trọng nhất trong đời.

Ngày này, Phượng Tà vẫn trước sau như một chải đầu cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt , cây lược gỗ trong tay của hắn, nhẹ nhàng mà búi mái tóc dài đen nhánh của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cẩn thận từng li từng tí, phảng phất như đối đãi với món đồ mình quý nhất.

Cùng ngày thường giống nhau, Phượng Tà vừa vì Hoàn Nhan Minh Nguyệt chải đầu, vừa cùng nàng nói những chuyện tốt đẹp trước đây. Mộ Dung Thất Thất nói, thân tình cùng tình yêu, hầu hết có thể đánh thức người hôn mê, cho nên mặc dù chuyện này hắn đã nói rất nhiều lần, nhưng luôn tái diễn lặp đi lặp lại.

“Ta trước sau vẫn nhớ được đêm tân hôn, nàng then thùng thế nào. Minh Nguyệt, nàng biết không, vào cái ngày chúng ta thành hôn, ta không biết đã

cao hứng bao nhiêu! Có thể lấy được nàng, là phúc khí tám đời ta đã tu luyện được! Ta thề, nhất định phải hảo hảo đối tốt với nàng, toàn tâm toàn ý đối đãi với nàng, không để cho nàng bị chút nào ủy khuất, nàng đã để cho ta trở thành người hạnh phúc nhất trên cái thế giới này, ta cũng sẽ cho nàng trở thành người hạnh phúc thứ hai!”

“Ngày đó, phía ngoài tân khách tới rất nhiều, vô luận là người nào, bọn họ chỉ cần tới mời rượu, ta cũng sẽ uống vào. Bởi vì ta cao hứng, Từ đây lòng rất thích. Kết quả, những huynh đệ thủ hạ kia của ta, lại hợp lại chuốc rượu ta, ha ha, tửu lượng của bọn hầy làm sao vượt ta được. Chờ ta quay về động phòng, thời điểm đẩy ra hỉ khăn của nàng, thì cả đám bọn họ đều say té ở phía ngoài đại sảnh rồi!”

Nhớ lại một ít chuyện ngọt ngào lúc tân hôn kia. Trong mắt Phượng Tà có chút ươn ướt. Hầy nắm tay của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, đem bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng dán dưới râu ria của mình, dùng hầy râu ria, nhẹ nhàng mà cọ cọ vào lòng bàn tay của nàng.

“Khi đó, nàng chệ râu của ta cứng, mỗi lần hôn cũng sẽ ghim trúng nang, cho nên cách mỗi hai ngày, nàng đều tự mình cạo râu cho ta. Ban đầu nàng sợ tay mình không thuần thực, khi cạo sẽ làm bị thương ta, đã len lén ở trên con chó thí nghiệm rất nhiều lần, cho đến con chó nhỏ chúng ta nuôi biến thành con chó trọc, thì tại nghệ của nàng mới thành thực.”

“Minh Nguyệt, kể từ khi mất đi nàng, cũng không có ai cạo râu cho ta nữa rồi. Nếu như bây giờ nàng tỉnh lại, khẳng định sẽ không nhận ra ta. Bởi vì Tà ca ca của nàng hiện tại trở nên vừa già vừa xấu, còn râu ria xồm xàm, nhìn tựa như tao lão đầu lồi thối lệch thẹo giống nhau, nàng nhất định sẽ không nhận biết ta.”

“Minh Nguyệt, những năm này nàng không hề thay đổi, vẫn tốt đẹp như lúc ban đầu, trẻ tuổi xinh đẹp như những năm đó. Nếu nàng tỉnh lại, có thể chệ ta già hay không? Có thể không quan tâm ta hay không?”

Nói những lời này thời điểm, nước mắt Phượng Tà , theo khóe mắt phượng hẹp dài của hăn, chảy xuống, giấu vào bên trong chòm râu của hăn, từng chút một ngưng tụ lại, cuối cùng theo sợi râu dài nhất, nhỏ xuống lòng bàn tay của Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Thấy trong lòng bàn tay của Hoàn Nhan Minh Nguyệt là nước mắt của mình, Phượng Tà vội vàng lau khóe mắt.”Thật xin lỗi! Là ta quá kích động rồi! Ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, tại sao có thể khóc đây! Minh Nguyệt còn cần ta, chúng ta còn muốn nhìn Thất Thất lập gia đình, ta còn muốn làm ông ngoại, tại sao có thể bị một chút chuyện nhỏ như vậy đánh sụp đây. Minh Nguyệt, ta tin tưởng nàng có thể nghe được lời nói của ta, ta cũng tin tưởng, một ngày nào đó nàng sẽ hồi tỉnh. Ta nguyện ý chờ! Bất kể bao lâu ——”

Phượng Tà lấy khăn tay lau khô nước mắt trong tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, vì nàng sửa sang lại y phục, cuối cùng, đem trâm cài đầu đậu đỏ nhẹ nhàng mà cài vào trong búi tóc của Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Trâm đậu đỏ này, là lễ vật ta từ Nam Phượng quốc mang về , tặng nàng, nàng không nỡ cài, cẩn thận cất vào. Nhiều năm như vậy, ta vẫn bảo tồn trâm đậu đỏ. Mỗi lần thấy nó, ta liền sẽ nhớ đến nàng. Minh Nguyệt, nàng mang trâm đậu đỏ này cài đầu, thật xinh đẹp!”

Phượng Tà nói liên miên cẩn thận , không có chú ý tới ngón tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt khẽ run rẩy. Đem Hoàn Nhan Minh Nguyệt trang phục cho xinh đẹp xong, Phượng Tà bắt đầu quét dọn chung quanh, hăn quét dọn rất tỉ mỉ, Phượng Tà không hy vọng Hoàn Nhan Minh Nguyệt sống ở trong hoàn cảnh không sạch sẽ.

Đang lúc Phượng Tà đem bụi bặm bỏ đi, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nói xa xăm, “Tà ca ca, là huynh sao?”

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Rời Khỏi Kinh Thành

Giọng nói này như là từ chân trời xa xôi truyền đến, không thật như vậy, làm người ta không cách nào tin nổi. Phượng Tà nắm cây chổi trong tay dừng lại, hắn cảm thấy mình nghe lầm rồi, nhất định là do hắn quá tưởng niệm Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nên mới có thể nghe được giọng nói của nàng. Nghĩ như thế, Phượng Tà cười khổ một tiếng, tiếp tục cầm chổi quét sân.

“Tà ca ca...”

Chờ sau khi Phượng Tà dọn sạch sẽ rác thải, lại lần nữa nghe được giọng nói Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Làm sao có thể như vậy? Phượng Tà đứng lên, chẳng lẽ hắn thực sự quá tưởng niệm nàng, nên mới năm lần bảy lượt nghe lầm như thế sao? Không đợi Phượng Tà hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, một đôi tay từ sau lưng vòng lên ôm hắn.

“Tà ca ca vì sao không để ý tới ta?”

Một giọng nói u oán truyền tới từ sau lưng Phượng Tà, cảm nhận được một thứ mềm mại dán trên lưng, Phượng Tà rút cuộc hiểu, mình không phải là nằm mơ, hắn thật sự không phải nằm mơ!

“Minh Nguyệt!” Phượng Tà nắm tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, không khỏi gật đầu. Đúng! Đây là tay nàng, bàn tay này thật ấm áp! Nơi này trừ hắn và Hoàn Nhan Minh Nguyệt ra, cũng không có ai khác!

Sau khi nhận định người ôm mình từ phía sau là Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Phượng Tà nhẹ nhàng xoay người lại, lúc nhìn đến đôi mắt xinh đẹp của Hoàn Nhan Minh Nguyệt kia, tảng đá nặng trĩu đè nặng trong tim Phượng Tà, rút cuộc cũng được bỏ xuống.

“Minh Minh Nguyệt!” Đôi môi Phượng Tà run rẩy, tiếng nói cũng bởi vì quá kích động mà trở nên căng thẳng, cho nên thanh âm khàn khàn, nhưng khó mà che được kích động cùng vui mừng của hắn: “Thật sự là nàng, Minh Nguyệt! Ta.....Ta không phải là đang nằm mơ chứ?”

Người tư niệm nhiều năm như thế, bây giờ cứ sống sờ sờ đứng trước mặt mình như vậy, tâm tình luôn bị đè nén trước kia của Phượng Tà vào giờ khắc này nháy mắt sụp đổ, hai hàng nước mắt tràn mi, từ mặt hắn chảy xuống, cuối cùng hòa vào trong chòm râu.

Bởi vì kích động, chòm râu của Phượng Tà khẽ lung lay, cặp mắt phượng vốn tinh nhuệ kia, lúc này đã trở thành một mảnh cuồn cuộn nước.

“Minh Nguyệt Minh Nguyệt!” Phượng Tà nâng tay lên, đầu ngón tay có chút run run. Mặc dù hắn cố kìm nén cho mình trấn định một chút, nhưng hắn không cách nào khống chế được. đầu ngón tay Phượng Tà chạm tới gương mặt Hoàn nhan Minh Nguyệt. không sai, có độ ấm, là Minh Nguyệt vẫn còn sống!

“Tà ca ca!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt đưa tay nắm tay Phượng Tà, dán lên mặt mình, “Không sai! Tà ca ca, là ta! Thật sự là ta!”

Bởi vì kích động, trong mắt Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng rưng rưng, chẳng qua nước mắt của nàng chỉ đọng đầy trong mắt. Khuôn mặt trắng mịn nhẹ nhàng chà chà bàn tay Phượng Tà, cảm thụ lòng bàn tay, ngón tay cùng vết chai thật dày, “Là ta! Tà ca ca, là ta!”

“Minh Nguyệt!” Phượng Tà nước mắt đã thành sông.

Hắn vốn không phải người đa sầu đa cảm như vậy, nhưng trước mặt nữ tử vốn là ái thiếp của hắn này, là người hắn yêu nhất trên thế giới này. Vốn người đã chết, hôm nay lại sống sờ sờ đứng trước mặt hắn, Phượng Tà cảm thấy đây quả thực là trời cao rủ lòng thương!

Phượng Tà đưa tay, đem Hoàn Nhan Minh Nguyệt kéo vào trong ngực, tay vuốt ve đầu nàng, nước mắt toàn bộ rơi vào trong tóc nàng, “Thật tốt! Nàng có thể tỉnh lại, thật thật tốt quá rồi!”

Trừ “thật tốt”, Phượng Tà không biết dùng từ gì để miêu tả tâm tình của mình bây giờ. Hắn nhắm hai mắt, cảm thụ sự tồn tại của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, trong lòng trừ phần cảm tạ nồng đậm, thì không còn tâm tình gì khác nữa.

Đôi vợ chồng “cửu biệt tương phùng” cứ như vậy ôm nhau đứng một canh giờ, cuối cùng vẫn là Hoàn Nhan Minh Nguyệt la chân đau, Phượng Tà mới thanh tỉnh lại.

“Làm sao vậy, Minh Nguyệt? Để ta xem!” Phượng Tà khẩn trương đỡ Hoàn Nhan Minh Nguyệt lên giường noãn ngọc, muốn cởi giày kiểm tra cho nàng.

“Ta không sao!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt kéo tay Phượng Tà, để cho hắn ngồi cạnh mình, “Chính là thật lâu không nhìn Tà ca ca rồi, ta thật kích động”

Nhìn mặt Hoàn Nhan Minh Nguyệt xem không ra chút dấu vết gì của năm tháng, Phượng Tà cười khổ, “Minh Nguyệt của ta vẫn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, nhưng Tà ca ca của nàng, lại đã già rồi....”

Trong giọng nói Phượng Tà, mang theo nét già dặn, làm cho lòng người nghe không khỏi dâng lên một cổ bi thương.

Những năm này, hắn đã trải qua bao thống khổ mà người thường không cách nào tưởng tượng. vì điều tra rõ chân tướng, hắn lấy thân phận du tăng mà sống. Vốn tóc đen, đã bị cạo sạch, trên giữa đỉnh đầu, còn có chín vết sẹo do hương phật ấn lên.

Kể từ sau khi tìm được Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Phượng Tà một lòng đều dốc vào ái ân của mình, cũng không có thời gian đi xử lý đầu tóc. Bây giờ, đầu hắn vốn trơn bóng, đã dài ra một tầng tóc màu đen mờ nhạt, lông mày trắng bị nhuộm trước kia, hôm nay cũng đã trở lại thành màu đen.

Sống mũi vẫn cao thẳng như cũ, mặt như điêu khắc, mắt phượng hẹp dài, môi đỏ như máu. Chăng qua, từ dưới cằm đến ngực có một mảng lớn vết bỏng, vết sẹo dữ tợn kia bày ra trên da hắn, phảng phất đang nói cho Minh Nguyệt, Phượng Tà từng trải qua một số chuyện.

“Tà ca ca, chàng không có già, chỉ là trở nên thành thực mà thôi!”

Đầu ngón tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhẹ nhàng chạm lên vết sẹo của Phượng Tà, trong mắt tràn đầy đau lòng: “Nhất định là rất đau, có đúng không? Rốt cuộc người nào độc ác như vậy, hại chàng? Có phải ca ca của ta hay không?”

Phượng Tà không trả lời Hoàn Nhan Minh Nguyệt, mà chỉ im lặng nhìn nàng, gương mặt này, xem thế nào cũng nhìn không chán. Lúc trước an tĩnh tốt đẹp, bây giờ lại sắc sảo sinh động, hắn chưa từng nghĩ tới, mình kiếp này còn có thể cùng ngồi nói chuyện với Minh Nguyệt như thế này.

Phượng Tà trầm mặc, làm cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt đau lòng một hồi.

Trước kia nàng tuy ngủ say, nhưng đại não cũng không dừng lại, cho nên mỗi lần Hoàn Nhan Liệt tới nói chuyện, nàng đều nghe được rõ ràng. Vừa nghĩ tới ca ca của mình, thế nhưng lại nảy sinh tình cảm như vậy với mình,

hơn nữa lại dùng tình cảm đó hại nàng và người nàng yêu, khiến trong lòng Hoàn Nhan Minh Nguyệt vô cùng đau khổ. ikienthuc.org

“Tà ca ca, không có việc gì rồi, ta đã tỉnh lại! Chúng ta sẽ không tách ra nữa, cũng sẽ không ai có thể tách chúng ta ra! Cho dù là ca ca ruột thịt cũng không thể!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt tựa vào ngực Phượng Tà.

“Minh Nguyệt....” Phượng Tà nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, trong lòng ngàn vạn lần xúc động.

Có lẽ trước đây hăn hận Hoàn Nhan Liệt, nhưng bây giờ Hoàn Nhan Minh Nguyệt tỉnh lại, khiếm khuyết nhiều năm trong lòng hăn đều được giọng nói ôn nhu của nàng bù vào, bây giờ hăn cảm thấy mình thật hạnh phúc, cũng không còn ghi hận Hoàn Nhan Liệt nữa. hăn chỉ muốn, cứ như vậy nắm tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, mãi mãi cho đến già.

Chuyện Hoàn Nhan Minh Nguyệt tỉnh lại, không bao lâu Mộ Dung Thất Thất cũng biết được.

Thời điểm sắp nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Minh Nguyệt có chút kích động, nắm chặt tay Phượng Tà, vô cùng khẩn trương: “Tà ca ca, nữ nhi của chúng ta thật sự còn sống sao? Ta thật không dám tin! Ta còn tưởng là đứa bé đó đã chết rồi....”

“Thất Thất rất khỏe! Nàng yên tâm! Con bé cùng nàng lớn lên xinh đẹp như nhau!”

Thấy cái người đã làm mẹ Hoàn Nhan Minh Nguyệt khi gặp con gái, lại kích động khẩn trương như vậy, Phượng Tà vội vàng an ủi nàng: “Con bé rất biết điều lại hiểu chuyện, giống như nàng năm xưa! Thông minh, mỹ lệ —”

“Tà ca ca, ta có chút khẩn trương! Nhiều năm như vậy, ta làm mẹ cũng không ở bên cạnh con bé, con bé nhất định không có bất kì ấn tượng gì với

ta, chàng nói, Thất Thất có nhận ta không?”

Lời Hoàn Nhan Minh Nguyệt nói, càng làm trong lòng Phượng Tà áy náy thêm một phần với Mộ Dung Thất Thất. Hắn cho tới bây giờ cũng không biết con gái của mình còn sống, càng không làm trọn trách nhiệm một ngày làm cha. Cho dù sau khi hai cha con gặp mặt, hắn cũng vẫn một lòng đặt trên người Hoàn Nhan Minh Nguyệt, căn bản không có chừa ra chút gì cho con gái của mình, ngay cả con bé thích gì, cái người làm phụ thân như hắn cũng không biết.

Thấy Phượng Tà không nói câu nào, Hoàn Nhan Minh Nguyệt càng thêm đau lòng, “Thất Thất của chúng ta là làm thế nào lớn lên? Có ai chăm sóc con bé hay không? Mùa đông có ai thêm cho nó áo ấm? Trời nóng có ai quạt giúp nó? Ta nhớ chàng từng nói qua bên tai ta, nói là Thất Thất cũng chịu rất nhiều đau khổ, chàng cho ta biết, đây có phải thật hay không?”

Kể từ sau khi nhi tử đầu lòng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt và Phượng Tà chết yếu, bụng nàng cũng không có to lên lần nữa. Mộ Dung Thất Thất là nàng mang thai năm hai mươi lăm tuổi, lúc đó thái y nói nàng có bầu, không biết nàng đã cao hứng đến cỡ nào, đây là bảo bối mà nàng và Phượng Tà mong mỏi nhiều năm a!

Lúc ấy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vì đứa bé trong bụng mà chuẩn bị rất nhiều y phục, nếu không phải xảy ra chuyện Nhạn Đãng Sơn, Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ được ở bên cạnh họ mà lớn lên, được Hoàn Nhan Minh Nguyệt và Phượng Tà coi như bảo bối nựng trên tay, cẩn thận che chở.....

“Minh Nguyệt, Thất Thất rất tốt! Thật sự! Nữ nhi của chúng ta, so với chúng ta tưởng tượng còn kiên cường lạc quan, bao dung hơn! Đừng quên, con bé là nữ nhi của ta và nàng a!” Phượng Tà liên tục an ủi, làm cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt thoải mái, thả lỏng tinh thần.

Đang lúc ấy thì, Mộ Dung Thất Thất và Phượng Thương đi tới địa cung.

Khi thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt trước mắt, Mộ Dung Thất Thất ngây ngẩn cả người. Ban đầu, Hoàn Nhan Minh Nguyệt nằm, nàng chỉ cảm thấy mình cùng người mẹ này có ba bảy phần tương tự. Song hôm nay, Hoàn Nhan Minh Nguyệt tỉnh lại, cả người cứ như vậy đứng trước mặt nàng, Mộ Dung Thất Thất lúc này mới phát hiện, trừ cặp mắt kia lớn lên giống Phượng Tà, còn lại nàng giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt càng nhiều hơn.

“Thất Thất....” Hoàn Nhan Minh Nguyệt từng bước từng bước đi tới chỗ Mộ Dung Thất Thất, đúng vậy, đây chính là nữ nhi của nàng và Phượng Tà. Không nói cái khác, chỉ nhìn ngũ quan, cũng biết hài tử này là nữ nhi của nàng, “Thất Thất, mẹ đây a!”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt đứng ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, cẩn thận cao thấp đánh giá Mộ Dung Thất Thất, giống như Phượng Tà nói, Mộ Dung Thất Thất vô cùng giống nàng khi còn thiếu nữ, cơ hồ giống nhau như đúc, đây chính là con gái của nàng! Hoàn Nhan Minh Nguyệt kích động không thôi.

“Mẹ ——.” Mộ Dung Thất Thất chưa từng được cảm nhận tình yêu của cha mẹ, lúc này thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt lệ nóng quanh tròng nhìn mình, khiến khối băng ẩn sâu trong nội tâm nàng dần dần tan chảy, “Mẹ!”

“Thất Thất!” Mặc dù Hoàn Nhan Minh Nguyệt vô cùng mong đợi có thể nghe được từ trong miệng Mộ Dung Thất Thất gọi một tiếng “mẹ”, nhưng trong lòng nàng vẫn còn chút hoảng sợ. Dù sao, Mộ Dung Thất Thất cũng chưa từng chung đụng cùng nàng, nàng một ngày cũng chưa từng chăm sóc qua đứa con gái này.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt vốn đã chuẩn bị tốt tinh thần rằng Mộ Dung Thất Thất sẽ không chịu gọi nàng, còn nghĩ sẽ kiên trì vân vân.... đi bù đắp

tình thương của mẫu thân cho Mộ Dung Thất Thất, không ngờ con bé thế nhưng trực tiếp gọi một tiếng “mẹ” ra miệng như thế.

“Mẹ!”

“Thất Thất!” Nước mắt Hoàn Nhan Minh Nguyệt ào ào rơi xuống, cho dù vừa rồi đối mặt Phượng Tà, nàng cũng không kích động đến thế này. Bây giờ, Mộ Dung Thất Thất đem tất cả tình cảm nội tâm của nàng toàn bộ mở ra, tất cả tâm tình cuộn cuộn như nước lũ, trút hết ra ngoài.

Trong nhà, Hoàn Nhan Minh Nguyệt ôm Mộ Dung Thất Thất, mở miệng một câu “bảo bối của ta”, mẹ con nhận nhau, tình cảnh vô cùng cảm động.

Qua một lúc lâu, cảm xúc của Hoàn Nhan Minh Nguyệt mới bình phục lại, “Con đã lớn như vậy rồi! Thật tốt!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt ôm đầu Mộ Dung Thất Thất, trong mắt tràn đầy tình yêu của mẹ.

Ban đầu, Lý Thu Thủy giả mạo mẫu thân của Mộ Dung Thất Thất, ở trước khi nàng xuất giá gặp lại, đêm hôm đó, cho dù Lý Thu Thủy ngày trang khá hơn nữa, ánh mắt của bà cũng không lừa được người. Trong mắt Lý Thu Thủy không có nét từ ái như vậy, loại huyết mạch thân tình và yêu mến này, là người ngoài vĩnh viễn không thể thay thế.

Trong lòng Mộ Dung Thất Thất có chút kích động, nàng có phụ thân, còn có mẫu thân, đây là chuyện kiếp trước nàng chỉ có thể nghĩ nhưng không thể làm. Hai mẹ con hàn huyên một lúc lâu, trực tiếp bỏ qua Phượng Thương và Phượng Tà bên cạnh.

Chờ thật lâu, Hoàn Nhan Minh Nguyệt mới chú ý tới Phượng Thương. Chuyện tình của Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã từ chỗ Phượng Tà mà biết rồi. Đối với con rể Phượng Thương này, nàng rất hài lòng, “Thương nhi, con trưởng thành rồi—”

“Mẹ!” Phượng Thương cung kính đi về phía trước hành lễ, đối với Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã một tay nuôi lớn mình, Phượng Thương vô cùng tôn kính. Hiện tại Hoàn Nhan Minh Nguyệt có thể tỉnh lại, mặc dù ngoài mặt Phượng Thương không có biểu lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng kích động cùng mừng rỡ trong lòng cũng là khó diễn tả bằng lời.

“Ha ha, ta còn tưởng Thương nhi sẽ gọi ta một tiếng nhạc mẫu chứ?”

Bình ổn tâm tình, Hoàn Nhan Minh Nguyệt lại bắt đầu cười đùa với Phượng Thương. Nàng vừa nói như vậy, Phượng Thương lúc này liền vén vạt áo quỳ xuống, hướng phía Hoàn Nhan Minh Nguyệt dập đầu ba cái, “Nhạc mẫu đại nhân ở trên, xin nhận tiểu tể một lạy!”

“Phì—“ hành động của Phượng Thương chọc cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt phì cười một tiếng, nàng chẳng qua chỉ nói giỡn, Phượng Thương lại thật thà như vậy, xem ra hẳn là thật lòng với con gái mình.

“Thương nhi, đứng lên đi!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt tự mình tiến lên đỡ Phượng Thương dậy, “Đem Thất Thất giao cho con, ta cũng yên tâm! Bất quá con phải đối xử thật tốt với con gái của ta, không cho phép bắt nạt nó!”

“Con nào dám, bình thường toàn là nàng bắt nạt con đó!”

Khó được Phượng Thương dí dỏm, Mộ Dung Thất Thất đỏ mặt, dấm nhẹ hẳn một cái. Thấy tiểu nữ nhi tình cảm tốt như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vô cùng vui mừng, cùng Phượng Thương nhìn nhau cười một tiếng.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt có thể tỉnh lại, đối với Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất mà nói, thật là một tin tức thiên đại tốt. Chẳng qua, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng không thể tiếp tục ở tại địa cung, khó đảm bảo khi Hoàn Nhan Liệt cao hứng lại chạy tới địa cung.

Trước kia khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt ngủ say, cần giường noãn ngọc để duy trì thân thể, nhưng giờ nàng đã tỉnh, không cần giường noãn ngọc

nữa, dĩ nhiên không cần ở lại địa cung.

Bốn người thương lượng một lúc lâu, cuối cùng Phượng Tà quyết định cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt rời khỏi kinh thành, đi chỗ khác. Bọn họ không muốn lại vì thù hận mà dây dưa nữa, càng không muốn tìm Hoàn Nhan Liệt báo thù, để những người không quan trọng làm lãng phí thời gian đoàn tụ quý giá bây giờ.

Theo lời Phượng Tà nói: “Ta muốn cùng Minh Nguyệt, đem mười sáu năm bị mất của chúng ta bù lại.”

“Cha, mẹ, hai người thật không muốn báo thù sao? Là Hoàn Nhan Liệt khiến hai người chia lìa nhiều năm như vậy, hai người thật muốn bỏ hết sao?”

Mộ Dung Thất Thất hỏi, làm cho Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt yên tĩnh lại.

Phượng Tà nắm tay ái thiếp, si ngốc nhìn nàng, qua thật lâu, mới gật đầu.

“Cha buông bỏ! Mặc dù thương thế của cha là do hấn hại, làm cho gia đình chúng ta chia lìa. Nhưng là, để cha có thể một lần nữa gặp được mẹ con, cũng một phần nhờ hấn. Tư vị của việc sống trong cừu hận cha hiểu, rất khó chịu, cũng là một loại đau khổ. Trước kia, mười sáu năm qua mỗi ngày của cha dài tựa một năm, cha không muốn cuộc sống sau này cũng sống trong cừu hận. Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều, cha không muốn lại lãng phí thời gian nữa! Minh Nguyệt, nàng nghĩ sao?”

“Tà ca ca, ta nghe chàng!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt tựa vào lòng Phượng Tà, vẻ mặt hạnh phúc, “Chàng nói như thế nào, ta liền làm như vậy! Bất kể có chuyện gì phát sinh, ta cũng muốn cùng chàng ở chung một chỗ!”

Đối với lựa chọn của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất vô cùng ủng hộ. Bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, rốt cục có thể gặp lại, đối với tình yêu mà nói, còn chuyện gì tốt hơn?

Nếu Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt quyết định rời đi, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất lại bắt đầu bắt tay vào an bài chuyện của bọn họ.

Chẳng qua là, lần này rời đi, không biết lúc nào mới trở lại, Hoàn Nhan Minh Nguyệt trước khi đi muốn gặp mẫu thân của nàng – Đông Phương Lam một chút, Phượng Tà cũng đáp ứng cùng đi theo nàng, dù sao Đông Phương Lam là mẫu thân Hoàn Nhan Minh Nguyệt, kể từ khi bọn họ xảy ra chuyện, bà vẫn vì bọn họ lo lắng rơi lệ, nếu sắp rời đi, không thể không đi thăm lão mẫu thân này.

Mộ Dung Thất Thất dịch dung cho bọn họ, thời điểm nàng dẫn theo Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi tới Cẩm Huyền Cung, Thanh cô đã cười chờ ở cửa.

“Thanh cô cô, người tại sao lại ở đây?” Mộ Dung Thất Thất rất kinh ngạc, Thanh cô tiến lên hành lễ, “Buổi sáng Thái hậu nghe thấy đầu canh có hỉ thước kêu, nghĩ rằng hôm nay công chúa nhất định sẽ tới đây, nên để cho nô tỳ đợi ở nơi này!”

“Hỉ Thước báo tin mừng, quả nhiên là điềm tốt!” Mộ Dung Thất Thất đi theo Thanh cô đi vào, chờ đến Phật đường của Đông Phương Lam, Thanh cô mới phát hiện phía sau Mộ Dung Thất Thất còn có hai người cũng đi theo vào.

“Công chúa, bọn họ là?”

“Cô cô, bọn họ là người mình. Phiên cô cô canh chừng phía ngoài giúp con. Con có chuyện gặp muốn cùng ngoại tổ mẫu nói!”

“Được!” Thanh cô gật đầu, đi sát qua bên người Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng vừa lúc dừng lại trên đôi mắt của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, “Vị cô nương này thật quen mặt.”

Lời Thanh cô nói..., làm cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhin không được, nước mắt tuôn rơi, gờ xuống mặt nạ da người trên mặt, Hoàn Nhan Minh Nguyệt thốt lên , “Thanh cô, đã lâu không gặp.”

“Công. Công chúa?!” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, lại thêm khuôn mặt quen thuộc, Thanh cô sửng sờ.

Chuyện Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt còn sống, Đông Phương Lam đã nói cho tâm phúc là bà biết, cho nên nhìn đến cặp mắt giống với Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nàng cảm thấy rất quen mắt. Không nghĩ tới, người này thật sự là công chúa!

“Công chúa, thật sự là ngài! Ngài còn sống! Đây, đây. Đây thật sự là quá tốt!”

Thanh cô kích động giọng nói bắt đầu run rẩy, lập tức, Thanh cô liền quỳ gối trước mặt Hoàn Nhan Minh Nguyệt, “Thanh cô ra mắt công chúa, công chúa còn sống, thật sự là quá tốt!”

“Thanh cô, nhanh đứng lên đi!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt đỡ Thanh cô dậy, Thanh cô mặt đầy nước mắt, nhìn về phía nam tử bên cạnh Hoàn Nhan Minh Nguyệt, “Vây, ngài nhất định là Đại tướng quân rồi!”

“Là ta!” Phượng Tà lúc này cũng đỡ lấy người Thanh cô.

“Thật tốt quá! Công chúa và Đại tướng quân bình yên vô sự, tiểu thư nhất định sẽ rất cao hứng ! Nô tỳ, nô tỳ đi báo cho tiểu thư!”

Đi hai bước, Thanh cô đột nhiên dừng lại, “Nhìn nô tỳ vội vàng kia, thôi thì mọi người đi xem tiểu thư đi! Ta đi canh cửa! Công chúa, tướng quân,

mời!”

Thanh cô đóng cửa lại, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà dưới sự hướng dẫn của Mộ Dung Thất Thất đi vào bên trong.

Nơi này rất an tĩnh, nghe không được thanh âm ở bên ngoài, Đông Phương Lam quỳ gối phía trước tượng Phật bằng vàng, tay trái lần (động tác bấm ngón tay cho từng hạt trên chuỗi chuyển động) Phật châu, tay phải gõ mõ. “Đông đông đông ——”

“Phù hộ cho Minh Nguyệt của ta, phù hộ cho Phượng Tà của ta, phù hộ cho hài tử của ta bình an!” Đông Phương Lam nhỏ giọng niệm, Mộ Dung Thất Thất đã tới rất nhiều lần, tình huống như thế nàng cũng thấy rất nhiều, ngược lại với Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà, nhìn thấy mẹ già đầu tóc hoa râm còn đang ở trước Phật như vậy vì bọn họ cầu khẩn, trong mắt hai người tràn đầy nước mắt.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt chậm rãi đi tới, quỳ xuống bên cạnh Đông Phương Lam, nhìn Đông Phương Lam nghiêng nghiêng khuôn mặt già nua, nước mắt tuôn rơi.

“Thất Thất, cháu tới rồi sao ——” nghe được thanh âm, Đông Phương Lam nghiêng mặt qua, “Hôm nay tới thật sớm.”

Câu nói kế tiếp chưa nói xong, Đông Phương Lam sững sờ.

“Mẹ ——” Hoàn Nhan Minh Nguyệt trên mặt tràn đầy nước mắt, một tiếng “Mẹ” , đem tất cả tâm tình trong lòng nàng phát tiết hết ra ngoài.

“Loảng xoảng ——” mõ trong tay Đông Phương Lam cùng Phật châu rơi trên mặt đất, bà không thể tin được hai mắt của mình, “Minh Nguyệt, thật sự là con? Thật sự là Minh Nguyệt của ta?”

“Mẹ.” Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng không nhin được nữa, nhào vào lòng Đông Phương Lam.

Lúc này, giọng Hoàn Nhan Minh Nguyệt nghẹn ngào, nói không ra lời, chỉ có thể một tiếng lại một tiếng hô “mẹ”, dường như muốn đem hơn mười năm ủy khuất, qua một tiếng “mẹ” này, toàn bộ kêu ra.

“Minh Nguyệt!”

Đông Phương Lam tay run lấy lấy, vuốt ve tóc Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Đúng vậy, là Minh Nguyệt! Thân thể ôn nhuận này là con gái của bà, Minh Nguyệt còn sống! Bà rốt cục đợi được đến lúc gặp con gái của mình rồi!

Trong Phật đường, bởi vì đôi mẫu nữ nhận nhau, mà tràn ngập lên một tầng không khí hạnh phúc cùng đau thương. Phượng Tà đi tới trước mặt Đông Phương Lam, quỳ xuống dập đầu, cũng gọi một tiếng “Mẹ!”

“Phượng Tà! Thật tốt quá! Các người còn sống, thật sự là quá tốt!” Đông Phương Lam lệ tuôn nhạt nhòa, liên tục gạt lệ, “Thật tốt quá!”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà một trái một phải, muốn dìu Đông Phương Lam, lại bị Đông Phương Lam cự tuyệt. Nàng cung kính quỳ gối trước tượng Phật, hai tay úp, nặng nề dập đầu, “Đa tạ Phật tổ! Đa tạ Phật tổ cho chúng ta một nhà đoàn viên! Đa tạ Phật tổ!”

Cho đến khi dập đầu lạy ba cái sau, Đông Phương Lam mới đứng lên, bà tay trái lôi kéo Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tay phải lôi kéo Phượng Tà, xem một chút bên trái, lại xem một chút bên phải, kích động gật đầu lia lịa.”Tốt tốt! Tốt!”

Mẹ con đoàn tụ, là chuyện Đông Phương Lam nằm mơ cũng muốn, vốn cho là đây là một loại hy vọng xa vời, không nghĩ tới cuối cùng mộng đẹp biến thành sự thật, bảo Đông Phương Lam như thế nào không kích động.

Một nhà đoàn viên, nước mắt trên mặt Đông Phương Lam, dần dần bị nụ cười thay thế. Bà lôi kéo Hoàn Nhan Minh Nguyệt không chịu buông tay, mẹ con có quá nhiều lời muốn nói, hai người hàn huyên tới ban đêm, Đông Phương Lam còn cảm thấy ý do vị tần (chưa thỏa lòng).

Được nghe kể những năm này, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vẫn ngủ say không tỉnh, ở dưới địa cung Trường Thu Cung, Đông Phương Lam giận không thể át. Thì ra nhiều năm như vậy, nữ nhi vẫn ở bên cạnh, bà làm mẹ nhưng hoàn toàn không biết, thế cho nên cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt chia lìa suốt mười sáu năm, bảo bà như thế nào không hận!

“Nói cho cùng, cũng là Hoàn Nhan Liệt giở trò quỷ! Làm hại chúng ta cốt nhục chia lìa, cũng là do hắn!”

Nhắc tới Hoàn Nhan Liệt, Đông Phương Lam liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn nguy trang vô cùng tốt, vẫn lấy hình tượng đứa con hiếu thảo xuất hiện, không nghĩ tới hắn mới là tâm sâu nhất, đã sớm rắp tâm hại người, còn làm bộ như không có chuyện gì! Thật là quá ghê tởm!

“Mẹ, người đừng nóng giận, tránh ảnh hưởng đến thân thể. Ca ca đúng là đã rất quá đáng, nhưng con cùng Tà ca ca đã quyết định, không truy cứu chuyện đã qua. Chúng con đã bỏ lỡ quá nhiều, cùng mất đi quá nhiều. Hôm nay, có thể ở cạnh nhau đến già, chính là tâm nguyện lớn nhất của con cùng Tà ca ca.”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt nói..., Đông Phương Lam có thể hiểu được, bọn họ có thể buông xuống, cũng là một loại giải thoát.

Biết Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà quyết định rời đi, Đông Phương Lam trong lòng rất là tiếc nuối. Chẳng qua bọn họ ở lại kinh thành, vạn nhất xảy ra biến cố gì, chẳng phải càng phiền toái hơn sao? Họ đã đủ khổ rồi! Không thể chịu đựng thêm việc nào nữa!

Mặc dù Đông Phương Lam không muốn cùng con gái và con rể tách ra, nhưng liên quan đến an nguy của Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà, bà không thể ích kỷ, không thể lấy tình thương của mẹ mà vây khốn bọn họ. “Tốt! Các con sớm một chút rời khỏi cái đất thị phi này cũng tốt! Trước tìm chỗ an toàn mà tránh, Hoàn Nhan Liệt phát hiện con không có ở đây, nhất định sẽ làm ra chuyện điên rồ, ta ủng hộ các con rời đi!”

Nhìn sắc trời đã không còn sớm, Đông Phương Lam cố nén tư niệm với nữ nhi, thúc giục bọn họ nhanh chóng đeo lên mặt nạ da người, sớm chút rời đi. Chỉ cần biết rằng bọn họ còn sống, biết bọn họ bình an, sợ gì không thể gặp nhau, như vậy cũng đã tốt rồi!

“Nhớ thường xuyên viết thư cho ta, báo bình an! Minh Nguyệt, con phải bồi bổ sức khỏe, đem thân thể dưỡng cho tốt! Phượng Tà, con phải chiêu cố kỹ lưỡng Minh Nguyệt, ta chỉ có một nữ nhi này thôi!”

Trước khi đi, Đông Phương Lam nắm tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, dặn dò liên tục, đưa bọn họ đến tận cửa cung, thấy thân ảnh của bọn họ biến mất, Đông Phương Lam mới được Thanh cô dìu trở về Cẩm Huyền Cung.

Ngày đó, Mộ Dung Thất Thất mang theo Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà đã dịch dung đi Nam Lâm vương phủ, sau đó Phượng Thương chuẩn bị xe ngựa, cùng Mộ Dung Thất Thất tự mình hộ tống hai người rời đi.

“Cha mẹ, hai người trước tiên có thể đi Nam tứ châu, bên đó có người của con, nhất định sẽ hảo hảo chiêu cố hai người!”

Mộ Dung Thất Thất một lần nữa giúp Hoàn Nhan Minh Nguyệt bắt mạch, đem phương thuốc, cùng đồ ăn dinh dưỡng phối hợp, căn kê viết ra, để cho Phượng Tà cất xong, rồi đem thư của mình đưa cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt, để bọn họ dễ dàng liên lạc cùng người của Ma Vực.

“Tốt! Tốt!” Biết nữ nhi của mình có tiền đồ như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vô cùng giật mình, nhưng ngoài kinh ngạc, lại là vô cùng mừng rỡ. Mộ Dung Thất Thất như vậy, làm cho lo lắng của Hoàn Nhan Minh Nguyệt đối với nữ nhi, lại thả lỏng một chút, xem ra, nàng có thể tự chiêu cố tốt cho mình.

“Thương Nhi, cha con đã nói với mẹ chuyện của con, giải độc đây cũng là đại sự a! Cố độc hành hạ con nhiều năm như vậy, chờ mẹ cùng cha con đi rồi, các con cũng không có cái gì cố kỵ cùng nhớ thương nữa, có thể không còn vương bận mà làm!”

“Mặc dù chúng ta buông tha Hoàn Nhan Liệt, nhưng hẳn có lỗi với con, con nên làm như thế nào, tuyệt đối không thể nường tay! Chẳng qua là. . . . Con bây giờ đã không phải một người, con còn có Thất Thất, các con sau này sẽ còn có hài tử, cho nên chuyện này nhất định phải mưu kế cẩn thận mới tốt. Hoặc là không động thủ, nếu muốn động, phải cho đối phương một kích trí mạng, không thể lưu lại tai hoạ ngầm. Mẹ không muốn bi kịch của mẹ và cha con lại tái diễn trên người các con, Thương Nhi, con hiểu ý mẹ chứ?”

“Mẹ, con đã biết!” Phượng Thương gật đầu, “Mẹ cùng cha yên tâm! Con nhất định sẽ chiêu cố tốt Khanh Khanh, cũng sẽ trị lành bệnh của mình!”

Đưa Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi, Mộ Dung Thất Thất tựa vào trong ngực Phượng Thương. Lúc này, đã gần tối, gió có chút lạnh, Phượng Thương ôm chặt vòng eo Mộ Dung Thất Thất, nhẹ nhàng mà ngửi mùi thơm trên tóc nàng.

Hôm nay, bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện. Bất kể nói thế nào, Hoàn Nhan Minh Nguyệt bình yên vô sự, có thể tiếp tục hạnh phúc cùng Phượng Tà, đây là một việc vô cùng tốt. Mà cái câu dặn dò cuối cùng kia của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cũng là suy nghĩ gần đây của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

Bên trong Kinh thành, Hạ Tuyết đem tư liệu về Bạch Ưc Nguyệt cùng Tô Mi đặt ở trước mặt Di Sa, chỉ có mấy tờ giấy thật mỏng, nhưng phải tra xét chừng mấy ngày.

“Tại sao chỉ có ít như vậy?” Di Sa khẽ nhú mày, đối với biểu hiện của Hạ Tuyết rất không hài lòng.

Thấy Di Sa tức giận, Hạ Tuyết vội vàng quỳ xuống, “Bẩm công tử, Bắc Chu quốc không có thế lực của chúng ta, Ma Vực cùng Phật Sinh Môn đều không nhận giao dịch này, những thế lực khác không có năng lực lớn như vậy, cho nên tra tìm tư liệu tương đối phiền toái.”

Hạ Tuyết giải thích, khiến sắc mặt Di Sa hơi chút dịu lại. Không khiến trách Hạ Tuyết nữa, Di Sa bắt đầu nghiên cứu tư liệu.

Từ tư liệu mà Hạ Tuyết tra được, Bạch Ưc Nguyệt là tiểu thư thế gia, mới ra đời liền có nền tảng vững chắc, hơn nữa cao nhã hào phóng, đối đãi người cũng hòa ái dễ gần, xuất thân tốt đẹp, cử chỉ ưu nhã, hết thảy đều vô cùng hoàn mỹ. Chẳng qua, Y Liên nàng có chuyển thế ở trên người Bạch Ưc Nguyệt sao?

Mắt Di Sa nhìn chăm chăm vào bức họa Bạch Ưc Nguyệt trên giấy, hẳn muốn đem tranh này giống như mặt thật, cùng người trong trí nhớ mình hợp lại.

“Liên Sinh, anh là anh trai của em! Chúng ta không thể như vậy! Mau buông!”

“Y Liên, chúng ta không có liên hệ máu mủ, anh yêu em, anh yêu em mà! Năm đó cha nuôi mang em về, tới lúc mẹ nuôi đem em đã tắm rửa trở ra, em giống như thiên sứ nho nhỏ! Một khắc kia, anh liền thích em rồi!”

“Liên Sinh, anh đang nói cái gì vậy! Em vẫn luôn xem anh làm anh trai mà đối đãi!”

“Nhưng anh cũng không có xem em là em gái ruột của anh! Y Liên, anh yêu em, anh muốn em làm người phụ nữ của anh!”

“Bốp ——”

“Y Liên, em đánh anh!”

“Đúng vậy! Anh hãy thanh tỉnh một chút! Hải cốt cha nuôi còn chưa lạnh, anh không đi tìm kiếm hung thủ sát hại cha nuôi, lại ở nơi này nói với em cái gì yêu với không yêu. Liên Sinh, anh rốt cuộc làm sao vậy? Hiện tại chuyện trọng yếu nhất của chúng ta là điều tra rõ chân tướng, báo thù cho cha nuôi a!”

“Báo thù? Ha ha ha! Y Liên, em biết là ai giết cha nuôi không? Là anh a ——”

“Anh nói cái gì? !”

“Cái lão đầu tử kia biết rõ anh thích em, nhưng ông ta chẳng những không giúp, ngược lại còn khuyên anh tránh xa em, còn thêu dệt ra cái gì mà em là em gái ruột của anh để lừa gạt anh. Em nói, ông ta không phải là đáng chết sao?”

“Liên Sinh, anh điên rồi! Anh điên thật rồi!”

“Không sai! Anh điên rồi! Anh là vì em mà điên, vì em mà si mê! Những năm này, tấm lòng anh đối với em, chẳng lẽ em không biết sao! Anh vì em làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ em không hiểu sao! Y Liên, anh yêu em!”

“Cút ngay! Anh, tên khốn kiếp này! Anh thế nhưng giết cha nuôi! Cha nuôi đem chúng ta nuôi lớn, xem chúng ta giống như ruột thịt, anh lại làm ra chuyện như vậy ! Tôi muốn giết anh báo thù cho cha nuôi!”

“Két ——” (tiếng đạn lên nòng) “Y Liên, em bây giờ còn có thể động sao? súng ở trong tay của anh, vũ khí của em không có bên người, em lấy cái gì đấu cùng anh?”

“Anh bỏ thuốc vào nước của tôi? Liên Sinh, anh thay đổi rồi, anh trở nên thật là đáng sợ, tôi thật sự không nhận ra anh nữa rồi! Có gan hôm nay anh giết chết tôi đi! Nếu không, chỉ cần tôi sống một ngày, tôi sẽ đuổi giết anh một ngày! Tôi muốn anh vĩnh viễn không có một ngày nào được bình yên! Anh cũng đừng hòng có được tôi!”

“Y Liên, em đừng ép anh!”

“Ác quỷ, anh cút xuống Địa ngục đi!”

“Pằng ——”

“Y Liên ——” Di Sa chợt mở mắt ra, trên trán chỉ chút mồ hôi hột. Y Liên.

“Công tử, ngài sao vậy?” Hạ Tuyết thấy Di Sa như vậy, vội vàng mang nước đưa tới trước mặt hắn, lại đem khăn tay sạch đưa hắn. Hạ Tuyết vừa định giúp Di Sa lau mồ hôi, lại bị Di Sa giơ tay lên ngăn cản, “Ta tự mình làm! Hạ Tuyết, ta nói rồi, ta không thích người khác đụng vào ta, đặc biệt là nữ nhân!”

Nghe được lời này của Di Sa, ngữ điệu cực kỳ nghiêm khắc, mặt Hạ Tuyết cũng lạnh như băng, bởi vì lời của hắn mà xuất hiện chút dao động.

“Dạ, công tử, ta sai rồi.” Di Sa không có chú ý tới, lúc hắn nói ra lời này, trong mắt Hạ Tuyết hiện lên vẻ cô đơn, lúc này trong lòng Di Sa nghĩ tới chỉ có một Y Liên.

Y Liên, em nhất định cũng đến cái thế giới này đi! Y Liên, em ở chỗ nào? Em có tha thứ cho anh không? Lúc trước là anh sai rồi, thật sự sai rồi!

Y Liên, van cầu em, nhất định phải cho anh thêm một cơ hội nữa, để anh bù đắp lại cho em, để anh hảo hảo yêu em, được không?

Di Sa nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt, mới vừa rồi, trong đầu hắn hiện ra hình ảnh cuối cùng của kiếp trước, nữ nhân hắn yêu kia, đã chết ở trong tay hắn, bây giờ đang ở đâu?

Đi tới thế giới này đã sáu năm rồi! Sau khi kích động giết Y Liên, hắn cũng nã súng tự sát! Hắn vốn cho là, mình đã chết. Hắn đối xử với nghĩa phụ như vậy, đối xử với người hắn yêu như vậy, chắc chắn chết đi sẽ bị đày xuống địa ngục đau khổ.

Nhưng khiến hắn không ngờ chính là, hắn lại trọng sinh ở Bồng Lai đảo, trên người một mỹ thiếu niên tên Di Sa.

Chắc có lẽ, là trời cao chiếu cố, thương tiếc cho sự si tình của hắn, mới cho hắn cơ hội sống lại. Nhưng là, trời cao có phải bởi vì những việc ác hắn làm mà trừng phạt hắn, cho nên để cho hắn đời này vĩnh viễn không thể đứng lên.

Y Liên, anh đến đây, em, hắn là cũng đến đúng không.

Liếc nhìn tư liệu của Bạch Ưc Nguyệt, Di Sa có chút không yên lòng. Vừa nghĩ tới cuối cùng, Y Liên gọi hắn “ác quỷ”, lồng ngực của hắn đau đến co quắp. Hắn không phải là ác quỷ, hắn chẳng qua là hèn mọn yêu nàng, muốn cùng nàng bên nhau đến già mà thôi.

Đầu ngón tay Di Sa, nhẹ nhàng chạm tới bức họa Bạch Ưc Nguyệt.

Mày lá liễu, mắt hạnh nhân, Bạch Ưc Nguyệt là một mỹ nhân truyền thống, tao nhả không màng danh lợi. Gương mặt này, cùng người trong trí nhớ của hắn hoàn toàn bất đồng. Nếu như nàng là Y Liên, thật là tốt biết bao!

Chờ hăn tìm được Y Liên, đứng ở trước mặt Y Liên, nàng nhất định cũng sẽ không nhận ra mình!

Đổi lại thành một gương mặt ngây thơ, gương mặt mỹ thiếu niên, ban đầu hăn thật cũng không có quen. Bất quá Di Sa tin tưởng, nếu như Y Liên thật sự ở đây, nhất định sẽ nhận ra hăn. Bởi vì, hăn là người cùng nàng lớn lên, Liên Sinh a! Nàng làm sao sẽ không nhận ra hăn đây!

“Hạ Tuyết, tìm một cơ hội, đem Bạch Ưc Nguyệt mang đến đây ——”
đầu ngón tay Di Sa gõ trên tay nắm xe lăn, hăn không thể chờ được nữa, hăn muốn nhìn thấy nàng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Đêm Tân Hôn Của Tố Nguyệt

Căn cứ những gì được viết trên tư liệu, kể từ khi tham gia cuộc thi tứ quốc tranh bá sau, Bạch Ưc Nguyệt vẫn sống ở thành Yên Kinh.

Mặc dù sau cuộc thi, tuyển thủ Tây Kì quốc đều trở về thành Tây Lương, nhưng nàng vẫn còn ở lại Yên Kinh.

Bạch gia ở thành Yên Kinh cũng có cửa hàng, Bạch Ưc Nguyệt tựa hồ muốn xem xét công việc làm ăn bên này, cho nên hiện tại bây giờ còn đang ở thành Yên Kinh.

“Công tử.” Thấy Di Sa như vậy, Hạ Tuyết trong lòng đau xót. Công tử, trong mắt, trong lòng ngài chỉ có Y Liên, có thể hay không thỉnh thoảng quay lại, xem một chút người sau lưng là ta đây.

Kể từ khi đưa Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi, Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cha mẹ theo đuổi hạnh phúc của bọn họ rồi, nàng cùng Phượng Thương lúc nào thì có thể được tự do giống như vậy đây?

Minh Nguyệt Thịnh mấy ngày qua cũng là thường xuyên ghé chơi Nam Lâm Vương phủ.

Không biết có phải hay không bởi vì hãn thoải mái thẳng thắn thừa nhận mình đối với Mộ Dung Thất Thất ái mộ, hơn nữa còn biểu lộ rõ ràng sẽ không can dự đến tình cảm của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, cho nên Phượng Thương đối với sự ghé thăm của hãn cũng không cự tuyệt, còn có thể mời hãn thường xuyên đến Thính Tùng Lô làm khách mà trò chuyện, hãn cũng là ở chỗ này kết giao không ít bằng hữu.

“Nguyệt Thịnh, cổ thật sự đáng sợ như vậy sao? Xem ra lần này thấy vàng rơi trên đất cũng không dám tùy tiện nhặt lên, vạn nhất là kim ti cổ (cổ trùng hình dạng mảnh như sợi tơ bằng vàng), sau này quần lên ta thì làm sao bây giờ! Trời ơi! Thật là đáng sợ! May mắn ta ở Bắc Chu!

Trong Thính Tùng Lôu, đang nghe Minh Nguyệt Thịnh nói về kim ti cổ, Hoàn Nhan Khang la lên.

“Lúc trước người muốn mời ta đi Nam Phượng quốc, ta thấy xong rồi! Ta không đi! Vạn nhất khi trở lại trên người mang theo một con cổ trùng, ta đây liền cách cái chết không xa! Ta còn chưa có cưới vợ, cũng chưa có sinh con nữa!”

Lúc nói lời này, Hoàn Nhan Khang liếc nhìn Tô Mi một cái, Tô Mi đỏ mặt lên, hừ nhẹ một tiếng, quay mặt qua một bên, nhìn đi nơi khác.

“Thật ra thì cũng không có đáng sợ như vậy! Đối với tường tộc nhân (dòng họ chuyên dùng cổ giết người @@) mà nói, cổ độc là bằng hữu, và cũng là một phần trong cuộc sống của bọn họ. Thông thường, tường tộc nhân sẽ không đối với người hạ độc.” Thấy Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Minh Nguyệt Thịnh nở nụ cười, miệng gượng nở nụ cười nhột nhạt thảm hại.

“Còn không đáng sợ! Không phải người nói, nữ nhân của tường tộc nếu lo lắng nam nhân không trở về nhà, thì ở trên người bọn họ hạ tương tự cổ sao? Đây chính là tướng công của mình mà các nàng còn có thể xuống tay được?”

Nghĩ đến cảm giác cái loại sâu này ở trong thân thể bò qua bò lại, Hoàn Nhan Khang sờ sờ da gà đang nổi trên người, liên tục nhắc lại, “Dù sao ta cũng sẽ không đi Nam Phượng quốc, đánh chết ta cũng sẽ không đi!”

“A ha”, Minh Nguyệt Thịnh chậm rãi cười một tiếng “‘tường tộc nữ nhân trọng tình’ ở tường tộc, thông thường cũng là chế độ một vợ một

chồng. hạ cổ, cũng là vì duy trì chế độ một chồng một vợ đó. Chỉ cần người chồng đối với vợ của mình tốt, nữ nhân tự nhiên sẽ không hạ cổ!”

Tựa như mẫu hậu của hần, Miêu Sở Vân, cũng là một cô gái trọng tình. Nếu không vì thủ đoạn của nàng, như thế nào lại chết cháy ở trong lãnh cung, ...”Nghe thấy không đó!” Tô Mi trợn mắt nhìn Hoàn Nhan Khang một cái “‘nam nhân nếu không bội bạc’ nữ nhân cũng sẽ không hạ quyết tâm đổi phò với tướng công của mình!”

Tô Mi có ý tứ là muốn báo cho Hoàn Nhan Khang biết, vạn nhất hần có hai lòng, khó đảm bảo nàng sẽ không học tập theo nữ nhân tường tộc.

“Ta làm sao mà giống như vậy! Tiểu Mi nhi, ta là hạng người gì, muội còn không rõ ràng sao!” Hoàn Nhan Khang đi đến bên cạnh Tô Mi lấy lòng, lấy cùi chỏ chọt chọt nàng, ‘Nàng hãy yên lòng hai trăm phần đi’, so với Tô Mi cùng Hoàn Nhan Khang cãi nhau ầm ĩ, Tố Nguyệt phá lệ an tĩnh. Nàng vừa nghe Minh Nguyệt Thịnh kể về phong thổ Nam Phượng quốc, vừa ở bên cạnh thêu may quần áo.

Nạp Lan Tín ngồi ở một bên khác, cách Tố Nguyệt không xa không gần. Mộ Dung Thất Thất mỗi lần mang Tố Nguyệt trở lại, cũng sẽ gặp phải Nạp Lan Tín.

Có nhiều lần, Nạp Lan Tín cũng muốn tìm cơ hội cùng Tố Nguyệt nói chuyện, nhưng là trên mặt nàng luôn luôn là vẻ mặt ‘người lạ chớ lại gần’, làm cho lời nói của Nạp Lan Tín đến khóe miệng, lại phải nuốt xuống. Nạp Lan Tín biết, bởi vì chuyện hần theo dõi Tố Nguyệt, hần coi như là hoàn toàn có lỗi với nàng. Thường ngày nhìn Tô Mi cùng Tố Nguyệt, cảm thấy Tô Mi tính tình nóng nảy, không dễ chọc, không nghĩ tới Tố Nguyệt mới thật sự là quật cường. Chỉ bởi vì chuyện theo dõi mà nàng đã thật lâu cũng không có để ý tới hần, nhìn ý tứ Tố Nguyệt là tính toán cả đời đều không để ý đến hần. Bây giờ nên làm cái gì cho phải đây?

Về mặt Nạp Lan Tín bị Hoàn Nhan Khang thu hết vào mắt, hẳn đã cùng Tô Mi thảo luận qua chuyện của Nạp Lan Tín và Tố Nguyệt, hai người cảm thấy bọn họ giảng co như vậy không tốt lắm, hơn nữa hai người đều nhất trí cho rằng thật ra thì Tố Nguyệt trầm ổn rất hợp với Nạp Lan Tín “Cáo già”, chính xác là một đôi.

Hoàn Nhan Khang trong lòng tính toán, tốt xấu gì Tố Nguyệt cũng là tỷ muội tốt của Tô Mi, nếu xe tơ hồng giúp bọn họ, vừa có thể thêm công đức, lại còn có thể bồi dưỡng tình cảm với Tô Mi.

Giờ phút này, thấy Nạp Lan Tín buồn khổ như vậy, nụ cười ở khóe miệng cũng vô cùng gượng ép, Hoàn Nhan Khang nháy mắt với Tô Mi, hai người làm bộ “đùa giỡn”, Tô Mi ‘đụng phải’, ở trên người Tố Nguyệt.

“Ai nha!” Không để ý một chút, kim may đâm vào đầu ngón tay của Tố Nguyệt.

“Là ta bất cẩn! Thật xin lỗi! Tố Nguyệt, người không sao chứ!” Tô Mi vội vàng nhìn về phía Tố Nguyệt, đang nhìn đến trên đầu ngón tay nàng, mới có một chút máu liên nhỏ giọt, Tô Mi kinh ngạc “Thét chói tai” lên, “Ai nha, chảy thật là nhiều máu a! Tố Nguyệt, người đừng lo lắng!”

Tố Nguyệt đang định lắc đầu nói không có chuyện gì, một thân ảnh lao đến, trực tiếp đem Tô Mi từ bên cạnh Tố Nguyệt gạt ra ngoài, chỉ thấy người nọ nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tố Nguyệt lên, cẩn thận kiểm tra, “Chỗ nào? Chỗ nào bị thương, để ta xem xem!”

Không đợi Tố Nguyệt hiểu ra, đầu ngón tay đã truyền đến một trận ấm áp, vừa nhìn, Nạp Lan Tín đang cúi đầu đem đầu ngón tay chảy máu của nàng ngậm trong miệng.

“Đây!” Máu dâng lên đầu Tố Nguyệt, đầu óc của nàng, ‘ong ong’, rung động, mặt cũng nóng đến muốn bốc.

“Cầm máu rồi, không có chuyện gì rồi” chờ Nạp Lan Tín ngẩng đầu, Tố Nguyệt giơ tay cho hắn một bạt tai, “Lưu manh!” Tố Nguyệt bỏ lại y phục trong tay, rưng rưng xông ra ngoài.

Một tát này đánh cho Nạp Lan Tín nhất thời váng đầu, qua một lúc lâu hắn mới suy nghĩ cẩn thận, nam nữ thụ thụ bất thân, Tố Nguyệt không được mạnh mẽ như Tô Mi, tự nhiên là miệng lưỡi rụt rè, hiện tại hắn làm trò trước mặt mọi người, sờ soạng nàng, trước mắt bao nhiêu cặp mắt măt đầu ngón tay nàng, cũng thiệt là có chút “Lưu manh”.

“Đồ ngốc, còn không đuổi theo!” Hoàn Nhan Khang thấy Nạp Lan Tín đứng ngốc ở đằng kia, tiến lên đẩy hắn một cái, “Nhanh đi a!”

Bị Hoàn Nhan Khang như vậy nhắc nhở, Nạp Lan Tín đầu óc chợt thanh tỉnh lại, lập tức vén vạt áo, chạy đuổi theo.

Tố Nguyệt đi qua đi lại trong vương phủ, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, thật là đáng xấu hổ. Tên khốn kiếp này! Thế nhưng trước mặt mọi người liếm ngón tay của nàng! Đây không phải là muốn phá hoại thanh danh của nàng sao! Nhìn Nạp Lan Tín bình thời nho nhã lễ độ, không nghĩ tới nhân phẩm của hắn lại kém như vậy!

Lúc này, hình tượng Nạp Lan Tín ở trong lòng Tố Nguyệt tuột dốc không phanh. Lúc trước làm ra bộ dáng đứng đắn, lại theo dõi nàng điều tra chuyện của tiểu thư, hiện tại vừa làm bộ lo lắng tay nàng bị thương, nhưng đối với nàng làm ra chuyện như vậy. Tên khốn kiếp này, thật là đáng chết mà!

“Tố Nguyệt cô nương! Tố Nguyệt cô nương!”

Trong lòng Tố Nguyệt đang hung hăng mắng Nạp Lan Tín, đã nghe đến thanh âm của hắn từ xa truyền đến. Chờ Nạp Lan Tín đứng ở trước mặt nàng, Tố Nguyệt lập tức lạnh mặt “người tới đây làm gì?”

“Tổ Nguyệt cô nương, mới vừa rồi là ta không đúng, ta quá nóng vội. Ta, ta chỉ là muốn nói cho mọi người biết. Ta không có ý khác, ta. Là quan tâm mọi người!”

Thấy Tổ Nguyệt trừng mắt lạnh, Nạp Lan Tín biết nàng nhất định là hiểu lầm mình, vội vàng giải thích cho Tổ Nguyệt nghe. Nhưng là hắn càng khẩn trương, càng hồng việc, càng gấp gáp, cái miệng vốn lợi hại nói đến cuối cùng cũng lắp ba lắp bắp .

‘Quan tâm? Ta không cần sự quan tâm của người! Quyết không cần!’, mặc dù bộ dáng Nạp Lan Tín rất buồn cười, nhưng Tổ Nguyệt căn bản là cười không nổi. Nếu không phải bởi vì thân phận đặc thù của Nạp Lan Tín là thân tín của Phượng Thương, hôm nay hắn khinh bạc nàng như vậy, nàng nhất định đã giết hắn rồi.

Từ trong mắt Tổ Nguyệt, Nạp Lan Tín thấy được sự lạnh lùng, còn có tiểu nữ nhân kia vẻ mặt quật cường nhưng đang biểu lộ đầy ủy khuất, rõ ràng là đang khắc chế bản thân mình. Nếu là Tô Mi, chỉ sợ sớm đã cùng hắn đánh nhau!

“Cái kia.” Tổ Nguyệt không nói lời nào, Nạp Lan Tín cũng không biết nên như thế nào để dành tiểu nữ nhân vui vẻ, “Cái kia” hồi lâu, Nạp Lan Tín rốt cục lấy hết dũng khí mở miệng, “Ta sẽ đối với mọi người chịu trách nhiệm !”

“Xì” những người phía sau vừa theo tới, nghe được những lời cuối cùng của Nạp Lan Tín, không nhịn được cười ra tiếng. Mà tiếng cười, làm cho Tổ Nguyệt lại càng thẹn thùng.

“Ai bắt người chịu trách nhiệm chứ! Người nào cần người chịu trách nhiệm!” Tổ Nguyệt mắt nóng lên, nước mắt xém xiu nữa là rơi. Nạp Lan Tín nghĩ nàng là cái gì? Cho là chính nàng là không ai thêm lấy, hiện tại

tìm cơ hội kiên quyết kín đáo đưa cho hấn sao? Nàng mới không cần hấn giả mù sa mưa như vậy!

Không thể không nói, lòng của thiếu nữ rất là nhạy cảm và yếu ớt, ngày thường Tố Nguyệt rất lý trí, thời điểm gặp phải vấn đề tình cảm, đầu óc hỗn loạn như tơ vò. So với nàng, Nạp Lan Tín cũng chả tốt hơn bao nhiêu.

Nhìn đến đôi mắt to tròn linh lợi của Tố Nguyệt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, nhưng nàng cố nén không để cho mình rơi lệ, Nạp Lan Tín đau lòng không thôi, một bước tiến lên, đem Tố Nguyệt ôm vào lòng. (hoan hô Tín ca ^^)

“Đừng khóc, muội vừa khóc, ta sẽ rất đau lòng !”

Nạp Lan Tín không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng vừa vặn đem suy nghĩ nội tâm của mình biểu đạt ra thành lời, Tố Nguyệt bị những lời nói “tâm tình” của hấn dụ dỗ.

“Người, tên khốn kiếp này, buông tay!” Tố Nguyệt vùng vẫy.

Mới vừa rồi là bị nam nhân này liếm ngón tay, lúc này lại bị hấn ôm thật chặt. Nạp Lan Tín hấn rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hấn muốn cho mọi người trong Vương Phủ thấy một màn như vậy, để cho không ai thèm lấy nàng sao!

“Buông ra!” Không biết là thẹn quá thành giận, hay là mất đi lý trí. Tố Nguyệt nắm chặt tay thành quyền, nhìn tròn trịa trắng nõn, dùng sức đâm vào ngực Nạp Lan Tín, ra tay rất nặng, quả đấm hạ xuống trên người Nạp Lan Tín nghe “Bang bang”

Rung động.

Biết mình chọc giận Tố Nguyệt, nhưng là Nạp Lan Tín không có ý định buông tay. Tựa như vừa buông tay ra, nàng sẽ lại giống như lúc trước, xa

cách trốn tránh hẳn, không hề đến gần hẳn lần nữa. Nạp Lan Tín không thích cái loại tư vị này, cái loại cảm giác bị Tổ Nguyệt xa cách thật là cực kỳ khó chịu.

“Sẽ không!” Nạp Lan Tín biểu hiện so sánh với Tổ Nguyệt còn quật cường hơn, mặc kệ má trái sưng đỏ, hai cánh tay Nạp Lan Tín ôm siết càng chặt hơn, đem Tổ Nguyệt vững vàng khóa vào trong ngực, hành động giống như xiềng xích, đem nàng nhốt lại. “Ta đây cả đời không buông!”

Lần đầu tiên bị nam nhân ôm như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Nguyệt nóng đến đỏ bừng, cộng thêm tránh thoát không được, lại nghe Nạp Lan Tín nói những lời tâm tình ngọt đến chết người kia, Tổ Nguyệt lại càng khổ sở, cứ như vậy nhịn không được, nước mắt liền “Xoạch” tuôn rơi.

“Người, người khi dễ ta!”

Một tiếng này, trong sự tức giận mang theo một tia rung động, giống như sự thẹn thùng của thiếu nữ, nghe được Nạp Lan Tín trái tim ‘bang bang’, loạn nhịp.

“Ta không có khi dễ người!” Nước mắt Tổ Nguyệt làm cho Nạp Lan Tín hoàn toàn luống cuống, vội vàng buông tay, kéo tay áo lau nước mắt cho nàng. “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Ta thật không có khi dễ muội! Ta là thật lòng thích muội ! Thương muội còn không hết, lý nào lại không biết thương tiếc mà khi dễ muội!”

Nạp Lan Tín nói..., làm cho Tổ Nguyệt khóc càng lợi hại hơn.

Lúc trước hẳn ra vẻ một bộ dáng hứng thú với nàng, làm cho nàng cũng dần dần động tâm, nhưng kết quả cuối cùng cũng là hẳn theo dõi nàng, điều tra chuyện của Mộ Dung Thất Thất. Cái cảm giác bị người lợi dụng này, làm cho trong lòng Tổ Nguyệt rất khó chịu, đặc biệt là cảm tình bị lợi dụng, càng làm cho trong lòng nàng có khúc mắc.

Hiện tại Nạp Lan Tín nói thích nàng, làm cho Tố Nguyệt sợ, cảm thấy không chừng lại là một cái bẫy, làm cho nàng không thể nào tin nổi hẳn.

Tố Nguyệt khóc giống như con nít, đem tất cả ủy khuất lúc trước toàn bộ phát tiết ra ngoài, Nạp Lan Tín luống cuống tay chân, không giúp được Tố Nguyệt lau nước mắt, không đầy một lát, trên ống tay áo hẳn cũng loang lổ nước mắt Tố Nguyệt .

Tiếng khóc của Tố Nguyệt, đem tất cả mọi người ở Vương Phủ kéo tới đây, Tố Nguyệt bình thời đối đãi với mọi người rất tốt, cho nên ở Vương Phủ phẩm chất rất tốt, hiện tại thấy Tố Nguyệt khóc, tất cả mọi người cho rằng là Nạp Lan Tín khi phụ (bắt nạt) nàng, rất nhiều người bắt đầu hướng về phía Nạp Lan Tín chỉ chỗ, quần tam tụ ngũ (tốp năm tốp ba) bắt đầu nghị luận.

‘Đừng khóc! Ta xin muội đó!’, Nạp Lan Tín lần đầu thành tiêu điểm của Vương Phủ, làm cho hẳn có chút không thích ứng được, huống chi những người đó trong ánh mắt lại đang lên án hẳn, thật giống như chắc chắn là hẳn khi dễ đại cô nương nhà người ta, làm cho Nạp Lan Tín biểu tình không chịu được.

“Ta xin muội! Nếu không, muội đánh ta đi! Nếu muội tức giận, hãy cứ đánh ta đi!”

Nạp Lan Tín cầm lấy tay Tố Nguyệt, hướng trên mặt mình mà đánh “Ba”, không tới hai cái, mặt Tố Nguyệt đỏ lên, đem tay rút về.

“Đừng khóc a! Còn khóc, mọi người sẽ đem ta giết chết đó!”

Thấy Tố Nguyệt không hề khóc nữa, Nạp Lan Tín thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi sốt ruột, trên trán hẳn dính một tầng chi chít mồ hôi, bởi vì khẩn trương, mặt Nạp Lan Tín cũng trở nên hồng hồng, má trái bị Tố Nguyệt cho một bạt tai, hiện rõ ràng năm dấu ngón tay. Bây giờ nhìn đi tới, muốn bao nhiêu tức cười, có bấy nhiêu tức cười.

Bộ dạng Nạp Lan Tín chật vật, làm cho Tổ Nguyệt buồn cười, nhưng là nghĩ đến chuyện lúc trước, nàng liền trầm mặt xuống.

“Người đi đi! Chúng ta coi như chuyện gì cũng không có phát sinh! Sau này thấy ta, người tránh đi một chút, nếu không ta thấy người một lần, đánh người một lần!”

Tổ Nguyệt không khóc, đây là chuyện thật cao hứng, nhưng là sau lời nói của nàng..., lại đem Nạp Lan Tín trực tiếp đạp xuống mười tám tầng Địa Ngục, cho hắn một nhát lạnh lẽo xuyên thấu tim.

Lời này là có ý gì? Cái gì gọi là “Coi như chuyện gì cũng không phát sinh qua”? Hắn mút đầu ngón tay của nàng, ôm nàng, còn cùng nàng thổ lộ lời trong lòng, nàng lại một câu không có phát sinh qua, muốn đem những chuyện này xóa bỏ? Tại sao có thể như vậy?

Nạp Lan Tín lần đầu tiên trầm mặt, hắn nhìn chăm chăm mặt Tổ Nguyệt, cắn răng, một phát bắt được tay Tổ Nguyệt, xông về Thính Tùng Lâu.

“Nạp Lan Tín, ngươi làm gì a!” Tổ Nguyệt muốn đem tay tránh thoát ra ngoài, nhưng khí lực Nạp Lan Tín rất lớn, ngày thường nhìn hắn là văn nhược thư sinh, không nghĩ tới hắn lại là một người luyện võ. “Buông tay!”

Nạp Lan Tín không thèm nghe Tổ Nguyệt nói..., trực tiếp đem nàng túm đến Thính Tùng Lâu.

Trong phòng, Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương cùng Minh Nguyệt Thịnh đang nói chuyện phiếm, chỉ nghe ‘phanh’ một tiếng, cửa bị đẩy ra, sau đó Nạp Lan Tín kéo Tổ Nguyệt vào, hấp tấp đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương.

Nạp Lan Tín một tay vén áo, quỳ gối trước mặt Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, một tay dùng sức kéo, làm cho Tổ Nguyệt cùng hắn cùng nhau quỳ xuống.

“Các người.”

Thấy cảnh tượng này, ánh mắt Mộ Dung Thất Thất có chút ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc, hứng thú), dường như, sắp có trò hay a!

“Nạp Lan, các người làm cái gì vậy?”

“Vương Phi, ta thích Tố Nguyệt, xin ngài đem nàng gả cho ta!”

Nạp Lan Tín vừa mở miệng, chính là đem Tố Nguyệt “nỗ” đến hôn mê. Hẳn, hẳn quả thực chính là người điên! Thế nhưng mang theo nàng vọt tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất cầu hôn, nơi nào lại có người như vậy a!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Tố Nguyệt lại có một con thỏ nhỏ đang nhảy loạn khắp nơi (ý chỉ tim đập loạn xạ ak).

Tố Nguyệt không có lên tiếng, Nạp Lan Tín dễ chịu hơn một chút, hẳn thật sợ, sợ nàng lúc này lên tiếng phản đối, vậy thì giống như là hẳn đang cường đoạt dân nữ a!

“Tốt!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu ngay tức khắc, cho đến khi nghe được thanh âm Mộ Dung Thất Thất, Tố Nguyệt mới kịp phản ứng. Nàng đây là đang làm cái gì? Nàng lại không có phản đối!

“Tiểu thư” Tố Nguyệt ngẩn mặt ra.

“Ai nha, hôm nay là một ngày thật tốt! Ta nói làm sao tâm tình tốt như vậy đây! Nguyên lai là Nạp Lan muốn cưới Tố Nguyệt làm vợ! Thương, chàng nói ngày mấy thì tốt đây? Chúng ta chọn một ngày thật tốt, để bọn họ thành thân! Chàng nói có được hay không? !”

Mộ Dung Thất Thất không có chỗ nào cho phép Tố Nguyệt mở miệng cự tuyệt, trong khoảng thời gian này Nạp Lan Tín tiều tụy, đối với Tố Nguyệt lấy lòng, Mộ Dung Thất Thất đều nhìn thấy ở trong mắt. Nàng biết, hai

người này là bởi vì chuyện theo dõi lúc trước mà “Kết thù kết oán”, chuyện này đã qua lâu như vậy, hơn nữa nàng cùng Phượng Thương cũng là người một nhà, bọn họ ở nơi này giận đối, có hơi chút kỳ cục rồi.

Tố Nguyệt không giống Tô Mi, Tô Mi là người chủ động tình cảm, tính cách hướng ngoại, nàng biết mình phải như thế nào, nếu cần thì phải cố gắng đi tranh thủ. Tố Nguyệt bất đồng, nàng có do dự có băn khoăn, thậm chí còn nhát gan sợ sệt, lúc này, liền cần một người ở phía sau nàng tác động!

Có người như Nạp Lan Tín chiều cổ Tố Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất rất yên tâm. Nạp Lan Tín là phụ tá đắc lực của Phượng Thương, là một nam nhân không tệ. Nàng cũng không nghĩ muốn đem Tố Nguyệt cùng Tô Mi vĩnh viễn giữ ở bên người, nàng hạnh phúc, cũng phải nhìn các nàng cùng hạnh phúc. Cho nên lúc này Mộ Dung Thất Thất không ngần ngại “Ép duyên”, đem hôn sự áp vào Tố Nguyệt.

Phượng Thương đương nhiên là biết ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, trực tiếp cự tuyệt “Chọn ngày không bằng đúng dịp, dứt khoát liền hôm nay đi!”

“Vậy thì thật là tốt quá!” Mộ Dung Thất Thất đứng lên, gọi Tô Mi tới, một hồi phân phó đi xuống, không đầy một lát chuyện thành thân của Tố Nguyệt cùng Nạp Lan Tín liền truyền khắp cả Vương Phủ, tất cả mọi người bắt đầu lu bù công việc, vì bọn họ mà chuẩn bị hôn lễ.

“Chờ, chờ chút” , vẫn chờ đến khi Mộ Dung Thất Thất dừng lại, Tố Nguyệt mới hiểu được chuyện gì, tiểu thư lần này nhưng là thật đem nàng “Bán” đi. “Tiểu thư, ta không rời khỏi người đâu!”

“Nha đầu ngốc! Ta còn chưa đuổi người đi người gấp gáp cái gì! Người gả cho Nạp Lan Tín, sau này chúng ta cũng là người một nhà!” Thấy bộ dáng Tố Nguyệt cũng là thích Nạp Lan Tín , lần này không đưa Tố Nguyệt lên kiệu hoa, còn không có biết sẽ bị “hành hạ” đến khi nào.

“Tiểu thư.”” Tổ Nguyệt mặt đỏ lên, còn muốn nói điều gì, bị Mộ Dung Thất Thất trực tiếp kéo đến trên lầu, nên vì cô dâu chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, trang điểm.

Lầu dưới, Nạp Lan Tín cười đến phát ngốc. Hắn không nghĩ tới, chuyện kết hôn này cứ như vậy bị Mộ Dung Thất Thất quyết định rồi! Vốn là còn lo lắng Tổ Nguyệt không chịu đáp ứng, còn giằng co ở nơi đó, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất ra mặt, trực tiếp làm xong, thật sự là thật bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng được)! Hắn muốn làm tân lang lắm rồi!

“Ha ha, ngốc quá!” Hoàn Nhan Khang ôm vai, ở một bên nhìn Nạp Lan Tín, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Hắn không nhìn ra, Nạp Lan Tín dĩ nhiên là nhân vật lợi hại như vậy! Một lời bày tỏ, liền được ôm giai nhân về! Hắn đối với Tô Mi quẩn quít với nhau lâu như vậy, cũng không thấy Tô Mi gật đầu. Xem ra, hắn đã tìm nhầm phương pháp, hắn là cùng Nạp Lan Tín giống nhau, để tiến hành phải đi cầu xin biểu ca cùng biểu tẩu!

Mộ Dung Thất Thất đã sớm chuẩn bị xong mũ phượng khăn quàng vai đặt ở trước mặt Tổ Nguyệt, Tổ Nguyệt ánh mắt nóng lên, cảm động nói không nên lời, thì ra là Mộ Dung Thất Thất đã sớm bắt đầu vì nàng cùng Tô Mi chuẩn bị những thứ này, giá y (đồ cưới) đỏ rực như lửa, mũ phượng mỹ lệ, vừa nhìn là biết do đích thân Mộ Dung Thất Thất thiết kế .

“Tiểu thư.”

“Đừng khóc! Cô dâu cũng không thể khóc!” Thấy Tổ Nguyệt nước mắt rơi, Mộ Dung Thất Thất vội vàng chuẩn bị xong khăn tay. “Những thứ này ta đã sớm chuẩn bị xong! Đây một bộ là của người, dựa theo thân hình của người thiết kế , chính là chờ hôm nay đây!”

“Tiểu thư, người đối với Tổ Nguyệt thật tốt!” Bởi vì cái câu kia của Mộ Dung Thất Thất ‘cô dâu không thể khóc’, Tổ Nguyệt cố gắng chịu đựng

không có khóc.

“Người đi theo ta đây bao lâu, chiều cổ ta như vậy , những thứ này là việc ta phải làm!” Mộ Dung Thất Thất tự mình làm giá y cho Tố Nguyệt, mặc vào giá y thêu kim phượng, Tố Nguyệt nhìn qua phi thường xinh đẹp. Chuyện xã giao Mộ Dung Thất Thất không quen làm, nên giao cho Tô Mi, nàng thì động thủ giúp Tố Nguyệt hóa trang.

Bận rộn suốt một buổi trưa, chờ thời điểm trời tối, trong vương phủ đã giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều là màu đỏ. Đại đèn lồng, trong nhà thấp lên đôi long phượng nển to bằng bắp tay trẻ con, cả không khí cũng bị nhuộm đỏ.

Trừ người Vương Phủ, cộng thêm Hoàn Nhan Khang cùng Minh Nguyệt Thịnh, hôm nay cũng không có khách nhân khác. Bất quá, chỉ vờn vờn những người này, cũng đã rất náo nhiệt rồi. Ở dưới sự chủ trì Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, Nạp Lan Tín cùng Tố Nguyệt bái thiên địa, Tố Nguyệt bị đưa vào tân phòng, Nạp Lan Tín còn lại là bị tóm ra uống rượu. Không biết có phải hay không là hâm mộ với ghen tỵ, Hoàn Nhan Khang dùng sức ép Nạp Lan Tín uống rượu, dùng lời của hấn mà nói, “Tiểu tử này thật là quá tốt mệnh rồi!” Hấn cũng hận không được sớm một chút đem Tô Mi cưới về, nhưng Tô Mi luôn là vẫn kiên trì, để cho Hoàn Nhan Khang chờ có chút nóng lòng.

Minh Nguyệt Thịnh là lần đầu tiên tham gia chuyện như vậy, tận mắt nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất chỉ hôn, cùng với một loạt chuyện phía sau này, hấn rốt cục hiểu Mộ Dung Thất Thất tại sao lại chọn ở cùng Phượng Thương.

Nam nhân này, quả thực là đem Mộ Dung Thất Thất cưỡng chịu lên đến trời, nàng nói như thế nào, hấn lập tức làm, sẽ không chút nào do dự, cũng không có hoài nghi. Cái này, Minh Nguyệt Thịnh để tay lên ngực tự hỏi, cảm giác mình không bằng Phượng Thương, khó trách hấn cuối cùng lại

thăng mình.”Đến ! Uống rượu!” Minh Nguyệt Thịnh thích uống rượu, cảm thấy uống bằng chung (chén nhỏ) chưa đã ghiền, trực tiếp kêu người ta đổi chén lớn . ‘Đến , chúng ta hôm nay không say không về!’

Trong vương phủ, bởi vì hôn sự của Tổ Nguyệt mà náo nhiệt vui mừng mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, bầu trời một mảnh sắc đen, Nguyệt Thịnh say đến đứng không vững phải dựa vào gốc cây, Nạp Lan Tín mới được những người này thả, lung la lung lay đi đến tân phòng, nển đỏ chập chờn, Tổ Nguyệt kéo kéo hi khăn có chút khăn trương. Nàng chưa từng nghĩ tới, mình một ngày nào đó thành thân, hôm nay chuyện này tới quá đột nhiên, bất ngờ đến nỗi nàng chẳng thể nào chuẩn bị.

Cho tới bây giờ, Tổ Nguyệt cảm giác là mình đang nằm mơ, hết thảy tới quá nhanh, mau đến làm cho nàng ứng phó không kịp. Tổ Nguyệt rất khẩn trương, hai tay xoắn chặt khăn tay, Tim “Phốc phốc” nhảy dồn dập, những lời ban ngày Nạp Lan Tín nói đó, vẫn còn văng vẳng ở bên tai Tổ Nguyệt, làm cho trong lòng nàng ngọt như mật.

Tiểu thư nói, Nạp Lan Tín là một người đáng giá để tín nhiệm, Tổ Nguyệt tin tưởng lời nói của Mộ Dung Thất Thất.

Đợi một lúc lâu, Tổ Nguyệt cũng nghe được tiếng bước chân của Nạp Lan Tín. Lúc trước Tô Mi ở chỗ này cạnh nàng, nói cho nàng biết Nạp Lan Tín ở tiền sảnh bị chuốc rượu, Tổ Nguyệt còn tưởng rằng Nạp Lan Tín nhất định sẽ người đầy mùi rượu mà trở lại, không nghĩ tới lúc này nghe cước bộ của hắn không những không loạng choạng mà còn trấn định trầm ổn.

Nạp Lan Tín đi vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, từng bước đi về phía Tổ Nguyệt.

Ánh nển lung linh, chiếu lên người Tổ Nguyệt tạo thành một vầng ánh sáng đỏ hồng, khiến nàng tăng thêm một tầng màu sắc quyến rũ huyền ảo, nhìn qua càng thêm mê người.

“Tổ Nguyệt” Nạp Lan Tín nhẹ nhàng kêu một tiếng, đưa tay vén hỉ khăn của Tổ Nguyệt lên.

“Tổ Nguyệt, nàng thật đẹp ”

Nạp Lan Tín nói..., làm cho Tổ Nguyệt vốn là đỏ bừng mặt, lại càng nóng rần lên. Nạp Lan Tín nâng cằm Tổ Nguyệt lên, cùng nàng hai mắt nhìn nhau, “Tổ Nguyệt, nàng tốt cực cũng là vợ của ta rồi!”

Tổ Nguyệt không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể mặc cho Do Nạp Lan Tín chủ động. Bộ dáng nàng ngượng ngùng căng thẳng, làm cho người ta lại càng nhìn không được mà yêu thương. Nạp Lan Tín cúi đầu, thời điểm đang chuẩn bị hôn Tổ Nguyệt, chỉ nghe ngoài cửa một tiếng “Bịch”, sau đó là tiếng kêu của Hoàn Nhan Khang.

“Tiểu Mi nhi, sao nàng lại đánh ta? !”

“Người không xấu hổ, rình góc tường nghe lén! Đi! Đừng quấy rầy bọn họ!”

Sau đó chính là tiếng thét chói tai của Hoàn Nhan Khang, “Đừng, vắn rớt lỗ tai của ta! Ta thế nào cũng là hoàng tử, ta muốn giữ chút hình hình tượng a!”

“Hình tượng cái đầu người!”

Việc Hoàn Nhan Khang là ngoài ý muốn, làm gián đoạn chuyện tốt của Nạp Lan Tín, khiến hăn dở khóc dở cười. Chỉ chờ chung quanh an tĩnh lại, bọn họ mới thật bắt đầu thay quần áo. , bởi vì Tổ Nguyệt kết hôn, Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương đặc biệt đối với bọn họ cho vợ chồng son nghỉ ngơi một tháng, Phượng Thương dặn dò Nạp Lan Tín, để cho hăn mang Tổ Nguyệt đi chung quanh một chút, tỷ như tuần trăng mật, du sơn ngoạn thủy gì gì đó.

Bất quá, đề nghị của Phượng Thương bị hai người này cự tuyệt, mọi người đều biết hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, bọn họ là thân tín của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, không thể tùy tiện rời đi, hai người ở lại Vương Phủ, vẫn là cùng ngày thường giống nhau, cái này, khiến cho Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương có chút đau lòng, cảm thấy thật có lỗi với bọn họ.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất bắt đầu chuẩn bị chuyện giải cổ, một mặt khác Bạch Ưc Nguyệt nhận được thiệp mời từ Nam Lân Vương phủ, thiệp mời đề ba chữ “Phượng Thất Thất” thật to màu vàng chói lọi.

Nguyên lai là nàng! Bạch Ưc Nguyệt nhìn đến nội dung bên trong thiệp, mày liễu nhú lại.

Kể từ sau khi biết Mộ Dung Thất Thất là nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Bạch Ưc Nguyệt cũng không có để ý tới nàng nữa, cho dù người bên cạnh Mộ Dung Thất Thất là Tố Nguyệt đã tới nhiều lần, cũng bị Bạch Ưc Nguyệt cự tuyệt ngoài cửa.

Bạch Ưc Nguyệt từng xem Mộ Dung Thất Thất là bằng hữu, nhưng là nàng trăm triệu cũng không nghĩ tới, mẫu thân của Mộ Dung Thất Thất lại chính là người “Tội khôi họa thủ” (kẻ đầu sỏ) làm hại mẹ nàng đau khổ cả đời – Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Không người nào có thể chấp nhận trượng phu của mình trong lòng lại có một nữ nhân khác, coi như thê tử có độ lượng cỡ nào, gặp phải chuyện như vậy trong lòng cũng sẽ có một bóng ma. Mẫu thân của nàng, yêu phụ thân cả đời, nhưng trong lòng cha nàng thủy chung chỉ chứa một nữ nhân mà hãn viễn cũng không chạm tới được .

Bạch Ưc Nguyệt vừa ra đời, liền có được sự sủng ái của phụ thân, mẫu thân của nàng vốn cho rằng trượng phu bắt đầu hồi tâm chuyển ý, không

nghe tới Ưc Nguyệt cái tên này, lại hoàn toàn bán đứng nội tâm hẳn.

Mặc dù Bạch Ưc Nguyệt biết rõ chuyện này cùng Mộ Dung Thất Thất không có liên quan, Mộ Dung Thất Thất là vô tội, nhưng là, cảm giác được mẫu thân của nàng không phải là vô tội?

Thế nhân đều nói Bạch phủ sự nghiệp to lớn, Bạch gia lão gia cũng chỉ có một nữ nhân, ở nơi này là thời đại của tam thê tứ thiếp, đây cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy! Nữ nhân thiên hạ đều hâm mộ không hết! Nhưng là có ai biết, mẫu thân – thân là Bạch phủ đương gia chủ mẫu, lại là người trước miễn cưỡng cười vui, sau yên lặng rơi lệ!

Nhìn thiếp mời trong tay, Bạch Ưc Nguyệt có chút do dự, nàng nghĩ muốn xé thiếp này, sau lại không nhẫn tâm. Mộ Dung Thất Thất là một cô gái ưu tú, Bạch Ưc Nguyệt vô cùng rõ ràng. Lúc nghịch cảnh thì bất ti bất kháng (không tự ti không kiêu ngạo), lúc thuận cảnh thì nho nhã lễ độ, hết thảy như vậy tự nhiên, giờ tay nhắc chân biểu hiện rõ ràng khí chất đặc biệt. Ở trên thế giới này, người ưu tú không nhiều lắm, người ưu tú cùng khiêm tốn lại càng ít hơn, Mộ Dung Thất Thất chính là người như vậy, làm cho người ta nhìn không được muốn kề cận bên nàng, muốn cùng nàng làm bằng hữu. Từ thế giới nội tâm của Bạch Ưc Nguyệt mà nói, nàng rất nguyện ý cùng Mộ Dung Thất Thất làm bằng hữu, nhưng khoảng cách giữa các nàng lại bị kéo xa như vậy, khiến cho nàng không dám vượt qua.

Đối với nữ nhi của Hoàn Nhan Minh Nguyệt trở thành bằng hữu, có phải hay không là phản bội mẫu thân? Mẫu thân Bạch Ưc Nguyệt quanh năm uất ức thành bệnh, cuối cùng ưu sầu mà chết, bộ dáng hai mắt nhắm lệ trước khi chết của người, vẫn luôn khắc sâu trong lòng Bạch Ưc Nguyệt .

Một bên là tình bằng hữu trân quý, một bên là nước mắt của mẫu thân, Bạch Ưc Nguyệt trong lòng khó khăn đấu tranh lựa chọn.

“Ức Nguyệt, thật lâu không thấy, nghe nói hoa đào ở Kính Đình Sơn đã nở, ta ở thành Nam Kính Đình Sơn chờ người tới ngắm hoa! Không gặp không về! Phượng Thất Thất.”

Nhìn lời mời trên thiệp..., Bạch Ưc Nguyệt do dự thật lâu.

Tất cả những chuyện bên trong, Mộ Dung Thất Thất là vô tội nhất. Nàng vừa được sinh ra đã bị Lý Thu Thủy ôm đi, hôm nay mặc dù nhận tổ quy tông, nhưng phụ mẫu đều mất, vốn là người yếu thế nhưng lại biến thành ca ca. Thật ra thì, Mộ Dung Thất Thất cũng là một người rất đáng thương.

Lại nói, đối với Mộ Dung Thất Thất, nàng hẳn là nên ở bên cạnh những lúc quan trọng như thế này.

Nhưng nàng lại là vì chuyện tình của đời trước, “giận chó đánh mèo” với Mộ Dung Thất Thất, chẳng những lúc này đây không ở bên cạnh quan tâm nàng, ngược lại đối với nàng hờ hững. Nghĩ được như vậy, trong lòng Bạch Ưc Nguyệt một trận áy náy.

Lâu như vậy, nàng chẳng qua là để ý nội tâm cùng cảm thụ của mình, không màng tới người bằng hữu Mộ Dung Thất Thất này, lại cũng lần lượt đem người mà nàng ấy phải tới cự tuyệt ngoài cửa, không nhận lòng tốt của nàng, làm như vậy, thật sự là quá ích kỷ.

Lần nữa nhìn đến thời gian cùng địa điểm trên thiệp mời, Bạch Ưc Nguyệt khép lại thiệp mời, nàng quyết định dựa theo trên thiệp mời viết mà đến.

Mẹ, ta thật tình xem Thất Thất là hảo bằng hữu, người vẫn thiện lương dễ dàng tha thứ như vậy, con cũng tin tưởng người ở dưới cửu tuyền nhất định cũng sẽ ủng hộ con tiếp nhận tình bằng hữu này!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Bạch Ưc Nguyệt Gặp Nạn

Núi Kính Đình, gọi là núi, nhưng trên thực tế chỉ là một ngọn đồi nhỏ. Bắc Chu quốc có địa thế bằng phẳng, những nơi có được một ngọn đồi như vậy đúng là cực kỳ hiếm lạ, du ngoạn trên đỉnh núi Kính Đình đúng là một ý không tệ. Bạch Ưc Nguyệt đúng hẹn đi tới chân núi Kính Đình, hôm nay khí trời rất tốt, gió xuân nhẹ nhàng thổi, mặc dù còn mang theo chút hơi lạnh, nhưng không như cái lạnh giá buốt của mùa đông, mà chỉ se se lạnh, khiến con người ta cảm thấy rất thoải mái.

Xe ngựa dừng ở chân núi, Bạch Ưc Nguyệt tự mình đi nốt đoạn đường còn lại.

Dọc theo từ chân núi đến đỉnh là một con đường quanh co gập ghềnh được xây bằng những viên đá vuông vức. Trên đỉnh núi có thể dễ dàng thấy một cái đình nghỉ chân nho nhỏ, ngói lưu ly màu đỏ nổi bật giữa một mảnh xanh tươi trông vô cùng đẹp mắt.

“Tiểu thư, không cần nô tài đi theo sao?” Một chàng trai gầy gò đứng cạnh xe ngựa lên tiếng, hắt tên Bạch Thất – nô tài của Bạch phủ và cũng là phu xe của Bạch Ưc Nguyệt.

“Không cần! Chỉ đi có mấy bước mà thôi! Người ở nơi này chờ ta!” Thiệp là do Mộ Dung Thất Thất viết, Bạch Ưc Nguyệt không có bất kỳ hoài nghi, để cho Bạch Thất ở dưới chân núi đợi nàng, còn mình từng bước đi lên núi.

Đường lên núi khá vắng vẻ, thỉnh thoảng cũng chỉ gặp một hai người. Hiện tại du xuân có vẻ hơi sớm, đợi đến tháng tư tháng năm khí trời ấm áp

thì thích hợp hơn, bây giờ vẫn còn hơi se lạnh, đầu cành bất quá cũng chỉ có vài nụ hoa, nhìn không thấy được phong cảnh mùa xuân đâu cả.

Trên đỉnh núi, ngón tay Di Sa nhẹ nhàng gõ trên tay cầm xe lăn. Từ lúc Bạch Ưc Nguyệt xuất hiện ở chân núi, tim của hắn đã bắt đầu nhảy lên thành thịch. Dõi theo thân ảnh tao nhã dần lên núi, cách hắn càng ngày càng gần, tim Di Sa cũng dần thót lên tới cổ họng.

Nàng là Y Liên sao? Cổ họng Di Sa có chút khô khốc, hắn liếm liếm đôi môi, tiết tấu gõ từ ngón tay cũng từ từ tăng nhanh.

Chờ đến lúc Bạch Ưc Nguyệt gần lên tới đỉnh núi, Hạ Tuyết đi tới bên cạnh Di Sa, “Công tử, nàng sắp đến rồi, chúng ta có nên tránh đi một chút hay không?”

“Ừ!”

Di Sa gật đầu, Hạ Tuyết đẩy Di Sa rời khỏi đình nhỏ, biến mất ở trong một rừng cây.

Đi tới đỉnh núi, Bạch Ưc Nguyệt ửng đỏ hai má, trên đỉnh núi một người cũng không có, xem ra Mộ Dung Thất Thất còn chưa có đến. Bạch Ưc Nguyệt đi vào đình, ngồi xuống, lấy khăn tay, lau đi mồ hôi trên trán rồi nhẹ nhàng dùng khăn mà quạt gió.

Di Sa dù đang ở cách đó không xa nhưng nơi ấy là một nơi khá bí mật nên Bạch Ưc Nguyệt không phát hiện ra có người đang rình coi nàng.

Tránh ở phía sau cây, Di Sa nghiêm túc đánh giá Bạch Ưc Nguyệt, giống như muốn từ trên người nàng tìm kiếm hình bóng của Y Liên.

“Công tử, là Y Liên tiểu thư sao?” Qua một lúc lâu, thấy Di Sa không có lên tiếng, Hạ Tuyết nhẹ nhàng hỏi.

“Để cho bọn họ đi thăm dò –” Vẫn giống như cũ, Di Sa không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hạ Tuyết mà sai Hạ Tuyết đi chuẩn bị. Chỉ nghe một tiếng chim phát ra từ miệng Hạ Tuyết, xung quanh đình nhỏ đột nhiên xuất hiện hơn mười người.

Bạch Ưc Nguyệt vốn đang ngồi nghỉ ngơi chợt nghe tiếng chim kì lạ phát ra từ phía sau, trước mắt đột nhiên xuất hiện mười nam tử làm cho lòng nàng lập tức rung lên hồi chuông báo động.

“Các người muốn làm gì?” Bạch Ưc Nguyệt đặt tay lên bảo kiếm bên hông, cảnh giác nhìn những người này.

“Tiểu nương tử, nàng một mình ở chỗ này làm cái gì a? Có phải là đang chờ ca ca không?”

Một gã to con mê đắm nhìn Bạch Ưc Nguyệt, đi đến bên cạnh nàng, định đặt tay lên vai nàng lại bị nàng lắc mình tránh thoát. “Xin tự trọng!” Bạch Ưc Nguyệt nhíu mày, xoay người định xuống núi lại bị năm người ngăn cản.

“Tiểu nương tử xinh đẹp, sao vừa đến đã định đi vậy! Theo bồi các ca ca cũng tốt a! Tình lang của nàng không đến thì có chúng ta với nàng!”

Mười người, vây lấy Bạch Ưc Nguyệt, trên mặt bọn họ đều mang theo nụ cười thâm dân, khiến cho sự bất an trong lòng Bạch Ưc Nguyệt ngày càng gia tăng. Bạch Ưc Nguyệt không phải người ngu, những người này nhất định là đã sớm phục kích ở nơi này rồi, mục tiêu của bọn họ hẳn chính là nàng.

Chẳng qua là, người hẹn nàng không phải là Mộ Dung Thất Thất sao? Tại sao Mộ Dung Thất Thất không xuất hiện mà lại xuất hiện đám lưu manh này? “Người nào phái các người tới?” Bạch Ưc Nguyệt nhìn chăm chăm vào tên to con, hẩn thoát nhìn có vẻ như là đầu lĩnh của đám người kia.

“Ha hả, không ai phải chúng ta cả! Chúng ta đây là có duyên ngàn dặm mới gặp gỡ*! Đây là duyên phận a!” Tên to con cười một tiếng, lộ hàm răng vàng khè, nói một câu, trong miệng lại thoát ra một thứ mùi ghê tởm khiến cho người đối diện muốn ói mửa. (*hữu duyên thiên lí năng tương ngộ)

Tên to con vừa nói hết chữ “duyên phận”, tay liền phát tín hiệu “lên”, mười người này như sói đói vồ mồi, đồng loạt xông về phía Bạch Ưc Nguyệt.

“Muốn chết!” Tuy rằng tính cách Bạch Ưc Nguyệt rất ôn nhu, nhưng nàng không phải là nữ tử mềm yếu để người ta khi dễ. Mắt thấy kiếm trong tay nàng vừa lóe lên, 2 tên bổ nhào vào nàng đã lập tức ôm cánh tay ngã ngổ trên mặt đất kêu cha gọi mẹ. Máu tươi theo khe hở vết chém chảy ra, tay phải của 2 gã này trực tiếp bị Bạch Ưc Nguyệt chém đứt gân.

“Chắc chắc, không ngờ tiểu nương tử lại nóng tính đến vậy a!” Tên to con lúc đầu vờ như bị Bạch Ưc Nguyệt dọa sợ, sau lại phun một ngụm nước bọt xuống mặt đất, khước miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Gia đây thích nhất là đám đàn bà nhìn như ôn nhu nhưng kỳ thực rất nóng bỏng, ở trên giường ắt cũng mãnh liệt như vậy a, ông đây coi trọng người! Các huynh đệ, lên cho ta! Bắt được nàng, khuya hôm nay mọi người được “ăn thịt”*!” (gốc “khai trai”: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay)

“Ừng ực!”

Mới vừa rồi đám nam nhân bị một màn đấm máu dọa phát ngốc, vừa nghe tên to con nói những lời kia, lập tức như lũ gà trống động dục, nhiệt huyết sôi trào lên. Ánh mắt của bọn họ không chút kiêng kỵ chằm chằm dò xét trên người Bạch Ưc Nguyệt, giống như thấy được cảnh thân thể nàng uyển chuyển uốn éo dưới người bọn họ.

“Khốn kiếp!” Cho dù tính tình Bạch Ưc Nguyệt có tốt như thế nào đi nữa, nghe những lời vũ nhục ấy cũng nổi trận lôi đình. Nàng là tiểu thư khuê các, bình thường những người nàng tiếp xúc đều có thân phận ngang hàng, chưa bao giờ gặp phải hạng người lưu manh vô sỉ như vậy cả.

“Nghe chứ, tiếng nói kia thánh thót tựa tiếng chim hoàng oanh, các huynh đệ nhìn đi, bộ dáng của nàng ta chính là đang cầu chúng ta yêu thương đấy! Món ngon của chúng ta đến rồi!” Tên to con xoa xoa tay, ánh mắt vắn lên tia máu, như muốn lập tức xé toang y phục của Bạch Ưc Nguyệt, nhắm nháp hương vị của nàng.

Dưới sự kích thích nhiều lần của tên to con, cộng thêm việc tình trùng đã chạy lên tới não, đám người như sói đói hùng hổ xông về Bạch Ưc Nguyệt. Lúc này, Bạch Ưc Nguyệt không còn chút ôn nhu, đã ra tay là trực tiếp chặt đứt gân tay, gân chân của bọn lưu manh.

“A –” người bị thương la hét lẫn lộn trước mặt tên to con, bị hấn một cước đá văng ra, “Phế vật! Đồ vô dụng! Nhiều người như vậy mà cũng không đối phó được với một tiểu nha đầu! Các người còn chưa ăn cơm sao!”

“Lão Đại, nàng biết võ công, trong tay có kiếm a!”

Đã có ba người bị thương, đặc biệt là người sau cùng nhất, gân tay gân chân toàn bộ đều bị chặt đứt, máu tươi từ cổ tay cùng cổ chân chảy ướt cả mặt đất, bộ dạng thật quá dọa người khiến cho những người còn lại kinh hồn táng đảm, có chút sợ hãi, đều vây quanh tên to con.

“Mẹ kiếp ! Phế vật! Phế vật!” Tên to con lần nữa nhổ nước miếng, “Quy củ cũ, đều quên sao!”

Vừa nghe “quy củ cũ”, những người còn lại lập tức sáng mắt, mỗi người lấy từ trên người một sợi dây thừng to, bảy người đồng loạt vây quanh Bạch Ưc Nguyệt.

Nhận thấy tình thế không ổn, Bạch Ưc Nguyệt dậm nhẹ chân, định thi triển khinh công rời đi, không ngờ khi nàng vừa mới nhảy lên, hai sợi dây thừng đồng thời tug lên không trung, hai đầu dây đan vào nhau chặn Bạch Ưc Nguyệt lại.

“Vụt –” Bạch Ưc Nguyệt vung bảo kiếm chém đứt 2 sợi dây này, 2 sợi dây thừng khác lại được tung lên, đầu dây kết thành vòng tròn, quấn lấy cổ chân Bạch Ưc Nguyệt, trực tiếp kéo nàng xuống mặt đất .

Không đợi Bạch Ưc Nguyệt kịp phản ứng, một sợi thừng khác phóng thẳng tới thắt lưng nàng, trói lấy vòng eo thon của nàng, hai sợi dây khác quấn lấy cổ tay Bạch Ưc Nguyệt.

“Buông!” Bạch Ưc Nguyệt không nghĩ tới những người này có thể lợi dụng dây thừng mà vây khốn nàng. Đỉnh núi cách chân núi một khoảng tương đối nên cho dù nàng có lớn tiếng hô, Bạch Thất cũng không nghe thấy.

Những lời của Bạch Ưc Nguyệt đối với đám lưu manh chỉ như chui vào tai này rồi lại ra từ tai kia, chẳng ai thèm để ý. Hai tay, hai chân của nàng đều bị dây thừng quấn chặt

“Chát!” Tên to con thô lỗ quất dây thừng vào cánh tay cầm kiếm của Bạch Ưc Nguyệt khiến nàng bị đau, nhẹ buông tay, bảo kiếm vừa rơi xuống liền bị tên to con một cước đá văng ra, ghim thẳng lên trên thân cây.

“Ta đã nói rồi, đoàn kết là sức mạnh! Các huynh đệ đồng lòng mới có thịt ăn!” Tên to con cười híp mắt đi tới gần, mặt đối mặt Bạch Ưc Nguyệt, mỗi lần hắt “hmm” một hơi, cái mùi vị đậm hủ thối đủ để hun chết người lại toát ra nồng đậm.

Bạch Ưc Nguyệt nghiêng mặt qua 1 bên, tránh đối mặt với hắt mắt công lại bị ngộp chết.

Thấy bộ dáng của Bạch Ưc Nguyệt, tên to con trầm mặt xuống. Đại khái hắn cũng biết mình có cái bệnh hôi miệng kinh khủng, nhưng trước giờ chỉ có Bạch Ưc Nguyệt biểu hiện rõ ràng như vậy, khiến lòng tự trọng của hắn hoàn toàn bị đả kích.

“Mẹ kiếp! Ngại ông đây thôi! Tối nay ông đây sẽ dùng cái miệng thối này mà gặm khắp toàn thân người!” Tên to con tàn bạo mắng.

Bên kia, Di Sa nhìn thấy cảnh tượng liên cau mày, “Hạ Tuyết, người tìm được chính loại người gì vậy? Ta chỉ là muốn người tìm ai đó để thử thân thủ của Bạch Ưc Nguyệt, tại sao lại tìm đến một đám lưu manh?”

“Công tử, thời gian ngắn như vậy, ta tìm không được người khác.” Trong mắt Hạ Tuyết hiện lên một tia khác thường, vẻ mặt so với bình thời càng thêm cung kính.

Hạ Tuyết giải thích vậy khiến cho vẻ mặt Di Sa hơi có chút giãn ra, “Đi, giải vây cho vị cô nương kia. Về phần lũ lưu manh giết hết được rồi! Nhìn thật chán ghét!”

Nghe Di Sa nói, ánh mắt Hạ Tuyết sáng lên, “Công tử, nàng không phải là Y Liên tiểu thư sao?”

“Không phải –” Di Sa thất vọng lắc đầu, ánh mắt không hề nhìn về phía Bạch Ưc Nguyệt nữa mà lạo nhìn về một nơi xa xôi mịt mờ, “Y Liên không dễ dàng ra tay, nếu đã ra tay thì không còn người nào sống. Bạch Ưc Nguyệt không phải là Y Liên, Y Liên Không phải là ai cũng có thể khi nhục*!” (* bắt nạt, ức hiếp)

Vừa nghe Bạch Ưc Nguyệt không phải là người Di Sa muốn tìm, trong lòng Hạ Tuyết lập tức buông lỏng. Chỉ cần không phải Y Liên là tốt rồi!

Mặc dù giọng nói của Di Sa khi nhắc tới Y Liên lúc nào cũng ôn nhu đến khiến nàng phát ghen, nhưng chỉ cần một ngày còn chưa tìm được Y Liên,

nàng vẫn có thể tiếp tục ở bên cạnh công tử nhiều thêm một ngày. Tốt nhất Y Liên vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện, để nàng mãi được bầu bạn cùng Di Sa

Được Mộ Dung Thất Thất hẹn, đến nơi lại xuất hiện một đám lưu manh, thật sự là ngoài dự liệu của Bạch Ưc Nguyệt.

Bây giờ, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ những người này là do Mộ Dung Thất Thất phái tới sao? Nếu đúng thì nàng tại sao lại đối với mình như vậy?

Bạch Ưc Nguyệt nghĩ không ra mình đã kết thù chuốc oán với Mộ Dung Thất Thất hồi nào, trừ việc lúc trước có hơi nặng lời, sau đó lại cự tuyệt liên lạc với nàng, hình như mình cũng không có làm cái gì chuyện gì quá phẫn cả. Chẳng lẽ, Mộ Dung Thất Thất lại hẹp hòi như vậy?

Nghĩ đến đây, Bạch Ưc Nguyệt liền lắc đầu. Mặc dù nàng quen biết Mộ Dung Thất Thất không lâu, nhưng với một cô gái có thể đàn được một khúc 《Tiểu hồng trần》 kia, sao có thể là người bụng dạ hẹp hòi được cơ chứ! Nhất định là có người ở giờ trò quỷ sau lưng nàng!

Chẳng qua là, thời gian không cho phép Bạch Ưc Nguyệt suy nghĩ những chuyện này, một trận mùi hôi xông đến, cái môi tím ngắt của tên to con trực tiếp tiến tới trước mặt Bạch Ưc Nguyệt.

“Oe –” Bạch Ưc Nguyệt nhin không được suýt chút nữa là phun ra hết đồ ăn ban sáng.

“Tiện nhân!” Tên to con vốn định ngậm lấy cánh môi anh đào của Bạch Ưc Nguyệt, nghiền ngẫm, thưởng thức một chút ở trong đó có tư vị gì, không nghĩ tới đối phương lại ới mưa một trận, dập tắt hết thấy hứng thú của hắn.

Giơ tay, tên to con định tát Bạch Ưc Nguyệt một bạt tai, không ngờ hăn vừa mới giơ tay còn chưa có hạ xuống, thì đột nhiên ôm tay quỳ gối trên mặt đất.

Nhìn lại, tay phải của tên to con đã bị chém đứt, máu chảy đầm đìa nằm trên mặt đất, co co động, còn bốc hơi nóng, khiến cho người nhìn thấy vô cùng kinh sợ.

“Xẹt xẹt—” hai tiếng, sợi dây trên người Bạch Ưc Nguyệt bị chặt đứt, bảo kiếm bị ghim trong thân cây lần nữa trở lại tay nàng.

“Tại sao lại là người?”

Khi Bạch Ưc Nguyệt thấy người kia xuất hiện, kinh ngạc kêu ra tiếng . Người này, không phải là người lúc trước đã tử vô với nàng – Như Ý sao! Tại sao hăn lại xuất hiện ở nơi này?

Như Ý không nói 1 lời vô ích, thả một viên thuốc xuống mặt đất, sương mù dày đặc tản ra, “ầm” một tiếng, hăn lập tức lôi Bạch Ưc Nguyệt lao xuống chân núi.

Nghe trên núi có tiếng nổ tung, Bạch Thất cả kinh, nghĩ tới Bạch Ưc Nguyệt còn đang trên núi, Bạch Thất lập tức chạy nhanh lên núi. Mà Như Ý, lúc này đã lôi kéo Bạch Ưc Nguyệt đi tới giữa sườn núi.

Có lẽ do chạy vội vàng, hai người cũng không có chú ý rằng tay Như Ý đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Bạch Ưc Nguyệt, cho đến đụng phải Bạch Thất đang đuổi tới, Bạch Thất quát to lên: “Buông tiểu thư nhà ta ra!” Còn chém một đao, hai người mới phát hiện tay của bọn họ đang ngọt ngào”dây dưa” ở chung một chỗ.

“Ai a—” Mặt Bạch Ưc Nguyệt đỏ lên, vội rút tay ra , mà đao của Bạch Thất đã vụt đến trước mặt Như Ý.

“Bạch Thất, dừng tay!” Bạch Ưc Nguyệt hô lên nhưng đã chậm.

Mắt thấy đao của Bạch Thất sắp chạm đến mình, Như Ý chấp tay trước ngực, kẹp lấy cây đao của Bạch Thất giữa hai lòng bàn tay, “Hmm!” Như Ý hét lớn một tiếng, tròng mắt, gương mặt giận đến đỏ au, “Rắc, rắc, rắc –” đao của Bạch Thất dĩ nhiên trực tiếp bị hành động như vậy bẻ gãy thành 2 nửa, khiến cho Bạch Thất sửng sờ dần mặt ra.

Nội lực thật thâm hậu! Bạch Thất trong mắt hiện lên một tia thường thức.

“Bạch Thất, hắn không phải là người xấu!” Bạch Ưc Nguyệt gấp gáp tiến đến trước mặt Như Ý, “Huynh có sao không a? Có làm huynh bị thương không? Thật xin lỗi!”

“Không sao!” Như Ý lắc đầu, thật thà cười một tiếng, nhẹ buông tay, đoạn đao gãy rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng “bịch”. “Chẳng qua lỡ làm hỏng đao của hắn mất rồi!” (Nu:hix, Như Ý ca đáng iu quá ^^)

“Bạch Thất, huynh ấy là ân nhân cứu mạng của ta!” Bạch Ưc Nguyệt kể cho Bạch Thất nghe chuyện xảy ra trên đỉnh núi, sắc mặt Bạch Thất thoáng chốc ㄟ, vội vàng hướng Như Ý hành lễ, “Đa tạ tráng sĩ đã cứu đại tiểu thư của chúng ta! Nếu không nhờ tráng sĩ ra tay, tiểu thư của chúng ta có thể đã bị ác nhân khi dễ! Bạch Thất lỗ mãng, không phân tốt xấu, thiếu chút nữa ngộ thương tráng sĩ, là Bạch Thất không phải! Xin tráng sĩ thứ tội!”

Bạch Thất, mấy đời làm gia nô Bạch phủ, bởi vì hết mực trung thành nên được chủ nhân ban thưởng họ “Bạch”, lại là con thứ bảy, cho nên gọi là Bạch Thất. Hiện tại Bạch Thất biết rõ chân tướng, trong lòng rất là áy náy. May mắn là không có làm Như Ý bị thương nếu không hắn nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Không cần khách khí! Người cũng không đa thương ta, huống chi ta phá hủy đao của người, coi như là huê”. Như Ý ôm quyền đáp lễ.

Thấy Như Ý khách khí như vậy, cũng không so đo mình đã vô lễ, Bạch Thất đối với Như Ý càng có thêm hảo cảm. “Tiểu thư của chúng ta được Trấn Quốc công chúa gọi thiệp mời đến núi Kính Đình ngắm hoa, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy.”

Nghe Bạch Thất nói như vậy, Như Ý lại càng cảm thấy buồn bực, Mộ Dung Thất Thất muốn mời Bạch Ưc Nguyệt đi ngắm hoa, chuyện này căn bản không thể nào xảy ra!

“Ta chính là người của Nam Lâm vương phủ, theo ta được biết, công chúa trong hoàng cung đang theo bên cạnh Hoàng thái hậu, cũng không có nhắc tới chuyện cùng tiểu thư đây có hẹn. Không biết Bạch tiểu thư nhận được thư mời từ người nào?”

“Có người đem thiệp mời đưa đến nhà ta!” Bạch Ưc Nguyệt lấy thiệp mời đưa cho Như Ý.

Vừa thấy thiệp mời, Như Ý đã hiểu, “Thiệp mời này không phải của Nam Lâm vương phủ chúng ta! Bạch tiểu thư có thể không biết, Nam Lâm vương phủ có thiệp mời đặc biệt, trên mỗi thiệp đều có con dấu riêng của Vương gia. Trên thiệp của Công chúa cũng có con dấu công chúa, hơn nữa, đây không phải là nét chữ của công chúa.”

Như Ý từng vô tình thấy Mộ Dung Thất Thất viết lời một bài hát, tuy chỉ thấy được chỉ hai ba chữ, nhưng Như Ý vẫn nhớ kỹ nét chữ của Mộ Dung Thất Thất, cho nên lúc này mới có thể khẳng định như vậy.

“Nhất định là có người giả mạo công chúa để mời Bạch tiểu thư tới đây, công chúa chúng ta chắc chắn không bao giờ phát thiệp mời như vậy!”

Như Ý khẳng định như vậy, cũng xác minh ý nghĩ lúc trước của Bạch Ưc Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất nhất quyết sẽ không làm ra những hành động bỉ ổi như thế.

Trên đỉnh núi, chờ sau khi sương khói tan hết, tất cả mọi người phát hiện không thấy Bạch Ưc Nguyệt, tên to con ôm cái tay gãy, trên đầu 1 tầng mồ hôi lạnh. Bên cạnh vẫn có người bị sương khói làm cho ho khan, tên to con trực tiếp một cước đá vào hông người nọ. “Ho cái rắm a! Người chạy đi rồi! Còn không đuổi theo cho ta! Bắt ả tiện nhân kia về đây cho ta!”

Khi tên to con cùng đám người chuẩn bị đuổi theo Bạch Ưc Nguyệt, Hạ Tuyết xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Vừa nhìn thấy thiếu nữ cho mình bạc lúc trước, tên to con mặc dù đau muốn chết, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ nịnh hót, “Cô nương, chuyện này làm không có tốt, là lỗi của chúng ta. Bất quá ngài yên tâm, chúng ta nhất định đem con tiện nhân kia bắt trở về, đến lúc đó bảo đảm khiến ngài hài lòng!”

“Hừ!” Hạ Tuyết hừ nhẹ một tiếng, lúc mọi người vừa thấy ngân quang chợt lóe, nụ cười của tên to con cứng lại, qua vài giây đồng hồ, đột nhiên một trận máu tươi phun ra, đầu tên to con nghiêng một cái, cùng cổ hoàn toàn “không còn quan hệ”, cái đầu tròn như trái banh lăn lông lốc trên mặt đất, lây dính một tầng mỏng bụi đất.

“Lão đại!” Những người bên cạnh kinh ngạc kêu lên, nhưng câu nói kế tiếp còn chưa kịp phát ra, cái cổ đã bị bảo kiếm Hạ Tuyết chém đứt.

“Chạy mau a!”

Rốt cục có người thông minh nhìn thấy Hạ Tuyết muốn giết người diệt khẩu, lập tức bỏ chạy, những người lúc trước đã bị thương kia, tự nhiên là bị bỏ ở phía sau, chưa chạy được hai bước, đã thành vong hồn dưới kiếm của Hạ Tuyết.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a!” Có người cố hết sức chạy trước, muốn đem toàn bộ khí lực từ khi sinh ra tới giờ ra chạy, nhưng chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Hạ Tuyết liền đi tới trước mặt hẳn. Thấy Hạ Tuyết lạnh như

băng, mang theo hơi thở của sự chết chóc, người nọ cả người phát run, thanh âm mắc kẹt trong cổ họng, chưa kêu tiếng nào, đã thành người chết tiếp theo/

Mười người, bất quá chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ đều nằm trên mặt đất. Đất vốn màu vàng xám bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ thẫm chết chóc.

Nghe được trên núi có tiếng người la cứu mạng, sắc mặt Như Ý cùng Bạch Thất trầm xuống, cùng nhau nhìn về phía Bạch Ưc Nguyệt. Bạch Ưc Nguyệt biết hai người này muốn đi lên thăm dò đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc là người nào hãm hại Mộ Dung Thất Thất, liền nói: “Đi! Chúng ta đi lên xem một chút!”

Đến khi ba người lên đến đỉnh núi, nhìn qua liền thấy ngồn ngộn thi thể. Hơn nữa đúng mười người, vừa khớp với đám người kia.

Như Ý cùng Bạch Thất kiểm tra một loạt, nhìn Bạch Ưc Nguyệt lắc đầu. Công phu nhanh như vậy, những người này toàn bộ đã chết, hơn nữa còn là một chiêu lấy mạng. “Rốt cuộc là người nào?” Bạch Ưc Nguyệt nêu lên nghi vấn, Như Ý cùng Bạch Thất cũng đang ngẫm suy đoán.

Là ai đây? Thời gian ngắn như vậy, thế nhưng giết chết mười người, hơn nữa toàn là độc chiêu lấy mạng, hạ thủ ác độc như thế, rốt cuộc là ai làm? Những vấn đề này, quanh quẩn ở trong lòng ba người.

Như ý cùng Bạch Thất chia ra xem xét bốn phía, Như Ý ở một bên trên một bụi cỏ phát hiện dấu vết hai hàng bánh xe cán qua, nhìn hình dáng bụi cỏ bị đè ép, dấu vết này tựa hồ mới có, chẳng lẽ, là người thần bí kia làm? (Cái này hình như có liên quan đến ng dấu mặt ở mấy chương trc ak)

Mãi cho đến xế chiều Mộ Dung Thất Thất mới biết được tin Bạch Ưc Nguyệt gặp chuyện trên đỉnh Kính Đình, lập tức vội vã ra khỏi hoàng cung, chạy tới Nam Lâm vương phủ.

“Bạch Ưc Nguyệt, người không sao chứ!” Nhìn thấy Bạch Ưc Nguyệt, câu nói đầu tiên mà Mộ Dung Thất Thất nói chính là hỏi an nguy của nàng. Lúc trước bị Bạch Ưc Nguyệt xa lánh, Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn không có để ý, vẫn chỉ quan tâm Bạch Ưc Nguyệt có bị thương không.

Lời nói cùng thái độ lo lắng trên mặt Mộ Dung Thất Thất khiến cho Bạch Ưc Nguyệt cảm thấy ấm áp, tim như có một dòng nước ấm áp mềm mại chảy qua, lại có chút ít đau lòng cùng tự trách, cảm giác những chuyện mình làm lúc trước thực là quá mức hẹp hòi, khiến mình suýt chút nữa đã bỏ lỡ một bằng hữu tốt như Mộ Dung Thất Thất.

“Ta không sao, cũng may có Như Ý kịp thời ra tay trợ giúp.”

Sau khi lên xe ngựa Bạch Ưc Nguyệt mới được biết, lần đó nàng sau khi rời đi, Mộ Dung Thất Thất liền mè nheo với Phượng Thương, đòi hắt phái Như Ý âm thầm bảo vệ Bạch Ưc Nguyệt. Những ngày qua, Như Ý vẫn âm thầm theo dõi. Chẳng qua là buổi sáng hôm nay Như Ý đến Bạch Phủ dò xét, lại khờnh phát hiện ra nàng, sau khi nghe ngóng, mới biết được Bạch Ưc Nguyệt đến núi Kính Đình, cho nên lập tức chạy đến đó, vừa lúc lập tức cứu nàng.

“Nếu không phải Như Ý kịp thời chạy tới, ta sợ rằng.”

Những chuyện đã xảy ra kia, Bạch Ưc Nguyệt không dám suy nghĩ. Hồi tưởng lại sắc mặt của tên to con, chỉ nghĩ thôi Bạch Ưc Nguyệt đã muốn ói, đặc biệt trong miệng hắt còn phát ra cái mùi đậu hủ thối nữa, Bạch Ưc Nguyệt khẽ run.

Mặc dù lúc ấy cũng không cảm thấy đáng sợ, nhưng hiện tại nghĩ lại, Bạch Ưc Nguyệt cảm thấy thực đáng sợ. Nàng vốn sống trong lụa là, tiếp xúc với người cũng toàn là vương tôn quý tộc, quan lại quyền quý, mặc dù xử lý sự nghiệp gia tộc, biết cũng nhiều loại người đứng đắn, chưa từng có gặp qua loại người vô sỉ hạ lưu như thế này.

Nếu là Như Ý không có đến, Bạch Thất ở dưới núi cũng không biết trên núi đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng nàng đã bị đám người kia Bạch Ưc Nguyệt rung mình một cái.

“Không có chuyện gì rồi! Bạch Ưc Nguyệt, bây giờ người bình an rồi!” Cảm giác được Bạch Ưc Nguyệt đang run bần bật, Mộ Dung Thất Thất nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa, “Đừng sợ đừng sợ! Có ta ở đây đây!” (Nu: 77 tỷ đáng iu quá)

Thanh âm Mộ Dung Thất Thất ôn nhu, cùng với ánh mắt cũng ôn nhu như vậy, từ từ vỗ về Bạch Ưc Nguyệt đang sợ hãi. Nàng an ủi thật lâu, lại cho Bạch Ưc Nguyệt uống nước mật ong, Bạch Ưc Nguyệt mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Thất Thất !” Bạch Ưc Nguyệt nắm tay Mộ Dung Thất Thất, trong mắt tràn đầy áy náy, “Thật xin lỗi, ta lúc trước bởi vì một ít chuyện riêng của chính mình mà giận dữ, suýt nữa đã làm mất đi 1 bằng hữu như người, thật là xin lỗi!”

Về chuyện riêng của Bạch Ưc Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất đã để cho Tô Mi đi thăm dò qua. Tra được, Mộ Dung Thất Thất đã hiểu nỗi khổ tâm của Bạch Ưc Nguyệt, cũng hiểu được thái độ “dị thường” của bạn tốt . Lúc này Bạch Ưc Nguyệt chủ động nói ra, khiến cho Mộ Dung Thất Thất thả lỏng tâm tình. Xem ra, nàng ấy rốt cuộc cũng xem mình là bằng hữu đích thực rồi!

“Bạch Ưc Nguyệt, chúng ta là bạn tốt mà! Người cũng biết, ta ở trên thế giới này không có nhiều bằng hữu lắm, người chính là một người trong số đó. Ta không muốn bởi vì chuyện của đời trước, ảnh hưởng đến tình bạn giữa ta và người, ta muốn cùng người làm bằng hữu!”

Ánh mắt Mộ Dung Thất Thất toát lên sự chân thành, làm cho Bạch Ưc Nguyệt càng cảm thấy áy náy. Áy náy qua đi, Bạch Ưc Nguyệt vui vẻ cười

với Mộ Dung Thất Thất, nắm chặt lấy tay nàng. “Ta nguyện ý làm bằng hữu với người!”

Mộ Dung Thất Thất cùng Bạch Ưc Nguyệt khôi phục lại tình cảm trước kia, khiến cho những người bên cạnh phi thường cao hứng, đặc biệt là Tô Mi, thậm chí còn vui vẻ đến mức vỗ tay.”Thật tốt quá! Bạch tiểu thư, người sau này cần phải thường xuyên đến thăm tiểu thư nhà ta nhé!”

“Ừ! Tốt!” người bên cạnh Mộ Dung Thất Thất nhiệt tình như vậy, khiến cho Bạch Ưc Nguyệt dễ dàng nở nụ cười.

Sau khi nói qua chuyện phiếm, Mộ Dung Thất Thất trầm mặt, “Tô Mi, sai người của chúng ta đi thăm dò chuyện ngày hôm nay! Kẻ nào dám giả mạo danh nghĩa của ta, làm ra chuyện như vậy, phải đi điều tra rõ! Nhất định phải tra ra được người đứng sau chuyện này!”

Lúc trước là sợ Bạch Ưc Nguyệt lại nghĩ lung tung, Mộ Dung Thất Thất mới không nói, hiện tại Bạch Ưc Nguyệt đã khôi phục bộ dáng bình thường, thì phải tra ra chuyện này.

Thấy Mộ Dung Thất Thất nghiêm túc như vậy, mặt Tô Mi cũng sa sầm xuống, “Tiểu thư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được người đứng sau, báo thù cho Bạch tiểu thư.”

Tô Mi hùng hồn đòi báo thù, nào biết rằng mình đang bị người ta theo dõi.

Sau khi xác định Bạch Ưc Nguyệt không phải là Y Liên, về mặt Di Sa tràn đầy cô đơn mất mát, dọc theo đường đi vẫn yên lặng, không mở miệng nói chuyện, về đến trong nhà như cũ mà lặng yên, ngăn người nhìn không trung, ánh mắt vô cùng chăm chú.

Thấy Di Sa như vậy, Hạ Tuyết rất đau lòng. Nàng muốn đi an ủi Di Sa, nhưng nàng lại không dám tiến lên. Những lúc Di Sa trầm mặc, hẳn không

thích bị quấy rầy, đây là quy củ của hãn, Hạ Tuyết hiểu.

Di Sa là đại đệ tử của Bồng Lai đảo, bởi vì hai chân hành động bất tiện, trên đảo từng có rất nhiều người đến chiếu cố Di Sa, nhưng những người đó cuối cùng cũng bị Di Sa đuổi trở về. Cuối cùng Di Sa quyết định giữ lại Hạ Tuyết, có hai nguyên nhân, một, là vì tính cách lạnh nhạt, nói không nhiều lắm, hai, là nàng biết nghe lời, Di Sa nói gì, nàng liền làm cái đó.

Hạ Tuyết biết nguyên nhân Di Sa giữ mình bên người là bởi vì không lắm chuyện hơn nữa lại nghe lời.

Nàng cũng muốn ở bên cạnh Di Sa, cho nên sáu năm này, đem sự lạnh nhạt của mình phát triển đến cực hạn, biến thành lãnh khốc, còn đối với yêu cầu của Di Sa, nàng cũng chỉ là gật đầu nói “Dạ!” Hơn nữa nghiêm khắc dựa theo yêu cầu của Di Sa để làm.

Tỷ như, Di Sa không thích nữ nhân đụng hãn, trừ đẩy xe lăn, nàng tận lực không cùng hãn tiếp xúc; tỷ như, thời điểm Di Sa trầm tư không thích người khác quấy rầy, cho nên, mặc dù nàng giờ phút này muốn ôm Di Sa, an ủi hãn, nhưng nàng vẫn phải tiếp tục bức mình duy trì bộ dáng lạnh lùng, nghiêm túc đứng thẳng sau lưng Di Sa, đứng nhìn hãn hãn ngần người, không nhúc nhích, tránh quấy rầy hãn.

Rốt cuộc đã sai ở chỗ nào? Di Sa nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, tự hỏi nguyên nhân.

Chẳng lẽ, là bởi vì hãn quá tự phụ rồi? Cho là Thất Trọng Tháp là có thể tìm ra Y Liên? Dù sao, ở trong đó rất nhiều nội dung, khi hãn cùng Y Liên từ nhỏ tiếp nhận trong khi huấn luyện, đã trải qua rất nhiều lần, hãn chẳng qua chỉ cải tiến một chút, bởi vì muốn khảo nghiệm ai là Y Liên.

Nhưng dường như biện pháp này tựa hồ không hiệu quả.

Chẳng lẽ, Y Liên không hề tới đến cái thế giới này? Hay là, Y Liên xuyên qua thành tiểu hài tử, hoặc là người tuổi trẻ khác, hẳn suy nghĩ cũng không chu toàn?

Nhưng là, trên đại lục có nhiều người như vậy, nếu như tiếp tục tìm, hẳn muốn tìm tới khi nào? Chẳng lẽ đợi đến thời điểm hẳn chết đi, mới có thể tìm được Y Liên? Hay là, đây là trời cao trừng phạt, bắt hẳn và Y Liên không thể sống cùng lúc, khiến cho hẳn vĩnh viễn cũng không thể gặp lại nàng?

Nếu thật là như vậy, thật quá mức tàn nhẫn! Hẳn tình nguyện vĩnh viễn đều không thể đứng lên, cũng không muốn tách ra khỏi Y Liên! Kiếp trước hẳn làm sai rồi, kiếp này đừng lại hành hạ hẳn, có được hay không?

Càng nghĩ, tâm tình Di Sa càng sa sút. Nếu như không thể tìm được Y Liên, cuộc đời của hẳn còn có ý nghĩa gì?

“A!” Di Sa hung hăng đánh vào hai chân của mình, hai mắt đỏ bừng, “A!”

Nghe tiếng kêu của Di Sa, Hạ Tuyết cả kinh, thấy cảnh Di Sa đánh vào chân mình, Hạ Tuyết vội vàng bắt lấy tay Di Sa, “Công tử, ngài sao vậy? Công tử!”

“Cút ngay!” Di Sa lấy một tay đẩy Hạ Tuyết ra, tiếp tục đánh vào chân của hẳn. Hẳn là người bị phế đi, trời cao đã trừng phạt hẳn, để cho hẳn không cách nào đứng lên, tại sao còn giấu Y Liên của hẳn đi, chẳng lẽ thật muốn cho hẳn tuổi già cô đơn một mình sao!

“Công tử, đừng vậy mà!” Mặc dù bị Di Sa đẩy ra, nhưng Hạ Tuyết vẫn bò đến bắt lấy tay Di Sa, “Công tử, ngài nhất định có thể tìm được Y Liên tiểu thư ! Nhất định có thể tìm được nàng!”

Hạ Tuyết biết, trên cái thế giới này có thể làm cho Di Sa bình tĩnh trở lại duy nhất chỉ có một cái tên– Y Liên .

Quả nhiên, nghe Hạ Tuyết khuyên bảo, đôi mắt vẫn đỏ của Di Sa dần khôi phục lại, “Hạ Tuyết, ta không tìm được nàng! Nàng đang trốn ta! Nàng nhất định rất hận ta, hận ta giết nghĩa phụ, hận ta giết nàng! Nhưng ta đây thật sự rất đau!”

Thấy Di Sa bộ dáng như vậy, tim Hạ Tuyết quặn thắt từng cơn, hận ý của nàng đối với “Y Liên” càng thêm nhiều hơn. Đều do nàng ta, hại công tử thành như vậy, khiến cho công tử điên cuồng như vậy! Đều là sai lầm của ả!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Hạ Tuyết cũng không dám tỏ ra chút ý bất kính đối với Y Liên, ngược lại tận lực ôn nhu khuyên Di Sa, “Công tử, Y Liên tiểu thư nhất định ở nơi nào đó, chắc chắn nàng đang chờ ngài! Chỉ cần chúng ta kiên nhẫn một chút, qua một thời gian nữa, nhất định sẽ tìm được nàng!”

“Người nói thật?” Di Sa ngửa mặt lên, cặp mắt trần đầy ngây thơ vô tội, tựa như một đứa nhỏ, khiến cho Hạ Tuyết nhìn thấy liền cảm lòng không đau gật gật đầu, “Thật, công tử, xin tin tưởng ta, ta chưa bao giờ lừa dối công tử !”

“Người thật tốt –” Di Sa khoa trương nói một câu, mà câu “người thật tốt” , khiến cho Hạ Tuyết vui đến nở hoa trong bụng.”Công tử, ngài không phải nói vũ khí của Tô Mi rất đặc biệt sao, nếu không, chúng ta điều tra Tô Mi kĩ hơn, nói không chừng là có thể tìm được đầu mối gì !”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Vạch Trần Mặt Nạ Của Hoàn Nhan Liệt

Lời nói của Hạ Tuyết khiến cho sắc mặt Di Sa khá hơn nhiều. Tâm tình lúc trước vốn chán chường, nay lần nữa được vực dậy. Căn cứ theo lời nói của Mộ Dung Thanh Liên, Bạch Ưc Nguyệt là người nêu ra những ý kiến giúp vượt qua các ải ở Thất Trọng Tháp. Nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Ưc Nguyệt, trực giác của Di Sa nói cho hắn biết, Bạch Ưc Nguyệt không phải là Y Liên.

Nữ nhân này “không quả quyết” , phản ứng “chậm chạp”, những điều này có thể nhìn ra từ biểu hiện của nàng khi đối mặt với đám lưu manh, Bạch Ưc Nguyệt không phải là người có thể tự mình vượt qua Thất Trọng Tháp, huống chi..... Nhất định là Mộ Dung Thanh Liên....lừa hắn!

“Hạ Tuyết, bắt Mộ Dung Thanh Liên trở lại cho ta!” Lúc này Di Sa cực kỳ hận Mộ Dung Thanh Liên, ả ta nhất định là biết cái gì rồi, cho nên mới có thể giấu diếm, thêu dệt ra những lời như vậy lừa gạt hắn. Nữ nhân này, lá gan rất lớn!

Khi Hạ Tuyết tìm được Mộ Dung Thanh Liên, nàng đã hoàn toàn điên loạn, một hán tử to khỏe đè ở trên người nàng, bên cạnh còn có mười mấy người vây xem. Hai mắt Mộ Dung Thanh Liên ngây dại, trong miệng hô “vương gia”, phía dưới bị nhiễm một mảnh máu đỏ.

Giết chết những nam nhân kia, Hạ Tuyết đi tới trước mặt Mộ Dung Thanh Liên, ngồi xổm xuống, ả ta si ngốc nhìn Hạ Tuyết, khóe miệng chảy nước miếng, “Vương gia, Vương gia. Hi hi, Vương gia.”

Thấy Mộ Dung Thanh Liên như vậy, Hạ Tuyết thở dài. Tình huống này, mang về cũng không hỏi ra được cái gì. Lập tức, Hạ Tuyết rút kiếm, cho Mộ Dung Thanh Liên một sự thống khoái. Sau khi trở về, Hạ Tuyết bẩm báo tình hình Mộ Dung Thanh Liên cho Di Sa, Di Sa khẽ hừ một tiếng, “Tiện nghi cho ả!”

“Công tử, vậy bây giờ làm sao?”

“Đi theo Tô Mi! Xem thử có thể phát hiện ra cái gì hay không....” Di Sa cũng rất mê mang, không biết nên làm gì nữa. Bây giờ Tô Mi là hy vọng duy nhất của hắn. Nếu như Tô Mi không phải là Y Liên, vậy hắn chỉ có thể lần nữa bắt đầu tất cả!

Bất quá, bất kể kết quả như thế nào, hắn cũng muốn kiên trì, cho đến khi tìm được Y Liên mới thôi. Y Liên, nhất định ở một góc nào đó trong cái thế giới này chờ hắn, nhất định là như vậy !

Sau khi cùng Mộ Dung Thất Thất làm hòa, Bạch Ưc Nguyệt thường xuyên đến Nam Lâm vương phủ, thỉnh thoảng cũng sẽ đi thăm Mộ Dung Thất Thất. Hai người hóa giải hiềm khích lúc trước, quan hệ so trước kia càng thêm tốt đẹp, bằng hữu của Mộ Dung Thất Thất lại nhiều thêm một người.

Hoàn Nhan Liệt gần đây có chút phiền muộn, không biết vì sao, từ khi thấy trâm đậu đỏ ở dưới địa cung, mí mắt hắn liền không ngừng nháy. Hết mắt trái nháy, đến mắt phải nháy, nhất là dạo gần đây, 2 mắt đều liên tục nháy. Thật không biết là dấu hiệu gì, tâm thần cảm thấy có chút không yên, tựa như có chuyện gì đó đang sắp phát sinh.

Phái người đi giám thị Trường Thu Cung cũng không phát hiện chuyện gì đặc biệt, cái kẻ xuất hiện ở địa cung Trường Thu Cung cũng không có lộ diện, tựa như từ trước tới giờ chưa từng có ai xuất hiện ở đó.

Nếu như người này xuất hiện, Hoàn Nhan Liệt cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, ít nhất hẳn có thể tìm hiểu mọi chuyện, bắt được người này, tìm ra nguyên nhân. Nhưng trải qua thời gian lâu như vậy rồi, người nọ vẫn hoàn toàn “mất tích”, khiến cho lòng Hoàn Nhan Liệt lại càng thấp thỏm bất an.

Y như hắc ở ngoài sáng, đối phương ở trong bóng tối, người nọ đang giăng một tấm lưới màu đen, chờ hắc sa vào.

Từ khi ra khỏi địa cung, mỗi buổi tối, Hoàn Nhan Liệt đều thức tỉnh từ trong ác mộng, mỗi lần tỉnh lại, cả người đều đổ một thân mồ hôi lạnh. Mà ở những việc xảy ra trong mộng cứ na ná giống nhau, hắc luôn nhìn thấy thấp thoáng có một người, kéo lấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt chạy đi, hắc ở phía sau dùng sức đuổi theo, nhưng mà vẫn không đuổi kịp, chỉ có thể nhìn hai người kia có đôi có cặp, càng chạy càng xa, bên tai chỉ còn vang vọng lại tiếng cười như tiếng chuông của Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“A ——” tối hôm đó, Hoàn Nhan Liệt lần nữa tỉnh từ trong mộng, Kính Đức vội vàng tiến lên hầu hạ, “Bệ hạ, ngài lại gặp ác mộng!”

Hoàn Nhan Liệt ngồi trên long sàng*, há mồm thở dốc, trên trán nhễ nhại mồ hôi, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, “Kính Đức, ta vừa nằm mơ thấy hắc?” (*giường của vua)

“Bệ hạ, ngài nói “hắc” là người nào?” Kính Đức cẩn thận từng chút một rót nước, để cho Hoàn Nhan Liệt súc súc miệng, lại đem khăn giúp hắc lau mồ hôi.

“Trẫm không biết, trẫm không thấy rõ mặt của hắc, nhưng hắc mang Nguyệt Nhi đi! Hắc mang Nguyệt Nhi đi!” Trong lòng Hoàn Nhan Liệt cực kỳ buồn bực, hắc cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người trong giấc mơ, nhưng có nghĩ mãi vẫn không ra.

Giấc mơ này đã xuất hiện nhiều lần, lẽ nào chính là điềm báo cho những chuyện sắp xảy ra? Chẳng lẽ thật sự có một người như vậy, muốn cướp đi

Hoàn Nhan Minh Nguyệt khỏi cạnh hăn? Tìm Hoàn Nhan Liệt đập”bình bịch” loạn xạ, hăn không dám nghĩ tới cảnh phải rời xa Hoàn Nhan Minh Nguyệt, không có nàng, hăn biết sống ra sao?

“Rẹt ——” Hoàn Nhan Liệt chột vén lên màn lụa, xuống giường, đi giày vào.

“Bệ hạ, ngài muốn đi chỗ nào?” Thấy Hoàn Nhan Liệt chỉ mặc mỗi kiện áo trong đi ra bên ngoài, Kính Đức vội vàng cầm y phục đuổi theo, giúp đỡ Hoàn Nhan Liệt mặc vào.

“Trẫm muốn đi Trường Thu Cung, nhanh chóng đến thăm Nguyệt Nhi!”

Hoàn Nhan Liệt kích động làm cho Kính Đức quỳnh lên. Đã là giờ Tý* rồi, Mộ Dung Thất Thất nhất định đã ngủ. Hoàn Nhan Liệt đi qua như vậy, không chừng sẽ kinh động Mộ Dung Thất Thất, đến lúc đó phải giải thích như thế nào? “Bệ hạ, hiện tại đêm đã khuya, Trấn Quốc công chúa đã ngủ, ngài đến đó chẳng phải sẽ đánh thức công chúa sao?” (11h đêm đến 1h sáng)

“Không được, trẫm muốn nhanh chóng đến xem Nguyệt Nhi, nếu không trong lòng trẫm rất bất an!”

Sắc mặt Hoàn Nhan Liệt ngập tràn vẻ lo lắng, bất an trong lòng không ngừng tăng thêm, hăn phải đi xem Hoàn Nhan Minh Nguyệt một chút, rốt cuộc nàng còn ở trong địa cung hay không?

Hoàng thượng khăng khăng như thế, Kính Đức chỉ có thể cầm đèn, chạy chậm theo sát ở bên cạnh Hoàn Nhan Liệt.

Đêm khuya, chung quanh hoàng cung rất an tĩnh, trời một mảnh tối thui, thỉnh thoảng có vài tiếng chim kêu. Kính Đức cầm một chiếc đèn màu quả quýt, chiếu vào con đường phía trước Hoàn Nhan Liệt, đôi chủ tớ một trước

một sau, đi gần nửa cái hoàng cung, rốt cục đi tới bên ngoài Trường Thu cung.

Cửa cung màu đỏ thẫm đang đóng, xem ra Mộ Dung Thất Thất đã ngủ.

“Bệ hạ, người nhìn xem. Có cần sai người mở cửa hay không?” Kính Đức khó xử nhìn Hoàn Nhan Liệt, làm vậy, nhất định sẽ gây ra động tĩnh lớn, chắc chắn Mộ Dung Thất Thất sẽ tỉnh dậy, chuyện kia cũng sẽ bị bại lộ.

Gió lạnh thổi từng cơn khiến đại não Hoàn Nhan Liệt cũng dần dần thanh tỉnh. Hắn đây đang muốn làm cái gì? Chẳng lẽ đập phá cửa cung, đánh thức tất cả người trong Trường Thu Cung sao?

Hoàn Nhan Liệt mạnh mẽ chống tay ở cửa cung, trầm mặc một lúc lâu, thở dài, xoay người, sải bước rời đi.

“Bệ hạ, ngài, không vào?” Kính Đức ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Ngộ nhỡ, hoàng thượng đêm khuya xông vào Trường Thu Cung, cuối cùng chuyện cất giấu Hoàn Nhan Minh Nguyệt bị phát hiện, vậy quần thần sẽ nghĩ như thế nào? Hình tượng minh quân của Hoàn Nhan Liệt từ trước cho tới nay chẳng phải sẽ bị phá hủy sao?

“Không đi!” Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, hắn đang làm cái gì vậy? Lúc này đi, sẽ làm cho người ta hoài nghi! Hắn hẳn là nên trở về ngủ một giấc thật sâu, mà không phải suy nghĩ lung tung nhiều như vậy.

Chuyện về Hoàn Nhan Liệt, sáng ngày thứ hai Tô Mi liền nói cho Mộ Dung Thất Thất.

“Nga? Đêm hôm qua hoàng thượng đến bên ngoài cửa cung, nhưng không có vào?” Mộ Dung Thất Thất nhướn mày, Phượng Thương đang giúp nàng vấn tóc ở phía sau.

Chắc là quen tay hay việc, hôm nay, Phượng Thương đã có thể vấn ra rất nhiều kiểu, đôi tay này cũng rất có thiên phú vấn tóc đi, những kiểu búi tóc đơn giản, búi tóc Phi Thiên..., đối với hắn mà nói là dễ như ăn cơm.

“Thương, chàng nói hơn nửa đêm , hoàng thượng tới đây làm gì?”

“Có thể là vì nhạc mẫu.”

Lời Phượng Thương nói ra, khiến cho tay cầm cái trâm cài đầu của Mộ Dung Thất Thất dừng trong giây lát.

“Thương, chúng ta muốn tung lưới. Trong khoảng thời gian này ở trong cung của ta xuất hiện rất nhiều người mới, xem ra lần trước hoàng thượng tới đây, chắc chắn là đã phát hiện ra cái gì bất thường, cho nên đã đưa người mới đi vào. Những người đó cũng là người luyện võ, rõ ràng là tới giám thị chúng ta .”

Mộ Dung Thất Thất nói, Phượng Thương đồng ý. mấy ngày qua, hắn đã âm thầm điều động Ưng kỵ quân tinh nhuệ nhất trong lực lượng đến trú đóng ở bên ngoài kinh thành, cả kinh thành vốn là đang trong tay của hắn, hiện tại thời cơ đã đến, chuyện này, là nên làm.

Thời điểm lâm triều, bá quan phát hiện Hoàng thượng có chút xuất thần, đúng như lời đồn, kể từ sau khi Hoàn Nhan Nghị gặp chuyện không may, Hoàn Nhan Liệt liền lộ ra vẻ già yếu hơn nhiều, mấy ngày gần đây lại càng rõ ràng hơn.

“Có việc khải tấu, vô sự bãi triều!” Thanh âm Kính Đức truyền khắp cả đại điện, bá quan khẽ cúi đầu, không nói tiếng nào. Hoàng thượng hai ngày này có chút phiền não, tâm tình rất là không tốt. Lúc trước dưới cơn nóng giận liền ra lệnh giết chết vị quan muốn bầm tấu, khiến người khác nơm nớp lo sợ, dưới tình huống không có chuyện gì, cũng không dám nói nhiều một câu.

Đợi một lát, không ai thượng tấu, Kính Đức hô to “Bãi triều!” Liền theo Hoàn Nhan Liệt rời đi.

“Kính Đức, Trấn Quốc công chúa gần đây đang bận cái gì?”

“Hồi bẩm hoàng thượng ...công chúa thỉnh thoảng xuất cung đi Nam Lâm vương phủ, bình thường đều ở Trường Thu Cung hoặc đi Cẩm Huyền Cung thăm Thái hậu.”

Hành động của Mộ Dung Thất Thất không có gì khác thường, nhưng nàng luôn chiếm cứ Trường Thu Cung, làm cho Hoàn Nhan Liệt không có biện pháp nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt, điều nhỏ nhặt này cũng là vấn đề lớn. Hình ảnh trong giấc mơ vẫn luôn quanh quẩn ở trong lòng Hoàn Nhan Liệt, hiện tại hẳn chỉ có thể hi vọng thực tại ngược lại với giấc mơ.

“Kính Đức, đợi đến lúc Trấn Quốc công chúa đi Nam Lâm vương phủ, phái người báo cho trẫm, trẫm muốn thăm Minh Nguyệt công chúa.”

“Dạ!” Nhìn mặt Hoàn Nhan Liệt tiều tụy, Kính Đức thở dài.

Vị chủ tử này cái gì cũng tốt, duy chỉ có ở chuyện tình cảm trai gái, thật sự là khác hẳn với người thường. Nếu sự si tình này, đặt ở trên một cô gái khác, nhất định sẽ có kết cục hoàn mỹ, nhưng mà, Hoàn Nhan Minh Nguyệt là muội muội ruột thịt của hắn a! Đoạn tình duyên này, vừa bắt đầu đã thấy trước một kết thúc đầy bi kịch.

Không tới 2 ngày Hoàn Nhan Liệt đã có cơ hội. Sáng sớm ngày hôm đó Mộ Dung Thất Thất dẫn theo Tô Mi cùng Tố Nguyệt xuất cung đến Nam Lâm vương phủ, biết được Mộ Dung Thất Thất rời đi, Hoàn Nhan Liệt vội bỏ tấu chương trong tay xuống, đến Trường Thu Cung.

Vào Trường Thu Cung, trong lòng Hoàn Nhan Liệt thực sự ổn định lại nhiều. Cước bộ cũng chậm đi chút ít so với vừa rồi, hẳn hiện tại chỉ muốn

xác định chuyện xảy ra trong giấc mơ có thật hay không.

Xuống địa cung, theo đường quen thuộc, Hoàn Nhan Liệt đi đến bên giường ngọc của Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Sau khi nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt đang nằm trên giường, rốt cục Hoàn Nhan Liệt cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Nguyệt Nhi, nàng còn ở đây là tốt rồi! Nàng còn ở đây là tốt rồi!” Hoàn Nhan Liệt tiến lên, nắm lấy tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tảng đá nặng trĩu trong lòng rốt cuộc cũng được buông xuống. Hoàn Nhan Minh Nguyệt vẫn còn, giấc mộng của hắn quả nhiên là giả, khi hắn nhìn Hoàn Nhan Minh Nguyệt đang ngủ say, toàn bộ phiền muộn chất chứa biến mất hầu như không còn.

Kính Đức đứng ở một bên, thấy bộ dáng Hoàn Nhan Liệt như vậy, hắn nhẹ nhàng lắc đầu. Nếu như nói trên đời này còn có cái gì khiến Hoàn Nhan Liệt quan tâm, thì cũng chỉ có Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Vị quân vương trước mắt cả đời này chỉ thua bởi một chữ “tình”.

“Nguyệt Nhi, ta gần đây gặp một giấc mơ, trong mơ ta thấy có người mang nàng đi, ta ở phía sau vội vàng kêu, nhưng làm sao cũng không đuổi kịp các người, sau đó, ta liền tỉnh giấc.” Hoàn Nhan Liệt ngồi bên giường ngọc, nhìn Hoàn Nhan Minh Nguyệt an tường ngủ, bình thản trút bầu tâm sự của mình ra ngoài.

“Nàng đừng rời khỏi ta, có được hay không?” Hoàn Nhan Liệt hôn tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, thanh âm có chút khàn khàn, “Năm đó chuyện ở Nhạn Đăng Sơn là do ta sai! Ta ghen tỵ với Phượng Tà, hận hắn cướp nàng đi, cho nên mới bị đồ kị làm u mê đầu óc, đưa quân tình* cho người thăm mến Phượng Tà – Lý Thu Thủy, cuối cùng, mới tạo thành thảm kịch Nhạn Đăng Sơn.” (*tin tức quan trọng, bí mật của quân đội)

“Nàng biết không, thật ra thì sau khi đem quân tình giao cho Lý Thu Thủy, ta rất hối hận. Phượng Tà là huynh đệ của ta, nàng là muội muội của ta, cho dù ta ghen tỵ với Phượng Tà như thế nào cũng không thể không để ý hai mươi vạn đại quân.”

“Nhưng mà, ta thật không thể khống chế được mình! Nhìn bộ dáng hạnh phúc của nàng khi nép trong lồng ngực Phượng Tà, Nguyệt Nhi, nàng biết không, trong lòng ta rỉ máu, ta ghen tỵ đến phát điên lên được! Tại sao ta lại là ca ca của nàng, tại sao ta là ca ca của nàng!”

Nhắc tới quãng thời gian thống khổ đó, Hoàn Nhan Liệt nắm chặt tay thành nắm đấm, hung hăng nện trên giường ngọc.

“Nếu như ta không phải là ca ca của nàng, ta cùng nàng nhất định là một đôi thần tiên quyến lữ. Nhưng vận mệnh lại trêu cợt ta, vừa để cho ta gặp phải nàng, lại để cho chúng ta đứng gần nhau với thân phận huynh muội. Chẳng lẽ, ta chỉ là đứa con bị ông trời ruồng bỏ thôi sao? Để cho ta yêu nàng, lại không thể đến cùng nàng, tư vị này, thật khó chịu, rất rất khó chịu!”

Hoàn Nhan Liệt níu lấy y phục trước ngực, trong mắt tràn đầy dục vọng, tay của hắn, nắm lấy tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, một giọt nước mắt, rơi trên tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Ta thừa nhận, ta là ích kỷ, nhưng ta chỉ ích kỷ đối với tình yêu dành cho nàng mà thôi. Nguyệt Nhi, đối với ta mà nói, toàn bộ thế giới cũng không bằng một nụ cười của nàng. Nàng chính là mặt trời duy nhất trong lòng ta. Cho nên, vô luận điều ta mơ là thật hay giả, cầu xin nàng, đừng rời ta đi! Đừng bỏ lại ta một mình! Van nàng.”

Bên trong địa cung, chỉ có tiếng nước nở của Hoàn Nhan Liệt. Hoàn Nhan Liệt như vậy, Kính Đức chỉ thấy được không quá hai lần.

Lần đầu là ở Nhạn Đãng sơn, Lý Thu Thủy giao Hoàn Nhan Minh Nguyệt đến tay Hoàn Nhan Liệt, thấy sắc mặt tái nhợt của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, biết nàng mê mang không tỉnh, Hoàn Nhan Liệt khóc. Lần thứ hai, chính là hiện tại.

Đế vương cao cao tại thượng trong mắt thế nhân, lúc này mặc kệ mọi thứ, khóc hết như một đứa nhỏ. Ánh mắt Kính Đức có chút ẩm ướt, nhẹ xoay qua một bên, dùng ống tay áo mà quạt nước mắt.

Đi theo bên cạnh Hoàn Nhan Liệt nhiều năm như vậy, mắt thấy rất nhiều chuyện, Kính Đức cảm thấy mình cũng có chút hồ đồ, không biết nên hình dung Hoàn Nhan Liệt như thế nào.

Nói hắn là người xấu, hắn vừa chính trực liêm khiết, yêu dân như con, nói hắn là người tốt, vậy hai mươi vạn mạng người ở Nhạn Đãng Sơn bị chôn vùi trong tay hắn thì giải thích như thế nào. Kính Đức mặc dù đi theo Hoàn Nhan Liệt lâu nhất, cũng không biết như thế nào hình dung vị đế vương này.

“Hoàng thượng, ngài đừng quá khổ sở, công chúa nếu có thể nghe được ngài nói..., nhất định không hy vọng ngài như vậy.” Kính Đức đi tới bên cạnh Hoàn Nhan Liệt, rút một cái khăn tay sạch sẽ đưa lên, “Nhìn ngài như vậy, Minh Nguyệt công chúa cũng sẽ khổ sở.”

Kính Đức nói..., làm cho nước mắt tích lũy ở khóe mắt Hoàn Nhan Liệt, thi nhau trút xuống như đê sông Hà Giang bị vỡ.

“Kính Đức, người không hiểu! Nguyệt Nhi hận ta! Cho nên nàng tình nguyện ngủ say, cũng không chịu tỉnh lại! Trong lòng nàng nhất định rất hận ta——” Hoàn Nhan Liệt vỗ nhẹ lên tay Hoàn Nhan Minh Nguyệt, lắc đầu, đôi môi có chút run run.

“Nguyệt Nhi, nếu như ta nói ta biết sai rồi, nàng có thể tha thứ cho ta hay không? Nàng có thể hay không mở mắt nhìn ta một lần?” Hoàn Nhan Liệt

ngẩng đầu, thời điểm đánh giá khuôn mặt của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, đột nhiên ở giật mình.

“Bệ hạ, làm sao vậy?” Thấy Hoàn Nhan Liệt trầm mặc xuống, Kính Đức cũng đi qua nhìn, mới phát hiện cây trâm đậu đỏ trên tóc Hoàn Nhan Minh Nguyệt không thấy nữa.

“Hắn tới! Nhất định hắn đã tới!” Hoàn Nhan Liệt bước xuống khỏi giường ngọc, đi tới đầu giường, tỉ mỉ kiểm tra một lần.

“Đúng vậy! Kính Đức, người kia đã tới rồi! Hắn lấy đi trâm đậu đỏ, hắn còn giúp Nguyệt Nhi đổi y phục!”

Lời cuối cùng này, Hoàn Nhan Liệt cơ hồ là rống lên. Ngoài việc giúp Hoàn Nhan Minh Nguyệt chải đầu vấn tóc, y phục của nàng cũng là hắn sai cung nữ đổi lại, mà mỗi lần cung nữ thay y phục cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt xong, hắn đều cho người giết chết, cho nên, không ai thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Hiện tại, trên tóc Hoàn Nhan Minh Nguyệt không còn trâm đậu đỏ, quần áo trên người cũng đổi, điều này làm cho Hoàn Nhan Liệt vô cùng kinh ngạc, vô cùng tức giận!

Hắn chưa từng chạm qua, nàng là bảo bối được hắn nâng niu trên lòng bàn tay, cầm sợ vỡ, ngậm sợ tan, hiện tại cứ nhiên bị nam nhân khác đụng vào, Hoàn Nhan Liệt giận đến nghiến răng ken két. Hắn rõ ràng phái người tới giám sát, cả Trường Thu Cung bị người của hắn bảo vệ chặt chẽ như tường đồng vách sắt, tại sao còn có thể xuất hiện chuyện như vậy? Người nọ rốt cuộc như thế nào vào được địa cung, làm sao lại có chuyện như vậy?

“Kính Đức, nhanh đi tra! Rốt cuộc là người nào đụng đến Minh Nguyệt công chúa! Tra ra người kia cho ta!”

Những lời cuối cùng này, Hoàn Nhan Liệt hoàn toàn rống lên.

Hắn nghĩ cũng không nghĩ đến sẽ có một người như vậy xuất hiện, quấy rầy giấc mộng mười sáu năm nay của hắn. Trong lòng Hoàn Nhan Liệt có một trực giác, người này nhất định sẽ mang Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi, giống như cơn ác mộng mà hắn vẫn thấy.

Không được! Hắn không thể để cho tình huống như thế xuất hiện! Hắn tuyệt đối không cho phép có người như vậy nữa xuất hiện! Vì Phượng Tà, trên tay hắn đã dính máu, hắn mặc dù không muốn, nhưng cũng không ngần ngại trên tay một lần nữa nhuộm máu!

“Dạ! Dạ!” Kính Đức thấy Hoàn Nhan Liệt mất khống chế, đang chuẩn bị đi, chợt thấy một việc bất ngờ, miệng há to .

“Hoàng. Hoàng thượng.” Kính Đức vẻ mặt cực kỳ quý dị, ngón tay hướng sau lưng Hoàn Nhan Liệt. Hoàn Nhan Liệt theo hướng ngón tay Kính Đức nhìn lại, phát hiện Hoàn Nhan Minh Nguyệt ngồi dậy, ngay thẳng, nghiêm chỉnh nhìn hắn.

“Nguyệt Nhi ——”

Hoàn Nhan Liệt kinh ngạc kêu ra tiếng , vẻ mặt không khác Kính Đức là bao nhiêu.”Nguyệt Nhi, thật sự là nàng sao?”

Không đợi Hoàn Nhan Liệt hiểu được, Hoàn Nhan Minh Nguyệt khẽ mỉm cười, nụ cười chưa dứt, bóng người chợt biến mất, trong nháy mắt, liền đi tới trước mặt Hoàn Nhan Liệt, điểm huyệt của hắn.

Cùng lúc đó, Kính Đức cảm thấy trên lưng đau nhói, cũng bị người điểm huyệt.

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, nàng muốn làm gì ——” Hoàn Nhan Liệt vô cùng hoảng hốt, mà sau, còn chuyện làm cho hắn giật mình hơn nữa.

Đông Phương Lam, Hoàn Nhan Khang, Phượng Thương, Minh Nguyệt Thịnh, Tấn Mặc. Rất nhiều người quen xuất hiện ở trước mặt hắn, chuyện gì đang xảy ra vậy? Trong mắt Hoàn Nhan Liệt hiện lên vẻ không thể ngờ mà nhìn về phía Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Để cho ngài thất vọng.” Hoàn Nhan Minh Nguyệt tay phải khẽ sát mặt, gỡ xuống thủy kính trong suốt, lộ ra khuôn mặt của Mộ Dung Thất Thất.

“Là người ——” Hoàn Nhan Liệt kinh ngạc, sau đó lại biến thành tức giận vì bị lừa gạt , “Người giấu Nguyệt Nhi ở nơi nào? Nguyệt Nhi đang ở nơi nào?”

“Người nói người thích Minh Nguyệt!” Đông Phương Lam giận đến tím môi, mới vừa rồi, bọn họ vẫn núp ở một nơi bí mật khác trong mật đạo, cho nên đều nghe rõ ràng những lời mà Hoàn Nhan Liệt nói.

Chân tướng chuyện phát sinh ở Nhạn Đãng Sơn mười sáu năm trước được tiết lộ rõ ràng, nhưng mọi người tuyệt đối cũng không nghĩ tới, bí mật bên trong lại là như vậy, Hoàn Nhan Liệt là vua của một nước lại bán đứng quân tình bốn quốc cho địch quốc, khiến cho hai mươi vạn quân sĩ tử nạn vùi thây trên sa trường, hắn như vậy, như thế nào không làm ... dân chúng Bắc Chu quốc thất vọng! Như thế nào không làm ... giang sơn xã tắc thất vọng!

“Mẫu hậu.”

“Đừng có gọi ai gia là mẫu hậu!” Mỗ phượng trên đầu Đông Phương Lam, bởi vì tức giận, Hồng Bảo Thạch trong miệng Phượng Hoàng khẽ run : “Ai gia không có một nhi tử như người! Thời điểm mẹ người mất, người còn đang quần tã, là ai gia một tay nuôi lớn người, yêu thương người như con ruột, nhưng người đã làm gì để báo đáp ai gia ? Người làm hại Minh Nguyệt! Làm hại Phượng Tà! Làm hại nhiều người như vậy! Người không có tư cách gọi ai gia là mẫu hậu!”

Đông Phương Lam bị chọc giận đến cực hạn, đưa con đực bà một tay nuôi lớn, lại là đồ sói dữ, lại làm ra chuyện như vậy với con gái của bà, làm cho mẹ con bà chia cách mười sáu năm, cũng là do kẻ trước mắt ban tặng.

Lời của Đông Phương Lam..., làm cho Hoàn Nhan Liệt trong mắt hiện lên một tia đau lòng. Đúng là, hắn ở dưới gối Đông Phương Lam mà lớn lên, Đông Phương Lam cũng không có xem hắn là người ngoài, ngược lại luôn giúp hắn vào những giờ khắc quan trọng, những thứ này tốt, hắn nhớ được. Chẳng qua là, hắn yêu Hoàn Nhan Minh Nguyệt, chuyện này không thể thay đổi được.

“Mẫu hậu, Nguyệt Nhi đang ở đâu?” Hoàn Nhan Liệt lúc này quan tâm nhất chính là an nguy của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, tại một khắc kia nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt liền hiểu mình đã bị mắc bẫy, mà người tung lưới chính là những người trước mắt này.

Nếu bọn họ tung lưới chờ, chính là vì muốn bắt được hắn, vậy có phải hay không Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã tỉnh? Nếu như vậy, hiện tại hắn muốn nhất chính là nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt!

“Nàng đi! Nàng không muốn gặp lại người!”

Lời nói của Đông Phương Lam..., giống như sét đánh ngang tai, đầu Hoàn Nhan Liệt nổ “ầm” một tiếng.

“Sẽ không ! Nguyệt Nhi sẽ không như vậy !” Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, hắn không dám, cũng không nguyện ý tin tưởng lời nói Đông Phương Lam. Nhiều ngày đêm như vậy, hắn trò chuyện ở bên tai Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Hoàn Nhan Liệt không tin Hoàn Nhan Minh Nguyệt không nghe thấy. Nếu như nàng hiểu tâm ý của hắn, nhất định sẽ thấu hiểu nỗi khổ tâm riêng của hắn, cũng sẽ không vô tình như vậy mà rời đi .

“Mẫu hậu, ngài là đang gạt ta, có phải hay không? Nguyệt Nhi chẳng qua là tức giận, tạm thời không chịu nhìn ta, có đúng hay không?”

Bộ dáng Hoàn Nhan Liệt, vô cùng đáng thương, làm cho người ta nhìn thấy có chút không đành lòng. Nhưng vào đến trong mắt Đông Phương Lam, thì có đến mười phần chán ghét .”Đừng có gọi Minh Nguyệt, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không gặp người! Vĩnh viễn cũng sẽ không!”

Đông Phương Lam lửa giận xông lên não, tâm tình có chút kích động, thân thể đứng không vững.

“Hoàng tổ mẫu!” Hoàn Nhan Khang ở một bên vội vàng đỡ Đông Phương Lam, cuối cùng dìu bà ngồi xuống, “Hoàng tổ mẫu, ngài đừng nóng giận.”

Tâm tình của Hoàn Nhan Khang vô cùng phức tạp, ngày hôm qua, Mộ Dung Thất Thất gọi hắn vào Trường Thu Cung, dẫn hắn vào địa cung, hơn nữa còn kể hắn nghe về chuyện của Hoàn Nhan Liệt.

Thời điểm nhìn đến địa cung này, con người của Hoàn Nhan Khang thiếu điều muốn rơi ra, hắn chưa bao giờ biết bên dưới Trường Thu Cung sẽ có 1 cái địa cung như thế này. Nhưng là, mặc dù tồn tại địa cung, Hoàn Nhan Khang vẫn chưa tin những lời nói của Mộ Dung Thất Thất, cảm thấy nàng đang thêu chuyện để lừa gạt hắn.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã chết mười sáu năm, làm sao có thể bị phụ hoàng giấu ở địa cung này! Còn có Phượng Tà Đại tướng quân, hắn đây trước kia còn đi qua Phượng Ngọc sơn trang tế bái* Phượng Tà, tại sao Phượng Tà lại còn sống?(*cúng tế)

Hoàn Nhan Khang không tin, Mộ Dung Thất Thất cũng không có ép hắn, ngược lại hôm nay muốn mời hắn tới đây nhìn một màn hí kịch. Đối với lời mời của Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang không có cự tuyệt. Phụ hoàng của mình như thế nào, hắn rất rõ ràng , Hoàn Nhan Liệt tuyệt đối sẽ không làm những chuyện trái với luân thường đạo lý như vậy.

Mặc dù nghe chuyện về Hoàn Nhan Liệt nhưng Hoàn Nhan Khang tuyệt đối tin tưởng phụ hoàng của mình, nhưng là, mới vừa rồi hắn ở địa cung nghe thấy rõ ràng những lời tâm sự của Hoàn Nhan Liệt. Hoàn Nhan Liệt cũng tự mình thừa nhận đoạn tình yêu trái với luân thường này với Hoàn Nhan Minh Nguyệt, làm cho Hoàn Nhan Khang trong lúc nhất thời không kịp phản ứng. Tại sao có thể như vậy? Tại sao Hoàn Nhan Liệt lại là người như vậy, lại làm ra chuyện như vậy?

Lập tức, hình tượng Hoàn Nhan Liệt ở trong lòng Hoàn Nhan Khang sụp đổ trong nháy mắt. Hắn luôn luôn kính nể phụ hoàng mình, bây giờ không còn nữa.

Hoàn Nhan Khang không muốn rời bỏ Hoàn Nhan Liệt, bởi vì tình cảm bấy lâu của hắn, làm hắn rất khó tiếp nhận chuyện này. Tại sao phải như vậy? Tại sao Hoàn Nhan Liệt giấu diếm chuyện kia lâu như vậy?

Hoàn Nhan Khang không phải người ngu, hắn biết, chuyện này là sự thật, Mộ Dung Thất Thất cũng không có lừa gạt hắn. Lúc này, tâm tình của hắn vô cùng phức tạp, sự sùng bái dành cho phụ hoàng cũng chân thật như vậy, Hoàn Nhan Khang hiện tại không có biện pháp chấp nhận!

“Tìm được rồi!” Đang lúc ấy thì, Minh Nguyệt Thịnh vốn đang trầm mặc, từ trong quần áo của Hoàn Nhan Liệt lấy ra một chiếc tiêu trúc màu xanh. “Chính là nó!”

“Thật tốt quá!” Ánh mắt Mộ Dung Thất Thất sáng lên, cái tiêu này, đại khái Minh Nguyệt Thịnh nói, có thể không chế mẫu cổ thông qua tiếng tiêu. “Nhờ cậy người!”

Hoàn Nhan Liệt thấy thế, lúc này mới chợt hiểu ra, xem ra bọn họ đã sớm hoài nghi hắn, chẳng qua là mặt ngoài ngụy trang rất khá mà thôi. “Các người, đã sớm biết?” Hoàn Nhan Liệt không thèm nhìn Minh Nguyệt

Thịnh, cũng không để ý tới Phượng Thương, ngược lại nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thất Thất.

“Này, hắn là phải cảm tạ Minh Nguyệt Thịnh, nếu như không có hắn, chúng ta cũng không biết mấu chốt ở trên người của người.”

Mộ Dung Thất Thất trả lời, làm cho Hoàn Nhan Khang vẫn phụng bồi một bên Đông Phương Lam chột ngẩng đầu lên. Cổ, vật này hắn biết, lúc trước Minh Nguyệt Thịnh còn đặc biệt kể cho hắn nghe về chuyện Nam Phượng quốc giết người bằng cổ độc, giờ phút này nghe được Hoàn Nhan Liệt cùng Mộ Dung Thất Thất nói, Hoàn Nhan Khang giờ mới hiểu được, lúc trước Minh Nguyệt Thịnh nói những thứ kia, là có thâm ý .

“Người nào bị trúng cổ độc?”

Nghe Hoàn Nhan Khang nói..., Mộ Dung Thất Thất cũng không trả lời, mà chỉ nhìn về phía Phượng Thương.

“Biểu ca, người trúng độc? Là ai làm?” Hỏi ra lời này, Hoàn Nhan Khang đã từ trên mặt Phượng Thương thấy được đáp án.

Lại là Hoàn Nhan Liệt? Lại phụ hoàng tốt của hắn? Hoàn Nhan Khang lắc đầu, không thể tin được, nhưng sự thật đã bày ở trước mắt, buộc hắn phải tin những chuyện này.

“A Khang, rất nhiều chuyện, chờ sau khi mọi chuyện được giải quyết xong ta sẽ giải thích cho người. Hiện tại chúng ta cần giải trừ cổ độc cho Phượng Thương trước!” Minh Nguyệt Thịnh đặt tiêu lên khóe miệng, nhẹ nhàng thôi.

Vốn chỉ là một trúc tiêu bình thường, nhưng Minh Nguyệt Thịnh lại có thể thổi ra một giai điệu vô cùng thanh thúy.

Trong tiêu khúc kia, mang theo một phong vị khác, cẩn thận nghĩ, liền có thể đoán ra, nhất định được phổ riêng cho cổ độc, đặc biệt vì thuần hóa cổ, mà soạn nên một khúc này.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cái Kết Cho Hoàn Nhan Liệt

Trúc tiêu bên miệng Minh Nguyệt Thịnh, giống như có sinh mệnh, cổ phỗ* kia có chút giống với âm thanh vọng về từ cõi xưa, ngân nga, chậm rãi, tựa như lời lời tâm tình dịu dàng.....(*bản nhạc viết cho cổ độc) “Cô cô——” không đầy một lát, mọi người chợt nghe thấy một âm thanh kỳ quái.

Hoàn Nhan Liệt bị chế trụ, trong lòng dâng lên một cỗ ghê tởm, một sinh vật lông lá ấm nóng, xuất hiện trong bụng hăn, sinh vật đáng sợ kia, chui từ dạ dày của hăn từ từ đi lên tới cổ họng.

Đến gần khoảng khoang miệng, Hoàn Nhan Liệt thậm chí có thể cảm nhận được rõ, mẫu cổ kia có một ít chân, chạm vào cổ họng của hăn, như một cây cọ nhỏ, nhẹ nhàng quét qua, lại giống như hút phải cây bồ công anh vào khí quản, ngứa đến ghê tởm.

“Oe——” Tuy rằng không thể cử động, Hoàn Nhan Liệt vẫn khó có thể áp chế cảm giác buồn nôn. Hăn nôn rồi lại nôn, hòng nhổ mẫu cổ ra.

Nhưng mà, mẫu cổ này dường như hiểu được tính người, có lẽ nó biết rõ mục đích của Hoàn Nhan Liệt nên dứt khoát dừng ở đỉnh cổ họng Hoàn Nhan Liệt, chân trước bám chặt hạch cửa họng* của Hoàn Nhan Liệt, còn đặc ý phát ra âm thanh “cô cô”, tựa hồ muốn nói, “Ta đây không ra, xem người làm được gì!” (*amidan)

“Cô cô!” “Cô cô!”

Hoàn Nhan Liệt nghe thấy âm thanh phát ra từ miệng mình, sợ tới mức đứng không vững. Từng, hăn từng người đứng ngoài, ở bên cạnh nhìn

người khác bị mẫu cổ tra tấn giày vò đến thống khổ, không nghĩ có một ngày hăn lại gặp báo ứng như thế này.

“Mau, mau, bắt nó ra! Bắt nó ra!”

Lời này, Hoàn Nhan Liệt cơ hồ rống lên với Minh Nguyệt Thịnh. Các nữ nhân lúc trước từng chết ở Trường Thu Cung đều từng sợ hãi như thế này! Hoàn Nhan Liệt rốt cục có thể cảm nhận được cảm giác ấy đáng sợ đến cỡ nào.

Hăn không nhớ rõ người con gái thứ ba hay thứ tư từng ở nơi này, lúc sắp chết đã nói với hăn, “Hoàn Nhan Liệt, một ngày nào đó, người nhất định sẽ gặp báo ứng!” Khi đó, Hoàn Nhan Liệt đối với lời này còn chẳng thêm để tâm, chỉ là đến hôm nay, hăn rốt cục tin tưởng luật nhân quả luân hồi, tin tưởng chuyện báo ứng.

Nhưng mà hăn không cam lòng! Hăn vẫn chưa nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hăn sao có thể buông tha! Kiên trì mười sáu năm, mười sáu năm này đều là hăn làm bạn bên người Hoàn Nhan Minh Nguyệt, vì sao Hoàn Nhan Minh Nguyệt lại nói đi là đi? Hăn không tin nàng có thể tuyệt tình như vậy! Hăn không thể chết như vậy, hăn muốn sống sót, chờ Hoàn Nhan Minh Nguyệt cho hăn một câu trả lời!

“Oe——” Hoàn Nhan Liệt tiếp tục nôn khan, Minh Nguyệt Thịnh dứt khoát ngừng thổi tiêu, ôm bả vai nhìn Hoàn Nhan Liệt. Người này chẳng lẽ không biết, hăn càng như vậy, mẫu cổ sẽ càng không chịu đi ra ngoài? Nếu như Hoàn Nhan Liệt buông lỏng, mẫu cổ này nghe được tiếng tiêu, còn có thể đi ra ngoài, lúc này hăn cứ nôn như vậy, còn thiếu điều muốn dùng tay móc cổ họng, mẫu cổ thông minh cỡ nào, như thế nào lại chịu đi ra!

“Cô cô!” Mẫu cổ tựa hồ hạ quyết tâm, muốn trêu chọc Hoàn Nhan Liệt.

Nó buông móng vuốt ra, rời hạch cửa họng, giãy dựa thân hình béo núc, lúc lúc bò về phía trước vài bước, đi tới trên đầu lưỡi Hoàn Nhan Liệt.” Cô

cô!”

Hoàn Nhan Liệt cho rằng mẫu cổ muốn đi ra, rất là cao hứng, tiếp tục nôn khan, không nghĩ tới móng vuốt mẫu cổ bấu chặt lấy đầu lưỡi của hắn, mà hai cái răng nanh sắc bén ở trước miệng mẫu cổ lại một phát đâm vào trên đầu lưỡi Hoàn Nhan Liệt.

“A ——” Tiếng thét chói tai không rõ âm truyền ra từ cổ họng Hoàn Nhan Liệt. Hắn đau đến nổi đầu đầy là mồ hôi, miệng đầy máu tươi.

Nhắm nháp mùi vị máu tươi, mẫu cổ cực kỳ vui vẻ, cái miệng lớn mút máu tươi trên đầu lưỡi Hoàn Nhan Liệt, còn phát ra “ùng ục ùng ục”, giống như âm thanh uống nước của đứa nhỏ.

Chứng kiến mẫu cổ nguyên lai là cái loại đáng sợ như vậy, trong lòng Hoàn Nhan Khang cảm thấy sợ hãi. Lại thấy phụ hoàng mình phải chịu tra tấn như thế, Hoàn Nhan Khang có chút không đành lòng.

“Thả hắn đi...” Hoàn Nhan Khang nói rất nhỏ, hắn không muốn Hoàn Nhan Liệt quá mức bi thảm, cho nên mở miệng cầu Minh Nguyệt Thịnh. Mặc dù, Hoàn Nhan Liệt rõ ràng đã làm sai, nhưng trở mắt nhìn sinh phụ* của mình chật vật như vậy, Hoàn Nhan Khang không làm được.(*cha đẻ)

Minh Nguyệt Thịnh vốn cũng không định tra tấn Hoàn Nhan Liệt, nhưng lão ta lại vô tình dùng phương thức “phun” để bức mẫu cổ, khiến mẫu cổ tức giận, cho nên mẫu cổ mới tra tấn Hoàn Nhan Liệt như vậy.

Đặt trực tiêu bên miệng, Minh Nguyệt Thịnh lần nữa thôi nên giai điệu động lòng người. Mẫu cổ nghe được làn điệu này, ngẩng đầu, nhìn nhìn về phía ngoài, có chút do dự.

Đầu lưỡi trên khoe miệng, đang chảy một dòng máu tươi ngon lành, nhưng nó không cách nào chống lại mệnh lệnh của tiếng tiêu, rốt cuộc phải lựa chọn như thế nào đây? Mẫu cổ phân vân.

Nếu là vừa rồi, mẫu cổ nhất định sẽ trực tiếp bò ra khỏi miệng Hoàn Nhan Liệt, nhưng bây giờ, máu người tươi ngon đang ở bên khóe miệng nó, tản ra hương vị thơm ngát, làm mẫu cổ có chút lưu luyến.

Thấy mẫu cổ như vậy, Minh Nguyệt Thịnh cười cười, tiếp tục thổi tiêu. Hẳn biết rõ, mẫu cổ luyến tiếc sự tươi ngon của máu người, đây là một trong những thức ăn nó yêu thích nhất, cho nên hiện tại phải nhẫn nại dụ dỗ nó ra.

Ở một bên, Tấn Mặc cùng Tố Nguyệt đặt một mảnh trúc rộng bằng hai ngón tay trước miệng Hoàn Nhan Liệt, chính giữa mảnh trúc lõm xuống một cái rãnh sâu, đầu còn lại gắn liền với một bình ngọc khéo léo. Tô Mi đốt lửa, đem bình ngọc gác ở trên lửa, chậm rãi nung.

Không đầy một lát, một cổ hương thơm kỳ lạ từ bình ngọc bay ra, truyền khắp cả gian phòng.

“Cô cô!” Mẫu cổ nhạy cảm ngửi thấy mùi thơm, giãy dụa thân thể mập mạp đi tới bên khóe miệng Hoàn Nhan Liệt ngấm nhìn.

Tô Mi cầm trong tay cái quạt nhỏ, quạt cho hương thơm bay về hướng mẫu cổ, mùi thơm nồng đậm lan tỏa, mẫu cổ lập tức hưng phấn.

“Cô cô! Cô cô!” Phát hiện mùi vị so với máu người còn ngon hơn, mẫu cổ cơ hồ “nhảy vọt” từ trong miệng Hoàn Nhan Liệt ra, đi dọc theo “cái cầu” mà Tố Nguyệt cùng Tấn Mặc dựng sẵn cho nó, chạy thẳng tới bình ngọc.

Khi đến miệng bình ngọc, mẫu cổ còn đặc biệt bò chậm rãi từ miệng bình, bò vào bên trong xem, không đợi nó nhìn rõ đồ vật bên trong, Minh Nguyệt Thịnh đã dùng tấm tre đẩy nó xuống, Tô Mi lập tức đẩy bình ngọc lại, nhốt mẫu cổ vào trong bình.

“Tốt lắm.” Minh Nguyệt Thịnh nói, khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Hình ảnh mẫu cổ vừa rồi vẫn còn lưu lại trong đầu mọi người... Thân hình mập tròn, con mắt sắc bén nhỏ máu đỏ, nhìn mà sởn gai ốc. Cũng may có Minh Nguyệt Thịnh, bắt được mẫu cổ, đó là một chuyện vô cùng tốt!

“Đừng tắt lửa! Tiếp tục nung! Giữ lửa nhỏ, đừng làm cho nhiệt độ tăng lên quá nhanh! Hiện tại ta muốn gọi tử cổ!”

Vừa rồi chỉ là gọi mẫu cổ ra từ thân thể Hoàn Nhan Liệt, lúc này lấy tử cổ, mới là trọng điểm trọng điểm. Tất cả mọi người tập trung yên lặng, ngay cả Hoàn Nhan Liệt đau đến nỗi không ngừng kêu rên, cũng bị Tấn Mặc điểm á huyết, khiến hãn không thể phát ra âm thanh.

Minh Nguyệt Thịnh ngậm tiêu trúc, thời điểm hãn thối ra làn điệu, mọi người rõ ràng có thể nghe ra, điệu này không giống điệu khi nãy. Có chút vui sướng, có chút ngây thơ. Tử cổ, cũng giống với trẻ con, tự nhiên phải dùng nhạc tươi vui, mới có thể bắt nó tỉnh lại.

“Cô cô!” Mẫu cổ trong bình ngọc, dường như còn chưa phát hiện ra nguy hiểm sắp đến, cũng phối hợp với Minh Nguyệt Thịnh, phát ra âm thanh ” cô cô”, giống như là kêu gọi con của nó, trong đây có một bữa tiệc ngon rất lớn, mau tới cùng thưởng thức.

Không giống với mẫu cổ “cô cô”, âm thanh tử cổ phát ra ”ộp ộp” như tiếng ếch kêu, âm thanh không có cao bằng mẫu cổ, nhưng lại nghe vô cùng rõ ràng.

“Ộp ộp —— ộp ộp —— ”

Là tử cổ! Mọi người trao đổi ánh mắt, chỉ cần gọi ra tử cổ, nhất nó cùng mẫu cổ ở trong bình ngọc, phối hợp với thuốc Đông y cùng dầu chè (tinh dầu chiết xuất từ cây trà) nấu với nhau, vấn đề này liền được giải quyết.

Chỉ là, nghe được chốc lát, sắc mặt Minh Nguyệt Thịnh liền trở nên u ám trầm xuống. Hắn thối tiêu, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh “Ôp ôp”, cuối cùng, lại đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất.

Lúc này, Mộ Dung Thất Thất cũng nghe được âm thanh truyền đến từ trong bụng mình, lòng bàn tay đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể như vậy?” Phượng Thương đứng một bên, từ trên mặt Minh Nguyệt Thịnh đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Minh Nguyệt Thịnh buông tiêu trúc, nhìn chăm chăm vào bụng Mộ Dung Thất Thất, một tay nắm lấy tay Mộ Dung Thất Thất, bắt mạch cho nàng. Kết quả khiến sắc mặt Minh Nguyệt Thịnh càng thêm khó coi.

“Làm sao vậy?” trong lòng Phượng Thương có một loại dự cảm không lành, nhưng mà hắn chưa kịp nói thêm lời nào, Minh Nguyệt Thịnh đã một phát đánh vào khuôn mặt tuần tú của Phượng Thương, “Khốn kiếp —— ”

Minh Nguyệt Thịnh rống một tiếng, một quyền nặng nề đánh tới, khiến tất cả mọi người choáng váng. Chỉ thấy, thân ảnh màu tím bồ nhào qua, ép Phượng Thương xuống đất, trực tiếp dang chân đè hắn. “Người tên khốn kiếp này!” Minh Nguyệt Thịnh lại gào thét, một quyền nữa quét qua, lần này lại bị Phượng Thương một phát bắt được.

Lúc trước, Phượng Thương không có bất kỳ phòng bị, miễn cưỡng bị trúng một quyền, lúc này má trái đã sưng đỏ lên, môi bị rách do va vào hàm răng, khóe miệng chảy máu. Phượng Thương không biết Minh Nguyệt Thịnh tại sao phải như vậy, chỉ là đã trúng một quyền, lần này, sẽ không để cho hắn lại đánh trúng mình.

Phượng Thương phản kích, làm Minh Nguyệt Thịnh càng phần nộ. Trong miệng hô “khốn kiếp”, cùng Phượng Thương quần thành một thể, đánh nhau trên mặt đất.

Cảnh tượng này, lập tức làm người bên cạnh nhìn đến ngây ngốc. Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Minh Nguyệt Thịnh cái gì cũng không nói, trực tiếp động thủ? Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?

“Ngăn bọn họ hại!” Chứng kiến hai đại nam nhân giống như đũa nhỏ lăn lộn trên mặt đất đánh nhau, Mộ Dung Thất Thất là người lý trí nhất. Nàng vừa nói, hai người Hoàn Nhan Khang cùng Tấn Mặc, một người kéo một người, mất hết nửa ngày, mới tách Phượng Thương ra khỏi Minh Nguyệt Thịnh. (TC: đến cuối vẫn là Tiểu Thịnh của ta bị bắt nạt, Thương ca quá bừa hân~~~)

Lúc này, hai người đã không còn bộ dáng anh tuấn tiêu sái, toàn thân đều dính bụi đất, má trái Phượng Thương bị thương, Minh Nguyệt Thịnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, mắt phải sưng như ông già, vốn là đôi mắt trong sáng, lúc này híp lại thành một khe hở.

“Khốn kiếp!” Tuy bị kéo ra, Minh Nguyệt Thịnh vẫn không ngừng mắng chửi Phượng Thương, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, làm nghi hoặc trong lòng mọi người không ngừng phóng đại. Rốt cuộc là chuyện gì mà làm Minh Nguyệt Thịnh không khống chế được như vậy?

“Có phải là tử cổ có vấn đề gì?” Nhớ lại trước lúc Minh Nguyệt Thịnh “tập kích” Phượng Thương, đã từng bắt mạch cho Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc nuông mào, chẳng lẽ vấn đề là từ đây? Tấn Mặc đặt tay lên cổ tay Mộ Dung Thất Thất, không đầy một lát, sắc mặt Tấn Mặc cũng cũng đại biến.

“Rốt cuộc làm sao! Các người nói mau lên! Thật sự là gấp chết người!” Tô Mi thấy Tấn Mặc cùng Minh Nguyệt Thịnh giống nhau, sắc mặt đều trở nên khó coi, trong lòng không yên được, trực tiếp hô lên.

“Công chúa, c-ó- t-h-a-i.”

Tấn Mặc nói ra đáp án, mọi người mới vừa rồi còn khẩn trương, vì tin tức này, sắc mặt cũng tốt lên.

“Thật tốt quá! Tiểu thư có thai!” Tô Mi kêu lên, vừa hô lên, đã cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu như cái này là chuyện tốt, vì sao biểu hiện của Minh Nguyệt Thịnh cùng Tấn Mặc lại khó coi như vậy? Tô Mi nghĩ nghĩ, những người khác sau khi cao hứng cũng phát giác ra vấn đề, đều nhìn về Minh Nguyệt Thịnh, muốn từ chỗ hẩn tìm được đáp án.

“Công chúa thật là có thai, nhưng là, tử cổ ở trên người thai nhi.”

Minh Nguyệt Thịnh nói, như sấm sét giữa trời quang, mọi người nghe thấy liền sốc đơ, hoàn toàn không thể tin được sự thật này.

“Ta có con?” Mộ Dung Thất Thất đưa tay sờ bụng mình, nàng thật là sợ, mình đã có đứa nhỏ, sắp làm mẹ, lại còn không biết! Chỉ là, tử cổ tại sao lại chuyển lên người đứa nhỏ?

Mộ Dung Thất Thất nghi vấn, nhanh chóng đã được Minh Nguyệt Thịnh giải đáp, “Tử cổ không giống với mẩu cổ, còn chưa có thành hình, nói trắng ra là, chỉ lớn bằng còn kiến nhỏ. Bình thường, người bị hạ cổ không cần kiêng kỵ chuyện phòng the. Nhưng là, đối với mẩu tử cổ, bởi vì tử cổ vẫn là hình dạng ấu trùng, cho nên người mang theo tử cổ, phải kiêng khem*!” (*bản gốc: cấm dục)

“Cổ là một loại sinh vật cực kỳ thông minh, có thể căn cứ hoàn cảnh, lựa chọn nơi ký sinh cho bản thân. Cổ trưởng thành tính ổn định cao, trừ phi sử dụng truc tiêu khống chế, nếu không sẽ không rời đi thân thể đang ký sinh. Nhưng mà tử cổ là ấu trùng, chưa trải qua thuần hóa, không thể kiểm soát được, chúng nó luôn tuyển chọn thân thể tốt để ký sinh. Tỷ như trẻ sơ sinh...”

Nói ra chỗ này, Minh Nguyệt Thịnh hung dữ trừng mắt với Phượng Thương, hận không thể dùng dao găm chọc trên người hẩn vài cái.

Cũng là do Phượng Thương làm Mộ Dung Thất Thất có thai, thời điểm hai người cùng phòng*, tử cổ sẽ chọn đứa nhỏ trong bụng Mộ Dung Thất Thất làm thân thể để ký sinh. Trên đời này không có nơi nào thích hợp ký sinh hơn so với thai nhi! (*làm chuyện vợ chồng)

“Cái gì!” Phượng Thương sững sờ tại chỗ, rốt cục cũng minh bạch vì sao Minh Nguyệt Thịnh kích động.

Hắn có đứa nhỏ, cái này vốn là một chuyện vô cùng cao hứng, nhưng bây giờ Minh Nguyệt Thịnh lại nói cho hắn biết, tử cổ dời đến trên người con của hắn, ký sinh trong thân thể khi hắn còn là đứa nhỏ, trong bụng Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương làm sao có thể tiếp nhận kết quả này.

“Người nhất định có biện pháp, đúng hay không?” Phượng Thương tiến lên, bắt lấy tay Minh Nguyệt Thịnh, lo lắng mà hỏi, “Người nhất định sẽ lấy tử cổ ra, đúng hay không?”

“Ta bó tay*.” Minh Nguyệt Thịnh cười khổ, lắc đầu. Nếu hắn có biện pháp, cũng sẽ không trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu mến chịu khổ như vậy! (*tính để bắt lực nhưng nghe *** quá)(TC: Nuxuku tử rất đen tối, cơ mà tại sao ta cũng hiểu nhỉ~~~)

“Trên đời này không có gì thích hợp hơn tử cung ấm áp của nữ nhân để cổ trùng sinh trưởng, cho dù bên ngoài hấp dẫn hơn, tử cổ cũng sẽ không động dung. Tử cổ này, ta không lấy ra được.”

Minh Nguyệt Thịnh nói, làm Phượng Thương chết đứng.

Như thế nào...có thể như vậy?

Đến lúc này, Mộ Dung Thất Thất là người trong cuộc lý trí nhất.

Nàng có đứa nhỏ, thật tốt! Đây là đứa nhỏ của nàng cùng Phượng Thương! Khi người khác đang lo lắng cho nàng, trong lòng nàng lại dâng

lên vui vẻ hạnh phúc. Nghĩ tới một tiểu sinh mệnh vừa giống nàng vừa giống như Phượng Thương, đang ở trong cơ thể nàng lớn lên, Mộ Dung Thất Thất đã cảm thấy cao hứng! “Không có biện pháp nào giải quyết tử cổ này sao?”

“Chỉ có hai cái biện pháp, thứ nhất, bỏ đứa nhỏ đi, hiện tại nàng chỉ mới mang thai được một tháng, bỏ đi là biện pháp tốt nhất; thứ hai, chính là đem đứa nhỏ mới sinh, tìm người Tường tộc, nhờ họ giải cổ...”

Hai biện pháp này, Minh Nguyệt Thịnh nói rất rõ ràng. Bỏ đi đứa nhỏ, cướp đoạt sinh mệnh đứa bé, Mộ Dung Thất Thất tuyệt đối sẽ không đáp ứng. Đây là kết tinh tình yêu của nàng cùng Phượng Thương, nàng sẽ không dễ dàng buông tha. Về phần biện pháp thứ hai, vẫn có thể được.

“Bỏ đi —— ”

“Ta sinh —— ”

Hai kết quả bất đồng, lần lượt được Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất nói ra.

“Khanh Khanh!” Thấy Mộ Dung Thất Thất kiên trì muốn giữ đứa nhỏ, Phượng Thương đi đến bên người nàng, nắm tay nàng, trong mắt đều là hối tiếc cùng thống hận bản thân, “Khanh Khanh, ta biết rõ nàng rất thích đứa nhỏ, nhưng đứa nhỏ này, chúng ta không thể nhận!”

Hiện tại Phượng Thương cảm thấy, Minh Nguyệt Thịnh đánh hấn là chính xác. Hấn thật là tên khốn kiếp, thậm chí còn liên lụy đến Mộ Dung Thất Thất cùng con của bọn hấn! (TC: Ủa, có điều Tiểu Thịnh đánh ca được mấy cái đầu~~~)

Phượng Thương phản đối, là việc trong dự liệu Mộ Dung Thất Thất. Hấn lo lắng cho nàng, cũng lo lắng đứa nhỏ, những điều này Mộ Dung Thất Thất có thể lý giải. Phượng Thương đau lòng, làm Mộ Dung Thất Thất đau

lòng. Cái này không phải lỗi của hân! Ngay cả nàng là đại phu, cũng không biết những đặc điểm này của tử cổ, không phải người của Tường tộc thì sẽ hoàn toàn không biết đặc tính của cổ trùng, chuyện đó Phượng Thương sao biết được!

Nhưng mà, Phượng Thương không hiểu được tình mẫu tử của riêng nữ nhân. Tiểu sinh mệnh này, giống như một hạt giống nho nhỏ, dần phát triển từ trong cơ thể nàng. Đứa nhỏ mới vừa đến, sao có thể để hân rời đi! Nàng, không bỏ được!

“Minh Nguyệt, nếu như ta sinh đứa nhỏ ra, cổ độc trên người hân thật có thể giải trừ sao?” Mộ Dung Thất Thất không có trả lời Phượng Thương, ngược lại thỉnh giáo Minh Nguyệt Thịnh.

Nàng muốn đứa bé này, nhưng là, nếu như giải cổ thì có ảnh hưởng đến tính mạng đứa nhỏ hay không, hoặc có làm đứa nhỏ thông minh hay không, nàng không có ích kỷ đến mức gượng ép mình giữ đứa nhỏ, bắt nó sau khi sanh ra liền phải chịu những thống khổ kia.

” Đứa nhỏ mới sinh ra mang theo cổ, gọi là cổ nhân. Bởi vì cổ theo đứa nhỏ lúc vẫn còn là thai nhi, phát triển cùng với trẻ, cho nên muốn giải trừ cổ trên người đứa nhỏ, so với giải cổ bình thường, càng thêm phiền toái, thời gian cũng lâu hơn. Có lẽ một năm, hai năm, cũng có lẽ năm năm, sáu năm... Bất quá nàng yên tâm, cổ chắc sẽ không thương tổn người lớn lên với nó từ nhỏ đâu.”

Minh Nguyệt Thịnh trả lời, Mộ Dung Thất Thất nghĩ càng thêm chắc chắn việc lưu lại đứa bé này, Tấn Mặc đứng một bên vẫn trầm mặc, lúc này phá vỡ im lặng.

“Theo ta được biết, người Tường tộc sẽ không giải cổ cho ngoại nhân. Bệ hạ mặc dù có huyết thống Tường tộc, nhưng chỉ sợ tộc trưởng Tường tộc này sẽ không dễ nói chuyện như vậy.”

“Ta sẽ nghĩ biện pháp ——” Minh Nguyệt Thịnh cắt đứt lời nói Tấn Mặc, hiện tại đầu óc hắn vẫn chưa ổn định lại, chẳng nghĩ ra cái gì, nhưng chỉ cần Mộ Dung Thất Thất muốn, hắn chắc chắn dùng toàn lực trợ giúp.

“Kỳ thật, hiện tại quan trọng nhất chính là, đứa bé này rất khó nuôi, có khả năng nàng phải chịu nhiều vất vả hơn những nữ nhân khác...”

Minh Nguyệt Thịnh nguyên bản muốn nói “thống khổ”, nhưng mà lời đến bên miệng, lại đổi thành “vất vả”. Hắn lo lắng cho Mộ Dung Thất Thất, không muốn quãng thời gian nàng mang thai chỉ toàn là thống khổ, cho nên dùng từ “vất vả” để hình dung tương lai mấy tháng sắp xảy ra.

“Ta biết rõ!” Mộ Dung Thất Thất gật gật đầu, chỉ cần có thể giải cổ cho đứa nhỏ, chỉ cần nàng còn sống, người làm mẹ như nàng, chịu đựng chút khổ nhọc thì tính là gì!

Tuy Mộ Dung Thất Thất quyết định sinh hạ đứa nhỏ, nhưng Phượng Thương vẫn không chịu đáp ứng. Hiện tại vừa nghe nói Mộ Dung Thất Thất trong thời gian mang thai rất vất vả, Phượng Thương càng đau không chịu được.

“Khanh Khanh, chúng ta sẽ còn có rất nhiều đứa nhỏ, đứa bé này, cùng chúng ta không có duyên phận, chúng ta... Buông tha có được không!” Thống khổ mà cổ độc mang đến, Phượng Thương đã trải qua, hắn không hy vọng Mộ Dung Thất Thất cùng đứa nhỏ trải qua chuyện như vậy nữa.

Phượng Thương lo lắng, Mộ Dung Thất Thất hiểu, nhưng nàng là một người làm mẹ, huống chi Minh Nguyệt Thịnh nói từ cổ sẽ không làm thương tổn đứa nhỏ, hơn nữa cổ độc từ nay về sau vẫn có thể giải trừ, làm cho nàng càng thêm kiên định với ý muốn giữ lại đứa nhỏ.

“Thương, chàng vẫn rất bao dung cho ta, mọi chuyện đều theo ta. Lúc này đây, chàng cũng nhường ta một chút không được sao? Dù thường ngày

ta hay tùy hứng, tính tình ta thích đùa giỡn, nhưng mà ta thật sự rất muốn rất muốn giữ lại đứa bé này! Thương... đây là con của chúng ta!”

Giọng nói của Mộ Dung Thất Thất có chút run, nhìn thấy trong ánh mắt xinh đẹp Phượng Thương đã hiện lên có nước mắt. Từ cổ chuyển sang người đứa nhỏ, là điều không ai muốn thấy, nhưng dù sao cũng là một sinh mạng, là đứa nhỏ đầu tiên của bọn họ, Mộ Dung Thất Thất không nghĩ cứ như vậy mà buông tha. Vô luận như thế nào, bọn ta muốn độ sức, chỉ cần còn một hi vọng, cũng sẽ không buông tha!

“Khanh Khanh!” Nghe xong lời nói Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương ôm nàng vào lòng, cảm xúc pha tạp trong thâm tâm, khiến hắn vừa định nói gì đó, đến bên miệng, lại không nên lời.

Hắn sao có thể không hiểu tâm tư của Mộ Dung Thất Thất! Đây là con của hắn, hắn cũng không nỡ bỏ! Nhưng hắn không đành lòng nhìn Mộ Dung Thất Thất vất vả, không đành lòng nhìn đứa nhỏ mới sinh ra liền chia lìa bọn họ, có rất nhiều không đành lòng đầy rẫy trong nội tâm của Phượng Thương...

Chỉ là, tại thời điểm chống lại cặp mắt đẹp của Mộ Dung Thất Thất kia tràn đầy “cầu khẩn”, không đành lòng trong lòng Phượng Thương như bay biến. Nhiều cái không muốn như vậy, nhưng hắn không mặc kệ nàng khóc được, thấy nàng rơi lệ, tim hắn cũng như bị đao cắt.

“Được! Chỉ cần nàng nguyện ý, chỉ cần nàng thích, ta cái gì cũng đều đáp ứng nàng!”

Phượng Thương vui đầu vào tóc Mộ Dung Thất Thất, một giọt nước mắt rơi xuống, chảy vào trong tóc nàng.

Đây là vợ hắn, hắn lại khiến nàng lâm vào cảnh bất lực, khiến Phượng Thương hận không thể tát mình hai bạt tai! Minh Nguyệt Thịnh đánh là đúng, hắn thật sự nên bị đánh! Lại đem vợ cùng con mình đặt vào tình

trạng nguy hiểm như vậy, đến hăn cũng không thể không hận sự bất lực của mình! “Vô luận như thế nào, ta đều bên cạnh nàng! Vĩnh viễn đều bên cạnh nàng!” (TC: từ “bất lực” đến cuối vẫn được dùng=)))

Mộ Dung Thất Thất trở tay ôm lấy Phượng Thương, từ từ nhắm hai mắt, ngăn cho nước mắt mình rơi xuống. Trong thanh âm hăn, có bao nhiêu hồi hận, nàng đều nghe được. Vấn đề này không thể trách hăn, hăn đã đau lòng nhiều lắm rồi. Nam nhân này, cái gì cũng giữ tại trên người mình, làm cho nàng như thế nào không đau lòng.

“Chàng đương nhiên phải ở bên cạnh ta! Chàng là trượng phu của ta, là cha của đứa nhỏ, chàng không bên cạnh ta thì ai chiếu cố mẹ con ta bây giờ!”

“Đợi một chút, các con đang nói đến cái gì, sao ai gia không hiểu?”

Đúng lúc này, Đông Phương Lam run rẩy sợ sệt đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương. Sự tình vừa rồi, làm vị hoàng thái hậu này quay hôn mê, “Đứa nhỏ nào? Đứa nhỏ của ai? Ai gia không hiểu? Còn có, giữa các con đã xảy ra chuyện gì? Các con —— ”

Đông Phương Lam chỉ vào Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đang ôm nhau, biểu lộ kinh ngạc vạn phần, “Các con là huynh muội, các con sao có thể như vậy!”

“Bà ngoại, Thương không phải là ca ca ruột của con, hăn là đứa nhỏ do cha mẹ nhận nuôi, không có quan hệ huyết thống với con!”

Thấy Đông Phương Lam hiểu lầm, Mộ Dung Thất Thất vội vàng giải thích nguyên do, chỉ là nàng đột nhiên nói như vậy, Đông Phương Lam hoàn toàn sững sờ. “Thất Thất, con đừng vì muốn ở bên Thương Nhi mà lừa gạt ai gia! Các con là huynh muội, huynh muội không thể ở bên nhau!”

“Bà ngoại!” Mộ Dung Thất Thất tiến lên, giữ chặt tay Đông Phương Lam, “Bà ngoại, ngài xem tướng mạo chúng ta, hoàn toàn không có chỗ nào tương tự! Thương trưởng thành không giống cha cùng mẹ, hẳn không phải là ca ca ruột của con! Nếu ngài không tin, cha mẹ có thể làm chứng!”

Mộ Dung Thất Thất đến Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà cũng đem ra, Đông Phương Lam cuối cùng cũng có chút tin. Cháu ngoại được bà thương yêu nhiều năm như vậy, lại không phải do nữ nhi mình sinh ra, khiến Đông Phương Lam có chút ngoài ý muốn.

Lại tưởng tượng, Phượng Thương xác thực không hề giống với Phượng Tà và Hoàn Nhan Minh Nguyệt. Khi Phượng Thương còn bé, Đông Phương Lam nhìn ra được chút ít, chỉ là Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt một mực khẳng khẳng nói rằng Phượng Thương chính là “con trai” của bọn họ, Đông Phương Lam thấy vậy nên chắc rằng Phượng Thương là cháu ngoại của bà. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà đã lừa bà.

Mộ Dung Thất Thất nói “cha mẹ”, Hoàn Nhan Liệt đứng một bên hoàn toàn ngây người, nàng là có ý gì? Cái gì gọi là cha mẹ? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Phượng Tà không chết! Chẳng lẽ người mang Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi là Phượng Tà! Điều này sao có thể! Tại sao có thể như vậy!

Hoàn Nhan Liệt vội vàng muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắc y nhân xuất hiện trong giấc mơ của hắn, vậy mà là Phượng Tà, điều này sao có thể! Nguyên một đồng chuyện “không có khả năng” đập vào nội tâm Hoàn Nhan Liệt, làm hắn không hề để ý đến thân thể của Phượng Thương.

“Hmm!” Hoàn Nhan Liệt cưỡng chế giải khai huyết đạo trên người, chính là không đợi hắn đựng đến phía Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc cùng Tố Nguyệt đã gác đao ở trên cổ của hắn.

“Im lặng một chút!” Tổ Nguyệt đem Hoàn Nhan Liệt trói lại thật chặt, làm hắn không thể động đậy. Cũng do người này không tốt! Không có chuyện gì hãm hại cô gia, hiện tại lại làm tiểu thư vất vả như vậy, ngay cả tiểu chủ tử cũng gặp nguy hiểm, tất cả mọi chuyện “tốt đẹp” đều do một mình người này làm ra!

“Phượng Tà... Còn sống?” Bởi vì đầu lưỡi bị mẫu cổ cắn bị thương, Hoàn Nhan Liệt biến thành nói ngọng, từng chữ nói ra không rõ ràng lắm, nhưng hai chữ “Phượng Tà”, Mộ Dung Thất Thất nghe được rất rõ ràng.

“Cha ta còn sống, hiện tại cùng mẹ lưu lạc thiên nhai.”

Nghe xong lời nói Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Liệt thống khổ lắc đầu, “Không thể nào... Nguyệt Nhi không thể gặp hắn... Không thể nào!” Hoàn Nhan Liệt không chịu tin tưởng sự thật rằng Phượng Tà còn sống, hắn ta không phải đã bị chết cháy tại núi Nhạn Đãng sao, vì sao còn sống đến tận giờ? Hắn rốt cuộc đã tìm được Hoàn Nhan Minh Nguyệt như thế nào? Minh Nguyệt thật sự đi cùng hắn sao?

Vừa nghĩ tới trong mơ Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng không quay đầu lại liền rời đi, Hoàn Nhan Liệt lắc đầu, mắt nhắm lại.

Hoàn Nhan Liệt như vậy, Hoàn Nhan Khang cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua, tựa hồ trong ký ức của hắn, phụ hoàng hắn vẫn là người uy vũ quyết đoán, lúc này, nước mắt rơi đầy mặt, trong miệng hô “Nguyệt Nhi”, thật sự vẫn là phụ hoàng khiến hắn sùng bái sao?

Hoàn Nhan Liệt thương tâm gần chết, Tô Mi không để ý mà liên tục khua quạt.

Mẫu cổ trong bình ngọc đại khái có thể biết được kết quả của mình, không ngừng giãy dụa.

Theo nhiệt độ lên cao, hỗn hợp dầu nóng cùng thuốc Đông y cùng một chỗ, làm mẩu cổ đau đến không chịu được. Thân thể béo phì của nó, va chạm bình ngọc, phát ra âm thanh “thùng thùng”, nhưng quạt hương bồ trong tay Tô Mi lại không có chút nào chậm trễ. Bình ngọc dầu bắt đầu “bùm bùm cách cách” rung động, mẩu cổ còn đang đau khổ giãy dụa Lại qua một hồi lâu, âm thanh mới dần dần dừng lại.

“Tiếp tục! Đừng ngừng!” Minh Nguyệt Thịnh ở một bên chỉ đạo Tô Mi, “Cổ có linh tính, chúng nó có thể giả chết, phải đem vật trong bình ngọc nung cho cháy hết mới thôi!”

“Dạ!” Tô Mi đem tất cả tức giận đều phát tiết vào trên người mẩu cổ đáng thương. Tiểu thư cùng tiểu chủ tử như vậy, làm tâm tình Tô Mi rất không thoải mái! Hận mình không thể giúp Mộ Dung Thất Thất bớt khổ, không có cách nào giúp đỡ, cho nên tâm tình Tô Mi thật không tốt! Tiểu phiến tử trong tay quạt càng thêm lợi hại!

Hoàn Nhan Liệt chán chường ngồi dưới đất, Hoàn Nhan Khang tiến lên, muốn đỡ hắn, hắn lại tinh thần uể oải, không chịu, chỉ dựa vào tường ngồi dưới đất, trong miệng thì thào, “Nguyệt Nhi đừng rời đi, đừng rời đi...”

Con mắt Hoàn Nhan Liệt mất đi độ sáng, trống rỗng nhìn về phía trước, trong miệng không ngừng mà lặp lại lời nói như vậy, tựa như bộ dạng mình bị cha mẹ vứt bỏ, đáng thương bất lực, làm cho không người nào có thể tiếp tục hận hắn.

Mặc dù, quá trình giải cổ có xảy ra chút vấn đề, nhưng tổng thể mà nói, coi như là thuận lợi. Tấn Mặc giúp Hoàn Nhan Liệt cầm máu, hơn nữa nhét một viên dược vào trong miệng Hoàn Nhan Liệt.

“Tấn Mặc ——” tại thời điểm Tấn Mặc cho Hoàn Nhan Liệt uống thuốc, Hoàn Nhan Khang bắt lấy tay Tấn Mặc, “Có lẽ, ta mở miệng có chút vô si,

nhưng ta muốn cầu người, giữ lại tánh mạng của ông ! Ông dù sao cũng là phụ hoàng của ta, dù sao đối với Bắc Chu quốc vẫn có công!”

Nhìn Hoàn Nhan Khang một hồi lâu, Tấn Mặc mở miệng, “Ta nguyên bản muốn giết hẳn rồi, nhưng công chúa nói, người đáng hận tất sẽ có chỗ đáng thương... Cho nên, người yên tâm, thuốc này chỉ làm hẳn quên tất cả mọi chuyện, sẽ không lấy mạng của hẳn.”

Hoàn Nhan Khang không dám yêu cầu xa vời rằng Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất có thể buông tha Hoàn Nhan Liệt, dù sao, ông làm việc thật sự thực quá đáng, làm Hoàn Nhan Khang lúc này đây, cảm thấy xấu hổ. Chỉ là, ông đã cho mình sinh mạng, chảy cùng một dòng máu, Hoàn Nhan Khang không đành lòng nhìn ông chết.

Chờ Hoàn Nhan Liệt ăn hết đan dược, Tấn Mặc giải khai huyết đạo của Kính Đức, do huyết mạch không thông trong thời gian dài, mặt Kính Đức cứng ngắc biến thành màu đỏ tím (đỏ tím như máu bầm ak). Nhưng chuyện hẳn làm đầu tiên sau khi được giải khai huyết đạo không phải là kéo giãn gân cốt, mà là dập đầu với Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất,”Tạ ơn Vương Gia! Tạ ơn công chúa! Tạ ơn các người buông tha Hoàng thượng! Tạ ơn!”

Cách đây rất lâu, Kính Đức đã nghĩ sẽ có một ngày như thế này, ngày mà việc làm của Hoàn Nhan Liệt sẽ bị người ta phát giác, Phượng Thương sẽ báo thù, nhưng Kính Đức thật không ngờ, Phượng Tà vẫn còn sống, hơn nữa Hoàn Nhan Minh Nguyệt có thể tỉnh dậy.

Xem ra, hết thảy đều là do trời định, Hoàng thượng cũng nên buông tay!

Dập cho đến khi đỏ đầu, Kính Đức mới đứng lên, đi đến bên người Hoàn Nhan Liệt. Lúc này, dược hiệu đã phát tác, Hoàn Nhan Liệt dần động si ngốc, cười ngây ngô với Kính Đức, tựa hồ không nhớ ra được hẳn là ai, Kính Đức thấy vậy, trong lòng nổi lên một trận chua xót.

“Hoàng thượng, nô tài sẽ một mực hầu hạ ngài! Ngài yên tâm!” Kính Đức cầm tay áo, giúp Hoàn Nhan Liệt lau vết máu bên miệng, xoay người, Kính Đức lần nữa hướng về phía Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất quỳ xuống.

“Vương Gia, kỳ thật nô tài biết được, những chuyện kia, một ngày nào đó chuyện ấy sẽ bại lộ, Hoàng thượng đã làm chuyện gì, sớm muộn cũng sẽ bị người biết rõ. Kỳ thật, nô tài cũng giúp đỡ Hoàng thượng làm nhiều chuyện, nô tài cũng mang nghiệp chướng nặng nề... Hiện tại, nô tài không cầu gì khác, chỉ cầu có thể một mực hầu hạ Hoàng thượng, mặc kệ Hoàng thượng đi chỗ nào, nô tài đều là nô tài của hoàng thượng, thỉnh Vương Gia có thể thành toàn!”

“Được.” Phượng Thương gật gật đầu.

Hoàn Nhan Liệt mặc dù đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nhưng đối với quốc gia này mà nói, Hoàn Nhan Liệt vẫn là có công lao, tội không đáng chết. Mặc dù trên người Phượng Thương bị Hoàn Nhan Liệt hạ độc, hãn cũng chưa từng hi vọng Hoàn Nhan Liệt chết. Hiện tại, đại khái là kết quả tốt nhất!

Hôm nay, tất cả thái y của thái y viện được triệu tập đến Trường Thu cung, chuyện Hoàn Nhan Liệt “trúng gió”, không đầy một lát liền truyền ra ngoài.

Bách quan mặc dù có chút khó tiếp nhận, nhưng không có ai đưa ra ý kiến gì cả. Dù sao, quân quyền tại trong tay Nam Lâm vương Phượng Thương, cả kinh thành đều nằm trong tay hãn, cho dù Hoàn Nhan Liệt không có “trúng gió”, ngôi vị hoàng đế này cũng sẽ truyền cho Phượng Thương, đây là chuyện tình không thể nghi ngờ, không có người nào hoài nghi sự thật về thân phận người thừa kế Bắc Chu quốc này là Phượng Thương.

Hôm nay, vô luận Hoàn Nhan Liệt như thế nào, Phượng Thương cũng sẽ là đế vương kế nhiệm, những người kia đang chuẩn bị tìm cách lấy lòng vị vua mới này.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, ngày hôm sau lâm triều, Kính Đức tuyên bố chiếu thư của Hoàng đế, ngôi vị hoàng đế lại truyền cho Hoàng thái tôn sáu tuổi, thì ra là con của Hoàn Nhan Hồng cùng Dư Thi Thi, cháu nội duy nhất của Hoàn Nhan Liệt —— Hoàn Nhan Kiệt.

Trong chiếu thư, đặc biệt nêu lên chính danh Phượng Thương, Phượng Thương lần đầu tiên dùng thân phận Long Ngạo Thiên, con nuôi của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt xuất hiện, đổi Nam Lân vương thành Nhiếp Chính vương, Phượng Thất Thất là Trấn Quốc đại công chúa, hai người phụ tá tân hoàng, cho đến tân hoàng mười sáu tuổi tự mình chấp chính. Về phần ngũ hoàng tử Hoàn Nhan Khang, sắc phong là Tiêu Dao vương. (Nuxuku: chết cười với tên sắc phong của Khanh ca ><)

Chiếu thư này, thật khiến văn võ bá quan càng hoảng sợ, Phượng Thương họ Long? Long chính là tiền triều quốc họ! Mặc dù mọi người trong lòng có nghi vấn, nhưng là không có người nói ra.

Dưới gối Hoàn Nhan Liệt có năm vị hoàng tử, chỉ có Hoàn Nhan Hồng, Hoàn Nhan Nghị cùng Hoàn Nhan Khang còn sống. Hoàn Nhan Hồng bị nhốt tại Nam Uyển, Hoàn Nhan Nghị chết trong tay Hạ Vân Tích, hiện tại chỉ còn lại có ngũ hoàng tử Hoàn Nhan Khang. Chỉ là, Hoàn Nhan Khang thật có thể cam tâm tình nguyện làm Tiêu Dao vương sao?

Trước mắt, khi Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất dẫn Hoàn Nhan Kiệt ngồi xuống long ý, Hoàn Nhan Khang là người đầu tiên quỳ xuống hô “Vạn tuế!”

Thái độ Hoàn Nhan Khang, làm lũ triều thần nhìn ra một ít đầu mối, lại tưởng tượng, vị điện hạ này từ trước đến nay có quan hệ tốt đẹp với

Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất, chuyện này, nói không chừng chính là ba người liên thủ làm. Nghĩ tới đây, bách quan cũng cam tâm tình nguyện quỳ xuống dập đầu.

Đối với bọn họ mà nói, cái ngôi vị hoàng đế này, là chuyện tình hoàng gia, nếu hoàng gia ở nơi này tiến hành hiệp nghị, bọn họ chỉ cần hảo hảo làm thần tử là được, huống chi đao Phượng Thương không phải là ngôi không, hễ bất quá là Nhiếp Chính vương, quốc họ có phải là Hoàn Nhan hay không, thiên hạ này, vẫn là của hoàng gia.

Từ khi Dư Thi Thi chết, Hoàn Nhan Hồng bị phế truất rồi đem nhốt, Hoàn Nhan Kiệt liền thành đứa nhỏ không cha không mẹ. Hoàn Nhan Liệt mặc dù đem hoàng tôn này vào trong cung, nhưng những nô tỳ trong cung ai chẳng “gió chiều nào theo chiều ấy”! Đối với vị hoàng tôn này, không có aai để ý, cũng không có ai cẩn thận chiếu cố, điều này làm cho Hoàn Nhan Kiệt từ đứa nhỏ có tính cách hoạt bát sáng sủa, trở nên có chút nhát gan, hướng nội.

Lúc này, mặc long bào, ngồi ở trên long ý, Hoàn Nhan Kiệt có chút câu nệ. Hắn rất khẩn trương, hắn không biết Hoàng đế phải làm cái gì. Ngày hôm qua, hắn được một tỷ tỷ xinh đẹp đón đến, hiện tại, tỷ tỷ xinh đẹp đang nắm tay của hắn, khiến hắn mặc dù ngồi ở trên long ý, nhưng vẫn còn sợ hãi.

“Đừng sợ, dựa theo những gì cô cô dạy con mà làm!” Nhìn ra sự lo lắng của Hoàn Nhan Kiệt, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu cười, nhẹ nhàng nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé hắn, “Cô cô sẽ ở bên cạnh cùng con! Đừng sợ hãi!”

“Dạ!” Hoàn Nhan Kiệt sợ là sợ Phượng Thương, bởi vì Phượng Thương luôn mang theo bộ mặt mặt lạnh, trên người tỏa ra hàn khí. Cho nên nếu so sánh mà nói, Hoàn Nhan Kiệt thích Mộ Dung Thất Thất hơn, bởi vì nàng lớn lên thật xinh đẹp, so với mẹ ruột của hắn còn xinh đẹp hơn. Hơn nữa, nụ cười của nàng thật ấm áp, hắn yêu mến vị tỷ tỷ xinh đẹp này.

Kính Đức thay thế Hoàn Nhan Kiệt đọc nhất trường thiên tân đế đăng cơ “Chiếu thư chiếu cáo thiên hạ”, tiếng nói Hoàn Nhan Kiệt non nớt tại Thái Cực điện vang lên, “Chúng ái khanh, có việc khải tấu, không thì bãi triều!”

Có Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở đây, bách quan còn nói cái gì, hưởng chi thái độ vừa rồi của Hoàn Nhan Khang cũng biểu hiện hết sắc rõ ràng, cái này là chuyện hoàng gia, bọn họ vẫn là không nên nhúng tay vào.

Tân đế đăng cơ, thuận lợi khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng, có Phượng Thương cùng Ứng kỵ quân, cho dù những người kia cố tình muốn gây chuyện, cũng phải suy nghĩ đến năng lực của mình.

Mười ngày sau, Hoàn Nhan Khang tại Nhiếp Chính vương phủ trước mặt Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất làm trò, đòi rời khỏi kinh thành, đi du sơn ngoạn thủy, làm hai người này phi thường kinh ngạc.

“A Khang, người thật muốn đi sao?” Người nói chuyện là Phượng Thương, Hoàn Nhan Kiệt thuận lợi đăng cơ, Hoàn Nhan Khang liền nói muốn đi tứ phương, chân chính làm Tiêu Dao vương, điều này làm cho Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất vốn luôn xem hắn là bằng hữu rất không đành lòng

“A Khang, ở lại đi!” Mộ Dung Thất Thất mở miệng giữ Hoàn Nhan Khang lại.

Nhìn thấy sự chân thành trong mắt Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang xấu xa cười, “Biểu ca biểu tẩu, các người cũng đừng kích động như vậy! Khó khăn lắm mới không có người có thể quản giáo ta, các người cho ta tự do một thời gian ngắn a! Ta cam đoan, chỉ là đi ra ngoài dạo chơi, sẽ không gây chuyện, các người cứ yên tâm đi!”

Hoàn Nhan Khang trên mặt đang cười, trong nội tâm lại khổ sở hết mức.

Chuyện của Hoàn Nhan Liệt hoàn toàn đả kích hãn, làm hãn mỗi lần đối mặt với Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, đều có một loại đau. Nguyên lai, cái bất hạnh của bọn họ, đều do Hoàn Nhan Liệt mang đến, mà hãn là bạn tốt của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, lại cái gì cũng không biết, không giúp đỡ được gì cả, hiện tại đứa nhỏ trên người Mộ Dung Thất Thất còn trúng cổ, điều này làm cho lòng của hãn như thế nào không đau ?

Sau khi biết rõ “bộ mặt thật” của Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Khang đã tính toán muốn rời đi.

Lúc trước, Kính Đức lấy ra chiếu thư Hoàn Nhan Liệt đã sớm chuẩn bị sẵn, trên chiếu thư chỉ rõ truyền ngôi vị cho Phượng Thương, nhưng là Phượng Thương đối với ngôi vị hoàng đế không có bất kỳ hứng thú, muốn đem ngôi vị hoàng đế giao cho Hoàn Nhan Khang, lại bị Hoàn Nhan Khang trực tiếp cự tuyệt.

Hãn không cần phải ngồi ở cái long ỷ lạnh như băng đó, cuối cùng trở nên giống như Hoàn Nhan Liệt, hãn không muốn mất đi tình bạn của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, không muốn bởi vì cái vị trí cao cao tại thượng kia, mà biến thành một người khác.

Hoàn Nhan Khang không muốn làm hoàng đế, cuối cùng bất đắc dĩ, Phượng Thương mới đưa Hoàng thái tôn Hoàn Nhan Kiệt lên, hơn nữa sửa đổi chiếu thư truyền ngôi, vấn đề này mới được giải quyết. Không nghĩ tới vừa mới ổn định lại, Hoàn Nhan Khang lại nói muốn ra đi ——

“A Khang, người đi, vật Tô Mi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người như vậy đi ra ngoài du lịch năm ba năm, để Tô Mi cũng một mực chờ người như vậy sao!” Thấy thuyết phục không được Hoàn Nhan Khang, Mộ Dung Thất Thất liền lôi Tô Mi ra. Nàng có thể cảm giác được, Hoàn Nhan Khang là vì chuyện của Hoàn Nhan Liệt mà bị đả kích, mới lựa chọn rời đi. Dù

trên mặt hẳn đang cười, nhưng mà bi thương cùng áy náy trong đáy mắt hẳn lại không lừa được người.

Mộ Dung Thất Thất đem Tô Mi ra, khiến Hoàn Nhan Khang lại một hồi đau lòng, ánh mắt nhìn về phía Tô Mi đứng sau lưng Mộ Dung Thất Thất, nàng đỏ hồng hai mắt, chỉ kém chút nữa là khóc ra thành tiếng.

“Tiểu Mi nhi, thực xin lỗi —— ”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Hoàng Thái Hậu Trẻ Tuổi

Lời “xin lỗi” của Hoàn Nhan Khang làm cho nội tâm Tô Mi kinh hoảng, đôi mắt ân ần đau thương, nước mắt nhẹ nhàng rơi, “Người nói xin lỗi ta, chẳng lẽ là muốn bỏ ta một mình sao?” Nghe Tô Mi nói thế, Hoàn Nhan Khang không biết nên trả lời như thế nào nữa. Hẳn không muốn, cũng không nỡ rời xa Tô Mi. Nhưng nếu hiện tại tiếp tục ở lại, nghĩ đến hành vi xấu xa của Hoàn Nhan Liệt, hẳn cảm thấy vô cùng thống khổ.

Hẳn muốn mang nàng cùng đi, lưu lạc thiên nhai, không biết Tô Mi có nguyện ý hay không. Tô Mi là trợ thủ đắc lực của Mộ Dung Thất Thất, chủ tớ các nàng tình thâm nghĩa nặng, hiện tại Mộ Dung Thất Thất lại đang có thai, nếu hẳn mang Tô Mi đi, về tình về lý đều không thích hợp. Chỉ là, trong nội tâm mặc dù biết sẽ như thế, Hoàn Nhan Khang vẫn nói ra ý nghĩ trong lòng để Tô Mi lựa chọn.

“Tiểu Mi nhi, nàng nguyện ý đi theo ta không?”

Vấn đề này, làm cho Tô Mi khẽ giật mình. Nguyên lai hẳn không muốn rời đi một mình, mà muốn dẫn nàng cùng đi! Lúc này, về mặt thương tâm của Tô Mi có chút giãn ra, có điều, nếu nàng đi theo Hoàn Nhan Khang, vậy tiểu thư làm sao bây giờ? Tiểu thư đang có thai, hơn nữa trên người tiểu chủ tử còn có cổ độc, nàng rời đi, ai sẽ hầu hạ tiểu thư?

Tô Mi trầm mặc, làm cho Hoàn Nhan Khang cười khổ một tiếng. Quả nhiên, trong lòng nàng, quan trọng nhất vẫn là Mộ Dung Thất Thất...

Nghĩ vậy, Hoàn Nhan Khang kìm nén khổ sở trong lòng, cười xấu xa với Tô Mi.

“Tiểu Mi nhi, nàng yên tâm, ta chỉ đi ra ngoài dạo một vòng, khoảng một năm nửa năm, không lâu đâu! Chờ khi biểu tấu sinh đứa nhỏ, ta sẽ trở lại, đến xem cháu nhỏ của ta, thuận tiện cưới nàng luôn! Miễn cho nàng không gả ra được, ỷ lại vào biểu ca biểu tấu! Bốn vương bắt đắc dĩ lấy nàng, coi như là giúp biểu tấu giảm bớt gánh nặng!”

“Người nói cái gì a!” Lời nói tốt đẹp, mỗi lần rời khỏi miệng Hoàn Nhan Khang, đều trở nên đáng giận như thế. Chẳng lẽ hăn cứ nhất thiết phải dùng hình tượng như vậy để đối mặt với nàng, chẳng lẽ hăn thì mở rộng tấm lòng với nàng sao sao?

Tô Mi muốn mắng hăn, nhưng khi thấy nụ cười trên mặt Hoàn Nhan Khang thì liền dừng lại, nàng hừ nhẹ mũi một tiếng, mặt nhìn về hướng khác, bày ra bộ dáng “ta không lạ gì người”.

“Bản cô nương người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nhường, sao lại bảo là không gả đi được? Chờ người vừa đi, ta liền thu một lúc mười anh đẹp trai!”

Tô Mi chỉ giận dỗi nói, nhưng những lời này rơi xuống lỗ tai Hoàn Nhan Khang, lại thay đổi ý nghĩa, “Mới vừa rồi còn nghĩ có nên dặn nàng thủ thân như ngọc chờ ta, không thể hồng hạnh xuất tường, hiện tại nàng đã nói ra ý muốn của bản thân! Thật khiến ta đau lòng... Nếu chàng có tình, thiếp vô ý, vậy để ta đi tìm vài thiếu nữ như hoa như ngọc an ủi! Cảnh tượng trái ôm phải ấp, thật là thích mà!”

“Được lắm! Người đi tìm đi!” Tô Mi đỏ mặt, cái mũi cay cay, đá một cước về phía Hoàn Nhan Khang. Không biết nàng là cố ý hay sao, vừa vịn đá vào trúng đũng quần, Hoàn Nhan Khang không có chú ý một cái, bị Tô Mi tập kích, lập tức ôm hạ thân hét lên.

“Tiểu Mi nhi, nàng mưu sát chồng! Ta muốn bỏ nàng!”

“Còn không có gả! Không nhọc phiền ngài!”

Đã đến lúc này, hai người này còn như con nhím, người đâm ta, ta đâm người, làm cho Mộ Dung Thất Thất đứng một bên thấy mà sợ. Rất cục, nhìn thấy hai người còn muốn “công kích” đối phương, Mộ Dung Thất Thất rống lớn một tiếng, “Các người câm miệng hết lại cho ta!”

Một rống này, làm cho Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi đều ngậm miệng, Mộ Dung Thất Thất nhìn nhìn Tô Mi, cuối cùng lại nhìn về phía Hoàn Nhan Khang, giọng nói trở nên băng lãnh.

“Sao, Tiêu Dao vương muốn ăn xong rồi chùi mép, phải mông rồi đi sao? Muội muội kết nghĩa của bản cung lại dễ dàng bị khi dễ như vậy sao? Hay là nói, Tiêu Dao vương không thèm để trường công chúa này vào mắt, không thèm để Nhiếp Chính vương vào mắt? Cho nên, mới dám khi dễ muội muội bản cung như vậy?”

Năng lực đổi trắng thay đen của Mộ Dung Thất Thất đủ khiến Hoàn Nhan Khang choáng váng. Chỉ không bao lâu, Tô Mi đã thăng chức thành “muội muội kết nghĩa” của trường công chúa hơn nữa còn luôn miệng trách cứ hằn đối với Tô Mi ăn xong chùi mép, thiên hạ này không có ai giỏi vu oan hãm hại hơn Mộ Dung Thất Thất.

“Tiểu thư ——” Vẫn là Tô Mi theo Mộ Dung Thất Thất đã lâu, nàng biết rõ tiểu thư đang giúp mình, nhưng nàng không muốn Hoàn Nhan Khang bị Mộ Dung Thất Thất “uy hiếp” mà phải cười mình, nàng không muốn như vậy!

“Người câm miệng cho bản cung!”

Tô Mi không nghĩ tới, lời của mình, lại khiến Mộ Dung Thất Thất tức giận “chửi mắng”.

“Theo bản cung lâu như vậy, sao người không chịu học hoả nhãn kim tinh* của bản cung? Nam nhân cứ gặp chuyện là tránh, hết tránh lại trốn, xứng với người sao? Tại sao lại si mê hèn? Chẳng lẽ nam nhân trong thiên

hạ đều chết hết rồi sao! Một chút khoan dung đều không có, đối mặt với áp lực là muốn trốn đi, hãnh vô tội, người trong thiên hạ này còn vô tội hơn hãnh! Ít nhất họ còn có cố gắng!” (*đây ý chỉ mắt nhìn người)

Bình thường khó có thể thưởng thức dáng vẻ Mộ Dung Thất Thất giương nanh múa vuốt, Phượng Thương thấy vậy liền dứt khoát ôm bả vai, đứng một bên xem cuộc vui.

Tâm tư Hoàn Nhan Khang, Phượng Thương hiểu, nhưng những lời Mộ Dung Thất Thất nói đều rất hợp tình hợp lý ! Hoàn Nhan Liệt đã xây lên một bức tường giữa bọn họ, khó có thể phá vỡ. Nhưng mấu chốt là Hoàn Nhan Khang phải tự mình vượt qua mới được, trốn tránh không phải biện pháp, huống chi hãnh hiện tại còn có Tô Mi!

Phượng Thương “xem cuộc vui”, còn Mộ Dung Thất Thất lại đang tiếp tục “giáo huấn” Tô Mi.

“Người nghe rõ cho bản cung! Từ giờ trở đi, người là muội muội kết nghĩa của Bắc Chu quốc trưởng công chúa Mộ Dung Thất Thất, tại Bắc Chu, ngoại trừ bản cung, người là nữ nhân có thân phận tôn quý thứ hai sau bản cung.”

“Hiện tại nhiều người đang muốn cùng bản cung kết giao quan hệ! Những quan to quý tộc kia, cũng như các vương hầu công tử trẻ tuổi cũng rất nhiều, chờ hai ngày nữa, bản cung mở một bữa tiệc ngắm hoa, đặc biệt mời những công tử ấy tới cho người lựa chọn, còn sợ tìm không thấy người tốt sao? Người cứ thanh thản ngồi yên chờ xuất giá, làm tân nương! Người nào đó không muốn người, bản cung nhất định phải tìm cho người một mối nhân duyên tốt, cho kẻ đó sáng mắt ra!”

Mộ Dung Thất Thất chưa từng tỏ vẻ nghiêm túc như lúc này, làm cho Tô Mi hoảng hốt một hồi, “Tiểu thư, ta, ta không lấy người khác làm chồng, ta không muốn!”

“Tô Mi, người không muốn cũng phải muốn, không cần cũng phải cần. Tựa như Tiêu Dao vương nói, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng. Người theo bản cung lâu như vậy, Tổ Nguyệt cũng đã kết hôn, người lại dong dài, chẳng phải là đang lãng phí thanh xuân của mình sao? Vừa rồi, người không phải rất hùng tâm tráng chí, muốn tìm soái ca sao! Bản cung tuy không thể thỏa mãn tâm nguyện này của người, nhưng tìm giúp người một lang quân như ý thì vẫn có thể.”

“Tiểu thư, ta chỉ là hay nói giỡn, ta chỉ muốn chọc tức hãn một chút!”

“Muốn chọc tức hãn, cần gì phải nói giỡn, trực tiếp làm thật không phải là tốt hơn sao? Chuyện này cứ quyết định như vậy! Phượng Thương, chàng thấy ý kiến của ta như thế nào?”

“Khanh Khanh quyết định, ta ủng hộ hai tay. Tiêu Dao vương không bằng ở lại uống rượu mừng của Tô Mi rồi hãy đi! Tốt xấu gì, cũng là người cũ —— ”

Hai từ “người cũ” được Phượng Thương nói ra nhẹ nhàng, hoàn toàn xóa bỏ mối quan hệ phát sinh giữa Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi, phân ra rõ ràng.

Một loại đau đớn trước nay chưa có xuất hiện trong tim Hoàn Nhan Khang. Nghĩ đến việc Tô Mi sẽ trở thành tân nương của người khác, tim hãn liền đau đớn như bị vạn mũi tên đâm vào. Không được, hãn không thể nhìn nàng lên kiệu hoa của người khác được!

“Ta thay đổi chủ ý!” Hoàn Nhan Khang tiến lên, ôm Tô Mi vào trong ngực, “Ta muốn lấy nàng! Lập tức! Ngay lập tức!”

Hoàn Nhan Khang làm vậy khiến Tô Mi ngừng rơi nước mắt, nàng không thể tin vào tai của mình, Hoàn Nhan Khang muốn cưới nàng? Thật sự sao?

“Được!” Mặc dù nói “được”, nhưng Mộ Dung Thất Thất vẫn đưa tay, kéo lấy Tô Mi.

“Nếu Tiêu Dao Vương thành tâm muốn lấy Tô Mi, này tam môi lục sính (1), một thứ cũng không thể thiếu! Muội muội bản cung, không phải là tùy tiện ai cũng có thể lấy! Tiêu Dao vương nếu không thể hiện thành ý, bản cung có lẽ sẽ không đồng ý đâu!”

Hoàn Nhan Khang rốt cục hiểu rõ, những lời mình vừa mới nói với Tô Mi đã khiến hãn hoàn toàn đắc tội với Mộ Dung Thất Thất. Rõ ràng là nàng đang làm khó hãn!

Mà cũng đáng đời hãn, làm sao lại hay mở miệng thối ra đây! Hãn sao lại quên mất, Mộ Dung Thất Thất rất bao che người trong nhà! Cho dù Mộ Dung Thất Thất không muốn làm cho Tô Mi khổ sở, sẽ thành toàn cho bọn họ, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để cho hãn dễ dàng ôm mỹ nhân về như vậy.

“Được!” Hoàn Nhan Khang nhẹ gật đầu, “Biểu tâu muốn cái gì, ta đều đáp ứng!”

“Thành! Vậy thì chờ ta nghĩ kỹ về hôn lễ này nên làm như thế nào rồi sẽ nói cho người biết sau! Bất quá, từ giờ trở đi, người đừng có gặp mặt Tô Mi. Gặp tân nương tử trước lễ thành hôn, là điềm xấu. Vì hạnh phúc cả đời của các người, phiền toái Tiêu Dao vương vẫn là nhìn một chút a! Tố Nguyệt, tiễn khách —— ”

Ra lệnh một tiếng, Hoàn Nhan Khang dĩ nhiên cũng bị mời ra khỏi Thính Tùng lâu.

Cái gì mà gặp tân nương tử trước lễ thành hôn là điềm xấu, Tố Nguyệt cùng Nạp Lan Tín kia còn thổ lộ buổi sáng, kết hôn ngay đêm! Cái này rõ ràng là Mộ Dung Thất Thất lấy cớ!

“Biểu ca, biểu ca, huynh nói đỡ cho ta với nha! Biểu ca!” Hoàn Nhan Khang lúc này chỉ có thể xin Phượng Thương giúp đỡ, chỉ là Mộ Dung Thất Thất đã mở miệng, vị biểu ca này của hần lại được công nhận “bị vợ quản nghiêm”, lúc này tự nhiên là muốn về phe Mộ Dung Thất Thất, với lại hần cũng không muốn bị Hoàn Nhan Khang liên lụy.

“Tự giải quyết cho tốt! Nường tử tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Phượng Thương không phải là không muốn giúp Hoàn Nhan Khang, kỳ thật Tô Mi nói chuyện cũng nóng nảy, mới nâng lời nói Hoàn Nhan Khang lên.

Chỉ là, Mộ Dung Thất Thất lại sốt ruột đem Tô Mi gả ra ngoài, miễn cho Hoàn Nhan Khang chạy, đoạn nhân duyên này thất bại, sẽ làm lỡ xuân xanh của con gái nhà người ta, Tô Mi dù sao cũng là đại cô nương mười bảy mười tám tuổi. Cho nên lúc này Phượng Thương hoàn toàn về phe Mộ Dung Thất Thất, ái thê làm gì, hần đây càng phải ủng hộ nhiệt liệt! (Hóa ra đây là sợ vợ trong truyền thuyết)

Trong phòng, Tô Mi có chút không đành lòng. Biết rõ Mộ Dung Thất Thất là vì tốt cho nàng, nhưng khi thấy Mộ Dung Thất Thất làm khó Hoàn Nhan Khang, nàng vẫn là rất đau lòng.

Chứng kiến biểu lộ của Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất thở dài, “Rốt cuộc là nữ nhân lớn rồi thì không thể giữ! Tâm tình của người đều bày hết ở trên mặt!”

“Tiểu thư —— kỳ thật, Vương Gia cũng rất đáng thương.”

Ý tứ Tô Mi, Mộ Dung Thất Thất như thế nào không biết. Hoàn Nhan Khang là kì ba (hiếm thấy) trong hoàng thất, sinh ra ở hoàng thất, nhưng vẫn giữ được tâm địa thiện lương, đúng là vô cùng khó. Nhưng bởi vì Hoàn Nhan Khang như vậy, hần mới có thể trở thành bạn tốt của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

Lần này, chuyện của Hoàn Nhan Liệt gây ra đả kích rất lớn đối với Hoàn Nhan Khang, hẳn muốn rời đi giải sầu, nếu là bình thường, Mộ Dung Thất Thất rất là ủng hộ, nhưng mà, nàng hi vọng Hoàn Nhan Khang có thể mang theo Tô Mi cùng đi.

Tô Mi theo Mộ Dung Thất Thất lâu như vậy, trong nội tâm nàng ấy nghĩ gì, Mộ Dung Thất Thất đương nhiên rõ ràng.

Cùng lúc, Tô Mi yêu Hoàn Nhan Khang, nguyện ý cùng hắn đối mặt với mọi gian lao, thử thách, mặt khác, Tô Mi luôn nhớ rõ mình là thiếp thân thị nữ Mộ Dung Thất Thất, biết rõ trách nhiệm của mình, huống chi Mộ Dung Thất Thất hiện tại hoài thai, càng cần người chiếu cố, đây cũng là nguyên nhân khiến Tô Mi không cách nào rời đi.

Một bên, là người yêu sâu đậm, một bên, là Mộ Dung Thất Thất với ân nghĩa khắc cốt ghi tâm, bị kẹp ở giữa, Tô Mi không biết nên lựa chọn như thế nào, hết mực khó xử. Tuy nàng muốn ở bên Hoàn Nhan Khang, nhưng có lẽ cuối cùng nàng vẫn sẽ chọn ở lại bên người Mộ Dung Thất Thất. Không vì cái gì khác, chỉ là Ma Tôn đại nhân trước khi chết có dặn dò, mong nàng chiếu cố Mộ Dung Thất Thất.

Chính vì Mộ Dung Thất Thất hiểu rõ tính cách của Tô Mi, cho nên vừa rồi mới có thể mượn đề tài để nói chuyện của họ, nói ra lời “ngghiêm khắc” như vậy. Nàng muốn ép Hoàn Nhan Khang nhìn rõ ràng nội tâm của hắn, cũng muốn cho Tô Mi biết rõ, nàng ấy thật sự muốn cái gì.

Hiện tại xem ra, hiệu quả không tệ! Hoàn Nhan Khang rốt cục cũng mở lòng, Tô Mi tựa hồ cũng đã minh bạch lòng của mình, như vậy cũng rất tốt.

“Tô Mi, A Khang nhìn qua giống như kẻ ăn chơi trác táng, nhưng hắn rất cuộc là hạng người gì, chắc hẳn người so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.

Đúng như lời người nói, A Khang là người đáng thương, mang cái địa vị hoàng tử nhưng từ nhỏ lại thiếu tình thân ấm áp.”

“Nếu như người thật sự thương hân, nguyện ý cùng hân kết làm phu thê, ta nhất định sẽ thành toàn các người! Chỉ là, vô luận chuyện gì phát sinh, cũng không thể buông tay hân ra. Thân thể của hai người đều có chút giống nhau, đều rất đáng thương, cho nên càng phải thương yêu chiều cố đối phương nhiều hơn!”

Mộ Dung Thất Thất nói lời cảm động làm cho Tô Mi ửng hồng hai mắt. “Ta biết rõ tiểu thư là sẽ không chia rẽ ta cùng A Khang! Chỉ là, ta không nỡ xa tiểu thư! Tiểu thư hiện tại trúng tử cổ, ta lo lắng cho người!”

“Nha đầu ngọc, ta còn có Tổ Nguyệt! Huống chi Tấn Mặc cùng Minh Nguyệt Thịnh cũng sẽ giúp ta, Vương Gia cũng sẽ chiều cố ta, người không cần lo lắng cho ta!” Mộ Dung Thất Thất đưa tay, lau đi nước mắt nơi khóe mắt Tô Mi.

“Đối với A Khang, bây giờ là thời điểm khó khăn nhất, cần người cùng ở bên cạnh hân. Bên cạnh ta có nhiều người như vậy, nhưng hân cũng chỉ có người! Tô Mi, kết hôn đi! Sau khi đại hôn, rời đi cùng A Khang! Hân cần có thời gian để giải quyết khúc mắc trong lòng, cũng cần người cùng ở bên cạnh hân, khích lệ, ủng hộ hân!”

“Tiểu thư...” Mộ Dung Thất Thất cái gì cũng lo lắng chu toàn cho mình, khiến Tô Mi cảm động không thôi, nàng bổ nhào vào trong ngực Mộ Dung Thất Thất mà khóc. Nước mắt này, Tô Mi cũng không biết vì sao mà chảy. Vì nàng cùng Hoàn Nhan Khang sẽ thành thân nhân mà cao hứng, cũng vì Mộ Dung Thất Thất mà cảm động...

Buổi tối, Mộ Dung Thất Thất nằm ở trong ngực Phượng Thương, mở to mắt, ngón tay vòng quanh tóc Phượng Thương, “Thương, chàng nói xem, phép khích tướng của ta hôm nay sẽ hữu dụng chứ?”

“Sẽ.” Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất để tại bên môi, hôn xuống, “Nàng dụng tâm như vậy, tác hợp bọn họ, A Khang nếu không quý trọng, chẳng phải là cô phụ nàng dụng tâm lương khô!”

” Chuyện của A Khang cùng Tô Mi nếu có thể thuận lợi giải quyết, vậy là ta sẽ không còn lo lắng gì chuyện này nữa.”

Mộ Dung Thất Thất phủ tay trên bụng mình, mà bàn tay to của Phượng Thương lúc này bao phủ bàn tay nàng, cùng một chỗ đặt trên cái bụng bằng phẳng của nàng.”Nàng bây giờ đang có thai, sắp làm mẹ rồi, bình thường cần phải chú ý thân thể mình. Hai ngày nữa, Minh Nguyệt Thịnh sẽ quay về Nam Phượng quốc, chờ sinh con ra, chúng ta đưa hân đưa đến Nam Phượng đi.”

“Ngạo Thiên, ta có phải là quá ích kỷ không?” Mộ Dung Thất Thất nói rất nhỏ, giữa đêm khuya yên tĩnh, lại cực kỳ rõ ràng.

“Nếu như sinh con ra, nó có thân thể không tốt, cuối cùng bị cổ độc tra tấn, ốm đau cả đời, đây chẳng phải là sai lầm của người làm mẹ sao? Con của ta, ta tự nhiên hi vọng nó khỏe mạnh, hiện tại biết rõ trong cơ thể nó có tử cổ, ta chỉ vì thiên tính làm mẹ của mình, tùy hứng sinh ra nó, có phải là ta đã làm sai hay không?”

Trong thanh âm Mộ Dung Thất Thất tràn đầy ý tự trách, làm cho Phượng Thương đau xót trong lòng, “Khanh Khanh, nói ích kỷ, người thực sự ích kỷ là ta mới đúng! Trúng tử cổ vài chục năm, ta cũng không biết đặc tính mẫu tử cổ, vẫn cùng người... Hiện tại làm liên lụy con của chúng ta, đều là ta không tốt!”

Thấy Phượng Thương đem trách nhiệm ôm đến trên người mình, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên bật cười, cười đến trào nước mắt, cười hết, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu nhìn Phượng Thương.

“Ngạo Thiên, không bằng, đứa bé này, chúng ta bỏ nó đi! Hai ngày nay, ta đã nghĩ trước nghĩ sau thật lâu, vừa nghĩ rằng sinh nó ra có lẽ sẽ khiến nó phải chịu sự giày vò của cổ độc giống chàng, ta đã cảm thấy sợ hãi! Nếu thật sự xuất hiện tình huống như vậy, ta tình nguyện để nó không đến cái thế giới này, như vậy cũng không cần chịu loại thống khổ ấy.”

“Ta không thể bởi lợi ích của riêng mình mà chôn vùi hạnh phúc của con nó. Như vậy, ta không có tư cách làm mẹ. Ta hi vọng con của chúng ta cường tráng khỏe mạnh, không có tật bệnh, không có phiền não, vĩnh viễn đều thật vui vẻ!”

Thời điểm nói lời này, Phượng Thương rõ ràng cảm nhận được tình cảm mẫu tử thiêng liêng trên người Mộ Dung Thất Thất. Đặc biệt tại thời điểm nhắc tới hài tử, giọng nói của Mộ Dung Thất Thất lại càng thêm ôn nhu, ánh mắt cũng đặc biệt mê người.

Tuy ngoài miệng Mộ Dung Thất Thất nói muốn bỏ đi đứa bé này, nhưng Phượng Thương nhìn thấy trong mắt nàng hoàn toàn không muốn. Người làm mẹ, có thể nhẫn tâm vứt bỏ con của mình sao! Mặc dù, hiện tại nó mới chỉ có một tháng, chỉ là một sinh linh nho nhỏ.

Đều nói trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Mộ Dung Thất Thất vốn là đại phu, lúc này lại bởi vì chuyện hài tử mà mất đi khôn khéo ngày xưa. Bất quá, những điều này cũng là có thể hiểu được. Thầy thuốc, đối mặt vấn đề người khác luôn có thể lý trí tìm được nguyên nhân bệnh, nhưng gặp phải vấn đề của chính mình, đặc biệt liên quan đến con cái, sẽ mất đi lý trí.

“Khanh Khanh, ta biết rõ nàng không nỡ bỏ hài tử! Kỳ thật ta cũng vậy, rất không đành lòng rời xa nó. Ta từng vô số lần ảo tưởng, con của chúng ta sẽ là bộ dáng gì? Có phải là sẽ giống với nàng không, có một đôi mắt biết nói... Chỉ là, ta không nghĩ tới hài tử tới nhanh như vậy, hơn nữa còn là vào lúc này. Ta không phải thầy thuốc, không thể nói được gì. Không bằng,

ngày mai chúng ta hãy thỉnh giáo Tấn Mặc, rồi hãy quyết định, nàng thấy như thế nào?”

Phượng Thương nói, kìm hãm đi bất an trong lòng Mộ Dung Thất Thất. Xác thực, bây giờ bọn họ quyết định giữ lại hài tử, thật sự là quá không lý trí. Bởi vì chuyện hài tử, nàng đã mất đi thông minh cùng lý trí của ngày thường, vậy nguyên nhân đại khái trong đó là gì! Đã như vậy, không bằng tìm Tấn Mặc xin ý kiến.

Ngày hôm sau, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất mời Tấn Mặc cùng Minh Nguyệt Thịnh tới. Tấn Mặc giúp Mộ Dung Thất Thất tỉ mỉ xem mạch, thời gian kéo dài rất lâu, Tấn Mặc lộ vẻ nghiêm túc, chau mày, làm cho người ta nhìn không ra nội tâm của hắn nghĩ gì, cũng càng thêm muốn biết kết quả sẽ như thế nào.

Thật lâu sau, Tấn Mặc mới buông tay ra.

“Sanh non, đối với thân thể nữ tử tổn hại rất lớn, mặc dù sau này bảo dưỡng được tốt, nhưng trong vòng một năm sau đó mang thai lần nữa, hài tử sẽ không dễ dàng bảo trụ. Hơn nữa...”

Tấn Mặc nhìn nhìn Mộ Dung Thất Thất, biểu lộ hết sức chăm chú, “Sự muội, lúc còn nhỏ có phải muội đã từng bị trọng thương hay không?”

“Còn nhỏ?” Mộ Dung Thất Thất không biết Tấn Mặc nói có phải là chuyện chủ nhân thân thể này lúc mười tuổi bị Mộ Dung Thái chấp hành gia pháp đi đời nhà ma, nàng xuyên qua trở thành Mộ Dung Thất Thất. Việc mình là người xuyên không, Mộ Dung Thất Thất không nói gì, chỉ là đơn giản giải thích rằng lúc trước đã bị đánh hai mươi đại côn, bị ném tại am ni cô.

Mặc dù vấn đề này Phượng Thương đã sớm biết trong tư liệu rồi, nhưng mà lúc này chính tai nghe từ trong miệng Mộ Dung Thất Thất nói, lại trào lên một loại cảm xúc khác. Nàng rốt cuộc đã ăn bao nhiêu khổ? Đã trải qua

bao nhiêu chuyện? Nếu không phải Mộ Dung Thái đã đi đời nhà ma, Phượng Thương nhất định sẽ bắt hãn đến, đưa hãn cho Mộ Dung Thất Thất hành hạ, trả lại cho hãn từng chút từng chút một.

“Chắc rằng sư phó đã từng nói với muội, thể chất của muội không tốt. Hai mươi đại côn kia, suýt chút nữa đã lấy mạng của muội. Mặc dù sau đó có bù đắp lại, nhưng chỉ trị phần ngọn không trị được phần gốc. Bản thể vốn yếu ớt, sau này lại lãnh hai mươi đại côn nên trọng thương, mặc dù bây giờ nhìn không có gì, nhưng từ nhỏ tích lũy hư nhược, không phải nhất thời nửa khắc có thể bồi bổ tốt.”

Tấn Mặc nói một đồng vòng vo tam quốc, làm cho Phượng Thương gấp gáp, “Nói điêm chính!”

“Vương Gia ——” thấy Phượng Thương gấp gáp như vậy, Tấn Mặc lắc đầu, cho một cái biểu lộ an tâm một chút chớ vội, “Đề nghị của ta là, đứa nhỏ này tốt nhất giữ lại! Bởi vì cơ thể mẹ bẩm sinh thể chất không tốt, nếu cưỡng chế phá bỏ hài tử, sẽ đối với mẫu thân tạo thành thương tổn. Đứa nhỏ này, là phúc, không phải họa!”

Tấn Mặc cuối cùng nói lời này, làm cho Minh Nguyệt Thịnh hai mắt tỏa sáng, “Tấn Mặc, ý của người là mượn cổ nuôi thai?”

“Mượn cổ nuôi thai?” Cụm từ này rất là mới lạ, Tấn Mặc lần đầu tiên nghe nói, bất quá hãn có thể đoán ra ý tứ trong lời nói Minh Nguyệt Thịnh chắc cũng giống với ý mình.

“Nữ nhân từ khi mang thai đến lúc sinh con, cùng với phục hồi sau khi sinh, đây là một quá trình ‘Thoát thai hoán cốt’ (thay da đổi thịt). Cơ thể mẹ trước khi mang thai không tốt, có thể thông qua mang thai để điều chỉnh, bù đắp khuyết điểm cho bản thân, hơn nữa sau khi sinh bồi bổ đầy đủ dinh dưỡng, cuối cùng sẽ khôi phục khỏe mạnh. Chỉ là, thời gian mang thai, không thể dùng quá nhiều dược vật, dược dù sao cũng có ba phần độc,

cho nên bình thường nữ nhân khi dưỡng thai cần hết sức cẩn thận, sau khi sinh một thời gian mới có thể nuôi con bằng sữa mẹ.”

Tấn Mặc nói đến đây, Minh Nguyệt Thịnh tiếp lời.

“Thất Thất không giống với phụ nữ có thai bình thường, nàng vừa lúc có thể lợi dụng thời gian mang thai để điều chỉnh thân thể của mình. Tuy trong được cất giấu độc tính, nhưng cổ tròng tự thân cũng là có độc, đến lúc đó có thể lấy độc trị độc. Độc tính trong thuốc bổ bất lợi với sự phát triển của thai nhi, cũng sẽ được tử cổ hấp thu, đến lúc đó chẳng những đối với thai nhi không có ảnh hưởng, cũng có lợi cho người điều trị thân thể.”

“Tại Tường tộc, từng có người từng ‘mượn cổ nuôi thai’, nếu không phải Tấn Mặc nói, ta cũng quên mất chuyện này.”

Vốn là chuyện nguy hiểm, bây giờ lại biến thành chuyện tốt, thật sự là có chút vượt quá sự tưởng tượng của Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương.

“Thật tốt quá!” Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất có chút run rẩy, “Khanh Khanh, rõ ràng đứa nhỏ có duyên với chúng ta! Nó sẽ mang đến phúc khí cho nàng, đứa nhỏ này là lễ vật trời cao ban xuống cho chúng ta!”

Giờ phút này, Mộ Dung Thất Thất cũng kích động không thôi, lúc trước trong nội tâm nàng còn đang không yên, sợ Tấn Mặc nói những lời kiểu như “không thể giữ đứa bé”, hiện tại kết quả lại là như vậy, thật sự là làm cho người ta cao hứng.

“Thật tốt quá!” Mộ Dung Thất Thất vội kéo tay Phượng Thương để tại trên bụng của mình, vẻ mặt hạnh phúc, “Thương, con của chúng ta có thể giữ! Con của chúng ta có thể giữ!”

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất hạnh phúc, người bên ngoài nhìn thấy, cũng nhiệt tình chúc phúc cho bọn họ. Minh Nguyệt Thịnh nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của Mộ Dung Thất Thất, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ. Xem ra, trời cao cũng đứng về phía bọn họ! Hẳn cuối cùng vẫn vô duyên với nàng!

Rời Nhiếp Chính vương phủ trở lại dịch quán, thần sắc của Minh Nguyệt Thịnh có chút chán chường, Phúc Nhĩ thấy chủ tử như vậy, vội vàng tiến lên đón, “Bệ hạ, ngài đã trở lại!”

“Phúc Nhĩ, ta muốn uống rượu!”

Thấy Minh Nguyệt Thịnh như vậy, Phúc Nhĩ biết rõ, hẳn trở về từ Nhiếp Chính vương phủ. Mỗi lần gặp Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh trở về đều muốn uống rượu. Tựa hồ ngoại trừ rượu, hẳn không có phương thức nào khác để phát tiết. Cũng may Minh Nguyệt Thịnh uống rượu từ nhỏ, ngàn chén không say, cho nên uống rượu cũng chỉ là một phương thức trú mọi tâm tình.

“Bệ hạ, hoàng thái hậu đến đây!”

“Thái hậu?” Minh Nguyệt Thịnh nhướng mày, một thân ảnh màu lam liền xuất hiện ở trước mặt hẳn.

“Bệ hạ thật rảnh rồi! Vứt Nam Phượng quốc, đại thần cùng dân chúng qua một bên, còn mình lại một mình chạy tới Bắc Chu quốc. Ai gia đây muốn hỏi, rốt cuộc có chuyện gì, có thể quan trọng hơn Nam Phượng quốc hả?”

Đứng ở trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, là hoàng hậu trước đây của Nam Phượng quốc, hôm nay là hoàng thái hậu —— Cổ Quân Uyển.

Mặc dù Cổ Quân Uyển đã từng là hoàng hậu của Minh Nguyệt Kính – phụ hoàng của Minh Nguyệt Thịnh, nhưng tuổi của nàng cũng không quá

lớn, chỉ khoảng chừng hai mươi. Nữ tử này có khuôn mặt đầy đặn như trăng tròn, hai hàng lông mày mang mười phần anh khí, một đôi mắt to tròn ẩn dấu nét buồn phiền, bởi vì nét u buồn này, khiến nàng trở nên có chút nghiêm nghị.

Bình tĩnh mà xem xét, đây là một nữ nhân có cá tính, lớn lên không xấu, chỉ là nàng có cố gắng giả bộ trầm ổn, cộng thêm quần áo trang sức có chút già dặn, làm mất đi sức sống của tuổi trẻ, cho nên nhìn qua có chút bảo thủ, chẳng chút đáng yêu.

“Sao người lại tới đây?” Nhìn thấy Cổ Quân Uyển, Minh Nguyệt Thịnh hiển nhiên vô cùng giật mình.

“Ta đương nhiên là tới bắt người trở về thượng triều rồi!” Cổ Quân Uyển hừ một tiếng, ngồi xuống trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, “Người quăng hết tất cả cho ta, chẳng lẽ người không sợ thái hậu ta đây âm mưu soán vị sao?”

Cổ Quân Uyển nói, làm cho Minh Nguyệt Thịnh cười ra tiếng.”Người nếu muốn soán vị, Nam Phượng quốc đã sớm là của người.”

Chứng kiến khuôn mặt tươi cười của Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Uyển lần nữa hừ nhẹ một tiếng, “Nói cũng đúng! Những thứ kia ta đều không cần!”

Cổ Quân Uyển là người của Tường tộc, phụ thân nàng là Cổ Đức- tộc trưởng Tường tộc, Miêu Sở Vân cũng là người của Tường tộc, Miêu gia cùng Cổ gia mấy đời giao hảo, Cổ Đức dưới gối chỉ có hòn ngọc quý này trên tay, hai người này quen nhau từ nhỏ, có điều Cổ Quân Uyển từ thuở ấy đã thích nữ giả nam, không thích trang sức màu mè, cho nên hai người xem như “huynh đệ”. Người bình thường không biết rõ tình hình, đều cho rằng Cổ gia có một vị thiếu gia, một vị tiểu thư, bọn họ nào biết kỳ thật thiếu gia này chính là tiểu thư giả dạng!

Tường tộc là một tộc lớn ở phía nam Nam Phượng quốc, Miêu gia lúc trước trung thành và tận tâm bị Minh Phong Kính giết chết cả nhà tịch thu tài sản, Minh Phong Kính lo lắng Cổ gia sẽ vì Miêu gia báo thù, Tường tộc sẽ tạo phản, cho nên sau khi Cổ Quân Uyển- nữ nhi duy nhất của Cổ Đức trưởng thành, lão liền cưới nàng về cung, trên danh nghĩa sắc phong nàng là hoàng hậu, kì thực là lợi dụng Cổ Quân Uyển để khống chế Cổ Đức, từ đó khống chế Tường tộc.

Về sau Cổ Quân Uyển cùng Minh Nguyệt Thịnh là bạn “nổi khố” chơi với nhau từ bé, đem tình báo Nam Phượng quốc liên tục không ngừng truyền tới phủ giam của Tây Kỳ quốc, trợ giúp rất nhiều cho Minh Nguyệt Thịnh.

Hiện tại, Cổ Quân Uyển tìm tới tận cửa rồi, buộc hẳn trở về thượng triều, làm cho Minh Nguyệt Thịnh lập tức cảm thấy nhức đầu.

Tuy hẳn đã xác định thời gian trở về, nhưng hẳn vẫn còn có chút lo lắng Mộ Dung Thất Thất. Hơn nữa, chờ Mộ Dung Thất Thất sinh hạ hài tử, hẳn muốn dẫn hài tử trở về giải cổ, dựa theo những gì Minh Nguyệt Thịnh nghĩ, hẳn hẳn không thể một mực ngây ngốc chờ đợi ở Bắc Chu quốc đến khi Mộ Dung Thất Thất sinh con, chỉ là không thể nào như vậy được.

“Tiểu Uyển, ta biết rõ ngươi tốt nhất! Ngươi giúp đỡ ta đi! Lại trì hoãn một tháng, nói ta bị bệnh!”

“Bệnh?” Thấy Minh Nguyệt Thịnh lần nữa kiếm cớ, Cổ Quân Uyển trầm mặt, “Minh Nguyệt Thịnh, ngươi là cái đồ không biết xấu hổ, cái gì cũng bắt ta chống đỡ thay ngươi! Nếu không có ta trấn giữ, những đại thần kia đã sớm xông vào hậu cung, xem ngươi có phải thật nằm trên giường dưỡng bệnh hay không!”

“Ngươi cho rằng tránh ở Bắc Chu quốc, chuyện tuyển phi cũng không cần tiến hành sao? Gần đây nhất mấy cái lão gia thiếu chút là đem cháu gái

của mình đưa đến trên long sà của người, người bắt ta làm sao bây giờ? Mỗi lần như vậy ta đều dùng thân phận thái hậu ra trấn áp, hiện tại các đại thần đều nói ta và người...”

Nói ra chỗ này, Cổ Quân Uyển đột nhiên ngậm miệng, mặt quay sang một bên, nhưng quai hàm cắn chặt, nhìn ra nàng rất tức giận.

Minh Nguyệt Thịnh dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, đám đại thần bất tài này sẽ nói như thế nào. Đơn giản là chửi bới hần và Cổ Quân Uyển, nói bọn họ “thanh mai trúc mã”, “lường tiểu vô sai” (hai đứa nhỏ chơi với nhau hồn nhiên).

Sau khi Minh Nguyệt Thịnh đăng cơ vẫn không chịu tuyên phi, có người lén lút nói hần và thái hậu Cổ Quân Uyển này có tư tình, hần có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, đơn giản là dựa vào việc bò lên giường Cổ Quân Uyển vân vân, các loại lời khó nghe nhiều đến mức đếm không hết, bất quá sau khi hần giết một đám người tung tin đồn, bên tai thanh tịnh đi rất nhiều.

“Lại có người muốn chết rồi?” Minh Nguyệt Thịnh híp híp mắt, trên người tỏa ra hàn ý, “Xem ra, là thủ đoạn của ta không đủ tàn nhẫn, cho nên không đủ để uy hiếp những người kia.”

Minh Nguyệt Thịnh như vậy, Cổ Quân Uyển thở dài.

“Ta nói, Minh Nguyệt Thịnh, người không thể mỗi lần xảy ra chuyện đều bắt ta ra làm lá chắn. Đúng vậy! Ta và người quan hệ xác thực rất vững chắc, nhưng là bằng hữu như người hãm hại ta a! Hiện tại những lời kia khó nghe muốn chết, người da mặt dày, quen thói phong lưu, ta còn là hoàng hoa khuê nữ, từ nay về sau còn phải lập gia đình!”

“Khụ khụ!” Cổ Quân Uyển nói, làm cho Phúc Nhĩ bên cạnh sắc nước miếng.

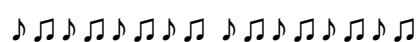
“Phúc Nhĩ, người ho cái gì? Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao! Là cái tên hỗn đản kia đã đáp ứng ta, cho ta giả chết, trả tự do cho ta, để cho ta rời đi hoàng cung? Kết quả hỗn đản này hiện tại phui mờ rồi đi, vứt Nam Phượng quốc cho ta quản, người nói thử xem, nói hăn có phải là khi dễ ta hay không!”

“Nương nương, nô tài không biết, nô tài ngu dốt.”

Phúc Nhĩ không có ngu như vậy, một bên là hoàng thái hậu, một bên là chủ tử mình, nói ai cũng không tốt, chỉ có thể mắt điếc tai ngơ, giả bộ không hiểu.

“Phúc Nhĩ, người sao cũng giỏi hoạt! Giống hần!”

Cố Quân Uyển xoa xoa eo, đứng ở trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, “Nói! Người chừng nào thì trở về? Ta đã sớm muốn rời hoàng cung, thoát khỏi thân phận hiện tại, người đáp ứng chuyện của ta nhất định phải làm đến cùng, nếu không ta sẽ hận người cả đời!” (lời editor: Uyển tỷ đáng iu hok chịu đc, thiết là mong Uyển tỷ với Thịnh ca là một đôi @@)

(1) Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính tương tự “tam thư lục lễ” (三书六礼)

“tam môi” là chỉ những văn thư qua lại giữa sính lễ:

★”Sính thư”—thư trao đổi lúc nhà trai ngỏ ý muốn cầu hôn và xin phép được qua nhà gái bàn tính mọi chuyện.

★”Lễ thư”—trong thư nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai mối sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô gái mà họ muốn cưới.

★”Nghênh thư”—thư dự kiến ngày giờ rước dâu

“Lục sính” là 6 lễ nhà trai phải lo toàn vẹn khi họ nhà gái đã chấp thuận kết tình thông gia

★Lễ Nạp Thái (Dạm ngõ)sẽ kèm theo lá thư thứ nhất

★Lễ Vãn Danh sẽ kèm theo lá thư thứ hai

★Lễ Nạp Cát

★Lễ Nạp Tệ

★Lễ Thỉnh Kỳ sẽ kèm theo lá thư thứ ba

★Lễ Nghinh Thân (Vu Quy)

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Di Sa = Liên Sinh?

“Tiểu Uyển, hiện tại ta có việc, không thể bỏ đi được!” Minh Nguyệt Thịnh có nỗi khổ tâm riêng, cho dù muốn rời đi, cũng muốn đợi đến lúc thai nhi của Mộ Dung Thất Thất có thể ổn định rồi mới tính! Tấn Mặc mặc dù có y thuật cao minh, nhưng dù sao hắn không phải là người của cổ tộc, không hiểu rõ về cổ độc lắm. Mang thai khoảng ba tháng là thời điểm dễ dàng nhất xảy ra vấn đề, nếu có hắn ở bên cạnh, thì thật tốt hơn nhiều.

“Cho ta một lý do !” Cổ Quân Uyển tiến tới trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, theo dõi ánh mắt của hắn, muốn nhìn ra một chút rốt cuộc hắn có nói thật hay không, có phải hắn lại muốn đùa giỡn nàng nữa hay không.

Đôi mắt đen nhánh của Minh Nguyệt Thịnh như một đầm nước sâu, khiến Cổ Quân Uyển vừa nhìn vào đó một lát, đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác như bị cuốn sâu vào đó, Cổ Quân Uyển vội vàng lắc đầu, thối lui ra sau.

“Sao vậy?” Nhìn thấy bộ dáng “quái lạ” của Cổ Quân Uyển, Minh Nguyệt Thịnh nhin không được tò mò, đi lại gần: “Trên mặt ta có cái gì à?”

“Không có gì!” Cổ Quân Uyển định thần, liếc Minh Nguyệt Thịnh một cái, “Có chút không quen! Năm đó người và ta đều cao ngang nhau, vậy mà hơn mười năm không gặp, người cao hơn ta rất nhiều, cho nên có chút không phục! Còn ánh mắt của người nữa, cũng không giống như lúc trước!”

Cổ Quân Uyển giờ tính trẻ con ra mà nói, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh “ha ha” cười, tâm tình đã khá hơn nhiều. Đối với “đứa bạn” trẻ con này,

Minh Nguyệt Thịnh hoàn toàn phóng túng, miễn cưỡng tựa vào ghế, “Ta là nam nhân, lớn lên tự nhiên phải cao hơn nữ nhân rồi!”

Lời nói của Minh Nguyệt Thịnh...làm Cổ Quân Uyển bực mình, bình sinh nàng hận nhất việc mình là một nữ hài tử, một lòng muốn làm một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất nhưng hết lần này tới lần khác vẫn là thân nữ nhi cho nên trong lòng vẫn đáng tiếc. Lúc này Minh Nguyệt Thịnh động đến “chỗ đau” của nàng, làm cho Cổ Quân Uyển làm sao không buồn bực được chứ.

“Minh Nguyệt Thịnh, người nghe rõ cho ta, hiện tại cút về Nam Phương quốc cho ta! Lập tức! Lập tức!”.

“Đừng đừng đừng!” Thấy Cổ Quân Uyển tức giận, Minh Nguyệt Thịnh vội vàng cười dịu dàng dụ dỗ nàng, “Tiểu Uyển, ta chỉ đùa một chút mà thôi, người đừng có hẹp hòi như vậy chứ! Trong lòng ta, Tiểu Uyển vẫn luôn là lớn nhất, chúng ta là huynh đệ giúp bạn không tiếc cả mạng sống !”

“Xí!”

Cổ Quân Uyển lần này nhất quyết không để cho hắn “dắt mũi” nữa: “Do ta là người giúp bạn không tiếc cả mạng sống, nên kết quả mới thế này đây! Người trực tiếp đâm ta hai đao! Dù sao, ta mặc kệ người! Đó là quốc gia của người, tự người quản đi, ta không phải là người thu dọn cục diện rối rắm này cho người đâu! Khi còn nhỏ người làm sai, ta lại bị cha ta đánh, do chịu thay người! Người là tên khốn kiếp!”

Cổ Quân Uyển mắng liền một hơi, Minh Nguyệt Thịnh tự mình rót trà đưa tới trước mặt nàng: ” Đây, thấm giọng đã, uống chút trà đi, một lát lại tiếp tục mắng!”

Lời này của Minh Nguyệt Thịnh chọc Cổ Quân Uyển càng thêm tức giận, trực tiếp bưng chén trà, ném thẳng về phía Minh Nguyệt Thịnh.

“Rào ——” lúc đến gần Cổ Quân Uyển có thể nghe được âm thanh nước trà hắt lên trên mặt Minh Nguyệt Thịnh, nàng vốn cho là Minh Nguyệt Thịnh có thể tránh được, không nghĩ tới hắt thế nhưng vẫn đứng yên một chỗ, để yên cho nước trà hắt vào mặt.

Hiện tại, cả khuôn mặt Minh Nguyệt Thịnh đều là nước trà, đặc biệt là trên lông mày có vô số hạt nước đọng lại, nhìn qua giống như hắt vừa mới được vớt từ trong nước lên, trông hết sức tức cười.

“Ha ha ha!” Tâm tình của Cổ Quân Uyển vốn đang rất xấu, nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của Minh Nguyệt Thịnh, tất cả đều tan thành mây khói.

Cổ Quân Uyển ôm bụng, ngồi chồm hổm trên mặt đất cười lớn lên, khiến cây trâm hoa duy nhất trên đầu cũng rung rung theo, “Ai nha nha, rốt cục để cho ta như ý được một lần nha! Trước kia người phản ứng thật nhanh a! Hiện tại trưởng thành rồi, tốc độ phản ứng lại chậm như thế, ha ha ha, buồn cười quá đi!”

Chọc cho Cổ Quân Uyển cười, Minh Nguyệt Thịnh đưa tay lau vết nước trà dính trên mặt. Cô gái nhỏ này lúc nào cũng cố tỏ vẻ mạnh mẽ, giúp hắc xử lý quốc sự lâu như vậy, hiện tại nàng chạy đến đây, đoán chừng mọi chuyện ở Nam Phượng quốc phải dựa vào cha của nàng, cho nên làm cách nào cũng phải khiến nàng trở nên vui vẻ.

Cổ Quân Uyển cười một lúc, hai bên má hiện lên hai lúm đồng tiền, bởi vì kích động, máu đều dồn hết lên gương mặt của nàng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên hồng ửng, so với vẻ tức giận lúc nãy, vẻ linh động này đáng yêu hơn rất nhiều.

Bởi vì Cổ quân Uyển ngồi bên cạnh, Minh Nguyệt Thịnh có thể thấy được cây trâm trên đầu nàng đang rung đưa. Đó là di vật của mẫu hậu hắc, trước khi rời khỏi Nam Phượng quốc đến Tây Kỳ làm tù nhân, Cổ Quân Uyển từng đến thăm hắc, Minh Nguyệt Thịnh đã tặng cái trâm cài đầu này

cho Cổ Quân Uyển, muốn nàng giữ gìn cây trâm ấy, không nghĩ tới nàng thật vẫn còn mang.

” Cây trâm này ——”

Thấy Minh Nguyệt Thịnh nhìn chăm chăm cây trâm trên đầu mình, Cổ Quân Uyển vội vàng đứng lên, rút cây trâm xuống, giấu vào bên trong ngực, “Sao thế! Tặng cho ta rồi, chẳng lẽ người còn muốn đòi lại sao! Ta vì người làm trâu làm ngựa lâu như vậy, một cây trâm này người cũng không nỡ cho ta sao? Chưa thấy qua người hẹp hòi như vậy!”

Bởi vì mới vừa rồi lúc nàng cười, khuôn mặt Cổ Quân Uyển hiện lên một mảng sắc hồng, lúc này nàng lại bày ra bộ dáng hẹp hòi , sợ Minh Nguyệt Thịnh đòi cây trâm lại, nên trông có vẻ nữ tính hơn rất nhiều.

“Tặng cho người rồi! Người yên tâm đi, ta sẽ không lấy lại!”

“Thật?” Nghe Minh Nguyệt Thịnh nói như vậy, Cổ Quân Uyển lấy cây trâm ra ,cài vào khe hở trên mái tóc, ” Chúng ta là huynh đệ tốt, làm sao người có hẹp hòi như vậy ——”

Nói được một nửa, Cổ Quân Uyển ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ lại nhìn Minh Nguyệt Thịnh, “Không đúng! Người sẽ không có lòng tốt tặng không cái này cho ta! Minh Nguyệt Thịnh, người không phải là muốn dùng nó mua chuộc ta, để cho ta tiếp tục giúp người xử lý chuyện ở Nam Phương quốc, người lại rảnh rồi mà tiêu dao tự tại đó chứ?”

Nghe Cổ Quân Uyển nói, Minh Nguyệt Thịnh dở khóc dở cười, “Tiểu Uyển, ở trong lòng người, nhân phẩm của ta kém như vậy sao?”

“Không phải——” Cổ Quân Uyển lắc đầu, “chặc chặc” hai tiếng, mở miệng nói tiếp: “Minh Nguyệt Thịnh, sự thật là người không hề có nhân phẩm!”

“Khụ khụ ——” Minh Nguyệt Thịnh trực tiếp ghen lời, Thái hậu nương nương nói thật đúng, người này đúng là không nể mặt chút nào, bất quá bây giờ, cũng chỉ có Cổ Quân Uyển có thể đối với như vậy với Minh Nguyệt Thịnh không cần phân biệt lớn nhỏ, gọi thẳng kỳ danh.

Có địa vị cao hơn người , mà có thể có một bằng hữu như thế, cũng rất tốt, trong lòng Minh Nguyệt Thịnh suy nghĩ như vậy.

“Tiểu Uyển, người nói như vậy thật khiến tôn nghiêm của ta bị đả kích nặng nề.”

“Thôi đi! Người thường gạt người như vậy, có thể lừa gạt tiểu hài tử, nhưng ta, người không có cơ hội đâu ! Ta là cái gì, ta và người cùng nhau lớn lên, bộ dáng lúc nhỏ người mặc yếm , nước mũi còn trên mặt như thế nào ta đều biết, người cho là ta không biết sao! Nói đi, lại có yêu cầu gì với ta!”

Cổ Quân Uyển ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nhìn từ phía eo trở lên, vẻ mặt đoan trang, lưng thẳng, sẽ cảm thấy đây là một vị tiểu thư quý tộc mang theo ưu nhã hào phóng . Nhưng nhìn xuống chân, giờ phút này, nàng ngồi chân bắt chéo, mũi chân còn đang khẽ giậm giậm, cực kỳ giống một gã lưu manh.

Thấy Minh Nguyệt Thịnh nhìn chằm chằm tư thế ngồi của nàng, Cổ Quân Uyển trừng mắt, “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy ta ngồi như vậy sao!”

“Xem thôi xem thôi! Không nghĩ tới ,người bây giờ như vậy. Thật tốt!” Minh Nguyệt Thịnh thật sự là tìm không ra ngôn ngữ nào để hình dung Cổ Quân Uyển, không thể làm gì khác hơn là nói “thật tốt” .

“Đó là dĩ nhiên!” Cổ Quân Uyển phát phát tay, “Nói đi, người lại muốn gì, đừng có nói sang chuyện khác.”

“Tiểu Uyển, ta nghĩ người có thể giúp ta cứu người!”

Cha nàng là tộc trưởng của cổ tộc, là tộc dùng cổ đứng đầu trong thiên hạ, Cổ Quân Uyển là Đại tiểu thư trong tộc, từ nhỏ nàng đã lớn lên cùng cổ, rảnh rỗi là đùa với cổ.

Ban đầu, nàng bị Minh Phong Kính cưới vào cung, mặc dù lão hoàng đế này rất muốn ép buộc Cổ Quân Uyển, nhưng ngại thuật dùng cổ của nàng, cho nên đến khi lão chết, Cổ Quân Uyển vẫn là tấm thân xử nữ. Hiện tại Mộ Dung Thất Thất gặp phải chuyện như vậy, muốn giải quyết vấn đề không còn cách nào khác tốt hơn là nhờ sự giúp đỡ của Cổ Quân Uyển.

“Nam hay là nữ?” Cổ Quân Uyển rót trà, thổi thổi nước trà, uống một hớp.

“Không biết.”

Một tiếng không biết, làm cho Cổ Quân Uyển đang uống trà lại bị sặc , nước trà từ trong mũi cùng miệng đều ho ra, bộ dáng chật vật không chịu nổi .”Khụ khụ khụ! Minh Nguyệt Thịnh. Khụ khụ. Người tên khốn kiếp này! Người cố ý , có phải hay không!”

“Tiểu Uyển, ta thật sự không biết!” Minh Nguyệt Thịnh cực kỳ vô tội, hẳn cũng không phải là thần tiên, có thể đoán được thai trong bụng Mộ Dung Thất Thất là nam hay nữ! Hài tử còn nhỏ như vậy, bây giờ làm sao mà phán đoán được giới tính chứ .

Ho thật lâu, Cổ Quân Uyển rốt cục nhuận khí , hiện tại, Cổ Quân Uyển muốn hiểu lời nói của Minh Nguyệt Thịnh , một đôi mắt ngó chừng Minh Nguyệt Thịnh, trong mắt tràn đầy nghiến ngậm , “Người thành thật nói cho ta biết , có phải người làm chuyện xấu gì hay không !”

“Không phải là ta ——”

Minh Nguyệt Thịnh đem toàn bộ chuyện của Mộ Dung Thất Thất kể cho nàng nghe, nghe tới tên biến thái Hoàn Nhan Liệt, Cổ Quân Uyển đập bàn

một cái, “Thế nhưng có người như vậy? Hại gia đình người ta như vậy, bọn họ còn giữ lại mạng chó của hăn? Thật đúng là tiện nghi cho hăn! Nếu là ta, lập tức đem hăn giết lâu rồi! Về sau thì như thế nào?”

“Về sau ——” Minh Nguyệt Thịnh lại nói một hồi về chuyện của Mộ Dung Thất Thất.

Nghe chuyện đã xảy ra, Cổ Quân Uyển sờ cằm, “không có ý tốt” nhìn Minh Nguyệt Thịnh, ánh mắt lộ ra tia quý dị, “Ta nói, Minh Nguyệt Thịnh, hài tử kia không phải của người sao! Nếu không, người vì sao lo lắng như vậy?”

“Lời này không thể tùy tiện nói!” bị Cổ Quân Uyển hiểu lầm Mộ Dung Thất Thất đang mang hài tử của hăn, Minh Nguyệt Thịnh liên tục xua tay, “Không phải là hài tử của ta.”

“Không phải là hài tử của người, thế thì liên quan gì ta!”

Cổ Quân Uyển tựa lưng vào ghế, học bộ dạng Minh Nguyệt Thịnh, “Người rõ ràng biết chúng ta là tộc nhân chuyên dùng cổ, cũng sẽ không dễ dàng giải cổ, càng sẽ không giải cổ cho người ngoài .”

“Muốn giải cổ, phải lên núi đao xuống biển lửa, còn phải vào Long Đàm* tìm kiếm tầm long ngàn năm. Long Đàm là nơi như thế nào, ai đã xuống dưới cũng chưa từng bước lên. Người phải biết chứ. ” (*đầm rồng)

“Dĩ nhiên, nếu là hài tử của người, ta sẽ suy nghĩ một chút, cố năn nỉ cha ta, có thể mở ra một con đường cho người. Dù sao, người cũng có một nửa là người của cổ tộc, cũng coi như người trong tộc.”

Cổ Quân Uyển nói...làm cho Minh Nguyệt Thịnh cười khổ một tiếng. Những thứ này hăn cũng biết, cho nên cũng không nói cho Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, chẳng qua là sợ bọn họ lo lắng.

“Bản thân ta là hy vọng hài tử kia là của ta, đáng tiếc. Ta không có cái phúc khí đó.”

Bộ dáng của Minh Nguyệt Thịnh như vậy, Cổ Quân Uyển là lần đầu nhìn thấy. Tất cả bi thương đều ngưng tụ ở trong đôi mắt của nam nhân kia, mặc dù hắn cố gắng làm ra bộ dáng như mọi chuyện đều ổn , nhưng ánh mắt của hắn lại bán đứng nội tâm của hắn.

“Minh Nguyệt Thịnh.”

Cổ Quân Uyển cũng không biết an ủi Minh Nguyệt Thịnh như thế nào, nhìn vào ánh mắt của hắn, trông chẳng khác lúc nghĩ đến cái chết của mẫu thân hắn là bao, xem ra, Mộ Dung Thất Thất này chính là nữ nhân mà hắn yêu .

Chẳng biết tại sao, khi nhìn đến bộ dáng đau khổ này của Minh Nguyệt Thịnh, trong lòng Cổ Quân Uyển bỗng trở nên luống cuống, thế mà lại đau lòng giống hắn.”Minh Nguyệt Thịnh, người đừng như vậy! Thiên hạ còn nhiều cô gái tốt hơn nhiều, các người hữu duyên vô phận!”

“Hữu duyên vô phận?” Lời này làm cho Minh Nguyệt Thịnh nghe xong lại cười khổ một tiếng, “Tiểu Uyển, người nói đúng! Hữu duyên vô phận? Hữu duyên vô phận! Xác thực chính là như vậy a!”

Nếu không thể có được, vì sao ban đầu còn cho bọn hắn gặp nhau, vì sao phải cho hắn tưởng niệm nàng?

“Aizz!” Cổ Quân Uyển đi tới bên cạnh Minh Nguyệt Thịnh, nắm tay dài, chợt cảm thấy Minh Nguyệt Thịnh cao hơn nàng rất nhiều: “Minh Nguyệt Thịnh, thấy người đa sầu đa cảm như vậy, ta thật có chút không quen! Nếu nàng đã gả cho người khác, người không phải nên chúc phúc cho nàng sao! Nếu như người muốn đoạt lại nàng, phá hư gia đình người khác, ta đây xem thường người!”

Bộ dáng nghiêm trang của Cổ Quân Uyển, làm cho Minh Nguyệt Thịnh như nghiêm túc theo: “Tiểu Uyển, ta biết. Ta buông được, nhưng khi ta nhìn thấy bộ dáng khổ sở của nàng khi cái thai bị cổ độc hành hạ, ta liền đau lòng. Tiểu Uyển, người nói xem, ta như thế nào mới có thể không đau lòng thay nàng đây!”

Khi nhìn vào ánh mắt của Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Uyển hoảng hốt một trận, sau một khắc, Cổ Quân Uyển cả kinh, một quyền đánh vào trên người Minh Nguyệt Thịnh, “Khốn kiếp, người thế nhưng muốn đùa bỡn ta! Người nói vòng hồi lâu, đơn giản là muốn cầu ta, muốn ta cầu cha ta giúp hài tử của nàng! Còn làm ra bộ dạng thương tâm, hại ta xem chút bị lừa!”

Cổ Quân Uyển lùi về phía sau một bước, trong mắt là bất mãn bởi vì bị người lợi dụng. Nghĩ đến mới vừa rồi trong mắt Minh Nguyệt Thịnh là một đầm nước sâu không đáy, phảng phất có chút khiếp người, giống như có chứa ma lực. Tim Cổ Quân Uyển đập “bình bịch” dồn dập, gương mặt cũng nóng rần lên.

Làm Cổ Quân Uyển hiểu lầm, nhưng Minh Nguyệt Thịnh cũng không giải thích, ngược lại tiếp tục van cầu nàng giúp hân, nhưng không ngờ Cổ Quân Uyển trực tiếp cự tuyệt.

“Minh Nguyệt Thịnh, cổ tộc có quy củ của cổ tộc, cho dù cha ta là tộc trưởng, cũng không thể vì một người ngoài mà phá hư quy củ như vậy. Nếu đã đứng ở vị trí đó, thì ông càng nghiêm khắc hơn trong vấn đề này, không thiên vị bất kỳ ai!”

“Nếu muốn cứu đứa nhỏ này, hai người đó phải tự mình đến cổ tộc . Lên núi đao, xuống biển lửa, vào Long Đàm, thông qua ba cửa ải này, cha ta tự nhiên giải cổ cho đứa nhỏ. Nếu như không vượt qua được, vậy thì đừng trách chúng ta vô tình, quy củ đều như thế, không có ngoại lệ .”

Mặc dù có quan hệ thân thiết với Cổ Quân Uyển, nhưng Minh Nguyệt Thịnh cũng biết quy định của tộc cổ, không phải là Cổ Quân Uyển cố ý gây khó khăn cho hã, mà sự thật chính là như vậy.

“Thân thể của cha đứa nhỏ không tốt, ta có thể thay hã làm những việc này được không?”

Minh Nguyệt Thịnh nói thế làm cho Cổ Quân Uyển hoàn toàn nhú lông mày.”Người điên rồi sao! Cho dù người khác biết thì như thế nào, người cho Long Đàm là nơi nào, người còn không biết sao!”

“Ta không điên, ta không muốn hài tử không có phụ thân.”

“Người ——” Cổ Quân Uyển chỉ ngón tay lên chóp mũi của hã, run lên hai cái, hừ nhẹ một tiếng, thu tay lại, đầu vừa xoay .”Không thể! Chuyện này không thể thương lượng được !.

“Tiểu Uyển.”

“Minh Nguyệt Thịnh, người nghe kỹ cho ta! Người đồng tình với bọn họ, đó là chuyện của người, không liên quan tới ta! Đây là vấn đề nguyên tắc, cho dù người có tìm cha ta, cha ta cũng sẽ không đáp ứng!”

Cổ Quân Uyển giận đến không nói được, Minh Nguyệt cũng không phải là cha của hài tử, tại sao biểu hiện so với người làm cha của hài tử còn lo lắng hơn a! Hã muốn thay thế cha của hài tử đi vào Long Đàm ư? Lúc xuống dưới đó là một người còn sống, đi lên còn lại chỉ là một bộ hài cốt mà thôi! Đầu óc người này chắc chắn là phát điên rồi!

“Ta mặc kệ, ta muốn người trở về! Cha ta đã lớn tuổi, người không thể trông cậy vào cha ta cùng với ta mãi được, người mới chân chính là hoàng đế, đó trách nhiệm của người, không phải của cha ta !”

Dù Cổ Quân Uyển nói đúng, nhưng Minh Nguyệt Thịnh không thể rời khỏi nơi này được , hẳn nhất định phải đợi đến khi thai nhi ổn định mới có thể rời đi. Tấn Mặc nói, bởi vì khi còn nhỏ Mộ Dung Thất Thất không được chăm sóc tốt, thể chất từ nhỏ đã không tốt, mang thai ba tháng nhất định rất dễ gặp chuyện không may, vì thế nên hẳn không thể rời đi.

Minh Nguyệt Thịnh bỏ vẻ phong lưu, trở nên quật cường , đã quen với biểu tình này của hẳn ,Cổ Quân Uyển nghĩ người này đã quyết tâm rồi . Rốt cuộc Mộ Dung Thất Thất là thần thánh phương nào? Có thể làm cho Minh Nguyệt Thịnh si mê như vậy? Trong lòng Cổ Quân Uyển dâng lên một chút nghi vấn.

Không được, nàng phải đi xem vị Trấn quốc công chúa của Bắc Chu Quốc này! Muốn xem một chút nàng rốt cuộc là “yêu nghiệt phương nào” , có thể làm cho Minh Nguyệt Thịnh vì hài tử của nàng mà chịu xuống Long Đàm!

Trong vương phủ Tiêu Dao Vương , gần đây giăng đèn kết hoa, các gia nhân vì hôn sự của Hoàn Nhan Khang mà trở nên bận rộn .

Đến trước khi hôn sự hoàn thành , Mộ Dung Thất Thất liền giấu Tô Mi đi, không để cho Hoàn Nhan Khang nhìn thấy. Mấy ngày qua, mỗi lần Hoàn Nhan Khang chạy đến Nhiếp Chính vương phủ đều bị Mộ Dung Thất Thất đuổi ra khỏi Thính Tùng Lô, đặt tên đẹp như thế mà nhân phẩm của người này thật không tốt một chút nào, nếu đối mặt Hoàn Nhan Khang khoảng thời gian dài, sự phát triển khoẻ mạnh của cục cưng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Mộ Dung Thất Thất đều vì cục cưng mà suy nghĩ, Phượng Thương cũng đứng bên cạnh thê tử của mình . Mặc dù biết rõ Mộ Dung Thất Thất gây khó khăn cho Hoàn Nhan Khang, bởi vì lúc trước Hoàn Nhan Khang nói những lời đó, nhưng Phượng Thương lần này vẫn thiên vị với Mộ Dung Thất Thất. Phải biết rằng, huynh đệ như tay chân, thê tử như là y phục bên

mình . Y phục có thể giữ cho ấm cho hăn a, chức năng quan trọng như vậy, huynh đệ sao có thể so sánh được.

“Biểu ca, người cũng quá cứng chịu biếu tẩu đi!”

Trong thư phòng, Hoàn Nhan Khang bày ra một bộ mặt thối, oán giận nhìn Phượng Thương.

Trước kia mỗi ngày đều cùng Tô Mi cãi nhau ầm ĩ, chưa bao giờ trải qua nỗi chia ly thống khổ này, lần này thì liên tiếp mấy ngày, đừng nói nhìn thấy Tô Mi, ngay cả thanh âm của Tô Mi cũng không nghe được, điều này đối với hăn thật sự là một sự hành hạ a.

Buổi sáng hăn nguyên lai muốn xông vào Thính Tùng Lâu, không nghĩ tới Cát Tường, Như ý đều canh giữ ở đó, còn là một bộ dáng nhất trí ăn ý như vậy , làm cho hăn nhất thời không khỏi lạnh run.

Đánh với một người, hăn còn miễn cưỡng, đánh với hai người, nhất là đối với tỷ đệ sinh đôi này, hăn không đánh lại.

Cuối cùng, Hoàn Nhan Khang chỉ có thể ôm hận, nước mắt lưng tròng, van xin Phượng thương, không nghĩ tới vừa mở miệng, Phượng Thương đã bảo vệ Mộ Dung Thất Thất , mở miệng liền nói: “Khanh Khanh nói dưỡng thai rất quan trọng, người cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiểu bảo bảo khỏe mạnh” ... Nói như vậy làm cho Hoàn Nhan Khang hận không thể lật bàn, nếu như hăn có can đảm.

“Nữ nhân của ta, ta tự nhiên đau lòng cùng cứng chiêu vì nàng .”

“Biểu ca, người có phải không có nhân tính hay không? Người cùng biếu tẩu mỗi ngày ân ân ái ái, triền miên như vậy, ta cùng Tiểu Mi không thể gặp nhau, các người đây rốt cuộc là muốn tác hợp chúng ta, hay là muốn chia rẽ chúng ta vậy?” Hoàn Nhan Khang che mặt, ra vẻ khổ sở, bất quá chiêu thức

kia hấn dùng quá cũ đi, Phượng Thương cũng không bị hấn làm cho lay động.

“Hay là người về chuẩn bị đám cưới đằng hoàng một chút! Chờ lúc động phòng hoa chúc, người liền có thể nhìn thấy Tô Mi. Lúc trước người không phải là muốn đi du ngoạn sao! Người nếu không chịu được, cũng có thể đi du ngoạn trước ba đến năm năm sau rồi sau đó trở về cũng được !”

Bên trong giọng nói của Phượng Thương rõ ràng mang theo một tia trêu chọc, làm cho Hoàn Nhan Khang đỏ mặt.”Biểu ca, người cũng đừng có giễu cợt ta! Nhìn biểu tấu như vậy, ta trước tiên vẫn là nên lấy Tiểu Mi Nhi về để yên tâm. Cho dù đi, cũng mang nàng cùng đi theo! Đỡ phải đến lúc ta đi rồi biểu tấu lại cướp người của ta !”

Không thể từ miệng của Phượng Thương cầu xin được gì, Hoàn Nhan Khang chỉ có thể chán nản trở về Tiêu Dao Vương Phủ.

Hoàn Nhan Khang đi chưa tới một lát, Mộ Dung Thất Thất vào thư phòng.”Làm sao, A Khang lại tới náo loạn chàng?”

“Chậm một chút , nương tử!” Kể từ khi biết được Mộ Dung Thất Thất mang thai, Phượng Thương so với nàng còn khẩn trương hơn, vừa thấy Mộ Dung Thất Thất xuất hiện, Phượng Thương lập tức buông tấu chương xuống, bước nhanh đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, thật cẩn thận dìu nàng, “Cẩn thận một chút!”

Phượng Thương như vậy,khiến Tổ Nguyệt theo sau Mộ Dung Thất Thất trêu chọc, cười ra tiếng, “Cô gia thật là cưng chiều tiểu thư!”

“Đến đây , cẩn thận!”

Chờ sau khi Mộ Dung Thất Thất ngồi xuống, Phượng Thương mới thở phào nhẹ nhõm, hấn rất lo lắng a, Mộ Dung Thất Thất cười lắc đầu, “Ta mang thai, chàng còn khẩn trương hơn ta, đợi tới lúc ta sinh cục cưng ra,

cực cứng còn chưa ra đời, đến khi đó chàng có thể ngắt xiu trước hay không?”

Mộ Dung Thất Thất chọc Phượng thương đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên hấn làm phụ thân, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, cộng thêm trong thân thể Mộ Dung Thất Thất còn có cổ độc, cho nên tự nhiên là khẩn trương hơn một chút.

“Thật ra thì không cần lo lắng như vậy , thuận theo tự nhiên tốt nhất. Chàng căng thẳng như vậy, ngược lại còn khiến ta lo sợ, vạn nhất ảnh hưởng đến cực cứng trong bụng, thật không tốt !”

Mặc dù nói như thế, nhưng Phượng Thương vẫn âm thầm lo lắng, nhất thời qua nửa khắc vẫn không cách nào tiêu trừ, huống chi hấn nghĩ Mộ Dung Thất Thất chỉ muốn an ủi hấn, cho nên hấn nghĩ lát nữa có lẽ nên qua chỗ Tấn Mặc, thỉnh giáo hấn làm sao để làm một phụ thân tốt.

Đi theo cùng Tổ Nguyệt, là phu quân của nàng- Nạp Lan Tín, hai người rất vui mừng khi nhìn thấy Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ân ái ái, thấy chủ tử nhà mình như vậy đối với thê tử, Nạp Lan Tín chuyển mắt đến bụng của Tổ Nguyệt. Xem ra chính mình còn phải cố gắng nhiều hơn một chút, tranh thủ sớm một chút tạo tiểu oa nhi a!

“Cô gia, tiểu thư, đã tra ra manh mối chuyện Bạch Ưc Nguyệt bị tập kích lần trước.”

Đang lúc này, Tổ Nguyệt đem tư liệu tra được đặt trước mặt Phượng Thương, hơn nữa đem kết quả đã điều tra được nói cho Phượng thương, “Ở phía sau bụi cây là vết bánh xe lăn, mà trong kinh thành nếu có thể sử dụng loại xe này chưa đến mấy người, trong đó khả năng nhất chính là người từ Bồng Lai đảo tới đây không lâu, hơn nữa đã cứu đi Mộ Dung Thanh Liên .”

“Theo người của chúng ta qua mấy ngày nay quan sát, Di Sa cùng Già Lam đang sống tại nhà dân ở phía thành Đông.”

Tổ Nguyệt chỉ vào bản đồ kinh thành, phía trên dùng màu đỏ để đánh dấu vị trí cụ thể:” Thị nữ bên người Di Sa gọi là Hạ Tuyết, còn thị vệ bên người của Già Lam gọi là Kim Vũ. Trừ bốn người bọn họ ra, trong nhà còn có một nữ đầu bếp cùng hai người hầu.”

“Vào thời gian trước, Hạ Tuyết từng lần lượt Ma Vực cùng Phật sinh môn, muốn người của chúng ta điều tra tin tức của Bạch Ưc Nguyệt, chẳng qua đều bị chúng ta cự tuyệt. Gần đây, Hạ Tuyết Hoa hỏi thăm chuyện của Tô Mi, chẳng qua chúng ta che dấu, cho nên nàng cũng không tìm được tư liệu có ích nào cả.”

Nạp Lan Tín nói ra tin này, làm cho Mộ Dung Thất Thất rất hứng thú, “Hạ Tuyết là người của Di Sa, nàng làm như vậy, tự nhiên là do Di Sa yêu cầu . Chẳng qua là, ta vẫn không biết Di Sa tìm Bạch Ưc Nguyệt với Tô Mi để làm gì?”

Nạp Lan Tín lắc đầu “Cái này, ta cũng không biết. Di Sa là đại đệ tử của Bồng Lai đảo, Bồng Lai đảo vẫn là một nơi thần bí, cho nên đối với tư liệu về nàng, ta cũng không tra ra được gì.”

Nói đến người này, Tổ Nguyệt liền nghĩ đến một chuyện , “Tiểu thư, mười ngày trước người của chúng ta phát hiện một thi thể nữ nhân ở ngoại thành, xác định được người nạn chính là Mộ Dung Thanh Liên. Nàng bị giết, là một chiêu mất mạng. Thời điểm lúc chết Mộ Dung Thanh Liên đã mang thai hai tháng, ở bên người nàng, là thi thể của mười nam nhân ,cũng đều là dùng một chiêu đoạt mạng. Người giết là người có thân thủ cực kỳ nhanh, vết thương tuy nhỏ, nhưng nhằm vào điểm trí mạng.”

Tổ Nguyệt nói như vậy, Nạp Lan Tín nghe cũng nhú chân mày, ” Người chết trên núi Kính Đình, thi thể là ta tự mình nhìn, đều là một chiêu mất mạng. Vũ khí dùng là một đoản kiếm, hung thủ xuất thủ cực nhanh, vết thương vô cùng nhỏ.”

“Nói như vậy, hai người này có thể là cùng một người, bất luận là cái chết của Mộ Dung Thanh Liên, hay của những người trên núi Kính Đình, đều do cùng một người gây ra?” Mộ Dung Thất Thất như có điều suy nghĩ gật gật đầu, “Di Sa ngồi ở xe lăn, cho dù giết người, cũng không thể có khả năng nhanh nhẹn như vậy. Đoán kiếm nữ nhân sử dụng sẽ dễ dàng hơn, như vậy theo suy đoán của ta, động thủ giết người hẳn là Hạ Tuyết!”

Mộ Dung Thất Thất phân tích, tất cả mọi người đều nhận định như vậy, chẳng qua là, Hạ Tuyết tại sao muốn giết Mộ Dung Thanh Liên, tại sao muốn tìm người tập kích Bạch Ưc Nguyệt đây?

“Ta còn nhớ được khi ở trên đại điện, lúc Di Sa mang đi Mộ Dung Thanh Liên, thần thái vô cùng ôn nhu, còn gọi nàng là ‘muội muội’, vì sao chỉ trong chớp mắt, vì sao phải giết Mộ Dung Thanh Liên?” Phượng Thương đang nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo ngây thơ kia. Ở trong phong cảnh đó thiếu niên tuyệt đẹp, nụ cười trong trẻo của người nọ, có thể sánh với Mộ Dung Thất Thất.

“Mộ Dung Thanh Liên, Bạch Ưc Nguyệt, Tô Mi.” Tố Nguyệt cắn môi, cố gắng tìm xem điểm giống nhau từ trên người của ba người này, suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra điểm khả nghi nào.

Đột nhiên, Phượng Thương đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có, “Ta biết ba người này có điểm nào giống nhau.”

“Vương gia, là gì vậy?”

Phượng Thương không nói chuyện, mà là nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, trầm mặc một hồi, mới nói ra đáp án: “Nương tử, cộng thêm nàng, bốn người các nàng đều tham gia cuộc thi Tứ Quốc Tranh Bá đợt vừa rồi.”

Phượng Thương nói như vậy, trong đầu Mộ Dung Thất Thất chợt nghĩ đến một chuyện. Trông cuộc thi Tứ Quốc Tranh Bá, nàng luôn cảm thấy có chút gì đó kì lạ, nhưng suy nghĩ thật lâu, vẫn không phát hiện được chỗ nào

có vấn đề, hiện tại Phượng Thương vừa nói, nàng chợt nhớ đến điểm quan trọng.

Trong trí nhớ của nàng, tựa hồ như thông suốt, vì sao nàng cảm thấy thật quái dị, chẳng lẽ, bởi vì Thất Trọng Tháp kia có điểm giống với cái ở kiếp trước? Di Sa là ai? Giết Mộ Dung Thanh Liên, hành thích Bạch Ưc Nguyệt, hiện tại lại hỏi thăm Tô Mi, như vậy, người kia có thể chính là hắc ròi?

Lúc trước Già Lam nói mình là người ra đề, nhưng bây giờ xem ra, Di Sa mới thật là người ra đề. Nếu quả thật là Di Sa, vậy thật sự Di Sa là ai? Là hắc sao? Những màn huấn luyện mà nghĩa phụ dành riêng cho họ, sao lại xuất hiện ở Thất Trọng Tháp? Chẳng lẽ, hắc cũng xuyên qua.

Mộ Dung Thất Thất an tĩnh dị thường, an tĩnh đến mức có chút đáng sợ. Lúc này, trên mặt nàng hiện lên vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có, một nỗi bất an xuất hiện trong lòng Mộ Dung Thất Thất. Lúc trước nàng yên lặng , thì bây giờ mọi chuyện đều hiện ra trước mắt, nghĩ lại tới nòng súng lạnh như băng hướng tới nàng, Mộ Dung Thất Thất rung mình một cái.

Rốt cuộc tại sao? Tại sao thê tử lại mang vẻ mặt như vậy? Nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Phượng Thương đau nhói, nàng như vậy làm cho người ta thật đau lòng.

“Nương tử ——” Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất, muốn dùng ấm áp của mình trấn an nàng, “Khanh Khanh, đã xảy ra chuyện gì?”

“Thương.” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, trong con ngươi là một mảnh thê lương, thấy vậy, Phượng Thương giật mình, lập tức đưa tay, ôm Mộ Dung Thất Thất vào lòng, “Đã xảy ra chuyện gì, nương tử? Có chuyện gì nói cho ta biết, đừng sợ, ta luôn ở bên cạnh nàng!”

“Thương!” Mộ Dung Thất Thất ôm Phượng Thương thật chặt, thân thể khẽ run, “Hắc đã tới! Nhất định là hắc đã tới!”

Mặc dù hiện tại việc điều tra của Phượng Thương chưa hoàn thành, nhưng trong lòng Mộ Dung Thất Thất bắt đầu xuất hiện sự bất an, đang từ từ lan rộng. Lúc Di Sa mang Mộ Dung Thanh Liên đi gọi nàng là “muội muội”, đây là không phải là đã nói lên mẫu chốt rồi sao? Nếu quả thật là Liên Sinh xuất hiện, nàng nên làm như thế nào?

Trong đầu Mộ Dung Thất Thất cực kỳ rối loạn, tất cả trí nhớ ở kiếp trước của nàng toàn bộ hiện ra, nghĩa phụ chết trong tay của hắc hắc, nàng cũng bị hắc hắc giết chết, nếu như Di Sa thật sự là Liên sinh, nàng nhất định phải vì nghĩa phụ mà báo thù !

Biểu hiện này của Mộ Dung Thất Thất, làm cho Tố Nguyệt cùng Nạp Lan Tín vô cùng lo lắng. Tố Nguyệt không biết cái câu “hắc hắc đã tới” của tiểu thư là có ý gì, định đi đến bên cạnh tiểu thư, không ngờ lại bị Nạp Lan Tín ngăn cản.

“Chúng ta đi ra ngoài trước!” Nạp Lan Tín nhìn thấy cô gia đang ôm tiểu thư thật chặt, phất tay với Tố Nguyệt ý bảo hai người nên đi trước. Lúc này vẫn là nên để hai phu thê bọn họ ở riêng với nhau, người bên cạnh không nên quấy rầy.

Tố Nguyệt theo sát Nạp Lan Tín rời khỏi thư phòng, lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người là Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương.

Thấy trên mặt Mộ Dung Thất Thất chảy xuống hai dòng nước mắt, Phượng Thương không biết rốt cuộc nương tử đang sợ cái gì, hai tay hắc hắc đưa lên cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Mộ Dung Thất Thất: “Nương tử, đã xảy ra chuyện gì? Nàng nói ‘ hắc hắc ’, rốt cuộc là người nào?”

“Hắc hắc giết chết nghĩa phụ cùng với ta!” Mộ Dung Thất Thất buồn phiền vô cùng, mở miệng thở ra. Người kia, nàng vẫn coi là huynh trưởng, không

nghe tới hẳn lại giết nghĩa phụ mà nàng kính yêu nhất, cuối cùng còn tàn nhẫn mà thương tổn nàng! Nàng sẽ không tha thứ hẳn, sẽ không ——

“Hắn là ác ma, là ma quỷ!” Không biết vì tâm tình trở nên kích động hay như thế nào, Mộ Dung Thất Thất không đủ sức chống đỡ nữa , trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mộ Dung Thất Thất ngất, làm cho Phượng Thương trực tiếp kêu lên, “Nương tử!” Phượng Thương rống to, ôm thân thể mềm nhũn của Mộ Dung Thất Thất lên, nhanh như gió liền lao ra khỏi thư phòng, “Người đâu! Mau gọi Tấn Mặc tới đây! Nhanh đi gọi Tấn Mặc!”

Tấn Mặc vừa bước vào Thính Tùng Lâu, đã bị Phượng Thương kéo đi: “Tấn Mặc, mau nhìn xem, nàng tại sao trở thành như vậy? !”

Thu lại cánh tay bị Phượng Thương cầm đến đau, Tấn Mặc vội bắt mạch cho Mộ Dung Thất Thất: “Vương gia bình tĩnh, công chúa chẳng qua là bị kích thích, cho nên mới tạm thời ngất đi, thân thể cũng không có gì lo ngại.”

Tấn Mặc nói Mộ Dung Thất Thất không có chuyện gì nhưng Phượng Thương vẫn còn có chút lo lắng, “Thật không có ảnh hưởng gì sao?”

“Công chúa không có chuyện gì, chẳng qua là nghỉ ngơi một thời gian ngắn là không sao. Bất quá, trong lúc công chúa mang thai, cộng thêm thể chất của nàng so với những người phụ nữ khi mang thai kém hơn một chút, cho nên là trăm ngàn lần không nên để nàng phải chịu bất kỳ kích động nào. Kính xin Vương gia chú ý!”

“Ta biết rồi.” Phượng Thương không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, bộ dáng Mộ Dung Thất Thất kích động không ngừng lại xuất hiện trong đầu của hắn. Mộ Dung Thất Thất nói “hắn” , là Di Sa sao? Làm sao nàng biết Di Sa ?

“Nạp Lan Tín, phái người giám sát nhất cử nhất động của Di Sa ! Mặt khác, không nên để cho Tô Mi rời khỏi Vương Phủ, đưa tin đến chỗ của Bạch cô nương, bảo nàng phải cẩn thận, chú ý an toàn.”

Có thể làm cho Mộ Dung Thất Thất trở nên phòng bị , tất nhiên không phải là nhân vật bình thường. Di Sa, Di Sa —— Phượng Thương khắc sâu cái tên này vào trong lòng. Dám làm cho nương tử của ta bị thương, ta muốn người phải đền mạng!

Khi Mộ Dung Thất Thất từ từ tỉnh lại, đã là ban đêm. Nàng chậm rãi mở mắt ra, Phượng Thương đang lo lắng nhìn nàng. Chân mày của hắn nhíu lại , làm cho Mộ Dung Thất Thất không nhìn được đưa tay, vuốt ve lên mặt Phượng thương : “Không nên cau mày, chàng cau mày thật khó coi ! Ảnh hưởng hình tượng của chàng!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất xác thật như Tấn Mặc nói cũng không có gì đáng ngại, tảng đá nặng trong lòng của Phượng Thương rốt cuộc cũng buông lỏng đi.”Nương tử, nàng không có chuyện gì là tốt rồi! Không có chuyện gì là tốt rồi!”

Lúc Mộ Dung Thất Thất còn ngủ say, Phượng Thương vô cùng lo lắng, lo lắng nàng sẽ giống như Hoàn Nhan Minh Nguyệt, ngủ say không tỉnh. Nhưng hắn không dám gọi nàng dậy, sợ âm ý nàng nghỉ ngơi, đối với nàng và cục cưng đều không tốt. Cho nên, trong lúc Mộ Dung Thất Thất đang ngủ say , Phượng Thương luôn ngồi bên cạnh nàng, không dám rời đi, hắn muốn khi nàng tỉnh lại, người đầu tiên nàng nhìn thấy sẽ là hắn.

Ánh mắt yêu nghiệt của Phượng Thương, lúc này tràn đầy lo lắng. Mộ Dung Thất Thất biết việc mới xảy ra nhất định đã làm cho nam nhân này sợ hãi rồi, vội nói”Ta không sao, cục cưng cũng rất tốt!”

Nghe Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, Phượng Thương thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu, hôn lên môi Mộ Dung Thất Thất nói, “Nương tử đói bụng

không, ta ăn cùng nàng!”

Phượng Thương đã sớm cho người bưng đồ ăn lên, hăn đỡ Mộ Dung Thất Thất dậy, tự mình giúp àng ăn cơm. Ngủ một giấc, Mộ Dung Thất Thất thật đói bụng, ăn một lần thật nhiều.

Trong cả quá trình, Phượng Thương cũng không nhắc đến chuyện của Di Sa, sợ lại làm cho Mộ Dung Thất Thất kích động, sau khi ăn xong, lúc tản bộ, Mộ Dung Thất Thất mới chủ động mở miệng.

“Thương, chàng có muốn biết Di Sa là ai hay không?” Mộ Dung Thất Thất dựa vào vai Phượng thương, nam nhân này cho nàng cảm giác thật an tâm, ai cũng không thể so sánh được với chàng . Lúc này, dựa vào hăn, lần nữa hồi tưởng, trong lòng Mộ Dung Thất Thất đã an tĩnh hơn rất nhiều.

“Nương tử, nàng đừng nghĩ đến hăn nữa ! Nếu hăn đã chọc giận nàng mất hứng, vậy thì ta giết chết hăn!” Phượng Thương híp mắt, thanh âm ôn nhu, nhưng trong mắt mang theo sát khí nồng đậm. Hăn chưa từng có ý nghĩ muốn giết người! Cho dù phía sau Di Sa có Bồng Lai đảo, vậy thì như thế nào! Đắc tội với nữ nhân của hăn, chỉ có một con đường chết!

“Nếu như Di Sa thật như nàng nói, vậy hăn đúng là đáng chết! Chết một trăm lần , một ngàn lần đều không đủ bồi tội!”

Mặc dù qua nhiều năm như vậy, nghĩ đến nghĩa phụ chết trong tay của Liên Sinh, Mộ Dung Thất Thất không có cách nào tha thứ. Người mang bọn hăn về, cho bọn hăn một gia đình . Hơn nữa cho bọn họ cảm giác ấm áp của một người cha hiền lành, ông là người mà Mộ Dung Thất Thất kính trọng nhất trong lòng.

Ân oán giữa nàng với Liên Sinh, có thể không so đo với hăn, nhưng Liên Sinh giết chết nghĩa phụ, chuyện này nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ!

“Bất quá, trước khi giải quyết hẳn, ta hẳn nên nói cho chàng biết, thân phận thật sự của mình!”

Mộ Dung Thất Thất chưa từng nói thân phận chân thật của mình với bất luận kẻ nào. Nàng muốn vứt bỏ thân phận ở kiếp trước của nàng, lấy thân phận hiện tại mà sống, cùng nam nhân nàng yêu, sau này lại có thêm hài tử đáng yêu, vĩnh viễn sống một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng hiện tại sự xuất hiện của Di Sa lại nằm ngoài tầm kiểm soát của nàng, làm cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy, nên để Phượng Thương biết thân phận chân thật của mình.

“Phượng Thương, chàng nghe ta nói, có lẽ những điều này thật khó tưởng tượng, nhưng ta nói mỗi một câu đều là thật, chàng nhất định phải tin tưởng ta.”

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Âm Mưu

“Phượng Thương, chàng nghe ta nói, có lẽ những điều này thật khó tưởng tượng, nhưng ta nói mỗi một câu đều là thật, chàng nhất định phải tin tưởng ta.” Trước khi tự giới thiệu mình, Mộ Dung Thất Thất nghiêm túc nói lời này, nàng vốn xưng hô “Thương” đã thành thói quen, lúc này gọi thẳng tính danh làm cho Phượng Thương có chút ngoài ý muốn, nhưng lúc này có thể thấy được, nàng thật sự nghiêm túc.

“Nàng nói đi, bất cứ điều gì ta cũng điều tin tưởng nàng.”

Lời nói chân thành của Phượng Thương khiến Mộ Dung Thất Thất mỉm cười, chu sa giữa lông mày trong nháy mắt đỏ sẫm như máu.

Có thể sống lại, có thể gặp được Phượng Thương, may mắn biết bao——

“Ta không phải là người ở thời đại này, cũng không phải là Mộ Dung Thất Thất. Ta tên là Y Liên, đến từ thế kỷ hai mươi mốt.”

Mộ Dung Thất Thất nói vô cùng nhỏ nhẹ, bàn tay mềm mại của nàng được đặt trong lòng bàn tay của Phượng Thương. Vào mùa xuân, trong hoa viên của vương phủ, các loại hoa cỏ đã bắt đầu đua nhau khoe sắc, mặt trời đã dần khuất núi, ánh chiều tà êm ả chiếu rọi, mặt đất in bóng Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, tựa như một đôi thần tiên.

Mộ Dung Thất Thất bắt đầu kể từ chuyện mình được nghĩa phụ cứu lúc năm tuổi, nói hết một canh giờ*. Đến khi nói hết mọi chuyện, Mộ Dung Thất Thất mới phát hiện sắc trời đã chuyển sang màu đen thẫm, trên người của nàng là áo khoác của Phượng Thương.(*2h đồng hồ)

“Nàng nói, thời đại của nàng là thời đại khoa học kỹ thuật phát triển sao? Có một không gian khác tồn tại sao? Ở nơi đó, người có thể bay lên trời, xuống biển đều được sao? Thứ khiến xe chạy không phải là ngựa, mà là xăng?”

Phượng thương không tưởng tượng được một thế giới khác của Mộ Dung Thất Thất, những chữ viết này, những hình ảnh đó hình thành trong trí nhớ của mình, thấy thế nào cũng thật kỳ lạ nha.

“Nơi đó cũng thật là quá thần kỳ !”

“Ha ha ——” Mộ Dung Thất Thất nằm trong lòng của Phượng Thương, “Nếu có thể, ta thật muốn đưa chàng đến thế giới của ta ! Ta sống ở đó hơn hai mươi năm, đó là nơi ta vô cùng thích!”

Mộ Dung Thất Thất nói thích thế giới của nàng, điều này làm cho Phượng Thương trở nên căng thẳng, nên hắn ôm chặt Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng, sợ chẳng qua rời khỏi nàng một chút, nàng lại trở về thế giới kia .

Thấy Phượng Thương cẩn thận như vậy, Mộ Dung Thất Thất thở dài, chẳng lẽ nhìn nàng không có cảm giác an toàn vậy sao!

“Chàng yên tâm, ta sẽ mãi ở đây cùng chàng! Hơn nữa,ta ở bên kia cũng là người chết rồi, đã qua lâu như vậy, thi thể đã đem đi thiêu thành tro cốt hết rồi , làm sao có thể trở về a!”

Mộ Dung Thất Thất nói thế lại khiến Phượng Thương cau mày, khuôn mặt yêu nghiệt biểu hiện một xúc cảm kì lạ, ”Nói như vậy, ta nên cảm tạ Liên Sinh, nếu không phải do hắn, nàng không có khả năng đến nơi đây, càng không thể gặp ta?”

“Có thể nói là như vậy.” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, khóe miệng hiện lên tia đùa cợt. Chính xác, nếu không phải do Liên Sinh giết nàng, nàng

cũng đâu có cơ hội xuyên qua, sống dưới thân phận của Mộ Dung Thất Thất, làm sao có thể yêu Phượng Thương, càng đừng nói đến việc kết nghĩa phu thê với chàng.

“Nếu người kia đúng là Liên Sinh, hẳn thật đúng là âm hồn không tan.”

Trong giọng nói của Phượng Thương xuất hiện sự chán ghét cùng hận ý sâu sắc đối với Liên Sinh.

Tuy Mộ Dung Thất Thất chỉ nói mấy câu qua loa về Liên Sinh, nhưng Phượng Thương có thể thấy được hận ý trong những lời ấy của nàng. Đặc biệt lúc nàng nhắc tới việc Liên Sinh giết chết nghĩa phụ của nàng, thân thể Mộ Dung Thất Thất có chút run rẩy.

Phượng Thương có thể hiểu được tâm tình của Mộ Dung Thất Thất , tựa như năm đó, khi hẳn cho rằng Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt chết ở Nhạn Đãng Sơn, tâm tình của hẳn cùng như vậy, hẳn hận không thể giết chết kẻ thù, ăn miếng trả miếng, muốn nợ máu phải trả bằng máu.

“Nương tử, Liên Sinh có đặc điểm gì?”

Phượng Thương chậm rãi vỗ về lưng của Mộ Dung Thất Thất, một dòng lực ấm áp tỏa ra từ tay Phượng Thương, chậm rãi lan dọc theo lưng của Mộ Dung Thất Thất, chỉ chốc lát sau, lưng của Mộ Dung Thất Thất trở nên ấm áp .

“Hẳn là người vô cùng cực đoan, tâm tình tốt thì làm quân tử, còn những lúc điên lên thì biến thành ác ma, quan niệm thiện ác của hẳn, đều cùng một quan điểm , là người cực kỳ khó đoán. Nếu như hẳn có đặc điểm gì đặc biệt thì.”

Mộ Dung Thất Thất suy nghĩ hồi lâu, mắt chợt sáng lên, “Hẳn thích gõ mặt bàn, đặc biệt là những lúc đang suy tư.”

Mộ Dung Thất Thất vuốt lòng bàn tay Phượng Thương, đầu ngón tay gõ vào lòng bàn tay của Phượng Thương, phát ra tiếng động nho nhỏ.

“Là như vậy đấy! Vào thời điểm mỗi lần hăn muốn quyết định việc gì, luôn thích làm như vậy!”

Phượng Thương âm thầm ghi nhớ đặc điểm của Liên Sinh.

Vậy cứ cho người quan sát Di Sa. Nếu Di Sa có thói quen này, nói không chừng hăn chính là Liên Sinh. Nếu Liên Sinh thiếu Mộ Dung Thất Thất một mạng, hăn muốn Di Sa phải trả đủ hết thảy.

Nói ra thân phận thật sự của mình, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy thật thoải mái. Đến thế giới này lâu như vậy, nàng chưa từng nhắc lại quá khứ của chính mình với bất luận kẻ nào, kể cả khi Tô Mi cùng Tố Nguyệt đã trở thành hai tỳ nữ thân cận của nàng, nàng cũng không nói một lời.

Hôm nay nói ra toàn bộ mọi chuyện với Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất vô cùng vui vẻ, bởi vì cảm giác chia sẻ cùng người khác thật thoải mái, đặc biệt Phượng Thương sau khi nghe những lời này, cũng không cho rằng nàng là nói bậy, mà vẫn lựa chọn tin tưởng nàng, điều này làm cho Mộ Dung Thất Thất có dũng khí, cảm giác có chàng là một người bạn tri âm thật tốt. So với thân phận này của nàng, chuyện này so với Mộ Dung Thất Thất mà nói, là bí mật lớn nhất. Cùng Phượng Thương chia sẻ bí mật của chính mình, cảm giác thật tốt!

“Nương tử, nếu Di Sa thật là liên sinh, như thế Liên Sinh khẳng định là vì nàng mà đến. Như theo lời của nàng, trong trận đấu mà các nàng từng tham gia trong huấn luyện, Thất Trọng Thập công bố người như thế, nhất định cùng Liên Sinh có quan hệ. Ta nghĩ, vô luận Di Sa có phải hay không là Liên Sinh, ta muốn ——” Phượng Thương làm tư thế chém đầu.

Mộ Dung Thất Thất cũng không nói tường tận, trực giác của Phượng Thương, người này đối với “Y Liên” có khát vọng như vậy, chỉ có thể sử

dụng điên cuồng để hình dung người này. Nếu như Di Sa thật sự là liên sinh, hẳn chẳng phải là tìm kiếm Mộ Dung Thất Thất khắp nơi? Kiếp trước không có được nàng, liền giết nàng, chẳng lẽ Liên Sinh muốn kiếp này có thể có được nàng sao?

Không được! Phượng Thương tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra! Mặc kệ nàng là Y Liên hay là Mộ Dung Thất Thất, bọn họ vẫn là phu thê, tuyệt đối không buông tay, cũng sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội có thể chia rẽ bọn họ!

Biết phượng thương lâu như vậy, Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên nhìn hẳn tình cảm dịu dàng cùng bộ dáng không màng đến chuyện khác đã thành thói quen, trái lại cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua Phượng Thương như vậy. Trong ánh mắt yêu dã ấy, tràn ngập sương mù dày đặc, giọng nói so với bình thường trầm thấp vài phần.

“Thương ý của chàng là, thà rằng giết lầm người, cũng không muốn bỏ qua?” Mộ Dung Thất Thất đưa tay, nâng cằm của phượng thương .”Chắc chắn, nhìn chàng ôn nhu đã thành thói quen, ta sao có thể quên, chàng còn có danh hiệu Quỷ Vương này——”

“Nương tử chẳng lẽ muốn tìm hiểu sao?” Phượng thương cười xinh đẹp, nháy mắt thu hồi sự tàn bạo trên người, mắt phượng ẩn tình, đưa tay nắm lấy Mộ Dung Thất Thất, khẽ hôn đầu ngón tay của nàng.

“Ha ha.” Đầu ngón tay truyền đến cảm giác rất nhỏ, lại làm cho Mộ Dung Thất Thất cười “Khách khách”, “Thương, đừng náo loạn, rất nhột nha!”

“Nương tử ——” phượng thương cúi đầu, cắn vành tai Mộ Dung Thất Thất , “Ta sẽ bảo vệ nàng, giống như làm vệ sĩ của nàng, vĩnh viễn bảo vệ công chúa, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận nàng!”

Luồng khí ấm áp, quanh quần bên tai Mộ Dung Thất Thất, nghe giọng nói vô cùng ghen tuông của Phượng thương, Mộ Dung Thất Thất cười, ôm lấy cái eo rắn chắc của Phượng Thương, “Được ! Vệ Sĩ của ta!”

Chỉ một đêm, chung quanh nhà dân nơi ở của Di Sa, xuất hiện Phượng Thương , cũng có Mộ Dung Thất Thất . cao thủ đứng đầu của Phật sinh môn cùng Ma Vực đều xuất hiện tại nơi này, ẩn mình nơi thích hợp, mọi người đều có chung một mục tiêu, đó chính là Di Sa.

Tối Yên kinh thành, Di Sa một mực ở trong trạch viện, không đi ra ngoài. Hai chân tàn phế, hẳn không thích đi dạo phố, không thích người khác ánh mắt kỳ lạ nhìn hai chân của hắn. Mặc dù có một khuôn mặt lừa gạt thế gian, nhưng hắn tàn phế, đó là một sự thật.

“Hạ Tuyết, người còn chưa điều tra được chuyện của Tô Mi?” Di Sa có chút không kiên nhẫn, thời tiết đã trở nên ấm dần, mà chuyện của hắn tiến triển lại chậm như vậy, đã qua rất nhiều thời gian rồi , vì cái gì Hạ Tuyết vẫn không lấy được tư liệu của Tô Mi.

“Công tử, không có.”

“Bốp ——” roi trong tay của Di Sa hung hăng đánh vào phía hai chân của Hạ Tuyết, “Quỳ xuống!”

Trước mặt thiếu niên xinh đẹp khuôn mặt ẩn hàn khí, làm cho Hạ Tuyết trong lòng cả kinh, vội vàng quỳ gối trước mặt di sa, “Công tử, là Hạ Tuyết bất tài, công tử đừng làm tổn hại thân thể! Tô Mi là thị nữ thân cận của Trấn Quốc Công chúa, Mộ Dung Thất Thất thường ở trong hoàng cung, hoặc là Vương Phủ, thần không có cơ hội tiếp cận Tô Mi.”

“Bốp ——” Hạ Tuyết còn chưa nói xong, trên mặt ăn đau, mặt trái lập tức bắt đầu sưng đỏ.

“Công tử, Hạ Tuyết không có nói dối, tư liệu về Tô Mi thật sự tìm không thấy, thuộc hạ đã tận lực.”

“Bốp ——”

Mỗi khi Hạ Tuyết nói một câu, Di Sa quát roi khiến cho trên mặt nàng thêm một đạo dấu roi, sau cùng Hạ Tuyết chỉ có thể ngậm miệng, tuy nhiên biểu tình vẫn như cũ lạnh lùng, nhưng trong mắt rõ ràng vô cùng ủy khuất, không biết vì sao Di Sa đối xử với nàng như vậy.

Vẻ mặt của Hạ Tuyết , làm cho tâm tình của Di Sa càng trở nên xấu hơn, roi da hơi vạch, đem Hạ Tuyết mang tới trước mặt mình.

“Hạ Tuyết, người có phải hay không phải rất bất mãn ta, cảm thấy được công tử đánh người rất ủy khuất sao ?”

Giọng nói của Di Sa, mát rượi như bạc hà, nhưng là Hạ Tuyết nhìn ánh mắt của hắn, lại không có sự ôn hoà của thường ngày, cái loại cảm giác xa cách cùng lãnh đạm này, cùng với hàn ý sau lưng hắn , làm cho Hạ Tuyết cảm thấy sợ hãi .

Hạ Tuyết không hy vọng Di Sa sẽ mất tín nhiệm nàng, càng không hy vọng hắn rời xa nàng. Nàng không cần! “Công tử, Hạ Tuyết không ủy khuất! Công tử đánh đúng!”

“Vậy người nói đi, người giấu diếm ta cái gì?”

“Ta ——” Hạ Tuyết sừng sốt, ngực căng thẳng, không nói chuyện nữa.

Thấy nàng như vậy, Di Sa khẽ hừ một tiếng.”Hạ Tuyết, ta nói rồi, ta ghét nhất là bị lừa gạt, vì sao người không nói cho ta biết chuyện thành hôn của Tô Mi cùng Bắc Chu Quốc Tiêu Dao Vương? Người cho đến cuối cùng còn có cái gì lừa gạt ta?”

“Công tử? !”

Hạ Tuyết tuyệt đối không nghĩ tới, Di Sa vậy mà biết rõ chuyện thành thân của Tô Mi, cuối cùng là ai nói cho của hắn biết? Chẳng lẽ là Già Lam đại nhân sao? Sẽ không, Già Lam đại nhân làm sao mà biết chuyện của Tô Mi? Hắn không phải là Già Lam nói

“Đừng nghĩ nữa ——” Di Sa đột nhiên có chút chán ghét nữ nhân trước mắt , biết rõ ràng tính cách của hắn, cư nhiên vẫn như vậy, nàng chẳng lẽ hai lòng sao?

Nhận thấy Di Sa hoài nghi sự trung thành của chính mình, Hạ Tuyết lập tức dập đầu, trong miệng kêu oan, “Công tử, Hạ Tuyết không có phản bội người! Thỉnh người nhất định phải tin tưởng sự trung thành của ta!”

“Trung thành? Trung thành mà làm chuyện như vậy sao? Nếu không phải hôm nay ta đi dạo trong viện, nghe được bên ngoài có người nghị luận hôn sự của Tiêu Dao Vương, cùng Tô Mi thành hôn, ta vẫn là không biết!”

Cuối cùng nói ra lời này, Di Sa gầm lên.

Suy nghĩ Tô Mi có thể là Y Liên, mà hành động của Hạ Tuyết lại làm cho hắn mất Y Liên vĩnh viễn, roi da trong tay Di Sa không lưu tình chút nào liền quật lên người của Hạ Tuyết.

“Bốp —— bốp bốp ——”

Máu và thịt trên người Hạ Tuyết đã muốn hoà vào nhau, Di Sa vốn là người luyện võ, lực tay thật lớn, lúc này roi da đủ loại đánh vào người nàng, đau làm cho Hạ Tuyết nhăn mày, nhưng cũng không dám thốt một tiếng,

Vì hôn sự của Tô Mi, vốn là nàng làm sai, nếu nàng tìm những lý do giải thích cho chính mình, nhất định sẽ làm cho Di Sa không còn tin tưởng nàng

nữa. Nói không chừng Di Sa còn đuổi nàng đi. Không! Nàng không muốn rời khỏi công tử! Trong cuộc đời của nàng người quan trọng nhất chính là Di Sa, rời khỏi Di Sa, nàng nên làm cái gì bây giờ, Hạ Tuyết không dám tưởng tượng.

Vẫn là khi Di Sa đã đánh mệt mỏi, mới lấy roi trong tay vút trên mặt đất.

“Hạ Tuyết, người đi đi! Ta không cần người !” Di Sa chuyển động xe lăn, đưa lưng về phía Hạ Tuyết, không nhìn người đầy thương tích của nàng, giọng nói cũng không có chút nhiệt độ nào. Một lần phản bội, nhiều lần phản bội. Bên cạnh hẳn không cần nô tài không trung thành như vậy !

Theo lời nói như vậy của Di Sa, làm cho Hạ Tuyết bắt đầu rơi nước mắt , lập tức ngã nhào. Vừa rồi vô luận Di Sa muốn trừng phạt nàng như thế nào, Hạ Tuyết đều không rên một tiếng, ra sức cắn răng, giống như những thống khổ này không xảy ra trên người nàng, giống như bị đánh chính là một người khác. Mà lúc này, Di Sa nói một câu”Ta không cần người” , lại làm cho tất cả cảm xúc của Hạ Tuyết đều dâng lên trong lòng.

“Công tử, không cần đuổi Hạ Tuyết đi!” Hạ Tuyết quỳ đến trước mặt của Di Sa, nước mắt mặn rơi vào vết thương bị roi đánh trên mặt, đau làm cho nàng giật giật. Hiện tại Hạ Tuyết bất chấp những điều này, nàng chú ý Di Sa. Nếu Di Sa không cần nàng , nàng có thể đi chỗ nào được!

“Công tử, là ta bất tài! Ta không nên giấu diếm chuyện của Tô Mi, là ta không tốt! Công tử, không cần đuổi ta đi! Ta về sau sẽ không như vậy nữa !”

Hình dáng Hạ Tuyết nhìn cực kỳ thương cảm, nàng nhin không được dập đầu, nghĩ muốn cảm hoá tâm tình lãnh đạm của Di Sa. Nàng tình nguyện Di Sa đánh nàng, nhưng nàng không muốn mất đi Di Sa.

“Công tử, cho ta một cơ hội đi! Công tử, Hạ Tuyết hầu hạ người nhiều như vậy năm, cầu người không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, tha

thứ cho ta! Đều là ta bất tài, công tử người đừng nóng giận ! Van cầu người cho ta một cơ hội, van cầu người !”

Nước mắt, cùng vết máu trên mặt dung hợp cùng một chỗ, Hạ Tuyết nguyên bản xinh đẹp mặt, lúc này căn bản là nhìn không ra nguyên bản ngũ quan.”Bang bang” đập đầu truyền tới trong tai Di Sa, nhưng một chút cảm hóa hấn không được. Hạ Tuyết là hấn người thân cận, chiếu cố của hấn áo cơm sinh hoạt thường ngày, nếu như ngay cả Hạ Tuyết đều đã tại giấu diếm hấn, lừa gạt hấn, kia chỗ nào còn có cái gì cảm giác an toàn đáng nói?

“Công tử, người đánh ta mắng ta đều có thể, nhưng không cần đuổi ta đi! Ta đi người nào chiếu cố công tử a! Công tử, là ta sai, đều là ta không tốt, làm cho người tức giận, ta biết sai lầm rồi!”

Lúc này Hạ Tuyết vô cùng hối hận, nàng sớm biết Y Liên là người trong lòng của Di Sa, bất luận kẻ nào cũng không so sánh được , nàng vẫn ảo tưởng , hi vọng có thể trở thành vượt qua sự tồn tại của Y Liên trong lòng của Di Sa. Vì vậy nàng mới che giấu chuyện hôn sự của Tô Mi, bởi vì nàng căn bản không muốn để cho Di Sa tìm Y Liên.

Hiện tại, nhìn thấy biểu hiện của Di Sa, Hạ Tuyết tuyệt đối hiểu được, trong lòng Di Sa, sự tồn tại của Y Liên ai cũng không thể thay thế được. Bất luận nàng làm điều gì, Di Sa đều không quay đầu nhìn nàng dù chỉ một lần, càng không vì nàng mà sinh ra thương tiếc chút nào. Đúng là, nàng vì thế mà yêu hấn!

Ánh mắt đen của Di Sa, lạnh lùng nhìn trên mặt của Hạ Tuyết nước mắt cùng vết máu hoà vào cùng một chỗ , nét mặt không có chút nào rung động. Tâm tư nhỏ này của nàng, hấn như thế nào lại không hiểu. Ở kiếp trước, cũng có rất nhiều nữ nhân dâng lên tới cửa vì hấn, đối với các nàng cho tới bây giờ hấn cũng khinh thường mà quay đầu lại nhìn.

Nữ nhân, nếu muốn, chỉ cần vẫy tay, thời điểm nào cũng đều có nữ nhân hiến thân vì hãn. Đúng là hãn không thích những người này, không có tình yêu, như thế nào có thể làm được. Hãn chỉ yêu Y Liên, tình yêu kia cao thượng như Thiên sơn Tuyết Liên Hoa, khi thì làm một nữ nhân quyến rũ giống như cây tường vi vùng núi. Nếu so sánh cùng Y Liên, những nữ nhân này đều không đáng, thấy nam nhân liền yêu thương nhưng nhớ, thật sự là cực kỳ thấp hèn!

Khó trách đi tới sau khi đi đến Bắc Chu Quốc sự tình lại tiến triển chậm như vậy, đều là do Hạ tuyết âm thầm đối trá như vậy. Cái gì mà người không đủ, cái gì Ma Vực cùng Phật sinh môn không muốn cho bọn hãn điều tra, những điều này đều là lời nói một bên của Hạ Tuyết !

Nếu tô mi là Y Liên ,nếu Hạ Tuyết muốn giấu diếm, điều này là tội chết. Mặc dù tô mi không phải Y Liên, cũng là người không trung thành, không thể mặc kệ, tránh cho nàng ngấm đắc ý, cho rằng hãn là người dễ dàng bị lừa gạt như thế.

Di Sa tuy vô cùng tức giận, hận không thể giết chết Hạ Tuyết, nhưng mà hãn không thể. Dù sao, Hạ Tuyết đi theo hãn mấy năm nay, người chiếu cố hãn chỉ có Hạ Tuyết, huống chi Sơn Thủy xa xôi, nơi này xa Bồng Lai đảo, hãn tạm thời tìm không thấy người phù hợp, cho nên, nàng vẫn còn giá trị lợi dụng .

“Đem roi cho ta!” Di Sa đưa tay, Hạ Tuyết vừa thấy, trong mắt vui vẻ, công tử nói chuyện với nàng, có phải hãn tha thứ cho nàng ? Nghĩ như vậy, Hạ Tuyết vội vàng nhặt roi da từ trên mặt đất , hai tay cầm lấy, thật cẩn thận đưa cho Di Sa, làm một bộ dạng hạ nhân chờ đợi, chờ chủ nhân xử phạt.

Di Sa không nói chuyện, trái lại cầm roi da, dùng roi da cầm trên tay, lại đánh lên vết thương chồng chất trên mặt của Hạ Tuyết.

“Khuôn mặt này thật đáng tiếc ——”

Ánh mắt của Di Sa, thật khó phân biệt, giống như đang đối diện với con mồi của chính mình, điều này làm cho Hạ Tuyết kinh hãi, trong lòng sợ hãi. Tuy rằng sợ hãi, Hạ Tuyết cũng không dám có bất luận câu oán hận gì, nàng biết nàng phải nắm bắt cơ hội này của Di Sa, nếu không nàng sẽ bị đuổi đi, nàng không muốn rời xa Di Sa, chỉ có thể tùy ý Di Sa đang đánh giá khuôn mặt của nàng.

Nhìn một hồi lâu, Di Sa tựa vào trên xe lăn, đem roi da vút trên mặt đất, ngón tay chậm rãi gõ lên đỉnh tay cầm của xe lăn.”Hạ Tuyết, người nói người đối với ta là trung thành , hiện tại làm cho ta một việc, để chứng minh trung thành của người đi!”

Không biết vì sao, sau khi nghe đến lời này, Hạ Tuyết không tự chủ được rung mình một cái. Vì sao, nàng có cảm giác như bị Di Sa tính kế ?

“Như thế nào, không muốn sao?” Hạ Tuyết yên lặng, làm cho Di Sa khẽ nở nụ cười, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, giống như ánh mặt trời chiếu rọi một vùng băng tuyết, trong trẻo xinh đẹp, làm cho Hạ Tuyết hoảng hốt một trận.

“Nếu không muốn, vậy người l đi đi! Làm phản đồ của Bồng Lai đảo , người đã không có tư cách trở về Bồng Lai đảo .”

Hạ Tuyết rốt cục cũng rõ ràng, chính nàng vì cái gì đều bị nam nhân này nắm bắt. Hắn đem tất cả đường lui của nàng phong kín, không cho nàng trở về được quê hương nàng đã lớn lên từ nhỏ, làm cho nàng mang danh hiệu “Phản đồ” , khiến cho nàng không thể từ chối yêu cầu của hắn.

Nam nhân này, hành động luôn tàn nhẫn như vậy, mặc dù nàng vất vả hầu hạ hắn đã sáu năm, thật cẩn thận chiếu cố hắn, đối với hắn vẫn luôn trung thành và tận tâm, nhưng hắn có thể trở mặt vô tình như vậy.

Mà. Nàng vô cùng lưu luyến hẳn, có biện pháp gì sao! Vì sao hẳn không thể đem tình yêu của hẳn đối với Y Liên chia sẻ dù một chút , nàng cảm thấy thỏa mãn , vì cái gì hẳn đối xử tàn nhẫn như vậy với nàng! Rõ ràng nàng thương hẳn như vậy!

Ở trước mặt hẳn, nàng vẫn không có khí chất như vậy, vì thương hẳn, nàng trở nên thật hèn mọn.

“Ta nguyện ý vì công tử làm bất cứ chuyện gì.” Hạ Tuyết lau đi lệ trên mặt, yên lặng nhìn Di Sa. Mặc dù hèn mọn, nàng vẫn vui vẻ chịu đựng. Có giá trị lợi dụng, mới có thể đứng bên cạnh hẳn. Nếu có một ngày hẳn không muốn lợi dụng nàng nữa, Hạ Tuyết lại cảm thấy thương tâm, bởi vì hẳn chưa bao giờ giữ phế vật bên người, đến lúc đó, nàng sẽ vĩnh viễn mất đi Di Sa .

“Tới đây!” Di Sa ngoắc ngoắc đầu ngón tay, Hạ Tuyết vẫn như cũ quỳ , bò lên hai bước, đi tới trước mặt Di Sa. Di Sa nói cực kỳ ngắn gọn, chỉ vài câu, cuối cùng, hẳn đặc biệt bổ sung một câu, “Nhớ kỹ, đây chính là cơ hội của người a!”

Sau khi nghe Di Sa nói, Hạ Tuyết kinh ngạc mở miệng, trong mắt tràn đầy sự khó tin cùng kinh hoảng, hướng về phía khuôn mặt bày ra tươi cười chân thực kia của Di Sa, Hạ Tuyết phút chốc do dự , lại cắn răng, gật đầu.”Công tử nói , Hạ Tuyết nhất định làm theo!”

“Ngoan!” Di Sa khước môi giơ lên, tươi cười thánh thiện như Thiên Sứ, làm cho Hạ Tuyết nhìn ngây ngốc, một lòng bởi vì nụ cười này có thể càng lún sâu vào tay giặc.

“Đi tắm rửa đi, rồi bôi thuốc. Nữ nhân quan trọng nhất là dung mạo, cũng không nên vì ta mà hủy đi, ta đây tội ác tày trời nha .”

Lời nói của Di Sa tựa như có ma lực, làm cho Hạ Tuyết cam tâm tình nguyện vì hẳn làm bất cứ chuyện gì.

Rời khỏi phòng, mới đi được hai bước, Hạ Tuyết liền thấy được Kim Vũ.

“Hạ Tuyết, người làm sao?” Kim vũ nhìn thấy diện mạo của Hạ Tuyết , hoảng sợ. Vừa rời đi ngang qua, nghe được tiếng khóc của Hạ Tuyết , kim vũ mới dừng lại, lúc này gặp Hạ Tuyết trên người cùng trên mặt đều đầy kín vết roi, Kim Vũ Liền bước lên trước quan tâm.

“Không có việc gì ——” Hạ Tuyết ngăn cản, né tránh ánh mắt của kim vũ , lại bị kim vũ chặn lại kéo qua, “Có phải hấn đánh người ! Vì cái gì đánh người? Ta phải tìm hấn phân xử!”

Kim vũ cùng Hạ Tuyết cùng nhau lớn lên, hai người quan hệ rất tốt, cộng thêm quan hệ Di Sa cùng Già Lam, cho nên thủ hạ của hai người bình thường quan hệ cũng không tệ, Kim vũ đem Hạ Tuyết đối xử như muội muội của mình. Hiện tại gặp Hạ Tuyết bị Di Sa đánh thành như vậy, Kim vũ tức giận, hận không thể đánh Di Sa, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Kim vũ, bỏ đi!” Kim vũ như vậy, Hạ Tuyết vội vàng muốn tránh thoát, “Kim vũ, là ta đã làm sai chuyện, cho nên công tử mới trừng phạt ta, ta không sao , người đừng lo lắng cho ta!”

“Làm sai thì sao , cũng không nên đánh người, người cũng là nữ nhân mà!” Kim vũ tức giận vô cùng, lại không giúp gì được cho Hạ Tuyết. Xem ra, phải nói cho Già Lam đại nhân, hi vọng người khuyên nhủ Di Sa đại nhân!

Hôn lễ của Tô Mi càng ngày càng gần, giá y cùng trang sức Mộ Dung Thất Thất đã sớm vi nàng chuẩn bị chu đáo , Tiêu Dao Vương phủ cũng được chuẩn bị không sai biệt lắm . Hôn sự đến gần, chú rể Hoàn Nhan Khang trên mặt u sầu vẫn chưa giảm bớt tí nào, bởi vì từ khi hấn âm ỷ muốn rời khỏi kinh thành, Mộ Dung Thất Thất vẫn không để cho hấn gặp được tô mi.

Mộ Dung Thất Thất giận hăn vì những lời quá đáng này, điều này Hoàn Nhan Khang có thể lý giải được, hăn chỉ không thể lý giải được một điều, chẳng lẽ Tô mi không có chút gì nhớ hăn sao? Vì sao mỗi lần hăn đến lầu ăm ỉ ,vẫn không thấy Tô mi chủ động xuất hiện gặp hăn nha? Chẳng lẽ, trong lòng của Tô Mi, hăn không phải là người quan trọng sao, hoặc là, những lời mà ngày đó hăn nói, nàng hiện tại vẫn còn đang giận hăn sao?

Thái độ của Tô mi , khiến trong lòng của Hoàn Nhan Khang giống như một chú khỉ con, vô cùng nhảy loạn, thật sự rối loạn.

Những vấn đề này thật rối loạn, để cho Mộ Dung Thất Thất trêu đùa hăn, hăn suy nghĩ vô cùng cẩn thận . Cái gì Hoàn Nhan Kiệt, cái gì ân oán của người bề trên, kia đều là mây bay. Thê tử cưới vào cửa, ôm vào trong ngực, mới đúng là điều quan trọng nhất . Cái loại quả quyết này, vẫn là với không tới đi, thật sự là quá khó để tiếp thu rồi.

Tân đế đăng cơ, Hoàn Nhan Kiệt vẫn là tiểu hài tử, phượng thương đem tâm tư của mình đặt ở triều chính, Mộ Dung Thất Thất nói, phượng thương thân thể không tốt, Hoàn Nhan Khang có thể giúp chàng, khiến cho Hoàn Nhan Khang mỗi ngày đều vào triều, bắt đầu quan tâm chính vụ quốc gia.

Lúc hăn là một hoàng tử, Hoàn Nhan Khang vẫn là một người không màng tới chính sự, không để ý tới thái độ của triều đình ,cũng thật tiếp nhận , hăn nhưng là trước nay chưa có thật sự. Hoàn Nhan Khang xem ra, ưu điểm của bề trên, hăn nên phát dương quang đại, mà bậc cha chú không đủ, đến chỗ trên người hăn còn lại là muốn sửa lại.

Tuy nhiên trước kia hăn đối với chính sự triều đình đều không để ý, lần này cũng là áp lực từ Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang mới bắt đầu tiếp xúc triều chính, nhưng không thể không nói, trong huyết mạch Hoàn Nhan gia , đối với mưu kế cùng quyền uy là bẩm sinh , ngay cả phượng thương đối với Hoàn Nhan Khang biểu hiện khen không hết lời.

Biểu hiện của Hoàn Nhan Khang , làm cho Mộ Dung Thất Thất thoáng yên tâm một chút. Trước vẫn lo lắng hẩn bởi vì chuyện của Hoàn Nhan Liệt vẫn chưa gượng dậy được, không nghĩ tới bản thân của Hoàn Nhan Khang năng lực khôi phục mạnh mẽ như vậy.

Giang sơn Bắc Chu quốc này , từ đầu đến cuối đều muốn giao cho Hoàn Nhan gia , nàng cùng phượng thương không có dã tâm làm hoàng đế, phượng thương chưa từng nghĩ tới khôi phục tiền tần, nhất thống núi sông. Hiện giờ, công việc trong triều dần dần giao cho Hoàn Nhan Khang, coi như là vì bọn họ rời đi trước chuẩn bị.

Hoàn Nhan Khang quán quýt chuyện của Tô Mi, nghe buông trong lâu, vẻ mặt tô mi cùng Tố Nguyệt nghiêm túc nhìn hai chủ tử đối diện .

“Căn cứ sau mấy ngày này quan sát Hạ Tuyết , Hạ Tuyết cùng Di Sa đều có mưu đồ bí mật, đều có quan hệ đến hôn lễ của Tô Mi.” Nạp Lan tín đem kết quả điều tra tới báo cáo gấp cho phượng thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

Nghe xong lời này, Mộ Dung Thất Thất cùng phượng thương liếc nhau, hai người đều đã xem đã hiểu ý tứ của đối phương. Xem ra, Di Sa thập hữu ** nhất định là âm hồn bất tán Liên Sinh.

Về chính mình kiếp trước kinh lịch, Mộ Dung Thất Thất cũng không nói rõ cho Tô mi cùng Tố Nguyệt, chỉ là nói DI Sa đang tìm tìm tham gia quá bốn quốc tranh phách thi đấu nữ tuyển thủ, Mộ Dung Thanh Liên bị giết, Bạch Ưc Nguyệt bị tập kích, kế tiếp là tô mi cùng nàng. Tuy không biết mục đích của người này là gì, nhưng Di Sa phải chết.

Đối với tiểu thư mà nói, tô mi cùng Tố Nguyệt cũng không hoài nghi. Mộ Dung Thất Thất nói, các nàng xưa nay không chút lý do mà tin tưởng, đây là một loại xuất phát ra từ nội tâm tín nhiệm. Mặc dù nàng không nói lý do, nhưng tiểu thư mà nói liền là mệnh lệnh, trong lòng Tô Mi cùng Tố

nguyệt với mọi người trong Ma vực, đã là nhất kiện thâm căn cố đế chuyện tình.

“Tiểu thư, nếu Di Sa có chủ ý hướng vào hôn lễ, chúng ta không bằng tương kế tựu kế đi! Bồng Lai đảo tuy lợi hại, nhưng mà nơi này dù sao cũng là Bắc Chu quốc, chúng ta có nhiều người như vậy, tình báo lại rộng rãi, mạng lưới lớn, chẳng lẽ còn sợ một Di Sa nhỏ nhoi sao!”

Lúc trước khi Tô mi gặp được kẻ thù đều là dám đánh dám giết , huống chi đối phương muốn nhiễu loạn hôn lễ của nàng, để cho nàng như thế nào không khí. Nàng cũng không cần biết Di Sa là gì, nếu là thật sự có người làm loạn hôn lễ ủa nàng, tới một người, nàng giết một, tới hai, giết hai.

Lời nói của Tô Mi, làm cho không khí hơi thoải mái trở lại.

Tuy nhiên phượng thượng cùng Mộ Dung Thất Thất đều không giải thích cụ thể lý do phải giết Di Sa, thông qua mấy ngày này theo dõi cục diện, vô luận là người Phật sinh môn ,cũng là người của Ma Vực, đều có thể nhận thấy được hai chủ tử đối với Di Sa hết sức chú ý, đối với hãn là sự chán ghét.Hận ý từ phượng thượng , đặc biệt sâu đậm hơn.

Giết người, đối bọn hãn mà nói bất quá chỉ là món đồ ăn nhỏ trên cái đĩa thôi, tìm một cơ hội xử lý Di Sa, chẳng phải là tốt nhất sao!

Đề nghị này Mộ Dung Thất Thất,nàng phủ quyết , không xác định Di Sa là liên sinh, nàng hãn không muốn lạm sát kẻ vô tội. Nếu Di Sa thật sự là liên sinh, nếu hãn là Liên Sinh khẳng định cũng không dễ dàng giết chết như thế.

Suy cho cùng Liên Sinh có mấy phần trọng lượng, Mộ Dung Thất Thất đều rõ ràng ,bất quá dù bị nàng phế chân, nhưng không thể coi thường , huống chi bên người Di Sa còn có Già Lam, ban đầu ở trên Ung châu trận chung kết, Mộ Dung Thất Thất thăm dò qua Già Lam, hãn là cao thủ trong

cao thủ, không dễ dàng đối phó. Bồng Lai đảo cũng không phải chỉ được hư danh !

Vừa không lạm sát kẻ vô tội, cũng không để cho người của mình bị tổn thất, đây là yêu cầu duy nhất Mộ Dung Thất Thất. Nếu có thể dẫn Di Sa đến một chỗ, một chiêu có thể hạ gục hẳn, điều đó không còn gì có thể tốt hơn nữa.

Tuy Tô Mi có võ nghệ cao cường, khả năng liên sinh là người quỷ kế đa đoan, nàng tính tình ngay thẳng như vậy, chỉ sợ không thể thu phục được Di Sa. Nếu tô mi có bất trắc gì, bọn họ chẳng phải còn phải xin lỗi Hoàn Nhan Khang? Cho nên chuyện này tô mi tuyệt đối không thể tham dự .

“Tô mi, lần này ủy khuất người! hôn lễ của người, sợ là không thể thuận lợi được ! kiệu hoa này, khả năng người không ngồi được!” Mộ Dung Thất Thất nói đã quyết định vì tô mi mà bãi bỏ lần hành động “Dụ bắt” này chi ngoại.

Nghe trong lời nói của Mộ Dung Thất Thất có ý huỷ bỏ hành động này, tô mi lập tức nóng nảy, “Tiểu thư, để cho ta đi đi! Người yên tâm, ta nhất định chiếu cố tốt bản thân, không để mình có việc gì !”

“Không được!” Phượng thương đối với chuyện này nhất trí ý kiến này của Mộ Dung Thất Thất .

Tô mi tuy là thuộc hạ của Mộ Dung Thất Thất , nàng còn là vị hôn thê của Hoàn Nhan Khang, Di Sa người này không biết còn có thể làm ra chuyện gì nữa, bọn hắn không thể để cho tô mi đi mạo hiểm, cho dù là một phần trăm nguy hiểm cũng không thể. Dù sao, Hoàn Nhan Khang là bằng hữu tốt cũng là huynh đệ của hắn, hắn không thể để cho tô mi lấy thân mà đi mạo hiểm.

“Nô tỳ là lựa chọn thích hợp nhất!”

“Không, người không phải ——” Phượng Thương cười đứng dậy, lấy giá y của tô mi , khoác lên người của hần , Hồng Y khoác lên bộ dạng tuyết trắng của Phượng Thương, giương ra khuôn mặt trắng sứ của hần ,chiếu lên một tầng hà sắc.”Chuyện này, chỉ có thể là ta đi ——”

Phượng thương đã sớm muốn gặp Di Sa, tay chân đã sớm bắt đầu khó chịu vô cùng, muốn tự tay hần lấy đầu của Di Sa. Chuyện này, từ lúc thời điểm bắt đầu chuẩn bị , phượng thương cũng đã quyết định, chính bản thân hần phải giết chết Di Sa mới được! Lúc trước giết chết Mộ Dung Thất Thất, hần tuyệt đối không tha thứ!

“Thương ——” Mộ Dung Thất Thất như thế nào lại không biết tâm tình của phượng thương , Vào ban đêm nghĩ đến việc này, phượng thương gặt gao ôm nàng, sợ nàng tựa như một cơn gió rồi biến mất. Di Sa đã trở thành một cái gai trong mắt của Phượng Thương, không trừ không được. Nhìn bộ dạng hần , nhất định ý muốn này đã có từ lâu .

“Nương tử, nàng xem ta khoác lên xinh đẹp không, như thế nào?”

Phượng thương xưa nay đều yêu thích màu trắng, mọi người chỉ biết là nam nhân này có thể đem màu trắng mặc lên người mê người như thế, không nghĩ tới hần khoác lên một thân Hồng Y, lại hoàn toàn trở thành một tên yêu nghiệt nha.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Chiến Tranh Bùng Nổ

“Đẹp, rất đẹp ——” Mộ Dung Thất Thất mỉm cười xem nam tử này trước mắt, toàn thân hồng y thật yêu nghiệt, giống nhuộm lên một màu máu đỏ chói, bao bọc hẳn lại, thật sự là —— yêu nghiệt hại nước hại dân a!

“Chuyện này quyết định như vậy đi”

Phượng Thương trực tiếp quyết định, làm cho Mộ Dung Thất Thất căn bản là không kịp phản đối.

Đám người kia đi rồi, Phượng Thương đem hồng y gấp lại để ở một bên, rồi trở lại ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, phát hiện vẻ mặt nàng xuất hiện sự lo lắng. Phượng Thương cười hôn trán của nàng, “Nương tử là đang lo lắng cho ta sao?”

“Thương, Liên Sinh rất khó đối phó. . . Ta sợ ——”

“Nương tử đối với ta không có lòng tin như vậy sao?” Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất ngồi ở trên đùi mình, đem tóc trên trán nàng vén ra sau đầu, làm cho Mộ Dung Thất Thất lộ ra nốt ruồi son giữa lông mày .

“Ta chỉ là không hi vọng có bất luận chuyện xấu gì xảy ra, a chỉ có chàng thôi ——”

Mộ Dung Thất Thất dán sát vào ngực Phượng Thương, nghe tim đập của hắn. Ánh mắt Phượng Thương trở nên kiên định, việc này nàng ngăn cản không được. Nếu nàng hiện tại không có thai, nhất định chính bản thân nàng sẽ tự ra mặt, chấm dứt ân oán giữa nàng và Liên Sinh.

“Tin tưởng ta!”

Mười ngón tay thon dài của Phượng Thương, trơn bóng như ngọc, lúc này, ngón tay hần nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc đen của Mộ Dung Thất Thất, chải tóc cho nàng, tay hần giúp nàng giảm bớt lo lắng, Mộ Dung Thất Thất dần dần trở nên an tâm.

“Ta tin tưởng chàng! Nhưng vào ngày đó thiếp muốn ẩn ở một nơi gần đó.” Tuy Mộ Dung Thất Thất nói tin tưởng Phượng Thương, nhưng nàng không thể lấy chính người trong lòng mình đi cá cược.”Thiếp đối với Liên Sinh càng thêm hiểu biết, nếu Liên Sinh có cái gì bất thường, thiếp có khả năng sẽ nhắc nhở chàng trước. Dù sao trên thế giới này, thiếp là người hiểu biết hần nhất.”

Biết Mộ Dung Thất Thất giống hần đều mạnh mẽ như vậy, chuyện gì đã quyết định thì sẽ không thay đổi, Phượng Thương chỉ còn gật đầu đáp ứng, “Nàng cũng phải cẩn thận.”

Phượng Thương không ngăn cản, khiến Mộ Dung Thất Thất hơi giật mình, nhìn lại, trong mắt hần biểu đạt sự ôn nhu đến tận cùng, Mộ Dung Thất Thất lại càng cảm động.Nam nhân này, thật sự là sủng nàng tận trời ! Nàng đi, hần chỉ sợ phải càng chuẩn bị nhiều hơn!

Từ lúc bị đánh, Hạ Tuyết đột nhiên trở nên bề bộn nhiều việc, vội vàng liên tục, thời gian nàng cùng Kim Vũ chào hỏi không có ,chỉ lướt qua nhau. Nhìn thấy Hạ Tuyết như vậy, trong lòng Kim Vũ có chút buồn bực, thừa dịp tâm tình Già Lam tốt, Kim Vũ chủ động cùng Già Lam tới chuyện của Di Sa cùng Hạ Tuyết chuyện tình.

Lần trước sau khi cùng Di Sa phát sinh xung đột, số lần Già Lam với Di Sa gặp mặt lại càng ít, Di Sa càng không muốn gặp hần. Hai người dù cho ở chung dưới một mái hiên, Di Sa cũng không muốn chạm mặt Già Lam,

bình thường đều ở trong phòng, lúc Già Lam ra ngoài, mới thấy Di Sa đi dạo trong viện.

Vốn quan hệ của hai người là bằng hữu, hiện tại não loạn thành như vậy, Kim Vũ không muốn thấy . Chẳng qua hẳn chỉ là nô tài, mà bên trong vấn đề này cũng không phải nói vài câu là có thể hóa giải , cho nên chỉ có thể sốt ruột, mà không có năng lực làm gì.

Hiện tại chuyện của Hạ Tuyết trái lại tạo một cơ hội, cho nên Kim Vũ đem việc Hạ Tuyết bị đánh, gần đây lại vội vàng, hành sự quý dị đều nói cho Già Lam. Nghe Kim Vũ nói xong, Già Lam cực kì kinh ngạc.”Hạ Tuyết đang hành sự bí mật sao?”

“Chủ tử, người xem, có cần ta đi theo Hạ Tuyết hay không? Ta lo lắng nàng lại có chuyện. . .”

“Vẫn là không cần.” từ khi Già Lam cùng Di Sa phát sinh mâu thuẫn, vẫn vô cùng hối hận, hi vọng muốn cùng Di Sa giải hoà, khổ là Di Sa không cho hẳn cơ hội, từ đầu đến cuối đều tránh hẳn, làm Già Lam vô cùng khó xử. Hiện tại nếu như Kim Vũ theo dõi Hạ Tuyết mà bị phát hiện, Di Sa nhất định lại hiểu lầm hẳn, sẽ có khả năng giữa bọn họ vĩnh viễn đều không thể giải hoà được .

“Nếu Hạ Tuyết không tìm người giúp đỡ, người không cần theo dõi nàng. Võ công của Hạ Tuyết cùng người ngang nhau, người theo dõi, nhất định sẽ bị nàng phát hiện, đến lúc đó làm cho Di Sa hiểu lầm thì thật không tốt.”

“Thuộc hạ đã rõ”

Một bên, Hạ Tuyết trở về bên cạnh Di Sa, Di Sa đưa lưng về phía nàng, nhìn cành cây ngoài cửa sổ có một con chim nhỏ, qua một hồi lâu, mới xoay lại đối diện hỏi Hạ Tuyết, “Chuẩn bị tốt chưa?”

“Công tử, toàn bộ đều đã an bài thỏa đáng, chỉ còn chờ tân nương xuất phát lên kiệu hoa theo Nhiếp Chính vương vào phủ.”

“Vậy là tốt rồi! Ha ha ——” Di Sa cầm một đoá hoa đào nở rộ trong tay, hãnh đem đoá hoa đặt phía dưới mũi người người, lộ ra một biểu tình quý dị .

“Công tử, nếu Tô Mi không phải tiểu thư Y Liên, vậy. . .”

Hạ Tuyết nói, làm cho ảo tưởng đang tốt đẹp của hãnh bất chợt bị vỡ nát, ngón tay cùng ngón trở bên tay phải của hãnh vuốt ve đoá hoa, đem đoá hoa vò thành mảnh nhỏ, rơi trên mặt đất.

“Nếu không phải, người phải tìm cho ra người thật, nếu không, liền chết để tạ tội đi!”

Nghe xong Di Sa nói, Hạ Tuyết hận không thể đánh mình một bạt tai. Nàng như thế nào đã quên, công tử ghét nhất bị người khác phá hủy mộng đẹp của hãnh, nàng rõ ràng đang trong lúc nguy cấp như vậy, nói ra điều này quá dội nước lạnh rồi, như vậy không phải tự mình muốn chết sao!

“Cút!” Nhận thấy được sự thích thú trên người Hạ Tuyết, Di Sa hét lớn một tiếng, Hạ Tuyết chỉ có thể hành lễ lui về phía sau.

Sau khi Hạ Tuyết rời khỏi, Di Sa giống như một quả bong bóng xì hơi, xụi lơ trên xe lăn. Hạ Tuyết thực chất là nói sự thật, hãnh như thế nào không biết! Chỉ là, hãnh không thích cảm giác giấc mộng đẹp đột nhiên bị nghiền nát, tuy đã trải qua nhiều thất bại, trái tim hãnh đã sớm trở nên kiên cường trở lại, như đang đi lên trên núi cao lại liên tiếp rơi xuống, cảm giác như ánh sáng lại rơi vào bóng tối, vẫn là làm cho người ta khó chịu , khó có thể hô hấp như vậy.

Y Liên, nàng ở đâu? Không cần chơi trốn tìm cùng ta có được hay không? Van cầu nàng. . .

Một bên là yêu thê tử, muốn giết chết Di Sa mà một bên khác lại yêu tình, cố gắng tìm kiếm Y Liên. Chẳng qua là Di Sa cùng Phượng Thương đều không biết, mặc dù toàn bộ mọi chuyện xảy ra, bọn hắn đều đã chuẩn bị kỹ càng, đúng là trên đời này còn có một quy luật gọi là”Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”.

Hoàn Nhan Kiệt đăng cơ, tuy hắn là một tiểu hài tử mới sáu tuổi, nhưng có hai người Phượng Thương, Hoàn Nhan Khang giúp đỡ, Bắc Chu quốc cũng không phát sinh chuyện gì náo động. Những văn võ đại thần cũng không dám khi dễ Hoàn Nhan Kiệt còn nhỏ tuổi, dù sao trong cung có Hoàng Thái Hậu Đông Phương Lam coi giữ, trong triều có Nhiếp Chính vương Phượng Thương cùng Tiêu Dao Vương Hoàn Nhan Khang, những điều này làm gia tăng thế lực cho Hoàn Nhan Kiệt, bọn họ lay động không được.

Biết Phượng Thương có một thân phận khác —— Long Ngạo Thiên, Đông Phương Lam từng kinh ngạc rất lâu. Long, họ của hoàng gia lúc trước, mà diện mạo của Phượng Thương, làm cho nàng đem Phượng Thương cùng cố nhân lúc trước hợp lại, cũng đoán ra quan hệ giữa bọn họ.

Chẳng qua là không cần đợi Đông Phương Lam nghĩ nhiều, Phượng Thương đã thoải mái phơi bày thân phận của chính mình, lúc biết Phượng Thương là hậu duệ của hoàng gia đời trước, Đông Phương Lam đã im lặng.

Biết ngày này đã tới, Mộ Dung Thất Thất mang theo thư của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt lúc gần đi viết, đưa cho hoàng thái hậu, nhìn thư của con gái và con rể, Đông Phương Lam mới biết được, đôi phu thê này ngay cả mẫu thân mà cũng lừa.

Nếu không phải bởi vì nàng một tay nuôi lớn Phượng Thương, có cảm tình sâu đậm, cộng thêm mối quan hệ lúc đó của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, Đông Phương Lam nhất định điều động người truy bắt Phượng Thương.

Dù sao hẳn là hậu duệ của tiền triều, vạn nhất hẳn muốn khôi phục Đại Tần, nếu hẳn muốn tách tam quốc trở lại thành hình dạng trước kia, hơn nữa vì vậy mà phát động chiến tranh không ngừng, vùi lấp dân chúng vào trong chiến hỏa, thì sao? Tuy bà đã sớm thấy quyền lực tranh đấu thật nhạt nhẽo, Đông Phương lam cũng không muốn quốc gia gặp bất trắc gì, vất vả cũng là dân chúng, chịu khổ cũng là dân chúng.

Đối với việc người nắm chính quyền là ai, Đông Phương Lam không có bất luận yêu cầu gì, dù Phượng Thương làm hoàng đế, hay Hoàn Nhan Khang làm hoàng đế, chỉ tạo phước cho dân chúng, và là hoàng đế tốt. Vị hoàng thái hậu nửa đời trước đều ở trên lưng ngựa, thời gian tuổi già vẫn một mực suy nghĩ trước kia những cái này sự tình.

Lúc trước xúi giục Hoàn Nhan Trị tự lập làm vương, làm cho Phượng Thương nhà tan cửa nát. Đối với việc này, trong lòng Đông Phương Lam đối với Phượng Thương vẫn vô cùng áy náy.

Chỉ là sự việc đã xảy ra, cục diện bốn bề thiên hạ đã xác định, nếu như Phượng Thương lấy thân phận là hậu duệ tiền triều làm rối loạn đất nước, mọi nơi trong đất nước chìm trong bể lửa, vùi lấp dân chúng trong bể khổ, Đông Phương Lam tuyệt đối không cho phép. Bà đã làm sai, bà không muốn có người lại lần nữa giẫm lên vết xe đổ này.

May mà Phượng Thương không nghĩ cách khôi phục Đại Tần, đối với quyền lợi càng vô cầu, sau khi bà cháu ba người thổ lộ tâm tình của mình, Đông Phương Lam mới an tâm đem Mộ Dung Thất Thất giao cho Phượng Thương. Sau đó trong cung, Đông Phương Lam xử lý mọi việc gọn gàng.

Phượng thương cùng Hoàn Nhan Khang đối với ngôi vị hoàng đế đều không có hứng thú, điều này ngoài ý muốn của Đông Phương Lam. Với khả năng này, bà vốn hi vọng Phượng Thương có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, huống chi giang sơn này vốn là của Long Gia, bản lĩnh,

năng lực của Phượng Thương, đều thích hợp làm minh quân, hẳn mới chính là người thích hợp nhất để lựa chọn.

Chẳng qua là Phượng Thương liên tục tiếp cự tuyệt yêu cầu của Đông Phương Lam, biểu hiện đối với ngôi vị hoàng đế đều không có hứng thú, chỉ mong cùng Mộ Dung Thất Thất cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc. Nhìn bộ dạng vợ chồng son ân ái của bọn họ, Đông Phương Lam đại khái cũng có thể lý giải suy nghĩ của Phượng Thương .

Dù sao ở địa vị cao, rất nhiều chuyện là thân bất do kỷ, Phượng Thương nếu làm hoàng đế, hậu cung nếu chỉ có một vị hoàng hậu, không có nữ nhân khác, việc này khẳng định sẽ khiến mọi người khiếm trách. Thân là đế vương, muốn phải cân nhắc đến ích lợi, thì thường sẽ phải hi sinh chuyện tình cảm nam nữ . Đông Phương Lam hi vọng Mộ Dung Thất Thất có thể hạnh phúc, nên bà cũng không muốn kiên trì ý nghĩ này của chính mình.

Mà Hoàn Nhan Khang, từ đầu đến cuối đều mang bộ dáng cố chấp, không chịu làm hoàng đế, tính cách trẻ con đó làm cho Đông Phương Lam hết cách, sau cùng đành phải đưa Hoàn Nhan Kiệt sáu tuổi lên trước, để cho hắn trở thành tân hoàng.

Từ khi Hoàn Nhan Kiệt thành tiểu hoàng đế, Đông Phương Lam đem việc nuôi nấng Hoàn Nhan Kiệt, trở thành trách nhiệm của chính mình, chẳng những để cho Hoàn Nhan Kiệt ở Cẩm Huyền Cung, lại tự mình giảng dạy các loại cung đình lễ nghi cho Hoàn Nhan Kiệt, các loại quy củ, hơn nữa mời học giả nổi tiếng tới làm lão sư cho Hoàn Nhan Kiệt.

Tiểu oa nhi từ nhỏ phải bồi dưỡng vững chắc, lúc này Đông Phương Lam khắc sâu cảm nhận , phẩm chất tốt đẹp, phải bồi dưỡng trở thành thói quen, tâm lý khỏe mạnh, đều là những việc khi còn là một hài tử phải được dạy dỗ. Bà cũng không muốn Hoàn Nhan Kiệt trở thành tân hoàng giống như Hoàn Nhan Liệt hoặc Hoàn Nhan hồng!

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều!” giọng nói chói tai của Tân thái giám tổng quản Thiện Hỉ vang vọng tất cả đại điện, hẳn là người mà Đông Phương Lam chọn cho Hoàn Nhan Kiệt, cùng là một người được nuôi nấng từ Đông Phương Lam, hiện giờ đi theo hầu hạ bên người Hoàn Nhan Kiệt vị tân chủ tử này.

Thiện Hỉ nói, các đại thần đều nghe được. Chẳng qua là việc nên tấu bọn họ cũng đã tấu, không có việc gì, cho nên tất cả mọi người vẫn duy trì im lặng.

Đang lúc Thiện hỉ mở miệng,thời điểm tính toán kêu hô “Bãi triều”, một tiếng “Báo ——” theo cửa cung rất xa, lại một tiếng truyền vào.

Đợi khi người vào đại điện, mọi người mới thấy rõ, đây là một binh sĩ mặt đầy bụi đất, sau lưng cầm một Long kỳ đỏ rực.

“Có chiến sự!” Nhìn thấy tình cảnh này, các đại thần chấn động. Binh lính vác trên lưng chính xác là Hỏa Long kỳ, từ trước đến nay chỉ khi có chiến sự nghiêm trọng mới sử dụng Hoả Long kỳ, nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của binh lính này, nhất định là ngày đêm chạy đi, miệng hẳn nứt ra, trên khuôn mặt không có tí huyết sắc, vừa mới tiến đại điện, liền quỳ xuống.

“Báo! mười lăm vạn đại quân Đông Lỗ quốc bất ngờ đánh Yến Môn quan, hai vạn quân của ta canh giữ thềm sống chết chống cự, vẫn không thể địch nổi, Yến Môn Quan bị công phá!”

“Cái gì!” Các đại thần nghe nói như thế, đều nổi giận. Đông Lỗ quốc khi nào thì có lá gan như vậy? Có thể bất ngờ đánh yến môn quan?

Thiện hỉ bước nhanh đến cầm chiến báo trong tay binh lính, đầu tiên không phải đưa đến trước mặt Hoàn Nhan Kiệt, mà là cấp bách đi tới trước Phương Thương, hai tay đưa cho Phương Thương.

Mở ra chiến báo, Phượng Thương nhìn kỹ từ đầu đến cuối. Chiến báo đến trong tay chỗ Nhiếp Chính vương, văn võ quan viên đều đã yên tĩnh trở lại, mọi ánh mắt đều đã nhìn chăm chăm về mặt của Phượng Thương , muốn từ trên mặt Vương gia đứng chính giữa này có thể nhìn ra một chút dấu vết còn sót lại.

Chính xác làm cho mọi người thất vọng, sắc mặt Phượng Thương từ đầu đến cuối, đều bình tĩnh như thường, không có tí kỳ lạ nào, làm cho những người lúc trước khẩn trương, cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Không có chuyện gì, có Phượng Thương là Chiến thần ở đây, làm sao có thể có việc a!

Không đợi có thể mọi người thở một hơi, lại một tiếng dồn dập “Báo ——” truyền tới.

Lại thêm một binh sĩ mang trên lưng Hoả Long kỳ về mặt phong trần mệt mỏi, “Báo! Tây kỳ quốc mười lăm vạn đại quân đánh bất ngờ Thạch môn quan!”

“Ầm ầm ——” một trận tiếng sấm lượn vòng trên đầu mọi người. Đây là có chuyện gì? Đông Lỗ quốc cùng Tây Kỳ quốc vậy mà đồng thời xuất binh tấn công Bắc Chu? Là trùng hợp ngẫu nhiên, hay là hai nước cùng liên thủ? Sau cùng bí mật này là gì? Vô số vấn đề đánh vào tim của mọi người , hai bên giáp công, việc này cũng không phải là chuyện tốt nha!

“Lấy ra!” Không đợi Thiện Hỉ đem chiến báo đưa đến trước mặt Phượng Thương, Phượng Thương đã một tay đoạt lấy.

Trong đại điện, không thấy náo loạn như trước nữa, mọi người vô cùng an tĩnh lại. Ngẫu nhiên có người nuốt nước miếng, nhưng lập tức liền ngừng lại, tất cả mọi người đều chuyển mắt nhìn Phượng Thương, muốn biết tình hình chiến đấu như thế nào.

Cùng bộ dáng lúc trước ,Phượng thương biểu tình vẫn như cũ không có bất luận biến hóa gì, lúc này trong lòng mọi người đều đã bắt đầu bất ổn . Vị Vương gia này biểu hiện cũng quá bình tĩnh rồi! Vậy suy cho tới cùng cũng không quan trọng lắm! Hai nước đồng thời xuất binh, việc này có thể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, nhưng là Bắc Chu quốc hai đầu đều tấn công, đây là lần đầu a!

Phượng thương xem xong hai chiến báo, đưa cho Hoàn Nhan Khang. Từ sau khi vào triều, Hoàn Nhan Khang cũng trở nên chính chắn trở lại, những việc này, từ vẻ mặt Phượng Thương cũng không nhìn ra bất kỳ thông tin gì, lúc này toàn bộ ánh mắt quét qua nhìn chăm chú trên mặt Hoàn Nhan Khang. Lúc mọi người nhìn thấy, Hoàn Nhan Khang không bình tĩnh được như phượng thương ,nhất định là không giấu được.

Quả nhiên, Hoàn Nhan Khang nhìn chiến báo, khẽ hừ một tiếng.

“Biểu ca, xem ra người đã lâu không có gân xương cốt nha, những người này đều đã quên Bắc Chu quốc còn có một vị Chiến thần !”

“Hô ——” Hoàn Nhan Khang vừa nói, không thể nghi ngờ cho trong triều các đại thần như được ăn một viên thuốc an thần. Xem ra, sự tình không nghiêm trọng lắm! Việc đều trong phạm vi có thể ứng phó được nha, mà còn có phượng thương, sợ cái gì a!

Chẳng qua lòng mọi người vừa mới buông xuống, một tiếng “Báo ——” lại truyền tới.

Đôi mắt sắc bén của vị một vị đại thần thấy được xa xa trên lưng binh lính mang hỏa hồng lá cờ, “Hỏa Long kỳ!” Một tiếng, tất cả đại diện lại rộ lên.”Cái gì! Lại có chiến sự! Đây là có chuyện gì? !”

“Đúng vậy a! Quá kỳ lạ đi! Tới tột cùng chuyện gì xảy ra!”

Không đợi mọi người kết thúc nghị luận, một sĩ binh xuất hiện trước mắt mọi người, trên lưng còn có Hỏa Long kỳ, bởi vì dính tro bụi, mà trở nên hơi bẩn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trên Hỏa Long kỳ thêu Kim Long.

“Báo! mười vạn quân Nữ Chân tộc từ phía bắc xuống phía Nam, công chiếm Ngự Thủy quan, Lý Nghị tướng quân tử trận!”

Một ngày, liên tục ba đạo Hỏa Long kỳ đến, làm cho Bắc Chu Quốc hoà bình, yên lành lâu nay, rơi vào trạng thái vô cùng khẩn trương. Đối với chiến sự này, Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang cũng không muốn giấu diếm, mà là một bên công bố xuống, một bên muốn ổn định lòng dân.

May mà Bắc Chu quốc xưa nay đoàn kết, hơn nữa người dân cũng là binh sĩ, cho nên khi ba mặt bị tập kích, dân chúng vẫn như bình thường cũng không bị kinh hoảng quá nhiều.

Trong ngự thư phòng, Hoàn Nhan Kiệt trên ghế rồng bị vây quanh đã ngủ, mà Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang cùng với mấy vị võ tướng, còn đang nghiên cứu quân tình. Đông Lỗ, Tây Kỳ, Nữ Chân, tam quốc không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, đột nhiên phát động tiến công? Chẳng lẽ chính giữa có người đề nghị việc này? Cuối cùng là ai a?

“Trần Quốc Công Chúa đến!”

Một tiếng Trần Quốc Công Chúa, làm cho Phượng Thương ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện, sắc trời đã tối, màn đêm buông xuống, trên trời đã nhiều hơn những chấm sáng nhỏ, bọn hắn đã ở lại ngự thư phòng suốt cả một ngày.

Mộ Dung Thất Thất đi đến phía sau đi theo có Tô Mi, Tố Nguyệt, dẫn theo mấy cung nữ mang hộp đựng thức ăn .

“Ta biết các người khẳng định vội vàng ,chẳng quan tâm ăn cơm, cho nên để cho người chuẩn bị một chút đồ ăn.”

Mộ Dung Thất Thất vừa nói, bao tử của Hoàn Nhan Khang phối hợp kêu lên, hần xẩu hổ sờ sờ đầu, “Biểu tẩu, người tới vừa đúng lúc, ta thật sự đói bụng lắm!”

Hoàn Nhan Khang nói còn chưa dứt lời, liền thấy được đi theo phía sau Mộ Dung Thất Thất là Tô Mi, lập tức buông ra chuyện trong tay đi tới trước mặt Tô Mi, “Tiểu mi, ta có thể thấy nàng ! Nhớ nàng muốn chết !”

Hoàn Nhan Khang biểu lộ rõ ràng, làm cho Tô Mi đỏ mặt lên, “Không được! Còn có người a!”

Nghe được phía sau có người cười, Hoàn Nhan Khang mới hiểu được lúc này đang ở ngự thư phòng, vội vàng nghiêm túc trở lại.

Tô mi cùng Tổ Nguyệt đều đem đồ ăn đặt lên bàn, Mộ Dung Thất Thất gọi mọi người sang đây ăn cơm, “Người là sắt, cơm là thép, tất cả mọi người ăn cơm mới có thể làm việc được!”

Những võ tướng này tuy trước đây cũng đã gặp qua Mộ Dung Thất Thất, thật là một vị Trấn Quốc công chúa vô cùng thân thiện có danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này, hưởng chi nàng bình dị gần gũi như vậy, làm cho bọn họ vẫn có ý ngại ngùng, vốn tính toán khách khí một phen, dù sao nơi này cũng là ngự thư phòng của hoàng thượng , đúng là Hoàn Nhan Khang trực tiếp kéo người ngồi xuống, “Biểu tẩu nói rất đúng! Ăn trước, ăn no rồi đi đánh những con chó này!”

Nhóm người võ tướng tính cách hào phóng, gặp Tiêu Dao Vương như vậy, cũng không muốn ngại ngùng nữa , nhìn Phượng Thương, vị này là người cầm đầu không nói lời nào, nên tất cả mọi người vào bàn mà ngồi. Đói bụng một ngày, những nam tử hán khoẻ mạnh bụng đã kêu lên rồi, cũng bất chấp nơi này là Ngự Thư phòng, đều mở miệng lớn ra mà ăn thịt ăn canh.

Phượng thương không lập tức ăn cơm, mà là đi tới bên người Mộ Dung Thất Thất, đỡ nàng ngồi xuống.”Nàng như thế nào tự mình đến đây? Để Tô Mi cùng Tố Nguyệt đưa tới không phải tốt hơn sao! Nàng là người đang mang thai, phải chiều cố kỹ lưỡng chính mình!”

“Hiểu rõ, phu quân đại nhân của ta!” Thấy Phượng Thương dong dài như vậy, Mộ Dung Thất Thất nhin không được lè lưỡi hồng nhật ra, “Đừng quên ta là thầy thuốc, ta không sao. Chàng trước ăn cơm đi!”

Nhìn thấy tơ máu trong mắt của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất cực kì đau lòng. Ba mặt đều có địch, thật sự là ngoài dự đoán mọi người, lần này Phượng Thương rất bận bịu .

Bên này người đang ăn cơm, đánh thức Hoàn Nhan Kiệt. Hoàn Nhan kiệt dụi dụi mắt nhận làm tới, liền nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất.

“Cô cô!” Hoàn Nhan kiệt cao hứng chạy đến bên người Mộ Dung Thất Thất, hẳn cực kỳ yêu thích vị tiểu cô cô này, cho nên mỗi lần Mộ Dung Thất Thất tiến cung, Hoàn Nhan Kiệt quần quýt bên nàng rất lâu.

“Kiệt nhi có đói bụng không? Tới đây, ăn cơm!”

Biết những đại nam nhân này sẽ sơ ý, nhất định quên còn có một tiểu hài tử ở đây, Mộ Dung Thất Thất đặc biệt vì Hoàn Nhan kiệt mà chuẩn bị “Những món ăn dinh dưỡng cho tiểu hài tử” . Quả nhiên, Hoàn Nhan kiệt rất đói bụng, trực tiếp ngồi ở bên cạnh, một bàn tay phải muốn lôi kéo tay của Mộ Dung Thất Thất mới bằng lòng ngoan ngoãn ăn cơm.

Mặc dù có nhiều điều muốn nói cùng Mộ Dung Thất Thất, nhưng nhất định là do Đông Phương lam đã dạy bảo”Khi ăn không nói chuyện ,ngủ không nói chuyện”, cho nên lúc ăn cơm , Hoàn Nhan kiệt vẫn lại là cực kỳ quy củ, cộng thêm tay nghề vô cùng tốt của Tô Mi, Hoàn Nhan kiệt ăn đến cuối rồi mới ngược lên.

“Ăn ngon thật!” Hoàn Nhan kiệt ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất cười lên lộ ra hàm răng thiếu mất răng cửa với răng nanh.”Tiểu cô cô, đồ ăn người mang đến đúng là so với ngự thiện phòng làm, ăn ngon hơn! Ta thích ăn đồ ăn của người!”

“Kiệt nhi thật ngoan nha!” Mộ Dung Thất Thất yêu thương sờ sờ đầu Hoàn Nhan kiệt, “Lần trước cô cô đưa cho con món đồ chơi, thích không?”

“Rất thích! Ta thích nhất tiểu cô cô !”

Bình thường hãn đều bị đòi hỏi phải thể hiện từ cử chỉ đến lời nói phải mang theo bộ dạng của một bậc đế vương , cho nên Hoàn Nhan kiệt vô luận thượng triều hay sau khi hạ triều, đều phải có bộ dáng của người bề trên, chỉ có ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, hãn mới khôi phục là tiểu hài tử hồn nhiên ngây thơ. Cô cô xinh đẹp này là người tốt, chuyện này ở trong lòng Hoàn Nhan kiệt đã hình thành một kết luận.

Mộ Dung Thất Thất vốn thích tiểu hài tử, cộng thêm Hoàn Nhan kiệt thân thể đáng thương như vậy, cho nên đối với hãn càng thêm quan tâm. Bên cạnh ,Hoàn Nhan Khang bọn hãn còn đang ăn cơm, Mộ Dung Thất Thất thì lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Hoàn Nhan kiệt, mang hãn đến bàn đồ bên cạnh đặt ở trên bàn .

Bởi vì Hoàn Nhan kiệt thân không đủ cao, cho nên Mộ Dung Thất Thất ôm hãn, để cho hãn đứng ở trên ghế tựa.

“Kiệt nhi, con xem, đây là Giang Sơn Bắc Chu quốc .”

Mộ Dung Thất Thất tỉ mỉ giới thiệu cho Hoàn Nhan Kiệt tình hình thực tế của Bắc Chu quốc, hơn nữa chỉ cho hãn xem Yến Môn Quan, Thạch môn Quan cùng Ngự Thủy quan cùng với Đông Lỗ quốc, Tây Kỳ Quốc cùng Nữ Chân tộc.”Đây là lãnh thổ Bắc Chu, hiện giờ lại bị người khác xâm chiếm, con dân Bắc Chu quốc, bị kẻ thù bên ngoài ức hiếp, Kiệt nhi, con nói phải làm gì?”

“Đánh!” sau khi Mộ Dung Thất Thất làm hấn kích động, Hoàn Nhan Kiệt nắm chặt quả đấm, “Đuổi bọn hấn trở về!”

Hoàn Nhan Kiệt ý chí chiến đấu hăng hái, làm cho Mộ Dung Thất Thất cực kì tán thưởng, “Kiệt nhi, con phải nhớ kỹ, làm hoàng đế, phải là người bảo vệ dân chúng của con, phải bảo vệ quốc gia của chính mình, đây là mục đích tồn tại của Đế vương, là đem quốc gia của mình trở thành một quả đấm luôn nắm chặt, làm cho cả nước từ trên xuống dưới đều nhất trí đoàn kết, quốc gia mới có thể trở nên mạnh mẽ, dân mới có thể trở nên giàu có, Bắc Chu quốc mới có thể trở thành vương giả trên đại lục , người khác cũng không dám tùy tiện coi thường chúng ta.”

“Cô cô, ta biết rõ! Ta sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt, không cho bất luận kẻ nào coi thường con dân của ta!” trên khuôn mặt nhỏ của Hoàn Nhan Kiệt, đều là vẻ mặt kiên định, bàn tay nhỏ cũng nắm thành quả đấm.

Mộ Dung Thất Thất nói vài câu, làm cho Hoàn Nhan Kiệt, hiểu rõ đạo lý lớn, trái lại làm cho người ngoài nhìn thấy kinh ngạc.

Chờ bọn họ ăn xong, Mộ Dung Thất Thất lại cùng Hoàn Nhan Kiệt nói rất nhiều, thanh âm ôn nhu của nàng, ngôn ngữ ngắn gọn dễ hiểu, thông qua việc kể chuyện xưa, giáo dục tri thức, làm cho Hoàn Nhan Kiệt vừa nghe liền rõ ràng .”Cô cô, người so với phụ tử dạy tốt hơn nhiều! Những gì người vừa nói, ta toàn bộ đều hiểu rõ !”

Hoàn Nhan Kiệt tính trẻ con mà nói đùa làm cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt bên cạnh đều đã nở nụ cười.

“Thật không? về sau cô cô thường thường tiến cung, kể chuyện xưa cho con có được hay không?” Mộ Dung Thất Thất nắm lấy cái mũi nhỏ của Hoàn Nhan Kiệt .

Vừa nghe được Mộ Dung Thất Thất thường xuyên đến nhìn hấn, Hoàn Nhan Kiệt đương nhiên vỗ tay hoan hô, “Tốt a! Ta thích nhất cô cô ! Cô cô

nhất định phải đồng ý thường xuyên đến với ta!”

“Nhất định!” Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan kiệt ngoéo tay đồng ý, sau đó Thiện Hi đưa Hoàn Nhan kiệt đi Cẩm Huyền Cung nghỉ ngơi. Lúc đi, Hoàn Nhan kiệt vẫn cực kỳ không đành lòng, liên tục quay đầu nhìn nhiều lần, “Cô cô, nhất định phải thường xuyên đến thăm ta!”

“Được!” Mộ Dung Thất Thất phát phát tay, lại hứa hẹn, Hoàn Nhan kiệt mới lưu luyến không rời bằng lòng rời khỏi ngự thư phòng.

Bát đĩa trên bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ, đêm nay Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang xem ra là muốn ở lại hoàng cung .”Nàng trở về sớm một chút nghỉ ngơi đi, không cần chờ ta!” Phượng thương dìu Mộ Dung Thất Thất đưa đến cửa, “Chú ý an toàn!”

“Ừ!” Mộ Dung Thất Thất biết hiện tại tình huống nguy cấp, không phải lúc cho tình cảm nam nữ. Liền hôn môi Phượng Thương , cùng Tô Mi và Tố Nguyệt rời khỏi hoàng cung.

Trở lại Nhiếp Chính vương phủ, Mộ Dung Thất Thất giữ Tô Mi cùng Tố Nguyệt lại, gọi Nạp Lan Tín cùng Tấn Mộc tới, lúc chờ bọn hắn sang đây, Mộ Dung Thất Thất biểu tình trở nên nghiêm túc .

“Nạp Lan Tín, tình huống Đông Lỗ quốc bên kia hỏi thăm như thế nào?”

“Vương Phi, sự việc đột nhiên xảy ra, rất nhiều tình báo không thể đưa đến. Nhưng dựa vào căn cứ tình báo thực tế của chúng ta đã nắm giữ, đông Lỗ quốc tiến vào đánh mượn cớ là vì thương tiếc báo thù cho Hạ Vân Tích, để cho Đại tướng quân Hồ Học Sâm dẫn mười lăm vạn nhân mã, đánh bất ngờ Yến Môn quan. Hiện giờ, Yến Môn quan bị công chiếm, Hồ Học Sâm đã xâm nhập vào phía Đông ba tỉnh của Bắc Chu, bất quá gặp sự kháng cự rất lớn, đã bị chặn lại ở ba vùng Bình ấp, Cao Dương cùng Tấn Nguyên.”

“Vì sao mười lăm vạn quân đánh bất ngờ, quân ta không có bất luận phát hiện gì sao? Là có nội gián, hay là. . .”

“Vương Phi, người có điều không biết. Bắc Chu cùng đông Lỗ quốc nhiều thế hệ đều có giao hảo, chưa từng có chiến tranh. Đông Lỗ quốc đến gần Yến Môn quan do thành thị lớn thứ hai đông Lỗ quốc là ngư quan. Ngư quan từ xưa giàu có và đông đúc, bắt đầu từ nhà Tần lúc trước, đông Lỗ quốc lo lắng ngư quan trở thành con mồi của nước khác, vẫn luôn phái trọng binh trấn giữ. Thói quen này đã có từ trước, cũng thành ưu thế đánh bất ngờ của bọn họ, vì vậy quân ta không có phòng bị .”

Nạp Lan Tín phân tích, làm cho Mộ Dung Thất Thất hiểu rõ được nguyên do. Thế lực Phật sinh môn tại Bắc Chu quốc cùng Đông Lỗ quốc đều nhiều, cho nên khi hỏi thăm tình huống, độ chân thật rất chính xác.

“Tổ Nguyệt, Tây Kỳ quốc sao lại thế này?”

“Tiểu thư, ngay lúc mười ngày trước, Long Trạch Vũ sắc phong Long Trạch Cảnh Thiên làm thái tử, đề nghị xuất chiến, là do Long Trạch Cảnh Thiên đề ra . Long Trạch Cảnh Thiên đề nghị đánh là dựa vào sự giúp đỡ của Thượng Quan gia tộc cùng Đoan Mộc thế gia . Thượng Quan thế gia sớm muốn báo thù rửa hận vì chuyện Nhạn Đăng sơn, lần này Long Trạch Cảnh Thiên có thể lên ngôi vị thái tử, là do sự giúp đỡ đắc lực từ Thượng Quan thế gia. Có thể nói, sở dĩ Long Trạch Cảnh Thiên có thể lên ngôi thái tử, là do chiếm được sự ủng hộ của quân đội!”

Nghe được Long Trạch Cảnh Thiên tên này, Mộ Dung Thất Thất cau mày, người này có dã tâm , trước kia nàng đều biết. Chẳng qua nàng không nghĩ tới, Long Trạch Cảnh Thiên lại lợi dụng tấn công Bắc Chu quốc làm ván cầu.

“Người lãnh binh là ai?”

“Tiểu thư, Tây Kỳ quốc lãnh binh tướng lĩnh là Thượng Quan Vô Kỵ. . .”

Thượng Quan Vô Kị? Qua một hồi, Mộ Dung Thất Thất vô cùng yên tĩnh. Nàng cùng Thượng Quan Vô Kị là bằng hữu, cũng không muốn sau này hai người lại vì lợi ích hai nước mà đối địch. Xem ra, thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tàn. Rất nhiều chuyện, đều là thân bất do kỷ.

Chẳng qua, lúc ở Bắc Chu cùng Tây kỳ, trong lúc đó Phượng Thương cùng Thượng Quan Vô Kị, Mộ Dung Thất Thất khẳng định vẫn lựa chọn người trước.

“Còn Nữ chân tộc kia thì sao? Mười năm trước, Nữ Chân tộc không phải bị Phượng Thương đánh tới đại mạc sao? Vì cái gì lần này Nữ Chân tộc lại tụ tập tại Bắc Phương?”

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Lời Hứa Của Minh Nguyệt Thịnh

Tam quốc đồng thời xuất thủ, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, bên trong nhất định là có âm mưu. Nhất định là có người trung gian giật dây, Tam quốc mới có thể hình thành được hiệp nghị, việc này mới có thể tiến hành cùng lúc như vậy. Tới cùng là ai đã làm ? Sự việc đến quá bất ngờ, làm cho người khác trở tay không kịp, thông tin của mọi người đều không thể tiếp tục điều tra, vốn không thể nào biết được người đứng sau là ai.

Hiện tại điều may mắn nhất là chỉ có Nam Phượng Quốc vẫn không tham gia vào trận chiến này, nếu không Bắc Chu quốc bốn phía đều chiến tranh, đến lúc đó cho dù các quan trên không hoảng hốt, thì dân chúng cũng sẽ rối loạn thành đoàn.

Đông Lỗ quốc xuất binh, là vì chuyện Hạ Vân Tích, Tây Kỳ Quốc lấy cớ là vì Nhạn Đãng sơn, như thế, lý do của Nữ Chân tộc, có phải vì chuyện rửa nhục mười năm trước không?

“Vương Phi, Nữ Chân tộc biến mất đã mười năm, lần này đột nhiên xuất hiện, nhất định có nguyên nhân. Thông tin của chúng ta đã giữ trong hai ngày điều tra gần đây , đây là tư liệu thần điều tra của Nữ Chân tộc lúc trước , thỉnh người xem qua!”

Nạp Lan Tín đã sớm chuẩn bị tốt tư liệu đưa cho Mộ Dung Thất Thất, trang giấy thật dày, cao chừng khoảng nửa người.

“Ô mi, Tố Nguyệt, các người ở lại giúp ta phân loại sắp xếp, tìm ra những điểm quan trọng, có quan hệ cùng với chiến tranh lần này , tự mình

liệt kê ra. Nạp Lan tín, Tây Kỳ Quốc do Ma Vực của ta hồi báo, Đông Lỗ Quốc do người Phật Sinh môn của người hồi báo. Ta muốn biết toàn bộ thông tin cùng tư liệu về việc xuất binh của Đông Lỗ Quốc. Tấn Mặc sư huynh, hi vọng huynh chuẩn bị tốt đầy đủ được liệu, Vương gia có khả năng sẽ tự mình lãnh binh!”

Mộ Dung Thất Thất an bài, làm cho mọi người tâm phục, một câu sau cùng, lại để cho mọi người hoảng sợ.

“Sư muội, Vương gia đã xác định sẽ lãnh binh sao?” Tấn Mặc cũng đoán được khả năng Phượng Thương sẽ lãnh binh, chỉ là không biết hẳn sẽ đánh bên nào.

“Vương gia chưa nói, là muội đoán . Ba phía đều chiến tranh, Vương gia không thể phân thân, sẽ phải đánh một bên. Huynh trước chuẩn bị tốt, để tránh thời gian không kịp.”

“Được!” Lúc Tấn Mặc cùng Nạp Lan Tín chuẩn bị rời khỏi, Mộ Dung Thất Thất lại bổ sung thêm một câu, “Sư huynh, hành động của Minh Nguyệt Thịnh ở kinh thành, phiền huynh lưu ý ! Nam Phượng quốc tuy tạm thời không có hành động gì, nhưng không có nghĩa chúng ta có thể bình an . Muội cũng sẽ cho người của Ma Vực chú ý Nam Phượng quốc !”

“Được!” Thấy Mộ Dung Thất Thất cũng không vì Minh Nguyệt Thịnh đang ở trong Yên kinh, đối với Nam Phượng Quốc mất cảnh giác, Tấn Mặc gật đầu, “Muội yên tâm!”

Cả một đêm, Mộ Dung Thất Thất đều xem thông tin về Nữ Chân tộc .

Thông tin cho thấy, Nữ Chân tộc là một dân tộc sinh sống không ổn định, chia làm bốn Bộ Lạc lớn. Diện tích thảo nguyên ở phía bắc, Đời sống của Nữ Chân tộc cũng rất đơn giản, vào mùa hè cùng mùa xuân bọn họ lại chăn nuôi, mùa thu xuống phía nam cướp đoạt, mùa đông trở về nghỉ ngơi điều dưỡng.

Thời điểm Nhà Tần lúc trước, Nữ Chân tộc đã từng làm cho Nhà Tần một phen phải đau đầu, tuy đã từng cùng Tần quốc hòa thân, cũng từng sử dụng lương thực tơ lụa đổi lấy hoà bình ,trật tự, nhưng mà Nữ Chân Tộc không vì vậy mà trở nên yếu thế đi, ngược lại càng thêm kiêu ngạo càn quấy.

Mãi cho đến mười năm trước, Phụng Thương dẫn binh tiến vào phía bắc, xâm nhập vào thảo nguyên, cuối cùng chỉ cần một năm rưỡi, chẳng những đánh Nữ Chân tộc tan tác tơi tả, hơn nữa Khả Hãn của Nữ Chân tộc Cát Tang Cốt Hãn bị rơi đầu, Nữ Chân tộc từ đó mới biến mất ở phía bắc, mà chuyển đến sinh sống giữa đại mạc

Nhưng từ lúc đó đến bây giờ mới chỉ mười năm, mà Nữ chân tộc lại có thể tập hợp binh lực lần nữa tấn công xuống phía nam. Không có Cát Tang Cốt Hãn, chẳng lẽ là đứa con của hãn lãnh binh sao?

Lúc Phụng Thương trở lại lâu, Tô Mi cùng Tố Nguyệt đang lật xem tài liệu, còn Mộ Dung Thất Thất mệt mỏi nằm ở trên ghế nghỉ ngơi, trong tay cầm thông tin, chính mình lại ngủ.

“Xuyt!”

Phụng Thương làm một tư thế không được lên tiếng nhìn Tô Mi cùng Tố Nguyệt, hãn tay chân nhẹ nhàng bước đến bên người của Mộ Dung Thất Thất.

Xem bộ dạng của nàng, nhất định là cực kì mệt mỏi . Phụng Thương đau lòng hôn nhẹ một cái lên trên trán của Mộ Dung Thất Thất, thật cẩn thận ôm nàng lên, đặt lên trên giường.

Vừa muốn đắp chăn lên người Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất lại thức dậy.

“Thương, Chàng đã trở lại!”

“Ân! Ta trở về thay đồ, một lát nữa vẫn phải tiến cung! Nàng trước nghỉ ngơi một chút!”

“Tốt!” Lúc này Mộ Dung Thất Thất cực kì mệt mỏi , đặc biệt muốn nghỉ ngơi, đúng lúc Phượng Thương đắp xong chăn lại cho Mộ Dung Thất Thất, ở trên đỉnh đầu của nàng đặt một nụ hôn, lúc chuẩn bị rời khỏi, Mộ Dung Thất Thất mở mắt, gọi hắn lại.

“Thương, vào mười năm trước khi chàng giết chết Cát Tang Cốt Hãn, có đứa con nào của hắn còn sót lại không?”

“Cát Tang Cốt Hãn có hai đứa con trai và một đứa gái, đứa con cả lúc mười tám tuổi, đã bị ta giết, còn đứa bé gái lúc đó mười một tuổi, thiếu chút nữa bị ta giết chết. Nếu nói về đứa trẻ nhỏ nhất, ta không nhìn thấy, lúc đó đã bị người mang đi , nghe nói đứa trẻ năm đó chỉ có sáu tuổi, hiện giờ nhất định là mười sáu tuổi .”

“Nha ——” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, “Không có gì, thiếp chỉ nghĩ rằng nếu không có Cát Tang Cốt Hãn, ai lại có thể triệu tập được bốn Bộ Lạc lớn, lần này lãnh binh của Nữ Chân Tộc là người nào.”

“Hắn là Tháp Cát Cổ Lệ, nữ nhi mồ côi của Cát Tang Cốt Hãn.”

“Nha?” Vốn Mộ Dung Thất Thất vẫn vô cùng mệt mỏi, lúc này nghe nói là Nữ tử lãnh binh, khi nghe đến đây lập tức hứng trí ngồi dậy, muốn Phượng Thương nói một chút về Tháp Cát Cổ Lệ.

“Tháp Cát Cổ Lệ từ nhỏ đã được nuôi như những đứa con trai khác, ba tuổi học cưỡi ngựa, năm tuổi học tập cưỡi ngựa bắn cung, bảy tuổi bắn chết bạch điêu, chín tuổi bị bắt đến giữa hoang mạc đầy những con sói trắng, là viên ngọc quý danh giá của Nữ Chân Tộc. Cát Tang Cốt Hãn đã từng nói, đứa con gái này là xuất sắc nhất trong ba đứa con của hắn. Còn nói, sau khi hắn sống được trăm tuổi, nhất định đem ngôi vị Khả Hãn vị giao cho Tháp Cát Cổ Lệ.”

Phượng Thương ngồi ở sau lưng của Mộ Dung Thất Thất, để cho nàng dựa vào mình, bàn tay to xoa bả vai cùng lưng cho Mộ Dung Thất Thất, để cho Mộ Dung Thất Thất thư giãn gân cốt.

“Nữ nhân cũng có khả năng kế thừa Khã Hãn?” Nghe Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất đối với Nữ Chân tộc cực kì tò mò. Tuy lịch sử Trung Quốc kiếp trước của nàng, cũng có Nữ Chân tộc, nhưng xem ra hai Nữ Chân Tộc này không phải là cùng một tộc!

“Nữ Chân tộc từ trước đều đã sùng bái anh hùng, Cát Tang Cốt Hãn sở dĩ có thể thống nhất bốn bộ lạc, là bởi vì tuy hãn tuổi nhỏ nhưng lại có sức lực lớn hơn người, mà con giỏi cưỡi ngựa bắn cung, dũng mãnh vô cùng. Thập Cát Cổ Lệ so với phụ thân của nàng lợi hại hơn, tuổi còn nhỏ, danh tiếng của nàng đã vượt xa hơn cả Đại ca ở Nữ Chân tộc, có thể nói là trò giỏi hơn thầy mà thắng lợi.”

“Năm đó, nếu không phải nàng giả chết, làm cho ta mất cảnh giác, vĩnh viễn trên vùng đại lục này không có khả năng có Nữ Chân tộc .”

Phượng Thương nói , Mộ Dung Thất Thất đã theo thông tin lý giải phù hợp.

Trong khi giao chiến, Thập Cát Cổ Lệ bị Phượng Thương làm bị thương gân cốt, hủy đi diện mạo, đứt khoát giả chết nằm trên mặt đất, thừa dịp sau khi không ai chú ý, giết một ưng kỵ binh, cướp ngựa của hãn mà trốn thoát. Tuy Phượng Thương cưỡi ngựa đuổi theo, sau đó bắn nàng một mũi tên, đúng lúc bắn trúng lưng của nàng, nhưng là cuối cùng nàng vẫn chạy thoát ra ngoài, không nghĩ tới này nữ hài tử nhỏ như vậy, thế mà vẫn còn sống trở về, lại còn tiếp nhận thể lực còn sót lại của Nữ Chân tộc trốn vào giữa đại mạc.

Không thể không nói đến, lúc nhìn những thông tin này, Mộ Dung Thất Thất trong lòng cực kì bội phục Thập Cát Cổ Lệ. Một nữ hài tử mười tuổi,

vậy mà có thể mạnh mẽ ,cứng cỏi như vậy, có nghị lực như thế, xem ra, nàng là một kẻ thù cường đại.

“Thương, lãnh binh Nữ Chân tộc nếu thật sự là Thập Cát Cổ Lệ , e rằng chính là nàng muốn báo thù rửa hận . Chẳng qua là, hiện tại là mùa xuân, vào mùa xuân thì bọn họ đều bắt đầu sinh đẻ, là lúc cho ngựa ăn. Vì sao không đợi đến lúc mùa thu ngựa trở nên cường tráng khoẻ mạnh mới tiến xuống phía nam, tiếp tục cướp bóc sạch sẽ, mùa đông trở về sinh sống, đây không phải là những thói quen của bọn họ sao? Hiện tại mùa xuân tiến về phía nam, chẳng phải là đối với bọn họ rất bất lợi sao?”

Mộ Dung Thất Thất liên tiếp hỏi nhiều vấn đề như vậy, Phượng Thương nhẹ giọng cười, xem ra nàng đã thấy những thông tin này.

Nhiều thông tin như vậy, khẳng định phải nhìn cả một đêm!Tiểu nữ nhân này thật sự là không hiểu phải chiếu cố chính bản thân mình sao ! Chẳng qua là, nàng có thể nhìn thấy chỗ mấu chốt ,làm cho Phượng Thương rất có cảm giác đối với hãn nàng như một người bạn đồng hành. Nữ tử tầm thường, chỉ biết dưới cùng một mái nhà sinh sự với nhau. Nữ nhân của hãn lại biết nhiều như vậy, có thể có được nữ nhân như thế làm bạn, thật sự là vô cùng may mắn!

Nghĩ vậy, âm thanh Phượng Thương cũng càng thêm ôn nhu, “Nương tử, vào mùa xuân họ bỏ qua thời gian chăn ngựa để tiến về phía Nam, khả năng cũng chỉ có hai nguyên nhân. Một, Thập Cát Cổ Lệ sốt ruột vì phụ thân của nàng mà báo thù, cho nên bỏ qua những thói quen này; Thứ hai là.”

“Khả năng thứ hai nhất định là tuyệt đối nắm chắc phần thắng! nhất định là có người liên lạc cùng Thập Cát Cổ Lệ , quy định thời gian tam quốc cùng tiến công, làm cho ban đầu chúng ta gặp khó khăn, ứng phó không nổi, như thế tỷ lệ thắng của nàng sẽ cao lên rất nhiều!”

“Thông minh!” Phượng thương điểm nhẹ vào mũi của Mộ Dung Thất Thất, “Nương tử trái lại có thể đem đều ta đang nghĩ mà nói ra !”

“Thương, nếu thật sự là khả năng thứ hai, người liên lạc trung gian này thật đúng là lợi hại! Vừa lúc chọn Long Trạch Cảnh Thiên lên làm thái tử muốn báo thù cho Hạ Vân Tích, muốn tạo lập vững thế lực chính trị, lại chọn thời điểm lúc muốn Cổ Tháp nghỉ ngơi lấy sức mà báo thù cho phụ thân của nàng. Thương, chàng nói người này sẽ là ai chứ ? Khả năng là Di Sa sao?”

“Không có khả năng.”

Phượng thương lắc lắc đầu, “Nếu như, Di Sa là Liên Sinh, hẳn đang một lòng một dạ mà tìm kiếm nàng. Chiến tranh xảy ra đối với hắn cũng không có bất kỳ lợi ích gì, hắn cũng không có thời gian cùng cơ hội mà làm những việc này. Huống chi hiện tại hắn đang ở Yên kinh, nếu sau lưng hắn là người liên lạc như vậy , hắn hẳn không để cho chính mình đi vào chỗ nguy hiểm. Mà chúng ta còn để ý hắn thời gian lâu như vậy, nếu thật hắn có gì khác thường, chúng ta đã sớm phát hiện ra rồi.”

Phượng thương phân tích vô cùng có đạo lý, Mộ Dung Thất Thất sau khi nghe gật đầu, “Chẳng qua là nếu không phải là Di Sa, thiếp thật sự nghĩ cuối cùng ai có thể đối với Bắc Chu Quốc thù hận như vậy——”

Thấy Mộ Dung Thất Thất cau mày , Phượng Thương dùng tay xoa nhẹ lên mày của nàng, “Nương tử, trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy! Việc này hãy giao cho ta, điều nàng phải làm hiện tại, là đi ngủ cho tốt! Ngày hôm qua một đêm không nghỉ ngơi, ta còn muốn đánh vào cái mông của nàng! Hiện tại sắp làm mẫu thân rồi , vẫn không chiếu cố được cho bản thân mình. Nàng không vì mình mà suy xét, cũng cần phải nghĩ cho con của chúng ta !”

Nghe Phượng Thương nói xong, Mộ Dung Thất Thất xấu hổ nở nụ cười, nàng luôn luôn vội vàng như vậy, đã quên chính mình đang mang thai, khó trách lại mệt mỏi như vậy!

“Tốt! Thiếp nghe lời chàng!” Mộ Dung Thất Thất hôn lên khoé môi của Phượng Thương một chút, “Thiếp cùng cục cưng chờ chàng trở về!”

“Ngoan! Ta chờ nàng ngủ rồi mới vào cung!” Phượng thương đỡ Mộ Dung Thất Thất nằm xuống, đem chăn đắp lại cho nàng, bàn tay to của hắn nhẹ nhàng mà vỗ, như là đang dỗ trẻ con đi ngủ. Không biết là do Mộ Dung Thất Thất quá mệt mỏi, hay là bởi vì bàn tay thôi miên của Phượng Thương, không đầy một lát, Mộ Dung Thất Thất liền ngủ say .

Nhìn khuôn mặt của Mộ Dung Thất Thất có vẻ yên tĩnh, trong lòng Phượng Thương ấm áp, có thể nói cảm giác thật tốt!

Hắn chậm rãi buông rèm giường xuống, đi tới bên người Tô Mi cùng Tố Nguyệt, “Các người cũng chịu đựng cả một đêm rồi, trước tiên đi xuống nghỉ ngơi một lúc đi! Chắc là đã mệt lắm rồi!”

“Dạ!” Tô mi cùng Tố Nguyệt đứng lên, Phượng Thương đi theo cùng Phượng Thương, lùi ra ngoài.

Đóng cửa phòng lại, gọi tô mi lại, Tố Nguyệt biết cô gia có chuyện muốn nói cùng Tô Mi, nàng rời khỏi lâu trước.

“Tô Mi, hôn sự của ngươi và A Khang có lẽ sẽ bị ảnh hưởng của chiến tranh. Ý của A Khang là hôn sự của các người trước phải lùi lại , hoãn lại một thời gian, sau khi chiến tranh kết thúc sẽ tổ chức đại hôn. Ngươi xem có được không?”

Lời này, Phượng Thương nói ra cực kỳ khó khăn, Hoàn Nhan Khang không cách nào đối mặt với Tô Mi ,đành phải nhờ Phượng Thương thuyết phục.

Vừa nghe là ý của Hoàn Nhan Khang , Tô Mi cũng không nghĩ nhiều, “Vương gia, người nói với chàng, thần nguyện ý chờ chàng! Nếu chàng muốn lên chiến trường, thần cũng nguyện ý đi theo chàng!”

“Tốt ——” Phượng Thương gật đầu.

Chờ hẵn tiến cung, Hoàn Nhan Khang lập tức kéo Phượng Thương qua một bên, “Biểu ca, chuyện như thế nào rồi ? Tiểu Mi có đáp ứng hoãn lại hôn sự hay không?”

“Tiểu tử người mệnh thật tốt, nàng chẳng những đồng ý hoãn lại hôn sự, còn nói nếu người ra chiến trường, nàng nguyện ý theo giúp người!”

Vừa nghe phượng thương nói, Hoàn Nhan Khang suýt tý nữa khóc lên, “Biểu ca, không phải đâu! Ta chính là sợ lên chiến trường , vạn nhất. Ta sợ chậm trễ, cho nên mới lùi lại hôn sự. Huynh nói như thế nào, lại trở thành nàng theo giúp ta lên chiến trường !”

Ý của Hoàn Nhan Khang , Phượng Thương biết. Trên chiến trường đao kiếm đều không có mắt, Hoàn Nhan Khang lo lắng nếu mình xuất hiện việc ngoài ý muốn, nếu có cái gì không hay xảy ra, với tính cách của Tô Mi, nhất định sẽ không tái giá , vậy sẽ làm liên lụy nàng. Cho nên, Hoàn Nhan Khang vốn rất mong chờ hôn sự này, đêm qua rất khó khăn đưa ra quyết định, lùi lại hôn sự này.

“A Khang, đối với tính cách của Tô Mi người nên hiểu biết. Chẳng lẽ người muốn bỏ nàng qua một bên , chính mình nhận lấy toàn bộ, bao gồm ngay cả khả năng có thể chết? Như vậy, nàng nhất định sẽ hận người. Nếu như phải lo lắng về những việc này, chi bằng suy nghĩ làm như thế nào để lãnh binh, phải làm sao để đánh thắng, phải làm sao để toàn thắng trở về.”

Phượng Thương nói như vậy, Hoàn Nhan Khang cười khổ một tiếng, “Biểu ca, ta và huynh không giống nhau, huynh là Chiến thần, danh tiếng của huynh đối với bọn họ, trong lòng bọn họ đều hoảng sợ. Ta võ nghệ

không bằng huynh, lại chưa bao giờ tham gia vào chiến trường. Ta sợ xuất hiện việc gì, Tiểu Mi sẽ không xuất giá. Mà nếu đổi lại là huynh, huynh sẽ mang biểu tấu lên chiến trường sao?”

“Ta sẽ ——” Phượng Thương trả lời làm cho Hoàn Nhan Khang bất ngờ “A Khang, nếu nương tử kiên trì muốn đi theo bên cạnh ta, ta sẽ đem nàng theo. Cách làm cho một nữ nhân có thể an tâm hay không , không phải là để cho nàng ở phía sau mà lo lắng, nàng sẽ doạ chính bản thân mình, mà là để nàng bên cạnh người,dốc hết lòng mà bảo vệ nàng. Người tin hay không, nếu nương tử ở bên cạnh ta, sức chiến đấu của ta sẽ tăng lên gấp bội.”

“Bởi vì ta có thể tử cùng cục cùng bên cạnh, ta nhất định phải dốc hết sức để chiến thắng, nhất định phải bảo hộ bọn họ tốt nhất! A Khang, nữ nhân của chúng ta, cũng không phải là những nữ nhân tầm thường, người đừng xem các nàng yếu ớt như vậy, chỉ biết làm cho người cảm thấy yêu mến, đó là điều đặc biệt sai lầm .”

Phượng Thương nói, đánh thức tên đầu gỗ Hoàn Nhan Khang. Đúng vậy ! Tô mi làm sao có thể giống như những nữ nhân tầm thường! Xem ra hãn quá mức hoảng loạn, hãn lại đem chính mình trở nên hồ đồ rồi.

Chẳng qua,mang theo Tô Mi bên cạnh, hãn lại chưa cùng Tô Mi thành hôn. Dù sao, Hoàn Nhan Khang không có phần chắc chắn cùng tự tin giống như Phượng Thương. Hãn vẫn muốn vì Tô Mi mà chừa một con đường lui cho nàng.

“Biểu ca, ta đã hiểu! Đi thôi, tất cả mọi người đang đợi huynh!”

Trong phủ Nhiếp Chính vương , Mộ Dung Thất Thất ngủ thẳng tới buổi chiều mới tỉnh lại,thời gian cơm trưa qua không bao lâu, Tổ Nguyệt nói Minh Nguyệt Thịnh tới gặp nàng, Mộ Dung Thất Thất vội vàng cho Tổ Nguyệt mời Minh Nguyệt Thịnh tiến vào.

Chờ đến khi Minh Nguyệt thịnh tiến vào, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất không có việc gì, hăn mới yên tâm. Chuyện Bắc Chu quốc bị Đông Lỗ, Tây Kỳ, Nữ Chân đánh bất ngờ, Minh Nguyệt Thịnh cũng vừa mới biết tin tức, lo lắng cho Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh liền chạy sang đây.

“Minh Nguyệt, người như thế nào lại sang đây ?” Mộ Dung Thất Thất mời Minh Nguyệt thịnh ngồi xuống, kêu Tô Mi dâng trà.

“Ta nghe nói chuyện tam quốc xuất binh , lo lắng phía bên người, sang đây để nhìn xem. Vốn cực kỳ lo lắng cho người, nhưng hiện tại nhìn người tinh thần khá tốt, ta an tâm rồi !”

Thời điểm lúc Minh Nguyệt Thịnh nói chuyện , Mộ Dung Thất Thất liên tục xuất hiện vẻ mặt mỉm cười , chờ hăn đem hết lời nói ra, Mộ Dung Thất Thất phát phát tay, để Tô Mi cùng Tô Nguyệt lui ra, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Thất Thất nàng như vậy có phải nên nói ra suy nghĩ của mình hay không?” Minh Nguyệt thịnh là hạng người thông minh như thế nào, lại không biết mục đích Mộ Dung Thất Thất cho người lui ra ngoài .”Nàng không phải muốn hỏi ta, Nam Phượng quốc có tham dự vào chuyện này hay không?”

“Minh Nguyệt, người gần như đi guốc trong bụng ta .” Mộ Dung Thất Thất cười đem nước trà trong chén Minh Nguyệt thịnh xoay tròn, “Không sai! Ta xưa nay thích thẳng thắn, không thích lòng vòng quanh co. Ta chính là muốn biết, có người tìm người liên thủ hay không? Người nghĩ như thế nào !”

Mộ Dung Thất Thất trực tiếp như vậy, trái lại cũng gần giống với tính cách của Minh Nguyệt Thịnh, “Nếu ta nói, đã từng có người tìm đến Nam Phượng quốc, nhưng ta không đáp ứng, cũng sẽ không đáp ứng, nàng có nguyện ý tin ta hay không?”

“Tin.” Mộ Dung Thất Thất không chút do dự gật đầu, ngược lại làm cho Minh Nguyệt Thịnh kinh ngạc, “Thất Thất, nàg vì sao tín nhiệm ta như vậy?”

“Bởi vì ánh mắt của người không biết nói dối!” Kỳ thật, Mộ Dung Thất Thất muốn nói “Bởi vì người yêu ta” , chỉ là lời này nàg cũng không nói ra miệng.

Cách Nam nhân yêu nữ nhân có rất nhiều loại, giống như Liên Sinh, yêu Y Liên, nhất định phải tìm được nàg, nếu không chiếm được tình nguyện dù mất cả chì lẫn chài cũng sẽ không để cho đối phương cảm thấy dễ chịu. giống như Long Trạch Cảnh Thiên, tình yêu của hã mang theo quá nhiều mục đích và lợi ích, có thể hã một hồi như vậy, lúc khác như vậy, mà quan trọng là chính hã có cần điều đó hay không thôi. Còn như Minh Nguyệt thịnh, tình yêu của hã là giúp đỡ cho người hã yêu, ta yêu người, không liên quan tới người, xem ra tình yêu trong sáng của Minh Nguyệt Thịnh, là thành toàn cho người hã yêu.

Hã hi vọng Mộ Dung Thất Thất có thể hạnh phúc, cho dù hã chỉ đứng có thể đứng từ xa để nhìn, chỉ cần nàg hạnh phúc, hã sẽ vui vẻ. Nam nhân như vậy , tình yêu khoan dung như vậy, lại làm sao có thể thừa dịp mà phá hoại hạnh phúc của nàg!

Minh Nguyệt Thịnh đối diện với Mộ Dung Thất Thất, nghĩ đến câu nói kia của nàg “Ánh mắt của người không biết nói dối” , làm cho Minh Nguyệt thịnh có khí phách cũng bị kích động muốn rơi lệ . Nàg tín nhiệm hã như vậy, làm cho hã cảm thấy vô cùng tự hào. Nữ nhân này, làm cho người ta không tự chủ được mà bị nàg hấp dẫn, cam tâm tình nguyện phục vụ cho nàg.

“Cám ơn ——” Minh Nguyệt Thịnh nhìn Mộ Dung Thất Thất cười.”Cám ơn sự tín nhiệm của nàg!”

“Tuy ta không ở Nam Phượng quốc, nhưng mà có người đã từng đến Nam Phượng quốc, đề cập qua chuyện liên thủ. Chẳng qua là người của ta không đáp ứng.”

“Người kia là ai?” Điều hiển tại mà Mộ Dung Thất Thất muốn biết nhất là người đứng sau màn này là ai, vì sao phải đối phó Bắc Chu quốc như vậy. Chẳng qua đối với vấn đề này của nàng, Minh Nguyệt Thịnh khẳng định cũng không biết đáp án, “Ta không có ở bốn quốc, người nọ lúc sau liền rời khỏi. Ta cũng không biết sau lưng lại có bí mật như vậy, lúc biết tam quốc xuất binh, ta đã truyền lệnh trở về, để cho bọn họ trở về thăm dò người bí ẩn đằng sau màn này là ai .”

Minh Nguyệt Thịnh nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất gật đầu. Hiện tại đi thăm dò lúc này, khả năng là sẽ tìm không được . Chẳng qua chỉ cần có hi vọng, nàng không muốn buông tha. Nghĩ như vậy một lúc, Mộ Dung Thất Thất cười, hai mắt như một vì sao sáng loé ra “Minh Nguyệt, người có hứng thú hay không, cùng nhau làm một việc mua bán?”

Mộ Dung Thất Thất nhìn Minh Nguyệt Thịnh trước mặt, đều cho mình là người làm ăn, lúc này nàng đề nghị việc buôn bán, Minh Nguyệt Thịnh biết ý định này cùng chiến tranh có liên quan, thấy nàng hưng trí bừng bừng như vậy, nhất định là phát sinh việc tốt .

“Nói đi, ta muốn thử xem có lợi hay không!”

“Ha ha, khẳng định kiếm thật nhiều vàng bạc cho người!”

Mộ Dung Thất Thất bày bản đồ ra, đặt ở trước mặt của Minh Nguyệt thịnh, “Nơi này là Đông Lỗ Quốc, nơi này là Tây Kỳ Quốc , bên này là Nữ Chân. Nếu tam quốc đồng thời tiến công, khẳng định là có người ở sau lưng giật dây, bằng không sẽ không trùng hợp như vậy được. Hiện giờ, bất luận Đông Lỗ quốc hay là Tây Kỳ Quốc , điểm quan trọng của bọn họ đều là Bắc Chu của chúng ta, như thế ——”

Mộ Dung Thất Thất đặt tay ở nơi Nam Phượng quốc giáp cùng với Đông Lỗ cùng Tây Kỳ Quốc ,vẽ lên hai đường mũi tên tấn công .”Lấy Bắc Chu quốc của ta làm mồi, hấp dẫn đại bộ phận quân lực của bọn họ, nhưng Nam Phượng quốc của các người, lại có khả năng thừa dịp mà vào phá huỷ, đánh bọn họ trở tay không kịp! Tin tưởng bất luận là đông Lỗ quốc, hay là Tây Kỳ Quốc , đều sẽ không dự đoán được Nam Phượng quốc sẽ tham gia vào chuyện này, lại càng không dự đoán được người đột nhiên xuất binh.”

Mộ Dung Thất Thất đưa ra đề nghị này,làm Minh Nguyệt Thịnh chết đứng tại chỗ, vốn nàng nói việc buôn bán, chính là cái này! Việc mua bán này chính xác thật là một việc rất tốt.

“Minh Nguyệt, không bằng, chúng ta đem đại lục này bố trí lại một chút đi! Thiên hạ chỉ chia ra bốn nước lớn nhỏ như vậy, thật sự là có phần không đủ sinh sống, không bằng, về sau thiên hạ chỉ có Bắc Chu cùng Nam Phượng hai nước, người thấy như thế nào? !”

Lúc này, Minh Nguyệt Thịnh vô cùng kinh ngạc. Thiên hạ phân thành hai nước, nữ nhân này vậy mà có thể dễ dàng nói ra những lời này, nàng cho tới cùng có hiểu hay không, như vậy sẽ vén lên một màn kinh thiên động địa!Đối với cục diện thiên hạ này,câu nói đầu tiên của Mộ Dung Thất Thất có thể thu tóm toàn bộ cục diện, nàng là người vô cùng cẩn trọng, lại là nữ nhân mạnh mẽ cao ngất!

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt ——”

Thấy Minh Nguyệt Thịnh không nói lời nào, Mộ Dung Thất Thất tiếp tục nói tiếp, “Nếu người cảm thấy chia ra hai đường, tấn công vào Đông Lỗ Quốc cùng Tây Kỳ Quốc, lại làm cho binh lực của Nam Phượng Quốc bị phân tán, không đạt được hiệu quả. Không bằng giữa Tây Kỳ Quốc cùng Đông Lỗ Quốc người có thể tùy tiện chọn một nước, đến lúc đó bên ta trước tiên thu hút đối phương, chờ đại binh lực của bọn họ bị bên ta điều khiển, người thừa dịp nắm lấy mà hành động, người xem như thế nào? !”

Lúc này trong lòng Minh Nguyệt Thịnh trừ bỏ thán phục, vẫn là thán phục. Thiên hạ này vì sao lại có nữ tử như Mộ Dung Thất Thất? Vô luận là chia ra hai đường, sau cùng nàng nói hết sức chuyên chú, chỉ cần đối phó với một nước, những điều này cần người lãnh binh lâu năm mới có thể suy nghĩ ra được, vì sao một tiểu thư khuê các như Mộ Dung Thất Thất lại có thể nghĩ ra được điều này?

“Thất Thất, nàng thật sự là làm cho ta cảm thấy bất ngờ.”

Qua rất lâu sau, Minh Nguyệt Thịnh mới biểu hiện sự cảm thán đối với nàng như vậy. Chắc là bởi vì nữ nhân này một mặt không giống nữ nhân bình thường , mới có thể hấp dẫn hấn sâu sắc như vậy, làm cho hấn cam tâm tình nguyện vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì. Nữ tử như vậy, trời sinh trở thành một nữ vương, làm cho người khác không thể không khâm phục dưới chân nàng.

Minh Nguyệt Thịnh có chút hối hận, hối hận chính mình không sớm một chút phát hiện của Mộ Dung Thất Thất quý giá như vậy, để cho Phượng Thương một bước đoạt trước. Nhưng hấn lại cực kỳ may mắn, may mắn chính mình có thể nhìn thấy một mặt tốt đẹp của nàng như vậy! Nếu hấn lúc trước chọn cách thức cực đoan mà đoạt lấy, chỉ sợ nữ nhân này vĩnh viễn cũng không muốn mở lòng cùng hấn, cũng sẽ không để hấn có thể thấy được một mặt tốt đẹp của nàng như vậy.

Vốn bất hạnh cùng hạnh phúc lại giống nhau như vậy. Tuy, hấn không thể cùng nàng bên nhau mãi mãi, nàng chỉ đối xử với hấn như là bạn tốt , có thể lấy một danh phận khác ở cùng nàng,nhìn thấy nàng toả sáng mê người, cũng là một loại hạnh phúc a!

“Thất Thất, nàng vừa rồi mới nói , chẳng lẽ là nàng đã cùng Nhiếp Chính vương thảo luận qua sao?”

“Không có.” Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, “Chàng bề bộn nhiều việc, ta không kịp nói cho chàng biết, cho nên trước tiên nói cho người biết. Minh Nguyệt, người cảm thấy được đề nghị của ta như thế nào? Chúng ta liên thủ như làm một việc mua bán lớn, như thế nào có được hay không?”

Minh Nguyệt Thịnh trước còn nghĩ rằng những đề nghị này là ý của Phượng Thương, lúc này vô cùng thông suốt, ý nghĩ này là của chính Mộ Dung Thất Thất. Nghĩ đến việc nàng trước tiên nên bàn luận cùng Phượng Thương, mà lúc này nàng lại tìm hãn thương lượng trước tiên, sự tín nhiệm vô điều kiện này, làm cho hãn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Tốt!” Minh Nguyệt thịnh cầm một cây bút, chỉ vào bản đồ, “Nàng đã nói hai nước Đông Lỗ cùng Tây Kỳ tùy ý ta chọn lựa, như thế ta chọn Tây Kỳ Quốc .”

Việc Minh Nguyệt thịnh chọn Tây Kỳ Quốc , Mộ Dung Thất Thất vốn dĩ có thể lý giải. Minh Nguyệt Thịnh đã ở Tây kỳ quốc làm con tin nhiều năm như vậy, bị những người này lừa gạt, lúc này đúng là lúc để hãn có thể báo thù rửa hận.

Minh Nguyệt thịnh mới vừa đăng cơ không bao lâu, rất nhiều người đều cho rằng nội bộ phận của Nam Phượng Quốc đều không ổn định, cho rằng lúc này vị tân hoàng đế vì chuyện nội bộ phận mà bận rộn, không có tâm tư mà bận tâm việc khác. Lúc này vừa đúng lúc thừa dịp lợi dụng sự khinh thường đối phương của bọn họ, đánh cho bọn họ trở tay không kịp!

Nếu Nam Phượng quốc xuất chiến, đối với bản thân của Minh Nguyệt thịnh tương đối có lợi. Thứ nhất, khả năng sẽ dập tắt được việc nội bộ xảy ra mâu thuẫn, để dân chúng cả nước đều đã đồng lòng chống địch; Thứ hai, có thể làm sáng tỏ những thế lực đang ẩn náu trong nước, Nam Phượng Quốc lãnh binh giết địch, những người phản đối trong nước sẽ bắt đầu hành động, vừa đúng lúc có thể mượn cơ hội này diệt sạch bọn họ, coi như trừ khử những mầm tai vạ cho đất nước.

Sau khi Mộ Dung Thất Thất đem những điều này phân tích cho Minh Nguyệt Thịnh, Minh Nguyệt Thịnh liên tục than thở hai tiếng, “Phượng thương có được nữ nhân như nàng như vậy, thật sự kiếp trước hắn đã tu được bao nhiêu phúc khí rồi! Hai người các nàng phu thê đồng lòng như vậy, chỉ sợ là thiên hạ không ai có thể địch nổi ! Xem ra, ta lựa chọn làm bạn hữu của hai người thật là một quyết định sáng suốt.”

Phượng thương vốn lãnh binh như thần, hiện tại lại có thêm Mộ Dung Thất Thất mưu trí như vậy, hai người liên thủ, đừng nói Đông Lỗ Quốc cùng Tây Kỳ Quốc , bọn họ nếu muốn đoạt cả thiên hạ này, điều này có khả năng nhất định sẽ thành công.

“Ha ha, Minh Nguyệt, ta là bằng hữu của ngươi, nhất định sẽ cùng nhau hoà bình, nếu là kẻ thù của ta, ta trước giờ chưa bao giờ lưu tình.” Khuôn mặt tươi cười của Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh nhìn ngẩn ra. Đã bỏ lỡ vàng thái dương này, hắn sẽ không bỏ lỡ cả ánh trăng cùng vì sao một lần nữa . Bỏ lỡ tình yêu này, cũng không được bỏ qua làm bằng hữu cùng nàng.

“Ta cảm thấy chính mình thật sáng suốt, không có đứng đối lập cùng hai người.”

Những lời này là xuất phát từ trong lòng của Minh Nguyệt Thịnh.”Nếu như theo lời nàng nói, đại lục chỉ có hai nước Bắc Chu cùng Nam phượng, chính xác điều này rất đáng được mong đợi. Như thế, ta hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ! Tin tưởng không lâu trong tương lai, những lời nàng nói có thể thực hiện được !”

Minh Nguyệt Thịnh nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất biết hắn chấp nhận ý nghĩ của mình. Tuy nàng nói chính xác là hợp tác, nhưng người thông minh làm sao lại không hiểu, nàng muốn sự giúp đỡ từ bên ngoài của Minh Nguyệt Thịnh! Bắc Chu ba phương đều phải chống địch, nếu chia ra ba

đường, cho dù Phượng Thương có lãnh binh, sức chiến đấu nhất định sẽ suy yếu rất lớn.

Nếu thương tổn mười ngón tay,chi bằng cắt đứt đi một ngón. Nếu bị ba nước giam giữ, chi bằng liên thủ cùng Minh Nguyệt Thịnh, mời hãn xuất binh, giảm bớt áp lực cho Bắc Chu Quốc. Nói thẳng ra, đây là Minh Nguyệt Thịnh ra đây giúp đỡ bọn họ.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Phụng Tà Trở Về

Minh Nguyệt thịnh là người thông minh, làm sao lại không biết nguyên nhân bên trong của việc này! Nhưng mà hần trực tiếp đáp ứng như vậy, Mộ Dung Thất Thất không biết nên cảm tạ người nam nhân trước mắt này như thế nào, chỉ có thể nói ra lời cảm ơn từ đáy lòng: “Minh Nguyệt, cảm ơn người!” “Nàng đừng nghĩ ta vĩ đại như vậy!” Nhìn ra ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh lười biếng cười, khước miệng nhếch lên: “Ta chẳng qua muốn báo thù rửa hận, ta muốn trả lại nỗi sỉ nhục mà ta đã nhận cho Tây Kỳ Quốc thôi! Hơn nữa, ngộ nhờ ta khoan tay đứng nhìn, Bắc Chu quốc bị ba nước chia cắt, vậy kế tiếp hần là bọn họ sẽ nhắm vào Nam Phụng Quốc, ta đây chỉ phòng ngừa chu đáo, lo lắng cho tương lai của mình.”

Minh Nguyệt thịnh nói một câu này, phải sạch tâm ý của nàng không còn một mảnh, hần lấy cớ như vậy, Mộ Dung Thất Thất làm sao lại không hiểu, chẳng qua có một vài việc không cần nói quá rõ ràng, cứ như vậy đi!

“Vô luận như thế nào, ta nợ người một nhân tình, về sau người có cần cái gì, cứ việc mở miệng!”

“Hiện tại ta đây có thể mở miệng chứ?” Minh Nguyệt Thịnh tiến tới gần phía trước, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn Mộ Dung Thất Thất, “Có thể tặng cho ta hài tử đầu tiên của nàng hay không? Ý của ta là, để cho nó nhận ta làm nghĩa phụ. Ta vô cùng yêu thích tiểu hài tử!”

“Được!” Mộ Dung Thất Thất không hề nghĩ ngợi, đáp ứng yêu cầu của Minh Nguyệt Thịnh.

Nghe xong lời này, Minh Nguyệt Thịnh ngược lại cảm tạ Mộ Dung Thất Thất: “Cám ơn!”

Bên này Mộ Dung Thất Thất cùng Minh Nguyệt Thịnh đạt thành hiệp nghị về việc xuất binh của Nam Phượng Quốc, bên kia, Di Sa vô cùng tức giận.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì lí do gì mà Đông Lỗ quốc đột nhiên xuất binh?”

Sau khi biết được Đông Lỗ, Tây Kỳ cùng Nữ Chân tộc ba phía đồng loạt xuất binh, Di Sa vô cùng có cảm giác như bị lừa gạt. Đông Lỗ quốc xuất binh? Ai cho họ cái gan đó? Nếu như thật sự là xuất binh, Đông Lỗ quốc nhất định xin giúp đỡ của Bồng Lai đảo, nhưng mà hãn ở đây lại không nhận được chút tin tức nào về việc này, vậy người nào tự chủ trương giúp đỡ Đông Lỗ Quốc?

Già Lam lúc này cũng cau mày, đây là lần đầu tiên hãn đến phòng của Di Sa sau khi xảy ra mâu thuẫn giữa hai người, Đông Lỗ Quốc xuất binh, thật sự là làm cho người khác bất ngờ.

Đông Lỗ quốc xưa nay luôn dĩ hòa vi quý*, có việc gì đều lựa chọn nhẫn nại, bình thường mềm mại giống như một quả hồng, lần này thế mà lại có dũng khí như vậy, rốt cuộc là vì duyên cớ nào? Vì muốn báo thù cho Hạ Vân Tích? Hạ Tiến bình thường vốn yếu đuối, cho dù có sủng ái Hạ Vân Tích đến cỡ nào, cũng sẽ không vì Hạ Vân Tích mà đi đắc tội Bắc Chu quốc- nước đứng đầu trong bốn nước, lại càng không có cái gan này. Vậy suy cho cùng, trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì? (*1 quan niệm của đạo nho, tạm hiểu là:”Hãy lấy sự hòa hợp với nhau làm trọng”)

“Hạ Tuyết, vẫn không có tin tức truyền đến từ Đông Lỗ Quốc?”

“Công tử, vẫn không có.” Hạ Tuyết lắc đầu. Theo lý thường mà nói, việc Đông Lỗ Quốc xuất binh, đệ tử Bồng Lai đảo tại Đông Lỗ Quốc nhất định

phải truyền tin đến đây, nhưng mà đến khi chiến tranh đã bùng nổ, bọn họ vẫn chưa nhận được tin báo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ta đã biết.”

Trầm mặc một hồi lâu, Di Sa u u mở miệng, “Nhất định là do Độ Nhất giờ trò quỷ!”

Độ Nhất, nhị đệ tử của Thái Hư chân nhân ở Bồng Lai đảo, từ trước đến nay vốn bất hòa với Di Sa, từ nhỏ đã thích cùng Di Sa phân tài cao thấp, vô cùng bất mãn đối với việc để Di Sa tiếp quản Bồng Lai Đảo.

“Lần này, Đông Lỗ Quốc dám xuất binh, nhất định là do Độ Nhất giật dây!”

“Đại sư huynh, có nên ngăn cản bọn họ hay không?” Nghĩ đến từng việc từ trước đến nay Độ Nhất luôn đối nghịch với Di Sa, Già Lam có vài phần tin tưởng với lời nói của Di Sa.

“Vô dụng thôi!” Di Sa lắc đầu, lộ ra một nụ cười ngậy ngô: “Già Lam, người vẫn không rõ sao! Chúng ta không thu được bất kỳ tin tức gì, nói rõ ra là đệ tử Bồng Lai ở Đông Lỗ Quốc hoặc là bị Độ Nhất mua chuộc, hoặc là bị Độ Nhất chế phục*,những gì chúng ta nói, Hạ Tiến nhất định sẽ không nghe.” (*bắt phục tùng)

Di Sa phân tích rất có đạo lý, Già Lam cũng tán thành lời nói của hắn:”Sư huynh, Độ Nhất luôn bất mãn đối với huynh, nếu hắn đã không chế đệ tử, hơn nữa giật dây việc xuất binh của Đông Lỗ Quốc, chúng ta nên làm như thế nào?”

“Đi về trước.”

“Ngăn cản Đông Lỗ Quốc xuất binh?”

“Không –” Di Sa lắc đầu.”Hạ Tiến không nghe lời, nhất định phải để cho hắn nếm chút khổ sở. Nghe lời Độ Nhất, để Di Sa ta ở chỗ nào? Nếu hắn quy phục Độ Nhất, vậy để cho hắn tổn thất một chút binh mã rồi hãy nói! Chờ hắn bị đánh bại, tự nhiên sẽ đến cầu ta!”

Nghe Di Sa nói muốn trở về Đông Lỗ Quốc, Hạ Tuyết vẫn người là cao hứng nhất .”Công tử, không tìm Y Liên tiểu thư sao?”

Nghe trong âm thanh của Hạ Tuyết lộ ra vui sướng, Di Sa liếc nàng một cái, làm Hạ Tuyết sợ tới mức cả kinh, vội vàng cúi đầu.”Bắc Chu bị địch tấn công ba phía, người nào còn có tâm tình làm chuyện khác....”

Ý nghĩa trong lời nói của Hạ Tuyết là, hiện tại Bắc Chu Quốc nhất định sẽ chú ý đến việc đánh trận , hôn sự của Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi khẳng định sẽ bị kéo dài vô thời hạn. Hắn còn rất nhiều cơ hội có thể thấy Tô Mi, hà tất vội vã vào lúc này ! Thừa nước đục thả câu là tốt, nhưng chẳng may không mò được cá, lại khiến một thân hôi tanh, vẫn là không tốt.

Hậu thuẫn của hắn là Bồng Lai đảo. Hiện tại Độ Nhất đoạt quyền của hắn, chính là muốn làm lung lay nền tảng của hắn. So với việc tìm kiếm Y Liên, ổn định nền tảng, bảo vệ lợi ích của mình mới là điều quan trọng nhất. Không có bối cảnh mạnh mẽ, dù hắn tìm được Y Liên, cũng không có năng lực làm cho nàng có thể hạnh phúc!

Lại nghe được tên “Y Liên” này, Già Lam nhin không được hỏi ra miệng, “Di Sa, Y Liên là ai? Vì sao người nhất quyết tìm được nàng? Chúng ta biết nàng sao? cho tới bây giờ ta nhớ rõ trên Bồng Lai đảo đều không có người nào tên là Y Liên.”

Vấn đề của Già Lam, Di Sa không trả lời, cũng không muốn trả lời, chỉ là cúi đầu xuống chơi đùa cùng các ngón tay, vẻ mặt trầm tư, giống như

không nghe được câu hỏi của Già Lam. Thấy Di Sa cố ý trốn tránh vấn đề của mình, trong lòng Già Lam có chút khó chịu.

Vấn đề này, hắn đã hỏi qua nhiều lần, mỗi lần Di Sa đều chọn thái độ lạnh nhạt để né tránh. Trước kia Thất Trọng Tháp, Di Sa để cho nàng tham gia thi đấu cùng nữ nhân, chẳng lẽ hắn lần này tới Bắc Chu quốc, chính là vì Y Liên. Y Liên kia tới cùng là ai? Có thể làm cho Di Sa bỏ xuống chính sự quan trọng ở đảo ngàn dặm xa xôi, chạy tới đây?

Nghĩ đến Mộ Dung Thanh Liên, Già Lam giống như rõ ràng được một chút. Nghĩ lại lần đầu tiên Di Sa nhìn thấy Mộ Dung Thanh Liên, khi hắn nói những lời này, còn tỏ ra hết sức yêu chiều nàng, sau cùng lại đối xử tàn nhẫn với nàng, Già Lam tựa hồ như tìm được chút manh mối quan trọng.

Mộ Dung Thanh Liên là tuyển thủ Thất Trọng Tháp, lúc đầu Di Sa đối xử với nàng như vậy, có phải do tưởng nàng là Y Liên hay không? Về sau lại muốn giết Mộ Dung Thanh Liên, chẳng lẽ là vì Di Sa biết rõ Mộ Dung Thanh Liên không phải là người hắn muốn tìm sao?

Già Lam càng nghĩ càng nhức đầu, Di Sa chưa bao giờ rời khỏi Bồng Lai Đảo, vậy từ lúc nào có thể biết được sự tồn tại của Y Liên? Nghe tên, có vẻ đó là một nữ nhân, chẳng lẽ vài năm nay hắn trở nên thay đổi là vì nữ nhân này sao?

Di Sa phải quay về vì chuyện của Đông Lỗ Quốc, một lát sau, người của Phật Sinh môn truyền gấp tin tức này cho Phượng Thương.

“Còn muốn chạy sao?” Phượng Thương nắm lấy tờ giấy trong tay, năm ngón tay nắm chặt, tờ giấy biến thành tro tàn, “Cho người đi theo! Cùng rời khỏi kinh thành, hành động theo lệnh của ta.”

Tuy chuyện chiến tranh đều làm cho người ta sút đầu mẻ trán, nhưng người như Phượng Thương vẫn còn có thể quan tâm về vấn đề này. Lúc

này nếu như Di Sa muốn rời khỏi, Phượng Thương tuyệt đối không cho phép. Để Di Sa chạy thoát, đồng nghĩa với việc thả hổ về rừng.

Mộ Dung Thất Thất đã nói qua, Di Sa có thể là Liên Sinh, Liên Sinh là người đến từ một thế giới khác, đều giống như Mộ Dung Thất Thất, tiếp nhận mọi loại giáo dục, trong đó quan trọng nhất là giáo dục về quân sự. Nếu để cho Di Sa giúp đỡ Đông Lỗ Quốc, hơn nữa hiến kế sách cho Đông Lỗ Quốc, chiến tranh giữa Đông Lỗ Quốc cùng Bắc Chu Quốc, có thể trở nên vô cùng khó khăn.

Cho nên, vô luận là lý do cá nhân hay chính sự, nhưng vẫn phải nhìn từ góc độ chiến tranh mà lo lắng, Phượng Thương tuyệt đối không cho Di Sa rời khỏi nơi này. Người này, bất luận có phải là Liên Sinh hay không, cố ý nhắm vào Mộ Dung Thất Thất, hẳn nhất định không hạ thủ lưu tình!

Bởi vì chiến sự bất ngờ, Phượng Thương vẫn liên tục ở lại trong cung, chờ cho đến đêm khuya ngày thứ ba mới quay trở về Thính Tùng lâu. Lúc về đến nhà, Mộ Dung Thất Thất đã sớm nằm ngủ. Sau khi rửa mặt, Phượng Thương ngồi xuống bên cạnh giường, bàn tay to vén tóc trên trán cho Mộ Dung Thất Thất, trong lòng cực kì thỏa mãn.

Vốn nhớ lại việc có thể tiếp tục sống bình an, hạnh phúc cùng nàng, không nghĩ tới ông trời có thể trêu đùa người như vậy. Chiến tranh bùng nổ, thiên hạ không còn thái bình, ít ngày nữa hẳn phải xuất chinh ra chiến trường. Hi vọng có thể tốc chiến tốc thắng, hẳn sẽ sớm trở về đoàn tụ cùng thê nhi.

“Chàng đã trở lại!” Mộ Dung Thất Thất mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Phượng Thương, lập tức đứng dậy ôm lấy Phượng Thương, “Chàng như thế nào bây giờ mới trở về! Ta chờ chàng đã lâu !”

Chưa tỉnh ngủ, trong tiếng nói của Mộ Dung Thất Thất mang theo một chút mềm mại say ngủ, lại giống như một con mèo lười biếng, cả người đều

đã dựa sát vào trong lòng ấm áp của Phượng Thương.

“Tương đối nhiều việc, cho nên ta về trễ!” mười ngón tay của Phượng Thương nhẹ nhàng mà mát xa cho Mộ Dung Thất Thất, “Cục cưng có ngoan hay không?”

“Ha ha, cục cưng còn nhỏ ! Hiện tại cục cưng chỉ nhỏ như thế, nơi nào lại không ngoan!”

“Cũng là –” Phượng Thương nhẹ cười, hắn đi theo Tấn Mặc đại khái là cũng hiểu biết quá trình phát triển của cục cưng, không giống như lúc trước mà lo lắng sợ hãi nữa. Kéo Mộ Dung Thất Thất vào, Phượng Thương lên giường, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng mà ngửi mùi hương thơm ngát giữa tóc của nàng.

“Nương tử, có khả năng ta phải xuất chinh.”

“Ừ...” Chuyện Phượng Thương nói, Mộ Dung Thất Thất đã đoán trước được. Xuất chinh là chuyện lớn như vậy, Phượng Thương nhất định sẽ chính mình xuất chinh , chẳng qua nàng không biết hắn sẽ đi đến chỗ nào.

“Chàng định đi đâu?”

“Ta đi Đông Lỗ, Như Ý đi Tây Kỳ, A Khang đến phương bắc. Như Ý đi theo bên cạnh ta đã lâu, bên Tây Kỳ quốc, ta ngược lại không lo lắng, hiện tại ta không yên lòng, là A Khang.”

Mộ Dung Thất Thất ghé vào trước ngực Phượng Thương, nghe tim của hắn đập.”A Khang cũng cần học hỏi kinh nghiệm, dù sao này giang sơn xã tắc là của bọn họ, chàng không thể giúp họ cả đời được!”

Lời của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương vô cùng đồng ý, hắn cũng nghĩ như vậy. Hoàn Nhan Khang là nhân tài, tin tưởng một thời gian sau, hắn nhất định sẽ trở thành trụ cột vững vàng của Bắc Chu quốc. Bất luận

sau khi Hoàn Nhan Khang trở thành hoàng đế, hay cả đời điều mang danh hiệu Tiêu Dao Vương, giang sơn này muốn ổn định vẫn cần chính bản thân hấn giữ gìn.

“Thương, ta có việc muốn nói cho chàng. Chàng sau khi nghe xong nên có thể điều chỉnh một chút cho thích hợp.”

Mộ Dung Thất Thất đem việc đạt thành hiệp nghị cùng Minh Nguyệt Thịnh nói lại toàn bộ cho Phượng Thương nghe, lúc nghe nói đến việc Mộ Dung Thất Thất thuyết phục được Minh Nguyệt Thịnh xuất binh tấn công Tây Kỳ, Phượng Thương nắm chặt lấy tay Mộ Dung Thất Thất.

“Thương, chàng thấy biện pháp của ta như thế nào? Như vậy, ít nhất ở phía tây, áp lực của chúng ta sẽ không còn lớn nữa, hóa giải vấn đề thiếu binh lực hiện tại.”

“Tốt! Rất tốt!” Từ lúc Phượng Thương nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đặt con cờ xuống, hấn đã biết nữ nhân này rất có tài về việc sử dụng binh, tuy lúc chơi cờ, chẳng qua là đánh trận trên giấy, nhưng lần này đối mặt với thực tế chiến tranh, Mộ Dung Thất Thất còn có thể xử lý thoả đáng như vậy, làm cho Phượng Thương không thể không kinh diễm trước tài trí của nàng.

Hấn đang lo lắng binh lực nếu chia ra ba đường, sẽ làm giảm sức chiến đấu, lúc này có Minh Nguyệt Thịnh gia nhập cùng trợ giúp, áp lực từ Tây Kỳ Quốc đã giảm đi rất nhiều.

“Khanh khanh, nàng quả là ân nhân của ta!”

“Thương, ta giúp chàng một việc lớn, chàng nói xem cảm ơn ta như thế nào đây!” Mộ Dung Thất Thất chống cằm, nhìn chăm chú vào mắt phượng của Phượng Thương, lóe ra tia sáng yêu dã, trong mắt đều là trêu đùa, “Ta đây cũng không giúp không công a!”

“Khanh khanh nghĩ muốn như thế nào?”

Phượng Thương chắc chắn có thể đoán được suy nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, hẳn đi đến Đông Lỗ Quốc, nàng nhất định muốn đi theo. Chẳng qua hiện tại nàng mang thai, chỉ sợ không thuận tiện.

” Tuy là ta nghĩ muốn đi theo chàng đến Đông Lỗ, nhưng mà hiện tại ta đang mang thai, hành động không tiện. Nếu như cùng đi với chàng, chàng nhất định sẽ chú ý đến thân thể của ta, làm chậm quá trình. Nếu quân tình khẩn cấp, đại quân chỉ cần tới trễ một ngày, chiến sĩ cùng dân chúng của chúng ta chết sẽ nhiều thêm nhiều nữa, cho nên, ta không thể cùng chàng đi đến Đông Lỗ Quốc.”

“Thương, chàng đi trước, ta sẽ chờ lúc sau dẫn người đi trợ giúp chàng. Nếu muốn thuận tiện mà nói, cho ta một cái lệnh bài, nói không chừng ta có thể thời khắc mấu chốt có thể giúp được chàng!”

Hóa ra, Mộ Dung Thất Thất yêu cầu việc này... Phượng Thương nghe xong lời nói của nàng, trong lòng vô cùng cảm động.”Ta chính là đang lo lắng nàng muốn cùng đi với ta, đang muốn khuyên nàng làm sao cho phải, không nghĩ tới khanh khanh nói những lời ta đang nghĩ . Nếu nàng ở nhà, ta cũng không yên tâm. Lệnh bài ta ngày mai đưa cho nàng, sau khi cùng đại quân xuất phát, nàng ở phía sau từ từ tới đây, đừng làm khó chính mình!”

Phượng Thương ủng hộ ý kiến của nàng , thật là “Phu xướng phụ tùy” làm cho nàng bất ngờ . Hẳn không giống như những nam nhân khác đem chủ nghĩa nam nhân là lớn nhất, giữ nàng lại trong nhà, điểm ấy trái lại thể hiện hẳn vô cùng tôn trọng nàng.

Giống như nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất vui vẻ, Phượng Thương điểm nhẹ vào mũi của nàng, “Nàng nha! Nếu ta nghĩ đến việc cho nàng ở lại mà chờ ta trở về, nàng sẽ nghe lời ta sao?”

“Sẽ không! Ta nhất định vụng trộm mà đi tìm chàng!”

“Cho nên nói, nàng như vậy càng làm cho ta lo lắng, không bằng ủng hộ nàng! Hơn nữa, nếu có nàng bên cạnh ta, mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng, cũng giống như cho ta một liều thuốc an thần, khi đánh giấc ta càng có thêm động lực không phải sao!”

“Ta biết chàng là tốt nhất ! Thương, ta yêu chàng!” Mộ Dung Thất Thất chủ động dâng lên nụ hôn, tuy chỉ là chuồn chuồn lướt nước, lại làm cho trong lòng Phượng Thương như mở cờ trong bụng. Nhận thấy tâm tình của Phượng Thương đang rục rịch, Mộ Dung Thất Thất nhẹ cười, dụi đầu vào gáy của Phượng Thương , “Thương, chàng rất miễn cảm nha.”

Bên tai truyền đến hơi nóng, làm cho máu huyết toàn thân Phượng Thương trở nên sôi sục , biết Mộ Dung Thất Thất cố ý , Phượng Thương ôm chặt lấy Mộ Dung Thất Thất đang dựa vào ngực mình, không cho Mộ Dung Thất Thất tiếp tục nhiễu loạn, “Nương tử, Tấn Mặc nói, ba tháng đầu không thể sinh hoạt vợ chồng , đối với cục cưng không tốt. Ta có thể chịu _”

Sau cùng ba chữ, hoàn toàn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra , nghe được tâm tình Mộ Dung Thất Thất thật tốt, hai tay ôm lấy phượng thương, “Vẫn là Thương nhà chúng ta rất tốt! Hi hi, ngủ ngon!”

Bởi vì mang thai, Mộ Dung Thất Thất có chút thích ngủ, cộng thêm được Phượng Thương ôm ấp vô cùng ấm áp, Mộ Dung Thất Thất thoáng một chốc liền ngủ ta đi.

Phượng Thương đặt bàn tay lên trên bụng của Mộ Dung Thất Thất, trong lòng lo lắng một hồi. Sau khi kết thúc chuyện phiền toái này, hẳn nhất định phải bỏ chuyện Bắc Chu quốc sang một bên, mang theo Mộ Dung Thất Thất, rời bỏ chính sự, chỉ làm một đôi phu thê bình thường.

Sáng sớm hôm sau, lúc Phượng Thương thức dậy Mộ Dung Thất Thất còn đang say ngủ, sợ âm ỉ đến ái thê, Phượng Thương mặc quần áo lại tử tế, tay chân nhẹ nhàng mà đi ra ngoài.

Vừa đi xuống dưới lầu các, quản gia Phượng Tề tới đây, thần bí như vậy nói, “Vương gia, có hai vị khách muốn gặp người!”

Rốt cuộc sáng sớm ai lại tìm mình ? Mang theo nghi vấn này, Phượng Thương đến thư phòng, cũng không nghĩ đến chỗ Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Phụ thân? Nương! Như thế nào lại là các người!” Phượng Thương kinh ngạc mà nghênh đón, “Các người không phải đang đi chu du khắp nơi sao? Như thế nào lại trở về! Lúc nào thì về đến đây?”

“Ta và phụ thân con đêm qua đã trở về , sợ quấy nhiễu các con, buổi sáng hôm nay mới đến tìm con. Thương nhi, có phải chiến tranh sắp xảy ra hay không ? Con khi nào thì bắt đầu đi?” Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhìn thấy Phượng Thương thật cao hứng, nhưng mà bởi vì xảy ra chiến tranh, trên mặt của Hoàn Nhan Minh Nguyệt có chút u sầu.

“Ta và phụ thân con biết Hoàn Nhan Liệt đã không có trở ngại gì , liền dự định trở về gặp các con. Không nghĩ tới trên đường nghe được chuyện về Đông Lỗ, Tây Kỳ cùng Nữ Chân tộc, chúng ta liền không ngừng thúc ngựa trở về gấp. Tình huống thế nào? Con không phải là tự mình xuất chinh chứ? Ài, tại sao có thể như vậy! Thất Thất có khoẻ không! Con bé có biết chuyện con phải xuất chinh hay không?”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt đều giống như tất cả những người mẹ, tuy Phượng Thương chỉ là con nuôi, nhưng bà vẫn đối xử với hắn như một đứa con ruột. Năm đó Phượng Tà cũng là thường xuyên nam chinh bắc chiến, để nàng ở nhà mà trở nên lo sợ, hiện tại có chiến sự, Phượng Thương nhất định phải xuất chinh, thế Mộ Dung Thất Thất phải làm sao bây giờ?

“Minh Nguyệt, nàng trước nghỉ ngơi một chút, đừng làm khó Thương nhi.” Nhìn thấy thê tử khẩn trương như vậy, Phượng Tà ở một bên an ủi Hoàn Nhan Minh Nguyệt, “Nàng để cho con từ từ nói!”

Phượng Tà nói như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt mới ngồi xuống, trong mắt lại tràn đầy lo lắng, “Phụ thân con trước kia xuất chinh, ta ở nhà luôn luôn lo sợ. Không nghĩ tới bây giờ muốn đến lượt con cùng Thất Thất”

“Nương, con không có việc gì .” Biết Hoàn Nhan Minh Nguyệt chán ghét chiến tranh, Phượng Thương vội vàng an ủi nàng, “Khanh khanh đã biết việc con muốn đi đến Đông Lỗ, nàng vô cùng thông cảm cho con, người cứ yên tâm đi!”

“Thật sự? Vậy là tốt rồi!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại đứng lên, “Thất Thất có ở đây không? Nương đi nhìn xem con bé! Đứa nhỏ này ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định là lo lắng cho con! Ta đi khuyên nhủ con bé, để con bé có thể nghĩ thông suốt!”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt đứng dậy liền đi, Phượng Thương vội vàng ngăn cản nàng, “Nương, khanh khanh không có ở đây, người chờ một lúc có được hay không ạ? Hiện tại nàng rất buồn ngủ!”

“Rất buồn ngủ?” Nghe Phượng Thương nói xong, Hoàn Nhan Minh Nguyệt ánh mắt không chớp nhìn hằm, “Con nói Thất Thất gần đây ngủ rất nhiều –”

Phượng Thương lúc này mới nhớ tới, việc Thất Thất mang thai, bọn họ còn chưa có báo tin cho nhạc phụ nhạc mẫu trước mắt đây. Tin tức tốt như vậy, vậy mà chưa tiết lộ cho hai người, thật sự là đáng chết!

“Nương, phụ thân, là như vậy, Thất Thất đang mang thai !”

“Cái gì? !” Lúc này đến lượt Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt đồng thời kinh ngạc .

“Tà ca ca, ta, ta không nghe lầm chứ!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt âm thanh kích động đứng lên, nàng nắm tay của Phượng Tà, trong mắt đều là sự khó tin, “Tà ca ca, Thất Thất của chúng ta sắp làm nương rồi ! Chúng ta đã được làm ông ngoại bà ngoại rồi !”

“Nàng không có nghe sai! Thật không có nghe sai!” Phượng Tà cũng kích động đến không nói được, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất nhanh như vậy liền mang thai, thật sự là việc quá tốt!

“Thương nhi, thân thể của Thất Thất thế nào ? Cục cưng đã mấy tháng ? Có thấy thoải mái hay không ? Có bắt đầu nôn nghén hay không ? Con bé gần đây ăn cơm thế nào? Phụ nữ có thai phải ăn nhiều hoa quả tươi mới tốt! Phơi nắng nhiều một chút, không thể kén ăn! Đúng rồi, ta còn muốn chuẩn bị tiểu y phục cho tiểu ngoại tôn của ta! Một cái xích đu nhỏ, đồ chơi nữa những thứ này đều phải chuẩn bị! Ai nha, không biết là con trai hay con gái, cần phải làm cả hai bộ mới được! Các con đã bắt đầu nghĩ tên chưa. . . .”

Sau khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt biết Mộ Dung Thất Thất mang thai, liền trở nên kích động đến không nói được. Đối với nữ nhi này của nàng, nàng vô cùng áy náy. Tuy nói Mộ Dung Thất Thất là một miếng thịt từ người của nàng, nhưng mà từ nhỏ đến lớn Mộ Dung Thất Thất, năm đó nàng chưa làm bất cứ việc gì cho Mộ Dung Thất Thất, căn bản nàng không giống một người làm mẫu thân.

Hiện tại Mộ Dung Thất Thất có hài tử, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cảm thấy đây là trời ban ân cho họ. Ông trời đã nghe được sự áy náy của nàng, cho nên mang đứa nhỏ này đến. Nàng nhất định phải đem toàn bộ phần thua thiệt trước kia của Mộ Dung Thất Thất mà đặt hết trên người đứa nhỏ này!

Tâm tư của Hoàn Nhan Minh Nguyệt , Phượng Tà như thế nào lại không hiểu. Nàng cảm thấy được bản thân không có tư cách làm mẫu thân của con bé, thì hẳn làm sao lại có thể có tư cách làm phụ thân. Tuy biểu hiện kích động của Phượng Tà không giống Hoàn Nhan Minh Nguyệt thể hiện rõ ra như vậy, nhưng nội tâm của hẳn cũng thật cao hứng.

Sau khi cao hứng thật lâu, Hoàn Nhan Minh Nguyệt mới bình tĩnh trở lại, “Tà ca ca, chàng không phải có việc muốn nói cùng với Thương nhi sao! Các người tán gẫu đi! Ta đi đến lầu! Yên tâm, ta sẽ không âm ỉ Thất Thất , ta qua đó nhìn xem có cái gì cần hỗ trợ hay không thôi !”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt vô cùng cao hứng đi đến lầu các, trong thư phòng chỉ còn lại có Phượng Tà cùng Phượng Thương. Phượng Tà đi đến bản đồ treo trên tường của Phượng Thương, biểu tình trở nên nặng nề mà đứng lên, “Thương nhi, ba phía bị địch tấn công như vậy, binh lực phân tán, muốn đánh một trận con nghĩ như thế nào?”

Tuy Phượng Thương lúc thiếu niên có danh hiệu là Chiến Thần, nhưng trước mặt Phượng Tà, Phượng Thương đối với người vô cùng tôn kính.

Thời thiếu niên của Phượng Tà liền nam chinh bắc chiến, trừ bỏ trận chiến Nhạn Đãng sơn, chưa từng trải qua thất bại, quả thực có thể nói chính là sự tồn tại của một vị thần. Hiện tại Phượng Tà nói như vậy, nhất định là người có đề nghị, Phượng Thương vội vàng đem đầu đuôi ngọn ngành kế hoạch tác chiến của chính mình nói cho nhạc phụ đại nhân.

“Sao? Hợp tác cùng Nam Phượng Quốc, là ý của Thất Thất sao ?”

Lúc nghe nói Mộ Dung Thất Thất cùng Minh Nguyệt Thịnh đạt thành hiệp nghị, Nam Phượng quốc sẽ nhanh chóng giúp đỡ xuất binh Đông Lỗ Quốc, Phượng Tà mò mẫm chòm râu nở nụ cười, “Ha ha ha! Một cách tốt! Hảo hảo! Hô hô! Thiên hạ chia thành hai , con bé có thể nói ra như vậy, thật không hổ là nữ nhi của Phượng Tà ta! Đủ cuồng vọng!”

Tiếng cười của Phượng Tà cao vút ở giữa mang theo khí phách hào hùng, sau khi cười xong, Phượng Tà xoay người nhìn Phượng Thương, “Thương nhi, nếu như con không chê bai ta, ta nguyện ý lãnh binh đi đến tây kỳ quốc, lão bằng hữu này. Năm đó, tuy ta đưa quyền lại cho người của mình, nhưng người bên ngoài đều tưởng rằng ta đã thua giữa mình với danh thủ của nước Tây Kỳ. Lời này, ta đã kìm nén lâu rồi !”

“Cách thức của Thất Thất rất tốt, chúng ta sẽ thu hút chủ lực của Tây Kỳ quốc , Nam Phượng quốc sẽ tấn công đánh bất ngờ, đến lúc đó đánh trước đánh sau, Tây Kỳ Quốc nhất định sẽ trở thành lịch sử ! Con nếu như tin ta, đưa ta mười vạn quân, đối với bên Tây kỳ quốc, con không cần lo lắng nữa, ổn định mà đối phó tốt với hai bên kia!”

Phượng Tà đồng ý tham gia, đối với Phượng Thương tin tức này là cực kỳ tốt. Phượng Tà dụng binh như thần, lại có nhiều kinh nghiệm thực chiến như vậy , có người giàu kinh nghiệm như Phượng Tà như vậy, chắc chắn Tây Kỳ Quốc có thể đi nhưng sẽ không trở về.

“Phụ thân, người trở về thật đúng thời điểm! Có người, phía sau con không còn vương bận gì nữa!”

Phượng Thương không biết biểu đạt sự cảm tạ của mình như thế nào, nếu không có bất đắc dĩ, hẳn sẽ không để Phượng Tà ra chiến trường, dù sao trên chiến trường biến hóa khó lường, đao kiếm không có mắt, vạn nhất Phượng Tà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao, hẳn phải đối mặt Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Thất Thất như thế nào. Nhưng mà hiện tại tình huống khẩn cấp, nếu không có người giàu kinh nghiệm như Phượng Tà như vậy, hẳn thật đúng là không thể yên tâm.

“Rất nhiều năm đã không lên chiến trường , chỉ cần con tin tưởng ta đảm bảo mọi chuyện sẽ tốt lên!”

Nhắc tới chiến trường, tinh thần Phượng Tà khí thế mười phần, giống như lão hổ đang thức tỉnh, hận không thể hiện tại nhanh chóng xông lên chiến trường.

Phượng Thương vốn tính toán sau khi dẹp loạn được chuyện của Hoàn Nhan Liệt, liền để Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt trở lại, trả lại sự trong sạch cho hai người. Hiện tại, đúng lúc có cơ hội này.

Sau khi thương lượng cùng Phượng Tà, Phượng Thương sai người đi mời Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cùng bọn họ đi vào hoàng cung.

Văn võ bá quan đang lâm triều, lúc nhìn thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt , đều ngây dại ra. Ai vậy? Có phần tương tự giống với Vương Phi, sao có thể lại giống Minh Nguyệt Công Chúa như vậy! Lại nhìn thấy người bên cạnh Hoàn Nhan Minh Nguyệt, thu hút ánh nhìn của mọi người, người nào có thể giống như Phượng Tà như vậy, đây là có chuyện gì?

Đông Phương Lam được mời đến trên đại điện, hoàng thái hậu đang nén khóc, lúc đem chân tướng sự thật toàn bộ nói ra, tất cả triều đình đều sợ ngây người.

Vốn Phượng Tà không phải là thua trong tay người của Tây Kỳ Quốc, mà là có người bán đứng bọn họ! Vốn ở Nhạn Đãng sơn hai mươi vạn người bị chết oan, nếu không chính xác bọn họ đã có thể chiến thắng?

Hoàn Nhan Khang tuy biết Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà còn sống, nhưng lúc thấy hai người , hẳn vẫn hoảng sợ . Không nghĩ rằng Phượng Tà là người vô cùng dũng mãnh như vậy, không nghĩ tới Hoàn Nhan Minh Nguyệt phong thái thực ra là như vậy –

“Đại tướng quân!” sau khi tất cả võ tướng nhìn thấy Phượng Tà, cũng nhin không được tiến lên hành lễ, “Thuộc hạ tham kiến Đại tướng quân!”

Phạm là những người giàu kinh nghiệm ứng chiến, đều là từ một tay của Phượng Tà nuôi dưỡng . Năm đó Phượng Tà chết thảm, rất nhiều người đều thương tâm không thôi, vẫn vì báo thù cho Phượng Tà, không nghĩ tới người cư nhiên còn sống, để những huynh đệ quen biết lâu như vậy thật sự rất cao hứng.

“Đại tướng quân, thật tốt quá! Người đã trở lại, mang chúng ta đi đánh giặc đi! Các huynh đệ đều muốn chiến đấu cùng Tây Kỳ Quốc một phen ! Không có Đại tướng quân, đánh giặc cũng không có ý nghĩa gì !”

Đối với tình hình thực tế ở biên giới, để Hoàn Nhan Khang hiểu rõ, như thế nào là lòng quân, như thế nào là linh hồn của quân đội, trong lòng lại càng hồ thẹn những chuyện mà Hoàn Nhan Liệt đã từng làm. Trong Bắc Chu quốc, Phượng Tà như là linh hồn của toàn quân. Nhìn xem những tướng quân đối với Phượng Tà là từ trong lòng phát ra sự sùng bái cùng tôn kính , Hoàn Nhan Khang có thể cảm nhận sâu sắc ý nghĩa của hai chữ “hồn quân”.

Phượng Tà xuất hiện, làm cho các quan văn võ đang lo lắng vì ba phía bị địch tấn công có khả năng nào chiến thắng hay không, cũng kích động không thôi. Phượng Thương bất khả chiến bại, Phượng Tà lại càng bách chiến bách thắng. Có hai người này ở đây, lần này Bắc Chu quốc nhất định không thành vấn đề.

Vốn những người này vẫn không rõ ràng được chuyện vì cái gì mà Phượng Thương giết Hoàn Nhan Liệt, lại không đăng cơ làm hoàng đế, lúc này nhìn ra được một chút đạo lý.

Chuyện Hoàn Nhan Liệt, khẳng định là do Phượng Thương động tay động chân, hẳn là vì báo thù cho Hoàn Nhan Minh Nguyệt và Phượng Tà. Về phần tại sao Phượng Thương không tự lập làm hoàng đế, nói vậy là bởi vì Phượng Tà chỉ bảo. Sự trung thành của Phượng Tà, mọi người ai cũng đều biết . Người sai nhất định là Hoàn Nhan Liệt, người sẽ không thương

tồn đến người vô tội. Hiện tại nhìn thấy Phượng Tà, như đưa cho những vị quan viên một liều thuốc an thần, một mặt là không lo lắng vì chiến sự nữa, càng không lo lắng Phượng Thương sẽ mưu triều oán vị.

Tin tức Phượng Tà trở về, giống như hồ mọc thêm cánh, không bao lâu liền truyền khắp Yên kinh thành. Nghe nói Phượng Tà không chết, dân chúng đều cao hứng không thôi. Những người lớn tuổi một chút đều nhớ rõ Phượng Tà Đại tướng quân oai hùng dũng mãnh phi thường, hiện tại Phượng Tà lại không chết, lại còn trở về kinh thành, tin tức này làm cho dân chúng trở nên hưng phấn không thôi. Những người này vốn lo lắng vì chiến tranh, giờ phút này giống như thấy được ánh sáng ban mai của thắng lợi . Có Phượng Tà cùng Phượng Thương ở đây, Bắc Chu quốc nhất định không có việc gì!

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Chặn Giết Di Sa

Chắg qua mới chỉ trong bốn ngày, kế hoạch tác chiến với tam quốc đã bắt đầu triển khai, vì có sự tham dự của Phượg Tà, Phượg Thương trực tiếp chuyển giao mười vạn nhân mã cho Phượg Tà, vốn là Như Ý sẽ đi đến hướng tây, hiện giờ lại để hắ cùng đi với Hoàn Nhan Khang, suất lĩnh hai mươi vạn quân đi về phía bắc, còn Phượg Thương chỉ dẫn theo năm vạn Ủng ký quân, mục tiêu hướng phía Đông. “Năm vạn quân đủ sao?” Mộ Dung Thất Thất chưa từng trải qua chiến tranh, chưa từng lên chiến trường. Nhưng nàng đã từng thấy những chuyện này chiếu trên truyền hình, hơi có chút lo lắng.

“Ủng ký quân của ta có thể lấy một địch trăm , mà còn là một đội quân thần tốc. Ngược lại nhiều người sẽ làm chậm tốc độ , làm lỡ việc, càng thêm phiền phức mà thôi.”

Hiện giờ đã là tháng tư, xuân về hoa nở, Phượg Thương cũng thay đổi toàn thân bằng một kiện áo màu trắng. Phượg Thương đưa tay kéo Mộ Dung Thất Thất vào trong lòng, môi nhẹ nhàng mà chạm vào má của nàng, “Khanh khanh, ta phải đi, chẳng lẽ nàng không có lời gì muốn nói với ta sao?”

“Ách ——” nghe Phượg Thương nói như vậy, vẻ mặt của Mộ Dung Thất Thất có chút cứng nhắc.

Tuy từng xem rất nhiều phim truyền hình, trong lúc chia tay nữ nhân sẽ khóc rất bi thảm , nhưng nàng lại khóc không được, càng không tìm ra được bất kỳ lời làm cho người khác xúc động. Dừng lại một lúc, Phượg

Thương dùng ngón tay điểm vào chóp mũi Mộ Dung Thất Thất: “Bình thường nàng rất thông minh , hôm nay làm sao vậy ?”

“Không phải ngày kia chàng mới đi sao. Hơn nữa, ta không biết nên nói cái gì.”

“Đứa ngốc!” Phượng Thương hôn lên môi của Mộ Dung Thất Thất, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, mút vào hương thơm của nàng, chờ đến lúc bên cạnh truyền đến một tiếng ho khan, Phượng Thương mới buông Mộ Dung Thất Thất ra, lúc này mới phát hiện người đến là Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

“Khụ khụ, các con, cái kia, cứ tiếp tục!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt hầm nước canh đem đến cho nữ nhi của mình, không nghĩ tới vào cửa liền nhìn thấy cảnh đôi vợ chồng này thân mật như vậy, làm cho mẹ vợ như nàng cũng phải xấu hổ một chút.

“Các con tiếp tục! Ta đi trước! Nhân lúc nước canh còn nóng con nên nhanh chóng uống !”

Bỏ lại lời này, Hoàn Nhan Minh Nguyệt vô cùng hiểu đạo lý mà rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

“Đều là tại chàng!” sau khi Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi, đôi bàn tay trắng như phấn của Mộ Dung Thất Thất dấm nhẹ vào trước ngực Phượng Thương: “Bị mẹ thấy được! Mặc cỡ chết!”

Thấy khuôn mặt nhuộm đỏ của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương nhẹ cười, nắm tay nàng đi tới bên cạnh bàn, “Khanh khanh, nường đặc biệt vì nường hầm nước canh, nhân lúc còn nóng nường uống đi! Ngoan ——”

Phượng Thương tự mình múc canh dứt cho Mộ Dung Thất Thất, thành công chuyên chủ đề.

Lúc Mộ Dung Thất Thất đang uống canh gà, Phượng Thương hôn lên cái trán của nàng một chút, hăn viện cớ có việc phải rời khỏi, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy có điều không ổn trực tiếp gọi lại.”Thương, chàng có phải có việc gì gạt ta?”

“Không có ——” Phượng Thương dịu dàng tươi cười một cách chân thành, làm cho người khác say mê trong đó, chẳng qua là Mộ Dung Thất Thất đã sớm nhận được tin tức, cũng không đơn giản mà để cho Phượng Thương đi như vậy.

“Di Sa muốn đi Đông Lỗ Quốc, ta nghe nói người của chàng đã theo kịp bọn họ . Chuyện này cũng có một phần liên quan đến ta! Chẳng lẽ, chàng muốn gạt ta qua một bên, tự mình đi giải quyết Di Sa sao?”

Vốn hăn muốn giấu Mộ Dung Thất Thất, định thần không biết quỷ không hay mà âm thầm đuổi theo Di Sa, không nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất đã biết tin tức này. Xem ra những thủ hạ của hăn đã “đi theo địch” , toàn bộ đứng về phía của Mộ Dung Thất Thất mất rồi. Không cần đoán, người bán đứng hăn chắc chắn là Nạp Lan Tín.

“Khanh khanh nàng quả nhiên lợi hại!” Phượng Thương chỉ đúng vào Tố Nguyệt, bên người của Tố Nguyệt có gián điệp tốt như vậy, đến bây giờ đều có thể thu thập tin tức từ người bên gối của nàng ấy. Nạp Lan Tín người thật là người không có tiền đồ , trước mặt mỹ nhân đã khai hết rồi , ban đầu hăn phải bắt Nạp Lan Tín tuyệt đối phải im lặng mới đúng!

“Chắc chắc, nếu takhông để Tố Nguyệt sử dụng mỹ nhân kế, chàng còn muốn gạt ta đến khi nào?” Mộ Dung Thất Thất vòng tay qua thắt lưng của Phượng Thương, hiện lên biểu tình “chàng giải thích rõ ràng cho thiếp”, một bộ dạng không có chút nào là dịu dàng mà nhìn Phượng Thương.

“Ai nha, ta nhớ ra rồi, có người đã nói cho ta chuyện này. Hai ngày này bận rộn, ta ngược lại đã quên ! Khanh khanh, nàng đừng bận tâm!”

Phượng Thương vẫn như cũ qua loa đại khái, nhìn thấy bộ dạng nà, Mộ Dung Thất Thất nói: “Tóm lại, hôm nay ta nhất định phải đi! Chỉ có ta mới có thể xác định được việc Di Sa có phải là Liên Sinh hay không, hơn nữa còn mối thù của nghĩa phụ, ta muốn tự mình trả thù!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất kiên trì như vậy, Phượng Thương chỉ có thể bất đắc dĩ mà cười cười. Tính cách của nàng, một khi đã quyết định nhất định sẽ không thay đổi, chỉ trách bản thân đã bị nàng ăn sạch sẽ, chỉ có thể nghe lời nàng.

Cùng lúc Mộ Dung Thất Thất thu thập đồ đạc, Phượng Thương đỡ nàng lên xe ngựa.”Khanh khanh, hiện tại ta có chút hối hận.”

“Hối hận cái gì?” Thay đổi quần áo, Mộ Dung Thất Thất một thân cải nam trang, Hồng Y phát phối, ngược lại nàng lại trở thành một tuyệt sắc công tử khuynh quốc khuynh thành.

“Hối hận yêu thương nàng, thế cho nên bây giờ, nàng nói bất cứ việc gì, ta đều không tìm được lý do để phản đối nàng.” Ngón tay Phượng Thương chạm trên mặt của Mộ Dung Thất Thất, khuôn mặt tuy là bất đắc dĩ, nhưng trong giọng nói lại nồng đậm yêu thương.

“Chàng là lão công của thiếp, dĩ nhiên là phải yêu thương thiếp rồi!”

Đây là lần đầu tiên Phượng Thương nghe được cách nói “lão công” này: “Khanh khanh, lão công là gì? Là ngôn ngữ ở thời đại của nàng sao?”

Thấy Phượng Thương tỏ ra bộ dạng của người hiếu học như vậy, Mộ Dung Thất Thất cười, đan chặt mười ngón tay cùng hân, “Đúng vậy a! Ở nơi đó, nam nữ sau khi kết hôn, nữ nhân liền gọi nam nhân là lão công, còn nam nhân sẽ xưng hô với nữ nhân là lão bà.”

“Đến cùng là như thế nào?” Phượng Thương cảm thấy vô cùng hứng thú với cái xã hội mà Mộ Dung Thất Thất đang nói đến, bây giờ nghe thấy Mộ

Dung Thất Thất nói sau khi kết hôn bọn họ sẽ sử dụng xưng hô Lão công cùng Lão Bà với đối phương, càng cảm thấy rất thú vị.

“Là cùng chàng tay trong tay, đầu bạc răng long, sau này nhất định sẽ trở thành lão công cùng lão bà!”

Nghe Mộ Dung Thất Thất giải thích, tương đối có sự hứng thú với những từ này, Phượng Thương gật đầu, trong miệng lẩm bẩm “Lão công. Lão bà. vô cùng thú vị! Nhưng mà ta vẫn thích gọi nàng là khanh khanh hơn!”

“Đối với ta, Thương cùng lão công, ta đều thích!”

Hai người ở trong xe ngựa cũng không quên ngọt ngào thân mật như vậy, mà đi theo sau một lúc, ngồi ở trong xe ngựa là Tô Mi cùng Tố Nguyệt giống như đã quen với tính cách của hai vị chủ tử, tuy đỏ mặt, nhưng vẫn làm một bộ dạng vô sự như cũ.

Từ lúc Đông Lỗ tiến quân đánh Bắc Chu, Di Sa có thể đoán được người sau lưng giờ trò quỷ này là cùng một người, sau hai ngày thu thập đồ đạc, sau đó đoàn người bắt đầu quay trở về.

Vì Di Sa đi lại không tiện, trên đường di chuyển cũng chậm lại một chút. Vì muốn mau chóng quay về Đông Lỗ, đám người Di Sa không đi đường bộ, mà lại lựa chọn di chuyển bằng đường sông, không nghĩ rằng việc như vậy, lại tạo một cơ hội cho Phượng Thương.

Sau khi xác định Di Sa sẽ đi đường thủy, người của Phượng Thương chia làm hai đường, trên đường thủy sẽ có người giả trang thành người đánh cá, chăm chú theo sát theo thuyền của Di Sa, còn lại trên bờ, cho người thúc ngựa không ngừng đuổi theo, chẳng qua chỉ cần nửa ngày, liền đuổi kịp Di Sa. Bất quá không có mệnh lệnh của Phượng Thương, người của Phật sinh môn không dám kinh động đến Di Sa, chẳng qua là từ một nơi bí mật gần đó mà tiếp tục theo dõi, không ngừng truyền tin tức cho Phượng Thương.

Nơi mà Di Sa dừng chân, là bến đò bên cạnh sông Hồng—— tên là Linh Chi.

Đi xe ngựa đã mệt mỏi làm cho tinh thần của Di Sa hơi kém một chút. Kim Vũ công Di Sa rời thuyền, còn Hạ Tuyết đem xe lăn đẩy lên trên bờ, sau khi chờ Di Sa ngồi lên xe lăn, bốn người đi đến quán ăn bên cạnh bến đò ăn cơm.

“Mời khách quan ngồi!” Quán ăn này là do một cô gái trẻ tuổi mở ra để sinh sống , còn lại là một tiểu nhị gầy nhỏ làm việc vặt. Di Sa tùy tiện gọi một chút đồ ăn, không đầy một lát tiểu nhị nhanh chóng mang rượu và thức ăn lên.

“Ăn đi! Ăn xong nghỉ ngơi một lát, chờ một chút chúng ta còn phải tiếp tục lên đường.”

Di Sa cắn bánh mì, gấp đồ ăn vào miệng. Đi đường thủy, thuận lợi hơn, cho nên so với việc đi đường bộ sẽ tiết kiệm được nửa thời gian di chuyển, Di Sa suy nghĩ muốn mau chóng quay về Đông Lỗ, hẳn tuyết đối không cho Độ Nhất có thể thực hiện được âm mưu. Cho dù là Hạ Tiến thật sự nghĩ rằng Độ Nhất có thể đưa quân giúp đỡ Đông Lỗ, nhưng hẳn mới chính là đại đệ tử của Bồng Lai Đảo, Độ Nhất không có đủ quyền.

“Tiểu nhị, mang rượu lên! Có thịt bò chín hay không, cắt hai phần cho ta!”

Sau khi Di Sa mở đầu vào quán ăn, thì có ba người đi vào. Ba người này Di Sa rất quen thuộc, bọn họ là những người đi cùng đi chung đường thủy với hắn, trước nay chưa từng thấy mặt.

Sau khi ba người ngồi xuống, tiểu nhị mang rượu lên, lại thêm phần thịt bò chín, cầm đầu làm một nam tử hắn cầm dao đang cắt miếng thịt bò.”Ăn đi ! Ăn cho no rồi mới có thể chạy trốn được!”

“Đại ca, rượu này thật là mạnh!”

“Đúng vậy , thịt bò cũng không tệ lắm! Nữ chủ quán, cho hai cân thịt bò tới đây!”

Quán ăn nhỏ này, bởi vì từ khi có sự tham gia của những người này, mà trở nên náo nhiệt.

“Công tử, trên đường bọn họ giống như vẫn cố luôn duy trì khoảng cách nhất định với chúng ta.” Hạ Tuyết liếc mắt nhìn ba người bên kia. Ba người kia có làn da đen, nhìn quần áo của họ, giống như người đi chu du khắp nơi.

“Nói không chừng bọn hắc chỉ là tiện đường theo chúng ta.” Già Lam ngược lại nghĩ bọn họ hắc là không có vấn đề , sông Hồng này không phải là do bọn họ mở , làm sao có thể vì những ngày đi chung đường cùng bọn họ liền có thể hoài nghi người khác như thế!

Già Lam không biết chuyện của Di Sa, dĩ nhiên không rõ cách suy nghĩ của Hạ Tuyết cùng Di Sa. Già Lam nghĩ ba người này chỉ là những hiệp khách bình thường, nhưng trong mắt Di Sa, nhưng chẳng qua nếu xảy ra vấn đề lớn, đại khái khiến cho người khác “có tật giật mình” đi!

“Lão bản, gói cho chúng ta cân thịt bò chín, mười cái bánh mì. Cho chúng ta mang đi!” Di Sa để một thỏi bạc ở trên bàn, quay đầu nhìn ba người trước mắt, “Nơi này không an toàn, chúng ta mau chóng lên đường đi!”

Lúc tiểu nhị mang thịt bò và bánh mì tới, Hạ Tuyết cầm bánh mì, Kim Vũ giúp Di Sa, bốn người muốn rời khỏi.

“Loảng xoảng——” mới đi hai bước, một cây đao lớn bay tới, trực tiếp cắm ở trước mặt Di Sa.”Như thế nào, người không muốn cùng chúng ta ăn cơm, nhanh như vậy liền đi sao?”

“Lão Đại” đi lên phía trước ,cắn thịt bò, miếng thịt đông đưa đi đến bốn người trước mặt, “Chẳng lẽ người khinh thường chúng ta, cảm thấy được chúng ta là những nam nhân thô lỗ sao, cùng chúng ta ăn cơm, làm phiền các người sao?”

“Vị đại ca này, người chớ hiểu lầm !” Trên xe lăn, Di Sa ngây ngô cười, “Trong nhà mẫu thân bệnh tình nguy kịch, ta cùng đại ca của ta vội vàng trở về thăm viếng mẫu thân, cho nên vội vàng lên đường mà thôi, không liên quan gì đến các vị cả.”

“Bệnh tình nguy kịch sao?” Đại hán nhìn chăm chú vào Di Sa hồi lâu, lại nhìn nhìn Già Lam, “Phi! Người lừa gạt người nào ! Người nói các người là huynh đệ, vậy mà bộ dáng lại không giống nhau chút nào?”

“Chúng ta một người giống mẫu thân, một người giống phụ thân.”

Hiện tại Di Sa đã xác định nhất định đối phương đang làm khó bọn họ , chẳng qua hẳn không biết lý do để bọn họ làm như vậy là vì cái gì. Chẳng lẽ là gây thù chuốc oán? Không giống lắm! Hẳn chính xác là lần đầu tiên đến Bắc Chu, chưa bao giờ ra ngoài, làm sao có thể cùng người khác gây thù chuốc oán? Chẳng lẽ, là người Độ Nhất phái tới?

“Chặc chặc!” Đại hán tay trái cầm thịt bò, tay phải cầm bát rượu, mỗi lần cắn một miếng thịt bò, sẽ liền cầm rượu lên uống, bên cạnh vừa ăn lại chặc lưỡi, “Nói như vậy cũng được! Đi đi, các người đã vội vàng như vậy, ta đây liền không trách các người ! Các người đi đi!”

Đại hán tự giác tránh ra, trở về quán ăn, việc như thế làm cho Di Sa có chút bất ngờ, chờ bọn họ đến chỗ sông Hồng bên cạnh, phát hiện căn bản là không có bóng dáng của một con thuyền nào cả. Thuyền bọn họ muốn đã vô tung biến mất, ba người trên thuyền kia, cũng không còn thấy tung tích.

“Công tử, làm sao bây giờ? Nhất định là bọn họ làm !” Hạ Tuyết lấy kiếm ra, suy nghĩ muốn quay trở về chém chết ba tên kia.

“Không vội!” Di Sa dơ tay, ngăn cản Hạ Tuyết, “Chúng ta đổi đường bộ.”

Lúc Di Sa trả lời, ba người đã ăn uống no đủ, ợ một cái rồi khỏi quán ăn, “A! Không phải nhanh chóng trở về sao! Làm sao lại quay về ?” Một đại hán”kinh ngạc” kêu lên, “Nếu không đi, mẫu thân của các người chết sẽ không nhắm mắt !”

“Có phải các người làm hay không?” Hạ Tuyết lạnh lùng đi đến trước mặt đại hán, “Thuyền của chúng ta sao? Các người có nhầm người nào không vậy?”

“Tiểu cô nương, tuổi còn trẻ, vẻ mặt trưng ra như một người có cha mẹ chết vậy, gương mặt lạnh lùng của người như vậy là để cho ai xem a! Nếu muốn thỉnh giáo người khác, phải có ngữ khí kính trọng có được hay không! Không biết lễ phép!” Bên cạnh một đại hán khác đang ngoáy lỗ tai.

“Người ——”

“Hạ Tuyết, chúng ta đi đường bộ!” Di Sa di động xe lăn muốn quay trở lại, phía sau lại truyền ra một âm thanh xa xôi, “Liên Sinh, đi nhanh như vậy sao, không nghĩ muốn gặp bằng hữu sao!”

“Ca ——” xe lăn dừng lại, phát ra âm thanh chói tai. Tay Di Sa, run nhè nhẹ , hăn quả thật nghe không sai, vậy mà hăn có thể nghe có người gọi hăn là”Liên sinh” !

Di Sa xoay người, chậm rãi đẩy xe lăn, đi tới trước mặt ba người, vẻ mặt vô cùng kích động, “Vừa rồi là ai nói lời này? Là ai?”

“Là ta a!” Cầm đầu là tên Đại Hán xấu xa “ha ha” cười, “Làm sao, lời nói của ta có vấn đề gì sao?”

“Người vừa rồi bảo ta cái gì? Liên Sinh? Người làm sao mà biết được? Người là ai? Bằng hữu kia, là ai?”

“Cái này, ta cũng không biết.” tên đại hán xấu xa nắc lên, sờ sờ bụng, “Các huynh đệ, đi thôi! Tìm một chỗ đi ngủ đi!”

Thấy tên đại hán xấu xa quay đi, Di Sa đưa tay, bốn miếng phi tiêu hoa mai trong tay áo của hắn bay ra, thẳng tắp phóng đến trước mũi chân của đại hán. Lúc này, Di Sa không giống như lúc nãy còn ngây ngô, thay vào đó là một bộ mặt vô cùng nghiêm túc, “Trả lời vấn đề của ta, nếu không sẽ chết!”

“Ai nha, ta rất sợ a!” Di Sa đột nhiên ra tay, làm cho tên đại hán xấu xa âm thầm cả kinh. Quả nhiên, môn chủ nói không sai, những người này rất khó đối phó. Bất quá bọn hắn cũng không phải là người ngồi không, phi tiêu hoa mai nho nhỏ này không thể có thể dọa được bọn họ.

“Làm sao bây giờ, bị người làm giật mình như vậy, ta cái gì cũng không nhớ rõ ! Làm sao bây giờ?” Tên đại hán xấu xa nói, đùa giỡn nhìn hai người bên cạnh một lớn một nhỏ đều đã “hô hô”: “Đại ca, nghĩ không ra, cũng đừng suy nghĩ nữa! Vẫn là ngấm lại cô nương tuyệt đẹp này có vẻ có hứng thú! Ha ha ha!”

Ba người trước mắt này, rõ ràng là đang trêu chọc chính mình, Di Sa môi run nhè nhẹ, mày khẽ nhíu lên, “Hạ Tuyết, giết không tha!”

Di Sa vừa dứt lời, Hạ Tuyết rút kiếm trong tay ra khỏi vỏ, tỉ mỉ mà đâm kiếm thẳng tới yết hầu của đại hán.

“Tốt thật là một nữ nhân tàn nhẫn!” tên đại hán xấu xa rút ra đại đao, đỡ lấy nhuyễn kiếm, “Giết ông nội của người, sau này người sẽ không có được phu quân đấy, người không muốn xuất giá sao !”

Trong lời nói của tên đại hán rõ ràng đang chiếm chút tiện nghi cho mình, ăn đậu hủ của nàng, làm cho trong lòng Hạ Tuyết đang muốn kìm nén cũng phải tức giận , “Muốn chết sao!” nhuyển kiếm trong tay của Hạ Tuyết, một thanh kiếm màu bạc rực rỡ xuất hiện, bóng dáng của Hạ Tuyết bao phủ lên thanh kiếm đó, từng chiêu như muốn lấy mạng tên đại hán.

“Ai nha nha, nhìn không ra tiểu nương tử vẻ mặt lạnh lùng như vậy, lại nóng nảy thật, thật sự là giống với tính cách của Đại Hán ta đây! Ta đây thích người như vậy, không bằng tiểu nương tử, người đi theo ta đi! Ta tuy không phải là quan lớn gì đó, nhưng tốt xấu cũng có chút ruộng đất có thể sống qua ngày được. Chẳng qua, trong nhà ta đã có một người đàn bà chanh chua, mang người trở về, nàng ấy nhất định sẽ cùng ta âm ỉ dữ dội, cho nên chỉ có thể ủy khuất cho người ở biệt viện thôi, khi ta cưới người về người sẽ trở thành tiểu thiếp thứ mười ba của ta !”

Tuy kiếm pháp của Hạ Tuyết hung hãn, vậy mà tên đại hán lại không tỏ ra mệt mỏi khi tiếp chiêu, ngược lại có thể đỡ những đòn tấn công của Hạ Tuyết, miệng vẫn không quên trêu chọc Hạ Tuyết.

Di Sa làm đại đệ tử của Bồng Lai đả, ở Bồng Lai Đảo cũng có phần được kính trọng. Hạ Tuyết thân là thuộc hạ của Di Sa, ở Bồng Lai Đảo cũng có ai có thể ăn nói như vậy với nàng. Hiện giờ đúng lúc, gặp được một tên nam tử xấu xí đáng vẻ thì lưu manh bỉ ổi như vậy,nói ra những lời sỉ nhục người như thế, làm sao Hạ Tuyết có thể không giận dữ . Nhất là tên đại hán xấu xa này lại để nàng làm một người thiếp, lại là tiểu thiếp thứ mười ba của hắn, làm cho Hạ Tuyết tức giận đến xem chút học máu.

“Ta muốn giết người!”

Hạ Tuyết toàn thân vấy trắng, tên đại hán xấu xa toàn thân hắc y, hai người một trắng một đen, đánh nhau . Bên cạnh hai người nam tử thấy thế, dứt khoát ôm bả vai tựa vào một bên xem diễn trò, miệng vẫn không quên hò hét trợ oai cho tên đại hán, “Đại ca, Tiểu nương tử trở thành đại tẩu,

không biết huynh có thể chống đỡ được không! Xem eo của nàng to như vậy là biết, để con rất tốt nha! Chẳng qua không biết, trong hai người ai sẽ đầu hàng ai !”

Lời nói của hai tên nam tử làm cho Hạ Tuyết nổi trận lôi đình, trong lòng nàng chỉ có Di Sa, ngoài Di Sa ra, những người này đều là những con chó!

Hạ Tuyết bị người khác trêu đùa như vậy, trong lòng của Kim Vũ muốn thay nàng trút giận, không đợi Già Lam mở miệng, rút kiếm đến bên cạnh hai tên nam tử đang xem diễn trò. Hai người này vừa thấy Kim Vũ ra tay, cười cười ngênh đón hấn.

“Tiểu tử, ngươi muốn đấu một người hay cùng nhau tiến lên?”

Kim Vũ vốn đã làm một tư thế muốn ra tay, sau khi nghe hai người này nói, nhưng lại kinh ngạc.”Một mình đấu? Cùng nhau tiến lên?”

“Ngu ngốc, cái này cũng không biết! người Bồng Lai Đảo chỉ số thông minh có phải gặp vấn đề hay không ?”

“Đúng vậy! Nhất định là vậy!”

Hai người không coi ai ra gì mà nói chuyện với nhau, giải thích một chút.”Nghe đây, chúng ta có ý tốt nói cho người biết! Cái gọi là đánh một mình, một mình người, chọn một trong hai chúng ta. Còn cái cùng nhau tiến lên, là hai người chúng ta, đánh một mình người!”

Lời này, Di Sa nghe vô cùng quen tai, hiện tại hấn càng xác định ba người trước mắt nhất định là biết Y Liên . Bởi vì Y Liên đã từng cùng hấn huấn luyện qua như vậy, nói những từ như vậy cũng chỉ có mình Y Liên mới có thể thôi.

“Chủ tử của các người là ai? Có phải kêu Y Liên hay không? Nàng ở đâu? Có phải nàng cho các người tới tìm ta hay không ?” Di Sa kích động

đẩy xe lăn đi tới trước mặt hai tên nam tử này. Hăn ngàn lần cũng không ngờ tới, lúc hăn muốn tìm Y Liên, Y Liên cũng muốn tìm hăn. Chẳng lẽ, đây là gọi là duyên phận sao!

“Cái gì Nhất Liên, Nhị Liên ? Bây giờ vẫn là mùa xuân, hoa sen *mùa hạ mới nở! Nhìn xem, đúng là giống như ta nói đi! Não của người Bồng Lai Đảo đúng là có vấn đề mà, quả nhiên là như vậy! Thật là thói quen xấu ——” (*sen=liên)

“Đúng, thật là thói quen xấu!” Hai người này nghĩ mình nói đúng giống như đang nói chuyện vui, phê phán Di Sa không đáng một đồng.

Xem ra, cho dù bọn họ có biết điều gì, cũng sẽ không nói. Di Sa híp mắt, trong tay xuất hiện một cái roi da.”Hô ——” Di Sa ra tay cực nhanh, roi da trực tiếp đem bầu không khí tách ra, âm thanh”Vù vù” xuất hiện.

“Cẩn thận!” Một người hô, một người khác vội vàng lắc mình tới.

“Bốp!” Hai nam tử vừa rồi mới cười đùa cợt nhả như vậy, lúc này vẻ mặt đều trở nên vô cùng nghiêm túc. Roi da trong tay Di Sa tuy nhìn dày chỉ bằng hai ngón tay, nhưng mà nhìn mặt đất bị roi da này quất vào, hung hăn để lại một vết thật sâu.

“Nói cho ta biết chỗ của Y Liên, hoặc là. Đi chết đi!”

Di Sa tuy ngồi trên xe lăn, nhưng mà hăn ra tay vô cùng linh hoạt, xe lăn giống như một đôi chân của hăn, vừa vặn có thể di chuyển vẫn thoải mái trong cái sân này. Trên không trung, roi da không ngừng xẹt qua không khí, âm thanh như đang truy đuổi hai tên nam tử này, bọn họ chỉ có thể tránh né vài phần.

Nguy hiểm! Hai tên nam tử này trao đổi ánh mắt cho nhau. Đã sớm biết rằng người của Bồng Lai Đảo không bình thường, không nghĩ rằng thân thể

tàn tật của Di Sa như vậy, ra tay sử dụng lại linh hoạt như vậy, mà sức lực lại tốt như vậy, làm cho bọn họ cũng gặp khó khăn mà tránh né.

“Chát chát chát!”

Roi da không ngừng truy đuổi hai tên nam nhân đó, vẫn ở phía sau bọn họ không gần không xa, mỗi một lần đều chỉ đánh gần gót chân của bọn họ, để cho bọn họ vừa vặn có khoảng cách nửa tấc để trốn thoát.

Người này, là cố ý ! Trong lòng của đại hán thông suốt, Di Sa hiện tại đang cùng bọn họ”chơi đùa”, cũng không muốn thật sự ra tay. Nhìn những vết hằn sâu trên mặt đất, hẳn có thể khống chế lực như vậy, thật sự là làm cho người ta cảm thấy xấu hổ mà. Nếu hẳn lần nữa ra tay, gót chân của bọn họ cũng đã bị cắt đi vài lần rồi rồi.

Bất ngờ thấy đánh nhau, Già Lam cảm thấy không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Cái gì Liên Sinh? Cái gì Y Liên? Già Lam giống như thông suốt vài điều, nhưng vẫn không tìm được bí mật mà Di Sa đang cất giấu rốt cuộc là gì.

Chẳng qua bây giờ, có người ra tay với người Bồng Lai Đảo, hẳn cũng là người của Bồng Lai Đảo, không thể khoanh tay đứng nhìn.”Kim vũ, người giúp đỡ Hạ Tuyết!”

“Dạ!” Kim Vũ rút kiếm, đi tới bên người Hạ Tuyết, Già Lam lại rút kiếm đến chỗ Di Sa.

“Không cần người hỗ trợ!” Nhìn thấy Già Lam muốn giúp đỡ, Di Sa nhướng mày.Hắn vốn không nghĩ muốn giết bọn người này, chỉ là muốn uy hiếp bọn hắn, để ba người này có thể nói ra chỗ ở của Y Liên mà thôi.

Hiện tại Di Sa xác định ba người trước mắt này nhất định có quan hệ cùng Y Liên, vì trên thế giới này, chỉ có Y Liên biết hắn gọi là Liên Sinh. Những lời này, nhất định là Y Liên để bọn họ nói cho hắn biết !

Nếu bọn họ là người của Y Liên, hẳn làm bị thương bọn họ, nếu khi có thể gặp lại Y Liên, chẳng phải nói hẳn không nề mặt nàng sao? Hẳn không nghĩ muốn để cho Y Liên khó xử, muốn có một sự bắt đầu lại thật tốt với nàng.

Vốn Già Lam suy nghĩ muốn giúp Di Sa bắt lấy đối phương, tuy không biết Di Sa có bí mật gì, nhìn thấy vẻ mặt của Di Sa, nhất định ba người có chuyện rất quan trọng. Già Lam suy nghĩ muốn giúp một tay, lại không nghĩ rằng bị Di Sa liên tục tiếp cự tuyệt như vậy, làm cho sắc mặt của hẳn khẽ biến đỏ, thu tay lại đứng qua một bên.

Lời nói vừa nãy, do Di Sa nói ra, hẳn làm sao lại không biết Già Lam muốn giúp hẳn, nhưng mà bây giờ hẳn không muốn tốn sức mà giải thích, hẳn chỉ muốn biết, Y Liên là ai? Y Liên đang ở đâu!

Bên này, tên đại hán xấu xa ứng phó với Kim Vũ cùng Hạ Tuyết, bên kia, roi trong tay Di Sa làm cho hai tên nam nhân này không còn đường để thoát.

“Chắc chắc, người nói chúng ta có nên hỗ trợ hay không?” trước cửa quán ăn, chủ quán xinh đẹp cùng tiểu nhị vô cùng thích thú như đang xem diễn kịch, tiểu nhị nhìn thấy những người này, có chút kích động, “Tốt xấu cũng xem là người nhà của chúng ta, không giúp có chút áy náy!”

“Không giúp!” Nữ nhân trẻ tuổi miệng cắn hạt dưa lại nhổ ra vỏ nói, “Người nghĩ tiểu thư có thể tùy tiện gả cho người khác được sao, chúng ta còn chưa có khảo nghiệm qua cô gia là dạng người như thế nào đâu! Lần này nhìn xem năng lực của những người này, dưới tay tướng mạnh không có kẻ hèn đâu, nếu bọn họ không làm được, lời giải thích của cô gia cũng không là gì cả ! Hơn nữa, chúng ta đã dựa theo lời của tiểu thư , làm cho khẩu vị của bọn họ tăng thêm một chút mà thôi , ngoài ra tiểu thư cũng không bảo chúng ta làm thêm chuyện gì nữa đâu.”

Biết người nữ nhân bên cạnh này đối với việc Mộ Dung Thất Thất gả cho Phượng Thương vẫn còn khuất mắt trong lòng mà thôi, tiểu nhị nhếch miệng cười, “Chi, người tiểu thư coi trọng nhất định là không tầm thường đâu! Với lại người cũng nói! Chúng ta chỉ nghe tiểu thư, tiểu thư nói cái gì, chúng ta làm cái đó, tiểu thư thật tốt, nhân tiện chúng ta xem diễn kịch một chút đi.”

Hai người Ma Vực này không coi ai ra gì lại nói chuyện phiếm, âm thanh của bọn họ cũng không lớn, trừ khi ở đây có người biết võ công, tuy trận đánh đã trở nên náo nhiệt, nhưng đầu đuôi sự việc những lời nói của bọn họ đã lọt vào lỗ tai của bọn họ

Sau khi tên đại hán ngăn Hạ Tuyết cùng Kim Vũ lại, nhin không được nhìn vào nữ nhân đang cắn hạt dưa trước cửa. Xem ra hai người này là thuộc hạ của chủ mẫu rồi! Những lời này của bọn họ, rõ ràng là cố ý nói cho bọn hắn nghe! Chủ mẫu này rất có ý tứ nha, thậm chí lại có thuộc hạ thú vị như vậy.

Mà Di Sa bên này, sau khi nghe đến cái gì “tiểu thư”, cái gì “cô gia”, roi trong tay lập tức thu trở về. Bọn hắn nói tiểu thư là ai? Chẳng lẽ là Y Liên sao? Còn có cô gia là ai? Y Liên lập gia đình? Không! Điều đó không có khả năng! Y Liên không có khả năng lập gia đình! Y Liên là vợ của hắn, là của hắn!

“Bá ——” một trận gió, xẹt qua đây, phía sau tiểu nhị lắc mình tránh thoát, mà vừa lúc này trong tay nữ chủ quán cũng đang cầm roi của Di Sa.

“A! Người thích đánh bất ngờ thế sao!” Nữ chủ quán kéo roi da trong tay, khoe miệng lộ ra một nụ cười lả lơi, “Tiểu đệ đệ, ta cũng không thích tiểu nam nhân như vậy, quá nhỏ đi! Tỷ tỷ ta nha, thích nam nhân lớn tuổi một chút, lớn một chút mới có thể phân cao thấp! Người nha, cũng đừng làm mất khẩu vị của tỷ tỷ nha!”

Nữ chủ quán vừa mới dứt lời, trong tay kéo, trực tiếp kéo xe của Di Sa cùng thân thể của hắn về phía trước hai thước.

“Ha ha, roi này, vẫn là nên trả lại cho người! Lần sau đừng đánh bất ngờ như vậy nữa, nữ nhân để ý nhất là dung mạo đó! Nếu là hủy đi dung mạo xinh đẹp của tỷ tỷ, tỷ tỷ như vậy có thể giết người để ngâm rượu!”

Roi da quay trở về đường cũ, lực đạo kia cũng gấp ba lần lực đạo của Di Sa.

“Di Sa cẩn thận!” Già Lam thấy Di Sa ngồi im, hét lớn một tiếng, tiến lên bắt lấy roi da.

“Di Sa, người làm sao vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt trống rỗng của Di Sa, trong lòng Già Lam cả kinh. Vừa rồi hai người kia nói hắn cũng nghe thấy, nghe bọn họ nói gia vị* gì đó, gia vị này là cái gì? Chẳng lẽ là độc? Chẳng lẽ trên người Di Sa có chất độc sao? (*khẩu vị mà Già Lam nghe nhầm)

Nhìn Già Lam lo lắng như vậy, Di Sa vẫn không phản ứng, ngược lại vẫn nhìn nữ nhân trước mặt, “Người nói tiểu thư là ai? Có phải Y Liên hay không? Nàng. Nàng lập gia đình? ! ? !”

“A.” Thấy Di Sa hỏi chính xác việc này, nữ chủ quán cười uyển chuyển xoay cái eo nhỏ, “Ha ha, tiểu thư nhà ta là Y Liên, còn nữa người đã lập gia đình. Tiểu thư muốn ta nói với người ——”

“Nói cái gì? Y Liên muốn nói cùng ta cái gì?!” tâm trạng của Di Sa bây giờ giống như thủy triều kích động không ngừng. Biết Y Liên tới thời đại này, hắn nên cao hứng, nhưng mà nàng đã không chờ đợi hắn, có thể dễ dàng gả cho người khác như vậy! Điều này hắn làm sao có thể chấp nhận được chứ?

“Tiểu thư nói, người sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho người, Liên Sinh!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nàng Là Y Liên

“Vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ...” Lời này giống tiếng sét giữa trời quang, bùng nổ, làm cho đầu của Di Sa “ong” một tiếng, choáng váng.

Hoá ra nàng thật sự đến đây.

Di Sa từng tưởng tượng cảnh gặp lại Y Liên rất nhiều lần, bất luận là vui mừng mà khóc, hay là bi thương đau khổ, đủ các loại cảnh tượng, đều đã từng hình thành trong đầu của Di Sa qua nhiều lần. Chỉ có một điều Di Sa không ngờ đến là, khi đến đây, Y Liên vẫn hân hãn như vậy.

Chẳng lẽ việc hãn đã chết cũng không thể trả tội cho nàng được sao?

“Nàng ở đâu? Ta muốn thấy nàng!” Di Sa không tin lời nói của nữ chủ quán, hãn muốn thấy Y Liên, muốn chính miệng nàng nói với hãn những điều này, nếu không hãn nhất định sẽ không tin tưởng.

” Tiểu thư của chúng ta không muốn gặp người! Tiểu thư vừa mới thành hôn, khi nào có thời gian tới bận tâm tới người a! Người vẫn nên tỉnh lại đi!”

Nữ chủ quán xoay người, muốn trở về quán ăn, roi của Di Sa lại xé rách không khí mà tiến thẳng đến sau gáy của nàng.”Chi!” Âm thanh của tiểu nhị quát to lên, nhưng không cách nào có thể tiến lên ngăn chặn.

Vừa rồi lực đạo của Di Sa chỉ có ba phần, lúc này là bởi vì hãn vô cùng phần nộ, lực đạo đã tăng lên mười phần.

Nhận thấy sự khác thường của Di Sa, nữ chủ quán lắc mình né tránh. “Chát”, roi da đánh vào cái cột trước quán ăn, “Rắc rắc” một tiếng, cây cột bị gãy làm hai. ”Rầm!” quán ăn rung rung, không đầy một lát, cái quán ăn đơn giản này không chút do dự mà sụp đổ trước mắt mọi người.

“Di Sa, huynh điên rồi? !” Già Lam lại quát lên, sức lực mạnh mẽ này của Di Sa cũng đủ chứng tỏ hẳn có bao nhiêu phần tức giận, hẳn rất rõ ràng chuyện này . Hiện tại trên người hẳn toát ra một cỗ sát khí nồng đậm như thế kia, hẳn muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn giết hết toàn bộ những người này sao?

“Già Lam, người rút ngay cho ta!” Không đợi Già Lam đến gần, một đạo bạch chương từ tay áo bên trái của Di Sa bay ra, trực tiếp đánh vào Già Lam trên mặt đất.

“Y Liên, ta biết nàng đang ở đây! Nàng nhất định là đang ở gần đây! Y Liên, nếu nàng không chịu ra , ta sẽ giết toàn bộ thủ hạ của nàng, cho đến lúc nàng chịu ra gặp ta!”

“Chát!” “Chát!”

“Y Liên, nàng mau ra đây cho ta!”

Di Sa gọi tên Y Liên, trên tay lại không buông lỏng chút nào, roi da trong tay bay về phía tiểu nhị. Lấy tốc độ vô cùng nhanh, làm cho người khác không có cơ hội né tránh . Roi da quấn lên cổ tiểu nhị , dùng sức kéo hẳn tới đây.

“Lão nương liều mạng với người!”

Thấy đồng bọn gặp nguy hiểm, Chi rút dao đánh về phía của Di Sa. Chẳng qua nàng vừa tiến gần một thước, lúc này một đạo bạch chương kia liền đánh lên người của nữ chủ quán, “Phốc ——” Ngực chịu chấn thương, Chi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây bay về phía sau.

“Cẩn thận!” Một bên ứng phó với bọn Hạ Tuyết , tên đại hán xấu xa thấy vậy liền bay lên phía trước, giúp nàng thoát khỏi sắp bị một chưởng mạnh này đánh trên người.”Mặc kệ ta! Cứu hẩn đi!”

Lúc này, Di Sa đã túm lấy tiểu nhị đến bên người.

“Ầm!” Di Sa đặt năm ngón tay của mình lên đầu của tiểu nhị, trên mặt toàn bộ là sự tức giận, “Y Liên, ta biết nàng ở đây! Nàng không muốn tổn thương người vô tội, hiện tại thủ hạ của nàng đang nằm trong tay ta, nếu nàng không ra, ta liền giết hẩn! Ta sẽ giết hết bọn họ! Y Liên! Nàng ra đây cho ta!”

Với diện mạo vô song của Di Sa, nhưng âm thanh phát ra của hẩn vô cùng rối loạn, hẩn lo lắng nhìn xung quanh, suy nghĩ không ra Y Liên hiện đang ẩn núp ở chỗ nào.

“Roạt ——” Di Sa lợi dụng tiểu nhị bắt Mộ Dung Thất Thất phải xuất hiện, bên này, tên đại hán đã kề đao đến cổ của Hạ Tuyết, ngay cả Kim Vũ, cũng đã bị bắt giữ.

“Ê, người của người đang ở trong tay chúng ta, thả hẩn ra ! Nếu không ta sẽ giết nàng!” đao của tên đại hán đã kề sát cổ của Hạ Tuyết, không đầy một lát, trên đao sẽ xẹt qua đầy máu tươi.

“Có cam đảm người liền giết ta! Công tử, Hạ Tuyết không có việc gì!” âm thanh của Hạ Tuyết vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng mồ hôi trên đỉnh đầu lại không thể lừa gạt bất cứ người nào ở đây. Xem ra, thuốc trong cơ thể nàng bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Thấy đối phương dùng Hạ Tuyết để uy hiếp mình, Di Sa mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ, một bộ dạng vô tội, “Tốt! Người cứ giết đi! Nàng chết, ta cùng lắm thì lại tìm một thuộc hạ khác. Bồng Lai đảo có nhiều đệ tử như vậy, chẳng lẽ không tìm thấy một nô tài khôn ngoan hơn sao?”

Nghe thấy Di Sa dùng từ “nô tài khôn ngoan” để hình dung mình, lòng Hạ Tuyết run lên một trận . Chẳng lẽ ở trong lòng hăn, tác dụng của nàng chỉ có như vậy sao? Chẳng lẽ trong lòng hăn thật sự không có nàng sao?

Không biết là bởi vì trong lòng bị ảnh hưởng, hay là độc đang thực sự phát huy tác dụng, tuy đã vào mùa xuân, nhưng Hạ Tuyết lại cảm thấy toàn thân rét run, thân thể cũng hơi run lên. Xem ra, hôm nay nàng sẽ chết ở chỗ này !

Di Sa không chịu thả người, đao của tên đại hán đã đi vào trong da thịt của Hạ Tuyết, đi đến đã phân nửa. Máu tươi, chậm rãi chảy dọc theo lưỡi đao,sau khi Di Sa nhìn cảnh máu tươi này, hừ nhẹ một tiếng, một chưởng đánh vào đầu vai phải của tiểu nhị.”Rắc rắc!”

Chỉ cần nghe âm thanh này, có thể hiểu được xương trên bả vai của tiểu nhị đã bị gãy rời, nhưng hăn lại cắn răng, không hừ một tiếng, làm cho người của Phật Sinh môn vô cùng kính trọng tiểu nhị. Bất luận như thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với bọn họ vô cùng bất lợi.

“Liên Sinh, người đừng có gây thêm bất kỳ tội ác nào nữa !”

Đúng lúc này, một âm thanh dịu dàng truyền đến, Di Sa nghe thấy trong lòng trở nên vui vẻ, “Y Liên, là nàng sao! Y Liên, nàng vẫn đang ở đây có phải hay không? !”

Di Sa nôn nóng xoay xe lăn lại, muốn nhìn rõ Y Liên ở phía bên kia, cuối cùng cách phía xa một trăm mét, trên tảng đá lớn bên bờ sông, thấy được Mộ Dung Thất Thất toàn thân hồng y.

“Y Liên, Y Liên!” Di Sa kích động không ngừng, chuyển động xe lăn, hướng tới gần Mộ Dung Thất Thất.

Ngay lúc này! Tiểu nhị đang bị Di Sa quán roi ở cổ, dùng tay trái lấy chuỷ thủ từ giữa ống quần, hung hăng đâm về phía Di Sa.

“Không biết tự lượng sức mình!” Di Sa giơ tay, một chưởng đánh bay tiểu nhị.

“Phụt ——” tiểu nhị tuy được tên đại hán của Phật Sinh Môn đỡ lấy , nhưng lại ngộ thương nghiêm trọng.”Nhanh. Chúng ta đi mau.” Tiểu nhị cắn răng, há miệng thở dốc, “Chúng ta đi mau!”

Tuy không biết vì sao tiểu nhị lại nói như vậy, nhưng Phượng Thương lúc trước cũng ra lệnh người của Phật Sinh môn không được hiếu chiến mà không có mệnh lệnh. Thấy vậy tên đại hán xấu xa liền đánh ngất Hạ Tuyết cùng Kim Vũ, mang theo mấy người rời khỏi nơi này.

Ở phía trên , Già Lam cùng Kim Vũ, Hạ Tuyết đều nằm trên mặt đất, chỉ có Di Sa chuyển động xe lăn, về mặt hưng phấn mà nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương đang đứng. Lúc thấy Di Sa chỉ cách Mộ Dung Thất Thất có mười thước, Phượng Thương ra lệnh một tiếng, hai đội ưng kỵ quân xuất hiện, trên cánh tay trái của mỗi người đều lấp đầy tên nổ.

“Bắn ——”

Phượng Thương vừa mở miệng, những cái mũi tên màu đen được căng trên nỏ, giống như một cơn gió màu đen, bay thẳng đến Di Sa.

Đột nhiên bị công kích bất ngờ như vậy, làm cho Di Sa sửng sốt mấy giây mới trở về bình tĩnh. Tay trái Di Sa chuyển động xe lăn, tránh né đám tên đầu tiên, tay phải vung roi da, giống như một con rắn đen, mang toàn bộ đám tên thứ hai cuốn xuống mặt đất.

Những mũi tên này, làm cho Di Sa trở về vị trí ban đầu, lúc nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đứng cùng với Phượng Thương, Di Sa nhớ tới vừa rồi nữ nhân kia nhắc tới “tiểu thư” cùng”cô gia” .

Nhìn Mộ Dung Thất Thất, Di Sa liếc mắt một cái có thể nhận ra Mộ Dung Thất Thất là nữ giả nam trang, nói như vậy, nàng là Y Liên sao? Nam

nhân bên cạnh nàng là ai? Có thể điều động Ưng kỵ quân chỉ có một mình Phượng Thương, người nọ là Phượng Thương? !

“Nàng. Là Y Liên? !” Di Sa hiểu những mũi tên vừa rồi không phải là muốn lấy tính mạng của hắn, chẳng qua là không để cho hắn tiến lại gần Mộ Dung Thất Thất mà thôi.

Cách sáu năm , lần nữa được nhìn thấy Y Liên, giờ phút này tâm tình của Di Sa vô cùng kích động. Bờ môi của hắn run nhè nhẹ, yết hầu có chút khàn khàn. Tuy cách xa như vậy, nhưng Di Sa có thể nhìn thấy rõ diện mạo của Mộ Dung Thất Thất .

“Nàng đã thay đổi ——”

Di Sa chỉ nói dung mạo của Mộ Dung Thất Thất thay đổi . Chính xác, nếu cùng so sánh với kiếp trước của Y Liên thì hiện tại Mộ Dung Thất Thất đã thay đổi rất nhiều . Nếu Mộ Dung Thất Thất không chủ động xuất hiện, cho dù có cùng nàng đi ngang qua nhau, nhất định Di Sa cũng không thể nhận ra được là nàng.

“Liên Sinh, đã lâu không thấy.”

Có vẻ lại thấy Di Sa trở nên kích động, Mộ Dung Thất Thất có vẻ lạnh nhạt hơn nhiều.

Tuy là lúc trước chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ mọi chuyện đều xác thực , Di Sa quả thật là Liên Sinh. Nhìn thấy Di Sa giương ra bộ mặt ngây thơ, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy thật ghê tởm. Một tên bác sĩ vô tình vô nghĩa lại nham hiểm như vậy, lại có thể xuyên qua như vậy , lại có thể chiếm lấy một thân thân ngây thơ đáng yêu như vậy, thật sự là khiến người ta tức giận mà!

“Y Liên ——” cho dù Di Sa có kích động, cũng có thể nghe thấy âm thanh xa cách phát ra từ Mộ Dung Thất Thất. Xem ra, nữ nhân kia nói quá

thật không sai, những lời truyền đạt của nàng, chính là ý của Mộ Dung Thất Thất. Nàng nhất định là vì việc lúc trước, vẫn oán hận hần. Cho nên, Cho dù nàng biết rõ là hần, vẫn không chịu gặp hần. Vì cái gì? Vì cái gì lại khiến bọn họ trở thành như vậy!

“Y Liên, nàng. Vẫn không chịu tha thứ cho ta sao?” Di Sa vội vàng muốn từ trong miệng Mộ Dung Thất Thất nghe được một câu “Tha thứ” của nàng , nhưng hần lại không nghĩ rằng câu nói sau của nàng đã đánh hần thẳng tới mười tám tầng địa ngục.

“Ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho kẻ vong ân phụ nghĩa, giết chết nghĩa phụ!”

Vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ! Lời này quá tàn nhẫn! Vĩnh viễn là rất xa sao? Chẳng lẽ là đời đời kiếp kiếp sao? Di Sa cho rằng Mộ Dung Thất Thất oán hận hần vì hần đã giết nàng, không nghĩ rằng nàng ghi hận lại là việc này. Sớm biết rằng như vậy, hần sẽ không động thủ với nghĩa phụ . Y Liên kính trọng nhất là nghĩa phụ, hiện giờ nhất định hận hần cho đến chết !

Nhưng mà hần cũng có nỗi khổ!

“Y Liên, nàng nghe ta giải thích, nghĩa phụ là do ta lỡ tay giết chết mà thôi , ta không phải cố ý ! Nàng phải tin tưởng ta! Huống chi, ta cũng đã bồi một mạng. Y Liên, ta đã bồi một mạng rồi, cũng phế đi đôi chân, ta đã nhận đủ trừng phạt rồi ! Y Liên, tha thứ cho ta có được hay không? Chúng ta lại giống như trước đây có được hay không?”

Hạnh phúc giống như trước đây có được hay không? Câu nói kế tiếp, Di Sa cũng không nói ra, hần thấy vẻ mặt của Mộ Dung Thất Thất càng xuất hiện thêm nhiều tức giận , đó là một loại hận không thể ngay tức khắc ăn thịt của hần, uống máu của hần.

“Y Liên, ta không cầu nàng có thể yêu ta, ta chỉ muốn cùng nàng trở lại như trước mà thôi! Dù cho nàng không thích ta, nhưng cầu xin nàng cho ta có thể đứng ở bên cạnh nàng, để ta có thể vĩnh viễn chiếu cố nàng, có được hay không?”

Đến lúc này, Di Sa vẫn còn ảo tưởng mộng đẹp như thế sao, điều này làm cho Mộ Dung Thất Thất cảm thấy vô cùng phiền chán. Vì lợi ích cá nhân như vậy, chỉ vì ham muốn cá nhân mà có thể giết chết nghĩa phụ, nàng nhất định không thể tha thứ cho hắn!

“Liên sinh, người đừng có nằm mơ nữa ! Hôm nay là ngày chết của người, để mạng lại đi!”

Mộ Dung Thất Thất nhảy lên, không ngờ bị Phượng Thương kéo lại ôm vào lòng, “Lão bà, nàng là đang mang thai , làm sao lại đánh đánh giết giết như vậy chứ! Chuyện như vậy để cho lão công như ta làm đi!”

Phượng Thương không quen nhìn thấy ánh mắt của Di Sa đối với Mộ Dung Thất Thất, cái loại lưu luyến say mê này, làm cho hắn vô cùng khó chịu. Huống chi bản thân của Mộ Dung Thất Thất đang mang thai như vậy , làm sao có thể để nàng tức giận, vì người như Di Sa mà hao tổn như vậy, quả thực là không đáng.

“Ngoan! Lão công sẽ lấy đầu hắn cho nàng!” Như không thấy bộ dạng say mê của Di Sa, Phượng Thương cố ý kích động Di Sa.

Giống như hiểu rõ ý tứ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất cuối cùng cũng cùng hắn phối hợp, “Lão công, chàng là tốt nhất ! chàng là người tuyệt nhất !”

Hành động của hai người này vô cùng thân thiết, rất có lực sát thương với Di Sa, còn có từ “Lão công” , “Lão bà” , truyền tới bên tai Di Sa, hoàn toàn chọc giận hắn. Không có khả năng! Y Liên không có khả năng lập gia

đình! Nàng cứ nhiên gả cho Phượng Thương, còn có hài tử của hã sao? Di Sa hoàn toàn không thể tiếp nhận cái sự thật này!

“Khốn nạn, ta muốn giết ngươi!” Di Sa quát to.

Không đợi Di Sa trút ra tức giận, Phượng Thương hóa thành một cơn gió trắng, tiến thẳng đến chỗ Di Sa.

“Bình bình chát chát” , đao ở tay trái của Phượng Thương cùng roi da trong tay phải của Di Sa không ngừng quần lấy nhau giữa không trung. Bảo đao của Phượng Thương chém sắt như chém bùn, cùng đánh với roi da của Di Sa, đã bị chặt thành ba đoạn.

Thấy tay trái của Phượng Thương nắm lấy bảo đao, tiến thẳng đến chỗ của hã. Di Sa hai tay đặt trên tay cầm của xe lăn, một ánh sáng lóe lên từ tay cầm, mười cái phi tiêu hoa mai bay thẳng đến trước mặt Phượng Thương.

“Loảng xoảng!” Phượng Thương hai chân giẫm lên mặt đất, đao ảnh tay trái biến thành một tấm chắn, đem phi tiêu hoa mai cuốn vào trong đó.

Nhân cơ hội phi tiêu hoa mai rơi trên bảo đao, phát ra âm thanh thanh thúy, một tiếng “Đi ——” phi tiêu hoa mai lập tức thay đổi phương hướng, nhắm về phía Di Sa.

Không ổn! Di Sa chuyển động bánh xe, xoay người, “Leng keng đình ——” phi tiêu hoa mai toàn bộ cắm vào giữa phần lưng trên xe lăn.

“Không tồi!” Di Sa nhẹ cười, bánh xe phụ bên phải ở ghế dựa rút ra một cây Cửu Tiết Tiên. Không giống với roi da lúc này, cái roi da dài chín đoạn này được làm từ mảnh sắt giữa thiên thạch mà chế thành, không thể phá vỡ. Mỗi lần tiếp xúc với bất kỳ nơi nào, giống như có hai lưỡi đao sắt bén chém vào .

Từ xa nhìn xem, Cửu Tiết Tiên này của Di Sa giống như một con rết đang vươn nanh múa vuốt, trong không trung phát ra âm thanh “ken két”, khi nghe làm cho người ta phải hoảng sợ.

Nhìn thấy đoạn roi dài chín tấc của Di Sa, tim Mộ Dung Thất Thất như muốn nhảy lên cổ họng. Sở thích của Di Sa chính là cải tạo lại vũ khí, không nghĩ rằng thói quen này của hắn cho bây giờ vẫn còn. Cửu Tiết Tiên này, chắc hắn không đơn giản như bề ngoài!

“Thương, cẩn thận!”

Mộ Dung Thất Thất lo lắng cho Phượng Thương, điều này làm cho Di Sa vô cùng khó chịu. Kiếp trước, hắn cố gắng nhiều như vậy, chỉ có thể đổi lấy một câu của nàng “huynh là ca ca của ta”, nhưng bây giờ, nàng lại yêu nam nhân khác, chẳng những gả cho hắn, còn có hài tử của hắn! Cái này làm sao có thể được! Hắn nhất định không chấp nhận!

Suy nghĩ như vậy làm cho sát khí trên người Di Sa càng ngày càng trở nên sâu hơn, hắn sẽ không thể buông tha Y Liên ! Cho dù để Y Liên chết trong lòng hắn, hắn cũng không nguyện ý nhìn thấy nàng có thể cười trong lòng nam nhân khác!

” Phượng Thương , người đi chết đi!”

Thấy Di Sa thừa nhận thân phận của hắn, trên khuôn mặt yêu nghiệt của Phượng Thương lóe lên một nụ cười xinh đẹp. Biết hắn là Phượng Thương, nhất định có thể đoán được thân phận hiện tại của Mộ Dung Thất Thất. Hắn ta, ắt phải chết, hắn nhất định không cho bất luận người nào có cơ hội say mê Mộ Dung Thất Thất.

Cửu Tiết Tiên giống như một con rết khổng lồ, sức lực mạnh mẽ nhào vào người của Phượng Thương.

Lúc tới gần trước mặt Phượng Thương, Di Sa ấn cái nút nhỏ trên chỗ tay cầm. Một làn khói đen đậm xuất hiện dọc theo cây roi.

Y Liên, nàng muốn hắn còn sống, muốn cùng hắn ngọt ngào, cùng hạnh phúc cùng một chỗ sao, ta nhất định không cho! Nàng kiếp trước là của ta, đời này cũng là của ta!

Di Sa đã nhanh, tốc độ của Phượng Thương càng nhanh hơn. Theo lời Mộ Dung Thất Thất, hắn đã sớm hiểu rằng con người này là một tiểu nhân âm hiểm như thế nào, cho dù huỷ đi roi da của hắn, nhưng Phượng Thương cũng không dám xem thường.

Khói đen vừa xuất hiện, Phượng Thương xoay mình về phía sau, tránh thoát khỏi khói đen, bóng dáng lại giống như một con rồng đang dạo chơi, kề sát mặt đất, bất ngờ công kích Di Sa.

Màn sương màu đen tản ra, bao phủ thành một làn khói đen, bao phủ lên bóng dáng của Di Sa cùng Phượng Thương trong đó, làm cho người bên ngoài thấy không rõ chuyện đã xảy ra bên trong.

“Thương! Thương ——”

“Tiểu thư, khói có độc!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt mỗi người một bên kéo Mộ Dung Thất Thất lại, để nàng không cần lo lắng.

Giữa làn khói đen ,truyền đến thanh âm tranh đấu. Theo đó là tiếng va chạm vũ khí càng ngày càng kịch liệt, tâm trạng của Mộ Dung Thất Thất cũng càng ngày càng khẩn trương. Tuy Phượng Thương nói nàng đừng lo lắng, toàn bộ đều đã có hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy làn khói đen trước mắt,căn bản thấy không rõ được tình huống bên trong, bảo sao Mộ Dung Thất Thất có thể không lo lắng cho được.

” Phượng Thương, ta nhất định không cho người có được Y Liên ! Nàng là của ta!”

Giữa làn khói đen, nghe tiếng Di Sa kêu gào . Từ khi hai chân di chuyển không tiện, lúc đó hẳn đã tìm kiếm phương thức tác chiến thích hợp cho mình. Xe lăn không thể thay thế chân, không thể nào có thể linh hoạt bằng đôi chân, hẳn chỉ có cách thay đổi cách khác.

Giống như, lúc này dẫn tướng quân địch chui vào cái bẫy của hẳn, làm cho hẳn cùng đối phương cùng bị vây sâu vào làn khói đen này. Loại khói này là hẳn nguyên liệu đặc biệt chế thành, có thể ở giữa làn khói đen này ngưng kết thành mảnh nhỏ, làm cho người bên ngoài không thấy rõ tình huống bên trong .

Cho dù Phượng Thương là võ lâm cao thủ, cũng cần thời gian thích ứng, mà hẳn lại không cần điều đó. Bởi vì lúc huấn luyện Di Sa thường tự nhốt mình vào chính những làn khói đen dày đặc, ở trong đây hẳn có thể che giấu tất cả.

Không có thân thể khỏe mạnh , hẳn tất nhiên phải sử dụng phương thức khác để có thể chiến thắng.

Giống như hiện tại, giữa làn khói đen Phượng Thương nhất định sẽ không thấy rõ được cái gì, nhưng hẳn lại có thể phát hiện được vị trí của Phượng Thương.

“Leng keng đình ——” Dao cùng cây roi quăn lấy nhau trên không trung phát ra âm thanh thanh thúy, một con rết dài đến chín tấc, lúc này đã yên lặng công kích bất ngờ về phía Phượng Thương vẫn không tài nào có nhúc nhích được.

Đi chết đi —— Di Sa lộ ra một nụ cười lãnh khốc. Y Liên là của ta! Người nào cũng đều không thể đoạt nàng đi!” Phượng Thương! Người đi chết đi!”

Nhìn thấy cây roi như muốn bò lên gáy của Phượng Thương, vẻ mặt âm u của Di Sa không ngừng mở rộng. Hẳn muốn cắt đầu của Phượng

Thương!

“Keng ——” đúng lúc trên mặt tươi cười của Di Sa mở rộng cao nhất , bảo đao trong tay trái của Phượng Thương ngăn chặn lực tấn công từ Cửu Tiết Tiên.”Rầm rầm!” Cửu Tiết Tiên giống như một con rắn, quấn quanh bảo đao, va chạm vào phía đỉnh đầu của bảo đao, phát ra âm thanh thanh thúy.

Không thể làm Phượng Thương bị thương, trong lòng Di Sa cả kinh. Không đợi cho hẳn hiểu được chuyện gì đã xảy ra, Phượng Thương bay lên trời, tay trái chuyển động, đem Cửu Tiết Tiên một mực quấn quanh trên bảo đao, làm cho Di Sa không có cách nào có thể rút được Cửu Tiết Tiên.

Tay phải của Phượng Thương ngưng tụ chưởng lực công kích về phía Di Sa, “Không tốt!” Di Sa chấn động, bỏ qua những cái này, tay phải buông Cửu Tiết Tiên ra, hai tay vỗ vào trên tay cầm xe lăn, thân thể đứng dậy bay lên.

“Oanh!” chưởng lực phía tay phải của Phượng Thương làm cho xe lăn của Di Sa bị vỡ nát.

Không có xe lăn, Di Sa ngã nhào trên mặt đất, toàn thân chặt vật.”Công tử!” Đúng lúc này, âm thanh Hạ Tuyết truyền tới.”Công tử, lên lưng của nô tỳ!”

Hai tay của Hạ Tuyết công Di Sa lên trên lưng của chính mình, “Công tử, trước hãy sử dụng vũ khí của nô tỳ!”

Hạ Tuyết đột nhiên xuất hiện, giống như một cơn mưa giải hạn cho Di Sa, giúp Di Sa thoát khỏi nguy hiểm. Tay trái Di Sa bám trên cổ Hạ Tuyết , bất ngờ va chạm vào miệng vết thương ở sau gáy của Hạ Tuyết, làm cho nàng đau rét lạnh một hồi.

“Thực xin lỗi ——” Di Sa còn chưa nói xong, Phượng Thương liền bắt đầu công kích liên tục hướng tới Di Sa.

“Bình bình bâng bâng” , bảo đao cùng nhuyễn kiếm va chạm, loé ra tia lửa.

Ở trong làn khói đen mặc dù Di Sa ở trên lưng Hạ Tuyết nhưng nàng vẫn có thể di chuyển qua lại, hai người phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, Hạ Tuyết giống như một đôi chân khác của Di Sa, có thể dẫn hắn thoát khỏi nguy hiểm, cũng có thể cùng hắn chiến đấu cùng đối phương.

“Công tử, nắm chắc vào!” Cơn đau truyền đến từ sau gáy, kích thích Hạ Tuyết, cho dù nàng có đổ máu ,cũng phải bảo vệ Di Sa , đó mới là nhiệm vụ quan trọng nhất đối với Hạ Tuyết. May mắn là lúc nàng ở Bồng Lai Đảo cùng Di Sa, từng trải qua rất nhiều lần huấn luyện như vậy . Không thể không nói, Di Sa là một người vô cùng cẩn thận, biết rằng không thể đi lại, tìm mọi cách để có thể bù đắp cho điều này, hắn tìm đủ mọi cách, nếu không như bây giờ hắn không có xe lăn, hắn đã chết dưới tay của Phượng Thương.

Hơn nữa đối với Hạ Tuyết, Di Sa giống như một người bình thường mà thôi . Tay trái của Di Sa gài gao ôm cổ của Hạ Tuyết , tay phải cầm nhuyễn kiếm kiên quyết, giống như tất cả các chiêu thức đều muốn đâm tới Phượng Thương.

Phượng Thương đã sớm biết Di Sa không phải là người có thể dễ đối phó như vậy, không nghĩ tới trái lại đường lui của hắn rất nhiều. Chủ tớ hai người có thể ngầm hiểu ý nhau như vậy, xem ra trước kia bọn hắn trải qua phương thức huấn luyện này,nếu không phải vậy nhất định sẽ không thể phối hợp một cách ăn ý như vậy.

“Di Sa ——”

Một bên, sau khi hôn mê Già Lam cùng Kim Vũ cũng dần tỉnh lại. Mộ Dung Thất Thất vốn không muốn lấy mạng người vô tội, chẳng qua chỉ ra lệnh cho Chi hạ mê dược trong thức ăn mà thôi.

Bọn họ nhanh như vậy có thể tỉnh lại, một là vì vừa rồi Di Sa phát hiện ba tên nam nhân có điểm không thích hợp nên bọn họ vội vã rời khỏi, cũng không ăn quá nhiều thức ăn, thứ hai là vì hai người này có khả năng ngăn lại tác dụng của mê dược này, cho nên không bao lâu, có thể tỉnh lại.

Già Lam nhìn thấy làn khói đen trước bãi đất trong kia, lại nghe thấy âm thanh đánh nhau truyền đến, trong lòng hẩn vô cùng lo lắng, suốt ruột đến nỗi muốn vào trong để giúp đỡ Di Sa, lúc hẩn gần sắp bước vào trong, hai mảnh lụa tơ vàng bay nhanh tới đây, chặn trước mặt hẩn.

“Là người? !” Lần nữa có thể gặp lại Mộ Dung Thất Thất, Già Lam kinh ngạc vô cùng, “Người vì cái gì xuất hiện ở chỗ này?”

“Ta vì cái gì ở chỗ này, không cần giải thích với người. Chẳng qua ta muốn nhắc nhở người, đây là ta ân oán giữa ta với Liên Sinh, người tốt nhất không cần nhúng tay vào, nếu không đừng trách ta thủ hạ vô tình!”

Mộ Dung Thất Thất nói, làm cho Già Lam hiểu rõ toàn bộ, vẻ mặt khó tin, “Người. Người là Y Liên mà Di Sa thường hay nhắc đến sao? Nhưng người không phải là Bắc Chu quốc Trấn Quốc Công Chúa Mộ Dung Thất Thất sao? Người làm sao có thể là Y Liên?”

Mặc dù Già Lam có nhiều nghi vấn trong lòng như vậy , nhưng Mộ Dung Thất Thất không có thời gian để giải thích với hẩn những việc này.

“Ta không rảnh giải thích cho người những cái này! Tóm lại, ta cùng của hẩn có ân oán, người đừng có nhúng tay vào!”

Mộ Dung Thất Thất không muốn giải thích, trong lòng Già Lam trở nên căm tức, “Không có khả năng! Ta mặc kệ giữa các người có cái gì, Di Sa là

người Bồng Lai Đảo của ta, là sư huynh của ta, hấn gặp nạn, ta không thể không giúp!”

“Già Lam, người không biết tốt xấu!” Mộ Dung Thất Thất cũng tức giận, “Lúc trước người cũng từ trong tay ta cướp Mộ Dung Thanh Liên đi, ta đã đã cảnh cáo người! Người đã muốn như vậy, đừng trách ta không khách khí!”

Hai mảnh lụa tơ vàng trong tay Thất Thất dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng thật chói mắt, làm cho Già Lam muốn hoa mắt, chẳng qua là thoáng ngẩn người trong chốc lát, tơ vàng đã quấn Già Lam lại.

“Ê, người buông ra!” Già Lam ra sức vùng vẫy, nhưng căn bản không thể tránh thoát loại tơ lụa màu vàng này.

“Đừng cử động nữa! Đây là kim tà mị, người tránh không thoát đâu !” Mộ Dung Thất Thất không muốn giết Già Lam, bởi vì nàng không muốn trở mặt cùng Bồng Lai đảo. Chất độc trên người Phượng Thương từ lúc được mang thai xuất phát từ Bồng Lai đảo, lúc này vừa trói Già Lam lại, nhìn xem có thể giúp đỡ cho Phượng Thương hay không.

Quả nhiên, Già Lam càng ra sức, tơ vàng trên người lại càng là quấn chặt vô cùng, cuối cùng hấn cũng không thể động đậy được nữa.

“Buông đại nhân ra!” Kim Vũ thấy Già Lam bị bắt, suốt ruột đến nỗi muốn đánh về phía Mộ Dung Thất Thất, nhưng Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng không phải là người rảnh rỗi, hai người liền bắt đầu đánh nhau với Kim Vũ. Chẳng qua Tô Mi cùng Tố Nguyệt là người không hề hiếu chiến, hai người họ là cao thủ dùng độc, trực tiếp dụng độc, qua hai ba lần là có thể giải quyết Kim Vũ, đem hấn trói lại thật chặt.

“Mộ Dung Thất Thất, người là muốn khiêu khích Bồng Lai đảo, muốn cùng nhóm người Bồng Lai đảo đối nghịch sao!”

Kim Vũ bị bắt, Di Sa thì đang ở trong làn khói màu đen kia, chính mình cũng gặp khó khăn như thế này, làm cho Già Lam nhìn không được nâng cao thanh âm, chuyển chủ đề đến Bồng Lai đảo.

“A.” Mộ Dung Thất Thất nhẹ cười, xoay lại nhìn Già Lam, “Bồng Lai đảo không phải đã sớm không vừa lòng đối với Bắc Chu của chúng ta sao? Nếu không làm sao lại có thể xuất binh giúp đỡ Đông Lỗ đây! Đây chính là do người Bồng Lai bất nhân trước mà thôi!”

Già Lam cho rằng Mộ Dung Thất Thất hiểu lầm Di Sa, cho là Di Sa ở phía sau châm ngòi, Hạ Tiến mới có thể xuất binh, lập tức giải thích cho Di Sa, “Không phải Di Sa làm! Chuyện này chúng ta cũng mới biết được. Đại sư huynh cùng ta vội vàng trở về, suy nghĩ muốn giải quyết vấn đề, chúng ta cũng không hi vọng phát động chiến tranh! Việc này nhất định là Nhị sư huynh Độ Nhất làm! Các người đừng hiểu lầm Di Sa!”

Mộ Dung Thất Thất không nghĩ rằng lời nói vừa rồi của nàng, lại có thể đem người đứng đằng sau việc này lộ diện, “Độ Nhất? Người nói là hắc làm ? Nhưng mà việc Tây Kỳ cùng Nữ Chân xuất binh? Chẳng lẽ mọi việc đều do Độ Nhất làm hay sao?”

“Cái này chúng ta không biết, trở về chúng ta tra xét mới biết được. Độ Nhất sớm đã không phục Di Sa , lần này khẳng định là hắc thừa dịp sư huynh rời đi, mới có thể làm ra chuyện như vậy! Thật sự không quan hệ với Đại sư huynh! Các người không được nhắm vào Di Sa!”

Nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Già Lam, Mộ Dung Thất Thất có thể xác định, người này khẳng định không có nói dối. Chuyện Đông Lỗ Quốc quả nhiên không có quan hệ với Di Sa, xem ra, nên để cho thủ hạ đi điều tra tên Độ Nhất này. Cuối cùng người đứng sau là ai, làm cho ba phía của Bắc Chu đều bị địch tấn công.

“Cám ơn người cung cấp tin tức cho ta! Nhưng chuyện giữa ta cùng Di Sa, không liên quan đến chuyện xuất binh của Đông Lỗ Quốc! Đây là ân oán cá nhân của chúng ta , hãn hôm nay nhất định phải chết!”

Lúc hai người đang nói chuyện, làn khói đen ở gần bãi đất trống trên bờ sông đã biến mất gần hết, Di Sa trên lưng Hạ Tuyết, toàn thân đều chặt vật, quỳ một gối xuống trên mặt đất. Hạ Tuyết há mồm thở dốc, trán xuất hiện một chút hỗn độn, mà trên người của Di Sa cũng không tốt hơn chút nào, vai trái của Di Sa trúng vết đao, vết đao rất sâu, có thể nhìn thấy đến tận xương trắng của hãn.

Trái lại nhìn thấy tay trái Phượng Thương vẫn cầm ngược bảo đao đứng bên cạnh, vết máu tươi trên đao từng giọt rơi trên mặt đất, không đầy một lát đã dính vào đất , biến thành một mảng màu đen

Nhìn thấy chủ tớ hai người Di Sa vô cùng chặt vật, thì bạch y bên cạnh Phượng Thương vẫn như lúc đầu không nhuốm một chút bụi trần nào, nếu không có vết máu đang rỉ ra trên thanh đao đang cầm trong tay, người ngoài căn bản không có cách nào nhìn thấy hơi thở đánh nhau kịch liệt giống như vừa rồi từ trên người của hãn.

“Y Liên, nam nhân của nàng quả thật rất tốt!” Di Sa nhin đau, nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất.

Vừa rồi, những chuyện Mộ Dung Thất Thất cùng Già Lam nói hãn đều đã nghe được. Mộ Dung Thất Thất. Đây là tên kiếp này của Y Liên. Quả nhiên, người huỷ đi Thất Trọng Tháp là nàng! Mộ Dung Thất Thất mới đúng là người hãn muốn tìm!

Mộ Dung Thất Thất như không nhìn thấy Di Sa , ngược lại đi tới bên người của Phượng Thương, “Thương, chàng không có việc chứ!”

“Ta vẫn tốt!” Phượng Thương dịu dàng cười, cũng không chú ý bàn tay phải giấu ở giữa tay áo đang run nhè, không để cho Mộ Dung Thất Thất

nhìn thấy.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Đại Nạn Không Chết

Hành động nhỏ đó của Phượng Thương lọt vào mắt của Di Sa, làm cho hắn có thể hiểu rõ thêm chút, vì sao Mộ Dung Thất Thất lại lựa chọn tên nam nhân này. Nhưng mà, hắn vẫn không cam lòng, hắn không muốn thua kém Phượng Thương! Có điều, bất luận dù Di Sa có phục hay không, hôm nay hắn đã thua trong tay Phượng Thương, đó là sự thật.

Trên đại lục thế nhưng vẫn có cao thủ thâm tàng bất lộ như vậy, hắn thật sự quá sơ suất, nhìn nhầm hắn ta rồi. Vai trái truyền đến cơn đau, kích thích đại não của Di Sa, máu tươi đỏ sẫm đã nhuộm cả quần áo của hắn. Bây giờ, trong đầu của Di Sa đang suy nghĩ, phải làm thế nào để thoát khỏi khốn cảnh.

Nếu như cùng Phượng Thương cứng chọi cứng, hắn nhất định không chiến thắng được. Người của Phượng Thương bên kia rất nhiều, hoàn cảnh của hắn rất xấu, huống chi hai chân của hắn đã trở thành phế thải, mất đi tiên cơ. Nhìn bộ dạng của Mộ Dung Thất Thất, căn bản nàng không muốn hoà giải cùng hắn, nếu bị Phượng Thương bắt, Phượng Thương nhất định sẽ giết hắn.

Bất luận như thế nào, hắn không muốn chết vật chết đi trong hôm nay! Hắn còn có rất nhiều việc chưa làm, còn chưa đoạt lại người trong lòng. Cho nên, hắn phải trốn!

“Hạ Tuyết, nhìn con sông bên cạnh đi! Còn nhớ phương pháp làm sao để thở dưới nước mà ta đã dạy cho người chứ? Đợi lát nữa, ta kêu “chạy”, người công ta nhảy xuống sông.” Di Sa nói bên tai của Hạ Tuyết, sử dụng

giọng nói chỉ đủ để hai người bọn họ nghe được mà truyền lệnh cho cấp dưới.

Một chân của Hạ Tuyết đã gãy xương, lúc này chỉ có thể để chân sau quỳ trên mặt đất, cố gắng giảm đi cảm giác đau đớn từ cổ chân truyền đến.

Bên Phượng Thương người đông thể mạnh, còn bên bọn họ, Già Lam cùng Kim Vũ đều đã bị bắt, chỉ còn lại có hai người là nàng với Di Sa. Nếu muốn cứng chọi cứng, Ưng Kỳ Quân của Phượng Thương nhất định không ngồi không. Bản thân nàng với Di Sa đều bị trọng thương, lúc này cũng không quản được bọn Già Lam. Nếu muốn sống, biện pháp duy nhất là mượn dòng chảy của sông Hồng, trốn!

“Công tử, đã biết!”

Đã nhất trí với Hạ Tuyết, Di Sa cố gắng làm cho trạng thái của chính mình nhìn có vẻ đỡ hơn.

Hắn cười gọi tên Mộ Dung Thất Thất, thanh âm nhu hoà, giống như một loại loại sữa ấm áp, tràn ngập sự quyến rũ, “Y Liên, không nghĩ tới nàng là Bắc Chu quốc công chúa Mộ Dung Thất Thất! Ta tìm nàng lâu như vậy, đều không tìm được nàng, ngược lại nàng còn chủ động tới tìm ta! Nàng nói xem, này có tính là duyên phận không? Chẳng lẽ, nàng vẫn không muốn biết, vì sao ta lại tới đây sao?”

Sắc mặt Di Sa tái nhợt, nhưng không chút tổn hao đến khuôn mặt tuấn tú của hắn, mặc dù trên trán hắn xuất hiện một tầng mồ hôi dày, nhưng hắn vẫn duy trì bộ dáng tao nhã, trên khuôn mặt vẫn hiện lên nụ cười ngây thơ, giống như vai trái của hắn hoàn toàn không bị thương, đến giờ cũng chưa chịu chút thương tổn.

“Ta đối với chuyện của người không có bất kỳ hứng thú nào—”

“Ha ha, nàng không phải không có hứng thú, mà là nàng sợ! Nàng sợ nhìn thấy ta, bởi vì ta là người duy nhất biết quá khứ của nàng, nàng không muốn đối mặt với nó. Nàng sợ đối mặt với tình cảm sâu đậm của ta, nàng sợ nàng sẽ không chịu nổi!” Di Sa ho hai tiếng, tuy hai má của hắn đã trắng đến dọa người, nhưng nụ cười trên khóe miệng cũng không ngừng nở rộ.

“Y Liên, nàng biết không, sau khi giết nàng, ta vẫn ôm lấy nàng, ở bên cạnh nàng ba ngày ba đêm. Ta vốn muốn đặt nàng trong quan tài làm bằng thủy tinh, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn là của ta . Nhưng mà lúc sau ta lại phát hiện có điểm không thích hợp! Thấy. Độ ẩm trên người nàng dần biến mất, sau đó ta ý thức được linh hồn của nàng đã rời khỏi thân thể. Ta không cần một thể xác nguyên vẹn nhưng không có linh hồn ! Cho nên, ta tự sát!”

“Pằng –” Miệng Di Sa vang lên một tiếng, tay lấy ra một khối gì đó màu đen.

“Thương!” Mộ Dung Thất Thất nhìn thấy vật thể trong tay của Di Sa, kêu lên, lập tức chặn trước mặt Phượng Thương.

Thấy biểu hiện của Mộ Dung Thất Thất, Di Sa hoàn toàn có thể hiểu được, nàng thật sự yêu nam nhân này, nàng thật sự không thuộc về hắn . Sau này, cho dù là có một phần nhớ nhung nào, cũng không còn nữa ! Bởi vì trong lòng nàng đã tồn tại một nam nhân khác, hắn không có cơ hội!

Trong lòng hắn đau muốn chết, Di Sa cảm giác ngực đau đến run rẩy, cái loại đau đến thở còn đau, tư vị này thật quá khó chịu.

Mặc dù kiếp trước, giết Y Liên, hắn cũng chưa từng trải qua nỗi đau như vậy. Bởi vì lúc đó bên người Y Liên không có bất luận người nam nhân nào, trong lòng nàng lại càng không gìn giữ người khác, cho nên bất luận lòng hay người của nàng, cuối cùng cũng hoàn toàn hảo hảo thuộc về Liên

Sinh là hắc , mặc dù hắc có được chỉ là thi thể của nàng, nhưng đến lúc nàng chết, thân thể kia vẫn thuần khiết như vậy.

Hiện giờ, nàng lại mặc kệ sinh tử của mình, đỡ đạn cho nam nhân khác, có thể thấy được nam nhân này có bao nhiêu quan trọng trong lòng nàng.

Y Liên, chẳng lẽ nàng chưa từng yêu ta, dù chỉ một chút? Cho dù một chút thôi? Dù một chút thôi cũng được.

Hạ Tuyết cảm thấy rõ ràng được thân thể của Di Sa đang dựa trên lưng mình hơi run rẩy, có lẽ là vì mất máu quá nhiều, cho nên lạnh, có lẽ, vì nữ nhân Y Liên đang phản nam trang đứng kia. Cảm giác bi thương nhàn nhạt phát ra từ người Di Sa, bao phủ lấy Hạ Tuyết, làm cho lòng nàng đau nói.

Công tử, Hạ Tuyết nguyện ý ở bên cạnh người cả đời! Công tử, đừng vì nữ nhân không đáng mà khổ sở, được không?

Những lời này lắng đọng lại trong lòng của Hạ Tuyết đã lâu, nàng muốn nói những điều này cùng Di Sa từ sớm, nhưng lại không dám. Cho dù bây giờ, bi thương của Di Sa phát ra khiến nàng đau lòng, chỉ muốn ôm hắc để an ủi, nhưng nàng vẫn không thể nói ra điều đó. Bởi vì nàng không dám — sợ nếu nói ra, sẽ bị Di Sa đuổi đi.

Nam nhân này bất luận dù ở trong mộng hay ở hiện thực , trong lòng vẫn nhớ mãi không quên một người là Y Liên. Nếu như nàng suy nghĩ muốn chiếm vị trí của Y Liên trong lòng hắc, Di Sa nhất định sẽ tức giận! Cho nên, không bằng cùng hắc như vậy, để hắc dựa trên lưng của nàng khi cần, đó là khả năng duy nhất nàng có thể làm, nếu có thể cùng Di Sa chỉ như thế mà thôi, nàng cũng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

“Y Liên.” Di Sa thở dốc một hơi, đặt súng lên đầu của mình, tươi cười sáng lạn giống như ánh mặt trời, “Lúc trước, ta đã kết thúc tính mạng của mình như thế! Giết nàng, ta trả lại nàng một mạng, ta cho rằng hiện tại

nàng đã tha thứ cho ta. Y Liên, nàng thật sự không cho ta cơ hội nào sao?”

“Ta nhất định không tha thứ cho người. Liên sinh, lúc người giết chết nghĩa phụ, chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Nghĩa phụ một tay nuôi lớn ta, đối xử với ta như với con gái ruột, người lại giết nghĩa phụ- người đã vất vả nuôi lớn chúng ta, ta tuyệt đối không tha thứ người!”

Trong mắt của Mộ Dung Thất Thất, Di Sa là một tên điên. Nàng không muốn có bất luận quan hệ gì cùng hắn! Chẳng qua, Mộ Dung Thất Thất thật không ngờ, tên điên Di Sa này có thể chế tạo được súng lục! Nếu hắn có thể chế tạo được vũ khí có tính sát thương mạnh hơn giống như ở hiện đại, vậy chẳng phải thiên hạ sẽ trở nên đại loạn sao? Không được, không thể để cho tên Di Sa điên này làm đảo loạn thiên hạ!

“Ha ha ha ha!” Nghe Mộ Dung Thất Thất nói, Di Sa cười đến rơi nước mắt. Hai dòng lệ trong suốt, chạy dọc theo hai bên má, làm cho đôi mắt của Di Sa trở thành một cái hồ sâu không đáy.

“Pằng –” một bộ dáng ôn hoà lúc trước, lúc này vẻ mặt trở nên hung dữ nhìn Mộ Dung Thất Thất với Phượng Thương, tay phải không bị thương của hắn cầm súng giơ lên, nhắm ngay Mộ Dung Thất Thất.

“Nàng đã hận ta như vậy, nàng đã vĩnh viễn sẽ không tha thứ ta, nàng từ đầu đến cuối sẽ không yêu ta. Ta đây không ngại dùng phương thức trước kia đối xử với nàng! Nàng sống đã không trở thành người của ta, thì ta muốn đến lúc nàng chết nàng phải là người của ta!”

“Cúi xuống!”

Di Sa điên cuồng như vậy, Mộ Dung Thất Thất kéo Phượng Thương nằm xuống, bên cạnh, Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng thuận thế ngã xuống.

Chính là lúc này!

“Chạy!” Di Sa ra lệnh một tiếng, Hạ Tuyết cắn răng, kéo cái chân gãy của mình đi, mang theo Di Sa trên lưng nhảy xuống sông Hồng.

“Tiểu thư bọn họ muốn chạy!” Tô Mi suốt ruột muốn đuổi theo Di Sa, lại bị Mộ Dung Thất Thất ngăn cản, bất luận Di Sa bị thương là thật hay giả, bọn họ cũng không để cho người trong nhà gặp nguy hiểm.

“Bùm –”

Hạ Tuyết mang theo Di Sa nhảy vào dòng nước sông đang chảy siết, đợi dòng nước êm dịu đi một chút, không đầy một lát bọn họ lại nổi lên trên mặt nước.

“Y Liên, ta không buông tay ! Ta sẽ quay lại !” Di Sa ôm cổ của Hạ Tuyết , nhìn Mộ Dung Thất Thất trên bờ: “Y Liên, nàng là của ta! Ta nhất định không bỏ qua !”

Những điều Di Sa nói, làm Phượng Thương vô cùng tức giận, không để ý đến những lo lắng của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đứng dậy xuất thủ: “Lấy cung tiễn tới!”

“Dạ!” Ngay lập tức lần lượt từng binh sĩ Ưng kỵ quân bắt đầu giương cung lên, Phượng Thương xoay mình lên ngựa, cưỡi ngựa đuổi theo dọc bờ sông.

“Thương! Cẩn thận vũ khí trong tay hân!”

Thấy Phượng Thương như vậy, Mộ Dung Thất Thất trở nên nóng vội, bắt lấy một con ngựa đuổi theo.

“Công tử, bọn họ đến đây, làm sao bây giờ?” Hạ Tuyết đang ra sức bơi , không biết làm sao nước sông lại trở nên yên tĩnh, không đầy một lát Phượng Thương đã đuổi kịp theo bọn họ.

“Đừng sợ!” Di Sa cắn răng, tay trái đang bị thương của hắn nắm chặt lấy Hạ Tuyết, súng lục bên tay phải lại nhắm ngay Phượng Thương.

“Thương –” Mộ Dung Thất Thất lúc đuổi kịp nhìn thấy tình huống này, Phượng Thương lại lập tức dừng lại. Cây cung dài được Phượng Thương kéo căng ra , ánh mặt trời trải dài trên người của Phượng Thương, vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, giống như trời sinh một dạng.

“Vù –” mũi tên nhọn bay thẳng đến phía Di Sa.

“Công tử cẩn thận!”

Nhìn mũi tên nhọn từ xa tới gần , Hạ Tuyết theo bản năng che ở trước mặt Di Sa.

“Phốc –” mũi tên nhọn đâm vào vai phải của Hạ Tuyết , đau đớn làm nàng phải cắn răng.”Khốn nạn!” Thấy Phượng Thương làm Hạ Tuyết bị thương, Di Sa tức giận đến không nói được, nếu như vũ khí trong tay của hắn là thật, hắn nhất định sẽ dùng một viên đạn mà lấy mạng của Phượng Thương.

Lúc này Mộ Dung Thất Thất đã đi tới bên người Phượng Thương, vốn suy đoán Phượng Thương sẽ gặp nguy hiểm nhưng khi thấy sự việc xảy ra như thế này, Mộ Dung Thất Thất vô cùng kinh ngạc. Dựa theo tính cách của Di Sa, nhất định sẽ nổ súng giết Phượng Thương, vì sao hắn chưa ra tay? Chẳng lẽ, súng kia là giả ? !

Thấy vẻ mặt oán hận cùng tức giận của Di Sa, Mộ Dung Thất Thất lập tức khẳng định suy nghĩ của chính mình, “Thương, vũ khí kia là giả ! Giết hắn!”

“Được!” Phượng Thương lại lần nữa giương cung lên, gió phất qua mặt hắn, tóc đen trên trán của Phượng Thương đang tung bay, “Bắn!”

“Công tử, người đi trước –” Hạ Tuyết một tay đẩy Di Sa ra, để cho hắn đi trước, không ngờ lần này Di Sa nắm lấy nàng hết sức chặt chẽ .

“Công tử.”

“Ta nhất định không bỏ lại người! Người nói muốn hầu hạ ta cả đời, không cho người nói dối ta!”

Di Sa vừa dứt lời, mùi tên nhọn đã bay đến trước mặt.”A –” chỉ nghe một tiếng hét thảm, mùi tên nhọn bay thẳng vào giữa mắt trái của Di Sa .

“Công tử!” Hạ Tuyết thấy thế, bắt đầu hét lên.”Công tử! Công tử!”

Y Liên. Di Sa ngăm nhìn Mộ Dung Thất Thất thật lâu, trong mắt có rất nhiều điều không cam lòng!

“Công tử!”

Trên sông, hai người chìm vào trong nước, trên mặt nước nhuộm lên một màu đỏ.

Chờ đợi đã lâu, nhưng bọn họ vẫn không thấy được có người nổi lên , Phượng Thương vừa mới buông cung tên trong tay ra, thì Ưng kỵ quân cũng đã kịp lúc chạy tới đây.

“Người mang một ngàn quân lục soát hai bên đường sông cho ta! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Dạ!”

Tình trạng bi thảm vừa rồi của Di Sa, lẫn ánh mắt không cam lòng phút cuối của hắn, làm cho Mộ Dung Thất Thất trầm mặc rất lâu, đợi cho đến khi Phượng Thương đến bên cạnh ôm nàng, nàng mới thanh tỉnh: “Khanh khanh, thực xin lỗi nàng! Ta vốn có thể lấy mạng của hắn, không nghĩ rằng để cho hắn trốn thoát!”

Trong lời nói của Phượng Thương mang theo sự áy náy sâu sắc. Hiện tại chỉ có thể làm cho mắt trái của Di Sa bị thương, nếu như hẳn có thể tránh được một kiếp này, nhất định sẽ điên cuồng mà quay trở lại .

“Không có chuyện gì! Chúng ta không có việc gì !”

Mộ Dung Thất Thất dựa vào trong lòng của Phượng Thương, nhẹ nhàng thở dài. Hi vọng Di Sa không có cơ hội quay trở về, nếu không, về sau không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Cùng Phượng Thương trở lại bến đò, Mộ Dung Thất Thất lệnh cho Tô Mi đưa cho Già Lam cùng Kim Vũ mỗi người một viên thuốc, sau đó cưỡi trời cho bọn họ.

“Người cho chúng ta ăn cái gì?” Kim Vũ muốn móc họng để nhổ ra, nhưng viên thuốc ngay khi vào miệng đã hoà tan, căn bản không thể phun ra được.

“Tiêu Diêu Hoàn.”

” Tiêu Diêu Hoàn của Liên công tử ?” Già Lam từng nghe nói qua Tiêu Diêu Hoàn, nghe nói người ăn xong Tiêu Diêu Hoàn, từng tháng đều phải dùng giải dược, nếu không nội tạng sẽ bắt đầu từ từ hư thối, cuối cùng cả người sẽ thối rửa thành một vũng nước màu vàng. Tuy nó có tên là Tiêu Diêu Hoàn, nhưng hoàn toàn ngược với ý nghĩ của người vừa nghe tên này, người dùng Tiêu Diêu Hoàn , từ nay về sau sẽ không thể tự do tự tại mà sinh sống, cho nên cái tên này là hoàn toàn trái ngược.

Nhắc tới Liên công tử, Già Lam bỗng nhiên lại bắt đầu liên tưởng đến Y Liên, lại nhìn qua Mộ Dung Thất Thất, ánh mắt trở nên sâu sắc, “Người là Y Liên, là Liên công tử sao?”

“Thông minh!”

“Người cuối cùng muốn cái gì? Ta không biết ân oán giữa người cùng Di Sa cuối cùng là gì, nhưng người làm người Bồng Lai Đảo bị thương, nhất định sẽ trở thành kẻ thù của ta! Ta sẽ không vì ăn Tiêu Diêu Hoàn gì đó, mà nghe theo lệnh của người đâu !”

Già Lam liên tục nói nhiều như vậy, Mộ Dung Thất Thất dứt khoát đứng một bên ôm bả vai, nhìn Già Lam đem tất cả bức tức mà phát tiết ra ngoài.

“Nói xong chưa? Nói xong rồi thì cho xem mạch cho ta!” Mộ Dung Thất Thất cầm lấy tay trái của Phượng Thương đưa tới trước mặt Già Lam.

“Người muốn làm gì? Người không phải y thuật cao minh sao! Trên đời này lại có người người xem bệnh không được sao?”

“Ít nói nhảm đi !” Tô Mi rút đao đặt lên trên cổ Già Lam: “Tiểu thư nói cái gì, người chỉ cần nghe thôi! Làm sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy chứ, thật giống như nữ nhân!”

Bị Tô Mi không ngừng chửi bới cho một trận, Già Lam đen mặt, không thèm đáp lại Mộ Dung Thất Thất, lại bị Tô Mi kéo đến trước mặt nàng ấy: “Cho người xem bệnh cho cô gia của chúng ta đã là coi trọng người lắm rồi ! Đừng nói đường đường là đệ tử của Bồng Lai đảo mà không biết bắt mạch!”

Tuy Già Lam muốn trở nên kiên cường , nhưng hăn cũng biết hảo hán không ăn thiệt trước mắt, không cam lòng đưa tay phủ lên tay của Phượng Thương. Xét thấy không sao cả, bắt mạch cho Phượng Thương, Già Lam bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Phượng Thương, làm sao cũng vẫn không nghĩ ra quan hệ giữa người này cùng Bồng Lai đảo là như thế nào.

“Người làm sao có thể trúng Vong Tình? Vong Tình, chỉ Bồng Lai đảo mới có, người khi nào đến Bồng Lai Đảo? Rốt cuộc người cùng người Bồng Lai Đảo có quan hệ gì?”

“Vong tình?” Tên này nghe thật lạ, tất cả mọi người nhìn về phía Già Lam, muốn đợi giải thích của hắn, nhưng dĩ nhiên là Già Lam không phải hỏi thân thế Phượng Thương . Vong Tình là mê dược của Bồng Lai đảo , trên người của Phượng Thương vì sao lại có loại này? Chẳng lẽ hắn là đệ tử của Bồng Lai đảo ? Có sứ mệnh bí mật phải làm trên đại lục sao? Vì sao chính hắn chưa từng nghe danh của Phượng Thương trên Bồng Lai Đảo?

“Trên người mẫu thân có độc này, về sau mẫu thân mang thai ta, độc này liền chuyển đến người của ta.”

Phượng Thương chỉ đơn giản giải thích nguồn gốc bị trúng độc.

“Mẫu thân của ngươi là người nào trên Bồng Lai Đảo? Từ trước giờ chỉ có, chỉ có.” Già Lam câu nói kế tiếp liền nuốt hết vào trong bụng, từ trước đến giờ chỉ có nữ đệ tử của Bồng Lai đảo được gả ra ngoài — hoàng hậu lúc trước của Đông Lỗ Quốc đã bị hạ độc “Vong Tình”. Nhưng Phượng Thương là Vương gia của Bắc Chu Quốc, lúc nào lại có quan hệ cùng Đông Lỗ Quốc chứ ?

“Ngươi nói rõ ràng ra cho ta! Rõ ràng là gấp chết người mà! Ấp a ấp úng, có phải người của Bồng Lai đảo nhận không ra người hay không !” Một bên Tô Mi bị Già Lam đang nói đến một nửa làm cho nàng vô cùng tức giận, đao trong tay càng kề sát cổ của Già Lam: “Nói!”

“Tô Mi, dừng tay! Các người lui hết ra đi, toàn bộ lui ra bên ngoài hai mươi mét cho ta!” Mộ Dung Thất Thất ra lệnh cho Tô Mi thu đao, tất cả mọi người lui ra, trong này chỉ còn lại ba người Già Lam, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Hiện tại ngươi có thể nói cho chúng ta biết, Vong Tình là cái gì !”

Tư thế này của Mộ Dung Thất Thất, một bộ dạng nếu không hỏi được vấn đề nhất định sẽ không bỏ qua, Già Lam cười khổ một tiếng, nói ra bí mật của “Vong Tình” .

” Vong Tình nghĩa cũng giống như tên của nó, có thể làm cho người khác quên đi tình cảm của mình. Bồng Lai đảo cùng Đông Lỗ Quốc đều có quan hệ thân thiết, lúc trước hoàng hậu của Đông Lỗ Quốc đều là nữ đệ tử của Bồng Lai Đảo. Chẳng qua là, Bồng Lai đảo lo lắng nữ đệ tử của Bồng Lai Đảo sau khi trở thành hoàng hậu sẽ không còn trung thành nữa, nên phòng bị, tránh để nữ đệ tử Bồng Lai Đảo liên thủ với hoàng đế Đông Lỗ Quốc đối phó Bồng Lai đảo, cho nên nữ đệ tử được sẽ trở thành hoàng hậu của Đông Lỗ Quốc, sẽ được sư môn ban độc Vong Tình.”

“Người uống độc Vong Tình, nếu động tình, ba năm sau, sẽ quên đi hoàn toàn người trong lòng, về sau đều một lòng một dạ, không bao giờ có thể lần nữa có tình cảm trai gái được.”

Nói về ý nghĩa của độc này, Già Lam nhìn vào mắt của Phượng Thương, “Nếu ta không nhầm, thì độc trên người người nhất định là Vong Tình. Tuy ta cuối cùng vẫn không biết quan hệ giữa mẫu thân của người cùng người của Bồng Lai Đảo là như thế nào, lại trúng độc Vong Tình trong lúc đang mang thai, nhưng chuyện có thể truyền độc cho hài tử lúc đang mang thai thì ta chưa từng nghe qua. Nếu thật sự có thể di truyền, thì không phải tất cả Hoàng đế của Đông Lỗ Quốc đều có thể đã trúng độc này rồi sao? Nhưng khả năng này là không có ! Trừ phi lúc mẫu thân người đang mang thai người đã trúng độc này, chỉ có thể giải thích như vậy thôi.”

“Chẳng qua là độc của Vong Tình tổn thương rất lớn đối với thân thể của nữ tử, nếu như trong lúc đang mang thai mà bị trúng độc này, chẳng những sẽ làm tổn thương cơ thể của người mẹ, còn có thể liên lụy đến hài tử. Nếu không là, mẫu thân người không thích người, cho nên ăn Vong Tình vào; hay là, mẫu thân người không biết hậu quả sau khi ăn phải độc Vong Tình. Thứ lỗi cho ta mạo muội, xin hỏi cuối cùng mẫu thân người là ai?”

“Hạ Uyển Oánh.”

Nghe được từ miệng của Phượng Thương cái tên “Hạ Uyển Oánh” , Già Lam vô cùng kinh ngạc:”Hạ Uyển Oánh là công chúa Đông Lỗ quốc, gả cho Thái tử Tần quốc lúc trước, lại bị hoàng đế của nước Tần ngang ngược đoạt đi. Kia, nếu nói như vậy bà ngoại của người là nữ đệ tử Quân Lan Mai ở Đông Lỗ Quốc rồi, điều này chính xác là có quan hệ cùng Bồng Lai Đảo. Nhưng tuyệt đối không thể xảy ra việc này được ! Sư môn chỉ ban thuốc cho hoàng hậu của Đông Lỗ Quốc mà thôi, độc Vong Tình này làm sao có thể để cho công chúa dùng được? Chuyện này không thể có quan hệ với nhau được ? !”

“Vậy phải hỏi hoàng hậu hiện tại của Đông Lỗ Quốc, Quân Lan Tâm .”

Lúc Phượng Thương nói ra câu này, Già Lam liền suy nghĩ cẩn thận lại vấn đề này. Hoàng hậu trước Quân Lan Tâm, là Quân Lan Mai, lúc sau Quân Lan Mai chết vì bệnh, muội muội ở Bồng Lai Đảo của Quân Lan Mai- Quân Lan Tâm được đưa lên, thay thế vị trí hoàng hậu. Chẳng lẽ lúc trước Quân Lan Tâm cất dấu độc Vong Tình, cuối cùng hạ độc công chúa Hạ Uyển Oánh ? Thật sự là quá rối rắm !

Chuyện của quá khứ, loạn thành một đoàn như thế, làm cho người ta muốn giải thích cũng không được, nghĩ cũng không xong, mà bây giờ lại có thể lý giải một cách hợp lý nguyên do mà Phượng Thương trúng độc Vong Tình này .

“Già Lam, Vong Tình này giải như thế nào?” Mộ Dung Thất Thất có chút sốt ruột, nếu Vong Tình thật sự giống như Già Lam nói, sau ba năm người trúng độc mà động tình, sẽ quên hoàn toàn thể tử của mình, nếu vậy không phải nàng với Phượng Thương chỉ còn thời gian là hai năm rưỡi nữa sao?

“Khó mà giải được.” Già Lam lắc đầu: “Độc này vốn là vì phòng ngừa nữ đệ tử phản bội Bồng Lai đảo mà đặc biệt chế thành cho nên Vong Tình này rất khó giải.”

“Không có khả năng!”

Phượng Thương không tin trên đời này còn có độc khó giải như vậy, hẳn không muốn quên Mộ Dung Thất Thất, không muốn quên toàn bộ về nàng!

“Nói! Cuối cùng giải được là cái gì?” Phượng Thương nắm lấy bả vai của Già Lam, mắt phượng mờ mịt.

“Ta thật sự không biết! Người cho dù có giết ta, ta cũng không biết! Trừ phi.”

“Trừ phi cái gì? !”

“Trừ phi đi Bồng Lai đảo tìm sư phó của ta, hi vọng còn có thể giải trừ!”

“Ầm—” Phượng Thương ném Già Lam xuống đất, sắc mặt âm trầm: “Ta sẽ ! trong vòng hai năm ta sẽ tìm ra giải được ở Bồng Lai Đảo !”

Già Lam cùng Kim Vũ bị “áp giải” trở về Nam Lâm vương phủ, Phượng Thương quyết định giam giữ hai người này lại, để bọn họ dẫn đường đi đến Bồng Lai Đảo.

“Khanh khanh, nàng yên tâm, ta sẽ không quên nàng!” trên Thính Tùng Lô, Phượng Thương ôm lấy Mộ Dung Thất Thất, hôn lên đôi môi của nàng, nhàn nhàn nói: “Tin tưởng ta!”

“Thương —” Mộ Dung Thất Thất cảm thấy trong lòng vô cùng bất lực, nghĩ đến tương lai sau này, Phượng Thương sẽ quên đi khoảng thời gian họ ở bên nhau từng chút một, quên đi cực kỳ của bọn họ, chuyện này khiến cho lòng nàng lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Việc này giao cho ta! Ta nhất định trong vòng nửa năm đánh bại Đông Lỗ quốc, đến lúc đó chúng ta cùng đi Bồng Lai Đảo, nàng nói có được hay không?”

“Được!” Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể thuận theo như vậy. Chiến sự ở Đông Lỗ quốc không thể kéo dài, thời gian càng kéo dài, thời gian còn lại của bọn họ lại càng ngắn. Huống chi còn có Tây Kỳ quốc cùng Nữ Chân tộc, việc này đều có ảnh hưởng đến bọn họ. Chiến sự, phải nhanh chóng kết thúc, tất cả!

Minh Nguyệt Thịnh sau khi cùng Mộ Dung Thất Thất đạt thành hiệp nghị liền quay trở về Nam Phượng Quốc, trước khi đi Minh Nguyệt Thịnh để lại thư cho Mộ Dung Thất Thất, mặt trên chỉ có hai chữ rộng bay phượng múa- “yên tâm”.

Lúc đi, Minh Nguyệt Thịnh mang theo Cổ Quân Uyển . Sau khi biết Minh Nguyệt Thịnh có tình cảm sâu đậm đối với Mộ Dung Thất Thất, Cổ Quân Uyển vẫn muốn được tiếp cận Mộ Dung Thất Thất, nhìn xem rốt cuộc nàng là người như thế nào, nhưng chẳng qua chưa tìm được cơ hội nào, thì đã bị Minh Nguyệt Thịnh mang về nước rồi.

“Minh Nguyệt Thịnh, người giúp Bắc Chu quốc là vì cái gì? Là vì Mộ Dung Thất Thất sao?” Trên xe ngựa, Cổ Quân Uyển than thở , liếc mắt nhìn Minh Nguyệt thịnh. Nàng vốn nghĩ rằng Minh Nguyệt thịnh đã thông suốt , cho nên trở về Nam Phượng quốc, làm một Hoàng đế đến tốt, không nghĩ rằng lần này hần trở về , mục đích thật sự là muốn xuất binh tây tấn công Tây Kỳ Quốc.

” Mộ Dung Thất Thất thật sự tốt như vậy sao?”

“Chuyện này không quan hệ tới nàng ấy! Ta chẳng qua cảm thấy có được một cơ hội, đúng lúc muốn tìm Tây Kỳ Quốc để báo thù mà thôi.”

“Dừng! Người đang lừa gạt người nào vậy? !” Cổ Quân Uyển không tin lời của Minh Nguyệt Thịnh: “Người trở về từ trong vương phủ lại đột nhiên thay đổi chủ ý, nhất định là vì Mộ Dung Thất Thất! Minh Nguyệt Yhịnh, ta

muốn nhắc nhở người, người là vua của một nước, không thể vì tư tình nam nữ, mà không để ý đến lợi ích quốc gia.”

” Mộ Dung Thất Thất đã từng giúp ta, bằng hữu của ta gặp nạn, ta vẫn nên giúp đỡ, đây là việc thứ nhất; việc thứ hai, Tây Kỳ Quốc từng làm nhục Nam Phượng quốc, chuyện bọn họ làm nhục ta, thù này tất nhiên ta nhất định phải đáp trả họ cho tốt; việc thứ ba, nếu Bắc Chu quốc bị tiêu diệt , thì đối với Nam Phượng Quốc của chúng ta cũng không có lợi gì, đạo lý giúp nhau giữa lúc hoạn nạn này chẳng lẽ người còn không hiểu sao. Được rồi! Chuyện này ta không muốn giải thích nhiều ! quyết định như vậy đi!”

“Minh Nguyệt Thịnh, người rõ ràng là tên khốn nạn.”

Phúc Nhĩ điều khiển xe ngựa, nghe bên trong tranh cãi ầm ĩ, bất đắc dĩ mà cười cười, tiếp tục quất một roi lên mông ngựa.

Sau một đêm ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương sáng sớm đã thức dậy.

“Thương –” hôm nay đã bắt đầu xuất binh, Mộ Dung Thất Thất nhớ tới nhất định phải tiễn Phượng Thương, lại bị Phượng Thương ngăn lại, “Nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, ngủ lâu hơn một tí! Phải tiễn đưa ta, tư vi ly biệt rất khổ sở, ta không muốn.”

Phượng Thương nói những lời nguy biện này , cuối cùng Mộ Dung Thất Thất đành phải gật đầu, chỉ nằm ở trên giường nhìn Phượng Thương thay gân ti áo giáp cùng chiến bào, toàn thân bạch y, làm cho Phượng Thương càng trở nên khôi ngô tuấn tú, Mộ Dung Thất Thất nhìn đến gần người.

“Chờ ta trở lại! Còn có, ta yêu nàng!” Phượng Thương nhìn Mộ Dung Thất Thất đắm đuối, lại liếc mắt nhìn nàng lần nữa, sau cùng hôn lên cái trán của nàng, xoay người đi nhanh xuống Thính Tùng Lâu.

Ngoại ô Yên Kinh Thành, đại quân chia ra ba đường đồng thời xuất phát, tiểu hoàng đế Hoàn Nhan Kiệt cùng hoàng thái hậu Đông Phương Lam tự mình xuất cung đưa tiễn.

“An toàn là trên hết! Nhất định phải chú ý an toàn!” Nhìn Phượng Tà, Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang, Đông Phương Lam chỉ có thể nói được câu đó.

“Người cứ yên tâm!”

Cáo biệt Đông Phương Lam cùng Hoàn Nhan Kiệt, ba người lên ngựa: “Xuất phát!”

Thanh âm vang vọng lên tất cả mặt đất, binh mã ba đường chậm rãi xuất phát, đi đến ba hướng khác nhau.

“Nhất định phải bình an trở về !” Đông Phương Lam vẫy tay, trong mắt nén lệ. Nếu không có chiến tranh, thật là vô cùng tốt! Nhưng chỉ có nguyện vọng bao giờ cũng tốt như vậy, nhưng sự thật lại luôn luôn tàn nhẫn như thế. Hi vọng con cháu của nàng có thể bình an trở về, hi vọng thiên hạ thái bình, quốc thái dân an!

Nhiếp Chính vương cùng Tiêu Dao Vương tự mình xuất chinh, chính sự trong triều lại rơi lên người Đông Phương Lam. May mà Đông Phương Lam vốn có danh tiếng là một nữ nhân kiên cường mạnh mẽ, việc này căn bản không làm khó được người. Hơn nữa kẻ thù đang xâm lấn, trong triều trên dưới vẫn có người hành động bên ngoài, cho nên đại thần trong triều lúc này vẫn chưa hoàn toàn đoàn kết với nhau.

Sau khi Mộ Dung Thất Thất nghỉ ngơi một ngày, tạm biệt Đông Phương Lam cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nàng xuất phát đi đến phía Đông.

Bên cạnh Sông Hồng, Ưng kỵ quân lục soát đã lâu, vẫn không tìm thấy Di Sa cùng Hạ Tuyết, ngay cả thi thể cũng không nhìn thấy. Sau khi tin tức

này được truyền đến Phượng Thương, Phượng Thương lập tức cho người đuổi bắt Di Sa. Hai người này, hoặc là đã chết, hoặc là, đã chạy thoát.

Suy đoán của Phượng Thương không sai, ở phía hạ lưu sông Hồng có một căn nhà làm bằng cỏ tranh, trong đó Di Sa đã hôn mê được một tháng.

“Hạ Tuyết cô nương, thuốc đã được nấu tốt!” Một bà cụ bưng một chén thuốc đen đặc đi đến.

“Lý nãi nãi, cảm ơn người! Phiền toái cho người !” Hạ Tuyết vội vàng đứng lên, lại bị Lý nãi nãi ngăn lại: “Con đừng động! Thương thể trên người của con chưa được tốt!” Bà cụ đem chén thuốc đưa cho Hạ Tuyết: “Con đừng chỉ lo chăm sóc tướng công, nên chăm sóc tốt cho bản thân mình đi! Thuốc của con lập tức sẽ có! Một lát nữa ta sẽ đem cho con!”

“Cảm ơn người!” Hạ Tuyết muốn đưa bà cụ ra ngoài, lại bị Lý nãi nãi ngăn lại: “Con nghỉ ngơi cho tốt đi! Thân thể của mình không tốt ,thì làm sao có thể chăm sóc tấn công của con được! Hơn nữa, vị tiểu công tử này cũng vô cùng anh dũng, nhìn qua có vẻ nhỏ con như vậy , nhưng vẫn có lá gan lớn mà đào hôn. Có điều người nhà của hôn phu con cũng thật quá hung dữ, đối xử với các con như thế, thật là một đôi uyên ương số khổ !”

” Lý nãi nãi, cháu phải cảm Lý Đại Thúc cứu chúng cháu, nếu không gặp được Lý đại thúc cùng người,cháu với tướng công của cháu đã chết, nếu như không chết, cũng sẽ bị bọn họ bắt về, đấy chẳng khác nào sống không bằng chết!”

Sắc mặt Hạ Tuyết tái nhợt, tuy vẻ mặt có chút lạnh nhạt, nhưng lúc đối diện cùng bà cụ, lại ôn hòa đi rất nhiều: “Cháu thay tướng công cảm tạ người! Cháu phải dập đầu cảm ơn người !”

Không để ý đến miệng vết thương trên chân của nàng, Hạ Tuyết đi tới trước mặt bà cụ, quỳ gối trước mặt bà, dập đầu “cộc cộc cộc” ba cái.

“Ai nha nha! Con mau đứng lên! Đây là như thế nào! Mau đứng lên đi!” Lý nãi nãi dìu Hạ Tuyết đứng lên, lại đỡ nàng ngồi xuống: ” Gia đình chúng ta nghèo, cũng không có đồ đạc gì cả! Coi như các người mạng lớn đi! May là trước kia phu quân nhà ta có mở tiệm thuốc, Lý Đại đi theo phụ thân của hần học được một chút y thuật, nếu không cũng không thể cứu sống các con rồi. Cái này gọi là người hiền lành được trời phù hộ mà thôi, vợ chồng trẻ các người đại nạn không chết, về sau có thể hưởng phúc cùng nhau !”

“Cảm tạ lời chúc của người! Nếu tướng công của cháu có thể tỉnh lại, cháu nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người!”

Hạ Tuyết nói lời này, làm cho ánh mắt của bà cụ nóng lên: “Hài tử ngốc, nói bậy cái gì ! Chờ tướng công của con tỉnh dậy, trước hết các con tìm một chỗ trốn ba đến năm năm đi, thời gian sau, phụ mẫu con cũng đã nguôi giận . Đến lúc đó mang theo ngoại tôn về mà nhận tội cũng không muộn, phụ mẫu con nhất định sẽ tha thứ cho các con! Nghe lời bà cụ ta, nhất định không sai !”

Tiền Lý nãi nãi đi, Hạ Tuyết bưng thuốc đi tới trước mặt Di Sa.

Nhìn vết thương bó trên mắt trái của Di Sa, Hạ Tuyết nhịn không được mà rơi nước mắt. Đã một tháng trôi qua , Di Sa vẫn trong tình trạng hôn mê. Lúc trước hần đã sốt cao rất lâu, nàng cho rằng hần không thể qua khỏi, muốn cùng chết với hần. Không nghĩ rằng sau khi Di Sa hết sốt cao, lại hôn mê suốt một tháng như vậy.

“Công tử, công tử.” Nhẹ nhàng vuốt ve vai trái của Di Sa, miệng vết thương nơi này đã bắt đầu khép lại. Theo theo như lời Lý nãi nãi, bọn họ may mắn khi gặp được Lý Đại, nếu không bọn họ đã sớm biến thành hai bộ xương trắng .

Tuy vai trái bị thương của Di Sa có thể trị lành được , nhưng còn mắt trái của người, lại vô phương cứu chữa. Mắt trái của Di Sa bị thương là do Phượng Thương bắn tên, hiện tại mắt trái của người hoàn toàn trở thành tàn tật, chỉ còn có thể nhìn thấy được một bên. Không biết sau khi Di Sa tỉnh lại, có thể tiếp nhận chuyện như vậy hay không. Công tử là một người kêu ngạo như vậy, đôi chân đã bị phế đi cũng phải trải qua một thời gian dài mới có thể tiếp nhận, lần này mắt trái lại bị như vậy, nhất định người sẽ rất thống khổ!

“Công tử, là Hạ Tuyết không tốt, là Hạ Tuyết không đỡ tên cho người, là Hạ Tuyết không chăm sóc tốt cho người!” Mặt của Hạ Tuyết kề sát vào ngực của Di Sa , nghe thấy nhịp tim đập chậm chạp của hắn. Mỗi lần, chỉ có như vậy, lòng nàng đang lo lắng mới có thể có chút bình tĩnh. Có nhịp tim, nói rõ là công tử còn sống! Chỉ cần người còn sống, trong lòng nàng liền có hi vọng.

“Công tử, người hãy quên Y Liên đi! Hạ Tuyết không được sao? Tại sao người không nhìn nô tỳ! Nô tỳ không rời khỏi người, vĩnh viễn đều sẽ không bỏ rơi người. Công tử, nô tỳ không được sao?”

Hạ Tuyết nói năng liên tục, nói ra những lời bình thường nàng không dám nói, trước kia Di Sa không thích nàng chạm vào người, nhưng bây giờ chỉ còn mỗi Hạ Tuyết bên cạnh hắn hút thuốc cho hắn. Đã từng có một hai lần, Hạ Tuyết từng hi vọng tình trạng này có thể kéo dài, cho dù Di Sa hôn mê , nhưng ít ra Di Sa hoàn toàn thuộc về nàng.

“Công tử, chúng ta uống thuốc!”

Hạ Tuyết ngậm một ngụm thuốc, cúi người, đem môi tiến đến bên môi Di Sa, cái lưỡi xinh đẹp cạy mở hàm răng của hắn, đem toàn bộ thuốc cho Di Sa uống. Chờ sau khi Di Sa nuốt xuống, nàng mới tiếp tục ngậm một ngụm thuốc.

Tiếp xúc thân mật như vậy, là điều mà Hạ Tuyết chưa bao giờ dám nghĩ tới! Nhưng lúc này vì Di Sa đã hôn mê, không có biện pháp để cho người uống thuốc, nàng chỉ có thể dùng miệng mà cho hắn uống thuốc, vô cùng vui vẻ mà hưởng thụ sự thân mật như vậy .

Một chén thuốc, rất lâu sau Hạ Tuyết mới có thể nuốt hết toàn bộ cho Di Sa.

“Công tử, thuốc này mặc dù rất khó uống, người uống thuốc là tốt rồi!” Hạ Tuyết dịu dàng lau vết thuốc còn dính trên miệng của Di Sa. Hiện tại nhìn thấy Di Sa nhu thuận nằm trên giường, tuy còn đang hôn mê, nếu không phải khuôn mặt hắn trắng bệch đến dọa người, thì người ngoài còn tưởng hắn giống như đang nằm ngủ.

Tay Hạ Tuyết, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên khuôn mặt ngây thơ của Di Sa, trong mắt như đang chuẩn bị cho một hành động yêu thương nào đó. Nếu là, có thể như vậy, cũng không phải không tốt.

Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Di Sa, trong lòng Hạ Tuyết một trận nhiệt tản ra, có thể hôn môi công tử hay không? Trong lòng Hạ Tuyết như đang đấu tranh . Sau cùng, tình cảm đối với Di Sa, đã phá tan lý trí của nàng.

Nàng cúi đầu, tiến đến trước mặt Di Sa. Làn da trắng như gôm sứ của người, trơn bóng không tỳ vết, không thể nhìn thấy lỗ chân lông. Còn có hàng lông mi của người thật dài, giống như một bàn chải nhỏ. Bình thường hàng lông mi mê người dưới ánh mắt của người, lúc này nhắm chặt lại, mềm mại giống như hải tử, Hạ Tuyết lần đầu tiên phát hiện, Di Sa còn có một mặt yên tĩnh như vậy.

“Công tử –” Hạ Tuyết mặt có chút hồng, nàng không biết nàng như thế này có tính là không tôn trọng Di Sa hay không, nhưng mà nàng vô cùng yêu Di Sa. Nếu như hắn tỉnh lại, nàng cũng không thể làm bất cứ việc gì

nữa. Bây giờ Di Sa đang hôn mê, nàng ít nhiều nên làm những việc mà ngày thường nàng không dám làm với Di Sa.

Đang lúc Hạ Tuyết nhắm mắt, lúc muốn hôn lên môi của Di Sa, mắt phải của Di Sa đột nhiên mở ra, nhìn Hạ Tuyết càng ngày càng gần mình.

Ngay lúc Hạ Tuyết nghĩ rằng muốn chạm lên cánh môi mềm mại kia, một âm thanh khàn khàn truyền tới tai nàng, “Hạ Tuyết –”

Hạ Tuyết đột nhiên mở mắt, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Di Sa, chén thuốc trong tay “Loảng xoảng!” Một tiếng rơi trên mặt đất, bể thành nhiều mảnh.

“Hạ Tuyết cô nương, có chuyện gì ?” Ở ngoài cửa Lý nãi nãi lại bưng một chén thuốc đen tuyền đi đến, nghe được âm thanh này, bà bước chân nhanh hơn một chút, đến gần nhìn thấy Di Sa đã tỉnh lại.

“Ai nha! Thật sự là việc vui lớn rồi! Thật tốt quá! Hạ Tuyết cô nương, tướng công của người đã tỉnh! A di đà Phật, Phật tổ phù hộ!” Lý nãi nãi đặt chén thuốc xuống, nhìn Bồ Tát trên đầu giường chấp tay lạy, sự xuất hiện của Lý nãi nãi, hoàn toàn giúp cho Hạ Tuyết hoá giải sự ngưng ngóng, nàng lập tức đứng dậy, suy nghĩ muốn làm như chưa từng phát sinh chuyện gì, nhưng trên khuôn mặt đã ửng đỏ như bị ai thêu chấy.

Sau khi cùng Lý nãi nãi nói vài câu chúc mừng, Hạ Tuyết mới nhìn hướng di cật.

“Người nói cho người đó biết, chúng ta là vợ chồng?” Lúc này Di Sa đã hoàn toàn tỉnh lại, sự đau đớn truyền từ mắt trái, hẳn biết mắt trái của hắn thật sự đã xảy ra vấn đề. Hạ Tuyết suy đoán lần này Di Sa sẽ vô cùng tức giận, nhưng kỳ lạ là lần này hắn lại vô cùng yên tĩnh.

“Công tử, đây là kế sách tạm ứng của nô tỳ, nô tỳ không phải cố ý.”

“Không tệ!” Hạ Tuyết như muốn giải thích, lại nghe thấy Di Sa khen ngợi, làm cho nàng như chết đứng tại chỗ.

Thấy Hạ Tuyết có chút ngẩn người, Di Sa cười cười, “Như thế nào? U mê? Tưởng là ta sẽ dạy dỗ người một trận sao? Hóa ra ta trong lòng của người là một người lạnh lùng như vậy sao!”

“Không phải, công tử không phải là người như thế!”

“Hạ Tuyết, cảm ơn người đã cứu ta!” Di Sa mỉm cười, “Nếu không phải người cứu ta, ta đã táng thân ở sông Hồng rồi.”

“Đây là việc nô tỳ phải làm !” Nhìn thấy Di Sa trở nên khách khí, dịu dàng như vậy, làm cho Hạ Tuyết có chút thụ sủng nhược kinh: “Công tử, người hôn mê suốt một tháng, nô tỳ lo lắng cho người rất nhiều!”

“Cái gì? ! Một tháng!” Di Sa nghe xong tin tức này chấn động, đấu tranh suy nghĩ một lúc: “Hiện tại chúng ta đang ở chỗ nào? Bắc Chu quốc đã xuất binh đánh Đông Lỗ Quốc rồi sao? Tình hình chiến đấu hiện tại như thế nào?”

“Công tử, chúng ta đang ở Bắc Chu quốc, Đông Lỗ Quốc còn cách rất xa chúng ta –”

“Thu thập đồ đạc, trở về Đông Lỗ!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Phượng Thương Là Kẻ Điên

Quyết định của Di Sa làm Hạ Tuyết bất ngờ.”Công tử, thương thế của người quan trọng hơn, người cần thời gian để nghỉ ngơi!” Hạ Tuyết mới vừa nói xong, Di Sa liền gặp phải một trận choáng váng, phía bên mắt trái truyền đến cơn đau đớn, kích thích thần kinh của hắn. Mắt trái của hắn đã được băng bó, Hạ Tuyết vội vàng đỡ Di Sa nằm xuống.”Công tử, người thấy như thế nào? Có phải rất đau hay không?”

Di Sa đau đớn đến không thể chịu đựng nổi, chỉ có thể mở miệng mà thở phì phò.

Thấy Di Sa khó chịu như vậy, trong lòng của Hạ Tuyết còn đau hơn hắn gấp trăm lần, “Công tử, thuốc mang theo bên người chúng ta đều bị nước cuốn trôi! Nơi này hoang vu hẻo lánh như vậy, cái gì cũng không có.”

“Không sao.” Di Sa hít một hơi thật sâu. Mặc dù hắn nghĩ muốn ngay tức khắc có thể mọc cánh mà bay đến Đông Lỗ Quốc, nhưng cơn đau vừa rồi, làm Di Sa phát hiện rằng không thể gấp rút lên đường được, việc này đối với hắn mà nói y như chuyện hoang đường. Trừ phi, hắn muốn để tánh mạng của mình ở Đông Lỗ Quốc. Nhưng mà trước khi đoạt lại được Y Liên, hắn không thể chết được.

“Công tử, thân thể của người đang bị trọng thương, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Không bằng người nên nghỉ ngơi trước, chừng nào thân thể tốt hơn, chúng ta trở về Đông Lỗ Quốc, có được không? Người không phải đã từng nói, thân thể là quan trọng nhất sao! Nếu như không có một thân thể

khỏe mạnh, người làm sao có thể thực hiện được giấc mộng của mình chứ?”

Trong lúc Di Sa đang do dự, lời Hạ Tuyết nói không thể nghi ngờ đã có tác dụng “quyết định”, đúng lúc này mắt trái lại truyền đến một trận đau đớn, làm Di Sa thiếu một chút đã hôn mê.

“Hạ Tuyết. Người đi hỏi thăm tình hình chiến đấu của Đông Lỗ Quốc , chúng ta trước không đi.”

Di Sa nói tạm thời không đi, làm cho Hạ Tuyết vui vẻ một hồi. Trước kia Di Sa luôn luôn ngoan cố mà giữ vững suy nghĩ của hãn, chưa bao giờ đồng ý thay đổi, lần này hãn lại có thể chịu suy nghĩ như vậy, có phải trong lòng của Di Sa, nàng đã có chiếm được một vị trí nho nhỏ hay không ?

Di Sa từ từ nhắm hai mắt lại, tay phải nắm chặt thành quyền. Hiện tại hãn giống như một con hổ đã bị rút đi móng vuốt, ngay cả một người bình thường cũng có thể làm hãn bị thương. Tình trạng tay trái với mắt trái, khiến Di Sa hận chết Phượng Thương.

Nam nhân kia giống như một thiên thần, chẳng những cướp đi Y Liên của hãn, còn huỷ đi mắt trái của hãn, làm tổn thương tay trái của hãn. Mỗi hận đoạt tình, bị thống khi bị thương, hãn nhất định sẽ trả! Nhưng mà trước khi báo thù, hãn nhất định phải mau chóng khôi phục lại khỏe mạnh. Giống như lời của Hạ Tuyết nói, nếu không khỏe mạnh, hãn làm sao có thể đoạt lại Y Liên từ tay của Phượng Thương chứ? Vốn hai chân đã tàn phế, hiện giờ còn mất đi mắt trái, Y Liên liệu sẽ thích hãn như thế này sao?

Nếu theo nội tâm cao ngạo của hãn, nhất định là không thể chấp nhận chuyện này . Chân đã bị phế đi, hiện tại lại mất đi mắt trái, hãn hoàn toàn đã trở thành người tàn phế, không bằng chết đi cho xong! Nhưng mà, hãn không cam lòng! Thật sự không cam lòng để người khác đoạt đi Y Liên như vậy!

Mỗi khi nghĩ tới cái chết, trong mắt của Di Sa sẽ hiện ra hình ảnh của Mộ Dung Thất Thất. Nàng đẹp hơn kiếp trước, cũng hấp dẫn hơn, làm cho người khác không có cách nào dời tầm mắt được. Vô luận kiếp trước hay là kiếp này, trong mắt hần, Y Liên luôn là đẹp nhất, hần đã khổ sở tìm nàng mấy năm nay, không phải là vì cuối cùng hi vọng có thể gặp được nàng sao!

Dường bệnh thật tốt, sau đó giết chết Phượng Thương, ở bên cạnh Y Liên cả đời! Đây là suy nghĩ trước mắt của Di Sa.

Chẳng qua, Di Sa nghĩ vậy, còn trong lòng của Hạ Tuyết lại tính toán nho nhỏ khác.

Sau khi cho Di Sa ăn một chút cháo trắng, sau đó hầu hạ hần ngủ, Hạ Tuyết mới đi tới trước mặt Lý Nãi Nãi. Vừa nhìn thấy Lý Đại, Hạ Tuyết liền quỳ xuống dập đầu mạnh, mở miệng một tiếng “Cảm tạ ân công”, làm cho Lý Đại giật mình, có phần không biết phải làm sao, thấy thế Lý nãi nãi đẩy hần, hần mới tiến lên dìu Hạ Tuyết đứng lên.

“Hạ Tuyết cô nương, tướng công người phúc lớn mệnh lớn, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, nhất định sẽ mau chóng khoẻ mạnh lại !”

“Cám ơn Lý thúc, cảm ơn!” Hạ Tuyết lấy ra một cái trâm cài đưa cho Lý nãi nãi, “Lý nãi nãi, Lý thúc, đa tạ các người cho chúng ta ở lại hơn nữa còn giúp ta cùng tướng công chữa bệnh. Trên người của ta không có gì đáng giá cả, chỉ có cái trâm vàng này, cảm tạ ơn cứu giúp của hai người!”

“Người này đang nói cái gì!” Lý Nãi Nãi đem trâm cài đưa lại cho Hạ Tuyết, “Nếu người cần, có thể nói thẳng một tiếng là được, không cần khách khí như vậy! Ngày sau các người cũng cần đến tiền để sinh sống, cất cái trâm này đi, nói không chừng lúc quan trọng còn có thể hỗ trợ cho các người! Chúng ta làm sao có thể nhận tiền của các người!”

Hai bên đưa qua đây lại một lúc, Hạ Tuyết vẫn để cho Lý nãi nãi có thể nhận cây trâm này, “Kỳ thật, ta hôm nay tới là có một việc muốn cầu xin hai người. Tướng công ta tuy đang bị thương nghiêm trọng, nhưng mà trong lòng hãn luôn muốn báo thù. Ta không muốn để hãn chịu chết, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của đối phương! Ta không biết nên khuyên hãn làm sao.”

“Hạ Tuyết cô nương, để ta đi khuyên nhủ hãn!”

Lý Đại chuẩn bị đi, lại bị Hạ Tuyết ngăn lại, “Lý thúc, vô dụng thôi, hãn quá mức cố chấp, đã quyết định sau khi trở về nhất định phải báo thù ! Ta chỉ lo lắng cho thân thể của hãn. Hãn bị thương nghiêm trọng như vậy, ta sợ hãn nhìn thấy kẻ thù sẽ càng nghiêm trọng hơn, cho nên, ta muốn cầu Lý thúc có thể giúp đỡ ta!”

Tuy vẻ mặt của Hạ Tuyết tỏ ra lạnh lùng, nhưng sau một thoáng quan tâm chăm sóc cho Di Sa, trái lại làm cho Lý nãi nãi nghĩ nàng là một cô nương tốt, hơn nữa vô cùng thông cảm cho tình yêu của nàng dành cho Di Sa .

Hiện tại, Hạ Tuyết có việc muốn nhờ, hơn nữa bọn họ vừa nhận lấy cây trâm cài của nàng, tự nhiên là phải giúp nàng. Lý Đại mở miệng, “Được! Người nói đi!”

“Lý thúc, người có thể thêm vào thuốc một chút thuốc ngủ được không! Nhìn hãn bị thương như vậy, ít nhất còn phải nghỉ ngơi một tháng mới được. Ta lo lắng hãn không chú ý thân thể của mình, lại làm bị thương chính mình lần nữa, cho nên muốn cầu người cho thêm ít thuốc ngủ vào trong thuốc của hãn, làm cho hãn có thể ngủ lâu hơn một tí.”

Lời của Hạ Tuyết, làm cho Lý Đại có chút giật mình, “Hạ Tuyết cô nương, người thật sự xác định muốn như vậy sao? Nếu như tướng công của người phát hiện làm sao bây giờ?”

“Chờ đến lúc hãn phát hiện, vết thương trên người cũng đã tốt hơn rồi. Nếu hãn muốn báo thù, lúc đó ta với hãn sẽ cùng nhau trở về !Chẳng qua hiện tại không được. Hãn lúc này không thể đứng dậy được, ta không thể để cho hãn đi chịu chết. Cha mẹ đã không muốn nhận ta là con gái của hai người nữa , ta chỉ còn có hãn”

Nói đến chỗ làm cho người khác cảm động như vậy, Nước mắt của Hạ Tuyết từng chút một mà rơi xuống dưới, Lý nài nài thấy vậy liền bước lên giúp Hạ Tuyết lau nước mắt.

“Lý Đại, ta xem chuyện này chúng ta nên giúp Hạ Tuyết đi! Thật đáng thương !”

Mẫu thân đã lên tiếng, Lý Đại dĩ nhiên sẽ nghe lời . Bắt đầu từ buổi tối hôm nay, sau khi bỏ thêm thuốc ngủ vào làm cho Di Sa ngủ nhiều hơn thường ngày một chút. Như vậy, thời gian đã qua một tháng, bắt đầu vào mùa hè, thời tiết dần trở nên nóng hơn.

Nghỉ ngơi đã được một tháng, vai trái của Di Sa đã hồi phục được bảy tám phần, tuy vẫn chưa thể hoạt động lại bình thường , nhưng nhìn cũng giống như người bình thường rồi.

Lúc này Di Sa đã chấp nhận được chuyện mũi tên của Phượng Thương đã bắn vào giữa mắt trái của hãn. Lúc Lý Đại giúp Di Sa lấy mũi tên ra, con mắt của hãn đã dính lên trên mũi tên, tất cả đều bị rút ra cùng lúc, hiện tại phía mắt trái của hãn đã lõm xuống, còn lại giống như một trái táo đỏ đã bị lõm.

Di Sa cố gắng hết sức không nghĩ đến chuyện mắt trái của mình, cũng không đi soi gương xem mắt trái của mình. Tuy vẫn uống thuốc, nhưng mắt trái của hãn mỗi ngày đều đau đớn rất lâu, não của hãn, cũng đau đến không thể chịu được.

Nếu như lúc này đang ở hiện đại, mất đi mắt trái cũng coi như một cuộc giải phẫu lớn mà thôi, huống chi lúc này là ở cổ đại, hơn nữa bọn họ đang ở trong một cái thôn trang nhỏ. May mắn gặp phải Lý Đại, kỹ thuật cũng không phải là tệ lắm, cũng xem như vừa mới nhặt được tính mạng trở về.

“Hạ Tuyết, hôm nay là ngày gì ? Tại sao chưa đến hè lại có tiếng ve kêu ? !”

Bởi vì thân thể đang bị trọng thương, thể chất của Di Sa trở nên yếu đi rất nhiều, cho nên không cảm giác nhiệt độ đang tăng lên, cũng không cảm thấy nóng. Trái lại ngoài cửa ve đang kêu trên cây, làm cho Di Sa hơi buồn bực, chẳng lẽ đã là mùa hè rồi hay sao? Nhưng hẳn nhớ là hẳn mới chỉ nghỉ ngơi có vài ngày thôi——

Thấy Di Sa hỏi như vậy, Hạ Tuyết sửng sốt, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cho Di Sa uống thuốc, “Công tử, vấn đề này người nên hỏi trời , ta không biết.”

Không có xe lăn, cộng thêm việc mắt trái bị huỷ đi, cho dù Di Sa có tỉnh lại , cũng chỉ đứng ở trong phòng. Huống chi thời gian mỗi khi hẳn tỉnh lại đều chỉ được một chút, chẳng qua sau khi ăn cơm lại tiếp tục ngủ, vốn không biết thời gian hiện tại, hiện tại đã đến tháng sáu.

“Ha ha, người kêu ta hỏi trời, đúng là làm khó ta. Hôm nay là ngày mấy ? Chuyện ta bảo người hỏi thăm, người đã nghe được gì?”

“Công tử, vì người ở đây nô tỳ không thể rời khỏi, nhưng là nô tỳ đã cho người giúp nô tỳ đi hỏi thăm , tin tưởng không bao lâu có thể biết tin tức ! Hôm nay mới hơn mười ngày! Người không cần gấp a!”

“Hạ Tuyết, ta cảm thấy ta đã tốt hơn nhiều rồi, đa tạ người trong khoảng thời gian này chăm sóc ta!”

“Công tử, đây là việc nô tỳ phải làm !”

Hạ Tuyết đỡ Di Sa nằm xuống, cầm chén thuốc không đi ra ngoài, sau khi ra khỏi cửa, lại vẫn nhẹ nhàng mà khép cửa lại.

Di Sa nhìn chăm chú vào màn trướng trên đỉnh đầu , cơn bùn ngủ lại bất ngờ đánh lần nữa. giống như, mỗi lần hần uống thuốc đều vô cùng mệt mỏi, nếu không phải mỗi lần tỉnh lại đều là ban ngày, hần còn tưởng rằng bản thân đã ngủ hết một ngày !

Ngủ hết một ngày? ! Di Sa bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, chống đỡ thân thể ngồi dậy.

Không có khả năng! Vì sao hần cảm thấy bản thân đã ngủ rất lâu, nhưng mỗi lần hần mở mắt đều là trời sáng, Hạ Tuyết đều nói hần chỉ ngủ một lát ? Nghe tiếng ve kêu , hần lúc này đã là mùa hè , làm sao Hạ Tuyết lại nói chỉ mới qua 10 ngày? Lần đầu tiên hần tỉnh lại vẫn là tháng năm, nếu chỉ là mới qua mười ngày, vì sao tháng năm lại có tiếng ve?

Chẳng lẽ trong thuốc Hạ Tuyết đã động tay động chân, cho nên hần mới ngủ say như vậy không chịu tỉnh lại sao? Suy nghĩ một lát, cơn bùn ngủ lần nữa đánh úp lại, Di Sa liền bấm mạnh một cái trên người, lợi dụng sự đau đớn, làm cho bản thân tỉnh ngủ .

Không có xe lăn, không thể xuống giường, Di Sa dứt khoát lấy tay chống trên mặt đất, từng chút một di chuyển đến cửa.

Ngoài cửa, Lý Đại hái thuốc trở về, nhìn thấy Hạ Tuyết liền hướng nàng nở nụ cười, “Hạ Tuyết cô nương, tướng công ngươi đã uống thuốc chưa ?”

“Mới vừa uống thuốc, hần đang nằm trên giường, chắc là ngủ rồi. Lý thúc, ngươi hôm nay trở về sớm !”

Đối với Lý Đại, Hạ Tuyết vô cùng cảm kích. Nếu không phải Lý Đại cứu bọn họ trở về, mỗi ngày đều đi hái thuốc, lúc này nàng cùng Di Sa đã thành oan hồn dưới đáy sông rồi . Huống chi Lý Đại nghe lời của nàng, trong

thuốc có tăng thêm thuốc ngủ, lúc này Di Sa mới an tâm mà dưỡng bệnh, không ồn ào đòi trở về nữa. Nếu nói đúng thì việc Di Sa có thể khôi phục nhanh như vậy, cũng là công lao lớn của Lý Đại.

“Vào mùa hè, trong núi này thuốc cũng nhiều hơn. Người xem, ta hôm nay hái được rất nhiều Linh Dược Thảo, đợi phơi nắng xong, là có thể làm thuốc !”

“Linh Dược Thảo?” Xuyên qua khe cửa, Di Sa nhìn trên tay của Lý Đại, quả nhiên là Linh Dược Thảo.

Loại cây này có thể giúp người mau chóng vào giấc ngủ hơn, tại sao Lý Đại lại hái Linh Dược Thảo này? Chẳng lẽ, mỗi ngày thuốc của hắn đều có loại thuốc này sao? Nghĩ đến lúc này Lý Đại nói, “Vào mùa hè” , Di Sa bỗng nhiên hiểu ra.

Khó trách hắn mỗi ngày đều buồn ngủ như vậy, nguyên lai là do tác dụng của Linh Dược Thảo này! Không cần đoán, việc này nhất định là do Hạ Tuyết tự bày ra, nàng không muốn để cho hắn đi Đông Lỗ Quốc, cho nên thà rằng để cho Lý Đại thêm được thần kỳ này trong thuốc của hắn, để hắn ngủ, nàng muốn kéo dài thời gian của hắn!

“Ầm!” Đang lúc Hạ Tuyết cùng Lý Đại tán gẫu trong phòng Di Sa phát ra một tiếng nổ rất lớn, cửa phòng làm bằng gỗ trở thành nhiều mảnh nhỏ.

Đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn như thế, Lý Đại hoảng sợ, trong phòng bên cạnh Lý này nãy cũng bị sợ tới mức chạy ra, liền hỏi “Chuyện gì xảy ra ?”

Sau khi mây mù tan biến, Hạ Tuyết thấy ở cửa Di Sa đang ngồi trên mặt đất , người không phải đang ngủ sao? Lúc nào thì xuống giường rồi? Thấy Di Sa đang chống tay trên mặt đất, một bộ dạng như chống đỡ cả thân thể, Hạ Tuyết vội vàng đi qua.

“Công tử, làm sao vậy? Người làm sao có thể ngồi dậy được? Có chuyện gì người cứ sai ta làm là được!

“Cút ——” Di Sa phất tay, tay phải một chưởng đem Hạ Tuyết không chút phòng bị nào đánh lên mặt đất, “Tiện nhân! Người như vậy mà dám kéo dài thời gian của ta, trong thuốc của ta lại thêm thuốc ngủ sao!”

Nghe thấy Di Sa nói vậy, Hạ Tuyết biết vừa rồi lời nói của nàng với Lý Đại đã bị Di Sa nghe được, bất chấp lau vết máu trên khóe miệng, Hạ Tuyết lập tức quỳ gối trước mặt Di Sa.”Công tử, xin nghe nô tỳ giải thích! Thân thể người đang bị trọng thương, nếu như muốn quay về Đông Lỗ Quốc, trên đường quay về nhất định miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng, lúc đó sẽ nguy hiểm đến tính mạng của người! Nô tỳ vẫn là xem xét sức khoẻ hiện tại của người, không thể không đưa ra hạ sách này, nô tỳ làm như vậy, đều là vì công tử!”

“Vô liêm sỉ!” Di Sa càng nghe càng tức giận, xem ra toàn bộ việc này đều là thật sự, hãn nhưng lại ở trong này lãng phí nhiều thời gian như vậy, không biết tình hình thực tế của Đông Lỗ Quốc như thế nào rồi.

“Công tử, người đừng nóng giận, là nô tỳ không tốt, người đừng nóng giận! Muốn phạt người liền phạt nô tỳ ——” Hạ Tuyết chưa kịp nói lời gì, lại một chưởng bất ngờ đánh lại, Hạ Tuyết lại ngã ngồi trên đất.

“Đừng nói đem những lý do hoang đường này mà lừa gạt ta! Người chỉ nghĩ là không muốn ta đi đông lỗ, không muốn ta tìm Y Liên mà thôi! Cho nên năm lần bảy lượt ngăn cản ta quay về! Người nghĩ rằng ta không biết suy nghĩ của người sao? Nghĩ muốn trở thành nữ nhân của ta sao! Người không xứng? !”

Di Sa tức giận đến toàn thân phát run, hãn tuyệt đối không nghĩ tới, Hạ Tuyết lại làm ra chuyện như vậy.”Nói, hiện tại là lúc nào? !”

Thấy Di Sa giận dữ như vậy, làm cho Lý nãi nãi cùng Lý Đại ngây người hoảng sợ, nghe xong Di Sa nói, bọn họ mới biết được lý do. Hạ Tuyết nhưng lại không phải là nương tử của thiếu niên tuần tú này, là nô tỳ của hắn! Bọn họ đều bị Hạ Tuyết lừa sao? !

Thấy bộ dạng bị chọc giận của Di Sa, Lý nãi nãi bỗng nhiên vội vàng thay Hạ Tuyết nói ra, “Đã là giữa tháng sáu”

“Cái gì?” Di Sa lạnh nhạt nhìn qua, Lý nãi nãi sợ tới mức run người, suýt chút đã ngã sấp xuống, vẫn là Lý Đại kịp thời đỡ nàng.”Người lập lại lần nữa?”

“Hiện tại đã là giữa tháng sáu”

“Giỏi giỏi giỏi! Giỏi lắm!” Di Sa hung dữ nhìn Hạ Tuyết, trong mắt rõ ràng hiện ra hận ý.

Hạ Tuyết biết Di Sa nhất định đang hận nàng , nàng thật không ngờ chủ trương của nàng lại làm cho Di Sa bất mãn như thế.”Công tử, ta sai rồi! Ta biết sai rồi! Công tử, cho ta một cơ hội nữa! Ta thật sự chỉ là muốn để người nghỉ ngơi thật tốt thôi !”

Hạ Tuyết suy nghĩ muốn tiến lên, lại lần nữa bị Di Sa đánh ngã trên mặt đất.

Nhìn Hạ Tuyết như vậy, Lý Đại không chịu đựng được, đứng ra mắng Di Sa, “Hạ Tuyết cô nương vô luận làm việc gì, đều là vì thân thể của người, đều là tốt cho người! Người này, như làm sao có thể lấy oán trả ơn như vậy a! Lúc người còn hôn mê, Hạ Tuyết cô nương đều ngày đêm không nghỉ ngơi, luôn bên cạnh chăm sóc người, cho dù người tức giận, cũng nên nhớ công sức của nàng chứ, làm sao có thể đối xử với một cô nương như thế chứ!”

Lý Đại trách mắng, làm cho vẻ mặt của Di Sa càng đen xuống. Hắn nhìn chăm chú Lý Đại thật lâu, đột nhiên nở nụ cười.”Người đã vì nàng mà bênh vực như vậy, ta đây sẽ cho người thấy bộ mặt thật của nữ nhân này!”

Nói xong, Di Sa hướng Hạ Tuyết ngoắc đầu ngón tay.

“Công tử, người tha thứ cho ta đi!” Bất chấp cơn đau trên người , Hạ Tuyết vội vàng bò đến trước mặt Di Sa, vẻ mặt cầu xin, giống như một con chó nhìn Di Sa, “Công tử, chỉ cần người tha thứ ta, ta nguyện ý vì người làm bất cứ chuyện gì.”

“Thật sự sao?” Di Sa ngây thơ nở nụ cười, bên mắt trái có cái bịt mắt màu đen, làm cho hắn nhìn càng giống như một ác ma đang tái sinh, mang theo nụ cười ngây thơ, nhưng trong mắt lại tràn đầy lạnh lẽo.

“Giết bọn hắn! Giết bọn hắn, ta liền tha thứ cho người!”

Di Sa chỉ ngón tay đến Lý nãi nãi,nhìn Hạ Tuyết dịu dàng cười.

“Công tử.” Hạ Tuyết trong lòng run lên. Nếu không có Lý nãi nãi cùng Lý Đại, bọn họ vốn không thể sống sót. Mà lúc này Di Sa muốn nàng giết bọn họ, nàng làm sao có thể xuống tay?

“Như thế nào, không nở ra tay với đồng bọn của người sao?”

Khi tiếng nói của Di Sa mang theo một tia vô tình lạnh lẽo truyền tới tai của Hạ Tuyết, nàng nhin không được rung mình một cái. Nói đến sự hiểu biết về Di Sa, nếu như nàng không giết bọn họ, thì chính tay Di Sa sẽ giết bọn họ, còn có thể trách phạt nàng. Nàng không muốn mất đi sự tín nhiệm của Di Sa !

Hạ Tuyết cắn chặt răng, đứng lên, hướng Lý Đại đi tới, “Lý nãi nãi, Lý thúc, đặc tội !”

Nhìn bộ dạng của Hạ Tuyết lúc này nhất định là muốn giết bọn họ, làm cho Lý nãi nãi cùng Lý Đại hoảng sợ.”Nường, cẩn thận!” Lý Đại công Lý nãi nãi trên lưng liền chạy ra ngoài, chưa kịp chạy ra ngoài, Hạ Tuyết đã lắc mình đến trước mặt bọn họ.

Giờ phút này, không nhìn thấy trên người Hạ Tuyết một bộ dạng ôn như như bình thường nữa mà lúc này trên khuôn mặt lạnh lùng lại khôi phục bộ dáng vốn có của nàng.

“Đắc tội !” Hạ Tuyết đao trong tay chặn ngang, một đạo ánh sáng, sau gáy của Lý Đại xuyên qua một vết máu , máu đỏ tươi giống như một con suối đang phun nước, phun trên mặt đất.

“Lão Đại, lão Đại ——” thân thể Lý Đại chậm rãi ngã xuống đất, Lý nãi nãi lăn tới bên người Lý Đại. Nhìn thấy nhi tử chết thảm, Lý Nãi Nãi kêu lên, “Người đâu, giết người ! Người đâu! Giết ——”

Hai tử giết người còn chưa hô xong, Lý Nãi Nãi đã ngã xuống giữa vũng máu,giống như Lý Đại, Lý Nãi Nãi cũng bị một chiêu trí mạng.

Nhìn thấy hai người ngã trên mặt đất, nghĩ đến từng lúc bọn họ cùng nhau ở chung, Hạ Tuyết cảm thấy được trong lòng đau quá. Nhưng mà nếu không như vậy, nàng sẽ mất đi sự tín nhiệm của Di Sa đối với nàng, so sánh với Di Sa, Lý Đại cùng Lý nãi nãi nào có thể sánh bằng.

“Chúng ta đi thôi!” Di Sa đối với cái chết của hai người này, không có bất luận cảm giác gì. Bọn họ đã lừa gạt hãn, nhất định phải chết! Làm chậm thời gian của hãn, không biết tình hình hiện tại Đông Lỗ Quốc như thế nào. Đông Lỗ quốc nhất định không thể thua trận, hãn muốn ngăn cản Phượng Thương!

“Dạ!” Hạ Tuyết đi vào trong phòng lục soát một hồi, tìm được một chút bạc của Lý nãi nãi cùng cây trâm vàng nàng đã tặng bọn họ, bỏ vào trong lòng cất kỹ, lại tiếp tục tìm kiếm một chút lương khô, cuối cùng đem thi thể

của hai người kéo vào trong phòng, phóng lửa thiêu đốt nơi mà bọn họ đã tá túc hai tháng.

Sau lưng, lửa đang rừng rực thiêu đốt tất cả, Di Sa ngồi trên lưng của Hạ Tuyết, không quay đầu lại, rời khỏi nơi này.

Trên đường, Hạ Tuyết mượn được một chiếc xe ngựa, liên tục chạy hơn nửa tháng, đầu tháng bảy, mới đến được Đông Lỗ Quốc.

Trên đoạn đường này, Di Sa nghe được rất nhiều chuyện về Phượng Thương, như là Phượng Thương chỉ cần thời gian nửa tháng liền đánh Hồ Học Sâm thất bại thảm hại, Đông Lỗ Quốc phải lui quân từ bình ấp Cao Dương xuống Tấn Nguyên. Nhưng Phượng Thương cũng không hài lòng nếu chỉ có việc lui binh này, ngược lại thừa thắng xông lên, một đường đánh vào giữa Đông Lỗ Quốc, đánh cho Đông Lỗ Quốc chỉ có thể chống đỡ mà không thể tiến công .

Cùng lúc đó, Trấn Quốc Công chúa suất lĩnh hai mươi vạn đại quân tiếp viện, Phượng Thương là người dẫn đầu, công thành, Mộ Dung Thất Thất lập tức chiếm lĩnh, hai người phối hợp vô cùng hoàn mỹ ,hoàn toàn không có sơ hở, có ý định muốn đánh chiếm Đông Lỗ Quốc. Hiện giờ, từ lúc Phượng Thương xuất binh, gần ngui chỉ hai tháng, Đông Lỗ Quốc đã mất đi hai phần ba số thành trì.

“Tên điên! Tên điên!!” Biết được những tin này, Di Sa nhin không được mắng ra miệng.

Hai tháng, Phượng Thương chẳng những lấy đầu của Hồ Học Sâm cùng Hoàng đế Đông Lỗ Quốc, lại còn chiếm lĩnh hơn phân nửa lãnh thổ của Đông Lỗ quốc. Người này tới cùng là có bao nhiêu cuồng vọng, mới có thể làm được nhiều chuyện như vậy? !

Nếu là người khác cho dù nửa năm đến một năm cũng chưa làm được như vậy, thế mà Phượng Thương người này, giống như đang chơi trò trẻ

con. Hơn nữa còn có sự hợp tác của Mộ Dung Thất Thất, hãn tiến công, nàng chiếm lĩnh hơn nữa còn phòng thủ, hai vợ chồng này quả là sự kết hợp của hoàn hảo .

Lạ hơn nữa là, bên kia Tây Kỳ Quốc, Long Trạch Vũ cùng Long Trạch Cảnh Thiên lúc này cũng bắt đầu bị công kích nặng nề. Việc Phượng Tà “hồi sinh từ cõi chết” vượt quá dự liệu của bọn họ, Long Trạch Vũ dùng hơn nửa quân lực để đối phó Bắc Chu quốc, đối phó với Phượng Tà. Không nghĩ rằng Nam Phượng Quốc lại có thể đánh bất ngờ, khiến bọn họ trở tay không kịp.

Bởi vì đại bộ phận binh lực đều ở phía Đông, đối phó Bắc Chu quốc, phía Nam gặp ba mươi vạn đại quân của Minh Nguyệt Thịnh, binh lực của Tây Kỳ chỉ có thể thảm bại. Long Trạch Cảnh Thiên muốn điều động quân đội trở về tiếp viện, không nghĩ rằng Phượng Tà chỉ cần một đội binh lực nhỏ như vậy, làm cho bọn họ không tài nào có thể phân thân, vốn là không dám lui lại. Đến bây giờ, bên kia Minh Nguyệt thịnh cũng sắp đến Kinh thành của Tây Kỳ Quốc, Tây Lương .

“Một chiêu vậy! Nguy cứu Triệu như vậy! Chiến lược giương đông kích tây kia!”

Di Sa hiện tại càng khẳng định rằng, Minh Nguyệt Thịnh xuất binh như vậy, là đã đạt thành hiệp nghị cùng Bắc Chu quốc. Nhìn bộ dạng của Minh Nguyệt Thịnh , giống như muốn làm cho Tây Kỳ Quốc thất bại. Chẳng lẽ, Nam Phượng cùng Bắc Chu muốn nhân cơ hội này chia cắt đại lục, để Đông Lỗ Quốc cùng Tây Kỳ quốc trở thành lịch sử sao?

Di Sa chỉ biết mắng Phượng Thương là một kẻ điên, hãn cũng không biết được, sau khi Phượng Thương biết được mình trúng độc vong tình, có bao nhiêu mong muốn mau chóng kết thúc chiến sự này. Chỉ khi ổn định lại chiến tranh loạn lạc, hãn mới có thể đến Bồng Lai đảo mà giải loại độc này.

Phượng Thương sợ rằng càng kéo dài thời gian, nếu hãn chưa đến được Bồng Lai Đảo, sẽ quên đi Mộ Dung Thất Thất. Cho nên từ trên đoạn đường phía đông này tiến vào, trừ bỏ những việc nghỉ ngơi để trang bị thì hãn đều trong trạng thái chiến đấu. Nhanh một chút đánh bại Đông Lỗ Quốc, đây là việc mà Phượng Thương muốn làm nhất.

Lúc này, quân đội của Phượng Thương cách Đông Lỗ Quốc kinh thành- Ngư Sở Việt càng lúc càng gần.

Hạ Tiến đã chết dưới tay của Phượng Thương, không có quân đội quốc gia, Đông Lỗ Quốc trở nên lộn xộn. Bởi vì lúc sống Hạ Tiến chưa lập được thái tử, cho nên dù đối phó với Phượng Thương là việc cấp bách nhất, Đông Lỗ Quốc đã mất đi một phần ba quốc thổ, hiện tại các hoàng tử của Đông Lỗ Quốc cũng không ý thức được nguy hiểm đã cận kề, mà ngược lại lúc này càng thêm để ý ngôi vị hoàng đế sẽ thuộc về người nào.

“Vô liêm sỉ! Đã đến lúc nào rồi , các người còn ở đây tranh đấu! Nếu các người muốn ở đây tiếp tục tranh đấu, các người sẽ thành nô lệ vong quốc!” Hoàng thái hậu Quân Lan Tâm nhìn năm vị hoàng tử trước mắt người nào cũng không phục người nào cả, tức giận đến run rẩy.

“Hai phần ba quốc thổ đã không còn, đại quân Bắc Chu quốc ít ngày nữa sẽ đến Ngư Sở Việt của chúng ta, các người còn ở nơi này đánh cho người chết ta sống chỉ vì ngôi vị hoàng đế hay sao, các người không biết áy náy sao! Các người không phải đang làm ... thất vọng liệt tổ liệt tông, không phải đang làm ... thất vọng phụ hoàng đã chết đi của các người sao!”

Thấy Quân Lan Tâm như vậy, Tứ Hoàng tử Hạ Chính nhu thuận đi tới trước mặt hoàng tổ mẫu, xoa bả vai cho người, “Hoàng tổ mẫu, người nói quá đúng! Hiện tại huynh đệ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, lúc này là thời điểm không được chia rẽ mà đối kháng địch! Nếu còn tiếp tục tranh đấu thì Đông Lỗ Quốc sẽ không còn nữa! Chúng ta tất phải đoàn kết nhất trí mới được!”

“Vẫn là Chinh Nhi hiểu chuyện!”

“Đều là do hoàng tổ mẫu dạy bảo tốt!”

Lời nói của Hạ Chinh vô cùng hợp ý của Quân Lan Tâm, đây cũng là hoàng tôn mà bà thích nhất. Thấy hai người một bên nói một bên khen ngợi như vậy, đại hoàng tử bên cạnh Hạ Khai không vừa ý, “Hoàng tổ mẫu, tuy nói như vậy, nhưng cũng phải có người đứng lên chủ trì mới được! Nếu không có lời nói công đạo, người nói tuy là có lý, nhưng nếu không thống nhất ý kiến với nhau, chúng ta đánh cho đầu rơi máu chảy, chẳng phải là làm cho người ngoài cười chúng ta sao! Ta cảm thấy trước hết cần phải trước xác định ai là hoàng đế người thừa kế mới được!”

“Đúng vậy! Đại ca nói rất đúng! Lập tân hoàng, dân chúng cùng các tướng sĩ đều có thể ân tâm, hoàng tộc nếu có người đáng tin tưởng, cũng có thể nhất trí chống kẻ địch ! Đến lúc đó đừng nói đoạt lại thành trì của chúng ta, đánh bại Bắc Chu cũng có khả năng !”

Lời nói của Hạ Khai được ba hoàng tử còn lại ủng hộ, thấy Hạ Khai cùng các vị hoàng tử khác cư nhiên lại có thể làm trái ý mình, sắc mặt Quân Lan Tâm liền trầm xuống, “Đạo lý của người, chỉ là muốn cuối cùng người có thể lên ngôi hoàng đế, các người tranh đoạt nhiều như vậy , cũng không ra kết quả gì cả, chẳng lẽ các người vẫn muốn lãng phí như vậy thời gian sao? !”

“Đừng quên, dân chúng của Đông Lỗ Quốc đang đứng giữa lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy, đang ở dưới Bắc Chu Quốc đấu tranh như vậy! Các người cho đến cùng cũng không ai chịu nhượng bộ, chẳng lẽ các người muốn trở thành tù binh, để cho Đông Lỗ Quốc biến thành Bắc Chu quốc sao!”

Lúc Quân Lan Tâm nói ra những lời này, có hơi kích động một chút, những hạt ngọc bích từ trong mũ phượng của bà, cũng vì sự kích động này

mà run lên.

“Dừng lại —— ta lại nghe nói, dân chúng của các thành trì này vô cùng hoan nghênh người của Bắc Chu quốc , nghe nói Trấn Quốc Công Chúa Bắc Chu Mộ Dung Thất Thất ở bên kia ban lệnh ‘ Ba mươi tám điều luật cần chú ý ’ gì đó rất được lòng dân. Còn có người nói, dân chúng một chút cũng không hoảng loạn khi gặp chiến tranh, Mộ Dung Thất Thất còn hứa với bọn họ sẽ miễn thuế mười năm cho bọn họ. Những người rời khỏi quê hương của họ nay đã trở về, Mộ Dung Thất Thất đã sớm đem nhóm người đó trấn an để họ có thể an tâm sinh sống !”

Người đang nói chuyện là Nhị hoàng tử Hạ Ngọc, nghe xong hần nói, đôi môi của Quân Lan Tâm run rẩy, ngón tay chỉ vào Hạ Ngọc, bất chấp thân phận thái hậu , liền mắng lên.

“Hạ Ngọc, ngươi là hoàng tử Đông Lỗ Quốc , làm sao lại có thể ca ngợi kẻ địch như vậy? Người nói Bắc Chu quốc cái gì cũng tốt, ngươi vì sao không đi đến Bắc Chu quốc đi? Tâm của ngươi đã nghĩ như vậy, không phải bán nước thì là cái gì!”

“Tổ mẫu, người không thể nói như vậy. Trước nay ai có thể làm cho dân chúng sinh sống tốt, người nào có được sự ủng hộ của dân chúng được vậy chứ, đạo lý từ trước đến nay đều thế. Mộ Dung Thất Thất có thể làm được như vậy, ta cảm thấy nàng làm không sai, là một nữ trung hào kiệt, nữ nhân không thua đấng nam nhân, thật đáng kính nể!”

Chương 126: Di Sa âm hiểm Edit: Funny1107 Beta: Tiểu Chi Lời nói này của Hạ Ngọc , xem chút làm cho Quân Lan Tâm tức chết.”Ngươi!”Ngón tay của bà chỉ vào Hạ Ngọc, ngón tay Quân Lan Tâm run nhè nhẹ , “Ngươi không xứng là người Đông Lỗ Quốc!”

“Hoàng tổ mẫu, người đừng nóng giận!” Hạ Chỉnh vội vàng bưng trà cho Quân Lan Tâm, vỗ lưng bà, lúc này Quân Lan Tâm mới yên tâm mà thả lỏng.”Các người đều muốn ngôi vị hoàng đế này, nhưng không có thật lòng thật dạ mà gánh lấy trách nhiệm làm một hoàng đế, thôi thì việc này để cho trời quyết định đi!”

Quân Lan Tâm đối với những đứa cháu hoàng tôn này không có biện pháp, chỉ có thể cho bọn họ lấy năm đồng tiền bỏ vào mai rùa, đặt ở trước mặt mỗi người.”Người nào trở thành người may mắn, người nào sẽ làm tân hoàng của Đông Lỗ Quốc , nếu thế trước hết phải đánh bại Bắc Chu Quốc, khôi phục lại giang sơn!”

Cái gọi là người may mắn nhất, phụ thuộc vào năm đồng tiền hai mặt còn lại ở trong mai rùa rơi xuống đất như thế nào. Hoàng thái hậu nói đến quyết định này, nhận được sự tán thành của năm người hoàng tử, nếu người nào không phục người nào, vậy lúc này phải đem số mệnh phó thác cho trời.

“Len keng——” đầu tiên là đại hoàng tử Hạ Khai run mai rùa, “Ào——” một âm thanh, trên mặt đất năm đồng tiền đang xoay vòng giữa hai mặt, làm cho mọi người ở đây một trận lo lắng. Kế tiếp là Hạ Ngọc, một mặt chính bốn mặt phụ, lão Tam Hạ Kiệt là bốn chính một phụ.

Đến phiên lão Tứ Hạ Chỉnh , hắt từ từ nhắm hai mắt, thành kính cầu nguyện rất lâu, sau cùng thổi một ngụm khí vào mai rùa.”Keng——” mặt chính của năm đồng tiền hướng về phía trước xuất hiện trên mặt đất.

“Làm sao có thể như vậy? Vì cái gì lại như vậy?”

Nhìn thấy kết quả của Hạ Chỉnh, làm cho tất cả các vị hoàng tử còn lại bàn luận, cuối cùng giả nịnh nọt, quỳ xuống hô lên vạn tuế.

“Này, không có khả năng như thế được!” Lúc Hạ Khai muốn dùng bàn tay đến gần để chạm vào đồng tiền, Quân Lan Tâm hét lớn một tiếng,

“Người muốn vi phạm ý nguyện của trời sao? Người nghĩ muốn bị trời phạt sao?”

QuânLan Tâm nói, hoàn toàn làm cho Hạ Khai hoảng sợ . Đối với trời, trong lòng của người phạm cũng có ít nhiều sự kính nể. Huống chi lúc trước đã nói rằng, ai có thể bói ra được kết quả như vậy, sẽ trở thành tân hoàng, hiện tại mặc dù các hoàng tử khác không phục, cũng chỉ có thể đành từ bỏ.

Người may mắn nhất là Hạ Chính, ngũ hoàng tử còn chưa được bói lần nào trực tiếp bị người khác xem nhẹ. Vốn xoay quanh vấn đề lựa chọn tân hoàng rất lâu, giống như mọi chuyện đều dựa vào cái loại bói toán nhỏ này mà giải quyết . Chúng hoàng tử tuy không phục, nhưng vừa rồi chính bọn họ đã chấp nhận đề nghị của Hoàng Tổ Mẫu, lúc này người may mắn nhất là Hạ Chính, nếu như muốn phản đối, ngộ nhỡ chọc giận thần linh, vậy rất phiền toái .

Đúng lúc này, một tiếng “Độ Nhất đại nhân đến!” Truyền tới.

Người tới, là một nam nhân khoảng ba mươi, toàn thân hắc y, vẻ mặt lạnh lẽo. Độ Nhất tiến lên, trước tiên hướng Hạ Chính cười chúc, “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ!”

“Độ Nhất đại nhân!” Hạ Chính vui vẻ ra mặt, “Đa tạ đa tạ!”

Hai người khách sáo qua lại một hồi lâu, làm cho Hạ Khai bên cạnh không nhịn được hỏi, “Độ Nhất đại nhân, xin hỏi, tiếp viện của Bồng Lai đảo khi nào đến? Thời gian đã lâu như vậy, vì sao còn chưa nhận được tin tức?”

“Thần đến chính là nói việc này! Thần vừa mới nhận được thư báo từ Bồng Lai Đảo, sư phó đã phái một trăm đệ tử kỳ tài của Bồng Lai Đảo lên thuyền, không lâu sẽ tới Đông Lỗ.”

Nghe thấy Độ Nhất nói, làm cho trong lòng những người đang lo lắng cho an nguy của Đông Lỗ Quốc, trong lòng đã yên tâm một chút.

“Đúng vậy a Đúng vậy a! Có Bồng Lai đảo ra mặt, nhất định sẽ đem Phượng Thương đánh không còn đường lui về!”

“Đúng đúng đúng! các đệ tử của Bồng Lai đảo võ công cao cường, dứt khoát lấy đầu của Phượng Thương đem về, đến lúc đó cho dù Bắc Chu quốc không muốn lui cũng phải thối lui!”

“Đúng vậy a! Lúc trước ta còn nghe thấy Nhiếp Chính vương Bắc Chu Quốc Long Ngạo Thiên xuất chinh, ta còn tưởng rằng một nhân vật mới đã xuất hiện, không nghĩ người đó chính là Phượng Thương. Tuy Phượng Thương có danh hiệu là Chiến Thần, nhưng sau lưng đông Lỗ quốc chúng ta có Bồng Lai đảo! Bồng Lai đảo cũng không phải là người như Phượng Thương có thể trêu được !”

.....

Một hồi tranh chấp ngôi vị tân hoàng, chỉ cần thông qua năm đồng tiền, cứ như vậy lặng xuống.

Tuy đại quân của Phượng Thương càng ngày càng gần, nhưng ở Ngự Sở hoàng cung mọi người giống như không ý thức được nguy hiểm đang tới gần. Tất cả mọi người đem kỳ vọng gửi vào trên người đệ tử của Bồng Lai Đảo. Giống như mọi việc phía sau đều có người của Bồng Lai Đảo.

Vì xảy ra chiến sự, hơn nữa thời gian vô cùng gấp rút, lễ đăng cơ của tân hoàng Đông Lỗ quốc tổ chức không được long trọng giống như từ trước đến nay. Nhưng dù vậy, cũng vô cùng phung phí. Hạ Chính ở trong triều tiếp nhận sự hành lễ của các vị đại thần, hơn nữa ban bố chiếu thư đầu tiên sau khi đăng cơ, sắc phong bốn vị hoàng tử khác là Vương gia, xây dựng phủ đệ tráng lệ cho bọn họ ở kinh thành, hơn nữa ra lệnh không để một trong bốn vị Vương gia không được rời khỏi kinh thành.

Thấy Hạ Chỉnh như vậy, bốn vị hoàng tử vô cùng tức giận, “Hắn làm như vậy, chẳng phải là muốn đem chúng ta giam lại sao?”

Chẳng qua, Hạ Chỉnh đã sớm biết huynh đệ của mình nhất định sẽ không đồng ý với quyết định này, không đợi đến lúc bọn họ có thể phản kháng, liền lập tức cho người giữ chân bọn họ lại.

“Độ Nhất đại nhân, đa tạ người vì trẫm mà bày mưu kế, trẫm kính người một ly!”

Trong hậu cung, long bào được mặc trên người Hạ Chỉnh, hắn đang cười vui sướng. Độ Nhất cười bưng chén rượu lên uống một ngụm liền nói , “Còn không phải do bệ hạ là chân mệnh thiên tử sao!”

Nghe thấy Độ Nhất nói như vậy, Hạ Chỉnh đem mai rùa ra trước mặt, đổ ra đồng tiền bên trong , “Người nào cũng không thể tin đồng tiền hai mặt đều là một , nếu không phải do Độ Nhất đại nhân nghĩ ra phương pháp sử dụng bói toán này mà quyết định người thừa kế ngôi vị hoàng đế, trẫm cũng không có ngày hôm nay a! Cho nên, trẫm vẫn còn kính người một ly!”

Hai người phía trước phía sau, lúc bọn họ đã uống được một vò rượu, sau khi cùng Hạ Chỉnh uống rượu, Độ Nhất được hạ nhân dìu xuống nghỉ ngơi, chính mình lại đến chỗ của Hoàng Thái Hậu.

“Độ Nhất, như thế nào? Bồng Lai đảo có giúp chúng ta hay không?”

“Không có.” Trước đó hắn vô cùng thoải mái, hiện tại vẻ mặt của Độ Nhất lại trở nên âm trầm.”Hiện tại sư phó bế quan, không có lệnh của Đại sư huynh, không ai nghe ta nói.”

Nhắc tới Đại sư huynh Di Sa, Độ Nhất gần như cảm thấy được tức giận không thôi. Rõ ràng hắn so với Di Sa lớn tuổi hơn, nhưng mọi người đều kêu hắn là Đại Sư Huynh. Mà gặp sư phó bế quan lúc này đem toàn bộ quyền hành đều giao cho Di Sa, thật sự là vô cùng bất công!

Trước khi Di Sa đi đến Bắc Chu Quốc, Độ Nhất không biết vì nguyên nhân gì mà Di Sa đến Bắc Chu Quốc, nhưng nhân có cơ hội này, mang những đệ tử đứng về phía Di Sa giam giữ lại.

Hiện tại hoàng thất Đông Lỗ quốc chỉ tin tưởng một mình Độ Nhất, làm nội tâm của Độ Nhất có cảm giác thoải mái mà vội vã tăng thêm thể lực cho bản thân, nhưng về sau , Bắc Chu quốc xâm lấn, Phượng Thương dẫn đầu Ứng kỵ quân thế mạnh áp đảo như vậy, công chiếm hai phần ba thành trì, Đông Lỗ quốc từ trên xuống dưới đều phải xin viện trợ từ Bồng Lai Đảo, từ việc này đã lộ ra bộ mặt thật của Độ Nhất.

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Di Sa ở đâu? Người tìm được hãn chưa?” Vừa nghe thấy việc lần này nhất định không có sự hỗ trợ của Bồng Lai Đảo, Quân Lan Tâm nóng vội , “Vậy lời trước kia của người, đều là giả ? Vì sao người lại gạt ai gia?”

“Thái hậu!” Về mặt Độ Nhất trở nên buồn khổ, “Thần không phải là sợ làm cho lòng dân hoảng loạn sao! Nếu thần nói người Bồng Lai đảo không ai trợ giúp chúng ta, trong kinh thành đã sớm rồi loạn rồi sao ! Sư huynh của thần đã đi Bắc Chu Quốc, cũng không biết hãn là đã chết hay còn sống.”

“Trời a!” Nghe xong Độ Nhất nói, Quân Lan Tâm cảm thấy một trận mơ hồ.”Chẳng lẽ trời muốn diệt Đông Lỗ Quốc của ta sao!”

“Thái hậu, thần đã cho người đi tìm Đại sư huynh , đồng thời thần tiếp tục cho người xin sự giúp đỡ của Bồng Lai đảo, người yên tâm, nhất định không có việc gì !”

Ngoài miệng nói như vậy, trên thực tế Độ Nhất phái người đi tìm Di Sa rồi giết chết. Hãn bị Di Sa chèn ép lâu như vậy, không dễ dàng gì lợi dụng thời cơ này, làm sao có thể để Di Sa có thể sống sót trở về, cướp đi sự nổi bật của hãn sao!

“Không có việc gì? Lúc trước hoàng thượng xuất binh người cũng đã nói như vậy , kết quả ra sao? Kết quả hoàng thượng đã chết, tướng quân cũng chết, hiện tại Đông Lỗ Quốc sắp bị diệt vong, người còn nói không có việc gì, không có việc gì sao? Ta làm sao có thể yên tâm được! Ngộ nhớ Đông Lỗ quốc bị diệt vong, lúc xuống hoàng tuyền ta làm sao còn mặt mũi mà gặp liệt tổ liệt tông đây!”

Quân Lan Tâm hét lên một tiếng, làm cho trong lòng Độ Nhất cảm thấy phiền muộn, muốn tiến lên bịt miệng bà lại, “Thái hậu, người muốn để cho việc này truyền ra sao, để mọi người biết Bồng Lai Đảo sẽ không giúp đỡ chúng ta sao, làm cho hoàng thượng cùng lòng dân đều rối loạn hết sao, để kinh thành rơi vào cảnh hỗn loạn lần nữa sao? Người muốn chết, thần không muốn chết! Long Ngạo Thiên kia cũng không có gì phải sợ , cho thần hai vạn quân, thần tự mang binh ra ngoài!”

Nghe thấy Độ Nhất nói vậy, Quân Lan Tâm mới yên tĩnh lại. Dù sao Độ Nhất cũng là nhị đệ tử của Bồng Lai đảo , mặc kệ nói như thế nào, hẳn cũng có năng lực này! Chẳng qua một lát sau, Quân Lan Tâm liền đồng ý yêu cầu của Độ Nhất, đưa cho hắn hai vạn quân tinh nhuệ.

“Việc này, trăm chờ tin tức tốt của người!”

Độ Nhất lãnh binh xuất phát, hạ chinh tự mình tiễn đưa Độ Nhất. Uống chén rượu từ tay Hạ Chinh, chén rượu bị Độ Nhất ném trên mặt đất, roi ngựa chỉ hướng biên giới phía tây, “Đi!” hai vạn quân mã chậm rãi xuất phát, đi theo hướng Tây Bắc mà Độ Nhất chỉ định.

Bảy ngày sau, ở cửa cung Ngự Sở có hai người đi đến, một nam tử sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên lưng của nữ tử, “Đi, nói cho hoàng thượng các người, đại đệ tử của Bồng Lai đảo Di Sa cầu kiến!”

Binh lính này chỉ là một nhân vật nhỏ, cho nên chưa nghe đến Di Sa người nào, chỉ nghe thấy cái tên “Bồng Lai Đảo”, chỉ có cái tên này hẳn

không bỏ qua, lập tức đi vào truyền báo.

Một lát sau, lập tức có người nghênh đón bọn họ, đến khi nhìn thấy Di Sa đang ở trên lưng của Hạ Tuyết, bộ dạng thảm hại của hai người làm cho Quân Lan Tâm cùng Hạ Chinh bất ngờ.

“Ta đói bụng, đầu tiên cho ta thức ăn . Còn có, ta muốn thay y phục sạch sẽ.” Di Sa ngồi xuống tựa vào ghế, vẻ mặt mệt mỏi. Không đợi Hạ Chinh mở miệng, Di Sa trước ra lệnh cho bọn họ.

Người khác có thể ra lệnh cho hắc sao, tư vị này làm Hạ Chinh cảm thấy rất khó chịu, vô cùng không thoải mái. Chẳng qua chỉ e ngại hắc là đệ tử của Bồng Lai Đảo, rất nhiều chuyện còn cần sự hỗ trợ từ Bồng Lai Đảo, Hạ Chinh không đem cảm xúc trong lòng thể hiện ra ngoài, ngược lại lập tức cho người đi an bài.

“Người đâu, còn không mau chuẩn bị cho Di Sa đại nhân! Mau mau!”

“Ta còn muốn một cái xe lăn, xe lăn của ta đã bị phá hủy.”

“Được! Nhanh đi làm một cái xe lăn sang đây!”

Sau khi tắm rửa, ăn no xong xuôi, Di Sa ngồi trên cái xe lăn mới của hắc, “Ta phải ngủ trước, lúc ta tỉnh lại, đem toàn bộ tư liệu của việc xuất chinh từ trước sang đây, ta thức dậy sẽ xem.”

Di Sa nghênh ngang mà đi nghỉ ngơi, bỏ lại vẻ mặt mờ mịt của Hạ Chinh.

“Hoàng tổ mẫu, thật sự là hắc sao? Người xem bộ dáng của hắc, có thể là kẻ lừa đảo hay không ?” Thấy Di Sa rời khỏi, đầu tiên Hạ Chinh muốn nói cho Quân Lan Tâm điều này. Thấy bộ dạng không nhin được của tôn nhi, Quân Lan Tâm nở nụ cười.

“Hoàng thượng, hắn thật sự là Di Sa. Người đừng nhìn thấy hai chân bị phế của hắn, nhưng hắn vô cùng lợi hại ! Hiện tại có Di Sa, hoàng thất thật sự yên tâm rồi, ta có thể an tâm nghỉ ngơi .”

Lúc trước bị Độ Nhất làm cho hoảng sợ , say khi nhìn thấy Di Sa, Quân Lan Tâm rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Có Di Sa ở đây, chỉ cần hắn viết phong thư về Bồng Lai đảo, Bồng Lai đảo nhất định sẽ ra mặt giúp đỡ bọn họ!

Hạ Chinh dĩ nhiên không biết chuyện có phải Độ Nhất đã mời đệ tử Bồng Lai Đảo đến đây, lúc này thấy Quân Lan Tâm nói giúp cho Di Sa, Hạ Chinh có chút bất mãn, nhưng không thể nói gì thêm, chỉ cười rồi cho người dìu Quân Lan Tâm hồi cung, toàn bộ việc còn lại đều phải chờ Di Sa tỉnh lại.

Lúc thấy Quân Lan Tâm đã đi xa rồi, Hạ Chinh một cước đá cái ghế trước mặt ngã lăn xuống.”Hừ! Cái gì thứ đồ chơi như người, cũng dám ra lệnh cho trẫm! Hắn cho rằng hắn là ai vậy a! Khốn kiếp ——”

“Nếu không phải vì lấy đại cục làm trọng, trẫm đã sớm đem cái tên vênh váo tự đắc gì đó kéo ra ngoài chém rồi!”

Đương nhiên, những lời bức tức này Hạ Chinh chỉ có thể nói ra ở sau lưng của Di Sa, lúc này phải đối đầu kẻ địch mạnh, biện pháp duy nhất chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của đệ tử Bồng Lai Đảo .

Lúc Di Sa tỉnh lại, đã là buổi tối, sau khi xem xong tình hình chiến đấu, Di Sa nói một tiếng “Không tốt!”

Nghe xong lời này, Hạ Chinh nhíu mày, “Di Sa đại nhân, người nói không tốt là ý gì?”

“Ý ta là hai vạn đại quân của Độ Nhất chỉ sợ một đi không trở về!”

“Không thể nào ——” Hạ Chinh nhú mào, “Độ Nhất dù sao cũng là nhị đệ tử của Bồng Lai Đảo, đối với năng lực của hã, trăm tin tưởng”

Hạ Chinh lời nói còn chưa xong, lập tức có người vội vàng tiến vào, đưa chiến báo đến trước mặt Hạ Chinh.

“Ầm——” nhìn nội dung trên chiến báo, Hạ Chinh cảm thấy không tốt, chiến báo trong tay rơi trên mặt đất.”Đưa cho ta xem!” Di Sa đưa tay, Hạ Tuyết nhặt chiến báo lên đưa cho Di Sa.

Nội dung trên chiến báo, giống như lời nói của Di Sa, Độ Nhất quả nhiên thất bại, trước khi ra trận đã bị Phượng Thương lấy đầu.

“Lại là hã!” Nhìn thấy tên của Phượng Thương , Di Sa nắm chặt quả đấm lại, ở bên mắt trái, lại bắt đầu mơ hồ có cảm giác đau đớn. Người này quả nhiên có chút năng lực, đối với bản lĩnh của Độ Nhất, Di Sa ít ra cũng có chút hiểu biết, hai quân giao chiến, Độ Nhất dĩ nhiên sẽ thất bại dưới tay của Phượng Thương, Phượng Thương người này cũng thật sự quá lợi hại !

“Làm sao bây giờ a? Làm sao bây giờ!” Hạ Chinh kinh hoảng kêu lên, “Hã đã tới ! Sắp tới gần kinh thành ! Trăm không muốn chết, trăm không muốn chết!” trong miệng Hạ Chinh nhắc đi nhắc lại , vẻ mặt cũng trở nên hoảng sợ.

“Không được! Người đâu , người đâu!”

” Hoàng thượng, xin người cứ nói?”

“Thu thập đồ đạc, đi về hướng Nam! Mau cho người thu thập đồ đạc đi về hướng Nam!”

Nhìn thấy Hạ Chinh nói như vậy, không thể nghi ngờ là muốn bỏ thành mà chạy. Còn chưa so tài cùng Phượng Thương, lập tức có thể rơi bỏ kinh

thành, Hạ Chinh chỉ sợ là hoàng đế đầu tiên đào thoát trong lịch sử Đông Lỗ quốc.

“Bệ hạ, người không thể đi!”

Lời nói của Di Sa vang lên sau lưng của Hạ Chinh, “Người là vua của một nước, làm sao lại có thể rời khỏi Ngư Sở hoàng cung, vứt bỏ kinh thành lại! Ở tiền tuyến các tướng sĩ đang một lòng chiến đấu, người làm như vậy, không phải làm cho bọn họ thất vọng sao?”

“Đủ rồi!”

Lời nói của Di Sa, làm cho Hạ Chinh hoàn toàn mất bình tĩnh, “Người thì biết cái gì? Người đừng có một chút mà ở trong này nói chuyện không đâu , Nếu như để cho người Bắc Chu bắt được người, những người đó nhất định sẽ tha cho người! Nhưng còn trăm ? Ngộ nhớ trăm rơi vào trong tay bọn họ, có phải là sống không bằng chết !”

“Đúng rồi, việc này không phải nên cảm tạ người Bồng Lai Đảo sao. Nếu không nhờ lời khuyên của Độ Nhất, phụ hoàng của trăm vốn không có khả năng nghĩ đến chuyện đi đánh Bắc Chu quốc! Hiện tại tốt rồi, xảy ra chuyện như thế, cũng không thấy viện trợ từ Bồng Lai Đảo! Hiện tại người còn trách trăm, người có tư cách gì? !”

“Im, người nói cái gì!” Thấy thái độ tồi tệ của Hạ Chinh đối với Di Sa, Hạ Tuyết tức giận đến không nói được, tay đặt ở trên chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn hạ chinh, “Có dũng khí người lập lại lần nữa!”

“Trăm nói, người có thể làm gì được trăm? Chẳng lẽ muốn giết trăm sao?”

Vẻ mặt hung dữ của Hạ Chinh nhìn chăm chú vào Hạ Tuyết, “Trăm nghĩ rằng, lúc Độ Nhất khuyên phụ hoàng của trăm xuất chinh, Di Sa người lại đi Bắc Chu. Các người, còn không phải thông đồng với Bắc Chu mà đối

phó với Đông Lỗ Quốc sao! Đúng, nhất định là như vậy ! Hai người các người thay nhau mà hành động, thứ nhất giúp chúng ta đánh Bắc Chu, còn lại thông đồng cùng Bắc Chu, mục đích chính là muốn huỷ đi Đông Lỗ của bọn ta!”

Nói đến đây, Hạ Chỉnh rốt cuộc cũng hiểu rõ mọi chuyện. Toàn bộ Đông Lỗ quốc hiện tại gặp phải cảnh ngộ này , đều là do Di Sa hại, phía sau còn có Bồng Lai Đảo.”Trẫm không muốn chịu nhục mà hầu hạ các người, vốn các người mới đúng là thủ phạm đứng phía sau! Người đâu, đem bọn họ bắt lại cho trẫm!”

“Dừng tay!” Đúng lúc Hạ Chỉnh muốn hạ lệnh bắt Di Sa cùng Hạ Tuyết lại, Quân Lan Tâm đã đi sang đây, “Hoàng thượng, người muốn làm cái gì? !”

“Hoàng tổ mẫu, trẫm cảm thấy Đông Lỗ Quốc gặp cảnh ngộ như vậy, đều là do lỗi bọn họ!” Hạ Chỉnh chỉ tay hướng Di Sa, “Trẫm cảm thấy đây là âm mưu của Bồng Lai đảo !”

“Đủ rồi!” Thấy hạ chĩnh không hiểu chuyện như vậy, Quân Lan Tâm đau đầu, “Hoàng thượng, lúc này là lúc nào rồi , người không nên náo loạn nữa ! Đối đầu với kẻ địch mạnh, nếu chúng ta lại để xảy ra mâu thuẫn nội bộ, nếu để cho người Bắc Chu biết, chẳng phải để cho bọn họ cười chúng ta sao?”

Quân Lam Tâm hiện giờ là Thái Hoàng Thái Hậu, trong triều cũng có chút uy danh, Hạ Chỉnh vừa mới đăng cơ, rất nhiều chuyện vẫn còn phải dựa vào vị hoàng tổ mẫu này, cho nên hiện tại nghe thấy Quân Lan Tâm nói vậy, Hạ Chỉnh rốt cuộc cũng nhịn xuống, không muốn tranh luận nữa.”Dù sao ,bất kể như thế nào, trẫm phải rời khỏi Ngự Sở! Nơi này đã không còn an toàn , trẫm không muốn trở thành hoàng đế mất nước!”

Hạ Chinh đưa ra quyết định này, Quân Lan Tâm cũng không có biện pháp mà phản đối, nhìn thấy Tân Hoàng mới đăng cơ của Đông Lỗ Quốc, di cát nhin không được cười lạnh một tiếng.

Hắn đã đi một đoạn đường khó khăn như vậy, vẻ mặt đã mệt mỏi chạy tới đây, vốn nghĩ muốn thay đổi cục diện, không nghĩ rằng Hạ Chinh là một tên vô lại như vậy. Hắn xem qua tình báo, lần này Phượng Thương rơi vào tình thế bắt buộc đối với Đông Lỗ , chỉ bằng khả năng của hắn, nhất định không thể thay đổi cục diện này, huống chi gặp phải một tên hoàng đế vô lại như vậy, muốn thắng được Phượng Thương, muốn đánh được Bắc Chu quốc, việc này lại càng khó, lúc này hắn cũng không muốn giúp đỡ cho Hạ Chinh.

Suy nghĩ như vậy, Di Sa chậm rãi mở miệng, “Sau khi ta xem qua tư liệu ,trận chiến giữa Bắc Chu quốc sẽ đặc biệt kéo dài, nếu Phượng Thương muốn nhanh chóng đánh vào, trận chiến kéo dài, lương thảo không cách nào cung ứng kịp, người sau cùng chịu thiệt chính là bọn họ.”

“Người cứ nói tiếp!” Quân Lan Tâm vội vã làm cho Hạ Chinh yên lặng, muốn nghe ý kiến của Di Sa .

“Người hộ tống lương thực của Bắc Chu là Trấn Quốc Công Chúa Mộ Dung Thất Thất, ở Bắc Chu mọi người đều biết Trấn Quốc Công Chúa cùng Nhiếp Chính Vương là một đôi tình nhân, hiện tại Mộ Dung Thất Thất đang ở tại Dân Châu, nếu như chúng ta phái đi một vạn kỵ binh đi Dân Châu. Thứ nhất, có thể huỷ lương thực, làm cho Phượng Thương không thể xoay sở; Thứ hai, bắt lấy Mộ Dung Thất Thất, mượn nàng để uy hiếp Phượng Thương!”

“Dùng Mộ Dung Thất Thất uy hiếp Phượng Thương sao? Người cho là Phượng Thương sẽ ngốc như vậy! Vì một nữ nhân, buông tha cho giang sơn này sao? Đối lại là người, người sẽ làm như vậy chứ?” Đối với đề nghị của Di Sa, Hạ Chinh rất không tán thành quay lại nhìn .

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Khai Mở Dân Châu

- Ta nguyện ý. Di Sa trả lời như thế khiến cho Hạ Chính khẽ giật mình, sau đó lại nở nụ cười lạnh:

-Nói nghe thật nhẹ nhàng đấy. Nhưng trẫm không bao giờ coi trọng mấy ý của các người. Trẫm cũng không muốn nghe những lời này của người nữa. Trẫm cảm thấy trong đó toàn mùi vị âm mưu và tính toán, trẫm không muốn lại lãng phí thời gian với các người, trẫm phải rời khỏi kinh thành.

- Hoàng thượng! Người không thể rời đi, người rời đi sẽ làm cho dân tâm rối loạn, đến lúc đó cho dù chúng ta có cơ hội chuyển bại thành thắng, thì cũng sẽ bởi vì sai sót này mà bỏ qua cơ hội tốt, dẫn đến thất bại.

Nhìn thấy Hạ Chính như vậy, Quân Lan Tâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Đứa cháu này là đứa mà nàng yêu thương nhất, nàng dùng mọi biện pháp để cho Hạ Chính có được ngôi vị cửu ngũ chí tôn này; nhưng mà bây giờ chứng kiến Hạ Chính như vậy, trong lòng Quân Lan Tâm không khỏi có chút dao động, không biết việc mình chọn Hạ Chính cuối cùng là đúng hay sai.

- Hoàng tổ mẫu, người đã tín nhiệm Di Sa như vậy, trẫm sẽ cho hãn năm nghìn binh mã. Còn cái khác trẫm sẽ không đáp ứng!

Hạ Chính phất tay áo rời đi, bỏ lại Quân Lan tâm vẫn đang ngạc nhiên. Qua một lúc lâu, lúc này Quân Lan Tâm mới ý thức được bên cạnh có người ngoài, vẻ mặt cứng ngắc, có chút miễn cưỡng nói:

-Di Sa, thật có lỗi với người, dạo này Hoàng thượng có chút buồn phiền cho nên mới nói ra những lời như vậy với người. Hãn đối với Bồng Lai đảo

cũng không có ý tứ gì khác, người dừng để ở trong lòng.

Đối với Bồng Lai đảo, nơi kia chính là quê hương của mình. Quân Lan Tâm cảm thấy rất phức tạp, không hẳn là yêu mà cũng chẳng phải là hận. Thế nhưng bây giờ nàng vô cùng tình tảo, đến lúc này chỉ có Bồng Lai đảo mới có thể cứu Đông Lỗ quốc. Cho nên mặc dù nàng đã gả cho Đông Lỗ quốc, lại làm Hoàng thái hậu, lúc này trước mặt Di Sa vẫn nể mặt, xin lỗi hẳn.

- Ta biết rõ , gặp được chuyện như vậy dù là ai cũng không thể bình tĩnh được. Chỉ là lời đề nghị của ta vừa rồi xin ngài cân nhắc kỹ lưỡng . Cách này trước mắt là cách duy nhất có thể dừng lại việc Phượng Thương khởi quân.

Di Sa biết rõ tâm ý của Quân Lan Tâm, nhưng Hạ Chinh lại mới là người đứng đầu một nước. Hẳn không muốn lao tâm khổ lực tới giúp đỡ một quốc gia yếu kém. So với an nguy của Đông lỗ quốc thì hẳn lại càng muốn nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, hẳn chỉ cần một cái cớ để “lừa” lấy binh lực từ tay Quân Lan Tâm.

Theo ý muốn của Di Sa, Quân Lan Tâm cũng đồng ý hẳn, ra lệnh tập hợp kị binh, nhưng so với chuyện này Quân Lan Tâm càng quan tâm hơn tới sự trợ giúp của Bồng Lai đảo đối với Đông Lỗ quốc.

Như lời Di Sa nói, Đông Lỗ quốc hiện nay tràn ngập nguy cơ, nếu như không thể ngăn lại Phượng Thương khởi binh, nói không chừng tương lai không xa, vinh hoa phú quý của nàng sẽ trở thành hư không, nàng từ vị trí Hoàng thái hậu cao cao tại thượng mà rơi xuống trở thành một tù nhân, thậm trí có thể bị xử tử.

Đến lúc này, sự trợ giúp của Bồng Lai đảo là quan trọng nhất. Di Sa là đại đệ tử Bồng Lai đảo, có lời nói của hẳn, Bồng Lai đảo ắt sẽ ra mặt hỗ

trợ, cho nên lúc này nếu như Di Sa có thể viết thư cứu trợ về thì Đông Lỗ quốc sẽ còn cứu được.

Hai người trong nội tâm đều tính toán chuyện riêng của mình, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng Quân Lan Tâm mở miệng trước:

- Di Sa, Đông Lỗ quốc cùng Bồng Lai đảo đã giao hảo nhiều thế hệ, hôm nay Đông Lỗ quốc phải chính diện đối mặt với nguy hiểm mà trước giờ chưa từng có, chúng ta cần Bồng Lai đảo hỗ trợ. Đảo chủ đã cho người quyền làm chủ Bồng Lai đảo, người xem có thể sai một ít đệ tử Bồng Lai đảo đến giúp đỡ chúng ta. Ai gia hiện tại cũng chỉ có thể tìm người hỗ trợ.

Lời này được Quân Lan Tâm nói ra cực kỳ uyển chuyển, Di Sa nghe xong đã hiểu ý tứ của Quân Lan Tâm. Muốn để cho Bồng Lai đảo ra mặt thu thập cái cục diện rối rắm này? Quân Lan Tâm đang nằm mơ!

Một đường tới đây, hắn không nhìn thấy di dân, không cảm nhận được không khí chiến tranh. Dân chúng Đông Lỗ quốc cũng không có bởi vì Bắc Chu quốc xâm lấn mà trở nên thất kinh. Cái này đã nói nên một điều rất nghiêm trọng là dân chúng Đông Lỗ quốc không có lòng yêu nước mãnh liệt.

Chuyện Mộ Dung Thất Thất trấn an lòng dân, hắn đã nghe nói qua, không thể không nói Mộ Dung Thất Thất là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh, dùng quan niệm hiện đại dung nhập với thời đại này, có thể ổn định lòng dân, tránh phát ra bạo động, khiến cho dân chúng không hề muốn chiến đấu vì đế vương của họ, đây là điểm lợi hại của nàng.

Trong mắt Di Sa thấy, trạng thái hiện nay của Đông Lỗ quốc chính là biểu hiện cho sự chấm dứt của triều đại này.

Kỳ thật, nhu cầu của dân chúng rất đơn giản, họ chỉ cần bình an qua ngày, cuộc sống gia đình ổn định, có một địa phương để an cư lạc nghiệp, vợ con gia đình bình an sinh sống.

Mộ Dung Thất Thất đã tạo ra cho dân chúng một môi trường sống như họ mong muốn, mà họ cũng rất thỏa mãn. Dưới tình huống không bị ức hiếp, muốn khích lệ dân chúng đi đối kháng với quân đội của Bắc Chu quả thực là nằm mơ. Ai có thể cho dân chúng ăn no, mặc ấm thì dân chúng sẽ ủng hộ người đó.

Một quốc gia đã mất đi lòng dân thì quốc gia đó nhất định sẽ diệt vong. Cho dù phái hết tất cả đệ tử Bồng Lai đảo đến đây trợ giúp cho Đông Lỗ quốc thì kết quả cũng vẫn như vậy.

Lúc này Quân Lan Tâm lại bảo hãn viết thư về Bồng Lai đảo xin trợ giúp. Biện pháp này đối với Đông Lỗ quốc không có bất kỳ ích lợi gì, hãn cũng không ngốc đến mức để cho đệ tử trên đảo đến Đông Lỗ quốc chịu chết. Nhưng bây giờ hãn cần gấp quân đội, hãn muốn dẫn binh đi Dân Châu, nên chỉ có thể giả vờ đáp ứng.

- Đông Lỗ quốc cùng Bồng Lai đảo là một nhà, hiện tại Đông Lỗ quốc gặp nạn, Bồng Lai đảo chúng ta cũng sẽ không đứng ngoài làm ngơ. Ta lập tức viết thư trở về sai đệ tử Bồng Lai đảo tới. Bây giờ đang là mùa hạ, trên biển là gió Đông Nam. Thời gian đi tới Đông Lỗ quốc cũng ngắn đi, xin thái hậu yên tâm.

Đã có lời hứa hẹn của Di Sa, tâm tình Quân Lan Tâm cũng tốt hơn nhiều. Chút bất an trong lòng bây giờ vì lời của Di Sa mà biến mất. Bồng Lai đảo có thực lực rất mạnh. Nàng là người sinh ra ở Bồng Lai đảo nên rõ nhất. Chỉ cần Bồng Lai đảo chịu ra mặt thì chỉ một Phượng Thương có là gì.

Di Sa lập tức viết thư, cuối thư còn in lại con dấu của chính mình, cho Quân Lan Tâm xem tốt thư xong sau đó giao cho Hạ Tuyết.

- Hạ Tuyết, tìm được người liên lạc thì mau đưa thư trở về đảo.

Lúc nói chuyện Di Sa nháy mắt với Hạ Tuyết. Hạ Tuyết lập tức minh bạch ý tứ của công tử nhà mình, quay người, đi khỏi hoàng cung.

Nhìn Hạ tuyết đưa thư đi, nghĩ đến không bao lâu nữa người của Bồng Lai đảo sẽ đến, lúc đó sẽ đuổi Phượng Thương về Bắc Chu, nàng vẫn như trước là Hoàng thái hậu Đông Lỗ quốc, như trước hưởng vinh hoa phú quý, thật tốt.

- Cảm ơn người, Di Sa, đợi đại phá đại quân Bắc Chu quốc thì người là đại công thần Đông Lỗ quốc, ai gia sẽ cảm tạ người thật hậu. Đến lúc đó người muốn cái gì, bất kể là vàng bạc hay là chức vị quan tước ai gia cũng thỏa mãn người.

Cảm tạ như vậy, Quân Lan Tâm cũng ưng thuận trong lòng. Bất quá nàng đã quá xem trọng sức hấp dẫn của vật chất, còn Di Sa lại không thêm để ý, thậm trí cảm thấy những thứ ấy không đáng một xu. Lúc này thứ mà Di Sa muốn nhất đó chính là Mộ Dung Thất Thất.

- Thái hậu, ta làm như vậy cũng không phải muốn cầu cái gì, chỉ vì muốn kéo dài tình hữu nghị giữa Đông Lỗ quốc và Bồng Lai đảo. Việc của Đông Lỗ quốc cũng là việc của Bồng Lai đảo, ngài cũng là người của Bồng Lai đảo, cần gì phải khách khí như vậy.

Không thể không nói Di Sa là người có tài ăn nói, lời này nói ra làm cho mắt của Quân Lan Tâm mờ đi, thậm trí tràn đầy tình cảm ấm áp.

- Đúng, người nói rất đúng! Đông Lỗ quốc và Bồng Lai đảo là người một nhà, hiện tại người nhà gặp nạn trợ giúp là điều đương nhiên.

- Nếu như Hoàng thái hậu tín nhiệm ta, có thể cho ta một đội binh mã. Ta muốn xuất binh vây đánh sau lưng Phượng Thương, tập kích Dân Châu, đánh bọn hản trở tay không kịp, lại để cho Phượng Thương tự loạn trận pháp. Bắc Chu quốc ba hướng đều giáp địch, ba hướng đều hao tổn binh lực. Cho nên Phượng Thương xâm nhập vào Đông Lỗ quốc càng sâu thì càng bất lợi với hản. Đợi đệ tử Bồng Lai đảo đến, chúng ta sẽ vây quanh Phượng Thương làm cho hản một lần xuất binh liền mất mạng tại Đông Lỗ

quốc. Đến lúc đó chẳng những Đông Lỗ quốc có thể chuyển bại thành thắng mà còn có thể thừa thắng xông lên làm cho Bắc Chu quốc nếm thử mùi vị thất bại.

Dưới sự miêu tả tốt đẹp của Di Sa, Quân Lan Tâm chìm trong viễn tưởng xinh đẹp: Phượng Thương thất bại, Bắc Chu quốc lui binh, Đông Lỗ quốc toàn vẹn, nói không chừng có thể chiếm được Bắc Chu quốc.

Từ lúc ban đầu, Đông Lỗ quốc sở dĩ phát động chiến sự là có người đánh Đông Lỗ quốc, vì Đông Lỗ, Tây kỳ và Nữ Chân bắc cầu, ba nước ước định đồng thời hướng Bắc Chu tiến quân, sau khi chuyện thành công thì chia đều Bắc Chu quốc.

Tuy nhiên chuyện sau đó không thành, nhưng bây giờ sau lưng Đông Lỗ quốc có Bồng Lai đảo hỗ trợ thì thắng lợi ngay trước mắt. Huống chi Di Sa nói rất đúng: Bắc Chu đang trong cảnh tây có Tây Kỳ, bắc có Nữ Chân, chỉ cần có thể kéo dài thời gian cầm chân Phượng Thương thì tỷ lệ thắng của Bắc Chu sẽ giảm mạnh. Như vậy Đông Lỗ quốc có thể chuyển bại thành thắng rồi.

- Di Sa, người nói quá đúng! Chỉ là bây giờ chúng ta không có bao nhiêu nhân mã, nếu người muốn nhiều hơn, chỉ sợ...

Quân Lan Tâm ra vẻ khó xử, Di Sa làm sao không rõ ý nghĩ của nàng. Cái lão bà này không muốn phân quá nhiều binh mã cho hãn, muốn giữ lại người để bảo vệ an nguy hoàng cung, vạn nhất Di Sa có đi mà không có về thì đây cũng chẳng tổn hại binh mã lắm.

- Cứ dựa theo vừa rồi lời Hoàng thượng nói, năm nghìn binh mã là đủ. Quân quý tại tinh nhuệ không quý tại số lượng.

Di Sa ôn hòa cười, hãn cũng không muốn quá nhiều binh mã. Nhân mã nhiều liền trở thành mục tiêu lớn, động tĩnh cũng lớn, còn chưa tới Dân Châu sợ đã bị người ta biết. Hãn muốn tại thời điểm không người nào phát

giác thì đuổi theo tới Dân Châu, đột nhiên tập kích Mộ Dung Thất Thất, tin tưởng nàng sẽ rất kinh ngạc.

Di Sa như vậy “khéo hiểu lòng người” làm cho Quân Lan Tâm cũng không biết nói gì cho phải.

- Đượcj. Ai gia đều đáp ứng người.

Lúc Hạ Tuyết trở lại thì Quân Lan Tâm đã rời đi được một lát:

- Công tử, thuộc hạ đã làm xong việc.

-Ừ, làm tốt lắm.

Di Sa nhẹ giọng cười lạnh, hẳn sẽ không đại đột bị người năm mũi dắt đi. Chỉ cần năm nghìn nhân mã là hẳn đã thấy đủ rồi. Y Liên, chúng ta rất nhanh liền gặp lại.

Quân Lan Tâm thực hiện lời hứa của mình, mang năm nghìn binh mã giao cho Di Sa. Vào thời điểm Di Sa ra đi, Quân Lan Tâm giả bộ luyến tiếc gạt lệ:

-Đường đi phía trước mịt mờ, Di Sa người bảo trọng nha. Nếu thật sự không được hay là chờ người của Bông Lai đảo đến, người đi như vậy ai gia thật là lo lắng.

-Đa tạ Thái hậu quan tâm. Ta nhất định sẽ giữ gìn.

Ra khỏi thành, Di Sa ra roi thúc ngựa chạy nhanh đến Dân Châu. Hẳn không thể cưỡi ngựa chỉ có thể ngồi ở trên xe ngựa. Xe ngựa sóc nảy cộng thêm vết thương lần trước quá nặng chưa có khỏi liền quay trở về Đông Lỗ, qua lại dày vò, thời tiết lại nóng bức. Lúc này lại nhanh muốn tới Dân Châu, chính vì vậy thân thể Di Sa không khỏe, xương cốt đau nhức.

-Ta không sao, tiếp tục cho quân tiến lên.

Tuy mỗi ngày đều chóng mặt một hồi, có khi hôn mê, nhưng tỉnh lại, câu đầu tiên Di Sa nói là luôn “đi tiếp đi”. Từ khi ra khỏi kinh, Quân Lan Tâm cũng không gửi cho hãn quá nhiều tin tức tình báo mà toàn là Di Sa tự phái người đi. Mỗi lần tin tức về đều là Phượng Thương đã đánh hạ thành trì. Trong lòng Di Sa lại càng thêm sốt ruột.

Cũng may, Mộ Dung Thất Thất vẫn còn ở Dân Châu. Tin báo về nói ở Dân Châu đóng quân không quá một nghìn, ít hơn hãn rất nhiều, khiến cho nội tâm Di Sa thả lỏng được chút chút. Nhất định phải ở thời điểm Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất tách nhau mà cướp nàng đi.

Nội thành Dân Châu. Từ lúc mang thai đến giờ cũng đã gần bốn tháng. Bởi vì thai nhi có mẫu tử cổ cho nên Mộ Dung Thất Thất đặc biệt coi chừng. Bảo bảo trong bụng nàng tựa hồ rất thương yêu mẫu thân, rất biết nghe lời, ngoại trừ nôn nghén một thời gian ngắn thì cũng không có gì khác nghiêm trọng.

Bây giờ bụng Mộ Dung Thất Thất đã dần rõ, quần áo trên người cũng rộng hơn, cả người tản ra mùi lực nồng đậm. Tuy Phượng Thương đáp ứng Mộ Dung Thất Thất đến Bắc Chu, nhưng hãn chỉ cho phép nàng ở hậu phương, không cho nàng ra chiến trường.

Phượng Thương mở miệng là nói chiến tranh là của nam nhân, nàng ở nhà trấn tọa hậu phương hãn mới an tâm. Một lời này trực tiếp giữ chân Mộ Dung Thất Thất tại Dân Châu.

Mộ Dung Thất Thất biết rõ nam nhân này đối với mình rất tốt, lần này dĩ nhiên nghe lời, chỉ ở Dân Châu thành phát huy năng lực, quyết định sách lược tác chiến ở hậu phương, cung cấp lương thảo lẫn binh sĩ, an bài thỏa đáng cho bách tính, giải quyết nỗi lo về sau cho Phượng Thương, cũng khiến uy vọng của Phượng Thương càng tăng cao.

- Tiểu thư, có thư của cô gia.

Tô Mi vừa vào cửa, mặt mang nét cười không giấu được giờ thư trong tay cho Mộ Dung Thất Thất.

-Cô gia thật là tri kỷ, mỗi hai ngày đều viết thư cho tiểu thư, thật làm cho người ta hâm mộ chết rồi.

-Haha A Khang cũng không có thư tới sao! - Thấy Tô Mi như vậy Mộ Dung Thất Thất không nhịn được trêu trọc.

Hoàn Nhan Khang đi phương bắc, tuy nhiên Mộ Dung Thất Thất muốn Tô Mi ở bên người Hoàn Nhan Khang, không muốn chia rẽ duyên ương. Nhưng vì Mộ Dung Thất Thất đang mang thai, nên Tô Mi kiên trì đi theo tiểu thư không rời đi, cuối cùng Mộ Dung Thất Thất cũng chỉ có thể gật đầu cho Tô Mi theo mình.

Chỉ là phương bắc Bắc Chu cách Dân Châu khá xa, thư của Hoàn Nhan Khang cũng chỉ có thể gửi một tháng một thư, thế nhưng đối với Tô Mi mà nói, có thể nhận được thư của Hoàn Nhan Khang, biết rõ hân bình an đã là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Phượng Thương để Nạp Lan Tín ở lại Dân châu, trong ba người chỉ có Tố Nguyệt cùng phu quân không có tách xa, bọn hắn được công nhận là cặp đôi hạnh phúc nhất. Tuy nhiên bây giờ tại Dân châu tiểu chủ tử chỉ có hơn năm tháng nữa là ra đời cho nên Tố Nguyệt dành hết thời gian để may quần áo cho bảo bảo. Thấy tiểu thư cùng Tô Mi nhận được thư tình, Tố Nguyệt ngồi cười bên cạnh tiếp tục trêu đùa.

Hai người xem xong thư còn đắm mình trong hạnh phúc. Nạp Lan Tín gõ cửa đi đến:

- Vương phi, vừa lấy được tin tức từ mật thám, hiện tại đang có một toán quân nhỏ hướng về phía Dân Châu, người cầm đầu là Di Sa.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Không Thành Kế

“Di Sa? ! Hẳn làm sao còn chưa có chết? !” Tô Mi vừa nghe tên Di Sa, đã hét lên, “Tên khốn kiếp này mạng đúng lớn, như vậy mà cũng không chết ! Tiểu thư, dân gian nói mèo có chín mạng, người nói hẳn có phải là mèo yêu không?” “Ha ha ——” Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười, cẩn thận cất thư tình của Phượng Thương vào một hộp gấm. Trong này đều là thư Phượng Thương gửi tới, từ phong đầu tiên, Mộ Dung Thất Thất vẫn vô cùng trân trọng, có thể nói, cái hộp này bây giờ là bảo bối của nàng.

Đối với việc Di Sa xuất hiện, Mộ Dung Thất Thất cũng không cảm thấy bất ngờ. Người nam nhân này, bọn họ cùng nhau lớn lên, nàng hiểu hẳn rất rõ. Hẳn nếu chưa thành công thì sẽ không bỏ qua, lòng háo thắng mạnh, muốn đồ gì thì nhất định phải nhận được.

Chẳng qua là, Mộ Dung Thất Thất không nghĩ tới Di Sa lại có mạng lớn đến vậy, bị thương nặng đến thế lại còn có thể còn sống sót, xem ra hiện tại hẳn đến Dân Châu, cũng là vì mình.

“Bao nhiêu người? Lúc nào đến?”

“Ước chừng năm ngàn người, không biết là có tiếp viện hay không, đại khái ngày mai sẽ đến Dân châu. Vương phi, ngày hôm qua người của chúng ta áp tải lương thảo đi Đông thành, trong thành hiện tại chỉ có một trăm người, hiện tại Di Sa thế tới hung hãn, chúng ta nên đối phó như thế nào?”

Mặc dù Nạp Lan Tín đã cố gắng giữ mình tỉnh táo, nhưng trong lòng vẫn vô cùng gấp gáp. Di Sa lần này nhất định nhằm vào Mộ Dung Thất Thất mà

tới, nếu như Mộ Dung Thất Thất có chút tổn hại, hẳn phải ăn nói sao với Phượng Thương.

Dân Châu, chẳng qua là thành nhỏ, nhân khẩu không nhiều lắm, toàn thành dân chúng không tới ba trăm hộ, nhiều lắm là một ngàn người. Cho dù tạm thời mang ra tất cả dân chúng để đấu cùng Di Sa thì chênh lệch cũng vẫn rất lớn, nếu muốn cứng đối cứng, căn bản không được.

“Tiểu thư, nếu không hãy buông tha cho Dân châu!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng rõ ràng tình huống hiện tại trong thành, coi như là phái người cứu trợ, cũng không nhất định có thể đúng hạn chạy tới. Mộ Dung Thất Thất có thai, chịu đựng không được xóc nảy, vạn nhất Di Sa biến thái kia làm gì Mộ Dung Thất Thất, vậy phải làm thế nào?

“Đừng có gấp, càng gấp chuyện càng xấu.”

Mộ Dung Thất Thất sai Tố Nguyệt lấy bản đồ, xem xét thật lâu, đôi mi đang nhíu lại của Mộ Dung Thất Thất từ từ dần ra.

“Nạp Lan Tín, người cho người đi Đông thành cầu viện. Từ Đông thành tới đây cần hai ngày, chúng ta chỉ cần kéo dài với Di Sa một ngày là được rồi.” Mộ Dung Thất Thất nhỏ giọng dặn dò bên tai Nạp Lan Tín một phen, Nạp Lan Tín hiện lên ánh mắt kinh ngạc, nhìn Mộ Dung Thất Thất một lúc lâu, mới gật đầu lui ra.

“Tiểu thư, người sai Nạp Lan Tín đi làm cái gì a?”

Tô Mi thấy Mộ Dung Thất Thất nói cùng Nạp Lan Tín những lời nói thần thần bí bí, không nhịn được tò mò hỏi Mộ Dung Thất Thất.

“Thiên cơ bất khả lộ!” Mộ Dung Thất Thất khoát khoát tay, đứng lên, “Đi thôi, chúng ta đi chuẩn bị, nghênh đón vị bằng hữu cũ kia.”

Trong thành Dân Châu, cùng ngày thường giống nhau, bách tính cũng không có bởi vì thành nhỏ bị Bắc Chu chiếm lĩnh mà sợ hay khủng hoảng. Quân Bắc Chu nghiêm túc tuân theo luật, không hề quấy nhiễu dân, cho nên cuộc sống của bách tính so với lúc trước cũng không có thay đổi gì, bình thường như thường ngày.

“Tiểu thư, mới vừa rồi đã xác định, toàn thành chỉ có 728 miệng ăn, trong đó thanh tráng niên có chừng 316, cộng thêm số quân đang đóng, chỉ có 416 người có thể nghênh chiến.” Tổ Nguyệt báo tin tức đã điều tra cho Mộ Dung Thất Thất, biết được kết quả, Tổ Nguyệt có chút hoảng hốt. Hơn bốn trăm người, như thế nào đối mặt năm ngàn người của Di Sa?

“Tiểu thư, nếu không chúng ta rút lui đi! Bây giờ còn có thời gian, vẫn đi kịp! Thành này toàn là người Đông Lỗ quốc, chưa chắc đã đồng tâm với chúng ta, vạn nhất trong thành ngoài thành cấu kết, sẽ phiền toái lớn. Hơn nữa, cho dù chúng ta bỏ rơi bọn họ, quân đội Đông Lỗ cũng sẽ không thương tổn tới dân chúng của mình. Tiểu thư, hay là lúc này chúng ta rời đi đi!”

Tổ Nguyệt lo lắng, Mộ Dung Thất Thất có thể hiểu, dù sao tình huống bây giờ đặc thù, theo góc độ bình thường mà suy nghĩ, nàng rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng là Dân châu là cửa ngõ của Bắc Chu cùng Đông Lỗ, là đầu mối then chốt, lương thảo từ Bắc Chu quốc qua đây mới phân phối đến chiến trường. Nếu như Dân châu bị Di Sa tiếp nhận, việc vận lương thảo sẽ phải đi vòng sang nơi khác, sẽ tốn rất nhiều thời gian, nếu chiến sĩ không có lương thảo, lòng quân không yên, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến lực chiến đấu của Bắc Chu, cho nên vô luận như thế nào cũng phải giữ Dân Châu lại.

“Tổ Nguyệt, ngươi không cần lo lắng như vậy! Ta là phụ nữ có thai, vốn không nên kinh sợ, ngươi còn như vậy sẽ làm ta sợ, ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của cục cưng trong bụng ta!” Mộ Dung Thất Thất cười, ngắt lời Tổ

Nguyệt, “Tin tưởng tiểu thư người, chuyện này, ta đã suy nghĩ kỹ, không cần lo lắng!”

“Đúng vậy, Tố Nguyệt, tiểu thư của chúng ta là nhân vật nào! Di Sa tới đây, chúng ta nhất định đem Di Sa đánh cho hoa rơi nước chảy!” So với Tố Nguyệt khẩn trương, Tô Mi ngược lại lạc quan nhiều, nghe được lời này Tố Nguyệt cũng thả lỏng một chút, “Tiểu thư, bất kể như thế nào, ta cùng Tô Mi cũng sẽ ở bên cạnh người!”

“Cám ơn các người ——” nhìn hai người này, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu cười một tiếng, “Ta sẽ bình an, các người cũng sẽ bình an, yên tâm đi!”

Tình báo quả nhiên không sai, buổi trưa ngày thứ hai, năm ngàn người Di Sa đã tiến tới gần Dân Châu thành.

Giữa trưa, mặt trời lên cao, mặt trời hun nóng mặt đất, kèm theo năm ngàn người, là một mảnh rộng lớn bụi đất, chỉ chờ năm ngàn người đi thật lâu, những con đường mới thở bình thường lại.

Di Sa ngồi ở trên xe ngựa, nhìn Dân Châu thành ở trước mắt, nhếch môi, trong lòng kích động một trận. Nơi này chính là Dân Châu, Y Liên ở chỗ này!

“Công tử, thật kỳ quái!” Hạ Tuyết một tiếng “kỳ quái”, kếp Di Sa từ trong trầm tư trở lại.

“Sao?”

“Công tử, người xem!”

Theo phương hướng của ngón tay Hạ Tuyết, Di Sa thấy được cửa lớn Dân Châu thành mở ra, trước cửa có mấy lão nhân quét sân. Trong thành, không có một chút tiếng vang, cũng không có thấy có người đi ra ngoài.

“Công tử, tại sao bọn họ có thể bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ Mộ Dung Thất Thất không có nhận được tin tức chúng ta tới sao? Cho dù không có nhận được tình báo, chúng ta tới đây gây nên động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ Mộ Dung Thất Thất một chút cũng không phát hiện? Hay là trong này có ẩn?”

Hạ Tuyết lời còn chưa nói hết, một trận tiếng đàn truyền tới. Trên cổng thành, Mộ Dung Thất Thất một thân tuyết trắng ngồi ở trước đàn cổ, ngón tay nhẹ vỗ về dây đàn, đứng ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, vì nàng che nắng, chính là Tô Mi cùng Tố Nguyệt.

“Y Liên!”

Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, tim Di Sa đập rộn lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên nóc thành. Lúc trước thấy Mộ Dung Thất Thất, nàng mặc một thân nam trang, mặc dù phong hoa tuyết đại, nhưng cuối cùng không dối được mắt là nữ nhi giả dạng nhưng cũng rất quyến rũ đa tình.

Chẳng qua là mấy tháng không thấy, Mộ Dung Thất Thất cùng lúc trước không hề cùng dạng, cả người tản mát ra khí chất thành thực của nữ nhân, làm cho người ta kìm lòng không đậu bị nàng hấp dẫn. Nàng tựa hồ cũng không có thấy hấn, chẳng qua là chìm đắm trong khúc đàn, ca khúc nàng đang đàn, thế mà lại là khúc “Yên hoa dịch lãnh”.

Đây là khúc đàn mà hấn thích nhất, sau đó cài làm nhạc chuông điện thoại di động, không nghĩ tới nàng còn nhớ rõ! Nàng còn nhớ rõ! Di Sa nhất thời kích động lên.

“Đúng là một tiểu yêu tinh xinh đẹp!” Bên cạnh, một người đàn ông ngồi trên lưng ngựa, bình luận dung mạo Mộ Dung Thất Thất, “Nghe nói nàng là Trấn quốc công chúa Bắc Chu quốc, không biết này tư vị của vị công chúa này trên giường sẽ như thế nào!”

“Đánh hạ Dân châu rồi, người có thể thử một lần a!”

“Ha ha ha!” Nghe nam nhân nói thế một nhóm người cười to , Di Sa nhướng mày, vung tay, một cái hoa mai tiêu cắm vào cổ họng nam nhân kia, ra tay cực nhanh, để cho người bên cạnh không thể nào phát hiện. Nam nhân kêu một tiếng, thẳng tắp ngã xuống , chết ngay tại chỗ.

Di Sa xuất thủ, khiến cho mới vừa rồi những người thảo luận dung mạo Mộ Dung Thất Thất lập tức ngậm miệng, “Ê, người tại sao giết hắn rồi!” Đông Lỗ quốc đại tướng Điền Chí Tân thấy Di Sa giết thủ hạ của chính mình, lập tức chìm mặt xuống .

“Nếu ai bất kính với Mộ Dung Thất Thất, hay nói những lời như vừa rồi, đừng trách ta không khách khí!”

Bọn họ vũ nhục Y Liên, Di Sa không thể tiếp nhận . Hắn xem nàng là trân bảo, những nam nhân này lại còn nói như vậy, vậy bắn nàng, thật là đáng chết.

Lúc này, trên người Di Sa phát ra lạnh lẽo, khiến cho Điền Chí Tân khê rùng mình một cái.

Mặc dù chung đụng với Di Sa không bao lâu, nhưng người này có tính nói được là làm được , Điền Chí Tân rất rõ ràng .

Di Sa là người Bồng Lai đảo, thời điểm rời kinh, Quân Lan Tâm đã dặn Điền Chí Tân hết thảy mệnh lệnh đều phải nghe theo Di Sa an bài. Cho nên, mặc dù bị một tên mặt trắng nhỏ chỉ huy, khiến cho mọi người trong lòng rất là không phục, nhưng Thái hậu nói..., bọn họ phải nghe, cũng dễ dàng tha thứ cho tới bây giờ.

Thật ra trong lòng Điền Chí Tân rất muốn một đao chém chết Di Sa, đem hắc đầu làm cầu đá.

Nhưng người này là đệ tử Bồng Lai đảo, chỉ nhìn một cách đơn thuần hắc mới vừa rồi xuất thủ cũng biết Di Sa có võ công không tầm thường,

cho dù bọn họ muốn giết chết Di Sa, cũng không dễ dàng, Điền chí Tân quyết định, hiện tại trước chịu đựng. Để cho Di Sa đặc ý một chút, chờ chiếm thành công Dân Châu, sẽ tìm cơ hội thu thập cho tốt cái người này.

Mộ Dung Thất Thất như cũ giống như không có chuyện gì, ở trên cổng thành khảy đàn, nhàn nhạt ưu thương, giống như bệnh truyền nhiễm giống nhau, không đầy một lát ở dưới thành năm ngàn người lan tràn ra.

Thấy chung quanh tướng sĩ đắm chìm ở khúc đàn của Mộ Dung Thất Thất, Điền Chí Tân trong lòng hô to không tốt, khúc đàn này rõ ràng muốn động dao động lòng quân.

“Di Sa đại nhân, lúc nào công thành?” Điền Chí Tân đi tới bên cạnh Di Sa.

“Công thành?” Nghe nói như thế, Di Sa cười.

Trước mắt rõ ràng chính là “không thành kế” . Cửa thành mở ra, cửa chỉ có mấy lão nhân quét sân , trong thành một mảnh an tĩnh, trên cổng thành Mộ Dung Thất Thất khảy đàn, tình hình này, hoàn toàn chính là một phiên bản “ không thành kế” của Gia Cát Lượng.”Khi người công thành, đã từng gặp qua tình huống như hiện nay? Có ai mở rộng cửa thành, nhàn nhã chờ người công thành không?”

Di Sa nói như vậy, Điền Chí Tân lắc đầu, ” Chưa thấy qua như vậy ! Nhưng là, chúng ta lúc trước có được tin tình báo không phải nói trong thành Bắc Chu binh lính không nhiều lắm, chỉ có chừng một trăm người sao?”

“Tin tức của người từ đâu tới? Là chân thật tin tức, hay là đối phương cố ý thả ra?”

Di Sa đặt ra vấn đề này, để cho Điền Chí Tân lần nữa mê mang . Đúng vậy! Nếu như là chân thật tin tức, tại sao gặp bọn họ, Mộ Dung Thất Thất

có thể bình tĩnh như vậy, tại sao nàng không rời Dân Châu, tìm chỗ an toàn ẩn nấp

Nếu như tin tức là giả , người thả ra tin tức này nhất định là người của Mộ Dung Thất Thất, mục đích của nàng chính là muốn dẫn bọn họ mắc câu

“Di Sa đại nhân, vậy nên làm cái gì bây giờ? Bị ngài vừa nói như vậy, ta càng thấy được thành này nhất định có âm mưu! Vào không được!”

Điền Chí Tân càng nhìn Dân Châu thành, càng thấy được có vấn đề. Nếu như hắn là Mộ Dung Thất Thất, nhất định sẽ đem cửa đóng, làm cho người ta canh phòng nghiêm ngặt kiên trì đợi viện quân tới. Nhưng mà đối phương lại làm hoàn toàn ngược lại, là ai cũng sẽ hoài nghi nơi này nhất định có âm mưu.

Thấy Điền Chí Tân như vậy cẩn thận, Di Sa nhẹ giọng cười một tiếng.

Y Liên, người lại đem “không thành kế” tới đây. Người biết rõ ta và người đến từ cùng một cái địa phương ,đối với “Không thành kế” vô cùng quen thuộc, hôm nay người thật bày ra “không thành kế” , người đánh cuộc không? Đánh cuộc ta sẽ không phải là Tư Mã Ý thứ hai ?

“Đại nhân, làm sao bây giờ?”

Điền Chí Tân càng nghĩ, càng kinh hãi. Bọn họ một đường tới đây vô cùng thuận lợi, không có gặp phải quân đội Bắc Chu quốc , này vốn là chuyện tốt nhưng bây giờ lại khiến trong lòng Điền Chí Tân đã cảm thấy chuyện này rất quỷ dị. Chẳng lẽ là Bắc Chu đã sớm biết bọn họ trở lại đánh bất ngờ, cho nên cố ý nhường đường, cho bọn hắn dễ dàng, mục đích gì chính là muốn ở chỗ này, cho bọn hắn tận diệt?

Khó trách đường này bọn họ cũng không có gặp phải bất kỳ chướng ngại, từ Ngư Sở tới đây lộ trình xa như vậy, đừng nói gặp phải Bắc Chu quân đội, cho dù là lính quèn của Bắc Chu, bọn họ cũng không có gặp phải.

Mặc dù dọc theo đường đi Điền Chí Tân chọn chính là đường nhỏ, nhưng sao thuận buồm xuôi gió, thật sự là thuận quá thành nguy hiểm.

“Toàn quân dừng lại, hạ trại cách thành 20m!”

Không đợi Điền Chí Tân hiểu rõ mọi chuyện, Di Sa đã ra lệnh.

“Di Sa đại nhân, không thể hạ trại, chỉ sợ có ám!”

“Điền tướng quân chẳng lẽ sợ?”

“Ta không phải sợ, ta đây là vì những tướng sĩ mà suy nghĩ. Vạn nhất, trong thành Dân Châu có phục binh hoặc là Bắc Chu quốc quân đội đang trốn ở nơi khác, vậy chúng ta chẳng phải sẽ trúng kế?”

“Xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm, hạ trại!”

Di Sa trước hết để cho Hạ Tuyết đánh xe rời cửa thành 20 m rồi dừng lại. Thấy Di Sa cố ý như thế, Điền Chí Tân cắn răng, ra lệnh.

“Tiểu thư, bọn họ chạy rồi!” Tổ Nguyệt trong tay quạt quạt hương bồ có chút dừng lại, sau lại tiếp quạt gió.

“Không cần phải để ý đến hãn, chúng ta tiếp tục!” Mộ Dung Thất Thất vẻ mặt thản nhiên, phảng phất cũng không có thấy năm ngàn người trước mắt.

Di Sa cùng nàng đều biết “không thành kế”, đây là chuyện Mộ Dung Thất Thất đã sớm suy nghĩ qua , nhưng chính là bởi vì nhớ điều này, Mộ Dung Thất Thất mới tính toán phương pháp trái ngược. Nàng dùng “không thành kế”, Di Sa nhất định có thể nhìn ra, lúc này Di Sa trong lòng nhất định đang hoài nghi mục đích của nàng. Biết rõ nhưng tiếp tục dùng, trong này tuyệt có ẩn tình.

Năm ngàn người, rời cửa chỉ có 20m. Khoảng cách như vậy, có thể làm cho người thấy một chút tình cảnh trong thành.

Dọc theo quan đạo nhìn lại, dân chúng trong thành tựa hồ cũng không có nhận thấy được chuyện ở ngoài thành, người bán hàng rong cửa như cũ hào hứng hét lớn, mọi người cũng tự nhiên tự nhiên đi trên đường, một chút cũng không hoảng sợ.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Điền Chí Tân lại càng lo lắng. Dân chúng trong thành Dân Châu đều là con dân Đông Lỗ quốc , mặc dù bọn họ biết ngoài thành là “người mình” , nhưng cũng bình tĩnh quá mức không bình thường đi!

Trước hãy nói, bọn họ đánh bất ngờ, đóng ở Dân châu, người Bắc Chu hẳn là bối rối chuẩn bị chiến tranh mới đúng, vì sao trong thành dân chúng nhìn qua cũng không có nhận thấy được bị chiến tranh quấy rầy? Những người đó rốt cuộc là dân chúng, hay người Bắc Chu nguy trang ?

“Tướng quân, dân tình trong thành hình như có cái gì không đúng a!” Một bộ quân nhỏ giọng nói bên tai Điền chí Tân, “Có muốn phái người đi qua xem một chút hay không?”

“Ừ, người đi!” Điền Chí Tân điểm tên lính quèn, để cho hắn đến cửa thành gần một chút, xem một chút tình huống.

Tên lính quèn cười ngửa, đi tới cửa thành, lão nhân quét sân chẳng qua là ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó lại cúi đầu chậm rãi quét sân. Nhìn trong thành, những dân chúng giống như không thấy được hắn, tiếp tục làm chuyện của mình.

Chờ lính quèn trở lại, đem tình huống trong thành hồi báo cho Điền Chí Tân, nội tâm của hắn đã khẳng định Dân châu thành có “vấn đề” . Dân chúng nơi này khẳng định không phải là người Đông Lỗ, nhất định là binh lính Bắc Chu giả trang .

“Đại nhân, người xem hiện tại nên như thế nào?”

Mặc dù trong lòng Điền Chí Tân đã chuẩn bị rút lui, nhưng lần này Di Sa mới là chỉ huy của bọn họ, hẳn phải thỉnh giáo ý tứ Di Sa.

“Để cho mọi người xây dựng cơ sở tạm thời! Nồi lửa nấu cơm!”

Di Sa cười, nhìn Mộ Dung Thất Thất trên thành. Y Liên, nàng đã muốn “trêu” ta, vậy chúng ta đùa một chút, xem một chút rốt cuộc người nào mới có thể cười đến cuối cùng.

Di Sa quyết định, khiến cho Điền Chí Tân mắt choáng váng. Xây dựng cơ sở tạm thời? Để cho bọn họ ở chỗ này đóng quân? Di Sa đây là ý gì?

“Đại nhân, không bằng lui về phía sau mười dặm sao! Ở chỗ này xây dựng cơ sở tạm thời, vạn nhất có viện quân Bắc Chu quốc chạy tới, trong ngoài giáp công, chúng ta đến lúc đó sẽ hết sức bị động!”

Điền Chí Tân nghĩ, Di Sa như thế nào không biết. Không thể không nói, Y Liên lựa chọn ‘không thành kế’, là một phương pháp vô cùng tốt! Điền Chí Tân giống như Tư Mã Ý giống nhau, bị Mộ Dung Thất Thất dọa sợ đến muốn rút lui.

Bất quá, Mộ Dung Thất Thất tính lắm rồi. Phương pháp của nàng ngược lại, khiến lòng hắn nghi ngờ, không dám vào thành, hẳn hết lần này tới lần khác không làm như vậy. Hắn không công thành, nhưng phải ở chỗ này xây dựng cơ sở tạm thời, chờ Mộ Dung Thất Thất lộ ra nguyên hình, lại cùng nàng đấu một phen. Chờ “không thành kế” của nàng đổ vỡ, hẳn cũng muốn xem một chút, Mộ Dung Thất Thất còn có thể làm gì!

Quân Đông Lỗ đang dưới thành xây dựng cơ sở tạm thời, muốn vây khốn, khiến cho Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười. Di Sa, người quả nhiên khó đối phó đây! Chẳng qua là, người cho rằng như vậy, ta liền sợ, người là có thể thắng ta sao?

“Tiểu thư, làm sao đây?”

“Đóng cửa thành, chúng ta trở về nghỉ trưa!”

Mộ Dung Thất Thất lười biếng đứng dậy, đi xuống thành.

Không có tiếng đàn, cũng không thấy Mộ Dung Thất Thất, khiến tim Di Sa có chút đập rộn lên. Chẳng lẽ Mộ Dung Thất Thất là tới cầu hoà nhận thua?

Vừa nghĩ đến Di Sa liền hủy bỏ ý nghĩ của mình. Nữ nhân này hận hãn, hận không được đích thân giết hãn, như thế nào lại cùng hãn giảng hòa chứ!

“Đại nhân, cửa thành đóng!” Điền Chí Tân chỉ vào cửa thành đang đóng cửa , kêu lên.”Đại nhân, người xem bọn họ đây là ý gì a? Cuộc chiến này, rốt cuộc là đánh hay là không đánh a?”

“Để cho các tướng sĩ nghỉ ngơi đi! Chúng ta có nhiều thời gian, từ từ theo chân bọn họ đùa!”

Lên đường liên tục, khiến cho năm ngàn người mệt muốn chết rồi, nghe nói xây dựng cơ sở tạm thời, nổi lửa nấu cơm, các tướng sĩ rồi rít xuống ngựa, dựng lều. Đốt lửa, nấu cơm ăn.

“Tướng quân, ngài nói Di Sa đại nhân là có ý gì a? Chẳng lẽ, thành này là một cái thùng rỗng? Chúng ta chỉ cần theo bọn họ ngủ là được? Nhưng này trong thành nếu là thật không có Bắc Chu binh lính, chúng ta tại sao không đánh vào, bắt Mộ Dung Thất Thất?”

“Tướng quân, ta cảm thấy được Di Sa đại nhân có chút không đáng tin! Chúng ta có thể tin hãn sao? Lúc trước nếu không phải Bồng Lai đảo giết giây bệ hạ xuất binh, chúng ta cũng sẽ không chọc giận Bắc Chu quốc, biến thành cục diện bây giờ. Ta nghe người ta nói, hoàng thượng trong cung

giận dữ, nói là Bồng Lai đảo cầu kết Bắc Chu quốc, giăng bẫy Đông Lỗ quốc chúng ta.”

Nghi ngờ của sĩ quan phụ tá, cũng chính là ý nghĩ trong lòng Điền Chí Tân. Đối với mệnh lệnh Di Sa hẳn không quá đồng tình. Chẳng qua là Di Sa chưa nói rõ ràng, hẳn cũng đoán không ra ý nghĩ của Di Sa. Về tin đồn sĩ quan phụ tá nói, Điền Chí Tân cũng đã được nghe nói, hiện tại nhìn thái độ của Di Sa đối với Mộ Dung Thất Thất, đích xác là có chút khả nghi.

“Chờ xem! Nếu là ngày mai vẫn là như vậy, chúng ta mới quyết định! Đúng rồi, cho người âm thầm giám thị Di Sa, xem hẳn có vấn đề hay không! Tóm lại, hết thảy cần thận thì tốt hơn.” Vừa nghĩ tới thủ hạ mình mới vừa rồi không giải thích được, chết ở trong tay Di Sa, Điền Chí Tân nhổ nước miếng trên mặt đất. Nếu Di Sa thật cùng Bắc Chu quốc cầu kết, nơi này có âm mưu, hẳn nhất định sẽ đối với Di Sa không khách khí.

Không đợi Điền Chí Tân ăn được cơm nóng hổi, cửa thành Dân Châu mở ra, người ra là Tố Nguyệt- thị nữ bên cạnh Mộ Dung Thất Thất.

Chỉ thấy, Tố Nguyệt cỡi ngựa, một tay ghì dây cương, một tay nhắc hộp đựng thức ăn, chạy chậm, đi tới trước mặt Di Sa.

“Công chúa nhà ta biết ngài ở chỗ này, đặc biệt bảo cho ta đưa tới chút ít điểm tâm cùng rượu nóng, xin công tử vui lòng nhận cho!” Tố Nguyệt tung mình xuống ngựa, đưa hộp đựng thức ăn đến trước mặt Di Sa.

“Đứng lại!” Không đợi Tố Nguyệt nhích tới gần Di Sa, Hạ Tuyết che ở mặt, “Hộp đựng thức ăn cho ta là tốt rồi!”

Địch ý của Hạ Tuyết, đối lấy nụ cười nhạt của Tố Nguyệt, “Xin công tử chậm dùng! Công chúa nói, nếu không phải hai quân đối chọi, nhất định sẽ cùng công tử nâng cốc!”

Bỏ lại lời này, Tố Nguyệt lên ngựa trở về trong thành.

“Tướng quân, người xem!” Sĩ quan phụ tá chọc Điền Chí Tân, hai người ngó chừng hộp đựng thức ăn trong tay Hạ Tuyết.

Này hộp đựng thức ăn có bốn tầng, Hạ Tuyết mở ra, đem đồ vật bên trong nhất nhất bày ở trước mặt Di Sa. Tầng thứ nhất là các loại điểm tâm, khéo léo tinh xảo. Tầng thứ hai là rau trộn Thuận Phong, nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng. Tầng thứ ba là quả đào tây, tầng thứ tư là một bầu rượu.

Di Sa gắp một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng.”Mùi vị không tệ!”

“Công tử cẩn thận!” Hạ Tuyết không còn kịp ngăn cản, Di Sa đã đem điểm tâm nuốt vào.

“Làm sao, lo lắng nàng độc chết ta? Nàng sẽ không !” Di Sa rót rượu, bưng chén rượu lên, đặt ở dưới mũi thấy mùi thơm ngát.”Nàng không phải là cái loại tâm địa xấu xa như thế, thức ăn này sẽ không có vấn đề.”

Lời nói của Di Sa rơi vào trong lỗ tai Điền Chí Tân, thì có một tầng ý tứ khác.

Xem ra, Di Sa cùng Mộ Dung Thất Thất có quen biết , hơn nữa quan hệ không tệ. Lúc này, Điền Chí Tân trong lòng đã đem Di Sa làm nhân vật trong phạm vi nguy hiểm. Điền Chí Tân nghĩ đáng sợ nhất thường thường không phải là địch nhân, mà là lấy bằng hữu thân phận, núp bên cạnh giả “quỷ”.

“Tướng quân, tới đây cùng nhau ăn đi!”

Di Sa hướng Điền Chí Tân vẫy vẫy tay, Điền Chí Tân”Ha ha” cười một tiếng, xoa xoa tay đi tới.

“Uống rượu! Rượu này không tệ!”

“Di Sa đại nhân, ngài biết Bắc Chu quốc Trấn quốc công chúa?” Một chén rượu uống , Điền chí Tân hỏi vấn đề của mình.

“Biết, không chỉ là biết, chúng ta còn vô cùng quen thuộc.”

Di Sa nói thế khiến cho Điền Chí Tân trong lòng”Lộp bộp” một chút, thấy sắc mặt khác thường của Điền Chí Tân, Di Sa nở nụ cười.”Làm sao, tướng quân cho là ta là mật thám do Bắc Chu quốc phái tới ? Tướng quân bắt đầu hoài nghi ta?”

“Không có, không có! Di Sa đại nhân ngài thật thích nói giỡn! Ngài là đệ tử Bồng Lai đảo , thế nào lại là mật thám Bắc Chu quốc đây! Cái này không thể giỡn a!”

Điền Chí Tân cười xấu hổ khoát tay áo, nội tâm nghĩ tới cũng là một chuyện khác.

Ở thời điểm Di Sa nhắc tới Mộ Dung Thất Thất, trong ánh mắt của hắn, tràn đầy tình cảm khác thường , giống như là đang nói tới tình nhân của mình, ánh mắt này không gạt được người. Điền Chí Tân hiện tại hoàn toàn khẳng định, Di Sa cùng Mộ Dung Thất Thất có quan hệ, hơn nữa còn là một loại còn hơn cả bằng hữu bình thường.

“ Ăn! Yên tâm, nàng sẽ không đầu độc bên trong, nàng còn không muốn ta chết ——”

Di Sa căn điểm tâm, trong lòng suy nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất. Nàng đưa tới món ăn, cũng chính là món hắn thích ăn . Tất cả điểm tâm, hắn chỉ ăn bánh đậu xanh, hơn nữa hắn vô cùng thích ăn lỗ tai heo, hiện tại bày ở trước mặt hắn , cũng là thứ kiếp trước hắn thích, mùi vị cùng kiếp trước giống nhau như đúc.

Y Liên, nàng làm vậy, mục đích là gì? Chẳng lẽ giữa chúng ta còn có thể giảng hòa ? Y Liên, ta biết, trong thành không có bao nhiêu người, nàng

làm như hôm na, đơn giản là nghĩ hù dọa đi chúng ta, nhưng nàng không có ngờ tới ta sẽ trú đóng ở nơi này, bây giờ nàng đưa tới những món ăn ta thích, là muốn cầu ta dừng công thành, cầu hoà cùng ta sao?

Di Sa một lòng nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất, không có chú ý tới ánh mắt thay đổi của Điện Chỉ Tân. Mà trong thành, Mộ Dung Thất Thất nghe nói Di Sa ăn điểm tâm, còn muốn mời Đông Lỗ tướng quân cùng hân cùng nhau ăn, vỗ tay cười ra tiếng.

“Tổ Nguyệt, buổi tối tiếp tục đưa hộp đựng thức ăn, ta nói cái kia chút ít cũng muốn đưa đi. Hân cũng là thông minh, biết ta không muốn để hân dễ dàng chết, cho nên sẽ không hạ độc trong đồ ăn, có thể yên tâm to gan ăn. Nếu hân nghĩ như vậy, ta hết lần này tới lần khác không làm như vậy! Tô Mi, nhớ được buổi tối ở trong thức ăn thêm ít gia vị, không nên quá độc, ta muốn hân từ từ chết.”

Quả nhiên, buổi tối Tổ Nguyệt lần nữa đưa tới hộp đựng thức ăn. Cùng buổi trưa bất đồng chính là, Tổ Nguyệt lần này thêm người, hai người tổng cộng đưa tới ba hộp đựng thức ăn.

“Những thức ăn này cũng là tự tay công chúa chúng ta làm! Công chúa nói, công tử bình thời thích ăn nhất những thứ này, hiện tại nhất định là muốn ăn thức ăn quê quán, cho nên tự thân xuống bếp, vì công tử làm những thức ăn này, xin công tử thưởng thức!”

Để xuống hộp đựng thức ăn, Tổ Nguyệt cũng không có dừng lại, lúc rời đi, Tổ Nguyệt đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Di Sa, “Hôm nay là sinh nhật công tử, công chúa bảo cho ta nói một câu “Chúc công tử sinh nhật vui vẻ! Hàng năm có hôm nay, hàng tháng có ngày này!”

Tổ Nguyệt rời đi, chân mày Hạ Tuyết nhíu chặt lại. Sinh nhật Di Sa rõ ràng vào tháng chạp, vì sao Tổ Nguyệt lại nói nói như vậy?

Ngược lại với Hạ Tuyết, Di Sa nghe lời cuối của Tổ Nguyệt, có cảm giác như lệ nóng quanh tròn. Hắn cũng đã quên đi sinh nhật của mình rồi, nhưng nàng còn nhớ rõ! Trước kia hàng năm, vào lúc này, bọn họ sẽ cùng nghĩa phụ thổi nến, chúc hắn sinh nhật vui vẻ! Hiện tại đến nơi này, hắn nhanh thế lại quên mất kiếp trước.

Nhìn món ngon rực rỡ muôn màu trên bàn, nghĩ đến lời Tổ Nguyệt nói, những món này là do Mộ Dung Thất Thất đích thân làm, mắt hắn một mảnh ấm áp. Đặc biệt là nhìn đến tương tự bánh sinh nhật có viết “Happybirthday”, một giọt lệ nóng từ khóe mắt Di Sa chảy xuống.

Y Liên, thì ra nàng vẫn nhớ ! Thì ra cho tới bây giờ nàng cũng không quên mất ta!

Vẻ mặt Di Sa rơi vào trong mắt Điền Chí Tân, trực tiếp xác minh ý nghĩ trong lòng hắn. Di Sa biết Mộ Dung Thất Thất , giữa bọn họ có bí mật không thể cho ai biết.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Làn Nửa Gặp Mặt, Yêu Hận Khó Phai

Lần này, Di Sa muốn mời Điền Chí Tân ăn cùng hă, lại bị Điền Chí Tân trực tiếp cự tuyệt. Trở lại lều, Điền Chí Tân gọi sĩ quan phụ tá tới: “Bí mật giám thị động tĩnh trong thành Dân Châu, còn có, phái người ngó chừng Di Sa, nhìn xem có hành động dị thường nào hay không.” Điền Chí Tân hoàn toàn hoài nghi Di Sa, nhưng ngại Di Sa là đệ tử Bồng Lai đảo, hă không có năm được chứng cứ xác thực, không thể động thủ. Bất quá, bất kể kết quả là cái gì, Điền Chí Tân đã quyết định, hừng đông ngày mai, công thành!

Một đêm, Di Sa đắm chìm trong hoài niệm sâu sắc với Y Liên, chờ hừng sáng, mới nghỉ ngơi trong chốc lát.

Sáng sớm, trên cổng thành Dân Châu truyền đến một hồi tiếng đàn du dương, cửa thành mở ra giống như ngày hôm qua, mấy lão nhân quét sân tại cửa, trong thành, dân chúng như cũ bắt đầu một ngày mới.

Tổ Nguyệt cỡi ngựa, đưa cháo khoai lang cùng ngô nóng hôi hổi tới, cộng thêm hai đĩa rau luộc, đều là món Di Sa thích ăn. “Công tử chậm rãi dùng!”

“Trở về, cảm ơn nàng ——”

“Không cần khách khí!”

Tổ Nguyệt vừa mới phi thân lên ngựa, một đám người liền vây quanh nàng.

“Người đâu, bắt nàng lại cho ta!” Điền Chí Tân ra lệnh một tiếng, mười mấy quân sĩ xông về Tố Nguyệt, nhanh đến mức khiến Di Sa không kịp ngăn lại.

“Chặc chặc ——”

Con mồi đưa tới cửa, không có lý do không giết. Tố Nguyệt cười lạnh, trong tay nhiều thêm một cái xích sắt màu bạc, trên đỉnh xích sắc là một thanh đao tròn to cỡ bàn tay.

Không đợi những người này hiểu được, một trận tiếng động kỳ quái vang lên, đầu mười người rơi xuống đất. Đầu đỏ tươi, rơi phịch xuống đất, lăn vài vòng, bị lây màu vàng bụi đất, nhìn qua trông rất dữ tợn.

“Người!” Điền Chí Tân không nghĩ tới Tố Nguyệt chỉ là một tiểu cô nương, ra tay thế nhưng ác như vậy. Dưới ánh mặt trời, trên xích sắt trong tay tố nguyệt Tố Nguyệt nhỏ xuống giọt giọt máu tươi, lóe ra ánh sáng khác thường.

“Ta có lòng tốt đến đưa chút cơm các người báo đáp ta như vậy sao?” Tố Nguyệt không trốn, mà mười phần vững vàng ngồi trên lưng ngựa, dùng đưa xích sắt trong tay, để cho giọt máu nhỏ xuống mặt đất, lưu lại một mảnh màu đỏ sẫm.

“Làm sao? Không phục sao? Vậy tiếp tục a!”

Điền Chí Tân phất tay, lại bị Di Sa ngăn cản.”Dừng tay! Để cho nàng đi!”

Việc Di Sa mở miệng, hoàn toàn nằm trong dự kiến của Điền Chí Tân, quả nhiên hẳn có quan hệ với Mộ Dung Thất Thất, nếu không sẽ không giúp đỡ người Bắc Chu. Như vậy”Để nàng đi ——”

“Đa tạ!” Tố Nguyệt giục ngựa trở về thành Dân Châu, đợi sau khi thân ảnh nàng biến mất, Điền Chí Tân mới đến trước mặt Di Sa: “Di Sa đại

nhân, ngài có thể cho ta một lời giải thích hợp lý hay không, tại sao muốn thả nàng đi? Ngài cùng Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc có quan hệ gì? Vì sao nàng quan tâm người như vậy? Ngài rốt cuộc là đứng ở bên nào? Là giúp Đông Lỗ quốc chúng ta, hay là, có ý định khác?”

“Cần rồi!” Thấy Điền Chí Tân đối xử với Di Sa như vậy, Hạ Tuyết lớn tiếng quát, “Công tử chúng ta mới là Thống soái tối cao, công tử làm gì, không cần xin chỉ thị của người!”

Hạ Tuyết “liều lĩnh” như vậy, khiến cho Điền Chí Tân khẽ hừ một tiếng, “Mặc dù các người là đệ tử Bồng Lai đảo, nhưng đang mang theo tánh mạng của 5000 tướng sĩ, đại nhân đảm đương được tốt sao? !”

“Thì ra là, người lo lắng ta và Mộ Dung Thất Thất cùng một phe, gài bẫy người?” Di Sa bưng tỉnh đại ngộ. Hắn cũng là đắm chìm trong ký ức tốt đẹp đối với Y Liên, không kịp suy tư mục đích Y Liên làm như vậy. Hiện tại Điền Chí Tân nói như vậy, Di Sa mới hiểu được.

Y Liên, nàng đã biết cách lợi dụng lòng người rồi, xem ra, ta xem thường nàng rồi! Nhiều ngày không thấy, có lẽ nên rửa mắt mà nhìn!

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ha ha ha ha.” Di Sa nở nụ cười, “Tướng quân, không nên trúng kế ly gián của đối phương. Ta thừa nhận, ta có quen Mộ Dung Thất Thất, nhưng lại không phải là gian tế của Bắc Chu quốc, càng sẽ không tổn hại ích lợi Đông Lỗ quốc. Xin Tướng quân tin tưởng ta!”

“Tin tưởng người?” Trong lòng Điền Chí Tân có ngọn lửa bùng cháy, làm sao có thể tin tưởng “lời từ một phía” của Di Sa đây!

“Tin tưởng người, có thể! Nếu như người cho chúng ta công thành ngay bây giờ, ta liền tin người!”

Yêu cầu của Điền Chí Tân, đối với Di Sa đúng thật có chút “ép buộc”. Hãn đã khám phá kế ly gián của Mộ Dung Thất Thất, mà chiến lược đối chiến với nàng chính là muốn vây khốn nàng, bắt nàng chủ động cầu xin tha thứ. Hiện tại Điền Chí Tân yêu cầu vậy, hoàn toàn là vi phạm ý nguyện của hãn. Di Sa lúc này lắc đầu, chối bỏ đề nghị của Điền Chí Tân.

“Đại nhân, ngài không muốn công thành, ta có hay không có thể lý giải thành ngài lời nói không đi đôi với hành động, thật ra thì. Ngài chính là gian tế của Bắc Chu?”

Điền Chí Tân ra lệnh một tiếng, một đám quân sĩ vây quanh Di Sa và Hạ Tuyết, mọi người mắt nhìn chăm chăm vào Di Sa, phảng phất chỉ cần Điền Chí Tân hạ lệnh, bọn họ sẽ tiến lên chặt đầu của Di Sa xuống.

“Các người thật to gan!” Hạ Tuyết lấy ra ấn soái của Di Sa: “Đây là ấn soái do Đông lỗ thái Hoàng Thái hậu tự mình ban cho công tử nhà ta, chẳng lẽ các người không phục sao?”

Ấn soái trong tay Hạ Tuyết cũng không khiến những người này sợ. Quân đội Bắc Chu quốc thể như chẻ tre, chiếm cứ phần lớn quốc thổ của Đông Lỗ quốc . Hôm nay, quanh Dân Châu thành trì cũng đã bị người Bắc Chu chiếm lĩnh, Di Sa trì hoãn không chịu tiến công như vậy, không thể không khiến người hoài nghi hãn là đang chờ “viện binh” của Bắc Chu tới đây, tiêu diệt năm ngàn người bọn họ ở chỗ này.

Không có ai muốn chết! Nếu như không phải là Di Sa nói lên đề nghị đáng chết này, bọn họ sẽ không tới sát miệng địch nhân như vậy, hồn lo tâm sợ, gặp phải nhiều như vậy nguy hiểm. Lúc này, đối với đề nghị của Điền Chí Tân, Di Sa trực tiếp phủ quyết, khiến cho bọn họ như thế nào tin tưởng Di Sa?

“Giết hãn đi!”

“Hãn chính là mật thám Bắc Chu quốc! Giết hãn đi!”

“Đúng! Giết hẳn đi, chúng ta vọt vào thành, giết Mộ Dung Thất Thất!”

Tiếng nói bên cạnh, một tiếng so sánh với một tiếng cao hơn, những người vây bắt Di Sa, cũng từng bước nhích tới gần hẳn.

Lúc này, cửa thành đã đóng, Mộ Dung Thất Thất ở trên cổng thành nhìn trò hay dưới thành .

“Tiểu thư, làm sao người biết Di Sa sẽ không để cho bọn họ công thành?” Tô Mi đứng ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, vẻ mặt kinh ngạc.

“Bởi vì, ta biết tính cách của hẳn.” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu nhìn chân trời, “Viện binh của Nạp Lan Tín hẳn là sắp đến rồi, Tô Mi, cho người chuẩn bị xong, đến lúc đó trong ứng ngoài hợp!”

“Dạ!” Nghe Mộ Dung Thất Thất lời này, Tô Mi rất là kích động, lập tức đi xuống sai người chuẩn bị.

Dưới thành, Di Sa nhìn thấy bộ dáng như hổ rình mồi của đám người kia, mặc dù trên mặt như cũ không hề thay đổi biểu cảm, nhưng trong lòng lại không thể không phục Mộ Dung Thất Thất. Kế phản gián nàng dùng thật vô cùng tốt, chẳng qua là tặng ba lần thức ăn tới đây, đã làm cho những người này hoàn toàn phản chiến, đứng ở phía ngược, chống lại hẳn. Không biết nàng bây giờ có phải là ở trên cổng thành nhìn hẳn mà cười hay không! Đây hết thảy như nàng mong muốn, nàng ắt hẳn vô cùng đắc ý đi!

“Ta thay đổi chủ ý!” Trước khi đối phương động thủ trước, Di Sa đã mở miệng, “Nếu tướng quân không tín nhiệm ta, vậy thì công thành đi!”

Di Sa trì hoãn giọng nói, khiến cho Điền Chí Tân có chút khó có thể tin. Vốn cho là Di Sa sẽ kiên trì, không nghĩ tới tiểu tử này lại “gió chiều nào theo chiều ấy” như vậy .

“Người, nhìn bọn họ!” Ngại thân phận đặc thù của Di Sa, Điền Chí Tân không muốn giết hãm, chẳng qua sai người ta trông chừng Di Sa cùng Hạ Tuyết, sau đó, tiến quân, kèn lệnh thổi lên, năm ngàn người bắt đầu công thành.

“Tiểu thư ——” dưới thành đột nhiên biến đổi, khiến cho Tố Nguyệt có chút khẩn trương.

Dựa theo kế hoạch của Mộ Dung Thất Thất, chờ đến khi Điền Chí Tân cùng Di Sa đánh nhau được nửa trận, quân đội của Nạp Lan Tín hẳn sẽ đến, đến lúc đó là có thể cứu trợ Dân Châu thành lúc khẩn cấp. Thật không nghĩ đến, bọn hắn bây giờ thế nhưng nhất trí với nhau, viện binh của Nạp Lan Tín còn không biết lúc nào trở lại, cái này, nên làm cái gì bây giờ?

“Không vội —— để cho mọi người nghênh chiến!” Mộ Dung Thất Thất vượt bụng, người cũng là học xong cách thỏa hiệp rồi! Xem ra, người đã xem thấu kế ly gián của ta, nhanh như vậy tưng thỏa hiệp, đây thật không phải tính cách của người a!

Bộ dáng Mộ Dung Thất Thất như đã định liệu trước, khiến cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt đứng bên cạnh cũng dần an tĩnh lại, chờ Mộ Dung Thất Thất phát hiệu lệnh.

Quả nhiên, không đợi những thứ kia lên đến tường thành, nơi xa một mảnh mù mịt khói vàng, từ xa đến gần, nhanh chóng tới đây.

“Tướng quân, không tốt! Viện quân của Bắc Chu tới!” Sĩ quan phụ tá vội vã chạy tới bên cạnh Điền Chí Tân, “Tướng quân, làm sao bây giờ?”

”Vội cái gì!” Điền Chí Tân ngoài miệng quát lớn sĩ quan phụ tá, trong lòng nhưng không thể bình tĩnh, “Bao nhiêu người? Thấy rõ ràng không?”

“Đoán chừng, đoán chừng có một vạn trở lên!”

Sĩ quan phụ tá cũng không thấy rõ ràng rốt cuộc là bao nhiêu người, chỉ là một màn bụi đất tung bay, vừa nghĩ cũng nhất định là Bắc Chu quốc đại quân giết tới đây.”Tướng quân, xem tốc độ bọn hãn, còn có khôì giáp màu đen Tướng quân, có thể là ưng kỵ quân a!”

“Ưng kỵ quân? !” Điền Chí Tân kêu ra tiếng , trong cổ họng một ngụm không thông ở nơi đó, không trên không dưới, khó chịu muốn chết.

“Mau, mau rút lui binh!”

Ưng kỵ quân là đội quân do một tay Phượng Thươngbồi dưỡng ra. Kinh nghiệm Phượng Tà, Phượng Thương hai đời người thiết thủ chế tạo, Ưng kỵ quân này là quân đội cường hãn nhất trên đại lục. Nếu quả thật chính là Ưng kỵ quân, đừng nói một vạn Ưng kỵ quân, coi như là năm trăm ưng kỵ, cũng có thể đánh bọn họ chỉ có tới chớ không có lui.

“Mau! lui binh! lui binh!” Điền Chí Tân dẫn đầu lên ngựa, quất ngựa chạy.

Mọi người vừa thấy tướng quân chạy, lúc này cũng không còn chú ý tâm tư công thành, rồi rít lên ngựa đuổi theo Điền Chí Tân, không đầy một lát, mới vừa rồi nhiệt nhiệt nháo nháo cửa thành trở nên an tĩnh lại, chỉ để lại Di Sa cùng Hạ Tuyết.

“Công, công tử.” Nhìn bụi đất dần đến gần, Hạ Tuyết che chắn trước mặt Di Sa.

Chờ những người đó nhích gần, Hạ Tuyết mới nhìn đến, cái gọi là một vạn ưng kỵ, bất quá chỉ có chừng trăm người, chẳng qua là phía sau đuôi ngựa của mỗi người buộc lên một nhánh cây. Mà một vạn Ưng kỵ giá thế, chính từ đám nhánh cây này tạo thành.

“Ha ha ha ha!” Người cưỡi ngựa vây bắt Di Sa, nở nụ cười, “Diệu kế! Chẳng qua là nhánh cây, đã hù dọa đám người kia bỏ chạy!”

“Đúng vậy! Công chúa quả nhiên lợi hại!”

Hạ Tuyết nhếch đôi môi, nếu như nói ban đầu, nàng không hiểu rõ vì sao Y Sa quyến luyến Y Liên, nói đúng hơn là quyến luyến Mộ Dung Thất Thất, hiện tại thấy những chuyện này, nàng rốt cục hiểu vì sao công tử có như vậy mê luyến Y Liên. Nữ nhân này, rõ ràng chỉ có chừng trăm thủ hạ, lại có thể dọa năm ngàn đại quân bỏ chạy trốn chết, phần này gan dạ sáng suốt cùng khôn lanh này, thường nhân không cách nào sánh bằng.

“Công tử, làm sao bây giờ?”

Nhìn quanh người của bọn họ, lòng bàn tay Hạ Tuyết đổ mồ hôi. Cảnh tượng lúc Điền Chí Tân bỏ chạy cực kỳ hỗn loạn, thế nên xe ngựa của bọn họ bị người mang đi. Hiện tại chỉ có hai người là nàng cùng Di Sa, lại bị trăm người bao bọc vây quanh, hôm nay chẳng lẽ phải bỏ mạng ở chỗ này sao?

So với Hạ Tuyết kinh hoàng, Di Sa lại vô cùng trấn định. Hay một chiêu “che mắt người”, chẳng qua chừng trăm người, lại dọa chạy 5000 người của Điền Chí Tân! Chiến lược Mộ Dung Thất Thất sử dụng, nếu truyền đi, nhất định sẽ được ghi lại trong sử sách lưu truyền thiên cổ. Sáu năm không gặp, xem ra Y Liên của hãn đấng trưởng thành!

“Công chúa nhà ta cho mời!” Một người tiến lên phía trước, làm tư thế mời. Di Sa thấy thế, cười khổ một tiếng, xem ra hôm nay, không đi không được!

Dẫn Di Sa cùng Hạ Tuyết vào Dân Châu, “áp tải” đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, Di Sa vừa nhìn đã chú ý đến cái bụng khê nhô lên của Mộ Dung Thất Thất. Một cảm giác chua xót lấp đầy tim hãn, Y Liên của hãn, thành thê tử người khác, có hài tử của người khác! Di Sa siết chặt quả đấm, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

“Y Liên, đã lâu không gặp.”

Mặc dù mang thân phận “tù nhân”, nhưng Di Sa là vẫn duy trì nụ cười.

“Đừng gọi tên ta!” Nhìn nụ cười của Di Sa, Mộ Dung Thất Thất thấy quá mức chói mắt. Kiếp trước, người này đã dùng khuôn mặt tươi cười lừa nghĩa phụ của hắn, hiện tại hắn tại sao có thể một chút đau lòng cũng không có, hay là hắn như vậy không có tim không có phổi? Chẳng lẽ hắn cho tới bây giờ cũng không có hối hận chuyện quá khứ sao?

Lời của Mộ Dung Thất Thất đã kích Di Sa nặng nề. Ngày hôm qua, hắn thật sự nghĩ rằng nàng đã tha thứ cho hắn, cho hắn một cơ hội nắm tay giảng hòa. Không nghĩ tới, nàng thật sự là hận hắn đến cực hạn.

“Kiếp trước, ta tự sát, trả nàng một mạng. Hiện tại, chúng ta ở chỗ này, nàng lấy mạng ta, coi như trả cho nghĩa phụ!”

Di Sa nhắm mắt lại, ngẩng đầu, lộ ra cổ bóng loáng, một bộ thấy chết không sờn bộ dáng. Lần này, hắn thua trong tay Mộ Dung Thất Thất, tâm phục khẩu phục. Trước kia Di Sa đã nghĩ qua, có được Mộ Dung Thất Thất, vô luận dùng biện pháp gì, đều muốn nàng ở lại bên cạnh mình. Nếu không có thể, vậy thì giống như bây giờ, để cho hắn chết ở trong tay nàng, triệt tiêu hận ý nồng đậm trong nội tâm nàng.

“Đừng, đừng mà!” Thấy Di Sa như vậy, Hạ Tuyết ôm Di Sa, che chở hắn trong ngực, “Y Liên tiểu thư, ta mặc dù không biết giữa ngài và công tử có ân oán gì, nhưng mà, công tử nhà ta thật tâm yêu người! Van cầu người, bỏ qua cho công tử nhà ta, muốn giết cứ giết ta! Ta thay công tử chúng ta chết! Van cầu người!”

“Người cút ngay!” Di Sa đưa tay đẩy Hạ Tuyết ra: “Đây là chuyện giữa ta cùng nàng, không có bất cứ quan hệ nào đến tiện tỳ người. Y Liên, mọi chuyện sai đều là lỗi của ta, nàng giết ta đi!”

“Công tử!”

“Cút —— người cút cho ta, càng xa càng tốt! Cũng là bởi vì người, ta mới có thể bị bắt, người, đồ vô dụng!” Di Sa tàn bạo mắng Hạ Tuyết, khiến cho Hạ Tuyết khổ sở. “Công tử muốn đuổi ta đi sao? Công tử không cần Hạ Tuyết hầu hạ nữa sao?”

“Ta không cần phế vật như người! Đồ vô dụng! Cút!”

Lời của Di Sa vô cùng khó nghe, tim Hạ Tuyết tim như rách toạt từng mảnh: “Cho dù công tử không thích ta, chán ta, đối với nô tỳ, người là công tử, bảo vệ công tử là chức trách của ta!”

Hạ Tuyết quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thất Thất, dập đầu cầu xin tha thứ, “Y Liên tiểu thư, ngài vì thai nhi trong bụng hãy tích đức, ngài hãy bỏ qua cho công tử! Hẳn đối với người cuồng đại một mảnh, có lẽ đã dùng phương thức sai lầm rồi, nhưng là yêu một người cũng không sai a! Y Liên tiểu thư, van cầu ngài! Van cầu ngài!”

“Cút! Ta không cần người cầu xin tha thứ ——”

“Bốp bốp ——” Mộ Dung Thất Thất thấy cảnh tượng này, nhẹ nhàng mà vỗ lên tay. “Quả nhiên là chủ tớ tình thâm. Người có lòng muốn cứu nàng, cần gì phải muốn dùng lời nói ác độc như vậy để thương tổn nàng chứ!”

Bị Mộ Dung Thất Thất nói ra ý định trong lòng mình, Di Sa đỏ mặt, vội vàng biện bạch cho mình: “Không phải! Ta là thật chán nàng! Y Liên, người nàng muốn giết là ta, hết thảy nàng ấy làm đều theo lời dặn của ta, nàng đừng làm khó nàng ấy!”

“Làm khó? Ha hả, người không nói, ta cũng không có ý nghĩ như vậy, hiện tại người nhắc tới rồi, ta còn thật muốn làm khó nàng.”

Mộ Dung Thất Thất đã mất kiên nhẫn nói chuyện với Di Sa, “Mạng của người, vốn là chính là người thiếu ta. Bỏ qua cho nàng, ta sẽ suy nghĩ, nhưng người phải ăn viên thuốc này. Người thiếu ta quá nhiều, ta không

muốn người chết quá thống khoái, đó là tiện nghi cho người. Ăn viên thuốc này, ta nhìn người từ từ chết ở trước mặt của ta ——”

“Tốt! Ta ăn!” Di Sa cười khổ một tiếng, nàng thật hận mình hận đến thấu xương.

“Công tử, đừng!” Hạ Tuyết muốn ngăn trở, lại bị Tô Mi cùng Tố Nguyệt bắt được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Di Sa ăn độc dược.

“Phốc ——” ở bên trong bộ ngực, giống như đè ép ngàn cân giống nhau, Di Sa cảm giác mình càng lúc càng khó thở, Mộ Dung Thất Thất ở trước mặt cũng dần dần trở nên mơ hồ. Di Sa ho khan hai tiếng, trong cổ họng sặc mùi máu tươi.

“Khụ khụ.”

Thấy trong lòng bàn tay đỏ sẫm máu, Di Sa cười đến đặc biệt thoải mái: “Y Liên, có thể chết ở trong tay người, ta cảm thấy rất vui vẻ. Nếu như thời gian có thể trở lại, có thể trở lại ban đầu, thật là tốt biết bao a!”

“Công tử, đừng a ——” nhìn sắc mặt Di Sa trắng bệch, miệng phun máu tươi, Hạ Tuyết tránh thoát tay Tô Mi cùng Tố Nguyệt, vọt tới bên cạnh Di Sa. “Công tử, làm sao chàng lại ngốc như vậy! Nàng không thương chàng, ta yêu chàng! Công tử, tại sao chàng không chịu nhìn ta một chút! Ta vẫn luôn ở bên cạnh chàngma!”

“Hạ Tuyết.” Tâm mắt Di Sa bắt đầu trở nên mơ hồ, thấy không rõ lắm bộ dáng Hạ Tuyết, chỉ có thể đưa tay, đụng vào mặt Hạ Tuyết. “Nàng đi đi! Là ta có lỗi với Nàng! Nhưng trong lòng ta đã có Y Liên, không thể có nàng! Nàng đi đi.”

“Đừng! Ta muốn phụng bồi công tử! Bất kể công tử đi chỗ nào, ta cũng muốn phụng bồi công tử!”

“Nữ nhân ngốc!” Di Sa cười, máu từ khoe miệng tuôn như nước. Thì ra tư vị của cái chết chính là như vậy! Để cho hắc tử từ từ chết, chảy khô máu trên người Y Liên, nàng hận ta đến thế, vẫn không chịu tha thứ cho ta sao?

Di Sa cảm thấy thân thể rét run, bộ ngực đau đớn càng ngày càng kịch liệt, đó là loại thống khổ khó có thể nói thành lời, dường như muốn cướp lấy mạng hắc tử bằng cách hút khô máu, làm tan xương trên người hắc tử.

“Y Liên.” Di Sa nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất. Lúc này, hai mắt hắc tử đã không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn đến một đoàn sương trắng, căn bản là nhìn không thấy tới bất kỳ vật gì.”Y Liên. Ta chết, nàng có thể quên đi thù hận.”

“Y Liên.”

Kêu vài tiếng, cũng không có người trả lời, Hạ Tuyết ở bên cạnh Di Sa thấp giọng nức nở, “Công tử, Y Liên tiểu thư đã đi rồi.”

Đi? Nàng không phải là rất hận hắc tử, muốn tận mắt nhìn hắc tử từ từ chết đi sao? Tại sao đến lúc này, nàng lại không xem? Nhất định là bộ dáng hắc tử lúc này quá mức khó coi, cho không nhìn hắc tử sao?

Không biết qua bao lâu, trong ngực Hạ Tuyết, thân thể Di Sa dần dần lạnh như băng, “Công tử!” Hạ Tuyết khóc đến tê tâm liệt phế, nước mắt tích tách rơi lên trên mặt Di Sa, “Công tử, người chờ, Hạ Tuyết lập tức tới cùng người! Công tử, Hạ Tuyết sẽ không để cho công tử cô đơn một mình xuống suối vàng!”

Hạ Tuyết suýt đâm chùy thủ vào bụng, một viên đá đánh rơi chùy thủ trong tay nàng.

Nhìn Mộ Dung Thất Thất trước mặt, trong mắt Hạ Tuyết hiện lên màu đỏ tươi.

“Người trở lại làm cái gì? Người có phải muốn nhìn đến hăn rồi cuộc đã chết hay chưa? Công tử đã chết! Hăn đã chết! Hiện tại người hài lòng chưa? Ta chưa từng thấy qua nữ nhân ác như người! Công tử rồi cuộc có cái gì sai? Lỗi duy nhất của hăn là đã yêu người, người không nên yêu nữ nhân tâm địa sắt đá, máu lạnh như người! Y Liên, ta hận người! Ta thành quỷ cũng là sẽ không bỏ qua người!”

Không đợi Hạ Tuyết bị phản hô xong, Tô Mi một quyền đánh vào cổ Hạ Tuyết. Hạ Tuyết ánh mắt sửng sốt, sau đó ôm Di Sa, chậm rãi ngã xuống. Mặc dù đến cuối cùng, tay nàng vẫn luôn ôm Di Sa thật chặt, một khắc cũng chưa từng buông lỏng.

“Tiểu thư, ngài nghĩ kỹ chưa? Thật, thả bọn họ? Nếu là thả hổ về núi, ngày sau có thể bị phiền toái.” Tổ Nguyệt nhìn Hạ Tuyết cùng Di Sa trên mặt đất, nhẹ nói.

“Hạ Tuyết nói rất đúng, coi như là tích đức cho hài tử! Huống chi. Vĩnh viễn về sau hăn cũng không nhớ được ta. Đưa bọn họ đi thôi!”

Chờ Hạ Tuyết tỉnh lại, phát hiện mình là ở một gian nhà dân , nàng không có chết? Nàng còn tưởng rằng nàng đã chết!

Bước xuống giường, Hạ Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới một màn cuối cùng.”Công tử! Công tử!” Hạ Tuyết xông ra ngoài, nhưng thấy một thân ảnh quen thuộc ngồi ở.”Công tử ——” Hạ Tuyết có chút không tin mình ánh mắt, chờ đến gần, lại phát hiện người này chân chân thật thật, chính là Di Sa.

Lúc này, Di Sa đang tựa vào xe lăn, nhắm mắt lại. Vết máu trên khoe miệng đã khô, vết máu trên người cũng trở thành màu đen, xem ra, người chết đã lâu.”Công tử, công tử!” Thấy bộ dáng Di Sa như vậy, Hạ Tuyết khổ sở đến bất động, gục ở trên đùi Di Sa mà gào khóc!

“Công tử, là Hạ Tuyết không tốt, Hạ Tuyết không bảo vệ người tốt! Công tử, người đừng rời bỏ Hạ Tuyết có được hay không?”

Hạ Tuyết khóc đến thương tâm, bỗng nhiên một cái tay xoa mặt Hạ Tuyết, “Hạ Tuyết, người khóc cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ta đây thấy khó chịu?”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Hạ Tuyết trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, trực tiếp ngây ngốc, lần nữa nhìn, Di Sa mở to mắt phải, đang nhìn nàng, điều này làm cho Hạ Tuyết cảm thấy thật bất khả tư nghị.

“Công tử, người không có chết? Thật tốt quá! Công tử người không có chết? !”

“Hạ Tuyết, người nói vớ vẩn gì vậy? Ta vì sao phải chết?” Di Sa vờ mặt khốn hoặc, chờ hần đưa tay sờ khoe miệng, vừa thấy trên người vết máu, Di Sa kêu lên, “Đây là chuyện gì xảy ra? Ta cái gì chảy máu? Hạ Tuyết, nơi này là chỗ nào? Chúng ta tại sao ở chỗ này?”

Di Sa liên tiếp hỏi nhiều như vậy vấn đề, khiến cho Hạ Tuyết không biết nói từ đâu. Lúc này, trong lòng Hạ Tuyết nhóm lên đốm lửa hạnh phúc. Công tử của nàng không có chết, Di Sa còn sống!

Hạ Tuyết đoán không ra bọn họ tại sao ở địa phương xa lạ này, nhưng là nàng có thể xác định, Mộ Dung Thất Thất đã thả bọn họ.

“Công tử, là Y Liên tiểu thư, nàng.”

“Y Liên? Y Liên là ai?” Nghe tên, Di Sa chân mày cau lại, “Hạ Tuyết, ta hỏi người, tại sao chúng ta ở đây, người nói người không liên quan làm cái gì?”

Di Sa trả lời, khiến cho Hạ Tuyết hoàn toàn u mê, “Công tử, người không nhớ rõ Y Liên tiểu thư sao?”

“Không nhận ra.” Di Sa lắc đầu, “Người này rất quan trọng sao?”

“Không, không trọng yếu, nàng không sao ——” Hạ Tuyết dùng sức cắn môi, cố nén mắt nước mắt. Nàng rốt cuộc hiểu rõ nguyên do rồi, Mộ Dung Thất Thất buông tha bọn họ, lại làm cho Di Sa vĩnh viễn quên mất nàng. Có lẽ, đây đối với hai người bọn họ mà nói, mới là nhất kết quả tốt!

“Công tử, người đói bụng hay không? Ta nấu cơm cho người!” Hạ Tuyết xoa xoa khóe mắt, trong lòng một trận kích động. Lúc trước nàng hận Mộ Dung Thất Thất chiếm cứ lòng Di Sa, hiện tại nàng lại tràn đầy cảm kích với tấm lòng bao dung vô bờ bến của nàng ấy. Mộ Dung Thất Thất chẳng những cho Di Sa cuộc sống mới, cũng cho nàng bắt đầu mới!

“Đói bụng, Hạ Tuyết, ta muốn ăn cơm.”

“Tốt! Công tử chờ ta một chút!” Hạ Tuyết cao hứng đi phòng bếp, Di Sa đẩy xe lăn đi theo nàng, chờ nấu xong, đặt ở trước mặt Di Sa, Di Sa thể nhưng không cầm chiếc đũa, nhìn Hạ Tuyết.

“Công tử thật là, càng lúc càng giống tiểu hài tử rồi!” Hạ Tuyết ngoài miệng mặc dù oán giận, trong lòng cũng rất ngọt. Bất kể Di Sa là cái dạng gì, chỉ cần hắn có thể quên Mộ Dung Thất Thất, mặc dù hắn biến thành kẻ ngu, nàng nguyện ý phụng bồi hắn!

Tô Mi nhìn hai người trong viện, chậm rãi lui ra. Khi nàng trở lại Dân Châu thành, nói chuyện về Di Sa cùng Hạ Tuyết cho Mộ Dung Thất Thất nghe, Mộ Dung Thất Thất thờ dãi.

“Tiểu thư, người không vui sao? Nếu như không vui, thuộc hạ đi giết bọn họ!”

“Không cần.” Nghe Tô Mi nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lắc đầu, “Tựa như nhớ lại, kiếp trước hắn nợ ta một mạng, lúc trước hắn ăn vào độc dược, đã chết một hồi, cũng là trả nghĩa phụ mạng, huống chi ăn thuốc của

ta, tâm trí dần dần thoái hóa, cuối cùng trở thành hài đồng ngây thơ, không có năng lực thương tổn người. Ta cùng hã sau này không ai thiếu nợ ai!”

Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, nhìn bầu trời xa xôi. Nghĩa phụ, ta làm như vậy, rốt cuộc có đúng hay không? Mặc dù ta rất muốn giết hã rồi báo thù cho người, nhưng là, ở trên trời, người cũng không hi vọng chúng ta tự giết lẫn nhau đúng không?

Xử lý chuyện cuar Di Sa xong, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy trầm muộn đặt ở ngực hoàn toàn buông lỏng. Di Sa đã thành như vậy, có Hạ Tuyết trung thành theo ở bên cạnh, bọn họ hã sẽ có bắt đầu mới.

Không có nguy hiểm, cũng không còn ân oán tình cừ, tối hôm đó Mộ Dung Thất Thất ngủ rất sớm, cũng ngủ rất sâu.

Ban đêm, rất an tĩnh, ánh trăng màu bạc xuyên thấu qua khung cửa, chiếu ở trên người Mộ Dung Thất Thất, vì nàng độ lên một tầng hào quang.

“Người nào?” Nửa đêm Tố Nguyệt nghe được có người nhích tới gần, vội vàng đi ra ngoài xem xét, nhìn thấy người dưới ánh trăng, Tố Nguyệt vô cùng kinh ngạc, “Cô. Cô gia? !”

Phượng Thương không phải là ở Nam Phương cách ngàn dặm sao? Tại sao Phượng Thương lại xuất hiện ở chỗ này? Kinh ngạc qua đi, Tố Nguyệt đặc biệt kích động, vừa định đi bấm báo cho Mộ Dung Thất Thất, lại bị Phượng Thương ngăn lại.

“Suyt!” Bộ dáng Phượng Thương nhìn có chút phong trần, một đầu tóc hỗn loạn, cũng không có thể mà dung mạo của hã giảm ngược lại tăng thêm một tia anh khí.”Khanh Khanh đâu?”

“Tiểu thư đã ngủ ——”

“Ta biết rồi, để cho ta tới! Người đi nghỉ ngơi đi!”

Phượng Thương rón rén đi vào trong phòng, khi nhìn thấy người làm cho mình tâm hồn không yên trên giường, Phượng Thương nhin không muốn hôn nàng. Chẳng qua thấy Mộ Dung Thất Thất ngủ được ngon như vậy, Phượng Thương cẩn thận từng chút cởi xuống khôi giáp, lại cẩn thận cẩn thận đi tới bên giường.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Di Chứng Của Cổ Độc

Trong mộng, đôi lông mày của Mộ Dung Thất Thất dẫn ra, khóe miệng mang theo nụ cười dịu dàng, khuôn mặt xinh đẹp. Nhìn thấy nữ tử mình ngày nhớ đêm mong, Phượng Thương khẽ mỉm cười, đưa tay vén lên tóc trên trán nàng. Mộ Dung Thất Thấtgiấc ngủ rất sâu, không hề nhận thấy được bên cạnh có người. Phượng Thương dời tầm mắt đi xuống, rơi xuống cái bụng khê nhô lên của Mộ Dung Thất Thất.

Bởi vì trời nóng, Mộ Dung Thất Thất chỉ mặc mỗi một quần áo thật mỏng, lúc này nàng ngủ, bụng vừa lúc nhô lên, theo góc độ Phượng Thương nhìn thấy, bụng Mộ Dung Thất Thất cong lên không lớn không nhỏ.

Lúc hăn rời đi, vóc người nàng yếu điệu, bây giờ trở về , con của bọn hăn đang dần dần lớn lên trong bụng nàng.

Phượng Thương lặng lẽ lên giường, nằm ở sau lưng Mộ Dung Thất Thất. Đưa tay, ôm nàng từ sau lưng, bàn tay to bao phủ ở trên bụng của nàng, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Cái loại cảm giác thỏa mãn, từ ngón tay, truyền đến tim hăn.

“A.” Mộ Dung Thất Thất xoay xoay người, tìm một tư thế thoải mái, lần nữa ngủ. Tư thế hai người cực kỳ giống hai chiếc dưa dính chặt bên nhau, Phượng Thương nhẹ nhàng hôn bên tai Mộ Dung Thất Thất.

Một đường chạy thẳng, Phượng Thương đã thật lâu cũng chưa từng chớp mắt. Lúc này, ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, tất cả căng thẳng toàn bộ tan biến. Ôm thê nhi, cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Lúc Mộ Dung Thất Thất tỉnh, mới nhận thấy được có chút khác thường, nhìn lại, trên bụng mình có thêm một bàn tay.

Chỉ thoáng nhìn, Mộ Dung Thất Thất đã nhận ra là tay Phượng Thương. Quay đầu lại, Phượng Thương đang dán mặt vào sau gáy của nàng. Đã thật lâu nàng không nhìn thấy Phượng Thương, lúc này, vẻ mặt Phượng Thương mỗi mét, dưới cằm có một tầng râu ngắn.

Nhìn bộ dáng của hắn, có lẽ lâu lắm rồi chưa được ngủ, Mộ Dung Thất Thất cẩn thận xoay người, mặt đối mặt nhìn Phượng Thương, tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt gầy gò của hắn, cho đến thời điểm chạm vào râu, Mộ Dung Thất Thất mới xác định, hiện tại Phượng Thương đang ở trước mặt nàng.

Thật tốt! Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười một tiếng, dụi dụi về phía trước, cái miệng nhỏ nhắn in lên trên môi Phượng Thương một nụ hôn.

Đang lúc Mộ Dung Thất Thất chuẩn bị rời đi, Phượng Thương mở mắt ra, cặp mắt phượng yêu nghiệt kia nhìn Mộ Dung Thất Thất chần chú, liên tục phóng điện, khiến cho Mộ Dung Thất Thất có chút không chống đỡ được, không đầy một lát trên mặt lại bắt đầu nóng rần lên, “Chàng đã tỉnh, trở về lúc nào ——”

Ngoài miệng nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất lại dần lui về sau. Trong mắt Phượng Thương viết rõ nùng tình mật ý, cộng thêm dục vọng nóng rực, khiến tim Mộ Dung Thất Thất đập “thình thịch” liên hồi.

Mộ Dung Thất Thất lui lại, lại bị Phượng Thương bắt lấy, áp sát nàng vào thân thể hắn, “Khanh Khanh, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước thế kia, không phải là hôn a!”

Không đợi Mộ Dung Thất Thất hiểu được, khuôn mặt anh tuấn của Phượng Thương dần phóng đại trước mặt Mộ Dung Thất Thất, sau đó một vật ôn nhuận mềm mại, bao phủ ở trên môi của nàng, đồng thời đầu lưỡi

của hân cạy mở răng nàng, đi vào thăm dò. Mộ Dung Thất Thất quên mất nên làm gì, hé môi, lưỡi của hân trực tiếp qua răng ngọc của nàng, dây đưa với cái lưỡi dính hương bên trong.

“Ừm.” Mộ Dung Thất Thất cả người mềm yếu, dán chặt trong ngực Phượng Thương, tay của hân, thăm dò vào trong áo đơn, dọc theo xương cột sống nàng, hướng về phía trước. Cái loại cảm giác tê dại này này, dọc theo sống lưng nàng, bắt đầu lan tràn. Chờ hân đặt trên ngực nàng, thân thể của nàng khẽ run lên.

“Thương.”

“Khanh Khanh, nhớ ta không?” Cảm giác được nữ tử trong ngực dần xụi lơ, Phượng Thương quyến luyến không rời khỏi môi của nàng.”Ta nhớ nàng đến không chịu nổi ——”

Đôi mắt ánh mắt đưa tình của Phượng Thương, đáy mắt Mộ Dung Thất Thất ẩn chứa ý xuân, đôi môi của nàng bởi vì nụ hôn nóng bỏng mới vừa rồi , trở nên đỏ sẫm như máu, tựa như nhẹ nhàng đụng vào, sẽ có thể nhỏ ra máu.

Mộ Dung Thất Thất không nói lời nào, Phượng Thương không chịu bỏ qua. Ngón tay vây quanh phía trước, nắm được nơi nào đó, trêu chọc:”Nói a, Khanh Khanh, nàng không có nhớ ta không?”

“Nhớ. Thương, đừng. Sáng rồi” Tay Phượng Thương xoa khắp nơi, khiến cho da thịt Mộ Dung Thất Thất từ khuôn mặt nhỏ nhắn, đến phần cổ đều nhiễm màu hồng. Phượng Thương nghĩ gì, nàng sao không biết. Phía dưới, hân đã áp vào nàng, cái loại nóng bỏng này, Mộ Dung Thất Thất không cần đoán, cũng biết là cái gì.

“Khanh Khanh ——” Môi Phượng Thương tiến tới bên tai Mộ Dung Thất Thất, nói ra khát vọng của hân: “Tấn Mặc nói, hiện tại vị trí bào thai

trong bụng nàng đã ổn định, chúng ta có thể thân mật, chỉ cần kiềm chế lực đạo, sẽ không tổn thương cục cưng .”

Lời tâm tình nóng bỏng như vậy phá ra từ trong miệng Phượng Thương, khiến tim Mộ Dung Thất Thất đập càng thêm dồn dập. Thấy Phượng Thương muốn cởi bỏ áo đơn của nàng, nàng vội vàng đưa tay ngăn trở.”Hiện tại bụng ta như vậy. không đẹp.”

Thì ra là, nàng cự tuyệt bởi vì cái này!

Phượng Thương dừng lại hành động trong tay, hôn lên trán Mộ Dung Thất Thất.”Ai nói Khanh Khanh của ta xấu chứ? Khanh Khanh của ta là nữ nhân đẹp nhất! Bất kể là từ lúc nào, cũng là đẹp nhất! Huống chi, Khanh Khanh hiện tại cũng là do một tay ta tạo nên, ta cũng vậy phải chịu trách nhiệm a!”

Phượng Thương thương tiếc vuốt ve lên bụng Mộ Dung Thất Thất, “Bản thân ta cảm thấy, nàng như vậy lại đặc biệt mê người.” Lúc Phượng Thương nói chuyện, bụng Mộ Dung Thất Thất đột nhiên động, khiến cho Phượng Thương sửng sốt, giật mình ở nơi đó.

Thấy Phượng Thương như vậy, Mộ Dung Thất Thất “phì ——” một tiếng bật cười. “Cục cưng biết phụ thân trở lại, đang chào hỏi chàng đấy!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy, khiến Phượng Thương mừng rỡ đến có chút ngu ngơ: “Khanh Khanh, nàng nói, đây là cục cưng của chúng ta động?”

“Đúng a! Hơn bốn tháng, hiện tại đã có thể cảm giác được máy thai rồi!” Mộ Dung Thất Thất vội kéo tay Phượng Thương, dạy hẳn cảm thụ thai. Quả nhiên, không đầy một lát, lòng bàn tay Phượng Thương lại truyền tới này cảm giác đặc biệt, giống như là động phải con cá nghịch trong nước.

“Ta cảm giác được! Ta cảm thấy!” Phượng Thương vui mừng kêu ra tiếng, “Con đang chào hỏi ta! Con biết ta là phụ thân!”

“Ừ!” Mộ Dung Thất Thất tôn nhu gật đầu:”Đây đại khái chính là cái gọi là huyết mạch tương thân sao!”

“Cám ơn nàng, Khanh Khanh ——” Phượng Thương kích động, ôm Mộ Dung Thất Thất thật chặt, môi của hắn đặt lên tóc đen của nàng, trong miệng thì thầm:”Cám ơn nàng! Khanh Khanh! Cám ơn nàng cho ta một gia đình, cám ơn nàng sanh con dưỡng cái cho ta, cám ơn nàng phụng bồi ta ——”

Người nam nhân này, ở thời điểm đối mặt với Mộ Dung Thất Thất, luôn luôn mang một tâm trạng biết ơn. Lúc này, hài tử trong bụng Mộ Dung Thất Thất tựa hồ cũng cảm nhận được tình yêu thương bao la của cha mẹ, bắt đầu chậm rãi động động từng hồi, giống như phối hợp với cha mẹ.

Chờ Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ra khỏi phòng, mặt trời đã lên cao.

Mộ Dung Thất Thất cầm lấy lưỡi dao, cẩn thận từng chút cạo râu cho Phượng Thương, không đầy một lát, một nam tử yêu nghiệt dị thường hiện ra trong tay Mộ Dung Thất Thất.

“Cạo hết chòm râu, đẹp mắt! Trẻ tuổi, đẹp trai!” Mộ Dung Thất Thất cầm khăn ướt lau cho Phượng Thương, xóa sạch râu ria của phượng thương.

“Xem ra, Khanh Khanh là một người yêu cái đẹp! Ta đây chắc phải luôn luôn chú ý đến hình tượng nhỉ?”

“Đó là tự nhiên! Lão công anh tuấn tiêu sái như vậy, dẫn ra ngoài cũng tăng mặt mũi a!”

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đàm tiếu từ trong phòng đi ra, ngoài cửa, Tô Mi, Tố Nguyệt cùng Nạp Lan Tín đã đợi được một lúc, nhìn thấy Phượng Thương, tất cả mọi người cung kính hành lễ, Phượng Thương gật đầu, dẫn Mộ Dung Thất Thất đi dùng bữa sáng.

“Thương, sao chàng trở lại đây?”

“Lo lắng cho nàng! Chỉ dùng một trăm người chống lại năm ngàn người, nàng có biết làm vậy sẽ khiến người khác lo lắng hay không?”

Thì ra là Phượng Thương đã sắp xếp xong xuôi chiến sự, đặc biệt trở lại xem Mộ Dung Thất Thất. Kết quả trên đường đến nhận được tin của Nạp Lan Tín truyền đi, thế mới biết Dân Châu thành bị vây công, lập tức thúc ngựa không ngừng vó đi gấp trở về. Không nghĩ tới thời điểm hăn chạy tới, Mộ Dung Thất Thất đã xử lý tốt hết thảy.

“Ta làm sao có thể sảy ra chuyện gì được chứ!” Mộ Dung Thất Thất cười, lại bị Phượng Thương véo cái mũi của nàng, “Biết Khanh Khanh thông minh, nhưng ta đây vẫn lo lắng, sợ hãi hồi lâu!”

“Thật xin lỗi! Lần sau ta nhất định chú ý! Lại nói, năm ngàn người kia không phải đã là bị hù dọa chạy đi sao.”

“Nàng nha ——”

Phượng Thương sẽ không nói cho Mộ Dung Thất Thất, hăn biết có người đánh chủ ý với Mộ Dung Thất Thất, không nhịn được tức giận phái Ưng kỵ quân vây đánh Điền Chí Tân. Hiện tại, năm ngàn người kia hăn đã đi gặp Diêm Vương rồi. Dám động đến thê nhi hăn, sẽ phải thừa nhận sự phản nộ của hăn.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Mộ Dung Thất Thất tựa vào trong ngực Phượng Thương, “Làm sao đột nhiên trở lại? Có phải hay không có chuyện?” Mặc dù mới vừa rồi Phượng Thương giải thích nguyên nhân,

nhưng Mộ Dung Thất Thất cũng không quá tin tưởng. Dựa theo tính cách Phượng Thương, nhất định sẽ cố đoạt được Đông Lỗ quốc. Hiện tại đột nhiên trở lại, nhất định là có chuyện phát sinh.

“Khanh Khanh, ta muốn đi Bồng Lai đảo!”

Phượng Thương đột nhiên muốn đi Bồng Lai đảo, khiến cho Mộ Dung Thất Thất có chút giật mình, nàng lập tức ngồi dậy nhìn Phượng Thương, “Không phải nói chờ sau khi chiến tranh kết thúc thì đi sao? Có phải hay không Vong tình đã phát tác?”

Đối mặt với ánh mắt trong trẻo của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương nhẹ gật đầu, cũng không giấu giếm chuyện của mình, “Ta cũng không biết là đã phát tác hay chưa, chẳng qua về quá khứ chúng ta, rất nhiều chuyện, ta không nghĩ ra. Khanh Khanh, ta có chút sợ, sợ ta thật quên mất nàng.”

Phượng Thương nói như vậy, tỏ vẻ vấn đề đã có chút nghiêm trọng. Xem ra, trước thời gian mà Già Lam đã giới hạn, bọn họ phải đến Bồng Lai đảo đi một chuyến.

“Ta sẽ không để cho chàng quên ta! Nếu chàng là dám quên mất ta, vậy hãy coi chừng” Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười, che dấu lo âu trong lòng nàng “Vậy chúng ta khởi hành đi, để ta sai người mang Già Lam cùng Kim Vũ đến!”

“Bọn họ đang trên đường, có thể hai ngày này đến đây.”

Phượng Thương nói như vậy, cho thấy hãn an bài xong xuôi được một thời gian rồi, cũng biểu thị, Vong tình đã phát tác được một thời gian. Tại sao lại phát tác sớm? Không phải là còn chưa tới thời gian sao?

Đến lúc Già Lam bị Cát Tường trói đến Dân Châu thành, chuyện đầu tiên Cát Tường làm chính là dẫn Già Lam đến tới trước mặt Phượng

Thương kiểm tra.

“Vong tình trên người người phát tác!” Già Lam rất là kinh ngạc, “Tại sao có thể như vậy?”

“Rốt cuộc tại sao?” Mộ Dung Thất Thất sốt ruột nhìn Già Lam.”Vong tình có ảnh hưởng nào khác với chàng hay không?”

“Ta không biết, ta thật không biết, những thứ này phải hỏi sư phụ ta mới được!”

“Tốt! Vậy chúng ta đi Bồng Lai đảo! Người dẫn đường!”

Không đợi Già Lam nói thêm, Mộ Dung Thất Thất an bài xong xuôi mọi chuyện. Về phần chiến sự Đông Lỗ quốc, Phượng Thương ủy thác cho Nạp Lan Tín, hắn đã đi theo Phượng Thương nhiều năm, là trợ thủ đắc lực được Phượng Thương tín nhiệm nhất. Lần này đi Bồng Lai đảo, Phượng Thương mang theo Tấn Mặc, bên cạnh Mộ Dung Thất Thất như cũ là Tô Mi cùng Tổ Nguyệt, hơn nữa còn có hai người Già Lam cùng Kim Vũ , bảy người chạy tới bờ biển, đã là nửa tháng sau.

“Như thế nào?” Phượng Thương đỡ Mộ Dung Thất Thất, bụng của nàng hiện tại lại lớn hơn nhiều. Phượng Thương vốn muốn để cho Mộ Dung Thất Thất ở lại Đông Lỗ quốc, nhưng nàng không yên lòng, cố ý muốn cùng tới đây, cho nên lộ trình chậm hơn rất nhiều.

“Ta không sao! Cục cưng thật biết điều!”

Đi Bồng Lai đảo ít nhất phải hơn nửa tháng đường thủy, cho nên trên thuyền lớn, đã chuẩn bị xong đầy đủ nước ngọt cùng thức ăn cho một tháng.

“Nạp Lan, chuyện của Đông Lỗ quốc đành làm phiền người!”

“Vương gia yên tâm! Chờ ngài cùng Vương Phi trở lại, Đông Lỗ quốc đã không còn tồn tại!”

Nạp Lan Tín rời đi, Phượng Thương đi lên thuyền lớn, đứng ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất.”Lái thuyền đi!” Người cầm lái ký hiệu vang lên, thuyền lớn chậm rãi chạy nhanh xuất cảng.

Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng là lần đầu tiên ngồi thuyền, trên biển sóng gió lớn, hai người có chút không thích ứng, say tàu thật lâu. May mà có Tấn Mặc đi theo, căn cứ thân thể của các nàng điều chế liều một chút thuốc, không tới hai ngày, hai người đã thích ứng với cuộc sống trên biển.

Mộ Dung Thất Thất không say tàu như tưởng tượng, ngược lại mỗi ngày đều hăng hái bừa bừa, lôi kéo Phượng Thương câu cá.

“Vương gia, đây là thuốc mới nhất.” Thừa dịp Mộ Dung Thất Thất ngồi ở mũi thuyền nghỉ ngơi, Tấn Mặc kín đáo đưa cho Phượng Thương một bình nhỏ, “Một ngày một, không có thể ăn quá nhiều.”

“Ta biết.” Phượng Thương cất bình nhỏ vào trong ngực.

“Vương gia, người không có ý định nói cho công chúa sao? Nàng cũng rất giỏi trong chuyện này, nói không chừng có thể giúp ngài!” Tấn Mặc có chút lo lắng cho Phượng Thương, “Vương gia, hãy tìm cơ hội nói với công chúa!”

“Không muốn khiến nàng lo lắng!”

Lúc nói lời này, Phượng Thương hai tay khẽ lay động, hần căn môi, mạnh mẽ khắc chế một hồi run rẩy.

Từ khi ở bên sông Hồng, loại run rẩy này đã kéo dài hơn ba tháng. Mỗi ngày đều đúng giờ mà phát tác, thời gian càng lúc càng lâu. Trước kia

chẳng qua run chỉ chút ít, hiện tại thời điểm phát tác hẳn đã không cách nào cầm cố, chỉ sợ một cái chén cũng không thể cầm được.

“Vương gia, công chúa và ta cùng học từ một danh sư, kỹ thuật của công chúa cao hơn ta một bậc! Sớm một chút nói cho công chúa, đối với người cũng có chỗ tốt a!”

“Vô dụng !” Phượng Thương bất đắc dĩ cười cười, “Người không phải nói, đây là di chứng của cổ độc sao sao! Cổ độc chuyển qua thân thể Khanh Khanh, không có cổ độc khắc chế, thai độc bắt đầu tùy ý làm bậy. Thai độc chỉ có Bồng Lai đảo mới có giải được, Khanh Khanh cũng không còn biện pháp !”

Thấy Phượng Thương quật cường như vậy, Tấn Mặc thở dài.”Vương gia, lúc trước ta đã nói, giữa phu thê, quý ở thẳng thẳng. Mặc dù điểm xuất phát của người có thể tốt, nhưng người có nghĩ tới hay không, công chúa muốn gì chứ? Người đang ở đây ốm đau, nàng lại không biết, đến lúc đó nàng sẽ đau lòng cỡ nào, thương tâm cỡ nào?”

Tấn Mặc nói một hơi nhiều như vậy, khiến cho Phượng Thương có chút “nhìn với cặp mắt khác xưa”: “Tấn Mặc, không nghĩ tới người đối với chuyện tình cảm hiểu được nhiều như vậy! Không biết đấy a!”

“Vương gia, người đừng giễu cợt ta, công chúa đã tới ——”

Tấn Mặc vừa dứt lời, Mộ Dung Thất Thất đã đứng ở sau lưng Phượng Thương, “Thương, sư huynh, các người đang nói chuyện gì vậy?”

“Chúng ta ở đánh cuộc đây! Tấn Mặc nói ta hôm nay câu không được cá, ta nói ta nhất định có thể câu lên một con cá lớn cho người bổ thân thể, Tấn Mặc không tin, chúng ta cũng chỉ phải đánh cuộc!”

“A? Đánh cuộc? Tốt! Không biết có cái gì làm tiền đánh cuộc?” Mộ Dung Thất Thất hài hước nhìn Tấn Mặc, “Sư huynh, nếu là đánh cuộc, cần

phải lấy ra thứ tốt, nếu không, sẽ quá keo kiệt đi.”

Đây đối với vợ chồng một xướng một họa, Tấn Mặc chỉ có thể cười khổ, “Như vậy đi! Nếu như ta thua, ta liền nói cho người biết một bí mật về Vương gia, nếu như ta thắng, Vương gia sẽ phải đáp ứng ta một chuyện.”

Tấn Mặc nói như vậy, Phượng Thương cũng biết hăn ở”chơi kíp” . Bất kể hăn thua hay là thắng, Tấn Mặc cũng sẽ nói chuyện di chứng về cổ độc ủa hăn cho Mộ Dung Thất Thất. Hiện tại nàng đang đang thai, nếu vì chuyện của hăn mà lo lắng hải hùng, thương tổn mình và thai nhi, thật nên như thế nào cho phải?

“Tấn Mặc, không bằng đổi lại đánh cuộc! Nếu như người thua, hãy nhảy đến trong biển cho cá ăn, nếu như ta thua, ta nhảy vào. Như thế nào?”

Phượng Thương rõ ràng không để Tấn Mặc nói cho Mộ Dung Thất Thất, nhưng trách nhiệm của Tấn Mặc chính là chiếu cố cho Phượng Thương, lúc này không chịu thỏa hiệp, trong lúc nhất thời, hai người bắt đầu trao đổi ánh mắt, gạt Mộ Dung Thất Thất sang một bên.

“Ta nói, có phải các người có bí mật gì không a?”

Mộ Dung Thất Thất đã sớm nhìn thấu hai người nam nhân này có chút quỷ dị, hai người hiện tại như đang “đong đầy tình ý”, “liếc mắt đưa tình”, khiến cho Mộ Dung Thất Thất lại càng hoài nghi. Tiến lên một bước, Mộ Dung Thất Thất tác Tấn Mặc cùng Phượng Thương ra.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Mộ Dung Thất Thất ôm vai, ưỡn bụng nhìn Phượng Thương, muốn từ khuôn mặt tuấn dật tìm được chút dấu vết.

“Không có chuyện gì ——” Phượng Thương tà mị cười một tiếng, ôm eo Mộ Dung Thất Thất , lại bị nàng đẩy tránh ra.

“Sư huynh, người nói! Thương có cái gì bí mật giấu ta?” Không tìm được đáp án từ Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất trực tiếp quay sang Tấn Mặc.

Phượng Thương ở sau lưng Tấn Mặc ra dấu “câm miệng”, Tấn Mặc mặc dù muốn nói, nhưng Phượng Thương là chủ tử của hắn, hắn không thể làm trái với ý nguyện, chỉ có thể cười giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, “Sư muội, ta chỉ nói giỡn ! Vương gia có thể có bí mật gì a! Cách làm người của hắn muội còn không rõ ràng sao?”

“Phải không?”

Hai người này tựa hồ thông đồng một phe, hòa hợp như vậy, Mộ Dung Thất Thất muốn tìm ra nguyên nhân, không ai phối hợp, cũng không từ thủ đoạn.

“Khanh Khanh, , ngồi bên này! Uống nước ——” Phượng Thương đỡ Mộ Dung Thất Thất ngồi xuống, đưa tay rót nước. Đang lúc hắn nâng chung trà lên, tay đột nhiên run rẩy .”Bịch ——” chén trà rơi tại trên bong thuyền, vỡ thành vài miếng.

Sắc mặt Phượng Thương trắng nhợt, sau đó đưa tay giấu ở trong tay áo.”Ha ha, sóng gió ghê gớm thật.” Phượng Thương cười đến ôn nhu.

“Căn bản cũng không có sóng gió!” Hành động bất thường của Phượng Thương, bị Mộ Dung Thất Thất nhạy cảm nhận ra, nàng đứng lên đi tới bên cạnh Phượng Thương, đưa tay bắt tay của hắn, lại bị Phượng Thương né tránh.

“Không bị phỏng, nàng không cần lo lắng.” Phượng Thương lui về sau một bước, còn không có lui bước thứ hai, Mộ Dung Thất Thất trực tiếp nổi dóa, “Đứng lại cho lão nương! Đưa tay đây ra!”

Mọi người vốn quen nhìn bộ dáng ôn nhu của Mộ Dung Thất Thất, bị một tiếng “sư tử hồng” bất ngờ của nàng dọa cho hoảng sợ, ngay cả Phượng Thương, cũng trực tiếp đứng lại tại chỗ. Mộ Dung Thất Thất cất bước tiến lên, một phát bắt được tay Phượng Thương. Khiến cánh tay đang run rẩy trong tay áo Phượng Thương lộ ra, Mộ Dung Thất Thất trong lòng cả kinh, “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Thất Thất theo thói quen đặt ngón tay lên mạch Phượng Thương .

“Không có chuyện gì, Khanh Khanh, Tấn Mặc đã chế thuốc.”

“Chàng câm miệng cho ta!” Mộ Dung Thất Thất hét lớn một tiếng, Phượng Thương biết, lần này nàng thật sự giận. Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương lần đầu tiên ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Mộ Dung Thất Thất, giống như con nít làm sai chuyện, không nhúc nhích chờ “giáo huấn” .

“Chuyện khi nào?”

Kiểm tra xong một cái tay, Mộ Dung Thất Thất đổi lại cánh tay khác.

“Lần đầu tiên nhìn thấy Di Sa thời thì bắt đầu.”

“Lâu như vậy?” Mộ Dung Thất Thất cau mày, chờ sau khi kiểm tra. Mộ Dung Thất Thất chuyển hướng tấn Mặc, “Sư huynh, ý kiến của người là gì?”

“Ta nghĩ, hẳn là di chứng của cổ độc. Mặc dù cổ độc đã bị chuyển sang bên trong cơ thể nàng, nhưng không có cổ độc ngăn chặn, thai độc lại bắt đầu tùy ý làm bậy . Đây cũng là nguyên nhân Vong tình của Vương gia phát tác trước thời gian, là nguyên nhân khiến hẳn mất trí nhớ.”

Ý nghĩ của Mộ Dung Thất Thất, cũng gần như giống với Tấn Mặc, cầm thuốc Tấn Mặc điều chế cho Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất đặt ở dưới mũi hít hà, chuẩn bị tự mình nếm thử, bị Phượng Thương cùng Tấn Mặc đồng thời ngăn lại, Mộ Dung Thất Thất lúc này mới nhớ tới mình có bầu, không thể tùy tiện thử thuốc thí nghiệm, dứt khoát cùng Tấn Mặc đứng bên cạnh bắt đầu thảo luận bệnh tình của Phượng Thương .

Nhìn Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc nghị luận đến “khí thể ngất trời” , hoàn toàn không để ý tới mình, trong lòng Phượng Thương có chút khổ sở. Xem ra, hẳn thật làm sai rồi, lần này hẳn thật đắc tội Mộ Dung Thất Thất rồi!

Chờ Mộ Dung Thất Thất cùng Tấn Mặc thảo luận xong, Tấn Mặc vui rạo rức đứng lên, “Sư muội, muội nói hai loại thuốc, ta đi cộng thêm!” Được phương thuốc, Tấn Mặc như nhật được chí bảo, bỏ lại Phượng Thương, vội vã xuống khoang thuyền chế biến thuốc mới.

Khó khăn mới có thời gian, Phượng Thương đi tới bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, chậm rãi ngồi xổm xuống, “Khanh Khanh, chuyện nàym ta không cố ý gạt nàng! Thật xin lỗi!”

“Hừ! Quyết định của Nhiếp chính vương, ta sao dám chất vấn a! Đại khái nhiếp chính vương xem ta là người ngoài, đứa con ta đang mang trong bụng cũng là người ngoài, cho nên chuyện của người không cần chúng ta nhúng tay, người cũng không cần ta quan tâm, người và ta không phải là người một nhà, cũng là không cần thiết hồi báo mọi chuyện với ta!”

Trong lòng Mộ Dung Thất Thất rất căm tức, chuyện lớn như vậy, Phượng Thương thế nhưng không nói tiếng nào. Dựa theo lời cyar Tấn Mặc, tình huống này của Phượng Thương dần dần kéo dài xuống hai tay, hơn nữa thời gian đã kéo dài, đây cũng là tại sao Phượng Thương lại đột nhiên ngừng lại chiến sự, nói muốn đi Bồng Lai đảo.

Mặc dù Mộ Dung Thất Thất có thể hiểu được Phượng Thương là vì mình, không để cho mình lo lắng, nhưng chuyện xảy ra, biết chân tướng rồi, nàng vẫn không chế không được tâm tình của mình.

“Khanh Khanh, ta không phải nghĩ như vậy, nàng là vợ của ta, làm sao lại không liên quan tới ta chứ!”

“Nếu như ta là vợ của chàng, có chuyện tại sao gạt ta? Chàng nói cho Tấn Mặc, cũng không nói cho ta biết, ta ở trong lòng người có phải không đứng ở vị trí đầu tiên hay không?” Vừa nói đến đó, nước mắt Mộ Dung Thất Thất liền rơi, Phượng Thương thấy vậy lại càng kinh hãi.

“Khanh Khanh, là ta không tốt, nàng đừng khóc!” Phượng Thương muốn lau nước mắt cho Mộ Dung Thất Thất, lại bị nàng né tránh.”Đừng đụng vào ta! Ta ghét chàng!”

Nói xong lời này, Mộ Dung Thất Thất đứng lên, sải bước trở về khoang thuyền.

Một màn trên bong thuyền, làm cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng không biết như thế nào cho phải, chỉ nhìn Phượng Thương một cái, hai người liền vào khoang thuyền đi tới gian phòng của Mộ Dung Thất Thất.

Phượng Thương vẫn đứng ở trên bong thuyền, vẫn duy trì tư thế vươn tay lau nước mắt cho Mộ Dung Thất Thất, ngón giữa khẽ run, loại run rẩy này, vẫn từ cổ tay, lan tràn đến trên cánh tay.

Xem ra, lần này thật chộc cho Mộ Dung Thất Thất sinh khí ! Đường như, từ lúc bọn họ biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thất Thất phát hỏa.

Trong khoang thuyền, Mộ Dung Thất Thất lệ tuôn đầy mặt. Tô Mi cùng Tố Nguyệt lúc tiến vào, thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, hai người đồng

thời an ủi.”Tiểu thư, cô gia không phải cố ý, cô gia là sợ người lo lắng, sợ ảnh hưởng tâm tình của người, ảnh hưởng xấu đến tiểu bảo bảo!”

“Ta biết!” Mộ Dung Thất Thấtnghe ngào, “Ta biết hẳn là tốt với ta, nhưng là ta thật khó chịu!”

“Tiểu thư ——” Tổ Nguyệt ngồi vào bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất nhào vào trong ngực nàng, “Tổ Nguyệt, ta thật vô dụng! Chính mình rõ ràng là đại phu, cứu nhiều người như vậy, nhưng trị không hết bệnh của trượng phu! Ta biết hẳn sợ ta lo lắng, cho nên mới gạt ta những thứ này, không nói cho ta. Ta mới vừa rồi không nên hướng hẳn phát hỏa : nổi giận, ta thật ra thì giận phải là chính mình!”

“Hu hu. Ta quá vô dụng, ta trị không hết bệnh hẳn, ta quá vô năng. Hu hu Đều tại ta ban đầu không chăm chỉ học y cùng sư phụ, nếu như ta có thể học xong tay nghề của sư phụ, Thương cũng không cần chịu những thống khổ này.”

Thì ra là, Mộ Dung Thất Thất khổ sở cũng không phải là bởi vì Phượng Thương che giấu nàng, mà là vì cái này.

Thấy Mộ Dung Thất Thất khóc thành như vậy, Tổ Nguyệt cùng Tô Mi đều ở bên cạnh an ủi Mộ Dung Thất Thất.”Tiểu thư, đây không phải là lỗi của người! Muốn trách, nên trách người hạ độc cô gia! Tiểu thư cùng cô gia là người tốt như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác phải chịu nhiều như vậy khảo nghiệm cùng hành hạ, thật là không công bằng!”

Tô Mi vừa nói, ánh mắt cũng đỏ, ngược lại Tổ Nguyệt, lúc này hơn lý trí một chút.”Tiểu thư, khóc đi! Phát tiết ủy khuất cùng khổ sở trong lòng! Khóc xong sẽ dễ chịu hơn nhiều!”

Mộ Dung Thất Thất khóc thật lâu, mới ngừng lại. Nhìn Tô Mi ánh mắt hồng hồng, Mộ Dung Thất Thất khàn giọng nói: “Tô Mi, làm sao người cũng khóc?”

“Ta.” Tô Mi vừa sờ mặt, quả nhiên đầy nước mắt.”Nhìn đây là tại sao! Ta còn muốn khuyên tiểu thư, không nghĩ tới mình lại khóc.” Tô Mi quay mặt, lau nước mắt, vừa lấy nước tới hầu hạ Mộ Dung Thất Thất rửa mặt.

“Tiểu thư, nếu chuyện đã xảy ra, chúng ta hãy cùng đối mặt! Hiện tại truy cứu rốt cuộc là lỗi của người nào, đã không có ý nghĩa. Qua một thời gian ngắn, chúng ta đến Bồng Lai đảo rồi! Đến lúc đó thân thể của cô gia sẽ tốt lên, người cũng không cần phải lo lắng!”

Tô Mi vắt khăn lông đưa cho Mộ Dung Thất Thất, “Người ở đây khóc lâu như vậy, cô gia ở bên ngoài không biết sẽ rất lo lắng tiểu thư, cô gia đã rất tự trách rồi, người nếu là lại khóc, cô gia đoán chừng muốn nhảy xuống biển!”

Tô Mi nói vậy, chọc Mộ Dung Thất Thất cười, rửa mặt xong, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều.

“Tô Mi, Tố Nguyệt, cảm ơn các người! Mới vừa rồi phát tiết buồn khổ ra ngoài, tâm tình của ta tốt hơn rất nhiều! Các người nói rất đúng, ta hẳn nên lạc quan một chút! Chỉ cần giải được thai độc trên người Thương, vấn đề cổ độc còn sót lại cũng có thể được giải quyết!”

Mộ Dung Thất Thất tốt lên, Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm, chờ hai người đi ra, phát hiện Phượng Thương đang ở ngoài cửa.

“Cô gia, tiểu thư đang đợi người!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt cười một tiếng, nhường đường, để cho Phượng Thương đi vào.

Lúc trước, Phượng Thương một mực bên ngoài, nghe tiếng khóc của Mộ Dung Thất Thất truyền đến từ trong phòng, hẳn rất đau lòng. Vừa nghĩ tới cũng là bởi vì chính mình, mới khiến Mộ Dung Thất Thất khổ sở, Phượng Thương hối hận không dứt, hận mình không nghe lời của Tấn Mặc, nói cho nàng biết chuyện này sớm một chút, như vậy nàng cũng sẽ không khổ sở.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đến Bồng Lai Đảo

Lúc này vừa vào cửa, thấy đôi mắt sừng đỏ của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương lập tức đi tới bên người nàng: “Khanh Khanh, nàng không sao chứ?”

Lần nữa thấy Phượng Thương, nghĩ đến mình thái độ “ác liệt” của mình khi này, Mộ Dung Thất Thất có chút bối rối: “Thật xin lỗi ——”

“Thật xin lỗi ——”

Không nghĩ tới, hai người thế nhưng đồng thời mở miệng nói xin lỗi với đối phương. Mộ Dung Thất Thất không lên tiếng, nhìn Phượng Thương, qua một lúc lâu, “phì” cười thành tiếng. “Chàng biết nữ nhân thời điểm mang thai, tính tình sẽ khác thường, mới vừa rồi ta không nên nổi giận với chàng, thật xin lỗi!”

So với hình tượng “hổ mẹ” lúc này, Mộ Dung Thất Thất ôn nhu như bây giờ lại khiến cho nội tâm Phượng Thương thả lỏng: “Hắn ta mới nên xin lỗi! Tấn Mặc đã sớm bảo ta thả lỏng với nàng, nhưng là trong lòng ta cố kỵ quá nhiều, không nói cho nàng biết, khiến nàng lo lắng!”

“Không sao, đã qua! Không cần nhắc lại nữa!”

Mộ Dung Thất Thất chủ động hôn lên mặt Phượng Thương một cái: “Chờ đến Bồng Lai đảo, hết thảy vấn đề sẽ được giải quyết tốt! Tin tưởng chúng ta nhất định sẽ tốt ! Cố gắng lên!”

“Ừ! Cố gắng lên!” Ý chí chiến đấu sục sôi của Mộ Dung Thất Thất lây nhiễm Phượng Thương, hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn

luôn kiên trì tin tưởng vào tương lai tốt đẹp hơn, hiện tại, những khó khăn này có tính là gì đâu!

Thuyền lớn ở trên biển đi hơn phân nửa tháng, may là có Già Lam, mỗi lần đều có thể tránh khỏi sóng gió.

Đối với ân oán giữa Mộ Dung Thất Thất cùng Di Sa Chi, Già Lam rất là tò mò, Mộ Dung Thất Thất đơn giản nói cho hắn biết một số chuyện ở kiếp trước, không nghĩ tới Già lam lại có chút nghiên cứu về chuyện luân hồi, một chút cũng không thấy chuyện này cổ quái. Mộ Dung Thất Thất thế mới biết, Bồ Đề Lai đạo tôn sùng chuyện luân hồi, cho rằng con người đều có kiếp trước, kiếp này và kiếp sau.

Biết Mộ Dung Thất Thất cuối cùng bỏ qua cho Di Sa, Già Lam chân thành hành lễ với Mộ Dung Thất Thất, hiểu lầm với Mộ Dung Thất Thất, cũng hóa giải từ đây.

Long đông trên biển hai mươi tám hôm, rốt cục thấy được nơi xa thấp thoáng một tiểu đảo ẩn trong sương mù. Mây mù vờn quanh, giống như là tiên cảnh giữa biển. Chờ tới gần, mọi người mới nhìn thấy một mảnh xanh tươi, trái rộng khắp nơi, muôn phần thanh mát, tự nhiên.

Thuyền lớn đến gần bờ, thậm chí có nho nhỏ bến thuyền. Chờ thuyền cập bờ, thấy thân ảnh Già Lam, lập tức có mấy người thiếu niên trẻ tuổi vẫy tay vi vus Già Lam: “Tam sư huynh, huynh trở lại!”

“Tam sư huynh, Tam sư huynh!”

Thấy Già Lam được hoan nghênh, Mộ Dung Thất Thất khẽ mỉm cười, hi vọng hắn có thể nói chút chuyện với Thái Hư chân nhân, gần đây di chứng của cổ độc trên Phượng Thương càng thêm mãnh liệt, nhiều lần lúc ăn cơm, tay của hắn run rẩy thức ăn gấp không lên. Phượng Thương kêu ngạo hơn người, bây giờ lại bị ốm đau hành hạ, mỗi lần thấy Phượng Thương tươi

cười, ra vẻ không có chuyện, Mộ Dung Thất Thất hận không thể chịu đau thay hắn.

“Tam sư huynh, bọn họ là ai a? !”

Chờ đám người Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương xuống thuyền, các thiếu niên thấy bọn họ không phải là người Bồng Lai đảo, rất kinh ngạc. Đặc biệt là thấy dung mạo Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, bọn họ không nhận được so sánh với các sư huynh, sư tỷ trên đảo, nhưng không ai có thể thắng hai người này, thế nên lại càng tò mò về thân phận của họ

“Tam sư huynh, có đem quà về cho ta hay không a?” Một thiếu niên cười đi tới trước mặt Già Lam, kéo cánh tay của hắn, “Mọi người chúng ta đều nhớ người muốn chết!”

“Cái này ——” thiếu niên nhắc tới quà, Già Lam chậm chạp chớp mắt. Lần này hắn là bị Mộ Dung Thất Thất “trói” tới, nào có thời gian chuẩn bị lễ vật chứ!

Đang lúc Già Lam chuẩn bị nói “không có”, Mộ Dung Thất Thất cười mở miệng, “Sư huynh nhưng vẫn nhớ thương các người, chuẩn bị rất nhiều quà, đều ở trong khoang thuyền!”

Các thiếu niên vừa nghe nói có quà, trong miệng mọi người đều hô: “Thật cảm tạ sư huynh” , mọi người lên boong tàu, phóng đi khoang thuyền.

“Một đám khí nghị ngơ!” Khi Già Lam nhìn về đám thiếu niên, ánh mắt phá lệ ôn nhu. Chờ bọn hắn lên thuyền, Già Lam hướng Mộ Dung Thất Thất nói cảm ơn, “Cảm ơn người!”

“Không khách khí! Hi vọng bọn họ có thể thích!”

Mộ Dung Thất Thất trước khi đến, đã cho người chuẩn bị lễ vật, đơn giản là một chút đặc sản, tỷ như đồ ăn vặt, tỷ như đồ thủ công mỹ nghệ. Để van cầu người hỗ trợ, luôn là cần hồi lộ chút.

Không đầy một lát, những thiếu niên kia vừa vội vã lao xuống thuyền:”Sư huynh, lễ vật không tệ a! Ta rất thích!” Một thiếu niên cầm lấy một hạt thủy tinh, tươi cười như mặt trời, những người khác nói cảm ơn Di Sa, khiêng ba rương lễ vật đặt lên đảo.

“Sư huynh, chúng ta trước phân phối lễ vật! Buổi tối chờ huynh tới dùng cơm!”

Chờ các thiếu niên đi, Già Lam mang theo nhóm người Phượng Thương lên đảo. Dọc theo đường đi, Già Lam giống như chủ nhân, nghiêm túc giới thiệu cho Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

Thì ra là Bồng Lai đảo cũng bất quá chỉ là một đảo nhỏ bình thường, cũng không thần kỳ như truyền thuyết trên đại lục. Dân cư trên đảo cũng như trên đại lục, đều có cuộc sống bình thường. Đây là một nơi không có sưu cao thuế nặng, cũng không có hoàng đế hay quốc gia, ở Bồng Lai đảo, người có quyền lên tiếng nhất, chính là sư phụ trong miệng Già Lam- Thái Hư chân nhân.

Những đứa trẻ nhỏ hơn 10 tuổi trên Bồng Lai đảo, sẽ được gửi đến miếu Nữ Oa duy nhất trên đảo để tu hành, đến khi tròn 20 tuổi, đệ tử ưu tú sẽ được giữ lại, những người khác sẽ quay lại gia trang.

Thái Hư chân nhân có năm đại đệ tử, Già Lam là lão Tam, cũng là Tam sư huynh trong miệng mọi người.

Hàng năm, đều không ngừng có Tân đệ tử nhập môn, bọn họ phần lớn là những đại đệ tử chuyên truyền thụ võ, cho nên nói là sư huynh, kì thực là sư phụ. Mới vừa rồi những thiếu niên là những người theo Già Lam học võ.

Miếu Nữ oa, nằm trên ngọn núi cao nhất trên đảo, bởi vì Mộ Dung Thất Thất mang bầu, trên đường nghỉ ngơi mấy lần, chờ đến miếu, đã là ban đêm.

Mới vừa vào miếu, chỉ nghe thấy tiếng chuông, tiếng chuông dài, truyền khắp cả đảo.

“Người trên đảo chúng ta căn cứ tiếng chuông để phán đoán thời gian, bây giờ là lúc kết thúc công việc, về nhà nấu cơm!”

Già Lam mang theo đám người Phượng Thương đến ở một phòng khách trong miếu, còn chưa tới, thì một đám thiếu nam thiếu nữ vây quanh tới đây. Bọn họ chưa từng thấy người ngoài đảo, cho nên tụ tập ở cách đó không xa, tò mò đánh giá những vị “khác ngoại”, thỉnh thoảng còn có tiếng nghị luận truyền đến, đơn giản là bình luận dung mạo Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Mọi người lớn lên trên đại lục lớn lên đều dễ nhìn như vậy sao?”

“Không biết, hẳn là vậy! Người nói, Tam sư huynh dẫn bọn hắc tới đây làm cái gì nha?”

“Không biết đây ——”

Biểu hiện các thiếu niên, để cho Già Lam có chút lúng túng, chỉ có thể xoay người đối với Phượng Thương giải thích, “Bồng Lai đảo thật lâu cũng không có khách tới rồi, bọn họ thấy rất mới mẻ.”

“Chúng ta không sao.” Phượng Thương cũng không chán ghét những thiếu nam thiếu nữ kia, mới vừa rồi trải qua thời gian ngắn trên đảo, dân chúng cũng là như vậy đánh giá bọn họ, bất quá bọn họ trong ánh mắt cũng không có ác ý, chẳng qua là cảm thấy tò mò mà thôi.

“Tam sư huynh, làm sao giờ người mới trở về nha!”

Đang lúc ấy thì, một cổ gió màu đỏ xông lại, nặng nề tiến vào trong ngực Già Lam, khiến cho hãn suất ngã xuống. Sau đó, một tiếng nói ngọt ngào, khả ái “Tam sư huynh!” Truyền đến trong tai mọi người.

“Tam sư huynh, huynh đã về rồi!” Một cái khuôn mặt tròn tròn mặt từ trong ngực Già Lam nhô ra, nguyên lai là một cô bé chừng năm tuổi, trên đầu búi một bím tóc, gương mặt đỏ bừng giống như quả táo, khuyết điểm duy nhất, chính là môi trên của nàng bị nứt ra, tiểu nữ đáng yêu như thế lại bị nứt môi, cho nên lời nói có chút tiếng gió, không rõ ràng như bình thường.

“Tam sư huynh, ta nhớ ngươi!”

“Tiểu Mễ, muội lại béo lên a!” Mặc dù nói như vậy, nhưng Già Lam vẫn bế Tiểu Mễ vô cùng dễ dàng. Nghe Già Lam nói mình lên cân, Tiểu Mễ bĩu môi: “Tam sư huynh không thích bé con mập sao? Nhưng là Tiểu Mễ cứ như vậy mập, làm sao bây giờ? Tam sư huynh không thích Tiểu Mễ sao?”

Vừa dứt lời, trong mắt bé có một tầng âm ướm, phảng phất Già Lam vừa nói ghét nàng, nàng sẽ mở miệng khóc lớn.

“Làm sao lại vậy! Tiểu Mễ có ra sao ta cũng thích!”

“ Tam sư huynh tốt nhất!” Tiểu Mễ “bẹp” một cái hôn trên mặt Già Lam, sau đó lại hiếu kỳ nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất: “Vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp! Giống với tượng nương nương trên miếu, trên trán đều có nốt ruồi hồng.”

Tiểu Mễ vô cùng khả ái, cộng thêm nàng nứt môi, để cho Mộ Dung Thất Thất càng thêm thương tiếc đứa bé này: “Cám ơn Tiểu muội muội!” Mộ Dung Thất Thất lấy ra một viên ngọc hình con thỏ nhỏ, đôi mắt con thỏ được làm bằng hồng bảo thạch.

Tiểu Mễ là bé gái, tất nhiên sẽ thích động vật nhỏkhả ái .Viên ngọc hình thỏ này được làm vô cùng tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt vô cùng xinh đẹp, khiến cho Tiểu Mễ yêu thích không thôi.

“Tiểu muội muội miệng ngọt như vậy, con thỏ này là quà dành tặng cho Tiểu muội muội!”

Mộ Dung Thất Thất đưa viên ngọc hình thỏcho Tiểu Mễ, Tiểu Mễ nhìn Già Lam như hỏi ý, chờ Già Lam gật đầu.

“Đa tạ tỷ tỷ ——” Thấy Già Lam gật đầu, Tiểu Mễ liền nhảy xuống, nhận lấy viên ngọc hình thỏ, cười ngọt ngào với Mộ Dung Thất Thất: “Đa tạ tỷ tỷ! Tỷ tỷ xinh đẹp là tốt nhất! Ta thích tỷ nhất!”

Thừa dịp Mộ Dung Thất Thất không chú ý, Tiểu Mễ hôn thật nhanh lên mặt Mộ Dung Thất Thất, sau đó “hi hi” nở nụ cười.

Tiểu hài tử ngây thơ hoạt bát như vậy, thật là làm cho người vô cùng thích. Trừ việc nàng bị sứt môi, nhìn qua có chút khuyết điểm.

“Tiểu Mễ, sư phụ gia gia xuất quan chưa?”

Nghe Già Lam nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất mới biết được, thì ra Tiểu Mễ là cháu gái Thái Hư chân nhân.

“Gia gia đã sớm đi ra! Nhưng là đại sư huynh, Nhị sư huynh cùng huynh đều không có mặt, gia gia hỏi nhiều lần các người đi đâu vậy, bất quá ta cũng không có bán đứng người a!”

“Ừ, Tiểu Mễ ngoan nhất!” Già Lam ôm Tiểu Mễ, mang theo Mộ Dung Thất Thất đến phòng khách, sắp xếp phòng cho họ.

“Ta đi bái kiến sư phụ trước, quay lại nói chuyện sau!”

“Đa tạ ——”

Rời khỏi phòng khách, Già Lam ôm Tiểu Mễ đi chỗ ở của Thái Hư chân nhân. Đây là một viện nhỏ thanh tịnh, Già Lam đẩy ra cổng tre đi vào, liền thấy một ông lão tóc trắng tưới nước trong vườn rau.

“Sư phụ, ta đã trở về!”

“Ừ, biết trở lại a? Các người như đám khỉ lou chơi!” Thái Hư chân nhân tưới nước, không có quay đầu lại, thì ngược lại Tiểu Mễ tránh thoát vòng tay Già Lam, nhảy nhảy trước mặt đến Thái Hư chân nhân, khoe viên ngọc hình thỏ của mình.

“Gia gia, ngài nhìn ngài nhìn, con thỏ nhỏ, đẹp không?”

“Rất đẹp!” Mặc dù trước mặt Già Lam Thái Hư chân nhân là sư phụ nghiêm nghị, nhưng là ở trước mặt cháu gái nhỏ, cũng là một lão nhân vô cùng hiền lành vô cùng hòa ái, “Tiểu Mễ, người nào đưa cho cháu vậy?”

“Một tỷ tỷ xinh đẹp! Đúng rồi nga, gia gia, cái kia tỷ tỷ lớn lên vô cùng giống với nương nương, Tiểu Mễ lần đầu tiên nhìn thấy người xinh đẹp như vậy đây!”

Lời của Tiểu Mễ, khiến cho Thái Hư chân nhân khẽ cau mày, sau đó bàn tay to xoa xoa đầu Tiểu Mễ, “Tiểu Mễ, đi xem một chút Ngưu Đại bá cơm tối đã làm xong không? Một lát muốn ăn cơm lạc!”

“Ừ! Ăn cơm lạc!”

Chờ Tiểu Mễ đi, Thái Hư chân nhân mặt trực tiếp xụ xuống, “Già Lam, người mang người xa lạ lên đảo sao? Chẳng lẽ người không biết quy củ?”

“Sư phụ, đồ nhi sai rồi!” Già Lam trực tiếp quỳ xuống, Bồng Lai đảo không tiếp ngoại nhân, đặc biệt là người xa lạ, Già Lam như vậy, hoàn toàn là phá giới.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nói đi ——”

Thái Hư chân nhân không để cho Già Lam giải thích , Già Lam trực tiếp quỳ, nói ra mọi chuyện cần thiết. Nghe đến chuyện của Phượng Thương , Thái Hư chân nhân nhướng mày, “Người xác định hẳn trúng Vong tình?”

“Đúng vậy, sư phụ, hẳn hiện tại đã biểu hiện thấy bệnh trạng của vong tình. Sư phụ, ngoại tổ mẫu của Phượng Thương- Quân Lan Tâm chính là đệ tử của Bồng Lai, hơn nữa độc Vong tình trên người hẳn là bị người của chúng ta hạ, đồ nhi cảm thấy chuyện này có liên quan đến Bồng Lai đảo của chúng ta, về tình về lý, hẳn nên giúp hẳn giải độc, cho nên đưa hẳn trở lại.”

“Con đứng lên đi!” Nghe được tên của Quân Lan Tâm, Thái Hư chân nhân thể nhưng sững sốt, vẻ mặt có chút quái dị, chẳng qua là này vẻ mặt xuất hiện quá nhanh, Già Lam cũng không thấy được.

“Đợi lát nữa, đưa bọn họ tới! Để cho vi sư xem thử Phượng Thương! Đừng cho nhiều người đến, ta chỉ tiếp Phượng Thương cùng đệ tử của hẳn.”

Nghe giọng điệu của Thái Hư chân nhân, Già Lam biết sư phụ đã đáp ứng, lập tức cúi người chào, “Tạ ơn sư phụ!”

“Người a ——” thấy Già Lam như vậy, Thái Hư chân nhân lắc đầu, “Con luôn nhiều chuyện, thích quan tâm người khác, thích nhất hòa bình. Thật không biết tính cách như con rốt cuộc là tốt hay xấu.”

“Tất nhiên là tốt! Sư phụ, ta đi mời bọn họ!”

Đến phòng khách, Già Lam truyền lại lời của Thái Hư chân nhân, Mộ Dung Thất Thất cầm tay Phượng Thương, trong mắt cũng là kích động, “Có hi vọng rồi! Thương, chàng được cứu rồi!”

Mộ Dung Thất Thất kích động, tất cả mọi người có thể hiểu được.

Trong khoảng thời gian này, thời gian hai cánh tay Phượng Thương run rẩy càng ngày càng dài, mỗi lần cũng là lúc ăn cơm chiều Phượng Thương sợ ảnh hưởng người khác cùng ăn, đều ở trong phòng ăn cơm. Mộ Dung Thất Thất mỗi khi thấy vậy đều theo bên cạnh Phượng Thương, đích thân giúp hắn ăn cơm, chờ hắn ăn xong, mình mới dùng cơm. Đối với tình cảm vợ chồng của họ, mọi người vô cùng cảm động, cũng hi vọng độc trên người Phượng Thương có thể nhanh một chút chữa khỏi.

Phượng Thương kéo Mộ Dung Thất Thất, đi theo Già Lam, Thái Hư chân nhân chỉ đích danh hai người bọn họ, những người khác còn lại là ở lại phòng khách, Già Lam dặn dò Kim Vũ chiều cố bọn người Tấn Mặc, mình mang theo Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đi ra phía sau núi.

Trên đường, đi một nửa, Mộ Dung Thất Thất đột nhiên mở miệng, “Già Lam, cảm ơn người!”

“Không khách khí!” Già Lam quay đầu lại cười một tiếng, “Các người nhìn qua không giống người xấu, lại nói, không mang các người tới, người sẽ không cho ta giải được.”

Nghe Già Lam nhắc tới độc, Mộ Dung Thất Thất “ha ha” nở nụ cười, “Người thật đúng cho rằng ta hạ độc người sao? lâu như vậy, người có cảm giác thân thể không thoải mái hay không? Đó chỉ là hai viên “Mỹ Dung”, ta chỉ để cho người cùng Kim Vũ làm vật thí nghiệm thôi! Người thật đúng là cho rằng ta hạ độc, ta đây không xấu xa đến vậy.”

Già Lam thế mới biết, thì ra là cái gì cái gọi là “Tiêu Dao hoàn” là giả, giải được mỗi tháng cũng là giả dối, mình coi như là sa vào bẫy của nữ nhân này. Không có trúng độc, Già Lam trong lòng buông xuống, “Ta đây thì hẳn càng nên cảm tạ người!”

Phượng Thương vẫn vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười, tay hắn chỉ khẽ run , Mộ Dung Thất Thất nhận thấy được Phượng Thương phát bệnh, thì nắm tay Phượng Thương càng thêm chặt Đột nhiên, Mộ Dung Thất Thất chuyển chủ đề lên người Tiểu Mễ: “Già Lam, bệnh “sốt môi” của Tiểu Mễ, các người không có cách nào trị được sao?”

“Sốt môi?” Già Lam đại khái là lần đầu tiên nghe nói cái từ này, “Trên đảo rất nhiều hài tử đều bị cái này, sư phụ suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng trị không hết.”

Nghe Già Lam nói Bồng Lai đảo rất nhiều người sốt môi, nàng lúc này mới nhớ tới lúc trước nhìn qua đám thiêu niên, cũng có mấy người sốt môi, chẳng qua là không rõ ràng.”Già Lam, sốt môi có thể chữa!”

“Thật?” Già Lam chợt xoay người, sắp đụng vào bụng Mộ Dung Thất Thất, hắn vội vàng lui về phía sau một bước, ánh mắt nhưng vô cùng lo lắng, “Công chúa, người nói thật sự? Sốt môi thật có thể trị?”

Già Lam nhớ tới Mộ Dung Thất Thất là đại phu, nàng nói như vậy, nhất định là có đạo lý , nghĩ được như vậy, Già Lam kích động không được, “Công chúa, nếu như người có thể trị lành bệnh sốt môi của mọi người, ta tin tưởng sư phụ nhất định sẽ giúp Vương gia chữa bệnh !”

Mộ Dung Thất Thất vốn là muốn cũng là cái này, nhìn thấy Tiểu Mễ sốt môi, Mộ Dung Thất Thất đã nghĩ cách giúp nàng trị lành sốt môi. Một, đương nhiên là vì gia tăng vốn liếng, để cho Thái Hư chân nhân giúp Phượng Thương giải độc, một nguyên nhân khác, còn lại là bởi vì thấy Tiểu Mễ rất khả ái, cô bé ngây thơ, lại chịu bệnh sốt môi hành hạ, thật khiến người khác vô cùng đau lòng.

“Ta có biện pháp trị lành sốt môi!”

“Thật tốt quá! Mau, chúng ta đi nói với sư phụ !”

Già Lam nói chuyện Mộ Dung Thất Thất có thể trị hết bệnh sốt môi cho Thái Hư chân nhân, lão nhân này thế nhưng trực tiếp đứng lên, đi đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Cô nương, người nói thật sao? Người thật có thể trị lành sốt môi?”

“Lão nhân gia, ta làm sao lại lừa gạt ngài đây! Ta chẳng những có thể trị lành sốt môi, còn biết cách để dự phòng, tránh để phụ nữ có thai truyền sốt môi cho cục cưng! Nếu như ngài tin tưởng ta, ta thử một lần!”

“Tốt! Tốt!” Thái Hư chân nhân kích động đi tới, “Bồng Lai đảo chúng ta có hơn chín trăm người, người bị sốt môi đã có 231 người, trong đó hài tử chiếm một nửa. Cô nương, nếu như người thật có thể trị lành sốt môi, người chính là ân nhân của Bồng Lai đảo, bất kể người yêu cầu cái gì, ta cũng sẽ đáp ứng người!”

“Lão nhân gia, đừng nói như vậy, ta tới đây cũng là cần ngài, vì trượng phu của ta.” Mộ Dung Thất Thất vịn Phượng Thương, để cho Thái Hư chân nhân nhìn tay Phượng Thương.

“Tại sao có thể như vậy?” Thấy tình huống Phượng Thương, Thái Hư chân nhân lập tức để cho hân ngồi xuống, tự mình bắt mạch Phượng Thương.

“Trên người của người, còn có một loại dư độc không trừ, cho nên tăng nhanh tốc độ vong tình. Ta chỉ hiểu vong tình độc, về phần cái loại này, thứ cho ta không thể ra sức.”

Thái Hư chân nhân chịu vì Phượng Thương giải độc, đã là tin tức tốt nhất. Cổ độc là thứ người Nam Phượng quốc am hiểu nhất, chỉ có thể tìm bọn hân.

“Cám ơn ngài! Ngài chịu vì ta giải độc, ta đã rất cao hứng.” Biết vong tình có thể giải, Phượng Thương so sánh thật là cao hứng. Hiện tại chuyện

duy nhất khiến hấn sợ sợ, chính là qyên Mộ Dung Thất Thất, quên chuyện giữa bọn họ, đây là việc Phượng Thương không thể tiếp nhận .

“Chẳng qua là, giải độc cần phải thời gian, hơn nữa rất thống khổ, không biết người....”

“Ta cái gì cũng có thể chịu được! Ta không sao!” Không đợi Thái Hư chân nhân nói xong, Phượng Thương kiên định trả lời lời hấn. So với việc quên mất Mộ Dung Thất Thất, thống khổ khi giải độc có tính là cái gì đâu!

“Vậy thì tốt!” Thái Hư chân nhân vuốt chòm râu, gật đầu, “Hiện tại các người đi dùng cơm, sau nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta mang bọn người đi “Vong”.

Ngày thứ hai, Thái Hư chân nhân cùng Già Lam, mang theo Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đến Vong.

Vong chính là một thác nước phía sau nước. Sông nước này ồ ồ bốc hơi nóng, trên mặt nước hơi màu vàng, đến sườn đồi bên, nước sông trực tiếp đi xuống, rơi vào đầm sâu. Từ Vong tản ra trận trận mùi hôi thối, còn không có nhích tới gần mùi vị đã truyền tới.

“Oe ——” Mộ Dung Thất Thất đang có mang, thấy mùi lạ liền buồn nôn, suýt chút nữa đã nôn hết đồ ăn buổi sáng ra.

“Khanh Khanh, nàng ở nơi này chờ ta, ta đi theo bọn họ!” Thấy vẻ mặt của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương vô cùng đau lòng, yêu cầu Mộ Dung Thất Thất ở lại tại chỗ, mình đi theo Thái Hư chân nhân cùng Già Lam đến Vong.

“Vong tình, vốn dùng nước của Vong để luyện ra, Người trúng Vong tình từ trong bụng mẹ, độc này đã xâm nhập đến trong xương tủy. Muốn trừ đi Vong tình, chỉ có thể lấy độc công độc. Chẳng qua là, nhiệt độ của nước Vong cực cao, hơn nữa nhiệt độ giữa ngày và đêm cũng chênh lệch rất lớn,

rất khó kiên trì. Mà người trúng độc đã lâu, muốn trừ đi Vong Tình, phải ngâm mình ở đây chín chín tám một ngày.”

“Chín chín tám mười một ngày? Đây chẳng phải là hai tháng?” Phượng Thương quay đầu lại, nhìn Mộ Dung Thất Thất cách đó không xa, có chút không lờ cùng nàng tách ra lâu như vậy, nhưng là vừa nghĩ tới nếu không giải độc, mình cuối cùng sẽ quên mất Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương dứt khoát gật gật đầu, “Tốt! Ta đáp ứng người! Bất quá, ta có thể nói chuyện với nương tử chút hay không? Nàng đang mang thai, ta sợ nàng lo lắng!”

“Đwocj!” Thái Hư chân nhân gật đầu, đưa mắt nhìn Phượng Thương đi tới bên cạnh Mộ Dung Thất Thất.

Nhìn đến Phượng Thương, lão đầu một mực nhớ lại nữ tử trong trí nhớ mình —— Quân Lan Tâm. Quân Lan Tâm là sư muội của hắn. Năm đó, nếu không phải Quân Lan Tâm bị chọn trúng, bị đưa đi Đông Lỗ quốc làm hoàng hậu, bọn họ có thể đều có một bắt đầu mới.

Lan Tâm, ngoại tôn của nàng, ta sẽ chiếu cố thật tốt!

Chờ Phượng Thương lần nữa tới đây, Thái Hư chân nhân hướng hắn cười một tiếng, “Đã giao đãi rõ ràng? Người yên tâm, ta sẽ cho Già Lam tới báo tin tức mỗi ngày cho người! Tám mười một ngày rất nhanh sẽ đi qua, đến lúc đó trừ đi thai độc, người cũng sẽ không nữa bị vong tình quấy nhiễu rồi!”

“Cám ơn !”

Không đợi Thái Hư chân nhân nói cái khác, Phượng Thương nhảy xuống từ trên thác nước, trực tiếp chìm vào đầm sâu.

“Uy, ta còn chưa nói hết đây! Thật là một tiểu tử nóng tính!” Thái Hư chân nhân đi xuống nhìn lại, chỉ thấy một mảnh bọt nước dâng lên, Phượng

Thương từ lòng hồ nhô ra, thấy hắc không có chuyện gì, Thái Hư chân nhân mới đi xuống.

“Không được vận công, nếu không ác độc công tâm! Cứ xem như đang nghịch nước, ngồi ở bên trong là tốt rồi!”

Nghe giọng nói của Thái Hư chân nhân truyền đến từ trên đỉnh núi, Phượng Thương dựa theo lời hắc nói, tìm một chỗ mép đá, ngồi xếp bằng, trừ đầu, cả thân thể giấu ở trong lòng Vong.

Mới vừa rồi ở trên, người thấy nước này có mùi lạ, không nghĩ tới ở đây nước càng thêm bốc mùi. Nước ấm có chút nóng, trong nước như cũ “Ồ ồ” tiểu bong bóng, hỗn loạn chảy.

“Nha đầu, yên tâm đi, hắc không có chuyện gì ! Tiểu tử này không tệ!” Lúc trở về, Thái Hư chân nhân không nhìn được khen ngợi Phượng Thương hai câu. Cái kia dạng không biết sợ từ trên thác nước nhảy xuống, còn có thể chịu được nước Vong, thật là rất hiếm.

“Xem ra, hắc rất quan tâm người! Ánh mắt người chọn đúng rất tốt!”

Mộ Dung Thất Thất trong lòng vô cùng lo lắng Phượng Thương, nghe Thái Hư chân nhân khen Phượng Thương, nàng bớt chút lo lắng, Phượng Thương đang cố gắng , nàng cũng cố gắng mới được! Nàng tin tưởng, tám mươi một ngày rất nhanh sẽ trôi qua!

Thần y trên đại lục có thể trị tốt sức môi, để cho người trên đảo rất là cao hứng, rồi rút đi tới miếu, muốn thấy thần y.

Khi mọi người nhìn thấy thần y là một tiểu cô nương, còn đang mang thai, bọn họ lại càng kinh ngạc .”Thần y thật xinh đẹp, thật giống Nữ Oa nương nương!” “Đúng a! Không nghĩ tới thần y là nữ nhân này!”

Không thể không nói, mọi người trên Bồng Lai Đảo đều vô cùng thuận phác, Thái Hư chân nhân nói Mộ Dung Thất Thất có thể trị tốt sốt môi, bọn họ liền tin tưởng Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ làm được, cũng không có chút nào hoài nghi.

Mộ Dung Thất Thất kiểm tra những người sốt môi, cẩn thận nhớ kỹ tên của bọn họ, số tuổi, cùng với tình huống thân thể.

Cả Bồng Lai đảo, có hơn hai trăm người có sốt môi, không thể không nói số lượng rất lớn. May mà có Tô Mi, Tố Nguyệt cùng Tấn Mặc hỗ trợ, cho nên Mộ Dung Thất Thất cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Chờ ghi danh tình huống bệnh nhân xong, Mộ Dung Thất Thất phân bọn họ ra làm ba loại. Một loại là rất nhẹ, một loại là nặng, một loại là đặc biệt nặng, tính toán phân ba đợt để làm.

Một ngày bận rộn, Mộ Dung Thất Thất mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi.

“Nha đầu, như thế nào a?” Thái Hư chân nhân tới đây mấy lần, thấy Mộ Dung Thất Thất đang bận, cho nên không có quấy rầy, chờ lúc này bận rộn kết thúc, hẳn để cho các đệ tử bưng bữa ăn tối tới đây, mình lại đến Mộ Dung Thất Thất bên cạnh, “Người không nên gấp gáp như vậy, người còn có có bầu! Thân thể quan trọng hơn!”

Nghe ra sự quan tâm trong giọng nói của Thái Hư chân nhân, Mộ Dung Thất Thất vui vẻ cười một tiếng, “Cám ơn lão nhân gia! Hôm nay ta chẳng qua chỉ mới ghi danh cho bọn họ, giải phẫu còn phải đợi mấy ngày, ta cần một vài công cụ để giải phẫu.”

Mộ Dung Thất Thất lấy ra giấy vẽ châm, dao giải phẫu, bao tay, quần áo vệ sinh...vân vân, đưa cho Thái Hư chân nhân: “Phiền toái lão nhân gia chuẩn bị giúp ta, ta dạo quanh đảo hai ngày, xem một chút rốt cuộc là nguyên nhân khiến nhiều người như vậy bị sốt môi, đến lúc đó sẽ tìm phương pháp xử lý tận gốc chuyện này.”

“Được được! Ta lập tức cho người chuẩn bị. Thật đa tạ người!”

Thái Hư chân nhân kích động là không thôi, bệnh sốt môi quấy nhiễu người dân Bồng Lai đảo, tạo thành vấn đề lớn, rất nhiều cư dân trên đảo đều bệnh sốt môi, vấn đề này kéo dài rất nhiều đời, cũng không có được giải quyết, hôm nay Mộ Dung Thất Thất có thể trị tốt sốt môi, đây quả thực đại ân đối với Bồng Lai đảo.

Sau mấy ngày, Mộ Dung Thất Thất mỗi ngày đồng hành cùng Già Lam đi hết Bồng Lai đảo. Dọc theo đường đi, thấy rất nhiều đứa trẻ sốt môi cười toe toét đối với mình, Mộ Dung Thất Thất càng cảm thấy trách nhiệm trên vai mình càng thêm trọng đại.

“Ta nghĩ, ta biết nguyên nhân khiến dân chúng sốt môi!” Đêm ngày thứ ba, trở lại miếu Nữ Oa , Mộ Dung Thất Thất nói kết quả cho Thái Hư chân nhân.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Về Nước

Thì ra là, món ăn chính của Bồng Lai đảo là thịt, không thường ăn rau dừa. Đi cả Bồng Lai đảo, Mộ Dung Thất Thất cũng không thấy mấy nhà ăn rau dừa, trái cây, nơi này chiêu đãi khách nhân, cũng là các loại loại thịt thú, cá tôm, không có rau dừa.

Rau dừa và trái cây có vi-ta-min B11, là một loại dinh dưỡng trọng yếu, có tác dụng vô cùng mấu chốt đối với sự phát triển của thai nhi trong tám tháng đầu mang thai. Cư dân trên đảo thích ăn thịt, chán ghét thức ăn chay, cộng thêm trong đảo họ hàng gần kết hôn rất nhiều, sức môi thành di truyền, nhiều đời truyền xuống.

Mộ Dung Thất Thất nói những thứ này, Thái Hư chân nhân không thể hiểu, “Nha đầu, người nói vi-ta-min B11, là cái gì? Chẳng lẽ ăn rau dừa, trái cây là có thể có? Nếu như vậy, tại sao không thể chế tạo ra vi-ta-min B11, người không phải là đại phu sao?”

Lời của Thái Hư chân nhân, cũng là làm khó Mộ Dung Thất Thất, đối lại ở hiện đại, xác thực thật là có thể chế ra vi-ta-min B11, nhưng là ở cổ đại, không có thiết bị, như thế nào chế vi-ta-min B11 đây!

“Lão nhân gia, cái này, ta thật không có biện pháp. Hơn nữa, thuốc có ba phần độc, thay vì thông qua dược vật tới bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể, không bằng từ trong đồ ăn hấp thu, như vậy còn có lợi cho thân thể con người.”

Mộ Dung Thất Thất nói rất có lý, Thái Hư chân nhân gật đầu, “Tốt! Ta sẽ ban bố điều này! Một, đưa rau quả, trái cây vào ăn uống, đặc biệt là phụ

nữ có thai, mỗi ngày phải ăn một số lượng nhất định rau dừa và trái cây; điểm thứ hai, chính là trong vòng ba đời trực hệ, nghiêm cấm cưới hỏi.”

“Đúng! Chính là như vậy! Tin chắc nếu kiên trì, sốt mồi có càng ngày càng ít, cư dân trên đảo cũng sẽ càng ngày càng khỏe mạnh.”

Mộ Dung Thất Thất không nghĩ tới biện pháp khác, về phần vi-ta-min B11 hàm lượng phong phú có trong rau dừa nước trái cây, trên đảo cũng không còn thấy, chỉ có thể chờ sau này tìm giống rồi cho người đưa đến Bồng Lai đảo . Nhưng mà nàng căn cứ theo bữa ăn của cư dân trên đảo chia thành nhóm dinh dưỡng, để cho Thái Hư chân nhân chia cho từng nhà, để cho tất cả mọi người dựa theo điều viết phía trên để điều chỉnh chế độ ăn uống của cả nhà mình.

Tìm được nguyên nhân, Mộ Dung Thất Thất bắt đầu giải phẫu những cư dân bị sốt mồi trên đảo. Giải phẫu cũng không khó, chẳng qua là cần phải có người hiệp trợ. Suy nghĩ đến sau này có lẽ còn sẽ có đứa trẻ sốt mồi mới ra đời, cũng cần làm giải phẫu, Mộ Dung Thất Thất gọi Già Lam làm trợ thủ, kì thực là dạy cách giải phẫu bệnh sốt mồi cho Già Lam. Dù sao sau khi Phượng Thương giải độc xong, bọn họ sẽ phải về Bắc Chu, không thể nào một mực ở nơi này. Thụ chi dĩ ngư bất như thụ chi dĩ ngư[1].

[1] Câu này có nghĩa là dạy người bắt cá còn hơn là đưa cá cho. Ý chỉ thà dạy cho họ biết việc mà làm còn hơn là để họ phụ thuộc.

Khi Già Lam biết Mộ Dung Thất Thất muốn truyền thụ cho mình kinh nghiệm kỹ thuật quý giá thì vô cùng kích động. Phải biết rằng ở thời đại này, những thứ kỹ thuật này không không được truyền, hơn nữa truyền nam không truyền nữ, một điều chắc là không truyền cho ngoại nhân. Mộ Dung Thất Thất lại có thể hào phóng như vậy mà truyền cho hã, khiến cho Già Lam không thể nào không kích động, mỗi ngày đi theo Mộ Dung Thất Thất cũng càng thêm chuyên tâm.

Mộ Dung Thất Thất chia số bệnh nhân bị sốt môi thành ba tổ, trong đó lại nhóm trẻ nhỏ không tới 1 tuổi làm thành một tổ, làm giải phẫu đầu tiên.

Bởi vì tới vội vàng, Mộ Dung Thất Thất cũng không có mang quá nhiều thuốc mê, cũng may phía dưới vách đá Nam Sơn của Bồng Lai đảo có rất nhiều Mạn Đà La, Mộ Dung Thất Thất để cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt hái hết, phơi nắng, sau phối hợp những dược vật khác, phối trí thành thuốc mê, mới giải quyết được.

Cư dân trên đảo nghe nói nữ thần y có thể thông qua giải phẫu chữa trị tốt sốt môi, rất kinh ngạc, nhưng sau khi nghe Mộ Dung Thất Thất giải thích quá trình giải phẫu, vốn là kỳ vọng có thể trị tốt sốt môi, mọi người cũng đều rút lui.

“Chân nhân, không phải chúng ta hoài nghi năng lực nữ thần y, mà do chúng ta chưa từng có xem qua giải phẫu sốt môi, vạn nhất, vạn nhất thất bại, vậy chẳng phải sẽ phá hủy mọi người sao!” Một người lớn tuổi trên đảo đại biểu cho cư dân, nói ra ý nghĩ của mọi người.

“Đúng vậy a, đúng a! Chưa ai làm giải phẫu sốt môi, chúng ta làm sao biết có thể thành công hay không a!”

“Cái này ——” thấy mọi người nói như vậy, Thái Hư chân nhân nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất. Nói thật, mọi người lo lắng như vậy cũng có đạo lý, dù sao đối với việc không biết, mọi người nhất thời khó có thể tiếp nhận, cũng sẽ không dễ dàng phối hợp.

Thấy cư dân trên đảo không phối hợp, trong lúc nhất thời, Mộ Dung Thất Thất cũng không biết nên thuyết phục như thế nào. Không có một người thành công, những người này là sẽ không tin tưởng, bọn họ chính là mắt thấy mới tin là thật.

“Ta có biện pháp!” Đang lúc ấy thì, một giọng nói ngọt ngào truyền đến, Mộ Dung Thất Thất quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là bé gái

lúc trước.

“Tỷ tỷ xinh đẹp, ta có biện pháp!” Tiểu Mễ nhảy lên vừa đi vừa chạy đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, rúc vào trong ngực nàng, “Ta cũng sút môi a, tỷ tỷ trước tiên có thể chữa cho ta, chỉ cần bệnh của ta tốt, đã nói lên tỷ tỷ không có gạt người, mọi người cũng là có thể tin tưởng tỷ tỷ xinh đẹp nữa!”

Đột nhiên Tiểu Mễ đến, lại nói những lời này, không thể nghi ngờ giúp đỡ Mộ Dung Thất Thất rất nhiều. Thái Hư chân nhân vốn là có ý đó, không nghĩ tới cháu gái nhỏ thế nhưng biết điều nói ra, “Đúng vậy, nha đầu, trước giải phẫu cho Tiểu Mễ! Ta tin tưởng người!”

Có Thái Hư chân nhân cùng Tiểu Mễ ủng hộ, Mộ Dung Thất Thất vô cùng cảm động, không nghĩ tới bọn họ thế nhưng tin tưởng mình. Không nói hai lời, Mộ Dung Thất Thất liền sai Tô Mi cùng Tố Nguyệt đi chuẩn bị, làm giải phẫu cho Tiểu Mễ.

Gian phòng giải phẫu, Mộ Dung Thất Thất chọn riêng một phòng khô ráo, trước giải phẫu, tiêu độc cho cả gian phòng.

Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc cùng Già Lam mặc áo giải phẫu, vào gian phòng. Trên giường, thuốc mê phát huy tác dụng, Tiểu Mễ đã ngủ say.

“Bắt đầu đi!” Mộ Dung Thất Thất dùng rượu cồn có nồng độ cao trừ độc trên môi cho Tiểu Mễ, sau đó cầm lấy một mảnh lưỡi dao thật mỏng, “Dựa theo ta nói, các người phối hợp ta!”

Mộ Dung Thất Thất cầm lấy lưỡi dao, rạch hai cái trên môi Tiểu Mễ, chờ máu tươi chảy ra, Mộ Dung Thất Thất đưa tay, “Đem kim móc cùng cần kình ngư (cái này là các dụng cụ y tế) cho ta!” Tấn Mặc vội vàng đưa cho Mộ Dung Thất Thất kim móc. Kình ngư , Già Lam nhận lấy lưỡi dao trong tay Mộ Dung Thất Thất .

Chỉ thấy, Mộ Dung Thất Thất vá lại bên trong đôi môi , châm pháp của nàng vô cùng tốt, chỉ trong nháy mắt, bên trong môi trên của Tiểu Mễ đã vá lại ở chung một chỗ. Tiếp theo, dùng châm pháp đồng dạng vá lại phía ngoài đôi môi.

Bởi vì lúc trước cắt da trên môi, lúc này hai mảnh thịt rỉ máu , thông qua thủ thuật may vá vá lại, siết thật chặt lại với nhau.

“Thuốc!” Mộ Dung Thất Thất đưa tay, Già Lam đưa lên một bình nhỏ. Nàng lấy ra thuốc dán, dán nhẹ thuốc lên chỗ nối tiếp vết nối. Vốn là còn đang chảy máu tươi, dán thuốc xong, lập tức động lại.

“Ôm Tiểu Mễ lên trên giường, để nàng nghỉ ngơi một chút. Chờ thuốc mê tan nàng sẽ có một chút đau , bất quá không có gì đáng ngại, có thuốc dán, bốn năm ngày mới có thể tốt, huống chi tiểu hài tử khôi phục cực nhanh, không bao lâu, môi của nàng là có thể giống người bình thường.”

Thời gian giải phẫu cũng không dài, chờ Mộ Dung Thất Thất đi ra ngoài, Thái Hư chân nhân lo lắng nghênh đón.”Như thế nào? Rốt cuộc như thế nào?”

“Giải phẫu rất thành công, nhưng sau này vấn đề vệ sinh phải chú ý, ta sẽ tự mình chiếu cố Tiểu Mễ , ngài yên tâm!”

Quả nhiên, chờ thuốc mê tản đi, Tiểu Mễ đau đến tỉnh, mở mắt ra, Tiểu Mễ thấy được Mộ Dung Thất Thất, nàng đang cầm quạt hương bồ, nhẹ nhàng quạt gió. Bộ dáng Mộ Dung Thất Thất khiến cho Tiểu Mễ long lanh mắt, trong miệng gọi ra hai chữ, “Mẫu thân ——”

“Tiểu Mễ, người đã tỉnh!” Tiểu Mễ tỉnh lại, Mộ Dung Thất Thất thật cao hứng, “Có phải rất đau hay không? Nhịn một chút, Tiểu Mễ là hài tử kiên cường, nhẫn nại chờ vết thương khôi phục, là có thể giống như trước đây nói chuyện, ăn cơm!”

“Mẫu thân, hu hu, Tiểu Mễ muốn!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất ôn nhu như vậy, quan tâm mình, Tiểu Mễ”Oa” một tiếng khóc lên, tay nhỏ bé nắm vạt áo Mộ Dung Thất Thất , không chịu để nàng đi.

Ngay từ lúc ở chỗ Già Lam biết được, Mộ Dung Thất Thất đã nghe nói thân thế của Tiểu Mễ, cha mẹ của nàng ở một lần trên biển bắt cá gặp bão, cuối cùng chết ở trên biển. Bởi vì Thái Hư chân nhân cùng gia gia Tiểu Mễ là bằng hữu, Tiểu Mễ thành cô nhi, Thái Hư chân nhân dẫn Tiểu Mễ về bên cạnh mình, xem nàng như cháu gái mà nuôi lớn.

Hiện tại thấy Tiểu Mễ mở miệng một tiếng “mẫu thân”, nơi mềm mại trong lòng Mộ Dung Thất Thất bị đả động, đứa nhỏ này, nhất định là nghĩ tới mẫu thân của nàng rồi! Thật là một hài tử khiến người khác thương tiếc!

Đến trưa, Mộ Dung Thất Thất theo cạnh Tiểu Mễ giúp nàng ăn cơm, bôi thuốc cho nàng, lại kể cho Tiểu Mễ rất nhiều truyện cổ tích.

“Tỷ tỷ xinh đẹp, Ngưu Lang cùng Chức Nữ một năm chỉ có thể gặp một lần, thật là thật đáng thương nga!”

“Cô bé quàng khăn đỏ không nên tin lời con sói mà!”

” Công chúa Bạch Tuyết cùng hoàng tử có cuộc sống hạnh phúc rồi, vậy bảy chú lùn đi đâu vậy đây?”

Trong phòng, giọng Tiểu Mễ ngây thơ không ngừng truyền tới, khiến cho Già Lam đứng ngoài cửa, sau khi nghe, khóe miệng vẫn duy trì độ cong. Không nghĩ tới, nàng kia còn có một mặt ôn nhu như vậy.

Chờ Tiểu Mễ mệt nhọc ngủ, Mộ Dung Thất Thất mới nhẹ nhàng mà rút tay mình bị Tiểu Mễ nắm về. Đắp cho nàng tấm chăn thật mỏng, Mộ Dung Thất Thất đi ra khỏi cửa phòng.

Lúc này, mặt trời đã ngả về Tây , Mộ Dung Thất Thất lắc lắc cổ đau nhức, đi chưa tới hai bước, thế nhưng chân mềm nhũn.

“Cẩn thận!” Một đôi tay từ bên cạnh đỡ lấy nàng, Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, mới nhìn rõ ràng người nọ là Già Lam.

“Cám ơn ——” Mộ Dung Thất Thất lễ phép cảm tạ.

“Người không sao chứ? Thật là cực khổ người! Người bây giờ mang bầu, còn muốn làm những chuyện này, sau này có chuyện gọi ta là được!” Già Lam quan tâm nói, nhìn đến cô gái trước mắt vẻ mặt mệt mỏi, Già Lam muốn giúp nàng trở về phòng, Tô Mi lúc này đi tới.

“Tiểu thư!” Thấy Mộ Dung Thất Thất rất là mệt mỏi , Tô Mi vội vàng tiến lên đỡ lấy Mộ Dung Thất Thất, “Tiểu thư, người không cần gấp gáp!”

“Không có chuyện gì, có chút buồn ngủ, trở về nghỉ ngơi một chút là tốt.”

Trước khi đi, Mộ Dung Thất Thất nói lời từ biệt cùng Già Lam, Già Lam phất phất tay, vẫn đưa mắt nhìn đôi chủ tớ rời đi.

Đợi đến khi đến Vong, mang cho Phượng Thương bữa ăn tối, Già Lam đi đến dưới thác nước, ngồi ở bên bờ tảng đá lớn, vừa nhìn Phượng Thương ăn cơm, vừa cùng hân nói chuyện phiếm. Nhưng mà hơn phân nửa cũng là hân đang nói..., Phượng Thương rất kiệm lời.

Lúc này đã vào ban đêm, nước trong đầm đã không còn nóng rực như ban ngày , mà nhiệt độ cấp tốc giảm xuống. Lúc trước trên mặt Phượng Thương là một mảnh màu đỏ, hiện tại đã bắt đầu biến thành màu trắng, thậm chí còn có chút phát xanh.

“Phượng Thương, người cố chịu đựng! Công chúa còn đang chờ người!” Nói thật, nội tâm Già Lam rất là bội phục Phượng Thương. Nước Vong

Xuân, cho dù là hân cũng không dám dễ dàng đụng vào, nước này nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm thật lớn, hơn nữa nhưng là có mùi hôi thối, làm cho người khó có thể tiếp nhận, lại càng không cần phải nói ngâm mình ở trong nước.

“Ta biết.” Phượng Thương rốt cục mở miệng nói một câu, “Người giúp ta nói cho Khanh Khanh, nàng phải chiều cố mình tốt. Giải phẫu, từ từ làm, ta tin tưởng năng lực của nàng! Còn có, chính là. Ta nhớ nàng.”

Nghe được lời này của Phượng Thương, khiến cho Già Lam thoát cái đỏ mặt. Lời tình ý mật của phu thê người ta, hân như thế nào nhẩn nhu. Chẳng qua là, Phượng Thương đã nói, hân là người mang tin tức nên đem lời truyền tới.

Sau khi trở về, Già Lam đi tới cửa phòng Mộ Dung Thất Thất, truyền đạt lại lời Phượng Thương dặn dò cho Mộ Dung Thất Thất. Lời càng lúc càng nhỏ dần, mặt Già Lam có chút nóng lên, nhìn Mộ Dung Thất Thất rất là không được tự nhiên.

“Sao vậy?” Mộ Dung Thất Thất ngẩng đầu, nhìn Già Lam, “Thương có phải còn có lời muốn nói?”

“Hân để cho ta nói cho người biết, hân nhớ người.” Nói ra lời này, mặt Già Lam đỏ như tôm luộc, khiến cho Tô Mi cùng Tố Nguyệt phì cười, “Cô gia chúng ta truyền lời, người đỏ mặt cái gì a!”

“Ta.” Bị Tô Mi cùng Tố Nguyệt chê cười, Già Lam có chút lúng túng, “Ta chưa làm người mang tin tức như vậy, cho nên.”

“A, cho nên người thẹn thùng?” Tô Mi đi tới trước mặt Già Lam, “Chặc chặc , không nghĩ tới da mặt người mỏng như vậy , vậy sau này cưới vợ làm sao bây giờ?”

“Trừ phi rời đi sư môn, trở thành người bình thường, nếu không ta sẽ không lấy vợ.” Già Lam lời này nói rất chân thành, nhưng dẫn tới Tô Mi “phì” cười một tiếng, “Người có cưới hay không cưới vợ cùng chúng ta có quan hệ gì, như vậy chính là lòi ra cái đuôi a!”

“Ta đi trước ——” tránh cho lần nữa bị chê cười, Già Lam đi vội ra khỏi gian phòng Mộ Dung Thất Thất.

“Thật là thú vị, hẳn thẹn thùng, tiểu thư!”

Thật xa, thanh âm Tô Mi truyền đến tai Già Lam, để cho hắc gương mặt lại càng đỏ hơn đốt. Thật là kỳ quái, tại sao phải xuất hiện chuyện như vậy đây? Chẳng lẽ là khí trời quá nóng?

Mộ Dung Thất Thất để cho Tố Nguyệt đem Tiểu Mễ ôm đến gian phòng của mình, ngủ ở trên giường mình, sợ nàng ban đêm có sẽ sốt, Mộ Dung Thất Thất nửa đêm tỉnh dậy xem thử nhiều lần, mãi cho đến hừng sáng, mới ngủ thật say.

Bốn ngày sau, thời điểm Tiểu Mễ đứng ở trước mặt dân cư trên đảo, mọi người đều mở mắt thật to mà nhìn nàng

“Môi Tiểu Mễ đẹp lắm! Môi Tiểu Mễ đẹp lắm!” Có đứa trẻ vây quanh Tiểu Mễ kêu lên, hiện tại bách tính mới tin tưởng y thuật của Mộ Dung Thất Thất, cả đám đều yêu cầu Mộ Dung Thất Thất chữa bệnh cho bọn hắc.

“Gia gia!” Tiểu Mễ được Thái Hư chân nhân ôm vào trong ngực, thấy vết sẹo nhạt màu trên môi Tiểu Mễ, lão nhân rất là cao hứng, “Nha đầu, cảm ơn người! Ta cũng không biết làm sao cảm tạ người!”

“Ngài đừng khách khí như vậy, ta còn muốn cảm ơn ngài cùng Tiểu Mễ, tin tưởng ta, ủng hộ ta!”

Mộ Dung Thất Thất không đầy một lát đã sửa sang lại danh sách đi ra ngoài, an bài thứ tự cho những người sắp giải phẫu, mỗi ngày làm 4 ca giải phẫu, hơn nữa Mộ Dung Thất Thất còn ghi lại những việc cần chú ý khi giải phẫu lên giấy, truyền cho dân cư trên đảo.

Trong một thời gian ngắn, mỗi ngày Mộ Dung Thất Thất đều bận từ sớm bận đến tối, mỗi ngày bốn ca giải phẫu, còn đi kiểm tra tình huống khôi phục của bệnh nhân, cuộc sống bận rộn nhưng rất phong phú, mà bụng của nàng, cũng giống như quả bóng cao su được thổi lên, càng lúc càng lớn hơn.

Chớp mắt, hai tháng trôi qua. Bụng Mộ Dung Thất Thất đã hơn bảy tháng, đến gần tám tháng rồi, ban đầu giải phẫu cũng là để nàng làm, sau lại giao cho Già Lam cùng Tấn Mặc. Tấn Mặc vốn là đại phu, thủ nghệ vô cùng tốt, Già Lam sau một thời gian ngắn huấn luyện, cũng có thể cầm dao.

Trải qua khoảng thời gian cố gắng, người có sốt môi trên đảo, đều được trị lành, rất nhiều người đã khôi phục khỏe mạnh, danh vọng Mộ Dung Thất Thất ở Bồng Lai đảo tăng mạnh, thành “Nữ thần y” trong lòng dân chúng.

“Thương, chàng nói ta có phải rất lợi hại hay không?” Dưới thác nước Vong, Mộ Dung Thất Thất tựa vào tảng đá lớn bên bờ mà ngồi, nhìn Phượng Thương trong nước.

Ban đầu nàng vẫn không thể thích ứng mùi vị của nước Vong, nhưng gần không được nổi nhớ Phượng Thương, cách mấy ngày lại tới thăm Phượng Thương, sau dần dần thích ứng với mùi nước của Vong.

“Khanh Khanh của ta, dĩ nhiên là lợi hại.” Thân thể Phượng Thương ngâm trong nước, tay lại đặt ở trên bụng đã nhô cao của Mộ Dung Thất Thất. Mộ Dung Thất Thất nói phụ thân phải cùng hài tử nói chuyện lúc hài tử còn trong bụng mẹ, như thế tiểu bảo bảo sinh ra sẽ vô cùng thông minh,

cho nên mỗi lần Mộ Dung Thất Thất tới đây, Phượng Thương cũng sẽ đem bàn tay to để lên trên bụng Mộ Dung Thất Thất , cùng hài tử nói chuyện phiếm.

“Thương, kiên trì mấy ngày, chàng có thể ra ngoài! Chàng không biết, không có chàng ở bên cạnh, buổi tối ta đều ngủ không ngon!” Mộ Dung Thất Thất bấu môi làm nũng, nghe vậy trong lòng Phượng Thương giống như ăn mật, “Khanh Khanh, nàng cực khổ rồi! Vừa chiếu cố mình, còn phải chiếu cố những bệnh nhân. Lúc này, ta lại không thể ở bên cạnh nàng phụng bồi nàng, khiến nàng chịu ủy khuất!”

“Ta không ủy khuất! Chỉ cần chàng thân thể kiện kiện khang khang, ta một chút cũng không ủy khuất! Đúng không, cực cưng!” Lúc Mộ Dung Thất Thất nói chuyện, hài tử trong bụng khẽ động, Mộ Dung Thất Thất đặc ý hướng Phượng Thương cười một tiếng, “Chàng nhìn, hài tử cũng đồng ý với ta đấy!”

Bởi vì mang thai, tư vị nữ nhân trên người Mộ Dung Thất Thất càng thêm nồng nàn, Phượng Thương thấy mà mê mẩn, “Khanh Khanh, nàng thật đẹp!”

Nếu không phải bởi vì chính mình còn đang ở trong Vong Xuyên, Phượng Thương nhất định sẽ không nhịn được mà hôn Mộ Dung Thất Thất. Chẳng qua là hiện tại mỹ nhân đang ở trước mắt, hăn lại cái gì cũng không thể làm, khiến cho Phượng Thương càng ngày càng hi vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút, đã lâu lắm rồi, hăn không được ôm Mộ Dung Thất Thất. Mỗi ngày ngâm ở Vong, cái loại tịch mịch này thật là vô cùng gian nan.

“Thương, ta cùng hài tử chờ chàng!” Mộ Dung Thất Thất đưa tay, đặt ở trong bàn tay to lớn của Phượng Thương, ánh mắt tràn đầy kiên định, “Kiên trì chính là thắng lợi, mẫu tử ta tin chàng!”

Lời Mộ Dung Thất Thất, giống như thuốc định tâm, biến thành động lực giúp Phượng Thương chống đỡ dưới nước. Thời gian trôi cực nhanh, cuối cùng đã tới chín chín tám mươi một ngày, Phượng Thương từ Vong đi ra ngoài, đám người Mộ Dung Thất Thất, Tấn Mặc sớm chờ chực ở bên cạnh nghênh đón hân.

“Thương ——” Mộ Dung Thất Thất nhào vào trong ngực Phượng Thương, lại bị hân ngăn cản, “Trên người của ta hôi, chờ ta rửa sạch, nữa sẽ ôm!”

Thấy Phượng Thương đến lúc này còn để ý hình tượng của mình như vậy, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng cười một tiếng, vội vàng kéo Phượng Thương trở về. Nước nóng đã sớm chuẩn bị xong, Phượng Thương tắm thật lâu, cho đến khi rửa sạch mùi trên người hân, mới thay y phục sạch sẽ ra cửa.

Đến khi nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, không đợi nàng tới đây, Phượng Thương đã tiến lên ôm nàng.

Chẳng qua là, khi ôm Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương cảm thấy có chút không được tự nhiên, tìm thật lâu, mới phát hiện thì ra loại này không được tự nhiên là bởi vì một bụng lớn kẹp ở giữa bọn họ, tựa như “chướng ngại vật”, để cho Phượng Thương nở nụ cười, “Xem ra, sau này chỉ có thể ôm Khanh Khanh từ phía sau rồi!”

“Ta mập rất khó coi? Ta chỉ sợ chàng ôm không được!” Khuôn mặt của Mộ Dung Thất Thất ửng hồng, ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong mắt cũng là kiêu ngạo cùng tự hào, không có gì ngoài ngoài có chút không thích ứng, hiện tại nàng nhưng lại vô cùng hưởng thụ cảm giác làm phụ nữ có thai.

Không đợi Mộ Dung Thất Thất nói hết lời, Phượng Thương đã bế nàng lên, “Bất kể nàng béo hay gầy, ta cũng có thể ôm! Huống chi là ôm lão bà

của mình cùng hài tử, ta thích còn không kịp!”

Thấy hai người như vậy đối với những người đã quen thuộc , tất cả mọi người vì bọn họ cao hứng. Thái Hư chân nhân tỉ mỉ kiểm tra thân thể cho Phượng Thương, cuối cùng cười vuốt vuốt chòm râu, “Vong tình trên người người đã trừ đi rồi, sau này không bao giờ ... bị độc nhiều loạn!”

Nghe nói như thế, Phượng Thương đứng lên, chân thành khom người trước Thái Hư chân nhân: “Đa tạ lão nhân gia!”

“Muốn cảm ơn, hẳn là ta! Làm phiền nha đầu này, bệnh hơn mười năm của Bồng Lai đảo chúng ta được trị khỏi, hẳn là ta cảm tạ các người!”

Thái Hư chân nhân biết, Phượng Thương trị hết bệnh, cũng chính là điều bọn họ muốn. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn chung đụng, Thái Hư chân nhân rất có hảo cảm với Mộ Dung Thất Thất , rất muốn giữ bọn họ ở chỗ này chơi thêm một thời gian ngắn, nhưng mà Mộ Dung Thất Thất sắp sinh rồi, hơn nữa hài tử trên người có cổ tử , bọn họ còn muốn mang hài tử đi Nam Phượng quốc, cho nên mặc dù Thái Hư chân nhân không muốn cũng không có cách nào giữ bọn họ lại.

Nghỉ ngơi một ngày, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất chào từ biệt Thái Hư chân nhân.

Cư dân trên đảo biết được nữ thần y muốn đi, rồi rít đến miếu Nữ Oa cảm tạ Mộ Dung Thất Thất, sau lại từ trong nhà lấy ra các loại thức ăn, chuẩn bị nước ngọt cho bọn họ.

Lên thuyền, Mộ Dung Thất Thất mới phát hiện Già Lam đã ở trên thuyền, trong lòng có chút kinh ngạc.”Già Lam, người không ở lại Bồng Lai đảo sao?”

“Ta muốn đưa các người trở lại đại lục! Người cầm lái chỉ ghé qua một lần, không biết như thế nào đi tới, cần phải có người dẫn dắt mới được.”

Già Lam nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất gật đầu. Thuyền lớn rời đi Bồng Lai đảo, Mộ Dung Thất Thất phất tay với những cư dân trên đảo, tới khi thuyền lớn đi xa, mọi người mới lưu luyến không rời.

Trên đường trở về, tay Phượng Thương không còn có xuất hiện tình trạng run rẩy, Tấn Mặc kiểm tra cho Phượng Thương, ngạc nhiên phát hiện tàn độc của cổ độc lưu lại trên người Phượng Thương cũng đã biến mất, tin tức này khiến cho Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương hết sức cao hứng.

Vốn tưởng rằng phải đến Nam Phượng nhờ Tộc trưởng Cổ tộc giải quyết di chứng của cổ độc trên người Phượng Thương, không nghĩ tới nước Vong đã giải quyết nốt tàn độc còn lại, đối với Phượng Thương, đây thật đúng là tin tốt.

Thuyền lớn vẫn đi tới một tháng mới đến đại lục. Trên đường đã trải qua mấy lần bão lớn, may mà có Già Lam mới tránh thoát.

Thuyền lớn cuối cùng dừng ở cảng Đông Lỗ quốc, bỏ neo xuống, đám người Phượng Thương mới vừa lên bờ, thì binh lính tiến lên: “Là Nhiếp chính vương cùng Trấn quốc công chúa sao?!”

Binh lính mặc quân phục Bắc Chu quốc, vừa thấy Phượng Thương, lập tức quỳ xuống hành lễ: “Cung nghênh Nhiếp chính vương! Cung nghênh Trấn quốc công chúa!”

Không đầy một lát, Nạp Lan Tín chạy tới, nhìn thấy Phượng Thương, Nạp Lan Tín kích động không được, lập tức lạy ở trước mặt Phượng Thương, “Vương gia, ngài trở lại!”

“Đứng lên đi!” Thấy Nạp Lan Tín như vậy, Phượng Thương tự nhiên biết Nạp Lan Tín đích thị đã đoạt được Đông Lỗ quốc, không hổ là người hăn nhìn trúng.

Nhìn thấy bộ dáng Mộ Dung Thất Thất, Nạp Lan Tín hiển nhiên có chút “bị dọa”, thường thấy Mộ Dung Thất Thất bộ dáng yếu điệu, hiện tại thành như vậy, có chút không có quen.

Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất được nghênh vào cửa sông, Nạp Lan Tín liền báo lại hiện trạng Đông Lỗ quốc. Hiện tại, trên đại lục đã không có Đông Lỗ quốc cùng Tây Kỳ quốc, chỉ còn lại có hai nước Bắc Chu, Nam Phượng.

Nghe được Minh Nguyệt Thịnh đoạt được Tây Kỳ, Long Trạch Cảnh Thiên bỏ thành mà chạy, Mộ Dung Thất Thất nở nụ cười, “Không nghĩ tới Minh Nguyệt Thịnh cũng là nhân vật nguy hiểm! Vậy Thượng Quan Vô Kỵ đâu?”

Nghe Mộ Dung Thất Thất nhắc tới Thượng Quan Vô Kỵ, Nạp Lan Tín đáng tiếc thở dài, “Thượng Quan Vô Kỵ tự vẫn ——”

“Cái gì?” Cái kết quả này thật sự là ngoài dự đoán của Mộ Dung Thất Thất, nàng làm sao cũng không nghĩ tới Thượng Quan Vô Kỵ tự vẫn.” Tại sao có thể như vậy?”

“Thượng Quan Vô Kỵ thua ở trong tay Đại tướng quân, Đại tướng quân muốn Thượng Quan Vô Kỵ quy thuận, nhưng là khi Tây Kỳ mất nước Thượng Quan Vô Kỵ tự sát. Hắn nói không có thể thủ hộ Tây Kỳ, thẹn với liệt tổ liệt tông.”

Lời của Nạp Lan Tín khiến cho Mộ Dung Thất Thất trầm mặc lại. Vừa nghĩ tới ban đầu đến Bắc Chu quốc, Thượng Quan Vô Kỵ trên đường cẩn thận chiếu cố, còn từng muốn mang nàng đi, thiếu niên đơn thuần, nhiệt huyết, thế nhưng lại bỏ mạng chỉ vì hai chữ “trung thành”, hắn sao lại ngốc như vậy chứ!

Tâm tình Mộ Dung Thất Thất không tốt, ai cũng có thể nhìn ra. Nạp Lan Tín nhỏ giọng lui ra, Phượng Thương đi tới phía sau Mộ Dung Thất Thất,

bàn tay to từ sau, ôm nàng.

“Có phải đau lòng cho Thượng Quan tướng quân?”

“Ừ!” Mộ Dung Thất Thất đang hoảng gật gật đầu. Nàng xem Thượng Quan Vô Kị làm bằng hữu, mặc dù Tây Kỳ quốc cùng Bắc Chu quốc có lập trường bất đồng, khiến cho bọn họ phải đứng ở phía đối lập, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới kết quả như thế.

Tại sao hắn lại dùng phương thức như thế để kết thúc tánh mạng của mình chứ? Hắn rõ ràng còn có thể có nhiều hơn lựa chọn! Hắn thật là khờ!

“Khanh Khanh, mỗi người đều có lựa chọn của mình, tỷ như hắn sẽ chọn trung thành, tỷ như Long Trạch Cảnh Thiên sẽ chọn chạy trốn.” Phượng Thương cũng không có bởi vì Mộ Dung Thất Thất thương tiếc Thượng Quan Vô Kị mà ghen, ý nghĩ của nàng, hắn như thế nào không biết đây! Nàng xem Thượng Quan Vô Kị cho là bằng hữu, hiện tại mất đi người bạn này, Mộ Dung Thất Thất khổ sở là thường tình.

Chẳng qua là, Phượng Thương so sánh với Mộ Dung Thất Thất lý trí hơn, càng thêm hiểu nội tâm Thượng Quan Vô Kị. Người nam nhân kia, lựa chọn tự vẫn kết thúc tính mạng mình, sợ rằng một nửa là vì theo Tây Kỳ quốc, một nửa khác, là bởi vì không chiếm được nữ nhân yêu mến, cho nên nội tâm đã sớm khô khốc, đã sớm đợi một cơ hội giải thoát!

Bởi vì Mộ Dung Thất Thất sắp chín tháng, đến gần ngày sinh dự tính, cho nên bọn họ cũng không có dừng lại, chẳng qua chỉ nghỉ ngơi hai ngày, lập tức chạy tới Yên Kinh- kinh đô của Bắc Chu quốc. Già Lam không theo Mộ Dung Thất Thất cùng đến Yên kinh, ngược lại hướng bọn họ nói lời từ biệt, lên thuyền trở về Bồng Lai đảo.

Trên đường, Phượng Thương có chút khẩn trương, Tấn Mặc cùng hắn nói một chút chuyện khi sản phụ lâm bồn, vốn muốn cho Phượng Thương có lòng chuẩn bị, không nghĩ tới chẳng qua là chứng “khó sanh” lại dọa

Phượng Thương , hấn sợ Mộ Dung Thất Thất gặp tình huống”khó sanh” , lo lắng hơn đường xá xóc nảy, Mộ Dung Thất Thất sẽ sinh con ngay trên đường, cho nên cho ngựa đi chậm, hết thầy lấy đều đặt an nguy của Mộ Dung Thất Thất lên hàng đầu.

Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Thất Thất máy thai đặc biệt lợi nhiều, mặc dù xe ngựa đã chuẩn bị vô cùng tốt, nhưng quá mức trầm trọng , khiến cho nàng buổi tối không cách nào ngủ yên, chỉ có thể ban ngày nghỉ ngơi một chút lại một chút, sau lại sẽ bị máy thai náo tính.

Thấy Mộ Dung Thất Thất chịu đựng như vậy, Phượng Thương đau lòng đến không chịu nổi, hận không thể như vậy thay nàng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Sinh Bảo Bảo

Chờ đến thành Yên kinh, đã là tháng mười hai, trời đông giá rét, bốn phía một mảnh tuyết trắng. Cũng may người trong cung biết Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất trở lại, đã sớm cho người đem vật sưởi ấm qua, cộng thêm Phượng Thương tỉ mỉ che chở, còn có trong bụng bảo bối biết điều, Mộ Dung Thất Thất cũng không phải chịu quá nhiều khổ.

Chờ đến Yên kinh thành, trở lại nhiếp chính vương phủ, Phượng Tà, Hoàn Nhan Minh Nguyệt đã sớm đợi đã lâu. Vừa nghe nói Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đến, hai người vội vàng ra ngoài.

“Cha, nương ——” Mộ Dung Thất Thất vừa xuống xe ngựa, đã bị thấy được Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, hướng hai người hành lễ, lại bị Hoàn Nhan Minh Nguyệt ngăn cản, tiến lên đỡ lấy nà:.”Để cho nương xem một chút!” Cẩn thận kiểm tra Mộ Dung Thất Thất từ trên xuống dưới, xác định khẳng định nàng cũng không ốm, ngược lại nở nang rất nhiều, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cao hứng cười ra tiếng.

“Cha con biết các con muốn trở về, sáng sớm đã đến đứng chờ rồi!” Liếc nhìn Phượng Tà đứng cạnh đang không biết nói gì, Hoàn Nhan Minh Nguyệt thay hẳn đem những lo lắng kia nói ra.

“Cám ơn cha, cám ơn nương! Để cho hai người lo lắng!”

Mộ Dung Thất Thất cười ngọt ngào , cảm giác có người nhà thật tốt, bất luận người ở chỗ nào, đều có cha mẹ nhớ thương, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cảm giác này. Giờ phút này, trong lòng Mộ Dung Thất Thất

tràn đầy hạnh phúc, đi tới thế giới, có người yêu cùng người nhà, đây là loại hy vọng xa vời mà kiếp trước nàng chưa từng dám ước mơ.

Trong cung, hoàng thái hậu Đông Phương Lam nghe nói Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương trở lại, liền dẫn Hoàn Nhan Kiệt cùng đến Nhiếp Chính Vương phủ.

“Bà ngoại! Trời lạnh như thế, người làm sao tới rồi? Ta đang định ngày mai tới thăm người đây!” Thấy Đông Phương Lam đi ra ngoài thăm mình giữa trời đông, Mộ Dung Thất Thất có chút băn khoăn.

“Đừng đừng, người bây giờ thân thể nặng, không thể động, nên để bà đến thăm!”

Đông Phương Lam nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thất Thất, nhìn thật lâu “Bụng đầy, đích thị là một tiểu tử mạnh khỏe!” Đợi lâu như vậy, thì ra là Đông Phương Lam nói đúng cái này, khiến mọi người chung quanh nở nụ cười.

“Cô cô sắp sinh tiểu đệ đệ sao? Thật tốt quá!” Hoàn Nhan Kiệt hồi lâu không thấy Mộ Dung Thất Thất, lần này Mộ Dung Thất Thất trở lại, mang theo rất nhiều lễ vật, đặc biệt là ốc biển trắng, khiến cho hắn yêu thích không buông tay. Bây giờ nghe Đông Phương Lam nói, Mộ Dung Thất Thất hoài thai nam, Hoàn Nhan Kiệt cao hứng sắp nhảy lên.

“Nếu như cô cô sinh một tên tiểu đệ đệ, trăm nhất định sẽ bảo vệ hắn thật tốt! Không để cho bất luận kẻ nào khi dễ hắn!”

Lúc nói lời này, trên khuôn mặt ngây thơ của Hoàn Nhan Kiệt, rõ ràng hiện ra bộ dáng người lớn, phảng phất đây là một câu hứa hẹn, nói ra, chính là chuyện cả đời.

Thấy bộ dáng của Hoàn Nhan Kiệt, Mộ Dung Thất Thất đưa tay vuốt ve lên mặt hắn, “Nếu như cô cô sinh ra tiểu đệ đệ, thì Kiệt nhi có bằng hữu

rồi! Tiểu đệ đệ cũng sẽ bảo vệ Kiệt nhi !”

Một bên Đông Phương Lam thấy Mộ Dung Thất Thất hứa hẹn như vậy, khẽ gật đầu. Mà Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà nghe lời của nữ nhi, đều nhìn nhau cười một tiếng.

Ngày sinh của Mộ Dung Thất Thất dự tính là vào tháng tám, nhưng dù đến thời gian, bảo bối trong bụng tựa hồ vẫn chưa có ý định ra ngoài gặp người, từ đầu đến cuối vẫn không thấy dấu hiệu sinh.

Tình huống như thế, Mộ Dung Thất Thất không thêm để ý, ngược lại Phượng Thương có chút khẩn cấp.

“Tại sao lại như vậy chứ? Đã đến ngày sinh trong dự tính rồi?” Phượng Thương có chút khẩn cấp mà nghĩ muốn biết hài tử của hắc và Mộ Dung Thất Thất rốt cuộc là cái bộ dáng gì. Hiện tại qua dự tính ngày sinh chừng mấy ngày, một chút động tĩnh cũng không có, khiến lão cha như hắc có chút không đợi nổi.

“Cục cưng, người đang ở đây làm cái gì vậy? Tại sao còn không ra đây!” Phượng Thương dán tai lên trên bụng Mộ Dung Thất Thất, cùng bảo bối của hắc nói chuyện với nhau. Hắc bộ dáng gấp gáp như vậy rơi vào trong mắt Tô Mi cùng Tố Nguyệt, hai người ở bên cạnh”hì hì ” cười, ngay cả Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà, cũng bị Phượng Thương chọc cười.

“Thương, chàng hay là trước thử nghĩ tên cho hài tử đi!”

Mộ Dung Thất Thất đang ăn táo, tay nhỏ bé vuốt ve bụng.

Mấy ngày qua, dân chúng cả kinh thành đều đã thầm đoán tên cho hài tử trong bụng Mộ Dung Thất Thất. Mặc dù lúc trước, khi Mộ Dung Thất Thất gả cho Phượng Thương, hôn sự không được tiến hành, nhưng sau khi thân

phận Phượng Thương sửa đổi, tất cả mọi người hiểu bọn họ vốn không có cùng huyết thống, sau lại cũng là nhận định họ là một đôi tình lữ.

Huống chi, không có Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, Đông lỗ làm sao có thể quy phục Bắc Chu quốc, không có Phượng Tà, Tây kỳ tiến công làm sao sẽ bị đánh bại. Phượng gia, trở thành dòng họ tôn quý nhất Bắc Chu quốc, vô luận là theo phương diện nào, công lao của Phượng gia cũng không thể xóa nhòa .

Các sông bạc trong Yên kinh thành, đã sớm mở đánh cuộc, đánh cuộc hài tử của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất rất cuộc là nam hài hay là nữ hài, tất cả quan viên cùng với hơn phân nửa dân chúng, đều đánh cuộc ở sông bạc.

Câu”cái bụng đầy sinh nam oa” của Đông Phương Lam, không biết được người nào tung ra, khiến mọi người chạy theo như vịt, đều cược Mộ Dung Thất Thất sinh nam oa. Khi tin tức này truyền tới trong tai Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, đây đối với vợ chồng rất ăn ý phái người đi đánh cuộc , tiền đặt ở nữ nhi.

“Thương, nếu là thật sinh nhi tử, vậy sẽ phải bồi thường nặng rồi! Lần này thế nhưng ta có thể thua gần như chắc a!”

Gần kỳ sinh, thân thể Mộ Dung Thất Thất càng lúc càng nặng, hiện tại cả người đều dựa vào ở trong ngực Phượng Thương, đặt hết sức nặng lên trên người hắn, “Ta mặc kệ! Nếu là thật sinh nhi tử, muốn chàng bồi thường tiền cho ta!”

“Được được tốt! Ta bồi cho nàng! Người của ta cũng là của nàng, huống chi những vật ngoại thân kia!” Thấy kiều thê làm nũng như vậy, Phượng Thương nghịch nghịch vài sợi tóc sau tai Mộ Dung Thất Thất: “Nếu là nhi tử, ta liền ném hắn cho Minh Nguyệt Thịnh! Ta đây không cần nhi tử đâu!”

“Tại sao?”

Phượng Thương không thích nhi tử, khiến cho Mộ Dung Thất Thất rất là kinh ngạc, người cổ đại không phải đều có ý thức nối dõi tông đường, không nghĩ tới việc để nhi tử kéo dài hương khói sao? Phượng Thương làm sao có thể không thích nhi tử a!

“Sinh nam tử, liền có thêm một nam nhân đoạt nàng với ta, có chỗ nào tốt đâu?”

Lúc nói lời này, Phượng Thương rõ ràng có một loại ghen tức nồng đậm ẩn bên trong. Đơn giản bởi vì trong lúc vô tình hăn nghe được Mộ Dung Thất Thất nói chuyện phiếm cùng Tô Mi, Tố Nguyệt, nàng nói nhất định phải sinh nhi tử, như vậy thì sẽ có hai nam nhân yêu mình, thật tốt! Nếu sinh nữ nhi, nữ nhi là tình nhân kiếp trước của phụ thân, nàng mới không muốn sinh tiểu tình địch đâu!

Lời này mặc dù chỉ là Mộ Dung Thất Thất thuận miệng vừa nói, lại bị Phượng Thương nhớ kỹ. Dựa theo lời nói của Mộ Dung Thất Thất, sinh nam hài, chẳng phải chính là tiểu tình nhân kiếp trước của nàng? Nghĩ đến đây, Phượng Thương đã cảm thấy bộ ngực có chút chua xót, vô cùng khó chịu.

Lúc trước Mộ Dung Thất Thất đã đề cập với hăn chuyện nàng đã đáp ứng Minh Nguyệt Thịnh, đề hài tử sinh ra nhận hăn làm cha nuôi, cộng thêm việc trên người đứa nhỏ này có cổ, cần giải độc, cho nên Phượng Thương tính toán, vạn nhất sinh ra nhi tử, lập tức ném cho Minh Nguyệt Thịnh, để cho hăn ôm trở về Nam Phượng quốc, ngàn vạn lần không nên trở lại quấy rầy thế giới của hai người Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

Trong lời của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất nghe được mùi vị khác.

Trong miệng”chật chặt” hai tiếng, Mộ Dung Thất Thất đưa tay nắm cằm Phượng Thương, “Không biết xấu hổ, ghen cùng hài tử!”

Bị Mộ Dung Thất Thất “chê cười”, Phượng Thương cảm thấy một trận khó xử, đang lúc ấy thì, Nạp Lan Tín tới đây, nói có việc với Phượng Thương, Phượng Thương theo hắn đi thư phòng.

Đưa mắt nhìn hai người kia rời đi, Mộ Dung Thất Thất nhìn về phía Tô Mi, “Không biết có phải bên Hoàn Nhan Khang có tin tức hay không ——”

Nghe được tên “Hoàn Nhan Khang”, Tô Mi đỏ mặt một trận.

Mặc dù Tô Mi không nói chuyện, nhưng Mộ Dung Thất Thất biết, Tô Mi cũng nhớ Hoàn Nhan Khang. Đông Lỗ quốc cùng Tây kỳ thủ đô thuận lợi trở thành lịch sử, Nữ Chân tộc ở phương bắc lại đặc biệt ngoan cố, một mực kiên trì chống cự lại.

Nghe nói, trưởng binh lần này của Nữ Chân Tộc quả nhiên là Cổ Lệ cùng đệ đệ Quách Ba. Tỷ đệ hai người này hết sức dũng mãnh, cộng thêm dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, cho nên mặc dù ở Đông Lỗ quốc cùng Tây kỳ quốc diệt vong, bọn họ còn đang đau khổ tránh né, để cho Hoàn Nhan Khang cùng Như Ý thật là nhức đầu.

“Không biết, lễ mừng năm mới nay A Khang có thể trở lại hay không ——”

Tô Mi đang nghĩ tới Hoàn Nhan Khang, Nạp Lan Tín trong thư phòng, mang cho Phượng Thương một tin tức khiếp sợ.

“Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa?”

“Vương gia, Cổ Lệ giảng hòa, giảng hòa chỉ có một điều kiện, chính là Bắc Chu cùng Nữ Chân tộc đàm hỏi, nàng muốn gả cho người, đệ đệ của nàng Quách Ba, muốn kết hôn với Vương Phi.”

“Thối lắm!” Phượng Thương vốn luôn ôn nhã khi nghe lời này, trực tiếp mở miệng nói lời thô tục.

“Tiêu Dao Vương cũng nói như vậy!” Phượng Thương phản ứng, Nạp Lan Tín đắc ý lường trước, “Bất quá, Cổ Lệ nói, nếu như Bắc Chu quốc không đáp ứng yêu cầu này, chính là Bắc Chu quốc không có thành ý, Nữ Chân tộc của bọn họ cho dù chỉ còn người cuối cùng, cũng sẽ hăng hái chiến đấu.”

“Vậy hãy để cho bọn họ hăng hái chiến đấu đi !” Tâm tình Phượng Thương vốn đang rất tốt, nghe Nạp Lan Tín nhắc tới Cổ Lệ , lập tức trở nên hồng bét. Cái gì, thế nhưng dám nhớ thương Mộ Dung Thất Thất của hắn? Muốn chết sao?

Phượng Thương để cho Nạp Lan Tín đến trước, ghé vào lỗ tai hắn nói thầm mấy câu:”Sai người ta đi làm đi!”

“Dạ!” Nạp Lan Tín khẽ mỉm cười. Cổ Lệ cùng Quách Ba quả nhiên muốn chết, hiện tại Vương gia rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chờ Phượng Thương trở về phòng, Mộ Dung Thất Thất đang bị hài tử trong bụng hành hạ lợi hại, làm cho nàng khó chịu không thôi.

“Như thế nào? Có nặng lắm không? Ta đi tìm Tấn Mặc!”

Phượng Thương muốn đi, lại bị Mộ Dung Thất Thất bắt được ống tay áo, “Không có chuyện gì, đến thời điểm muốn sinh thì như vậy!”

Thấy Mộ Dung Thất Thất liên tục cau mày, Phượng Thương đặt tay lên trên bụng của nàng, lớn tiếng quát lớn: “Con nghe kỹ cho ta! Dám hành hạ mẹ con nữa, ra ngoài cha sẽ đánh mông con! Nghe thấy không ?”

Cũng không biết có phải lời này của Phượng Thương thật có tác dụng hay không, máy thai tạm thời dừng lại, Mộ Dung Thất Thất hít một hơi sâu,

hô lên: “Chàng dọa con như vậy, chỉ sợ con lại càng không nguyện ý đi ra!”

“Nếu là con lại khi dễ nàng nữa, ta thật có thể đánh hấn !”

Thấy Phượng Thương thương yêu Mộ Dung Thất Thất như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà cũng là thả tâm, mặc dù nói con cháu tự có con cháu phúc, nhưng là bọn họ chỉ có duy nhất một nữ nhi là Mộ Dung Thất Thất, mười năm trước cũng không có cơ hội chiếu cố Mộ Dung Thất Thất, lần này nàng sanh con, hai người vì chuyện này loay hoay không ngừng.

Trong cung gửi đấng Nhiếp Chính Vương phủ không biết bao nhiêu lễ vật, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng vì tiểu hài tử làm rất nhiều y phục xinh đẹp, áo bông ..., Phượng Tà thì tin rằng đó là cháu trai, tự mình làm ngựa gỗ, kiếm gỗ, đao gỗ, giống như muốn bồi dưỡng cháu mình thành một Chiến thần mới. (TC: báỉ phục Phượng Tà =)))

Ngày lại ngày trôi qua, Mộ Dung Thất Thất như cũ không có dấu hiệu muốn sinh, lúc đầu mọi người còn lo lắng, hiện tại dần tập thành thói quen như vậy, dứt khoát chuẩn bị xong hết thảy, từ từ chờ Mộ Dung Thất Thất sinh. Hoàn Nhan Kiệt cứ cách hai ngày sẽ tới thăm Mộ Dung Thất Thất một lúc, nói chuyện phiếm cùng nhan, bất quá phần lớn thời gian, đều thành nói chuyện với cái bụng của Mộ Dung Thất Thất, mỗi lần ra về đều hết sức lưu luyến, không muốn rời đi.

Đến gần cuối năm, ngày sinh dự tính của Mộ Dung Thất Thất đã qua hơn phân nửa tháng, hài tử vẫn không chịu đi ra ngoài, bà mẹ như nàng cũng không gấp gáp nữa.

Ngày ấy, tuyết rơi, Phượng Thương hạ triều trở lại, Mộ Dung Thất Thất rõ ràng cảm giác được tâm tình của hấn rất tốt, lập tức quẩn lấy hấn để hỏi cho bằng được là chuyện gì.

“Nàng đoán ——” thay y phục, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất.

“Có phải phương bắc truyền đến tin thắng? Có phải chúng ta thắng?”

Lời của Mộ Dung Thất Thất, khiến cho Phượng Thương cười, điểm cái mũi của nàng, “Thông minh! Khanh Khanh hiện tại thật biến thành con giun trong bụng ta rồi!”

“Thật? Thật thắng? Vậy có phải hay không sau này cũng không cần đánh giặc rồi? A Khang lúc nào trở lại a? Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Vừa nghe nói chuyện ở phương Bắc được giải quyết, Mộ Dung Thất Thất cao hứng được không được, trong đó phần lớn là cao hứng thay Tô Mi. Hoàn Nhan Khang trở lại, vừa lúc tổ chức lễ cưới cho bọn họ!

“Nữ Chân tộc đấu tranh nội bộ, Quách Ba bị giết tại chỗ, Cổ Lệ trọng thương chạy trốn. Không có hai người này, Nữ Chân tộc giống như năm bẻ bảy mảng, các đại Bộ Lạc tự lập là vua, bọn hãn bây giờ mình đều bận rộn bề đầu sứt trán, nơi nào có thời gian nhất trí đối ngoại đây!”

Lúc nói lời này, khóe miệng Phượng Thương nhếch lên một chút.”Trước hết để cho bọn họ tự giết lẫn nhau, chúng ta ở giữa làm ngư ông đắc lợi! Vừa lúc gần đến cuối năm, cũng có thể để cho các tướng sĩ nghỉ ngơi!”

Mộ Dung Thất Thất không quên nụ cười trên khóe miệng Phượng Thương. Thấy vậy, Mộ Dung Thất Thất ôm cánh tay, như có điều suy nghĩ nhìn Phượng Thương, “Thương, chuyện làm sao nhanh kết thúc như vậy? Ta cảm thấy trong lời của chàng như còn gì đó? Có phải chàng đã động tay động chân gì hay không?”

Mộ Dung Thất Thất thông minh như vậy, khiến cho Phượng Thương không yêu không được, nữ nhân này, giáo hoạt như hồ ly, hãn không nói gì, nàng lại có thể đoán được việc hãn làm: “Ta bất quá là xúi giục một số người, dạy bọn họ làm một ít chuyện. Bất quá, ta rất tốt, không có thu phí

dạy bảo, còn phải người trợ giúp bọn họ, nếu không lấy năng lực của bọn họ, làm sao có thể một lần đánh gục Quách Ba đây!”

Nghe Phượng Thương nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất bưng bình đại ngộ, “Chàng có phải đã phải người Phật Sinh Môn đi?”

“Ừ!” Phượng Thương gật đầu, Mộ Dung Thất Thất thở phào nhẹ nhõm, “Bất kể thế nào nói, chuyện kết thúc, phiền toái cũng không có, chúng ta có thể trải qua năm mới vui vẻ!”

Thời điểm Tô Mi nghe Mộ Dung Thất Thất nói Hoàn Nhan Khang đang trên đường trở lại, tâm tình kích động có chút không biết làm sao, đến khi tiếng cười của Tố Nguyệt truyền tới trong tai, nàng mới thanh tỉnh lại.

“Muốn gặp Tiêu Dao Vương sao, hãn người cao hứng không chịu được!” Tố Nguyệt ở một bên trêu ghẹo, khiến cho mặt Tô Mi đỏ như tôm luộc.

Chẳng qua là, Tô Mi cũng không phải người “dễ khi dễ”, thấy Tố Nguyệt chê cười mình, nàng cũng trêu lại, “Tố Nguyệt, người đừng có chê cười ta! Mau mau đi sinh hài tử cho Nạp Lan tiên sinh của người đi! Ta thấy hãn rất hâm mộ Vương gia, người cũng gia tăng tốc độ đi a!”

“Đồ chết bầm kia! Người nói cái gì đó!” Quả nhiên, lúc này đối lại Tố Nguyệt đỏ mặt.

Thấy bộ dáng hạnh phúc của Tô Mi cùng Tố Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất vô cùng thỏa mãn. Người, theo đuổi là không chính là hạnh phúc bình an cùng vui vẻ sao! Những thứ này, bọn ta đã có!

Vốn là mọi người chờ Mộ Dung Thất Thất sinh, chờ thật lâu cũng không có nghe được động tĩnh, sớm đã không kiên nhẫn.

Bất quá, loại chuyện dị thường trong mắt dân chúng, lại mang một ý nghĩa khác. Rất nhiều người đều cho rằng, từ xưa tới nay, chỉ có thánh hiền

mới ra đời mới có dị trạng, còn có thánh nhân ở cơ thể mẹ dậm ngậy người mười hai tháng mới mới ra đời, cho nên trong mắt bách tính, thai nhi trong bụng Mộ Dung Thất Thất ắt không tầm thường. Còn có người nói hài tử trong bụng Mộ Dung Thất Thất không phải là người phạm, mà là người trên trời hóa thành.

Tóm lại, đủ loại thuyết pháp truyền tới trong tai Mộ Dung Thất Thất, làm cho nàng có chút dở khóc dở cười. Không phải là qua dự tính ngày sinh một tháng sao, làm sao đến những người này trong miệng, lại thay đổi hết chứ!

Năm mới càng ngày càng gần, dựa theo lệ cũ, năm mới phải trải qua trong cung, cho nên Mộ Dung Thất Thất được Phượng Thương cẩn thận hộ tống vào Trường Thu Cung. Bữa cơm tất niên năm nay, vô cùng náo nhiệt, mặc dù Hoàn Nhan Kiệt còn nhỏ, không có hoàng hậu cùng phi tần, trên yến hội thiếu nữ nhân cùng mùi vị son phấn, nhưng là đây mới thực sự là lễ mừng năm mới của người một nhà.

“Minh Nguyệt Thịnh bệ hạ Nam Phượng Quốc đến!” Cơm tất niên còn chưa động, đã có người tới bẩm báo Đông Phương Lam, Minh Nguyệt Thịnh tới. Nghe tin tức này, Đông Phương Lam lập tức cho người đi mời Minh Nguyệt Thịnh sang.

“Ha ha, tới sớm không bằng tới đúng dịp a! Ta đến đây ngay đúng lễ tất niên! Không biết có ai hoan nghênh ta không đây?”

Minh Nguyệt Thịnh như cũ là một thân tử bào, đầu tóc thả tùy ý, đi theo bên cạnh hẳn là Cổ Quân Uyển.

“Hoan nghênh, hoan nghênh!” Đông Phương Lam có ấn tượng vô cùng tốt đối với Minh Nguyệt Thịnh, hơn nữa lần này Tây kỳ quốc đánh bất ngờ, làm phiền Minh Nguyệt Thịnh giải vây, Bắc Chu quốc mới có thể ứng đối, đây đều là làm phiền Minh Nguyệt Thịnh.

“Thất Thất, đã lâu không gặp!” Minh Nguyệt Thịnh mỉm cười nhìn Mộ Dung Thất Thất trước mặt, khi nhìn thấy cái bụng của Mộ Dung Thất Thất, trong mắt Minh Nguyệt Thịnh lóe lên một tia trầm buồn, chẳng qua là tốc độ kia còn nhanh hơn tốc độ sao rơi, làm cho người ta bắt không tới.

“Đã lâu không gặp!”

Mộ Dung Thất Thất dịch sang chỗ ngồi bên cạnh: “Không cần khách khí! Chúng ta uống hai chén!”

“Nàng bây giờ như vậy có thể uống rượu sao?” Minh Nguyệt Thịnh thoải mái ngồi xuống, Cổ Quân Uyển đang nhìn Mộ Dung Thất Thất đến gần người cũng ngồi xuống.

“Ta không thể uống, nhưng nam nhân của ta có thể a! Các người phải không say không về!”

Cổ Quân Uyển từ đầu đến cuối luôn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thất Thất, nàng từng vô số lần tưởng tượng đến dung mạo của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Trần quốc công chúa đại danh鼎鼎, vẹn vẹn dùng một trăm người, dùng ”không thành kế” để dọa lùi kẻ địch binh -Mộ Dung Thất Thất lại nhỏ nhắn, kiêu diễm, mỹ lệ như vậy!

“Vị này là ——” thấy Cổ Quân Uyển nhìn mình như vậy, Mộ Dung Thất Thất thỉnh giáo tên họ của nàng.

“Ta tên là Cổ Quân Uyển! Vương phi có thể gọi ta Tiểu Uyển!” Mộ Dung Thất Thất nói chuyện với mình, Cổ Quân Uyển có loại cảm giác”thụ sủng nhược kinh* “. Khi biết ‘sự tích’ của Mộ Dung Thất Thất, nàng rất bội phục Mộ Dung Thất Thất. Trước kia còn có chút bất mãn với Mộ Dung Thất Thất, hiện tại nhìn thấy bản thân nàng, những thứ thành kiến hoàn toàn biến mất, thay vào đó là muốn cùng thiếu nữ này làm bằng hữu. (*được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo)

“Tiểu Uyển, người khỏe, ta là Mộ Dung Thất Thất! Rất hân hạnh được biết người! Người có thể gọi ta Thất Thất!”

Chẳng qua là nghe tên, Mộ Dung Thất Thất đã đoán được thân phận của Cổ Quân Uyển. Trưởng nữ nhi duy nhất của Tường tộc, từng là hoàng hậu Nam Phượng quốc, hiện tại Hoàng thái hậu.

“Ta cũng rất hân hạnh được biết vương phi!”

Cổ Quân Uyển vốn là chính là nữ nhân tính cách hào sảng, nàng không nhăn nhó nhó nhó ra vẻ nữ nhân yếu điệu, hiện tại Mộ Dung Thất Thất trực tiếp như vậy, cũng hợp với Cổ Quân Uyển!

Trước khi thấy Mộ Dung Thất Thất, Cổ Quân Uyển còn đang nghi ngờ, đây rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì, có thể khiến Minh Nguyệt Thịnh lặp đi lặp lại nhiều lần phá lệ vì nàng, không tiếc vận dụng binh lực tiêu diệt Tây kỳ quốc vì nàng, hiện tại khi nhìn vào ánh mắt xinh đẹp, trong suốt của Mộ Dung Thất Thất, Cổ Quân Uyển không phải không thừa nhận, ngay cả mình cũng sẽ bị nàng hấp dẫn, huống chi là nam nhân!

Lúc trước, Cổ Quân Uyển vô cùng bất mãn với việc Minh Nguyệt Thịnh ngàn dặm xa xôi chạy tới Bắc Chu quốc để mừng năm mới, cho nên quyết định đi theo hãn đến cùng, cho tới giờ khắc này, Cổ Quân Uyển mới hiểu được tâm tư của Minh Nguyệt Thịnh. Mộ Dung Thất Thất sắp sinh rồi, hãn nhất định là không yên lòng, mới có thể tới đây! Hơn nữa trên người hài tử trong bụng Mộ Dung Thất Thất có cổ độc, lần này đại khái hãn cũng muốn mang hài tử trở về!

“Uy, Minh Nguyệt Thịnh, ánh mắt của người không tệ!” Thừa dịp người không chú ý, Cổ Quân Uyển tiến tới bên tai Minh Nguyệt Thịnh, nhỏ giọng nói một câu.

Nghe những lời này của Cổ Quân Uyển, Minh Nguyệt Thịnh ngừng chén rượu trong tay một lúc, nhìn lại khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Mộ

Dụng Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh trực tiếp rót rượu vào trong bụng.

Rượu cay nồng, thật sâu kích thích cổ họng Minh Nguyệt Thịnh. Hẳn cho là hẳn có thể bình chân như vại, có thể bình tĩnh mà đối diện nàng cùng hạnh phúc của nàng, nhưng nhìn đến nàng, hẳn mới phát hiện đó là một loại lừa mình dối người.

Mặc dù, không thể nào quên, nhưng là nàng hạnh phúc, trong lòng hẳn cũng là hạnh phúc

“Minh Nguyệt Thịnh, người làm sao vậy?” Thấy Minh Nguyệt Thịnh sững sờ, Cổ Quân uyển lắc lắc cánh tay hẳn, “Người làm gì ngăn người ra thế, Phượng Thương tự mình mời rượu người kìa!”

Bị Cổ Quân Uyển lay lay như vậy, Minh Nguyệt Thịnh mới nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Phượng Thương, cùng bầu rượu trong tay hẳn.

“Đa tạ!” Lời của Phượng Thương rất ngắn gọn, cũng vô cùng đơn giản, một câu “đa tạ”, đã biểu đạt hết tình nghĩa của nam nhân. Trong câu “đa tạ” của Phượng Thương, bao hàm quá nhiều ý tứ, tỷ như cảm tạ hẳn dụng binh đánh Tây kỳ quốc, hóa giải áp lực của Bắc Chu quốc, tỷ như cảm tạ hẳn bỏ qua Mộ Dung Thất Thất, không có chặn ngang, tỷ như cảm tạ hẳn quan tâm đến hài tử của bọn họ, ba mươi tết, mưa gió, vẫn kiên trì chạy tới, tỷ như rất nhiều.

“Không khách khí!” Minh Nguyệt Thịnh tự nhiên hiểu được ý tứ Phượng Thương, nam nhân này, hẳn bội phục.”Cách ——” Minh Nguyệt Thịnh cầm chén rượu nhẹ nhàng mà đụng chén rượu của Phượng Thương: “Là ta phải làm !”

“Ta nói, các người quá không có tâm rồi! Uống rượu cũng không chờ ta!”

Đang lúc tiếng chuông năm mới sắp gõ vang, một thanh âm truyền tới, mọi người vừa nhìn, dĩ nhiên là một thân lôi thôi Hoàn Nhan Khang. Ước chừng là đường đi rất gấp bận rộn, thần thái Hoàn Nhan Khang mỗi một , trên người tràn đầy bụi đất, chỉ có cặp mắt kia hữu thần .

“A Khang!” Mộ Dung Thất Thất kêu ra tiếng , không nghĩ tới Hoàn Nhan Khang có thể trở về đúng dịp năm mới. Từ phương bắc tới đây, đường xa xa xôi, hẳn nhất định là ngày đêm lên đường, mới có thể chạy tới kịp.

“Biểu tẩu, lúc ta đi ngươi là yếu điệu thực nữ, ta trở lại, ngươi là bà bầu rồi!”

Mặc dù nhìn có chút chật vật, nhưng Hoàn Nhan Khang cũng không có từ bỏ tính bốn cột của mình .

“Tiểu tử thôi! Rốt cục ngươi đã trở lại! Ngươi không biết Tô Mi chờ ngươi có bao nhiêu sốt ruột!” Có lẽ là có quá nhiều chuyện trời mây ngày này, khiến cho tâm tình Mộ Dung Thất Thất rất tốt, nàng đứng lên, đi tới trước mặt Hoàn Nhan Khang, đôi bàn tay trắng như phấn đặt ở trên bả vai Hoàn Nhan Khang, “Ngươi nếu không trở lại, ta đây phải đem Tô Mi gả cho người khác!”

“Wow, biểu tẩu, không nên hăm dọa người như vậy a! Tô Mi là tân nương của ta!”

Hoàn Nhan Khang” wow wow” kêu to lên, Đông Phương Lam cười đến không được, “Cũng đã là Vương gia rồi, còn nghịch ngợm như vậy! Nhanh tắm rửa rồi trở lại, người một nhà chúng ta đoàn viên đón năm mới!”

“Dạ! Hoàng tổ mẫu!”

Hoàn Nhan Khang rửa sạch dấu vết của mỗi một rồi đến yến hội, mới phát hiện tất cả mọi người đang chờ hắn. Đến lúc Hoàn Nhan Khang ngồi

vào chỗ của mình, Đông Phương Lam hài lòng gật đầu, trình trọng địa tuyên bố, “Gia yến bắt đầu ——”

“Đông đông đông ——” nơi xa, tiếng chuông năm mới gõ vang, tất cả mọi người nâng chén vừa nói chúc phúc lời nói, ngoài cửa sổ, pháo hoa rực rỡ phóng lên bầu trời đêm màu xanh sẫm, hết sức tươi đẹp.

“Tiểu cô cô!” Hoàn Nhan Kiệt thích Mộ Dung Thất Thất, riêng chạy đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất kéo nàng ngồi, “Tiểu cô cô, tiểu đệ đệ tại sao còn không ra a?”

Nghe Hoàn Nhan Kiệt lời nói, Hoàn Nhan Khang ở một bên mở ra cười giỡn, “Hoàng thượng, hân đang đợi người a! Người chỉ cần nói một tiếng “tiểu đệ đệ đi ra ngoài chơi với ta”, cục cưng trong bụng biểu tẩu sẽ đi ra!”

“Thật sao?” Hoàn Nhan Kiệt dù sao chỉ có sáu bảy tuổi, rất dễ dàng tin Hoàn Nhan Khang: “Tiểu đệ đệ, đi ra ngoài chơi với ta! Ta có rất nhiều rất nhiều đồ chơi, sẽ chia cho người!”

Không biết có phải hay không lời này nổi lên tác dụng, bụng Mộ Dung Thất Thất đột nhiên lên cơn đau. (TC: như thần =.=)

“Ai nha!” Mộ Dung Thất Thất nắm chặt tay Phượng Thương kêu một tiếng, thanh âm khác lạ, ở nơi này cơn tối lộ ra vẻ vô cùng khác lạ. Vốn là chuyện trò vui vẻ, mọi người nghe thanh âm này, ngừng lại.

“Sao, Khanh Khanh?” Phượng Thương nắm tay Mộ Dung Thất Thất, nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, Phượng Thương trong lòng cả kinh, “Có phải muốn sinh?”

“Ta... ta không biết a ——” cảm giác được phía dưới có cổ nóng hầm hập đi ra ngoài, Mộ Dung Thất Thất lúc này mới gật đầu, “Ta vỡ nước ối, ta, ta muốn sinh!”

“Ai nha, muốn sinh!”

“Cái gì? Muốn sinh? !”

“Mau, mau, công chúa muốn sinh!”

“Người, nhanh đi chuẩn bị! Nhanh lên một chút!”

Trong lúc nhất thời, trên đại điện trở thành một mảnh hỗn loạn. Cái tin tức đột nhiên tới, để cho vốn là bữa cơm tối náo nhiệt trở thành hoảng loạn. Đông Phương Lam vội vàng an bài người chuẩn bị, Hoàn Nhan Minh Nguyệt đi nhanh đến bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương không kịp đợi, dứt khoát bế Mộ Dung Thất Thất lên, trực tiếp xông ra ngoài.

“Chuyện không liên quan đến ta a! Thật không liên quan tới ta a!”

Hoàn Nhan Khang cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn mình có chút kỳ quái, vội vàng kêu lên, “Ta chính là nói giỡn, không nghĩ tới có thể như vậy!”

“Tiêu Dao Vương hà tất lo lắng!” Minh Nguyệt Thịnh bàn tay to vỗ trên bả vai Hoàn Nhan Khang, “Điều này nói rõ đứa bé này cùng người hữu duyên! Người trở lại, hẩn khẩn cấp muốn gặp mặt người!”

Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh nói như vậy, nhưng là Hoàn Nhan Khang rõ ràng thấy được hẩn hàm răng trắng của hẩn, khiến cho Hoàn Nhan Khang không nhìn được rùng mình một cái.

Ngoài cung, trong vương phủ, vốn đã chuẩn bị đầy đủ cho lần sinh sản này của Mộ Dung Thất Thất. Nhưng là ai cũng không nghĩ tới Tiểu chủ tử sẽ ở thời điểm năm mới đi ra ngoài, chờ xe ngựa xông về tới lúc, hai lão nhân Phượng Tề cùng Phượng Ngọc kia cũng có chút luống cuống tay chân.

“Vương gia, người ở bên ngoài chờ, Vương Phi không có việc gì !”
Phượng Ngọc ngăn Phượng Thương ở ngoài Thính Tùng Lâu.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Sinh Bảo Bảo (Hạ)

Phượng Thương bị Phượng Ngọc ngăn lại, Hoàn Nhan Minh Nguyệt, Tô Mi, Tố Nguyệt đi vào Thính Tùng Lâu.

“Yên tâm đi, Thất Thất không có việc gì ! Nữ nhân sinh sản rất vất vả, bất quá lúc trước hài tử nghe lời như vậy, lần này cũng sẽ không khiến mẫu thân quá vất vả!” Đông Phương Lam nhìn thấy vẻ rớt ruột của Phượng Thương, nhẹ giọng an ủi Phượng Thương.

“Đúng a! Biểu ca, biểu tẩu cát nhân thiên tướng*, không có chuyện gì! Huynh yên tâm đi!” (*người hiền sẽ được trời phù hộ)

Hoàn Nhan Khang vừa dứt lại, liền phát hiện một đồng ánh mắt quét ngang tới đây, sát khí mười phần, “dọa” hấn sát chút nữa thất hồn lạc phách: “Chuyện không liên quan đến ta, thật không liên quan đến ta a!”

Trong tất cả mọi người, người duy nhất hưng phấn chính là Hoàn Nhan Kiệt: “Nãi nãi, ta vừa mở miệng, tiểu đệ đệ liền đòi ra, ta có phải là miệng vàng lời ngọc* hay không?” (*lời của vua chúa, ý là lời vua đã nói ra thì không thể rút lại, ắt sẽ được thực hiện, Tiều Kiệt lại nghĩ là nó nói gì thì chắc chắn sẽ thành sự thật=)))

Lời nói ngây thơ của Hoàn Nhan Kiệt giải vây cho Hoàn Nhan Khang, cũng làm cho bầu không khí hơi thả lỏng xuống một chút.

Trong phòng, Mộ Dung Thất Thất nằm trên giường lớn, những sợi tóc trước trán ướt thành một mảnh, dán sát vào da đầu của nàng. Hiện tại chỉ mới là giai đoạn dạ con co rút, từng đợt đau đớn truyền đến từ dưới thân,

Mộ Dung Thất Thất cắn chặt hàm răng, không để cho mình kêu lên tiếng, thấy nữ nhi như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt tránh sang một bên, gạt lệ.

“Hô hô, dứt ta ăn chút đồ!” Một trận đau đớn đi qua, Mộ Dung Thất Thất để cho Tô Mi lấy trứng gà đã nấu chín ra, dứt nàng ăn hai phần. Mộ Dung Thất Thất biết, đây chỉ là bắt đầu, thời gian chân chính phải hao tổn khí lực, còn ở phía sau.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, ngoài phòng, trái tim mọi người thót lên tới cổ họng, Phượng Thương bày ra khuôn mặt nghiêm túc từ trước tới nay chưa hề có, từ lúc Mộ Dung Thất Thất vào phòng đến bây giờ, hắn vẫn ngậm chặt miệng, một câu cũng không nói, bộ dáng kia, muốn nhiều dọa người có nhiều dọa người, phảng phất người sanh con không phải là Mộ Dung Thất Thất, mà là hắn.

“Ta thấy các người không cần thiết căng thẳng như vậy, biểu tấu ở bên trong chịu đựng cơn đau, nếu chúng ta khẩn trương, chẳng phải sẽ gây áp lực lên biểu tấu?”

Hoàn Nhan Khang nói mặc dù có chút gượng ép, nhưng là chỉ cần là có lợi với Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đều thử thực hiện. Nghe hắn nói như vậy, Phượng Thương thoáng nhẹ nhàng thở ra, không hề đứng đó nữa, mà ngồi trên ghế, chẳng qua là hàn khí trên người nhất thời nửa khắc vẫn không cách nào tiêu giảm.

“Cái kia, Minh Nguyệt Thịnh, gần sang năm mới, người chạy tới Bắc Chu quốc làm cái gì? Mặc kệ quốc gia của người sao?”

Hoàn Nhan Khang muốn cho không khí bớt căng thẳng hơn, cho nên tìm đề tài. Chẳng qua trạng thái của Minh Nguyệt Thịnh so với Phượng Thương thì cũng không khác hơn bao nhiêu, hắn chau mày, nhìn chăm chăm vào Thính Tùng Lô, ánh mắt kia dường như muốn chọc một lỗ thủng trên cửa sổ đằng ấy.

Thấy Minh Nguyệt Thịnh không tiếp lời, Hoàn Nhan Khang có chút lúng túng, Cổ Quân Uyển lúc ấy lại giúp Minh Nguyệt Thịnh trả lời Hoàn Nhan Khang: “Hắn a, cái gì cũng ném hết cho cha ta! Thật giống như nhà chúng ta thiếu nợ hắn ấy!”

“Người là?” Hoàn Nhan Khang lúc này mới phát hiện bên cạnh nhiều thêm một mỹ nữ.

“Ta tên là Cổ Quân Uyển!” Cổ Quân Uyển thoải mái giới thiệu mình, Hoàn Nhan Khang sửng sốt: “Người chính là Hoàng thái hậu Nam Phương quốc ? Vậy người chẳng phải là mẫu hậu của Minh Nguyệt Thịnh sao? Trời ạ, người quả thực chính là Hoàng thái hậu trẻ tuổi, xinh đẹp nhất!”

Lời của Hoàn Nhan Khang chọc Cổ Quân Uyển cười: “Người cũng thật thú vị”

“Quá khen!” Hoàn Nhan Khang chớp tay, đang chuẩn bị mở miệng, ánh mắt giết người của Minh Nguyệt Thịnh nhìn sang đây, khiến cho Hoàn Nhan Khang rùng mình một cái.

“Được được được, cái gì ta cũng không nói! Ta câm miệng!”

Hoàn Nhan Khang biết, mọi người đều đổ chuyện phát sinh trong bữa cơm tất niên lên đầu hắn, điều này làm cho Hoàn Nhan Khang vô cùng ủy khuất. Bất quá vừa nghĩ tới lời Minh Nguyệt Thịnh nói, đứa cháu này có duyên với mình, tâm tình Hoàn Nhan Khang khá hơn nhiều.

“Thất Thất, nếu đau thì kêu ra đi!” Trong phòng, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cẩn thận dùng khăn lông ấm áp lau mồ hôi trên trán Mộ Dung Thất Thất: “Hay là, ta lấy đồ cho con cắn?”

“Cho con khăn lông, để cho con cắn!” Mộ Dung Thất Thất mở miệng to, thở dốc, hai tay nắm chặt vải trắng treo từ trên nóc. Nàng đã sớm nghe nói sanh con rất đau, không nghĩ tới loại đau đớn này quả thực là thường nhân

khó có thể tưởng tượng . Xem ra, chuyện con đến, mẹ đi, quả nhiên cũng có thể có thật .

“Tiểu thư!” Tổ Nguyệt cầm khăn lông, đưa cho Mộ Dung Thất Thất. Mộ Dung Thất Thất một ngum cắn lấy khăn lông, tựa hồ cảm giác đỡ hơn khá nhiều.

Thấy Mộ Dung Thất Thất như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt biết nàng là sợ mình kêu ra tiếng, khiến cho những người ngoài kia, đặc biệt là Phượng Thương đau lòng, cho nên dù cắn khăn lông, cũng không kêu một tiếng.

Đưa con ngốc—— Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng không nói lên lời, chỉ có thể lặng yên giúp nữ nhi lau mồ hôi, làm những chuyện trong khả năng của mình.

Bà đỡ đã sắp xếp xong rồi, nước nóng, khăn lông trắng, toàn bộ chuẩn bị xong, tất cả mọi người đang chờ thời khắc mấu chốt tới.

“Làm sao một chút tiếng vang cũng không có?” Ngoài phòng, Phượng Tà qua lại đi tới, thỉnh thoảng nhìn về phía trong. Thời điểm Hoàn Nhan Minh Nguyệt sinh Mộ Dung Thất Thất hẳn không được chứng kiến, hiện tại cuối cùng chứng kiến được cảnh nữ nhi sinh ngoại tôn, nhưng sự an tĩnh bên trong thật sự không được bình thường! Chẳng lẽ, không đau sao?

Phượng Tà nói như vậy, những người khác cũng đã nhận ra khác thường, đúng lúc Tô Mi đi ra ngoài, Hoàn Nhan Khang lập tức gọi lại nàng, “Tiểu Mi nhi, tại sao còn không có động tĩnh a?”

Tô Mi đang đau lòng thay Mộ Dung Thất Thất, lúc này nhìn thấy Hoàn Nhan Khang, nghĩ đến hẳn giựt giây tiểu hoàng đế nói câu nói kia, lập tức xụ mặt xuống: “Nữ nhân sanh con, người cho rằng là cái gì a! Tiểu thư cắn khăn lông ở trong! Người nghĩ tiểu thư có thanh âm gì phát ra ngoài?”

Bỏ lại câu nói tàn nhẫn này, Tô Mi cũng không quay lại mà thẳng bước đi, Hoàn Nhan Khang có chút quẫn bách đứng tại chỗ, cười cũng không được, khóc cũng không xong.

“Nàng đang lo lắng Mộ Dung Thất Thất, không phải cố ý nhắm vào người! Người yên tâm đi!” Cổ Quân Uyển thấy Hoàn Nhan Khang như vậy, vội vàng ở bên cạnh an ủi hẳn.

“Ta biết ——”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, Hoàn Nhan Khang hay hận không được tát chính mình hai cái. Tô Mi nói Mộ Dung Thất Thất cắn khần lông, nhất định là đau đến không nói được, nhưng lại không muốn làm cho người chờ ở ngoài lo lắng, mới có thể như vậy. Trước khi bị mọi người “oán trách”, Hoàn Nhan Khang chủ động mang danh “ác nhân”, ngồi xồm một bên, lặng im, không lên tiếng.

Phượng Thương nghe Tô Mi nói Mộ Dung Thất Thất cắn khần lông, ngón tay đâm vào trong lòng bàn tay. Chắc chắn hiện tại nàng rất đau, rất đau! Đều do hắn, làm cho nàng mang thai, hiện tại nàng bị hành hạ trong đó, mình nhưng một chút cũng không thể giúp, thật là vô dụng!

Mộ Dung Thất Thất tự nhiên không biết ý nghĩ của Phượng Thương, nàng lúc này bị đau đớn hành hạ suýt không chịu nổi, sanh con thật không phải cực khổ bình thường!

“Vương Phi, ra bốn phần rồi, kiên trì, tiếp tục kiên trì!” Lúc này, bốn bà đỡ dễ cũng khẩn trương. Mặc dù các nàng là người cực kỳ có kinh nghiệm đỡ đẻ, nhưng lúc này cũng đổ đầy mồ hôi.

Vị này, là một trong những nữ nhân tôn quý nhất Bắc Chu quốc, hôm nay, hoàng thượng, thái hoàng Thái hậu đều ở phía ngoài, Nhiếp Chính vương cũng chờ ở phía ngoài, vạn nhất Mộ Dung Thất Thất nếu có Các nàng phải chịu không đơn giản chỉ là đau rơi xuống đất.

“Đúng a! Vương Phi, Tiểu thế tử sắp đi ra! Nữa nỗ lực!”

“Ta biết, nhưng mà, mẹ. Ta đau quá a!” Khăn lông trong miệng Mộ Dung Thất Thất rơi, nàng rớt cục hô một tiếng: “Đau ” .

“Nương ở chỗ này, Thất Thất đừng sợ a, nương ở nơi này phụng bồi người!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt nắm tay Mộ Dung Thất Thất, “Nếu con đau, hãy nắm tay mẹ!”

“Không ——” Mộ Dung Thất Thất rút về tay của mình, như cũ lôi vải trắng. Khí lực nàng có bao nhiêu, nàng rõ ràng nhất, vạn nhất lỡ ngộ thương Hoàn Nhan Minh Nguyệt thì sao bây giờ.

Trong phòng, Mộ Dung Thất Thất như trải qua một thế kỷ, ngoài phòng, ban đêm bị thay thế bởi ban ngày , hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, vạn dặm trời quang, là một ngày đẹp trời.

Đông Phương Lam dẫn Hoàn Nhan Kiệt đi nghỉ ngơi trong chốc lát, sáng sớm, Hoàn Nhan Kiệt tỉnh lại, vừa rửa mặt, ăn điểm tâm xong, lập tức lôi Đông Phương Lam đến Thính Tùng Lô.

“Tiểu đệ đệ còn chưa có ra sao? Có phải hẳn không thích ta? Không muốn cùng ta chơi hay không?” Vừa nghe nói hài tử Mộ Dung Thất Thất còn chưa ra đời, Hoàn Nhan Kiệt nhếch miệng lên, có chút khổ sở.

“Hoàng thượng, tiểu đệ đệ đang cố gắng, tiểu cô cô của cháu cũng đang cố gắng!” Đông Phương Lam nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hoàn Nhan Kiệt, “Chúng ta chờ một chút, nói không chừng a, tiểu đệ đệ rất nhanh sẽ đi ra!”

“Ừ!” Nghe nãi nãi nói, Hoàn Nhan Kiệt lúc này mới lộ ra nụ cười ngây thơ .

Từ rạng sáng đến bây giờ, đã qua hơn tám giờ, Phượng Thương cảm giác kiên nhẫn của mình một chút một chút biến mất. Mặc dù cũng không nghe

được tiếng kêu Mộ Dung Thất Thất, nhưng Phượng Thương biết, hơn tám giờ, nàng khẳng định không dễ chịu.

“Két ——” cửa mở ra, tỳ nữ bưng chậu đồng được che bởi khăn mặt ra, ở bên trong là nước đã dùng qua, tản mát ra mùi máu, chỉ sợ người thấy, cho nên dùng khăn lông che lại.

“Vương Phi như thế nào? Bên trong thế nào?” Phượng Thương trực tiếp ngăn một tỳ nữ lại hỏi.

Không biết có phải bị khí thế của Phượng Thương dọa sợ hay không, tiểu cô nương này lắp bắp hồi lâu, Phượng Thương rống lên một tiếng, “Nói!” Nàng mới mở miệng.”Thế trạng của Vương phi có chút nhỏ, còn Tiểu thế tử lại có chút lớn, cho nên, tương đối khó sinh.”

“Oanh ——”

Phượng Thương đánh một chưởng vào trên cây cột, trực tiếp đánh cây cột có đường kính to chừng 1 vòng tay trẻ con thành mấy phần.

“Vương gia tha mạng” Tỳ nữ này chỉ là nha đầu mười bốn mười lăm tuổi, hiện tại thấy Phượng Thương nổi dóa, lúc này mềm chân, buông lỏng tay, chậu đồng rơi xuống mặt đất, máu lẫn nước hắt đầy đất.

Phượng Thương thấy những nước máu hồng hồng kia, vẻ mặt lại càng khó coi, mà nha đầu vừa thấy mình gây nên họa lớn, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu.”Vương gia tha mạng, nô tỳ không phải cố ý!”

“Không sao, người đi đi!” Đông Phương Lam thấy thế, tiến lên giải vây, “Đi đi, trong nhà vẫn chờ người hỗ trợ!”

“Tạ ơn thái Hoàng Thái hậu! Tạ ơn thái Hoàng Thái hậu!” Tỳ nữ nhặt chậu đồng, bước nhanh vào Thính Tùng lâu, Đông Phương Lam đứng đó

an ủi Phượng Thương, “Đừng quá khẩn trương, người như vậy, áp lực của Thất Thất cũng sẽ rất lớn! Thả lỏng một chút, Thất Thất không có việc gì !”

Thật ra thì mới nghe lời vừa rồi của tỳ nữ, Đông Phương Lam cũng rất khẩn trương. Mộ Dung Thất Thất thể trạng không lớn, bồn cốt nhỏ hẹp, nếu là thai nhi quá lớn, chỉ sợ phải chịu khổ một phen.

“Ta có chút lo lắng.”

Phượng Thương run run người, trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh. Hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng khẩn trương như vậy! Mặc dù trước kia bị ốm đau hành hạ, cũng chưa từng sợ hãi hay bối rối như lúc này. Nước máu đã ngưng kết ở trên mặt đất, hồng hồng, kích thích mắt cùng tim của hắn, hắn không cách nào tưởng tượng, chảy nhiều máu như vậy, Mộ Dung Thất Thất sẽ thành bộ dáng gì.

Trong Thính Tùng lâu, Mộ Dung Thất Thất đã sớm nghe được kia tiếng “ầm”, nhờ Tô Mi mới biết được Phượng Thương đang lo lắng, Mộ Dung Thất Thất xin Hoàn Nhan Minh Nguyệt cho Phượng Thương vào.

“Thất Thất, khi nữ nhân sinh con, nam nhân là không thể vào phòng sanh !” Hoàn Nhan Minh Nguyệt dù sao cũng là nữ nhân truyền thống, Mộ Dung Thất Thất yêu cầu Phượng Thương theo vào phòng sinh, làm cho nàng có chút không tiếp nhận được.

“Nương, ta gần như không kiên trì nổi nữa” Khuôn mặt Mộ Dung Thất Thất vốn hồng hào, lúc này đã biến thành trắng bệch, nàng “đáng thương” nhìn Hoàn Nhan Minh Nguyệt, dùng thanh âm tiều nữ làm nũng.

“Công chúa, thời gian kéo dài đối với hài tử rất bất lợi! Bồn cốt công chúa thật sự là quá chật.”

Bà đỡ bên cạnh lúc này cũng không có cách, giằng co cả đêm, hiện tại trời sáng, hài tử còn không có động tĩnh muốn ra. Các nàng cũng sợ, sợ có

gánh mạng cho nó, mặc dù truyền thống đích xác là nói nam nhân không thể vào phòng sanh, nhưng Mộ Dung Thất Thất không sinh ra tới được, nếu là có Vương gia ở bên người, nhất định sẽ truyền động lực cho nàng.

Bà đỡ nói như vậy, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng có chút luống cuống, “Mau, nhanh đi mời Vương gia đi vào!”

Tổ Nguyệt vội vã đi ra, sau khi hành lễ với Đông Phương Lam, Tổ Nguyệt chuyển hướng Phượng Thương, “Cô gia, tiểu thư muốn gặp ngài!”

“Cái gì?” Trong lòng Phượng Thương thoáng “lộp bộp” một phát, cảm giác theo lời Tổ Nguyệt cứ như Thất Thất muốn nhả nhủ lại “di ngôn”, không đợi Tổ Nguyệt nói xong, Phượng Thương tựa như một trận gió xông cái ào vào Thính Tùng Lâu.

“Này ——”

Đông Phương Lam chỉ nói một chữ, vươn tay ra, dừng ngay tại chỗ. Được rồi, đến lúc này rồi, còn nghĩ nhiều như vậy làm cái gì đấy! Quan trọng là mẫu tử bình an!

“Khanh Khanh, ta tới rồi!”

Phượng Thương muốn dựa vào gần Mộ Dung Thất Thất, lại bị Tô Mii ngăn cản: “Cô gia, ngài phải vệ sinh trước!”

Phượng Thương vội vàng lau mặt bằng khăn ngâm nước nóng, lúc này mới đi tới bên cạnh Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh.” Nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất đỏ mồ hôi đầy y phục, Phượng Thương đau lòng không được, vừa thấy Hoàn Nhan Minh Nguyệt vẻ mặt mệt mỏi, Phượng Thương vội vàng thế chỗ Hoàn Nhan Minh Nguyệt, để bà sang một bên nghỉ ngơi.

“Thương, lần này chắc chắn chúng ta sẽ thua!” Mộ Dung Thất Thất nhìn thấy Phượng Thương, trong lòng không nề lập tức trở nên kiên định .

Buông lỏng vải trắng trong tay, Mộ Dung Thất Thất nắm tay Phượng Thương thật chặt: “Làm sao bây giờ? Đứa nhỏ này như vậy ra, nhất định là bé trai! Chúng ta, chúng ta cược chính là nữ nhi, lần này khẳng định thua thảm!”

Đến lúc này, Mộ Dung Thất Thất vẫn còn có tâm tư nói giỡn, khiến cho Phượng Thương hơi bớt căng thẳng đi một chút. Hắn hôn nhẹ gò má đầy mồ hôi của nàng, nắm tay nàng, tiếp lực lượng cho nàng: “Không sao, lần này thua, lần sau gỡ vốn kiếm trở lại! Rồi hãy nói, tự mình vui vẻ không bằng vui chung, đây không phải là lời nàng thường nói lúc trước sao! Để cho mọi người đánh cược nhận một khoản tiền nhỏ, chẳng phải là tốt hơn!”

“Ha ha, đã biết chàng. Sẽ nói như vậy! A ——”

Cơn đau bụng sinh truyền đến, lần này Mộ Dung Thất Thất không chịu đựng như trước nữa, mà kêu ra tiếng .

Cái loại này đau đến mức tận cùng mới có thể phát ra kêu thảm thiết, để cho Hoàn Nhan Khang rung mình một cái. Thì ra là nữ nhân sanh con khủng bố như vậy? Hoàn Nhan Khang ngó chừng trên nước máu trên mặt đất, vậy sau này Tô Mi cũng sẽ như vậy sao?

Đứng ở bên cạnh Hoàn Nhan Khang là Minh Nguyệt Thịnh, sắc mặt hiện tại cực kỳ xấu. Không thấy nụ cười bốn cột thường ngày, cả khuôn mặt Minh Nguyệt Thịnh đều căng cứng. Mộ Dung Thất Thất chịu khổ trong đó, hắn rất muốn phụng bồi nàng, nói cho nàng biết, hết thảy đều có hắn. Nhưng mà, hắn là ai chứ? Phu quân của nàng đã tiến vào, hắn mặc dù lo lắng, cũng chỉ có thể ở chỗ này lo lắng suông.

“Vương Phi, đã thấy đầu Tiểu thế tử rồi, Vương Phi, người tăng thêm lực đi!”

Phượng Thương đi vào, khiến cho bà đỡ chịu áp lực lớn hơn nữa, cũng may Phượng Thương cũng không có gây áp lực cho các nàng, để cho bà đỡ hơi thả tâm, tập trung lực chú ý lên trên người Mộ Dung Thất Thất.

“A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ cho Thất Thất! A di đà Phật!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt một bên lạy Bồ Tát, cầu thần linh có thể làm cho Mộ Dung Thất Thất bớt đi một chút thống khổ.

“A ——” Mộ Dung Thất Thất lần nữa đau đến kêu ra tiếng , cho tới bây giờ, đau đớn đã đến cực hạn chịu đựng của Mộ Dung Thất Thất, lúc này nàng cũng nữa không kịp trước nghĩ , một tiếng vừa một tiếng kêu lên, dường như muốn thông qua tiếng, tiêu giảm bớt đau đớn

“Thương, đau quá a!” Nước mắt của Mộ Dung Thất Thất không nhịn được tuông trào, Phượng Thương trừ giúp nàng lau mặt, cái gì đều không làm được, chỉ có thể nhìn Mộ Dung Thất Thất đau đến phát run.

“Ta ở chỗ này! Sinh lần này là được rồi, sau này chúng ta sẽ không sinh nữa!” Lúc này Phượng Thương có chút đáng ghét hài tử trong bụng Mộ Dung Thất Thất, thế nhưng hành hạ nàng. Như vậy”Chờ tiểu tử ngu ngốc kia sinh ra, ta sẽ đánh mông nó, dám bắt nạt nàng!”

Lời của Phượng Thương truyền tới trong tai những người khác, khiến cả phòng sinh buồn cười, rồi lại không dám cười thành tiếng, mọi người cuối cùng cũng thấy được một bộ mặt khác của Vương Gia lúc chiều vợ.

“Khỏi. chàng, chàng bồi thường tiền thua lại cho ta!”

Mộ Dung Thất Thất cắn răng, dùng sức nắm tay Phượng Thương.

“Ừ ừ được, ta bồi thường cho nàng! Cho nàng hết! Tất cả của ta đều là của nàng!”

Đến lúc này, hai người lại ở chỗ này nói lời tình ý liên tục như vậy làm cho người ta đỏ mặt, từ những tỳ nữ trẻ tuổi đứng ở cửa, đến bà lão lớn tuổi, tất cả đều nghe thấy quá buồn nôn.

Trong phòng, bởi vì đau đớn, Mộ Dung Thất Thất quên mất thời gian, mà ngoài phòng, mọi người nhìn mặt trời dần dần dâng lên, mãi cho đến giữa trưa.

“Chuyện gì xảy ra, làm sao còn không có sinh xong?”. Đông Phương Lam lúc trước còn bình tĩnh một chút nhưng lúc này hoàn toàn nóng nảy, đã qua lâu như vậy, chẳng lẽ là khó sanh? Nếu thật khó sanh, vậy, đây chẳng phải là phiền toái lớn?

“A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ!” Đông Phương Lam chuyển động Phật châu trong tay, khẩn cầu. Ngàn vạn đừng làm cho Mộ Dung Thất Thất có việc, nhất định phải mẫu tử ninh an!

Một bên Hoàn Nhan Kiệt mặc dù không biết Mộ Dung Thất Thất sinh sản mạo hiểm đến cỡ nào, nhưng nhìn đến mọi người đều cau mày, hẳn cũng học Đông Phương Lam bộ dạng, bắt đầu khẩn cầu, “Bồ Tát phù hộ, nếu như tiểu đệ đệ nhanh đi ra ngoài, ta liền phong hãn là Bình Đông Vương! Còn tặng hãn cung điện thật to!”

Bộ dáng “tiểu đại nhân” của Hoàn Nhan Kiệt khiến cho không khí thoáng thoải mái hơn một chút, Đông Phương Lam sờ sờ đầu Hoàn Nhan Kiệt, lại nhìn Thính Tùng Lâu.

Đang lúc mọi người kiên nhẫn sắp hao hết, “Oa oa ——” một tiếng khóc nỉ non phá không ra.

“Sinh. Sinh?” Hoàn Nhan Khang ngây ngốc một câu, mọi người mới hiểu được.

“Sinh rồi sinh rồi! Thật tốt quá!” Đông Phương Lam kích động được không được, “Phượng Tà a, chúc mừng người, làm ông ngoại rồi!”

“Tạ ơn. Tạ ơn!” Phượng Tà bắt đầu kinh ngạc, sau đó ngớ người, đến hiện tại, mới kích động.”Ta làm ông ngoại rồi! Ta làm ông ngoại rồi!”

Trong nhà, bà đỡ lau người cho tiểu oa nhi, lại bao nó trong khăn bông, đưa cho Phượng Thương, “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương Phi, là một vị Tiểu thế tử!”

Phượng Thương cũng không có nhận hài tử, ngược lại là cẩn thận hầu hạ Mộ Dung Thất Thất đổi lại quần áo sạch.

Thấy Phượng Thương như vậy, bà đỡ ôm hài tử tay có chút cứng ngắc, dường như, vị này Vương gia không thích nhi tử? Hay là ——

“Để cho ta!” Hoàn Nhan Minh Nguyệt nhận lấy hài tử, ôm vào trong ngực.”Ồ, lớn lên thật xinh đẹp! Giống như phụ thân vậy!”

Lời của Hoàn Nhan Minh Nguyệt cũng không khiến cho Phượng Thương hứng thú, hiện tại trong lòng, trong mắt hắn cũng chỉ có một mình Mộ Dung Thất Thất. Chịu đau nhiều như vậy mới sinh hạ hài tử, cái vật nhỏ này hành hạ Mộ Dung Thất Thất đến thế, khiến cho hắn có chút ghét nhi tử.

Dưới sự hầu hạ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất đổi lại quần áo sạch, Tô Mi cùng Tố Nguyệt dọn sạch giường chiếu, Phượng Thương ôm Mộ Dung Thất Thất, đặt nàng lên trên giường.

“Nương, bế nhi tử đến cho con nhìn.”Khuôn mặt Mộ Dung Thất Thất mặc dù mặt trắng bệch, nhưng rất có tinh thần.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt đem đứa trẻ nhẹ nhàng mà đặt ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, nhưng đến lúc này Phượng Thương vẫn không chịu nhìn

hài tử, Hoàn Nhan Minh Nguyệt biết Phượng Thương vì Mộ Dung Thất Thất nên mới giận hài tử, nhìn không được bật cười.

“Làm sao bây giờ! Thất Thất chúng ta liều mạng sinh hạ tới hài tử, người khác thế nhưng không làm gì, cùng không thích! Sớm biết như vậy, Thất Thất sẽ hăn nên gả cho người khác, tránh cho lúc này sinh hài tử cũng được vui, còn phải nhìn mặt ai đó!”

Lời của Hoàn Nhan Minh Nguyệt rơi vào trong tai Phượng Thương, khiến cho khuôn mặt cứng nhắc của Phượng Thương hơi nói lỏng xuống. Hăn cúi đầu, liếc hài tử một cái thật nhanh, khi thấy ánh mắt nhi tử, tâm Phượng Thương đột nhiên như bị thứ gì mãnh liệt động phải.

“Thương, chàng nhìn, đôi mắt của cục cưng giống chàng y như đúc đây! Thật xinh đẹp a ——” Mộ Dung Thất Thất lôi kéo tay Phượng Thương, để cho hăn dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào con của bọn họ.

Cảm xúc mềm mại, từ ngón tay truyền đến, khiến cho trong lòng Phượng Thương càng thêm rung động.

“Có phải rất giống chàng hay không?”

“Ừ!” Phượng Thương gật đầu, khóe miệng khẽ cong lên, ngón tay đặt trong bàn tay nhỏ của Tiểu bảo bối mới sinh.

“Ngô ——” Tiểu bảo bối phát ra nho nhỏ thanh âm, khóe miệng phun bọt khí, ánh mắt màu tím nhìn Phượng Thương, cái miệng nho nhỏ khẽ mở khẽ hợp.

Nhìn nhi tử của mình, Phượng Thương bỗng nhiên có chút hối hận, hối hận rằng mình lúc này không nên chán ghét con như vậy. Hăn nhỏ như vậy nằm ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, không rành thế sự, tay nho nhỏ ôm chặt lấy ngón tay Phượng Thương, hăn ngón tay út thượng truyền tới ấm

áp, xuyên thấu qua đầu ngón tay Phượng Thương, truyền lại đến trong lòng Phượng Thương.

Đây hài tử của ta, con trai của ta a. Lòng Phượng Thương mềm nhũn, ngón tay nhẹ nhàng mà đụng vào lòng bàn tay của tiểu bảo bảo.

Đột nhiên, “Oa ——” một tiếng, Tiểu bảo bảo sinh khóc lên. Đột nhiên xuất hiện nước mắt, dọa Phượng Thương sợ đến nhảy dựng, vội vàng rút ngón tay về, khẩn trương nhìn Mộ Dung Thất Thất:”Nó, sao nó lại khóc a?” Ý ở ngoài lời nói, ta đây cái gì cũng không làm!

Bộ dáng “ngốc nghếch” của Phượng Thương, chọc cho Mộ Dung Thất Thất cười, Hoàn Nhan Minh Nguyệt ở bên cạnh cũng cười .”Hài tử đôi bụng! Cho nên mới khóc!”

Hoàn Nhan Minh Nguyệt tiến lên, đem trẻ mới sinh ôm đặt ở trong ngực Mộ Dung Thất Thất, nhìn hài tử ở trong ngực Mộ Dung Thất Thất chăm chú bú sữa, Phượng Thương rốt cuộc biết nghĩa của hai từ hạnh phúc.

Chờ Tiểu bảo bảo mới sinh ăn no, Hoàn Nhan Minh Nguyệt ôm bảo bảo ra khỏi Thính Tùng Lâu.

“Mau, mau tới để cho ai gia xem một chút!” Khi Đông Phương Lam nhận lấy tiểu bảo bảo, tay có chút run rẩy, chờ thấy được bộ dáng hài tử, Đông Phương Lam nở nụ cười, “Lông mày, ánh mắt giống như Phượng Thương, lỗ mũi cùng miệng giống như Thất Thất! Là một đứa bé trai khỏe mạnh! Đến, để cho ông ngoại hân ôm!”

Phượng Tà lần đầu tiên ôm đứa trẻ, có chút khẩn trương. Hài tử mới sinh mềm nhũn, Phượng Tà sợ mình khí lực quá lớn, làm cháu bị thương, chỉ có thể căng người, vẫn duy trì một tư thế.

“Không phải là như vậy !” Hoàn Nhan Minh Nguyệt điều chỉnh tư thế Phượng Tà “Ôm tiểu hài tử như vậy mới có thể khiến nó thoải mái!”

Một nhóm người vây quanh ở bên cạnh Phượng Tà, đánh giá Tiểu thể tử mới sinh. Hoàn Nhan Kiệt vóc dáng thấp, với không tới, chỉ có thể bắt y phục Hoàn Nhan Khang dùng sức nhảy lên: “Ngũ thúc, cho ta xem tiểu đệ đệ, Ngũ thúc, mau cho ta xem!”

“Được được, nhìn này!” Phượng Tà ngồi chồm hổm xuống, để cho Hoàn Nhan Kiệt nhìn hài tử trong ngực.

“Hoàng thượng, người thật đúng là miệng vàng lời ngọc a! Tiểu đệ đệ chính là nghe nói người muốn sắc phong hãn vì Bình Đông Vương, sợ người đổi ý, mới lập tức ra tới!” Mộ Dung Thất Thất thuận lợi sinh , Hoàn Nhan Khang cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này cũng bắt đầu trêu ghẹo Hoàn Nhan Kiệt.

Nghe xong Nhan Khang nói như vậy, Hoàn Nhan Kiệt lắc đầu, “Ta là hoàng thượng, một lời nói một gói vàng! Làm sao lại có thể đổi ý! Tiểu đệ đệ mới sẽ không nghĩ như vậy, nhất định là Ngũ thúc gạt ta !”

Lời của Hoàn Nhan Kiệt chọc mọi người “ha ha” cười không ngừng, Hoàn Nhan Khang đùa với Tiểu bảo bảo mới sinh, nhìn về phía Hoàn Nhan Kiệt, “Vậy lời cháu vừa nói đều là thật?”

“Dĩ nhiên! Tiểu đệ đệ là Bắc Chu quốc Bình Đông Vương!”

Trong nhà Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất nghe nói nhi tử mình sinh ra liền nhận “thân phận cao quý”, đều nở nụ cười.

Tên hài tử Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đã sớm chuẩn bị xong, Phượng Kiêu. Danh tự này, là Mộ Dung Thất Thất đặt , là muốn cho hài tử trở thành một đời kiêu hùng. Phượng Thương muốn để con đầu mang họ “Phượng” của Mộ Dung Thất Thất. Một là bởi vì hãn yêu Mộ Dung Thất Thất, hai là vì muốn báo đáp công ơn nuôi dưỡng của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt .

“Đôi mắt của Tiểu đệ không giống với chúng ta!” Khi Hoàn Nhan Kiệt nhìn thấy Phượng Kiều mở mắt, thấy đôi mắt khác màu của hắc liên kinh ngạc hô lên. Tiếng kêu của hắc, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Đã biết thân phận của Phượng Thương, mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ có Minh Nguyệt Thịnh cùng Cổ Quân Uyển, nhìn đến cặp kia màu tím ánh mắt sau, có chút giật mình.

“Làm sao, lại có đôi mắt xinh đẹp như vậy!” Cổ Quân Uyển than nhẹ một tiếng, chẳng qua là, cha mẹ đứa nhỏ này đều có màu mắt bình thường, vì sao hài tử có đôi mắt màu tím đây? Nghĩ như vậy, Cổ Quân Uyển nhìn về phía Minh Nguyệt Thịnh, mà Minh Nguyệt Thịnh đang suy nghĩ đến thân phận lúc trước Phượng Thương đã công bố, sửa chữa thành hắc là Long Ngạo Thiên sau, trong lòng nghĩ đến một việc.

Chẳng lẽ, Phượng Thương là hậu duệ Long thị tiền triều? Chỉ có huyết thống Long thị mới mắt màu tím! Mà đôi mắt của hài tử mang màu tím thuần khiết, như vậy Phượng Thương nhất định mang theo huyết thống Long thị thuần khiết.

Cửa phủ Nhiếp chính vương, Phượng Tề chỉ huy người đem chuẩn bị xong pháo bày đặt được chinh tề, đốt toàn bộ. Mà chuyện Trấn Quốc công chúa sinh Tiểu thể tử, không đầy một lát đã truyền khắp cả kinh thành.

Bách tính biết Mộ Dung Thất Thất sinh bé trai, Phượng Thương có nhi tử, rồi rít ra đường ăn mừng. Nguyên nhân ăn mừng, một mặt là cảm thấy cao hứng thay Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, ở một phương diện khác, tự nhiên là bởi vì Mộ Dung Thất Thất sinh nhi tử, khiến cho tiền của họ đặt ở sòng bạc thuận lợi tăng lợi nhuận.

Thời điểm Nhiếp chính vương phủ cùng dân chúng khắp kinh thành đều ở cao hứng vui mừng, trong thư phòng Mục Phủ của Mục Thừa tướng, Mục Hoa bày ra khuôn mặt bình tĩnh.

“Biết rồi, sinh ra bé trai, người đi xuống đi!” Mục Hoa phát phất tay, quần gia lui xuống.

Chờ quần gia sau khi đi, dựa vào tường giá sách một ít, bỗng nhiên tới đây, ba người xuất hiện ở trước mặt Mục Hoa. Trong đó một, chính là Tây kỳ quốc từng thái tử, Long Trạch Cảnh Thiên.

“Mộ Dung Thất Thất sinh? Có phải là nhi tử? Vậy Phượng Thương không phải là mừng đến điên cuồng?”

Một nữ nhân đầu đầy tóc tế ngồi ở trên ghế, da nàng ngăm đen, má trái vẽ hình phượng hoàng, trên tóc gắn đầy ngọc thạch cùng hồng mã não. Nếu Phượng Thương ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra nữ nhân này là Thập Cát Cổ Lệ của Nữ Chân tộc. Khóe miệng nàng mang theo nụ cười vừa khinh thường vừa lãnh ngạo, con mắt trái nhìn qua có chút cổ quái, nhìn kỹ, sẽ phát hiện khóe mắt nàng có một vết sẹo thật sâu.

“Có nhi tử, dĩ nhiên cao hứng!” Một bên là một nam nhân khác, ngồi ở bên cạnh Thập Cát Cổ Lệ, hắc nghiếnng thân, một tay chống cằm, tuổi chừng chừng ba mươi tuổi, “Bất quá, chúng ta cũng có thể cao hứng cao hứng, tiền đặt trong sòng bạc, lần này thu lợi gấp đôi! Hắc là nên cảm tạ cái này Tiểu thế tử!”

“Độ Nhất, người có thể đừng nhắc tới chuyện của đứa nhỏ này được hay không?” Thập Cát Cổ Lệ nghiếnng mặt, nhìn về phía nam nhân, “Ta ghét đứa nhỏ này, người đừng nhắc đến nó!”

“Cổ Lệ, đừng như vậy, người sớm muộn mà đối diện thực tế!” Dựa vào một chút lưng ghế dựa, đung đưa bắp chân.”Phượng Thương có nhi tử, người cũng nên hết hy vọng rồi!”

“Khốn kiếp!”

Cổ Lệ đột nhiên rút ra đao, đặt ở dưới cổ Độ Nhất, ép sát vào cổ họng, “Lời của ta, người không có nghe rõ sao! Không cho nói!”

“Được được được, ta cái gì cũng không nói, người cũng đừng tức giận a!” Độ Nhất cười một tiếng nói xin lỗi, đưa tay đẩy đao trên cổ ra: “Ta biết người không thích, sau này ta không đề cập nữa, có được hay không? Ta nghe người, vẫn không được sao!”

“Hừ!” Thấy Độ Nhất như vậy, Cổ Lệ thu đao.”Chúng ta bây giờ nên làm như thế nào? Đệ đệ của ta không còn, bộ lạc của ta cũng thành năm bè bảy mảng, thù này, ta phải báo!”

“Đúng! Báo thù ta cũng vậy muốn!” Độ Nhất vừa nghe lời này, ngồi thẳng người, “Mẹ kiếp , Phượng Thương thật sự là quá ghê tởm! Ta thiếu chút nữa đã chết ở dưới tay hắn rồi! Cái thù này ta cũng vậy phải báo!”

Độ Nhất giọng điệu cứng rắn nói xong, Cổ Lệ thanh âm lại cao thêm , “Không được đụng tới Phượng Thương, hắn là của ta! Ta không cho người đụng hắn!”

Lúc này, Độ Nhất cũng không có giống như lúc trước như vậy nói chuyện, “Ta nói Cổ Lệ, người sao lại vậy chứ? Phượng Thương là địch nhân chung của chúng ta, làm sao người có thể che chở hắn như vậy!”

“Ta mặc kệ! Phượng Thương là nam nhân ta nhìn trúng, là nam nhân của Tháp Cát Cổ Lệ ta, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào đụng đến một sợi tóc của hắn! Đối nghịch với Phượng Thương, chính là đối nghịch với Cổ Lệ!”

“Ồ diên, đồ diên ——” Độ Nhất xoay đầu: “Nếu không phải Phượng Thương, ba người chúng ta sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy! Đông Lỗ quốc cùng Tây kỳ quốc sẽ không bị diệt, đệ đệ người, bộ lạc của người cũng sẽ không gặp gỡ chuyện như vậy, Phượng Thương là địch nhân của chúng ta!”

“Độ Nhất, không được đụng tới Phượng Thương! Cho dù người muốn động Phượng Thương, cũng nên người suy nghĩ một chút năng lực của mình. Người, xứng sao? Người có thể ở đáp lại mấy chiêu của Phượng Thương?”

Lời của Cổ Lệ hoàn toàn khiến lửa giận trong lòng Độ Nhất bùng cháy.

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Bốn Con Chuột Thối!

“Tháp Cát Cổ Lệ , nếu như người nhất quyết che chở Phượng Thương như vậy, ta rất khó tin rằng người một lòng với chúng ta! Chuyện hợp tác khỏi bàn cũng được!” Độ Nhất vừa đứng lên, hung dữ phất tay áo tính toán rời đi, lại bị Mục Hoa ngăn lại.

Với tư cách là Thừa tướng Bắc Chu quốc, Mục Hoa đã ngây người trên vị trí này một thời gian rất lâu rồi, lúc này hắc cười giống như một tên cáo già, trong cặp mắt khôn khéo thỉnh thoảng hiện lên chút âm u, “Các vị, các người có thể hay không nghe lão phu nói một câu? Nếu tất cả mọi người có cùng chung địch nhân, tại sao không thể nhất trí đối ngoại đây!”

“Tóm lại, Phượng Thương không phải là địch nhân của ta, người ta muốn giết là Hoàn Nhan Khang!”

Tháp Cát Cổ Lệ đổ hết thảy mọi chuyện mà Nữ Chân tộc gặp phải lên trên người Hoàn Nhan Khang, nghe nàng nói như vậy, Độ Nhất “cười nhạt” một tiếng: “Tháp Cát Cổ Lệ , người đây không phải là đang lừa mình dối người sao? Cho dù lần này là Hoàn Nhan Khang sai, như vậy Cát Tang Cốt Hãn- phụ thân của người thì sao chứ?”

“Người câm miệng!” Lời của Độ Nhất kích thích vào sâu thẳm trong tim Tháp Cát Cổ Lệ , thấy hai người bộ dáng “giương cung bạt kiếm” của hai người, Long Trạch Cảnh Thiên trầm mặc thật lâu rốt cục cũng mở miệng: “Các người câm miệng! Giờ này còn cãi nhau, muốn cãi nhau tới khi nào!”

Lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên còn có chút uy hiếp đối với Độ Nhất cùng Tháp Cát Cổ Lệ , hai người ngừng đấu võ mồm , nhưng Tháp Cát Cổ

Lệ trong miệng lầm bầm một câu: “Nếu như không phải là người liên lạc với chúng ta, bảo Nữ Chân cùng Đông Lỗ xuất binh, chúng ta bây giờ cũng sẽ không như vậy!”

“Bụp ——” không đợi Thập Cát Cổ Lệ lời nói xong, bàn tay to của Long Trạch Cảnh Thiên giống như một cây kim lớn, khóa chặt cổ họng của Thập Cát Cổ Lệ : “Ta có lấy kiếm gác ở trên cổ người, buộc người xuất binh sao? Nếu người nói thêm một câu nhảm nhí nào nữa, có tin là ta giết người hay không?”

Lực tay của Long Trạch Cảnh Thiên rất lớn, không đầy một lát, Thập Cát Cổ Lệ đã có chút không thở nổi.

“Có....có gan thì người giết bà đây đi!” Mặc dù cổ họng hít thở không thông, khiến cho Thập Cát Cổ Lệ không cách nào hô hấp, nhưng nàng là không chịu nhận thua, cặp mắt xinh đẹp kia, hung dữ trừng Long Trạch Cảnh Thiên, đáy mắt, còn có một chút ý cười đầy vẻ chế nhạo.

“Người không chiếm được Mộ Dung Thất Thất, cho nên, mới liên hiệp chúng ta, muốn Bắc Chu quốc loạn thành một đoàn, kết quả, lại thành lấy đá đập chân mình, để Minh Nguyệt Thịnh được lợi, người còn có tư cách gì nói ta!”

Thập Cát Cổ Lệ đánh giá thấp mặt mũi của nam nhân, vốn Long Trạch Cảnh Thiên không muốn giết nàng, sau khi nghe vài câu khiêu khích ấy, bí mật trong lòng bị phơi bày ra ánh sáng, khiến hăn then quá hóa giận, lực trong tay càng thêm tăng mạnh.

“Người....người...”

“Điện hạ bớt giận, điện hạ bớt giận!” Độ Nhất ang ở một bên xem trò vui, thấy Long Trạch Cảnh Thiên thật muốn giết Thập Cát Cổ Lệ , liền vươn tay ngăn hăn lại: “Điện hạ, hiện tại chúng ta là người cùng thuyền, lời

của Cổ Lệ quá mức thẳng thẳng, có điều đó chính là tính của nàng, lại nói, thêm người thêm lực, điện hạ nghĩ lại — ”

Chuyện Độ Nhất cầu tình cho mình thực ngoài ý liệu của Tháp Cát Cổ Lệ .

Nghe hết lời Độ Nhất nói, Long Trạch Cảnh Thiên hung hăng trừng Cổ Lệ, buông tay, lui qua một bên.

“Khụ khụ....” Cổ Lệ lần nữa thở được, không lại tiếp tục khiêu khích Long Trạch Cảnh Thiên, mà ngồi xuống, xoa xoa cái cổ của mình. Tuy nàng chẳng phải loại mềm yếu gì, nhưng lực tay của Long Trạch Cảnh Thiên rất mạnh, siết cổ nàng đến đau. Nếu không phải hiện tại còn chung kẻ địch với Long Trạch Cảnh Thiên, Tháp Cát Cổ Lệ nhất định sẽ tìm cơ hội khiến nam nhân này biến mất.

“Được được được rồi, mọi người rút cuộc có thể bình tâm tĩnh khí mà ngồi xuống bàn chuyện được rồi!” Mục Hoa tự mình rót trà cho ba người, mình cũng ngồi xuống: “Mặc kệ địch nhân của từng người có khác nhau, nhưng đã ngồi cùng một chỗ, nhất định có chung mục tiêu. Ta thấy, không bằng trước tiên từng người mở lòng mình, nói thẳng điều mình muốn, chúng ta mới có thể tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch!”

Mục Hoa vừa dứt lời, Tháp Cát Cổ Lệ như quên mất nỗi đau nơi cổ, xung phong kêu lên: “Dù sai, không thể động vào Phượng Thương! Hẳn là nam nhân ta nhìn trúng, nam nhân của ta, ai cũng không được động!”

“Cổ Lệ, hình như ngươi đã quên, hiện tại nam nhân ngươi coi trọng đã có thể nhi. Ôm kiều thể trong ngực, người ta còn có thể tiếp nhận người sao?”

Độ Nhất lần nữa khinh bỉ nàng, có điều lần này Tháp Cát Cổ Lệ không ra tay với hẳn nữa, mà chỉ liếc mắt sang: “Nữ nhân của hẳn, tất nhiên phải giết chết! Nhi tử, ta sẽ sinh cho hẳn! Không thể để ai khác thay thế!”

Nghe Tháp Cát Cổ Lệ nói xong, Độ Nhất bất đắc dĩ nở nụ cười. Nụ cười bất đắc dĩ kia, tựa hồ biểu hiện ra ý không ủng hộ tình yêu mù quáng của Cổ Lệ. Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ thấy nữ nhân nào lại vì yêu mà bỏ qua thù hận cá nhân, Tháp Cát Cổ Lệ là trường hợp đặc biệt. Chẳng lẽ, sau khi nữ nhân động tình sẽ trở nên ngu ngốc?

“Mộ Dung Thất Thất là người của ta, ai cũng đừng hòng đánh chủ ý lên người nàng!”

Thấy Tháp Cát Cổ Lệ như vậy, Long Trạch Cảnh Thiên cũng mở miệng. Nữ nhân kia, vốn lên là hoàng hậu của hắn, nếu như hắn không viết “Thư từ hôn”, hiện tại nàng đã là vợ của hắn, sinh con dưỡng cái cho hắn, cũng sẽ không phát sinh những biến cố như thế này.

Có đôi khi, bánh xe vận mệnh chỉ lệch đi một chút, qua một thời gian, quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện bởi vì một chút chênh lệch kia, khiến vận mệnh đời người xảy ra biến hóa cực lớn, hai người vốn có đi chung một đường, lại càng lúc càng xa.

Nhưng mà, Long Trạch Cảnh Thiên không cam lòng như vậy, cho nên vẫn còn cố gắng cứu chữa, muốn hắn có thể chiếm được một góc trong sinh mệnh của Mộ Dung Thất Thất, thậm chí thay thế Phượng Thương. Hành động của hắn, rơi vào trong mắt Độ Nhất, y như mộng tưởng của Tháp Cát Cổ Lệ, ngu xuẩn, hơn nữa không chân thực, bất quá Độ Nhất sẽ không nói ra, hắn cười nhàn nhạt, khoanh tay, dựa vào tường.

“Hai người, một người muốn gả cho Phượng Thương, muốn giết Mộ Dung Thất Thất, một người muốn giữ Mộ Dung Thất Thất, xem Phượng Thương là cái đinh trong mắt. Các người như vậy, chúng ta còn liên thủ kiểu gì? Các người nào loạn như vậy, dứt khoát giải tán đi, tự mình làm tất cả!”

Lời này của Độ Nhất khiến cho tất cả mọi người im lặng, Long Trạch Cảnh Thiên cắn răng, Tháp Cát Cổ Lệ hừ nhẹ, chỉ có Mục Hoa, đảo đảo

mắt, nghĩ tới một biện pháp: “Ta thấy, nếu mọi người đã bất đồng ý kiến, ta nghĩ ra một biện pháp, không bằng lựa chọn một phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường.”

“Biện pháp gì?”

“Không bằng, tách Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ra, mỗi người giữ một bên. Chỉ là, vậy thì phải xem các người có bản lĩnh hay không rồi!” Phương pháp Mộc Hoa chọn dùng chính là một người đánh một nửa, tuy vụng về, nhưng trước mắt, xem là cái gốc trong phương pháp này chính là cái thông minh.

Long Trạch Cảnh Thiên cùng Thập Cát Cổ Lệ đều không mở miệng, Mộc Hoa biết rõ chuyện này có hi vọng, tiếp tục nói: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, trên người Tiểu thế tử của phủ Nhiếp Chính Vương có cổ độc, là truyền từ bụng mẹ. Các người cũng biết, muốn giải cổ, phải đến Nam Phượng quốc, tìm người Tường tộc mới được. Cho nên, tin chắc không qua bao lâu, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất sẽ đi tới Nam Phượng quốc, đây là cơ hội của các người —”

Về sau, Mộc Hoa hẳn cũng không cần nói, hẳn tin nói như vậy đã rõ ràng lắm rồi, ba người trước mắt ắt đã hiểu được ý hẳn.

“Tin của Thừa tướng là từ đâu mà ra?” Long Trạch Cảnh Thiên nhìn về phía Mộc Hoa, đối với người chủ động theo chân bọn họ, cùng hợp tác, hẳn vẫn ôm thái độ hoài nghi.

“Thái tử điện hạ đang hoài nghi lão phu bụng dạ khó lường sao?” Mộc Hoa là dạng khôn khéo nào, sao lại không biết ý nghĩ của Long Trạch Cảnh Thiên: “Nếu như lão phu có ý khác, hiện tại các người đã là tù nhân trong đại lao, mà không phải khác quý ở Tường phủ ta rồi! Sở dĩ lão phu giúp đỡ bọn người, nguyên nhân chỉ có một! Chắc hẳn ba vị cũng biết cháu gái của lão phu- Mộc Vũ Điệp nhỉ?”

Mục Hoa chỉ có một đứa cháu gái bảo bối, Mục Vũ Điệp, người từng nổi danh tài nữ ở Bắc Chu quốc. Chuyện này, Long Trạch Cảnh Thiên có nghe nói qua, chỉ là vì sao, khi nhắc đến Mục Vũ Điệp, trong mắt Mục Hoa lại bật kín một mảnh âm ướt?

“Cháu gái lão phu tham gia Tứ quốc tranh bá, sau khi trở về, đầu óc có chút không bình thường, về sau đột nhiên có một tên ăn mày cầm ngọc bội của nàng, nói bọn hăn tự định chung thân, Hoàng thượng chỉ hôn. Đứa cháu gái mà lão phu một mực thương yêu... Vậy mà phải gả cho một tên ăn mày!”

Hồi tưởng lại chuyện lúc trước, Mục Hoa tức giận đến run run chòm râu. Cháu gái hăn thương yêu, vậy mà gả cho một tên ăn mày, Mục phủ trở thành trò cười của kinh thành, đây là vết nhơ đi theo Mục Hoa cả đời. Thừa tướng một quốc gia, ngay cả hôn sự của cháu gái nhà mình cũng không quyết định được, biết rõ cháu mình bị người khác hãm hại, cũng không tìm ra hung thủ, sao có thể khiến Mục Hoa không hận.

“Sau khi kết hôn một tháng, cháu gái lão phu không chịu nổi tủi nhục, thắt cổ tự vẫn! Cả đời lão phu, trung lòng vì nước, hiện tại đứa cháu gái duy nhất gặp chuyện như vậy, khiến cho nổi tức giận trong lòng lão phu sao có thể tiêu?”

“Kia, người tìm ra hung thủ hãm hại cháu gái của người chưa?” Có lẽ bởi đều là nữ nhân, Thập Cát Cổ Lệ có chút đồng tình xen lẫn hiếu kỳ với chuyện của Mục Vũ Điệp, cộng thêm việc chứng kiến bộ dáng lão già bạc đầu trước mắt, trông thực đáng thương, trong lòng Thập Cát Cổ Lệ đã có mấy phần tin tưởng những lời này của Mục Hoa.

“Là Hoàn Nhan Liệt! Chính hăn chỉ hôn!” Khi nói đến tên Hoàn Nhan Liệt, hàm răng Mục Hoa nghiến ken két: “Tuy người hãm hại cháu gái lão phu không để lại dấu vết, nhưng lão phu đã đoán ra được là ai...”

“Là ai?” Tháp Cát Cổ Lệ nghiêng mặt, hình xăm bên má trái lộ ra ngoài ánh sáng, trông hết sức khủng bố.

“Ha ha, ngoại trừ Mộ Dung Thất Thất, còn là ai được chứ?” Mục Hoa cười âm lãnh, nhìn về phía Long Trạch Cảnh Thiên: “Vũ Điệp yêu thích Phượng Thương từ thuở nhỏ, một lòng muốn làm tân nương của Phượng Thương, một mực đợi đến năm hai mươi tuổi vẫn không chịu lập gia đình, ắt là đang đợi Phượng Thương! Lão phu suy đi nghĩ lại, chuyện này, ngoài Mộ Dung Thất Thất, không ai khác làm!”

Nghe thấy người Mục Vũ Điệp yêu thích là Phượng Thương, mặt Tháp Cát Cổ Lệ lập tức xịu một đồng, nếu không bởi vì nơi này là Bắc Chu quốc, bây giờ nàng đang ở trong Mục phủ, nàng nhất định sẽ cười nhạo Mục Vũ Điệp, đáng đời. Nếu như nàng là Mộ Dung Thất Thất, ắt không chỉ đơn giản như vậy, nhất định sẽ khiến đối phương về châu Diêm Vương!

Long Trạch Cảnh Thiên không có quá nhiều cảm xúc trước chuyện của Mục Hoa, có điều sau khi nghe hần nhằm nào Mộ Dung Thất Thất, Long Trạch Cảnh Thiên có chút không chịu được: “Thừa tướng không phải muốn trả thù Mộ Dung Thất Thất đấy chứ? Người có chứng cứ chứng minh nàng làm chuyện đó sao? Có phải, người nghe đồn bậy bạ đâu đó? Chẳng lẽ những năm nay trong triều, Thừa tướng ngài không có địch nhân sao? Nếu có người cố ý vu oan, hãm hại, Thừa tướng chẳng phải đã bị lừa?”

Long Trạch Cảnh Thiên chất vấn, Mục Hoa đương nhiên hiểu ẩn ý bên trong, hần cười lạnh một tiếng: “Lão phu biết rõ tâm của điện hạ theo Mộ Dung Thất Thất, cho nên chuyện này, lão phu có thể không tiếp tục truy cứu. Nhưng mà, lão phu có một yêu cầu!”

Hóa ra Mục Hoa chạy một vòng, là đợi đến lúc này, biểu cảm của Long Trạch Cảnh Thiên vẫn không thay đổi, trong mắt lại hiện lên gợn sóng: “Người nói——”

“Đợi sau ba vị thành công, lão phu muốn có một chén canh!”

“Chắc chắc, hóa ra là Thừa tướng có cái ý này à?” Độ Nhất đứng một bên phủi tay: “Quả nhiên là gừng càng già càng cay a! Lợn cả buổi, té ra ngài cũng muốn ăn thịt ah!”

“Độ thiếu hiệp, ai cũng thích ăn thịt, không riêng gì lão phu! Lão phu biết rõ trong lòng ba vị đều ôm chí lớn. Tuy hiện tại Bắc Chu cùng Nam Phượng quốc phát triển an toàn, nhưng chuyện trong thiên hạ, ai biết trước được? Thứ các người muốn, cũng là thứ lão phu muốn. Lão phu giao thiệp rộng tại Bắc Chu quốc, nhận được nhiều tin tức, nhất định sẽ giúp các người một tay. Đến lúc đó, bốn phần thiên hạ, chẳng phải rất đẹp sao?”

“Thừa tướng, người nói cũng đơn giản quá đấy! Bốn phần thiên hạ? Chỉ riêng Phượng Thương cùng Phượng Tà đã khó đối phó, huống chi còn có Minh NguyệtThịnh! Bắc Chu cùng Nam Phượng hiện tại chẳng khác nào huynh đệ, bây giờ chúng ta có cái năng lực gì, có bao nhiêu nhân mã, có thể đối chọi với bọn họ?”

Độ Nhất nói tuốt theo lí trí, hắn không sinh ra trong hoàng thất, không được hưởng thụ đãi ngộ dành cho hoàng gia, cũng không giống Long Trạch Cảnh Thiên cùng Thập Cát Cổ Lệ , ít nhất bọn họ cũng từng cao quý, tuy Tây Kỳ quốc đã trở thành lịch sử, Nữ Chân tộc bị chia rẽ, nhưng chỉ cần bọn họ vẫy tay, vẫn có rất nhiều người ủng hộ họ. Khi họ lần nữa lộ diện, có thể dùng thân phận của mình để chiêu mộ binh mã, dù sao vẫn có người nguyện ý tin phục bọn họ.

Ngược lại, hắn chỉ là một đệ tử của Bồng Lai đảo. Hiện tại Bồng Lai đảo không còn là bùa hộ mệnh của hắn nữa, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình. Bốn phần thiên hạ? Có quý mới tin! Hắn không có gì, ba người này sẽ cam tâm tình nguyện để lại một phần cho hắn sao?

“Cái này, dễ giải quyết!” Mục Hoa dường như đã sớm biết Độ Nhất sẽ nói như vậy.

“Khi lão phu còn trẻ đã từng đi qua Nam Cương, ở Tường tộc một thời gian. Theo ta được biết, muốn giải cổ độc, phải qua ba cửa ải, lên núi đao, xuống biển lửa, vào đầm rồng. Ba cửa này không dễ dàng như nghe, đặc biệt là cửa thứ ba, trong hồ băng lạnh ngàn năm, bắt cá tầm ngàn năm, chớ nói đến việc trong đầm rằm có độc xà thủy quái, người sống xuống dưới lập tức biến thành bộ xương.”

“Hôm nay, hoàng đế Nam Phượng- Minh Nguyệt Thịnh ở ngay trong Yến kinh, nghe nói hẳn rất quan tâm đến hài tử của Mộ Dung Thất Thất, cũng rất quan tâm đến Mộ Dung Thất Thất...” Nói đến chỗ này, Mục Hoa nhìn nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, cười như mèo vớ được chuột.

“Giải cổ, tất nhiên càng sớm càng tốt. Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất nhất định sẽ dẫn hài tử đến Nam Phượng quốc, Minh Nguyệt Thịnh ắt hẳn sẽ cùng đi. Các vị đợi Phượng Thương rời khỏi Bắc Chu, không có Phượng Thương thủ hộ, Bắc Chu không người làm chủ, chúng ta có thể thay đổi càn khôn rồi.”

“Về phần Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất cùng Minh Nguyệt Thịnh, nơi tốt nhất để ra tay với bọn họ là đầm rồng ở Tường tộc. Chỉ cần chúng ta cho người mai phục ở đó, ắt không thể không thành công! Đến lúc đó, nên xử trí Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất như thế nào, sẽ do điện hạ cùng công chúa quyết định. Về phần Minh Nguyệt Thịnh, tất nhiên là ném vào đầm rồng cho cá ăn rồi!”

Mục Hoa nói đến miệng đắng lưỡi khô, nói đến đây, hẳn cảm thấy khát nước, khó nhịn nổi, liền uống một lúc hai chén nước mới giải trừ khô khốc truyền đến từ cổ họng: “Các vị cảm thấy như thế nào?”

“Ta thấy, cũng không tệ!” Tháp Cát Cổ Lệ nhẹ gật đầu: “Ta không có ý kiến! Các huynh đệ thủ hạ của ta dù không nhiều lắm nhưng đều thân chinh bách chiến. Nếu chuyện thật sự thuận lợi như vậy, ta nguyện ý phối hợp!”

Tháp Cát Cổ Lệ gật đầu, Độ Nhất cũng cười theo: “Ta cũng không có ý kiến! Không biết thái tử điện hạ nghĩ như thế nào.”

Long Trạch Cảnh Thiên đã trầm mặc hồi lâu, cũng nhẹ gật đầu: “Được! Bốn phần thiên hạ, ta đồng ý!”

Trong mắt Long Trạch Cảnh Thiên, hiện tại có hai chuyện quan trọng nhất, một là khôi phục lại Tây Kỳ quốc của hãn, hai là đoạt lại Mộ Dung Thất Thất. Hãn không thèm quản Mộ Dung Thất Thất có bao nhiêu tình nồng mật ý với Phượng Thương, cũng không để ý chuyện Mộ Dung Thất Thất sinh con nối dõi cho Phượng Thương. Đã qua, đã sai, không truy cứu nữa. Duy chỉ có chuyện cần nắm chắc, ngay tại lúc này.

Đầm rồng, tên như nghĩa! Nếu thật có thể đánh gục Minh Nguyệt Thịnh ở đầm rồng, vậy Nam Phượng Quốc cùng Tây Kỳ quốc đều là của hãn rồi...

Nghĩ như vậy, Long Trạch Cảnh Thiên nhìn ba người “hợp tác” với hãn, Tháp Cát Cổ Lệ là thứ nữ, sớm đã bị Long Trạch Cảnh Thiên loại thẳng, nữ nhân mà đòi làm hoàng đế? Đúng là người si nói mộng! Về phần Độ Nhất, bất quá chỉ là một đệ tử nhỏ đến từ Bồng Lai đảo, không có cái gì, còn vọng tưởng muốn một phần giang sơn, tiểu tử này cũng không tự soi mặt mình dưới nước tiểu của hãn ấy. Lại nhìn Mục Hoa, già đến cỡ này, đất vàng đã chặn lên đến cổ họng của lão rồi, còn mơ làm đế vương? Người như lão, xứng sao?

Thiên hạ này, giang sơn này, sẽ là vật trong tay Long Trạch Cảnh Thiên hãn, kể cả mỹ nhân, cũng là của hãn!

Thương nghị xong kế hoạch, Long Trạch Cảnh Thiên, Độ Nhất cùng Thập Cát Cổ Lệ lần lượt rời từ cửa hông, cửa sau của phủ Thừa tướng. Sau khi chắc chắn bọn họ đã rời đi, Mục Hoa gọi quản gia đến, ghé vào tai hắn, dặn dò một phen, quản gia Mục phủ lập tức ra khỏi tướng phủ, vòng vèo quanh mấy con phố, đến Nam Uyển- nơi giam giữ thái tử Hoàn Nhan Hồng đã bị phế.

Từ khi bị phế truất khỏi ngôi vị thái tử, bị chính phụ thân của mình- Hoàn Nhan Liệt, giam giữ tại đây, Hoàn Nhan Hồng tuy đã mất đi tự do, nhưng mà hết thảy nên có, hắn đều có. Huống chi tốt xấu gì hắn cũng là phụ thân của đương kim hoàng thượng- Hoàn Nhan Kiệt, nên vào lễ mừng năm mới, những thứ được bày biện trong Nam Uyển cũng không hề tầm thường.

“Điện hạ...” Hạ Kính- tâm phúc của Hoàn Nhan Hồng, đi đến bên cạnh hắn, thì thầm vào tai hắn mấy câu.

“Ừm? Mời hắn vào!”

Đám người vừa tiến đến liền cung kính quỳ xuống, dập đầu hành lễ với Hoàn Nhan Hồng: “Nô tài khấu kiến thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Đứng lên đi! Ban thưởng ghế ngồi!” Hoàn Nhan Hồng tựa hồ rất hưởng thụ cụm từ “thái tử điện hạ thiên tuế” kia, bộ dáng hiện tại của hắn, một chút cũng không giống như người đang bị nhốt, ngược lại lại xem Nam Uyển này như Đông Cung lúc trước.

“Điện hạ, ta mang đến lời nhắn của Tướng gia.” Quản gia nói ra tin tức, lặp lại toàn bộ những gì Mục Hoa đã nói cho Hoàn Nhan Hồng nghe. Trí nhớ của quản gia kia vô cùng tốt, Mục Hoa chỉ cần nói một lần, hắn có thể một chữ không nhầm mà “lặp lại” lần nữa.

Bởi vì thân phận đặc thù của Hoàn Nhan Hồng, hiện tại bị nhốt tại Nam Uyển, Mục Hoa cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định không lựa chọn phương thức liên lạc bằng thư từ, mà mỗi lần như thế đều cho quản gia đến truyền lại lời của mình, mặc dù bị người khác phát hiện, cũng không nắm thóp lão được.

“Không tồi! Không hổ là Thừa tướng!”

Hoàn Nhan Hồng nghe xong chuyện “kết minh” của Mục Hoa cùng ba người Long Trạch Cảnh Thiên, trong mắt đen âm u xen lẫn lo lắng. Từ lúc Hoàn Nhan Liệt thoái vị, Hoàn Nhan Kiệt đăng cơ, hắn đã đoán rằng Phượng Thương đã động tay động chân trong tối. Chỉ là, hắn không ngờ Phượng Thương vậy mà không tự mình làm hoàng đế, ngược lại đề cử con hắn làm hoàng đế.

Phụ hoàng a phụ hoàng, người khôn khéo như vậy, lọt vào tay Phượng Thương, không phải cũng trở thành tù nhân? Hoàn Nhan Hồng đứng lên, đi đến bên cạnh quản gia, phân phó vài câu, quản gia liên tục gật đầu.

“Trở về nói cho Mục Thừa tướng, chờ ta đăng cơ làm Hoàng , nhất định sẽ phong Mục thị gia tộc nhà lão ngồi ngang hàng với Hoàng tộc!”

“Vâng! Vậy nô tài xin trở về!”

Quản gia đi rồi, Hạ Kính đi đến bên cạnh Hoàn Nhan Hồng: “Điện hạ, Mục Hoa có đáng tin?”

“Mặc kệ có tin được hay không. Dòng máu chính thống chảy xuôi trong huyết mạch của Bốn cung, chỉ bằng lão mà muốn hiệu triệu cả nước? Ai sẽ nghe hắn chứ? Mục Hoa là người thông minh, lão biết rõ làm thế nào mới có lợi với lão nhất!”

Quả nhiên, Hoàn Nhan Hồng đoán không sai, khi quản gia một năm một mười truyền lại lời của Hoàn Nhan Hồng cho Mục Hoa, Mục Hoa không nhìn được nhẹ gật đầu.

Thấy lão gia nhà mình như vậy, quản gia có chút buồn bực: “Tướng gia, vì sao ngài không chính mình đăng cơ?”

“A, ta làm hoàng đế?” Mục Hoa lắc đầu: “Không nói đến chuyện ta hiện tại đã bao nhiêu tuổi, ta đây không có huyết mạch hoàng thất, ai sẽ ủng hộ ta? Lại nói, hiện tại ta ngoài cái mạng già này, không có gì cả, có được ngôi vị hoàng đế, trở thành Hoàng thượng rồi sẽ làm cái gì? Điều duy nhất ta muốn, chính là báo thù cho Vũ Điệp! Cả đời này Mục Hoa ta đều sống trong vinh quang, cũng vì chuyện của Vũ Điệp, bị người lừa một lần. Nỗi nhục này, thù này, ta dù có chết, cũng muốn đáp lễ lại!”

Mới chỉ ngày đầu năm mới, đã có nhiều chuyện đen tối như vậy phát sinh, có điều đám người trong Nhiếp Chính Vương phủ lại không hề đoán trước được âm mưu sắp xảy ra, trong Vương phủ vì sự có mặt của Tiểu thể tử mà bao phủ bầu không khí vui mừng.

“Tiểu đệ đệ nhà bong bóng với ta!” Hoàn Nhan Kiệt dù sao còn nhỏ tuổi, cho tới giờ cũng chưa tiếp xúc với con nít mới sinh, hôm nay nhìn thấy bộ dáng trắng nõn của Phượng Kiều, trong lòng hết sức yêu thích. Từ khi Phượng Kiều sinh ra, hắn vẫn luôn ở cạnh, không chịu cách ra một bước, chứ đừng nói tới chuyện trở về hoàng cung.

“Kiệt nhi rất yêu mến tiểu đệ đệ a!” Thấy Hoàn Nhan Kiệt thân cận cùng Phượng Thương như vậy, Đông Phương Lam âm thầm cao hứng. Cho dù sau này Hoàn Nhan Kiệt sẽ trở thành minh quân hay một vị hoàng đế bình thường, bà luôn hi vọng Hoàn Nhan Kiệt có thể bảo vệ cho hài tử của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất. Lại nói, trong này cũng có chút tư tâm. Trong mắt Đông Phương Lam, Mộ Dung Thất Thất thân với bà hơn Hoàn Nhan Kiệt rất nhiều, bà tất nhiên sẽ thiên vị nàng hơn.

“Ta rất yêu thích tiểu đệ đệ, tiểu đệ đệ cũng rất yêu thích ta!”

Hoàn Nhan Kiệt ngậy thơ nói, lần nữa khiến mọi người chung quanh nở nụ cười. Lúc này Tố Nguyệt đi tới: “Hoàng thượng, Tiểu thể tử buồn ngủ rồi!”

“Ừ!” Mặc dù không nở rời xa tiểu đệ đệ, Hoàn Nhan Kiệt vẫn cố gắng kìm nén lòng yêu thích của mình, để Tố Nguyệt ôm Phượng Kiêu đi.

“Bẩm Hoàng thái hậu, Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm.” Thanh cô hầu hạ Đông Phương Lam đứng lúc lên tiếng, Đông Phương Lam mới nhận ra sắc trời đã tối, quay đầu lại dặn dò Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt vài câu, mới dẫn Hoàn Nhan Kiệt còn đang lưu luyến không rời đi khỏi Nhiếp Chính Vương phủ.

“Bà ngoại cùng Kiệt nhi đi rồi à?” Ngủ từ trưa, đến giờ Mộ Dung Thất Thất mới tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy Phượng Thương nghiêng người tựa trên gối, ôn nhu ngắm nhìn Tiểu Phượng Kiêu bên người nàng.

“Khanh Khanh, nàng đã tỉnh? Có còn đau hay không? Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Thấy Mộ Dung Thất Thất tỉnh lại, Phượng Thương hết sức vui mừng. Vừa rồi Mộ Dung Thất Thất ngủ rất say, trong khi ngủ còn nhú mào, ngẫu nhiên sẽ rên rỉ, khiến Phượng Thương lo lắng có phải là Mộ Dung Thất Thất còn đau hay không, nhưng thấy nàng ngủ ngon như vậy, lại không đành lòng đánh thức nàng, đành phải thủ bên cạnh, một mực chờ Mộ Dung Thất Thất tỉnh lại.

“Đói bụng, muốn ăn sủi cảo.” Mộ Dung Thất Thất đau nhức toàn thân, đặc biệt là cơn đau truyền đến từ dưới người, khiến cho nàng thoáng động một chút, liền đổ mồ hôi ra cả người.

“Được, để ta sai người chuẩn bị! Nàng đừng nhúc nhích!”

Phượng Thương đau lòng, lau sạch mồ hôi trên trán Mộ Dung Thất Thất, tuy Mộ Dung Thất Thất tập võ, xương cốt không tệ, nhưng chuyện nữ nhân sinh sản là chuyện lớn, lần này nàng chịu không biết bao nhiêu đau khổ.

Tô Mi không đầy một lát đã mang sủi cỏ tới, ở Bắc Chu, vào lễ mừng năm mới, mọi người sẽ ăn sủi cỏ, bởi vì chuyện phát sinh đem qua, Mộ Dung Thất Thất không được ăn sủi cỏ trong tiết giao thừa, trong lòng còn buồn buồn, cho nên hiện tại đói bụng, nàng liền đòi ăn sủi cỏ đầu tiên, chỉ có ăn hết sủi cỏ năm mới, mới có thể hoàn hảo.

“Chậm một chút, coi chừng!” Hiện tại Phượng Thương bày ra bộ quá trượng phu mười phần gương mẫu, chỉ thấy hẩn cần thận đỡ Mộ Dung Thất Thất từng li từng tý, cột chặt lại nút áo buông thông của nàng, xếp gối cho nàng tựa, bưng chén lên, múc sủi cỏ trong trong đặt bên miệng mình, nhẹ nhàng thổi hơi.

Đôi môi đỏ thắm của Phượng Thương, thổi lên tầng khói nóng bao phủ trên sủi cỏ, nhìn trông có vẻ cực kỳ diễm lệ, cuốn hút, đợi đến lúc hẩn đưa thìa dứt Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất vậy mà quên há miệng, nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của Phượng Thương.

“Khanh Khanh, vì phu đây đẹp đến có thể ăn được sao?” Đến khi khuôn mặt tuấn mỹ của Phượng Thương kề sát, lúc này Mộ Dung Thất Thất mới kịp phản ứng, để tránh khỏi tầm mắt nóng rực của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất lập tức cúi đầu, ngậm lấy sủi cỏ trong suốt: “Ừ, ăn ngon, ăn ngon!”

Vốn muốn hôn nhẹ Mộ Dung Thất Thất, không ngờ lại bị nàng tránh thoát. Lại nhìn miệng Mộ Dung Thất Thất vì cố ngậm sủi cỏ, má phúng lên trông hết sức đáng yêu: “Ăn chậm một chút, ở đây còn còn!”

Một chén sủi cỏ, hai mươi cái, Mộ Dung Thất Thất không biết vì mình quá đói hay vì sao, mà cả sủi cỏ lẫn nước súc, đều ăn hết.

“Thật hạnh phúc!” Mộ Dung Thất Thất thỏa mãn vuốt bụng, cảm thán một câu. Ăn no, mặc ấm, tiền dư, có thể ở cùng người yêu, sinh con dưỡng cái, sống đến bạc đầu, thật sự rất hạnh phúc!

“Khanh Khanh, nàng ăn no rồi, có phải cũng nên thỏa mãn ta?” Ngay từ này, Phượng Thương đã muốn hôn Mộ Dung Thất Thất, nhưng bởi vì nàng còn đói, nên hẳn phải dứt Mộ Dung Thất Thất ăn no bụng trước mới được.

Lúc này, nhìn thấy trên khuôn mặt trắng bạch của Mộ Dung Thất Thất dần có chút huyết sắc, mà đôi môi nhỏ nhắn kia cũng trở nên hồng nhuận, yết hầu Phượng Thương “ọt ọt” một chút, vừa tiến qua định hôn Mộ Dung Thất Thất, không nghĩ tới Phượng Kiều chắc giữa bọn họ lại “oa oa” khóc lên.

“Ai nha, bảo bảo sao vậy” Mộ Dung Thất Thất vội cúi đầu kiểm tra Phượng Kiều, khiến cái trán lướt qua môi Phượng Thương.

“Hóa ra là tè dầm rồi!” Mở ra tấm đệm bao, Mộ Dung Thất Thất mới phát hiện Phượng Kiều đã tè ra đệm, vội vàng bảo Tố Nguyệt cầm một tấm sạch sẽ đến đổi. Mới vừa rồi còn muốn mật mật ngọt ngào hôn Mộ Dung Thất Thất, hiện tại Phượng Thương hoàn toàn bị Mộ Dung Thất Thất ngó lơ một bên. Ngay cả Tố Nguyệt, cũng không nhin được mở miệng: “Cô gia, phiền ngài tránh một chút, ta muốn thay tả cho tiểu tử tử.”

Tiểu tử thú vị này! Sớm không tè, muộn không tè, chọn giờ nào lại chọn ngay lúc này mà tè! Phượng Thương bị ép tránh ra một chút cúi mắt nhìn Phượng Kiều, điều khiến cho hắn ngoài ý muốn chính là, trong mắt Phượng Kiều, hắn như nhìn thấy ý cười khi vừa thực hiện xong âm mưu.

Phượng Thương cho rằng mình hoa mắt, dụi dụi một hồi, nhìn lại, Phượng Kiều đã nhìn về phía khác.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Vị Phu Nhân Kỳ Quái

Đến lúc buồn ngủ, Phượng Thương muốn nằm xuống, vừa lên giường, Phượng Kiều lập tức khóc toáng lên: “Có thể do quá chật không...” Mộ Dung Thất Thất có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Phượng Thương, dùng ánh mắt bảo hãn ngủ một mình.

Nhìn cái giường lớn đủ cho bốn người nằm, ánh mắt Phượng Thương nhuốm đầy u oán. Hãn chưa từng nghĩ tới, sinh nhi tử ra, địa vị của hãn trong lòng Mộ Dung Thất Thất sẽ xuống dốc đến vậy, tỷ như hiện tại, hãn phải ngủ một mình ở ngoài, không thể ôm Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh, ta muốn ngủ bên cạnh nàng. Nếu như khuya nàng muốn uống nước, hoặc đói bụng, ta sẽ phụng bồi nàng tốt.”

Đã từng thấy qua nhiều “bộ mặt” của Phượng Thương nhưng đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thất Thất thấy Phượng Thương ai oán như một chú cún nhỏ, dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, chăm chăm nhìn nàng, thật khiến người ta không nỡ quyết tâm cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của hãn.

“Được rồi, chàng ngủ ở đây! Coi chừng, đừng để lên bảo bảo là được rồi!” Mộ Dung Thất Thất dịch sang một bên, để cho Phượng Thương có đủ chỗ để nằm. Ai ngờ, hãn còn chưa gối đầu xuống, tiểu oa nhi lại khóc lớn lên.

“Ta xem xem—” Mộ Dung Thất Thất mở đệm nhỏ ra, phát hiện lần này Phượng Kiều ị ra rồi, lại bận rộn một hồi, thẳng đến khuya mới rồi.

Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương rất đau lòng, thừa dịp nàng sửa soạn chăn mền, Phượng Thương hung hăng

trừng mắt nhìn Phượng Kiều: “Tiểu tử, lại lần nữa khiến nương người chịu khổ, chờ coi!”

“A..” Không nghĩ tới, Phượng Thương “đe dọa” cũng không khiến Phượng Kiều sợ, ngược lại tiểu tử kia chỉ “a” vài tiếng. Đôi mắt to như hai viên bi long lanh, luôn ngó về hướng mặt Phượng Thương, hần rầu, Phượng Kiều lại cười đến thoải mái.

“Xem ra, tình cảm của hai cha con chàng rất tốt nhỉ?”

Mộ Dung Thất Thất thật sự bị quấy đến loạn, có lẽ sợ Phượng Thương ngủ sẽ đè Phượng Kiều, dứt khoát bảo Phượng Thương ra nằm sau lưng mình, còn nàng lại ôm Phượng Kiều trong lòng.

“Bảo bảo ngủ ngon! Chồng yêu ngủ ngon!” Bị quấy lâu như vậy Mộ Dung Thất Thất mệt đến không chịu được, vừa nhắm mắt, liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Phượng Thương vén tóc Mộ Dung Thất Thất ra sau đầu, vừa định hôn lên vành tai của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Kiều mếu môi, một bộ “cha dám hôn, con khóc cho cha xem”, khiến cho Phượng Thương hết sức căm tức.

“Con, không cho phép làm ồn nương!” Phượng Thương nhỏ giọng “hù dọa”. Cũng không biết Phượng Kiều rốt cuộc có hiểu ý của hần hay không, trong mắt tiểu tử thúi kia thế mà xuất hiện vẻ khiêu khích.

Nếu không phải lo lắng sẽ đánh thức Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đã sớm ôm Phượng Kiều quăng lên giường nhỏ rồi. Vốn nghĩ rằng sinh con ra rồi, cảm tình giữa hần và Mộ Dung Thất Thất sẽ tiến thêm một bước, không nghĩ tới Phượng Kiều lại trở thành “cục nợ” của hần, không biết rốt cuộc cái tính này của nó là theo ai mà ra.

Bởi vì không ngủ một đêm, lúc này Phượng Thương cũng rất mệt, chẳng muốn “tranh giành tình nhân” với nhi tử, chỉ nhẹ nhàng ôm Mộ Dung Thất Thất từ phía sau, nhắm mắt ngủ.

Khi Phượng Thương tỉnh lại, là vì hắn người thấy một mùi hương đặc thù, mở mắt ra, mới phát hiện Phượng Kiêu vốn đang được bọc trong nệm nhỏ, chẳng biết khi nào đã tuột ra, mà cánh tay của Phượng Thương lại đang để ngay bên cạnh bắp chân của Phượng Kiêu. Lúc này, một cái gì đó âm ẩm, cộng thêm ươn ướt, đang từ từ chảy dọc tay hắn. Phượng Kiêu—— tè!

“Tiểu tử thúì!”

Phát giác ra cái cảm giác ẩm ướt trên tay là từ “kiệt tác” của Phượng Kiêu, Phượng Thương cắn răng, cẩn thận từng ly từng tí, Thất Thất đang ở đằng trước, sợ phá giấc ngủ của nàng, đành nhẹ tay nhẹ chân dịch chuyển tay của nàng, bế Phượng Kiêu lên.

“Con cố ý đúng không, cha đây biết rõ!”

Giọng nói của Phượng Thương rất nhỏ, hắn ôm Phượng Kiêu sang bên cạnh, sau khi rửa sạch nước tiểu trên tay, Phượng Thương đổi tã sạch cùng đệm quần cho nó, tuy động tác của Phượng Thương có chút ngốc, nhưng cuối cùng hắn vẫn sửa soạn lại cho Phượng Kiêu thật sạch sẽ.

Làm xong những việc này, Phượng Thương mới phát hiện Phượng Kiêu vậy mà hiếm khi lại không rên một tiếng, không khóc cũng không nháo. Chẳng lẽ, nó đổi tính sao? Phượng Thương nhìn Phượng Kiêu, nó đang ngáp một cái, bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm tay nhỏ. Phượng Thương vốn còn muốn mắng “tiểu tử thúì”, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng này của Phượng Kiêu, tim liền mềm nhũn. Cuối cùng hắn ôm Phượng Kiêu, đặt vào trong lòng Mộ Dung Thất Thất một lần nữa.

Nằm bên người Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương lại ngủ, có điều, hiện tại hắn cũng không dám ngủ sâu nữa, lo rằng Phượng Kiêu lại tè dầm.

Tuy trong phòng vô cùng ấm áp, nhưng đệm nhỏ ẩm ướt không tốt cho hài tử, Phượng Thương còn sợ Phượng Kiều sẽ khóc quấy, cho nên dứt khoát chỉ ngủ bảy phần, tỉnh ba phần.

Quả nhiên, quyết định của Phượng Thương là chính xác. Một đêm, Phượng Kiều tè bốn lần, Phượng Thương cũng bị hành bốn lần.

Đến hừng đông, sau khi thấy Tô Mi cùng Tố Nguyệt bước vào, Phượng Thương mới nhẹ nhàng thở ra. Xem ra, lần sau phải sinh một tiểu khuê nữ! Nhi tử thật quá khốn nạn rồi! Đứa bé kia như cứ muốn đối nghịch với hã, cả đêm, hã cứ đối tã lại đối tã a... Đường đường là một vị Nhiếp Chính vương lại bị con mình “trêu đùa”, nếu không phải vì Phượng Kiều chỉ là đứa nhóc mới sinh, hã nhất định sẽ phạt Phượng Kiều ngồi trên ngựa.

Nhiếp Chính Vương phủ, vì Phượng Kiều đã sinh ra, mà trở nên vui tươi, hân hoan. Dân chúng trong kinh thành cũng vì sự ra đời của Phượng Kiều mà kiếm một món lớn, những người kia đều đặt Trấn Quốc công chúa sẽ sinh nhi tử, lần này ăn hời thật to.

“Tiểu thư, chủ sòng bạc lần này nói chuyện lớn rồi, bọn họ nghe tiểu thư, để cho dân chúng kiếm lời, có bao nhiêu tiền đều thua sạch hết rồi.” Tố Nguyệt vừa hầu hạ Mộ Dung Thất Thất ăn cơm, vừa nói những chuyện đang xảy ra trong kinh thành cho Mộ Dung Thất Thất nghe.

“Ha ha, bọn họ lỗ bao nhiêu, bù hết cho bọn họ. Không phải chỉ có 300 vạn thôi sao, cần chi khóc than như thế chứ!” Mộ Dung Thất Thất chu miệng uống canh gà: “Nói cho bọn họ biết, lần này đên, lần sau kiếm nhiều chút không phải sẽ trở lại sao! Lần này họ thắng, ắt hẳn lần sau cũng muốn thắng, đến lúc đó sẽ có thêm nhiều người đặt được, chúng ta vừa vận có thể bù lại vốn đã lỗ, nói không chừng lợi nhuận sẽ nhiều lên gấp mấy lần!”

Lời của Mộ Dung Thất Thất khiến cho Tô Mi đang chiếu cố Phượng Kiều ở bên cạnh nghe thấy mà cười: “Tiểu thư, nói vậy, người tính sinh cho

cô gia một đứa nữa sao? Nếu cô gia nghe thấy, hẳn vui đến điên mất! Hồi sáng lúc ta tới, nghe thấy cô gia lầm bầm trong miệng gì mà ”lần sau nhất định sinh khuê nữ”, đúng là...”

Thính Tùng Lôu, Mộ Dung Thất Thất hưởng thụ hạnh phúc khi làm mẹ, trong thư phòng, Minh Nguyệt Thịnh tới tìm Phượng Thương.

“Trước mắt mặc dù không có dấu hiệu của cổ độc trên người Phượng Kiều, nhưng mà giải cổ vẫn nên càng sớm càng tốt. Các người định khi nào đi đến Nam Phượng Quốc? Nếu như hai người tin tưởng ta, có thể để ta chỉ mang Phượng Kiều đi!”

Lúc Minh Nguyệt Thịnh nói chuyện, mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào mắt Phượng Thương, muốn nhìn ra điều ẩn dấu trong đôi mắt kia. Đôi mắt của Phượng Kiều có màu tím thuần khiết, hẳn được di truyền từ Phượng Thương, nhưng vì sao mắt Phượng Thương lại có màu đen, không phải màu tím, trong chuyện này, rốt cuộc là có bí mật gì đây?

Thấy Minh Nguyệt Thịnh nhìn chăm chăm vào mắt mình, Phượng Thương lập tức hiểu được nghi hoặc trong lòng hẳn, Minh Nguyệt Thịnh nhất định đang hoài nghi thân phận thật sự của hẳn, nghĩ vậy, Phượng Thương thản nhiên cười cười: “Mắt của Kiều Nhi giống ta, người không cần nhìn nữa!”

“Vậy chẳng phải người là....” Hậu duệ tiền triều... Minh Nguyệt Thịnh không nói ra mấy chữ này, nhưng hai người đều hiểu được ý ẩn trong câu.

“Không sai! Cha ta là thái tử tiền triều. Có điều người cứ yên tâm, đám người Thất Thất cũng biết thân phận của ta, hơn nữa ta cũng không có ý muốn khôi phục Tiền Tần. Vô luận ai làm hoàng đế, chỉ cần đối tốt với dân chúng là được!”

Có những lời này của Phượng Thương, Minh Nguyệt Thịnh nở nụ cười: “Ta không lo lắng người sẽ như thế nào, chỉ là thân phận của người rất mẫn

cảm, chỉ sợ sẽ có người lôi ra đàm tiếu. Có điều, kết cục thiên hạ chia đôi, thân thể của người sớm muộn cũng sẽ lộ ra ngoài ánh sáng. Tuy hoàn toàn khiến người khác kinh ngạc, có điều, chắc có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy. Về chuyện người nói, chuyện dẫn Kiêu Nhi đi Nam Phượng Quốc ấy, ta muốn đợi Thất Thất nghỉ ngơi một tháng hẵng nói, không phải là không tin người, chỉ là Thất Thất ắt sẽ không yên tâm về Kiêu Nhi, nhất định sẽ tự mình đến Nam Phượng Quốc, ta tất nhiên cũng sẽ đi theo. Đến lúc gặp Tộc trưởng Tường tộc, phải làm phiền người rồi.”

“Không cần khách khí! Chúng ta là bằng hữu!”

Lần này Minh Nguyệt Thịnh đến, trú tại Nhiếp Chính Vương phủ, sau khi rời khỏi thư phòng, hần trở về chỗ của mình, Cố Quân Uyển đã đợi tại đây: “Minh Nguyệt Thịnh, người định khi nào mới trở lại Nam Phượng quốc? Ta vừa nhận được thư của phụ thân, bảo trong nước xảy ra vài chuyện, hồi người mau về!”

Cố Quân Uyển quăng bức thư cho Minh Nguyệt Thịnh. Nhìn nội dung trong thư, Minh Nguyệt Thịnh cau mày.

Nam Phượng quốc mới chiếm đoạt Tây Kỳ quốc, chiến tranh qua đi, hiện tại bắt đầu khôi phục kinh tế. Tây Kỳ quốc biến mất, đám quan viên cùng quý tộc trong Tây Kỳ quốc chưa hẳn đã tin phục Nam Phượng quốc hoàn toàn, hiện tại phải sai người quản thành, quản trấn, ban bố pháp lệnh, quả thật có rất nhiều chuyện cần được xử lý.

“Nếu như người lo lắng về cổ độc trên người tiểu bảo bảo, ta có thể ở lại đây để hỗ trợ, dù sao ta cũng là người của Tường tộc, đối với cổ cũng có chút hiểu biết. Minh Nguyệt Thịnh, Nam Phượng quốc là quốc gia của người, nếu người còn lo chuyện nọ chuyện kia, không lo lắng cho dân chúng của mình, Nam Phượng quốc khó mà trở nên cường thịnh. Phụ thân ta lớn tuổi rồi, nếu cái gì người cũng bắt cha ta xử lý, thân thể ông chưa

chắc đã chống đỡ được, huống chi, những lời đồn bên ngoài khiến ông khó có thể chịu nổi!”

Lời đồn mà Cổ Quân Uyển nói đến, Minh Nguyệt Thịnh biết rõ. Từ khi hãn trị vì tới giờ, thời gian ở Nam Phượng Quốc càng lúc càng ít, việc quốc gia đại sự đều giao cho phụ thân của Cổ Quân Uyển- Tộc trưởng Tường tộc- Cổ Đức xử lý, qua thời gian lâu, có người bắt đầu nghị luận, cho rằng Cổ Đức chiếm quân quyền của Minh Nguyệt Thịnh, Minh Nguyệt Thịnh tuy là hoàng đế Nam Phượng quốc, nhưng Cổ Đức mới thật sự là người quyết định, thậm chí còn có người nói, Cổ Đức sớm muộn cũng sẽ lập mưu đoạt vị.

Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh tin tưởng Cổ Đức cùng Cổ Quân Uyển, nhưng mà dù sao miệng người đáng sợ, lời đồn khiến Cổ Đức bị áp lực rất lớn, cũng khiến cho đám quan viên trong triều lung lay bất định. Xem ra, hãn cần phải trở về.

“Tiểu Uyển, ta trở lại Nam Phượng Quốc, phiên người chiếu cố hài tử của Mộ Dung Thất Thất! Nàng vừa mới sinh, vẫn chưa thể đi xa. Đoán chừng Phượng Thương sẽ đợi thân thể của Mộ Dung Thất Thất khôi phục rồi mới dẫn hài tử đến Nam Phượng quốc. Trong khoảng thời gian này, phải làm phiên người rồi.”

Bình thường, Minh Nguyệt Thịnh cùng Cổ Quân Uyển đều dùng hình thức “chém chém giết giết” mà ở chung với nhau, hôm nay hãn bỗng nhiên nói năng nghiêm túc như vậy, khiến cho Cổ Quân Uyển có chút không thích ứng.

“Minh Nguyệt Thịnh, ta cảm thấy người tốt nhất nên điều chỉnh tâm tính! Mộ Dung Thất Thất đã lập gia đình, hôm nay cũng đã trở thành mẫu thân. Người có lẽ nên buông tay, bắt đầu một khởi đầu mới. Người là hoàng đế Nam Phượng quốc, về sau nhất định sẽ tam cung lục viện——”

Thời điểm nói đến “tam cung lục viện”, Cổ Quân Uyển phát hiện Minh Nguyệt Thịnh nhíu mày thấy rõ, nếu được nàng cũng không thèm quản nhiều như vậy, nhưng những gì nàng nói đều là sự thật.

“Cho dù người không muốn có nhiều nữ nhân như vậy, người cũng phải có nhi tử, ngôi vị hoàng đế của người cần được kế thừa. Người có chạy đến Bắc Chu quốc, cũng không thể nào thoát khỏi trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mình!”

Cổ Quân Uyển dùng sức vỗ vỗ bả vai Minh Nguyệt Thịnh, cho hấn một ánh mắt an ủi: “Sau khi trở về, cha ta cùng các vị quan lại sẽ tuyển phi cho người. Minh Nguyệt Thịnh, nếu không thể kháng cự, không bằng hãy vui sướng tiếp nhận!”

Minh Nguyệt Thịnh sao có thể không biết lời Cổ Quân Uyển nói đều là sự thật, thế nhưng tim của hấn lấp đầy hình bóng của một người, muốn bỏ qua, thật sự khó, rất rất khó.

Không quá hai ngày, Minh Nguyệt Thịnh đã đến từ biệt, nhìn khuôn mặt ngủ say của Phượng Kiêu, Minh Nguyệt Thịnh gỡ một khối ngọc bội huyết thạch xuống, đặt bên trong đệm nhỏ của Phượng Kiêu. Đến lúc hấn đi rồi, khi Tổ Nguyệt đối tả cho Phượng Kiêu mới phát hiện chuyện này.

“Tiểu thư, người xem!” Tổ Nguyệt vội vàng đem khối ngọc bội đưa cho Mộ Dung Thất Thất.

Khối ngọc bội này được chạm trổ từ huyết thạch tự nhiên thành một con rồng trông rất sống động. Nhìn ngọc bội, Mộ Dung Thất Thất liền đoán rằng đây là lễ vật Minh Nguyệt Thịnh tặng cho Phượng Kiêu. Huyết thạch cực kỳ quý, lại được khắc thành hình rồng, chẳng lẽ trong này có ẩn ý gì chăng?

Mộ Dung Thất Thất tuy nghi hoặc trong lòng, nhưng không nói ra, chỉ cất kỹ Huyết thạch, đặt ở một bên.

Cổ Quân Uyển ở lại Nhiếp Chính Vương Phủ, không quá hai ngày đã thân quen với mọi người.

Hoàn Nhan Minh Nguyệt yêu thích tính tình lạc quan của Cổ Quân Uyển, Cổ Quân Uyển mất mẹ từ nhỏ, cũng yêu thích sự dễ gần của Hoàn Nhan Minh Nguyệt, cuối cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt dứt khoát nhận nàng làm con gái nuôi, Cổ Quân Uyển cũng mau chóng biến hóa, từ Hoàng Thái hậu Nam Phượng quốc biến thành nghĩa nữ của công chúa Minh Nguyệt.

Bởi vì không thể ra gió cộng thêm việc Mộ Dung Thất Thất sinh con đúng vào mùa đông, từ khi sinh hạ Phương Kiêu, Mộ Dung Thất Thất vẫn luôn nằm ì trong phòng. Mỗi ngày Cổ Quân Uyển đều đến Thính Tùng Lâu để đưa tin, kiểm tra thân thể cho Phương Kiêu.

Điều khiến cho Cổ Quân Uyển hiếu kỳ chính là, cổ độc của Phương Kiêu ký sinh ở bụng dưới, tử cổ như một tiểu hài tử ngoan ngoãn, mỗi ngày đều nghe lời, một chút cũng không hợp với cá tính của cổ độc. Có điều như vậy cũng tốt, chỉ cần cổ độc không phát tác, vậy thì không cần gấp gáp đi Nam Phượng quốc, Mộ Dung Thất Thất có thể tĩnh dưỡng thân thể thật tốt.

“Phương Kiêu là một hài tử ngoan!” Cổ Quân Uyển đùa nghịch đầu ngón út của Phương Kiêu, nàng đặc biệt yêu thích tiểu hài tử, huống chi Phương Kiêu đáng yêu như vậy, mỗi lần nhìn thấy nàng, Phương Kiêu đều luôn rất vui vẻ, khiến cho Cổ Quân Uyển cảm thấy mình hữu duyên cùng Phương Kiêu, thế nên càng thêm yêu thương Phương Kiêu.

Nhìn thấy Cổ Quân Uyển yêu thích Phương Kiêu như vậy, Mộ Dung Thất Thất có chút yên lòng. Nghe nói người trong Tường tộc sẽ không tùy tiện mà giải cổ cho người ngoài, Cổ Quân Uyển là con gái của Tộc trưởng Tường tộc, nàng yêu thích Phương Kiêu như vậy, có lẽ đến lúc ấy sẽ nói giúp họ trước mặt Cổ Đức.

Bởi vì trên người Phượng Kiều có cổ, nên Mộ Dung Thất Thất đặc biệt thương yêu đứa bé nàng, nàng cảm thấy như nó bị thua thiệt, phàm nó muốn gì nàng đều tự thân làm cho.

Đông Phương Lam nguyên bản muốn cho mấy vú em tới chăm sóc Phượng Kiều, hài tử trong hoàng gia, quý tộc đều được vú em chăm nuôi, đã tìm ra vú em nhưng sau khi đưa tới lại bị Mộ Dung Thất Thất nhẹ nhàng từ chối. Nàng muốn tự mình nuôi nấng Phượng Kiều, với nàng lại có nhiều sữa nữa, cuối cùng Đông Phương Lam cũng không tiếp tục ép buộc.

Nhoáng một cái, một tháng cứ thế trôi qua, Trong tháng này, sinh hoạt của Mộ Dung Thất Thất chỉ gắn liền với mấy việc là ăn, ngủ, cho hài tử bú, Phượng Thương biết rõ đây là lần đầu tiên nàng làm mẹ, không muốn người khác quấy rầy mẹ con nàng, trực tiếp chặn những người đến chúc mừng ở tiền viện, không cho bọn họ thấy Mộ Dung Thất Thất cùng hài tử.

Hôm nay, là ngày Phượng Kiều đầy tháng. Dựa theo lệ cũ, đầy tháng thì phải mở tiệc lớn mời khách.

Phượng Thương là Nhiếp Chính Vương, Mộ Dung Thất Thất là Trấn Quốc công chúa, chỉ hai điểm này, đã đủ để người ta đập đổ cửa. Đám quan lại biết rõ năng lực của Phượng Thương, huống chi Mộ Dung Thất Thất là con gái độc nhất của Phượng Tà cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt, nói trắng ra, giang sơn Bắc Chu có thể ổn định là nhờ Phượng gia chống đỡ. Hiện tại Phượng gia là dòng họ cao quý nhất Bắc Chu quốc, ai cũng muốn lôi kéo quan hệ với Phượng Thương và Mộ Dung Thất Thất, chỉ cần chuyện gì dính vào Phượng gia, đã là chuyện đáng để kiêu ngạo và khoe khoang rồi.

“Chúc mừng Nhiếp Chính Vương! Chúc mừng Nhiếp Chính Vương!”

Mặc dù Phượng Thương đã cho người dọn ra một sân lớn, nhưng số lượng người đến lại quá nhiều, trong phòng trước vương phủ đều là khách nhân đến chúc mừng. Phượng Tề cùng Phượng Ngọc loay hoay đến không

có thời gian để thở, Hoàn Nhan Minh Nguyệt và Phượng Tà thì lại bận tiếp những lão đại thần.

“Xin hỏi, nhà vệ sinh ở nơi nào?” Một nữ nhân phú quý bức người ngăn tỳ nữ trong vương phủ lại, nhìn sắc mặt của nàng, tựa hồ đã ăn nhầm cái gì, bụng đau dữ dội.

“Đi ra khỏi nơi này, đi về hướng đông, thấy một tiểu viện, lại đi...”

“Người nói quá phức tạp, ta bị người làm cho choáng váng, không bằng, người dẫn ta đi đi!” Phu nhân trông có vẻ rất hòa nhã, có thể vì đau bụng, nên rất sốt ruột. Tỳ nữ vừa thấy phu nhân như vậy, vội vàng bước nhanh dẫn nàng đến nhà vệ sinh.

Trên đường đi, phu nhân một mực đều dùng ngữ khí thân mật nói chuyện với tỳ nữ.

“Người tên là gì vậy?”

“Nô tài gọi là Tiểu Phương.” Tiểu Phương mỉm cười, ngoại trừ Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Minh Nguyệt trong vương phủ, đây là lần đầu tiên nàng thấy phu nhân nào thân ái đến vậy.

Bình thường đám phụ nhân có chút sang quý tuy trước mặt Phượng Thương đều bày ra một bộ cung kính, nhưng ở sau lưng, đều tỏ rõ vẻ kiêu ngạo lại lạnh lùng, căn bản chính là khinh thường cùng nói chuyện với nhân vật như nàng, cho nên Tiểu Phương cảm thấy vị phu nhân trước mắt rất thân thiết.

“Đúng là một cái tên dễ nghe! Tiểu Phương, người đến vương phủ được vài năm rồi hả?”

“Bẩm phu nhân, gia đình nô tài đều làm trong vương phủ, từ nhỏ đã sinh ra trong vương phủ.”

“Ừm —” Phu nhân vừa đi, vừa thưởng thức cảnh đẹp trong vương phủ: “Ta nghe nói Nhiếp Chính Vương rất sủng ái Trấn Quốc công chúa, thật không?”

Thấy phu nhân nói đến Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, đôi mắt Tiểu Phương lập tức sáng lên: “Phu nhân cũng nghe nói đến chuyện này hả? Vương gia nhà chúng ta thương yêu Vương phi nhất! Vương gia còn hứa với Vương phi, một đời một kiếp một đôi người, trên thế giới này, người như Vương gia đúng là ít càng thêm ít! Có điều Vương phu cũng rất tốt, người thì xinh đẹp, lại hòa khí, đứng cùng một chỗ với vương gia, tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ, đúng là trời sinh một đôi!”

Tiểu Vương vui vẻ kể cho phu nhân kia nghe về chuyện của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, không phát giác được khi phu nhân kia nghe những lời này thì trong mắt hiện lên đốm lửa, đi thêm chốc lát, hai người đã đến bên ngoài nhà vệ sinh.

“Phu nhân, đến—”

Không đợi Tiểu Phương nói xong, trên cổ thoáng một phát nặng nề, không kịp hô ra tiếng liền té xuống mặt đất.

Phu nhân nhìn thấy xung quan không có người, kéo Tiểu Phương qua một bên, cởi bỏ y phục của nàng ta, đổi qua người mình. Sau đó nàng thả tóc, trang điểm thành bộ dạng của tỳ nữ. Cầm gương soi soi, xác định mình không khác gì tỳ nữ trên Vương phủ, phu nhân thò tay bóp cổ Tiểu Phương.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Lầ Ra Tay Thứ Nhất

Chỉ nghe một tiếng “rắc”, xương cổ của Tiểu Phương bị bẻ gãy, một mạng sống cứ như vậy mà mất đi sinh khí.

Thừa dịp bên cạnh không có người, phu nhân kéo thi thể của Tiểu Phương vào nhà vệ sinh, cẩn thận bỏ nàng vào trong thùng phân. Sau khi dìm khuôn mặt Tiểu Phương vào trong nước phân xong, phu nhân cười lạnh lòng, quay người ra nhà vệ sinh.

Vừa rồi đi trên đường, nàng hỏi thăm rất nhiều chuyện về pt và Mộ Dung Thất Thất, ví dụ như hai người ở nơi nào, bên người có ai hầu hạ...tất cả đều moi ra từ miệng Tiểu Phương, hiện tại, nàng ăn mặc dựa theo quy tắc của tỳ nữ mà Tiểu Phương nói, đi về phía Thính Tùng lâu.

Thính Tùng lâu, Tô Mi mặc y phục giúp Phụng Kiều, Tố Nguyệt lại giúp Mộ Dung Thất Thất mặc y phục.

“Hôm nay tiểu thư thật đẹp!” Tô Mi nhìn hình ảnh của Mộ Dung Thất Thất trong gương mà cảm thán. Mộ Dung Thất Thất vốn là tiểu mỹ nhân sắc nước hương trời, hiện tại bởi vì sinh con, nhiều thêm một phần mị lực của sự thành thực, khiến cho nàng càng thêm mê người.

Thân hình của nữ nhân bình thường sau khi sinh sẽ bị biến dạng, trở nên mập mạp, thế nhưng do Mộ Dung Thất Thất một mực kiên trì cho con bú, cộng thêm việc thức ăn nàng dùng đều dựa theo thực đơn hợp lý, đủ dinh dưỡng do nàng sắp xếp. Tuy sau khi nàng xuống giường vẫn luôn không rời khỏi phòng, nhưng mỗi ngày đều kiên trì vận động một lát, cho nên dáng người đã khôi phục được bảy tám phần.

Tổ Nguyệt chọn cho Mộ Dung Thất Thất một bộ áo đỏ, viền tơ vàng, chỉ bạc thành hình hoa sen, đồ trang sức thì chọn hoàng kim làm chủ, bảo thạch đặc biệt làm phụ, không nhiều, nhưng lại cực kỳ tinh xảo, tất cả đều là sản phẩm của Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường.

Trong mắt Mộ Dung Thất Thất, sinh con là một chuyện lỗ vốn, thế nên phải mau mau bù lại số tiền lỗ này. Hôm nay nhất định sẽ có rất nhiều quan lại quyền quý dẫn theo phu nhân cùng đến Nhiếp Chính Vương phủ, đợi lát nữa, nàng phải khoe với đám phu nhân triều đình phục sức của mình, tin chắc tất cả những nữ nhân ấy sẽ động tâm, đến lúc đó nàng có thể thu về một khoảng hời lớn!

“Tiểu thư, người xem tiểu thế tử này! Có phải rất đáng yêu hay không?” Tô Mi ôm Phượng Kiêu đã được sửa soạn tốt đến trước mặt Mộ Dung Thất Thất, hôm nay là lễ đầy tháng của Phượng Kiêu, Tô Mi cũng chọn màu đỏ xuyên suốt trang phục của Phượng Kiêu. Màu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng nõn cùng đôi mắt màu tím của bé, quả thực trông đáng yêu y như một tiểu thiên sứ.

“Hôm nay tiểu thế tử rất nghe lời, không khóc không nháo!” Tổ Nguyệt hết sức yêu thích Phượng Kiêu, nàng chưa từng nhìn thấy hài tử nào hấp dẫn như Phượng Kiêu. Thấy Tổ Nguyệt như vậy, Tô Mi che miệng cười cười: “Người yêu thích, vậy sinh một đứa với Nạp Lan tiên sinh đi! Đến lúc đó có thể để con người làm bạn cùng tiểu thế tử, thật tốt!”

Bị Tô Mi trêu chọc, Tổ Nguyệt đỏ mặt: “Phi! Lớn như thế rồi mà cũng không biết thẹn thùng! Ta thấy a, hay là bảo Tiêu Dao Vương nên mau chóng cưới người thì tốt, người thanh thản, ổn định làm phi của vương, sau lại sinh một tiểu thế tử, đến lúc đó chúng ta gặp mặt, ta còn phải gọi người một tiếng Vương phi nương nương! Tiểu thư, người nói có đúng không?”

Tổ Nguyệt nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, Mộ Dung Thất Thất hiện tại đã cười đến không kiềm được. Hai nha đầu này luôn người tới ta lên,

thích thì trêu nhau vài câu, bình thường đều là Tố Nguyệt nhường Tô Mi, hôm nay Tố Nguyệt cũng trở nên nhanh mồm nhanh miệng.

“Tố Nguyệt, người trêu ta! Tiểu thư, sao người lại cười ta?” Tô Mi cắn môi, mặt đỏ đến bốc cháy, Từ sau khi Hoàn Nhan Khang hồi kinh, mỗi ngày đều chạy đến vương phủ, nói rằng đến thăm tiểu chất tử, kỳ thật lại mang theo ý khác, hẳn tới chỉ để thăm mỹ nhân a. (*cháu trai nhỏ)

“Ta cảm thấy Tố Nguyệt nói rất đúng nha! Ta rất ủng hộ nàng! Đến lúc đó, ta phải gọi người là đệ muội rồi!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy khiến mặt Tô Mi đỏ đến véo ra máu. Nàng không biết nên làm gì với Mộ Dung Thất Thất, đành thò tay gỡ eo thon của Tố Nguyệt: “Đều do người! Dạy hư tiểu thư rồi, hiện tại đến tiểu thư cũng cười ta!”

“Ha ha ha...” Tố Nguyệt sợ nhất là ngựa, hiện tại Tô Mi làm vậy, khiến cho nàng chỉ biết giơ tay đầu hàng: “Tô Mi tốt bụng, người tha cho ta đi! Vương phi tốt bụng, người bỏ qua cho tiểu nhân đi!”

“Người còn nói!” Tô Mi ra tay quá nặng, không ngừng nghỉ khiến cho Tố Nguyệt xụi lơ một bên, cười đến khi suýt chút nữa thì sốc hông, nàng mới dừng lại.

“Đúng là trêu người không nên trêu mà!” Tố Nguyệt cười, xoa eo của mình: “Xem ra cũng chỉ có Tiêu Dao Vương mới có thể trấn áp người mà!”

“Ai đang gọi ta vậy?”

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, Tố Nguyệt vừa dứt lời, liền nghe thấy có tiếng gõ cửa, sau đó Hoàn Nhan Khang xuất hiện ở cửa ra vào: “Tẩu tử, biểu ca bảo ta đến nhìn xem, hỏi người cùng tiểu chất tử khi nào có thể qua đó, các khách nhân đều đến gần đủ rồi!”

“Lập tức sẽ tới!” Mộ Dung Thất Thất lần nữa soi gương, kiểm tra xem thử mình đã ăn diện ổn chưa, Hoàn Nhan Khang bế Phượng Kiêu lên: “Chất tử ngoan, nhớ thúc thúc không?”

“A...” Phượng Kiêu phun bọt bong bóng, mắt mở to nhìn Hoàn Nhan Khang.

“Ồ, nói như vậy là cháy nhớ ta hả? Thực nghe lời nha!” Đối với đứa cháu trai này, Hoàn Nhan Khang hết mực yêu thích. Không chỉ vì tướng mạo đáng yêu của Phượng Kiêu mà còn bởi đứa bé này còn đặc biệt hợp ý với hắc hắc. Chẳng biết tại sao, mỗi lần hắc hắc đùa với Phượng Kiêu, Phượng Kiêu luôn nghe lời đến lạ, không khó không nháo, thế mà mỗi khi Phượng Thương động tới, Phượng Kiêu lại lập tức bĩu môi muốn khóc.

Thái độ của Phượng Kiêu đối với bọn hắc hắc hoàn toàn bất đồng, khiến cho trong lòng Hoàn Nhan Khang hơi bị thỏa mãn. Phượng Thương luôn hơn hắc hắc về mọi mặt, nhưng hết lần này đến lần khác đứa bé này lại nghe theo hắc hắc, thấy thúc thúc hắc hắc đây còn mừng hơn thấy Phượng Thương, khiến Hoàn Nhan Khang vô cùng đặc ý, hắc hắc thậm chí còn trêu Phượng Thương, bảo dung mạo Phượng Thương quá sức dọa người, cho nên mới khiến tiểu bằng hữu bị dọa sợ.

“Chất tử ngoan, thúc thúc bế ngươi đến tiền thính* nha! Bên kia rất nhiều kẻ có tiền, đến lúc đó chúng ta “làm thật” họ một chút, cháu thấy có được hay không?” (*phòng trước, nhà trước)

Hoàn Nhan Khang tiếp tục trêu đùa Phượng Kiêu, còn Phượng Kiêu cứ như hiểu ý của hắc hắc, lần nữa “a” một tiếng.

“Tốt tốt tốt! Thúc thúc dẫn cháu đi! Tẩu tử, ta bế Phượng Kiêu lên tiền thính trước nha!”

“Ừm, ngươi đi trước đi!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu.

Hoàn Nhan Khang ra ngoài, Tô Mi cũng đi theo: “Này, chàng cần thận một chút, đừng để đầu tiểu thái tử bị đụng đầu đó!”

“Đã biết! Yên tâm đi!”

Đợi Tô Mi trở về, Mộ Dung Thất Thất cùng Tố Nguyệt đều mỉm cười, nhìn chăm chăm Tô Mi, khiến cho nàng quần bách một hồi: “Hai người nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có dính gì sao?”

“Tô Mi, người định khi nào gả cho A Khang thế? Người xem, A Khang thích con nít đến vậy! Nếu như hai người có con của mình, A Khang nhất định sẽ trở thành một người cha tốt, ắt sẽ vô cùng yêu thương hài tử đấy!”

Mộ Dung Thất Thất nói như vậy khiến cho tim Tô Mi đập thành thịch: “Tiểu thư, ta nghĩ, hay là đợi sau khi đi Nam Phượng về rồi hẵng nói. Vẫn nên đợi giải xong cổ độc trên người tiểu thế tử, người cùng Vương gia yên lòng. Ta cũng có thể an tâm xuất giá!”

Hóa ra Tô Mi đợi là đợi cái này, Mộ Dung Thất Thất cảm thấy lòng mình như được sưởi ấm: “Tô Mi ngốc, hai chuyện này không liên quan gì a! A Khang đã đợi người lâu như vậy, nếu người không gả, hẳn có thể sẽ bị cô nương khác bắt cóc mất đấy!”

“Hắn dám!” Tô Mi trừng mắt, nghe được tiếng cười, mới phát giác ra rằng Mộ Dung Thất Thất đang trêu mình: “Tiểu thư!” Tô Mi dậm chân: “Ta không để ý đến các người nữa!”

Tô Mi xấu hổ đỏ mặt, Mộ Dung Thất Thất đã thu thập thỏa đáng, dẫn theo Tố Nguyệt rời khỏi Thính Tùng lâu.

Hoàn Nhan Khang vừa trêu chọc Phượng Kiêu, vừa tiến về phía trước, trên khúc rẽ của hành lang dài, xuất hiện một tỳ nữ trong vương phủ.

“Nô tỳ thỉnh an Vương gia!” Tỳ nữ vội vàng hành lễ.

“Đứng lên đi!” Hoàn Nhan Khang ngẩng đầu, khẽ liếc mắt, ôm Phượng Kiêu chuẩn bị đi tiếp, không ngờ tỳ nữ lại đứng lên, cười cười nói: “Vương gia chúng ta sai nô tài đến xem Vương phi cùng Tiểu thế tử chuẩn bị tốt chưa, những khách nhân trên tiền thính đều đang đợi xem Tiểu thế tử kìa!”

“Lập tức tới ngay a!” Tỳ nữ vươn tay, muốn tiếp nhận hài tử trong ngực Hoàn Nhan Khang, lại bị Hoàn Nhan Khang trực tiếp cự tuyệt: “Không cần, bốn vương tự mình ôm là được rồi!”

Khi Hoàn Nhan Khang thốt ra lời này, ánh mắt tỳ nữ thoáng trầm xuống, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài.

Hoàn Nhan Khang tiến về phía trước, tỳ nữ đi theo sau, đợi đến lúc không có ai, tỳ nữ rút ra một con dao găm từ tay áo, vừa định đâm vào lưng Hoàn Nhan Khang, bỗng dừng truyền đến một giọng nói: “Vương gia, chờ ta một chút—”

Tỳ nữ vội vàng giấu dao găm vào trong tay áo.

Nghe thấy giọng nói của Tô Mi, Hoàn Nhan Khang dừng lại đợi nàng, hai người thân mật đã thành thói quen, không chút để ý rằng bên cạnh còn có một tỳ nữ. Đợi đến khi Tô Mi đến trước mặt, Hoàn Nhan Khang vươn tay vén tóc rối của nàng ra sau tai: “Chậm một chút không được à? Ta sẽ không chạy mất, nàng vội vã đến không kịp thở làm chi?”

“Đâu có!” Tô Mi nhìn về phía tỳ nữ bên cạnh Hoàn Nhan Khang, nghĩ tới lời lúc nãy của Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi trầm mặt xuống: “Người là nha đầu ở đâu. Tại sao trước kia ta chưa từng thấy người?”

“Nô tỳ là gia sinh nô* trong vương phủ, chỉ là vương phủ nhiều người, cô nương làm sao có thể nhớ được nô tỳ này!” Tỳ nữ hơi cúi đầu, nói chuyện không kiêu, không nịnh. (*tạm hiểu là có cha mẹ làm nô tài trong vương phủ, đến đời con cũng vậy)

“Thật sao?”

Tô Mi đi vòng quanh tỳ nữ một vòng, không thấy có điểm nào lạ. Tuy tỳ nữ trong Vương phủ không nhiều, nhưng phần lớn thời gian nàng đều sinh hoạt ở Thính Tùng lâu cùng Mộ Dung Thất Thất, đối với người trong Vương phủ, đúng thật là nàng không biết rõ lắm, chuyện này nếu hỏi Tố Nguyệt, nàng ấy còn có thể biết, có điều hiện tại Tố Nguyệt lại không có ở đây.

“Người không có việc gì làm sao? Người khác đều đang bận, người sao còn có thời gian rảnh rỗi lúc này?” Khi nói lời này, Tô Mi nhìn thoáng qua Hoàn Nhan Khang. Nha đầu trước mắt có nhan sắc khá được, mới vừa rồi còn sóng vai bước đi với Hoàn Nhan Khang, càng nghĩ càng thấy có ẩn tình trong chuyện này.

Lời nói của Tô Mi lộ ra vị chua khiến cho Hoàn Nhan Khang nghe thấy mà cao hứng. Trước kia hẳn từng cầu hôn Tô Mi rất nhiều lần, đều bị Tô Mi uyển chuyển cự tuyệt, thế nên Hoàn Nhan Khang có chút bị đả kích, có điều hiện tại thấy Tô Mi vì một tỳ nữ nho nhỏ mà lại đột nhiên ăn dấm chua, khiến cho tâm tình của Hoàn Nhan Khang lập tức tốt lên.

“Là Vương gia chúng ta sai nô tỳ đến xem Vương phi cùng tiểu thể tử chuẩn bị xong chưa, còn sai nô tỳ bế tiểu thể tử qua đó.”

Tháp Cát Cổ Lệ ngụy trang thành tỳ nữ, nắm chặt tay thành quyền, nàng không nghĩ tới Hoàn Nhan Khang lại yêu thích tiểu thể tử đến mức không nỡ buông tay, cũng không nghĩ tới trên đường đột nhiên nhảy ra Tô Mi.

Trước kia, là Hoàn Nhan Khang cùng Như Ý- hộ vệ của Phượng Thương, mang theo binh mã đánh quân nàng thành hoa rơi nước chảy, còn giết đệ đệ của nàng. Ngay lúc vừa rồi, khi Hoàn Nhan Khang đi phía trước, Tháp Cát Cổ Lệ suýt chút nữa đã giết được “kẻ thù”. Không nghĩ nàng vừa mới rút dao ra, Tô Mi lại chạy tới, thật quá không đúng lúc.

Nhưng bây giờ nghe thấy cuộc đối thoại của Tô Mi cùng Hoàn Nhan Khang, nàng đoán rằng quan hệ của hai người ắt hẳn không bình thường, xem ra, Tô Mi có lẽ là tỷ muội kết nghĩa của Mộ Dung Thất Thất, là người có hôn ước với Hoàn Nhan Khang.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Chặt Tay Trái Của Nàng!

Tháp Cát Cổ Lệ không nhin được đưa mắt đánh giá Tô Mi, Hoàn Nhan Khang phá hủy bộ lạc của ả, ả muốn huỷ hoại người yêu của Hoàn Nhan Khang . Như vậy, mới gọi là “lấy một trả một”.

Tô Mi làm sao lại không hiểu ý của Tháp Cát Cổ Lệ, mặc dù nàng không biết Tháp Cát Cổ Lệ muốn hại nàng là vì muốn báo thù Hoàn Nhan Khang, nhưng hàn ý trong mắt của nữ nhân trước mặt, Tô Mi có thể nhìn ra. Có điều, do ghen tuông xông lên não khiến Tô Mi không nghĩ đến điều gì khác mà lại cho rằng Tháp Cát Cổ Lệ thật sự để ý Hoàn Nhan Khang, điều này khiến lòng nàng căm tức một hồi.

“Tiểu thế tử để chúng ta đưa đi, người bận rộn việc khác thì đi trước đi!”

Tô Mi không hề cố kỵ mà ôm lấy Hoàn Nhan Khang, đi về phía tiền thính, để lại Tháp Cát Cổ Lệ hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng Tô Mi, thật giống như muốn đục một lỗ trên người nàng.

Chẳng qua là, ả làm sao lại để vụt mất cơ hội tốt như vậy chứ! Tháp Cát Cổ Lệ không phải dạng người chịu bị đuổi đi chỉ với vài câu nói của Tô Mi.

“Vương gia, hãy để cho nô tỳ ôm Tiểu thế tử đến tiền thính! Đây là lệnh mà Vương gia chúng ta đã phân phó, người làm như vậy, là làm khó nô tỳ!” Tháp Cát Cổ Lệ quật cường đứng trước mặt Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi, khăng khăng đòi ôm Phượng Kiêu.

“Dựa vào cái gì?”

Tô Mi càng lúc càng khó chịu với tỳ nữ trước mặt.

“Chỉ dựa vào nô tỳ là ngvòi Vương gia phái tới, nô tỳ chỉ nghe mệnh lệnh của Vương gia.” Tháp Cát Cổ Lệ dùng đến tên Phượng Thương để hù dọa Tô Mi, nhưng ả tuyệt đối lại không nghĩ tới rằng, Mộ Dung Thất Thất Tố Nguyệt đã đến từ phía sau

“Làm sao vậy ? Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Thất Thất một thân rực đỏ, chậm rãi đi tới. Lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, Tháp Cát Cổ Lệ có một loại cảm giác như hít thở không thông.

Cô gái này, đôi mắt đẹp long lanh, nụ cười tinh xảo, giơ tay nhắc chân, đều lộ ra vẻ cao quý cùng ưu nhã. Ngũ quan tinh xảo khéo léo, trang phục phối hợp hoàn mỹ, nhìn thấy đã khiến cho người ta thoải mái, tựa giống như tiên nữ dừng lại ở nhân gian, đặc biệt nốt ruồi chu sa nhỏ nhỏ giữa lông mày Mộ Dung Thất Thất, càng làm cho trên người nàng nhiều hơn một phần tiên khí.

Mộ Dung Thất Thất từng bước đi tới, bước chân nhẹ nhàng, làn váy như làn nước khẽ gợn sóng, chậm rãi đi về phía trước, để cho Tháp Cát Cổ Lệ nhìn ngây người.

Khó trách, Phượng Thương chung tình đến như vậy, cho dù là ả, cũng sẽ bị Mộ Dung Thất Thất mê đảo.

Nhìn Mộ Dung Thất Thất, Tháp Cát Cổ Lệ nghĩ tới má trái của mình. Lúc trước, Phượng Thương làm ả ngã ngựa, phá huỷ má trái của ả, cho nên ả mới xăm hoa văn lên đó, để che lại vết sẹo xấu xí kia. Hiện tại so với dung mạo như thiên tiên của Mộ Dung Thất Thất, ả quả thực chính là người xấu xí. Nam tử phần lớn là người yêu bằng mắt, với khuôn mặt hiện tại của ả, nam nhân ắt sẽ không thích, lại không cần phải nói đến Phượng Thương.

Tất cả cảm xúc, vào lúc này, chuyển hóa thành một loại xúc cảm hâm mộ, ghen tỵ, đố kỵ. Tháp Cát Cổ Lệ hâm mộ dung nhan tuyệt sắc của Mộ

Dung Thất Thất, cũng hận dung mạo hiện tại của mình thua kém một bậc. Chẳng qua là, ả không hận Phương Thương vì đã khiến mình chịu khổ như vậy, mà lại hận Mộ Dung Thất Thất thấu xương.

Nữ nhân này, đoạt đi nam nhân nàng yêu mến, không phải là nhờ vào khuôn mặt mị hoặc thiên hạ này sao! Nếu là nàng ta bị hủy dung, Phương Thương ắt sẽ xua đuổi nàng ta như rác rưởi, ả muốn nữ nhân đã từng nhận được ngàn vạn sủng ái này phải nếm trải tư vị tan nát cõi lòng.

“Tiểu thư ——” Tô Mi hành lễ với Mộ Dung Thất Thất, sau đó hỏi Tố Nguyệt: “Tố Nguyệt, nàng nói mình là nha đầu tại Vương Phủ, người biết nàng không?”

Tố Nguyệt đánh giá Thập Cát Cổ Lệ, nhìn một lát, lắc đầu: “Người là người ở phòng nào? Vì sao ta lại chưa từng thấy người?”

“Nô tỳ ở Thiên, cô nương tất nhiên không biết.” Thập Cát Cổ Lệ vội vàng biện giải cho mình, chẳng qua là, lời này của nàng, lại làm cho Tô Mi lại càng không tin.”Người trong Vương Phủ, Tố Nguyệt đều biết, nếu Tố Nguyệt chưa từng thấy người, vậy người cũng không phải là người của Vương Phủ. Nói! Người rốt cuộc là ai?”

“Ầm ——” Thập Cát Cổ Lệ mềm chân, quỳ gối trước mặt Mộ Dung Thất Thất, “Nô tỳ thật sự là người trong Vương Phủ, có điều là gần đây mới tới, do tổ chức lễ đầy tháng của Tiểu thế tử, nhân thủ không đủ, cho nên mới được an bài đến đây.”

“Phải không?” Mộ Dung Thất Thất cũng đã nhận ra điểm khác thường, nàng nhẹ gật đầu với Tô Mi cùng Tố Nguyệt, hai người tiến lên, một trái một phải đỡ Thập Cát Cổ Lệ lên.”Đừng khóc, người rốt cuộc là ai, quản gia nhìn sẽ biết! Đi theo chúng ta một chuyến đi!”

“Các người, muốn làm cái gì?” Thập Cát Cổ Lệ bày ra bộ dáng sợ hãi, Tô Mi nhú mày: “Làm sao, không dám đi đối chất sao? Hay là, người có

tật giết mình?”

“Nô tỳ đâu có đâu!” Tháp Cát Cổ Lệ đứng thẳng người lên: “Đi thì đi!”

Nàng ta như vậy, Tô Mi cùng Tố Nguyệt cũng là có chút kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự là người mới? Hai người đi theo phía sau Tháp Cát Cổ Lệ, Hoàn Nhan Khang ôm Phượng Kiều, đi ở bên cạnh Mộ Dung Thất Thất, vừa đi, vừa nói chuyện phiếm cùng Mộ Dung Thất Thất.

Tháp Cát Cổ Lệ đi ở phía trước, trong lòng vẫn đang suy nghĩ như thế nào thoát khỏi cảnh ngộ hiện tại . Nếu quả thật bị Tô Mi cùng Tố Nguyệt mang đi đổi chất, thân phận của ả tự sẽ bại lộ, hiện tại còn cách tiền thính một đoạn, phải tìm được cơ hội chạy trốn mới được. Làm thế nào mới thoát khỏi khốn cảnh, rời khỏi đây, đây là ý nghĩ tràn ngập trong đầu Tháp Cát Cổ Lệ .

“Ai u ——” đi tới chỗ một hòn non bộ, Tháp Cát Cổ Lệ ôm lấy bụng, bắt đầu rên la.

“Sao thế?”

“Nô tỳ, có thể là ăn phải đồ hỏng, từ ngày hôm qua đến giờ liên tục bị tiêu chảy.” Tháp Cát Cổ Lệ đau đến lưng đều cong thành hình con tôm luộc, Tố Nguyệt bước lên trước, muốn giúp nàng kiểm tra, không ngờ đối phương trực tiếp tung một mảnh bụi màu trắng ra ngoài.

“Cẩn thận!” Mộ Dung Thất Thất nhắc nhở mọi người nín thở, Hoàn Nhan Khang lại phát hiện trong tay không còn gì: “Không tốt! Ả đoạt mất Kiều nhi!”

Vừa nghe nhi tử bị người đoạt đi, Mộ Dung Thất Thất phi thân, đứng trên hòn non bộ, lúc này mới nhìn thấy ở Tháp Cát Cổ Lệ đang chạy thực mạng trong Vương phủ.”Đuổi theo!”Mộ Dung Thất Thất đuổi theo trước, Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi, Tố Nguyệt chạy theo sau.

Tháp Cát Cổ Lệ không quen lắm với đường lối trong vương phủ, ả chỉ luôn chạy thẳng một đường về phía trước, mới vừa chạy vào một cái sân, liền nhận thấy được sau lưng nổi lên một trận gió lạnh, ả vội vàng né tránh, lại phát hiện Mộ Dung Thất Thất đã đuổi tới phía sau.

“Người dừng tới đây! Người tới nữa, ta liền bóp chết hắn!” Bất đắc dĩ bị ép buộc, Tháp Cát Cổ Lệ một tay đặt lên cổ nhỏ nhỏ của Phượng Kiều, “Có nghe thấy không, dừng tới đây nữa!”

Hoàn Nhan Khang, Tô Mi, Tố Nguyệt chạy tới, liền thấy một màn kia. Phượng Kiều bị nữ nhân trước mắt cướp đi từ tay mình, khiến Hoàn Nhan Khang tức giận không thôi: “Người là ai? Buông Kiều nhi ra!”

“Ta là ai?” Nghe xong Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Tháp Cát Cổ Lệ cười lạnh một tiếng, giật mặt nạ da người trên mặt xuống: “Hoàn Nhan Khang, hiện tại hắn người biết ta là ai đi!”

“Tháp Cát Cổ Lệ? !” Thấy trên má trái của nữ tử trước mặt hiện rõ ràng hình xăm màu đen, Hoàn Nhan Khang trầm mặt xuống: “Không nghĩ tới người vậy mà có thể lên vào Yên Kinh!”

“Tiêu Dao Vương rất kinh ngạc sao?” Tháp Cát Cổ Lệ vừa nói chuyện, vừa dùng ngón tay vạch một vòng quanh cổ Phượng Kiều, cứ như Phượng Kiều là một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, còn nàng đang tinh tế thưởng thức.

“Buông hài tử xuống !”

Hoàn Nhan Khang vừa nói chuyện, vừa liếc mắt ra hiệu cho Mộ Dung Thất Thất.

“Các người đừng bày ra mưu gì! Đừng cho là ta nhìn không thấy !” Tháp Cát Cổ Lệ nhìn thấy Hoàn Nhan Khang ra hiệu, bàn tay ngăm đen đè lên cổ

họng của Phượng Kiều, “Đừng giở thủ đoạn với ta! Nếu không ta bắt nó chôn cùng ta!”

“Tháp Cát Cổ Lệ, buông nhi tử của ta xuống, ta thả ngươi đi!” Mộ Dung Thất Thất kinh hoàng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ trấn định như cũ.

Về chuyện của Tháp Cát Cổ Lệ, Mộ Dung Thất Thất biết một chút, cũng biết nàng là bại tướng trong tay Phượng Thương, vết sẹo trên mặt chính là do Phượng Thương ban tặng. Lúc trước Hoàn Nhan Khang chiến đấu ở Bắc Phương đánh bại Nữ Chân tộc, Quách Ba bị chém, Tháp Cát Cổ Lệ trốn thoát. Không nghĩ tới, ả ta thế nhưng chạy tới Yên kinh. Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là”nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất” ?

Xem ra, nữ nhân trước mắt này không tính là quá ngu. Chẳng qua là, ả lén vào Vương Phủ như thế, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn bắt Phượng Kiều đi sao?

Trong mắt Mộ Dung Thất Thất, trên thế giới này không có gì quan trọng hơn Phượng Thương cùng Phượng Kiều. Hiện tại Phượng Kiều ở trong tay Tháp Cát Cổ Lệ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của nhi tử bởi vì sự khó thở mà đỏ lên, Mộ Dung Thất Thất hận không được lập tức giết chết Tháp Cát Cổ Lệ.

“Thả ta đi? Ngươi tốt bụng như vậy sao? Ta sẽ tin tưởng ngươi sao?” Đối với lời Mộ Dung Thất Thất vừa nói, Tháp Cát Cổ Lệ cười lạnh một tiếng. Nàng đây không có ngu như vậy! Phượng Kiều ở trong tay nàng, nàng mới có thể an toàn. Nếu là thật sự thả Phượng Kiều, bọn họ nhất định sẽ trở mặt vô tình, lập tức giết nàng.

Hiện tại, Tháp Cát Cổ Lệ có chút hối hận vì đã một mình tới đây. Nàng muốn nhìn thấy nữ nhân của Phượng Thương có bộ dáng gì, thuận tiện bắt cóc nhi tử của Phượng Thương, sau đó bàn điều kiện với hắn, cho nên

không mang theo những người khác, tự mình một người một ngựa lên vào Vương Phủ. Tháp Cát Cổ Lệ trăm triệu không nghĩ tới, Mộ Dung Thất Thất dĩ nhiên là người khôn khéo như vậy, càng không có nghĩ tới, Tổ Nguyệt bên người nàng ta lại biết rõ từng người trong Vương Phủ .

Hôm nay thua trong tay Mộ Dung Thất Thất, trong lòng Tháp Cát Cổ Lệ không phục. Trong lòng Tháp Cát Cổ Lệ nghĩ, sở dĩ Mộ Dung Thất Thất có thể thắng được nàng, có thể chiếm cứ tâm của Phượng Thương, đơn giản là bởi vì nàng ta có một khuôn mặt đẹp. Không có khuôn mặt kia, Mộ Dung Thất Thất cũng chẳng là cái gì.

Lúc này, bị đám người Mộ Dung Thất Thất cùng Hoàn Nhan Khang bao vây, trong lòng Tháp Cát Cổ Lệ có chút bối rối. Không biết hôm nay có thể thuận lợi thoát thân hay không! Nàng không muốn chết ở chỗ này, ít nhất, nàng bây giờ còn không thể chết được! Nàng còn chưa có gả cho Phượng Thương, còn không có làm được tân nương của Phượng Thương, tuyệt đối không thể nào bị Mộ Dung Thất Thất bắt được!

“Các người tránh ra, nếu không ta bóp chết nó!”

Lúc nói chuyện, bàn tay Tháp Cát Cổ Lệ lại tăng thêm một phân khí lực, điều khiển cho Tháp Cát Cổ Lệ vô cùng kinh ngạc chính là từ đầu đến giờ, Phượng Kiêu không khóc, không nháo, thậm chí khi mình bóp cổ nó, Phượng Kiêu cũng không khóc, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đến đỏ bừng.

Đây thật là một hài tử mới vừa đầy tháng sao? Phượng Kiêu dị thường, làm cho Tháp Cát Cổ Lệ không nhìn được cúi đầu nhìn thoáng qua Phượng Kiêu. Nhìn thấy cặp mắt màu tím của Phượng Kiêu, Tháp Cát Cổ Lệ sửng sờ .

Không đúng! Đôi mắt của Phượng Thương có màu đen, mắt của Mộ Dung Thất Thất cũng có màu đen, tại sao đôi mắt của Phượng Kiêu lại có

màu tím? Chẳng lẽ. Tháp Cát Cổ Lệ nhìn về phía Mộ Dung Thất Thất, chẳng lẽ đứa nhỏ này là “con hoang” của Mộ Dung Thất Thất cùng người khác ?

Thời gian cấp bách, Tháp Cát Cổ Lệ căn bản không còn kịp đi nhìn kỹ ngũ quan của Phượng Kiêu có giống với Phượng Thương hay không, chủ quan gán cho Phượng Kiêu cái danh “con hoang”. Vừa nghĩ tới nam nhân mình yêu mến lại bị nữ tử trước mắt này mê hoặc đến thần hồn điên đảo, bây giờ còn che chở cho hài tử của nàng cùng người khác, Tháp Cát Cổ Lệ cảm thấy bất bình thay Phượng Thương.

“Tháp Cát Cổ Lệ, buông con của ta xuống !” Trong tay Mộ Dung Thất Thất nhiều thêm hai sợi tơ vàng, nhìn bộ dáng của Phượng Kiêu, Mộ Dung Thất Thất đau lòng muốn chết. Đứa nhỏ này không khóc không nháo, khiến cho người làm mẹ như Mộ Dung Thất Thất khó chịu đến cực điểm! Hận không được lập tức giết Tháp Cát Cổ Lệ!

“Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đối tốt với người như vậy, người lại phản bội hử? Người không sợ khiến hửn thất vọng sao! Phượng Thương dành cho người một tấm chân tình, người lại nở cô phụ hửn!”

Lời Tháp Cát Cổ Lệ đối với Mộ Dung Thất Thất cứ như nói chuyện không đầu, cái quái gì thế? À ta có ý gì? Mộ Dung Thất Thất lườm cãi nhau với ả, tơ vàng trong tay lóe lên: “Tháp Cát Cổ Lệ, ta nói lại lần nữa, buông con ta ra, ta tha cho người một mạng! Nếu không, ta sẽ khiến người vì việc làm hôm nay mà hối hận vạn lần!”

“Ta không ——”

Lúc nói lời này, Tháp Cát Cổ Lệ bỗng nhiên ngửi thấy một mùi kỳ lạ, cái tay đang ôm Phượng Kiêu, bỗng trở nên ướt nhẹp, hình như là có loại nước ấm, đang từ khe hở bàn tay nàng rơi xuống mặt đất.

Khi nhìn rõ trên tay mình là nước tiểu nóng ấm của con nít, Tháp Cát Cổ Lệ hét toáng lên, ném Phượng Kiều ra ngoài: “A!” Trong đời này nàng ghét nhất là mấy thứ bẩn thỉu, huống chi nước tiểu này dính hết lên tay nàng, cái loại mùi quái dị này, khiến cho Cổ Lệ suýt chút nữa nôn mửa.

“Kiêu Nhi!” Hoàn Nhan Khang phi thân, đỡ lấy Phượng Kiều từ trên không, ôm bé vào lòng, đồng thời ngay lúc đó, tơ vàng trong tay Mộ Dung Thất Thất sáng lên, quần lên cánh tay mới vừa bóp cổ Phượng Kiều của Tháp Cát Cổ Lệ.

“A ——” chỉ nghe một tiếng hét thảm, tơ vàng quần lấy tay trái Tháp Cát Cổ Lệ, từ cổ tay trở xuống, toàn bộ bị nàng cắt đứt.

Bàn tay bị cắt rơi trên mặt đất, nhuộm đỏ đám tuyết đang nằm trên mặt đất, Tháp Cát Cổ Lệ ôm cánh tay cụt, định nhặt lên tay trái của mình, vũ khí trong tay Tô Mi cùng Tố Nguyệt lại bay đến trước mặt ả.

“Cẩn thận!”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, ném ra một màn sương mù . Khói nồng đậm tràn quanh, bao phủ hết tất cả mọi người trong đó, đến lúc sương khói tản ra, Tháp Cát Cổ Lệ đã biến mất, chỉ có cái tay trái bị chặt đứt của nàng vẫn còn ở lại trên mặt đất.

“Đuổi theo!” Tô Mi cùng Tố Nguyệt đuổi theo, còn Mộ Dung Thất Thất lại bước nhanh về phía Hoàn Nhan Khang: “Cho ta xem con nó!”

“Kiêu nhi không có chuyện gì! Biểu tấu, ta cũng đuổi theo bọn họ!”

Hoàn Nhan Khang vừa mới chuẩn bị đi, lại bị Mộ Dung Thất Thất gọi lại.”A Khang, cho người phong tỏa kinh thành! Nếu chậm trễ, bọn họ nhất định chạy trốn khỏi thành, đến lúc đó, muốn bắt lấy Tháp Cát Cổ Lệ thì càng khó khăn!”

“Ta biết rồi, biểu tâu!”

Mộ Dung Thất Thất kiểm tra Phượng Kiều từ trên xuống dưới, nhìn thấy bé bình yên vô sự, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Sờ miếng tã lót ươn ướt lạnh như băng, Mộ Dung Thất Thất vội vàng ôm Phượng Kiều chạy về Thính Tùng Lâu.

“Con đứa bé này, hôm nay làm cho mẫu thân sợ gần chết!”

Mộ Dung Thất Thất dùng nước ấm, lau rửa sạch sẽ cho Phượng Kiều, lại nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ lên cổ của bé. Thập Cát Cổ Lệ dùng lực rất lớn, với lại da thịt Phượng Kiều còn rất non nớt, cho nên hiện tại mới để lại vết ứ đọng xanh tím trên cổ của Kiều nhi, thấy vậy Mộ Dung Thất Thất không nhìn được rơi nước mắt.

“Thật xin lỗi! Là mẹ không tốt, không chăm sóc con tốt! Là mẹ không tốt!” Nước mắt Mộ Dung Thất Thất tựa như hạt trân châu, thi nhau rơi xuống. Nàng mặc lại quần áo tử tế cho Phượng Kiều, có một lần nữa bao con trong đệm nhỏ, cuối cùng, mới lau nước mắt bên khóe mi.

“Ngô.”

Phượng Kiều quay trở ra mắt to, nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Thất Thất Khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi đỏ lên, lúc này cũng khôi phục bình thường. Tựa hồ hiểu vì sao Mộ Dung Thất Thất đau lòng, Phượng Kiều “Y y a a” lên, thật giống như đang nói: “Mẹ, đừng lo lắng, con không sao nha!”

Phượng Kiều ngoan ngoãn như vậy, khiến cho trong lòng Mộ Dung Thất Thất lại càng khó chịu: “Kiều Nhi, đi, bảo phụ thân con báo thù cho chúng ta!”

Khi Mộ Dung Thất Thất ôm Phượng Kiều đến tiền thính, Hoàn Nhan Kiệt cùng Đông Phương Lam đã đến một lúc lâu . Phượng Thương đang

chào hỏi bọn họ, thấy Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương vội chạy tới: “Khanh Khanh, nàng đã đến rồi!”

Bởi vì chuyện lúc này của Tháp Cát Cổ Lệ xảy ra cách xa tiền thính, cho nên chuyện đã xảy ra còn chưa có truyền tới tai Phượng Thương, hiện tại thấy Phượng Thương ôn nhu đi tới, Mộ Dung Thất Thất mở miệng, kêu một tiếng”Thương.” Nước mắt lập tức “ào” rơi xuống, giống như sóng thần, ào ào trút xuống.

Trần Quốc công chúa khóc thành như vậy, khiến cho văn võ bá quan cùng các phu nhân kinh ngạc không dứt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải là tiệc rượu đầy tháng sao? Tại sao Mộ Dung Thất Thất lại rơi lệ?

Thấy Mộ Dung Thất Thất khóc như mưa, trong lòng Phượng Thương căng thẳng: “Chuyện gì xảy ra vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mới vừa rồi, trong phủ xuất hiện tặc nhân, suýt chút nữa đã bắt Kiều nhi đi! A Khang cùng Tô Mi, Tố Nguyệt đã đuổi theo tặc nhân rồi? Thương, chàng xem Kiều nhi của chúng ta!” Mộ Dung Thất Thất mở đệm ấm ra, để Phượng Thương nhìn dấu vết trên cổ Phượng Kiều.

“Người nọ là ai?” Nhìn dấu vết khủng bố như vậy trên cổ ái nhi, Phượng Thương trầm mặt, một cổ khí thô bạo tràn ra từ người hắn, làm cho mọi người chúng quanh rùng mình một trận.

“Là Tháp Cát Cổ Lệ! Ả đoạt Kiều Nhi đi, còn tuyên bố muốn giết con!”

“Tháp Cát Cổ Lệ?” Đông Phương Lam bước nhanh tới, nhận lấy Phượng Kiều từ tay Mộ Dung Thất Thất, lúc này, Hoàn Nhan Minh Nguyệt cùng Phượng Tà cũng vội vã mà thẳng bước đi tới đây:”Trời ạ! Nữ nhân ngoan độc kia, ả ta muốn giết Kiều nhi sao!” Đông Phương Lam tức không nhịn nổi: “Người đâu, lục soát thành cho ta! Lục soát thành! Bắt lấy nữ nhân lòng dạ rắn rết kia cho ta!”

“Bà ngoại, ta đã bảo A Khang niêm phong thành rồi!”

“Được lắm! Dám động tới Tiểu trọng tôn của ai gia! Nhất định phải tìm ra nàng!”

Thái độ của Phượng Thương cũng giống như Đông Phương Lam, hằn nham lấy tay Mộ Dung Thất Thất, thanh âm trong trẻo trở nên lạnh lùng: “À vậy mà có thể trà trộn vào Nhiếp Chính Vương phủ, Tháp Cát Cổ Lệ đúng là gan quá lớn! Cũng không biết là ai cho nàng cái lá gan này .”

Lúc nói lời này, ánh mắt của Phượng Thương quét ngang đám khách nhân đến chúc mừng, ánh mắt lạnh lẽo ấy khiến cho tất cả mọi người cảm thấy sợ. Nhiếp chính vương có ý gì vậy? Chẳng lẽ là bảo, Tháp Cát Cổ Lệ có liên quan đến những vị khách này sao? Là do họ dẫn tới?

Những người này vừa nghĩ tới thủ đoạn của Phượng Thương đều sợ hãi không thôi. Bọn họ đều người nhìn ta, ta nhìn người, không dám lên tiếng, trong lòng đều ngầm suy đoán, rốt cuộc là ai làm ra “chuyện tốt này !”

“Cát Tường!” Phượng Thương gọi Cát Tường, giật hồ phù bên hông xuống, ném cho nàng: “Truyền lệnh của ta, sai Ưng Kỳ quân phong tỏa cửa thành, mọi người không được ra khỏi thành. Người mang người, lục soát từng nhà cho ta! Bốn vương đây muốn xem thử, người nào có lá gan lớn như vậy, thế nhưng chứa chấp khâm phạm của triều đình! Nếu là tìm được ai chứa chấp ả ta, bắt lại! Nếu phản kháng, thì giết chết tại chỗ không cần luận tội!”

“Dạ!” Cát Tường cầm hồ phù, vội vã đi ra ngoài.

Làm xong những thứ này, Phượng Thương thấp giọng an ủi Mộ Dung Thất Thất, qua một lúc lâu, nước mắt của Mộ Dung Thất Thất mới dừng lại. Đông Phương Lam xem tiểu tôn tử Phượng Kiêu như bảo bối, ôm bé, dắt Hoàn Nhan Kiệt, cùng rời khỏi nơi này với Hoàn Nhan Minh Nguyệt.

Nhân vật chính của bữa tiệc đã rời đi, nhưng Phượng Thương lại không hề có ý định cho đám quan viên này trở về.

“Ngồi! Khai yến!” Trong miệng nói như vậy, Phượng Thương gọi quản gia Phượng Tề tới gần bên mình, dặn dò hăn mấy tiếng, Phượng Tề lui xuống.

“Cảm tạ các vị tới tham gia yến tiệc đầy tháng của tiểu nhi! Đa tạ !” Một tiếng “đa tạ” vang lên từ trong miệng Phượng Thương, mang theo mười phần hàn khí. Phượng Thương biết, tại phủ mình mặc dù không nhiều lắm người lắm, nhưng đủ phòng vệ bình thường. Hôm nay là lễ đầy tháng của Phượng Kiều, mọi người có chút khẩn trương, nhưng hăn trăm triệu không nghĩ tới Thập Cát Cổ Lệ có thể lên vào được .

Phàm là người vào Vương Phủ, đều phải cầm thiệp mới có thể tiến vào. Kia chỉ có thể nói rõ một vấn đề, chính là Thập Cát Cổ Lệ theo chân các văn võ quan viên trước mắt vào Vương Phủ, nói cách khác, trong triều có người chứa chấp Thập Cát Cổ Lệ. Lúc này Phượng Thương thấy, đây là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm !

Mặc dù Đông Lỗ quốc, Tây kỳ quốc cùng Nữ Chân tộc đã trở thành lịch sử, nhưng mà lại không bắt được Long Trạch Cảnh Thiên cùng Thập Cát Cổ Lệ. Hiện tại Thập Cát Cổ Lệ thế nhưng đến kinh thành Bắc Chu quốc, nói rõ trong triều có người cấu kết với ả.

Rốt cuộc là ai? Người nào sẽ có lá gan lớn như vậy, dám chứa chấp Thập Cát Cổ Lệ?

Thời điểm Phượng Thương trầm mặc, Phượng Ngọc đã chỉ huy người mang các món ăn lên, từng món ăn ngon mắt ngon miệng được đặt lên từng bàn, nhưng đám khách nhân đều mất đi hứng thú thưởng thức. Ám sát Tiểu thế tử nhà Nhiếp Chính Vương, tội này có bao nhiêu nặng a Không có người nào có thể gánh chịu lửa giận của Phượng Thương .

Trong lúc tất cả mọi người đang lo lắng, trong lòng Mục Hoa cũng bắt đầu bất ổn. Tháp Cát Cổ Lệ đúng là một kẻ điên! Lại mò tới trước mi mắt Phượng Thương, còn muốn giết Phượng Kiêu! Nữ nhân này quả thực cực kỳ ngu xuẩn! Bọn họ không phải là đã thương lượng, hết thấy đều dựa theo kế hoạch mà làm sao? Nữ nhân này nhìn rất khôn khéo, tại sao hôm nay mất đi lý trí như vậy ?

Phượng Tề mang người, lục kỹ từng xó trong Vương Phủ một lần, đến xế chiều, mới trở lại tiền thính.

“Vương gia, đây là y phục chúng ta phát hiện trong nhà vệ sinh. Tháp Cát Cổ Lệ giết tỳ nữ trong Vương Phủ, hóa trang thành bộ dạng của nàng, thi thể của tỳ nữ, mới tìm được trong nhà xí.”

Vào lễ đầy tháng của Phượng Kiêu, Phượng Thương cho phát thiệp mời các quan viên trong kinh thành. Mà thiệp mời Nhiếp Chính vương phủ là tìm người đặc biệt làm theo yêu cầu, căn bản là không thể nào giả mạo. Phượng Tề lấy thiệp mời từ trong bộ y phục kia ra, bên trên đó ghi tên một vị quan trong kinh thành.

“Chu Đức Lợi?” Phượng Thương vừa đọc lên, những viên quan chờ kết quả nghe thấy tên, vội vàng nhìn trái nhìn phải, xem thử tên khốn Chu Đức Lợi kia núp ở chỗ nào. Chẳng qua là nhìn một vòng mới phát hiện, người này căn bản cũng không có ở đây.

“Đến nhà Chu Đức Lợi xem thử đi!”

Lại đợi một lát, Phượng Tề vội vã chạy trở lại.”Vương gia, Chu đại nhân té xỉu ở chính trong xe ngựa của hãn, xem ra là bị hạ độc.”

Nghe thấy lời của Phượng Tề, tim Mục Hoa mới hạ xuống . May mà Tháp Cát Cổ Lệ không có ngu xuẩn đến mức kia, còn biết cầm thiệp mời của người khác đi vào. Chẳng qua là hiện tại, không biết cái nữ nhân ngu

xuân này đang trốn nơi nào vậy! Hi vọng nàng không có đi phủ Thừa Tướng, lúc này, ngàn vạn chớ liên lụy đến lão.

“Đã không còn chuyện gì rồi, hôm nay đã tiễn các người đi một chuyến! Ái nhi hôm nay bị kinh sợ, Bốn vương muốn bắt hung thủ, báo thù cho nhi tử, không thể bồi mọi người! Xin mọi người cứ tận hứng! Phượng Tề, giúp Bốn vương tiếp đón khách khứa cho thật tốt!” Phượng Thương đứng lên chấp tay nói xin lỗi, kéo Mộ Dung Thất Thất đi phía sau.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Thương vừa đi vừa hỏi Mộ Dung Thất Thất, lúc này nhưng vội vàng đi xem Phượng Kiêu, mới vừa rồi chẳng qua là nhìn lướt qua, không có nhìn kỹ, hiện tại xác định Tháp Cát Cổ Lệ không phải do khách mời mang đến, chuyện đầu tiên hẳn muốn làm lúc này chính là đi thăm con trai bảo bối.

Mộ Dung Thất Thất tỉ mỉ kể lại chuyện đã xảy ra một lần, đến lúc nghe thấy Mộ Dung Thất Thất đã chặt đứt một tay của Tháp Cát Cổ Lệ, trong mắt Phượng Thương hiện lên vẻ tán thưởng

“Là ai cứu Tháp Cát Cổ Lệ? Long Trạch Cảnh Thiên sao?”

Phượng Thương nhắc tới Long Trạch Cảnh Thiên, làm cho Mộ Dung Thất Thất có chút kinh ngạc, “Không phải là hẳn, giọng của Long Trạch Cảnh Thiên, ta có thể nhận ra. Tại sao chàng lại cho là hẳn?”

“Tháp Cát Cổ Lệ có thể trốn đến Yên kinh thành, Long Trạch Cảnh Thiên cũng vậy. Ta lo lắng rằng nếu bọn họ liên thủ với nhau thì sẽ phiền toái ——”

Bên ngoài Vương Phủ, một cuộc truy bắt trước nay chưa có đang tiến hành.

Bách tính biết được Tiểu thế tử nhà Nhiếp Chính Vương thiếu chút bị người giết hại, tất cả đều tức giận không dứt. Từ lúc Tiểu thế tử mới ra đời,

người đã giúp cho bọn họ buôn bán lời một vỏ lớn, quả thực chính là phúc tinh của bọn họ! Hiện tại có người muốn giết Tiểu thế tử? Rốt cuộc là người nào ác độc như vậy! Thật là quá khốn kiếp! Từ tức giận, bách tính nhà nhà trong Yên kinh thành cũng tự giác giúp Ứng Kỳ quân tìm kiếm tung tích của Tháp Cát Cổ Lệ.

Khi Mục Hoa đang suy nghĩ, Tháp Cát Cổ Lệ ngàn vạn chỗ chạy đến nơi của lão, nữ nhân này, lại thật trốn trong phủ Thừa tướng.

“Uy, Cổ Lệ, người bị sao vậy?” Độ Nhất vỗ vỗ vào mặt Tháp Cát Cổ Lệ, quản gia trong Tướng phủ đã tìm đại phu băng bó tay trái cho Tháp Cát Cổ Lệ. May là lúc trước giúp nàng xử lý cái tay đã bị chặt đi, nàng mới không bị mất quá nhiều máu mà tử vong, coi như là cứu nàng một mạng.

“Chết, không chết được.” Môi Tháp Cát Cổ Lệ tái nhợt, chau mày. Từ nơi cánh tay gãy truyền đến đau đớn, làm cho nàng không nhịn được phát run cả người.”Lần này, cảm ơn người. Hôm nay.”

“Không cần khách khí! Lần sau đừng ngu ngốc như vậy! Bằng năng lực một mình người, căn bản là không thể đối kháng được với Phượng Thương!”

Lúc nói chuyện, Độ Nhất nghĩ tới Mộ Dung Thất Thất. Nữ nhân kia xuất thủ vừa nhanh vừa hận, còn có tơ vàng trong tay nàng, hoàn toàn chính là vũ khí đoạt mạng người. May mà hắn đã sớm chuẩn bị, nếu không, hôm nay bọn họ ắt sẽ chết trong Nhiếp Chính vương phủ.

“Mộ Dung Thất Thất rất lợi hại, người không thể trêu vào!” Độ Nhất cho Tháp Cát Cổ Lệ một lời khuyên: “Về sau, người tốt nhất đừng trêu chọc nàng!”

“Không được. Ta muốn báo thù!” Nghĩ tới tay trái của mình bị Mộ Dung Thất Thất chặt đứt, Tháp Cát Cổ Lệ hận Mộ Dung Thất Thất từ tận đáy lòng.

Lúc trước nàng còn tưởng rằng Mộ Dung Thất Thất chỉ nhờ vào gương mặt xinh đẹp mới nhận được sự ưu ái của Phượng Thương, hiện tại nàng biết mình sai lầm rồi, nữ nhân này có lực lượng cường đại. Có điều, Tháp Cát Cổ Lệ cũng không cho là mình kém Mộ Dung Thất Thất chút nào, chuyện xảy ra hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, do nàng quá khinh thường, hơn nữa đối phương người đông thế mạnh. Nếu là một chọi một, nàng chưa chắc sẽ thua ở trong tay Mộ Dung Thất Thất.

Độ Nhất thấy trong đôi mắt của Tháp Cát Cổ Lệ hiện lên vẻ không phục, nữ nhân này, đều bởi vì nàng cố chấp, quật cường mà mất đi tay trái, còn không chịu hối cải, vẫn bướng bỉnh như vậy.

“Đây là thuốc, sáng tối mỗi ngày đều phải uống. Đây là thuốc dán, mỗi năm ngày phải đổi lại một lần.”

Đại phi bằng bó vết thương cho Tháp Cát Cổ Lệ viết phương thuốc xong, đưa cho quản gia:”Nếu như không có việc gì, ta đi đây! Ngày mai ta lại đến đây tái khám cho vị cô nương này

“Tốt, cảm ơn người!” Độ Nhất cười cười tiễn đại phu, đợi đại phu đeo hòm thuốc, xoay người đi. Trong tay Độ Nhất xuất hiện một cây chủy thủ, trực tiếp đâm vào sau lưng đại phu .

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Hôn Lễ Của Hoàn Nhan Khang Cùng Tô Mi

“A——” Đại phu còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã té xuống đất, tắt thở. Nếu như đại phu này biết được rằng mình đến xem bệnh sẽ bị giết chết, ắt sẽ không đến đây chuyển này.

“Sao người lại giết hân?”

Quản gia tướng phủ thấy Độ Nhất làm vậy, nóng nảy: “Vừa nãy hân còn cứu người, tại sao phải giết hân chứ?”

“Quản gia, chẳng lẽ người không biết câu giết người diệt khẩu sao? Nếu hân khai chúng ta ra, vậy sẽ phiền toái! Đến lúc đó không chỉ chúng ta gặp xui, mà còn lão gia nhà các người nữa——” Độ Nhất rút dao ra khỏi lưng đại phu, lau vết máu dính trên đó, rồi mới cất nó đi.

“Các người— ai....” Quản gia không biết rốt cuộc chuyện Mục Hoa hợp tác với đám người này là tốt hay không tốt, khi đang không biết làm sao cho phải, Mục Hoa đã về tới Tướng phủ.

Nhìn thấy Tháp Cát Cổ Lệ đang bị thương và Độ Nhất, Mục Hoa hết sức kinh ngạc: “Sao các người lại ở chỗ này?”

“Nàng bị thương, ta không tìm được đồng bọn của nàng, nên mang nàng đến đây.” Độ Nhất nhún vai, Mục Hoa nhìn thấy Tháp Cát Cổ Lệ bị mất đi tay trái, giật mình không thôi: “Công chúa Cổ Lệ, tay của người?”

“Là tiện nhân Mộ Dung Thất Thất kia làm ta bị thương!”

Nói đến cái tên Mộ Dung Thất Thất, hàm răng Tháp Cát Cổ Lệ nghiêng “kèn kẹt”. Nữ nhân kia quá ác độc! Vậy mà cắt đứt tay trái của nàng! Không có tay trái, nàng còn có thể làm được gì? Vậy chẳng phải nàng không khác gì phế vật sao?

Nghe Tháp Cát Cổ Lệ nói tất cả đều do Mộ Dung Thất Thất làm ra, Mục Hoa lại càng kinh ngạc. Năng lực của Tháp Cát Cổ Lệ, ít nhiều gì hắn cũng biết được, còn Mộ Dung Thất Thất, mềm yếu ngọt ngào như vậy, lúc này khi khóc trước mặt Phượng Thương có bao nhiêu điềm đạm, đáng yêu, không ngờ võ công của nàng lại cao cường đến vậy, thủ đoạn độc ác đến thế, thật có chút không tưởng được.

“Thù này, ta nhất định phải báo! Nhất định phải báo!” Sắc mặt Tháp Cát Cổ Lệ tái nhợt, đau nhứt từ chỗ cánh tay bị đứt truyền đến, không ngừng nhắc nhở này hết thảy những chuyện đã phát sinh hôm nay.

“Các người đừng nghĩ đến những chuyện đó, việc báo thù, để sau hẵng nói. Cũng do người hôm nay đến Nhiếp Chính Vương phủ, suýt làm Tiểu thể tử bị thương, nên Phượng Thương đã sai người phong tỏa cửa thành, còn điều động Ưng Ky quân lực soát thành! Chắc hẳn không bao lâu nữa sẽ tra soát đến đây!”

“Bọn họ dám lục soát phủ Thừa tướng sao?” Độ Nhất có chút không tin, dù sao Mục Hoa là Thừa tướng, Phượng Thương có liều lĩnh đến đâu, cũng không thể không nể tình đến vậy. Lục soát nơi ở của một vị quan nhất phẩm, sẽ không bị chỉ trích sao?

Không thể không nói, Độ Nhất nghĩ thế đúng thật rất ngây thơ, Mục Hoa chỉ nhìn vẻ mặt của hắn, đã đoán ra ý nghĩ đơn giản trong lòng hắn.

“Độ Nhất, người thật không hiểu Phượng Thương. Chỉ cần hắn muốn, dù có trái ý trời, hắn cũng sẽ làm. Hôm nay công chúa Cổ Lệ động đến vảy ngược* của hắn, đừng nói là phủ Thừa tướng của ta, cho dù là hoàng cung,

Phượng Thương cũng cho người lục kỹ!” (*điểm mấu chốt, giới hạn của 1 người)

“Lục soát thành?” Tháp Cát Cổ Lệ nghe xong, định đứng lên: “Các huynh đệ của ta vẫn còn đang ở trong khách điểm trong thành, vậy chẳng phải bọn họ đang gặp nguy hiểm? Ta muốn đi tìm họ... Ta...”

Còn chưa đứng lên, Tháp Cát Cổ Lệ đã choáng váng một trận, Độ Nhất bước lên phía trước, đỡ lấy nàng: “Người đã thế này, sao lại còn xúc động như vậy? Bây giờ người ra ngoài, bị người ta bắt, chẳng phải là chịu chết sao?”

“Thế nhưng mà, bọn họ đã theo ta nhiều năm, là huynh đệ vào sinh cộng tử với ta, ta, ta không thể vứt bỏ họ!”

Tháp Cát Cổ Lệ giãy giụa, nhớ lại lúc trước, nhưng mà nàng đã mất máu quá nhiều nên căn bản chính là lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy Tháp Cát Cổ Lệ như vậy, Độ Nhất thở dài: “Người đừng giãy nữa, ta giúp người đi xem họ! Ở đâu? Ta đi thông báo cho bọn họ!”

“Tại khách điểm Hanh Thông ở thành Tây.” Trên trán Tháp Cát Cổ Lệ đổ mồ hôi lạnh, một bước này, nàng đi nhầm rồi. Có điều Tháp Cát Cổ Lệ lại không ngờ đến rằng Độ Nhất lại ra tay cứu nàng, hiện tại còn nguyện ý mạo hiểm đi thông báo cho người của nàng, trước kia nàng luôn cãi nhau với Độ Nhất chỉ vì chút chuyện vặt, thế nhưng....

“Cảm ơn người....”

“Đừng khách khí.” Độ Nhất vung tay lên, quay về phía Mục Hoa: “Thừa tướng, ông có biện pháp nào có thể giúp đỡ chúng ta được hay không? Vạn nhất, chúng ta bị bắt ngay tại Tướng phủ, đối với ông hay với bọn ta đều không tốt.”

“Độ Nhất thiếu hiệp yên tâm, lão phu có biện pháp dẫn các người ra khỏi thành. Người đi nhanh lên, mau trở về, không cần thiết thì đừng dừng lại quá lâu. Ta sẽ sai người thông tri với Long Trạch điện hạ, đợi tập trung đông đủ, lão phu tiễn các người ra khỏi thành.”

Chuyện đã đến bước này, Mục Hoa cũng chỉ có thể làm vậy.
ikienthuc.org

Nếu như Tháp Cát Cổ Lệ không tự tiện hành động, ắt sẽ không xảy ra sơ xuất lớn như vậy. Nhưng mà chuyện đã rồi, hãn chỉ có thể tổng khứ bọn Tháp Cát Cổ Lệ cùng Độ Nhất ra khỏi thành. Vạn nhất Ứng Kỳ quân tra đến Tướng phủ, phát hiện dấu vết còn sót lại, vậy kiểu gì lão cũng xong đời, còn chuyện của lão và Hoàn Nhan Hồng đã sắp đặt ắt cũng sẽ phơi bày trước ánh sáng, vậy thì cái được không bù cái mất.

Độ Nhất rời khỏi Tướng phủ, dựa theo lời Tháp Cát Cổ Lệ nói, đến thành Tây, chưa đến khách điểm Hanh Thông, đã nghe thấy tiếng đánh nhau, Độ Nhất kinh hoàng trong lòng, bước nhanh đến, vòng qua góc đường, liền thấy mặt đất nhuộm máu.

Lúc này, đã vào hoàng hôn, ánh sáng còn sót lại soi rọi cả vùng đất, tạo nên một vầng hào quang phủ quang giáp đen của Ứng Kỳ quân.

Trên mặt đất có khoảng mười thi thể, trong đó có một tên có râu quai nón, Độ Nhất từng thấy qua, hãn ta là trợ thủ đắc lực của Tháp Cát Cổ Lệ, luôn luôn đi theo cạnh nàng. Sau khi nhìn thấy đồng thi thể ngổn ngang, Độ Nhất nhẹ thở dài, quay người, rời khỏi đây.

Đợi đến lúc Độ Nhất Tướng phủ, Tháp Cát Cổ Lệ vừa nhìn thấy hãn đã hỏi tung tích đám người của nàng, Độ Nhất trầm mặc một hồi, lắc đầu: “Khi ta đến, bọn họ đã chết. Tổng cộng mười tám người, mười tám thi thể.”

“Không...” Tháp Cát Cổ Lệ ôm đầu, kêu lên, nước mắt trào khỏi mi mắt, tí tách rơi xuống: “Tại sao lại vậy, bọn họ vốn không phải chết! Đều

do ta, đều do ta cậy mạnh, là ta hại họ!”

Mười tám người kia đã đi theo bên người Tháp Cát Cổ Lệ khoảng mười năm, cùng nàng trải qua mọi trận đấu lớn có, nhỏ có, luôn trung thành và tận tâm với nàng, hôm nay, lại trở thành mười tám thi thể lạnh băng, khiến cho Tháp Cát Cổ Lệ sao có thể tiếp nhận.

“Đều là lỗi của ta! Là ta hại họ!” Tháp Cát Cổ Lệ đánh vào đầu mình, miệng vết thương trên tay trái vốn đã được băng bó kỹ vì đánh mạnh mà lại chảy máu.

“Này, người đã đủ chưa vậy?” Độ Nhất cầm lấy tay Tháp Cát Cổ Lệ, không cho nàng tự đánh mình nữa, không ngờ Tháp Cát Cổ Lệ lại đạp một cước, đá Độ Nhất té xuống mặt đất: “Ta muốn báo thù! Ta muốn báo thù bọn hân!”

Tháp Cát Cổ Lệ tự đỡ mình đứng lên, vừa đi hai bước, Độ Nhất rống lên: “Đã đủ rồi! Tháp Cát Cổ Lệ, người đừng làm rộn mọi chuyện lên nữa, được không vậy? Người đã tự hại mình, hại thủ hạ của mình, chẳng lẽ người còn muốn hại chết chúng ta luôn sao? Người có hiểu hay không vậy? Đây không phải là sa mạc rộng lớn của người! Người cũng không còn là công chúa tôn quý của Nữ Chân! Người tỉnh lại đi!”

Lời của Độ Nhất khiến cho Tháp Cát Cổ Lệ sững sờ ngay kia, sau đó khóc lớn lên. Hình tượng của Tháp Cát Cổ Lệ luôn luôn kiên cường, cho dù đệ đệ bị giết, bộ tộc tan rã, nàng cũng chưa từng như vậy, nhưng bây giờ lại khóc thành thế, khiến cho tay chân Độ Nhất có chút luống cuống, cứ như rằng hân đã làm gì ác vậy.

“Khóc cho họ, không bằng lau khô nước mắt, trước trốn đi, tránh chết, rồi mới trở về trả thù!”

Long Trạch Cảnh Thiên xuất hiện trong phòng, hân trầm mặc, nhìn chăm chăm vào Tháp Cát Cổ Lệ: “Không phải nói đợi thời cơ cùng hành động

sao! Do người tự tiện quyết định, suýt chút nữa chúng ta đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, làm phiền người lần sau nếu có xúc động lần nữa nhớ suy nghĩ kỹ trước, đừng hại thêm ai nữa!”

“Điện hạ, nàng ấy đã biết sai rồi, người đừng nói như vậy.” Độ Nhất lúc này lại ra mặt giúp Tháp Cát Cổ Lệ.

“Hừ!” Long Trạch Cảnh Thiên hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng Mục Hoa: “Đa tạ Thừa tướng đã nhắc nhở, nếu không ta đây không thể đứng ở nơi này rồi!”

“Điện hạ không cần khách khí! Đúng rồi, các vị, thời gian không còn sớm, các người vẫn nên tranh thủ thời gian rời thành cùng ta!” Mục Hoa dẫn Long Trạch Cảnh Thiên, Độ Nhất cùng Tháp Cát Cổ Lệ đến thư phòng của lão, mở cửa ngăm ra, đi một lúc thì dừng lại, xốc thăm lông dưới mặt đất lên, lộ ra một tấm ván gỗ.

“Nơi này là một mật đạo mà trước kia lão phu đã đào, đi thông ra bên ngoài thành. Hiện tại Phượng Thương đã phong tỏa thành, các người không thể ra, rời đi từ nơi này là an toàn nhất đó!” Lúc nói chuyện, Mục Hoa đã mở tấm ván gỗ ra, tự mình xuống mật đạo trước.

Long Trạch Cảnh Thiên mang theo hai người, cộng thêm Độ Nhất và Tháp Cát Cổ Lệ, tổng cộng năm người đi theo sau lưng Mục Hoa, tiến vào địa đạo.

Mật đạo này, đào cũng không cao, đi bên trong phải hơi khom lưng, hơi không cần thận liên động đầu. Đi một hồi lâu trong địa đạo, mới tới một lối ra khác. Điều khiến Long Trạch Cảnh Thiên kinh ngạc chính là, lối ra của địa đạo này, lại là một cái giếng cạn bị bỏ hoang.

Khi những người kia leo lên giếng từ những dây khô rủ xuống, Độ Nhất ngồi xổm trước mặt Tháp Cát Cổ Lệ: “Lên đi, ta công người lên đó!”

Tháp Cát Cổ Lệ có chút kinh ngạc, không nói chuyện, ngồi lên, áp vào lưng Độ Nhất, hai người ra ngoài cuối cùng.

Lúc này, trời đã tối, Mục Hoa ôm quyền cúi người về phía đám người Long Trạch Cảnh Thiên: “Gần đây đang ồn ào, kính xin các vị tránh một chút! Phủ Thừa tướng của Mục Hoa ta luôn mở cửa chào đón các vị!”

“Đa tạ Thừa tướng!” Đám người Long Trạch Cảnh Thiên ôm quyền cảm tạ, trong lòng bọn họ đều rõ, nếu không có Mục Hoa, nói không chừng Phượng Thương đã tìm ra bọn họ, hiện tại ắt họ chẳng thể bình an đứng tại đây.

Trong phủ Nhiếp Chính Vương, Phượng Thương nghiêm mặt: “Mười tám người? Không có Tháp Cát Cổ Lệ? Ắt ta đã đi đâu được chứ?”

Một ngày này, Ưng Ky quân đã lục soát hơn phân nửa thành, còn lại chỉ có thành Đông- nơi ở của đám quan lớn cùng Hoàng cung. Mười tám người kia hiển nhiên là đồng bọn của Tháp Cát Cổ Lệ, điều khiến cho Phượng Thương cảm thấy ngoài ý muốn chính là Tháp Cát Cổ Lệ rõ ràng chưa quay lại đó, ắt ta rốt cuộc đã trốn đi đâu?

“Vương gia, ngày mai, chỉ còn khu đông cùng hoàng cung, rốt cuộc tra hay không tra? Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, nếu như trong triều thật sự có người cấu kết với Cổ Lệ, tên kia muốn giấu ả, vẫn có khả năng. Cho dù chúng ta tìm, cũng chưa chắc có thể tìm được.”

Lời của Nạp Lan Tín hoàn toàn có lý, Phượng Thương hiểu rõ, nếu như không tìm thấy trong nhà dân, vậy Tháp Cát Cổ Lệ ắt hẳn đang trốn trong nhà quan. Chỉ là trong kinh thành có nhiều quan viên như vậy, tra từng nhà từng nhà, rất tốn thời gian, hơn nữa nô bộc trong phủ quan cũng rất nhiều, muốn giấu người, đúng là chuyện rất dễ. Chuyện này, thật khó giải quyết.

“Cho người rút lui, ngày mai khôi phục lại bình thường, chỉ là phải cẩn thận kiểm tra tất cả những người rời khỏi kinh thành. Sau đó, cho người

Phật Sinh Môn tìm kiếm tung tích của Tháp Cát Cổ Lệ. Thuận tiện, tìm cả Long Trạch Cảnh Thiên. Ta lo rằng hai người này hợp tác với nhau, đến lúc đó thì có chuyện rồi!”

An bài xong những chuyện này, Phượng Thương trở về Thính Tùng lâu.

Tuy ban ngày đã trải qua chuyện như vậy, nhưng bộ dáng Phượng Kiều cứ như không hề gặp chút kinh hãi, ăn no rồi bú sữa, theo lời ru của Mộ Dung Thất Thất mà tiến vào mộng đẹp.

“Ngủ?” Phượng Thương đi đến bên giường, nhìn Phượng Kiều trong lòng Mộ Dung Thất Thất.

“Ừm!” Mộ Dung Thất Thất gật đầu, cẩn thận từng ly từng tí đặt Phượng Kiều xuống giường.

“Tiểu tử này, hôm nay rõ ràng không hề khóc! Thật không biết là hăng gan lớn hay là giấu điều gì.” Bế nhi tử lên, Phượng Thương có cảm giác đặc biệt tự hào. Hăng cảm thấy biểu hiện hôm nay của Phượng Kiều rất tốt, rất không bình thường, không như tiểu hài nhi bình thường.

Nhìn thấy vẻ đắc ý trong mắt Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất khẽ cười một tiếng, buông màn xuống, kéo Phượng Thương sang một bên.

“Tìm được người chưa?”

“Chỉ tìm được đồng đảng, không tìm được Tháp Cát Cổ Lệ.”

“Hả?” Mộ Dung Thất Thất nhíu mi đẹp: “À ta chứa ai vậy? Chẳng lẽ có người bao che cho ả? Là ai chứ?”

“Được rồi, Khanh Khanh, vấn đề này cứ giao cho ta, nàng đừng nghĩ nhiều như vậy! Hôm nay hăng đã khiến nàng sợ hãi! Lát nữa nàng nghỉ ngơi

sớm một chút, đây là chuyện của nam nhân, nàng cứ để cho ta giải quyết đi!”

Phượng Thương ôm lấy mọi chuyện, Mộ Dung Thất Thất tất nhiên cao hứng, gật đầu nói: “Được.”

Mộ Dung Thất Thất tựa trong lòng Phượng Thương; “Thương, đợi qua chuyện này, chúng ta có lẽ nên xử lý chuyện hôn lễ của A Khang cùng Tô Mi nhỉ? Không thể vì chuyện của chúng ta mà làm chậm trễ chuyện của họ nha! Đợi họ kết hôn xong, chúng ta sẽ đến Nam Phượng quốc, chàng thấy được không?’

Đề nghị của Mộ Dung Thất Thất, Phượng Thương đương nhiên tán thành hai tay. Hôn sự của Hoàn Nhan Khang, hẳn một mực luôn để trong lòng, nguyên bản hẳn muốn tranh thủ thời gian để Hoàn Nhan Khang sớm ôm người đẹp về nhà, hiện tại Mộ Dung Thất Thất nhắc đến, vừa vặn hợp với ý hẳn.

“Ta đã cho người chọn ngày giờ, ngày mười tám tháng hai là ngày tốt! Ta cũng không muốn A Khang mãi quấy rối thế giới hai người của chúng ta nha, sớm một chút để Tô Mi đến quản lý hẳn thì thật tốt!”

Trong phủ Tiêu Dao Vương, Hoàn Nhan Khang hắt hơi một cái, sau khi hắt hơi xong, hẳn sờ sờ cái mũi, căn bản không hề biết rằng Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương đang lo chuyện tương lai của hẳn.

Mục Hoa vốn cho rằng Phượng Thương nhất định sẽ lật tung kinh thành lên, không nghĩ qua ngày hôm sau mọi chuyện lại bình thường, ngoại trừ cửa thành có Ưng Kỳ quân kiểm tra người đi đường ra vào thành, những chuyện khác đều tan thành mây khói, giống như một tràng oanh oanh liệt liệt tra thành ngày hôm qua, hoàn toàn là “một màn kinh động hư ảo”.

Mà hành vi của Phượng Thương, càng khiến Mục Hoa khó đoán được. Dựa theo cá tính trước đây của Phượng Thương, không bắt được Thập Cát

Cổ Lệ ắt không bỏ qua, hẳn là, nam nhân sau khi kết hôn đều trở nên lòng vòng, trở nên ôn nhu hơn?

Mục Hoa làm sao biết rõ, bên ngoài Yến Kinh, người của Phật Sinh Môn cùng người của Ma Vực đã bày ra thiên la địa võng, bức họa của Long Trạch Cảnh Thiên cùng Tháp Cát Cổ Lệ đã được đưa đến khắp các châu huyện. Sau khi rời khỏi kinh thành, mấy người kia đều phải ngày ngày trải qua cuộc sống trốn chui trốn nhủi, vô luận trong triều đình hay trong giang hồ, đều có người tìm kiếm bọn hắn.

Để đối phó với Tháp Cát Cổ Lệ, Phượng Thương chọn dùng thủ đoạn “đánh rắn động cỏ”. Đã không biết ở nơi nao, vậy cứ tạo nên một trạng thái hoảng sợ, khó lòng chịu nổi dù chỉ một ngàu, khiến cho lòng ả ngày đêm không được an ổn. Binh mã của triều đình ở ngoài sáng, người của Phật Sinh Môn cùng Ma Vực ẩn trong tối, một ngày nào đó, bọn họ sẽ lộ ra chân ngựa*, đến lúc đó chỉ dùng một mẻ hốt gọn tất cả bọn họ. (*điểm yếu, điểm sơ suất)

Sau khi Mộ Dung Thất Thất nói chuyện muốn chuẩn bị hôn sự cho Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi cho Đông Phương Lam nghe, vị thái hoàng thái hậu này quả thực cực kỳ cao hứng.

Đông Phương Lam từng nhìn thấy Tô Mi rất nhiều lần, rất yêu thích cô nương đáng yêu, dễ tính này, có điều, thứ khiến Đông Phương Lam để ý nhất chính là dáng người cao gầy của Tô Mi, theo lời của bà mà nói, tướng mạo của Tô Mi chính là bộ dáng mảnh dẻ.

Lúc Đông Phương Lam nói lời này, Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi đều ở bên cạnh, Hoàn Nhan Khang vẫn luôn mừng rỡ, trì độn cười cười, còn Tô Mi lại đỏ mặt xấu hổ.

“Nha đầu a, nhanh qua cửa một chút! Qua bước rồi hãy gọi ta một tiếng nãi nãi!” Đông Phương Lam nắm bàn tay Tô Mi, càng nhìn Tô Mi càng

thấy yêu thích, cuối cùng bà dứt khoát cởi hết đồng vòng vàng trên tay xuống, đeo cho Tô Mi.

“Thái hoàng thái hậu, cái này không được....”

Tô Mi muốn cự tuyệt lại bị Hoàn Nhan Khang ngăn lại: “Hoàng tổ mẫu đã tặng, nàng cứ nhận đi! Đây là lễ gặp mặt! Nhận lễ này, nàng là con dâu nhà Hoàn Nhan ta rồi!”

Lần đầu tiên, Tô Mi không đấu võ mồm với Hoàn Nhan Khang mà đỏ mặt, hiện ra vẻ đáng yêu của tiểu nữ tử.

Thời gian trôi qua cực nhanh, ngày mười tám tháng hai rất nhanh đã đến. Sáng sớm, Tô Mi đã bị người vực dậy, Mộ Dung Thất Thất tự mình trang điểm cho Tô Mi, Tố Nguyệt ở một bên vấn tóc cho Tô Mi. Mũ phượng, khăn trùm cùng đồ trang sức quý báu đều được Mộ Dung Thất Thất chuẩn bị xong từ sớm, làm cái này, làm cái kia một hồi, Tô Mi chính thức trở thành một tân nương tử.

“Thật xinh đẹp!” Mộ Dung Thất Thất vẽ mày cho Tô Mi, buông bút trong tay xuống.

“Hôm nay, Tô Mi của chúng ta là tân nương tử xinh đẹp đệ nhất thiên hạ!”

“Tiểu thư...” Tô Mi đứng lên, quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Thất Thất, hành động đột ngột của nàng khiến cho Mộ Dung Thất Thất sửng sốt, vội vàng định đỡ Tô Mi lên, lại bị Tô Mi cự tuyệt: “Tiểu thư, Tô Mi có ngày hôm nay, không thể không nhắc đến người! Tô Mi cảm tạ người!”

Nói xong, Tô Mi dập đầu ba cái với Mộ Dung Thất Thất: “Tô Mi tạ tạ tiểu thư!”

“Tô Mi, mau đứng lên đi!”

Trong mắt Mộ Dung Thất Thất có chút ươn ướt, lần trước, khi gả Tổ Nguyệt, Mộ Dung Thất Thất cũng không cảm thấy như thế, bởi vì Nạp Lan Tín là thủ hạ của Phượng Thương, Tổ Nguyệt vẫn gả vào Vương phủ. Thế nhưng Tô Mi lại khác, bây giờ gả nàng là gả ra ngoài, ngày sau không thể ngày ngày đều được gặp mặt.

“Đừng khóc! Tân nương tử không thể khóc!” Mộ Dung Thất Thất cẩn thận lau nước mắt cho Tô Mi, lại trang điểm lại cho nàng: “A Khang là người tốt, nhất định sẽ rất yêu thương người! Lại nói, chúng ta ở gần nhau như vậy, người không phải có thể thường xuyên trở về, ba chúng ta cũng có thể thường xuyên gặp mặt, cũng không phải sẽ tách ra, không thể gặp nhau nữa! Đừng khóc nha, nghe lời!”

Ba người chủ tới thân mật nói chuyện xong, kiệu đón dâu đã đến phủ Nhiếp Chính Vương, Hoàn Nhan Khang cười con ngựa cao ta, một thân đỏ rực, vui sướng hơn hờ, cực kỳ đẹp trai.

“Chú rể đến đón tân nương tử!” Một giọng nói truyền đến, Mộ Dung Thất Thất vội phủ khăn đỏ lên đầu Tô Mi. Tổ Nguyệt cũng đưa cho Tô Mi một quả táo vừa lớn vừa đỏ vào tay Tô Mi: “Cầm chặt quả táo, ngàn vạn đừng để mất nha!”

Người săn sóc dâu nắm lấy tay Tô Mi, đỡ nàng ra khỏi cửa, một đường vòng quanh Vương phủ, cuối cùng đến cửa lớn.

Nhìn thấy Tô Mi đi ra, Hoàn Nhan Khang lập tức xuống ngựa, định đến đỡ nàng, lại bị Phượng Tề gọi lại: “Vương gia, hiện tại còn chưa tới lượt ngài! Đợi lát nữa đến phủ Tiêu Dao Vương, ngài cứ tích cực như thế!”

Lời của Phượng Thương khiến mọi người cười, Hoàn Nhan Khang trong chốc lát đã đỏ bừng mặt, chỉ có thể lên ngựa nhìn Tô Mi bước lên kiệu.

Đợi đến khi rèm đỏ trước kiệu buông xuống, lòng Hoàn Nhan Khang mới an tâm.

“Khởi kiệu!”

Đội đón dâu cực kỳ hoành tráng đi về phía Tiêu Dao Vương phủ, trong kiệu, Tô Mi nắm chặt quả táo, tim cũng nhảy lên nhảy xuống theo sự xóc nảy của cỗ kiệu.

Nàng chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày mình tìm được người mình yêu, cùng hãh kết hôn, càng không nghĩ tới mình sẽ gả cho Vương gia của một nước. Những chuyện này đều là chuyện nàng chưa từng dăm nghĩ, hiện tại lại trở thành sự thật, người nàng yêu đang ở bên ngoài, bọn họ đang đi về nhà mới của họ, hết thảy mọi chuyện, khiến Tô Mi cảm thấy hết sức hạnh phúc.

Trong phủ Tiêu Dao Vương, để nghênh đón nữ chủ nhân, trang bị đã được đổi mới hoàn toàn. Hoàn Nhan Kiệt cùng Đông Phương Lam đã sớm đến đây, Hoàn Nhan Kiệt đoan đoan chánh chánh ngồi trên ghế, biểu lộ tuy vờ như trấn định, thế nhưng vẻ hưng phấn trong mắt lại không thể che được suy nghĩ trong lòng tiểu hài tử.

Đây là lần đầu tiên Hoàn Nhan Kiệt tham gia hôn lễ, hơn nữa lại còn chủ hôn cho Hoàn Nhan Khang, khiến cho hãh cảm thấy mới lạ, hơn nữa hết sức cao hứng.

“Hoàng thượng, thái hoàng thái hậu, vương gia và vương phi đã tới!” Hoàn Nhan Khang vừa đến vương phủ, đã có người tiến lên thông báo.

“Thái nãi, trăm muốn đi xem!” Vừa nghe nói vậy, Hoàn Nhan Kiệt có chút ngồi không yên, hãh rất muốn biết đón dâu là chuyện như thế nào, hết sức tò mò, định ra đằng trước nhìn thử.

Nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của Hoàn Nhan Kiệt, Đông Phương Lam nắm lấy tay hãh, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Hoàng thượng, hôm nay người là chủ hôn, chủ hôn không thể chạy loạn khắp nơi!”

“Nhưng——” Trong lòng Hoàn Nhan Kiệt có chút thất vọng, không thể ra đi, hắn chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn chăm chăm ra bên ngoài, muốn nhanh nhìn thấy Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi.

Đợi một hồi lâu, Hoàn Nhan Khang mới nắm lựa đồ xuất hiện trước mặt mọi người. Lựa đồ, nổi liền hấn với Tô Mi. Người săn sóc dâu cẩn thận từng ly từng tí dắt lấy Tô Mi, hai người một trước một sau đi tới.

“Nhất bách thiên địa! Nhị bách Thái hoàng thái hậu, Hoàng thượng! Phu thê giao bách! Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng!”

Đến khi Tô Mi được đưa vào phòng tân hôn, nàng mới như tỉnh khỏi mộng. Lập gia đình! Nàng trở thành tân nương của Hoàn Nhan Khang rồi! Tô Mi nắm chặt quả táo trong tay, có chút khẩn trương. Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng cười, Tô Mi có thể cảm nhận được trong phòng có mấy nha hoàn, cùng với người săn sóc dâu. May mà mũ phượng trên đầu nàng đã được Mộ Dung Thất Thất cài tiến, không nặng lắm, nếu không phải đợi lâu như vậy, ắt hẳn nàng đã đau đầu đau cổ hết rồi.

Đợi một hồi lâu, lâu đến khi Tô Mi không còn phân biệt được thời gian, mới truyền đến một tiếng: “Vương gia đến!”

Hoàn Nhan Khang đến rồi? Tâm tình Tô Mi có chút phức tạp, vui mừng, kích động ắt không thể thiếu, nhưng ngoài sự vui mừng, còn có một chút khẩn trương. Lúc này, Tô Mi cảm nhận được tay mình đồ đầy mồ hôi. Bởi vì trên đầu đang phủ khăn hỉ, nàng không nhìn thấy bên ngoài, chỉ có thể cúi thấp đầu, nhìn quả táo bên trong bàn tay trắng nõn của mình.

“Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng Vương phi!”

“Ừ! Các người...đều lui xuống đi!” Hoàn Nhan Khang phát phát tay, cho mọi người lui xuống, đợi đến khi trong phòng chỉ còn hấn và Tô Mi, Hoàn

Nhan Khang hít một hơi thật sâu, đi đến trước mặt Tô Mi.

Tô Mi biết rõ Hoàn Nhan Khang đã đến, lúc này, tim nàng nhảy thình thịch dồn dập, giây phút nhìn thấy đôi giày của Hoàn Nhan Khang ở biết mặt, tim của Tô Mi suýt nữa đã nhảy thót lên cổ họng.

Thời gian, bỗng như dừng lại, chung quanh an tĩnh dị thường, yên tĩnh đến khiến Tô Mi có thể nghe được tiếng tim đập của mình, cùng tiếng hít thở của Hoàn Nhan Khang, càng lúc càng gần.

Trong mắt Hoàn Nhan Khang hiện lên ý thương yêu, thâm tình ngấm Tô Mi phủ hồng sa, qua hồi lâu, mới phát ra một tiếng thở dài: “Tiểu Mi Nhi, rốt cuộc ta cũng cưới được nàng rồi!”

Đã quen với bộ dạng cười đùa tí tưng của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi không biết hấn lại có một mặt trầm ổn, thâm thúy như vậy. Hoàn Nhan Khang duỗi tay, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Mi đặt vào tay mình, cảm nhận được mồ hôi trong tay nàng, Hoàn Nhan Khang nhẹ giọng cười cười.

“Tiểu Mi Nhi, nàng đang khẩn trương đấy!”

Tiếng cười này, khiến cho Tô Mi quýnh lên...hết sức 囧, muốn rút tay đi, lại bị Hoàn Nhan Khang nắm chặt lấy.

“Buông tay!” Tô Mi nhẹ khiển trách.

“Không buông! Bây giờ không buông, cả đời không buông!”

Hoàn Nhan Khang cầm lấy tay Tô Mi, lục lọi trên người trong chốc lát, lấy ra một cái hộp màu vàng. Khi Tô Mi còn chưa kịp hiểu gì, Hoàn Nhan Khang đã quỳ một gối xuống trước mặt Tô Mi: “Tô Mi, nàng nguyện ý gả cho ta chứ?”

Bộ dáng này của Hoàn Nhan Khang, khiến cho Tô Mi nhớ lại cảnh Phượng Thương cầu hôn Mộ Dung Thất Thất. Lúc ấy nàng đã nói với Hoàn Nhan Khang, nàng rất hâm mộ Mộ Dung Thất Thất! Điều nói đàn ông quý gói là vàng, Phượng Thương lại vì yêu mà tình nguyện, quỳ xuống trước mặt nữ nhân mình yêu quý, thật sự rất không dễ dàng. Không nghĩ tới một câu vô tâm của nàng, lại được Hoàn Nhan Khang nhớ mãi.

Hoàn Nhan Khang mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn làm từ lam bảo thạch. Chỉ nhìn kiểu dáng, Tô Mi đã biết đây là thiết kế của Mộ Dung Thất Thất. Chẳng lẽ chuyện này, Mộ Dung Thất Thất cũng tham gia sao? Nghĩ đến Mộ Dung Thất Thất đối xử với mình tốt như vậy, hốc mắt Tô Mi nóng lên.

“Tô Mi, nàng nguyện ý gả cho ta chứ?” Thấy Tô Mi không lên tiếng, Hoàn Nhan Khang có chút nóng nảy, đưa hộp tới: “Có nguyện ý gả cho ta không?”

Một câu, Hoàn Nhan Khang lặp lại tận ba lần khiến cho Tô Mi không nhìn được thắm mắng trong lòng: “Đồ ngốc.” Nàng đã ngồi kiệu hoa đến đây, báai thiên địa với hần, hần sao còn nói lời ngớ ngẩn như vậy chứ!

Tô Mi cố tình làm khó Hoàn Nhan Khang, dù sao hiện tại trên mặt nàng còn khăn hỉ, Hoàn Nhan Khang không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, không biết nàng cố ý đâu nhỉ?

Cô dâu mỹ nữ sau khăn đỏ không nói một lời, Hoàn Nhan Khang triệt để nóng nảy, dứt khoát cầm lấy chiếc nhẫn, trực tiếp đeo vào ngón áp út bên tay trái của nàng.

“Ai nha, người muốn dùng sức mạnh sao!” Tô Mi cao hứng trong lòng, ngoài miệng lại bắt đầu trách móc.

“Hừ! Ta mới mặc kệ nhiều như vậy! Nàng đã bước vào cửa nhà ta, vậy là người của ta! Không đáp ứng cũng phải đáp ứng, đáp ứng, vậy thì tốt rồi!”

Hoàn Nhan Khang đứng lên, phúi phúi bụi trên đầu gối, cười ha ha nhìn tay Tô Mi, nắm chặt cái tay đang đeo nhẫn của nàng, ngây ngô cười.

“Ngươi, cái tên vô lại này...” Tô Mi khẽ hít một tiếng.

“Đúng! Ta là một tên vô lại, ta đã định nàng rồi! Đừng hòng quăng ta, ta sẽ một mực quần lấy nàng!”

Chẳng biết tại sao, thẳng đến khi đeo nhẫn cho Tô Mi, Tô Mi không cự tuyệt, tim Hoàn Nhan Khang mới thật sự an tâm. Như vậy, có thể ở cạnh Tô Mi, nắm tay nàng, cảm giác này thật tốt! Hắn đã thật lâu, thật lâu chưa cảm nhận được cảm giác hạnh phúc này rồi!

“Này....”

Một lúc lâu, Hoàn Nhan Khang vẫn không lên tiếng, Tô Mi không nhận được dùng khủy tay thọt hắn.

“Sao vậy?” Tô Mi nhẹ đụng, kéo Hoàn Nhan Khang ra khỏi mộng đẹp.

“Nhanh lấy khăn hỉ xuống! Chàng muốn ta đợi đến lúc nào vậy hả?”

Tô Mi rống một tiếng, dọa Hoàn Nhan Khang nhảy dựng lên, lúc này mới phát hiện, hắn còn chưa nhắc khăn cô dâu lên. Vội vàng lấy hỉ khăn xuống, khuôn mặt diễm lệ của Tô Mi xuất hiện trước mặt Hoàn Nhan Khang.

“Thật đẹp...” Lời khen này xuất phát từ tận đáy lòng Hoàn Nhan Khang, mắt hắn không di chuyển, nhìn chăm chăm vào Tô Mi, trong mắt bùng lên ngọn lửa nhiệt tình, khiến cho Tô Mi cảm thấy một cổ khô nóng.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đêm Động Phòng Của Tô Mi

Bị Hoàn Nhan Khang nhìn chăm chú như vậy, Tô Mi có chút không được tự nhiên, càng thêm khẩn trương, vội tránh ánh mắt kia của Hoàn Nhan Khang. Gỡ mũ phượng trên đầu xuống, gỡ trâm cài đầu, xoa tóc, Tô Mi vuốt bụng, đáng thương nhìn Hoàn Nhan Khang: “Ta đói bụng!”

Một tiếng “đói bụng” khiến cho Hoàn Nhan Khang nhớ ra rằng từ khi Tô Mi lên kiệu đến giờ vẫn chưa được ăn gì, ắt hẳn đói bụng lắm. Hoàn Nhan Khang lập tức gọi người mang đồ ăn nóng hồi lên: “Từ từ ăn!”

Cũng không biết do Hoàn Nhan Khang quá mức kích động, hay còn có chút khẩn trương, vậy mà hắn lại quên mất trình tự quan trọng nhất- uống rượu hợp cần. Tô Mi bểu môi, không chịu nâng đĩa lên, khiến cho Hoàn Nhan Khang có chút buồn bực: “Sao vậy? Có phải không hợp khẩu vị hay không? Hay là để ta sai người đổi món khác?”

Thấy Hoàn Nhan Khang vẫn không rĩ, Tô Mi đưa tay chỉ về rượu hợp cần bên cạnh. Hoàn Nhan Khang nhìn theo, vỗ đầu: “Ai nha, ta quên mất! Ta thật quá hồ đồ rồi!”

Hoàn Nhan Khang tự mình rót hai ly rượu, đưa cho Tô Mi một ly, còn mình cầm một ly.

“Tiểu Mi Nhi, uống rượu hợp cần, chúng ta sẽ thành phu thê rồi! Có thể lấy nàng, là phúc của ta!”

Hai cây nến long phượng cực lớn cháy hừng hực, ánh nến màu vàng cam như một tấm khăn che mặt thần bí phủ lên Tô Mi. Cổ họng Hoàn Nhan Khang thắt chặt, nâng tay, uống rượu giao bôi cùng Tô Mi. Rượu nóng ấm

trôi tuột xuống cổ họng Hoàn Nhan Khang, khiến mắt hắn dần trở nên mê ly.

Lần này Tô Mi thật sự rất đói bụng, tuy lúc này người săn sóc dâu có dứt điểm tâm cho nàng ăn, nhưng không ăn bữa chính, điểm tâm sao có thể nhét đầy cái bao tử chứ! Bỏ qua ánh mắt nóng rực của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

Chắc là do đói quá lâu, cho nên Tô Mi ăn rất ngon miệng, chỉ nhìn Tô Mi ăn cơm, trong lòng Hoàn Nhan Khang đã như được uống mật ngọt. Hắn giơ tay phải chống cằm, vẻ mặt thỏa mãn, nhìn Tô Mi, quai hàm nho nhỏ của nàng nhai một ngụm rồi một ngụm, nhìn vào thấy cực kỳ đáng yêu.

Ánh mắt trái tim của Hoàn Nhan Khang khiến Tô Mi run người: “Chàng có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không?”

“Không! Ta nhìn nàng ăn đã thấy no rồi....”

Lời tâm tình ngọt ngào khiến cho Tô Mi đỏ mặt, phun ra ngụm cơm trong miệng, dính ngay mặt Hoàn Nhan Khang, lồm đồm. Tô Mi quần, vội vươn tay lau mặt cho Hoàn Nhan Khang: “Không cố ý, kích động....”

“Không sao, nàng ăn từ từ!” Hoàn Nhan Khang từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nguyên nụ cười ngọt chết người, suốt bữa cơm, Tô Mi nhìn mà có chút hoài nghi rằng cơ cười trên mặt Hoàn Nhan Khang có xảy ra vấn đề gì hay không.

Rốt cuộc, đã đến thời điểm quan trọng nhất. Tuy tính tình Tô Mi nóng nảy, nhưng nữ nhân trẻ tuổi khi động phòng hoa chúc, khó tránh khỏi sẽ khấn trương.

Tránh khỏi tầm mắt nóng bỏng của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi trốn vào trong thùng tắm: “Chàng đừng có vào đây! Nghe không?”

“Được rồi! Ta cũng đi tắm rửa sạch sẽ!” Biết rõ Tô Mi then thùng, trong lòng Tô Mi cao hứng, lại ngửi một thân người mình toàn mùi rượu, dứt khoát sai người chuẩn bị nước, thoải mái ngâm mình trong thùng gỗ.

Hai người, chỉ cách một cái vách, Tô Mi có thể nghe rõ Hoàn Nhan Khang lầu bầu ca, còn có tiếng xối nước lên người hắt.

Hoàn Nhan Khang vừa cố tạo ra tiếng động, vừa dựng tai nghe động tĩnh bên Tô Mi.

Hoàn toàn ngược lại với bên hắt, bên kia rất im lặng, chỉ có tiếng vang rất nhỏ. Tô Mi rốt cuộc đang làm gì vậy? Hoàn Nhan Khang hiếu kỳ, trong đầu hiện ra cảnh mỹ nhân tắm đầy hương sắc. Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàn Nhan Khang thấy cái mũi nong nóng, giơ tay sờ, vậy mà lại là hai hàng máu mũi nóng hằm hập.

Mặt Hoàn Nhan Khang nóng đến bức người, vội vục đầu xuống thùng, không ngờ động tác quá mãnh liệt, chân vừa trượt, cả người đều rơi xuống, trực tiếp uống mấy ngụm nước: “Khục khục khục!”

Bên cạnh truyền đến tiếng động khiến cho Tô Mi ngẩn người, nghe thấy tiếng động lạ, Tô Mi vội vàng đứng lên, không kịp lau khô nước trên người, trực tiếp kéo váy ngủ mặc lên người, vội vã đi về chỗ Hoàn Nhan Khang.

“A Khang, làm sao vậy?” Không thấy Hoàn Nhan Khang đâu, Tô Mi rất kinh ngạc, bước nhanh đến bên thùng nước, nhìn thấy Hoàn Nhan Khang nằm sâu dưới nước, trong nước còn có chút vết máu nổi lên. Tô Mi hết sức giật mình, vội vươn tay, kéo Hoàn Nhan Khang dậy.

“A Khang, chàng làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Hoàn Nhan Khang bị sặc nước, khi đứng lên rào một tiếng, nước trong thùng bắn lên, toàn bộ văng hết lên người Tô Mi.

Lúc này, Tô Mi một lòng lo lắng cho an nguy của Hoàn Nhan Khang, nàng sao biết được, nước kia đã làm cho váy ngủ bằng sa mỏng mà Mộ Dung Thất Thất đặc biệt chuẩn bị cho nàng ướt hết, dán chặt vào người nàng. Dáng người linh lung khiến cho Hoàn Nhan Khang càng sung máu não.

“Chàng có bị gì không? Rốt cuộc là sao vậy?” Thấy Hoàn Nhan Khang chảy máu mũi, Tô Mi vội vã lau cho hắn. Khi nàng thò tay qua, còn chưa kịp động vào mặt Hoàn Nhan Khang, tay đã bị hắn nắm chặt lại.

“A Khang...” Tô Mi nhìn theo tầm mắt của Hoàn Nhan Khang, nhìn về phía thân thể mình, khi thấy hồng sa* bó chặt vào dáng người uyển chuyển, Tô Mi suýt chút nữa đã kêu lên. (*lụa mỏng)

“Tùm...” Hoàn Nhan Khang trực tiếp kéo Tô Mi xuống thùng tắm, hắn đưa tay lau máu dưới mũi, hai mắt si ngốc nhìn Tô Mi: “Tiểu Mi Nhi, nàng đẹp quá!”

Tô Mi chưa từng gặp chuyện như vậy, dòng nước vốn âm ấm, vì sự gia nhập của nàng, mà trở nên nóng hổi.

Hoàn Nhan Khang không mảnh vải che thân, cánh tay rắn chắc của hắn ôm chặt lấy eo thon của Tô Mi, kéo nàng dán sát vào người mình, không cho nàng đào tẩu.

Chẳng lẽ, buổi động phòng hoa chúc của mình phải tiến hành ở chỗ này? Cảm nhận thấy nơi tiếp xúc, Hoàn Nhan Khang cực nóng, máu trên người Tô Mi đều tuôn lên mặt. Nàng không phải là nữ tử nũng nịu, thế nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, kiếp sống phu nhân của mình sẽ bắt đầu từ thùng tắm, thật sự là quá khó xử mà.

“Tiểu Mi Nhi, ta phát hỏa rồi, nàng giúp ta giảm nhiệt, được không?” Ánh mắt Hoàn Nhan Khang chạy dọc trên người Tô Mi, thân thể cũng bởi vì kích thích mà trở nên bành trướng. Ép lại gần, Hoàn Nhan Khang ngửi

thấy hương thơm trên người Tô Mi, đó là loại hương thơm khiến người ta thoải mái, dễ chịu của xử nữ, tỏa ra vì hân, khiến cho Hoàn Nhan Khang sao có thể không kích động.

Bình thường Hoàn Nhan Khang luôn tí tởn cười đùa, không đứng đắn, nhưng những lúc nhiệt tình, nóng bỏng lại rất ít.

Tô Mi cảm thấy trong phòng rất nóng, trong nước cũng rất nóng, ngay cả làn da dán sát lên người Hoàn Nhan Khang, cũng nóng đến phát sốt. Có chút hoảng hốt, Tô Mi như quên mất mình là ai, mình đang ở đâu, trong mắt của nàng chỉ có Hoàn Nhan Khang, cũng chỉ nhìn thấy Hoàn Nhan Khang.

“Không nói, ta xem như nàng ngầm đồng ý vậy? Kia, ta bắt đầu nhắm nháp đây!”

Hô hấp của Hoàn Nhan Khang có chút dồn dập, hân cố điều chỉnh hô hấp của mình, tận lực ép tâm tình của mình trở nên bình tĩnh. Lại nói cái này tuy có chút xấu hổ, hân dù sinh ra trong hoàng gia, vô cùng tôn quý, nhưng lớn đến tuổi này, bên cạnh hân không có một nữ nhân, đừng nói đến trắc phi, tiểu thiếp, càng không có. Đại khái là người tầm người mã tầm mã, người hợp người. Ngây ngốc mãi bên Phượng Thương trong thời gian dài, Hoàn Nhan Khang cũng mắc bệnh sạch sẽ đối với nữ nhân. Không yêu, ắt không chạm.

Đám hoàng huynh của hân từ khi còn chưa trưởng thành, bên người đã có vô số nữ nhân, sau khi đến tuổi, bên người càng nhiều oanh oanh yến yến, chỉ có duy nhất một vị hoàn tử “khác loại” như hân, trong chuyện này, hân vẫn luôn cố giữ vững lập trường. Tuy trước kia mẫu phi Lâm Khả Tâm của hân đã cố gắng đả thông cho hân, ban đến không ít nữ nhân, nhưng đến cuối cùng đều bị hân dùng cố này cố nọ mà từ chối.

Hiện tại Hoàn Nhan Khang cảm thấy mình hết sức may mắn khi đã kiên trì như vậy, chính nhờ thế, hắn mới có thể đợi được nữ nhân của đời mình, nữ nhân mà mình yêu nhất, Tô Mi.

Nhiệt độ, càng lúc càng tăng cao, tiếng hít thở của Hoàn Nhan Khang trở nên trầm đục. Tay hắn xo eo Tô Mi, đưa mặt lại gần. Từng chút từng chút, càng lúc càng gần. Tô Mi dường như hiểu rõ Hoàn Nhan Khang muốn làm gì, thuận theo, nhắm nghiền hai mắt.

Ngay tại lúc Tô Mi cho rằng Hoàn Nhan Khang sẽ hôn lên môi nàng, bên tai truyền đến chút ấm áp. Hóa ra, nụ hôn đầu tiên, hắn dành cho tai nàng, Tô Mi có thể cảm nhận rõ ràng được, bờ môi của Hoàn Nhan Khang run nhẹ nhẹ, cái loại run rẩy này, khiến tai nàng cũng run theo, cảm giác tê tê từ tai nàng lan tràn rộng.

“Tiểu Mi Nhi, ta yêu nàng...” Hoàn Nhan Khang từ từ nhắm hai mắt, ngậm lấy vành tai xinh xắn, trắng nõn của Tô Mi, đầu lưỡi đảo quanh. Tô Mi khi nào từng trải qua chuyện như vậy, chỉ cảm thấy cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, nàng xụi lơ trong lồng ngực của Hoàn Nhan Khang.

“Tiểu Mi Nhi, nàng thật đẹp!” Ngón tay Hoàn Nhan Khang nhẹ nhàng lướt lên đường cong trên má nàng, thủ pháp này, y như của một cao thủ tình trường. Tô Mi nắm lấy tay Hoàn Nhan Khang, mắt đẹp nhìn về phía Hoàn Nhan Khang: “A Khang, chúng ta là vợ chồng, ta chỉ có một yêu cầu! Mặc kệ trước kia chàng đã có kinh nghiệm gì, mặc kệ trước kia chàng đã có bao nhiêu nữ nhân, từ nay về sau, chàng chỉ được có mỗi mình ta!”

Khói sương mịt mờ, trong màn hơi nước mờ lung, ngũ quan xinh xắn của Tô Mi càng trở nên mê người. Lời kia, theo đôi môi hồng phơn phớt của nàng mà vang lên, mang theo chút dụ tình, mê mang, nhìn thấy càng thêm động lòng người.

Khi sắp động phòng, nghe Tô Mi đưa ra yêu cầu như vậy, Hoàn Nhan Khang không nhịn được cắn cái mũi của nàng: “Tiểu nha đầu, trong đầu nghĩ gì vậy! Ta chưa từng động qua ai, từ trước đến nay, chỉ có mình nàng, từ nay về sau, cũng riêng mình nàng! Ta thề!”

Hoàn Nhan Khang muốn đưa tay lên thề lại bị Tô Mi ngăn lại: “Ta tin chàng.”

Tô Mi thật tâm tín nhiệm Hoàn Nhan Khang, người này, tuy bình thường không đứng đắn, nhưng hẳn là người đã nói được thì làm được.

“Tiểu Mi Nhi...” Giọng nói của Hoàn Nhan Khang có chút khàn khàn, đã nhẫn lâu như vậy, gần đến lúc ấy, nữ nhân này còn có tâm tư bàn chuyện khác, khiến cho Hoàn Nhan Khang thật sự không nhịn nổi nữa: “Tiểu Mi Nhi, ta muốn nàng...”

“A Khang....”

“Gọi ta Khang...”

Nước ấm, bao quanh đôi tình nhân, trong hơi nước mờ mờ lung lung, hai người yêu nhau rất cuộc hợp thành một thể....

Thời gian, không biết đã qua bao lâu, đợi đến khi Tô Mi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, một cánh tay đang gác bên hông nàng. Bên tai truyền đến tiếng hít thở của Hoàn Nhan Khang, lúc này Tô Mi mới nhớ tới, đây là đêm động phòng của mình.

Nàng muốn nhúc nhích, lại phát hiện chỉ động một chút, trên người truyền đến một hồi đau nhức, đặc biệt là cảm giác đau đớn truyền đến từ dưới thân, khiến cho nàng có chút không biết làm thế nào. Tuy Hoàn Nhan Khang đã rất ôn nhu, nhưng thanh niên trẻ tuổi, khỏe mạnh, cường tráng đến cuối vẫn không thể nhịn được.

“Bại hoại!” Tô Mi cẩn thận từng li từng tý mà động, rốt cuộc cũng xoay người được, nhìn về phía Hoàn Nhan Khang đang ngủ say. Bộ dáng lúc ngủ của hắn thật thoải mái, còn toàn thân nàng lúc này lại như mệt rũ rời. Người này, đúng là mèo đói được cho ăn, triền miên mấy độ đến sau nửa đêm mới chịu buông nàng ra.

Nhưng mà, cảm giác đau nhức này, lại lấp đầy nội tâm Tô Mi, cảm giác hạnh phúc này, nàng chưa từng nếm trải. Từ nay về sau, nàng đã có người yêu, đã có trượng phu, không còn là một người.

Tô Mi ôm lấy cánh tay Hoàn Nhan Khang, nhắm mắt lại, khước miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào như mật ong.

Một giấc ngủ này, Tô Mi ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào mới thức giấc, mở mắt ra, thấy Hoàn Nhan Khang không ở bên cạnh, ngoài cửa sáng ngời, xem ra hôm nay là một ngày đẹp trời.

“Vương phi đã tỉnh? Nô tài hầu hạ người rửa mặt!” Nghe thấy tiếng động trong phòng, nha hoàn đợi ở ngoài cửa lập tức tiến lên chuẩn bị nước ấm, hầu hạ Tô Mi ngâm mình trong bồn tắm, lại giúp nàng mặc vào một bộ y phục đỏ thắm dành cho Vương phi. Đợi đến khi hoàn tất hết thảy, Tô Mi mới nhớ tới Hoàn Nhan Khang, hỏi: “Vương gia đâu vậy?”

“Vương gia ở thư phòng, ngài nói Vương phi chịu khổ, sai nô tài đừng quấy rầy Vương phi.”

Nghe vậy, lỗ tai Tô Mi đỏ lên. Hoàn Nhan Khang này, cái gì cũng có thể nói được!

“Tiểu Mi Nhi, nàng tỉnh rồi? Sao không ngủ thêm chút nữa!” Nghe được tin Tô Mi đã tỉnh, Hoàn Nhan Khang lập tức chạy tới, mặc kệ bên cạnh có người, nắm lấy tay Tô Mi.

“Chàng a, sao không gọi ta dậy! Hôm nay không phải cần vào hoàng cung thỉnh an Thái hoàng Thái hậu cùng Hoàng thượng sao? Hiện tại đến giờ nào rồi, nếu tiếng cung ắt bị người chê cười...”

“Đừng lo! Hoàng tổ mẫu đã sai người đến, nói để chúng ta nghỉ ngơi, miễn tiến cung. Còn có a, Tiểu Mi Nhi, sao nàng còn gọi Hoàng tổ mẫu là Thái hoàng Thái hậu chứ! Hiện tại nàng là thê tử của ta, có lẽ nên giống ta gọi tổ mẫu kìa!”

Câu “nàng là thê tử của ta” của Hoàn Nhan Khang khiến cho tim Tô Mi ấm áp. Đúng vậy a, hắn là phu quân của nàng, là thân nhân trên thế giới này của nàng! Cảm giác này, thật sự rất tốt!

Tô Mi vốn còn muốn đến phủ Nhiếp Chính Vương thăm Mộ Dung Thất Thất, nào biết Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương hết sức “khéo hiểu lòng người”, trực tiếp sai người báo, để cho vợ chồng son bọn họ tận hưởng thế giới hai người.

“Biểu ca cùng biểu tẩu đúng là tri kỷ a!” Lời của Hoàn Nhan Khang rơi vào tai Tô Mi, Tô Mi vươn tay hung hăng véo một cái lên lưng Hoàn Nhan Khang, khiến Hoàn Nhan Khang đau đến mức kêu to.

“Ái phi, nàng muốn mưu sát ta à!” Hoàn Nhan Khang nhe răng trợn mắt, làm mặt xấu, làm bọn nha hoàn bên cạnh đều che miệng cười khẽ.

“Các người lui xuống trước, ta có lời muốn nói với Vương gia!”

Đợi bọn nha hoàn lui xuống hết, chỉ còn lại Tô Mi cùng Hoàn Nhan Khang, Tô Mi vươn tay nắm chặt tai Hoàn Nhan Khang: “Chàng không phát hiện bên cạnh còn có người sao? Chàng nói như vậy, là chọc cho người ta chê cười sao?”

“Đau đau đau! Tiểu Mi Nhi, nàng hạ thủ lưu tình a!” Hoàn Nhan Khang kêu loạn lên: “Ta không thể không chú ý đến bên cạnh còn có người sao?”

“Vậy cho bọn họ đi hết đi, ta không cần người hầu hạ!”

“Được được được, không cho người hầu hạ, chúng ta tự làm tự ăn!”

Nhận được sự đáp ứng của Hoàn Nhan Khang, Tô Mi mới buông lỏng tay, Hoàn Nhan Khang xoa xoa tai, bểu mô, cứ như chịu rất nhiều ủy khuất: “Tiểu Mi Nhi, nàng thật độc ác! Ta có chút hoài nghi tiểu nữ tử ôn nhu, khả ái đêm qua có phải là nàng hay không nữa? Vì sao nàng vào ban ngày và ban đêm hoàn toàn bất đồng vậy?”

“Chàng còn nói!” Nghe Hoàn Nhan Khang nhắc đến chuyện hôm qua, trên mặt Tô Mi nhuốm một tầng phẫn hồng: “Còn nói nữa ta sẽ không để ý đến chàng!”

“Được được được, ta không nói!”

Hoàn Nhan Khang biết rõ Tô Mi đang xấu hổ, tân nương mới gả đi, ắt như thế này. Hắn thật vui vẻ khi có thể nhìn thấy một mặt khác với lúc trước của Tô Mi, Tô Mi như vậy, chỉ dành riêng cho hắn.

Đợi qua tận ba ngày, Tô Mi kéo Hoàn Nhan Khang “hồi môn*”. Địa phương trở về tất nhiên là phủ Nhiếp Chính Vương, nghe nói Tô Mi sắp trở về, Mộ Dung Thất Thất đặc biệt tới cửa nghênh đón Tô Mi.

“Tiểu thư!” Vừa xuống xe, nhìn thấy Mộ Dung Thất Thất, Tô Mi vội vàng chạy ủa đến, vừa định cúi người, lại bị Mộ Dung Thất Thất ngăn lại: “Hiện tại ngươi đã là muội muội của ta rồi.”

“Không, tiểu thư vĩnh viễn là tiểu thư!” Tô Mi cung kính hành lễ với Mộ Dung Thất Thất, chuyện này, Hoàn Nhan Khang cũng không ngăn cản. Hắn biết cảm tình giữa Tô Mi với Mộ Dung Thất Thất, cũng biết rõ, nếu như không có Mộ Dung Thất Thất, sẽ không có Tô Mi của hôm nay, càng không có khả năng nhân duyên tốt đẹp của hắn sẽ đến.

“Được rồi! Mau đứng lên! Chúng ta cùng vào thôi!”

Tiến vào vương phủ, Tô Mi bị Mộ Dung Thất Thất cùng Tố Nguyệt kéo đến Thính Tùng Lâu, còn Hoàn Nhan Khang lại theo chân Phượng Thương đến thư phòng.

Bước vào Thính Tùng Lâu, Tô Mi vội vàng đòi đi thăm Phượng Kiêu. Vài ngày không gặp Tiểu thế tử, thật khiến cho nàng không nhìn được. Những ngày này, Phượng Kiêu đều được nàng tự mình chiều cố, tách ra ba ngày, thật đúng có chút không quen.

“Tiểu thư, tiểu thế tử lại lớn lên thêm à?” Tô Mi đùa với Phượng Kiêu, bộ dáng của nàng, khiến cho Tố Nguyệt cùng Mộ Dung Thất Thất nhìn nhau cười cười: “Tô Mi, thích vậy thì tranh thủ sinh một đứa a! Con của người cùng A Khang nhất định sẽ rất đáng yêu!”

Lời của Tố Nguyệt khiến cho Tô Mi đỏ mặt: “Muốn sinh, vẫn là các người sinh trước đi!”

Đối với lời của Tô Mi, Tố Nguyệt chỉ cười không đáp, Mộ Dung Thất Thất kéo lấy tay Tố Nguyệt, nói giúp nàng: “Tô Mi, muội không biết à, Tố Nguyệt nhà ta đã mang thai một tháng rồi!”

“Cái gì?” Nghe tin này, Tô Mi vui mừng nhảy đến ôm Tố Nguyệt: “Tố Nguyệt, chúc mừng người a! Thật tốt quá!”

“Cảm ơn!” Tố Nguyệt đỏ mặt, bàn tay nhỏ bé xoa xoa lên bụng mình, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc ngọt ngào. Gần đây nàng mãi mê chiều cố Mộ Dung Thất Thất, nguyệt sự rất lâu đã không tới, hôm qua nhờ Mộ Dung Thất Thất kiểm tra cho nàng, mới phát hiện mình mang thai. Sau khi biết tin này, Nạp Lan Tín liền ôm Tố Nguyệt xoay mấy vòng, đợi đến lúc nàng bảo đầu choáng váng, Nạp Lan Tín mới thả nàng xuống.

Hiện tại Tố Nguyệt có thai, Tô Mi cùng Mộ Dung Thất Thất đều vui mừng cho nàng. Ba người các nàng đã ở bên nhau một khoảng thời gian rất dài, tình như tỷ muội, hiện tại mỗi người đều đã tìm được hạnh phúc cho mình, Tố Nguyệt cũng đã có thai, chuyện này đối với mọi người mà nói, đều là một tin tốt lành.

Trong thư phòng, sau khi nghe được tin Tố Nguyệt mang thai, Hoàn Nhan Khang vội vàng chúc mừng Nạp Lan Tín.

Tuy hài tử trong bụng Tố Nguyệt mới chỉ có một tháng, nhưng người phụ thân như Nạp Lan Tín đây đã có thể tưởng tượng ra hình dáng của con mình rồi. Gần đây, ngắm Phượng Kiều lâu, Nạp Lan Tín hi vọng con mình cũng sẽ là một hài tử ngoan ngoãn như vậy, không nghĩ vừa muốn, ông trời liền ban cho bọn họ, đây đúng là trời ban ân mà.

Bởi vì Tố Nguyệt mang thai, Tô Mi kết hôn, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất vốn chuẩn bị đi Nam Phượng quốc lại lùi thời gian lại chút ít. Cảm tình giữa Tô Mi, Tố Nguyệt cùng Mộ Dung Thất Thất xưa nay vốn tốt, nếu Mộ Dung Thất Thất muốn đi Nam Phượng quốc, hai người kia nhất định muốn đi theo, nhưng hiện tại Tô Mi mới cưới, Tố Nguyệt lại mang thai, hai người đều không đi được.

Tuy Mộ Dung Thất Thất muốn Tô Mi cùng Tố Nguyệt ở lại kinh thành, nhưng hai nàng lại kiên quyết không đáp ứng, Tố Nguyệt còn nói, nếu tiểu thư bỏ các nàng, một mình đến Nam Phượng quốc, nàng nhất định sẽ ôm bụng lớn mà đuổi theo.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Sóng Gió Tuyển Tú

Cũng may, Cố Quân Uyển vẫn ở lại vương phủ, sau khi nàng kiểm tra thân thể cho Phụng Kiêu, bảo Phụng Kiêu hết thấy đều bình thường, tử cổ giống như tay chân của bé, hoàn toàn hợp thành một thể với Phụng Kiêu. Chuyện như vậy, nàng chưa từng thấy qua, nhưng dựa theo tình huống trước mắt mà đoán, thân thể Phụng Kiêu tạm thời sẽ không xuất hiện vấn đề gì, nhưng mà mau đi đến Nam Phụng quốc vẫn tốt hơn.

Mặc dù Tố Nguyệt không nỡ xa Mộ Dung Thất Thất, nhưng hiện tại liên quan đến sự khỏe mạnh của Phụng Kiêu, Tố Nguyệt đành buông tha chấp niệm của mình. Tố Nguyệt không thể đi, Tô Mi lại kiên trì nhất quyết đòi đi theo Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang không có biện pháp, tất nhiên đành phụ xướng phụ tùy*, cuối cùng quyết định, phụ thê Phụng Thương cùng phụ thê Hoàn Nhan Khang, cộng thêm Tấn Mặc cùng Cố Quân Uyển, tổng cộng sáu người cùng đến Nam Phụng quốc. (*chỉ cảnh đầm ấm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo)

“Tiểu thư, không có ta hầu hạ bên cạnh người, người phải tự chiều cố mình cho cẩn thận! Nhất định phải chú ý an toàn!” Lúc gần đi, Tố Nguyệt nắm tay Mộ Dung Thất Thất, khóc suốt. Nếu như không mang thai, nàng nhất định sẽ đi theo Mộ Dung Thất Thất. Mấy năm nay, Tố Nguyệt cùng Tô Mi đến giờ vẫn chưa từng rời xa Mộ Dung Thất Thất, hiện tại Mộ Dung Thất Thất đi Nam Phụng quốc, trong lòng Tố Nguyệt sao có thể không lo lắng.

“Đừng khóc, ta cũng không còn là trẻ con!”

Mộ Dung Thất Thất biết rõ, Tố Nguyệt cùng Tô Mi cùng nàng trên danh nghĩa là chủ tớ, kỳ thực họ vẫn luôn đối đãi với nàng như muội muội: “Tố Nguyệt, người cũng phải chăm sóc mình thật tốt! Đã có hài tử, phải dưỡng thai theo “Quy tắc an thai của phụ nữ” mà ta đã viết, bây giờ người đang mang thai, nhất định phải chú ý nhiều hơn mới được!”

Lúc sau, khi Mộ Dung Thất Thất đã lên xe ngựa, Tố Nguyệt vẫn vẫy tay với nàng.

Tin tức Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang rời kinh, không bao lâu đã truyền tới tai Mục Hoa, Mục Hoa vội vã truyền tin tốt này cho Hoàn Nhan Hồng.

“Điện hạ, cơ hội tới!”

“Ha ha...” Hoàn Nhan Hồng dù bị nhốt cũng không thay đổi bao nhiêu, hắc chỉ hơi mập ra một tí, bởi vì không phơi nắng đủ, làn da có chút tái nhợt, cái mũi khoằm càng thêm nổi bật, nhìn trông càng thêm cay nghiệt, âm hiểm.

“Vẫn đợi Phượng Thương đến Nam Phượng rồi hẵng nói! Nhớ kỹ, giữ liên lạc với bọn Long Trạch Cảnh Thiên, chỉ cần chuyện của Phượng Thương ổn thỏa, chúng ta có thể đổ chuyện đó lên đầu Minh Nguyệt Thịnh. Không có Phượng Thương cùng Hoàn Nhan Khang, Phượng Tà căn bản không làm nên chuyện gì. Người, sai người quan sát nhất cử nhất động. Thái hoàng Thái hậu bất quá chỉ là một bà lão, làm nên cái tích sự gì chứ!”

Hoàn Nhan Hồng cười âm hiểm, cứ như thiên hạ đã nằm gọn trong tay hắn. Từ sau khi trải qua chuyện với Hoàn Nhan Liệt, Hoàn Nhan Hồng tình tường hiểu được, chỉ khi mình nắm quyền lực trong tay, mới có thể yên tâm gối đầu. Phụ hoàng thì sao, nhi tử thì thế ào, con thân sinh không bằng quyền bên thân.

Trong khoảng thời gian bị nhốt, tâm tính của Hoàn Nhan Hồng có những biến hóa rất lớn.

Tuy không có ai cắt xén phí sinh hoạt của hãn, nhưng so với cuộc sống xa hoa, lãng phí trước đây ở Đông Cung, cuộc sống hiện tại quả thực kém xa vạn dặm. Bị nhốt riêng, không có tự do, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn bốn góc trời, chuyện này khiến Hoàn Nhan Hồng hoàn toàn không tiếp thụ được, cũng khiến hãn nhìn ra rất nhiều chuyện. Ví dụ như quyền lực, cha hãn có, con hãn có, chính hãn lại không có, như thế thì không được!

Cho nên lúc này, dù có thế nào, hãn cũng sẽ không buông tha cho bảo bối mang tên quyền lực! Chỉ có nắm giữ quyền lực mới có thể làm vua thiên hạ, mới có thể hưởng tự do vô tận, có thể làm bất kỳ chuyện gì mà không bị quản chế.

Phượng Thương không biết rõ tình hình của Hoàn Nhan Khang, từ sau khi có Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Kiêu, Phượng Thương bắt đầu thu liễm toàn bộ hào quang, chỉ vây quanh thế nhĩ của hãn, sống cuộc sống gia đình yên ổn.

Lần này tuy xuôi nam đi giải cổ cho Phượng Kiêu, nhưng đối với đám người này, lại xem như một “cuộc lễ hành xuyên quốc gia”. Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi xem lần đi xa này như đi tuần trăng mật, trên đường đi, thấy gì, gặp gì, đôi vợ chồng này cũng yêu thích, vui vui vẻ vẻ, cứ như chuyến đi lần này là đặc biệt dùng để du sơn ngoạn thủy.

Tâm tình mọi người tốt, tâm tình của Mộ Dung Thất Thất cũng tốt. Vốn nàng còn lo rằng đường xá xa xôi, Phượng Kiêu nhỏ như vậy, sẽ không thích ứng được, thật không nghĩ đến đứa nhỏ này lại vô cùng nghe lời, mỗi ngày đều bú sữa mẹ xong thì ngủ, ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt mê mang nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, hoàn toàn không khóc quấy giống như những đứa bé khác.

Điểm duy nhất thay đổi có lẽ là thái độ của Phượng Kiều đối với Phượng Thương, lúc trước chỉ cần Phượng Thương chạm vào bé, bé sẽ khóc rống lên, thậm chí Phượng Thương chạm vào Mộ Dung Thất Thất, bé cũng sẽ không ngừng khóc, nhưng từ sau lễ đầy tháng, “địch ý” của Phượng Kiều dành cho Phượng Thương không còn rõ ràng như vậy, ngẫu nhiên còn có thể cười cười với Phượng Thương, về sau cũng không bài xích Phượng Thương ôm bé nữa.

Chuyện này khiến cho Mộ Dung Thất Thất buồn bực, hẳn là, con hẳn bắt đầu thấy lão cha kia rồi à? Bất kể thế nào, thái độ cải biến của Phượng Kiều khiến cho Phượng Thương rất cao hứng. Lúc đầu hẳn bị Hoàn Nhan Khang giấu cọt rất lâu, bảo Kiều Nhi không thích lão cha này, hiện tại diễn cảnh phụ tử tình thâm, đến phiên Hoàn Nhan Khang hâm mộ Phượng Thương rồi.

Càng xuống phía nam, thời tiết càng ấm áp, không im lìm vắng vẻ như Bắc Chu, khắp Nam Phượng quốc đều là non xanh nước biếc, hoa hoa đua nhau khoe sắc. Tiến vào Nam Phượng quốc, Cổ Quân Uyển hết sức cao hứng, loại vui vẻ khi trở lại cố hương, người bên ngoài không thể nào cảm nhận được.

“Thấy không, đây là sông Thanh, đây là nơi bắt nguồn của bản làng đầu tiên của chúng ta, nó ngay trên sườn núi Thanh Lương kia! Chỉ cần đến đầu nguồn, là đến thôn xóm của Tường tộc ta rồi!” Cổ Quân Uyển ngồi trên xe ngựa cùng Mộ Dung Thất Thất cùng Tô Mi, giới thiệu cho họ, trên đường đi, nàng đã kể cho Mộ Dung Thất Thất nghe rất nhiều chuyện về Tường tộc, nhất là khi nhắc đến bản Trúc Lô của Tường Tộc, cả người Cổ Quân Uyển đều hiện lên vẻ hưng phấn.

“Tiểu Uyển rất thích bản làng nhỉ?”

“Đó là đương nhiên! Từ nhỏ ta lớn lên trong bản, mẫu thân ta chết sớm, phụ thân ta phải quản lý bản, còn gánh trách nhiệm của cả phụ mẫu mà

chiếu cổ ta, toàn bộ bản làng đều chứa đầy những kỷ niệm tươi đẹp lúc nhỏ của ta! Nếu có thể, ta nguyện ý mãi mãi sống trong bản làng của Tường tộc ta! Giống với phụ mẫu ta!”

Cổ Quân Uyển có một đôi mắt xinh đẹp, tuy không lớn, lại sáng ngời hữu thần, tràn đầy sức sống. Nhìn bộ dáng Cổ Quân Uyển, Mộ Dung Thất Thất có thể đoán đại khái bộ dáng của cha nàng- Cổ Đức.

“Thất Thất, người đừng lo lắng! Cha ta rất tốt! Nhìn thấy Tiểu thế tử đáng yêu như thế, ông nhất định sẽ giúp các người!”

Cổ Quân Uyển biết rõ Mộ Dung Thất Thất đang lo lắng chuyện gì, ở phủ Nhiếp Chính Vương lâu như vậy, Cổ Quân Uyển cùng Mộ Dung Thất Thất đã trở thành bạn thân đến mức không giấu giếm nhau chuyện gì.

Nàng yêu thích Mộ Dung Thất Thất, cảm thấy Mộ Dung Thất Thất đúng là nữ nhân trong nữ nhân, có nữ nhân nào ôn nhu, hiền lành, gia thế, dung mạo, mọi mặt đều tốt, lại không chút kiêu ngạo hay không? Điều khiến Cổ Quân Uyển khâm phục nhất là, tiểu nữ nhân này lại không hề nhu nhược, vào những lúc cần bảo vệ trượng phu cùng hài tử, nàng đều xuất ra lực lượng cường đại, khiến cho người ta không thể không bội phục.

Chuyện của Mộ Dung Thất Thất, Cổ Quân Uyển đã lặng lẽ viết thư kể cho Cổ Đức, cũng nói giúp cho Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương không ít lời hữu ích. Chỉ là, Cổ Quân Uyển biết rõ quy củ của Tường tộc, nếu thật muốn giải cổ, cho dù Phượng Thương là Nhiếp Chính Vương của Bắc Chu quốc, cũng nhất định phải qua ba cửa ải.

Ba cửa ải này, Cổ Quân Uyển từng nói qua với Mộ Dung Thất Thất. Lên núi đao, xuống biển lửa, vào đầm rồng. Ba cửa này tuy nghe đơn giản, nhưng độ khó lại hơi bị lớn.

Tường tộc từ trước đến nay luôn sùng bái dũng sĩ, ba cửa ải này, trong tộc họ, số người có thể thông qua thật ít đến thảm thương, Đừng nói đến

việc thật sự đi thử, chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh như vậy, đã khiến cho người ta không rét mà run.

Cũng may Cổ Quân Uyển đã sớm tiết lộ tin tức với bọn Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn, cho nên dọc theo đường đi, Mộ Dung Thất Thất một mực vẫn luôn tìm kiếm phương pháp vượt qua ba cửa ải kia.

Đặc biệt là cửa thứ ba, vào đầm rồng, tìm kiếm tầm ngàn năm, đó là vấn đề khiến người ta đau đầu nhất. Đầm rồng sâu bao nhiêu, không người nào biết, chỉ có hiểm hoi vài vị “anh hùng” cái thể bắt được tầm ngàn năm.

Về chuyện ba cửa ải của Tường tộc, Phượng Thương sau khi biết cũng chỉ cười cười.

Có thể có bao nhiêu khổ chứ? Có thể vất vả hơn những năm mình hăn chịu đựng một mảnh đen tối lạnh lùng kia sao? Hiện tại, hăn đã có người yêu, đã có khoảng trời riêng của bọn hăn, còn có hài tử đáng yêu, đã có được hạnh phúc này, chẳng lẽ hăn còn sợ những cái kia sao?

Phượng Thương đã tiến vào Nam Phượng quốc, bên kia, tại kinh thành Nam Phượng quốc, Minh Nguyệt Thịnh đang loay hoay sút đầu mẻ trán vì chuyện tuyển phi.

“Bệ hạ, đây là tất cả tư liệu về những tú nữ được tuyển chọn từ các châu quận, họ đều là những nữ tử trong sạch.” Cổ Đức cho người chắt một đồng bức họa của tú nữ trong thư phòng Minh Nguyệt Thịnh: “Ngài cần lựa chọn một vị hoàng hậu, hậu cung cũng cần thêm vài vị mỹ nhân, Nam Phượng quốc càng cần rót vào nguồn máu mới!”

Nghe Cổ Đức nói xong, Minh Nguyệt Thịnh thả bút lông trong tay xuống, giương mắt nhìn Cổ Đức: “Thừa tướng, người nói những điều này đều là thứ yếu, trọng yếu nhất người muốn biểu đạt chính là, hậu cung cần các thế lực đến để cân đối a!”

Minh Nguyệt Thịnh nói thẳng, Cổ Đức nở nụ cười. Ông chừng năm mươi tuổi, vóc dáng không cao, làn da ngăm đen, người rất to lớn. Năm tháng vô tình khắc sâu dấu vết trên mặt vị tộc trưởng Tường tộc này, nhưng mà lòng của ông, lại không bị năm tháng đả bại.

Nghe Minh Nguyệt Thịnh nói đến ý nghĩa mẫu chốt của hậu cung, Cổ Đức vuốt vuốt chòm râu, cũng không thêm nói những lời khách sáo: “Bệ hạ đã biết rõ, nên tình tường, hậu cung cũng là một triều đình nho nhỏ. Tất cả thế lực trong triều đều được thể hiện qua hậu cung, muốn cân đối triều đình, trước hết bệ hạ phải xử lý tốt những nữ nhân trong hậu cung kia.”

“Thừa tướng, Tây Kỳ quốc vừa nhập vào bản đồ nước ra, còn rất nhiều chuyện cần được trầm xử lý, trầm không có tâm tư để ý đến những thứ này.”

Đạo lý kia, Minh Nguyệt Thịnh sao có thể không biết, chỉ là trong lòng hẩn lấp đầy hình bóng của một nữ tử tên Mộ Dung Thất Thất, hẩn không muốn ruồng bỏ phần tình cảm này, mặc dù Mộ Dung Thất Thất là thê tử của người khác. Đối với Minh Nguyệt Thịnh, Mộ Dung Thất Thất là hoa sen trắng trong nước, hẩn chỉ bảo vệ từ xa là đủ rồi.

Cổ Đức không biết chuyện của Mộ Dung Thất Thất, từ sau khi Minh Nguyệt Thịnh lên ngôi vẫn kháng cự lập hậu nạp phi, khiến cho Cổ Đức có chút không hiểu nổi vị quân vương trẻ tuổi trước mắt này. Nữ nhân trong hậu cung là biện pháp tốt nhất để đế vương kiểm chế triều đình, Minh Nguyệt Thịnh như vậy, ngược lại có chút khác lạ.

“Bệ hạ, nếu như ngài kiên quyết không lập hậu cũng được, trước tiên ngài có thể tuyển một vài nữ tử trẻ tuổi lấp đầy hậu cung, những chuyện khác, từ từ tính!” Cổ Đức cho rằng nguyên nhân Minh Nguyệt Thịnh không chấp nhận chuyện này là vì trong triều chưa tính là ổn định, hẩn lo nước lo dân, còn nguyên nhân khác, đại khái là hoàng đế trẻ tuổi sẽ không thông suốt trong chuyện này, vậy càng cần nữ nhân đến để khai đạo cho hẩn, dù

sao Hoàng hậu cùng Hoàng tự* đều liên quan đến ổn định quốc gia.
(*người kế thừa trong hoàng tộc)

“Bệ hạ có hùng đồ đại chí*, thế nhưng cổ ngữ đã nói, thành gia lập nghiệp, ắt phải thành gia trước, mới có thể lập nghiệp được!” (*mưu lược, kế hoạch vĩ đại, chí lớn)

Cổ Đức còn muốn tiếp tục khuyên bảo Minh Nguyệt Thịnh, Minh Nguyệt Thịnh lại ôm bụng kêu lên: “Thừa tướng, hình như trẫm ăn nhầm đồ, đi một chút sẽ trở lại...”

Không đợi Cổ Đức kịp ngăn lại, Minh Nguyệt Thịnh kéo theo Phúc Nhĩ rời khỏi thư phòng. Nhìn bóng lưng Minh Nguyệt Thịnh biến mất như một cơn gió, Cổ Đức đành chịu mà lắc đầu. Bệ hạ a, mỗi lần đều dùng một chiêu này, chẳng lẽ ngài không biết nhàm sao?

Nhìn một đồng bức họa chất đầy trên bàn, Cổ Đức thở dài. Những nữ tử này đều được chọn lựa tỷ mẩn, vô luận nhân phẩm, gia thế, dung mạo hay tài hoa, đều trong trăm có một, tiến cung làm hậu phi đều đạt yêu cầu, vì sao Minh Nguyệt Thịnh lại không thích cơ chứ? Hay là, hẳn có tật xấu gì hay sao?

Trong ngự hoa viên, Minh Nguyệt Thịnh nghe Phúc Nhĩ báo lại rằng Cổ Đức không đuổi theo, mới thả chậm bước chân, nhẹ nhàng thở ra.

“Phúc Nhĩ, trẫm như vậy, có xem là đang trốn tránh trách nhiệm hay không?” Trong ngự hoa viên, cả vườn sắc xuân, Minh Nguyệt Thịnh hípmắt, nhìn những đám mây thơ thẩn trên bầu trời, thông thả hỏi.

“Bệ hạ, ngài như vậy, mới có trách nhiệm với các nàng.”

Các nàng mà Phúc Nhĩ nói, chính là chỉ những tú nữ được tuyển chọn kia. Thiên hạ này, bao nhiêu người tước tiếm nãodại*, đưa nữ nhi vào cung, ước gì các nàng có thể biến thành phượng hoàng đầu cành, nhưng bọn họ

sao biết được, hậu cung là nơi đáng sợ cỡ nào, nữ tử thuần khiết, ngây thơ, chỉ cần tiến vào cung, từ bề ngoài đến linh hồn, sẽ đều biến thành ma hại người. (*chỉ những người nguy trang, tô son trát phấn, luôn cúi chỉ hồng nhận được lợi lộc, nhiều loạn triều chính)

Thuở nhỏ Phúc Nhĩ ở trong cung hầu hạ những phi tần kia, nhìn quen hưng suy sủng nhục*, hiện tại hẳn có thể hiểu được tâm tình của Minh Nguyệt Thịnh. Huống chi trong tim vị chủ tử này còn có một nữ tử! Phúc Nhĩ dám nói, chỉ cần nữ tử kia còn, nữ nhân trong thiên hạ này đều không cách nào lọt vào mắt vị quân vương này. Chỉ có thể nói vận mệnh trêu người a! (* ý chỉ thăng trầm, sóng gió trong hậu cung)

“Phúc Nhĩ, người luôn tốt với trẫm như vậy! Vô luận trẫm làm gì, người đều ủng hộ trẫm, tìm mọi cơ nói giúp trẫm...”

Minh Nguyệt Thịnh quay người, nhìn về phía Phúc Nhĩ. Người cung nhân đã đến Tây Kỳ quốc cùng hẳn từ năm đó, hôm nay tóc đã hoa râu. Hẳn còn nhớ rõ, từ sau khi mẫu hậu hẳn- Miêu Sở Vân mất trong đêm rét lạnh, Phúc Nhĩ vẫn luôn bên cạnh an ủi hẳn, cố vũ hẳn, hơn nữa còn nói với hẳn: “Điện hạ, Phúc Nhĩ sẽ luôn luôn ở cạnh ngài, đến tận một khắc cuối cùng trong đời Phúc Nhĩ.”

Ngẫm lại, từ khi Phúc Nhĩ đi theo hẳn đến bây giờ, đã qua mười mấy xuân thu. Hôm nay hẳn đã là Hoàng đế Nam Phượng quốc, Phúc Nhĩ lại vẫn tận tâm tận trách mà hầu hạ hẳn. Người trước mắt, chỉ sợ là người hiểu rõ hẳn nhất trên thế giới này. Đối với Minh Nguyệt Thịnh, Phúc Nhĩ vừa là thầy, vừa là bạn, hẳn chưa từng xem Phúc Nhĩ là nô bộc cấp thấp.

“Bệ hạ, nô tài đã đáp ứng Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ chăm sóc ngài tốtA Hoàng hậu nương nương đối với nô tài có ân cứu mạng, mạng này của nô tài là của ngài!”

Lời của Phúc Nhĩ, khiến tim Minh Nguyệt Thịnh trở nên ấm áp giữa chiều xuân. Có một người trung thành và tận tâm với mình đến vậy, thật sự là một chuyện may mắn.

“Phúc Nhĩ, Mộ Dung Thất Thất đi đến đâu rồi?”

“Hồi bẩm bệ hạ, công chúa vừa mới tiến vào Nam Phượng quốc, Cổ cô nương đã cho bồ câu đưa tin về rồi.”

“Ừ, trẫm đã biết.”

Sau đó, Minh Nguyệt Thịnh vẫn lặng im không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng mình, nhìn mây bay trên bầu trời. Phúc Nhĩ chậm rãi lui qua một bên chờ Minh Nguyệt Thịnh, chờ đến tận mặt trời lặn xuống núi, tia nắng cuối ngày le lói, Minh Nguyệt Thịnh vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Thân ảnh cô đơn của Minh Nguyệt Thịnh khiến Phúc Ngươi thờ dãi trong lòng. Chuyện của Minh Nguyệt Thịnh, nô tài như hăn không nên lăm miêng, nhưng mà nhìn thấy chủ tử như vậy, Phúc Nhĩ vẫn rất đau lòng Minh Nguyệt Thịnh. Dù sao, hăn nhìn Minh Nguyệt Thịnh lớn lên, bầu bạn cùng hăn suốt khoảng thời gian ở Tây Kỳ quốc, trong đầu hăn luôn xem Minh Nguyệt Thịnh là con mình mà thương yêu.

Chỉ là, đời người a, nếu không nhấp nhô, vậy không gọi là đời người rồi.

Sau khi Cổ Đức ra khỏi nội cung, đám đại thần đợi bên ngoài lập tức tiến lên vây lấy ông: “Thừa tướng đại nhân, bệ hạ nói như thế nào? Rốt cuộc bệ hạ có thái độ gì?”

Những đại thần này vội vàng, đều bởi nữ nhi trong nhà đều đã lọt vào đám tú nữ, cho nên thái độ của Minh Nguyệt Thịnh, quyết định sự hưng suy sau này của gia tộc họ. Từ khi Minh Nguyệt Thịnh đăng cơ đến nay, vẫn không nạt bất kỳ phi tần nào, khiến cho đám đại thần này đợi đến sốt ruột.

Nói trắng ra là, bọn họ không quan tâm con gái của mình phải chăng có được sủng ái, mà là Hoàng thượng có chịu tiếp nhận phượng thức trai đổi loại ích người tới ta đi như kia hay không.

Cổ Đức đã lăn lộn trong triều nhiều năm, tất nhiên biết rõ ý nghĩ trong lòng những người này. Không thể trách bọn họ bỏ dờ, nịnh hót, ích kỷ, khi triều đại đổi thay đều như thế. Chỉ có móc nối lợi ích của gia tộc bọn họ với hoàng gia, mới có thể khiến đám đại thần này an tâm. Nếu không, gần vua như gần cọp, không cùng nhận thức, không đạt được lợi ích chung, vạn nhất đế vương trở mặt, vậy chẳng phải là gặp chuyện không may?

Thấy Cổ Đức không nói chuyện, có người nóng nảy: “Thừa tướng, ngài mau cho cái tin chính xác đi! Rốt cuộc là bệ hạ có ý gì? Chúng ta đều đang đợi tin của nàng đây này!”

“Đúng vậy a, Thừa tướng, bệ hạ cũng không còn nhỏ tuổi, rốt cuộc hẳn định khi nào tuyển tú? Bên ngoài đều có vài tin đồn kia, ta sợ cứ tiếp tục như vậy, sẽ ảnh hưởng đến bệ hạ a!”

“Tin đồn gì?” Nghe nói thế, Cổ Đức nhướng mày, hẳn mới trở về Tường tộc một chuyến, trong kinh thành có tin gì bất lợi với Minh Nguyệt Thịnh rồi hả?

“Thừa tướng, lời này cũng không phải ta nói, ngài đừng trách ta!” Người nọ bị Cổ Đức nhìn chăm chú liền vội vàng xua tay bảo việc này không có chút quan hệ nào với mình: “Các vị đồng僚 có lẽ đều từng nghe qua những lời này

Lúc nói lời này, biểu cảm của đám đại thần bên cạnh có chút ít không được tự nhiên, thế nên Cổ Đức mới biết, trong kinh thành thật sự có chuyện chỉ trích Minh Nguyệt Thịnh không tuyển hậu.

“Rốt cuộc đồn cái gì?”

“Cái này...” Quanh co cả buổi, có giọng nói lý nhí trả lời Cổ Đức: “Bên ngoài đều đồn bệ hạ yêu thích nam sắc.”

Lời này vừa được nói ra, đám đại thần đều ngừng thở, cẩn thận từng li từng tý nhìn Cổ Đức. Không nghĩ sắc mặt Cổ Đức vốn đang trầm xuống, bỗng “ha ha” cười to.

“Đây quả thực là vợ vãn, cực kỳ vợ vãn! Bệ hạ là nam nhân khỏe mạnh, sao lại yêu thích nam sắc chứ! Hoàn toàn là lời đồn nhảm...”

Có người thông mắt bắt được một chút ý miễn cảm trong lời của Cổ Đức, lập tức mở miệng hỏi: “Thừa tướng, ý của ngài là, bệ hạ đồng ý tuyển tú rồi hả? Vậy thì tốt quá”

Không để Cổ Đức kịp giải thích, một đám người đều quỳ gối trước hoàng cung, hô lớn: “Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các người...” Cổ Đức vừa mở miệng, đám đại thần kia đều tùm tùm cười, đứng lên: “Thừa tướng, đa tạ! Ngài quả thật là đại công thần của Nam Phụng quốc ta a!”

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Sóng Gió Tuyển Tú (2)

“Không phải, các người....”

“Thừa tướng, đa tạ ngài!”

“Vẫn là thừa tướng lợi hạ, Thừa tướng vừa ra tay, bộ hạ liền quyết định tuyển tú!”

“Đúng vậy, đúng vậy a! Thừa tướng đúng là đại đại công thần a!”

Đủ mọi lời tâng bốc bao lấy Cổ Đức, khiến cho ông không thể phân biệt thật giả. Đợi đến khi Cổ Đức hiểu ra, những người kia đều rời đi rồi, xa xa truyền đến tiếng cười vui của đám đại thần.

“Một đám hồ ly!” Cổ Đức thở ra một hơi, lần này ông bị đám người này hại thảm rồi! Không đợi ông nói hết lời, đã xuyên tạc lời của ông, không bao lâu sau chắc chắn toàn bộ người trong kinh thành đều sẽ biết Minh Nguyệt Thịnh muốn tuyển tú, đến lúc đó ông phải giải thích như thế nào với Hoàng thượng? Việc này có tính là một hiểu lầm mang ý tốt hay không?

Có điều, không đây một lát, vẻ bất đắc dĩ trên mặt Cổ Đức biến thành cực kỳ vui vẻ. Nói không chừng chuyện này sẽ tạo nên một cơ hội xoay chuyển, không chừng Minh Nguyệt Thịnh dưới áp lực của bách tính sẽ không thể không tuyển tú! Chỉ là trước đó, ông phải “cúi đầu nhận tội”, cũng để cho Minh Nguyệt Thịnh có thể kịp chuẩn bị tâm lý.

Khi Minh Nguyệt Thịnh quay lại từ ngự hoa viên, phát hiện Cổ Đức vẫn còn ở trong ngự thư phòng, lão già ngoan cố này, thật đúng khiến Minh

Nguyệt Thịnh đau đầu.

“Thừa tướng, chẳng lẽ ngài muốn ở lại nội cung dùng cơm cùng trẫm?”
Minh Nguyệt Thịnh nửa đùa nửa thật ngồi xuống, một tay chống cằm, đưa mắt nhìn chăm chăm vào mặt Cổ Đức. Lúc trước mỗi lần hăn chuồn đi, khi trở về đều thấy Cổ Đức đã đi về, lần này ông vẫn còn, rất kiên trì đó nha!

Minh Nguyệt Thịnh vừa dứt lời, Cổ Đức liền “âm” một tiếng, quỳ gối xuống trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, trên khuôn mặt kia nhăn lại như bánh quai chèo: “Xin Hoàng thượng định tội! Mong Hoàng thượng tha mạng!”

Nói xong, Cổ Đức dập đầu xuống đất, nhằm rạp xuống mặt đất không nhúc nhích, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh có chút không hiểu gì.

“Phát sinh chuyện gì rồi hả? Xin Thừa tướng hãy đứng lên nói chuyện!”

Minh Nguyệt Thịnh ra hiệu Phúc Nhĩ đến nâng Cổ Đức dậy, không nghĩ tới Cổ Đức cứ như bị đóng đinh trên mặt đất, như thế nào cũng không chịu đứng lên: “Hoàng thượng, lão thần thật xin lỗi ngài, tội của lão thần đáng chết vạn lần! Lão thần chết cũng không có gì đáng tiếc, chỉ lo không ai phụ giúp cho bề hạ...”

Một khóc, hai nháo, ba thất cổ, những điều này đều là thủ đoạn chỉ dùng cho nữ nhân, lúc này lại được Cổ Đức tận dụng, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh dờ khóc dờ cười. Chẳng lẽ bị mình cự tuyệt mấy lần, Cổ Đức đành sửa lại chiến thuật hay sao? Nhìn bộ dáng nước mắt chảy dài của ông, thật cứ như Minh Nguyệt Thịnh là loại hôn quân nào đó!

“Cổ Đức thúc thúc, có chuyện gì người cứ nói trước.” Thấy Minh Nguyệt Thịnh rút cuộc gọi ông bằng “Cổ Đức thúc thúc”, trong lòng Cổ Đức nhẹ nhàng thở ra, xem ra chuyện này sẽ không quá khó khăn, hi vọng Minh Nguyệt Thịnh có thể hiểu được ông dụng tâm lương khổ*. (*dùng hết tâm tư, dụng ý sâu sa, lo nghĩ cho đối phương, nhưng không biểu lộ rõ ràng)

Đợi đến khi Cổ Đức đứng lên, Minh Nguyệt Thịnh mới phát hiện trong mắt ông vậy mà thực sự đỏ lên, kiên trì trong lòng, có chút rung động.

“Cổ Đức thúc thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến cho ngài dùng đại lễ như vậy?”

Từ khi Minh Nguyệt Thịnh đăng cơ, phong Cổ Đức là tể tướng, Minh Nguyệt Thịnh ban cho Cổ Đức quyền lợi hạng nhất đó là nhìn thấy hãn không cần quỳ lạy. Hiện tại Cổ Đức làm vậy, biểu thị rõ có chuyện phát sinh, có thể là chuyện lớn, chuyện này, Minh Nguyệt Thịnh muốn nghe chính miệng Cổ Đức nói.

Quả nhiên, sau khi Cổ Đức nói một năm một mười mọi chuyện xảy ra ở cửa cung cho Minh Nguyệt Thịnh biết, cảm giác đầu tiên mà Minh Nguyệt Thịnh cảm nhận chính là, mình bị một đám lão hồ ly lừa rồi.

“Hoàng thượng, ngài xem..... Hiện tại đoán chừng dân chúng trong kinh thành đều đang chúc mừng chuyện “tuyển tú” của ngài rồi...”

“Bệ hạ, này, có lời này không biết có nên nói hay không...” Cổ Đức do dự trong chốc lát, bày ra vẻ mặt “ta cảm thấy thật khó”.

“Nói!” Nếu như người đứng trước mặt không phải Cổ Đức, nếu như Cổ Đức cùng nhà lão không có quan hệ mấy đời với nhà hãn, Minh Nguyệt Thịnh xác định mình nhất định không thể nào nhẫn nại chờ như vậy, nhất định sẽ sai người kéo Cổ Đức xuống dưới, đánh 80 đại bản!

“Bởi vì ngài chậm chạp không chịu tuyển phi, hậu cung không có chủ, cho nên bên ngoài phố phường có một ít lời đồn, nói ngài.... Nói ngài yêu thích nam sắc....”

Cổ Đức do dự cả buổi, đến khi nói hết, Phúc Nhĩ trực tiếp sặc nước miếng: “Khục khục khục...”

“Phúc công công, người đừng kích động, ta chỉ nói sự thật! Người bên ngoài thực sự đã nói thế đấy!” Nói đến chỗ này, Cổ Đức thay đổi vẻ mặt thành khuyên bảo: “Bệ hạ, hôm nay ngài là quân vương của Nam Phượng quốc, nhất cử nhất động của ngài đều được dân chúng dõi theo. Nếu hậu cung không chủ, hoàng thất không người kế tục, hậu quả cuối cùng chính là quốc gia rung chuyển, dân chúng bất an a!”

Lời này của Cổ Đức rất có lý, Minh Nguyệt Thịnh sao lại không biết. Chuyện đã đến mức này, việc tuyển tú thật không thể tránh khỏi, xem ra, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

“Bệ hạ, bệ hạ?” Thấy Minh Nguyệt Thịnh chỉ cau mày không lên tiếng, trong lòng Cổ Đức thoáng “bộp” một tiếng, hẳn là Minh Nguyệt Thịnh giận? Cổ Đức cũng biết, vừa rồi nếu là người khác nói những lời kia, không chừng Minh Nguyệt Thịnh đã cho người lôi xuống dưới! Lần này là hấn cây già lên mặt, hi vọng Minh Nguyệt Thịnh có thể hiểu được quan hệ giữa hậu cung với triều đình, có thể chuyên tâm làm một quân vương.

“Ý của Thừa tướng, trăm mình bạch. Đã vậy, việc tuyển tú đành giao cho Thừa tướng phụ trách! Sơ tuyển, nhị tuyển, cứ dựa theo quy cũ! Điện tuyển cuối cùng, trăm tự mình đến!”

“Vâng! Thần tuân chỉ!” Đã có những lời này của Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Đức rốt cuộc an tâm. Đang chuẩn bị qua người đi, Cổ Đức đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Bệ hạ, nếu như ngài không thích ồn ào, vậy chọn một là đủ rồi! Không cần nhiều, quý tại hiền đức. Dân chúng đơn giản chỉ muốn một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, Nam Phượng quốc cũng đơn giản chỉ cần một vị hoàng tử đơn giản, thần cũng có một hi vọng đơn giản là bệ hạ có thể hạnh phúc...”

Lời Cổ Đức nói đã đủ rõ ràng, trong chuyện tuyển phi, ông không hề giống như đám đại thần kia, hi vọng nữ nhân trong hậu cung càng nhiều càng tốt. Việc Minh Nguyệt Thịnh không gần nữ sắc, trong mắt Cổ Đức là

một ưu điểm. Tham luyện sắc đẹp, cuối cùng mất nước, đã có rất nhiều ví dụ. Nếu như Minh Nguyệt Thịnh có thể gặp được người mình yêu, hơn nữa được sống cùng nàng, đối với vị hoàng đế từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, không có tình thương của cha, tuổi nhỏ đã làm vật thế chấp, ấy là một chuyện hạnh phúc.

Mặc dù biết đế vương không thể nào một đời một kiếp một đôi người, nhưng với tư cách là trưởng bối của Minh Nguyệt Thịnh, Cố Đức hi vọng vị đế vương cô độc này có thể nhận được hạnh phúc.

Bỏ lại lời này, Cố Đức cung kính hành lễ, sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

Nhìn theo thân ảnh không cao lắm của Cố Đức dần dần biến mất khỏi cửa, bên tai Minh Nguyệt Thịnh vọng lại câu nói kia của Cố Đức. Hóa ra, vẫn còn người thật sự quan tâm hẳn! Cho dù chuyện mà Cố Đức làm đã vi phạm ý muốn của hẳn, nhưng cũng chỉ xuất phát từ ý tốt! Trên thế giới này có người thật tình đối tốt với người, nên quý trọng, nếu không sau khi mất đi, ắt sẽ hối hận không kịp, đây là điều mà mẫu thân hẳn- Miêu Sở Vân, đã từng nói.

“Phúc Nhĩ, trong nội cung hẳn sẽ náo nhiệt lên rồi.” Tựa trên ghế rồng, Minh Nguyệt Thịnh không hình dung được cảm xúc lúc này trong lòng hẳn. Trong đầu hẳn hiện lên khuôn mặt của Mộ Dung Thất Thất, một nụ cười, một cái nhăn mày, đều khiến hẳn nhớ thương.

“Bệ hạ, nếu ngài không thích, cứ cho họ vài danh vị, để đó, đừng động tới là được rồi!”

Phúc Nhĩ đau lòng thay Minh Nguyệt Thịnh, có lẽ lão biết rõ, nếu như Minh Nguyệt Thịnh không tuyển phi, sẽ khiến quốc gia này rung chuyển. Hoàng triều muốn tiếp tục, cần có huyết mạch kế thừa. Nếu Minh Nguyệt Thịnh tiếp tục cố chấp, chỉ sợ không những trong triều, dân gian cũng sẽ chỉ trích. Cái ngôi hoàng đế này, có những điều “ủy khuất”, thân bất do

kỷ*. (*tạm hiểu là: có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm, có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm để tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại của mình.)

“Ha ha...” Minh Nguyệt Thịnh cười khẽ: “Phúc Nhĩ, như vậy không phải là làm chậm trễ nhi nữ nhà người ta sao?”

“Bệ hạ, có thể hầu hạ ngài, là phúc khí của họ.” Phúc Nhĩ đi đến trước, châm trà cho Minh Nguyệt Thịnh: “Bệ hạ, kỳ thật ngài cũng nên nghĩ cho mình. Giấc mộng kia không thể nào trở thành sự thật, ngài, đã có giang sơn xã tắc, cũng nên tự lo cho mình rồi.”

“Giấc mộng” mà Phúc Nhĩ nói đến, chính là Mộ Dung Thất Thất. Minh Nguyệt Thịnh sao lại không biết Phúc Nhĩ đang khích lệ mình buông tay, đừng cố chấp, nhưng mà, buông, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Chuyện Minh Nguyệt Thịnh tuyển tú không bao lâu đã truyền ra, những người dân còn đang lo lắng hậu cung trống rỗng, nghe thấy mà buông lỏng tâm tình. Toàn bộ kinh thành bởi vì chuyện tuyển phi của Minh Nguyệt Thịnh mà trở nên náo nhiệt.

Những nhà có nữ nhi đợi tuyển tú nữ đều tìm mọi biện pháp giúp các nàng ăn diện, hy vọng nữ nhi nhà mình có thể biến thành phượng hoàng đầu cành. Minh Nguyệt Thịnh tuy là tân hoàng, thế nhưng khi hắc mới đăng cơ liền dứt quyết cải cách toàn bộ, trong thời gian ngắn đã chinh phục Tây Kỳ quốc, trong dân gian, Minh Nguyệt Thịnh đã trở thành hóa thân của anh hùng.

Anh hùng, tự nhiên phải sánh đôi với mỹ nhân. Những tú nữ kia đã sớm nghe đến “công tích vĩ đại” của Minh Nguyệt Thịnh, cũng nghe được vị tân vương trẻ tuổi phong lưu anh tuấn đến cỡ nào, tất nhiên trong lòng đều muốn gả cho hắc, trở thành nữ nhân của hắc.

Trong lúc nhất thời, châu báu, trang sức, quần áo, lụa là, son phấn trong thành đều tăng giá gấp bội. Lần này người được lợi nhất, vẫn là Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường của Mộ Dung Thất Thất.

Bởi vì lần đầu tiên Minh Nguyệt Thịnh tuyển tú, phần lớn tú nữ đều đến từ nhà quan. Tiểu thư nhà quan tất nhiên có tiền, lại càng không cần phải nói đến việc vì đợt tuyển tú này, đám đại thần kia ắt sẽ trút hết bạc lên người nữ nhi, cho nên Thông Bảo Trai cùng Tuyệt Sắc Phường trở thành sự lựa chọn hàng đầu.

“Minh Nguyệt Thịnh muốn tuyển phi?”

Sau khi Mộ Dung Thất Thất nhận được tin tức này, có chút giật mình, không chỉ nàng kinh ngạc mà ngay cả Cổ Quân Uyển cũng rất kinh ngạc. Tính tình của Minh Nguyệt Thịnh là cái dạng gì, Cổ Quân Uyển ít nhiều cũng hiểu được đôi chút. Đó là loại tính cách quật cường mà chín con trâu cũng không kéo nổi, trước kia Cổ Đứa buộc hãn tuyển phi, hãn dứt khoát buông tha triều chính, “trốn” ở Bắc Chu quốc. Lần này, vì sao lại dễ dàng đáp ứng tuyển tú như vậy? Thật sự quá mức quý dị mà!

Khi Cổ Quân Uyển suy nghĩ vì sao Minh Nguyệt Thịnh phát sinh biến hóa lớn như thế, đã vụng trộm dò xét Mộ Dung Thất Thất, muốn từ trên mặt Mộ Dung Thất Thất đoán được vài điều.

Không nghĩ tới, kết quả cuối cùng khiến cho Cổ Quân Uyển rất thất vọng. Mộ Dung Thất Thất đối với chuyện Minh Nguyệt Thịnh tuyển phi không hề biểu lộ ra vẻ ghen tuông hay gì khác, xem ra, trong lòng Mộ Dung Thất Thất thật sự chỉ xem Minh Nguyệt Thịnh là bằng hữu, ngược lại chỉ có mình Minh Nguyệt Thịnh khổ tâm rồi.

Sau khi Mộ Dung Thất Thất biết rằng Minh Nguyệt Thịnh muốn tuyển phi, nàng cảm thấy vui mừng thay hãn. Vui nhiều, nhưng nàng cũng có chút ít lo lắng. Minh Nguyệt Thịnh ở vị trí kia, liệu có thể gặp được nữ tử hãn

yêu mến hay không, đây là vấn đề lớn. Cao xử bất thắng hàn*, không biết Minh Nguyệt Thịnh phải chăng đã cảm nhận được rồi. (*Chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh.)

Có điều, những thứ kia, Mộ Dung Thất Thất không thể can thiệp được, chỉ có thể hi vọng trong lòng rằng Minh Nguyệt Thịnh có thể hạnh phúc! Những ngày sau đó, Mộ Dung Thất Thất đều chú tâm trong việc thiết kế đồ trang sức, định để tặng cho Minh Nguyệt Thịnh, làm lễ vật cho tân hôn của hân.

Lần đầu tiên Cổ Quân Uyển nhìn thấy những bản thiết kế lễ vật do Mộ Dung Thất Thất vẽ, sau khi nhìn thấy được những trang sức tinh xảo, xinh đẹp trên ấy, Cổ Quân Uyển không nhịn được không ngừng tán thưởng: “Thất Thất, trang sức người vẽ thật xinh đẹp! Có thể sánh ngang với trang sức của Thông Bảo Trai đấy!”

Nghe thấy lời của Cổ Quân Uyển, Tô Mi đứng cạnh cười phì: “Uyển cô nương không biết sao? Thông Bảo Trai là của tiểu thư nhà ta đấy!”

“Cái gì!” Lần này đến phiên Cổ Quân Uyển giật mình, nàng mở to mắt, cái miệng nhỏ nhắn thành hình chữ O, trong mắt long lanh toàn ý sùng bái: “Hóa ra, hóa ra người là đại danh鼎鼎 Quang Hoa công tử? Trời ạ! Quang Hoa công tử là nữ nhân? Ta thật không nghĩ ra! Trước kia Minh Nguyệt Thịnh từng nói qua, ta còn tưởng rằng hân lừa ta chứ! Không ngờ lại là sự thật!”

Cá tính Cổ Quân Uyển tuy hiếu động, thế nhưng vô luận là nữ tử mạnh mẽ cỡ nào, cũng đều có chút ít tâm tư nữ nhân, Cổ Quân Uyển tất nhiên cũng không ngoại lệ. Trên thế giới này, chỉ sợ không có nữ nhân nào có thể chống cự được sức hấp dẫn của Tuyệt Sắc Phường cùng Thông Bảo Trai.

Lúc này, ánh mắt Cổ Quân Uyển nhìn Mộ Dung Thất Thất hoàn toàn khác trước. Ngoại trừ vẻ kinh hỉ, sùng bái ra, còn có một loại hận vì sao

gặp nhau quá muộn!

“Thất Thất, người đúng là người hoàn mỹ! Ta hiện tại rốt cuộc biết được vì sao mọi người đều yêu người rồi!” Cổ Quân Uyển cảm thán từ tận đáy lòng, không nghĩ tới lời này, lại bị Phượng Thương đang vén rèm vào nghe được: “Ai yêu Khanh Khanh nhà ta?”

Nhận thấy ý ghen trong lời của Phượng Thương, Cổ Quân Uyển thè lưỡi, tranh thủ lén trốn khỏi hiện trường, Tô Mi cũng cười cười ra ngoài, để lại Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất.

“Khanh Khanh, các nàng vừa mới nói gì? Ai yêu nàng?”

“Không có đâu... Ý Tiểu Uyển là, ta là người mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở!” Đối mặt với ý ghen mưng mủ của Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất bất đắc dĩ lắc đầu. Bình thường Phượng Thương lý trí bao nhiêu, mỗi khi gặp chuyện liên quan đến Mộ Dung Thất Thất, đều xúc động đến mù quáng. Lúc này, hắn kéo Mộ Dung Thất Thất vào trong ngực, nhìn thấy những bản thiết kế kia, Phượng Thương tán thưởng không ngớt.

“Bộ trang sức này thật xinh đẹp! Khanh Khanh đã đặt tên chưa?”

“Khổng Tước Đông Nam Phi*...” Vốn Mộ Dung Thất Thất chưa nghĩ ra cái tên nào, chẳng biết tại sao, khi nhìn bộ trang sức này, Mộ Dung Thất Thất thốt lên, lại thốt lên cái tên này. (*chim công bay về phương đông nam)

“Khổng Tước Đông Nam Phi? Cũng không tệ lắm.”

Lúc Phượng Thương nói chuyện, cặp môi đỏ mọng tiến tới bên tai Mộ Dung Thất Thất, nhẹ nhàng hà hơi: “Khanh Khanh, Minh Nguyệt Thịnh sắp nạp phi rồi.”

“Ừm.” Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng hừ hừ, bên tai truyền đến khí nóng, nhẹ nhàng quét lấy má nàng, ngứa, tê tê.

“Đợi Minh Nguyệt Thịnh thành thân, ta an tâm.”

Mộ Dung Thất Thất không nghĩ tới Phượng Thương rốt cuộc lại nói một câu như vậy, hóa ra chàng còn nhớ những lời kia của Minh Nguyệt Thịnh a! Người nam nhân này a! Đúng là lòng dạ hẹp hòi: “Không phải mọi chuyện đã qua rồi sao...”

“Không có. Nam nhân kia không dễ dàng buông tay đâu, cho nên, trong lòng ta chịu áp lực rất lớn nha!”

Trong lòng Phượng Thương nghĩ gì, cũng không nói hết cho Mộ Dung Thất Thất, trong mắt hắn, vô luận là tranh ngoài sáng hay đấu trong tối, hắn đều có thể gặp chiêu phá chiêu, đập chết đám ruồi bọ có lòng bất chính với Mộ Dung Thất Thất. Thế nhưng Minh Nguyệt Thịnh kia, chỉ xa xa nhìn ngắm, nàng hạnh phúc, hắn ta hạnh phúc, trái lại lại là kiểu khó “đối phó” nhất.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tuyển Phi

Có điều, Phượng Thương bội phục tình địch “đặc biệt” này từ tận đáy lòng, Minh Nguyệt Thịnh là một đối thủ đáng giá để tôn trọng. Hắn chưa vai giờ sử dụng âm mưu, bày ra quỷ kế, cũng chưa bao giờ làm chuyện gì dơ bẩn sau lưng, chân thành như lời mà hắn từng nói: “Ta yêu nàng, không liên quan đến nàng.” Phượng Thương tự nhận rằng trong tình yêu, mình không làm được điều này.

Tin tức tân hoàng của Nam Phượng quốc muốn tuyển tú như chấp cánh theo gió, không bao lâu đã truyền khắp toàn bộ Nam Phượng quốc.

Vào những ngày này, mỗi khi lên triều, Minh Nguyệt Thịnh đều có thể cảm nhận được ánh mắt là lạ của đám đại thần, họ nhìn hắn cứ như nhìn bánh trái thơm ngon. Lại có người kẹp cả hình tiểu nữ nhà mình vào tấu chương, hi vọng khi Minh Nguyệt Thịnh phê duyệt tấu chương có thể nhìn thấy, hơn nữa còn lưu lại ấn tượng tốt với nữ nhi nhà mình. Tất cả mọi người đều coi trọng Minh Nguyệt Thịnh, hi vọng có thể lôi kéo chút quan hệ với hoàng gia.

Trong kinh thành, một cuộc tuyển tú hùng hực khí thế bắt đầu, tất cả tú nữ đều được an bài tiến vào hoàng cung, bắt đầu sơ tuyển, nhị tuyển. Mỗi người đều cố gắng triển lộ mình, hy vọng có thể được Minh Nguyệt Thịnh chọn trúng.

“Phúc Nhĩ, sự tình tiến hành như thế nào?” Minh Nguyệt Thịnh cũng không hề bị ảnh hưởng bởi sự huyên náo bên ngoài, cẩn trọng phê duyệt tấu chương như trước, ngẫu nhiên sẽ hỏi đôi lời về chuyện tuyển tú.

“Bẩm hoàng thượng, sơ tuyển còn chưa bắt đầu kìa! Chất lượng tú nữ lần này rất cao, những người được chọn đều rất ưu tú, xem ra, lần này Cổ Đức đại nhân phải đau đầu rồi!”

“Hi...” Minh Nguyệt Thịnh cười, giọng cười không phân biệt được vui hay buồn, phê duyệt xong tấu chương cuối cùng, Minh Nguyệt Thịnh đứng lên, thư giãn gân cốt, đột nhiên nói ra một câu: “Phúc Nhĩ, thời tiết hôm nay khá đẹp, người cùng ta xuất cung một chút!”

“Vâng...” Đối với yêu cầu của Minh Nguyệt Thịnh, từ trước tới giờ Phúc Nhĩ đều tuân theo, lập tức thay đổi y phục bình thường cho Minh Nguyệt Thịnh, Phúc Nhĩ đi theo sau lưng Minh Nguyệt Thịnh, hai người ra khỏi hoàng cung.

Đã vào đầu xuân, mùa xuân của Nam Phượng quốc đến từ rất sớm, trên phố có thể nhìn thấy những nữ nhân đang bán hoa, những đóa hoa đua nhau khoe sắc được cắm trong bình, bán chỉ mấy đồng, có thể bó một ít ôm đi, quả thực rất tiện lợi.

Minh Nguyệt Thịnh nhìn đám hoa trước mặt hồi lâu, cuối cùng chọn một bó hoa đào. Đầu mùa xuân, chính là thời điểm hoa đào diễm lệ nhất. Hoa đào đơn giản, xinh xắn, sắc hoa tinh khiết, cánh hoa nho nhỏ nở rộ dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa xuân, cứ như muốn dùng hết sức mình ôm trọn mùa xuân.

“Đẹp không Phúc Nhĩ?”

“Rất đẹp! Đào tơ mơn mớn xinh tươi, hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.* ”

(2 câu trong bài “Đào yêu” của Khổng Tử, xem tại đây <http://www.thivien.net/viewpoem.php?ID=2715>)

“Hay, nói rất hay!” Minh Nguyệt Thịnh cầm bó đào, chẳng có mục đích mà dạo quanh kinh thành, người người lướt qua, nụ cười gắn liền trên môi, những nụ cười kia khiến cho tâm tình Minh Nguyệt Thịnh cũng lây nhiễm đôi chút.

Đang lúc Minh Nguyệt Thịnh đắm chìm trong vẻ tươi đẹp của mùa xuân, đâu đây truyền đến một tiếng tỳ bà.

Lần theo âm thanh, đầu đường, cách đó không xa, có một nữ tử áo trắng thanh lịch đang quỳ, trên đầu nàng cầm một cọng rơm dài màu vàng, trước mặt nàng là một thi thể. Dưới mặt đất, chỗ cạnh thi thể nữ để một trang giấy, trên ấy viết rõ bốn chữ: “Bán mình chôn cha.”

Tiếng tỳ bà thê thảm của nữ tử, có chút không hòa hợp với ngày xuân hài hòa, nàng cúi thấp đầu, trước ngực ướt một mảnh, nước mắt trên mặt không ngừng chảy xuống. Giọng nói của thi thể nữ hết sức nghẹn ngào, cho nên hát một khúc, hết sức bi thương.

“Đi, qua đó xem!” Minh Nguyệt Thịnh đi đến trước mặt nữ tử, nữ tử cúi thấp đầu, một đôi tay trắng nõn, thon dài gầy trên đàn tỳ bà, nàng quỳ gối nơi góc đường, chiếm một góc nho nhỏ, đôi mắt căn bản không nhìn đến cảnh phồn hoa, ngựa xe như nước, chỉ cúi đầu đánh đàn, nhẹ giọng ngâm xướng, tạo thành một góc khác biệt giữa chốn phồn hoa.

“Bao nhiêu tiền?” Minh Nguyệt Thịnh nhìn thật lâu, chậm rãi mở miệng.

“Hai lượng.” Thấy có người hỏi mình, thi thể nữ áo trắng ngẩng đầu. Khi nhìn thấy đôi mắt ẩn lệ kia, tim Minh Nguyệt Thịnh thoáng đập nhanh một nhịp. Đôi mắt này, khuôn mặt này, vậy mà có vài phần tương tự với Mộ Dung Thất Thất.

“Văn tự bán đứt* sao?” (*không thể chuộc được)

“Đúng vậy.” Nữ tử áo trắng không nghĩ tới người hỏi mình lại là một công tử anh tuấn, dịu dàng, nhìn quần áo, chắc là một vị công tử quý tộc, trong lòng nữ tử áo trắng co chút khấn trương. Nghe nói nữ công tử nhà quý tộc không xem nữ nhân là người, một cô nương trong thôn nàng ở, bị người ta bắt làm nô tài, hành hạ đến chết. Hiện tại, vận rủi kia phải chăng lại giáng xuống người nàng?

“Phúc Nhĩ, cho nàng hai trăm lượng, giúp nàng chôn cất người, rồi mang về.”

Để lại lời này, Minh Nguyệt Thịnh xoay người rời đi, khiến cho nữ tử áo trắng có chút kinh ngạc.

“Cô nương, đi thôi!” Phúc Nhĩ thở dài, xem ra, Mộ Dung Thất Thất đã hãm sâu trong tim bệ hạ, đây rốt cuộc là kiếp số hay là duyên phận?

Chạng vạng, Phúc Nhĩ đã làm xong hết thủ, dẫn nữ tử áo trắng tiến vào hoàng cung.

Lúc trước, nữ tử còn suy đoán rốt cuộc Minh Nguyệt Thịnh là nhân vật nào một hồi lâu, mặc dù đã nhìn đến hoàng cung to lớn nguy nga, vàng son lộng lẫy, nàng vẫn không hề nghĩ rằng Minh Nguyệt Thịnh có liên quan gì đến hai chữ hoàng thượng. Chỉ đến khi theo Phúc Nhĩ tiến vào ngự thư phòng, nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh một thân long bào, nữ tử mới biết được thân phận của hắn.

“Ngài, ngài là hoàng thượng?” Nữ tử kinh ngạc mà nhìn Minh Nguyệt Thịnh. Phúc Nhĩ nghe thấy lời này, nhướng mày: “Lớn mật...”

Thanh âm nghiêm nghị kia kéo dài, khiến cho nữ tử càng thêm hoảng sợ, vội vã quỳ xuống. Nữ khí kia của Phúc Nhĩ, càng khẳng định ý nghĩ trong nội tâm nữ tử. Minh Nguyệt Thịnh là hoàng đế? Hoàng đế mua nàng làm chi?

Lúc này, trong lòng nữ tử, lo lắng chiếm phần lớn, không có cha mẹ, nàng một mình cực khổ, hôm nay lại gặp Minh Nguyệt Thịnh, thật sự không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì.

“Bao nhiêu tuổi? Tên gọi là gì?” Minh Nguyệt Thịnh không để cho nữ tử nghĩ nhiều, nhìn chăm chăm vào nàng. Vừa rồi, Phúc Nhĩ đã bảo nữ tử thay đi bộ áo trắng, mặc vào một bộ áo lam thanh lịch, giúp nàng tẩy đi chút oán khí.

“Ta...không không, dân nữ tên là Lam Thái Vân, năm nay mười lăm tuổi.” Lam Thái Vân quỳ, hít sâu, không dám thốt một tiếng.

“Biết chữ không?”

“Bẩm bệ hạ, dân nữ từng học theo phụ thân được vài năm, có nhận ra mấy chữ.”

“Ừ. Đứng lên, thoải mái đi vài bước.”

Đối với yêu cầu này của Minh Nguyệt Thịnh, Lam Thái Vân kinh ngạc, thế nhưng nàng không dám phản bác, chỉ có thể đứng lên, nghe theo yêu cầu của Minh Nguyệt Thịnh, bước một vòng quanh thư vòng.

“Người sẽ trung thành với trẫm chứ?”

Vấn đề này của Minh Nguyệt Thịnh khiến cho Lam Thái Vân “ầm” một tiếng, quỳ trên mặt đất: “Bệ hạ đã giúp dân nữ chôn cất phụ thân, dân nữ ắt thành nô tỳ của bệ hạ, cả đời đều nghe theo bệ hạ.”

Lam Thái Vân nói, Minh Nguyệt Thịnh nghe, không có bất kỳ biểu lộ gì, hất một tay chống cằm, ngón tay gõ trên mặt hai cái, nhẹ gật đầu: “Trẫm tạm thời tin tưởng người! Phúc Nhĩ, dẫn Thái Vân đi nghỉ ngơi! Từ ngày mai trở đi, an bài lão ma ma dạy nàng lễ nghi trong nội cung. Trẫm muốn

người học hết trong vòng ba ngày, nếu không, người sẽ không còn giá trị để tồn tại. Hiểu không?”

“Nô tỳ đã biết, nô tài nhất định sẽ dốc hết sức mình...”

“Lui xuống đi...”

Sau khi Phúc Nhĩ an bài cho Lam Thái Vân xong, quay trở lại ngự thư phòng.

“Bệ hạ, nô tài không hiểu ý của ngài?” Ngoài miệng nói không hiểu, nhưng trong lòng Phúc Nhĩ đã đoán được phần nào dụng ý của Minh Nguyệt Thịnh, chỉ là không xác định. Dù sao, nếu Minh Nguyệt Thịnh nghĩ như vậy, thế thì thật quá liều lĩnh rồi.

“Phúc Nhĩ, người thấy Lam Thái Vân như thế nào?” Minh Nguyệt Thịnh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Phúc Nhĩ, như vậy càng khiến Phúc Nhĩ khẳng định ý nghĩ trong lòng mình.

“Bệ hạ, Lam Thái Vân thiếu chút bản lĩnh, chỉ sợ không thể trấn giữ hậu cung.”

Điều Phúc Nhĩ nói, Minh Nguyệt Thịnh biết rõ, lão nhân này đã theo mình nhiều năm, ắt đoán được ý nghĩ chân thật trong lòng mình.

Hoàn toàn chính xác, ý định của Minh Nguyệt Thịnh đúng là cho Lam Thái Vân tham gia tuyển tú. Những người kia không phải dùng việc truyền thừa huyết mạch Hoàng tự, dùng việc nước không thể không có hậu mà “khiến” hấn nạp nữ nhân đấy sao? Vậy hấn đây sẽ chọn một người khiến tất cả mọi người ngoài ý muốn.

Không phải hấn không hiểu chút thủ đoạn vật vãn kia trong triều đình, chỉ là lòng hấn có một thứ tên là Mộ Dung Thất Thất, không có thời gian để ứng phó những nữ nhân khác. Chỉ là, chuyện tuyển phi đã được chiêu cáo

khắp nước, nếu hăn đổi ý vậy sợ sẽ không cách nào chiếm được lòng dân. Đã như vậy, tìm một nữ nhân mình có thể khống chế, ví dụ như Lam Thái Vân.

Lúc chiều, Âm Ảnh đã tra xét thân thể của Lam Thái Vân. Một nữ tử không cha không mẹ, không có bất kỳ thân phận, bối cảnh gì, chỉ cần cho nàng một thân phận mới, thay hình đổi dạng, có thể bắt đầu một khởi đầu mới rồi.

Hậu vị? Hăn đã hứa sẽ cho Mộ Dung Thất Thất, mặc dù nàng sẽ không trở thành hoàng hậu của hăn, vị trí này, được đong đo tạo nên chỉ vì nàng, người khác không có tư cách ngồi!

“Phúc Nhĩ, người cho rằng trăm muốn kết hôn với rất nhiều nữ nhân sao? Không có lòng trăm, trăm tình nguyện không cần.”

Trong lời nói của Minh Nguyệt Thịnh lộ ra vẻ cô đơn cùng ý cố chấp, Phúc Nhĩ nhìn ánh mắt kiên định sáng rực dưới ánh đèn của chủ tử, không biết nên khuyên Minh Nguyệt Thịnh như thế nào. Hầu hạ hăn nhiều năm như vậy, Phúc Nhĩ hiểu rõ, vị quân vương trước mắt quật cường đến cỡ nào. Đáng tiếc, vận mệnh trêu người, nếu không, Mộ Dung Thất Thất sánh đôi với chủ tử nhà mình, quả thật quá xứng.

“Bệ hạ, chuyện này ngài cần hiểu rõ. Tuyển tú đã bắt đầu, Lam cô nương không có bất kỳ hậu thuẫn nào, người định để nàng trà trộn vào đám tú nữ bằng cách nào?”

“Cái này rất dễ....” Khóe môi Minh Nguyệt Thịnh nhếch lên: “Thừa tướng lừa trăm, trăm cần, hăn tất muốn giúp.”

Qua ba ngày sau, Minh Nguyệt Thịnh đột nhiên triệu Cố Đức tiến cung, khiến cho Cố Đức có chút buồn bực. Đã gần đến sơ tuyển lắm rồi, hoàng thượng đột nhiên triệu kiến, hăn là có chuyện gì muốn dặn dò, hay là, hoàng thượng đổi ý rồi?

Mang theo trái tim thấp thỏm không yên, Cổ Đức tiến vào ngự thư vòng. Nhìn kỹ vào mắt Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Đức không phát giác ra bất luận điều gì khác thường, còn chưa mở miệng, Minh Nguyệt Thịnh đã ngẩng đầu: “Cổ Đức thúc thúc, ngồi!”

Phúc Nhĩ sai người mang ghế tới, sau đó cho những người khác lui, trong phòng, chỉ còn lại hai người Minh Nguyệt Thịnh cùng Cổ Đức, Phúc Nhĩ lại đứng ở một nơi xa trông coi.

Chờ một hồi lâu, Minh Nguyệt Thịnh vẫn cứ thao thao bất tuyệt những chuyện không đâu vào đâu, khiến cho tim Cổ Đức bắt đầu bất ổn. Theo như ông biết, Minh Nguyệt Thịnh không phải là một hoàng đế rảnh rỗi đến mức kiếm người nói chuyện phiếm, tấu chương trên bàn hãn đã chất thành một ngọn núi nhỏ. Hiện tại Minh Nguyệt Thịnh ngừng phê duyệt tấu chương, nói chuyện phiếm cùng ông, thật sự quá mức quý dị rồi.

Đợi hồi lâu, Minh Nguyệt Thịnh vẫn không đề cập đến vấn đề chính, Cổ Đức rốt cuộc không chịu nổi, chủ động mở miệng: “Không biết hôm nay bệ hạ triệu thần tiến cung là có việc chi? Liệu có phải vì chuyện tuyển tú ngày mai hay không? Bệ hạ yên tâm, lão thần biết nên làm thế nào?”

“Thừa tướng thật sự biết rõ nên làm thế nào sao?” Minh Nguyệt Thịnh kéo dài thanh âm, xưng hô hãn dùng với Cổ Đức, cũng từ “thúc thúc” chuyển thành “thừa tướng”. Chuyển biến như vậy, cùng với uy nghiêm lộ rõ trong lời nói, khiến cho Cổ Đức khẽ giật mình.

“Bệ hạ nói vậy, là có ý gì?” Cổ Đức không hiểu, cũng đoán không ra ý nghĩ của vị hoàng đế trẻ tuổi trước mắt. Hãn “rào trước đón sau” như vậy, giọng hết trầm lại cao, thật đúng khiến Cổ Đức khó nắm bắt, không biết Minh Nguyệt Thịnh giấu cái gì trong hồ lô*. (*ý cũng như khó nắm bắt)

“Phúc Nhĩ, cho người vào đi!”

Lúc Lam Thái Vân theo Phúc Nhĩ tiến vào, Cổ Đức tựa hồ hiểu được chút ít ý nghĩ trong lòng Minh Nguyệt Thịnh.

“Nữ nhi Cổ Quân Dao bái kiến nghĩa phụ!”

Lam Thái Vân đi đến trước mặt Cổ Đức, dựa theo lễ nghi quý tộc, quỳ gối hành lễ theo đúng tiêu chuẩn, cái này, Cổ Đức đã hoàn toàn hiểu được ý của Minh Nguyệt Thịnh.

“Bệ hạ, ngài...”

“Chúc mừng thừa tướng!” Minh Nguyệt Thịnh cắt đứt lời Cổ Đức: “Nghĩa nữ của thừa tướng quả nhiên không giống người thường, ắt hẳn có thể trở hết tài năng trong kỳ tuyển tú. Thừa tướng, ngài thấy sao?”

“Ha ha...” Ngoại trừ gượng cười, Cổ Đức thật sự không tìm được lời nào để nói, xem ra, Minh Nguyệt Thịnh đã sớm chuẩn bị những thứ này, chỉ đợi ông tới khoác lên cái áo này!

Cẩn thận đánh giá Lam Thái Vân, Cổ Đức nhẹ gật đầu. Là một giai nhân thanh tú, hai đầu lông mày lộ ra vẻ hiền lương, dịu dàng, nếu như bệ hạ thật sự yêu thích nữ tử này, vậy thì cũng không sao! Ông cùng lắm chỉ cho nữ tử này một thân phận cao quý mà thôi.

“Dao nhi, còn không cảm tạ thừa tướng?”

“Dao nhi cảm tạ nghĩa phụ đại nhân!”

Đợi đến khi Lam Thái Vân lui ra, Cổ Đức mới mở miệng: “Bệ hạ, rốt cuộc ngài đây có ý gì? Chẳng lẽ người muốn Cổ Quân Dao tham gia tuyển tú?”

“Ý trẫm chính là thế. Không phải Cổ Đức thúc thúc đã nói, trong nội cung cần một nữ nhân, trẫm cũng cần một nữ nhân cho thiên hạ nhìn sao?”

Đã vậy, trăm tự mình chọn lựa nữ nhân kia, chẳng lẽ không được sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà đến tột cùng nàng là người nào, bệ hạ biết rõ hay không? Nếu như nàng không có ý tốt, chỉ sợ không thể khiến chúng dân kính phục được!”

Lời này của Cổ Đức lại khiến Minh Nguyệt Thịnh nở nụ cười: “Cổ Đức thúc thúc nói thế thật buồn cười! Nàng không phải là nghĩa nữ người thu nhận sao? Một mực vẫn dưỡng trong khuê phòng, lần này mới cho nàng lộ diện, chẳng lẽ Cổ Đức thúc thúc không rõ hay sao? Đám đại thần muốn tra, có gì phải sợ? Uyển nhi là nghĩa nữ của thừa tướng, thân phận này đủ khiến kẻ dưới phục tùng rồi.”

Giờ phút này, Cổ Đức rút cuộc minh bạch, Minh Nguyệt Thịnh hẳn ghi thù chuyện lúc trước ông làm, hiện tại lại đẩy ông xuống hố: “Bệ hạ, lần này ngài hại lão thần thảm rồi!”

Vừa nghĩ tới những nghi vấn mà đám đồng liêu sắp đổ lên đầu ông, Cổ Đức chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ. Minh Nguyệt Thịnh ném vấn đề đau đầu này cho ông, xem ra ông nên sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi.

“Bệ hạ, nữ tử này, là đối tượng mà ngài ngưỡng mộ trong lòng, hay là....”

“Hay là cái gì?”

“Hay là một con rối mà ngài tìm đến để qua mắt mọi người?” Lời này nói ra, Cổ Đức cảm thấy mình có chút quá mức nghiêm khắc, chỉ là hết thảy những điều ông làm đều vì Minh Nguyệt Thịnh. Trước kia chưa từng nghe Minh Nguyệt Thịnh yêu thích không rời bất kỳ nữ tử nào, hôm nay đột nhiên nhẩy ra một Cổ Quân Dao, khiến cho Cổ Đức không thể hoài nghi nguyên nhân sau lưng.

“Đúng, thì sao? Không phải, thì như thế nào?” Đối với lão tử quật cường trước mắt, Minh Nguyệt Thịnh tựa hồ cố tình đối nghịch với lão.

“Bệ hạ, ngài...” Cái này, Cổ Đức hoàn toàn bó tay rồi. Hẳn là ông đã đoán đúng, Cổ Quân Dao kia không phải là đối tượng Minh Nguyệt Thịnh ngưỡng mộ trong lòng, mà là một “đối sách” mà hẳn tìm ra sau khi bị buộc hôn? Cái kia, không phải quá... tùy tiện sao?

“Thừa tướng, trăm còn rất nhiều tấu chương cần được phê duyệt, tuyển tú ngày mai, thừa tướng cần chú tâm nhiều hơn. Nếu như Cổ Quân Dao không được chọn, trăm không ngại để hậu cung vắng lạnh vài năm, đợi lần tuyển tú kế tiếp.”

Áp chế! Quả thực là áp chế tận xương! Cổ Đức muốn nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống. Nếu như không phải do bọn ông quá sốt ruột mà ép Minh Nguyệt Thịnh, Minh Nguyệt Thịnh cũng sẽ không như thế. Hơn nữa, nam tử trước mắt không phải là thiếu niên năm đó theo ông, gọi “thúc thúc” rồi, hẳn là vua của một nước, nếu như mình còn tiếp tục phản bác, sợ là sẽ tổn hại đến tình nghĩa giữa hai người.

Chỉ trong chốc lát, Cổ Đức liền ra quyết định. Ông sẽ “dạy bảo” Cổ Quân Dao thật tốt, để cho nàng an tâm làm nữ nhân của hoàng đế.

Đợi đến khi Cổ Đức đi rồi, Phúc Nhĩ nhận lệnh, dẫn Cổ Quân Dao đến: “Nô tỳ khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Về sau không cần xưng là nô tỳ!”

“Vâng, Dao Nhi tạ ơn bệ hạ!”

Không thể không nói, Lam Thái Vân là một người có tố chất tài giỏi, nguyên bản nàng không phải là một nữ tử bản lĩnh, sau ba ngày huấn luyện không biết ngày đêm, giơ tay nhắc chân đều có thêm một phần quý khí của tiểu thư khuê các.

“Từ giờ trở đi, ngươi là nghĩa nữ của thừa tướng- Cổ Quân Dao, cần làm gì, nên làm thế nào, tin rằng thừa tướng sẽ dạy ngươi. Ngươi phải học cho tốt!”

“Vâng! Dao Nhi sẽ cẩn thận tuân theo lời bề hạ dạy bảo.”

“Phúc Nhĩ, tiền nàng ra khỏi tướng phủ.”

Cổ Quân Dao ở tướng phủ một đêm, ngày hôm sau được Cổ Đức đưa vào cung, xếp vào hàng ngũ tú nữ. Đối với sự xuất hiện đột ngột của nghĩa nữ nhà thừa tướng, các tú nữ rất kinh ngạc, cũng rất tò mò. Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói thừa tướng Cổ Đức có nghĩa nữ, sau khi nhìn thấy Cổ Quân Dao, những người kia không nhịn được dò xét nàng.

Chuyện của Cổ Quân Dao không bao lâu cũng truyền đến tai đám đại thần của Nam Phượng quốc, đám hồ ly này đều thầm buồn bực trong lòng, có điều mọi người cũng không hoài nghi thân phận của Cổ Quân Dao, ngược lại lại bàn tán về Cổ Đức, bảo rằng bình thường nhìn ông đạo đức cỡ nào, đến thời khắc mấu chốt, vẫn không kìm được ham muốn quyền lực trong lòng, lôi nghĩa nữ ra, đơn giản vì muốn tranh đoạt hậu vị, nói trắng ra là, còn không phải muốn củng cố địa vị trong triều của mình sao?

Những chuyện xấu này rơi vào tai Cổ Đức, lại khiến ông dờ khóc dờ cười. Từ đầu đến cuối, ông luôn là “người vô tội” nhất. Cổ Quân Dao này hoàn toàn là do Minh Nguyệt Thịnh áp đặt lên ông, cũng chỉ vì địa vị của ông, có thể cho Cổ Quân Dao một thân phận cao quý. Minh Nguyệt Thịnh làm vậy, lại khiến cho hình tượng chí công vô tư mà ông một mực giữ gìn thoáng chốc “sụp đổ”....

Có Minh Nguyệt Thịnh chống lưng, Cổ Quân Dao thuận lợi thông qua sơ tuyển cùng nhị tuyển, lập tức sắp đến diện tuyển.

Buổi tối, nằm trên giường, Cổ Quân Dao như trước không tin vào những chuyện đã xảy ra dạo gần đây. Thoáng như một hồi mộng đẹp, nàng từ nữ

nhì của một tiên sinh dạy chữ, nhanh chóng biến thành nghĩa nữ của thừa tướng, từ một dân nữ bình thường, trở thành con nhà quý tộc, hết thảy đều quá nhanh, nhanh đến mức khiến Cổ Quân Dao đến giờ vẫn nghĩ mình đang ở trong mộng, chưa kịp tỉnh lại.

Hồi tưởng lại cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh, khoe miệng Cổ Quân Dao lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Dao biết được, hẳn từng là thái tử của Nam Phượng quốc, sau phải đến Tây Kỳ làm vật thế chấp, sau khi trở về Nam Phượng, phát động một cuộc đảo chính trong cung, chiếm quyền, tự mình lên ngôi hoàng đế.

Đối với quá khứ của Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Dao không có bất kỳ cảm xúc gì, nàng chỉ biết hẳn là một hoàng đế tốt, hẳn đăng cơ không lâu, Nam Phượng quốc liền chiếm được Tây Kỳ quốc, hẳn là một đế vương hùng tài vĩ lược. Có thể được Minh Nguyệt Thịnh chọn phải, là phúc của Cổ Quân Dao.

Cho tới bây giờ, Cổ Quân Dao vẫn nhớ rõ lời của Minh Nguyệt Thịnh: “Trẫm sẽ để người trở thành nữ nhân duy nhất trong hậu cung, cũng sẽ để người nhận được sự kính ngưỡng của vạn dân. Cẩm y ngọc thực, trẫm cũng sẽ không để người thiếu gì. Chỉ là, những thứ này, cần dùng tự do của người để trao đổi, người nguyện ý không?”

Lúc ấy Cổ Quân Dao không hề nghĩ ngợi, liền gật đầu. Cùng việc tự mình chôn chôn một đường, không bằng hãy đi theo con đường mà Minh Nguyệt Thịnh đã an bài cho nàng đi. Dù sao, nàng chỉ là một nữ tử mồ côi, trên đời này không còn gì khiến nàng lo lắng, không còn người khiến nàng không muốn xa rời. Minh Nguyệt Thịnh giúp nàng chôn cất phụ thân, là ân nhân của nàng, Cổ Quân Dao đối với Minh Nguyệt Thịnh cũng chỉ có lòng thành kính biết ơn, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì Minh Nguyệt Thịnh chứ đừng nói đến chỉ là mất đi tự do!

Rất nhiều lần, Cổ Quân Dao thầm nghĩ vì sao Minh Nguyệt Thịnh lại chọn mình? Nữ tử đẹp hơn, tài hơn, có gia thế hơn nàng, có rất nhiều, rất nhiều, vì sao vận may lại đột nhiên tới, đáp lên người nàng?

Khi nàng hỏi điều này với đại nội tổng quản bên người Minh Nguyệt Thịnh- Phúc Nhĩ, Cổ Quân Dao thấy trên mặt lão hiện lên một tia quái dị. Tuy xuất hiện chỉ trong thoáng chốc, nhưng nàng vẫn nhìn thấy.

Lão nhân đã theo Minh Nguyệt Thịnh hơn mười năm chỉ nói một câu: “Người chỉ cần giữ tim, giữ miệng.”

Hai điều, nghe như đơn giản, nhưng lại bao hàm rất nhiều thâm ý, chỉ là trái tim non trẻ của Cổ Quân Dao lúc ấy vẫn chưa hiểu.

Trong sự chờ mong của mọi người, điện tuyến bắt đầu.

Sáng sớm hôm nay, đã có cung nữ đến đây, giúp Cổ Quân Dao ăn diện, trang điểm. Trong tiểu viện của nàng, có rất nhiều tiểu thư nhà quan thông qua sơ tuyển cùng nhị tuyển, Cổ Quân Dao nhìn thấy trên mặt các nàng lộ rõ vẻ kích động cùng vui sướng.

Những thiếu nữ kia đều trang diện mình sao cho xinh đẹp nhất, đều muốn bày ra bộ dáng xinh đẹp nhất của mình trước mặt Minh Nguyệt Thịnh. Những ngày này, Cổ Quân Dao thường xuyên nghe các nàng nhỏ giọng nghị luận, bàn Minh Nguyệt Thịnh rốt cuộc là dạng người gì, dung mạo ra sao, tính cách như thế nào, dễ hầu hạ hay không.

Mỗi khi đến lúc ấy, Cổ Quân Dao đều lui sang một bên, không tham gia vào cuộc thảo luận của những nữ tử này. Các nàng ngây thơ, tràn đầy sức sống hướng tới hoàng cung này.

So với các nàng, Cổ Quân Dao cảm thấy mình tốt hơn khá nhiều, ít nhất nàng đã gặp Minh Nguyệt Thịnh, mặc dù chỉ vài lần, nhưng cũng là gặp. Ấy là một nam tử anh tuấn, cao ngạo, đích thật là dạng mà nữ tử luôn kỳ

vọng, chỉ là không biết vì sao, trong mắt Minh Nguyệt Thịnh, nàng không nhìn ra bất cứ điều gì có thể dính đến tình yêu.

Ngay tại khi Minh Nguyệt Thịnh nói cho nàng biết vận mệnh sau này của nàng, Cổ Quân Dao thấy được trong mắt Minh Nguyệt Thịnh có một chút lạnh lùng. Nàng biết rõ, chút lạnh lùng kia không phải vì nàng làm sai cái gì mà vì có nguyên nhân khác. Cổ Quân Dao không hiểu, vì sao ánh mắt của vị đế vương trẻ tuổi kia lại lạnh như núi băng, hằn lòng, lòng hằn bị thương?

Mấy vấn đề này xoay quanh tai Cổ Quân Dao, nhưng nàng không nói ra.

Đợi đến khi mọi người chuẩn bị tốt, Cổ Quân Dao xen lẫn trong đội ngũ 50 người, chậm rãi đi về phía đại điện.

Dưới ánh mặt trời, tòa thành vàng son lộng lẫy lộ ra vẻ uy nghiêm, những tú nữ vừa rồi còn lú lú, lúc này đều bình trụ hô hấp, an tĩnh lại, cả đám đều cẩn thận từng li từng tí, nâng tim mình lên tận cổ họng.

So với họ, Cổ Quân Dao trông nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nàng đã biết kết quả của điện tuyển, tuy không biết sao lại như vậy, nhưng nàng chỉ cần làm theo phân phó của Minh Nguyệt Thịnh là được rồi. Đối với vị ân nhân này, Cổ Quân Dao không có phương thức cảm tạ nào khác, chỉ có thể dùng thời gian sau này của mình để báo đáp hân!

“Tuyên....”

Giọng nói của Phúc Nhĩ truyền đến từ trong điện, các tú nữ xếp thành từng tốp 5 người, lần lượt đi vào đại điện.

Minh Nguyệt Thịnh ngồi trên long ỷ, tư thế đoan chính, trong tay cầm một cổ phật châu làm từ thủy tinh tím. Nét mặt của hân đế thường nghiêm túc, đại điện cũng bởi vì khí tức phát ra từ người hân, mà trở nên lạnh lẽo.

Trong hoàn cảnh an tĩnh như vậy, những tú nữ kia đều cúi đầu, không dám nhìn đến Minh Nguyệt Thịnh trên long ỷ. Không còn bộ dáng tung tăng như chim sẻ lúc trước, giờ phút này, ai nấy đều trở nên đoan trang. Bên cạnh Minh Nguyệt Thịnh là Cổ Đức, ông vừa đánh giá tú nữ, vừa liếc trộm biểu lộ của Minh Nguyệt Thịnh. Cho tới bây giờ, Cổ Đức rốt cuộc cũng ý thức được. bọn lão “bức hôn”, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh rất không vui. Vào thời điểm đối mặt với nhiều nữ tử như hoa như ngọc thế kia, trên mặt Minh Nguyệt Thịnh không có chút nào vui vẻ, thậm chí còn quá mức nghiêm túc.

Ai... Cổ Đức thở dài trong lòng. Tuy ông không muốn bức bách Minh Nguyệt Thịnh, thế nhưng thân ở vị trí này, đều có nhiều điều thân bất do kỷ.

Đế vương, luôn có nhiều nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, cùng nhiều chuyện không thể không làm. Trừ phi, hắt cởi cái áo bào màu vàng kia ra, thế nhưng, cái áo bào ấy, mặc vào không dễ, cởi ra, lại càng không dễ dàng. Ước chừng, đây là nỗi bi ai của đế vương từ xưa đến nay a! Đứng ở vị trí càng cao, trách nhiệm trên vai càng nặng, lựa chọn con đường đế vương, nhất định ắt chịu cô đơn....

“Lui....”

Chờ thật lâu, Minh Nguyệt Thịnh vẫn không mở miệng, Phúc Nhĩ chỉ phải cho người lui ra, đón một đám giai nhân khác tới.

“Lui...”

Theo một tiếng “lui” kia, những tú nữ chờ bên ngoài đều lo lắng hãi hùng. Đã đi vào phân nửa số người rồi, Minh Nguyệt Thịnh không chọn được một ai, hẳn là yêu cầu của vị hoàng đế trẻ tuổi này rất cao? Rất nhiều người đều bắt đầu khẩn trương, có một tú nữ thậm chí té xỉu ở ngoài điện.

Nhìn xem tú nữ bị khiêng xuống, Cổ Quân Dao có chút đồng tình với những nữ tử quý tộc này. Hóa ra, sinh ra trong nhà quý tộc không hẳn đã tốt như vậy! Các nàng phải gánh quá nhiều kỳ vọng của gia tộc, hơn nữa còn phải kính dâng cuộc đời của mình vì những kỳ vọng ấy. Thật sự đáng thương!

Rốt cuộc, đến lượt tổ của Cổ Quân Dao. Dựa theo lời dạy của lão ma ma trong nội cung, Cổ Quân Dao thoải mái đi vào.

Ngồi trên ghế rồng, một khắc khi Minh Nguyệt Thịnh nhìn thấy Cổ Quân Dao bước tới, trong mắt có chút thất thần. Cổ Quân Dao được dạy dỗ càng lúc càng giống với nữ tử trong trí nhớ, tuy dung mạo của Cổ Quân Dao kém xa Mộ Dung Thất Thất, nhưng ánh mắt cùng khí chất kia, lại giống nhau rất nhiều.

“Nàng tên là gì?” Rốt cuộc, Minh Nguyệt Thịnh nói câu đầu tiên trong lần diện tuyến này.

“Thần nữ Cổ Quân Dao khấu kiến bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Không thể phủ nhận, từng cái giơ tay nhấc chân của Cổ Quân Dao đều hết sức hợp lễ, hợp với tiêu chuẩn. Chỉ là khi nghe đến câu “Ngô Hoàng vạn tuế” kia, Minh Nguyệt Thịnh liền tỉnh khỏi mộng. Người trước mắt, sao có thể là Thất Thất? Mộ Dung Thất Thất sẽ không nói với hắn như vậy, cũng sẽ không quy củ, tất cung tất kính với hắn như thế.

Lại nhìn kỹ, Cổ Quân Dai cũng không có nhiều điểm giống với Mộ Dung Thất Thất lắm. Nghĩ vậy, Minh Nguyệt Thịnh không nhịn được cười khổ một tiếng, Chẳng lẽ là hắn quá mức nhớ thương, mới có thể nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Thất Thất từ trên người Cổ Quân Dao?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Khát Vọng Tình Yêu Không Thể Thành

"Bệ hạ, bệ hạ ——" thấy Minh Nguyệt Thịnh hồi lâu cũng không có nói chuyện, Phúc Nhĩ nghiêng mặt nhìn sang, phát hiện Minh Nguyệt Thịnh khẽ nhú mày, chuỗi hạt thủy tinh ở trong tay Minh Nguyệt Thịnh chậm chạp chuyển động qua đầu ngón tay, tựa hồ đang thất thần.

"Bệ hạ."

Chờ tới lúc Phúc Nhĩ gọi tiếng "Bệ hạ" lần thứ ba, Minh Nguyệt Thịnh mới hoàn hồn."A, là nữ nhi của Thừa tướng, không tậ!" Minh Nguyệt Thịnh đứng lên, chậm chạp đi tới trước mặt Cổ Quân Dao, mở bàn tay của nàng ra, đem chuỗi ngọc trai cầm trong tay đặt vào trong lòng bàn tay của nàng.

"Cho người. Trăm thích người có tri thức hiểu lễ nghĩa, bộ dạng cẩn thận chặt chẽ. Sẽ ban thưởng cho người một chữ ‘ Cẩn ’. Sau này, người chính là Cẩn phi của trăm."

Một câu nói, định rõ tương lai của Cổ Quân Dao. Có như vậy ngăn ngại, Cổ Quân Dao cảm giác mình là đang nằm mơ, đến khi thanh âm của Cổ Đức vang lên bên tai, nàng mới lập tức quỳ xuống nói tạ ơn.

Một cuộc tuyển Tú, chỉ chọn một cô gái đã lan truyền ra, để cho các đại thần đều có chút mất mát. Đang lúc rất nhiều người đem hi vọng ký thác vào lần tuyển tú này, thì Minh Nguyệt Thịnh ban bố thánh chỉ chiêu cáo thiên hạ, hẩn cả đời này, hậu cung chỉ biết có một người là Cổ Quân Dao.

Chiếu thư này đã đưa tới chấn động thật lớn ở ở Nam Phượng quốc, từ trước cho tới bây giờ Đế Vương cũng đều là tam cung lục viện.

Nhà phú quý người ta cũng là tam thê tứ thiếp, lại càng không cần phải nói vua của một nước. Nhưng bây giờ Minh Nguyệt Thịnh lại biểu thị lục cung không thê thiếp, điều này thật sự là tin tức làm cho người ta khiếp sợ.

Rất nhiều người đều phỏng đoán Minh Nguyệt Thịnh có phải có bệnh sinh lý hay không, đa số những người còn lại thì đối với sự kiện lần này có thái độ không hiểu lắm. Tất cả tài bảo trong thiên hạ là của hãn, mỹ nữ khắp thiên hạ tự nhiên tất cả đều là của hãn, vì sao, Minh Nguyệt Thịnh ra vẻ nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất bìn ảm? Nam nhân không ham mê sắc đẹp, còn là nam nhân sao?

Đem so sánh với những thứ ý kiến này, địa vị của Minh Nguyệt Thịnh ở trong lòng nữ nhân, thì lại càng tăng lên.

Không cần bàn là thời đại nào, cũng không có một nữ nhân nào nguyện ý cùng người khác chia sẻ trượng phu của mình. Phong chiếu thư này, để cho những cô gái có chồng cùng những cô gái đợi gả, đều đối với Cổ Quân Dao không ngừng hâm mộ. Một đời một thế một đôi một người, đối với những nữ nhân ở cái thế giới này mà nói, đều chỉ là trong mộng tưởng. Hôm nay, một vị Đế Vương tôn quý lại đem ý nghĩ như vậy thành hành động, làm cho người ta phải bội phục dũng khí của hãn, cũng hâm mộ hạnh phúc của Cổ Quân Dao.

Bất quá, chuyện như vậy cũng không được những thứ đại thần cổ hủ trong triều kia tiếp nhận. Hoàng gia, coi trọng chính là con nối dòng, hoàng thượng chỉ có một nữ nhân, vạn nhất nữ nhân này không thể sinh dục thì làm sao bây giờ? Vạn nhất sinh cũng là nữ nhi làm sao bây giờ? Hơn nữa, hoàng thượng không chọn phi, ích lợi của bọn họ cùng hoàng gia không còn điểm nào để móc nối, cái này khiến cho lòng người thấp thỏm bất an.

Bởi vậy, sau khi chiếu thư ban bố không bao lâu, rất nhiều bản tấu được đưa đến trong ngự thư phòng của Minh Nguyệt Thịnh, thượng triều, cũng có đại thần kháng nghị. Chẳng qua là Minh Nguyệt Thịnh đã quyết định rồi,

tự nhiên không chấp nhận mấy người phản đối, mấy người luôn làm âm ỉ lợi hại nhất, sau đó về chuyện Minh Nguyệt Thịnh chọn phi đều im bật. Tất cả mọi người đều thấy được thủ đoạn của vị Đế Vương trẻ tuổi này, không ai còn ôm ý nghĩ hướng mũi nhọn về hướng Minh Nguyệt Thịnh.

Sau cuộc tuyển tú, cả hoàng cung đều đang bận rộn cho hôn lễ của Minh Nguyệt Thịnh. Bởi vì đây là hôn lễ duy nhất của hân, cho nên Cổ Đức đề nghị làm long trọng náo nhiệt một chút, Minh Nguyệt Thịnh vốn muốn phản đối, sau lại là không lay chuyển được Cổ Đức, trực tiếp mặc kệ, để cho bọn họ đi chuẩn bị.

Từ lúc đó, Minh Nguyệt Thịnh mới thấy qua Cổ Quân Dao một lần. Hiện tại, Cổ Quân Dao trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất Nam Phượng quốc! Người ở trong cung lẫn ở ngoài cung đều hâm mộ nàng, chỉ có Cổ Quân Dao tự mình biết, đây là hôn lễ giả, hôn sự là giả, đây là bí mật thuộc về nàng cùng Minh Nguyệt Thịnh.

Cổ Quân Dao cho tới bây giờ cũng không có suy đoán xem nguyên nhân Minh Nguyệt Thịnh làm như vậy, trong suy nghĩ của nàng, Minh Nguyệt Thịnh là ân nhân của nàng, hơn nữa còn đưa cho nàng cuộc sống tốt như vậy, nàng nên bảo vệ hết thấy cho Minh Nguyệt Thịnh, bao gồm danh dự của hân. Cho nên, đối với người khác nói bóng nói gió hỏi thăm về chuyện của nàng cùng Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Dao đã sớm chuẩn bị xong một loạt giải thích, để cho bất luận kẻ nào cũng không thể giăng ra được cạm bẫy.

Thời gian, ngày từng ngày đi qua, đám cưới, cũng sắp gần tới.

Cả trong hoàng cung, đều treo đèn lồng đỏ au, làm bóng đêm phủ xuống, đèn lồng thấp sáng, đứng ở chỗ cao ngắm nhìn, tựa như vô số đom đóm ở dưới bầu trời đêm lóe lên.

"Bệ hạ, nghỉ ngơi đi! Ngày mai đã là đám cưới của ngài, còn phải dậy sớm đấy!"

Phúc Nhĩ đứng ở bên cạnh Minh Nguyệt Thịnh, vẫn chờ bên ngoài phòng bắt đầu vang tiếng mõ điểm canh, Phúc Nhĩ mới mở miệng khuyên Minh Nguyệt Thịnh nghỉ ngơi.

"Bao lâu rồi?"

"Đã canh một."

"A —— Mộ Dung Thất Thất đến đâu rồi?"

"Đã đến kinh thành rồi, ở nơi này hai ngày."

"Biết rồi."

Minh Nguyệt Thịnh nằm ở trên giường, ngó chừng nóc giường màn thêu rồng bay phượng múa, tâm tình có chút phức tạp. Hắn ở trong lòng có loại ảo tưởng, hi vọng Mộ Dung Thất Thất có thể chạy tới hôn lễ của hắn, hơn nữa ngăn cản hôn lễ của hắn. Dĩ nhiên, cái này chỉ là một giấc mộng trong lòng Minh Nguyệt Thịnh mà thôi. Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương ở chung một chỗ, còn mang theo con của bọn họ, đây chính là thực tế, vô luận hắn mơ mộng như thế nào, đều không thể thay đổi được sự thật Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương yêu nhau này.

Ngủ đi, ngủ một giấc hết thảy đều sẽ trôi qua rồi. Minh Nguyệt Thịnh cứ như vậy an ủi mình, vẫn chờ tiếng mõ điểm canh ba , hắn mới ở trong mê man mà tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phúc Nhĩ hầu hạ Minh Nguyệt Thịnh rời giường chuẩn bị, Cổ Quân Dao bên kia cũng bắt đầu trang điểm trang phục. Cả hoàng cung vui sướng, phàm là quan lại có phẩm cấp ở kinh thành đều tiến tới chúc mừng.

Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh chỉ cưới một nữ nhân là Cổ Quân Dao, nhưng hẳn chỉ cho nàng địa vị là một phi tử, cho nên Cổ Quân Dao không có tư cách hưởng thụ đãi ngộ của hoàng hậu, cũng không cách nào cùng Minh Nguyệt Thịnh, ở trong đại điện tiếp nhận các loại hành lễ của quan lại, chỉ có thể ở Thanh Loan Cung chờ chực Minh Nguyệt Thịnh.

Tân hoàng thành hôn, trong đại điện vô cùng náo nhiệt, thời điểm mọi người ở đây muốn nâng chén chúc mừng, thì có người tới thông báo, nói nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc mang theo Trấn Quốc công chúa, nhiếp chính Vương thế tử, Tiêu Dao Vương mang theo Tiêu Dao Vương Phi, cùng nhau đến đây chúc mừng.

Nghe nói Mộ Dung Thất Thất tới, Minh Nguyệt Thịnh kích động đến rượu trong tay lay động rơi ra ngoài nửa ly, chờ Phúc Nhĩ đưa lên khăn lông ướt lau sạch sẽ tay hẳn, Minh Nguyệt Thịnh mới thanh tỉnh lại.

Các đại thần Nam Phượng quốc vừa nghe nói nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc cùng Trấn Quốc công chúa đến đây chúc mừng, đều rớt nhìn về phía cửa đại điện. Hai người này, một được coi là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, một là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, mọi người chẳng qua là nghe qua tin đồn, cũng không có được gặp chân chính người thật, hôm nay, vừa vặn có cơ hội.

Cũng không lâu lắm, đã nhìn thấy mấy người đi đến. Ban đầu xuất hiện ở mọi người trước mắt, là Phượng Thương một nhà ba người.

Nam tử, bạch y bông bênh, nhìn từ xa như tiên, nhìn gần, lại như yêu nghiệt mê hoặc lòng người, đặc biệt là cặp mắt phượng hẹp dài kia, phảng phất mị lực như hút lấy tâm hồn người, làm cho người ta không dám nhìn vào, sợ mình chìm vào trong đó.

Nhìn sang nữ tử, rất xa tựa như một ngọn lửa, làm cho người ta lầm tưởng nàng phải là người đầy nhiệt tình (niềm nở, nhiệt huyết), không nghĩ

tới đến gần rồi, mọi người mới phát hiện cô gái này lớn lên thoát tục không dính bụi trần, giống như thiên tiên.

Riêng tướng mạo Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất , sẽ làm cho người sợ hãi than không dứt. Sau xuất hiện của Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi, cũng làm cho người nghị luận thật lâu. Mặc dù bọn họ so ra kém một đôi loé sáng nhà Phượng Thương , nhưng nam cũng anh tuấn tiêu sái, nữ nhân cũng là mỹ nhân bại hoại.

"Chúc mừng bệ hạ!"

"Cám ơn!" Minh Nguyệt Thịnh nhìn một chút Phượng Thương, lại nhìn một chút Mộ Dung Thất Thất , cuối cùng, ánh mắt rơi vào Phượng Kiều nằm trong ngực trên người Phượng Thương.

"Kiêu nhi cũng tới?" Minh Nguyệt Thịnh vốn là cha nuôi của Phượng Kiều, bây giờ nhìn thấy Phượng Kiều lại càng thân thiết, còn trực tiếp đi xuống, từ trong ngực Phượng Thương đón lấy Phượng Kiều .

"Một thời gian ngắn không gặp, Kiêu nhi càng ngày càng đáng yêu!"

Các đại thần thấy Minh Nguyệt Thịnh ôm hài tử thủ pháp thuần thực như vậy, trong lòng không khỏi buồn bực, ngay cả Cố Đức thấy Minh Nguyệt Thịnh như vậy, trong lòng cũng kinh ngạc. Bất quá ngoài kinh ngạc, trong lòng Cố Đức cũng rất cao hứng, xem ra Minh Nguyệt Thịnh rất thích hài tử! Chỉ cần thích hài tử là tốt rồi, đến lúc đó huyết mạch Nam Phượng quốc có thể kéo dài rồi!

Cố Đức nào biết đâu rằng, Minh Nguyệt Thịnh thích Phượng Kiều nguyên nhân rất đơn giản, chỉ là bởi vì hắn là hài tử của Mộ Dung Thất Thất mà thôi.

Vốn là yến hội náo nhiệt, bởi vì mấy vị khách nhân tôn quý Bắc Chu quốc gia nhập, mà trở nên càng thêm náo nhiệt vô cùng. Đặc biệt là thời

điểm Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đem lễ vật đưa lên, cả bầu không khí bị kéo đến cao nhất.

"Cái này là chúng ta nhờ Quang Hoa công tử đặc biệt vì bệ hạ cùng Cần phi nương nương thiết kế, bộ đồ trang sức đeo tay này gọi Khổng Tước Đông Nam Phi, dùng ngọc Bích Tỉ (ngọc ngũ sắc) chế luyện mà thành." Mộ Dung Thất Thất vừa nói nói, vừa hướng các đại thần biểu diễn bộ trang sức. Đây cũng là cơ hội khó gặp được, là một người làm ăn ưu tú, Mộ Dung Thất Thất sẽ không bỏ qua cơ hội thật tốt để đẩy mạnh tiêu thụ của Tuyệt sắc phường cùng Thông Bảo trai, đặc biệt là nơi địa phương tụ tập nhiều quan lớn quý tộc như vậy, tự nhiên là quan hệ tốt sẽ nở rộ rồi!

"Thật xinh đẹp a!"

"Thật là xảo đoạt thiên công *a!" (vô cùng khéo léo)

"Thật đẹp!"

Ma lực của Thông Bảo trai, vô luận nam nhân hay lànữ nhân, sau khi nhìn thấy đều cảm thấy tươi đẹp. Hơn nữa châu báu đồ trang sức đeo tay xuất phẩm Thông Bảo trai , đều giữ được hình dạng nguyên bản của châu báu , cũng ở sau khi gia công tạo hình, qua rất nhiều ngày mới tạo ra được thành phẩm hoàn mỹ.

Bộ Khổng Tước Đông Nam phi này, toàn bộ là dùng Bích Tỉ làm thành. Đặc biệt nhất là cây châm cài đầu Khổng Tước kia, vũ mao Khổng Tước, toàn bộ là dùng năm dải Bích Tỉ mài thành những viên bi nhỏ hợp lại mà thành, xa hoa, làm cho người ta phải yêu thích.

Thấy được kinh sợ trong mắt mọi người, Mộ Dung Thất Thất thật cao hứng, đặt xuống đồ trang sức đeo tay, lại lấy ra một bộ hoa phục tinh mỹ do tuyệt sắc phường chế tạo. Đồ trang sức đeo tay, là đưa cho Cổ Quân Dao, mà bộ hoa phục, còn lại là Mộ Dung Thất Thất tự mình thiết kế làm cho Minh Nguyệt Thịnh.

Minh Nguyệt Thịnh xưa nay yêu thích màu tím, cho nên bộ y phục này, Mộ Dung Thất Thất dùng trùng điệp gấm vóc màu tím may thành. Từ áo ngoài đến bên trong, màu tím không ngừng lớp lớp, màu sắc từ nhạt đến đậm, đặc biệt có tầng cảm giác.

Mọi người đều biết, tác phẩm đích tay của Quang Hoa công tử dù ngàn vàng cũng khó có thể mua được , hôm nay hôn lễ của Minh Nguyệt Thịnh, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất thế nhưng có thể làm cho Quang Hoa công tử đặc biệt vì Minh Nguyệt Thịnh cùng Cổ Quân Dao làm ra thiết kế độc nhất vô nhị như vậy, đủ để chứng minh thành ý bọn họ đến đây chúc mừng .

Những người này đương nhiên là không biết, Quang Hoa công tử nổi tiếng đại lục, lại chính là Mộ Dung Thất Thất .

Lúc này, trong lòng Minh Nguyệt Thịnh vô cùng vui vẻ, không vì cái gì khác , chỉ bởi vì Mộ Dung Thất Thất tự mình làm cho hân một bộ quần áo. Nếu như không phải bởi vì nhiều người ở đây, còn đang trên yến hội, hân nhất định sẽ cởi xuống y phục trên người, đem bộ tử y Mộ Dung Thất Thất đưa tới mặc ngay.

Hoàn Nhan Khang cùng Tô Mi tặng lễ vật là một đôi sư tử được chạm khắc từ ngọc phi thủy, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng giá trị liên thành.

Minh Nguyệt Thịnh đám cưới, nhiếp chính Vương cùng Tiêu Dao Vương Bắc Chu quốc tự mình đến đây chúc mừng, đưa tới trong lòng các quan đại thần của Nam Phong lực đả kích không nhỏ. Mặc dù bọn họ biết Minh Nguyệt Thịnh cùng Bắc Chu quan hệ ngoại giao tốt, chuyện chiếm lấy Tây Kỳ quốc chính là Minh Nguyệt Thịnh cùng Bắc Chu liên minh cùng làm, nhưng là mọi người không nghĩ tới, Minh Nguyệt Thịnh có thể cùng những người trẻ tuổi nắm quyền tại Bắc Chu quốc quan hệ tốt như vậy.

Đông Lỗ quốc cùng Tây kỳ quốc đã trở thành lịch sử, Bắc Chu cùng Nam Phượng quốc đã trở thành hai quốc gia trên cùng tồn tại trên đại lục, có câu nói một sơn dung không dưới nhị hống* (một núi không chứa hai hổ). Ngay từ lúc Bắc Chu quốc thôn tóm Đông Lỗ quốc, Nam Phượng quốc chiếm trọn Tây kỳ quốc thời điểm, đã có người nghĩ tới, nói không chừng mười năm sau, hai đại quốc này sẽ có một trận chiến.

Bất quá, bây giờ nhìn đến giao tình của bọn hắn, nghi ngờ trong lòng các đại thần cũng đã hủy bỏ. Nói thật, không ai nguyện ý đánh giặc, tất cả mọi người đều hi vọng có một cuộc sống hạnh phúc an an ổn ổn. Biểu hiện của Minh Nguyệt Thịnh sau khi lên ngôi, có một thời gian ngắn làm cho người ta lầm tưởng vị quân Vương này có dã tâm thôn tóm thiên hạ. Biết rõ hiện tại, mắt thấy mới là thật rồi, mọi người mới yên lòng.

Phúc Nhĩ đã sớm vì Phượng Thương an bài vị trí, đem chỗ ngồi tôn quý nhất để lại cho bọn họ. Chờ bốn người này ngồi vào chỗ của mình, ca múa bắt đầu.

Minh Nguyệt Thịnh từ lúc nhận lấy Phượng Kiêu, vẫn đưa ôm vào trong ngực. Phượng Kiêu tựa hồ đặc biệt thích Minh Nguyệt Thịnh, hắn không khóc cũng không náo, ở thời điểm Minh Nguyệt Thịnh trêu chọc hắn, còn có thể "Khanh khách" cười. Tiếng cười này thiên chân rực rỡ, truyền tới trong lỗ tai mọi người, cũng kéo tới cảm xúc yêu thích của mọi người.

"Xem ra, Kiêu nhi rất yêu thích ta đây!" Vẫn chờ một cuộc ca múa kết thúc, Minh Nguyệt Thịnh mới lưu luyến không rời mà đem Phượng Kiêu đưa lại cho Mộ Dung Thất Thất.

"Người là cha nuôi hắn, đương nhiên hắn là thích người!"

Mộ Dung Thất Thất trả lời, Minh Nguyệt Thịnh nghe rất thoải mái. Mặc dù hắn và Mộ Dung Thất Thất cả đời này cũng không có khả năng ở bên

nhau, nhưng là hãn cũng là cha nuôi của con nàng, bởi vì ... tăng quan hệ này, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ có liên lạc.

Bởi vì nhiều người, Minh Nguyệt Thịnh cũng không có cùng Mộ Dung Thất Thất hàn huyên nhiều, trở lại trên ghế rồng, hãn nhìn về phía điện ca múa, ra vẻ trạng thái của một tân hôn hoàng đế. Chỉ có Cổ Đức, vẫn một mực nhìn Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất ở đối diện.

Thư của Cổ Quân Uyển, Cổ Đức đã sớm nhận được, bên trong đã nhắc tới chuyện của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất, hơn nữa cũng nhắc tới Tử cổ trên người Phượng Kiêu. Cổ Đức biết, vợ chồng Phượng Thương tới đây chính là vì giải cổ cho Phượng Kiêu . Mới vừa rồi hãn chẳng qua là nhìn lướt qua Phượng Kiêu, phát hiện Phượng Kiêu đúng như Cổ Quân Uyển nói, vô cùng biết điều khả ái. Trong thân thể hài tử nhỏ như vậy, lại có cổ, đích xác là một chuyện đáng thương .

Để cho Cổ Đức ngoài ý muốn chính là, Phượng Kiêu thoát nhìn tựa hồ có chút không giống với bình thường. Dựa theo lẽ thường, trên người của người trúng cổ, cũng sẽ thể hiện ra một loại trạng thái không khỏe mạnh, vô luận là sắc mặt hay là ánh mắt, cũng sẽ không bình thường. Người trưởng thành cũng sẽ như vậy, lại càng không cần phải nói đứa trẻ mới sinh.

Tiểu hài tử vốn là sức chống cự rất yếu, lại bị người hạ cổ độc, sức chịu đựng sẽ càng kém. Hãn từng tiếp xúc với khá nhiều hài tử bị trúng cổ, vẻ mặt đều hiện lên xanh xao, hơn nữa nhỏ gầy, vô tình dả thải *(phờ phạc, ủ rũ, lử đử...), hoặc là khóc rống không ngừng. Nhưng là những tình huống này ở trên người Phượng Kiêu cũng không có xuất hiện, hơn nữa mới vừa rồi nhìn thoáng một cái, Cổ Đức nhìn ra đứa bé này lớn lên thiệt mập mạp, béo tròn khả ái. Hãn thật sự là bị trúng cổ sao?

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Điều Kiện Giải Cỗ

Cổ Đức trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng bây giờđang ở yến hội đám cưới của Minh Nguyệt Thịnh, CổĐức cũng không thể đem nghi ngờ của mình biểu hiện ra.

Trong đại điện, náo nhiệt vui mừng, khóe môi Minh Nguyệt Thịnh nhếch lên nở nụ cười như có như không, ở dưới ánh đèn loang lổ, lộ ra vẻ thần bí dị thường. Mặc dù mắt hăn nhìn ca múa trên điện, nhưng khóe mắt lại một mực nhìn Mộ Dung Thất Thất.

Thật lâu không gặp lại, nàng càng thêm mỹ lệ. Một nụ cười một cái nhăn mày, trong tự nhiên lộ ra cao quý, mặc dù chỉ an tĩnh ngồi một chỗ, cũng là một phong cảnh đẹp nhất.

Chẳng qua, bên cạnh hồng nhan đã có “hăn”, đây làđiều Minh Nguyệt Thịnh vĩnh viễn không cách nào thay thế. Kiếp này, chỉ có thể vô duyên.

Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh nội tâm vô cùng hi vọng thời gian dừng lại vào giờ khắc này, nhưng thời gian tốt đẹp nhất lại luôn trôi qua rất nhanh, yến hội kết thúc, hăn phải đi Thanh Loan Cung.

Trước khi đi, Minh Nguyệt Thịnh lại thâm sâu nhìn Mộ Dung Thất Thất một cái, dường như muốn đem nụ cười của nàng khắc ở sâu trong lòng.

"Bãi giá Thanh Loan Cung ——"

Giọng Phúc Nhĩ truyền đến, tựa hồ Minh Nguyệt Thịnh nghe thấy trong không trung có một tiếng tiếng thở dài, ngẩng đầu, lại không thấy bất kì ai,

chỉ có gió khẽ vờn, từ bên tai hần lướt nhẹ qua. Chẳng lẽ, gió cũng thương tiếc nỗi bi thương của hần, cho nên mới phát ra tiếng thở dài như vậy?

Trong Thanh Loan Cung, Cổ Quân Dao mặc giá y màu mạn, yên lặng ngồi ở trong phòng.

Xuyên thấu qua khăn sa màu đỏ, Cổ Quân Dao có thể mơ hồ thấy được bài biện trong phòng. Bởi vì nàng là Cấn phi, không phải hoàng hậu, cho nên không thể dùng màu đỏ chói, dù là đám cưới, cũng chỉ một thân màu mạn. Bất quá, ở trong lòng Cổ Quân Dao, như vậy đã thỏa mãn rồi, đám cưới này vốn chỉ làm cho người ta nhìn, là giả, cho nên không cần thiết so đo những thứ kia.

Không biết đợi bao lâu, một tiếng "Hoàng thượng giá lâm!" truyền tới bên tai Cổ Quân Dao, trong nhà đám nô tỳ bước nhanh đi tới cửa quỳ xuống, miệng hô vạn tuế. Minh Nguyệt Thịnh cũng không có nói lời dư thừa, chỉ một câu "Bình thân", làm cho các nàng lui ra, duy chỉ để lại Phúc Nhĩ.

"Bệ hạ vạn tuế!"

"Ừ! Lấy khăn sa xuống, ăn chút đồ gì đi, người khăng định là đói bụng lắm."

Minh Nguyệt Thịnh không giúp Cổ Quân Dao kéo khăn sa, mà trực tiếp ngồi xuống, tự rót trà cho mình.

Trong lòng Minh Nguyệt Thịnh, thủy chung cố chấp kiên trì giữ hình bóng một người, tim của hần đã cho Mộ Dung Thất Thất, tuyệt đối không thể nào chứa thêm ai khác. Hôm nay cưới phi, chỉ là nghĩa vụ đối với quốc gia, không phải hần tự nguyện, cũng sẽ không thực sự cùng Cổ Quân Dao bá thiên địa uống rượu hợp cấn, càng đừng nói chi là động phòng hoa chúc

.

Cố Quân Dao gỡ xuống khăn che đầu, đi tới trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, hướng hắt hành lễ.

"Ngồi đi!"

Chờ Cố Quân Dao ngồi xuống, Phúc Nhĩ đi tới bên giường, kéo chăn đệm trắng ra, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ, đem chất lỏng bên trong vẩy lên trên khăn trải trắng tinh.

Thấy Phúc Nhĩ làm như vậy, Cố Quân Dao có chút giật mình, bất quá nàng cũng không phải cái gì cũng không hiểu, trước hôn nhân, mama trong cung đã truyền thụ cho nàng những kiến thức về phương diện này. Chẳng qua bây giờ nhìn đến Phúc Nhĩ làm như vậy, Cố Quân Dao có chút đỏ mặt.

Chờ Phúc Nhĩ làm xong hết thấy lui ra, Minh Nguyệt Thịnh mới mở miệng nói chuyện. "Như thế nào? Đã quen chưa!"

"Nô tì rất tốt, tạ ơn bệ hạ quan tâm!"

Ở thời điểm Cố Quân Dao nói những lời này, Minh Nguyệt Thịnh biết, mình tìm được một người vô cùng người thích hợp. Cố Quân Dao rất thông minh, nhưng nàng thông minh không giống với những người khác tự mình khoe khoang cho là hiểu biết, mà là biết chuyện gì không thể làm, cái gì không thể nói.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi bày ra trước mắt, Minh Nguyệt Thịnh khẽ gật đầu, "Thích là tốt rồi! Trẫm sẽ không làm trẻ nãi người quá nhiều thời gian, chờ vài năm sau, trẫm sẽ tìm thời cơ thích hợp an bài người chết giả, đến lúc đó cho người một thân phận khác, người có thể rời xa hoàng cung, bắt đầu cuộc sống mới."

Cố Quân Dao không nghĩ tới chính là, Minh Nguyệt Thịnh mỗi một bước đều đã chuẩn bị tốt lắm, từ lúc nàng tuyển Tú đến khi cưới, thậm chí tương lai sau này của nàng đều sắp xếp xong xuôi. Như vậy, hết thấy nàng

cần làm chỉ là nghe lệnh, phối hợp hành động với Minh Nguyệt Thịnh. Chẳng qua, Cổ Quân Dao thủy chung không rõ Minh Nguyệt Thịnh tại sao phải làm như vậy! Nếu hãn không muốn cưới hay nạp phi, hãn không phải là hoàng đế sao? Thiên hạ này đều là của hãn, vì sao chuyện này lại không thể tự mình không thể làm chủ đây!

Tựa hồ nhìn ra quần bách của Cổ Quân Dao, Minh Nguyệt Thịnh để chén trà xuống.

"Không biết người có nghe qua một câu nói, gọi là 'nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ' hay không. Thật ra thì, thân bất do kỷ đâu chỉ ở giang hồ mới có. Giống như trẫm vậy, đứng ở trên đỉnh thiên hạ, cũng có rất nhiều thứ mình không thể nắm giữ. Hoàng thượng, cũng không phải có thể muốn làm gì thì làm, từ rất lâu trẫm đã không thể không đi làm một chút chuyện mà trẫm không thích."

Nói tới chỗ này, Minh Nguyệt Thịnh lại nhớ tới Mộ Dung Thất Thất, bất kể nói thế nào, nàng hôm nay chạy tới, còn đưa tới lễ vật nàng tự mình làm, điều này ở trong lòng Minh Nguyệt Thịnh, chính là thoả mãn lớn nhất.

Cổ Quân Dao không biết Minh Nguyệt Thịnh đang suy nghĩ gì, lúc này, nàng rõ ràng nhìn thấy từ khoé môi Minh Nguyệt Thịnh nở nụ cười. Nụ cười này, Cổ Quân Dao rất ít thấy, ít nhất nàng cùng Minh Nguyệt Thịnh gặp mặt mấy lần, song chưa từng nhìn thấy trên mặt hãn nở nụ cười rõ ràng như vậy.

Không biết, nụ cười này là vì người nào mà nở?

Sau những lời nói của Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Dao trong lòng có chút đồng tình với vị Đế Vương trẻ tuổi trước mắt này. Thế nhân đều cho rằng vui vẻ sung sướng nhất chính là làm hoàng đế, nhưng Cổ Quân Dao lại không nhìn thấy trên người Minh Nguyệt Thịnh chút nào vui vẻ cùng

khoái hoạt. Ngược lại cảm nhận được trầm trọng trách nhiệm cùng áp lực của hẳn.

Mới vừa rồi nhìn nụ cười kia, đích thị là đang nhớ tới người khác, hoặc là có chuyện gì đó. Người có thể làm cho Minh Nguyệt Thịnh thoải mái như vậy, nhất định ở trong lòng Minh Nguyệt Thịnh chiếm cứ vị trí rất trọng yếu. Cổ Quân Dao không hiểu, nếu thích, vì sao không thể ở chung một chỗ? Chẳng lẽ liên quan tới thân phận, hoặc là khoảng cách?

Minh Nguyệt Thịnh thông minh, như thế nào không biết ý nghĩ trong đầu Cổ Quân Dao. Nàng cùng lắm mới chỉ mười lăm tuổi, là khoảng thời gian hồn nhiên vui vẻ rục rờ nhất, thật sự không nên làm cho nàng ở nơi này rơi vào vòng nước xoáy trách nhiệm không thoải mái.

"Uống rượu không! Trăm hôm nay đặc biệt rất muốn uống rượu!"

Minh Nguyệt Thịnh để cho Phúc Nhĩ lấy ra một vò rượu, hôm nay, hẳn đột nhiên rất muốn đem mình uống tới say khướt, không đợi Cổ Quân Dao mở miệng nói chuyện, Minh Nguyệt Thịnh trực tiếp ôm lấy vò rượu uống.

Giờ khắc này, không khí trong phòng trở nên đặc biệt quái dị, Cổ Quân Dao ngồi bên cạnh Minh Nguyệt Thịnh, nhìn hẳn uống từng ngụm từng ngụm rượu, lại không nói ra bất kỳ lời khuyên can nào. Nàng cũng không phải là ai, không giải quyết được nỗi khổ trong lòng hẳn, thay vì như vậy, còn không bằng yên lặng ngồi bên cạnh, chờ hẳn uống rượu say rồi chiều cổ hẳn.

Quả nhiên, sau khi uống một vò rượu, Minh Nguyệt Thịnh say ngã xuống trên bàn. Hẳn vốn tửu lượng rất tốt, hôm nay lại vì sao, say thành như vậy. Phúc Nhĩ cùng Cổ Quân Dao hai người đưa Minh Nguyệt Thịnh đỡ lên giường, Phúc Nhĩ tự mình hầu hạ Minh Nguyệt Thịnh cởi quần áo ra, rồi đắp chăn lên.

"Nường nường, bệ hạ say, người xem."

Phúc Nhĩ vẻ mặt có chút làm khó, trong phòng chỉ có một cái giường, chẳng lẽ để cho Cổ Quân Dao ngủ trên giường? Kia đến lúc đó không khéo là giả biến thật thì làm sao!

"Phúc công công, ta ở bên cạnh dựa vào một chút! Ta sợ hoàng thượng ban đêm muốn uống nước!"

Cổ Quân Dao như thế hiểu chuyện, Phúc Nhĩ hài lòng gật đầu. Xem ra, hoàng thượng xác thực chọn được một cô nương thông minh lanh lợi, hi vọng nàng sau này cũng sẽ không thay đổi.

"Phúc công công, ngài cũng ngồi đi!" Cổ Quân Dao ý bảo Phúc Nhĩ ngồi xuống, nhìn Minh Nguyệt Thịnh ngủ say, Cổ Quân Dao đã mở miệng, "Phúc công công, ta nghe nói bệ hạ tửu lượng rất tốt, vì sao hôm nay chỉ một vò rượu đã say như vậy rồi?"

Cái vấn đề này, Phúc Nhĩ có chút khó mà trả lời, chẳng lẽ nói cho Cổ Quân Dao, Minh Nguyệt Thịnh làm mượn rượu tiêu sầu? Suy nghĩ hồi lâu, Phúc Nhĩ cho một đáp án vững vàng, "Bệ hạ ở trên yến hội cũng uống rất nhiều rượu, bụng rỗng uống rượu, vốn là dễ say."

"A ——" Cổ Quân Dao không ngốc, biết Phúc Nhĩ lời này chỉ nói cho có lệ. Phúc Nhĩ đối với Minh Nguyệt Thịnh trung thành, làm cho Cổ Quân Dao kính nể.

"Thất Thất, đừng đi ——" đang lúc ấy thì, Minh Nguyệt Thịnh nhướng mày, trong miệng gọi tên Mộ Dung Thất Thất, "Thất Thất, ta chỉ là sai một bước, Thất Thất."

Mới vừa rồi Cổ Quân Dao nghi ngờ trong lòng, lúc này từ Minh Nguyệt Thịnh nói mơ đã hiểu được đáp án. Thất Thất? Chẳng lẽ, nàng chính là nữ nhân trong lòng Minh Nguyệt Thịnh?

Một đêm, Minh Nguyệt Thịnh vừa nói mê sảng, Cổ Quân Dao cùng Phúc NhĩH cũng ở bên cạnh trông mộtđêm. Chờ trời sáng rõ, Minh Nguyệt Thịnh mới chậm rãi mở mắt, đầu hắn có chút đau, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào sáng rõ, cũng dị thường chói mắt, đợi một lúc lâu, Minh Nguyệt Thịnh mới thích ứng .

"Bệ hạ, ngài tỉnh?" Phúc Nhĩ nghe được trên giường có tiếng động, vội vàng đến hầu hạ.

"Phúc Nhĩ, trẫm muốn tắm rửa!"

"Dạ!" Phúc Nhĩ lập tức đi xuống chuẩn bị, không bao lâu, Minh Nguyệt Thịnh đã nằm ở trong ôn tuyền, nước ấm có chút nóng, là nhiệt độ Minh Nguyệt Thịnh thích. Hắn nhắm hai mắt, tựa vào bên cạnh ôn tuyền."Trẫm ngày hôm qua không có làm chuyện gì khác người chứ?"

"Không có. Cần phi nương nương một mực bên cạnh chiếu cố ngài, nô tài cũng coi chừng dùm ở đây! Bất quá——" nói xong lời cuối cùng, Phúc Nhĩ có chút do dự, cuối cùng vẫn là đem chuyện Minh Nguyệt Thịnh nói mới nói ra, "Ngài vẫn gọi tên Mộ Dung Thất Thất ."

"Nàng nghe thấy được?"

"Nghe thấy được, không nói gì."

"Hô —— Phúc Nhĩ, trẫm muốn một mình suy nghĩ một lát."

Nghe lời này, Phúc Nhĩ khom người lui ra. Trong phòng lớn như vậy, chỉ còn lại có mình Minh Nguyệt Thịnh. Hắn tiến vào trong ao, đem trọn người bao bọc ở trong nước nóng, để cho mình phảng phất giống như trở lại trong cơ thể mẹ. Những làn nước ấm áp kia, kích thích lỗ chân lông toàn thân hắn, khiến Minh Nguyệt Thịnh nói lỏng tinh thần.

Hắn uống rượu say rồi lại trong miệng nói ra tên Mộ Dung Thất Thất . . .
. . . Minh Nguyệt Thịnh nhắm hai mắt, ảo tưởng về chuyện đêm qua, làn nước từ trong miệng phun ra, liên tiếp, phóng mạnh trên mặt nước. Những đợt nước dập dềnh, mặt nước tán loạn, từng vòng rung động, từ trong ôn tuyền tách ra, vẽ ra những vòng tròn, một vòng một vòng, phóng mạnh về bên bờ.

Thở mạnh một hơi....

Minh Nguyệt Thịnh chột từ trong làn nước thoát ra, đứng ở trong ôn tuyền, hơi nước nóng như bốc ra từ trong xương, từng giọt nước bám dính trên lưng thon chắc, dọc theo cột sống, lan tới từng bộ phận, không hoà vào làn nước, theo gợn sóng, ở trong nước nóng nhẹ nhàng tán ra, giống như rong rêu màu đen lan toả.

Ánh mặt trời, từ ngoài cửa sổ xuyên qua, chiếu xuống mặt nước. Minh Nguyệt Thịnh đưa tay, lau nước ở trên mặt, tạo thành từng giọt, theo gương mặt chảy xuống đến giữa cằm, ngưng kết thành một giọt nước lớn, trong sáng ở dưới ánh mặt trời trong suốt chiếu tới, chậm chạp không muốn rơi xuống.

Bỏ xuống đi! Minh Nguyệt Thịnh! Đừng quẩn quýt những thứ hạnh phúc mà mình không thể có kia! Hai người bọn họ, phải ở cùng nhau mới hạnh phúc được! Nếu như chỉ có thể có một lựa chọn, hắn tình nguyện làm cho nàng cả đời vui vẻ!

Minh Nguyệt Thịnh âm thầm tự nói với chính mình, sau khi thông suốt, Minh Nguyệt Thịnh vụt mạnh đứng dậy đến bên bờ ôn tuyền.

"Phúc Nhĩ, cho người chuẩn bị, trẫm muốn đi phủ Thừa Tướng!" Minh Nguyệt Thịnh lau khô nước trên người, đổi lại y phục rồi đi Thanh Loan Cung.

Chờ sau khi Minh Nguyệt Thịnh đi, mama trong cung đã tới, cầm mảnh khăn trắng có dính lạc hồng, đối với Cổ Quân Dao liên tục chúc mừng sau mới lui ra. Không đầy một lát, trong cung mọi người đều biết tối ngày hôm qua hoàng thượng cùng Cẩn phi viên phòng rồi, nói vậy không chừng bao lâu nữa, trong cung sẽ có tiểu hoàng tử hoặc là tiểu công chúa mới ra đời rồi!

Phượng Thương, Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang, Tô Mi cùng Tấn Mặc đi tới kinh thành Nam Phượng quốc, sau đó túc ở phủ Thừa Tướng. Đây cũng không phải là ý của Cổ Đức, mà là Cổ Quân Uyển quyết định. Đối với lần này, Cổ Đức cũng không có biểu đạt không vui gì ra ngoài, không thể làm gì khác hơn chỉ cần nữ nhi thích là tốt rồi.

"Cha, người giúp Mộ Dung Thất Thất tìm hiểu đi!"

Bởi vì đám cưới của Minh Nguyệt Thịnh, mọi người được nghỉ ba ngày, cho nên Cổ Đức không cần dậy sớm vào triều, chẳng qua buổi sáng sau khi thức dậy, vẫn bị Cổ Quân Uyển quăn, muốn hắt giúp Phượng Kiêu giải cổ.

"Nha đầu, con làm đầu ta đau quá!" Cổ Đức dưới gối chỉ có một nữ nhi, Cổ Quân Uyển đi ra ngoài lâu như vậy, trở lại không phải cùng cha con phụ tử tình thâm, ngược lại một lòng quan tâm ngoại nhân, khiến Cổ Đức có chút vị chua chua.

"Cha, người nhức đầu sao? Con giúp người xoa xoa một cái a!"

Cổ Quân Uyển vội vàng vịn Cổ Đức ngồi xuống, tay nhỏ bé đặt trên huyệt thái dương của Cổ Đức, nhẹ nhàng đấm bóp cho hắn, "Cha, như thế nào, thoải mái hơn một chút không?"

"Ừ, không tệ!" Cổ Đức cười híp mắt sờ cằm, vẻ mặt hưởng thụ, "Đúng là sinh nữ nhi tốt nhất! Nữ nhi tri kỷ!"

"Cha thích là tốt rồi! Đúng rồi cha, chuyện Cổ Quân Dao tốt cuộc là sao a, ngài lúc nào lại có thêm một con gái nuôi, con làm sao không biết?" Cổ Quân Uyển vừa xoa bóp, vừa đem nghi ngoặc trong lòng mình nói ra.

Nghe lời này, Cổ Đức thở dài. Tâm tư của Minh Nguyệt Thịnh, hẳn làm sao nói cùng người khác đây! Chẳng qua, nhìn nữ nhi trước mắt, Cổ Đức có chút tiếc nuối. Hẳn từng một lòng muốn tác hợp Cổ Quân Uyển cùng Minh Nguyệt Thịnh, nhưng hai người này không cùng tâm tư, không có cảm giác, cho dù hẳn lo lắng suông cũng sẽ không thành.

"Cha, con đang nói chuyện với người nha!"

"Là cha mới vừa nhận thức, nhìn thấy nàng cũng hiểu biết, nên thu nàng làm con gái nuôi."

"Nga ——" Cổ Quân Uyển kéo dài giọng, Cổ Đức còn tưởng rằng nữ nhi hối hận, ở trên mặt cảm tình đã thêm hiểu biết, bởi vì Minh Nguyệt Thịnh kết hôn mà có chút ghen, Cổ Đức trong bụng mừng thầm, muốn tiếp tục đem Cổ Quân Uyển cùng Minh Nguyệt Thịnh tác hợp thành một đôi, không nghĩ tới Cổ Quân Uyển lại nói tiếp một chuyện khác.

"Cha, người đã có thể nhận người xa lạ làm con gái nuôi, tại sao không nhận Mộ Dung Thất Thất làm con gái nuôi đây? Nói như vậy, Mộ Dung Thất Thất cũng coi như tộc nhân tương tộc của chúng ta, cha sẽ có thể giúp Phượng Kiêu giải cổ nữa mà!"

Nghe lời này, tâm Cổ Đức mới vừa hưng phấn lên cao, lúc này giống như quả cầu bị xì hơi. "Nha đầu, Mộ Dung Thất Thất tốt như vậy sao, làm sao con luôn nói đỡ cho một ngoại nhân a!"

"Thất Thất mới không phải ngoại nhân đâu! Nàng là muội muội của con! Con đã nhận Minh Nguyệt công chúa làm mẹ nuôi rồi, hiện tại Thất Thất chính là muội muội của Cổ Quân Uyển con, nàng có khó khăn, con dĩ nhiên muốn giúp đỡ a!"

Cổ Quân Uyển nói đạo lý rõ ràng, khiến Cổ Đức có chút nhức đầu. "Giao tình là một chuyện, tộc quy không thể đổi! Cha con là tộc trưởng Tường tộc, nếu ta dùng quyền lợi vào việc cá nhân, các tộc nhân sẽ nói như thế nào? Sau này ta làm sao còn quản lý được tường tộc?"

"Cha ——" Cổ Quân Uyển biết Cổ Đức nói rất đúng, nhưng nàng chỉ muốn làm hết sức để trợ giúp Phượng Thương bọn họ.

"Lão gia, tiểu thư, bệ hạ tới."

Đang lúc ấy thì, quản gia vội vã chạy tới đây, vừa nghe Minh Nguyệt Thịnh tới đây, Cổ Đức có chút buồn bực. Cuộc sống tân hôn, Minh Nguyệt Thịnh không có Thanh Loan Cung với Cổ Quân Dao, làm sao chạy tới chỗ của hắn. Trong lòng mặc dù khốn hoặc (nghĩ hoặc, khó khăn), Cổ Đức vẫn lập tức đứng dậy ra cửa nghênh đón Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Uyển thật lâu chưa gặp lại Minh Nguyệt Thịnh, lúc này cũng vội vàng đi theo.

"Bệ hạ ——"

"Cổ Đức thúc thúc, hôm nay không có bệ hạ, chỉ có ta và người."

Lời của Minh Nguyệt Thịnh làm Cổ Đức cười một tiếng, "Mời ——" Cổ Đức phía trước dẫn đường, Minh Nguyệt Thịnh đi ở phía sau.

"Minh Nguyệt Thịnh, chúc mừng a!" Cổ Quân Uyển thấy Minh Nguyệt Thịnh, một chương vỗ vào đầu vai của hắn, "Làm sao người mới tân hôn liền chạy tới đây? Vị Cẩn phi nương nương kia sẽ không tức giận?"

"Uyển nhi! Không biết phân biệt lớn nhỏ !" Thấy Cổ Quân Uyển cùng Minh Nguyệt Thịnh nói chuyện như vậy, Cổ Đức vội vàng mở miệng quát lớn, chẳng qua trong giọng nói cũng không có ý trách cứ, ngược lại mang theo nồng đậm sủng nịch.

"Cha, là hần nói, hôm nay không có hoàng đế bệ hạ, chỉ có ta và người! Đúng không, Minh Nguyệt Thịnh!"

"Đúng! Đích xác là ta nói."

"Hoàng thượng, nàng chính là bị thần làm hư rồi, không tuân thủ quy củ, ngài ngàn vạn đừng trách tội." Thấy Cổ Quân Uyển cùng Minh Nguyệt Thịnh qua lại, Cổ Đức trong cao hứng lại thấy lo lắng.

Cổ Đức xem ra, Minh Nguyệt Thịnh đối với Cổ Quân Uyển không phải là không có cảm giác, nhưng là loại tình cảm này chỉ vền vẹn giới hạn trong tình bằng hữu, không có tình yêu nam nữ. Cộng thêm Cổ Quân Uyển tính tình đại đại liệt liệt* (tùy tiện, cấu thả, không cẩn thận), phương diện tình cảm hoàn toàn không thông suốt, điều này làm cho cái kẻ làm cha như hần vô cùng nhức đầu.

Rồi lại nói, thân phận Cổ Quân Uyển cũng là một chuyện rất nan giải, nàng là Hoàng thái hậu Nam Phượng quốc, vốn chính là mẫu hậu của Minh Nguyệt Thịnh, đoạn quá khứ này không cách nào xóa đi.

Mặc dù Cổ Quân Uyển vẫn là một cô gái băng thanh ngọc khiết, nhưng "Hoàng thái hậu" cái danh hiệu này cũng đã trực tiếp chặt đứt hoa đào của nàng. Vô luận đi theo Minh Nguyệt Thịnh, hay gả cho người khác, đều là chuyện không thể coi thường. Đối với hạnh phúc của nữ nhi duy nhất, Cổ Đức gấp gáp, nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

"Cha, cha không thể thoải mái hơn một chút sao? Ở trên triều các người quân thần đã bao lâu, hiện tại đến nơi này, tại sao vẫn còn muốn giữ kẽ như vậy, kia thật là không được tự nhiên a!"

"Cổ Đức thúc thúc, Tiểu Uyển nói rất đúng! Ở trong triều, ta là Quân, ngài là thần, nhưng đã đến phủ Thừa Tướng vẫn là quân quân thần thần, không phải quá mệt mỏi sao! Cổ Đức thúc thúc chẳng lẽ ngay cả điểm thoải mái duy nhất này của ta cũng muốn tước đoạt sao?"

Nghe giọng Minh Nguyệt Thịnh nói như vậy, lại khiến Cổ Đức nở nụ cười. Nếu Minh Nguyệt Thịnh đem phủ Thừa Tướng thành nơi có thể khiến hân thoải mái dễ chịu, đây hẳn là vinh hạnh của hẳn. "Thăng nhi, đi bên này thôi!"

Một tiếng "Thăng nhi", khiến Minh Nguyệt Thịnh nghĩ đến mình khi còn bé, Cổ Đức cũng gọi hẳn như vậy. Tựa hồ sau khi lên ngôi, cũng đã lâu không còn được nghe hẳn gọi như vậy. Có thể có một vị trưởng bối, dùng xưng hô như thế tới gọi mình, trong giọng nói lộ ra quan tâm, đối với bất kỳ người nào mà nói cũng là một chuyện đáng giá quý trọng.

Minh Nguyệt Thịnh tới đây, đám người Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất cũng được mời tới.

"Phượng Thương, đã lâu không gặp! A Khang, nghe nói người đám cưới, chúc mừng người!" Thấy những bằng hữu tại Bắc Chu quốc của mình, Minh Nguyệt Thịnh tâm tình rất tốt, Hoàn Nhan Khang cười nhẹ đập Minh Nguyệt Thịnh một quyền, "Người không tời a! Cũng ôm giai nhân về nhà rồi! Hôm nay người tân hôn mới ngày thứ nhất, làm sao đã bỏ lại mỹ nhân tới? Có phải hay không muốn nhìn mấy người chúng ta?"

Hoàn Nhan Khang không tim không phổi nói..., khiến Minh Nguyệt Thịnh dở khóc dở cười, "Có bằng hữu từ phương xa tới, bất diệt nhạc hồ! Các người ngàn dặm xa xôi tới đây tham gia hôn lễ của ta, dĩ nhiên ta phải làm một gia chủ tận tình rồi!"

"Đúng là bạn chí cốt!" Hoàn Nhan Khang lôi kéo Tô Mi đến trước mặt Minh Nguyệt Thịnh trước mặt, giới thiệu cho hẳn, "Đây là thê tử của ta!"

"Thê tử", là dân gian gọi, không nghĩ tới Hoàn Nhan Khang một Vương gia lại dùng từ này để hình dung Tô Mi. Thấy đôi vợ chồng son trước mặt bộ dáng ngọt ngào như mật, Minh Nguyệt Thịnh thật lòng cao hứng cho Hoàn Nhan Khang, chẳng qua trong cao hứng, cũng có chút tư vị khổ sở.

Tất cả mọi người đều có đôi có cặp, chỉ có hân cô đơn chiếc bóng, trách vận mệnh là đang chọc ghẹo hân sao?

"Ngô." Hân tử trong ngực Mộ Dung Thất Thất lúc này "Bi bô", nhìn thấy Minh Nguyệt Thịnh tựa hồ đặc biệt cao hứng, tay nhỏ bé quơ quơ, ngón tay mập mạp giống như hạt đậu, một viên lại một viên.

"Đúng là Kiêu nhi thông minh nhất, biết cha nuôi tới! Để cho cha nuôi ôm con một cái!"

Minh Nguyệt Thịnh đi tới trước mặt Mộ Dung Thất Thất, vươn tay, ánh mắt lại vẫn nhìn Mộ Dung Thất Thất. Không có thay đổi gì, nàng vẫn mỹ lệ như cũ, Như giọt sương sáng sớm, thuần khiết sạch sẽ. Sinh con cũng không làm cho nàng thay đổi, ngược lại khiến trên người Mộ Dung Thất Thất toát ra thêm tình mẫu tử, càng làm người ta sa vào trong đó.

"Nha nha." Chờ Phượng Kiêu ở trong ngực bi bô nói chuyện, Minh Nguyệt Thịnh mới cúi đầu xuống, Phượng Kiêu đôi mắt to xinh đẹp một mực nhìn theo chuyển động trên mặt vị cha nuôi này, trong mắt tràn ngập tò mò. Minh Nguyệt Thịnh vốn đối với tiểu hân tử không có yêu thích đặc biệt gì, nhưng Phượng Kiêu không giống hân tử tầm thường.

Một, là Phượng Kiêu biết điều khả ái, rất xinh đẹp, không khóc nháo, lúc nào cũng hi hi ha ha, nhìn đâm muốn yêu; nguyên nhân thứ hai, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, bởi vì Phượng Kiêu là hân tử của cô gái hân yêu mến, từ trên người Phượng Kiêu, Minh Nguyệt Thịnh thấy được bóng dáng của Mộ Dung Thất Thất .

"Kiêu nhi là đang cùng cha nuôi nói chuyện sao? Kiêu nhi có thích cha nuôi hay không?"

"Ngô. Khanh khách." Phượng Kiêu nắm lộn tóc buông xuống của Minh Nguyệt Thịnh, ngón tay xoắn xoắn vòng trên lộn tóc, trực

tiếp dùng hành động nói cho Minh Nguyệt Thịnh, ta xem người rất thuận mắt nha.

Biểu hiện của Phượng Kiêu, khiến cho người làm cha Phượng Thương ăn đủ dấm. Bình thường cũng không thấy tiểu tử này chào đón hân như vậy, nhưng làm sao thấy Minh Nguyệt Thịnh, Phượng Kiêu lại cười vui vẻ như vậy đây? Thật là ăn cây táo, rào cây sung mà!

Cổ Đức một mực bên cạnh, chỉ tới khi nhìn thấy ánh mắt Minh Nguyệt Thịnh nhìn Mộ Dung Thất Thất, Cổ Đức mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra là vậy, dĩ nhiên hân là vì nàng? !

Điều phán đoán này, khiến Cổ Đức sửng sốt mười giây mới phục hồi tinh thần. Hân thật sự quá kinh ngạc! Thì ra cô gái trong lòng Minh Nguyệt Thịnh lại là Mộ Dung Thất Thất ? ! Là một phụ nữ đã có chồng, là Vương Phi Bắc Chu nhiếp chính Vương? ! Tin tức này có thể làm cho người ta không khiếp sợ sao!

Khó trách Minh Nguyệt Thịnh lại cho ra một Cổ Quân Dao bảo hân nhận làm nữ nhi, còn tuyên bố ra ngoài hậu cung vô phi, chẳng lẽ những điều này đều là thủ đoạn để che mắt thiên hạ? Minh Nguyệt Thịnh làm hết thấy đều vì Mộ Dung Thất Thất ?

Trong lúc nhất thời, Cổ Đức có chút khó mà tiếp nhận sự thật này.

Nhớ lại ngọn nguồn đoạn nghiệt duyên này, hân là ở trước khi Mộ Dung Thất Thất xuất giá, thời điểm ở Tây kỳ quốc. Khó trách Minh Nguyệt Thịnh lên ngôi không lâu đã đi Bắc Chu quốc, khó trách hân ở thời điểm Bắc Chu ba mặt bị tập kích, xuất binh đánh Tây kỳ quốc, phải biết rằng khi đó nội bộ Nam Phượng quốc cũng không ổn định, xuất binh mạo hiểm rất lớn, vạn nhất thua, chính là diệt quốc, mặc dù kết quả cuối cùng là bọn hân thắng.

Cổ Đức không biết nên làm sao để hình dung tâm tình của mình lúc này, hấn dứt khoát đem Cổ Quân Uyển kéo đến một chỗ vắng vẻ, nắm tay nàng hỏi đến cùng.

"Con có phải đã biết hay không?"

"Cha, cha nói biết cái gì a?"

"Chính là, chuyện bộ hạ thích Mộ Dung Thất Thất ."

"Biết a!" Cổ Quân Uyển có chút không hiểu nhìn Cổ Đức, "Này có vấn đề gì sao? Mộ Dung Thất Thất xinh đẹp như vậy, người lại tốt, nếu con là nam nhân, con cũng sẽ thích nàng a!"

"Ồ đồ!"

Cổ Đức chỉ vào Cổ Quân Uyển, ngón tay có chút run rẩy, cuối cùng thở dài, buông xuống tay.

"Cha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cổ Quân Uyển không rõ Cổ Đức tại sao lại kích động như vậy.

"Ai, nói con cũng không hiểu! Người Miêu gia nổi danh chung tình. Miêu gia ở Trường tộc là đại gia tộc, nhưng người trong gia tộc lại không nhiều, nguyên nhân chính là Miêu gia mấy đời, tất cả người có huyết thống Miêu gia, đều chỉ có một người bầu bạn, hơn nữa cả đời chỉ một lòng với một người trong tim."

"Mẹ của Bộ hạ Miêu Sở Vân, cũng bởi vì đã yêu Tiên Hoàng, cho nên mới một chân bước vào hoàng cung. Nhưng cuối cùng, nàng lấy được đều là lừa gạt cùng phản bội. Minh Nguyệt Thịnh kế thừa si tình từ trên người mẹ hấn, thích một người sẽ kiên trì. Nếu hấn chỉ là một nam tử tầm thường thì cũng không sao, nhưng hấn là vua của một nước, như vậy không được!"

Cổ Đức nói như vậy, Cổ Quân Uyển mới dần dần hiểu lo lắng của cha, "Cha, cha nói như vậy không phải quá kỳ quái sao! Minh Nguyệt Thịnh trên người nhất định cũng có huyết thống Tiên Hoàng, Tiên Hoàng nhưng là người lạ tình"

"Sẽ không, Minh Nguyệt Thịnh không phải người như thế."

Vừa nghĩ tới Minh Nguyệt Thịnh cười Cổ Quân Dao chỉ là che mắt lừa gạt nhân dân cả nước, Cổ Đức rất hối hận. Sớm biết như vậy, thì không thể vội vã bức bách Minh Nguyệt Thịnh chọn phi, hiện tại ngược lại nháo thành ra như vậy. Tình tình Minh Nguyệt Thịnh bướng bỉnh cùng Miêu Sở Vân rất giống nhau, xem ra chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Chờ Cổ Đức cùng Cổ Quân Uyển trở lại, Minh Nguyệt Thịnh như cũ vẫn ôm Phượng Kiêu. Từ góc độ Cổ Đức nhìn lại, Minh Nguyệt Thịnh tựa như một người cha hiền ôm con nhỏ, phảng phất đứa bé kia không phải hài tử của Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương, mà là hài tử của hãn và Mộ Dung Thất Thất .

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Cổ Đức trong lòng thở dài. Xem ra Minh Nguyệt Thịnh chung tình đã sâu, bất quá nếu cứ như vậy mãi, Nam Phượng quốc chẳng phải sẽ không người kế tục rồi sao?

"Cổ Đức thúc thúc, thúc tới xem một chút con nuôi Phượng Kiêu của ta!" Minh Nguyệt Thịnh gọi Cổ Đức tới, cẩn thận từng tý đem Phượng kiêu đặt ở trong ngực Cổ Đức, để hãn ôm, "Xem nhi tử của ta có phải rất khả ái hay không?"

"Khanh khách. bô bô."

Thấy người ôm mình vừa đổi, Phượng Kiêu quay ra mở mắt to, ngó chừng mặt Cổ Đức, tay nhỏ bé cũng quơ, phảng phất đang cùng Cổ Đức chào hỏi.

Đứa bé này, thực khả ái, trên mặt Cổ Đức rốt cục nở một nụ cười. "Ừ rất khả ái!"

"Chẳng qua hài tử đáng yêu như thế, trên người lại có Tử cổ, sau này còn phải chịu đủ cổ độc hành hạ, Cổ Đức thúc thúc, thúc nói đây không phải là một chuyện rất tàn nhẫn sao?" Minh Nguyệt Thịnh đem ngón tay đặt trong bàn tay nhỏ của Phượng Kiều, Phượng Kiều bắt ngón tay của hắn liền đưa vào trong miệng ngậm.

"Bẩn bẩn, không thể ăn nga!" Minh Nguyệt Thịnh rút tay ra, ngược lại nắm tay nhỏ bé của Phượng kiều, "Kiêu nhi, vị này là Cổ gia gia! Chúng ta chào hỏi Cổ gia gia a!"

Phượng Kiều nhìn một chút Minh Nguyệt Thịnh, rồi lại quay đầu nhìn Cổ Đức, trong miệng phát ra "Cô.", Minh Nguyệt Thịnh nghe cười lớn lên, "Nhìn, Kiêu nhi đang gọi thúc kìa!"

"Ha ha." Cổ Đức giờ phút này cười cũng không được, không cười cũng không phải a.

Sau khi xác định người Minh Nguyệt Thịnh yêu là Mộ Dung Thất Thất , Cổ Đức đã có thể thấy rõ ràng hết thảy rồi, lúc này Minh Nguyệt Thịnh cố gắng như vậy, đơn giản là hi vọng hắn giúp Phượng Kiều giải cổ. Người nam nhân này a, thật là si tình đến cực điểm rồi! Rõ ràng nàng kia đã gả làm vợ người khác, lại còn hết tâm hết sức trợ giúp con của nàng như vậy. Ai, thật không biết Minh Nguyệt Thịnh làm thế có đáng giá hay không đây.

"Cổ Thừa tướng, ta là Phượng Thương!"

Ở bên cạnh an tĩnh một lúc lâu Phượng Thương lúc này dắt Mộ Dung Thất Thất đi tới trước mặt Cổ Đức, "Nếu như ngài có thể giúp hài tử của chúng ta giải trừ cổ độc trên người, chỉ cần Phượng mỗ có thể làm, cho dù là sao trên trời, ta đều hái cho cho người !"

Lúc trước Cổ Đức từng tìm hiểu qua Phượng Thương, biết nam nhân này là nhân trung chi long, cùng Minh Nguyệt Thịnh không phân cao thấp. Giờ nhìn thấy người thật, mặc dù trong lòng nghiêng về Minh Nguyệt Thịnh một chút, song Cổ Đức cũng không thể không thừa nhận, hảo cảm với Phượng Thương tăng thêm một bậc.

Nam nhân này, khí phách cường đại, chỉ đứng ở bên cạnh hẳn là có thể cảm giác được cái loại khí tràng này.

"Nhiếp Chính Vương không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, chính là vì tiểu thể tử giải cổ, cái này lão phu đã sớm được Uyển Nhi nói cho nghe. Chẳng qua, Tường tộc có quy củ của Tường tộc, ta không thể bởi vì tư tình mà bỏ qua quy củ của Tường tộc không để ý, xin Nhiếp Chính Vương không nên làm khó lão phu."

Cổ Đức nói rất rõ ràng, bất kể Phượng Thương là ai, bất kể Mộ Dung Thất Thất cùng Cổ Quân Uyển tình cảm như thế nào, thậm chí bất kể Minh Nguyệt Thịnh cỡ nào muốn giúp, quy củ chính là quy củ, không thể bởi vì nhân tình thế sự mà thay đổi.

Điểm này, Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất đều hiểu được. "Thừa tướng, ta cũng không khiến ngài phá hư tộc quy, ta chỉ muốn tìm được một biện pháp giải quyết. Tiểu Uyển cô nương từng đề cập tới điều kiện giải cổ của Tường tộc, phải qua tam quan, lên núi đao, xuống biển lửa, vào Long Đàm. Chỉ cần ngài có thể trị tốt cho Kiêu nhi, đừng nói là tam quan, coi như thập quan ta Phượng Thương cũng tuyệt không cau mày!"

Lời Phượng Thương nói vang dội, rất nam nhân, làm Cổ Đức phải bội phục nam tử yêu nghiệt trước mặt này. Mặc dù Phượng Thương nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng Cổ Đức tin tưởng, hẳn chính là loại người nói được làm được. Có thể oai phong một cõi, nam nhân nổi tiếng thiên hạ như thế nào có thể giống bọn chuột nhắt nhát gan được đây!

"Tốt! Nhiếp Chính Vương thống khoái như vậy, kia lão phu cũng không giấu diếm. Thế nhân cũng biết người Tường tộc chúng ta am hiểu dùng cổ, có ghi lại thời điểm người Tường tộc bắt đầu nuôi cổ. Chỉ cần là cổ độc, đều có thể ở Tường tộc tìm được biện pháp giải quyết, nhưng là chúng ta cũng có quy củ của mình."

"Bởi vì nuôi cổ không truyền ra ngoài, cho nên cổ độc trên thế gian đều từ người Tường tộc chúng ta mà ra. Từ tôn trọng đối với tộc nhân, chúng ta sẽ không dễ dàng cho ngoại nhân giải độc. Nếu muốn giải độc, phải vượt qua tam quan, chính là cái người mới vừa nói, lên núi đao, xuống biển lửa, vào Long Đàm."

"Chỉ có thông qua tam quan, hơn nữa ở Long Đàm tìm được tầm ngư ngàn năm, chúng ta mới có thể giúp giải cổ. Chẳng qua mấy trăm năm qua, người có thể vượt tam quan chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Rất nhiều người cuối cùng đều táng thân trong Long Đàm. Nhiếp Chính Vương nếu là muốn giải cổ cho Tiểu thế tử, xin hiểu rõ ràng, tính mạng cũng không phải trò đùa!"

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Thần Tiên Cao (Thuốc Phiện)

"Không cần suy nghĩ, lần này tới ta chính là muốn giải cổ cho Kiều nhi, ba ải này ta cũng sẽ làm được, bất kể có bao nhiêu khó khăn!"

Phượng Thương nói dị thường kiên định, Cổ Đức gật đầu, "Nếu Nhiếp Chính Vương đã làm tốt chuẩn bị, vậy chúng ta ngày mai đi Bách Điều sơn!"

Bách Điều Sơn, nơi Tường tộc sinh sống, ở phía Tây Nam của Nam Phượng quốc, cách kinh thành có nửa tháng lộ trình. Nơi đó đường núi gập ghềnh, vô cùng khó đi. Cộng thêm mới vào mùa xuân, nước mưa nhiều hơn, đường đất ngâm nước mưa trở nên lầy lội, càng thêm không có phương tiện di chuyển. Bất quá, Phượng Thương nếu đã tới, Cổ Đức phải dẫn bọn hắn đi Bách Điều sơn.

"Ta cũng muốn đi." Minh Nguyệt Thịnh ở bên cạnh đã mở miệng, lời của hắn, Cổ Đức thấy rõ sự kiên định của Minh Nguyệt Thịnh. Xem ra, Minh Nguyệt Thịnh thâm tình sâu vô cùng, chuyện này thật phiền toái.

"Bệ hạ, nếu ngài đi, thì ai sẽ xử lý chính vụ trong triều đây?" Từ trong lòng Cổ Đức mà nói, hắn không muốn Minh Nguyệt Thịnh cùng Mộ Dung Thất Thất quá mức gần nhau, dù sao Mộ Dung Thất Thất cũng đã là vợ của người khác, hơn nữa danh tiếng của Phượng Thương còn lớn như vậy.

Vạn nhất chuyện này bị Phượng Thương biết, có hiểu lầm, vậy phải làm sao bây giờ?

Nam Phượng quốc mới vừa tiến vào giai đoạn vững vàng, cần ổn định để mở rộng phát triển, chịu không được sóng gió không cần thiết. Mà Phượng

Thương là nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc, nắm giữ quyền sinh sát. Song long đoạt Phượng, đến lúc đó kết quả chỉ có lưỡng bại câu thương, Cổ Đức không hy vọng thấy kết quả như thế.

"Không có chuyện gì, coi như ta đi là thể nghiệm và quan sát dân tình. Tấu chương ta ở trên đường phê duyệt là được, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng!"

"Bệ hạ ——" Cổ Đức không nghĩ tới Minh Nguyệt Thịnh có thể ngoan cố như vậy, vừa định khuyên can, thì đã bị Minh Nguyệt Thịnh ngăn cản, "Cổ Đức thúc thúc, cứ quyết định như vậy! Ta đây sẽ cho người đi chuẩn bị, nhanh chóng lên đường!"

Minh Nguyệt Thịnh nói một câu, đã ngăn chặn hậu chiêu của Cổ Đức, hần bất đắc dĩ cười cười, chuyện này chỉ có thể dựa theo lời Minh Nguyệt Thịnh đi làm.

Từ đầu đến cuối, Mộ Dung Thất Thất cũng không nói cái gì, chẳng qua là từ trong ngực Minh Nguyệt Thịnh nhận lấy Phượng Kiêu, sau đó yên lặng đứng ở bên cạnh Phượng Thương, sắm vai một thê tử tốt một mẹ kiêu mẫu.

Mộ Dung Thất Thất an tĩnh, cùng hình tượng của nàng trong truyền thuyết không quá phù hợp, để cho Cổ Đức có chút buồn bực. Ít nhất, Phượng Thương tại Đông Lỗ quốc thời điểm mở rộng lãnh thổ khai phá đất đai, Mộ Dung Thất Thất là một nhân vật vô cùng trọng yếu ở sau lưng hần, bởi vì có nàng, nguyên vật liệu quân lương cùng quân nhu tại Bắc Chu quốc mới liên tục không ngừng vận chuyển đến Đông Lỗ quốc, Phượng Thương mới có thể đánh thắng thuận lợi như vậy.

Đặc biệt là "Không thành kế", hôm nay đã truyền khắp toàn bộ đại lục. Mộ Dung Thất Thất vén vện chỉ dùng chừng một trăm người đã hù dọa

quân đội Đông Lỗ mấy lần vây chiến cho bọn hãn phải rút đi, chuyện này nhất định sẽ được ghi vào sử sách, thậm chí còn được bỏ vào trong binh thư.

Cổ Đức trăm triệu không nghĩ tới, hình tượng như một tia sáng bắn ra bốn phía, lại cùng cô gái xinh đẹp ôn nhu trước mắt này là có liên quan. Lúc này, Mộ Dung Thất Thất nhẹ giọng ngâm nga bài hát ru dụ dỗ Phượng Kiêu ngủ, trên người nàng phát tán mẫu tính dịu dàng, cùng hình tượng trong truyền thuyết một chút cũng không phù hợp. Chẳng lẽ, tin đồn là giả?

Cổ Đức nào biết đâu rằng, từ sau khi làm mẹ, Mộ Dung Thất Thất đã đem hào quang thu liễm lại.

Bất quá Mộ Dung Thất Thất như vậy, thật ra khiến Cổ Đức rất có hảo cảm. Bởi vì nàng hiện tại hoàn toàn chính là hình tượng hiền thê lương mẫu, nhìn qua hiền lương thực đức như vậy, hoàn toàn không giống với loại "Hồ ly tinh", Cổ Đức cũng sẽ không cho rằng là Mộ Dung Thất Thất có ác ý thông đồng với Minh Nguyệt Thịnh, lừa gạt tình cảm của Minh Nguyệt Thịnh .

Xác định thời gian đi Bách Điều sơn, Minh Nguyệt Thịnh vội vã trở về hoàng cung, trước khi đi, Cổ Đức đi tới trước mặt Minh Nguyệt Thịnh, nhỏ giọng nói mấy câu nói. Mặc dù người bên cạnh nghe không được Cổ Đức nói cái gì, nhưng người nào đứng gần có thể thấy Minh Nguyệt Thịnh sắc mặt tối sầm xuống.

Dọc theo đường đi, Minh Nguyệt Thịnh không nói gì, chẳng qua là Phúc Nhĩ có thể tinh tường cảm giác được khí tức trên thân Minh Nguyệt Thịnh không đúng lắm. Lại nghĩ đến điều Cổ Đức nói, Phúc Nhĩ lắc đầu. Vị này Thừa tướng không phải là tự tìm phiền nhiễu sao, để cho Minh Nguyệt Thịnh đem Cổ Quân Dao mang theo, đây không phải là cho hoàng thượng ngọt ngào sao.

Phúc Nhĩ mặc dù nghĩ như vậy, cũng rất hiểu ý tứ Cổ Đức. Minh Nguyệt Thịnh vì Cổ Quân Dao mà "Hậu cung Vô phi" , hiện tại lại đang thời điểm tâm hôn vứt bỏ Cẩn phi để đi Bách Điều sơn, sẽ khiến nhiều kẻ suy đoán tung tin đồn nhảm. Không giả vờ giả vịt, đến lúc đó lời nói dối bị vạch trần, vậy cũng chính là kiểm cũi ba năm thiêu một giờ liễu.

Cổ Đức cũng là dụng tâm lương khổ, hẳn nói đúng là có lý. Mà Minh Nguyệt Thịnh tức giận, đại khái là bởi vì một lời nói dối, sẽ phải dùng vô số lời nói dối để đền bù, chuyện như vậy làm cho hẳn rất buồn rầu !

Trở lại hoàng cung, Minh Nguyệt Thịnh sắp xếp xong xuôi mọi chuyện cần thiết, sau đó đi Thanh Loan Cung.

Cổ Quân Dao nghe nói Minh Nguyệt Thịnh tới, tiến lên nghênh giá, sau khi thấy được Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Quân Dao cũng cảm giác được hẳn có cái gì không đúng, thông minh như nàng cũng không có mở miệng nói chuyện, chẳng qua là cúi đầu đi theo phía sau Minh Nguyệt Thịnh. Cổ Quân Dao xem ra, trầm mặc mới là biện pháp ứng đối tốt nhất với "tức giận" của Minh Nguyệt Thịnh.

Qua một lúc lâu, hỏa bạo trong lòng Minh Nguyệt Thịnh mới chìm xuống, nhìn người đứng ở bên cạnh, buông đầu xuống , Cổ Quân Dao về mặt cung kính, Minh Nguyệt Thịnh gật đầu làm cho nàng ngồi xuống. "Hai ngày nữa, trẫm muốn đi Bách Điều sơn, người sẽ cùng đi với trẫm ."

"Vâng" Cổ Quân Dao biết mình cũng không có tư cách gì để nói "không" , nàng hết thảy cũng đều là do Minh Nguyệt Thịnh cho , chỉ có thể dựa theo yêu cầu của hẳn để làm.

"Đồ không cần mang nhiều, người xem rồi thu thập nhanh chóng, khi nào đi trẫm để cho Phúc Nhĩ tới báo cho người."

Bỏ lại lời này, Minh Nguyệt Thịnh trở về ngự thư phòng. Như theo lời Minh Nguyệt Thịnh, quả nhiên Cổ Quân Dao theo chỉ dẫn mang theo y

phục đơn giản và đồ trang sức đeo tay, bên cạnh cũng chỉ đi theo một người cung nữ tên là Chu nhi.

"Rất tốt, đi thôi!"

Chỉ tới khi lên xe ngựa đến ngoài cung cùng bọn Cổ Đức hội hợp, Cổ Quân Dao mới biết được lần này mục đích đi Bách Điều Sơn, là vì giải cổ cho nhi tử của Phượng Thương cùng Mộ Dung Thất Thất. Danh tiếng của hai người này, Cổ Quân Dao đã nghe nói qua, chẳng qua là cho tới bây giờ chưa từng thấy.

Khi thời điểm Cổ Quân Dao thấy Mộ Dung Thất Thất, trong lòng bị một trận kinh ngạc, nàng chưa từng nhìn thấy một cô gái đẹp như vậy. Mặc dù nàng thân là nữ nhân, cũng muốn say mê khi thấy Mộ Dung Thất Thất mỉm cười.

"Người khoẻ chứ!" Mộ Dung Thất Thất hướng Cổ Quân Dao cười một tiếng, chủ động chào hỏi.

Để cho tiện xuất hành, nữ nhân được an bài ở trong xe ngựa, nam nhân thì cỡi ngựa. Bởi vì Cổ Quân Dao chỉ có một người, cho nên Mộ Dung Thất Thất trực tiếp mời nàng đến xe ngựa của mình ngồi, các nữ nhân ở chung một chỗ náo nhiệt, Cổ Quân Dao mới không còn một người lẻ loi.

Đối với Mộ Dung Thất Thất chủ động muốn mời, Cổ Quân Dao rất cảm kích. Cái cô gái hòa ái duyên dáng hợp mắt của nàng, làm cho nàng nhìn qua đã yêu thích. Ngược lại với Mộ Dung Thất Thất, Cổ Quân Uyển đối với cái muội muội kết nghĩa đột nhiên xuất hiện này cũng không nhiệt tình như vậy.

Sau khi Cổ Đức hỏi thăm Cổ Quân Uyển về việc Minh Nguyệt Thịnh thích Mộ Dung Thất Thất, Cổ Quân Uyển mới nhận thấy được chuyện này có cái gì không đúng. Nếu quả thật theo như lời Cổ Đức nói, Minh Nguyệt

Thịnh là một người si tình, hẳn vì sao lại muốn lấy Cổ Quân Dao? Đây chẳng phải là không thể tự bào chữa sao?

Thấy ánh mắt Cổ Quân Uyển nhìn mình mang theo một chút ý vị mỉa mai xem xét, Cổ Quân Dao chậm rãi cười một tiếng, "Ta có chỗ nào không thỏa đáng sao? Tỷ tỷ nhìn ta kỹ càng như vậy?"

"Không có. Chính là tò mò mà thôi ——" bởi vì có Mộ Dung Thất Thất, rất nhiều chuyện không tiện hỏi, mà Cổ Quân Uyển ngồi bên cạnh, không có nói nữa.

Nàng mấy ngày qua vẫn muốn tìm Minh Nguyệt Thịnh lên tiếng hỏi chuyện tình của Cổ Quân Dao, nhưng mỗi lần gặp Minh Nguyệt Thịnh tất cả đều bận rộn phê duyệt tấu chương, nàng sẽ không biết xấu hổ quấy rầy hắn. Minh Nguyệt Thịnh "Hậu cung Vô phi" chiếu thư là thật, nhưng là Cổ Quân Uyển tin tưởng cha mình sẽ không lừa gạt nàng. Chẳng lẽ, Minh Nguyệt Thịnh thông đồng với Cổ Quân Dao tới diễn một tuồng kịch? Nếu quả thật là như vậy, vậy Minh Nguyệt Thịnh thật sự là quá khổ sở đi.

Làm một người ngoài cuộc, Cổ Quân Uyển rất rõ ràng tình cảm Minh Nguyệt Thịnh đối với Mộ Dung Thất Thất, cũng biết chuyện tình cảm miễn cưỡng không được. Mộ Dung Thất Thất cùng Phượng Thương là như thế nào ân ái, đây là chuyện tình mọi người đều biết, Minh Nguyệt Thịnh đau khổ đơn phương yêu mến, cuối cùng bị thương chỉ là mình hắn.

Đám người Phượng Thương mới vừa lên đường, đã có người truyền tin đến trong tay Đẳng trưởng lão của Tường tộc ở Bách Điều sơn. Nhìn nội dung trên thư, Đẳng Nguyên trưởng lão đem thư đốt, sau đó lại nằm ở trên giường, khéo miệng đặt một chiếc tẩu thật dài hút thuốc.

"Như thế nào, Đẳng Nguyên trưởng lão, có phải cảm giác thư thái rất nhiều hay không?" Ngồi xuống ở bên cạnh Đẳng Nguyên trưởng lão, điểm

điểm tẩu hút thuốc. Hắn từ trong túi quần lấy ra một hộp cao hình khối, khoét một ít thêm vào trên tẩu toả ra làn khói .

"Ừ, thoải mái! Thoải mái cực kỳ!" Đặng Nguyên trưởng lão vẻ mặt thỏa mãn, đắm chìm trong giấc mộng tiên cảnh của chính mình."Độ Nhất, cái thuốc cao này của người so với đơn thuốc Vu y của chúng ta kê còn tốt hơn nhiều! Kể từ sau khi dùng, ta tinh thần so sánh với trước kia mạnh rất nhiều lần. Đến, cho thêm ta thêm một chút nào.

Đối với yêu cầu của Đặng Nguyên trưởng lão, Độ Nhất nhẹ môi cười khê, "Trưởng lão, đây là thần tiên cao cực tốt, chẳng qua là chuyện ngài đáp ứng chúng ta tốt cuộc như thế nào a?"

"Cũng biết người là vì cái này mà đến, ta mới vừa rồi nhận được tin tức. Cổ Đức mang theo bọn Phượng Thương chạy tới rồi, trừ Mộ Dung Thất Thất, Hoàn Nhan Khang, Tô Mi, Tấn Mặc, ngay cả Minh Nguyệt Thịnh cũng mang theo Căn phi tới."

"A?" Độ Nhất nhẹ gật đầu, quay đầu lại nhìn Long Trạch Cảnh Thiên cùng Thập Cát Cổ Lệ ngồi ở mặt khác."Xem ra, chúng ta sắp cùng lão bằng hữu gặp mặt!"

Vừa nói, vừa cho Đặng Nguyên lão thêm một chút thần tiên cao vào trong làn khói, "Trưởng lão, người từ từ hưởng thụ, chỗ này của ta có rất nhiều thần tiên cao, ta còn có bí phương chế thần tiên cao. Chỉ cần người đáp ứng chúng ta, không để cho Phượng Kiêu giải cổ, thuận tiện giúp chúng ta đạt thành mong muốn, ta sẽ lấy cả phương thuốc đem cho người! Như vậy, sau này người sẽ dùng không hết, dùng không cạn thần tiên cao rồi."

"Chẳng những người có thể dùng, những người khác cũng có thể dùng, người còn có thể cầm cái này để làm làm ăn, phát đại tài, đến lúc đó bảo

đảm người kiếm tiền kim ngân đầy bát. Đăng Nguyên trưởng lão, người thấy như thế nào a?"

"Tốt ——" Đăng Nguyên trưởng lão thật sâu hít một hơi, rồi chậm rãi phun ra, sương khói lượn lờ, để cho hắc thật giống như đặt mình trong trong tiên cảnh. Tư vị khoái lạc sung sướng như vậy, từ trước cho tới bây giờ hắc cũng không có thử qua ."Thần tiên cao này quả nhiên là thứ tốt! Người không biết thôi, ta mỗi lần rút thần tiên cao, ta đều có loại, phiêu phiêu dục tiên, như cảm giác muốn thăng thiên, thật là rất thư thái!" (cái này là hít thuốc phiện rồi)

"Trưởng lão, ngài muốn bao nhiêu thần tiên cao, chúng ta đều có. Bất quá, điều kiện của chúng ta người cũng đừng bỏ quên a!" Tháp Cát Cổ Lệ đứng dậy, đi tới bên cạnh Đăng Nguyên trưởng lão. Cánh tay bị Mộ Dung Thất Thất chém đứt , hôm nay đã đổi lại một làmột chiếc thiết câu tử ngăm đen sắc bén.* (cái móc giống thuyền trưởng Hooc trong Peter Pan a)

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Tổ Khách Ba Người

Tháp Cát Cổ Lệ vuốt ve Thiết Câu* (cái móc) ở trên tay trái mình nhưng nghiêng ánh mắt nhìn Đẳng Nguyên Trưởng lão, bởi vì nhìn nghiêng, hình xăm phong cảnh ở trên má trái của nàng toả ánh sáng huyền bí. Đẳng Nguyên trưởng lão cười một tiếng, đưa tay muốn sờ cái móc đang yên ổn trong tay trái Tháp Cát Cổ Lệ, lại bị nàng né tránh.

"Ta chỉ muốn xem một chút Thiết Câu Tử này có thích hợp hay không!" Đẳng Nguyên trưởng lão cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt giống như một đóa hoa cúc nở rộ. "Ta thật là một thiên tài! Lại cho người vũ khí đều tốt như nhau! Nha đầu, người hẳn phải cảm tạ ta!"

Thiết Câu đen trong tay trái Tháp Cát Cổ Lệ là đến từ Bách Điều Sơn, Đẳng Nguyên trưởng lão sau khi nói thế. Mặc dù có món đồ trên tay này, Tháp Cát Cổ Lệ cảm thấy yên tâm nhưng có chút ít không được tự nhiên, dù sao chung quy so sánh với một cánh tay cụt còn tốt hơn, đặc biệt là sau khi thử nghiệm đến khả năng của thiết câu, Tháp Cát Cổ Lệ sử dụng cũng thuận tay.

"Muốn ta thật sự cảm tạ thì người phải giúp chúng ta, đến lúc đó người nghĩ muốn cái gì chúng ta liền cho người!"

Thấy Tháp Cát Cổ Lệ mở miệng nói hiệp nghị giữa bọn họ, Đẳng Nguyên trưởng lão tựa vào trên gối dựa, gạt gạt làn khói trong鼻孔.

"Được rồi! Các người nói ta cũng biết! Đơn giản là không đáp ứng giải trừ sâu độc là được! Các người yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta. Cho dù Cổ đức là tộc trưởng, những trưởng lão chúng ta ở trong tộc cũng là có

quyền biểu quyết , ta không gặt đầu, chuyện này sẽ dễ làm! Lại càng không phải nói qua ba cửa ải có bao nhiêu khó khăn! Coi như là cao thủ, cũng bảo đảm để cho bọn họ chỉ có tới chứ không có lui!"

"Loảng xoảng ——" Tháp Cát Cổ Lệ dùng Thiết Câu bám sát vào trên bàn gỗ trước mặt Đổng Nguyên trưởng lão, sát khí bất thành linh đến, hấn cả kinh khiến tẩu hút thuốc trong tay suýt nữa rơi xuống, nhìn lại, Tháp Cát Cổ Lệ đang mang vẻ mặt tức giận mà nhìn hấn.

"Ta đã nói với người qua bao nhiêu lần, Phượng Thương là nam nhân của ta! Ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào động đến hấn! Người có nghe rõ không? !"

Giọng nói bá đạo phối hợp thêm gương mặt đường như giống Dạ Xoa của Tháp Cát Cổ Lệ, làm cho chân mày của Đổng Nguyên trưởng lão run lên, dừng hai ba giây, sau đó nở nụ cười, "Một nam nhân cần nữ nhân bảo vệ , còn là nam nhân sao?"

Lời này, không thể nghi ngờ là đã đốt lửa giận trong lòng Tháp Cát Cổ Lệ, đối phương nói Phượng Thương như vậy, nằng tãi sao có thể tiếp nhận! Ở trong mắt Tháp Cát Cổ Lệ, Phượng Thương chính là một hoá thân của sự hoàn mỹ, trước mắt cho dù người này là trưởng lão Tường tộc, nhưng mà ngay cả một ngón tay út của Phượng Thương còn kém xa.

"Phượng Thương mới không phải nam nhân như vậy! Hấn là anh hùng!"

"A ——" Đổng Nguyên trưởng lão kéo dài ngữ điệu, trong thanh âm tràn đầy hài hước, "Nói như vậy, người đã tự mình đa tình rồi?"

Đang lúc Đổng Nguyên trưởng lão vì tìm được đáp án chân thật mà nhất thời cao hứng, Tháp Cát Cổ Lệ dùng đã Thiết Câu trong tay kéo lấy cổ áo của Đổng Nguyên trưởng lão, đem lão đầu gầy còm này đến trước mặt mình, "Người lặp lại lần nữa thử xem?"

Đặng Nguyên trưởng lão nói rất đúng, nhưng bởi vì hấn vạch trần nội tâm của Tháp Cát Cổ Lệ, mới để cho nàng có loại cảm giác thẹn quá thành giận, nàng không thích bị nhìn thấu nội tâm của mình. Nhiều năm trước Phượng Thương trong suy nghĩ của nàng là anh hùng, nàng thừa nhận mình thích hấn. Nhưng là... lời này lại bị Đặng Nguyên trưởng lão nói ra, liền hoàn toàn thay đổi cảm giác của nàng, thật giống như nàng là loại nữ nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng vậy, nàng mới không cần!

"Đừng nóng giận, đừng nóng giận nha!"

Đặng Nguyên trưởng lão cũng không sợ, ngược lại còn đem ống điều bên cạnh đưa đến miệng, dùng sức mà "Xoạch" hai cái, "Thoải mái, thật là thoải mái a!"

"Nếu như người còn hồ ngôn loạn ngữ, ta cho người vĩnh viễn không được thoải mái!" Đối phương càng bình tĩnh, Tháp Cát Cổ Lệ càng tức giận. Hai người này, một người là Thủy, một còn lại là Hỏa, một bộ dạng xung khắc như nước với lửa thế, gươm súng sẵn sàng.

Thấy Tháp Cát Cổ Lệ như vậy, Độ Nhất vừa thu lại cái hộp thuốc cao, vừa đem Tháp Cát Cổ Lệ kéo đến.

"Trưởng lão, nàng chính là người tính tình nóng nảy như vậy thôi, mong ngài tha thứ nhiều hơn!"

"Ta chưa bao giờ so đo với nữ nhân. Nữ nhân nha, chỉ dùng để yêu! Bất quá đây ——" Đặng Nguyên trưởng lão quét Tháp Cát Cổ Lệ một cái, "Ta là thích nữ nhân ôn nhu thiện lương giống như trong Tường tộc chúng ta, ta không thích cộc mẹ như vậy!"

"Người nói ai là cộc mẹ?!"

Tháp Cát Cổ Lệ "Thịch" một tiếng đứng lên. Ở chỗ này bực bội nhiều ngày, trong lòng nàng hỏa khí đã ùn ùn giống như núi lửa, vận sức chờ bùng

phát thôi, lúc này Đăng Nguyên trưởng lão nói như vậy, rõ ràng chính là muốn kiểm chuyện.

Đối với tính tình của Tháp Cát Cổ Lệ , Đăng Nguyên trưởng lão cười cười, trong miệng phát ra thanh âm "gio gio", sau đó một con sâu từ trong tai phải của hắn bò đi ra ngoài. Đây là một con côn trùng chỉ mập, trên lưng có một đôi cánh nhỏ dài. So với thân thể mập mạp của nó thì đôi cánh này có chút tức cười và khôi hài, chẳng qua là hiện tại ba người khác khi nhìn đến con sâu này đều cười không nổi, đặc biệt là Tháp Cát Cổ Lệ, cũng miễn cưỡng mà đem lửa giận trong lòng khí ép xuống.

"A Cổ, đừng sợ! Tỷ tỷ này chẳng qua là tách khỉ nóng nảy một chút, đừng sợ đừng sợ!"

Đăng Nguyên trưởng lão đưa tay, để cho con sâu bò trên tay của mình. Côn trùng này cả người suốt ngày màu lam, cặp cánh có bụi phấn kia cũng rất đáng yêu.

"A Cổ của ta, nuôi bốn mươi ba năm, các người nhìn xem, có phải rất khả ái hay không?"

Đăng Nguyên trưởng lão cười nhìn ba người trước mắt, đặc biệt là thời điểm nhìn sang hướng Tháp Cát Cổ Lệ, ánh mắt dừng lại thật lâu, "A Cổ ngoan, biết một chút ba người bằng hữu mới nhé."

Sâu độc kia, giống như có thể nghe lời của Đăng Nguyên trưởng lão, dùng sức mà nhấp nháy cánh nhỏ, bay sang một phía.

Một khắc như vậy, Độ Nhất như ngừng lại rồi hô hấp.

Đừng nhìn bộ dáng khả ái của con sâu trước mắt , nhìn qua thú vị nhưng nó lại là một con sâu độc. Đặc biệt là khi nghe Đăng Nguyên trưởng lão nói sâu này hắn nuôi bốn mươi ba năm, vừa nhìn qua ánh mắt con sâu lập tức thay đổi. Bốn mươi ba năm, quả thực đã thành tinh rồi!

Nếu là đặt ở nơi khác, chắc chắn con sâu đặc biệt như vậy sẽ bị cầm lên nghiên cứu, nhưng ở Bách Điều Sơn này, là nơi Tường tộc, bất kỳ một con sâu nào mà người thấy được cũng đều là là cổ, có thể vào lúc người ta không biết, mà đã trúng cổ độc, thấy loại vật kia có thể trốn xa, liền trốn rất xa!

"Trưởng lão, Cổ Lệ mới vừa rồi chẳng qua là cùng ngài nói giỡn mà!" Độ Nhất cười một tiếng , nhưng vẻ mặt vô cùng cứng nhắc, rất sợ sâu độc này rơi vào trên người mình.

"Nói giỡn? Ta biết, ta không có cùng tiểu cô nương so đo! Ta chỉ là cho các người trông thấy bảo bối A Cổ của ta mà thôi ——" Đăng Nguyên trưởng lão tiếp tục hút túi thuốc, cười mây lướt gió, ánh mắt híp lại, một bộ dáng rất hưởng thụ .

"Uy, lão đầu, nếu người không thích thì hướng về phía ta tới! Cần gì phải mang sâu ra để giả thần giả quỷ?"

Tháp Cát Cổ Lệ ngay từ đầu đã không thích Đăng Nguyên trưởng lão, cảm thấy người này quá mức "Âm hiểm" , không phải là một người quang minh chính đại. Hiện tại thấy hắn đem sâu độc của mình thả ra, Tháp Cát Cổ Lệ lại càng ghét. Nàng ghét nhất bị uy hiếp, đặc biệt là một con sâu!

"Cổ Lệ, câm mồm !"

Kẻ đứng đầu trong ba người, Long Trạch Cảnh Thiên luôn ở thời khắc quan trọng nhất sẽ phát ra mệnh lệnh. Hắn đứng lên, hướng Đăng Nguyên trưởng lão ôm quyền hành lễ, "Mới vừa rồi là chúng ta là không đúng, xin trưởng lão tha thứ!"

Mặc dù đã có cùng Đăng Nguyên trưởng lão tiếp xúc với nhau một thời gian, nhưng là Long Trạch Cảnh Thiên vẫn như cũ đoán không ra tâm tình của lão nhân trước mắt cái này. Hắn là trưởng lão Tường tộc có danh tiếng

nhất, nhưng làm việc trẻ con đến không bình thường, vừa chính vừa tà, có chút điên, nhiều hơn là có chút điên cuồng.

Chính là bởi vì tính cách Đằng Nguyên trưởng lão như thế, Long Trạch Cảnh Thiên mới lớn mật mà đem bảo vật trên người hăn thế chấp. Hăn muốn không nhiều, chỉ là muốn có được Phượng Thất Thất. Dĩ nhiên, nếu như có thể giết chết Phượng Thương thì tốt hơn.

Chẳng qua là, Thập Cát Cổ Lệ không nỡ để Phượng Thương xảy ra chuyện, cho nên bọn họ đã đưa tới thoả thuận, hăn được Phượng Thất Thất, Thập Cát Cổ Lệ được Phượng Thương. Về phần Độ Nhất, Long Trạch Cảnh Thiên đã đồng ý, giết Minh Nguyệt Thịnh, khôi phục Tây kỳ quốc xong, sẽ cho hăn vị trí đệ nhất quốc sư.

Long Trạch Cảnh Thiên thủy chung tin tưởng, ở trên thế giới này, vĩnh viễn không có địch nhân, vĩnh viễn chỉ có lợi ích. Tựa như ba người bọn họ, vốn là bát can tử đả bất trừ nhân* (dùng để hình dung quan hệ giữa những người không chút liên quan đến nhau), vì cùng chung lợi ích tụ tập lại với nhau. Trước khi đạt tới mục đích, ba người bọn họ chính là một Tiểu đoàn thể, xảy ra vấn đề, hai phe khác cũng phải đem hết toàn lực mà đi cứu, đây chính là ý nghĩa của việc kết thành đồng minh.

Long Trạch Cảnh Thiên lẽ phép so sánh cùng Thập Cát Cổ Lệ thì càng rạch ròi hơn. Đằng Nguyên trưởng lão gật đầu, lại xoay hai cái tẩu hút thuốc, trong miệng "zo zo" hai tiếng, con sâu mập vụt sáng hai cánh nhỏ lại bay trở về, dừng ở trên lỗ tai Đằng Nguyên trưởng lão.

"Trở về ngủ đi!"

Nghe lời nói Đằng Nguyên trưởng lão..., sâu "sột sột" hai tiếng, xem lỗ tai hăn là cái động mà chui vào. Cả quá trình kinh khủng, Thập Cát Cổ Lệ suýt tý nữa dẫn ra. Nàng chưa từng gặp qua côn trùng ghê tởm như vậy.

Nếu không phải bởi vì Long Trạch Cảnh Thiên nói đây là phương pháp xử lý cuối cùng, Tháp Cát Cổ Lệ tuyệt đối sẽ không sống ở địa phương biến thái như vậy. Nàng ở chỗ thảo nguyên lớn lên, chưa gặp qua chỗ nào nhiều sâu như vậy. Kể từ khi vào ở Bách Điều sơn, Tháp Cát Cổ Lệ liền gặp được đủ loại sâu. Vô luận bay hay là sâu bò, cũng làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, chớ nói chi là những thứ sâu còn có thể kinh khủng hơn sâu độc.

"Ha ——" nhìn ra Tháp Cát Cổ Lệ cũng không thích nơi này, Đăng Nguyên trưởng lão chẳng qua là cười khế. Chờ hắn rút ra xong một túi thuốc lá, cẩn thận gọt sạch sẽ nõ điều còn sót lại, lại ở trên hài gỗ gỗ, rốt cục thỏa mãn mà đem tẩu hút thuốc thu vào.

"Người không muốn Phượng Thương chết, nhưng hắn vì cứu nhi tử của mình, quyết định qua ba cửa ải. Đến lúc đó cho dù người không đành lòng nhìn người người yêu xảy ra chuyện, sợ rằng cũng không có thể như người mong muốn. Đừng nói núi đao biển lửa, cho dù hắn vận khí tốt, kiên trì đến cuối cùng, Long Đàm cũng không phải là nơi tùy tiện người nào cũng có thể đi vào. Bốn tộc này đã hơn một trăm năm qua, chỉ có ba người thuận lợi mà qua ba cửa ải, mà ta chính là một trong đó."

Nhắc tới thời điểm mình qua núi đao biển lửa cùng Long Đàm, trong mắt của Đăng Nguyên trưởng lão có kiêu ngạo cùng tự hào rất rõ ràng. Cũng bởi vì qua ba cửa ải, hắn mới trở thành trưởng lão Tường tộc, thành người trong lòng bọn họ. Ngay cả tộc trưởng đương nhiệm Cổ Đức cũng không có thể thuận lợi qua ba cửa ải đây!

Tháp Cát Cổ Lệ không biết ba ải này là cái gì, nhưng nghe nói ba ải này đối với Phượng Thương rất bất lợi, nàng có chút lo lắng. "Vậy không có phương pháp gì hóa giải sao? Phượng Thương không thể xảy ra chuyện gì! Tuyệt đối không thể!"

"Chắc chắn, người không phải mới vừa nói, hắn không phải là nam nhân cần nữ nhân bảo vệ sao! Đành vậy, cứ để cho chính hắn đi qua đi! Chết

sống có số, Phú Quý ở Trời! Muốn được cái gì không chịu trả giá thật nhiều, thì làm sao có thể đạt được mong muốn chứ?"

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Lòng Lang Dạ Sói

Lời này từ trong miệng Đẳng Nguyên trưởng lão nói ra, quá mức vô tình, đương nhiên là như vậy rồi. Trong quan điểm của hắn giá trị chính là như thế, ở suy nghĩ của Đẳng Nguyên trưởng lão, đời người chính là một loại hàng hoá mua bán bằng giá. Người muốn hiểu biết về cổ, tốt không thành vấn đề, vậy thì dựa theo quy của Tường tộc làm tới.

Chẳng qua là lời này nghe tới tai Tháp Cát Cổ Lệ, thì là một loại thờ ơ vui sướng khi nhìn thấy người ta gặp hoạ. Nếu như tam quan* (ba cửa ải) thật khó như vậy, Phượng Thương ngộ nhờ ở thời điểm qua tam quan sẽ có chuyện gì xảy ra, thì làm cái gì bây giờ? Không được, nàng không nên để Phượng Thương gặp chuyện không may!

"Người tốt cuộc là làm sao xông qua được tam quan?"

"Bí mật!" Đẳng Nguyên trưởng lão cười lắc đầu, căn chắc hàm răng, cái gì cũng không chịu nói. "Ta thấy các người ba người - ý kiến không nhất trí, các người tốt nhất vẫn là thương lượng thống nhất một lần, có kết quả rồi thì tới tìm ta, nếu không, ý kiến của các người trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, làm cho ta thực khó xử."

Đẳng Nguyên trưởng lão đi đến phía trước mặt Độ Nhất, mở bàn tay ra, "Vật của ta muốn đâu? Cho ta, mới vừa rồi ta nói cho các người một tình báo trọng yếu. Đem Thần tiên cao cho ta một chút! Nếu không ta mà bị bệnh, thì không thể giúp các người dò thăm tin tức!"

Độ Nhất không trực tiếp lấy Thần tiên cao, mà nhìn về phía Long Trạch Cảnh Thiên.

"Cho trưởng lão một hộp!"

Có Long Trạch Cảnh Thiên "Phê chỉ thị" , Độ Nhất lấy ra một cái hộp đưa cho Đẳng Nguyên trưởng lão, "Ngài dùng chậm một chút , đồ vật này dùng nhiều sẽ không tốt!"

"Không tốt, người còn đưa cho ta?" Nghe qua lời nói của Độ Nhất..., Đẳng Nguyên trưởng lão liền hỏi ngược lại một câu, làm cho Độ Nhất có phần lúng túng, chỉ có thể bất đắc dĩ mà cười

Chiếm được thứ mình muốn , Đẳng Nguyên trưởng lão cầm cái túi dài, hai tay chấp ở sau lưng, chậm rãi mà thoải mái bước đi ra ngoài, "Các người kiên nhẫn chờ xem! Ta sẽ bảo đảm tùy thời cơ mà liên lạc với các người! Nhớ kỹ, đừng chạy khắp nơi! Vạn nhất bị tộc nhân của ta phát hiện, ta sẽ xem như không biết các người!"

Sau khi chờ Đẳng Nguyên trưởng lão đi, Tháp Cát Cổ Lệ nện Thiết Câu Tử lên tường đá ở bên cạnh, Thiết Câu cùng tường đá va chạm, ma sát ra một mảnh tia lửa màu vàng ."Long Trạch, chúng ta thật sự phải tin tưởng cái lão khốn kiếp này sao? Hắn sẽ không lừa dối chúng ta à?"

"Hắn sẽ không." Long Trạch Cảnh Thiên nhìn rừng cây bên ngoài cửa , chau mày."Tường tộc nhân trên dưới một lòng, chỉ có Đẳng Nguyên trưởng lão là khác loại, chúng ta chỉ có thể hạ thủ từ người hắn. Hiện tại liền nhìn xem Thần Tiên Cao có hữu hiệu hay không"

Đối với lời Long Trạch Cảnh Thiên mà nói..., Độ Nhất cũng không quá chắc chắn. Hắn chỉ là ngẫu nhiên đi theo Di Sa đến nơi đó, nghe nói qua là dùng cây thuốc phiện luyện ra đồ có thể làm cho người trên nghiện, do đó có thể đạt tới tác dụng có thể khống chế người .

Bồng Lai đảo vốn có rất nhiều cây thuốc phiện, chẳng qua là Di Sa nói đồ chơi kia là độc dược, hạ lệnh đốt hủy một mảng lớn hoa anh túc, hơn nữa không cho bất luận kẻ nào trồng cây thuốc phiện trên đảo. Chỉ chờ đến đại

lục, phát hiện hoa anh túc, dựa theo Di Sa đã từng nhắc tới , Độ Nhất đem cây thuốc phiện ra chế làm thuốc cao, sau rất nhiều lần thất bại, rốt cục hiện tại có thể chế ra thần tiên cao.

Sở dĩ lấy cái tên này, là bởi vì sau khi dùng thuốc, sẽ có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, có thể làm cho người quên mất thế gian đáng ghê tởm , đắm chìm trong thế giới theo ý muốn , tựa như bản thân đi vào trong tiên cảnh vậy.

Độ Nhất thử dùng từng chút một, sau khi phát hiện nó mê huyễn, thì hần lập tức ngừng dùng. Giống như Di Sa nói, vật này sẽ cho người nghiện, thậm chí sẽ cho người ta đắm chìm ở trong thế giới giả tượng, sử dụng nhiều, thì sẽ tự tìm cái chết.

Nếu không phải vì khống chế Đằng Nguyên trưởng lão, Độ Nhất ... sẽ không ... có cầm thần tiên cao đi ra ngoài.

Uy lực của đồ chơi này chính hần quá rõ ràng, cũng lo lắng phương thuốc truyền đi, bị người dụng tâm hiểm ác chế tạo số lượng lớn, đến lúc đó thì người bị hại rất nhiều. Về phương thuốc, đã ghi sâu ở trong lòng, ngay hai người mà hần đang hợp tác hần cũng không cho biết. Chỉ có lần này, Độ nhất tự nhủ, vì đạt tới mục đích, chỉ duy nhất lần này. Hần sẽ chờ khi giành được thứ mình muốn rồi, thì sẽ thu tay.

Bất quá, dường như Thần tiên cao đối với Đằng Nguyên trưởng lão một chút tác dụng cũng không có, khi Độ Nhất suy nghĩ đến điều này. Hơn một tháng qua, hần đã tại không ngừng dẫn đo, nhưng là... Đằng Nguyên trưởng lão tựa hồ không có vẻ vừa bị nghiện như mình nghĩ, chẳng lẽ bởi vì hần là cao thủ, cho nên tự chủ mạnh hơn, sức chống cự đối với Thần tiên cao cũng càng mạnh sao?

"Chờ Phượng Thương bọn họ chạy tới hần là còn cần một ít thời gian, tin tưởng trong khoảng thời gian này, Đằng Nguyên trưởng lão nhất định sẽ

không thể rời bỏ Thần tiên cao. Các người cứ yên tâm đi!" Mặc dù trong lòng không xác định, nhưng là vì cho chính mình muốn có được sự tự tin hợp tác, Độ Nhất không khỏi vẽ ra một tương lai sáng lạng cho bọn họ.

Xử lý tốt chuyện Thần tiên cao, Long Trạch Cảnh Thiên nhìn về phía Tháp Cát Cổ Lệ, "Cổ Lệ, nếu như Phượng Thương không qua khỏi tam quan, người sẽ làm sao? Vạn nhất nếu hắn chết ở bên trong người sẽ làm sao?"

Hai lần “sẽ làm sao”, trực tiếp hỏi ngã Tháp Cát Cổ Lệ.

Phượng Thương tuyệt đối sẽ vì cứu con trai ruột mình mà lên trên núi đao, xuống biển lửa, vào LongĐàm .Tam quan này, nghe tên cũng kinh khủng như vậy, chớ nói chi là trực tiếp đi làm. Nàng rốt cuộc nên làm thế nào ngăn cản Phượng Thương đây? vấn đề này vẫn giày vò lấy Tháp Cát Cổ Lệ. Chẳng lẽ nàng đi chạyđến trước mặt Phượng Thương, van xin hãn đừng đi sao? Căn cứ vào cá tính Phượng Thương, nhất định sẽ giết nàng, sau đó sẽ qua cửa tam quan .

"Long Trạch, người có cái biện pháp gì tốt hay không?" Tháp Cát Cổ Lệ nghĩ không ra phương pháp xử lý để giải quyết vấn đề, chỉ có thể cầu trợ ở Long Trạch Cảnh Thiên.

Thời điểm ba người bọn họ tạo thành một Tiểu đoàn thể, vừa qua Tháp Cát Cổ Lệ cũng đã cam chịu Long Trạch Cảnh Thiên làm thủ lĩnh cầm đầu.

Ở trên chuyện của Phượng Thương, Tháp Cát Cổ Lệ thật sự người trong cuộc thì tối người ngoài cuộc sáng, cho nên nghĩ không ra biện pháp gì tốt. Huống chi Tháp Cát Cổ Lệ rõ ràng biết Long Trạch Cảnh Thiên hận Phượng Thương, muốn giết Phượng Thương, hận ý hằn đối với Phượng Thương , tựa như hận thù sâu nặng mà Tháp Cát Cổ Lệ đối với Phượng Thất Thất vậy.

Chỉ là thời điểm bọn hắc tha thuận để đạt được hiệp nghị: không thương được tổn hại Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương, chẳng qua là đem đôi vợ chồng này tách ra, bọn họ mỗi người được một cái. Bây giờ nghe Long Trạch Cảnh Thiên nói như vậy, Tháp Cát Cổ Lệ biết hắc nhất định là nghĩ ra biện pháp gì tốt.

"Biện pháp cũng là có một, chẳng qua là không dễ làm."

Tâm tư Long Trạch Cảnh Thiên cùng Tháp Cát Cổ Lệ hoàn toàn ngược lại, hắc rất mong muốn Phượng Thương chết ở trong tam quan, cuối cùng hắc tới đón Phượng Thất Thất, cùng Phượng Thất Thất trở thành một đôi thần tiên quyển lữ.

Nhưng chỉ là bản thân Long Trạch Cảnh Thiên đã tình nguyện cùng Tháp Cát Cổ Lệ liên thủ thì nhất định có chút chuyện không thể dựa theo ý nghĩ hắc mà đi làm, tỷ như trên vấn đề Long Trạch Cảnh Thiên xử lý, nếu bọn họ có tranh cãi, nhất định đôi bên phải tìm được một phương pháp xử lý được chấp thuận rồi mới dẫn đến một kết quả trung hoà.

"Biện pháp gì?" Vừa nghe Long Trạch Cảnh Thiên có thể cứu Phượng Thương, trong đôi mắt Tháp Cát Cổ Lệ lóe ra ánh sáng khác thường, "Người nói mau a! Rốt cuộc là biện pháp gì?"

"Nếu Phượng Thương làm hết thảy cũng là vì con hắc Phượng Kiêu, thì chỉ cần trước khi hắc qua tam quan giết chết Phượng Kiêu, không phải được rồi sao?"

Lúc Long Trạch Cảnh Thiên nói ra lời này, Độ Nhất cảm thấy lạnh cả người. Dường như, Phượng Kiêu chỉ là đứa con nít mới ra sinh không bao lâu. Đối với hài tử một tay trời gà không chắc mà hạ thủ, có chút làm trái với lương tâm. "Chuyện này các người đừng lôi kéo ta! Ta sẽ không hạ thủ đối với một hài tử"

Độ Nhất lắc đầu thối lui, kẻ thù của hắn cũng không phải là một đứa con nít. Lấy tiểu hài tử ra trút giận, thì còn là nam nhân sao?

Ý nghĩ bị Độ Nhất gạt bỏ, nhưng ở trên người Tháp Cát Cổ Lệ lại chiếm được khẳng định. Đúng vậy! Phượng Thương ngàn dặm xa xôi từ Bắc Chu quốc chạy tới Nam Phượng quốc, không phải là vì giải cứu cho Phượng Kiêu sao! Chỉ cần Phượng Kiêu chết, Phượng Thương cũng không cần đi làm những thứ chuyện mạo hiểm kia nữa. Tất cả vấn đề đều ở trên người Phượng Kiêu!

Tháp Cát Cổ Lệ cũng không giống Độ Nhất, người nàng yêu là Phượng Thương, Phượng Kiêu là hài tử của Phượng Thương cùng nữ nhân khác sinh, nói cách khác, Phượng Kiêu chính là cái đinh trong mắt gai đâm trong thịt của Tháp Cát Cổ Lệ, hận không thể nhổ bỏ nó thật nhanh! Vốn là Tháp Cát Cổ Lệ càng thêm chán ghét Phượng Thất Thất, nhưng nàng cùng Long Trạch Cảnh Thiên có ước định, không thương tổn Phượng Thất Thất, như vậy biện pháp duy nhất có thể giải quyết trong lúc này, thì chỉ có thể là diệt trừ Phượng Kiêu.

"Ta nói, các người có thể hay không nghĩ một phương pháp xử lý thích hợp hơn? Đối phó một hài tử, các người cũng có hứng thú hạ thủ?" mặc dù Độ Nhất cũng là một trong tổ ba người, nhưng hắn do ở Bồng Lai đảo sinh sống thật lâu, bị hun đúc lâu, nên cũng không phải là một người xấu tới ác tà trời. Đối với quyết định Long Trạch Cảnh Thiên cùng Tháp Cát Cổ Lệ, có chút ít khó thể hiểu.

"Độ Nhất, người có thể nghĩ đến phương pháp xử lý tốt hơn sao? Nếu như người có thể giúp ta nghĩ ra phương pháp xử lý ngăn cản Phượng Thương, ta liền bỏ qua cho hài tử kia."

Trong lòng Tháp Cát Cổ Lệ đã quyết định, vì Phượng Thương sống, nàng có thể làm bất cứ chuyện gì. Mặc dù trên tay lây dính máu tanh, chỉ cần đối với Phượng Thương tốt, như vậy có thể thành công.

Người có đôi khi tự mình đa tình đến cực hạn, chính là một loại tâm lý biến đổi.

Người mong trình lên tâm can của mình đến đối phương, hi vọng nhận được đối phương ưu ái, nhưng làm sao người biết, đối phương thích chính là chỗ nào đây? Tựa như Tháp Cát Cổ Lệ khi bị Long Trạch Cảnh Thiên kích động, một lòng cho là chỉ cần giết Phượng kiều thì mới có thể ngăn cản Phượng Thương đi "Chịu chết", nàng làm sao không suy nghĩ, giết nhi tử Phượng Thương yêu mến, trong lòng Phượng Thương nghĩ như thế nào, sẽ như thế nào đối với nàng đây?

Độ Nhất vừa muốn nói lời này cho Tháp Cát Cổ Lệ nghe, nhưng hần suy nghĩ một chút, vẫn là ngậm miệng thôi. Theo hần thấy, chỉ cần là có chuyện liên quan đến Phượng Thương, Tháp Cát Cổ Lệ sẽ từ một nữ nhân lý trí, biến thành một nữ nhân điên cuồng. Hần nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nàng chính là người không thấy quan tài thì vẫn không đổ lệ, thấy quan tài thì cũng không chết tâm.

"Ta không có phương pháp xử lý tốt hơn! Ta chỉ có thể nói cho người biết, không phải là lần nào vận may của người cũng có thể tốt như vậy, đều có thể đúng lúc thoát thân."

Trong lời nói của Độ Nhất có ẩn ý gì, Tháp Cát Cổ Lệ làm sao mà không rõ.

Lần này Phượng Thương tới đây, Phượng Thất Thất cũng đi theo, Phượng Thương lợi hại thế nào, Tháp Cát Cổ Lệ hiểu rõ ràng. Về phần khả năng của Phượng Thất Thất, Cổ Lệ lại càng nhớ được rõ ràng, tổn thương ở tay trái của nàng chính là do Phượng Thất Thất gây nên. Cái loại đau đớn này, để cho Tháp Cát Cổ Lệ đến bây giờ vẫn có thể từ trong cơn ác mộng thức tỉnh.

Phượng kiều có cha mẹ như vậy ở bên người, còn có Hoàn Nhan Khang, Tô Mi, Tấn Mặc những cao thủ này đi theo, muốn từ trong tay bọn họ giết Phượng kiều, đây vốn là một chuyện rất không dễ dàng. Đề nghị của Long Trạch Cảnh Thiên mặc dù là biện pháp tốt, nhưng nghĩ tính khả thi mà nói, đúng là khó khăn một chút.

Tháp Cát Cổ Lệ nhìn về phía hai người đồng bọn của mình, hy vọng có thể từ trên người bọn họ nhận được trợ giúp, Độ Nhất nhún nhún vai, biểu lộ thái độ của mình, Long Trạch Cảnh Thiên thì trả lời một câu, "Phượng Thương là người muốn ", đã đem Tháp Cát Cổ Lệ gần đến sát sao .

"Các người không giúp ta, ta sẽ tự mình tìm được người!"

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Cho Phượng Kiều Thêm Độ Độ

Trong quan điểm của Tháp Cát Cổ Lệ làm người thì phải có chỗ sơ hở.

Cho dù Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất có ở đó, nhưng cũng sẽ có lúc có kẽ hở, ngay cả cộp đôi lúc còn phải lim dim mắt hướng chi là người! Dù sao còn nhiều thời gian, hiện tại người của Phượng Thương còn chưa tới, nàng gấp cũng không được.

Tháp Cát Cổ Lệ nghĩ gì, Long Trạch Cảnh Thiên hiển nhiên biết.

Trong cái nhìn của hân, Tháp Cát Cổ Lệ chính là một nữ nhân nóng nảy, chỉ hơi khiêu khích một chút, nàng là có thể từ những đóm lửa nhỏ biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, là nữ nhân có tấm lòng ngốc nghếch điển hình. Trên người nàng trừ sự kiên cường đáng giá khen ngợi ra, thì giống như ở không có ưu điểm đặc biệt gì, ngay cả cái loại kiên cường này, hiện tại cũng trở thành đề tâm vào những việc nhỏ nhặt, một nữ nhân quật cường lại cố chấp, thật sự là một chút cũng không khá!

Nhìn Tháp Cát Cổ Lệ, Long Trạch Cảnh Thiên liền nghĩ đến Phượng Thất Thất. Sự giao hoạt (gian trá) của cô gái kia, so sánh với nữ nhân trước mắt này tốt hơn ngàn vạn lần. Tại sao đều cùng là nữ nhân nhưng khác biệt nhưng lớn như vậy? Nếu không phải bởi vì hiện tại hân thế đơn lực bạc (cô đơn sức yếu), cần gì cùng Tháp Cát Cổ Lệ "Kết minh", hân sẽ không lựa chọn sự hợp tác ngu xuẩn như vậy.

Bất quá, người như vậy có thể dùng nàng ta làm vũ khí để sử dụng dù sao mục đích cuối cùng của hân là Phượng Thất Thất, chỉ cần có được Phượng Thất Thất chuyện gì hân cũng nguyện ý làm.

Ở phía xa trên đường, Phượng Thất Thất lúc này bỗng nhiên hắt xì hai cái, nàng vuốt vuốt lỗ mũi ê ẩm, "Rốt cuộc là người nào đang suy nghĩ về ta?"

"Tiểu thư, trước người không phải nói, đánh một cái hắt xì là có người đang suy nghĩ, đánh hai cái hắt xì là có người đang chửi người sao?" Tô Mi vừa may giày đầu hồ cho Phượng kiều, vừa một bên nhìn về phía Phượng Thất Thất.

"Đúng vậy! Ta có nói như vậy... Là dùng để nói người thường. Còn ở trên người ta, đánh một cái hắt xì là có một người đang suy nghĩ về ta, đánh hai hắt xì thì có hai người nghĩ tới ta. Cùng có một loại ý nghĩ thôi!"

Lời nói của Phượng Thất Thất ..., làm cho Tô Mi lắc đầu, tiếp tục cúi đầu làm công việc khâu thêu may vá.

May vá thêu thùa những thứ này, Phượng Thất Thất không am hiểu. Nàng cũng không tiếp thu cái loại quy tắc huấn luyện này, càng không giống như các cô gái ở thời đại này, từ nhỏ đi học tập những thứ này cho nên vợ và y phục của Phượng kiều là nàng thiết kế, Tô Mi cùng Tố Nguyệt dùng tay may vá để hoàn thành.

Tới trên đường, Phượng Thất Thất xin Minh Nguyệt Thịnh tìm thợ mộc làm một cái nôi xinh xắn cho trẻ con, lúc này Phượng kiều đang nằm trong cái nôi mà ngủ, Phượng Thất Thất nhẹ giọng mà hát một khúc ru, Cổ Quân Uyển cùng Cổ Quân Dao ở bên cạnh nhìn rồi không có chuyện gì, đã giúp Tô Mi may vá một chút , ví dụ như đầu con hồ ở bên trên giày thêu thêm con mắt vân...vân.

Dọc theo đường đi, mấy cái nữ nhân này ở vô cùng hoà thuận, chỉ có một việc để cho Phượng Thất Thất vô cùng kinh ngạc, đó chính là thái độ của Minh Nguyệt Thịnh đối đãi Cổ Quân Dao, căn bản là không giống với lời đồn bên ngoài kia.

Minh Nguyệt Thịnh tuyên bố cả đời chỉ biết có một nữ nhân là Cổ Quân Dao, cuộc đời này cũng sẽ không tuyển thêm nữ tử nào nữa, chuyện này từng để cho Phượng Thất Thất bội phục không thôi. Ở nơi Vương triều phong kiến này, một vị nam tử đứng ở nơi cao nhất có thể đối với nữ nhân làm ra lời hứa hẹn yêu thương như vậy, thực tại là một việc không dễ dàng. Đặc biệt là Minh Nguyệt Thịnh có thể bài trừ áp lực nặng nề, chính mình kiên trì, việc này quả đúng là đáng quý, làm cho người ta khâm phục.

Nhưng là... trải qua khoảng thời gian quan sát này, Phượng Thất Thất phát hiện hai người này căn bản là không giống nam nữ đang mặn nồng, từ trên người Cổ Quân Dao nhìn không ra được sự vui sướng khi gả đi, mà Minh Nguyệt Thịnh đối với nàng cũng nho nhã lễ độ, nói cách khác là dùng từ ngữ hữu lễ (lịch sự) mà lạnh lùng này để hình dung thì càng thêm chính xác. Hai người này, thấy cổ quái như thế nào ấy?

Phượng Thất Thất đang quan sát Cổ Quân Dao, Cổ Quân Dao cũng đang đánh giá nàng.

Cổ Quân Dao không phải người ngu, những ngày qua thái độ Minh Nguyệt Thịnh đối với Phượng Thất Thất đủ để cho nàng đoán được ai mới là người trong lòng của Minh Nguyệt Thịnh. Vốn là Cổ Quân Dao còn tưởng rằng trong lòng Minh Nguyệt Thịnh là đang ngưỡng mộ Cổ Quân Uyển, chẳng qua là ngại Cổ Quân Uyển có một thân phận "Hoàng thái hậu", cho nên phải dùng phương thức như thế mà phòng ngừa.

Nhưng sau khi nhìn thấy Phượng Thất Thất, Cổ Quân Dao biết mình đoán sai. Người Minh Nguyệt Thịnh chân chính yêu là Phượng Thất Thất.

Hiện tại, Cổ Quân Dao đã biết ngày đó "Thất Thất" mà Minh Nguyệt Thịnh gọi trong miệng là ai, cũng biết nguyên do nam nhân này làm công việc bề bộn như vậy. Hửn, vì nàng thủ thân như ngọc vì một giấc mộng không thể thành sự thật, kiên trì lòng của mình cũng ủng hộ người yêu của mình. Người nam nhân này, thật sự là làm cho người ta phải đau lòng.

Bất quá, đau lòng Minh Nguyệt Thịnh là một chuyện, Cổ Quân Dao cũng không ác ý hay ý nghĩ nào xấu. Nàng là một nữ nhân tỉnh lặng lại thông minh, chưa bao giờ mong muốn thứ đồ không thuộc về mình. Mặc dù Minh Nguyệt Thịnh cao cao tại thượng là vua của một nước, Cổ Quân Dao cũng chưa từng đối với hắn ôm ảo tưởng gì, huống chi hiện tại rõ ràng mình không cách nào bằng người trong lòng hắn được , thì càng sẽ không ảo tưởng làm những thứ không phù hợp với thực tế .

Ở trên đường đi chừng mười ngày, rốt cục sắp đến Bách điều Sơn.

"Còn lộ trình hai ngày nữa !" Thời điểm Cổ Đức đem cái tin tức này nói cho mọi người, Tô Mi rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Nàng có thói quen cưỡi ngựa, hôm nay suốt ngày ngồi ở trong xe ngựa thật sự là làm cho nàng buồn bực, cho nên vừa đến khách sạn Tô Mi lập tức nhảy xuống xe ngựa thư giãn gân cốt.

Chính là quan điểm bất đồng của Tô Mi, Phượng Thất Thất cẩn thận từng chút xuống xe ngựa, sau đó dưới sự giúp đỡ của Phượng Thương, đem cái nôi của trẻ con cầm xuống. Cho dù là một động tác rất tầm thường, đều bị nàng làm ra tư thái "Thanh nhã" , làm cho Cổ Quân Dao nhìn có chút si ngốc, trong lòng càng thêm khẳng định tại sao Minh Nguyệt Thịnh có thể không muốn xa rời Phượng Thất Thất như vậy, cô gái này giống như một bức tranh sinh động, làm cho người ta phải say mê.

"Người đang nhìn cái gì đây?" Đang ở thời điểm Cổ Quân Dao ngẩn người, thanh âm của Minh Nguyệt Thịnh ở bên cạnh nàng vang lên, "Còn không xuống xe sao?"

"A, lập tức xuống ngay!" Cổ Quân Dao một bước nhảy xuống xe ngựa, nhìn lại thì Phượng Thất Thất đã đi xa.

Thật sự là mỹ nhân! Cổ Quân Dao tự nhận là không học được cử chỉ cao quý giơ tay nhắc chân của Phượng Thất Thất, ngay cả tư thái bước của

nàng có lúc chập chờn, cũng đều xinh đẹp như nhau, như gió cây hoa tường vi nở ra đều giống nhau, động lòng người lại không mất thanh nhã.

"Làm sao vậy?" Nhìn Cổ Quân Dao ngẩn người, Minh Nguyệt Thịnh dừng bước lại, "Người hôm nay nhìn qua có cái gì không đúng."

"Không có...không có gì." Cổ Quân Dao không muốn để cho Minh Nguyệt Thịnh biết mình đã phát hiện ra bí mật của hắc liên vội vàng phủ nhận đi theo phía sau Minh Nguyệt Thịnh vào phòng trọ.

Phúc Nhĩ đã sớm làm cho người ta chuẩn bị tốt mọi thứ, chờ mọi người đi vào, mọi chuyện cần thiết đều an bài thỏa đáng. Sau khi cùng nhau dùng cơm, mọi người trở về gian phòng của mình. Chờ Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương vào cửa, Tấn Mặc mới đi theo tới đây.

"Vương gia, trong nhà có tin."

Tấn Mặc lấy ra, là tin tức Nạp Lan truyền đến. Từ Bắc Chu đến Nam Phượng quốc, đoạn đường này tới đây, Nạp Lan trong ba ngày qua cũng đem tin tức nhất cử nhất động trong kinh thành, bao gồm chuyện của Phật sinh môn cũng viết ở trên thư báo cho Phượng Thương, làm cho Phượng Thương mặc dù không có ở kinh thành, cũng có thể hiểu rõ bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn phong thư này xong, Phượng Thương gật đầu cho Tấn Mặc lui ra, Phượng Thất Thất đi tới bên cạnh Phượng Thương, "Trong nhà có chuyện gì sao?"

"Trong nhà mọi chuyện đều tốt. Chẳng qua là, không tìm được Long Trạch Cảnh Thiên cùng Thập Cát Cổ Lệ." Lúc nói lời này, chân mày Phượng Thương hơi run lên. Phật sinh môn cùng Ma Vực cũng không có tìm được, chẳng lẽ hai người này đã mọc cánh bay đi?

"Có thể có người âm thầm trợ giúp bọn họ hay không, cho nên chúng ta tra không được? Hoặc giả, những người khác không muốn chúng ta tra ra bọn họ?"

Theo lời nói của Phượng Thất Thất..., để cho Phượng Thương nghĩ tới chuyện Tháp Cát Cổ Lệ ở tiệc rượu đầy tháng của Phượng kiều mất tích.

Ngày đó, Hoàn Nhan Khang bằng tốc độ nhanh nhất phong tỏa cửa thành, sau đó đem ứng kỵ quân tới nhiều nơi lục soát, cuối cùng vẫn để cho nàng ta chạy thoát, chỉ có thể nói rõ rằng trong quan viên Bắc Chu quốc có người cùng đồng bọn với bọn họ .

"Khanh Khanh, xem ra chúng ta cần điều tra thêm một lần nữa." Chẳng biết tại sao, Phượng Thương có một loại dự cảm như có chuyện gì sắp xảy ra. Nếu Bắc Chu quốc nội bộ không tốt, trước hết phải đem con chuột xấu xa đó bắt được. Tránh để phân chuột hư làm mất một nồi nước.

Chờ Phượng Thương viết thư hồi âm giao cho Tấn Mặc, kế tiếp chính là thế giới cho hai vợ chồng son này.

Phượng Thất Thất ngồi ở bên giường cho Phượng kiều bú sữa, ánh nến trong suốt chiếu vào ngũ quan xinh đẹp của nàng, nhìn qua càng phát ra mỹ lệ động lòng người. Phượng Thương đi tới ngồi ở bên cạnh Phượng Thất Thất, cúi đầu nhìn Phượng kiều dùng sức nút lấy sữa, khóe môi lộ ra một tia mỉm cười hạnh phúc.

Đây là vợ hắn, đây là nhi tử của hắn. Giờ này khắc này, chỉ là nhìn Phượng Thất Thất cùng Phượng Kiều như vậy, Phượng Thương một thân một mồi đều quét đi cặn sạch.

"Đừng xem!" Phượng Thất Thất có chút hơi nghiêng người, không để cho Phượng Thương nhìn nàng. Thời điểm cho hài tử uống sữa bị Phượng Thương nhìn như vậy, để cho Phượng Thất Thất có chút thẹn thùng.

"Khanh Khanh, đã hơn hai tháng." Phượng Thương đem đầu đặt ở trên bả vai Phượng Thất Thất, cảm chống đỡ lấy xương bả vai của nàng, "Tấn Mặc nói, hậu sản hai tháng có thể bỏ lệnh cấm, ta. Rất nhớ nàng."

Trong giọng nói của Phượng Thương thân mật cùng mập mờ, để cho Phượng Thất Thất nóng bừng lỗ tai. Dường như, hai người đã rất lâu cũng không có tiếp xúc thân mật rồi, Phượng Thương vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chuẩn tắc bảo vệ ái thể, mặc dù hãn khó chịu cũng chỉ đi tắm để giải trừ nóng bức. Tính ra thì hãn đã tu luyện khổ hạnh hơn mấy tháng.

"Khanh Khanh, nàng có nhớ ta không?" hơi thở Phượng Thương ở bên tai Phượng Thất Thất mà quanh quẩn, làm cho nàng một trận ngửa ngái."Nàng nói xem, chúng ta cho Kiều Nhi thêm đệ đệ, hay là thêm muội muội tốt đây?"

"Đều tốt." Phượng Thất Thất quay đầu lại, đôi môi vừa lúc kề sát khóe môi của Phượng Thương. Hai người nhìn đối phương, trong mắt nhận nhạo một ý nghĩ nồng đậm - yêu thương.

"Tốt! Nếu là Sinh nhi tử, gia đình chúng ta ba người bảo vệ nàng, nếu là nữ nhi, chúng ta hai người bảo vệ mẹ con các nàng."

Phượng Thương mới vừa nghĩ thuận thế hôn Phượng Thất Thất, không nghĩ tới "Wow ——" một tiếng khiến hãn cùng Phượng Thất Thất tách ra. Nhìn lại, trong ngực Phượng Thất Thất, Phượng kiều nước mắt lưng tròng mà nhìn cha mẹ, bộ dáng giống như "Ta còn ở, các người làm hư trẻ em" , đem sự thân mật của Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất hoàn toàn cắt đứt.

Cách vách tường của Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất là Minh Nguyệt Thịnh cùng Cổ Quân Dao. Hai người này ở trước mặt người khác cũng làm bộ dáng như vợ chồng, bất quá, bọn họ không phải là diễn viên

xuất sắc, giả bộ không ra cảm giác ân ái, người khác đều có thể nhìn ra, đôi Đế Phi này thật quá mức nhạt nhẽo.

" Nàng ở trên giường ngủ, ta ngủ trên mặt đất."

Trong phòng chỉ có một cái giường, Minh Nguyệt Thịnh gở xuống một khối tấm ván gỗ đặt ở trên mặtđất, lại đi lấy chăn trên nệm.

Thấy Minh Nguyệt Thịnh quân tử như vậy, Cổ Quân Dao không nhịn được thở dài ở trong lòng. Tình cảm của Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất chân thành tha thiết, nàng biết. Minh Nguyệt Thịnh là một nam nhân tốt, nàng cũng biết. Chỉ tiếc, Phượng Thất Thất chỉ có một, nếu nàng ấy có tỷ muội sinh đôi, Minh Nguyệt Thịnh cũng không cần tiếp tục cô đơn như vậy.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Đoạt Lòng Dân Đúng Lúc

Ban đêm, Minh Nguyệt Thịnh ngó chừng xà ngang lên nóc phòng, Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương ngụ ở bên cạnh, cách tường, Minh Nguyệt Thịnh Thịnh có thể tưởng tượng ra Phượng Thất Thất ở trong ngực Phượng Thương ngủ yên ổn như thế nào.

Mặc dù hần đã cố gắng làm ra vẻ không có gì, cũng đã làm bộ cùng Cổ Quân Dao giả ra bộ dáng ân ái, nhưng vô tình vô tâm, dù thế nào đều không làm bộ được. Thời gian từng chút từng chút một mà đi qua, Minh Nguyệt Thịnh có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của Cổ Quân Dao, chậm rãi có tiết tấu, tựa hồ đang nhắc nhở Minh Nguyệt Thịnh Thịnh, thời gian không còn sớm, có lẽ nên nghỉ ngơi.

"Ai ——" Minh Nguyệt Thịnh thở dài thật sâu, nhắm hai mắt lại. Chờ cổ độc trên người của Phượng Kiêu được giải, nàng phải trở về rồi, trở về ngôi nhà của nàng cùng Phượng Thương, hay là nên nắm chặt thời gian cuối cùng ở chung với nàng, giúp Phượng kiêu đem cổ độc trên người giải trừ thôi.

Trong lòng Minh Nguyệt Thịnh có một chút tâm tư, lúc đầu thời điểm nói muốn cho Phượng kiêu nhận hần làm cha nuôi. Nếu hần không cùng cô gái khác ân ái thì cả đời này cũng sẽ không có con cái. Mà Nam Phượng quốc không thể nào đến đời của hần mà bị chặt đứt nòi giống, cho nên hần muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Phượng Kiêu. Có lẽ cái ý nghĩ này chỉ có một bên tình nguyện, nhưng chủ ý của hần đã định, sau này vô luận dùng biện pháp gì cũng sẽ đem đứa con nuôi Phượng kiêu này lừa gạt đến Nam Phượng quốc .

Trải qua hai ngày trèo non lội suối, Phượng Thương cùng bọn họ cuối cùng đã tới nơi được gọi là truyền thuyết của Tường tộc —— Bách điều Sơn.

Bách điều Sơn danh như ý nghĩa, là Sơn bởi vì trong núi loài chim bay đông đảo, cho nên có tên là Bách điều. Bắc Phương phần lớn đều là bình nguyên lại rất ít núi ngược lại Nam phương có nhiều núi. Bách điều Sơn thì càng cao chót vót, chỉ có một vài đường đá nhỏ, quanh co khúc chiết* (ngoắt ngoéo, ngoằn ngoèo) thông tới hướng đỉnh núi.

Đường không dễ đi, cho đến khi trời tối bọn họ mới tới được trại của Tường tộc. Trại của Tường tộc phần lớn là được xây bằng nhà trúc treo lơ lửng giữa trời, cách mặt đất khoảng hơn một mét. Vừa nghe nói tộc trưởng Cổ Đức cùng Đại tiểu thư Cổ Quân Uyển trở về, tất cả mọi người trong tộc đều đi ra ngoài chào đón bọn họ. Ở chỗ này, Phượng Thất Thất rõ ràng cảm thấy người Tường tộc rất nhiệt tình. Ở Tường tộc uy tín của Cổ Đức rất cao, rất nhiều người đi chào hỏi Cổ Đức và Cổ Quân Uyển, vị hoàng đế Minh Nguyệt Thịnh này đối với của bọn họ cũng không nổi tiếng bằng hai cha con họ.

Biết đám người của Phượng Thương là Bắc Chu quốc đi đường xa đến nên được làm khách quý, bách tính (dân chúng) trong Tường tộc rồi rút lấy ra rượu hảo hạng cùng nước trái cây mùi vị ngon để chiêu đãi bọn họ. Những người dân tộc thiểu số này, ở trên đất trống trong trại nổi lên lửa, nam nữ già trẻ mặc vào bộ đồng phục dân tộc đặc sắc, vừa múa vừa hát, hoan nghênh những khách nhân tôn quý này.

"Nếm thử món ăn đặc sắc nơi này của chúng ta đi, Tùng hung nướng (nấm thông)!" trước mặt Cổ Đức, bày ra một cái giá nướng, các loại thức ăn dùng móc sắt xuyên qua để nướng, tỏa ra một mùi thơm hấp dẫn.

Thức ăn Tường tộc lấy đồ nướng làm chủ, trong quá trình nướng ở trên thức ăn quét lên một ít hương vị đặc biệt, như là dầu vừng mật ong, sau khi

nướng chín căn cứ vào khẩu vị khác nhau của mỗi người mà chế biến ra nước chấm, giữ cho hương vị của đồ ăn hoàn toàn tinh khiết thiên nhiên, đồ ăn thiên nhiên luôn ngon nhất.

"Nếm thử!" Cổ Đức cầm một xâu nấm thông đưa cho Phượng Thương, "Xem một chút coi khẩu vị có hợp không!"

Lúc Cổ Đức nói chuyện, nam nữ già trẻ của Tường tộc đều nhìn Phượng Thương, muốn biết người này sẽ làm như thế nào. Phượng Thương nhận lấy xâu nấm thông từ trong tay Cổ Đức, chấm gia vị đút vào trong miệng.

"Như thế nào?"

"Vô cùng mỹ vị! Ta rất thích!"

Nghe lời Phượng Thương nói...

Cổ Đức cười "Ha ha" rất lớn mà những dân chúng Tường tộc kia tất cả mọi người cũng cười lên.

"Đám người chúng ta được hoan nghênh rồi" Minh Nguyệt Thịnh ở bên cạnh Phượng Thất Thất cẩn thận giải thích. Thì ra người Tường tộc đối với thức ăn sùng bái cao xa hơn hết thảy, bọn họ cho rằng thức ăn thiên nhiên là trời ban ân, chỉ có người tiếp nhận cách ăn uống của Tường tộc mới có thể cho là bằng hữu. Mới vừa rồi Phượng Thương thích ăn nấm thông, còn đối với ẩm thực của Tường tộc khen ngợi, những thứ dân chúng thuần phác của tường tộc kia cũng bởi vì ... dạng lý do đơn giản này mà đón nhận Phượng Thương.

"Tới uống rượu!" Cổ Đức đổ tràn một chén bồ đào (rượu nho) chế riêng thành rượu ngon, đưa cho Phượng Thương." hôm nay không say không nghỉ!"

"Không say không nghỉ!"

Người Tường tộc đều giơ chén sừng trâu lên hoan hô, không khí náo nhiệt như vậy, cũng lây sang Phượng Thất Thất của bọn họ, Hoàn Nhan Khang cũng giơ lên chén sừng trâu, "Cạn chén! Không say không về!"

Hoàn Nhan Khang bộ dáng hào khí, hơi được tâm ý của Tường tộc, còn các thiếu nữ tường tộc, thì lôi kéo Cổ Quân Dao cùng Tô Mi, bảo các nàng phải đi khiêu vũ. "Ta không biết khiêu vũ a!" Cổ Quân Dao khiêm nhường nói, lại bị Cổ Quân Uyển lôi kéo đi vào trong đám người, "Tối đây, cùng nhau nhảy theo nhịp !" ,

Tô Mi rất hào phóng, mặc dù nàng không biết nhảy, nhưng chỉ nhìn mấy lần là có thể nhảy theo những người này cùng nhau náo nhiệt, Phượng Thất Thất ôm Phượng Kiều, cho nên chẳng qua là ngồi cười nhìn Tô Mi và các nàng.

"Phu nhân, tới khiêu vũ đi" một thiếu nữ chải bím tóc đi tới trước mặt Phượng Thất Thất có ý muốn mời nàng.

"Ta phải trông nom hài tử!" Phượng Thất Thất nói dịu dàng cự tuyệt, cô gái kia lại không chịu bỏ qua, "Phu nhân, hài tử có thể giao cho phu quân ngài a! Hiếm khi tới nơi này của chúng ta làm khách,! Phu nhân còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, kỹ thuật nhảy của ngài nhất định rất đẹp!"

Phượng Thất Thất còn muốn cự tuyệt, thì Phượng Thương từ trong ngực nàng đỡ lấy Phượng kiều, "Đi đi, ta sẽ trông nom hài tử!"

"Tốt!" Phượng Thương chu đáo như vậy, Phượng Thất Thất cười đi tới đám người.

Cổ Quân Uyển thấy Phượng Thất Thất tới đây, lập tức thổi một tiếng huýt sáo vang dội, sau đó nói với một nhóm người Phượng Thất Thất nghe không hiểu lời nói..., đại khái là tiếng nói của Tường tộc. Nghe lời Cổ quân Uyển nói Tường tộc già trẻ lớn bé đều hoan hô lên, mọi người dàn ra cửa

một chỗ đất trống trải, vỗ tay rồi hướng về phía Phượng Thất Thất cười, còn có người bắt đầu ồn ào.

"Tiểu Uyển, người mới vừa nói cái gì a?" Phượng Thất Thất có chút không giải thích được nhìn Cổ Quân Uyển cười khanh khách trên mặt đất, lôi kéo tay Phượng Thất Thất, "Ta nói cho bọn họ biết, người làm một đại mỹ nữ một đại tài nữ, nhảy khiêu vũ đặc biệt đẹp. Cho nên tất cả mọi người hoan nghênh người biểu diễn đó"

"Ách ——" Phượng Thất Thất sửng sốt, nàng đã bị Cổ Quân Uyển chuyển "Bán đứng"

"Thất Thất, khiêu vũ đi. Ta nghe Tấn Mặc nói người khiêu vũ rất đẹp. Người tường tộc chúng ta thích nhất vũ điệu, nếu người nhảy khiêu vũ đẹp mắt, tất cả mọi người sẽ thích người!"

Cổ Quân Uyển đem Phượng Thất Thất kéo đến bên cạnh, lặng lẽ bổ sung thêm một câu, "Dân tâm (lòng của người dân) a, Thất Thất người phải nhớ muốn giải cổ độc cho Phượng Kiêu phải làm cho tất cả mọi người thích các người mới được. Thấy không, người ngồi bên kia là trưởng lão! Cho dù các người có thể quá tam quan (qua ba cửa ải), trưởng lão phản đối cũng không có thể giải cổ độc cho Phượng Kiêu. Tường tộc không phải là cha ta định đoạt, cái gì cũng phải do mọi người biểu quyết bỏ phiếu mới được ! Chớ xem thường những người này, bọn họ đều có quyền biểu quyết !"

Cổ Quân Uyển giải thích, để cho Phượng Thất Thất bắt đầu hiểu cái dân tộc thú vị này không phải khủng bố giống như trong truyền thuyết như vậy. Tường tộc am hiểu dùng cổ độc, ở trong lòng mọi người cổ độc là một loại sinh vật vô cùng kinh khủng, cho nên sự tồn tại của Tường tộc cũng rất thần bí, làm cho người ta nghe liền cảm thấy sợ.

Nhưng đi tới Bách điều Sơn, hơn nữa sau khi trải qua khoảng thời gian ngắn tiếp xúc, Phượng Thất Thất phát hiện người tường tộc thật ra vô cùng

niệt tình hiếu khách, bọn họ đãi khách bằng phương thức trực tiếp lại đơn giản, đó chính là sự thuần phác của dân tộc thiểu số.

Phượng Thất Thất biết Cổ Quân Uyển muốn giúp mình. Nàng là Đại tiểu thư tường tộc, lại quen thuộc đặc điểm của người tường tộc, nghĩ đến sự tán thành cùng ủng hộ của người tường tộc, nhất định phải dùng phương thức biểu diễn mà bọn họ thích.

"Nếu như vậy, ta đây sẽ khiêm nhường!" Phượng Thất Thất nhẹ giọng nói thầm mấy câu bên tai Cổ Quân Uyển, Cổ Quân Uyển gật đầu lia lịa.

Phượng Thất Thất một thân màu đỏ, trong tay kéo một cái Hồng sa. Còn Cổ Quân Uyển lui ra, từ trong tay một nam tử nhận lấy dùi trống, một mặt hướng về hai người ôm đại cổ xù xì mà gõ lên tiếng: "Đông —— đôngđông đông —— đông ——"

Tiếng trống vang lên, trên sân an tĩnh lại, mọi ánh mắt tập trung trên người hồng y nữ tử trên cái sân kia .

Ánh trắng toả sáng bao phủ Phượng Thất Thất, nàng bận váy hồng như phủ một tầng màu bạc sa.

"Đông —— đông đông đông —— đông ——" Phượng Thất Thất theo nhịp trống, trong tay quơ Hồng sa nàng nhảy vọt lên, giống như Tiên Tử dưới ánh trăng. Tiếng trống kịch liệt của Cổ Quân Uyển giống như trống trận đều không hề khác nhau, tiết tấu kịch liệt làm đông đông phẫn chấn lòng người.

Cả điệu nhảy, không có bất kỳ âm nhạc phụ trợ nào, có chăng qua là âm cổ (âm nhạc cổ) mạnh mẽ. Phượng Thất Thất giống như một nữ thần chiến tranh, đem loại cảm giác tình cảm mãnh liệt này biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn. Vốn là cô gái tính tình nhu mì lại xinh đẹp, nhưng Phượng Thất Thất lại có thể cứng rắn mà vượt qua khó khăn, hành động kiên cường làm tiếng trống tăng thêm nhân tố nhu hoà.

Minh Nguyệt Thịnh nhìn Phượng Thất Thất, không biết nên dùng tiếng nói như thế nào để diễn tả tâm tình mình lúc này .

Đại khái, điệu nhảy cũng như nội tâm bên trong của Phượng Thất Thất sao! Kiên cường ở bên trong, mang theo sự nhu hoà tựa như tính cách của nàng, kiên cường lại không mất sự nữ tính vốn có, hết thấy đều là phẩm đức tốt đẹp. Khiêu vũ như vậy, người như vậy làm sao mà người ta không yêu? Không thích đây.

Cùng tâm tình của Minh Nguyệt Thịnh, dân chúng tường tộc cũng bị vũ đạo của Phượng Thất Thất hấp dẫn một cách sâu sắc. Người này cực kì xinh đẹp mà linh hồn trong vũ đạo của nàng càng giống tính cách của dân tộc tường tộc.

Bọn họ sinh tồn trên mảnh đất này từ bao nhiêu đời nay, dùng phương thức của bọn họ chống chọi cùng thiên nhiên, ở chỗ này cắm rễ (sinh sống lâu), kiên cường mà sống sót, rất nhiều người vì vũ đạo này của Phượng Thất Thất mà tìm thêm được người đồng cảm, càng nhiều người bắt đầu gõ trống trong tay, đi theo tiết tấu của Cổ Quân Uyển, cùng Phượng Thất Thất phối nhạc.

Rung động, đây là cảm giác mà Phượng Thất Thất mang đến cho Cổ Đức. Dọc theo con đường này Phượng Thất Thất cho Cổ Đức cảm giác nàng là một cô gái ôn nhu hiền thực , hẳn không nghĩ tới Phượng Thất Thất có tư thế hiên ngang như vậy, một mặt kiệt ngao bất tuân (cương quyết bướng bỉnh).

Phượng Thất Thất trên không trung bay múa, giống như yêu tinh, thời điểm bay lên mũi chân của nàng giẫm qua lá trúc đang rũ xuống theo cổ lực kia, cuốn ra những đóa "Hoa nhi" xinh đẹp, sáng lạng biết bao, làm cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Nhìn bộ dáng tộc nhân của mình, Cổ Đức biết cô gái này đã chinh phục được tộc nhân của hắn. Dùng vũ đạo chinh phục lòng người, cái biện pháp này đúng thật là tốt, xem ra Cổ Quân Uyển thật sự xem Phượng Thất Thất là bạn rất thân mà đối đãi, cho nên mới cho nàng "kỳ chiêu" vậy.

Bất quá, Phượng Thất Thất cũng là người có tư chất hấp dẫn, làm cho người ta theo đuổi. Từ lúc nàng nhảy múa đến bây giờ, trên sân không khí bị nàng dẫn tới cao nhất, những người kia hiển nhiên bị vũ đạo của Phượng Thất Thất đả động, ngay cả các trưởng lão bên cạnh đều gật đầu lia lịa, xem ra bọn họ cũng rất có hảo cảm với Phượng Thất Thất.

Đằng Nguyên trưởng lão ngồi ở bên trong hàng trưởng lão, từ Cổ Đức trở lại, hắn một mực đánh giá Phượng Thương cùng những người này. Thân là một trong trưởng lão có quyền nói chuyện nhất trong Tường tộc, Đằng Nguyên trưởng lão đã sớm biết mục đích Phượng Thương đến đây từ Long Trạch Cảnh Thiên. Hắn và bọn họ đã trao đổi điều kiện, trao đổi thần tiên cao làm điều kiện, hắn sẽ không để cho Phượng Thương như ý nguyện.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Thiếu Một Thứ Cũng Không Được

"A ——" trậ náo nhiệt trên cùng không khí hoàn toàn bất đồng, Đắ ng Nguyên trưởng lão ngáp thật to, khốe mắt có chút nước mắt, hắ n dụi mắt, ngón tay út lấy ra thần tiên cao trong ngực, móng tay ở bên trong thần tiên cao cẩn thận từng li từng tí mà khoét một ít nhét ở bên trong làn khói đang nhen nhóm

"Xoạch xoạch!" Không đợi làn khói bắt đầu cháy, Đắ ng Nguyên trưởng lão đã hít hai phần. Ném được hương vị quen thuộc Đắ ng Nguyên trưởng lão vẻ mặt thỏa mãn, một hơi thuốc nồng đậm từ trong miệng hắ n phả ra, xoay nguyên một vòng khói tròn bay lên không rồi biến mất.

Hít lấy tiên cao ra, nhìn kỹ thuật nhảy của Phượ ng Thất Thất, bên tai vang lên nhịp trống phấn chấn lòng người, Đắ ng Nguyên trưởng lão hai chân chéo nguẩ y, đứ ng đưa đầu híp mắt, thỉnh thoảng còn dùng đầu ngón tay của bàn tay phải ở trên mặt bàn đi theo nhịp trống gõ, một bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

Bình tĩnh mà xem xét, thì hắ n vô cùng thích vũ đạo của Phượ ng Thất Thất, vũ đạo của nàng vô cùng linh hoạt tựa như vũ đạo của Tường tộc cổ, bọn họ đời đời đều sinh tồn ở Bách Điều Sơn, ở chỗ này đấu tranh cùng với hoàn cảnh thiên nhiên, cuối cùng có thể trở thành chủ nhân nơi này. Vũ đạo của Phượ ng Thất Thất lại đem tinh thần vô cùng nhuần nhuyễn của Tường tộc biểu đạt ra, Đắ ng Nguyên trưởng lão vô cùng thích.

Chắ ng qua là, hắ n cũng đã đáp ứng Long Trạch Cảnh Thiên hướng chỉ thần tiên cao đích thị là đồ tốt, nếu có thể nhận được phương thuốc chế tạo

thần tiên cao, sau này hẳn có thể liên tục không ngừng dùng thần tiên cao rồi.

Bên này, Hoàn Nhan Khang ôm Phượng kiều từ trong ngực Phượng Thương đi, đem hẳn đẩy tới chỗ náo nhiệt.

Người tường tộc nam nữ già trẻ đều giỏi ca múa, hiện tại thấy Phượng Thương cũng gia nhập vào, tất cả mọi người bắt đầu hoan hô. Phượng Thất Thất rơi vào trước mặt Phượng Thương, liền bẽ một đoạn cảnh trúc cho hẳn, hai người rất có ăn ý mà làm một đoạn "Song nhân vũ". Phượng Thương không biết khiêu vũ, hẳn lấy cảnh trúc làm kiếm ở cạnh đồng lứa múa kiếm.

Bạch y Phượng Thương lạnh lùng như tuyết, Phượng Thất Thất nhiệt tình như lửa, hai người đem cả không khí đẩy tới đỉnh cao, lập tức đạt được tiếng hoan hô nhiệt tình. Bọn họ vô cùng ăn ý, cô gái giống như Phượng Hoàng lửa, trên không trung bay múa, nam nhân thì tựa như Tuyết ở mặt đất, làm nổi bật màu đỏ của phượng hoàng, vẽ ra một bức tranh hoàn mỹ.

"Thật xinh đẹp!" Cổ Đức vượt chòm râu, một mặt khác các trưởng lão cũng liên tiếp gật đầu. Bọn họ đều là người trong nghề của vũ đạo tự nhiên có thể hiểu hàm nghĩa bên trong, đối với bộ dáng vũ đạo tuyệt sắc này đã thuyết phục bọn họ

"Tốt ——" Cuối cùng, tất cả mọi người đứng lên hoan hô vì Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất. Chỉ chờ đôi tình nhân này từ không trung bay xuống đất, tất cả mọi người tiến đến bốn phía vây quanh bọn họ, âm nhạc lần nữa vang lên trên trận mọi người bắt đầu vừa múa vừa hát dùng phương thức của bọn họ hoan nghênh Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất

"Nơi này thật tốt !" Phượng Thất Thất trở lại chỗ ngồi nhìn Cổ Đức cười một tiếng.

"Nếu Vương Phi thích nơi này, có thể ở chỗ này lâu hơn, người Tường tộc chúng ta rất là hiếu khách. Chỉ tiếc, người nguyên ý cùng chúng ta làm bằng hữu thật sự là quá ít."

Trong lời nói của Cổ Đức, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Đúng là Tường tộc khác hẳn mọi người ở chỗ, là cùng một con sâu độc làm bạn. Chẳng những ở Nam Phượng quốc bị bài xích, người ở những quốc gia khác càng nghe lại càng thấy biến sắc. Ở trong trí nhớ Cổ Đức, Bách Điều Sơn tựa hồ thật lâu đã không có náo nhiệt qua như vậy.

"Tốt!" Đang lúc thời điểm Cổ Đức đắm chìm trong ký ức chuyện cũ, thanh âm của Phượng Thương truyền tới, "Nếu tộc trưởng có thịnh tình muốn mời, chúng ta cũng kính không bằng tuân mệnh, chỉ cần tộc trưởng không thấy chúng ta phiền."

Lời Phượng Thương mà nói..., làm cho Cổ Đức sửng sốt. Hắn cứ như vậy mà thẳng thắn nhận lời, ngược lại nằm ngoài dự đoán của Cổ Đức. "Chẳng lẽ, Vương gia sẽ không sợ cổ*(*Sâu độc) ?

"Chẳng lẽ, tộc trưởng sẽ đối với chúng ta hạ độc sao?" Một bên Phượng Thất Thất hỏi ngược lại câu nói của Cổ Đức..., dẫn tới Cổ Đức cười lên ha hả. Hai người này, đúng là xứng đôi, quả thật là một đôi kỳ lạ.

"Nhiếp Chính Vương cùng Vương Phi cứ yên tâm đi chúng ta có nguyên tắc của mình, hướng chi các người là đường xa mà đến đúng là khách nhân tôn quý, điểm này ta có thể cam đoan với các người."

Cổ Đức rất tán thưởng tính cách của Phượng Thương, hai người mặc dù trên đường không có nói chuyện với nhau cái gì, thế nhưng mà lúc này tựa như máy hát được bật lên bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Trên trận vô cùng náo nhiệt, không ai chú ý tới ở cách đó không xa ở bên trong bóng tối, có một người đang si ngốc mà ngó chừng Phượng Thất Thất.

Biết hôm nay Phượng Thất Thất sẽ tới, Long Trạch Cảnh Thiên mượn bóng đêm, ẩn nấp ở nơi này. Mới vừa rồi vũ đạo của Phượng Thất Thất làm rung động thật sâu đến hần, Long Trạch Cảnh Thiên rốt cục hiểu chính mình bỏ lỡ cảnh vật xinh đẹp đến cỡ nào

Nếu như không viết 《thoái hôn Thư》, cùng nàng nhảy múa nhận chúc phúc của mọi người hần là hần. Long Trạch Cảnh Thiên từ đầu đến cuối nghĩ mãi cũng không rõ, mình cũng là đáng về khí thế vì sao Phượng Thất Thất không lựa chọn hần. Cái vấn đề này làm hoang mang Long Trạch Cảnh Thiên thật lâu, hần hi vọng có một ngày có thể nhận được đáp án từ trong miệng Phượng Thất Thất.

"Tiện nhân!" Một cái thanh âm từ bên cạnh Long Trạch Cảnh Thiên truyền đến, hần lúc này mới phát hiện Tháp Cát Cổ Lệ cũng đến nơi này.

Rất hiển nhiên, một đoạn cuối cùng kia Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất phối không thể chèn vào đâu được, Tháp Cát Cổ Lệ thấy được nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tay phải nắm chặt tạo thành quyền>(* nắm đấm)

"Người không được manh động!" Long Trạch Cảnh Thiên bắt được thiết câu tay trái của Tháp Cát Cổ Lệ, "Đừng quên ước định giữa chúng ta! nếu như người dám đối với Phượng Thất Thất như thế nào, ta liền không bỏ qua Phượng Thương!"

Long Trạch Cảnh Thiên uy hiếp, làm cho Tháp Cát Cổ Lệ hừ lạnh một tiếng, "Ta biết! Người không nỡ để mỹ nhân của người chịu khổ! Yên tâm, ta không phải là người ngu xuẩn!"

Tháp Cát Cổ Lệ chợt rút ra thiết câu của mình, xoay người rời đi khỏi nơi này.

"Khốn kiếp! Khốn kiếp!" Tháp Cát Cổ Lệ vừa đi, một bên vun thiết câu ở tay trái. Tại sao nam nhân nào cũng đối với Phượng Thất Thất ưu đãi như

thế? Nàng bất quá có bề ngoài đẹp hơn người khác một chút, những cái khác không có gì đặc biệt.

Hồi tưởng lại lúc Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất một màn thâm tình nhìn nhau, Tháp Cát Cổ Lệ trong lòng tựa như ăn ruồi nhận rất khó chịu. Lúc trước nàng còn muốn tuân thủ ước định giữa mình cùng Long Trạch Cảnh Thiên, chỉ cần có thể có được Phượng Thương, cái khác nàng không cần, nhưng bây giờ nhìn đến Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất trước sau đều tình nồng ý đậm, Tháp Cát Cổ Lệ liền muốn thay đổi chủ ý của mình.

Phượng Thất Thất nhất định phải chết. trong nội tâm Phượng Thương đã bị nữ nhân này chiếm hết, nàng dù giữ được Phượng Thương cũng không cách nào có một vị trí ở trong lòng của hắn, nàng không cần như vậy! Nàng muốn cho Phượng Thương cũng dùng ánh mắt thâm tình nhìn Phượng Thất Thất mà nhìn nàng, cũng muốn Phượng Thương yêu nàng!

Tháp Cát Cổ Lệ cũng không biết, đồng minh của nàng là Long Trạch Cảnh Thiên, lúc này ý nghĩ cùng nàng là giống nhau.

Long Trạch Cảnh Thiên đã sớm nghĩ diệt trừ Phượng Thương hắn là nam nhân, nam nhân tham muốn giữ lấy mạnh hơn. Hắn có thể không so đo quá khứ của Phượng Thất Thất, nhưng có thể tương lai của Phượng Thất Thất, chỉ có thể có một người là hắn- Long Trạch Cảnh Thiên.

Tháp Cát Cổ Lệ sau khi rời đi, Long Trạch Cảnh Thiên lại thâm sâu nhìn thoáng qua Phượng Thất Thất, mới xoay người rời đi.

Vô luận như thế nào phải diệt trừ Phượng Thương! Long Trạch Cảnh Thiên căn rằng. Phượng Thương tồn tại, thì Long Trạch Cảnh Thiên làm sao thực hiện được giấc mộng trong lòng.

Lễ hội vẫn náo nhiệt đến đêm khuya mới kết thúc, Cổ Đức để cho Phượng Thương cùng bọn họ ở chính nhà mình là Trúc lâu. Trúc lâu của

Cổ Đức là tòa nhà nằm ở phía Đông, Trúc Lâu khéo léo đẹp đẽ, không lớn nhưng vô cùng ấm áp.

Trại của Tường tộc, giữa trại cũng không có tường rào cách trở, tựa như người Tường tộc đều giống nhau, đối với tộc nhân không hề phòng, nên dựng trại cũng như tính cách của mọi người.

Cổ Đức tính toán ngày thứ hai dẫn Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất đi gặp trưởng lão trong tộc, hôm nay là bọn họ tổ chức lễ hội tẩy trần, Cổ Đức cũng không cùng trưởng lão nhắc tới chuyện giải cổ. Bất quá, nhìn Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất hôm nay "Biểu hiện" tựa hồ hơi có được thiện cảm của tộc nhân, hi vọng bọn họ có thể thuận lợi thuận lợi giải cổ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phượng Thất Thất đã bị tiếng chim hót phía ngoài đánh thức.

Đám chim chóc kia khoan khoái mà ở trong rừng hát ca, gió thổi qua cánh rừng phát ra thanh âm "Xào xạt——", trong không khí tràn ngập mùi vị tươi mát, còn có thể mơ hồ nghe được thanh âm chào hỏi của bọn hắn với những nhà nông tường tộc. Nằm ở trên giường trúc, cảm thụ được hơi thở của thiên nhiên, trạng thái như vậy thật sự là quá hoàn mỹ rồi!

Chờ Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương rời giường, sau khi rửa mặt dùng qua điểm tâm, Cổ Đức để cho Cổ Quân Uyển mang theo Hoàn Nhan Khang cùng bọn họ đi dạo ở trại, chính mình lại dẫn Phượng Thương Phượng Thất Thất cùng Minh Nguyệt Thịnh đi vào trong tộc.

Năm vị trưởng lão đã bị thỉnh đến từ đường của Tường tộc, từ đường là một ngôi nhà được xây dựng bằng đá, ở nơi mọi thứ được xây dựng bằng trúc này, thì nó hiện ra có chút bất ngờ.

Chờ tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, Cổ Đức hướng năm vị trưởng lão nói rõ lý do, đang thời điểm nghe nói Phượng Thương là mang

theo hài tử tới để giải cổ (độc), các trưởng lão nghị luận .

"Giải cổ, có thể nhưng phải được dựa theo quy củ ."Đặng Nguyên trưởng lão gõ đầu tấu thuốc bên trên đế giày, "Lên núi đao, xuống biển lửa, vào Long Đàm, ba thứ thiếu một thứ cũng không được."

"Ừ, ta đồng ý!"

Đặng Nguyên trưởng lão ở trong trưởng lão tộc đứng hàng thứ ba, hiện tại giúp hãn nói chuyện chính là Tứ trưởng lão.

" Quy củ tổ tông đã sớm định rồi, người ngoại tộc muốn giải cổ, phải qua ba cửa ải mới được. Điểm này, ta cùng Tam trưởng lão - ý kiến là nhất trí . Mặc dù nhiếp chính Vương là bằng hữu, nhưng quy củ không thể bỏ. Nếu lần này phá lệ, lần sau tái xuất hiện chuyện như vậy thật không dễ làm rồi!"

Thái độ hai trưởng lão đã cho thấy, những trưởng lão khác đang suy tư trong chốc lát, cùng ý kiến của Đặng Nguyên trưởng lão đều nhất trí.

Kết quả này vốn trong dự liệu của Phượng Thương, hãn cũng không còn kỳ vọng trưởng lão tường tộc bởi vì thân phận của chính mình mà ở phương diện này châm chước."Quy củ không thể bỏ , điểm này ta có thể hiểu được. Ta hiểu, thế qua ba cửa ải lúc nào có thể bắt đầu?"

Phượng Thương trả lời, thật ra khiến Đặng Nguyên trưởng lão có chút kinh ngạc.

Hãn vốn cho là Phượng Thương sẽ uy bức lợi dụ*(đe dọa)

, dùng thân phận của hãn đi ra ngoài"Hù dọa" người, không nghĩ tới đối phương cũng sáng khoái vô cùng trực tiếp đồng ý, mà miêu tả "Quý Vương" của Long Trạch Cảnh Thiên đối với hãn hoàn toàn bất đồng. Phượng Thương này, thật có một chút ý tứ!

Mấy vị trưởng lão cùng nhau thương nghị một lúc lâu, cuối cùng xác định ba ngày sau tiến hành.

"Thật xin lỗi, không thể giúp các người!" Ra khỏi từ đường, Minh Nguyệt Thịnh có chút đau lòng, hắn mặc dù cùng tới đây nhưng một chút cũng không thể giúp đỡ. Thân phận Hoàng đế của hắn, đối với mấy cái trưởng lão tông tộc này mà nói, không có bất kỳ chỗ nào dùng được.

"Người có thể cho chúng ta gặp tông trưởng Cổ Đức, đối với chúng ta đã là trợ giúp lớn nhất rồi! Minh Nguyệt Thịnh nếu ta có thể thuận lợi thông qua ba cửa ải, đến lúc đó nhất định cùng người hảo hảo uống hai chung!"

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SỬNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Lên Núi Đao (Thượng)

Phượng Thương rất lạc quan, làm Minh Nguyệt Thịnh khẽ mỉm cười, hẳn không biết nên nói như thế nào. Minh Nguyệt Thịnh lúc còn rất nhỏ vẫn hay đi theo mẫu hậu Sở Vân tới Bách Điều Sơn, lúc ấy vừa lúc tới ngày lễ truyền thống của Bách Điều Sơn mới biết, lúc Minh Nguyệt Thịnh tận mắt nhìn thấy việc lên núi đao xuống biển lửa ở đây .

Ở trong mắt người Tường tộc có thể lên núi đao xuống biển lửa, cũng được xưng là hảo hán.

Nam nhân Tường tộc lấy mình là "Hảo hán" mà kiêu ngạo, bọn họ được huấn luyện từ nhỏ, chính là vì sau khi trưởng thành có thể chứng minh mình là hảo hán. Đây là truyền thống tường tộc, nam nhân nào cũng muốn trải qua cửa ải này.

Mặc dù hai cửa ải ở tường tộc nhân này xem ra không khó như vậy, nhưng là...đối với ngoại nhân mà nói chỉ chừng đó đã khó khăn, không cần thận còn có thể tổn thương tới tánh mạng.

Lần này cần giải cổ cho Phượng kiều, Phượng Thương phải qua tam quan (3 cửa ải), ba ngày sau phải đối mặt chính là cửa thứ nhất —— lên núi đao. Mặc dù Phượng Thương tràn đầy tự tin, nhưng Minh Nguyệt Thịnh trong lòng vẫn có chút bận tâm. Những thứ đao kia đều vô cùng sắc bén, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn. Người đau khổ nhất vẫn là Phượng Thất Thất.

Minh Nguyệt Thịnh đi ra ngoài một lát, lúc sau trở lại dẫn tới chừng một hán tử tầm ba mươi tuổi . "Đây là biểu huynh của ta A Trát, hẳn là hảo hán

của tường tộc!"

Trước khi đến, Cổ Quân Uyển nói cho Phượng Thất Thất biết rất nhiều về chuyện của Tường tộc, trong đó nhắc tới một chút về hảo hán của tường tộc. Có thể được xưng là nam nhân hảo hán, cũng là người đã khảo nghiệm qua việc lên núi đao xuống biển lửa. Biểu huynh A Trát của Minh Nguyệt Thịnh, là một hảo hán xuất sắc.

Minh Nguyệt Thịnh xin A Trát tới hỗ trợ dạy Phượng Thương, làm cho Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất vô cùng cảm động, Phượng Thương cùng A Trát ước định thời gian là sáng sớm ngày thứ hai, rồi cùng A Trát đi tới Bách Điều Sơn học kỹ năng lên núi đao.

Ở trên đỉnh núi, A Trát làm một cái núi đao đơn giản. Thì ra là cái gọi là "Lên núi đao" lại là một cái cây hơn 10m trên cọc gỗ cột lên đao găm vô cùng sắc bén làm bậc thang, người leo núi phải đi chân trần ở bên lưỡi đao sắc bén.

"Những cái này là đao thật!" A Trát hướng đám người Phượng Thương biểu diễn đao cụ trong tay, chém vào trên cây nhánh cây trực tiếp bị cắt đứt, làm Hoàn Nhan Khang sợ hãi than."Là Đao thật? Vậy chớ đi tới còn không bị cắt nát?"

A Trát cởi giày xuống, hít một hơi leo xuống bậc thang đao , "Đi từ từ ——" một hơi liền leo lên trên đỉnh. Đang lúc tiếng kinh hô ở bên trong mọi người, "Đi từ từ ——" , liền dễ dàng đi từ bậc thang cao đến thấp.

"Nga! Ta xem chân của người..." Hoàn Nhan Khang đối với việc lên núi đao cảm thấy rất hứng thú, hẳn không tin chân người có thể dẫm trên lưỡi đao mà lông tóc không tổn hao gì, chờ A Trát hướng hẳn phoir ra bàn chân hoàn hảo không tổn hao của mình , Hoàn Nhan Khang đúng là không thể không bội phục A Trát.

"A Trát, người làm như thế nào? Có thể hay không chỉ giáo ta? Người có phải đã học qua cái võ thần công gì không? Nếu là có loại thần công này, sau này chẳng phải đao thương bất nhập rồi hả? !"

Hoàn Nhan Khang lúc này mới hô một tiếng “ A Trát hảo hán”, làm cho A Trát cười không ngậm miệng được. Phải biết rằng, nam nhân tường tộc thích nhất được xưng hô "Hảo hán" thế này được người gọi là hảo hán, là một việc bình thường để bọn họ kiêu hãnh.

"Người nhìn kỹ xem chân của ta!"

Sau khi chờ Hoàn Nhan Khang nhìn kỹ, mới phát hiện trên chân A Trát có một vết chai rất dày, mới vừa rồi vết chai dày của chân trên đao để lại một nếp nhăn nhỏ, chẳng qua là vết chai quá dày, nên không có đủ thương chân A Trát mà thôi.

"Xong rồi xong rồi, biểu ca người lần này xong rồi!"

Hoàn Nhan Khang luôn miệng nói nhiều cái "Xong" , dẫn đến làm Tô Mi giận dữ, lập tức bẻ một nhánh cây gỗ lên đỉnh đầu Hoàn Nhan Khang, "Cái gì xong? Cô gia còn chưa bắt đầu, người đã nói cô gia xong, người là nguyên rủa hấn sao?"

"Không không không, ta không phải có ý này!" Trên đầu bị đau, Hoàn Nhan Khang lập tức trốn sau lưng Phượng Thất Thất bên cạnh, "Biểu tẩu, người nhìn hảo hán A Trát rõ ràng trên chân có một lớp chai dày cho thấy những tháng ngày luyện tập tích lũy luyện ra được, nếu không có thời gian mười năm công phu, làm sao có thể từ đi lên tự nhiên trên lưỡi đao chứ?"

Hoàn Nhan Khang lời nói rất đúng, A Trát cười mang giày vào."Ta từ năm tám tuổi bắt đầu huấn luyện, bắt đầu là đi chân trần dẫm hạt cát, sau đó đem cát đổi thành đá nhỏ, tiếp theo lại đem cục đá hình lăng giác đổi thành đao, cuối cùng mới đổi thành lưỡi đao, trọn vẹn học được tám năm."

A Trát giải thích như vậy, Phượng Thương chân mày cau lại. Tám năm, hiển nhiên hẳn không có nhiều thời giờ như vậy, ngày mai phải lên núi đao làm sao trong thời gian ngắn như vậy tìm được bí quyết, thật đúng là chuyện làm cho người ta nhức đầu.

Minh Nguyệt Thịnh cũng là lần đầu tiên ở khoảng cách gần quan sát núi đao, đang nhìn đến những thứ ngân quang lóng lánh phía sau đao kia, trong lòng hẳn trầm xuống. Đao như vậy, đâm ở trên chân chẳng phải là muốn đem chân cắt thành hai nửa? thời gian chỉ có hai ngày, Phượng Thương như thế nào mới có thể thông qua khảo nghiệm lên núi đao đây?

Thời điểm Tất cả mọi người vì Phượng Thương lo lắng, Phượng Thất Thất không nói chuyện, chẳng qua là an tĩnh mà ôm Phượng kiều đứng ở một bên.

Lên núi đao này, làm cho nàng nghĩ tới kiếp trước ở Túc tộc>(*một số dân tộc thiểu số phân bố ở Vân Nam, Tứ Xuyên Trung Quốc) bọn họ có tuyệt chiêu đặc biệt là lên núi đao xuống biển lửa. Phượng Thất Thất từng quan sát Túc tộc đó biểu diễn, đúng lúc các đại sư Túc tộc nói chuyện với nhau, nói không chừng lần này đối với Phượng Thương có thể giúp được.

"Hào hán A Trát, có thể phiên toái ngài biểu diễn một lần nữa hay không?" Phượng Thất Thất đi tới bậc thang đao, xin A Trát làm mẫu một lần nữa. Nhìn từ mặt bên của lưỡi đao, Phượng Thất Thất rất nhanh đã tìm được mấu chốt. Lên núi đao: một là phải nhanh, hai là phải thận trọng, ba là phải giảm được nơi ấy.

Phượng Thất Thất chuyển sang bên tai Cổ Quân Uyển nói thầm mấy câu, Cổ Quân Uyển lập tức tìm tới năm đôi bít tất. Phượng Thất Thất đem Phượng kiều giao cho Tô Mi, tự mình mang vào năm đôi bít tất, leo lên bậc thang đao bên cạnh.

"Khanh Khanh, nàng muốn làm gì?" Phượng Thương một phát bắt được Phượng Thất Thất. Những thứ này cỡ nào cũng là lưỡi dao sắc bén, Phượng Thương rất rõ ràng biết bộ dáng hiện tại Phượng Thất Thất tựa hồ là muốn mình lên trên núi đao chỉ mặc vớ, vạn nhất làm bị thương chân thì làm sao bây giờ?

"Thương, nhìn sau khi nhìn Hảo hán A Trát lên núi đao, ta có một ứng sách, muốn thử một lần."

"Không được!"

Phượng Thương cùng Minh Nguyệt Thịnh đồng thời mở miệng ngăn trở. A Trát đã nói rất rõ ràng, hãn huấn luyện tám năm mới đạt tới thành quả như bây giờ, Phượng Thất Thất bất quá chỉ nhìn một lần, làm sao có thể nắm giữ được mấu chốt?

"Thương, tin tưởng ta!" Phượng Thất Thất đem Phượng Thương kéo qua một bên, "Còn nhớ rõ ta đã nói với chàng kiếp trước của ta rồi mà? Nơi đó cũng có lên núi đao! Ta từng nhận được chỉ điểm của người từng làm qua, nói vậy hãn là cùng cái này giống nhau. Chàng yên tâm, ta không có việc gì!"

Phượng Thất Thất khẳng định như vậy, Phượng Thương chỉ có thể gật đầu, dường như mỗi lần hãn kiên trì cũng sẽ "Bại" dưới tay Phượng Thất Thất. Xem ra, hãn cả đời cũng bị nữ nhân này hao phí tinh thần đến chết rồi!

"Thương, nhìn rõ vị trí ta giẫm!"

Trước lúc lên núi đao, Phượng Thất Thất hướng Phượng Thương cười một tiếng học tư thế của A Trát, năm ngón giống như trở thành cái móc, giữ ở trên lưỡi đao.

Không nhanh chóng như A Trát, động tác Phượng Thất Thất có chút chậm, Phượng Thương lưu ý chỗ Phượng Thất Thất giảm, đem động tác của nàng đều ghi tạc trong lòng.

Lúc này, trái tim của Minh Nguyệt Thịnh như treo ở cổ họng. Đối với việc Phượng Thương đồng ý cho Phượng Thất Thất lên núi đao, Minh Nguyệt Thịnh trong lòng có chút bất mãn. Nếu như là hãn, tuyệt đối sẽ không để cho Phượng Thất Thất có bất kỳ sơ xuất, cho dù là không có khả năng ngoài ý muốn, hãn cũng sẽ không cho phép phát sinh.

Nhìn Phượng Thất Thất leo ở trên lưỡi đao, tim Minh Nguyệt Thịnh thót lên tới cổ họng, hô hấp liền trở nên trầm trọng. Nếu như Phượng Thất Thất có cái gì sơ xuất, hãn nhất định sẽ người đầu tiên đỡ lấy nàng.

Bộ dáng của Phượng Thất Thất khi leo lên thangđao, làm cho A Trát ngoác miệng thấy vậy sững sờ. Chưa từng có nữ nhân có thể lên núi đao, huống chi Phượng Thất Thất là một cô gái yêu kiều như vậy, mặc dù động tác Phượng Thất Thất không nhanh, nhưng trên chân nàng không có bị thương, nếu như đây là lần đầu tiên nàng lên núi đao, quả thực là quá thần kỳ!

Chờ Phượng Thất Thất giảm được lưỡi dao sắc bén ở trên nóc, mọi người chờ chực ở bên cạnh trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu thư, người không sao chứ!" Tô Mi trên mặt đất vội vã kiểm tra lòng bàn chân của Phượng Thất Thất, ba tầng bút tất đã bị cắt vỡ hết ba tầng, nhưng không có thương tổn chân.

"Xem ra, kỹ thuật của ta vẫn chưa được a!" Phượng Thất Thất cười nói, nhưng A Trát lại đối với Phượng Thất Thất đưa ra ngón tay cái, "Vương Phi thật là lợi hại! Nếu như Vương Phi là nam tử, nhất định sẽ là Hảo hán!"

A Trát đối với Phượng Thất Thất rất là bội phục, thân là nữ nhân có thể leo lên bậc thang đao đi lên rồi đi xuống, thật là không đơn giản! A Trát

không phải người ngu, Phượng Thất Thất chẳng qua là nhìn hắn liền có thể từ bên trong học được quý quyết, nữ nhân này rất thông minh.

Thấy Phượng Thất Thất không có chuyện gì, Phượng Thương lúc này mới yên tâm. Mới vừa rồi hắn thấy rõ ràng, tay Phượng Thất Thất nắm lưỡi dao thành công, chân cũng không có dẫm ở trên lưỡi dao, mà là dẫm ở mặt bên đây đại khái là Phượng Thất Thất muốn nói cho hắn biết bí quyết.

"Thương ——" Phượng Thất Thất thay giày, ở bên tai Phượng Thương nhỏ giọng nói thầm mấy câu, Phượng Thương gật đầu lia lịa quả nhiên chung quy đều giống nhau, chẳng qua là Phượng Thất Thất hơi vận dụng một chút nguyên lý cơ bản của khinh công, đem sức lực nửa người dưới dồn lên tới nửa người trên.

Có Phượng Thất Thất biểu diễn, Phượng Thương cũng đối vợ, "Ta thử một chút!"

Một vòng xuống tới, bốn đôi vợ trong lòng bàn chân bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, chỉ còn lại tầng vớ cuối cùng bảo vệ chân Phượng Thương hoàn toàn không tổn hao gì. Thân thể Phượng Thất Thất mềm mại, Phượng Thương là một đại nam nhân, hiển nhiên thể trọng so với Phượng Thất Thất nặng hơn rất nhiều, áp lực cũng sẽ lớn hơn một chút.

A Trát ở bên cạnh nhìn hai người này, mặc dù là lần đầu tiên lên thang dao, lại có thể mang năm đôi vớ mà không có làm bị thương chân, không khỏi gật đầu. Chẳng qua là, lúc chính thức lên núi đao hắn là đi chân không như hắn vừa rồi giống nhau, Phượng Thương đã rất lợi hại rồi, nhưng nếu chân trần lên núi đao, không có vớ bảo vệ, nói không chừng cũng sẽ bị cắt vỡ lòng bàn chân.

"A Trát biểu huynh, người phải giúp đỡ bằng hữu của ta một chút a!"

Minh Nguyệt Thịnh hiểu rõ quan hệ lúc này, tự mình mở miệng cầu trợ A Trát. Nam tử tường tộc từ nhỏ hầu hết đều vào sơn trại chịu học tập để

sau này lên núi đao làm Hảo hán, A Trát hiện tại chính là Lão sư ở trại chỉ bảo tiểu hài tử , nếu như hần có thể trợ giúp Phượng Thương, nhất định Phượng Thương sẽ thuận lợi vượt qua cửa ải.

A Trát vốn là bà con của Miêu Sở Vân mẫu hậu Minh Nguyệt Thịnh, sau cả nhà Miêu gia lại bị tịch thu tài sản, A Trát được đưa về Bách Điều Sơn, mới bảo tồn huyết mạch Miêu gia . Có thể nói, hai người này ở trong trại là người thân nhất có cùng chung huyết thống cũng.

Minh Nguyệt Thịnh chính mình thỉnh cầu, A Trát thật thà cười một tiếng, hần cũng không phải là kẻ ngu ngốc, mới vừa rồi thời điểm Phượng Thất Thất leo lên bậc thang đao, Minh Nguyệt Thịnh bộ dáng lo lắng, toàn bộ đều rơi vào trong mắt A Trát. Nhưng là Phượng Thất Thất là thê tử của Phượng Thương, bọn họ nhất định vĩnh viễn cũng không có tương lai.

"A Thịnh a!" A Trát vỗ vỗ bả vai Minh Nguyệt Thịnh, con người Miêu gia rất sâu tình, Minh Nguyệt Thịnh chung tình đã lâu, xem ra là không thể tự thoát ra được rồi!

"Nhìn mặt mũi của người đi, cái này ta nhất định giúp rồi!"

Ý nghĩa của A Trát rất đơn giản, Minh Nguyệt Thịnh thích Phượng Thất Thất, nhưng là giai nhân đã gả làm thê tử cho người khác, làm thế nào cũng muốn để cho Minh Nguyệt Thịnh ở trong lòng Phượng Thất Thất đoạt lấy một vị trí nhất định ít nhất muốn cho nàng cảm kích hần, nói như vậy không được làm người yêu cũng có thể là bằng hữu.

A Trát chịu hỗ trợ, Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương vô cùng cao hứng, đối với Minh Nguyệt Thịnh cũng rất là cảm kích.

Sau hai ngày, Phượng Thương một mực đi theo A Trát lên Bách Điều Sơn để học tập kỹ năng lên núi đao, thời gian hai ngày A Trát đem những gì mình biết chỉ lại cho Phượng Thương. Chẳng qua là thời gian huấn luyện

Phượng Thương thật sự là quá ngắn, đảo mắt hai ngày liền trôi qua nhanh chóng liền biến mất, đã đến ngày phải vượt qua cửa ải .

Sáng sớm, già trẻ lớn bé của tường tộc đều đi tới quảng trường, một cây thang đao dài hai mươi mét đặt trong quảng trường .

Bảy mươi hai đao là một tầng, được buộc chặt ở trên thang .

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên lưỡi đao, lóe sáng chói mắt. Bách tính Tường tộc nhìn thang đao, bắt đầu nghị luận rối rít. Năm vị trưởng lão ngồi ở trên đài cao, Cổ Đức tự mình dẫn một nhóm người Phượng Thương đi tới.

Cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, Vu y trong trại đã sớm chờ chực ở một bên, đã chuẩn bị bằng bó cho Phượng Thương.

Thân phận Phượng Thương không giống với những người trước kia đến đây thỉnh cầu giải cổ (độc), Phượng Thương là nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc, nếu hãn ở Bách Điều Sơn có chuyện gì xảy ra, Bắc Chu quốc nhất định sẽ không bỏ qua, đến lúc đó quốc gia bị kẹt ở giữa rất mâu thuẫn.

Vì tránh khỏi việc ngoài ý muốn, Cổ Đức cùng các trưởng lão thương lượng, quyết định để cho Vu y chuẩn bị trước, chỉ cần lòng bàn chân Phượng Thương ra máu, liền nhanh chóng đưa hãn xuống . Phượng Thương không thể thông qua cửa ải này là chuyện nhỏ, nguy hiểm tới tánh mạng vậy thì phiền toái lớn.

Cùng lúc đó, Tấn Mặc cũng cầm lấy cái hòm y dược ngồi chờ .

"Im lặng ——" Cổ Đức đứng ở trên quảng trường, hít một tiếng trên trận nhanh chóng an tĩnh lại.

Tất cả mọi người nhìn Phượng Thương không chớp mắt, cái Vương gia Bắc Chu quốc này quá yêu thương con, ngàn dặm xa xôi tới Nam Phượng quốc giải cổ (độc) cho hài tử, đã sớm truyền khắp cả sơn trại. Phượng

Thượng cùng Phụng Thất Thất hai người đêm hôm đó ở trên đồng lửa biểu diễn, rất được bách tính tường tộc thích, hiện tại Phụng Thượng muốn qua tam quan, càng làm cho những người này bội phục không dứt.

Vô luận Phụng Thượng cuối cùng có thể thông qua tam quan hay không, hẳn vì nhi tử làm việc này đủ để biểu lộ Phụng Thượng là một người có trách nhiệm, hơn nữa rất thương yêu hài tử của mình.

"Cố gắng lên a!" A Trát khuyến khích Phụng Thượng, hai ngày này Phụng Thượng mỗi ngày mỗi đêm đều huấn luyện, cái loại tinh thần phấn đấu dám nghĩ dám làm này làm cho A Trát rất kính nể.

Mặc dù chỉ là thời gian ngắn ngủn hai ngày, Phụng Thượng đã nắm giữ được bí quyết lên núi đao, ngày hôm qua là lần cuối cùng leo lên thang đao, Phụng Thượng chỉ mặc một đôi vớ, thời điểm xuống tới vớ chẳng qua là bị cắt rách một chút sợi, đây đối với Phụng Thượng mà nói đã là bước tiến bộ nhảy vọt.

Người thường phải huấn luyện bảy tám năm mới có thể làm được như vậy, Phụng Thượng chỉ có thời gian ngắn ngủn hai ngày trong thời gian này đạt đến hiệu quả như vậy, dùng lời của A Trát mà nói, Phụng Thượng thật là một thiên tài.

"Làm rất tốt! Ta tin tưởng người nhất định có thể thành công !" A Trát nắm tay, nhẹ nhàng mà đánh vào bộ ngực Phụng Thượng, "Thả lỏng!"

Phụng Thượng ở trong tiếng hoan hô của dân chúng tường tộc, đứng ở trên thang đao đi xuống. Cùng hôm huấn luyện hoàn toàn bất đồng, hôm nay ba đao thê tăng thêm mười thước, đao cũng là đao ba mươi sáu chuôi, gấp đôi thành bảy mươi hai chuôi. Thang đao thẳng đứng, đao sắc bén dưới ánh mặt trời chiếu xuống chói mắt, lóe ra ánh sáng dị thường.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Lên Núi Đao (Hạ)

Âm thanh truyền thống của Tường tộc tấu vang, tay trống cầm một cây gỗ mảnh liệt mà gõ , đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Phượng Thương hôn lên trán Phượng Thất Thất một chút rồi ôm lấy Phượng Kiều, sau đó bỏ giày đi, đứng ở dưới ba đao thê*(ba đao thê còn gọi là lên núi đao, dùng 36 hay 72 con đao thép sắc nhọn ghim vào hai cọc trụ gỗ, lưỡi đao hướng lên trên trời tạo thành các bậc thang, nên gọi là đao thang)

"Không biết Phượng Thương có thể hay không thuận lợi thông qua!" Đẳng Nguyên trưởng lão ngồi ở bên cạnh Tứ trưởng lão thở ra một làn khói, "Lão Tam, người rút ra vật gì vậy? Như thế nào người thật thoải mái ! Cho ta thử một chút xem!"

"Không có gì, chỉ là một lá cây thuốc lá bình thường!" Đẳng Nguyên trưởng lão liên tục xua tay, "Chúng ta vẫn là nên nhìn Phượng Thương lên ba núi đao a!" Đẳng Nguyên trưởng lão cũng không muốn cùng người cùng khác hưởng thần tiên cao, vật này rất tinh quý! Phân chia cho Tứ trưởng lão, mình sẽ không có nhiều.

Đẳng Nguyên trưởng lão đem lời chuyển dời trên người Phượng Thương, quả nhiên là thành công để cho Tứ trưởng lão bỏ đi ý niệm muốn dùng thần tiên cao trong đầu.

Lúc này, Phượng Thương đã leo ở trên ba thang mây, làm cho Đẳng Nguyên trưởng lão kinh ngạc, Phượng Thương thế nhưng có thể leo thành thạo ở trên Đao Phong (lưỡi đao). Đẳng Nguyên trưởng lão biết A Trát hai ngày này theo chỉ đạo Phượng Thương, hẳn không có ngăn trở bởi vì hẳn

không tin tưởng không phải là người của bốn tộc chỉ có thời gian hai ba ngày ngắn ngủn là có thể làm được điều này.

Nhưng là bây giờ sự thật bày ở trước mặt Đằng Nguyên trưởng lão, làm cho hẳn phải tin tưởng. Phượng Thương tựa như cơn gió khéo léo, leo lên núi đao ở độ cao 20 mét, trên trận cũng bị màn biểu diễn đặc sắc của Phượng Thương hấp dẫn, các trưởng lão khác cũng khen Phượng Thương không dứt miệng.

"Nghe nói, A Trát chẳng qua chỉ dạy hẳn hai ngày, người này thật là một thiên tài!"

"Đúng a! Nếu như không biết hẳn là nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc, ta còn tưởng rằng hẳn là người của Tường tộc chúng ta!"

"Đúng vậy! những hảo hán trong tộc chúng ta cũng không có nhanh như vậy nắm giữ kỹ năng lên núi đao, Phượng Thương thật sự là lợi hại!"

Những lời này không ngừng truyền tới trong lỗ tai của Đằng Nguyên trưởng lão, hẳn "Xoạch" tẩu hút thuốc, cau mày. Phượng Thương có thể ở trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành huấn luyện của Tường tộc nhân đã nhiều năm mới làm được, không thể không nói người này có chút lợi hại.

Nếu như bình thường, gặp phải người như vậy Đằng Nguyên trưởng lão hội sẽ có một loại cảm giác tâm tư. Chẳng qua là hiện tại hẳn và Long Trạch Cảnh Thiên bọn họ có ước định ,chuyện này liền trở nên khó giải quyết .

Trên trận mọi người bắt đầu vô cùng khẩn trương, sợ người tuyệt sắc như Phượng Thương sẽ xuất hiện vấn đề gì. Nhưng nhìn một lát, Phượng Thương lại như vậy dễ dàng leo lên chỗ có độ cao gần 20 mét, bách tính Tường tộc bắt đầu náo nhiệt hoan hô lên.

"Hảo hán!" "Hảo hán!" Mọi người bắt đầu dùng cái từ "Hảo hán" này gọi Phượng Thương, người cầm dùi trống trong tay gõ trống càng thêm mãnh liệt, dường như muốn vì Phượng Thương tạo thế.

Phượng Thương cũng không có bị thanh âm bên ngoài kia quấy nhiễu, trên trán trơn bóng như ngọc của hắn đã có một tầng mồ hôi dày đặc. khoảng cách 20 thước, nhưng so với việc huấn luyện lúc trước muốn khó khăn hơn. Hơn nữa hôm nay hắn cũng không mang vớ, mà chân chân chính chính là chân không, nên hệ số khó khăn lại càng gấp bội.

Lúc này, vẻ mặt Phượng Thương có chút ngưng trọng, tay của hắn cùng chân đã thành móc câu, mỗi lần đi một bước đều chú ý cẩn thận.

Phượng Thất Thất ở cách đó không xa ôm Phượng Kiều, trong lòng không hề so với Phượng Thương nhẹ nhàng hơn bao nhiêu. "Kiêu Nhi, chúng ta làm cho cha cố gắng lên!" Phượng Thất Thất nắm bàn tay nhỏ bé của Phượng Kiều, ánh mắt không nhúc nhích mà nhìn Phượng Thương. Lòng của nàng theo mỗi một bước đi Phượng Thương, mà vượt qua nhanh hơn.

Thấy Phượng Thất Thất khẩn trương sắc mặt đều có chút trắng bệch, Minh Nguyệt Thịnh ở bên cạnh nhẹ giọng an ủi, "Yên tâm đi! Phượng Thương không có việc gì!"

Lời của Minh Nguyệt Thịnh mà nói..., cũng không thể tiêu trừ lo lắng của Phượng Thất Thất, xem ra ở Phượng Thất Thất, chỉ có chờ Phượng Thương bình an leo từ trên ba đao thê leo xuống tới mà không có bị thương, nàng mới có thể yên tâm.

Tất cả mọi người đều chú ý đến Phượng Thương, không ai thấy Tháp Cát Cổ Lệ đứng ở một góc sâu trong rừng.

Sau khi Phượng Thương lên ba đao thê, Tháp Cát Cổ Lệ trong lòng tựa như dây cung kéo căng, nàng không nghĩ tới Phượng Thương thật sự sẽ đi

lên ba đao thể. Chuyện nguy hiểm như vậy, hắn còn chân không đi làm, người nam nhân này quả thực là điên rồi!

Vừa nghĩ tới Phượng Thương làm hết thầy cũng là vì Phượng Thất Thất cùng Phượng Kiêu, Tháp Cát Cổ Lệ hận không được xông qua bóp chết Phượng Kiêu. Mấy ngày qua nàng một mực tìm kiếm cơ hội mang Phượng iêu đi, nhưng là bên cạnh Phượng Kiêu đều có cao thủ, Tháp Cát Cổ Lệ căn bản cũng không có cơ hội nhích tới gần hắn.

Xem ra ở Tháp Cát Cổ Lệ, Phượng Kiêu mới là nguyên nhân chủ yếu, chỉ cần giết chết Phượng Kiêu, Phượng Thương cũng không cần thiết qua tam quan, càng sẽ không dĩ thân thử hiểm [1]. Chẳng qua là Phượng Thất Thất đem Phượng Kiêu bảo vệ quá tốt, nàng không có cách nào hạ thủ. Tháp Cát Cổ Lệ vốn nghĩ buông tha cho cái ý nghĩ này, nhưng là sau khi nhìn đến Phượng Thương đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, Tháp Cát Cổ Lệ rốt cục quyết định, nhất định phải giết chết Phượng Kiêu nếu không tiểu tử nhất định sẽ hại chết Phượng Thương !

[1] Dùng thân đi vào nguy hiểm

Thời gian tựa hồ trôi qua rất chậm, đến cuối cùng cả trên quảng trường yên tĩnh lại, ngay cả người đánh trống cũng buông dùi trống trong tay xuống, tất cả mọi người ngó chừng Phượng Thương, có người thậm chí ngừng thở sợ bỏ lỡ cái gì.

" Thành thịch" [2], Phượng Thất Thất cũng có thể nghe được tim của mình đập rất nhanh, nàng ôm Phượng Kiêu mà nhìn Phượng Thương không chớp mắt, chờ Phượng Thương cuối cùng một cước dẫm ở trên mặt đất, bên cạnh là tiếng hoan hô vang lên, Phượng Thất Thất mới phục hồi tinh thần lại.

[2] BN: Nguyên văn là “phốc phốc” nhưng nghe kì quá đổi lại là thành thịch nghe có vẻ hay hơn

"Hào hán hảo hán!" bách tính Tường tộc cùng kêu lên ủng hộ, tất cả mọi người đều trật tự mà vỗ tay lên.

"Thật tốt quá! Thật tốt quá! Cửa thứ nhất đã qua!" Tô Mi cao hứng mà nắm tay Hoàn Nhan Khang, nhảy lên. Cổ Quân Uyển cũng nhin không được nữa vỗ tay chúc mừng, ngay cả Cổ Đức cũng nhin không được cười gậđầu.

Tấn Mặc tiến lên cẩn thận kiểm tra hai chân Phượng Thương, trừ chân bên trái bị cắt một đường nhỏ, cũng không có vết thương khác. Tấn Mặc xoa thuốc dán màu trắng sữa lên vết thương của Phượng Thương, vết thương nhỏ như vậy, không chừng một đêm là có thể khôphục như cũ.

"Đại trưởng lão, người xem ——" Cổ Đức nhìn về phía Đại trưởng trong năm vị trưởng lão để cho hăn tới công bố kết quả lần này. Đại trưởng lão cùng bốn vị khác trưởng lão thương lượng một lát, Đại trưởng lãođứng lên thông báo "Cửa thứ nhất, Phượng Thương thuận lợi thông qua!"

Chỉ chờ bên tai truyền đến tiếng thét chói tai của mọi người, Phượng Thương mới nhẹ nhõm xuống. Mới vừa rồi vẫn còn nghe khẩu khí trong giọng điệu kia, cũng vìvậy mà thở ra.

Phượng Thương qua cửa thứ nhất như vậy phải qua cửa biển [3] thứ hai. Suy nghĩ đến việc Phượng Thương mới vừa thông qua cửa thứ nhất, cửa thứ hai so sánh với leo lên núi đao còn khó hơn, các trưởng lão nhất tríquyết định năm ngày sau nữa tiến hành trận qua cửa thứ hai.

[3] Cửa biển ở đây tức là “Biển lửa” trong câu “lên núi đao xuống biển lửa”

Cửa thứ hai so sánh với cửa thứ nhất khó khăn nhiều. Dĩ nhiên, đối với nam nhân tường tộc mà nói, đócũng không phải một chuyện khó khăn. A Trát cận kề mà giải thích mấu chốt qua cửa thứ hai cùng Phượng Thương,

không có bí quyết khác, mấu chốt chỉ có một, đó chính là vu sư của trại đọc chú ngữ.

"Chú ngữ?"

"Đúng! Chú ngữ! thời điểm chúng ta qua cửa biển, vu sư có đọc chú ngữ đặc biệt . Loại chú ngữ này, tựa như thần ban ân giống nhau, bám vào ở trên người chúng ta, mặc dù đắm ở trên than củi nóng hổi, chúng ta cũng không cảm giác được nhiệt, ngược lại sẽ cảm thấy một trận lạnh như băng."

A Trát giải thích, đối với người khác xem ra rất khó hiểu, chỉ có Phượng Thất Thất là đang nghe, càng cảm thấy tường tộc cùng kiếp trước ở Túc tộc có nét tương tự. Dân Túc tộc cũng có nói như thế, nàng từng tận mắt nhìn qua người khác biểu diễn. Chẳng qua không biết chú ngữ tường tộc là cái dạng gì!

"Hào hán A Trát, vu sư nổi danh nhất trại là ai?"

"Cái này, dĩ nhiên phải nói tới Đẳng Nguyên trưởng lão! Bất quá, Đẳng Nguyên trưởng lão sẽ không giúp các người ! Dựa theo quy củ, người bên ngoài cầu trợ, chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình để qua tam quan. Cho dù Đẳng Nguyên trưởng lão tính tình cổ quái, thường xuyên làm chuyện ngoài dự đoán của mọi người, vừa vặn là một thành viên trong ngũ đại trưởng lão, hẳn sẽ không làm trái với quy củ của trại."

Lời A Trát nói...cũng không làm cho Phượng Thất Thất mất đi lòng tin, nàng ngược lại càng muốn gặp Đẳng Nguyên trưởng lão này một lần.

Dưới sự hướng dẫn của A Trát, Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất đi tới nơi ở của Đẳng Nguyên trưởng lão. Trúc Lô của Đẳng Nguyên trưởng lão ở có chút ít xa, Trúc Lô nho nhỏ là một mảnh xanh biếc trong rừng cây xa xa nhìn lại căn bản là phân không rõ nơi nào là trúc Lô, nơi nào là cây.

Lúc vào tối, Đẳng Nguyên trưởng lão đang rút thần tiên cao ra, bây giờ hẳn càng ngày càng thích thần tiên cao rồi! thời điểm hít thần tiên cao, Đẳng Nguyên trưởng lão cảm giác mình giống như lên trời, cái loại cảm giác tốt đẹp này, thật là từ khó mà hình dung.

"Đẳng Nguyên trưởng lão!" A Trát đứng ở trước mặt Đẳng Nguyên trưởng lão, giọng nói kêu liên tiếp, hẳn cũng không lên tiếng, chỉ chờ A Trát tiến lên đẩy Đẳng Nguyên trưởng lão, hẳn mới phục hồi tinh thần lại.

"A! A Trát là người a ——" Đẳng Nguyên trưởng lão híp mắt, một mảnh sương khói lượn lờ ở bên trong, thấy đi theo phía sau A Trát là Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất.

Đối với việc A Trát đột nhiên tới chơi, Đẳng Nguyên trưởng lão cảm thấy thật bất ngờ, nhưng là nhìn đến Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất ở phía sau A Trát, Đẳng Nguyên trưởng lão lập tức hiểu được nguyên nhân bọn họ tới lúc này.

Phượng Thất Thất vừa vào nhà, đã nghe đến một loại mùi vị đặc thù, tìm kiếm được nơi phát ra mùi vị này, dĩ nhiên là ở nỗ điều của Đẳng Nguyên trưởng lão. Phượng Thất Thất có chút kỳ quái, cho là khứu giác của mình nảy sinh nhầm lẫn, chỉ khi đi tới trước mặt Đẳng Nguyên trưởng lão, cái loại mùi vị này càng thêm nồng đậm, nàng mới khẳng định mùi vị này có vấn đề.

"Tiểu cô nương, người nhìn ta làm cái gì a?" Nhận thấy được Phượng Thất Thất đang nhìn mình, Đẳng Nguyên trưởng lão đem một ngụm cuối cùng nuốt vào trong bụng chậm rãi phun ra."Ta biết các người là vì việc qua cửa ải mà đến, nhưng là...chuyện này ta không giúp đỡ các người được! Thông qua cửa mà dùng thủ đoạn ăn gian, trưởng lão nhất định sẽ không tán thành ! Các người đã có lòng vì con trai của mình mà giải cổ (độc), hết thảy đều phải dựa vào bản lĩnh của các người mới được!"

"Trưởng lão, ngài có thể hiểu lầm!" Kiên nhẫn ngheĐặng Nguyên trưởng lão nói xong, Phượng Thương lễ phép tính cười cười, "Ta chỉ là chưa thấy qua cửa biển, muốn mời ngài cùng A Trát biểu diễn một lần!"

Phượng Thương trả lời, lần nữa để cho Đặng Nguyên trưởng lão kinh ngạc. Trong ký ức của hắn, tựa hồ người cầm quyền đều ưa thích dùng thân phận để áp chế người khác, hơn nữa không biết mệt mà hưởng thụ loại quá trình này. Lúc trước nghe nói Minh Nguyệt Thịnh mời A Trát tới giúp Phượng Thương, Đặng Nguyên trưởng lão lầm tưởng Phượng Thương cũng là người như vậy, hiện tại hắn nói như vậy cũng là có chút ngoài dự đoán của mọi người.

"Thật sự, chỉ là biểu diễn một phen?" Đặng Nguyên trưởng lão không quá tin tưởng, bổ sung một câu.

"Chẳng qua chỉ là biểu diễn. Trưởng lão nói rất đúng, ta là vì giải cổ (độc) cho con trai của ta, thì chỉ có thể dựa vào mình. Không thể bởi vì thân phận của ta, làm trái quy củ trăm ngàn năm qua của Tường tộc."

Lời này Phượng Thương, Đặng Nguyên trưởng lão thích nghe. Hắn mặc dù không theo xử sự như lễ thường của con người, nhưng là liên quan đến lợi ích tường tộc, hắn 100% phải duy trì .

"Vậy hiện tại đi a!"

Đặng Nguyên trưởng lão phân phó A Trát tìm mấy người đốt vài bó củi khô, thời điểm chờ củi khô đốt thành than củi, cùng lúc đó Đặng Nguyên trưởng lão trong miệng lầm bầm niệm, A Trát giống như thay đổi người đứng nghiêm.

"Đi đi!" Đặng Nguyên trưởng lão vung tay lên, A Trát chân không dậm ở trên than củi đỏ.

Không nghĩ mùi vị lửa đốt mớ da thịt trong hỏa thiêu kia, than hồng ở dưới chân A Trát thiêu đốt lên, nhưng hai chân A Trát cũng không có xuất hiện bất kỳ khác thường. Chờ A Trát xuyên qua lửa than đi xuống Phượng Thương mới thật sâu thở dài. "Thật là quá thần kỳ!"

Lời Phượng Thương mà nói...làm Đẳng Nguyên trưởng lão rất đặc ý. Núi đao biển lửa của Tường tộc, chỉ sợ là trên thế giới này làm cho nhiều người sợ hãi thán phục. Không có quốc gia nào, người dân tộc nào có núi đao biển lửa kịch liệt đặc sắc dân tộc như vậy. Phượng Thương may mắn thông qua cửa thứ nhất cửa thứ hai này hẳn vô luận như thế nào cũng thông qua không được.

"Như thế nào, thấy rõ ràng hay không có cần hay không ta biểu diễn một lần nữa?"

Lời này của Đẳng Nguyên trưởng lão là hướng về phía Phượng Thất Thất nói, hẳn biết Phượng Thất Thất là nhân vật được chú trọng giúp Phượng Thương thông qua cửa thứ nhất. Nữ tử này có thể từ thời điểm A Trát lên ba đao thể nhanh chóng rút ra kinh nghiệm, làm cho người ta không phải không thừa nhận trí tuệ của nàng là vô cùng phi phàm.

Chẳng qua là lần này, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy rồi! Bởi vì chú ngữ vẫn luôn là truyền miệng, truyền nam không truyền nữ, hơn nữa chỉ truyền cho người bốn tộc. Phượng Thất Thất cho dù thông minh tuyệt thế, cũng không cách nào đoán ra chú ngữ huyền bí này. Lần này Phượng Thương, nhất định phải thua.

Đang lúc thời điểm Đẳng Nguyên trưởng lão cho là Phượng Thất Thất sẽ buông tha, không nghĩ tới Phượng Thất Thất một mực cung kính mà đối với hẳn hành lễ, "Ta mắt vựng về, không có thấy rõ ràng phiền toái trưởng lão biểu diễn một lần nữa!"

Phượng Thất Thất nói ra....ngoài dự đoán mọi người. Nhìn nàng một bộ bộ dáng thật lòng muốn học, Đặng Nguyên trưởng lão đem khói bụi trên đáy giày lên, "Thành giao! Lần này người cần phải thấy rõ ràng, đây là một lần cuối cùng!"

Phượng Thất Thất hướng Phượng Thương gật đầu, hai người phân công ra. Phượng Thất Thất ngó chừng đôi môi Đặng Nguyên trưởng lão đọc chú ngữ, còn Phượng Thương ánh mắt một chút cũng không ly khai ra khỏi chân của A Trát

Vẫn chờ lần biểu diễn này kết thúc, Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất mới thu hồi ánh mắt. "Đa tạ Đặng Nguyên trưởng lão! "Phượng Thất Thất có chút may mắn, năm đó nghĩa phụ ép nàng học thần ngữ, cho nên hai lần biểu diễn Phượng Thất Thất đã hiểu rõ lời nói thầm trong miệng của Đặng Nguyên trưởng lão.

Đối diện với vận may, Phượng Thất Thất biểu đạt cảm tạ đối với Đặng Nguyên trưởng lão, cuối cùng còn nói một câu, "Trưởng lão, gần đây ngài có phải hay không sử dụng một ít thuốc đặc biệt? Nếu như là vậy xin nghe ta khuyên một câu. Vật này không phải là thuốc, mà là độc có làm cho người ta bị lây độc nghiện. Nếu như ngài tiếp tục sử dụng, ngài sẽ biến thành một tên phế nhân, hơn nữa từ một cường giả biến thành một người yếu tay trái gà không chắc, cuối cùng sẽ chết vô cùng thảm!"

Lời của Phượng Thất Thất mà nói...người bên cạnh cũng không quá hiểu. Chỉ có Đặng Nguyên trưởng lão nghe nàng nói như vậy sắc mặt thoáng phát sinh một chút biến hóa.

Phượng Thất Thất là như thế nào biết được hãn sử dụng thần tiên cao? Chuyện này hãn cũng không có nói cho bất luận kẻ nào, chẳng lẽ Phượng Thất Thất bởi vì mới vừa rồi vền vẹn nghe thấy hãn trong phòng thuốc, tự đoán được hãn đang làm gì? Chẳng qua là, lời của Phượng Thất Thất không

khỏi cũng không quá nói láo a! Cái gì gọi là chết vô cùng thảm, nàng là đang uy hiếp hân sao?

Vẻ mặt của Đặng Nguyên đã nói rõ ý nghĩ trong lòng của hân . Xem ra lão nhân này cũng không biết sự nguy hại của nha phiến[3] Phượng Thất Thất bất đắc dĩ cười cười, "Trưởng lão nếu không phải tin tưởng, có thể làm cho đại phu giúp ngài kiểm tra một chút. Độc này tên khoa học gọi là nha phiến, là thể rắn màu đen nhánh . Một loại là chứa ở tẩu hút thuốc dăm, cùng làn khói xen lẫn trong cùng nhau hít ra dùng."

[3] Nha phiến: thuốc phiện

"Ban đầu, nha phiến có thể giảm đau, có thể làm cho thần kinh thoải mái, làm cho người ta buông lỏng. Nhưng là nếu sử dụng một thời gian ngắn, sẽ làm cho người ta đắm chìm ở trong ảo tưởng vô hạn, hơn nữa nếu ỷ lại vào nó, cuối cùng mỗi ngày không sử dụng toàn thân sẽ không thoải mái, hoàn toàn không thể rời bỏ nó."

"Ta không biết Đại trưởng lão sử dụng bao lâu, cũng không biết trạng thái hiện tại của ngài đã ỷ lại vào nó đến như thế nào. Ta chỉ là muốn mời ngài nghe ta khuyên một câu, ngài cho dù không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì nhiều người ở Tường tộc mà suy nghĩ. Ngài nếu để cho người khác cũng bị lây độc nghiện, đến lúc đó thật sự là hại người hại mình rồi!"

Phượng Thất Thất miêu tả cùng cảm thụ của Đặng Nguyên trưởng lão giống nhau. Nàng ta làm thế nào biết thần tiên cao? Vì sao Phượng Thất Thất nói thần Tiên cao là nha phiến? Đặng Nguyên trưởng lão mới vừa rồi còn đang hoài nghi lời nói của Phượng Thất Thất..., lúc này đã có mấy phần tin tưởng. Bởi vì Phượng Thất Thất miêu tả trạng thái của thần tiên cao, cùng với việc cảm thụ của người sau khi sử dụng thần tiên cao, tự nhận thức của Đặng Nguyên trưởng lão là giống nhau như đúc .

Chẳng lẽ, thần tiên cao này thật chính là "Nha phiến" theo như lời nói trong miệng của Phượng Thất Thất? Nếu thật là như vậy, bọn kia giới thiệu thần tiên cao cho hắn, mục đích chẳng lẽ chính là vì để cho hắn nghiệm, cuối cùng mà không chế hắn?

Đằng Nguyên trưởng lão không phải người ngu, trong lời nói của Phượng Thất Thất nếu đích thực là giả hắn cũng có thể đoán được. Lúc trước Đằng Nguyên trưởng lão còn đang vì mình nhận được thần tiên cao mà cao hứng, hiện tại trong lòng ngược lại là một trận kinh hoàng.

Ban đầu hắn đối với việc lệ thuộc vào thần tiên cao từ hai ngày một lần, đến bây giờ mỗi ngày cũng muốn sử dụng hai lần.

Vẫn chờ Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương đi thật lâu, Đằng Nguyên trưởng lão vẫn còn đang suy tư về vấn đề của thần tiên cao. Hắn lấy ra trong ngực một cái hộp nhỏ, sau khi mở ra dưới ánh mặt trời mà nhìn màu thần tiên cao đen nhánh nằm ở bên trong, Đằng Nguyên trưởng lão chân mày cau lại. Rốt cuộc, nên tin ai đây?!

A Trát như cũ ở trên đỉnh núi huấn luyện Phượng Thương, Phượng Thất Thất tìm được Cổ Đức cùng Minh Nguyệt Thịnh, theo chân bọn họ giảng thích lại nguy hại của nha phiến. Đang nghe nói nha phiến từng để cho một quốc gia cường thịnh sau này mà bị diệt vong, Minh Nguyệt Thịnh cùng Cổ Đức đều chấn động.

"Quả thật có độc được lợi hại như vậy? " Cổ Đức chưa từng nghe nói qua nha phiến, cũng không có nhìn thấy nha phiến, hôm nay Phượng Thất Thất nói như vậy trong lòng hắn vẫn còn có chút hoài nghi.

"Có!" Rất hiển nhiên, Phượng Thất Thất không thể nói cho bọn hắn biết chuyện này phát sinh ở một cái thế giới khác trong lịch sử, như vậy sẽ bị người cho rằng là quái vật (= ="). Vì để cho Cổ Đức cùng Minh Nguyệt Thịnh tin tưởng mình, cũng vì ngăn cản nha phiến trên đại lục này lan tràn,

gây ra tai họa cho dân chúng, Phượng Thất Thất đem chuyện khi còn ở trên Bồng Laiđảo nói .

"Thời điểm ta ở Bồng Lai đảo, nghe Thái Hư chân nhân nói chuyện xưa này, hẳn còn dạy ta nhận thức nha phiến, hơn nữa cho ta xem thành phẩm của thuốc cao."

Có danh tiếng của Bồng Lai đảo này, Cổ Đức hoàn toàn tin tưởng lời của Phượng Thất Thất. Hiện tại Phượng Thất Thất nói Đằng Nguyên trưởng lão sử dụng nha phiến, lập tức làm Cổ Đức chú ý. "Đằng Nguyên trưởng lão là lão nhân trong trong tộc, tại sao hẳn có thể có nha phiến này?"

"Cái này, ta không rõ ràng lắm. Ta xem bộ dáng củaĐằng Nguyên, dường như bị nghiện đã một thời gian ngắn. Chắc là có người cho hẳn cái này, về phần mụcđích là cái gì ta cũng không biết. Bất quá, duy nhất ta cóthể xác định chính là nha phiến không phải là thứ tốt! Chẳng những có thể hủy diệt một người, hơn nữa cóthể hủy diệt một dân tộc, một quốc gia!"

Thời điểm nghe tới việc nha phiến có hủy diệt một dân tộc, tâm Cổ Đức hoàn toàn nghiêng về bên Phượng Thất Thất bên. Làm tộc trưởng tường tộc, nhiệm vụ CổĐức chính là đem tường tộc phát dương quang đại[4]. Hiện tại có một vật như vậy, có thể hủy diệt tường tộc,đây đối với tộc trưởng Cổ Đức mà nói hẳn vô luận như thế nào cũng không hi vọng thấy qua.

[4] phát triển, làm rạn rở truyền thống

"Thất Thất, nếu như...ta là nói nếu như Đằng Nguyên trưởng lão thật sự sử dụng nha phiến hơn nữa bị nghiện, nên làm cái gì bây giờ?"

Minh Nguyệt Thịnh nhướn mày, hẳn không cónghĩ đến trên thế giới vẫn còn có thứ độc dược như vậy, có thể hủy diệt một quốc gia. Nếu là nha phiến bị người khác cố tình sản xuất ra lượng lớn, đây chẳng phải là vôcùng hồng phúc? Minh Nguyệt Thịnh không hoài nghi chút nào lời nói của

Phượng Thất Thất... thậm chí hẳn cảm thấy được lời nói của Phượng Thất Thất sự thật có lẽ so với lời nàng nói Còn muốn tàn khốc hơn

"Cường ép cai nghiện! Nếu như không muốn chết, chỉ có thể cường ép cai nghiện."

"Tốt! Ta sẽ cho người xuống đi điều tra, nếu như Đổng Nguyên trưởng lão thật sự bị nghiện, đến lúc đó phiền toái Vương Phi ngài hỗ trợ!" Cổ Đức đối với việc hiểu rõ nha phiến có giới hạn nên mới nói với Phượng Thất Thất nói những thứ này, hiện tại quan hệ đều vì lợi ích Tường tộc, Cổ Đức phải để ở trong lòng. Huống chi Đổng Nguyên trưởng lão là lão nhân của Tường tộc, vô luận như thế nào Cổ Đức cũng sẽ không vì Đổng Nguyên trưởng lão đã bị nghiện mà không đi giúp hắn.

Cổ Đức vừa mới chuẩn bị đi gặp Đổng Nguyên trưởng lão, Tấn Mặc vội vã mà lao đến, "Không xong! Cổ tiểu thư mất tích!"

Vừa nghe ái nữ của mình mất tích, lập tức Cổ Đức không đứng chùng mịch, hần bước nhanh đến phía trước năm cổ áo của Tấn Mặc, hai mắt tàn bạo mà theo dõi hắn, "Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con gái của ta đi đâu vậy?"

"Ta không biết, ta chỉ thấy được một tờ... tờ giấy."

Cổ Đức buông tay, nhận lấy tờ giấy từ trong tay Tấn Mặc, giấy trắng mực đen chỉ có một câu nói, "Không cho Phượng Kiều giải cổ (độc), nếu không con gái của ngươi nhất định phải chết."

Cổ Quân Uyển bị bắt cóc, đây đối với Cổ Đức mà nói chính là tình thiên phích lịch [5]. Bách Điều Sơn là địa bàn Tường tộc, ở trên địa bàn Tường tộc, lại có người bắt cóc nữ nhi của hắn-người đứng đầu Tường tộc, làm cho Cổ Đức như thế nào không kinh ngạc.

[5] Tình thiên phích lịch: Sấm sét giữa trời quang

Đang nhìn chữ ở phía sau tờ giấy, Phượng Thất Thất lập tức liền đoán được thân phận của đối phương, "Đây là bút ký của Long Trạch Cảnh Thiên!"

"Làm sao người biết?" Minh Nguyệt Thịnh không hiểu hỏi. Long Trạch Cảnh Thiên sau khi ở Tây kỳ chiến bại liền vô ảnh vô tung [6] mà biến mất, Minh Nguyệt Thịnh từng phái nhiều người tra tìm tung tích Long Trạch Cảnh Thiên nhưng mỗi lần chỉ bắt được dấu vết sau khi hắn đào thoát.

[6] Vô ảnh vô tung: bất vô âm tính, không có tin tức

"Chữ của hắn ta biết, hắn từng viết cho ta *. Chẳng qua là không nghĩ tới hắn lại trốn được tới Nam Phượng quốc, còn núp ở Bách Điều Sơn!

(*Cái này chắc ai cũng biết rồi nhỉ)

Tờ giấy trên ý tứ rất rõ ràng, phải nhớ muốn mạng sống của Cổ Quân Uyển thì phải buông tha việc giải cổ (độc) cho Phượng Kiêu. Chỉ có Long Trạch Cảnh Thiên mới cùng Phượng Thương có cừu hận lớn như vậy, bất quá Long Trạch Cảnh Thiên và Tháp Cát Cổ Lệ có thể hay không cũng trốn ở chỗ này?

.....

Trong huyết động Bách Điều Sơn có một chỗ bí ẩn , Tháp Cát Cổ Lệ đang vẻ mặt tức giận mà nhìn. "Không phải nói tốt lắm chỉ bắt cóc Phượng Kiêu đấy sao? Tại sao người muốn bắt nàng ta tới đây? Bắt nàng ta có ích lợi gì?"

Thì ra là, hôm nay Tháp Cát Cổ Lệ vào trại, vốn là tìm được Phượng Kiêu đang ngủ muốn tính toán đem tên nhóc ôm đi, lúc này Cổ Quân Uyển chuyển sang đây xem hài tử vừa lúc đụng chính diện Tháp Cát Cổ Lệ.

Nếu không phải có người đi theo phía sau đánh ngất xỉu Cổ Quân Uyển, hôm nay bọn họ rất có thể vừa vặn bị bắt lại.

Chẳng qua là, Tháp Cát Cổ Lệ đối với người đi theo phía sau không có mang theo Phượng Kiều liền có chút bất mãn. Vốn là nàng có thể mang Phượng Kiều đi, nhưng là người đó ... không ... nguyện ý đối với một hài tử vô tội mà động thủ, sau lại vì thời gian cấp bách có người tới đây, Tháp Cát Cổ Lệ mới bỏ qua ý niệm bắt cóc Phượng Kiều trong đầu.

"Cổ Lệ, nếu như người không muốn Phượng Thương oán hận người, cũng đừng có đụng hài tử của hã." Độ Nhất không tán thành ý nghĩ của Tháp Cát Cổ Lệ và Long Trạch Cảnh Thiên, Phượng Kiều chỉ là đứa bé cái gì cũng đều không hiểu, coi như là có ân oán cũng không thể khi dễ một hài tử..

Bất quá, chuyện tình hôm nay Long Trạch Cảnh Thiên là đứng ở bên Tháp Cát Cổ Lệ. Tháp Cát Cổ Lệ một mình đi vào trại Tường tộc, hoàn hảo có hã đi theo ở phía sau. Chẳng qua hã vốn là muốn ôm hài tử đi, cuối cùng lại bị một người ngăn trở. Nếu không phải Tấn Mặc tới đây, hã nhất định sẽ kiên trì mang Phượng Kiều đi, mà không phải qua loa như vậy.

"Không dùng được biện pháp gì, chỉ cần đạt tới mục đích của các người không thành! Hiện tại Cổ Quân Uyển ở trong tay chúng ta, Cổ Đức chỉ có một nữ nhi bảo bối như vậy, hã nhất định bất kể như thế nào cũng sẽ cứu nữ nhi."

Độ Nhất còn muốn khuyên mình cùng hai người này hợp tác, nhưng là đang nhìn đến nét mặt của bọn họ trong lòng hã có chút thất vọng. Mặc dù hã cũng chán ghét Phượng Thương, ít nhất hã hã lòng hã dạ mà nghĩ sự tình, giấc mộng này cuối cùng là hủy ở trong tay Phượng Thương, nhưng là hã sẽ không bởi vì cứu hận với Phượng Thương mà đem tâm tư rơi trên người một hài tử vô tội. Như vậy, cũng không phải là hành động của nam nhân!

" Bây giờ chúng ta nên làm cái gì? Vạn nhất Cổ Đức lục soát núi, chúng ta trốn đến nơi đâu? Nơi này dù sao cũng là địa bàn của bọn họ!" Thập Cát Cổ Lệ không để ý gì hết, xem ra thái độ của nàng giống như một ngốc tử có một số việc người cho dù giải thích một vạn lần, hẳn cũng hiểu không được đây chính là cái gọi là sự khác nhau.

Thập Cát Cổ Lệ nói lên vấn đề, chính là điều Long Trạch Cảnh Thiên suy nghĩ . Bắt cóc Cổ Quân Uyển, Cổ Đức nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Không có ai có thể so sánh với việc quen thuộc Bách Điều Sơn hơn người của Tường tộc rồi, vạn nhất bọn họ phong tỏa núi tới lục soát , ba người bọn họ nhất định là không sánh bằng người đã sinh ra và lớn lên ở Tường tộc . Nói không chừng chỉ hai ngày đã bị tìm được rồi!

"Nếu không hoặc là không làm, hoặc là giết nàng! Nếu không mang theo nàng, tránh né sẽ có bất tiện."

Lúc Thập Cát Cổ Lệ nói lời này, vừa lúc Cổ Quân Uyển tỉnh lại, nàng mở mắt ra thấy hoàn cảnh trước mắt, vẻ mặt có chút hoang mang. Chỉ khi thời điểm thấy bộ mặt khác của Thập Cát Cổ Lệ, Cổ Quân Uyển mới hiểu được, mình bây giờ là bị bắt cóc.

"Các người là ai?" Cổ Quân Uyển cũng không ra vẻ bối rối , mặc dù đang nghe thấy Thập Cát Cổ Lệ nói muốn giết của nàng , nàng cũng không có chút vẻ nào bối rối . Đối phương ba người, rõ ràng kẻ địch nhiều taít, lúc này tĩnh táo cùng lý trí, mới là biện pháp ứng đối tốt nhất.

"Chúng ta? Ha ha, người không cần thiết biết chúng ta là người nào, bởi vì không bao lâu nữa, người sẽ biến thành một người chết." Thập Cát Cổ Lệ cười đi tới trước mặt Cổ Quân Uyển, chủ thủ trong tay tạo ra dấu vết ở trên gương mặt Cổ Quân Uyển.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Yêu Là Phải Chiếm Giữ (Thượng)

Cổ Quân Uyển không phải là tiểu cô nương, cũng không bị hành động của Tháp Cát Cổ Lệ làm sợ, nàng trải qua quá nhiều sóng gió, chẳng qua là trong chốc lát liền đoán được tình cảnh của mình bây giờ. Ba người trong này, nàng biết Long Trạch Cảnh Thiên, thời điểm Nam Phượng quốc tấn công Tây kỳ quốc, nàng từ xa đã gặp được Long Trạch Cảnh Thiên .

Hiện tại, Long Trạch Cảnh Thiên xuất hiện ở BáchĐiều Sơn, điều này làm cho Cổ Quân Uyển vô cùng bất ngờ. Nhìn lại Tháp Cát Cổ Lệ, Cổ Quân Uyển theo lệnh vua ở Bắc Chu quốc truy nã Tháp Cát Cổ Lệ ở trong bức họa, không nghĩ tới bọn họ lại thông đồng lại với nhau, đúng là nguỵ tâm nguỵ mã tâm mã!*

[BN: có nghĩa là Trâu tìm trâu ngựa tìm ngựa nói trắng ra là dòng nào giống đó đều xấu xa như nhau =))]

"Các người muốn giết ta?" Cổ Quân Uyển lạnh lùng cười một tiếng.

"Nơi này là Bách Điều Sơn là địa bàn của Tường tộc, các người giết ta cũng sẽ không có kết quả tốt! Cha ta sẽ không bỏ qua cho đám các người ! Nói không chừng hiện tại cha ta đã biết ta bị bắt cóc, cả Tường tộc mọi người đều bắt đầu điều động đi tìm ta. Chẳng bao lâu, bọn họ là có thể tìm được ta cũng sẽ tìm được các người!"

Cổ Quân Uyển nói, làm cho Long Trạch Cảnh Thiên lo lắng .

Hắn không muốn chết, Cổ Quân Uyển nói rất đúng mặc dù giết nàng cũng sẽ không có kết quả gì tốt, ngược lại sẽ chọc giận Cổ Đức phiên toái mang đến cho bọn hắn càng lớn hơn nữa. Nhưng là Cổ Quân Uyển là một

người sống, muốn đem nàng giấu đi tựa hồ rất khó. Rốt cuộc nên làm thế nào cho phải đây?

"Vừa tới lúc, ta thấy được bên núi săn thú có lưu lại một động sâu, chúng ta đem nàng ném vào đấp lá cây ở trên người nàng, ném thêm một ít thi thể động vật vào, dùng mùi thúi rửa che dấu, nói như vậy sẽ không ai phát hiện ra nàng."

Người nói chuyện là Độ Nhất, hẳn từng dùng chiêu này với chính mình đối phó với đám đệ tử xung đột, dường như hiệu quả không tệ, chờ thời điểm người nọ bị phát hiện, đã chết khát lâu rồi không ai phát hiện chuyện này là hẳn làm.

Phương pháp xử lí của Độ Nhất, làm cho Cổ Quân Uyển kinh hãi người nam nhân này thật là sắc bén, biện pháp như thế cũng có thể nghĩ ra được. Mùi thịt thối chẳng những sẽ làm cho người đi kiểm tra bỏ qua ý niệm trong đầu, còn có thể đưa mãnh thú tới. Hẳn làm như vậy, đơn giản chính là vì trì hoãn thời gian của bọn họ, làm cho nàng chết ở trong huyết động.

"Cái biện pháp này không tệ! Cứ làm như thế!" Long Trạch Cảnh Thiên rất nhanh hiểu ý tứ trong giọng nói của Độ Nhất, hẳn để Tháp Cát Cổ Lệ đi ngăn miệng của Cổ Quân Uyển. Cổ Quân Uyển muốn giãy dụa, nhưng bắt đắ dĩ tay chân đều bị trói, căn bản là không thể gắng sức với Tháp Cát Cổ Lệ được.

Cổ Quân Uyển bị vải bông nhét vào miệng không có khả năng chống trả, ngược lại yên ổn mà co rúc ở một bên, nàng đem hai tay che ở phía sau thân thể, trong lòng lặng lẽ đọc Cổ Ngữ, một con sâu nhỏ từ đầu ngón tay của nàng xông ra, rơi trên mặt đất cùng cỏ xanh hòa hoà lại một chỗ, không nhìn kỹ căn bản là không phát hiện ra.

"Chúng ta đi!" Độ Nhất đi lên trước đem Cổ Quân Uyển khiêng lên trên lưng, đeo nàng ra khỏi sơn động. Ba người không lâu sau đó đi tìm động

săn thú, Độ Nhất điểm huyết Cổ Quân Uyển, lại đem đồ đút trong miệng ném xuống, Thập Cát Cổ Lệ chém rất nhiều nhánh cây xanh ném vào.

Tầng tầng lớp lớp lá cây che chắn ở trên người Cổ Quân Uyển, Độ Nhất ném mấy con thỏ chết vào, mùi mực nát không đầy một lát liền phát đi ra ngoài. Làm tốt những thứ này, Độ Nhất kiểm tra lần cuối cùng lúc này mới phỉu tro bụi trên tay, đi theo Long Trạch Cảnh Thiên rời đi.

Khốn kiếp! Cổ Quân Uyển ngửi được mùi thối liền có một trận nôn mửa. Hiện tại nàng có chút hối hận, khi còn bé không có đi theo Cổ Đức học cổ thuật, nếu không đối phó ba người này quả thực chính là một bữa ăn sáng, giờ đây phải trở nên chật vật như vậy.

Cổ Đức vốn thả hai con sâu độc ở trên người Cổ Quân Uyển, để nàng tự vệ khi ở trong hoàng cung Phượng quốc, chẳng qua là sau khi Nguyệt Thịnh lên ngôi, Cổ Quân Uyển cảm thấy không cần, đem sâu độc trả lại cho Cổ Đức

Mới vừa rồi nàng thả sâu độc ra, là con sâu Cổ Quân Uyển nuôi từ nhỏ, chỉ tiếc là nàng bình thường lười huấn luyện, sâu độc kia chẳng qua là ấu trùng nho nhỏ, không có lực công kích quá lớn cũng không thể bảo vệ nàng. ikienthuc.org

Hiện tại Cổ Quân Uyển duy nhất kỳ vọng, chính là sâu độc của nàng có thể trở về Tường tộc dẫn người tới cứu nàng.

Bất quá chuyện này, Cổ Quân Uyển cũng không quá chắc chắn có hay không có thể thành công, dù sao nơi này cách quá xa Tường tộc, sâu độc của nàng quá nhỏ, có hay không năng lực trở về còn rất khó nói. Hơn nữa trong rừng có rất nhiều chim chóc, sâu lại là kẻ địch của bọn chúng, mặc dù chim đối với sâu độc cũng rất sợ hãi, nhưng sâu độc quá nhỏ, không có lực sát thương vạn nhất bị mấy con chim lớn ăn hết, nàng thật có thể gọi trời trời không biết, gọi đất đất chẳng thừa

Cổ Quân Uyển một mình nằm ở trong động sâu hôi thối, không thể nhúc nhích bên cạnh là mùi máu tanh toả ra của con thỏ chết, nàng không biết rõ duy trì được bao lâu loại máu tanh này sẽ biến thành một loại mùi hôi, có sức hấp dẫn với đám rắn. Nếu như vậy, nàng vẫn không ly khai khỏi nơi này, chỉ sợ là bị chôn vùi ở nơi đây thật rồi.

Tường tộc...

Chuyện Cổ Quân Uyển mất tích chuyện không đầy một phút liền truyền khắp cả tộc, các dân chúng tụ tập ở trong sân rộng.

Lúc này sắc trời đã dần dần tối đi, nam nữ già trẻ cầm cây đuốc trong tay, chuẩn bị đi tìm Cổ Quân Uyển. Nữ nhi Tộc trưởng mất tích, hơn nữa chính mình còn bị bắt cóc ngay tại Tường tộc, đây đối với người Tường tộc mà nói tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ .

"Tộc trưởng, yên tâm đi! Chúng ta nhất định sẽ đem Đại tiểu thư trở về !"

Cuối cùng, mấy ông già ở lại trong nhà chiếu cố hài tử, thanh niên trai tráng mỗi mười người một tổ giơ cây đuốc lên núi tìm kiếm Cổ Quân Uyển. Phượng Thất Thất muốn chiếu cố Phượng Kiêu cho nên lưu lại, Phượng Thương mang theo những người khác gia nhập vào đội ngũ tìm Cổ Quân Uyển.

"Đại tiểu thư, người ở chỗ a? !" "Đại tiểu thư!"

Từng chuỗi bó đuốc dài, phối hợp với tiếng gọi ầm ỉ của mọi người quanh quẩn ở trong rừng rậm.

Bị Thị độ nhất nhét vào trong động sâu Cổ Quân Uyển mơ hồ nghe được tên của mình, vừa định trả lời nhưng không cách nào lên tiếng, muốn ngồi dậy lại bị điểm huyết. Lúc này, Cổ Quân Uyển chuyển cái gì đều không làm được, chỉ có thể lo lắng sông trôi.

"Đại tiểu thư! Đại tiểu thư!"

Mọi người ở trong núi rừng cẩn thận mà tìm kiếm, không bỏ qua một chỗ, bao gồm đào động sản thú cũng không có bỏ qua Nghe thanh âm càng ngày càng gần, Cổ Quân Uyển trong lòng vô cùng kích động, hận không được lớn tiếng la "Ta ở chỗ này" , nhưng là nàng căn bản là không thể động đây.

Cây đuốc tụ tập ở chỗ của Cổ Quân Uyển, có người đi đến bên trong chiếu vào, mấy người đầu bu lại. Mọi người nhìn một lát, chỉ thấy một chút lá cây cùng bóng mờ, còn nghe thấy được mùi rửa nát."Không có ai!" Có người lắc đầu.

Nghe lời này, Cổ Quân Uyển chuyển nóng nảy. Ta ở chỗ này a! Ta liền ở chỗ này a! Cổ Quân Uyển sốt ruột vô cùng, lại chỉ có thể cảm giác được ánh lửa dần biến mất, xung quanh lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Khốn kiếp! Cổ Quân Uyển hiện tại hận chết bọn Long Trạch Cảnh Thiên, ba người này như vậy mà giấu nàng ở Bách Điều Sơn, nhất định sẽ bất lợi đối với Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất, hiện tại nàng bị vây ở chỗ này căn bản không có biện pháp đi ra ngoài mật báo. Hi vọng con sâu nhỏ có thể trở về!

Một đêm rất nhanh qua đi, người tường tộc tìm suốt cả đêm cũng không tìm được Cổ Quân Uyển. Sau khi trời sáng, mọi người trở lại tường tộc quảng trường, Cổ Đức sau khi nghe được tin tức này thiếu chút nữa không đứng vững, Minh Nguyệt Thịnh vừa lúc từ phía sau đỡ lấy.

Vừa nghĩ tới nữ nhi duy nhất của mình bị bắt cóc tung tích không rõ, Cổ Đức trong lòng sốt ruột tròn mắt hiện đầy tơ máu. Hắn chưa từng kinh hoàng quá độ như vậy, mặc dù Cổ Quân Uyển từng bị làm con tin gả vào trong hoàng cung, hắn cũng không lo lắng quá như vậy.

"Cổ Đức thúc thúc người đi nghỉ ngơi trước, chúng ta sẽ đi tìm thêm một lần. Hiện tại trời đã sáng, tìm ra được càng thêm dễ dàng, tin tưởng không chừng được bao lâu chúng ta có thể tìm được Tiểu Uyển ." Nhìn thấu mọi mệt mỏi trong mắt Cổ Đức Minh Nguyệt Thịnh vịn Cổ Đức an ủi.

Đối với ý tốt của Minh Nguyệt Thịnh, Cổ Đức trực tiếp cự tuyệt "Không được! Tiểu Uyển tìm không thấy, ta ngủ không yên. Ta lo lắng nó sẽ xảy ra chuyện, ta muốn cùng đi với các người!"

Ánh mắt của Cổ Đức làm cho Minh Nguyệt Thịnh thật sự không cách nào cự tuyệt. Cổ Quân Uyển khi còn tằm bé đã chịu tang Mẹ, Cổ Đức vừa làm cha vừa làm Mẹ, một tay đem Cổ Quân Uyển nuôi dưỡng lớn lên, đối với nàng cho tới bây giờ cũng là nâng lên sợ té, ngậm trong miệng sợ tan . Hiện tại Cổ Quân Uyển bị bắt cóc, Cổ Đức như thế nào không lo lắng.

"Tộc trưởng, yên tâm đi! Chúng ta nhất định sẽ đem Đại tiểu thư tìm trở về , các người nói có đúng hay không a!" "Dạ! Tộc trưởng yên tâm đi!"

Trải qua cả đêm, tất cả mọi người không hề nghỉ ngơi, chẳng qua là vội vã ăn qua loa, công việc tìm kiếm lại lần nữa bắt đầu một vòng mới .

Bách Điều Sơn rất lớn, tìm kiếm ở trên núi cần thời gian ban ngày, Tấn Mặc đi theo người Tường tộc vào trong núi rừng. Mặc dù là mùa xuân, khí hậu không nóng nhưng là Tường tộc ở phía nam, Bách Điều Sơn lại là khu rừng rậm rạp, mỗi lần đi một lúc không có ai không đổ mồ hôi ở sau lưng.

"Đại tiểu thư!" "Tiểu Uyển!"

Tiếng vang ở trong núi lớn vang lên, trong động sâu Cổ Quân Uyển kiên trì sau một đêm, miệng đắng lưỡi khô, vừa đói vừa khát lúc này đã không có khí lực như trước . Mặc dù nghe được những thứ âm thanh kia, nàng cũng không cách nào trả lời được .

Lại là một ngày xuống, trở lại như cũ mọi người không ai tìm được Cổ Quân Uyển lần này Cổ Đức nóng nảy, "Tại sao có thể như vậy? Tiểu Uyển không thấy, chẳng lẽ là bị Long Trạch Cảnh Thiên mang đi sao? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Đối với chuyện Cổ Quân Uyển bị bắt cóc, Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất rất đau lòng. cừu hận của Long Trạch Cảnh Thiên hẳn là bọn họ, hiển nhiên không hy vọng Phượng Kiêu được giải cứu. Hiện tại vì chuyện giải cứu, đem Cổ Quân Uyển liên lụy, làm cho trong lòng hai người rất bất an.

Chỗ rừng sâu, tiểu đội của Tấn Mặc còn đang tìm kiếm Cổ Quân Uyển một ngày đi qua đã đến ban đêm, Tấn Mặc ở bên suối uống nước lau miệng. Tìm lâu như vậy, cũng không tìm được Cổ Quân Uyển chẳng lẽ là có bỏ sót chỗ nào? Đang thời điểm tấn Mặc nghĩ cái vấn đề này, một con sâu màu xanh biếc nằm bò trên tay của hắn.

"Cô cô, cô cô." Tiểu côn trùng vô lực mà chớp động đôi cánh, phát ra thanh âm "Cô cô".

Tấn Mặc tiếp xúc con côn trùng , lúc trước thời điểm ở Bắc Chu quốc, Tấn Mặc vì nghiên cứu cứu cổ, từng xin Cổ Quân Uyển thả ra sâu độc của nàng, bộ dáng cùng con sâu trước mắt này giống nhau như đúc.

"Người có phải hay không biết Cổ Quân Uyển ở nơi nào?" Nhìn thấy con sâu, Tấn Mặc vô cùng kinh ngạc, vội vàng gọi những người khác đi theo.

"Này, hình như là sâu độc của Đại tiểu thư!"

"Đúng vậy! Là Đại tiểu thư !"

Tiểu côn trùng gục ở trong tay trái Tấn Mặc , bộ dáng nhìn vô cùng đáng thương.

"Cô cô ——" Tiểu côn trùng không phải là người, sẽ không nói chuyện chỉ có thể phát ra âm thanh .

"Người để ta đi cứu Tiểu Uyển?"

Sâu độc phẩy phẩy cánh từ trên không bay lên.

"Đi theo nó, nói không chừng chúng ta có thể tìm được Đại tiểu thư!" Tấn Mặc đi theo con sâu nhỏ từ phía sau, nó dùng sức mà quạt cánh, bắt đặc dĩ lực quá yếu, không đầy một lát liền ngã trên mặt đất.

" Sâu độc của Đại tiểu thư vẫn còn là ấu trùng, bay không được lâu như vậy. Nhất định là Đại tiểu thư gặp phiền toái, để cho sâu độc trở lại báo tin cho chúng ta!" Có người tiến nhặt được Tiểu côn trùng, không nghĩ tới Tiểu côn trùng vụt sáng cánh vẫn là rơi vào trên tay Tấn Mặc.

"Tấn Mặc công tử, xem ra sâu độc Đại tiểu thư tin tưởng người ! Làm phiền ngài!"

Tấn Mặc gật đầu, nhẹ nhàng mà vuốt ve cánh nhỏ của sâu độc, "Người đã bay không nổi, người nói cho chúng ta biết phương hướng đi! đúng rồi người kêu được chứ?"

"Cô cô." Sâu độc coi như là đồng ý, còn gật đầu.

Tấn Mặc phái một người trở về trại báo cho Tường tộc, còn lại là mình mang theo chín người khác đi theo sâu độc đi tìm Cổ Quân Uyển .

"Cô cô!" "Cô cô!"

Sâu độc không ngừng phát ra âm thanh, Tấn Mặc dẫn người đi theo thanh âm, xuyên thẳng qua rừng rậm, đi thẳng rất lâu, mới đi đến động sâu .

"Cô cô cô cô!" Đến nơi này, sâu độc gọi càng thêm lợi hại, thậm chí nhảy xuống từ trong tay Tấn Mặc nhảy xuống tới, rơi trên mặt đất sâu trực

tiếp hướng vào trong mà động bò.

"Đại tiểu thư ở trong này!" Tấn Mặc lập tức đã hiểu ý tứ sâu độc.

Lúc này, trời đã tối xuống có người đốt thêm chút lửa, còn có người mượn dây leo chung quanh, làm thành dây thừng bình thường .

"Ta đi xuống, các người ở chỗ này chờ ta!" Tấn Mặc nắm dây leo, xuống trong động tìm kiếm.

"Ông ——" một đám dơi con thấy có người đi vào, lập tức bay ra ngoài. Máu tanh cùng mùi vị rửa nát đầy dẫy xộc vào mũi Tấn Mặc, làm trong lòng hấn cả kinh. Dơi thích nhất máu tanh, những con dơi trong động là tới ăn cái gì , chẳng lẽ là máu của Cổ Quân Uyển? Nàng sẽ không phải có việc gì!

Tấn Mặc một tay đập vào bó đuốc, một tay mở nhánh lá cây bên trong.

"Tiểu Uyển? !" Đang nhìn đến cô gái nằm trên mặt đất , Tấn Mặc kêu lên."Đại tiểu thư ở chỗ này, chúng ta tìm được Đại tiểu thư rồi!"

Người ngoài cửa động nghe đã tìm được Cổ Quân Uyển rồi kích động không thôi, Tấn Mặc kiểm tra Cổ Quân Uyển, phát hiện nàng chẳng qua là bị điểm huyết, lập tức giải khai huyết đạo, lại đem vải bố nát vụn trong miệng nàng lấy ra

"Người không sao chứ? Ta giúp người xem một chút!"

"Ta, ta không nhúc nhích được." Cổ Quân Uyển khó khăn nói, nàng đã giữ vững cái tư thế này một ngày một đêm rồi, huyết mạch trên người không lưu thông, căn bản là toàn bộ đều tê dại.

Tấn Mặc vội vàng cho Cổ Quân Uyển lưu thông máu, sau đó xoa nhẹ thật lâu Cổ Quân Uyển tứ chi mới hơi có chút cảm giác.

"Đừng động, để cho ta bế người lên!"

Tấn Mặc đưa tay ở trên lưng Cổ Quân Uyển, sau đó đạp lên cây mây*, lên đường mặt.

[Loài thực vật có thân cây mọc từng bụi mọc chẳng chích có tua xoắn lại]

"Đại tiểu thư, người không có chuyện gì là tốt rồi!" "Đại tiểu thư!"

Những người khác vây quanh, giúp Tấn Mặc đem Cổ Quân Uyển đi xuống. Tấn Mặc lần nữa cẩn thận kiểm tra cho Cổ Quân Uyển đem vết thương ngoài da trên người nàng băng bó kỹ, lại ngồi chồm hổm xuống xoa chân đã sớm cứng lại của nàng

"Như thế nào? Tại sao chân của ta hay là không có bất kỳ tri giác?"

"Chẳng qua là máu không lưu thông, cho nên có chút phiền phức chúng ta đi về trước rồi hãy nói!"

Tấn Mặc là đại phu, Cổ Quân Uyển mặc dù cảm thấy hai chân có cái gì không đúng, hay là lựa chọn tin tưởng tấn Mặc.

Lập tức có người dùng nhánh cây cùng dây đằng mạn (dây leo) đan thành một cái ghế dựa đơn giản, Tấn Mặc ôm Cổ Quân Uyển chuyển tới, sau đó đoàn người vội vã chạy về trại. Đi được một nửa, đã có người tới tiếp ứng, Cổ Đức sau khi tìm được Cổ Quân Uyển, tự mình chạy tới, thấy Cổ Quân Uyển ngồi trên ghế làm Cổ Đức kích động không thôi.

"Trở lại là tốt rồi! Bình an là tốt rồi!"

Chờ trở về Tường tộc, Tấn Mặc thừa dịp lúc thời gian trống tìm Phương Thất Thất đến "Sư muội, không xong rồi!"

"Tại sao?" Phượng Thất Thất có chút buồn bực, Cổ Quân Uyển trở lại vì sao không xong?" Sư huynh, chuyện gì xảy ra?"

"Cổ Quân Uyển bị điểm huyết nhét vào trong động sản thú, một ngày một đêm cũng không có hoạt động tứ chi của nàng máu không lưu động, có thể."

Tấn Mặc còn chưa nói hết, Phượng Thất Thất có thể hiểu sơ lược. Bất động một thời gian dài, máu không lưu thông thần kinh bị đè lên dẫn đến hoại tử. Chẳng lẽ Cổ Quân Uyển gặp chuyện như vậy?

"Sư huynh, chúng ta đi xem một chút!"

Phượng Thất Thất đem Phượng Kiều giao cho Tô Mi, đi theo Tấn Mặc vội vã chạy tới trong phòng Cổ Quân Uyển. Lúc này, Cổ Quân Uyển đang được tỳ nữ hầu hạ tắm rửa thay quần áo, đổi lại quần áo sạch nhưng hai chân của nàng cùng tay phải không có tri giác.

Thấy Phượng Thất Thất thì Cổ Quân Uyển có loại dự cảm bất tường. Nàng biết khả năng của Phượng Thất Thất, hôm nay Phượng Thất Thất tới đây vẻ mặt còn nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì? Nhìn lại Tấn Mặc vẻ mặt mặc dù không thay đổi, nhưng là ánh mắt không thích hợp (với vẻ mặt), Cổ Quân Uyển không phải kẻ ngốc, hai người bọn họ là thần y tiếng tăm lừng lẫy hai người tới đây, nhìn vẻ mặt này không giống là đến nói chuyện phiếm với nàng .

"Thất Thất, có phải tay chân của ta không tốt?" Lúc Phượng Thất Thất kiểm tra cho Cổ Quân Uyển, Cổ Quân Uyển đột nhiên nói một câu làm cho Phượng Thất Thất sửng sốt. Sau đó, Phượng Thất Thất nở nụ cười, "Không có chuyện gì, ta chỉ là tới xem một người chút! cho dù có chuyện, ta cũng sẽ làm cho người bình an!"

Phượng Thất Thất nói như thế, Cổ Quân Uyển chuyển biết chân mình thật sự có vấn đề. Cổ Đức ở bên cạnh sau khi nghe Cổ Quân Uyển cùng

Phượng Thất Thất nói chuyện phiếm cũng đến gần hỏi "Công chúa, người có lời gì cứ việc nói thẳng Uyển Nhi của ta đã xảy ra chuyện gì?"

"Tộc trưởng bình tĩnh chớ nóng! Ta chỉ là không quá chắc chắn cho nên ta mang sư muội tới chẩn đoán cho chính xác một chút! Ngài yên tâm, có ta với sư muội ở đây Đại tiểu thư không có việc gì!"

Tấn Mặc nói như vậy, sắc mặt Cổ Đức chìm xuống . "Nói như vậy, chính là Uyển Nhi có việc?"

Phượng Thất Thất không nói chuyện, sau khi kiểm tra Cổ Quân Uyển rồi đứng lên.

"Thất Thất, ta có thể bước đi được rồi phải không? Tay phải cũng có thể động?" Cổ Quân Uyển có chút không chịu được khi phát hiện sự thật này, nhanh xuống như vậy nàng chẳng phải là biến thành một phế vật?

"Tiểu Uyển, người đừng nghĩ chuyện này thành như vậy. Chân của người cùng tay phải của người chẳng qua là tạm thời mất đi tri giác, tin tưởng ta người sẽ giống như lúc trước kia đều khỏe mạnh như nhau !"

"Thật? Người không gạt ta?" Cổ Quân Uyển không tin, từ khi nàng được Tấn Mặc cứu ra đến bây giờ, hai chân cùng tay phải một chút tri giác cũng không có, đây không phải là tàn phế thì là cái gì?

"Nếu như người gạt ta, ta sẽ hận chết người!"

"Tin tưởng chúng ta, người không có việc gì." Thấy Cổ Quân Uyển như vậy, Tấn Mặc đứng ở trước mặt nàng, "Người tốt hơn nên phối hợp trị liệu, như vậy mới có thể khôi phục khỏe mạnh. Người ở trong sơn động, tư thế bất động quá lâu, cho nên trên người máu không lưu thông mới tạo thành tình trạng như bây giờ. Chỉ cần châm cứu cộng thêm huấn luyện, không bao lâu người sẽ khôi phục khỏe mạnh !"

Lời của Tấn Mặc làm cho Cổ Quân Uyển dần dần bình tĩnh lại, nàng ngó chừng ánh mắt của Tấn Mặc, "Tấn Mặc, người sẽ không gạt ta?"

"Ta sẽ không lừa người, ta cùng tiểu sư muội hai người nhất định sẽ chữa trị thật tốt cho người!"

An ủi Cổ Quân Uyển một lúc lâu, Phượng Thất Thất mới rời đi. Cổ Đức đi theo phía sau Phượng Thất Thất, hai người đi xa một lúc mới dừng lại, Phượng Thất Thất cùng Cổ Đức giải thích nguyên nhân cho sự xuất hiện của loại tình huống này.

"Thất Thất, người nói mạch máu của bắp chân bị hoại tử, là có ý gì? Uyển Nhi rốt cuộc có bao nhiêu cơ hội khôi phục? Bao lâu mới có thể khôi phục?"

"Ít nhất phải nửa năm."

"Nửa năm? Tâm của Cổ Đức lập tức bị treo lên giữa không trung, "Người nói nửa năm?"

"Tộc trưởng không tin y thuật của ta cùng tấn Mặc sư huynh?"

"Ta. Ta tin tưởng các người." Cổ Đức không nghĩ tới chuyện có thể hồngбет như vậy, nửa năm? Cổ Quân Uyển làm sao có thể tiếp nhận.

Trong lúc Cổ Đức biểu lộ lo lắng, Phượng Thất Thất vội vàng trấn an hẳn, "Tộc trưởng, ta chỉ nói là một thời gian dài khá thôi chỉ cần Tiểu Uyển hảo hảo phối hợp, nhờ vào thuật châm cứu của sư huynh cùng xoa bóp của ta, có lẽ không lâu như vậy. Tiểu Uyển là một cô gái kiên cường nàng không có việc gì, ngài hãy tin tưởng ta!"

Lời của Phượng Thất Thất vô cùng thành khẩn, làm cho mối lo lắng của Cổ Đức dần dần lắng xuống. Hiện tại, người hẳn hận nhất chính là Long Trạch Cảnh Thiên, hẳn bắt cóc Cổ Quân Uyển lại còn làm hại nàng thành

như vậy. "Đều do Long Trạch Cảnh Thiên! Ta nhất định phải tìm được hắn, rồi giết hắn!"

Cố Đức tức giận như vậy, nằm trong dự đoán của Phượng Thất Thất, nữ nhi phát sinh chuyện như vậy, Cố Đức làm sao tiếp nhận. "Tộc trưởng, mọi người lục soát cả núi cũng không tìm được Long Trạch Cảnh Thiên, chỉ có 2 trường hợp: một là Long Trạch Cảnh Thiên đi rồi, hai là có người đem hắn đi ẩn nấp."

"Người nói là trong tộc của chúng ta có phản đồ?" Cố Đức làm sao không hiểu ý tứ trong giọng nói Phượng Thất Thất, nhưng là nói Trưởng tộc có phản đồ, giúp Long Trạch Cảnh Thiên, điểm này Cố Đức làm sao cũng không dám tin tưởng. Nhưng là sự thật bày ở trước mắt, làm cho hắn không thể không tin.

"Hừ! Rốt cuộc là ai lớn gan như vậy, làm ra chuyện tới như vậy? !" Cố Đức mặc dù bình thường nhìn ôn hòa, nhưng liên quan đến đến nữ nhi duy nhất của hắn, lập tức tính tình khác đi. "Tra! Nhất định phải tra!"

"Tộc trưởng, ta có đề nghị không biết ngài cảm thấy như thế nào." Phượng Thất Thất ở bên cạnh Cố Đức nhỏ giọng nói ý nghĩ của mình, Cố Đức vừa nghe gật đầu lia lịa, "Đúng, người nói rất đúng! Nếu mục tiêu của bọn họ là người cùng nhiếp chính Vương làm như vậy quả thật có thể, chẳng qua là ta lo lắng Long Trạch Cảnh Thiên là một kẻ điên, sẽ thương tổn các người... còn có tiểu hài tử."

Thủ đoạn dẫn rắn ra khỏi hang của Phượng Thất Thất dụ Long Trạch Cảnh Thiên tới đây, mục đích đơn giản là trả thù nàng cùng Phượng Thương. Đã như vậy, bọn họ nhất định sẽ tìm một thời cơ thoả đáng, Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương mới là mục tiêu của Long Trạch Cảnh Thiên, để cho bọn họ làm môi dụ dẫn những thứ núp trong bóng tối ra ngoài sao?

Cổ Quân Uyển được tìm về thuận lợi, làm cho Tường tộc nhân đều thở phào nhẹ nhõm. Tấn Mặc cùng Phượng Thất Thất vì Cổ Quân Uyển thương lượng biện pháp trị liệu, lấy châm cứu của Tấn Mặc làm chủ, Phượng Thất Thất xoa bóp làm phụ, Cổ Quân Uyển tâm tình cũng bình phục lại, không bao lâu sẽ lại kiên cường như trước, bắt đầu phối hợp trị liệu của Tấn Mặc .

Tìm kiếm Cổ Quân Uyển làm trì hoãn thời gian, Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương ngày thứ hai phải đi tới đỉnh núi của Bách Điều Sơn, A Trát cùng Minh Nguyệt Thịnh đã sớm chờ chực ở nơi này.

Lúc trước thời điểm A Trát làm mẫu, Phượng Thất Thất tìm ra một chút gì đó từ trong chú ngữ của Đẳng Nguyên trường lão , ý định hôm nay thí nghiệm.

"Để cho ta làm a!" A Trát nghe sau khi nghe ý nghĩ của Phượng Thất Thất, chủ động đứng ra phối hợp với Phượng Thất Thất, "Ta qua rất nhiều lần, trước hết để cho ta tới thử một chút như vậy tỷ lệ thành công cũng sẽ cao hơn rất nhiều!"

A Trát đề nghị, Phượng Thương trực tiếp lắc đầu cự tuyệt, Phượng Thất Thất chẳng qua là muốn thử nghiệm nàng có thể hay không cần nghiên cứu thêm chú ngữ được niệm trong miệng của Đẳng Nguyên trường lão, vạn nhất không phải A Trát dẫm ở trên than củi nung đỏ, hai chân chẳng phải là phế đi? Chuyện như vậy, không thể để cho người thay thế làm phiền.

"Hay là ta làm!" Phượng Thương đứng ra, lời của hần làm cho A Trát nhướng mày, "Nhiếp chính Vương không tin ta?"

"Không phải! Ta chỉ là sợ ngươi có cái gì sơ xuất, dù sao Khanh Khanh cũng không có cái gì nắm chắc."

"Kia, các người là xem ta làm bằng hữu sao?" A Trát lại càng không vui, "Ta bì thô nhục hậu (da dầy thịt khô) coi như là có cái gì cũng rất mau khôi phục. Nếu thương thể của người ở dưới chân, cửa thứ ba là Hạ Long Đàm,

làm sao người xuống nước? Chẳng lẽ người không muốn giải cổ cho Tiểu thể tử sao?"

"Muốn! Ta so với bất luận kẻ nào cũng muốn giải cổ cho Kiều Nhi, đối với người, cũng không muốn để cho bất luận kẻ nào bởi vì chuyện của chúng ta mà bị thương."

Chuyện của Cổ Quân Uyển, Phượng Thất Thất dẫn nói cho Phượng Thương vừa nghĩ tới cô gái từng vui vẻ kia có thể sẽ tàn phế, Phượng Thương tự đối với đám người của Long Trạch Cảnh Thiên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Vô luận bọn họ có ân oán gì cũng không được tổn hại tới người vô tội! Nếu có người bởi vì chuyện giải cổ của Phượng Kiều mà bị thương, Phượng Thương trong lòng như thế nào không đau lòng.

A Trát còn muốn kiên trì thì bị Minh Nguyệt Thịnh ngăn cản, "A Trát biểu ca, Phượng Thương nếu quyết định như vậy, chúng ta hẳn là nên ủng hộ. Ta tin tưởng năng lực của Thất Thất bọn họ phối hợp, có lẽ sẽ không gặp chuyện không may!"

Minh Nguyệt Thịnh trong lòng cũng không yên, Phượng Thất Thất mặc dù biết thần ngữ, có thể hiểu chú ngữ của Đẳng Nguyên trưởng lão, nhưng trước mắt dù sao cũng là than củi cháy nóng, thân thể là huyết nhục (máu thịt) của người, vạn nhất có cái gì sơ xuất cặp chân kia có thể bị phế bỏ

Nếu không phải Phượng Thương ngăn trở, hẳn cũng nguyện ý đi thử, chẳng qua là Minh Nguyệt Thịnh biết chuyện của Cổ Quân Uyển cho đây đối với vợ chồng họ tạo thành một chút áp lực, nếu chân của A Trát bị thương, bọn họ nhất định sẽ đau lòng.

Phượng Thất Thất cũng ủng hộ quyết định của Phượng Thương, bọn họ lần này đến đây, chẳng qua là vì giải cổ cho Phượng Kiều, không nghĩ tới bọn Long Trạch Cảnh Thiên cũng đi theo tới đây, còn liên lụy tới Cổ Quân Uyển. Mặc dù hai chân Cổ Quân Uyển có thể trị tốt, bất quá là thời gian sẽ

rất lâu, mà dù sao cũng không phải là một chuyện dễ dàng, nàng cũng không muốn có người bởi vì chuyện của bọn họ mà lại bị thương nữa.

"Thương, nhìn đồng tử*(sợi dây có treo một cái vòng tròn bằng đồng) trong tay ta." Phượng Thất Thất cùng Phượng Thương nhìn nhau, cùng với Đặng Nguyên trường lão bất đồng, Phượng Thất Thất trong tay có thêm một dây đồng tử. Chỉ thấy, Phượng Thất Thất miệng hé mở, Phượng Thương ánh mắt ngó chừng đồng tử, không đầy một lát ánh mắt tựa trở nên vắng lạnh .

"Chú ngữ" của Phượng Thất Thất, bất quá là một loại thôi miên, lực lượng ám thị*(là điều khiển suy nghĩ và hành động của người khác bằng thuật tâm lý) tinh thần là vô cùng , chỉ dùng để Phượng Thương bước vào trạng thái đóng băng, hẳn cũng sẽ không cảm giác được bất kỳ nhiệt độ nào.

"Đi đi!" Phượng Thất Thất nhẹ nói, Phượng Thương xoay người, một cước giẫm vào trong lửa.

Xuất phát từ an toàn, trên chân Phượng Thương mang một đôi băng tằm ti dưới dạng vớ, băng tằm ti cách nhiệt, mặc dù dẫm ở trên lửa cũng chỉ cảm giác được ấm áp sẽ không phỏng chân có tầng này bảo đảm, lại có chú ngữ của Phượng Thất Thất , hai phương diện đều bảo đảm tăng lên, không đầy một lát Phượng Thương sẽ qua được than lửa.

"Như thế nào?" Chờ sau khi giải trừ thôi miên, Phượng Thất Thất vội vàng kiểm tra chân của Phượng Thương. Không có bị xộp chân, cũng không có bị thương!

"Ta không có cảm giác." Phượng Thương lắc đầu, "Có phải hay không băng tằm ti có vấn đề? Có muốn ta chân trần thử một chút không?"

"Tốt!" Phượng Thất Thất gật đầu, lại một lần nữa đối với Phượng Thương tiến hành thôi miên.

Lần này, tim Phượng Thất Thất bị nâng lên trên họng, không có bằng tằm ti bảo vệ Phượng Thương có thể băng qua biển lửa này không? Mặc dù ở kiếp trước nàng cũng từng dùng phương pháp thôi miên xử lý rất nhiều chuyện, nhưng là lần này nàng vô cùng lo lắng, dù sao dưới chân Phượng Thương giẫm phải đều là than củi đang cháy mạnh mẽ, vạn nhất.

Không đợi lo lắng của Phượng Thất Thất kết thúc, Phượng Thương lần nữa thuận lợi mà đi qua biển lửa. Không có vạn nhất, hết thảy thuận lợi

"Công chúa, người thật là lợi hại!" A Trát ở bên cạnh thấy vậy trợn mắt hốc mồm, chú ngữ chỉ có trưởng lão mới có thể làm được, Phượng Thất Thất vì sao chỉ xem qua một lần tựu có thể học xong?" Công chúa, người xác định không phải người của Tường tộc chúng ta?"

Lời của A Trát... làm cho Phượng Thất Thất khẽ mỉm cười, "Hào hán A Trát, ta đúng là người Bắc Chu, đối với Tường tộc không hề quan hệ!"

Phượng Thất Thất nói như vậy, A Trát chỉ có thể luôn miệng than thở, "Công chúa thật là một thiên tài!"

Tin tức Phượng Thương có thể thông qua biển lửa không đầy một lát liền truyền khắp cả Tường tộc, nghe nói đây là công lao của Phượng Thất Thất, sau khi nàng phá giải được chú ngữ “xuống biển lửa” Đằng Nguyên trưởng lão thất kinh. Tại sao có thể như vậy? Hẳn chẳng qua là biểu diễn một lần, vì sao Phượng Thất Thất có thể học xong?

"Quả nhiên khó đối phó!" Đằng Nguyên trưởng lão đồng thời giật mình, thanh âm âm dương quái khí (quái gở, không giống bình thường) của Tháp Cát Cổ Lệ truyền tới, "Không nghĩ tới Phượng Thất Thất thật đúng là có khả năng! Đằng Nguyên trưởng lão, người sẽ thay đổi chủ ý sau!"

Nghe Tháp Cát Cổ Lệ nhắc tới Phượng Thất Thất, Đằng Nguyên trưởng lão không khỏi nhớ tới lời Phượng Thất Thất nói lúc trước. Thần tiên cao

biết làm cho người ta nghiện độc được, hẳn hiện tại đã trúng độc.

"Đăng Nguyên trưởng lão, Đăng Nguyên trưởng lão?" Thấy Đăng Nguyên trưởng lão không nói lời nào, Tháp Cát Cổ Lệ tiến lên, dùng móc tay trái đụng đụng hăn, "Người không sao chứ!"

"Đại tiểu thư có phải bị các người bắt cóc không?" Đăng Nguyên trưởng lão

"Thế nào lại là chúng ta đây! Chúng ta sẽ không làm chuyện như vậy!" Tháp Cát Cổ Lệ vội vàng phủ nhận, nhanh chóng tiến lên, đốt cho Đăng Nguyên trưởng lão một yên thuốc, "Chúng ta cho dù đối với Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất bất mãn, cũng sẽ không đối với Tường tộc là địch thủ trưởng lão phải tin tưởng thành ý của chúng ta!"

Đăng Nguyên trưởng lão vốn còn có hoài nghi, nhưng mùi vị thần tiên cao phát ra, hăn nhanh chóng ghé vào Yên thuốc, sau khi "Xoạch" hai cái ngoài miệng, đem chuyện vừa rồi để lên trên chính tầng mây.

Thấy Đăng Nguyên trưởng lão như thế, Tháp Cát Cổ Lệ nhìn nhau cười một tiếng. Xem ra, hăn đã sa vào bên trong thần tiên cao, không cách nào tự kiềm chế sau này chỉ có thể mặc cho bọn họ định đoạt.

Rốt cục cũng đến ngày xuống biển lửa này. Lúc nhìn Phượng Thương lên núi đao sau, Tường tộc già trẻ lớn bé đối với nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc này đề cao ấn tượng. Hăn là người ngoại tộc đầu tiên có thể lên núi đao tường tộc từ xưa sùng bái hảo hán, Phượng Thương đã được cho là một nửa hảo hán

Hôm nay thời tiết nắng ráo sáng sủa, sáng sớm đã có người đem gỗ ra đốt, không đầy một lát trên trận khói dày đặc cuộn cuộn, chờ sau khi khói tản đi, chỉ để lại từng cục than củi hồng đang cháy.

Đã sớm nghe nói Phượng Thương có thể "Xuống biển lửa" , hôm nay mọi người tới là muốn thấy kỳ tích . Quả nhiên, sau khi Phượng Thất Thất thôi miên, Phượng Thương chân trần đi qua “biển lửa” dài 10 mét, khi chân Phượng Thương chạm xuống đất, tiếng hoan hô vang lên.

Đến đây các trưởng lão đối với lần quan sát này kinh ngạc không dứt, đặc biệt là Đăng Nguyên trưởng lão lỡ tai nghe thấy là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện. Phượng Thất Thất làm cho Đăng Nguyên trưởng lão quá khiếp sợ, làm cho hắn không nhìn được nhìn chăm chăm vào Phượng Thất Thất.

"Người là như thế nào làm được? chú ngữ của chúng ta chưa bao giờ truyền ra ngoài!" Đăng Nguyên trưởng lão ngó chừng Phượng Thất Thất, hắn biết Phượng Thương có thể vượt qua kiểm tra là nhờ sự giúp đỡ của Phượng Thất Thất trong miệng nhắc đi nhắc lại những lời kia. Chẳng lẽ nàng học lén chú ngữ của bọn họ? Nhưng vì sao trong tay nàng sợi dây đồng tử , đối với chú ngữ của Tộc tộc lại có chút ít bất đồng, đây là điều hoang mang nhất của Đăng Nguyên trưởng lão.

"Trưởng lão muốn biết sao? Đây là độc môn bí thuật của Phượng gia chúng ta!" Từ trên mặt của Đăng Nguyên trưởng lão, Phượng Thất Thất thấy được sự suy bại cùng mất tinh thần, xem ra vị trưởng lão này đã bị độc nghiệm rất sâu."Xem ra trưởng lão không có nghe khuyến cáo của ta, vẫn luôn dựa vào thần tiên cao. Chẳng lẽ trưởng lão thật không sợ chết sao?"

Trong ánh mắt chăm chú của Phượng Thất Thất, làm cho trái tim Đăng Nguyên trưởng lão rút mạnh xuống. Mặc dù bọn Long Trạch Cảnh Thiên không thừa nhận việc bắt cóc Cổ Quân Uyển, nhưng từ đêm đó bọn họ vội vàng đi tới trong nhà hắn nhờ trợ giúp , hắn nên nhìn ra chuyện bất thỉu của bọn họ, hung thủ bắt cóc Cổ Quân Uyển chính là ba người Long Trạch Cảnh Thiên.

Nếu như, chuyện hãn và ngoại nhân hợp tác bị phát hiện, nhất định sẽ bị Tường tộc nhân nhạo báng, nói không chừng có thể bị trục xuất khỏi Tường tộc, làm sao đây hãn ở chỗ này sinh sống cả đời, vạn nhất bởi vì người kia mà bị đuổi khỏi Bách Điều Sơn, sau này chẳng phải là đã chết cũng không cách nào “lá rụng về cội” hay sao?

Sắc mặt Đằng Nguyên trưởng lão cực kỳ khó coi, thanh âm cũng khàn khàn xuống, "Người có biện pháp nào giải trừ độc nghiện của ta không?"

Đằng Nguyên trưởng lão nói như vậy, Phượng Thất Thất liền xác định nha phiến này đúng là có người cho hãn, nhưng là mục đích gì đây?

"Ta có thể giúp người, chẳng qua là quá trình cai nghiện khá dài, rất nhiều người thường từng trải qua việc này không có khả năng vượt qua chướng ngại. Mặc dù độc nghiện của trưởng lão không nghiêm trọng lắm, nhưng nếu như tiếp tục như vậy, khó bảo toàn rằng cuối cùng người sẽ không chết ở trên nha phiến."

"Nha phiến? Thì ra là tên gọi của thần tiên cao." Đằng Nguyên trưởng lão có chút do dự, trong giọng nói của Phượng Thất Thất đích thực hãn có thể nghe được. Gần đây ở trong tộc, cũng nghe đến rất nhiều về chuyện của Phượng Thương cùng Phượng Thất Thất tộc nhân đều đối với bọn họ đều thêm tán thưởng, Phượng Thất Thất sẽ không gạt người, cũng không cần thiết lừa gạt hãn.

Nhưng là, vừa nghĩ tới thần tiên cao làm cho hãn vui vẻ, Đằng Nguyên trưởng lão lại muốn ngáp một cái.

"Ngáp liên tục nước mắt dâng trào, trưởng lão người bị lệ thuộc vào thần tiên cao rồi?" Phượng Thất Thất nhìn ra Đằng Nguyên trưởng lão có chút không thích hợp, ngân châm trong tay chợt lóe vào huyết thái dương của Đằng Nguyên trưởng lão.

"Người, người muốn làm gì?" Bị đau, Đặng Nguyên trưởng muốn nhổ ngân châm ra, lại bị Phượng Thất Thất ngăn cản.

"Cứu người! Giúp người ức chế độc nghiệm! Trưởng lão không muốn bởi vì bị nha phiến khống chế, thân bất do kỷ, cuối cùng bán đứng mình sao!"

Phượng Thất Thất cũng không biết người nào cho Đặng Nguyên trưởng lão thần tiên cao, chẳng qua là muốn dùng nha phiến để khống chế trưởng lão của Tường tộc, nhất định là có dụng tâm hiểm ác. Bất quá lời của nàng đúng lúc va chạm vào chỗ nhạy cảm của Đặng Nguyên trưởng lão, hăn hừ lạnh một tiếng rút ngân châm ném cho Phượng Thất Thất, "Không nên tự suy đoán người khác, ta ghét nhất người tự cho là đúng như vậy!"

Đặng Nguyên trưởng lão phất tay áo, nổi giận ùng ùng mà đi thật nhanh, thật giống như sau lưng có người đuổi theo hăn vậy, không đầy một lát đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Phượng Thất Thất cũng không biết người đưa cho Đặng Nguyên trưởng lão thần tiên cao là Độ Nhất, chẳng qua là cảm thấy dùng nha phiến khiến khống chế Trưởng lão của Tường tộc, nhất định là có dụng tâm hiểm ác. Nhưng lời của nàng đúng lúc va chạm vào chỗ nhạy cảm của Đặng Nguyên trưởng lão, lão hừ lạnh một tiếng, rút ngân châm ném cho Phượng Thất Thất, "Không nên suy đoán người khác bừa bãi, ta ghét nhất người tự cho là đúng như vậy!"

Đặng Nguyên trưởng lão phất tay áo, nổi giận ùng ùng bước đi thật nhanh, giống như sau lưng có người đang đuổi lão, chỉ trong chốc lát đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Phượng Thương thuận lợi thông qua hai cửa ải núi đao biển lửa, khiến cho người của Tường tộc hết sức kinh ngạc, đối với Nhiếp chính Vương Bắc Chu quốc này vô cùng sùng bái, lại tặng cho hăn danh hiệu hảo hán(

người đàn ông dũng cảm), nếu Phượng Thương có thể thông qua cửa thứ ba, tuyệt đối là anh hùng.

"Bốn ngày sau, vào Long Đàm! Nếu như Nhiếp chính Vương có thể thông qua cửa ải cuối cùng này, cổ độc trên người Tiểu thế tử chúng ta nhất định sẽ giải trừ!" Thời điểm Cổ Đức công bố tin tức này ra, mọi người có mặt ở đó đều vỗ tay "Bộp bộp" cổ vũ Phượng Thương và Phượng Thất Thất. Những ngày chung đụng này, bọn họ đã chấp nhận những người tới từ Bắc Chu này, đối với đám người Phượng Thương rất có hảo cảm, chân thành hi vọng Phượng Thương có thể thuận lợi thông qua cửa thứ ba.

Sau khi trở lại chỗ, Tấn Mặc cầm lấy mật thư của Nạp Lan Tín gửi đưa cho Phượng Thương, "Trong nhà có chuyện."

"Có chuyện gì?" Một bên Hoàn Nhan Khang nghe được, lập tức đến gần.

Phượng Thương sau khi nhìn mật thư xong, đưa cho Hoàn Nhan Khang, đến khi nhìn xong nội dung trên thư, Hoàn Nhan Khang kêu lên. "Hoàn Nhan Hồng thật đúng là không biết xấu hổ, tro tàn lại cháy(sự việc bại nay lại sống lại thường chỉ ý nghĩa xấu), có làm hay không? Hắn còn muốn đoạt giang sơn với con mình, thật là không sợ mất mặt!"

Hóa ra là, Hoàn Nhan Hồng dưới sự ủng hộ của Thừa tướng phát động chính biến, nhưng có Đông Phương Lam và Phượng Tà, cộng thêm Nạp Lan Tín, Tố Nguyệt cũng ở lại kinh thành, hắn còn chưa bắt đầu cướp đoạt ngay vàng, đã bị đào lên, hiện tại Đông Phương Lam gửi thư, hỏi Phượng Thương xử lý chuyện này như thế nào đây.

"Biểu ca, Hoàn Nhan Hồng thật sự là muốn chết, không bằng ca sát đi!"

Hoàn Nhan Khang nói ca sát đi, ý nói giết Hoàn Nhan Hồng diệt trừ tai họa sau này. Hắn là cha đẻ Hoàn Nhan Kiệt, nếu như Hoàn Nhan Kiệt không phải là hoàng đế, mệnh của Hoàn Nhan Hồng không cần thiết giữ

lại, nhưng bọn họ có quan hệ máu mủ, chỉ sợ ban cho cha đẻ cái chết danh tiếng này đối với Hoàn Nhan Kiệt là bất lợi.

"Ta thấy, không bằng khiến cho hãn ồm chết đi." Phượng Thương không nói chuyện, Phượng Thất Thất biết ý nghĩ trong lòng của hãn, hãn là suy nghĩ cho danh dự của Hoàn Nhan Kiệt sau này, cho nên nàng nói ý kiến của mình, "Người bị bệnh, kéo dài một năm nửa năm, rồi cũng sẽ chết. Như vậy sau này Kiệt nhi cũng không bị làm khó dễ——"

"Khanh Khanh nghĩ giống ta, Nếu ban cho Hoàn Nhan Hồng cái chết, Kiệt nhi còn bé, trong lòng sẽ lưu lại bóng ma, cứ dựa theo Khanh Khanh nói mà làm!"

Trước kia bọn họ vì đề phòng Bắc Chu sẽ xuất hiện biến cố, Phượng Thương khiến cho người ta nhìn chăm chăm hướng đi của các quan viên trong triều, không nghĩ tới thật đúng là đem bọn họ bắt đi ra ngoài. Sau khi trải qua chuyện này, Bắc Chu quốc mới thật sự yên ổn lại, tiến vào giai đoạn ổn định phát triển.

Tin tức Phượng Thương thông qua cửa thứ hai, chỉ còn lại có cửa thứ ba, Đằng Nguyên trưởng lão truyền tin cho bọn Long Trạch Cảnh Thiên. Vừa nghe nói Phượng Thương sẽ vào Long Đàm, Long Trạch Cảnh Thiên khẽ nhú mày, đó là một cơ hội, Long Trạch Cảnh Thiên đã chờ cơ hội này.

Đoạn thời gian trước, trước khi Phượng Thương đến, Long Trạch Cảnh Thiên, Độ Nhất và Tháp Cát Cổ Lệ đã đi đến Long Đàm một lần.

Trước đây hãn đã cảm thấy Phượng Thương không phải hạng người nhàn rỗi, hai cửa ải trước được tiến hành ở trong sự bảo vệ của Tường tộc, bọn họ không tiện hạ thủ, sẽ đem cơ hội đặt ở cửa thứ ba. Hôm nay, Phượng Thương quả thật giống như trong suy đoán của hãn, thuận lợi thông qua lên núi đao và xuống biển lửa, còn dư lại , chính là vào Long Đàm, cũng chính là cơ hội của bọn hãn.

"Các người tính toán làm sao thì làm?" Đẳng Nguyên trưởng lão nhìn Long Trạch Cảnh Thiên, lão biết nam nhân trẻ tuổi trước mắt này mới là kẻ cầm đầu trong ba người này, mặc dù hắn nói cũng không nhiều, nhưng hai người khác hình như rất nghe lời hắn.

"Trưởng lão, chúng ta cần sự trợ giúp của ngài!"

"Hỗ trợ? Có thể, nhưng các người phải ăn cái này." Đẳng Nguyên trưởng lão mở ra lòng bàn tay, bên trong có chứa ba viên thuốc.

"Đây là cái gì?" Thấy Đẳng Nguyên trưởng lão như vậy, Tháp Cát Cổ Lệ thất kinh, "Lão đầu, người đây là ý gì?"

"Phượng Thất Thất nói cho ta biết, thần tiên cao này không phải là thứ tốt, mà là khống chế lòng người, khiến cho người ta nghiện độc dược. Các người là có dự tính trước a! Chính là muốn cho ta bị lây độc nghiện, để dễ dàng khống chế ta, có đúng hay không?"

Đẳng Nguyên trưởng lão nhìn ba người trước mắt, đặc biệt là nhìn Độ Nhất, khi lão nói những lời này, ánh mắt Độ Nhất lóe lên một cái, trong lòng lão đã có kết luận. Xem ra lời của Phượng Thất Thất nói quả nhiên là chính xác, mục đích của những người này quả thực là ti tiện như vậy.

"Trưởng lão, ngài nói cái gì đó! Đừng nghe Phượng Thất Thất nói mò, thần tiên cao là cái gì, ngài không phải là so với chúng ta rõ ràng hơn sao!" Độ Nhất cười một tiếng đánh hát biến điệu*(ý nói lời ngon tiếng ngọt), nhưng Đẳng Nguyên trưởng lão cũng không phải là người dễ dàng cho qua như vậy.

"Muốn ta tin tưởng các người cũng có thể, đem sâu độc ăn, ta liền tin tưởng các người!"

Hóa ra viên thuốc trong tay Đẳng Nguyên trưởng lão cũng không phải là thuốc, mà là trứng sâu độc. Nghe lão nói như vậy, Tháp Cát Cổ Lệ lập tức

buồn nôn, thật là ác tâm, thế nhưng khiến cho bọn họ ăn sâu độc, "Đặng Nguyên trưởng lão, ngài đây là có ý gì? Phượng Thất Thất rõ ràng chính là đang chia rẽ quan hệ giữa chúng ta, tại sao ngài tin tưởng nàng ta như vậy mà không tin tưởng chúng ta?"

Lúc này Đặng Nguyên trưởng lão, đã không ôn hòa như ngày thường, nhìn qua có chút âm trầm. "Các người không ăn, chính là trong lòng có quỷ!"

"Chúng ta làm sao biết trưởng lão vẫn là người của chúng ta? Vạn nhất trưởng lão bị Phượng Thất Thất thu mua, lúc này chỉ là muốn gạt chúng ta ăn sâu độc, sau đó lại muốn tính mạng của chúng ta? Trưởng lão, ngài nói có phải không?" Độ Nhất không có phản ứng cực đoan giống như Tháp Cát Cổ Lệ, nhưng hắn mặc dù đang cười, trong giọng nói cũng là những câu mang hàm ý châm chọc.

"Nếu ta cùng một nhóm với Phượng Thất Thất, các người bây giờ còn bình an ở chỗ này sao? Cho các người ăn, ta nhất định sẽ cho các người giải cổ, chẳng lẽ các người không tin ta?"

Đáp án dĩ nhiên là thừa nhận, ba người này trên mặt đều viết "Chúng ta không tin người". Đây là một loại cự tuyệt gián tiếp, cũng càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng của Đặng Nguyên trưởng lão. Trong tay của lão căn bản cũng không phải là sâu độc, mà là viên thuốc bình thường, chẳng qua là dùng để thử thăm dò, không nghĩ tới ba người này căn bản là không vượt qua được cuộc thăm dò, xem ra, Phượng Thất Thất nói rất đúng.

Đặng Nguyên trưởng lão nhìn chằm chằm ba người này, vẻ mặt có chút cổ quái, nhưng cuối cùng, lão vẫn đem viên thuốc thu vào. "Các người đã không muốn ăn, ta cũng vậy sẽ không miễn cưỡng các người. Chẳng qua là, chúng ta đều không tin tưởng lẫn nhau, cũng là không cần thiết tiếp tục hợp tác nữa, các người đi thôi!"

Đặng Nguyên trưởng lão đột nhiên hạ lệnh trục khách, khiến cho sắc mặt ba người rất khó coi. Phải biết rằng, mặc dù Cổ Quân Uyển đã được tìm thấy, nhưng Tường tộc cũng không có buông tha việc tìm cho ra hung thủ, tất cả mọi người đối với việc Cổ Quân Uyển bị thương tức giận không dứt, mỗi ngày đều có tiểu đội của Tường tộc ở trong núi Bách Điều Sơn tuần tra. Lúc này Đặng Nguyên trưởng lão đuổi bọn họ đi, không thể nghi ngờ là muốn cắt đứt quan hệ, ép bọn họ vào đường cùng.

"Trưởng lão không sợ sau khi chúng ta bị bắt khai ra người sao?" Trầm mặc thật lâu Long Trạch Cảnh Thiên rốt cục đã mở miệng, "Nghe nói Tường tộc trừng phạt phản đồ rất nghiêm trọng, nếu Cổ Đức tộc trưởng biết, là người bảo chúng ta bắt cóc Cổ Quân Uyển, người nói, Cổ Đức sẽ tha thứ cho người sao?"

Long Trạch Cảnh Thiên lộ ra bản mặt thật sự, khiến cho Đặng Nguyên trưởng lão càng cảm thấy người này chính là đồ vô sỉ. Rõ ràng là ba người bọn họ bắt cóc Cổ Quân Uyển, nhưng bây giờ biến thành là chủ ý của lão, xem ra, những người này quả nhiên là lòng lang dạ thú, thật sự là lão không phân biệt rõ ràng.

Chẳng qua là, bọn họ đã quên, lão là Đặng Nguyên trưởng lão là người có hành vi quái đản nhất Tường tộc, há có thể bị bọn họ uy hiếp. "Nhớ tới giao tình trước đây giữa chúng ta, ta thả các người đi. Nếu như các người không đi, ta sẽ hạ độc các người, các người thích cảm giác bị sâu độc gặm cắn tim phổi sao?"

Vừa dứt lời, trong tay Đặng Nguyên trưởng lão xuất hiện một con sâu núc ních thịt, nhìn Tháp Cát Cổ Lệ kinh hồn bạt vía, sau đó nhìn về phía Long Trạch Cảnh Thiên.

"Chúng ta đi!" Long Trạch Cảnh Thiên biết Đặng Nguyên trưởng lão không phải là đe dọa bọn họ, sau khi nhìn thật sâu Đặng Nguyên trưởng lão

một cái, Long Trạch Cảnh Thiên mang theo Độ Nhất và Tháp Cát Cổ Lệ rời đi nhà của Đẳng Nguyên trưởng lão.

Và sau khi ba người kia đi, Đẳng Nguyên trưởng lão lấy ra thần tiên cao, thở dài. Lão thể nhưng không biết đồ tốt như vậy lại là độc dược, sẽ khiến người nghiện. Hiện tại, trên người lão nghiện lại tái phát, không nhịn được muốn đi chuẩn bị một chút đặt ở trong làn khói hít một hơi. Nhưng thời điểm tay của lão mở nắp hộp ra, trước mắt bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Thất Thất, còn có những lời nói của nàng.

Một bên là Thần tiên cao hấp dẫn người, một bên là lời nói của Phượng Thất Thất nói, khiến cho Đẳng Nguyên trưởng lão khó mà lựa chọn.

Liên, liên rút ra một chút xiu. Đẳng Nguyên trưởng lão đã hơi run rẩy, thời điểm lão đang chuẩn bị đưa tay khoét thần tiên cao, thì một trận gió thổi tới, Thần Tiên cao trong tay rơi xuống đất. Hơi ngẩng đầu nhìn lên, Cổ Đức và Phượng Thất Thất đứng ở trước mặt lão.

"Tộc. Tộc trưởng." Đẳng Nguyên trưởng lão tay không ngăn được run run, nhưng lúc này trong lòng lão thần tiên cao là quan trọng hơn. Lão bò trên mặt đất, đưa tay nhặt thần tiên cao bị Cổ Đức đánh rớt, lại không nghĩ mới vừa với tới, đã bị Cổ Đức một cước đá xa hơn.

"Công chúa, đã làm phiền ngài!"

Nhìn thấy bộ dạng của Đẳng Nguyên trưởng lão như vậy, Cổ Đức đau lòng không dứt. Lúc trước Cổ Đức còn tưởng rằng Phượng Thất Thất nói nha phiến chính là loại thuốc bình thường khiến cho người ta nghiện, bây giờ nhìn đến Đẳng Nguyên trưởng lão vì thần tiên cao biến thành bộ hình dáng này, đối với thần tiên cao quả thực là căm thù đến tận xương tủy.

"Người, bao vây cả ngọn núi, đi tìm tung tích của ba người kia !"

Hóa ra là, Phượng Thất Thất đã sớm nhận thấy Đẳng Nguyên trưởng lão không thích hợp, chẳng qua là ngại lão là trưởng lão của Tường tộc, nên đem chuyện nói cho Cổ Đức. Cổ Đức phái người trong tộc nhìn chăm chăm Đẳng Nguyên trưởng lão, không nghĩ tới chân tướng sự việc lại là như vậy.

Phượng Thất Thất cũng không có nghĩ đến, người cho Đẳng Nguyên trưởng lão thần tiên cao là Long Trạch Cảnh Thiên, càng không có nghĩ tới Tháp Cát Cổ Lệ và Độ Nhất cũng ở nơi đây. Xem ra ba người này thật là con gián đánh không chết, sinh mệnh rất ngoan cường!

Lúc này, trên mặt Đẳng Nguyên trưởng lão đã bao phủ đầy nước mắt nước mũi, độc nghiện phát tác, lão không có biện pháp khống chế, nhưng trong đầu vẫn còn lý trí, khiến cho lão không có đoạt thần tiên cao từ trong tay Cổ Đức.

"Phiền toái các người giúp ta đem Đẳng Nguyên trưởng lão lên trên giường, buộc chặt tay chân lại."

Lập tức có bốn người đi lên, đem Đẳng Nguyên trưởng lão đặt ở trên giường, tay chân của Đẳng Nguyên trưởng lão đều bị buộc chặt vào thành giường bằng dây thừng. Từ lúc Cổ Đức nói, để cho bọn họ nghe theo Phượng Thất Thất an bài, mặc dù hiện tại yêu cầu của nàng có chút quá đáng, nhưng Cổ Đức không nói chuyện, bốn người này cũng là dựa theo Phượng Thất Thất phân phó đi làm.

"Cho ta, cho ta một chút xú. Van cầu người."

Đẳng Nguyên trưởng lão lúc này đã không có bộ dáng của trưởng lão đứng đầu một tộc, lão nhìn qua chật vật như vậy yếu ớt như vậy, Đẳng Nguyên trưởng lão như vậy ai cũng chưa từng thấy qua .

"Van xin người, cho ta một chút xú, một chút xú là được."

Mặc dù Cổ Đức từng hoài nghi năng lực của nha phiến, lúc này thấy bộ dáng của Đẳng Nguyên trưởng lão, loại hoài nghi này cũng bay đến chín tầng mây, biến thành tuyệt đối tin tưởng Phượng Thất Thất. Thật là một loại độc dược kinh khủng, có thể khiến cho người ta trở nên. không có tự tôn như vậy.

"Van cầu người."

Độc nghiện phát tác, giống như vạn con kiến gặm cắn, Đẳng Nguyên trưởng lão cảm thấy cả người cực kỳ khó chịu, lão chưa từng có thử qua loại tư vị này khiến cho người ta sống không bằng chết. Hiện tại, hẳn chỉ có thể khẩn cầu, nhìn thần Tiên cao trong tay Cổ Đức, trong mắt tràn đầy khát vọng, "Cho ta, đem thần tiên cao cho ta!"

Không đợi Đẳng Nguyên trưởng lão châm trát (ý nói tiêm chích như nghiện ma túy ý), ngậm châm trong tay Phượng Thất Thất đã cắm ở trên người lão, đem Đẳng Nguyên trưởng lão sắp hỏng mất khống chế được.

"Độc nghiện của ngài ấy chỉ ở mức trung bình, còn có thể giải quyết."

Lời của Phượng Thất Thất vừa nói ra..., khiến cho Cổ Đức yên lòng. Có biện pháp giải quyết là tốt rồi, ông chính là lo lắng thần tiên cao này khó giải, thì Đẳng Nguyên trưởng lão thật sự bị hủy.

Chuyện Đẳng Nguyên trưởng lão bị lây độc nghiện không bao lâu Cổ Đức liền công bố đi ra ngoài, các trưởng lão khác mới đầu còn không quá tin tưởng, chờ tới khi đi vào trong nhà Đẳng Nguyên trưởng lão, thời điểm thấy bộ dáng của lão nằm trên giường kia, các trưởng lão đều thất kinh.

"Trên thế giới lại có độc dược kinh khủng như vậy? Độc dược như vậy nếu như bị người dùng vào chuyện xấu, Thiên Hạ sẽ đại loạn !" Đại trưởng lão sau khi nhìn thần tiên cao, đối với thần tiên cao căm thù đến tận xương tủy. Các trưởng lão khác cũng gật đầu liên tục, đem thần tiên cao nhất trí liệt vào danh sách độc dược.

" Người hạ độc đối với Đặng Nguyên trưởng lão rốt cuộc là người nào? Rốt cuộc người nào có thù hận sâu với lão như vậy?"

Ngũ trưởng lão nói như vậy, Phượng Thất Thất đem sự tình trải qua nói ra. Vừa nghe nói ba người kia dĩ nhiên là đào phạm(tù phạm trốn trại) trên đại lục, bốn trưởng lão lập tức nổi giận.

"Chạy trốn đến trong núi Bách Điều của chúng ta, cho là người của Tường tộc chúng ta dễ khi dễ sao! Tộc trưởng, bọn người Long Trạch Cảnh Thiên năm lần bảy lượt khiêu khích Tường tộc chúng ta, đầu tiên là bắt cóc Đại tiểu thư, hiện tại lại khiến cho Đặng Nguyên bị lây độc nghiện, những người này coi Tường tộc chúng ta là địa phương nào? Khẩn cầu tộc trưởng cho chúng ta vào núi, tìm được ba tên khốn kiếp này, giết bọn họ vì Đại tiểu thư và Đặng Nguyên báo thù!"

Lời nói của Đại trưởng lão chiếm được sự đồng ý của các trưởng lão khác, người ghê tởm như vậy, bắt được phải giết!

"Tốt!" Cổ Đức đối với ba người cũng không có ấn tượng tốt gì, lại hại Cổ Quân Uyển thành như vậy, Cổ Đức hận không được đích thân bắt được bọn họ kết liễu tính mạng của bọn họ.

Dân chúng của Tường tộc biết Đặng Nguyên trưởng lão bị hại thành như vậy, đều tức giận không dứt, đặc biệt thời điểm biết người hại Đặng Nguyên trưởng lão và bắt cóc Cổ Quân Uyển là cùng một nhóm người, sự phẫn nộ của dân chúng bị kích phát đi ra ngoài, tất cả mọi người tự động lên núi đi tìm ba kẻ "Ác nhân" kia.

"Thế nào rồi?" Cổ Đức và bốn trưởng lão cũng chờ ở một bên. Nhìn đến Phượng Thất Thất thi châm, tất cả mọi người kinh ngạc không dứt.

Bọn họ chưa từng có gặp qua y thuật tinh diệu như vậy, những thứ gân châm kia ở trong tay Phượng Thất Thất bay múa, chính xác rơi trên huyệt

đạo của Đẳng Nguyên trưởng lão, không thể sai, điều này khiến cho người khác được mở rộng tầm mắt.

"Lão phu vốn cho là Trấn Quốc công chúa là cô gái nhu nhược, không nghĩ tới a."

Lời nói của Ngũ trưởng lão nói ra tiếng lòng của mọi người, Phương Thất Thất xuất thủ, mau đúng, hơn nữa lực đạo đầy đủ, nơi nào là một cô gái nhu nhược đây? Rõ ràng chính là một cao thủ võ lâm, hơn nữa còn là cao thủ y học. Lập tức, Phương Thất Thất ở trong lòng một số vị trưởng lão đã bay lên đến một độ cao vô cùng.

Đợi nửa canh giờ, Phương Thất Thất rốt cục đem ngân châm trên người Đẳng Nguyên trưởng lão thu hồi, Đẳng Nguyên trưởng lão cũng không thấy bộ dạng điên cuồng mới vừa rồi, từ từ chìm vào giấc ngủ.

"Đa tạ công chúa!" Cổ Đức tiến lên hành lễ đối với Phương Thất Thất. Đẳng Nguyên trưởng lão mặc dù làm không đúng, nhưng là lão từng dạy Cổ Đức cổ thuật, hiện tại lại bị người lợi dụng, còn biến thành như vậy, trong lòng Cổ Đức thực sự lo lắng cho Đẳng Nguyên trưởng lão.

Sau khi nhìn thấy phương pháp chữa trị của Phương Thất Thất, lo lắng của Cổ Đức hoàn toàn buông xuống. Đẳng Nguyên trưởng lão không việc gì, Tường tộc coi như là thiếu Phương Thất Thất một cái nhân tình. "Cám ơn!"

"Tộc trưởng không cần khách khí, tiện tay mà thôi, là chuyện ta nên làm."

Bốn vị trưởng lão đứng ở bên cạnh sau khi thấy được "Phương pháp đặc biệt" của Phương Thất Thất xong, lại thấy nàng khiêm nhường như vậy, hảo cảm đối với Phương Thất Thất liền tăng lên rất nhiều, cuộc sống của bọn họ ở Bách Điều Sơn, không thích phức tạp lục đục với nhau, Phương Thất Thất là người đơn giản như thế, rất được lòng bốn vị trưởng lão.

"Không xong!" Lúc mọi người đang nói chuyện, Tô Mi xông vào, vẻ mặt lo lắng, "Tiểu thư, không xong! Tiểu thế tử không thấy!"

"Chuyện gì xảy ra?"

Lời nói của Tô Mi khiến cho Phượng Thất Thất cả kinh, lập tức tiến lên bắt lấy tay Tô Mi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu thư, ta vừa cho Tiểu thế tử tắm xong, ra cửa đổ nước, trở về phòng Tiểu thế tử đã không thấy tắm hơi! Cô gia đã đi tìm Tiểu thế tử rồi!"

Tô Mi nói như vậy, khiến cho Phượng Thất Thất mặt trầm xuống, nàng đã đoán được là ai cướp đi Phượng Kiều rồi, nhất định là bọn người Long Trạch Cảnh Thiên.

"Chúng ta đi!"

Tô Mi và Phượng Thất Thất một trước một sau rời đi Trúc Lâm, thấy Phượng Thất Thất một thân hồng y bông bành, chỉ chấm xuống đất, cũng đã đến ngoài trăm thước, khiến cho đám người Cổ Đức lại càng kinh ngạc không dứt.

"Tộc trưởng, chúng ta cũng đi hỗ trợ!"

"Được!" Cổ Đức và bốn vị trưởng lão theo sát sau đó.

Lúc theo cùng, Phượng Thất Thất lại càng khiến cho Cổ Đức và bốn vị trưởng lão kinh ngạc, bất quá là cô nương mười bảy mười tám tuổi, vì sao khinh công lại tốt như thế?

Bốn vị trưởng lão đều là cao thủ trong cao thủ của Tường tộc, cũng bị Phượng Thất Thất vòng qua sau đầu đứng ở phía xa xa. Lúc này, khiếp sợ Phượng Thất Thất mang đến cho bọn họ đã khó mà dùng ngôn ngữ để diễn

tả. Cao thủ như thế, nhưng hàm súc nội liễm như vậy, trong lớp người trẻ tuổi thật là hiếm thấy.

Phượng Thất Thất đi theo Tô Mi, theo Phượng Thương lưu lại tin tức, cuối cùng đi tới dưới chân BáchĐiều Sơn ngàn năm hàn đàm. Đã đến lúc, Phượng Thương chính diện giao chiến với Long Trạch Cảnh Thiên, Tháp Cát Cổ Lệ đứng ở bên trái Long Trạch Cảnh Thiên, Độ Nhất đứng ở bên phải Long Trạch Cảnh Thiên, mà Phượng Kiêu, đang bị Long Trạch Cảnh Thiên ôm vào trong ngực.

"Quả nhiên là người!" Lần nữa nhìn thấy Long Trạch Cảnh Thiên, Phượng Thất Thất cảm thấy hân thay đổi rất nhiều.

Trước kia Long Trạch Cảnh Thiên mặc dù không làm được bằng hữu, nhưng sẽ không trở thành địch nhân. Nhưng bây giờ Long Trạch Cảnh Thiên, đứng như vậy, vô luận khí thế hay là thái độ, hoàn toàn không giống với trước kia, đặc biệt là nhìn đến Phượng Kiêu trong ngực Long Trạch Cảnh Thiên, Phượng Thất Thất chỉ kém không có hô lên tiếng .

Không đầy một lát, Cổ Đức và tứ đại trưởng lão cũng chạy tới, ngay cả Minh Nguyệt Thịnh, Hoàn Nhan Khang, cũng nghe được tin tức chạy tới nơi này. Mọi người đem bọn người Long Trạch Cảnh Thiên vây quanh, không ai dám động, bởi vì tay Long Trạch Cảnh Thiên đang đặt ở trên đầu Phượng Kiêu .

"Người đã đến rồi ——"

Long Trạch Cảnh Thiên thanh âm có chút khàn khàn, hân không có nghĩ đến, Đằng Nguyên trưởng lão ở thời khắc mấu chốt phản bội bọn họ, càng không nghĩ đến Phượng Thương lại nhanh như vậy theo tới. Chung quanh nhiều cao thủ như thế, hiện tại muốn thoát thân, sẽ rất khó khăn.

Đối với lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên..., Phượng Thất Thất không trả lời. Lúc này đôi mắt khẩn thiết của nàng nhìn Phượng Kiêu trong ngực

Long Trạch Cảnh Thiên, đứa bé kia tựa hồ cũng không biết mình gặp phải nguy hiểm, ngoan ngón tay nhỏ bé của mình, chiếc chuông nhỏ trên cổ tay phát ra thanh âm thanh thúy.

"Để xuống Phượng Kiêu, ta tha cho các người một con đường sống." Phượng Thương đứng ở bên cạnh Phượng Thất Thất, nhìn Long Trạch Cảnh Thiên. Nếu không phải bởi vì Phượng Kiêu ở trong tay bọn họ, hẳn sớm đã đem ba người trước mắt nghiền xương thành tro rồi.

"Đường sống? Đến lúc này rồi, người cho rằng ta còn nghĩ đến chuyện sinh tử sao?"

Thời điểm Long Trạch Cảnh Thiên và Phượng Thương nói chuyện với nhau, Tháp Cát Cổ Lệ ánh mắt si ngốc nhìn Phượng Thương, hắc vẫn đẹp yêu nghiệt như vậy, chỉ là hàn băng trong mắt, lại như kim châm đâm sâu khiến cho tim của Tháp Cát Cổ Lệ đau đớn. Từ đầu đến giờ, hắc căn bản cũng không có nhìn Tháp Cát Cổ Lệ một cái, điều này khiến cho ả không cam tâm.

"Phượng Thương!"

Tháp Cát Cổ Lệ kêu lên tên Phượng Thương, thanh âm của ả có chút run rẩy rất nhỏ, thế cho nên chữ cuối cùng kia, âm hơi vỡ ra.

Phượng Thương không có nhìn Tháp Cát Cổ Lệ, nữ nhân này, đã sớm là bại tướng dưới tay của hắc, hôm nay còn cấu kết với Long Trạch Cảnh Thiên, Phượng Thương hận không được giết ả, làm sao còn chú ý đến ả ta.

Phượng Thương coi thường, khiến cho Tháp Cát Cổ Lệ thất vọng đau khổ, nàng không nghĩ tới thái độ Phượng Thương đối với mình là như vậy. Lúc trước nàng ở trong bóng tối len lén quan sát bộ dáng Phượng Thương đối với Phượng Thất Thất, nam tử đa tình ôn nhu như vậy, chỉ có ở trong mộng Tháp Cát Cổ Lệ mới có thể xuất hiện. Hôm nay vẻ mặt hắc băng

sương như vậy, nhìn cũng khinh thường nhìn, khiến cho tâm Tháp Cát Cổ Lệ đau quá đau quá.

"Phượng Thương, ta là Tháp Cát Cổ Lệ, chàng nhìn ta, có được hay không?"

Đều nói tình yêu khiến cho người ta hèn mọn đến bụi bặm, Tháp Cát Cổ Lệ cảm giác mình hiện tại giống như nữ đầy tớ bò lổm ngổm trên mặt đất, hèn mọn nhìn Phượng Thương cao cao tại thượng. Nàng đã chà đạp lòng tự ái của mình như vậy rồi, vì sao Phượng Thương vẫn keo kiệt như vậy, không chịu chia cho nàng chút nào.

"Không biết xấu hổ!"

Tô Mi thấy Tháp Cát Cổ Lệ như vậy, một ngụm liên mắng lên tiếng . Mà lời nói của Tô Mi..., lập tức nhận được sự đáp lại của Hoàn Nhan Khang, "Đúng vậy a, quả nhiên là không biết xấu hổ! Người quái dị này là ai? Bốn Vương nếu xấu như vậy, nhất định sẽ núp ở trong nhà không ra gặp người ! Cũng không biết là cha Mẹ nuôi thế nào!"

Hoàn Nhan Khang nói như vậy, Tô Mi cười, ở phía sau bồi thêm một câu, "Tướng công, sao chàng có thể nói cha mẹ người ta như vậy! Có cha nẫu thân nào lại không hy vọng hài tử tốt, mầm móng là tốt, không biết sao sau này lại thành bức đức hạnh này rồi, ta xem a, đó là vấn đề của cá nhân!"

"Đúng đúng, nương tử nói rất đúng! Kê ti tiện, không thể trách cha Mẹ! Huống chi, cha Mẹ sớm chết rồi, làm gì có thời gian dạy ả đạo lý làm người đây!"

Đối với đôi vợ chồng một xướng một họa này, đem Tháp Cát Cổ Lệ mắng đến nổi bên ngoài không còn cái gì, Tháp Cát Cổ Lệ giận đến nghiến răng nghiến lợi, hét lớn một tiếng, đánh úp về phía Tô Mi.

"Chắc chắc, xấu như vậy, còn muốn cùng ta giao thủ! Nhìn thấy người chỉ có một cái tay, ta cũng dùng một cái tay để đối phó với người! Tránh cho người khác nói ta khi dễ kẻ tàn tật, nói ra tiếng tăm cũng nghe không hay."

Tô Mi mồm miệng lợi hại không buông tha người, đao Viên Nguyệt trong tay bay ra ngoài, bay thẳng đến trước mặt người đối diện chặt đứt móc sắt phía tay trái của Tháp Cát Cổ Lệ.

"Thật là —— phế vật!" Thu hồi đao Viên Nguyệt, Tô Mi lạnh lùng nhìn Tháp Cát Cổ Lệ, " Phế vật như vậy, còn dám thềm thường cô gia chúng ta, quả thực là mộng tưởng hảo huyền!"

"Người! Ta muốn giết người!" Tháp Cát Cổ Lệ nổi giận gầm lên một tiếng, xông về Tô Mi.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Tô Mi đón nhận Tháp Cát Cổ Lệ, Hoàn Nhan Khang còn lại là ôm hai cánh tay thối lui đến bên cạnh, "Tiểu Mi Nhi, hảo hảo dạy dỗ một chút cái người quái dị không biết liêm sỉ này! Cho ả ta biết sự lợi hại của nàng!"

Hoàn Nhan Khang không tiến lên giúp Vương Phi của mình, ngược lại ở một bên quạt gió thổi lửa, khiến cho Minh Nguyệt Thịnh nhin không được bật cười lên."Tiêu Dao Vương quả nhiên là người thú vị!"

"Đối phó với người quái dị như vậy, Tiểu Mi Nhi nhà ta chỉ cần mười chiêu có thể xong, nếu như ta nhúng tay, Tiểu Mi Nhi nhất định trách ta xen vào việc của người khác !"

Hoàn Nhan Khang mở miệng một tiếng"Người quái dị", kích thích nội tâm nhạy cảm của Tháp Cát Cổ Lệ thật sâu. Nữ nhân nào không yêu cái đẹp? Cho dù là nàng, cũng hi vọng mình giống như Phượng Thất Thất xinh đẹp động lòng người, thế nhưng mặt của nàng bị phá hủy, hôm nay biến

thành bộ dáng như vậy, Hoàn Nhan Khang còn mở miệng một tiếng "Người quái dị" kích thích Tháp Cát Cổ Lệ, làm cho nàng như thế nào cam tâm.

"Khốn kiếp! Hai người các người đều khốn kiếp!" Tháp Cát Cổ Lệ đã mất đi lý trí, Cừu tiết tiên(roi chín khúc) trong tay hướng về phía Hoàn Nhan Khang rút gào, lại bị Hoàn Nhan Khang trực tiếp tránh khỏi.

"Người quái dị, người đừng tự rước lấy nhục a! Bốn Vương nể tình người là tàn phế, không so đo với người, người không nên được voi đòi tiên!"

Cái từ "Tàn phế", và "Người quái dị" lực sát thương, thật là có qua mà không khỏi kíp. Đầu óc Tháp Cát Cổ Lệ lúc này đã bị làm cho hôn mê, cũng không quan tâm Hoàn Nhan Khang tránh né như thế nào, trực tiếp nhắm vào hân.

"Cổ Lệ, đó là phép khích tướng!" Độ Nhất đứng ngoài quan sát, muốn nhắc nhở Tháp Cát Cổ Lệ, khiến cho nàng bình tĩnh lại, không nên trúng gian kế của Hoàn Nhan Khang, nhưng lửa giận công tâm (ý nói vì tức giận mà hôn mê mất lý trí) Tháp Cát Cổ Lệ làm sao nghe được.

Thấy Tháp Cát Cổ Lệ công kích tới, Hoàn Nhan Khang xấu xa cười một tiếng, lần nữa né tránh. Hân thích hủy hoại người khác bằng cách đánh vào tinh thần như vậy, như vậy thật sự là hả lòng hả dạ.

Độ Nhất muốn ra tay giúp Tháp Cát Cổ Lệ, lại bị Long Trạch Cảnh Thiên gọi lại, "Độ Nhất, nàng điên rồi."

Lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên rất rõ ràng, Tháp Cát Cổ Lệ điên rồi, bọn họ cũng không thể phụng bồi (giúp) một Tháp Cát Cổ Lệ điên. Trước mắt quan trọng nhất là đối phó Phượng Thương, bọn họ không thể bởi vì Tháp Cát Cổ Lệ liên đánh mất chừng mực.

Thấy Long Trạch Cảnh Thiên nói như vậy, Tô Mi nở nụ cười, "Quả nhiên là người đáng thương, bị vứt bỏ cũng không biết. Tướng công, nữ nhân như vậy đã đủ đáng thương, chàng cũng đừng có đả kích trái tim yếu ớt của ả ta nữa, không bằng, nhường cho ả ba chiêu đi!"

"Được! Ta nghe Tiểu Mi nhi, nể tình người bị chủ nhân nhà người vứt bỏ, ta liền nhường ba chiêu!"

Hoàn Nhan Khang và Tô Mi hai người cũng là mồm miệng lợi hại không buông tha người, cái này, Tháp Cát Cổ Lệ đã hoàn toàn điên rồi, Cử tiết tiên trong tay cũng mất đi lý trí, vùng loạn một hồi về phía Hoàn Nhan Khang và Tô Mi

Bên kia, đánh cho khí thế ngất trời, bên này, ánh mắt Phượng Thất Thất vẫn không có rời khỏi Phượng Kiều.Đứa nhỏ này tựa hồ một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, một lúc nhìn Long Trạch Cảnh Thiên một chút, một lúc nhìn Độ Nhất một chút, còn hướng hân cười, khiến cho Cổ Đức và tứ đại trưởng lão bên cạnh đều rất là kinh ngạc.

Đến lúc nào rồi, oa nhi này còn có thể bình tĩnh như vậy, nếu là hài tử bình thường, khẳng định bị dọa cho sợ đến nổi gào khóc rồi, đứa nhỏ này một chút cũng không sợ, ngược lại còn có thể cười với người khác. Nhìn kỹ lần nữa, đứa bé kia lại có một đôi mắt màu tím, khiến cho các trưởng lão lại càng kinh ngạc. Phượng Thương và Phượng Thất Thất đều là tròng mắt đen a, tại sao hài tử lại là mắt màu tím?

"Trả lại con cho ta, hôm nay ta bỏ qua cho bọn người." Vẻ mặt Phượng Thương lạnh lùng như cũ, đem lời nói mới vừa rồi lặp lại một lần.

"Người sẽ thả chúng ta đi?" Long Trạch Cảnh Thiên nở nụ cười, bàn tay to trên đầu Phượng Kiều vuốt ve, "Phượng Thương, người nói, tay của ta tiếp tục như vậy, nó có thể chịu được không?"

"Nếu người dám tổn thương Kiều Nhi, ta cho các người chôn cùng!"

Lời nói của Phượng Thương..., khiến cho nụ cười trên mặt của Long Trạch Cảnh Thiên càng mở rộng, "Ta đã sớm là một người chết, chết đối với ta mà nói không là cái gì. Thế nhưng Tiểu thế tử, nó vừa mới ra đời, tính mạng giờ mới bắt đầu, lại chôn cùng với ta, đem mệnh chết đối lại mệnh mới sinh, thật là khiến cho người ta vui vẻ! Huống chi các người bởi vì không bảo vệ người nhà của mình chu toàn, đau lòng cả đời, vẫn nhớ ta, thì càng khiến cho ta vui vẻ."

Lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên có chút bừa bãi, khiến cho người ta không nắm bắt được nội dung bên trong, nhưng Phượng Thương vẫn nghe ra ý trong lời nói của hắn. Long Trạch Cảnh Thiên cho dù chết, cũng muốn Phượng Thất Thất nhớ hắn cả đời, cho dù là lấy danh nghĩa hận. Người này, thật sự là điên rồi!

"Con ta sẽ không chết, người sẽ chết là người!"

Phượng Thất Thất cũng mặc kệ trong lời nói bi thương của Long Trạch Cảnh Thiên là có ý gì, tờ vàng trong tay đã chạy thẳng tới Long Trạch Cảnh Thiên.

"A ——" Phượng Thất Thất xuất thủ, Phượng Thương sao lại khoanh tay đứng nhìn, ánh sáng trắng chợt lóe, đi tới trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên.

Nhưng, Long Trạch Cảnh Thiên cũng không phải là đèn đã cạn dầu, hắn tựa hồ đã sớm ngờ tới hai người sẽ xuất thủ, ôm Phượng Kiều, nhanh chóng lui về sau.

"Trả lại con cho ta!"

Phượng Thất Thất làm sao có thể cho cho Long Trạch Cảnh Thiên có cơ hội lui về phía sau, tờ vàng lập tức đi tới sau lưng, ngăn lại đường lui của hắn. Một bên Độ Nhất thấy Phượng Thương và Phượng Thất Thất đều công

kích về phía Long Trạch Cảnh Thiên, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn, trực tiếp rút kiếm hướng về phía Phượng Thất Thất.

"Hừ!" Thấy có người ngăn cản, Phượng Thất Thất cười lạnh một tiếng. Trong tay hai cây tơ vàng chớp động, trực tiếp quần lên Độ Nhất.

Độ Nhất hiện tại cảm thấy, mình chọn Phượng Thất Thất, là một lựa chọn sai lầm. Về Phượng Thất Thất, hắn chẳng qua là nghe một chút tin đồn, tin đồn cũng không có nói võ công của nàng như thế nào, nhưng bây giờ xem ra, nữ nhân này thật sự giống như Tháp Cát Cổ Lệ nói, không thể coi thường.

Độ Nhất hiện tại nghĩ như vậy, dường như đã chậm, Phượng Thất Thất nhiều chiêu đoạt mệnh, làm cho hắn vốn là từ công kích, hiện tại biến thành khó khăn phòng thủ. Phượng Thất Thất chiêu thức tàn nhẫn, không chút lưu tình, chỉ một lát, Độ Nhất trên trán đã có lấm tẩm mồ hôi hột.

Độ Nhất là nhị đệ tử của Bồng Lai đảo, thân phận của hắn Minh Nguyệt Thịnh đã giải thích qua với Cổ Đức và bốn vị trưởng lão. Hôm nay, Phượng Thất Thất lại đem đệ tử Bồng Lai đảo đánh cho không còn sức đánh trả, khiến mọi người lại càng kinh ngạc không dứt.

"Không nghĩ tới cô nương kia tu vi đã cao như vậy" Nhị trưởng lão lời nói còn chưa dứt, tuy nhiên những người khác cũng hiểu ý tứ của hắn. Phượng Thất Thất còn trẻ như vậy, lại có thể có đạt tới cấp chín, thật là thiên tài thể gian hiếm có.

"Nàng lợi hại như vậy, Nhiếp Chính Vương kia cũng không phải là nhân vật không lợi hại a!"

Lời nói của Cổ Đức..., khiến cho ánh mắt của đám đông từ trên người Phượng Thất Thất dẫn tới trên người Phượng Thương đang đánh nhau với Long Trạch Cảnh Thiên. Bởi vì Phượng Kiều ở trong tay Long Trạch Cảnh Thiên, mỗi khi Phượng Thương ra chiêu, Long Trạch Cảnh Thiên luôn đẩy

ra Phượng Kiêu để ngăn cản, khiến cho Phượng Thương phải thu tay lại, mà loại cảm giác mũi tên rời dây cung lại bị sự cứng rắn cường chế ngăn cản lại, càng khiến cho người ta cảm thấy Phượng Thương sâu không lường được.

Cho dù là các trưởng lão, cũng không có cách nào khống chế lực đạo tự nhiên như vậy, xuất thủ còn có thể trong nháy mắt dừng lại, có thể thấy lực khống chế mạnh cỡ nào a!

Minh Nguyệt Thịnh vốn là muốn giúp đỡ, nhưng sau khi thấy Phượng Thương và Phượng Thất Thất xuất thủ xong, Minh Nguyệt Thịnh lui ở phía sau. Nhìn thân ảnh hồng bạch đánh nhau ở không trung, Minh Nguyệt Thịnh cảm giác mình từ đầu đến cuối chính là một người ngoài cuộc. Hai người này, trời sinh chính là một đôi, dung mạo năng lực hơi thở của bọn họ, khắp mọi mặt đều xứng đôi như vậy, quả thực chính là trời sinh một đôi, căn bản khiến cho người ta không nhúng tay vào được.

Về mặt Minh Nguyệt Thịnh ở trong mắt Cổ Đức, khiến cho ông không nhìn được thở dài. Ông nhìn Minh Nguyệt Thịnh lớn lên, hôm nay trở thành vua của một nước, đem Nam Phượng quốc xử lý ngay ngắn rõ ràng, không thể không nói hần là một quân Vương rất tốt. Chẳng qua là ở trên mặt tình cảm, hần lại giống như Tiên Hoàng trước sau chấp nhất như vậy, điểm này, là điểm không tốt duy nhất trên người Minh Nguyệt Thịnh.

Hi vọng sau khi Minh Nguyệt Thịnh thấy cảnh tượng trước mắt, mở ra trái tim, tiếp nhận cô gái khác. Nếu không giang sơn xã tắc Nam Phượng quốc này nên kéo dài như thế nào, thật là một vấn đề nhức đầu !

Không đợi Cổ Đức nghĩ những thứ này xong, chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Tháp Cát Cổ Lệ từ không trung rơi xuống, đao Viên Nguyệt của Tô Mi trực tiếp đem phần cổ của ả ta cắt đứt. Mà tiếng kêu của Tháp Cát Cổ Lệ khiến cho Độ Nhất phân tâm, sau khi nghe tiếng rít, Độ Nhất hô to

không tốt, tơ vàng trong tay Phượng Thất Thất đã quấn thật chặt ở trên cổ của hắn.

"Răng rắc ——" thanh âm cổ gãy lìa, Độ Nhất nghe được rõ ràng, hắn chưa từng có nghĩ tới, mình có thể chết đi như vậy. Độ Nhất có chút không cam lòng, cảm thấy cả đời này đều sống rất uất ức. Ở Bồng Lai đảo bị Di Sa áp chế, đến nơi này bị Long Trạch Cảnh Thiên áp chế, bây giờ còn chết ở trong tay một nữ nhân, hắn không cam lòng.

Chẳng qua là, tất cả không cam lòng, theo thanh âm "Răng rắc" mà kết thúc, tính mạng của hắn kết thúc ở chỗ này, không cam tâm nhiều như vậy, vĩnh viễn cũng không có một ngày phản kích .

Tháp Cát Cổ Lệ và Độ Nhất chết đi, khiến cho con người của Long Trạch Cảnh Thiên tối sầm lại, chiêu thức của Phượng Thương quá mãnh liệt, nếu không phải trong tay có Phượng Kiêu, hắn căn bản là gánh không được. Hiện tại hai đồng bọn đã chết, hắn hôm nay sợ rằng cũng là đi ra không được.

Thấy Phượng Thất Thất và một thân Hồng Y xuất hiện ở trước mắt mình, trong lòng Long Trạch Cảnh Thiên nhéo một cái, một đầu đâm vào trong Long Đàm .

"Phượng Thương, Phượng Thất Thất, các người nếu dám tới đây, ta liền đem con các người ném vào trong nước cho cá ăn!"

Long Trạch Cảnh Thiên biết bơi, lúc này hắn không ngừng hướng vào bên trong Long Đàm, cái tay còn lại nâng Phượng Kiêu. Cổ non mịn của Phượng Kiêu, bị Long Trạch Cảnh Thiên cắn một chút, lưu lại máu tươi. Sau khi cảm thấy đau, Phượng Kiêu rốt cục phát ra một tiếng khóc nỉ non .

"Kiêu Nhi ——" vết thương ở trên người Phượng Kiêu, nhưng ở trong lòng Phượng Thất Thất lại cảm thấy vô cùng đau đớn. Phượng Thất Thất không kịp suy nghĩ định bước theo, bị Phượng Thương ngăn cản.

"Long Trạch Cảnh Thiên, người rốt cuộc muốn cái gì?"

Long Trạch Cảnh Thiên đem Phượng Kiêu tiến vào trong nước, rõ ràng đã chuẩn bị xong cá chết lưới rách*(ý nói hai đấu tranh đều bị tận diệt), cho nên mới gây ra vết thương trên cổ của Phượng Kiêu, muốn dùng máu của Phượng Kiêu đem Thủy Sinh trong đàn hấp dẫn tới đây. Người này, thật là ác độc.

"Ta muốn cái gì?" Nghe thấy lời nói của Phượng Thương..., Long Trạch Cảnh Thiên dừng lại, nhìn trên bờ một thân Phượng Thương bạch y, cười ra nước mắt, "Ta muốn cái gì người cũng sẽ cho ta sao? Ta muốn người quỳ xuống! Người quỳ hay không quỳ?"

Lời nói của Long Trạch Cảnh Thiên..., khiến cho Hoàn Nhan Khang tức giận không dứt, "Người là ai, thế nhưng lại muốn biểu ca ta quỳ xuống?"

Lời của Hoàn Nhan Khang nói còn chưa nói hết, Long Trạch Cảnh Thiên đã đưa một đao trên tay nhỏ bé của Phượng Kiêu, "Phượng Thương, người muốn nhìn con của người chết, hay là tôn nghiêm của người quan trọng hơn? Ta muốn người quỳ xuống cho ta, quỳ xuống!"

Hiện trường, một mảnh ngưng trọng, tất cả mọi người nhìn nam tử điên cuồng trong Long Đàm kia. Thanh âm khóc nỉ non của Phượng Kiêu nhọt nhọt truyền đến, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng cũng khiến cho tim của Phượng Thương giống như bị đao cắt.

"Xem ra, người không có thích đứa nhỏ này như vậy! Ha ha ha ha."

Nụ cười của Long Trạch Cảnh Thiên còn chưa kết thúc, Phượng Thương một thân bạch y, quỳ trên mặt đất.

Phượng Thương quỳ, điều này ngoài dự liệu của Long Trạch Cảnh Thiên, thấy nam nhân kiêu ngạo kia, lúc này quỳ gối trước mặt mình, Long

Trạch Cảnh Thiên điên cuồng mà cười lớn lên, "Ha ha ha ha! Phượng Thương, người cũng có hôm nay? Ha ha ha! Người kiêu ngạo như người vậy, lại quỳ gối trước mặt của ta! Ha ha ha!"

Long Trạch Cảnh Thiên điên cuồng, khiến cho người ta tức giận không dứt, Phượng Thất Thất nhìn nam tử bên cạnh đang quỳ thẳng tắp, nước mắt rơi xuống. Một bên là hài tử nàng hoài thai mười tháng, một bên là người nàng yêu đời này kiếp này, điều này khiến cho nàng như thế nào vượt qua được.

Phượng Thất Thất rơi lệ, nụ cười của Long Trạch Cảnh Thiên cứng lại, ánh mắt giống như con rắn ác độc xà, quét trên người của Phượng Thương, "Điều thứ nhất người làm được, rất tốt; điều thứ hai, ta muốn Phượng Thất Thất đi theo ta!"

"Không thể nào!" Không đợi Long Trạch Cảnh Thiên đem lời nói xong, Phượng Thương và Phượng Thất Thất đồng thời mở miệng, hai người ăn ý, khiến cho ánh mắt Long Trạch Cảnh Thiên tối sầm lại, "Nói như vậy, các người là muốn nhìn Phượng Kiêu chết? Ta còn tưởng rằng các người yêu con nhiều như thế nào, không nghĩ tới các người yêu lẫn nhau a!"

Long Trạch Cảnh Thiên lại đưa thêm một đao ở trên tay của Phượng Kiêu, máu đỏ tươi từ trên cánh tay trắng nõn của Phượng Kiêu chảy xuống, máu đỏ lôm, cùng với cánh tay trắng nõn của Phượng Kiêu tạo thành màu sắc rõ nét có thể so sánh với, một giọt một giọt rơi vào trong nước, mỗi một giọt làn sóng lăn tăn màu đỏ nhạt, từng vòng khuếch tán ra, bao phủ trong nước.

Không giống như lúc trước, tiếng khóc của Phượng Kiêu đột nhiên im bật, bé tựa hồ hiểu mình đang trải qua chuyện gì, không hề khóc nữa, ngược lại vẫn nhìn Phượng Thương và Phượng Thất Thất đang ở trên bờ.

"Kiêu Nhi ——" ánh mắt Phượng Kiêu, khiến cho ngực của Phượng Thất Thất đau đến không thở được, "Long Trạch Cảnh Thiên, người làm Kiêu Nhi của ta bị thương, ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Phượng Thất Thất nhảy dựng lên, thân ảnh hồng sắc đập mặt nước mà đến, cùng lúc đó, Phượng Thương cũng như một trận bạch phong, từ trên mặt đất cuộn cuộn nổi lên bão cát, chạy về hướng Long Trạch Cảnh Thiên.

Hai người này sát khí nặng nề, Long Trạch Cảnh Thiên liên tục hướng trong nước thối lui, thời điểm Phượng Thương và Phượng Thất Thất sắp tới trước mặt Long Trạch Cảnh Thiên, một mảnh âm âm từ trong nước vang lên.

Đầm nước màu xanh đột nhiên biến thành màu đen, một con quái vật lớn đột nhiên lao ra mặt nước, bọt sóng khổng lồ đem Long Trạch Cảnh Thiên bao phủ, Phượng Thương đem Phượng Thất Thất cuốn vào trong ngực, mang theo nàng nhanh chóng lên bờ.

"Kiêu Nhi ——" Phượng Thất Thất thét chói tai, nhìn bọt sóng vòng quanh Long Trạch Cảnh Thiên, trong nước biến mất không thấy gì nữa, mà vóc dáng to lớn của con quái thú kia, đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Thần, Thần Long ——" thời điểm Cổ Đức và bốn vị trưởng lão nhìn thấy quái vật trước mắt này, thất kinh, vội vàng lạy xuống. Thủy quái kia, có cổ nhỏ dài và thân thể khổng lồ, chẳng qua là lộ ra nửa phần thân thể, nhìn qua thấy vô cùng khổng lồ.

"Kiêu Nhi! Kiêu Nhi!" Phượng Thất Thất cũng mặc kệ quái vật kia là cái gì, muốn xông qua, lại bị Phượng Thương gắt gao ôm lấy, "Khanh Khanh, nàng bình tĩnh một chút!"

"Chàng bảo ta làm sao bình tĩnh cho được, Kiêu Nhi của ta còn đang ở trong nước, ta muốn đi cứu ——" lời của Phượng Thất Thất còn chưa nói

hết, Phượng Thương một chưởng bổ vào sau gáy của nàng.

Không đợi Minh Nguyệt Thịnh hiểu, Phượng Thương đem Phượng Thất Thất giao cho hắc, "Giúp ta chăm sóc tốt cho nàng!"

"VẬY còn người ——" lời của Minh Nguyệt Thịnh nói còn chưa dứt, đã thấy Phượng Thương nhảy vào trong nước."Phượng Thương." Thì ra là, Phượng Thương ngăn cản Phượng Thất Thất, là lo lắng nàng tiến vào trong nước tìm kiếm Phượng Kiêu, lo lắng Phượng Thất Thất bị thương, mới đối với nàng như vậy, hắc muốn tự mình tiến vào trong nước.

Nghe được một tiếng bọt nước, thủy quái thấy Phượng Thương nhào vào trong nước, nó lại nhìn một chút những người trên bờ kia, sau đó mang theo một cỗ nước xoáy khổng lồ, tiến vào trong nước.

Không đầy một lát, Long Đàm lại khôi phục bình tĩnh, thật sự giống như cái gì cũng không có xảy ra.

"Biểu... biểu ca đâu?" Hoàn Nhan Khang hoàn toàn không thể tin được chuyện phát sinh trước mắt, đột nhiên xuất hiện một con quái vật như vậy, sau đó Long Trạch Cảnh Thiên, Phượng Kiêu, còn có Phượng Thương cũng không trông thấy đâu? Đây, đây là chuyện gì xảy ra?

Hoàn Nhan Khang nhìn về phía Tô Mi, nàng cũng là giật mình không dứt, tựa hồ cũng không có từ trong chuyện mới vừa đã xảy ra tỉnh táo lại, quái vật kia, dĩ nhiên là Long thần? Đây là chuyện gì?

Chỉ chờ thủy quái biến mất, Cổ Đức và bốn vị trưởng lão mới đứng dậy, Tô Mi vội vàng đi tới trước mặt Cổ Đức, "Tộc trưởng, thủy quái kia là cái gì? Cô gia của chúng ta có thể bị nguy hiểm hay không?"

Phượng Thương vào Long Đàm, chuyện này Cổ Đức và bốn vị trưởng lão Đô tận mắt thấy rồi, vẻ mặt của bọn họ còn không có từ trong khiếp sợ khôi phục như cũ.

"Ô Mi cô nương, đó là thần Long của Long Đàm, trăm năm khó gặp, các người lần đầu tiên đến, nó liền xuất hiện, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!" lời nói của Nhị trưởng lão..., khiến cho Tô Mi một trận rùng mình. Rõng trong truyền thuyết không phải là có thể đẳng vân giá vũ*(cười mây đạp gió) sao? Thủy quái kia làm sao lại thành thần Long?

"Vậy biểu ca của ta có thể có chuyện gì hay không?"

Người Hoàn Nhan Khang hiện tại lo lắng nhất là Phượng Thương, một mình hấn xâm nhập vào trong Long Đàm tìm kiếm Phượng Kiêu, vạn nhất có chuyện gì bất trắc xảy ra, chẳng những không tìm được Phượng Kiêu, ngược lại liên lụy tánh mạng của mình, Phượng Thất Thất tỉnh lại chẳng phải là sẽ điên mất sao? !

Vấn đề Hoàn Nhan Khang hỏi, Cổ Đức và bốn vị trưởng lão đều lắc đầu, "Chúng ta không biết."

"Không biết? !" Hoàn Nhan Khang cất cao giọng, "Đây không phải là địa bàn của các người sao? Xuất hiện tình huống như thế, các người lại không biết?"

"Tiêu Dao Vương, người có thể từ trong Long Đàm đi ra, lác đác không có mấy người, ít lại càng ít, bây giờ ngày bảo chúng ta nói, chúng ta làm thế nào biết đây!" Cổ Đức và bốn vị trưởng lão cũng vô cùng gấp gáp, thủy quái này vẫn sinh sống ở trong Long Đàm, được phong làm Long thần, khó gặp.

Lần trước xuất hiện là ở bốn mươi năm trước, khi đó Cổ Đức còn là một tiểu oa nhi, lúc ấy cũng là có người đến xin giải cổ, trong trí nhớ của Cổ Đức còn khắc sâu, người nam nhân kia cuối cùng bị bao phủ ở trong Long Đàm, một mảnh vôi máu xông ra mặt nước, sau lại không có đi ra ngoài. Hôm nay, Phượng Thương vì Phượng Kiêu cố ý vào đầm, chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít.

Lời này, Cổ Đức chỉ là nghĩ ở trong lòng, cũng không có nói ra , nhìn lại bên cạnh mấy vị trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng, nhất định cũng đang nghĩ đến chuyện giống ông. Phượng Thất Thất hôn mê, Phượng Thương tiến vào Long Đàm, nếu ngộ nhờ Phượng Thương có gібất trắс, kết quả cũng không phải là Tường tộc có thể thừa nhận .

Phượng Thương vào Long Đàm, giống như cá tiến vào trong nước, hần lướt đi trong nước tìm kiếm thân ảnh của Long Trạch Cảnh Thiên và Phượng Kiêu. Có kinh nghiệm hơn mười năm trước bị vây ở hàn đàm , Long Đàm đối với Phượng Thương mà nói không là gì. Hần giống như một con cá màu trắng, lượn ở trong làn nước xanh.

Kiêu nhi! Kiêu nhi con ở đâu?

Phượng Thương biết, đích thị là Long Trạch Cảnh Thiên dùng máu đưa của Phượng Kiêu đưa đến con thủy quái kia, chẳng qua là thủy quái kia tựa hồ cũng không có ác ý, nếu không lấy thân hình khổng lồ và lực công kích khổng lồ của nó, lúc này hần đã sớm thành người chết.

Thời điểm đầu của Phượng Thương nhô lên khỏi mặt nước, đôi mắt sắc của Minh Nguyệt Thịnh, là người đầu tiên nhìn thấy được hần." Là Phượng Thương! Các người nhìn, là Phượng Thương!"

"Biểu ca không có chuyện gì! Trời ạ, a di đà Phật!" Người không tin Phật như Hoàn Nhan Khang, lúc này sau khi nhìn thấy Phượng Thương bình an vô sự, cũng kìm lòng không được hô một tiếng "A di đà Phật" .

Phượng Thương chỉ là hơi lộ diện, lấy hơi, một lần nữa đắm vào trong nước.

Đã tiến vào cuối mùa xuân đầu mùa hè, nước trong Long Đàm mặc dù lạnh như băng, nhưng cũng không thấu xương. Phượng Thương trong nước tiếp tục tìm kiếm bóng dáng của Phượng Kiêu, chẳng qua là nước hồ sâu ngàn thước, làm thế nào mới có thể tìm được?

Phượng Thương trong nước tìm kiếm tung tích của Long Trạch Cảnh Thiên và Phượng Kiêu, hắn không biết, ở một đầu khác, Long Trạch Cảnh Thiên đã từ trong nước bơi đi ra ngoài. Mới vừa rồi sóng đánh tới quá mãnh liệt, thật sự là khiến cho hắn ứng phó không kịp, cũng may công phu ở dưới nước của hắn vô cùng tốt, cho nên không bao lâu, liền từ phục hồi lại như cũ.

Long Trạch Cảnh Thiên nổi trên mặt nước chuyện thứ nhất chính là kiểm tra Phượng Kiêu trong ngực, vốn cho là đã trải qua chuyện như vậy, lại đang bị vây ở trong nước, Phượng Kiêu nhất định sẽ chết, không nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của nó chỉ đỏ bừng, miệng mũi đều không ngừng ứa ra nước, tựa hồ còn có nước ở trong miệng. Long Trạch Cảnh Thiên vội vàng đem nước trong bụng Phượng Kiêu áp đi ra ngoài, chờ nó đem nước hoàn toàn phun ra, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại lần nữa, Long Trạch Cảnh Thiên cách bờ đã rất xa, có thể xa xa thấy vài bóng người trên bờ. Bây giờ hắn đang ở trung tâm của Long Đàm, từ nơi này đến trên bờ còn cần một thời gian ngắn. Suy nghĩ một chút, Long Trạch Cảnh Thiên tính toán không nên dây dưa, trước mang theo Phượng Kiêu rời đi, sau tính toán tiếp. Vô luận như thế nào, Phượng Thất Thất hắn tuyệt đối sẽ không buông tay .

"Đây không phải là Long Trạch Cảnh Thiên sao!" Đang lúc Long Trạch Cảnh Thiên nghĩ tới lúc rời đi, đôi mắt sắc bén của Tô Mi, nhìn thấy trong nước có cái đầu nhô lên, mặc dù cách khá xa, nhưng Tô Mi vẫn phân biệt được rõ ràng khí chất đó căn bản không phải là Phượng Thương. Trừ Phượng Thương, hiện tại chỉ có Long Trạch Cảnh Thiên ở trong hồ, người này nhất định là hắn! Chẳng qua là, Long Trạch Cảnh Thiên ở bên trong Long Đàm, không có thuyền, làm thế nào mới có thể bắt được hắn, đó là một vấn đề!

Đang lúc đám người Tô Mi gấp gáp, một tiếng "Ngô" , Phượng Thất Thất tỉnh lại. Phượng Thương hạ thủ không nặng, chẳng qua là làm cho nàng

tạm thời ngắtđi, cho nên không đầy một lát, Phượng Thất Thất liền tỉnh lại. Nhìn thủy quái mới vừa rời không thấy, nhìn lại Phượng Thương không ở bên cạnh, Phượng Thất Thất đã đoán ra vấn đề.

"Biểu tẩu ——" nhìn ra vẻ mặt của Phượng Thất Thất có cái gì không đúng, Hoàn Nhan Khang vội vàng tiến lên, "Biểu ca không có chuyện gì, biểu tẩu yên tâmđi!"

Hoàn Nhan Khang nói như vậy, vẻ mặt Phượng Thất Thất lại càng trầm xuống. Phượng Thương chàng tốt thật, đều nói vợ chồng đồng tâm, lúc này thế nhưng một mình chàng mạo hiểm, để ta ở một bên, đây làđồng tâm sao!

"Hắn hiện tại ở nơi nào?"

Phượng Thất Thất hỏi như vậy, Hoàn Nhan Khang không biết nàng nói rốt cuộc là hỏi Phượng Thương hay là Long Trạch Cảnh Thiên. Vội vàng đem hướng đi của hai người đều nói cho Phượng Thất Thất, vừa nghe nói Phượng Thương quả nhiên xuống Long Đàm, trong lòng Phượng Thất Thất nghẹn lại. Tên khốn kiếp này! Mặc dù khí trời ẩm áp, nhưng Long Đàm nước lạnh, Những năm trước Phượng Thương vốn là bị hàn độc hành hạ, mặc dù hiện tại thân thể tốt lắm, mà dù sao ngâm mình ở trong nước lạnh không phải là chuyện tốt, thật sự là ngu ngốc!

Phượng Thất Thất không nói chuyện, đôi mắt đẹp nhìn chung quanh, cách đó không xa phát hiện một tấm ván gỗ chà xát quần áo, lập tức đi qua cầm lên, giơ tay ném vào trong nước.

"Tiểu thư ——" Tô Mi đại khái đoán được ý tứ của Phượng Thất Thất, còn chưa kịp ngăn trở, Phượng Thất Thất đã nhảy dựng lên, nhẹ nhàng rơi trên tấm ván gỗ ở trong nước.

"Gọi Tấn Mặc tới!" Phượng Thất Thất quay đầu lại dặn dò một câu, đạp chân đi trong nước, lái vào trong Long Đàm.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Yêu Là Phải Chiếm Giữ (Hạ)

Chỉ thấy, nàng kia không nhiễm bụi trần, ở trên mặt nước nhẹ nhàng đập qua, giống như một chú chuồn chuồn lửa, ở trên mặt nước chơi đùa, một màn này khiến cho mọi người trên bờ thấy vậy ngây dại .

Đợi đến lúc Phượng Thương nổi lên mặt nước một lần nữa, nhận thấy được một tia khác thường, nhìn lại, Phượng Thất Thất đã đến trước mặt hân.

"Khanh Khanh ——" Phượng Thương lời còn chưa nói hết, đã bị tơ vàng trong tay Phượng Thất Thất quấn quanh, mang ra khỏi mặt nước, "Trở về sẽ trừng phạt chàng! Trước cứu Kiều Nhi!"

Thời điểm Phượng Thương và Phượng Thất Thất đuổi tới, Long Trạch Cảnh Thiên chỉ cách bờ bên kia có năm thước, hân đã sớm phát hiện Phượng Thương và Phượng Thất Thất đuổi đến đây, lại không nghĩ rằng hai người chỉ dựa vào một tấm ván gỗ là có thể lướt qua mặt nước đi tới trước mặt mình.

"Trả lại con cho ta!" Tơ vàng trong tay của Phượng Thất Thất bay múa, có thể nhìn ra nàng kia có ý muốn giết mình, trong mắt Long Trạch Cảnh Thiên tràn đầy sự không cam lòng, dứt khoát nắm Phượng Kiều, cùng nhau chìm vào trong nước.

Phượng Thất Thất, không chiếm được người, ta cũng sẽ không để cho người vui vẻ! Mặc dù hận, ta cũng muốn sống ở trong lòng người!

Long Trạch Cảnh Thiên không có chú ý đến, cùng lúc đó, Phượng Thương và Phượng Thất Thất song song tiến vào trong nước, bơi tới đây.

Trong nước Long Trạch Cảnh Thiên thấy đối diện có hai người tới, nghĩ bóp chết Phượng Kiều, tiếc rằng tốc độ của Phượng Thương so với hắc còn nhanh hơn.

Còn không có cảm thấy đau, hai cổ máu loăng từ dưới gối của Long Trạch Cảnh Thiên bắt đầu lan ra, đến lúc cảm thấy đau, tơ vàng trong tay Phượng Thất Thất đã đem Phượng Kiều dẫn theo đi ra ngoài.

Phượng Thương muốn động thủ giết Long Trạch Cảnh Thiên, lại bị Phượng Thất Thất kéo ra ngoài. Thấy trong nước bóng ma đến càng ngày càng gần, Phượng Thất Thất hét lớn một tiếng "Đi", cùng Phượng Thương đập mặt nước, nhanh chóng lên bờ.

Mặc dù mới vừa rồi Phượng Thương đã nhìn thấy qua hình dáng của thủy quái, lúc này lại nhìn thấy một lần nữa, vẫn cảm thấy quái vật kia rất kinh khủng. Hai người mới vừa lên bờ, cái đầu dài nhỏ của thủy quái kia đã nổi lên mặt nước, trong miệng ngậm chính là thân thể của Long Trạch Cảnh Thiên, hắc còn đang giãy dụa, chẳng qua là từ đầu gối trở xuống đã hoàn toàn không thấy.

"Cứu mạng! Cứu ta!"

Trong miệng Thủy quái phát ra mùi tanh, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên trong lòng có loại sợ hãi trước nay chưa từng có, hắc không muốn trở thành thức ăn trong miệng quái vật kia? Hắc không muốn như vậy! Không muốn!

Bên này, Phượng Thất Thất và Phượng Thương đã lên bờ, Phượng Thất Thất chỉ lướt qua thủy quái, chuyên tâm cấp cứu chữa trị cho Phượng Kiều. Cũng may Phượng Kiều chỉ bị sặc nước, mặc dù khuôn mặt nhỏ trắng bệch, nhưng cũng không đáng lo ngại, Phượng Thất Thất thở phào nhẹ nhõm, Phượng Thương vội vàng vận công đem tã lót của Phượng Kiều hong khô.

"Cứu ta!" Tiếng kêu thảm thiết của Long Trạch Cảnh Thiên truyền đến, Phượng Thất Thất ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn nam nhân đáng thương kia đang giãy dụa ở trong miệng thủy quái, trong mắt ngoại trừ lạnh như băng như sương, không có cảm xúc khác.

Nếu như không phải là phát hiện thủy quái đang tới gần, nhất định nàng sẽ đích thân giết Long Trạch Cảnh Thiên. Tính kế Phượng Kiều như vậy, Phượng Thất Thất làm sao có thể cứu hắn!

"Cứu ta! Van cầu các người, cứu ta!" Long Trạch Cảnh Thiên không biết tại sao bây giờ thủy quái còn không ăn mình, chẳng qua là hàm răng sắc bén của nó đã xuyên thấu lồng ngực của hắn, Long Trạch Cảnh Thiên cảm giác được tính mạng của mình chỉ một chút xíu nữa sẽ trôi đi mất, nhưng vẫn không nhịn được vùng vẫy muốn cầu Phượng Thất Thất cứu mình, tiếc rằng trả lời hắn lại là ánh mắt lạnh lùng như băng của cô gái kia.

Ánh mắt này, khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên trong lòng run lên. Đường như Phượng Thất Thất vô luận ôn nhu, xinh đẹp, giáo hoạt, quý khí, còn chưa từng có thái độ như vậy, giống như, nàng hận hắn không lập tức đi chết đi.

Đúng, nàng hi vọng hắn lập tức đi chết.

Long Trạch Cảnh Thiên, cảm thấy ánh mắt bắt đầu mơ hồ. Trên người truyền đến đau đớn, đã không thể dùng lời nói đơn giản để hình dung.

Sau khi Phượng Thất Thất cứu trị*(cấp cứu+ chữa trị) cho Phượng Kiều xong, Phượng Thương ôm nhi tử, nắm cả eo thon của nàng, hai người càng chạy càng xa, chỉ để lại cho Long Trạch Cảnh Thiên một bóng lưng lãnh mạc*(lạnh nhạt, hờ hững), mà bóng lưng kia, lại khiến cho Long Trạch Cảnh Thiên từ đáy lòng bắt đầu lạnh cả người. Hắn biết, lần này thật sự là thua.

"Biểu ca biểu tấu, hai người không có sao chứ! Kiêu Nhi không có sao chứ!"

Bên ngoài Long Đàm đám người Hoàn Nhan Khang vội vã chạy tới, đúng lúc, thủy quái há mồm đem Long Trạch Cảnh Thiên nuốt vào trong bụng.

Thấy cảnh tượng này, mọi người trong lòng cả kinh, chỗ tốt là thủy quái này cũng không có đả thương những người khác, mà là nhìn bọn họ một cái, rồi chìm vào trong nước một lần nữa. Tất cả, lại trở nên gió êm sóng lặng .

"Kiêu nhi không có chuyện gì!" Nói xong lời này, chân Phượng Thất Thất mềm nhũn, ngồi phịch ở trong ngực Phượng Thương.

Mới vừa rồi không cảm thấy sợ, hiện tại nhớ tới, nếu là Phượng Kiêu có chuyện gì bất trắc, trong lòng nằngáy náy vĩnh viễn.

"Tấn Mặc, mau xem cho khanh khanh một chút!" Phượng Thương Thấy đáy mắt Phượng Thất Thất thất thần, lập tức để cho Tấn Mặc bắt mạch cho Phượng Thất Thất, kết quả là nàng bình an không có việc gì, Phượng Thương mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vương gia, không bằng để ta xem cho ngài một chút đi!" Tấn Mặc đi tới bên cạnh Phượng Thương, bắt mạch cho hắn, qua một lúc lâu, mới gật đầu, "Vương gia cũng không có chuyện gì!"

Nghe Tấn Mặc nói Phượng Thương không có chuyện gì, Phượng Thất Thất mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại. "Không có chuyện gì là tốt rồi! Người một nhà bình an là tốt rồi!"

"Đúng a! Không có chuyện gì là tốt rồi! Tiểu thể tử không có chuyện gì, tiểu thư không có chuyện gì, cô gia cũng không còn chuyện, thật tốt quá!" Chuyện mới vừa rồi, thật sự là đem Tô Mi làm cho sợ hãi, nàng sợ cái thủy

quái kia sẽ khiến cho Phượng Thất Thất và Phượng Thương biến thành cái dạng gì. Bây giờ nhìn đến bọn họ bình an, Tô Mi con người nóng lên, một hơi bị ngăn ở ngực cũng được thoát ra. "Không có chuyện gì là tốt rồi!"

Bởi vì liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cửa ải Phượng Thương vào Long Đàm trực tiếp miễn đi, ngày thứ hai Cổ Đức liền ôm Phượng Kiêu đi gặp mấy vị trưởng lão

Lúc trước các trưởng lão cũng không có quan tâm nhiều đến Phượng Kiêu, trừ Đăng Nguyên trưởng lão còn đang giải trừ độc nghiện, còn lại bốn vị trưởng lão đều chờ nhĩ tử của Phượng Thương và Phượng Thất Thất. Ngày hôm qua một màn Phượng Thương và Phượng Thất Thất ở trong Long Đàm bọn họ đã được chứng kiến, cộng thêm thần Long xuất hiện, bốn người sau khi bàn bạc quyết định sẽ giải cổ cho Phượng Kiêu.

"Thế nào rồi?" Cổ Đức mặc dù là cao thủ giải cổ, nhưng ở Tường tộc, trưởng lão mới là biểu tượng của quyền lợi, hưởng chi cổ thuật của các trưởng lão so với ông còn cao hơn, ông ôm Phượng Kiêu đi chính là đến gặp mấy vị này trưởng lão.

"Kỳ quái!" Đại trưởng lão sau khi tự mình kiểm tra cho Phượng Kiêu xong, ánh mắt trở nên kỳ quái, lại đổi Nhị trưởng lão tới kiểm tra, "Lão Đại, hài tử này không phải là?"

Lời của Nhị trưởng lão còn chưa nói xong, vẻ mặt của lão trở nên rất giật mình, chờ hai vị trưởng lão còn lại kiểm tra xong, vẻ mặt bốn người giống nhau.

"Làm sao vậy?" Cổ Đức nhìn bốn vị trưởng lão, cảm thấy hình như có chuyện gì xảy ra. Đối với câu hỏi của ông, Đại trưởng lão không có trả lời, mà là để cho Cổ Đức tự mình kiểm tra cho Phượng Kiêu.

Sau khi kiểm tra, ánh mắt của Cổ Đức trở nên phức tạp và kích động.

"Hài tử này chẳng lẽ chính là cổ người trăm năm khó gặp trong truyền thuyết?"

"Ừ!" Đại trưởng lão gật đầu, "Nghe nói đứa nhỏ này lúc ở trong bụng mẹ trúng cổ độc, chắc là từ lúc ở trong bụng mẹ đã bắt đầu nuôi cổ."

Cách nói của Đại trưởng lão càng khẳng định phán đoán của Cổ Đức, ông cũng không biết nói cái gì cho phải, sau khi cùng bốn vị trưởng lão bàn bạc, lập tức sai người đi mời vợ chồng Phượng Thương tới đây.

"Cổ người?"

Nghe thấy cái từ này, Phượng Thất Thất chân mày cau lại. Nghe tựa hồ không tốt, nhưng tại sao nàng lại thấy được trong mắt của mấy vị trưởng lão sáng long lanh như sao?

"Cổ người là cái gì?"

"Dựa theo cách nói của chúng ta, cổ người chính là cổ thần ban cho người của Tường tộc, là trời cao ban ơn cho chúng ta."

Ngũ trưởng lão nói những lời này, Phượng Thất Thất cũng không hoài nghi, nhưng Phượng Kiều là cổ người, làm sao nghe thấy có chút không giống với người bình thường, cảm giác là lạ.

"Công chúa, ở Tường tộc chúng ta, cổ người là có vinh dự cao nhất."

Đại trưởng lão lớn tuổi hơn, nhìn thấu băn khoăn trong lòng của Phượng Thất Thất, vội vàng giải thích cặn kẽ về cổ người cho nàng. Trong lịch sử của Tường tộc, thời điểm mỗi lần xuất hiện cổ người, Tường tộc cũng sẽ đạt được bước phát triển mạnh mẽ. Cổ người, nghe thì rất kinh khủng, thật ra thì chỉ nói là người này từ trong bụng Mẹ đã nuôi cổ, rồi sau khi sinh ra đem cổ thuật vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, cũng không phải là quái vật.

Trăm năm qua, Tường tộc còn không có xuất hiện cổ người, mặc dù có người lúc đang mang thai ăn vào sâu độc, nghĩ sẽ sinh ra cổ người, nhưng là không có một người nào, không có một cái nào thành công, không nghĩ tới Phượng Kiều lại là một hài tử như vậy.

"Ý của các ngài là, không giúp Kiều Nhi giải cổ?" Phượng Thương thoáng cái đã bắt được ý ở bên trong lời nói.

Thấy Phượng Thương vạch trần, Cổ Đức xấu hổ nở nụ cười, "Nhiếp chính Vương thật thẳng thắn, ý của chúng ta là chính là chỗ này. Vốn là các người tới giải cổ, nhưng là Tiểu thể tử là cổ người khó có được, hơn nữa mới vừa rồi chúng ta cẩn thận kiểm tra, cổ độc trên người Tiểu thể tử đối với bé cũng không có bất kỳ nguy hại gì, ngược lại sâu độc kia bởi vì ở chung một chỗ với Tiểu thể tử từ trong bụng mẹ, sẽ hết sức bảo vệ Tiểu thể tử."

Cổ Đức nói như vậy, Phượng Thương cũng nghĩ tới, Phượng Kiều sau khi sinh đúng là có chút bất đồng, con cũng không có bệnh trạng trúng cổ độc như hân, ngược lại giống với hài tử bình thường có thể ăn có thể ngủ, chẳng lẽ là đúng như Cổ Đức nói?

"Ý của chúng ta là, muốn giữ Tiểu thể tử lại." Lời của Nhị trưởng lão vừa nói ra, sắc mặt của hai người Phượng Thương và Phượng Thất Thất biến đổi, Nhị trưởng lão vội vàng giải thích, "Chúng ta sẽ không tổn thương Tiểu thể tử, chúng ta muốn đem cổ thuật tốt nhất truyền cho Tiểu thể tử, dù sao cổ người trăm năm khó gặp, nếu Tiểu thể tử thích, chúng ta nguyện ý đem tất cả cổ thuật truyền thụ cho Tiểu thể tử."

Phượng Thương và Phượng Thất Thất mặc dù không biết rõ tầm quan trọng của cổ người đối với Tường tộc, nhưng lúc này thấy vẻ mặt năm người trước mắt, đại khái có thể đoán ra cổ người đại khái chính là một loại lãnh tụ tinh thần tồn tại, cho nên bọn họ mới có thể tích cực như vậy.

Để cho Phượng Kiều ở lại Tường tộc, học tập cổ thuật, dường như chuyện này thoát nhìn có chút không thể nào. Như vậy có nghĩa là bọn họ và Phượng Kiều phải xa nhau, hơn nữa Phượng Kiều chưa chắc sẽ thích con sâu nhỏ trong cơ thể mình, chưa chắc sẽ nguyện ý học tập cổ thuật.

Trầm mặc một lúc lâu, Phượng Thương nhìn về phía Phượng Thất Thất. Phượng Thất Thất có thể đọc hiểu được ý tứ trong mắt của Phượng Thương, hướng hân gật đầu.

"Nếu sâu độc đối với Kiều Nhi không có nguy hại, chúng ta có lẽ là mang Phượng Kiều trở về." Phượng Thương trả lời, khiến cho ánh sáng thiêu đốt ở trong mắt mấy vị trưởng lão nháy mắt tắt lửa. Bọn họ mới vừa rồi còn hy vọng xa vời Phượng Thương và Phượng Thất Thất sẽ cho Phượng Kiều ở lại, bây giờ cha người ta không muốn, bọn họ cũng không thể lấy cứng rắn để đoạt, dù sao Phượng Kiều không phải là người của Tường tộc, hơn nữa bé còn nhỏ như vậy, không thể rời xa cha Mẹ.

"Nhưng ——" hiện tại nhìn ra trong mắt mấy vị này lão nhân mất mát, Phượng Thất Thất ở bên cạnh đã mở miệng.

Nghe thấy một từ "Nhưng", Đại trưởng lão tựa hồ lại thấy được hi vọng, "Nhưng cái gì? Công chúa có điều kiện gì, chúng ta cũng có thể đáp ứng!"

Đại trưởng lão nói như vậy, mấy vị trưởng lão bên cạnh đều dùng sức gật đầu, "Đúng đúng đúng! Điều kiện gì chúng ta đều đáp ứng!"

Nhìn thấy biểu tình của mấy vị trưởng lão, khiến cho Phượng Thất Thất cười lắc đầu, "Nhận thấy các vị sẽ không thương tổn Kiều Nhi, ta rất yên tâm. Chúng ta sẽ không lấy hạnh phúc của nhi tử của mình để làm điều kiện trao đổi! Mặc dù ta và Thương là cha Mẹ của Kiều Nhi, nhưng chúng ta không có quyền lợi quyết định tương lai của Kiều Nhi. Quyết định của chúng ta là, chờ Kiều Nhi lớn, để cho chính bé tự mình lựa chọn. Nếu như

Kiêu Nhi nguyện ý học tập cổ thuật, nguyện ý ở lại Tường tộc, ta và Thương tuyệt đối sẽ không phản đối."

Lời của Phượng Thất Thất vừa nói ra..., chẳng khác nào cho những người này uống định tâm hoàn*(định tâm hoàn: thuốc an thần).

Cổ Đức cho là Phượng Thương và Phượng Thất Thất là người tôn quý như vậy, nhất định sẽ không để cho hài tử học tập cổ thuật, dù sao cổ thuật ở trong mắt người khác là một loại người kinh khủng. Không nghĩ tới hai người này thế nhưng sáng suốt như vậy, đem quyền lựa chọn để lại cho Phượng Kiêu.

"Công chúa, người và Nhiếp Chính Vương thật sự nghĩ như vậy?"

Phượng Thương và Phượng Thất Thất sáng suốt như vậy, cũng là ngoài dự liệu của mấy vị trưởng lão. Để cho Phượng Kiêu tới chọn, đưa bé kia nhất định sẽ lựa chọn cổ thuật và Tường tộc, trong cơ thể hẳn có cổ, chỉ cần sâu độc này và hài tử nuôi dưỡng tình cảm tốt đẹp, hài tử đó cũng sẽ không bài xích cổ thuật, cũng sẽ không bài xích sâu độc. Phượng Thương và Phượng Thất Thất để cho nhi tử tự mình lựa chọn, thật ra thì kết quả này bốn vị trưởng lão có thể dự liệu được.

"Đúng vậy. Tương lai của hài tử của chúng ta, hãy để cho bé tự mình lựa chọn, chúng ta làm cha mẹ sẽ không can thiệp."

"Cám ơn!" Đại trưởng lão có chút kích động, khóe mắt có chút hồng, "Nếu hai vị sáng suốt như vậy, chúng ta cũng không có ý gì khác. Chúng ta cũng tôn trọng ý kiến của Tiểu thể tử, bất kể lúc nào Tiểu thể tử muốn học, cũng có thể tới Tường tộc, cửa lớn của Tường tộc chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ mở rộng chào đón Tiểu thể tử!"

"Đúng! Bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây!"

Có được sự hứa hẹn của Bốn vị trưởng lão cộng thêm Cổ Đức, khiến cho Phượng Thương và Phượng Thất Thất càng thêm yên tâm, về phần Phượng Kiêu sau này như thế nào, có lẽ trưởng thành sẽ có sự lựa chọn của mình!

"Biểu tẩu, tẩu thật sự để cho Kiêu Nhi tự mình lựa chọn sao? Ta cảm thấy đứa nhỏ này rất thích nơi này a?" Hoàn Nhan Khang đùa Phượng Kiêu, trêu chọc khiến cho Phượng Kiêu bật cười "Khanh khách".

Khiến cho người ta ngạc nhiên chính là, Phượng Kiêu cũng không có bởi vì lúc trước ngâm nước ở LongĐàm mà thân thể xuất hiện biến cố, ngược lại bú no sữa, ngủ một giấc, lại giống trước kia. Nếu là hài tử bình thường, ít nhất cũng sẽ bị bệnh mất mấy ngày, đứa nhỏ này cũng vô cùng khỏe mạnh.

"Ừ! Nếu như Kiêu Nhi thích, chúng ta sẽ không phản đối."

"Biểu tẩu, tẩu cùng biểu ca thật sự là quá sáng suốt rồi!"

Hoàn Nhan Khang và Phượng Thất Thất vừa nói chuyện, Phượng Thương đi tới, sắc mặt có chút nặng nề.

"Biểu ca, sao vậy?" Thấy thư tín ở trong tay Phượng Thương, Hoàn Nhan Khang đứng lên. Chẳng biết tại sao, trong lòng Hoàn Nhan Khang dự cảm có chuyện chẳng lành, không đợi hần đoán ra rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Phượng Thương đã trực tiếp nói ra một câu khiến cho hần bị hù dọa

"Hoàn Nhan Kiệt đã chết."

"Cái gì? !" Tin tức này từ trong miệng Phượng Thương nói ra, không chỉ Hoàn Nhan Khang, ngay cả Phượng Thất Thất và Tô Mi bên cạnh cũng bị hù dọa.

"Kiệt Nhi làm sao lại chết?"

Phượng Thất Thất đoạt lấy thư tín trong tay Phượng Thương, nhìn từ đầu đến cuối, sau khi nhìn thấy chữ của Đông Phương Lam tự tay viết Hoàn Nhan Kiệt bằng hà, nước mắt Phượng Thất Thất trực tiếp rơi xuống. Cái kia, hài tử nho nhỏ, cứ như vậy không tồn tại ? Lúc nàng đi Hoàn Nhan Kiệt còn lưu luyến không rời lôi kéo nàng, bảo nàng nhất định phải mang đệ đệ trở lại chơi cùng với hắn, không nghĩ tới chỉ tách biệt ngăn ngùn mấy tháng, nhưng thành vĩnh biệt.

"Hoàn Nhan Hồng tên khốn kia!" Chờ Hoàn Nhan Khang nhìn xong thư tín, nghiêng răng nghiêng lợi mắng lên.

Thì ra là, bên cạnh Hoàn Nhan Kiệt có một cung nữ là nội gián của Hoàn Nhan Hồng, Hoàn Nhan Hồng sau khi bại căn bản không cam lòng, hắn hình như đoán được mình sẽ có kết cục như thế nào, lệnh cho nội gián dứt độc dược cho Hoàn Nhan Kiệt.

"Người này thật là đáng chết! Ta thật là hận mình ban đầu nhân từ, giữ hắn một cái mạng."

Phượng Thất Thất trong mắt một mảnh tối tăm, hồ dữ không ăn thịt con, Hoàn Nhan Hồng biến thái đã vượt ra khỏi phạm vi người bình thường, lại có thể đối với con mình hạ độc thủ, người này Tâm rốt cuộc làm bằng gì!

"Ta muốn hắn chết!"

Hàn khí trên người Phượng Thất Thất, Hoàn Nhan Khang chưa từng bao giờ nhìn thấy. Hắn chưa từng gặp Phượng Thất Thất hận một người như vậy, cũng chưa từng gặp Phượng Thất Thất sát khí nồng đậm như vậy. Hoàn Nhan Hồng thật không ra gì, lại làm ra chuyện như vậy ! Đáng chết!

"Ta sẽ trả lời ngoại tổ mẫu, đối với Hoàn Nhan Hồng lăng trì xử tử."

"Lăng Trì còn tiện nghi hắn! Phải tìm người cầm đao tốt nhất, cắt từng miếng từng miếng thịt xuống , ta muốn xem hắn Tâm rốt cuộc làm bằng gì!

Hoàn Nhan Kiệt có cái gì sai! Đây chính là con trai ruột của hân!"

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Phượng Thất Thất đã khẽ run. Nàng vẫn không thể tiếp nhận một sự thật như vậy, hài tử hồn nhiên đáng yêu như vậy, lại chết ở trong tay cha ruột của mình, Hoàn Nhan Hồng thật sự so với súc sinh còn không bằng!

"Được!" Phượng Thương đem Phượng Thất Thất ôm vào trong ngực, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng đang run rẩy của nàng, "Đều dựa theo Khanh Khanh nói !"

Phượng Thương trong mắt sự lãnh lẻo không thấy đáy, tại phía xa Bắc Chu quốc trong đại lao Hoàn Nhan Hồng cũng không biết, đang chờ hân, là lăng trì ba ngày ba đêm, sớm biết kết quả thống khổ như vậy, hân thề nhất định sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

..... Phân cách tuyến.

Năm năm sau.

Kể từ sau khi hoàng đế Bắc Chu quốc Hoàn Nhan Kiệt băng hà, trong nước rung chuyển, tân hoàng Hoàn Nhan Khang lên ngôi, cuối cùng năm năm, đem lực lượng chống đối trong nước sát nhập vào bản đồ Bắc Chu quốc, phần tử đã từng gây tai vạ cho Đông Lỗ quốc từng việc trấn áp, cuối cùng nghênh đón thời đại hòa bình thịnh vượng.

Mà từng một thời hiển hách Nhiếp chính Vương Phượng Thương và Trấn Quốc công chúa Phượng Thất Thất, sau khi tình hình trong nước trở lại bình thường, bỏ lại một phong thư chào từ giã, mang theo một nhà già trẻ đi đất phong Ung châu của Nhiếp chính Vương, từ đó không hề hỏi tới việc trong triều nữa.

"Khốn kiếp, khốn kiếp!" trong hoàng cung Bắc Chu, Hoàn Nhan Khang sau khi nhìn một phong thư xong mắng to lên, "Ngôi vị hoàng đế này rõ

ràng phải là biểu ca, lại đem đây cho ta! Thật là quá khốn kiếp!"

"A Khang, chàng đang ở đây nói cái gì đó?"

Đã là người phụ nữ cao quý nhất của một nước Tô Mi nâng cao bụng vào ngự thư phòng, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng mắng đầy tức giận của Hoàn Nhan Khang, biết hẳn lại là vì chuyện của Phượng Thương, lập tức cười lên.

"Tiểu Mi Nhi, sao nàng lại tới đây? Người hầu hạ của nàng đâu? Đi đâu vậy?"

Thấy Tô Mi, Hoàn Nhan Khang lập tức trở nên ôn nhu, vội vàng tiến lên đỡ lấy Tô Mi, cẩn thận từng ly từng tí theo ở bên người nàng, "Không phải đã bảo nàng là ở tẩm cung chờ ta sao? Có trách ta chậm trễ hay không? Ta xử lý một chút chuyện nữa là xong rồi, nàng hãy chờ ta một chút a! Đúng rồi, nàng có đói bụng không? Cục cưng thế nào rồi?"

Hoàn Nhan Khang hỏi liên tiếp mấy vấn đề, khiến cho Tô Mi chỉ có thể làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Kể từ sau khi nàng mang thai, Hoàn Nhan Khang so với nàng một phụ nữ có thai còn khắt khe hơn, mỗi ngày cũng đều như vậy, Tô Mi hoài nghi Hoàn Nhan Khang bị "chứng tiền sản uất ức" như lời Phượng Thất Thất nói.

"Tấn Mặc nói ta nên đi lại nhiều một chút, như vậy mới dễ sinh! Vừa lúc sang đây gặp chàng, ta cũng nhớ chàng nữa!"

Một câu nói "Ta nhớ nàng" của Tô Mi, khiến cho tâm tình của Hoàn Nhan Khang rất tốt, "Ta cũng nhớ nàng, yêu yêu!"

Nhìn miệng của Hoàn Nhan Khang đến gần, Tô Mi "Ba" một cái, đưa tay đẩy ra, "Buồn nôn đã chết! Bên cạnh còn có người đấy!"

Hoàn Nhan Khang bị đánh, cũng không tức giận, ngược lại đem phong thư mới vừa nhận được đưa cho Tô Mi. "Nàng xem một chút! Biểu ca cùng biểu tẩu mang theo di dưỡng đi thiên hạ đệ nhất trang hưởng phúc, đem ta ném ở đây làm cu li, Tiểu Mi nhi, nàng nói xem ta có phải là rất ủy khuất, có phải bọn họ khi dễ ta hay không? !"

Vừa nghe nói Phượng Thất Thất gửi thư, Tô Mi cao hứng vô cùng, "Tiểu thư gửi thư rồi? Không biết tiểu thư có khỏe hay không, nàng lần này nôn nghén lợi hại, không biết tình trạng nôn nghén khá hơn chút nào không!"

Mặc dù đã trở thành hoàng hậu của một nước, ra cửa cũng là tiền hô hậu ủng, thế nhưng cách gọi của Tô Mi đối với Phượng Thất Thất vẫn không thay đổi, như cũ coi nàng là tiểu thư trong lòng mình.

Sau khi đọc thư xong, vẻ mặt của cao hứng của Tô Mi biến thành mếu máo, có thể nhìn ra Tô Mi không vui vẻ, Hoàn Nhan Khang biết nàng cũng muốn đi thiên hạ đệ nhất trang, nhưng là bởi vì mang thai, hơn nữa còn là mang thai lần đầu, cho nên phải ở lại trong hoàng cung an thai. Nếu không dựa theo tình cảm của Tô Mi đối với Phượng Thất Thất, nhất định sẽ đem hân vị hoàng đế này quăng sang một bên, đi theo Phượng Thất Thất đi thiên hạ đệ nhất trang.

"Tiểu Mi nhi, đừng buồn nữa, chờ sau khi sinh hài tử, ta sẽ dẫn nàng đi Ung châu có được hay không?"

"Hừ! Còn nói ! Cũng tại chàng! Chàng cái bại hoại này!" Tô Mi nghĩ đến đây đã cảm thấy tức giận, nàng chưa bao giờ rời xa Phượng Thất Thất thời gian dài như vậy, huống chi hiện tại Phượng Thất Thất phải chiếu cố ba hài tử, còn không biết nàng có chịu nổi không. Đúng lúc này Tô Mi lại có bầu, không thể theo ở bên cạnh Phượng Thất Thất, đây hết thấy hết thấy cũng là do Hoàn Nhan Khang "Kẻ đầu sỏ" mang đến .

Nghĩ như vậy, Tô Mi ra sức nện cho Hoàn Nhan Khang một phát.

"Ai nha —— Tiểu Mi Nhi, nàng đánh ta đau quá!" Hoàn Nhan Khang ôm bộ ngực ngồi chồm hồm xuống, trong miệng một mực kêu la, mặc dù một chiêu này đã không có tác dụng từ lâu, nhưng vào lúc này dường như vẫn còn có thể dùng.

"Thế nào? Có phải rất đau hay không?"

Tô Mi nhớ tới một quyền kia của mình mới vừa rồi không nhẹ không nặng, lập tức muốn đi đỡ Hoàn Nhan Khang, "Thật xin lỗi! Ta chính là nghĩ tiểu thư."

"Tiểu Mi Nhi, trong lòng nàng lúc nào cũng là biểu tấu, có từng đem ta và hài tử đặt ở vị trí thứ nhất?" Hoàn Nhan Khang ngồi chồm hồm trên mặt đất, thanh âm có chút nghẹn ngào. Hẳn như vậy, ngược lại khiến cho Tô Mi trong lòng sợ hãi. Hình như Hoàn Nhan Khang cho tới bây giờ cũng không có như vậy, bất kể nàng như thế nào, Hoàn Nhan Khang từ trước đến nay đều cười hì hì, cũng không từng oán trách, hôm nay tại sao?

"Ta."

"Tiểu Mi nhi, nàng là thê tử của ta, là mẹ hài tử của ta, là hoàng hậu của Bắc Chu quốc, nhưng là ở trong lòng nàng, biểu tấu từ trước đến nay vẫn luôn xếp hạng thứ nhất, nàng có biết như vậy khiến cho lòng ta rất khó chịu không?"

Hoàn Nhan Khang tiếp tục che ngực ngồi cạnh, không nhìn tới Tô Mi, trong thanh âm có sự xót xa.

Hẳn như vậy, khiến cho Tô Mi trong lòng có chút hoài nghi, chẳng lẽ nàng thật sự quá quan tâm Phượng Thất Thất, cho nên không để ý Hoàn Nhan Khang? Nàng vốn cho là Hoàn Nhan Khang sẽ không để ý những thứ này, không nghĩ tới hẳn thật sự để ở trong lòng.

"Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta chính là lo lắng tiểu thư, nàng hiện tại cũng đang mang thai, nôn nghén lợi hại, ta lo lắng tiểu thư thân thể
.."

"Ta đây thì sao? Nàng có từng lo lắng ta? Ta không phải là làm bằng sắt , cũng cần sự quan tâm của nàng a."

Hoàn Nhan Khang tiếp tục oán trách, khiến cho Tô Mi trong một thời gian ngắn chân tay có chút luống cuống.

"Thật xin lỗi! Ta không biết chàng khổ sở như vậy. Nếu không, sau này ta sẽ quan tâm chàng nhiều hơn a?"

Tô Mi trả lời khiến cho Hoàn Nhan Khang ngồi bên cạnh mặt mày hớn hờ, chẳng qua là hắn không có biểu hiện đi ra ngoài, ngược lại thanh âm càng thêm phát run, "Tiểu Mi Nhi, nàng nói thật sự?"

"Ừ! Dĩ nhiên, ta bảo đảm với chàng!"

Nghe được lời bảo đảm của Tô Mi, Hoàn Nhan Khang rốt cục thở phào nhẹ nhõm, giơ lên một khuôn mặt tươi cười, "Xem ra Tiểu Mi Nhi vẫn còn thương ta!"

Nhận thấy Hoàn Nhan Khang là đang trêu chọc mình, Tô Mi trừng mắt, vừa định mở miệng mắng chửi người, lại sự thấy dịu dàng thăm thiết trong mắt của hắn, đem lời nói trong miệng của nuốt xuống. Lúc Phượng Thất Thất đi, nói cho Tô Mi biết chuyện đã xảy ra ở tầng tháp thứ bảy ngày đó, hơn nữa lại dùng lời nói thăm thía nói cho Tô Mi, nhất định phải đối xử tử tế với Hoàn Nhan Khang, thật ra thì hắn không giống với biểu hiện bên ngoài nhìn qua như ánh mặt trời kia .

Lúc này, thấy Hoàn Nhan Khang như vậy, Tô Mi đưa tay, ôn nhu đỡ lên.

"Thật ra thì, trong lòng ta người ta quan tâm nhất chính là chàng!" Tô Mi như chú chim nhỏ nép vào trong ngực Hoàn Nhan Khang, ôn nhu như vậy, khiến cho Hoàn Nhan Khang có cảm giác "Thụ sủng nhược kinh" . Vừa nghĩ tới Phượng Thất Thất đã từng nói, thân thể của Tô Mi, cùng với trong lòng yếu ớt nàng dùng sự hung tợn để che dấu, Hoàn Nhan Khang trong lòng mềm nhũn, đem Tô Mi ôm vào trong ngực, một tay xoa bụng nàng, năm tháng đã bắt đầu nổi lên bụng.

"Trong lòng ta người ta quan tâm nhất cũng chỉ có Tiểu Mi Nhi."

Hai người tựa vào nhau, ánh mặt trời chiếu vào, đem bóng dáng hai người kéo đến thật dài thật dài.

"Chờ nàng sinh con xong, ta sẽ dẫn nàng đi thiên hạ đệ nhất trang, để gặp biểu tẩu, được không?"

"Không được ——" Tô Mi lắc đầu, lần đầu tiên trong lòng có ý nghĩ muốn phụng bồi (bồi thường) cho người nam nhân này, "Sinh hài tử, còn phải điều dưỡng, hơn nữa tiểu thư nói, tiểu bảo bảo ba năm đầu dễ dàng ngã bệnh, đi một hồi như vậy, đối với con không tốt. Vả lại, tình hình trong nước mới vừa bình định, chàng có rất nhiều việc cần hoàn thành, cũng đi không được. Cục cưng, không thể xa ta, mà ta, cũng không thể xa chàng. nên chờ hài tử lớn hơn một chút rồi, chúng ta cùng đi!"

Lời nói của Tô Mi ..., nghe vào trong lỗ tai của Hoàn Nhan Khang, cũng là cảm động từ trước nay chưa từng có. Tô Mi chưa từng nói những lời xúc động như vậy..., cho nên từ trước đến nay nàng cảm nhận của hắn chính là bộ dáng cây ớt nhỏ, hôm nay những lời này từ trong miệng Tô Mi nói ra, trong lòng Hoàn Nhan Khang bỗng nhiên bị hạnh phúc lấp đầy.

"Tiểu Mi nhi, có nàng thật tốt !" Hoàn Nhan Khang hôn lên trên trán Tô Mi, "Ta yêu nàng!"

"Đáng ghét, đều là lão phu lão thê rồi, còn nói những lời buồn nôn như vậy!" Hoàn Nhan Khang nói ra cảm xúc thật trong lòng, khiến cho Tô Mi đỏ mặt lên. Cùng Hoàn Nhan Khang kết hôn năm năm, nàng chưa từng có nói với hắn những lời nói như vậy, Hoàn Nhan Khang cũng chưa từng nói. Hai người tựa hồ chính là một đôi oan gia yêu nhau, cùng nhau đi tới, không có nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, quay chung quanh bọn họ tựa hồ là "Đối chọi gay gắt" nhiều hơn.

Hiện tại Hoàn Nhan Khang nói ra lời nói mà trong lòng Tô Mi mong chờ đã lâu..., nàng tim nàng đập dồn dập, gương mặt cũng hồng lên.

"Tiểu Mi Nhi, nàng còn chưa nói nàng có yêu ta hay không a?" Hoàn Nhan Khang da mặt so với Tô Mi dày hơn, lúc này nhìn chăm chăm vào cổ phần hồng của Tô Mi, giọng điệu trong miệng trở nên vô lại, "Nàng nói đi, rốt cuộc nàng có yêu ta hay không!"

Bị Hoàn Nhan Khang hành hạ không có biện pháp, Tô Mi nhỏ giọng lầm bầm một câu, "Không thương làm sao ta có thể giả cho chàng đây!"

Thanh âm tuy nhỏ, lại bị Hoàn Nhan Khang nghe đầy đủ. Nhưng hắn cũng không tính cứ như vậy mà bỏ qua cho Tô Mi, ngược lại càng thêm quần lấy nàng, "Nàng nói cái gì, ta không nghe thấy, phiền nàng nói to hơn một chút, tai ta nghễnh ngãng!"

Biết Hoàn Nhan Khang là cố ý, Tô Mi vẫn cười, cuối cùng ôm lỗ tai của Hoàn Nhan Khang, túm đến trước mặt mình, "Ta nói, ta yêu chàng!"

Tô Mi cố ý lớn tiếng la lên, lỗ tai của Hoàn Nhan Khang bị chấn động "Ông" một tiếng, nhưng trong lòng hắn lại hồi hộp! "Ta vẫn biết nàng yêu ta! Giống như ta đây ngọc thụ lâm phong, thông minh tuyệt đỉnh, tiêu sái, một lòng một dạ, thật là nam nhân tốt, đến nơi nào tìm!"

Lần đầu tiên, thời điểm Hoàn Nhan Khang "Tự biên tự diễn" Tô Mi không làm trái lại hắn, ngược lại ôn nhu nhìn khuôn mặt càng ngày càng

chín chắn, đối với phần nhân duyên này tràn đầy cảm kích.

Ung châu, truy phong nhai, thiên hạ đệ nhất trang.

"Nôn ——" Phượng Thất Thất đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy phun ra trong ngày hôm nay, mặc dù đã làm Mẹ ba lần, thế nhưng nôn nghén lần này so với hai lần đầu cũng lợi hại hơn nhiều lắm.

"Mẹ, uống nước!"

"Mẹ, lau miệng!"

Hai người Long Dận Kỳ và Long Dận Lâm đứng ở bên cạnh Phượng Thất Thất, đều cẩn thận từng ly từng tý nhìn Phượng Thất Thất. Thấy mẹ thống khổ như vậy, hai tiểu tử một bưng trà, một cầm khăn tay, khiến cho hai người Hoàn Nhan Minh Nguyệt và Phượng Tà bên cạnh, nhìn gật đầu lia lịa.

Sau khi sinh hạ Phượng Kiêu, lần sinh sau Phượng Thất Thất sinh đôi ra — Long Dận Kỳ, Long Dận Lâm. Hai tiểu tử này lớn lên giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất là mi tâm của lão Nhị Long Dận kỳ có một nốt ruồi đỏ sẫm như máu, mà lão Tam Long Dận Lâm ánh mắt là màu tím. Nếu không phải khác nhau rõ ràng như vậy, người bên cạnh đều không phân biệt được bọn họ.

Nhưng, đối với huynh đệ sinh đôi này trò chơi thích chơi nhất chính là "Đoán xem ta là ai". Bọn họ rất tinh quái, thường che giấu đặc điểm của hai người, để cho người bên cạnh đoán. Trừ Phượng Thất Thất và Phượng Thương, ngay cả Đông Phương Lam, Hoàn Nhan Minh Nguyệt và Phượng Tà, cũng không phân biệt rõ ràng lắm hai tiểu tử này rốt cuộc ai là ai, lại càng không cần phải nói người khác, lại càng thường bị lừa.

Lúc này, nhìn hai đứa con trai ngày thường một mực nghịch ngợm, như vậy quan tâm mình, Phượng Thất Thất đưa tay ra trên khuôn mặt bánh bao

của hai người vuốt ve một chút, "Mẹ không có chuyện gì, phản ứng này của mẹ là bình thường."

"Mẹ, có phải mang thai đều khổ cực như vậy hay không a? Lúc sinh chúng con và đại ca, nhất định chịu khổ rất nhiều!" Long Dận Kỳ tay nhỏ bé đặt ở trên bụng của Phượng Thất Thất còn không có lộ rõ bụng, "Mẹ khổ cực như vậy, sau này chúng con nhất định sẽ hảo hảo hiếu kính mẹ! Không để cho bất luận kẻ nào khi dễ mẹ!"

"Đúng! Ta còn muốn đem món ăn ngon nhất đều hiếu kính mẹ, còn muốn bảo vệ mẹ!" Long Dận Lâm ở bên cạnh nắm quả đấm, giống như là có người khi dễ Phượng Thất Thất, hẳn nhất định sẽ một quyền huy vũ đi ra ngoài đường như.

"Bé ngoan!"

Hài tử hiếu chuyện như vậy, Phượng Thất Thất mặc dù thân thể không thoải mái, tâm tình cũng rất tốt.

Thấy Phượng Thất Thất cười, Long Dận Kỳ và Long Dận Lâm vỗ tay, "Mẹ cười! Lúc mẹ cười là đẹp nhất!"

Phượng Thương vừa tiến vào liền thấy một màn ấm áp như vậy, Long Dận Lâm vừa quay đầu lại, thấy Phượng Thương, lập tức nhào tới, "Cha, người đã trở lại a! Thứ tốt đem đến cho con đâu?"

Long Dận Lâm trèo ba cái liền đến trong ngực Phượng Thương, Long Dận Kỳ cũng không cam chịu yếu thế, cũng trèo đến trong ngực Phượng Thương, tay nhỏ bé còn đang tìm kiếm trong quần áo của hắn, "Đúng vậy, cha, chúng con đã chăm sóc mẹ rồi, người đáp ứng đưa lễ vật cho chúng con đâu?"

Không đợi Phượng Thương mở miệng, Long Dận Kỳ đã tìm được một cây chủy thủ ở trong ngực Phượng Thương, mà Long Dận Lâm cũng tìm

được kiêu kiếm mình muốn .

"Cám ơn cha! Cha và mẹ đều tốt như nhau!" Lấy được lễ vật, hai người không hề dích lấy Phượng Thương như mới vừa rồi, ngược lại trèo xuống dưới, vọt tới trước mặt Phượng Thất Thất, hướng nàng bày ra lễ vật trong tay, "Mẹ, nhìn, con có uy phong không?" "Mẹ, con có phải rất tuấn tú không?"

Hai tiểu soái ca ở trước mặt Phượng Thất Thất chơi đùa bảo vật, lại khiến cho sự khó chịu của Phượng Thất Thất giảm đi rất nhiều.

"Bảo bối nhà chúng ta tốt nhất, đẹp trai nhất!"

Được Phượng Thất Thất khích lệ , hai tiểu soái ca giống như ăn mật ong đều rất ngọt ngào."Lần này đại ca trở lại, chúng ta nhất định phải đánh bại đại ca!" Long Dân Kỳ nắm chủ thủ của mình, đối với Long Dân Lâm nói, "Không thể để cho đại ca chiếm được danh tiếng nữa!"

"Đúng! Lần này chúng ta liên thủ, nhất định phải đánh bại đại ca!"

Đại ca trong miệng hai đứa bé chính là Phượng Kiêu, lúc hai tuổi đã đi đến Bách Điều Sơn của Nam Phượng quốc. Phượng Thương và Phượng Thất Thất vốn làm muốn chờ Phượng Kiêu lớn lên để cho chính con lựa chọn con đường tương lai của mình, không nghĩ tới Phượng Kiêu khi còn bé tỏ ra nhiệt tình yêu thương đối với sâu độc, cộng thêm năm vị trưởng lão của Tường tộc tự mình chạy đến Bắc Chu quốc tới dụ dỗ Phượng Kiêu, bị năm lão đầu hấp dẫn, Phượng Kiêu rất không có cốt khí"Phản bội" Phượng Thương và Phượng Thất Thất, chạy đến Tường tộc học tập cổ thuật, vừa đi chính là hai năm.

Lần trước lúc Phượng Kiêu trở lại, hai huynh đệ Long Dân Kỳ và Long Dân Lâm cùng người đại ca này đánh một cuộc, kết quả Phượng Kiêu thắng, chuyện này đối với tiểu huynh đệ rất là không phục, quyết định lần sau liên

thủ đánh bại người đại ca này, cho nên năn nỉ Phượng Thương tìm kiếm vũ khí cho bọn họ, trẻ con thật dễ vui vẻ.

Đối với cuộc tỷ thí nhỏ giữa huynh đệ, Phượng Thương không có phản đối, ngược lại ủng hộ bọn họ cạnh tranh với nhau, lúc này, Phượng Thương đi ra ngoài mang về "Vũ khí" cho bọn họ, khiến cho hai huynh đệ cao hứng không thôi.

"Mẹ, cha, chúng ta đi ra ngoài!" Bọn họ cũng không tiếp tục làm nũng, ngược lại trái phải "Chụt" Phượng Thất Thất hai cái sau đó chạy ra ngoài. Bọn họ cũng không muốn lúc đại ca trở lại còn thua thảm như vậy, làm sao cũng không thể để cho Phượng Kiều ở phía trước bọn họ, để khỏi bị đại ca chê cười, nói bọn họ là tiểu hài tử.

"Chậm một chút!" Phượng Thất Thất còn không có dặn dò hai câu, hai đứa đã chạy ra ngoài.

"Khanh Khanh!" Phượng Thương đưa tay đem Phượng Thất Thất ôm vào trong ngực, bàn tay to đặt ở trên bụng của nàng, "Hôm nay có khá hơn chút nào không?"

Đông Phương Lam bên cạnh thấy vợ chồng son này như vậy, lập tức đối với nữ nhi và nữ tể* (con gái và con rể) dùng tay ra hiệu, ba người lặng lẽ lui ra. Thấy ngoại tổ mẫu cùng cha Mẹ đại nhân như vậy, Phượng Thất Thất đỏ mặt lên, dính vào trong ngực Phượng Thương.

"Vẫn như cũ, luôn muốn ói, cái gì cũng đều ăn không vào."

Nhìn khuôn mặt trơn bóng như ngọc của Phượng Thất Thất, Phượng Thương nhẹ nhàng hôn lên cái trán của nàng, "Ta có mua ô mai khô nàng thích ăn ! Lúc nàng nôn nghén ăn một chút!"

"Ừ!" Phượng Thất Thất gật đầu, giống như chú mèo nhỏ lười biếng, cuộn tròn trong ngực Phượng Thương, "Lúc trước sinh thời điểm sinh ba

hài tử kia cũng không có bị khó chịu như vậy, đứa nhỏ này so với ba ca ca của mình nghịch ngợm hơn!"

"Ha hả." Vừa nghĩ tới Phượng Thất Thất sinh cho mình ba bảo bối, trong mắt Phượng Thương cũng là vô hạn ôn nhu. Năm năm, bọn họ có ba hài tử, tình cảm của hai người cũng càng thêm ngọt ngào. Ngay từ lúc Hoàn Nhan Khang lên ngôi, Phượng Thương đã nghĩ rời đi, tiếc rằng Bắc Chu quốc còn có rất nhiều chuyện cần làm, hai người ở lại kinh thành giúp Hoàn Nhan Khang một thời gian, lần giúp đỡ này nhất chính là năm năm.

Hiện tại, không dễ thoát ra, đi tới thiên hạ đệ nhất trang, bọn họ có thể bắt đầu cuộc sống gia đình yên ổn hạnh phúc .

"Hi vọng lần này là nữ nhi!" Phượng Thương nắm tay nhỏ bé của Phượng Thất Thất, nhiều năm như vậy, đôi tay này vẫn nắm chặt tay của hắn, theo hắn đi qua những năm tháng này, hôm nay, đôi tay này vẫn mềm mại như cũ, trơn bóng, trắng nõn, mà Phượng Thất Thất nhìn cũng không giống mẹ của ba hài tử một chút nào, dung mạo vẫn đẹp trẻ tuổi như cũ.

"Chàng nha, thật là muốn có nữ nhi đến điên rồi!" Phượng Thất Thất trêu chọc nói.

Nhà người ta đều hi vọng sinh nhi tử nối dõi tông đường, Phượng Thương lại ngược lại, vẫn hi vọng mình có một nữ nhi giống Phượng Thất Thất. Đây ba nhi tử quá nghịch ngợm rồi, Phượng Thương hi vọng có một tiểu muội muội, để cho ba huynh đệ có thể trung hoà một chút cái gia đình tràn đầy dương khí này.

"Đúng vậy!" tay của Phượng Thương nghịch ngón tay nhỏ bé của Phượng Thất Thất, "Ta năm mơ cũng hi vọng nàng có thể sinh một nữ nhi! Sau đó nam nhân toàn gia chúng ta sẽ bảo vệ hai mẹ con các nàng, thật tốt!"

Thời điểm Phượng Thất Thất mang thai lần thai, chẩn mạch ra là sinh đôi, Phượng Thương liền đặc biệt hy vọng là một đôi nữ nhi, hoặc là long phượng thai. Không nghĩ tới dĩ nhiên là hai đứa con trai, mặc dù nhi tử nữ nhi đều thích, nhưng vật hiếm thường quý, trong gia đình này nhi tử nhiều, Phượng Thương đặc biệt đặc biệt hi vọng Phượng Thất Thất có thể sinh một nữ nhi vừa xinh xắn vừa thông minh .

Phượng Thương không có nữ nhi, mà hài tử Nạp Lan Châu của Nạp Lan Tín và Tổ Nguyệt lại là cô bé, cho nên Phượng Thương mỗi lần nhìn thấy Nạp Lan Châu, đều "Trông mà thèm" vô cùng, hận không thể đoạt từ trong ngực Nạp Lan Tín, nuôi tại nơi này của mình.

Phượng Thất Thất biết Phượng Thương muốn nữ nhi, tay nhỏ bé không nhịn được đặt ở bên trong bàn tay to của Phượng Thương, "Yên tâm đi! Lần này nhất định là nữ nhi! Hai lần trước không có nôn nghén, kết quả sinh hạ là nhi tử, lần này nôn nghén lợi hại như thế, không thể nghi ngờ là nữ nhi!"

Phượng Thất Thất nói như vậy, trong mắt Phượng Thương tràn đầy mong đợi. "Là nữ nhi là tốt rồi! Tấn Mặc đều sinh nữ nhi, nữ nhi của chúng ta cũng không thể kém!"

Người thấy mùi dấm chua trong lời nói của Phượng Thương, Phượng Thất Thất cười đến không nhịn được. Năm năm trước tấn Mặc giúp Cổ quân Uyển chữa bệnh, ở lại Tường tộc, không nghĩ tới một lần ở lại chính là hơn nửa năm. Chờ Cổ quân Uyển sau khi bình phục, hai người lại sớm chiều chung đụng sinh ra tình cảm, cuối cùng tổ chức đám cưới ở Tường tộc, Tấn Mặc vì yêu vợ, cũng ở lại Tường tộc.

Hai năm trước, Cổ Quân Uyển sinh hạ một nữ nhi, đặt tên Tấn Ái Uyển, lúc ấy cái tên này, còn khiến cho Phượng Thương kinh ngạc thật lâu. Nói Tấn Mặc không hiểu phong tình như vậy, vẫn quảng cáo rùm beng chỉ

muốn lo cho thân mình, sau khi cưới lại thông suốt, đặt tên cho nữ nhi cũng là nùng tình mật ý như vậy(ý nói tình cảm ngọt ngào mặn nồng).

Để cho Phượng Thương "Ghen ty " hơn chính là, Tấn Mặc thế nhưng sinh nữ nhi.

Người bên cạnh một hai người đều sinh nữ nhi, nhàm mình lại là ba "Hỗn tiểu tử", bảo Phượng Thương như thế nào không hâm mộ. Cho nên Phượng Thất Thất mang thai lần này, Phượng Thương không chỉ một lần cầu nguyện, nhất định phải là một nữ nhi.

Tâm tư của Phượng Thương, Phượng Thất Thất hiểu rõ, nhưng là sinh nam sinh nữ, nàng có thể lựa chọn hay sao! Nhưng, lần này mang thai so với trước kia thật sự có khác biệt rất lớn, Phượng Thất Thất trong lòng cũng hy vọng có thể sinh một nữ nhi, đến lúc đó ba ca ca chiếu cố muội muội, thật tốt!

Đã trải qua đợi chờ dài đằng dặc, cuối cùng cũng tới ngày Phượng Thất Thất sinh con.

Phượng Kiêu từ Nam Phượng quốc chạy trở lại, hôm nay bé đã được sáu tuổi, mặc dù hàng năm Phượng Kiêu chỉ có thể về nhà một lần, chỉ có thể ở bên cạnh cha Mẹ thời gian ngắn ngủi như vậy, thế nhưng tình cảm của bé đối với Phượng Thất Thất và Phượng Thương đặc biệt thâm hậu.

Thời điểm mới ra sinh, Phượng Kiêu còn có thể "Bài xích" Phượng Thương, ở học tập cổ thuật, thời điểm có thể khống chế Tử cổ trong cơ thể, vấn đề như vậy đã không tồn tại rồi, bây giờ Phượng Kiêu đối với Phượng Thương cha có mỹ danh "Chiến thần" là vô cùng sùng bái.

Lúc này, Phượng Thất Thất ở trong phòng đau đến đầu đầy mồ hôi, Phượng Thương mang theo ba nam tử hán, chờ chực ở bên ngoài, cùng chờ còn có Minh Nguyệt Thịnh. Thời gian sáu năm, Minh Nguyệt Thịnh vẫn

như cũ tiêu sái lỗi lạc, dung mạo không thay đổi. Phượng Thất Thất sinh con lần này, hẳn chỉ mang theo Phượng Kiêu đi tới thiên hạ đệ nhất trang.

"Cha, Tiểu muội muội làm sao còn không ra a?" Long Dận Lâm bộ dạng giống như Tiểu đại nhân, chấp tay sau lưng, kiễng chân, nhìn quanh trong nhà.

"Đúng vậy a, cha, tiểu muội muội lúc nào đi ra ngoài a?" Long Dận Kỳ cũng rất gấp gáp, vẻ mặt hai huynh đệ sinh đôi cũng là giống nhau, ngược lại Phượng Kiêu người đại ca này, vẫn cắn miệng, nhìn vào trong nhà, một câu nói cũng không nói.

"Bé ngoan, đợi thêm một lát nữa!"

Bàn tay to của Minh Nguyệt Thịnh ở trên đầu Long Dận Kỳ và Long Dận Lâm sờ sờ, đây là con của nàng, hẳn cũng rất yêu thích. Tất cả, có liên quan đến Phượng Thất Thất, Minh Nguyệt Thịnh cũng sẽ thích, huống chi từ trên mặt hài tử có thể gặp chút ít bóng dáng của nàng.

Phượng Thất Thất mặc dù không phải là lần đầu tiên sinh con, nhưng Minh Nguyệt Thịnh vẫn buông xuống chính vụ trong tay, tự mình giúp đỡ Phượng Kiêu chạy tới. Giống như lúc Phượng Thất Thất sinh Phượng Kiêu, thời điểm Long Dận Kỳ và Long Dận Lâm mới ra đời, Minh Nguyệt Thịnh cũng chờ chực ở bên ngoài.

Mặc dù hẳn không phải là người theo ở bên người nàng, hẳn cũng hi vọng vào thời điểm nguy hiểm như vậy có thể ở phía ngoài. Chỉ cần nghe được một tiếng "Mẫu tử bình an", hẳn sẽ yên lòng.

Nghe được Minh Nguyệt Thịnh an ủi, huynh đệ sinh đôi yên tĩnh lại, hàm răng nhỏ của hai đứa cắn chặt môi đỏ, ánh mắt lo lắng, cũng không "Ồn ào" nữa.

Đã sinh hạ hai lần, hơn nữa thai thứ hai lại là song sinh, nên lần sinh này của Phượng Thất Thất cũng không lâu lắm hài tử đã được sinh ra.

"Chúc mừng chúc mừng, là một thiên kim tiểu thư!"

Lúc bà mụ nói ra những lời này, Phượng Thương mừng rỡ có chút u mê, "Ta có nữ nhi?"

"Đúng a! Chúc mừng Nhiếp Chính Vương, là một tiểu quận chúa xinh đẹp!"

"Thật tốt quá! Ta có nữ nhi!" Không kịp nghĩ có thích hợp hay không, Phượng Thương vọt tới bên cạnh Phượng Thất Thất, "Khanh Khanh, nàng cực khổ! Chúng ta có nữ nhi rồi!"

Phượng Thất Thất ngay từ lúc sinh hạ hài tử xong, biết là nữ nhi, nguyện vọng trong lòng cũng được thỏa mãn rồi, lúc này thấy Phượng Thương vui mừng giống như hài tử, Phượng Thất Thất mặt mày cười cười, "Cái này chàng hài lòng rồi nhé!"

"Sau này bốn người chúng ta sẽ hảo hảo bảo vệ hai mẹ con các nàng, tuyệt đối không để cho các nàng bị bất kỳ ủy khuất gì! Cảm ơn nàng, Khanh Khanh! Cảm ơn nàng đã sinh con dưỡng cái cho ta!"

Chờ lúc Phượng Thương đem tiểu nữ nhi đã được bao bọc cẩn thận ôm đến trước mặt Phượng Thất Thất, tiểu nữ nhi đang phun bọt khí.

"Phượng Thương, đặt tên cho hài tử đi!" Con trai con gái đầy đủ, bên cạnh có người yêu dấu nhất phụng bồi, Phượng Thất Thất cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc.

"Long phượng thai của nhà A Khang gọi là Hoàn Nhan Triệt và Hoàn Nhan Thần Hi, nữ nhi của chúng ta gọi là Phượng Hoàng, có được hay không?"

Thấy Phượng Thương đặt tên cho tiểu nữ Nhi một cái tên khí phách như vậy, Phượng Thất Thất nhin không được bật cười lên. Người nam nhân này a! Bốn hài tử, một người là Kiêu hùng, một đôi là Kỳ Lân, bảo bối này lại là Phượng Hoàng, hẳn thật là hận không được nói cho thế nhân, chỉ có bảo bối nhà mình mới là tốt nhất.

"Hảo! Kia nhũ danh gọi là Long nhi, chàng nói có được hay không?" Phượng Thất Thất đặt tên có thâm ý khác, Phượng Kiêu đi theo họ nàng, nhi tử sinh đôi cùng Phượng Thương họ Long, lần này Phượng Thương để cho tiểu nữ Nhi chờ đợi bao lâu này lần nữa lại mang họ Phượng, Phượng Thất Thất dứt khoát đặt nhũ danh cho Phượng Hoàng cùng họ Long có liên quan, vừa hay long phượng đều có, thật tốt.

Phượng Thương sao lại không biết ý nghĩ trong lòng của Phượng Thất Thất, Phượng Hoàng, Long nhi, dòng họ của hai người đều bao hàm ở bên trong, như vậy vừa lúc chứng thực, hài tử là kết tinh tình yêu của bọn họ.

Hai người còn không kịp nói nhiều, ba cái đầu đã xuất hiện ở trước mặt bọn họ, "Cha, cho con nhìn muội muội!" "Con cũng muốn nhìn!" Long Dận Kỳ và Long Dận Lân vươn tay về phía Phượng Hoàng mới sinh ra, không nghĩ tới còn không có đụng đến Phượng Hoàng, đã bị Phượng Kiêu cắt ngang.

"Tiểu muội muội còn nhỏ, chờ lớn cho các người ôm!"

Phượng Kiêu so với huynh đệ sinh đôi lớn hơn một tuổi hai tháng, mặc dù sau khi Phượng Kiêu đi Tường tộc, ba huynh đệ gặp mặt mấy lần chẳng phải nhiều, không biết lời nói của người đại ca này có đúng không..., Long Dận Kỳ và Long Dận Lân vẫn nghe .

"Vậy cho chúng con nhìn một chút, có được hay không? Con muốn biết tiểu muội muội lớn lên có giống con không!" Long Dận Lân dùng sức nhô đầu lên.

Đối với cái yêu cầu này của hài tử, Phượng Thương rất "Hào phóng " thỏa mãn, đem Tiểu Phượng Hoàng ôm đến trước mặt ba nhi tử, ba cái đầu nhỏ lập tức đem Tiểu Phượng Hoàng vây lại.

"Muội muội, muội muội."

Nhìn tiểu oa nhi trắng hồng, Phượng Kiều cũng không giả bộ đại nhân, ngược lại trợn to đôi mắt màu tím, dùng sức nhìn chăm chú Phượng Hoàng. "Muội muội giống ta!"

"Ha ha ha! Đại ca, Tam đệ, muội muội là mắt đen, giống ta!"

Thời điểm thấy rõ ràng Phượng Hoàng có một đôi mắt đen, Long Dận kỳ đặc ý kêu lên, "Đại ca cùng Tam đệ cũng là mắt màu tím, muội muội giống ta, là mắt đen! Muội muội giống ta!"

Lời nói của Long Dận Kỳ ..., khiến cho Phượng Kiều và Long Dận Lâm có chút không phục, nhưng sau khi nhìn đến đôi mắt của Phượng Hoàng, hai tiểu tử có chút hâm mộ Long Dận Kỳ mắt đen, nếu bọn họ cũng có một đôi mắt đen, thật là tốt biết bao a! Như vậy cùng muội muội giống nhau!

Phượng Kiều tóm lại vẫn là ca ca, không có bởi vì bị Long Dận Kỳ đả kích, mà mất đi lòng tin. Sau khi cẩn thận quan sát Phượng Hoàng, Phượng Kiều cũng la lên, " Lỗ mũi của muội muội giống ta! Cũng là mũi cao!"

Thấy Phượng Kiều la lên như vậy, Long Dận Lâm cũng la lên, "Miệng và lông mày của muội muội cũng giống như ta! Hai người chỉ có một dạng tương tự với muội muội, chỉ có ta có hai cái tương tự với muội muội!"

Nói xong, Long Dận Lâm đặc ý ôm hai cánh tay, nhìn đại ca cùng nhị ca mới vừa rồi còn đang khoe khoang, giống như đang nói..., làm sao, hai người thua rồi nhé!

Ba oa nhi vì Phượng Hoàng lớn lên giống ai mà ồn ào , Phượng Thương dùng tay ra hiệu "Xuyt" đối với bọn họ. Nhìn lại lần nữa, Phượng Thất Thất mặt mỉm cười đã ngủ rồi, sinh con thật sự là quá mệt mỏi, nàng vô cùng mệt mỏi, lúc này tựa vào trong ngực Phượng Thương, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thấy Phượng Thất Thất ngủ, ba huynh đệ học bộ dạng của Phượng Thương, dùng tay ra hiệu chớ có lên tiếng.

"Chúng ta đi ra ngoài trước đi! Chờ mẹ khỏe lại, chúng ta trở lại!" Phượng Kiêu là đại ca, đối với hai đệ đệ "Phát hiệu lệnh" . Nếu là bình thời, Long Dận Kỳ và Long Dận Lâm nhất định sẽ cùng kêu lên phản đối, nhưng lần này ba huynh đệ khó tìm được điểm giống nhau, đều rón ra rón rén mà thẳng bước đi ra ngoài, sợ đánh thức Phượng Thất Thất.

Thấy ba giờ thân ảnh rời đi, nhìn đến hai người một lớn một nhỏ hai người, Phượng Thương mỉm cười, ở trên trán Phượng Thất Thất hôn xuống. "Cám ơn nàng, ta yêu nàng ——"

Cám ơn nàng cho ta một gia đình ấm áp, cám ơn nàng sinh hạ cho ta bốn hài tử hoạt bát đáng yêu, cám ơn nàng ở bên cạnh ta, yêu ta, khích lệ ta, ủng hộ ta, cám ơn. nàng tất cả!

Mười lăm năm sau, hoàng cung Bắc Chu quốc, bởi vì cả gia đình Nhiếp Chính Vương đến, mà vô cùng náo nhiệt.

"Trời ạ! Ngài ấy rất đẹp trai!" Các cung nữ tụ tập thành tốp ba tốp năm, đánh giá nam tử mặc y phục màu tím nơi xa đi tới. Nam tử này bất quá hai mươi tuổi, nhưng một thân tiên khí, tóc đen dài không có vấn lên mà để xõa, một đôi mắt lạnh lẽo, đem thế giới của mình cách ly cùng với người khác, cộng thêm một thân y phục màu tím xa hoa, cùng một khuôn mặt tinh xảo e rằng không thể soi mói, khiến cho cung nữ vây xem kinh hô liên tục .

Nếu không phải bởi vì nơi này là ngự hoa viên của hoàng thất, mọi người còn cho là đến Tiên giới, gặp được tiên nhân.

"Ngài ấy là Long Dận Kỳ hay là Long Dận Lâm a? Nghe nói bọn họ là sinh đôi, không phân biệt được!"

"Hắn là Tam Thiểu, Long Dận Lâm! Phía ngoài đều nói Tam Thiểu là một người có bộ dáng giống thần tiên, không ăn khói lửa nhân gian, hơn nữa có một đôi mắt màu tím mê hoặc nhân gian, nhất định là Tam Thiểu! Và lại, Nhị Thiểu đã đính hôn, Tấn Ái Uyển là tân nương mà Trấn Quốc công chúa tự mình chọn cho Nhị Thiểu, hai người thanh mai trúc mã, như hình với bóng, bên cạnh người kia không có cô gái, nhất định là Tam Thiểu!"

"Wow —— Tam Thiểu quả thực là quá anh tuấn rồi, thái tử điện hạ cũng không có đẹp trai như Tam Thiểu!"

Một đám mê trai. Chẳng lẽ các người không biết, bản thiếu gia từ nhỏ ngâm mình trong nước thuốc mà lớn lên, thính lực rất tốt, các người khen ngợi bản thiếu gia có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, cho là bản thiếu gia nghe không được? Long Dận Lâm trong lòng suy nghĩ, trên mặt biểu tình vẫn như cũ.

Hắn mới không cần giống như đại ca và nhị ca, bị một nữ nhân buộc chặt, từ đó vướng bận vợ con, cả đời cứ như vậy xong. Hắn muốn theo đuổi tình yêu tự do, mới không cần thứ tình yêu chán ghét đó. Khanh khanh ta ta, anh anh tôi tôi có ý nghĩa gì? Có thời gian, còn không bằng kiếm một ít độc dược để chinh người, hắn còn không có chơi đủ đâu!

Và lại, cô nương giống như Đại tẩu và Nhị tẩu, là cực kỳ hiếm có. Nhìn đại ca nhị ca cùng bọn họ sống với nhau, giống như Phượng Thương và Phượng Thất Thất. Nữ nhân khác, đều chỉ thấy được dung mạo và thân thể cao quý của hắn. Nếu hắn là tiểu tử nghèo rớt mồng tơi, không biết những nữ nhân này sẽ biến thành một bộ mặt như thế nào đây!

Cảm thấy buồn bực, Long Dận Lân đi vào bên trong ngự hoa viên đi dạo một chút, không nghĩ tới bởi vì ... khuôn mặt này, bất kể đi chỗ, hắn cũng sẽ trở thành tiêu điểm cho muôn người nhìn ngắm. Nếu không phải là ngày sinh nhật của cậu, hắn cũng không nguyện ý đến nơi có một đồng nữ nhân này.

Đang suy nghĩ miên man, Long Dận Lân chợt nghe thấy một tiếng ca.

Thiếu niên hùng tâm vốn cao ngất

Chí khí hào hùng không sợ bão táp

Hoa xuân thực sự không tàn sao

Năm tháng dần phai nhạt

Đơn độc tiếng đàn trống rỗng lúc ẩn lúc hiện

Thu Nguyệt treo trên bầu trời dao động cùng gió

Mùa hè đã phân chia ngày và đêm

Tuổi tác có bao nhiêu để mất đi

Đến tận cùng ai có thể sáng tỏ

Chưa từng khinh cuồng người uống còn trẻ

Phồn hoa Hồng Trần trung mặc ta tiêu dao

Nâng chén trăng rằm say nhìn mỹ nhân cười

Tối nay có Quân làm bạn

Bóng đêm có bao nhiêu mềm mại

Cao bằng hát một khúc ca dao

Nghe lời ca, khoe miệng Long Dận Lân cong lên, nụ cười này, giống Phượng Thương như đúc. Hắn hình như phát hiện ra chuyện thú vị, liền theo tiếng ca tìm đi qua.

Chỉ thấy, một chỗ hoa đào nở rất diễm lệ. Bên trong rừng hoa đào dậm, lại có một bàn đu dây. Một thân ảnh mảnh khảnh đang đu đưa ngời ở trên đó, tiếng ca này, chính là từ trong miệng nàng kia phát ra.

Thời điểm Long Dận Lân nhích tới gần, Hoàn Nhan Thần Hi liền thấy được người này. Không cần đoán, chẳng qua là nhìn lớn lên, nàng cũng biết thiếu niên tuấn mỹ này là Long Dận Lân nhi tử của Phượng Thương bá bá .

Mọi người đều nói con cái của Phượng Thương và Phượng Thất Thất rất xuất chúng, khoảnh khắc nhìn thấy Long Dận Lân, trong mắt xinh đẹp Hoàn Nhan Thần Hi nhiều hơn một phần kinh ngạc.

Hồi lâu không thấy, thiếu niên này lại biến hóa lớn như vậy.

Đôi mắt lạnh lùng, cao ngạo, bướng bỉnh kia, giờ phút này lại biểu lộ ra một tia tìm tòi cùng nghiên cứu. Nếu không phải bởi vì mình có hai đời kinh nghiệm, Hoàn Nhan Thần Hi nhất định sẽ bị Long Dận Lân mê hoặc, nhưng dù sao nàng cũng là nhân sĩ *(tầng lớp trí thức) xuyên qua, thiếu niên tuấn mỹ này mỹ thì mỹ, nhưng trong lòng của nàng số tuổi so với hắn thành thực hơn nhiều.

Hoàn Nhan Thần Hi không có bởi vì Long Dận Lân xuất hiện mà dừng lại, nàng đu bàn đu dây như cũ, trong miệng ngân nga ca từ 《 tiêu dao du 》 . Xuyên qua tới đây, có cha Mẹ thương yêu mình, còn có thân phận công chúa hoàng thất, Hoàn Nhan Thần Hi rất thỏa mãn, cuộc sống mỹ mãn* (con sâu gạo) như vậy là cuộc sống kiếp trước mà nàng hướng tới .

Kiếp trước bận rộn, vì muốn trở thành chuyên viên mô giới xuất sắc, nàng kính dâng tuổi thanh xuân của mình. Hôm nay trọng sinh, cũng sẽ không giống như trước đây rồi, nàng muốn hưởng thụ hiện tại, làm một người lười biếng ban ngày phơi nắng, buổi tối phơi trăng sáng.

Thấy cô nương kia cũng không có chú ý đến mình nhiều, Long Dận Lâm thấy hứng thú. Từ nhỏ đến lớn, bất kể đi chỗ, hắn cũng sẽ thấy hoa si*(ý nói những cô nương bị mê hoặc bởi bề ngoài của hắn). Thế nhưng, hôm nay xuất hiện một thiếu nữ không bị bề ngoài của hắn mê hoặc, điều này đối với Long Dận Lâm mà nói, giống như xuất hiện một món đồ chơi thú vị, khiến cho hắn có hứng thú.

Thế nhưng, trích tiên sẽ phải có bộ dạng của trích tiên, mặc dù dạng như vậy là tới mê hoặc thế nhân, hắn sẽ không để ý người xa lạ nguy trang trước mặt mình.

Không có quấy rầy Hoàn Nhan Thần Hi ca hát, hắn ngồi ở một bên, lắng nghe tiếng hát của nàng.

Biểu hiện của Long Dận Lâm, nếu đổi lại là cô nương tầm thường, khẳng định là đỏ bừng mặt. Nhưng Hoàn Nhan Thần Hi là ai, số tuổi của nàng kiếp trước cộng thêm số tuổi hiện tại, đã nhiều hơn gấp hai lần số tuổi của Long Dận Lâm, huống chi nàng và Long Dận Lâm có chút "Ân oán", nàng sẽ không bị mánh khéo như vậy làm cho xúc động.

Hai người một ca, một nghe, phối hợp với tầng tầng lớp lớp hoa đào, chính là một hình ảnh tốt đẹp. Cho đến khi, đoàn người xa xa đi tới, tiếng ca mới dừng lại.

"Cha, mẹ!" Nhìn thấy Phượng Thương và Phượng Thất Thất, Long Dận Lâm thay đổi vẻ lạnh lùng mới vừa rồi, cười đi tới. Không biết có phải bởi vì nụ cười nghiêng nước nghiêng thành này của hắn hay không, mà Hoàn

Nhan Thần Hi mặc dù đã nghĩ khổng chế cảm xúc của mình thật cẩn thận, cũng bị vẻ hào hoa phong nhã vô song của hắc đả động một chút.

"Phụ hoàng, mẫu hậu!" Hoàn Nhan Thần Hi rời đi bàn đu dây, hướng Hoàn Nhan Khang và Tô Mi hành lễ.

"A, Hi nhi, con mới vừa rời ở chung một chỗ với Lâm nhi a? !" Thấy nữ nhi như vậy, Hoàn Nhan Khang có chút kinh ngạc, "Ta còn tưởng rằng oan gia các con gặp mặt lại sẽ đánh nhau đây!"

Hi nhi? Nghe thấy xưng hô như thế, trong lòng Long Dận Lâm như có hồi chuông cảnh tỉnh đang rung mãnh liệt, nhìn lại hình dạng của nàng, trong trí nhớ của hắc loáng thoáng hình ảnh của tiểu nữ oa kia chòng chéo lên nhau. "Là người? Người là Hoàn Nhan Thần Hi? Người là Tiểu ma nữ?"

Long Dận Lâm chỉ vào Hoàn Nhan Thần Hi, đầu ngón tay khẽ run. Ở sau khi xác định thân phận của nàng, những hồi ức không vui vẻ gì lại hiện lên trong đầu của Long Dận Lâm. Trước mắt là thiếu nữ với quần áo màu vàng tơ, nụ cười ngọt thiếu nữ, chính là Tiểu ma nữ kia phóng hỏa đốt phòng luyện đan của mình sao? Long Dận Lâm hoàn toàn không dám tưởng tượng.

"Long Dận Lâm, người không phải là hiện tại mới nhận ra ta chứ! Đầu heo chính là đầu heo a, thông minh vĩnh viễn đều không theo kịp loài người!" Nhìn hình tượng của Long Dận Lâm so với lúc trước hoàn toàn trái ngược, Hoàn Nhan Thần Hi bất đắc dĩ nhún vai, tay nhỏ bé đặt trên bả vai của Phượng Thất Thất, "Thật không biết, cha nuôi Phượng Thương tuần dật thoát tục, Mẹ nuôi Thất Thất thông minh hơn người, làm sao sinh ra một người ngu ngốc như vậy!"

"Hoàn Nhan Thần Hi!"

Một đôi oan gia yêu nhau từ đó ra đời.

-----Hoàn chính văn-----

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Phiên Ngoại Phúc Nhĩ

Ta là một nô tài bé nhỏ không đáng kể, không bắt mắt nhất, trong hoàng cung Nam Phượng, mười một tuổi vào cung, đến bây giờ, ta đã sống ở trong hoàng cung này được một giáp, cũng chính là sáu mươi năm .

Nói như vậy, các người đã biết tuổi của ta rồi, ta đã bảy mươi một tuổi. Nô tài ở trong cung điện này, không ai lớn tuổi hơn so với ta. Người vào cung cùng với ta lúc ban đầu, cũng đã cát bụi trở về với cát bụi, đất về với đất, duy chỉ có lại ta, còn sống trên cõi đời này, hưởng thụ mặt trời mọc mặt trời lặn, sóng lên sóng xuống, vẫn cùng cái Vương triều này, tiếp tục sống cùng nhau.

Mọi người trong cung nhìn thấy ta, cũng sẽ tôn kính xưng một tiếng Phúc công công, mặc dù chỉ là thái giám tổng quản bên cạnh hoàng đế, nhìn thấy ta cũng nhượng ba phần lễ. Ta từ trong con mắt của bọn họ, thấy được tôn kính cùng sợ hãi, Tiên Hoàng nói, đây làta nên được , cho nên ta đương nhiên hưởng thụ hết thủy.

Ta thích phơi nắng, mỗi ngày cũng sẽ đến trong viện, ngồi ở trên xích đu, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp. Chỉ có thấy mặt trời từ phương đông mọc lên, ta mới có thể xác định ta đã sống quá một ngày.

Tiên Hoàng thoái vị, ta vốn là muốn đi theo Tiên Hoàng, nhưng Tiên Hoàng nói ta tuổi già, để cho ta ở lại trong cung dưỡng lão. Ta biết Tiên Hoàng là vì muốn tốt cho ta, theo ở bên cạnh Tiên Hoàng nhiều năm như vậy, ta rất có năng lực được hiểu được ẩn ý bên trong tiếng nói của Tiên Hoàng, phân biệt được trong giọng nói của người là thật hay giả.

Mặc dù biết Tiên Hoàng là thật tâm tốt với ta, nhưng trong lòng ta vẫn khổ sở. Bởi vì, ta già rồi, không thể hầu hạ Tiên Hoàng được nữa. Nhìn người và Phượng Hoàng Tiểu chủ rời đi, ta đột nhiên cảm giác thấy trong lòng vắng vẻ, người kia làm bạn với ta nhiều năm từ lúc còn là Tiểu hoàng tử đến lúc trưởng thành, sau này cũng không cần ta nữa.

Cũng may, tân hoàng đối với ta rất tốt, mỗi lần thấy ta, cũng không để cho ta quỳ xuống, ngược lại mở miệng một tiếng Phúc công công, để cho ta có chút chịu không nổi.

Mỗi khi, thấy tân hoàng, ta cũng sẽ hoảng hốt trong nháy mắt như vậy, đôi mắt màu tím kia của tân hoàng, khiến cho ta nghĩ tới nhiều chuyện trong quá khứ, rất nhiều rất nhiều.

Lại nói, tân hoàng cũng là ta nhìn lớn lên(ý nói chăm sóc từ nhỏ đến lúc trưởng thành). Thời điểm, Tiên Hoàng mang theo đứa nhỏ này vào cung, ta liền biết quyết định của Tiên Hoàng. Lúc trước khi Tiên Hoàng còn sống, người chỉ có yêu ba nữ nhân.

Thứ nhất, đương nhiên là Kính Đức hoàng hậu, bà là Mẹ đẻ của Tiên Hoàng, tên là Miêu Sở Vân, là một nữ nhân với dung mạo vừa xinh đẹp ôn nhu, vừa đáng thương.

Người thứ hai, là chính là cô gái Phương Bắc kia. Ta bất quá là nô tài, không thể suy đoán bừa bãi nội tâm của Tiên Hoàng, nhưng ta lại biết, Tiên Hoàng cả đời này, thậm chí đến chết, trong lòng cũng chỉ chứa cô gái gọi là Phượng Thất Thất kia. Chỉ tiếc, cõi đời này cũng không phải là cố gắng thì được đền đáp, cũng không phải là ta yêu người, người sẽ yêu ta. Tiên Hoàng kế thừa sự si tình của Kính Đức hoàng hậu, cuối cùng vì nàng kia, chờ đợi nhiều năm như vậy.

Cho đến. Người nữ nhân thứ ba xuất hiện.

Mặc dù, ở trong mắt rất nhiều người, ta đã là thập cổ lai hy, trừ cái danh tiếng Phúc công công này, không còn có đặc điểm khác, thế nhưng bọn họ đã quên, ở trong cung lạnh lùng vô tình này, ta có thể sống quámột giáp, đủ để nói rõ khả năng của ta.

Ví dụ như, ta biết rõ chủ tử yêu thích cái gì, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, tiếp theo, ta có trí nhớ vô cùng tốt, có thể nhớ được rất nhiều chuyện, rất nhiều hình ảnh một cách rõ ràng.

Tựa như, bây giờ ta nhớ tới thời điểm, mới gặp gỡ vị chủ tử kia, hình ảnh của khuôn mặt kia, sẽ lập tức nhảy vào trong đầu ta, làm sao cũng đều không đi.

Tiên Hoàng không tham sắc, đây là chuyện mà mọi người ở Nam Phượng quốc đều biết. Tất cả mọi người đều hâm mộ và ghen tỵ với Cổ Quân Dao. Nàng là cô gái duy nhất bên cạnh Tiên Hoàng, Tiên Hoàng vì nàng huỷ bỏ chế độ hậu cung kéo dài trăm năm, biểu lộ lục cung vô phi, bên cạnh chỉ có một vị nữ tử này.

Mọi người đều nói, Tiên Hoàng là một nam tử si tình, nhưng mọi người lại không rõ, nếu Tiên Hoàng si tình với Cổ Quân Dao, vì sao không để hậu vị cho nàng, mà chỉ để cho nàng lấy thân phận phi tử theo bên cạnh.

Đối với chuyện này, dân gian từng thảo luận nhiều lần. Cuối cùng mọi người nhất trí cho rằng, Tiên Hoàng làm như thế, vì không muốn phá hủy tình cảm giữa người và Cổ Quân Dao, nếu làm hậu, thì không có tình yêu đích thực, Để hậu từ xưa đến nay ở chung với nhau cũng vì ích lợi, tình cảm tự nhiên lạnh nhạt. Tiên Hoàng không muốn thua thiệt nữ nhân mình yêu mến, cho nên thủy chung không để cho nàng ngồi lên cái vị trí mắt nhìn xuống chúng sinh kia .

Về điểm này, thời điểm ta thuật lại cho Tiên Hoàng, Tiên Hoàng không nói chuyện, vẻ mặt vẫn như cũ. Chỉ có ta biết, trong lòng Tiên Hoàng, đem

vị trí kia, để lại cho người mà trong lòng mà Tiên Hoàng khát vọng mơ ước thế nào cũng không thể đựng tới. Ở trong lòng Tiên Hoàng, chỉ có nàng kia mới có tư cách ngồi ở vị trí đấy, nàng kia, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Tiên Hoàng.

Nói đến nàng kia, sẽ không thể không nói đến hai người vật truyền kỳ nhất trên đại lục đó là —— Liên công tử và Quang Hoa công tử.

Hai người này, một y thuật cao minh, một tài phú thiên hạ, nhưng chỉ có rất ít người biết, hai người này thật là một người, chính là ta mới vừa nói cô gái ——Phượng Thất Thất.

Nàng là một nữ nhân, tập hợp hàng vạn hàng nghìn sủng ái của nữ nhân, trong thiên hạ không có nữ nhân nào có thể so với nàng hơn tôn quý hơn, xinh đẹp hơn.

Thế nhưng, nàng xinh đẹp và tôn quý như vậy cũng không có kiêu ngạo, ngược lại, nàng hòa ái dễ gần, đối đãi với người rất thân thiết, khiến cho người ta thấy sẽ sinh ra lòng thân cận, không dám không tôn trọng vẻ đẹp của nàng.

Nữ nhân quan trọng nhất trong lòng Tiên Hoàng, chính là nàng. Tiên Hoàng hai mươi tuổi gặp nàng, sau hai mươi năm, nàng vẫn là vết thương trong ngực Tiên Hoàng, không thể đựng vào, vừa đựng liền đau.

Ta từng hi vọng Tiên Hoàng có thể vì mỹ nhân dũng cảm đánh một trận, hướng cái nam nhân kiêu ngạo kia hạ chiến thư, Tiên Hoàng cũng từng nghĩ như vậy. Thế nhưng, nhìn đến nàng kia ôn nhu rúc vào nam nhân bên cạnh mà hân hoan cho tới bây giờ chưa từng thấy nụ cười kia, Tiên Hoàng cũng biết mình chậm.

Tiên Hoàng trong một lần say rượu, nói với ta, "Một bước sai, từng bước sai" . Nhìn bộ dáng Tiên Hoàng như vậy, ta đau lòng thay cho người. Ta nhận thấy người là một, đại trượng phu thẳng thắn vô tư, không thể che dấu

tình cảm yêu thương của mình đối với Phượng Thất Thất, cũng nói với Phượng Thương, nếu hắn có lỗi với nàng, mình nhất định sẽ đoạt lấy nàng, hảo hảo che chở.

Chẳng qua là, Phượng Thương cũng không có cho Tiên Hoàng một cái cơ hội như vậy. Bọn họ ân ân ái ái, sinh con dưỡng cái. Mà Tiên Hoàng chỉ có thể ở thời điểm mỗi lần nàng kia sinh con chờ đợi bên ngoài, sau khi nghe nàng mẫu tử Bình An liền rời đi.

Một thời gian dài, ta bất bình thay cho Tiên Hoàng. Kể từ khi Kính Đức hoàng hậu qua đời, Tiên Hoàng bị đưa đến Tây kỳ quốc làm con tin, ta vẫn theo ở bên cạnh Tiên Hoàng, nhìn Tiên Hoàng như thế nào lớn lên, như thế nào thành thực, như thế nào học xong che dấu nội tâm, như thế nào tính toán mưu kế. Ta chăm sóc Tiên Hoàng giống như con của mình, không nghĩ hại tử ta che chở, thế nhưng cuối cùng cũng có một ngày bị thương tâm.

Theo lý thuyết, ta hẳn là vì Tiên Hoàng báo thù, giúp người đoạt lại nàng kia, nhưng ta không làm được.

Cũng là bởi vì ta hiểu rất rõ Tiên Hoàng, ta biết vị trí Phượng Thất Thất ở trong lòng người là không người nào có thể thay thế, nếu ta làm cho nàng rơi lệ, Tiên Hoàng chắc chắn không để ý đến tình cảm nhiều năm mà giết ta. Ta không phải sợ chết, ta sợ ta chết, không ai tận tâm tận sức chiếu cố Tiên Hoàng như ta vậy.

Hơn nữa, ta hi vọng Tiên Hoàng vui vẻ. Ta nhận thấy ở Tiên Hoàng, nàng kia hạnh phúc, chính là hạnh phúc của người. Nếu ta phá hủy hạnh phúc của nàng kia, nàng khổ sở, Tiên Hoàng chắc chắn càng thêm khổ sở. Ta không muốn, để cho Tiên Hoàng khổ sở, trên con đường vận mệnh của người đã phải làm nhiều điều sai trái đã đủ bất hạnh rồi, ta không thể tước đoạt hạnh phúc chỉ còn lại nho nhỏ trong lòng người.

Cho nên, ta đứng ở Tiên Hoàng phía sau, nhìn người vì nàng kia hỉ, vì nàng kia vui mừng, vì nàng kia bi thương, vì nàng kia khổ sở, nhưng không thể ra sức, không có cách nào làm bất cứ chuyện gì vì Tiên Hoàng.

Mọi người xem, ta lớn tuổi, một hồi nhớ lại, là không khỏi cảm khái vô hạn, lại đã quên nói chuyện chính rồi.

Ta nói , Tiên Hoàng để ý nhất ba nữ nhân trong đó vị thứ ba, lại có liên quan đến nàng kia, nàng gọi Phượng Hoàng, là nữ nhi của Phượng Thất Thất và Phượng Thương.

Thời điểm Phượng Hoàng mới ra đời, Tiên Hoàng đã hai mươi sáu tuổi. Lần đó ta ngã bệnh, Tiên Hoàng thông cảm ta, để ta ở trong cung, mang theo tân hoàng đi thiên hạ đệ nhất trang, cũng chính là chỗ ở của Phượng Thất Thất.

Lần đó, Tiên Hoàng trở lại, ta thấy được trên người Tiên Hoàng một loại tia sáng, mà ta chưa từng thấy bao giờ.

"Phúc Nhĩ, nàng sinh một nữ nhi, mẫu tử bình an."

Trong giọng nói của Tiên Hoàng, ta có thể nghe ra Tiên Hoàng rất cao hứng. Xế chiều hôm nay, Tiên Hoàng nói rất nhiều chuyện về tiểu nữ oa mới ra sinh này, nghe nói nàng có một đôi mắt màu đen, linh hoạt giống Phượng Thất Thất, nghe nói nàng rất thích Tiên Hoàng, ở trong ngực Tiên Hoàng chơi thật lâu, nghe nói lúc Tiên Hoàng đi tiểu phượng hoàng "Oe" một tiếng khóc đến thê thảm, khiến cho tim của Tiên Hoàng suýt nữa ngừng đập.

"Phúc Nhĩ, nàng thân thiết với ta hơn Phượng Thương, ta rất cực cũng hòa một lần."

Lúc Tiên Hoàng nói lời này, trong lời nói tràn đầy tính trẻ con. Sau khi Phượng Thương chiếm lấy được trái tim của Phượng Thất Thất, Tiên

Hoàng lần đầu tiên hãnh diện như vậy. Tiểu phượng hoàng thích thúc thúc này hơn cả cha, Tiên Hoàng sau khi miêu tả Phượng Thương lúc đó giống như bột nặn, còn "Ha ha" cười to hai tiếng. Đó là tiếng cười sảng khoái mà thật lâu rồi ta cũng không có nghe được, lúc ấy ta liền đem tên "Phượng Hoàng" ghi tạc trong lòng.

Nói về, đôi vợ chồng Phượng Thương và Phượng Thất Thất cũng thật là khí phách. Thiên hạ này, tựa hồ không có ai có thể tôn quý hơn vợ chồng bọn họ, cho nên bọn họ quyết định đặt tên cho hài tử của mình, cũng rất có khí phách.

Con lớn nhất, cũng là tân hoàng hiện tại Phượng Kiều, tên giống như người, tân hoàng là tộc trưởng của Tường tộc, cổ thuật Thiên Hạ Vô Song, thời điểm khước miệng giường lên, đôi mắt nhìn xuống muôn dân rất khí khái, khiến cho ta phải cảm thán danh tự này gọi lên thật là tốt.

Lão Nhị Long Dận Kỳ, lão Tam Long Dận Lân, ứng theo tên gọi "Kỳ Lân" thượng cổ thần thú. Hai huynh đệ này là sinh đôi, dung mạo không có gì khác nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là nốt ruồi son và đôi mắt màu tím. Trong thiên hạ, có rất ít người chưa từng nghe qua tên hai người này, hai người đều là nhân trung chi long, rất hợp với cái tên Kỳ Lân này.

Về phần Phượng Hoàng Tiểu chủ, ta không nói, các vị cũng có thể nhận thấy danh tự này khí phách như thế nào. Phượng Hoàng, Phượng Hoàng, cũng chỉ có đôi vợ chồng như vậy mới có thể đặt một cái tên liêu lĩnh như vậy. May mà, Phượng Hoàng còn có một nhũ danh đặc biệt —— Long nhi, danh tự này mặc dù cũng khí phách mười phần, nhưng so với Phượng Hoàng, vẫn nội liễm rất nhiều.

Thời điểm Phượng Hoàng Tiểu chủ mới ra đời, Căn phi đã qua đời, Tiên Hoàng không có nạp phi, hậu cung để không. Mặc dù đại thần liêu chết can gián, nhưng Tiên Hoàng đối với những tiếng hô kia vẫn làm như không thấy, có tai như điếc. Tất cả mọi người nói quân Vương của Nam Phượng

quốc si tình, không người nào có thể địch được, bọn họ nào biết, nữ nhân đã chết kia, đã đổi tên đổi lại họ, cùng người mình yêu cao bay xa chạy.

Đây là hứa hẹn của Tiên Hoàng đối với Cổ Quân Dao, cưới nàng, căn bản chỉ là thủ thuật che mắt mọi người. Cẩn phi cũng giống như phong hào của nàng, nghiêm cẩn tuân thủ ước định với Tiên Hoàng, cho đến khi nàng gặp được người mình yêu.

Ta vốn cho là, mấy năm chung đặng, Tiên Hoàng chắc sẽ có một chút không nở, dù sao trong cung hay ngoài cung, Cẩn phi cũng là nữ nhân duy nhất. Nhưng thời điểm Cổ Quân Dao nói muốn rời đi, Tiên Hoàng đổi lại không có biểu hiện ra cái gì ngoài ý muốn cùng lưu luyến, tuyệt bút vung lên, cho nàng hạnh phúc.

Ta vẫn đều cho rằng, Tiên Hoàng là một người ôn nhu, mặc dù ở thời điểm cải cách người làm việc mạnh mẽ quyết đoán, không nường tay chút nào, nhưng trong lòng, còn giữ lấy một phần bản tính của Kính Đức hoàng hậu. Cho nên người có thể buông tay cô gái mình yêu mến, mới có thể cho người nữ nhân ở bên mình lúc rời đi cho nàng hạnh phúc.

Phượng Hoàng Tiểu chủ lần đầu tiên tới hoàng cung, là ở thời điểm nàng bảy tuổi.

Tiên Hoàng lúc này đã lập người kế thừa ngôi vua, bởi vì người không nạp phi, đại thần trong triều lo lắng vấn đề con nối dòng, Tiên Hoàng trực tiếp đem tân hoàng lập làm thái tử. Nói nhiều như vậy, ta còn không có giới thiệu tên của tân hoàng, ngài ấy gọi là Phượng Kiêu, là nhi tử đầu tiên của Phượng Thất Thất và Phượng Thương.

Trong triều thấy Tiên Hoàng muốn lập một người không có quan hệ máu mủ làm thái tử, Nam Phượng quốc sẽ rơi vào tay người khác, đều rối rít dâng tấu. Chuyện này cũng bị người khác lợi dụng, trong nước xuất hiện làn sóng nhỏ nhỏ.

Đối với những kẻ, tìm kiếm thế lực, Tiên Hoàng lấy thế sét đánh lôi đình bình định, các đại thần cũng bởi vì những thứ máu tanh kia cảm thấy. Tiên Hoàng ôn nhu quá lâu, bọn họ đều quên Tiên Hoàng là hạng người gì.

Từ đó về sau, không ai chất vấn quyết định của Tiên Hoàng, Phượng Kiều vững vàng trở thành thái tử.

Đối với chuyện này, Tiên Hoàng cũng không có trưng cầu ý kiến của Phượng Thương và Phượng Thất Thất, ngược lại trực tiếp hỏi Phượng Kiều. Hồi từ kia, không, tiên hoàng khi đó chỉ trả lời một câu, "Có vẻ như rất vui vẻ!" Tiên Hoàng cũng biết là hân hoan ý.

Sau khi Phượng Kiều trở thành thái tử, Phượng Hoàng tới Nam Phượng quốc gặp ca ca.

Đó là, lần đầu tiên ta nhìn thấy Phượng Hoàng Tiểu chủ. Khi nàng một thân bạch y, thời điểm cười chạy tới, ta rõ ràng cảm giác được thân thể Tiên Hoàng khẽ run một chút.

Tiểu chủ, hoàn toàn là nàng kia thu nhỏ lại. Vô luận cười một tiếng một cái nhăn mày, hay là giận dữ, cũng là bộ dáng của nàng kia. Suy cho cùng là cốt nhục của nàng a!

Thời điểm nhìn thấy Phượng Hoàng Tiểu chủ, ta có chút lo lắng nhìn mắt Tiên Hoàng. Từ trong mắt của người, ta thấy được khiếp sợ, trừ khiếp sợ, không có tâm tình khác. Khi đó, ta thở phào nhẹ nhõm, ta còn lo lắng Tiên Hoàng sẽ đem tình yêu từ trên người Phượng Thất Thất chuyển dời đến trên người giống nàng như đức - Phượng Hoàng Tiểu chủ. Nhưng, hình như là ta đã nghĩ quá nhiều, Tiên Hoàng cũng không có ý nghĩ như vậy.

Tiên Hoàng, nuôi Phượng Hoàng Tiểu chủ giống như nữ nhi của mình, đem nàng cưng chiều đến tận trời cao.

Ta chưa từng có tận mắt nhìn thấy Tiên Hoàng sủng nịch một người như vậy, người đem Phượng Hoàng Tiểu chủ ôm vào trong ngực, khiến cho nàng có cao hơn có thể nhìn thấy phong cảnh ở vị trí xa hơn. Người đem quả vải đã được bóc vỏ, đút vào trong đôi môi đỏ sẫm của Phượng Hoàng Tiểu chủ.

Bởi vì Phượng Hoàng Tiểu chủ thích màu trắng, người sai người dẹt ra tấm tơ lụa lông lầy so với đám mây còn mềm mại hơn để làm bộ đồ mới cho Phượng Hoàng Tiểu chủ.

Tóm lại, Tiên Hoàng đem tất cả sủng ái, đều đặt ở trên người Phượng Hoàng Tiểu chủ. Người thậm chí còn muốn phong Phượng Hoàng Tiểu chủ thành công chúa, lại bị Phượng Hoàng Tiểu chủ trực tiếp cự tuyệt. Phượng Hoàng Tiểu chủ khi đó đã nói một câu nói, Tiên Hoàng cũng không có lưu ý, ta lại nghe ở trong lòng.

"Minh Nguyệt Thịnh, ta không muốn làm công chúa! Công chúa cách người quá xa!"

Lời này, Tiên Hoàng cho rằng tính trẻ con, nhưng ta lại thấy ánh mắt Phượng Hoàng Tiểu chủ như đang nhìn người mình thích. Lúc ấy lòng khẽ run một chút, lúc Phượng Hoàng Tiểu chủ nhìn về phía ta, ta đang cúi đầu xuống.

Đối với biểu hiện của ta, Phượng Hoàng Tiểu chủ vô cùng hài lòng, nàng tùy ý hưởng thụ sủng nịch của Tiên Hoàng, cũng viết thư nói cho cha mẹ, nàng thích Nam Phượng quốc, phải ở lại chỗ này.

Ta không biết, Phượng Thất Thất sau khi nhìn đến lá thư này sẽ nghĩ như thế nào, nàng và Phượng Thương sợ rằng không biết, nữ nhi bảy tuổi của bọn họ đã yêu Tiên Hoàng. Cặp mắt trong suốt kia, lóe lên ánh sáng, trừ ta đây người ngoài cuộc có thể nhìn thấu đáo, ngay cả Tiên Hoàng cũng không có nhận thấy được.

Phượng Hoàng Tiểu chủ ở lại trong cung, một lần ở lại chính là tám năm.

Tám năm, năm tháng như thoi đưa, Phượng Hoàng Tiểu chủ từ một nữ hài tử trở thành một thiếu nữ trưởng thành duyên dáng yêu kiều .

Khi đó, Phượng Thất Thất đã không lộ diện trên thế gian nữa, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, từ trên người Minh Nguyệt công chúa, chuyển dời đến trên người Phượng Thất Thất, sau lại rơi vào trên đầu Phượng Hoàng Tiểu chủ .

Mặc dù mới mười lăm tuổi, nhưng Phượng Hoàng Tiểu chủ đã thành mỹ nữ nổi tiếng trên đại lục. Nàng thuần khiết giống như giọt sương sớm đậu trên lá xanh, sạch sẽ giống như Tuyết Liên Hoa nở rộ trên Thiên Sơn. Từng người gặp Phượng Hoàng Tiểu chủ, cũng sẽ chìm đắm trong tiếng cười ôn nhu, và giọng nói thân thiết của nàng.

Nàng giống như mẹ của nàng, có mị lực hấp dẫn ánh mắt của người khác, cũng có đầy đủ nhã nhặn của quý tộc trên người.

Mỹ danh của Phượng Hoàng Tiểu chủ, theo tuổi của nàng tăng trưởng, mọi người đều rõ, nàng trở thành đối tượng được các thế gia công tử mến mộ.

"Minh Nguyệt Thịnh, ta không thích những nam nhân kia!" Phượng Hoàng Tiểu chủ rất ôn nhu, lại chỉ ở một thời điểm biến sắc mặt, đó chính là bị tỏ tình. Mỗi khi Phượng Hoàng Tiểu chủ nói những lời này, Tiên Hoàng cũng sẽ xoa nhẹ đầu của nàng, thân mật hỏi, "Long nhi thích người như thế nào? Ta tìm tới cho con!"

"Ta thích người!"

Phượng Hoàng Tiểu chủ từ trước đến nay vẫn vừa trực tiếp vừa tự nhiên như vậy, ta còn nhớ được, lúc nàng lần đầu tiên nói như vậy, Tiên Hoàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó phá lên cười, "Long nhi, ta già rồi."

Tiên Hoàng nói như vậy, để lộ ra liễu hai tầng ý tứ. Thứ nhất, người đã biết Phượng Hoàng Tiểu chủ mẫn mộ mình; thứ hai, người sẽ không tiếp nhận tình cảm của Phượng Hoàng Tiểu chủ .

Trả lời như vậy, Phượng Hoàng Tiểu chủ thông minh như vậy người như thế nào không biết, nhưng câu trả lời của nàng càng làm cho người kinh ngạc, "Minh Nguyệt Thịnh, ta sẽ không từ bỏ!"

Nếu có người hỏi ta, khi hai người ý chí đều kiên định, đụng vào nhau, sẽ phát sinh cái gì? Ta sẽ nói cho hẳn biết, vậy sẽ là một cuộc khảo nghiệm Tâm và tình, phải chạy Ma-ra-tông chạy cự li dài, phải. Thiên băng địa liệt(trời long đất lở)!

Thời điểm Lễ trưởng thành Phượng Hoàng Tiểu chủ mười sáu tuổi, ta lần nữa lại nhìn thấy Phượng Thất Thất. Nàng và Phượng Hoàng Tiểu chủ đứng chung một chỗ, thế nhưng không phân biệt được tuổi tác, người không biết còn có thể cho là các nàng là một đôi tỷ muội sinh đôi.

Cùng tới với Phượng Thất Thất, còn có trượng phu và nhi tử của nàng. Cả nhà bọn họ, đoàn tụ trong cung điện của Tiên Hoàng.

Có thể nhìn thấy Phượng Thất Thất, Tiên Hoàng thật sự cao hứng, cả buổi tối, nụ cười trên khóe miệng của Tiên Hoàng chưa từng dừng lại, tình cảnh này rơi vào trong mắt Phượng Hoàng Tiểu chủ, hiển nhiên trở thành một loại đau đớn.

Đêm đó, Tiên Hoàng uống rượu say, ta ở bên cạnh hầu hạ. Đêm khuya, Phượng Hoàng Tiểu chủ đột nhiên tới đây. Nàng mặc đơn bạc, nằm ở bên cạnh Tiên Hoàng, ta kinh ngạc đến nỗi suýt kêu ra tiếng, thế nhưng nàng lại điểm huyệt của ta, khiến cho ta không cách nào nhúc nhích.

"Người tại sao lại không thể nhìn ta nhiều hơn một cái đây? Chúng ta chẳng qua là hơn kém nhau 26 tuổi mà thôi! Tại sao người không chịu tiếp nhận ta?"

Phượng Hoàng Tiểu chủ rúc vào trong ngực Tiên Hoàng đang say rượu, còn giống như một hài tử đáng thương, hình dáng của nàng cùng thanh âm rưng rưng, khiến cho ta nghe thấy cảm thấy đau lòng.

"Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh Quân đã già. Nhưng là, ta không quan tâm, ta một chút cũng không để ý!"

Thời điểm Phượng Hoàng Tiểu chủ muốn hôn Tiên Hoàng, Tiên Hoàng mở mắt, ngăn lại hành động "Hoang đường" của nàng.

"Long nhi, trong lòng ta từ đầu đến cuối chỉ có mẹ của con. Nàng là người ta thích cả nhất, cũng là cô gái duy nhất ta yêu. Con từng hỏi ta, vì sao hậu vị lại bỏ trống, nhớ không. Hiện tại ta cho con biết, ta từng hứa hẹn mẹ của con, hậu vị luôn luôn giữ lại cho nàng."

"Long nhi, con ở trong mắt ta, chỉ là một hài tử. Ta không thể cùng mẹ của con ở chung một chỗ, nhưng ta đối đãi với con và ca ca người của con giống như đối đãi với hài tử của ta, ta đối với con chỉ là thương yêu, chứ không phải là tình yêu nam nữ."

"Long nhi, con nên tìm một người nam tử trẻ tuổi thương yêu con, mà không phải là quyến luyến không muốn xa rời ta!"

Lời nói của Tiên Hoàng..., đối với Phượng Hoàng Tiểu chủ mà nói, ta cảm thấy hơi tàn nhẫn một chút. Bảo bối kia được Tiên Hoàng nâng niu trong lòng bàn tay, trong trí nhớ của ta lần đầu tiên rơi nước mắt.

"Ta biết người yêu say đắm mẹ của ta, nhưng ta sẽ không từ bỏ. Nơi này của người có ta!" Phượng Hoàng Tiểu chủ đem tay đặt lên trên ngực của Tiên Hoàng, "Trong lòng trong mắt của người đều có ta, người có thể nói để lừa gạt ta, nhưng là người không thể lừa được chính mình!"

Nói xong lời này, Phượng Hoàng Tiểu chủ nhanh chân chạy ra ngoài.

"Long nhi ——" Nếu là trước kia, Tiên Hoàng nhất định sẽ chạy ra ngoài đi tìm, ban đêm, trên đường gió lớn, Phượng Hoàng Tiểu chủ lại chân trần, Tiên Hoàng có lo lắng nàng. Nhưng lúc này đây, Tiên Hoàng chỉ là kêu một tiếng nhũ danh của Phượng Hoàng Tiểu chủ, cũng không có đuổi theo nàng.

"Phúc Nhĩ, ta làm như vậy, có phải sai lầm rồi hay không?"

Tiên Hoàng hỏi ta, chỉ là ta bị điểm huyết, không có cách nào lên tiếng. Mặc dù sau khi giải huyết, vấn đề này ta cũng không có cách nào trả lời Tiên Hoàng. Dù sao ta không phải là người trong cuộc, không có ở trong đó, không cảm nhận được tư vị ở trong đó, tự nhiên không dễ nói chuyện.

Sau đêm đó, Phượng Hoàng Tiểu chủ lưu lại một phong thư rồi ra đi không lời từ biệt. Trên thư chỉ nói là nàng muốn đi du lịch đại lục, để cho mình trưởng thành, ta nhìn thấy rõ ràng ở trên mặt Tiên Hoàng một loại cảm xúc gọi là tê tâm liệt phế.

Thời gian sau đó, Phượng Hoàng Tiểu chủ cứ ba ngày sẽ đưa thư tới. Văn kiểu chữ Tiên Hoàng quen thuộc như xưa, nội dung đơn giản là nàng đi nơi nào, nhìn thấy cái gì, chỉ là ở cuối mỗi phong thư, Phượng Hoàng Tiểu chủ cũng sẽ viết lên một câu, "Chờ ta trở lại" .

Chuyện như vậy vẫn kéo dài một năm, đột nhiên, Phượng Hoàng Tiểu chủ không còn có gửi thư, vẫn đợi thật lâu, cũng không có thư tới.

Đoạn thời gian kia, ta rõ ràng có thể nhận thấy được Tiên Hoàng không thích hợp. Thời điểm người phê duyệt tấu chương, vừa nghe đến tiếng bước chân lập tức ngừng đầu, muốn biết có phải thái giám truyền đến tin Phượng Hoàng Tiểu chủ hay không. Lần lượt thất vọng, khiến cho sắc mặt của Tiên Hoàng càng phát ra ngưng trọng, cũng khiến cho người càng thêm gầy.

Phượng Hoàng Tiểu chủ cứ biến mất như vậy, ngay cả người nhà của nàng cũng không biết nàng đi nơi nào. Nhìn Phượng Thất Thất viết tin tới,

Tiên Hoàng mới hoàn toàn nóng nảy. Phượng Hoàng vẫn hiểu thuận, sẽ không liên lạc với người nhà, nhưng lần này ngay cả người trong nhà cũng không biết nàng đi đâu, Tiên Hoàng khẳng định nàng xảy ra chuyện.

Phượng Kiều bị Tiên Hoàng gọi về, Tiên Hoàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ngài ấy, còn mình mang theo những phong thư Phượng Hoàng Tiểu chủ viết, bắt đầu truy tìm dấu chân Phượng Hoàng Tiểu chủ. Nói vắn vể một chút là, Tiên Hoàng đi qua đường nàng đi, uống qua súp nàng hưởng. Tiên Hoàng từ phong thư thứ nhất bắt đầu, đi theo dấu chân mỗi phong thư, đi tìm kiếm tung tích Phượng Hoàng Tiểu chủ:.

Ngược lại với thái độ của Tiên Hoàng, Phượng Thất Thất tựa hồ một chút cũng không lo lắng cho nữ nhi, cũng không có phái người tìm kiếm Phượng Hoàng Tiểu chủ. Chuyện này có chút khác thường, ta đã nhận ra, lại không nói cho Tiên Hoàng, chỉ là đi theo người một đường xóc nảy, cuối cùng tới thành Tây Lương, từng là kinh đô của Tây kỳ quốc.

Đến lúc này, Tây kỳ quốc đã trở thành quốc thổ của Nam Phượng quốc nhiều năm, lần nữa trở lại địa phương mình bị cầm tù mười năm, trong lòng ta có rất nhiều cảm xúc.

Phong thư cuối cùng của Phượng Hoàng Tiểu chủ từ nơi này phát ra, về sau cũng không có tin tức của nàng nữa.

Ta cùng Tiên Hoàng mang theo bức họa của Phượng Hoàng Tiểu chủ, dán khắp nơi, để cho người ta hỗ trợ tìm kiếm tung tích của Phượng Hoàng Tiểu chủ, ở lại chính là một tháng.

Trong một tháng này, ta nhìn Tiên Hoàng từ nam nhân thành thực anh tuấn trở nên lôi thôi, trên chiếc cằm sạch sẽ của người, bây giờ đã mọc ra một tầng râu ria, nhìn qua vô cùng chán chường, vô cùng uể oải không phấn chấn.

"Phúc Nhĩ, ta đã mất đi nàng." Tiên Hoàng nhìn đám người đi lại trong thành Tây Lương, nói với ta. Trong lời nói, có vô cùng hối hận, khiến cho ta trong lòng thương tiếc vị Quân Vương này.

Tiên Hoàng là người trong cuộc sợ rằng không biết, tình yêu của người đối với nàng yêu, ở thật lâu trước kia liền từ sủng nịch của trưởng bối đối với vãn bối, chuyển thành sủng ái của nam nhân đối với nữ nhân.Đều nói kẻ trong cuộc thì mê, ta mặc dù đứng xem, lại không thể nói.

"Thúc thúc, đây là một tỷ tỷ để cho ta đưa cho ngài."

Trong lúc Tiên Hoàng lâm vào cô đơn một lần nữa, một tiểu oa nhi chải có kiểu đầu hình ấm trà chạy tớiđây, kín đáo đưa cho Tiên Hoàng một tờ giấy, vừa cười vừa chạy đi.

Chẳng biết tại sao, thời điểm nhìn đến cảnh tượng này, trong lòng ta đột nhiên có cảm giác có hi vọng. Không đợi ta kịp phản ứng, Tiên Hoàng đã không để ý hình tượng nhanh chân bỏ chạy.

Thứ cho ta tuổi già, thật sự không so được với Tiên Hoàng, chỉ có thể mượn xe ngựa đuổi tới, chờ đuổi theo Tiên Hoàng, chúng ta đã đến bên hồ, một chiếc thuyền nhỏ dừng ở bên bờ, tựa hồ đang đợi chúng ta.

Khi chúng ta ngồi thuyền tới đến trong hồ, trên thuyền lớn một trận tiếng đàn truyền đến. Khi đó, ta rõ ràng thấy tay Tiên Hoàng run rẩy, là nàng, chỉ có nàng mới có thể đàn ra giai điệu tuyệt vời đến như vậy.

Làm một nô tài đúng quy cách, ta không cùng Tiên Hoàng đi tới, mà là đem nơi này để lại cho bọn họ.

Mặc dù vậy, ta vẫn nghe được thanh âm của Phượng Hoàng Tiểu chủ, ta thề, ta chỉ nghe được một câu nói, câu nói kia nói như thế này.

"Ban đầu, người gặp mẹ ta ở trên con thuyền, rồi sau đó yêu nàng. Hiện tại, người ở nơi này gặp phải ta, có thể hay không, cũng yêu ta một lần?"

Chuyện về sau, ta cái gì cũng không biết, mặc dù người ép hỏi ta, ta cũng vậy không rõ ràng xảy ra chuyện gì lắm. Tha thứ ta là lão nhân, lão nhân đều dễ dàng mau quên, rất nhiều rất nhiều chuyện, ta cũng không nhớ được.

Có lẽ, người sẽ nói ta giả bộ ngu. Ngài nói đúng! Làm một nô tài sinh sống trong hoàng cung được một giáp, có thể còn sống, nhất định có phương thức sống sót hơn nữa bảo vệ tánh mạng. Ví dụ như ta, biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, cũng rõ ràng lúc nào làm người biết chuyện, lúc nào làm người hồ đồ.

Ta chỉ có thể nói cho người biết, sau khi ở nơi này, Tiên Hoàng phụng bồi Phượng Hoàng Tiểu chủ đi Ung châu truy phong nhai. Ta tuổi già, Tiên Hoàng thương cảm, không để cho ta đi theo, về phần chuyện đã xảy ra lúc ấy, ta cũng vậy một mực không biết.

Chuyện ta duy nhất biết đến, chính là kết cục của câu chuyện này theo khuôn sáo cũ rích đó là, Tiên Hoàng và Phượng Hoàng Tiểu chủ sống hạnh phúc bên nhau, cho nên có người, bao gồm ta đây cái lão thái giám già không thể già hơn nữa, cuộc sống rất vui vẻ.

QUỶ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Phiên Ngoại: Công Chúa Cuối Cùng (Thượng)

Tháng tám, nắng gắt như lửa, một thương đội ở dưới chân núi Đại Ngu chậm rãi di chuyển.

"Mẹ kiếp , nóng quá." Dẫn đầu Tống Hi vừa lau mồ hôi ở trên mặt vừa nói, "Nhiệt độ cứ như vậy, chờ đến Ngư quan, ta con Mẹ nó không thể không bị lột một lớp da." Lời nói của Tống Hi..., khiến cho người trong thương đội vui mừng không nổi.

Nếu là bình thường, Tống Hi nói chuyện, luôn luôn có người phụ họa, nhưng đưa hàng lúc này đây, một là khí trời quá nóng, hai là bởi vì đến Núi Đại Ngu, bọn thổ phỉ Hỉ Muội rất là lợi hại, cho nên mọi người vui mừng không nổi.

Nhìn ra vẻ mặt của mọi người, Tống Hi ngoắc tay, gọi A Nam đến trước mặt mình, "A Nam, tiểu tử A Uy kia đi dò đường, làm sao còn chưa có trở lại?"

"Không biết." A Nam là ,tay mới vừa vào thươngđội, lần này đi ra ngoài, lúc gần đi Đông gia lão Dư dặn dò riêng Tống Hi, nói A Nam là cháu hăn bà con xa trong nhà của lão, để cho hăn trên đường chiếu cố nhiều hơn. Tống Hi ghét nhất loại đi cửa sau này, dọc theođường đi rất là"Chiếu cố" A Nam. Cũng cho A Nam làm rất nhiều việc , nếu không phải bởi vì A Nam là tay mới, chuyện dò đường như vậy Tống Hi cũng sẽ giao cho hăn.

Nhưng, A Nam cũng là người tốt tính, cũng là người có năng lực. Vô luận Tống Hi bắt A Nam làm cái gì, hăn đều nghiêm túc làm việc rất thỏa đáng, khiến cho Tống Hi tìm không ra bất cứ vấn đề gì .

Hơn nữa tiểu tử này tính tình rất sôi nổi, rất thích những nơi náo nhiệt, vào thương đội không bao lâu, đã có thể hòa nhập với người khác, hòa hợp nhất thể. Cộng thêm nhiều lần gặp phải nguy hiểm, cũng là A Nam đầu tàu gương mẫu, cứu mọi người, cho nên ở trong thương đội, danh tiếng của A Nam trực tiếp uy hiếp đến Tống Hi, khiến cho Tống Hi lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ.

"Không biết? Các người không phải là quan hệ rất mật thiết sao? Người không biết?"

"Tống thúc, ta không có lưng quần lớn như vậy, hơn nữa ta không phải là bán tiên(ý nói là đoạn tụ bất nam bất nữ ý)."

Lời nói của A Nam..., đưa tới một mảnh tiếng cười, ngay cả Tống Hi cũng đang dùng vẻ mặt nghiêm trang nhìn đến A Nam về sau, cũng "Phì" cười một tiếng, mắng lên, "Cút —— Đừng đứng trước mặt Lão Tử, Lão Tử nhìn phiền lòng."

Chờ sau khi A Nam đi, Tống Hi quệt mồ hôi ở trên mặt, hí mắt nhìn núi xanh chập chờn cách đó không xa, khoe miệng thì thầm một câu, "A Uy chẳng lẽ là gặp phải thổ phỉ rồi?"

Nam Phương quốc ở trong tay Minh Nguyệt Thịnh luôn luôn ổn định, cũng được coi như là dân giàu nước mạnh. Thế nhưng lại vẫn cứ tồn tại một loại cá thể riêng biệt của quốc gia, Núi Đại Ngu này là một trường hợp ngoại lệ như vậy.

Núi Đại Ngu ở phía bắc Nam Phương quốc, nhích tới gần biên giới, bởi vì núi cao đường xa, quan viên cũng chẳng quan tâm nơi này, núi Đại Ngu ở năm năm trước bị một đám thổ phỉ chiếm núi làm vua, không đầy hai năm, trên núi Đại Ngu danh hiệu nữ hoàng gia Hỉ Muội liền truyền ra ngoài, hôm nay lại càng vang dội Nam Phương quốc.

Phàm là thương đội xuất quan, cũng phải đi qua núi Đại Ngu, chỉ cần đi ngang qua, thì phải tặng quà cho Hỉ Muội, nếu không cũng sẽ bị bọn họ cướp sạch sẽ không còn cái gì. Có một số ít thương đội vì sợ bị đánh cướp, đi đường vòng vượt qua núi Đại Ngu, sau khi Hỉ Muội biết được trực tiếp dẫn người bao vây đánh, kết quả cuối cùng càng thêm thê thiết, trực tiếp chôn vùi tính mạng.

Quân đội của triều đình cũng đã từng tới để diệt trừ mấy lần, bởi vì núi Đại Ngu núi rộng rừng sâu, quân đội cuối cùng cũng không thể làm gì được thổ phỉ, giăng co mấy lần, triều đình binh mã tổn thất không ít, về sau hiểu ra, thổ phỉ núi Đại Ngu cũng có tiếng trong thiên hạ. Những thương đội kia thấy triều đình đều không làm gì được Hỉ Muội, dứt khoát an phận đi qua núi Đại Ngu, dâng hoàng cho tiến cống Hỉ Muội, ngược lại có thể bình an.

Tống Hi đi lại trên con đường này đã được mấy chục năm, kể từ sau khi xuất hiện thổ phỉ, hãn cũng theo như quy củ tiến cống cho Hỉ Muội, mỗi lần cũng coi như bình an vô sự. Lần này, Tống Hi phái A Uy đi dò đường, chính là muốn nhìn một chút thổ phỉ ở nơi nào rồi, lão đã chuẩn bị tốt mọi thứ, không nghĩ tới A Uy đi hồi lâu còn chưa có trở lại, thật là khiến người ta sốt ruột chết mà.

"Thủ lĩnh, rốt cuộc là đi hay là chờ?" Có người tiến lên hỏi thăm. Tống Hi cắn răng, nhìn sắc trời một chút, ra lệnh. "Đi trước."

Thương đội ùn ùn tiến vào núi Đại Ngu, mãi cho đến ban đêm, cũng không gặp phải thổ phỉ.

Chuyện này có chút kỳ hoặc, Tống Hi cảm giác, cảm thấy lần này "Thuận lợi" có cái gì không đúng. Chẳng lẽ bọn thổ phỉ đều uống rượu say, ngủ hết rồi? Những thứ ma đầu kia đều là giết người không chớp mắt, nghe nói rất nhiều triều đình tội phạm quan trọng đều chạy trốn tới núi Đại Ngu làm thổ phỉ, những người này không thể đắc tội được.

Đang lúc Tống Hi vắt hết óc nghĩ tới hành động dị thường của bọn thổ phỉ, thì bên cạnh trong núi truyền đến thanh âm "Vi vu", sau đó một tiếng "Giao nộp tiền không giết", khiến cho Tống Hi bị dọa sợ đến nổi suýt chút từ ngã từ trên thân ngựa xuống.

Nhìn lại lần nữa, một thân ảnh màu đỏ chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người, nàng kia tóc đen rủ xuống bên trên vai trái, trên đầu quấn Trân Châu và sợi dây vàng bạc, vành tai đeo những viên đá quý nhỏ như trứng chim cút, khiến cho vành tai bị kéo xuống rất dài.

Nàng một thân váy ngắn màu hồng đào, trên đùi quấn một cái bao đầu gối màu đỏ sậm, trên chiếc cổ áo khéo léo hơi trũng xuống, lộ ra cái yếm màu xanh nước biển, cùng da thịt trắng lóa, vừa di chuyển một cái liền dung đưa theo, khiến cho người ta nhìn liền mơ màng hết bài này đến bài khác.

"Chậc chậc, Tống lão bản, mấy ngày không thấy, người đã quên quy củ của núi Đại Ngu ta."

Thì ra cô gái trước mắt này chính là thủ lĩnh của nhóm thổ phỉ Hỉ Muội khiến cho người ta nhức đầu đây, nhìn thấy người, trên mặt Tống Hi vội vàng chất đầy nụ cười như được lời đi tới, "Hỉ cô nương, ngài hiểu lầm. Lần này ta vừa đến sơn khẩu liền phái A Uy tới đây, nhưng là đợi hồi lâu A Uy cũng không có trở về. Ta sợ không kịp thời gian, cho nên liền ——"

"Ta không thấy có A Uy a mèo nào hết, các huynh đệ, các người có thấy không?"

"Không có ——" các hán tử bên cạnh quơ đại đao hung thần ác sát trong tay hét lớn, người trong thương đội bị hù dọa đến nỗi sợ hãi rồi rít xuống ngựa, cúi đầu xuống, sợ chọc giận thổ phỉ sẽ bị lấy tính mạng.

Cùng những người này so với, A Nam vẫn như cũ nghiêm chỉnh ngồi trên lưng ngựa lộ dáng vẻ cao ngất, Hỉ Muội chỉ trong chốc lát liền chú ý tới hắn.

A Nam nghiêm chỉnh ngồi ở trên ngựa, nắm dây cương, lưng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng Hỉ Muội, trong ánh mắt không có chút nào khiếp đảm, gợi lên hứng thú của Hỉ Muội.

Hỉ Muội đứng đưa roi ngựa màu sắc rực rỡ trong tay, lắc cái mõng to của mình đi đến, trên khuôn mặt thanh tú nở nụ cười nhìn A Nam.

Gương mặt này, hình tròn tròn (nguyên văn trứng ngỗng >"<), không có trắng nõn như những cô gái khuê các, ngược lại bởi vì phơi nắng lâu ngày, nên có một làn da khỏe mạnh hồng hào. Trên khuôn mặt tròn tròn, có một đôi lông mày lá liễu dày rậm đang giương lên cao. Đôi mắt dưới lông mày, có một loại phong tao thú vị nói không ra lời, ở trên má trái Hỉ Muội, có một vết sẹo hẹp dài, từ đuôi lông mày lan đến khóe môi.

Lúc này, Hỉ Muội đang mang theo nồng đậm hứng thú đánh giá A Nam, ở trong mắt Hỉ Muội, A Nam là một nam nhân cao gầy, vai rộng, eo nhỏ, mõng hẹp, có một vóc dáng vô cùng tốt. Khuôn mặt của A Nam so với vóc người, ngược lại bình thường hơn một chút. Không thể nói anh tuấn, lại hết sức có vị, hơn nữa còn rất trẻ tuổi, nhiều lắm là mười sáu mười bảy tuổi.

"Vị huynh đệ kia, lần đầu tiên đi ra ngoài?" Hỉ Muội nhảy lên, ngồi vào trong ngực A Nam, đem tay dò vào trong quần áo A Nam, nắm cầm mấy cái. Da thịt rắn chắc, vóc người tốt. Hỉ Muội cười một trận phóng dăng.

"Đúng vậy, kính xin hỉ cô nương chiếu cố nhiều hơn." A Nam mặt không đổi sắc tay cầm lấy tay Hỉ Muội, không để cho nàng tiến vào thêm.

Giọng nói của A Nam có một loại từ tính đặc biệt, nghe thấy thế Hỉ Muội trong lòng run lên, nàng cũng không phải là tiểu cô nương chưa trải qua chuyện nam nữ, nhưng hơi thở nam nhân trên người A Nam rất sạch sẽ, khiến cho tâm hồn nàng sáng khoái. Nhìn vào đôi mắt của A Nam, cảm giác như vậy trong lòng Hỉ Muội càng thêm rõ ràng, nam nhân này cả

người tản ra ma lực, khiến cho người ta không nhận được muốn tìm tòi và nghiên cứu một phen.

Hỉ Muội nghiêng người, đem bộ ngực trắng lộ ở trước mắt A Nam, hai tay quàng lên trên cổ của hắn, cọ bộ ngực mềm mại lên lồng ngực rắn chắc của A Nam. "Huynh đệ bao nhiêu tuổi? Trong nhà đã có thê thất gì chưa?"

"Không có." A Nam lắc đầu, thân thể nghiêng về phía sau, muốn kéo xa khoảng cách giữa mình và Hỉ Muội.

Sau khi Đội ngũ của Tống Hi ở phía trước nghe thấy Hỉ Muội hỏi vấn đề này xong, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh. Nữ nhân này muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là chọn trúng A Nam, muốn giữ A Nam lại làm áp trại tướng công? Tính phóng đảng của Hỉ Muội cũng nổi tiếng như nàng tính tàn nhẫn của nàng, nam nhân hơi có vẻ thù mị đều sẽ bị nàng giữ lại. A Nam này mặc dù tướng mạo cũng không xuất chúng, nhưng hắn bị Hỉ Muội nhìn trúng, đó là một chuyện phiền toái. Nếu như Hỉ Muội muốn giữ A Nam lại, lão trở về biết ăn nói làm sao với Đông gia?

"Không có thê thất?" Hỉ Muội giơ tay ra, vỗ về cằm của A Nam, râu ria màu đen còn có chút mềm mại, chứng minh nam tử này cũng chưa có thành thực, còn rất ngây ngô.

Hỉ Muội nhìn chăm chú vào ánh mắt của A Nam, nhìn cái bóng bên trong đôi mắt kia, thanh âm trở nên mềm nhũn, "Vậy người có hôn ước chưa?"

"Không có."

Câu trả lời của A Nam, khiến cho Hỉ Muội vô cùng vui mừng, nàng cười ha ha, lộ ra hai hàng răng trắng nõn như Ngọc và màu hồng phấn của lợi. Thời điểm mọi người cho là Hỉ Muội muốn trực tiếp cướp người, thì Hỉ Muội tung mình lên, đi tới bên cạnh Tống Hi, roi ngựa cuốn lấy cổ của

Tống Hi, dẫn vào ngực mình, "Tống Hi, người hôm nay phá hủy quy củ của ta, dựa theo lệ cũ, người phải đem tất cả hàng lưu lại."

Tống Hi cũng không dám đi xem tấm xuân sắc kia, vội vàng vừa trốn vừa thở dài hành lễ với Hỉ Muội, "Hỉ cô nương, ta thật sự phái A Uy đi ra ngoài, tiểu tử kia khẳng định trốn chỗ ở chỗ nào đó chơi đùa. Nếu nhóm hàng này ngài giữ lại rồi, ta coi như có mười cái đầu cũng không bồi thường nổi a. Hỉ cô nương, xin ngài giơ cao đánh khẽ, phí qua đường chúng ta đưa nhiều hơn."

Thấy Tống Hi như vậy, Hỉ Muội cười không đáp, ánh mắt nhìn thẳng về phía A Nam. Đột nhiên, A Nam nhìn nàng, Hỉ Muội cảm giác nội tâm mình có một cỗ lửa nóng đang thiêu đốt, cháy sạch mọi phiền não của nàng. Roi ngựa trong tay nàng giương lên, chỉ vào A Nam đối với Tống Hi nói, "Lộ phí gấp mười lần, hơn nữa để lại hắc." "

Nghe được câu phía trước, trong lòng Tống Hi buông lỏng tâm tư, gấp mười lần thì gấp mười lần, chỉ cần không bị khấu trừ hàng là được, chỉ là câu phía sau có cái gì không đúng a.

"Ngài giữ lại A Nam làm cái gì a? Hắc tay chân vụng về, chuyện gì cũng không làm được, vẫn là lính mới, nếu không ngài đổi lại người khác ——"

"Không được. Ta nhìn trúng hắc. Bà cô đây thích thiếu niên anh tuấn non nớt."

Hỉ Muội cố chấp là chuyện mọi người đều biết, chuyện gì nàng đã quyết định thì không đổi. Nhưng giữ lại A Nam, Tống Hi làm không được. Mặc dù hắc không thích cái tiểu tử này thông qua quan hệ tiến vào thương đội, nhưng A Nam là người không tệ, vì muốn thương đội thuận lợi, đem A Nam ở lại trong hang ổ thổ phỉ, vạn nhất A Nam có cái gì bất trắc, chẳng những khó ăn nói với Đông gia bên kia, trong lòng Tống Hi mình cũng cảm thấy áy náy không yên.

"Hỉ cô nương, phí qua đường chúng ta có thể trả cho các người nhiều hơn nữa, còn A Nam không thể lưu lại. Ta đáp ứng Đông gia che chở hẳn an toàn, điểm này, thứ cho ta không thể nghe theo."

"Ha hả, chuyện này vậy không xong rồi." Hỉ Muội cười phóng đăng, vỗ tay một cái, bọn thổ phi ủa lên, vây quanh thương đội, "Nếu Tống lão bản không chịu, ta đây chỉ có thể giữ lại tất cả các người. Các huynh đệ, đem bọn họ đều dẫn về trại Triều Thiên đi."

Lập tức, bọn thổ phi tiến lên xô đẩy mọi người, bọn họ dùng dây thừng trói mọi người lại, tất cả mắt cũng dùng miếng vải đen quấn lên.

"Đi thôi."

Trại Triều Thiên, ở sâu trong núi Đại Ngu, đám người Tống Hi mắt bị bịt miếng vải đen, lúc giải đến sơn trại, sắc trời đã tối.

Chờ sau khi lại thấy được ánh sáng, mọi người mới phát hiện trại Triều Thiên nằm trên một bãi đất bằng của một vùng núi hẻo lánh, chỉ có một cái đường nhỏ hẹp dài đi ra ngoài. Bốn phía xung quanh của bãi đất bằng cũng là vách đá, chọn chỗ như thế làm sơn trại làm một hành động thật thông minh.

"Thích nơi này sao?" Hỉ Muội tiến tới bên cạnh A Nam, cùng hắn sóng vai, Hỉ Muội mới phát hiện đầu của mình chỉ đến ngực A Nam, nam nhân này nàng càng xem càng thấy hài lòng, càng xem càng thích. Nàng nhận định A Nam là nam nhân của mình, dứt khoát trực tiếp tựa vào trong lòng ngực của hắn, cảm thụ hơi ấm trên người của hắn .

"Cũng không tệ lắm."

A Nam lần này không có đẩy ra Hỉ Muội, mà là cẩn thận đánh giá trại Triều Thiên. Nơi này dễ thủ khó công, khó trách triều đình tìm lâu như vậy cũng không có tìm được hang ổ của thổ phi, thì ra là bọn họ giấu ở chỗ này.

"Chỗ này là ta chọn . Người của triều đình tìm khắp không thấy."

Hỉ Muội dựa vào lan can bằng gỗ, đánh giá trại Triều Thiên của mình, trong mắt tràn đầy tự tin.

A Nam nghiêng mặt, nhìn Hỉ Muội, nữ nhân này hơn hai mươi tuổi, không tới ba mươi. Ngày thường, chỉ là thiếu nữ xinh đẹp, có chút tục khí, có chút nóng bỏng, giống như bà chủ của tửu quán, cử chỉ có chút phong trần và phong tao. Nếu không phải bởi vì trại Triều Thiên danh tiếng quá lớn, trên tay Hỉ Muội nhuộm máu quá nhiều, không ai sẽ tin tưởng nữ nhân trước mắt thủ lĩnh của nhóm thổ phỉ giết người như ngóe này.

"Tại sao làm thổ phỉ?"

"Người rất kỳ thị thổ phỉ?" Hỉ Muội cau mày, đôi môi đỏ sẫm tiến tới trước mặt A Nam, "Cha ta là thổ phỉ, Mẹ ta là thổ phỉ, nam nhân của ta đã chết là thổ phỉ, ta tự nhiên cũng là thổ phỉ."

Câu trả lời này, khiến cho A Nam khẽ mỉm cười. Thời điểm hần cười, khóe môi vô cùng dễ nhìn, trái tim Hỉ Muội run lên, đem mắt liếc về hướng khác. A Nam so với những nam nhân đẹp trai nàng đã gặp qua, vì sao nàng cảm thấy, cảm thấy A Nam cùng người khác bất đồng đây? Cười đến mê người như vậy, A Nam này thật là đẹp mắt.

"Người tên là gì?"

"A Nam."

"A Nam? Tên rất hay " Hỉ Muội đột nhiên dồn sức, muốn hôn lên môi của A Nam, lại bị hần nghiêng mặt tránh đi, môi của nàng chỉ chạm đến chiếc cằm râu ria của hần."A Nam, ta thích người. Nếu người không muốn bọn họ xảy ra chuyện, thì hãy ở lại."

"Nếu như ta nói không thì sao?" A Nam xấu xa cười một tiếng, nụ cười kia, khiến cho Hỉ Muội suýt nữa lạc vào trong say mê.

Nếu là những người khác khiêu khích, Hỉ Muội nhất định không nói hai lời, trực tiếp khai đao giết người, nhưng A Nam lại khác. Hỉ Muội lần đầu tiên đã nhìn nhìn trúng A Nam, cho nên mới đưa bắt đến trại Triều Thiên.

"A Nam, người chắc là có nghe nói đến danh tiếng của Hỉ Muội ta. Nếu người không đáp ứng, ta sẽ giết chết cả đám bọn họ, để cho bọn họ chết ở trước mặt người." Hỉ Muội trong miệng nói đùa, thế nhưng ánh mắt lại giống như đeo đao, người nam nhân này nàng nhất định phải có được, nam nhân nàng xem trúng, chưa bao giờ không chiếm được .

"Không sao cả. Ta nghe nói, phạm là người bị bắt đến trại Triều Thiên, kết quả cuối cùng cũng là một cái tử lộ. Người sợ người khác tiết tung tích của trại Triều Thiên, mỗi lần đều sẽ giết người diệt khẩu, đây là tác phong của người. Nếu, kết quả của bọn họ nhất định là chết, ta cần gì phải phí nhiều tâm tư như vậy."

Câu trả lời của A Nam có chút bất cận nhân tình*(không hợp với đạo làm người), Hỉ Muội càng nghe càng thích người nam nhân này.

Mọi người đều nói nàng Hỉ Muội thủ đoạn sắc bén, chẳng những giết tiền cướp sắc, còn có thể cướp tính mạng của người khác. Nhưng nàng cho tới bây giờ đều không để ý những thứ lý lẽ này, nàng thích cuộc sống như thế. Những người trong trại, mạng người trên tay không có mấy mạng? Mạng người trên tay nàng là nhiều nhất. Làm những chuyện này, nàng đã sớm không thèm để tâm đến nhân nghĩa đạo đức rồi, nàng chính là hôm nay có rượu hôm nay say.

"A Nam, người không chạy thoát được đâu. Người là của ta, chỉ là của ta ." Hỉ Muội giờ tay rút cái trâm cài đầu trên đầu A Nam, ngón tay xuyên vào bên trong đám tóc đen dày của hắn, "Tối nay động phòng, người trốn

không được. Nhìn bộ dáng của người, còn là một kẻ non nớt, người yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ cầm lấy tay người dạy người."

Nói xong, Hỉ Muội "Ha ha" cười to, lắc lắc thân thể vào trong nhà.

Lần này, trừ A Nam, những người khác đều bị trối lại, ném vào trong phòng nhỏ. Bọn thổ phỉ sống trong trại uống từng ngum rượu lớn, ăn từng khối thịt lớn, những nhà gỗ kia treo đầy những đầu lâu khô trắng hếu, giống như là đang tuyên dương chiến tích huy hoàng của bọn họ.

"A Nam phu quân, tới sao " Hỉ Muội đổi một váy lụa mỏng màu đỏ, một lớp thật mỏng, có thể nhìn thấy rõ bên trong là cái yếm màu đỏ có thêu một đôi chim uyên ương đang nô đùa và một cái quần ngắn màu đỏ. Y phục màu đỏ càng tôn lên da thịt trắng nõn, vô cùng xinh đẹp. những tiếng hoan hô, cùng ngôn ngữ ô uế ngữ của bọn thổ phỉ nhất thời đầy dẫy trong lỗ tai của A Nam.

"Phu quân, chẳng lẽ là then thùng? Muốn ta tới mời?" Hỉ Muội thay đổi trang phục, dưới ngọn đèn dầu, nhìn qua tràn đầy yêu khí.

A Nam không có để ý Hỉ Muội, ngược lại giật một khối thịt thỏ ở trước mặt nhét vào trong miệng, nhai lấy nhai để .

"Đại đương gia , tướng công sợ là then thùng. Nhìn bộ dáng, đích thị là con gà con non nớt, Đại đương gia, người nhớ ôn nhu một chút a."

"Ha ha ha. Tướng công, người cần phải ăn no, ăn no mới có khí lực làm việc a. Đại đương gia lâu lắm rồi không có thấy người như vậy."

Lời nói của mọi người.., khiến cho Hỉ Muội rất là cao hứng, dứt khoát ngồi ở bên cạnh A Nam hầu hạ hân dùng bữa. Thấy Hỉ Muội như vậy, bọn thổ phỉ huyết sáo, rối rít ồn ào, đều nói A Nam có phúc khí, có thể hưởng thụ Hỉ Muội tự mình hầu hạ như vậy.

"Cút sang một bên." Hỉ Muội nhìn những người đó, một tay đặt ở trên cánh tay của A Nam, "Các người hôm nay hảo hảo uống rượu, ăn thịt thật ngon cho lão nương. Đúng rồi, không cho nào động phòng. Lão nương hôm nay muốn vui mừng một mình a."

Nói xong, Hỉ Muội cọ đến trong ngực A Nam, "Tướng công, người no chưa? Người no rồi chúng ta liền làm chính sự đi đi ——"

Lúc trước A Nam còn đang từ chối, đột nhiên hăng hái nhắc Hỉ Muội lên, đem nàng vác lên vai, giữa tiếng huýt sáo của mọi người bọn họ đã đi vào động phòng.

Nếu như Hỉ Muội có dự kiến trước, nhất định sẽ bỏ qua cho A Nam, bỏ qua cho thương đội này. Nhưng nàng không phải là thần tiên, sẽ không biết xem bói, không biết tánh mạng của mình sẽ kết thúc ở nơi này.

Thời điểm bảy mươi sáu cái đầu người rơi trước mặt Hỉ Muội, Hỉ Muội hét lên. Nàng làm sao cũng đều không thể đem A Nam người làm thuê bình thường lúc trước cùng Hoàng thái tử Phượng Kiêu của Nam Phượng quốc trước mắt liên hệ với nhau.

Nhìn nam nhân trước mặt một thân Hồng Y*(trang phục màu đỏ), anh tuấn dị thường đôi mắt màu tím, Hỉ Muội biết mình sai lầm rồi. Nàng làm sao cũng không ngờ tới, đường đường Hoàng thái tử sẽ vì quét dọn thổ phỉ núi Đại Ngu, hóa trang thành điểm tiểu nhị giấu ở trong đó. Khi nàng vào động phòng, một khắc kia bị hấn đánh ngất xỉu, Hỉ Muội liền đã nhận ra chuyện khác thường, nhưng chuyện dị thường này tới quá đột ngột, đột nhiên đến làm cho Hỉ Muội ứng phó không kịp.

"Khốn kiếp, người giết ta đi. Người giết ta đi." Hỉ Muội ngẩng đầu, tàn bạo nhìn A Nam, không, hẳn là Phượng Kiêu. "Người giết ta đi."

"Yên tâm, người tiếp theo chính là người."

Phượng Kiều bình tĩnh vỗ tay, có một người đi lên phía trước tuyên đọc tội trạng của Hỉ Muội. Cho tới bây giờ, Hỉ Muội mới biết được trong tay mình có một trăm bốn mươi ba cái nhân mạng, chính nàng đều không nhớ rõ, không nghĩ tới Phượng Kiều còn có thể điều tra ra.

"Hành hình ——"

"Chờ một chút." Lúc đại đao đang muốn hạ xuống, Hỉ Muội lớn tiếng hô ngừng, "Thái tử điện hạ, ta, ta có thể cầu xin ngài một việc không?"

"Nói."

"Nha đầu bị câm thối lửa nấu cơm cho chúng ta là vô tội, cha mẹ của nàng bị ta giết, ta thấy nàng còn bé, không có uy hiếp, nên giữ nàng lại làm nha đầu sai sử. Nàng sạch sẽ, thanh bạch, cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ, không nên giết lầm nàng. Nàng, nàng chỉ có chín tuổi, vẫn còn con nít."

"Ta biết. Hành hình đi ——"

Giọng nói vừa ngừng, đầu Hỉ Muội rơi trên mặt đất. Trước khi chết, Hỉ Muội nhìn chăm chăm vào một thân ảnh nhỏ gầy cách đó không xa, trong mắt có quá nhiều điều không cam cùng không đành lòng. Vinh Hoa, cô cô chỉ có thể giúp người đến đây thôi, ngày sau như thế nào, liền xem vận mệnh của người.

—— chánh văn ——

Thời điểm nam tử giống như thần tiên kia đi tới, tim lạnh như băng của ta đột nhiên nhảy dòn đập. Hắn đi tới trước mặt của ta, ngồi chồm hổ xuống, ta mới phát hiện hắn có một đôi mắt màu tím thâm thúy, đôi mắt kia không giống với người thường, mỹ lệ yêu nghiệt, tản ra ánh sáng rực rỡ mê hoặc lòng người.

"Người tên là gì?" Thanh âm của hắn rất nhẹ rất nhu hòa, trong thanh âm trầm thấp còn mang theo mê ly xa hoa. Ta nắm chặt quả đấm, ánh mắt nhìn có chút sợ hãi. Ta không biết ở trong mắt Phượng kiều sự tồn tại của ta là dạng gì, chỉ ít thân thể ta nhỏ gầy, hơn nữa trên người mặc quần áo vải thô rộng thùng thình lại có mấy mụn vá sẽ khiến hắn thương tiếc ta, hơn nữa, ta còn là người câm.

"Người có biết viết chữ không?"

Phượng Kiều mở ra lòng bàn tay của hắn đặt ở trước mặt của ta, ngón tay của hắn thon dài. Ta cho là hắn là người tôn quý như vậy, nhất định được nuông chiều vạn phần, không nghĩ tới bàn tay của hắn và trên ngón tay, đều có vết chai sần thô ráp. Xem ra Hoàng thái tử văn võ song toàn trong truyền thuyết cũng không giả, nếu không Phượng Kiều cũng không thể một mình xông vào trại Triều Thiên, một lần hành động có thể tiêu diệt thổ phỉ quấy nhiễu dân chúng.

"Vinh Hoa."

Ta duỗi ra ngón tay, ở lòng bàn tay Phượng Kiều viết xuống hai chữ này.

"Vinh Hoa? Tên rất hay." Phượng Kiều vuốt vuốt đầu của ta, thời điểm ta cho là hắn sẽ đem ta giao cho tướng sĩ phía sau, hắn đem ta bế lên. Hắn nhìn trẻ tuổi, cũng không quá cường tráng, nhưng đầu hắn rất cao, khí lực cũng khá lớn.

Lần đầu tiên ta bị ôm như vậy, có chút khẩn trương, tay nhỏ bé nắm thật chặt y phục trước ngực hắn, trên cằm y(áo gấm) đỏ như lửa của hắn tay để lại dấu tay xinh xắn bằng than củi, ta bị làm cho sợ đến nỗi vội thu tay về.

Mặc dù nơi này là trại Triều Thiên, nhưng tin tức cũng không bế tắc. Hỉ Muội cô cô từ bên ngoài mang về đến đủ loại tin tức trở, ví dụ như về Phượng Kiều, ta biết hắn thích sạch sẽ, thích màu đỏ. Y phục mặc trên người hắn là từng tất gấm từng tất vàng. Nghe nói từng có cung nữ

nhích tới gần hẳn, muốn nhận được sự ưu ái của vị Hoàng thái tử này, lại bị hẳn ném vào trong hồ cá.

Hiện tại, liếc nhìn dấu tay màu xám tro trên cằm y của hẳn, ta nhắm hai mắt, thân thể nho nhỏ run rẩy. Không biết mạng vận của ta có giống như cung nữ kia hay không, có thể bị hẳn ném xuống hay không. Lấy bộ dáng yếu ớt của ta, rơi xuống đất không chết cũng sẽ trọng thương.

Đợi đã lâu, lúc trong lòng ta cảm thấy tuyệt vọng, bên tai ta truyền đến một tiếng cười khẽ. "A, tiểu gia hỏa này rất có ý tứ."

Hẳn không có tức giận? Ta vô cùng kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn Phượng Kiều. Nụ cười của hẳn vô cùng mê người, mặc dù ta chỉ là hài đồng chín tuổi, vẫn không nhìn được mặt đỏ tim đập. Yêu nghiệt, chỉ có thể dung từ như thế để hình dung nam tử như hẳn vậy.

Phượng Kiều ôm ta, một đường đi ra ngoài. Ta thấy được đỉnh đầu của Hỉ Muội cô cô, cô cô trước khi chết, tràn đầy cảm xúc phức tạp, ta rõ ràng, là cô cô không yên lòng về ta.

"Đừng xem. Tiểu hài tử không nên nhìn những thứ này ——"

Thời điểm ta nghĩ cùng Hỉ Muội cô cô nói một tiếng từ biệt, một chiếc khăn mang theo mùi thơm ngát che ở trên đầu của ta, chặn lại tầm mắt của ta. Chiếc khăn này mùi vị vô cùng dễ ngủ, cho tới bây giờ ta cũng không có ngủ qua, mùi này dĩ nhiên giống mùi trên người của Phượng Kiều.

Phượng Kiều không để cho ta xem, ta liền biết điều gục ở trên bả vai Phượng Kiều. Đứa trẻ, luôn khiến cho người ta không đề phòng, đây là lời của Hỉ Muội cô cô thường nói.

Phượng Kiều hiển nhiên đem ta xem làm hài tử bình thường, hẳn không biết là, ta đi theo Hỉ Muội cô cô lớn lên, đã sớm thường thấy các loại máu tanh. Tình cảnh mới vừa rồi kia căn bản là không hù dọa được ta, ngay từ

lúc trại Triều Thiên mới thành lập, ta liền biết sẽ có ngày này, Hỉ Muội cô cô cũng biết. Nói một cách khác, năm năm này, chúng ta vẫn đều chờ ngày này, chờ Phượng Kiêu tới đây.

Ta ôm bả vai Phượng Kiêu, nhìn trại Triều Thiên mình sinh sống những năm vừa qua càng ngày càng xa, tâm tình của ta cũng càng ngày càng trầm trọng.

Hỉ Muội cô cô đã chết, thân nhân duy nhất của ta không còn, tương lai của ta một mảnh mờ mịt, ta không biết nên ở lại bên cạnh Phượng Kiêu như thế nào, như thế nào còn sống đi xuống.

Hỉ Muội cô cô nói, Vinh Hoa, bất kể chuyện gì phát sinh, người đều phải chịu đựng, dù cho tham sống sợ chết, cũng phải sống sót. Bởi vì trong thân thể của người chảy xuôi huyết mạch cao quý, người sẽ không hèn mọn vĩnh viễn, người chẳng những phải sống, còn phải sống cho đàng hoàng

Nghĩ tới Hỉ Muội cô cô cùng trại Triều Thiên, ta mơ màng ngủ thiếp đi, tỉnh lại lần nữa, đã nằm ở trên giường sạch sẽ. Phòng này, so với phòng nhỏ của ta tại trại Triều Thiên tốt hơn, sạch sẽ hơn, xinh đẹp hơn rất nhiều. Bên giường buông thông tấm rèm trong suốt, phía trên có thêu Hồ Điệp (con bướm) đang tung tăng bay múa, trên cánh Hồ Điệp, đều được đính thêm những viên đá quý nhỏ xinh đẹp.

Đồ của Tuyệt sắc phường quả nhiên tinh xảo, ta không nhận được đưa thay sờ sờ Hồ Điệp trên tấm rèm.

"Vinh Hoa tiểu thư, ngài tỉnh?"

Nghe thấy trên giường có động tĩnh, một cô nương xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt của ta. Nàng so với ta lớn hơn một chút, đại khái mười ba tuổi, nhìn quen mặt, vô cùng thân thiết.

"Nô tỳ Đông Nhị, là thái tử điện hạ phái nô tỳ tới hầu hạ ngài."

Đông Nhị, là người thứ hai ta biết khi rời khỏi trại Triều Thiên. Nàng mỗi ngày cười nhẹ nhàng , giống như vĩnh viễn không biết ưu sầu (buồn rầu). Theo như lời nói của Đông Nhị, ta quá mức ưu sầu, nàng cho là ta là bởi vì ở tại trại Triều Thiên đợi quá lâu, bị những thổ phỉ kia làm cho kinh sợ, cho nên nhìn mới không có gây thơ và chất phác. Đông Nhị biết, thật ra thì ta cũng là thổ phỉ.

Phượng Kiêu thu xếp cho ta ở điện Hoa Dương của Đông Cung. Nơi này hướng về phía mặt trời, ấm áp, Phượng Kiêu nói ta so với hài tử cùng lứa tuổi, quá mức gầy gò, nên hảo hảo bồi bổ. Mà phơi nắng, là một trong những nhiệm vụ Phượng Kiêu an bài cho ta, cái mỹ danh gọi bồi bổ đó. Ta cũng không biết bồi bổ là cái gì, nhưng vẫn dựa theo yêu cầu Phượng Kiêu đi làm. Một là vì lấy lòng hãn, đây là yêu cầu Hỉ Muội cô cô nói với ta; hai, còn lại là lời của hãn có đạo lý.

Ta thích ánh nắng mặt trời ấm áp, đồng thời cũng thích sự trong lành trên người của Phượng Kiêu. Chỉ là trong lòng của ta nhớ kỹ lời nói của Hỉ Muội cô cô..., mỗi hận diệt quốc, không đợi trời chung. Phượng Kiêu, kiếp này khẳng định chỉ có thể là kẻ thù của ta.

QUỖ VƯƠNG KIM BÀI SÙNG PHI

Chá Mễ Thổ

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Phiên Ngoại: Công Chúa Cuối Cùng (Hạ)

Ta ở điện Hoa dương ba tháng, ba tháng này, ta đi khắp góc ngách của Đông Cung. Tất cả mọi người biết ta là nha đầu bị câm được Phượng Kiêu nhặt về, lại thấy ta chỉ là hài tử, cho nên đối với việc ta đi dạo lung tung cũng không có nhiều ngăn trở.

Ba tháng, đủ để cho ta nhớ ở rõ bản đồ địa hình của Đông Cung. Trừ thư phòng của Phượng Kiêu ta không đi vào được, còn những địa phương khác đều có thân ảnh của ta.

Để cho ta có chút lo lắng chính là, ba tháng này ta nhìn thấy Phượng Kiêu lác đác có mấy lần. Hẳn đem ta đặt ở điện Hoa Dương, cũng không có xuất hiện ở trước mặt của ta. Hỉ Muội cô cô nói, phải lấy lòng Phượng Kiêu, nhận được sự yêu thích của hã, ta mới có thể ở chỗ này sinh tồn được, cho nên ta quyết định làm một chuyện.

"Ngài muốn làm cung nữ?" Đông Nhị có chút giật mình, "Cô nương như bây giờ không tốt sao? Có điện hache chở, không ai có thể khi dễ ngài!"

"Bắt người nương tay, ăn thịt người miệng mềm." Ta viết trên giấy.

Đông Nhị nhìn thật lâu, khẽ mỉm cười, "Cô nương, đợi nô tỳ bẩm báo thái tử điện hạ."

Phượng Kiêu như trước cũng có gặp ta, thiếu niên kia tại trại Triều Thiên ôm ta không có xuất hiện nữa, chỉ có Đông Nhị mang đến hồi âm, Phượng Kiêu đáp ứng, để cho ta từ cung nữ sơ cấp đi lên.

Đông Nhị mang đến biệt hiệu cung nữ dùng cho ta, ta cưỡi ra cấm y trên người, từ một cái cung nữ nho nhỏ bắt đầu đi lên.

Đối với lựa chọn của ta, rất nhiều người không hiểu, mọi người cho là ta hẳn là dựa vào sự sủng ái của Phượng Kiêu, đòi lấy nhiều thứ hơn, mọi người nghị luận ta nghe ở trong lỗ tai, nhưng không có đáp lại. HiMuội cô nói, không có ai sẽ có phòng bị đối với hài tử, ta thấy đúng như vậy. Phượng Kiêu trong khoảng thời gian này lạnh nhạt với ta đủ để nói rõ, ta chỉ là bọt sóng nho nhỏ, không có gợi nên sự chú ý của hẳn.

Ta nghĩ ở lại bên cạnh Phượng Kiêu, phải có năng lực và tư cách, chỉ có như vậy, một ngày kia ta mới có thể báo thù rửa hận cho phụ vương.

Quản sự Đại cung nữ cũng không có bởi vì ta là người Phượng Kiêu mang về thì đối với ta đặc biệt khoan dung, nàng đối xử bình đẳng, đối đãi với ta vẫn nghiêm khắc như cũ. Dưới sự dạy bảo của nàng, không bao lâu ta liền có thể đảm nhiệm công việc của mình, trở thành một cung nữ đủ tư cách trong điện Đông Cung, bị phân phối đến trong vườn hoa của Đông Cung .

Vườn hoa của Đông cung, mặc dù so ra kém ngự hoa viên trong hoàng cung, nhưng cũng là muôn hồng nghìn tía(hoa khoe màu đua sắc), nở đầy các loại hoa.

Phượng Kiêu cũng chưa có đón dâu, cho nên Đông cung không có nữ quyến, người duy nhất thường tới chơi đùa là muội muội của Phượng Kiêu, Phượng Hoàng. Thời điểm ta lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Hoàng sợ ngây người, ta cho là mình thấy tiên nữ trên trời. Phượng Kiêu ôn nhu đứng ở bên cạnh Phượng Hoàng, phất đi cánh hoa trên vai của nàng, hai người đứng ở trong vườn hoa, giống như thế ngoại tiên nhân.

Tuổi của Phượng Hoàng tương đương với tuổi của ta, nhưng nàng giơ tay nhắc chân cao quý hoàn toàn là bẩm sinh . Thấy ta nhìn nàng, nàng

không có tức giận, ngược lại hướng ta gật đầu, khẽ mỉm cười, nụ cười kia khiến cho ta quên mất mình đang quét sân, ngu ngơ đứng ở nơi đó.

"Ca ca, huynh lại thuê lao động trẻ em! Cô bé nhỏ như vậy, huynh cũng chịu để cho nàng làm việc, nếu để cho mẹ biết, lại sẽ nói huynh đấy!" Phượng Hoàng thanh âm mềm nhẹ giống như hình ảnh của Hồ Điệp trong gió, nhìn nàng đi tới, ta hô hấp hơi chậm lại.

"Người tên là gì?" Phượng Hoàng nắm tay của ta, găm vóc trên người nàng ta biết. Đã sớm nghe nói Phượng Hoàng Tiểu chủ được Minh Nguyệt Thịnh sủng ái vô cùng, xem ra là thật.

Không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy Phượng Hoàng và Phượng Kiêu, tâm trạng của ta có một loại cảm giác bi thương. Hiện tại tất cả những thứ bọn họ được hưởng thụ, vốn nên thuộc về ta. Nếu như phụ vương ta vẫn còn, nếu như phụ vương ta chiếm được ngôi vị hoàng đế, ta hẳn là công chúa Vinh Hoa tôn quý, mà không phải như bây giờ, một tiểu cung nữ cầm cây chổi.

"Long nhi, nàng không nói chuyện được." Phượng Kiêu vẫn trầm mặc đột nhiên giải vây, cũng đem tên của ta nói cho Phượng Hoàng. Từ trong mắt Phượng Hoàng, ta thấy được thương yêu, so với Phượng Kiêu ca ca của nàng, Phượng Hoàng là một nữ hài rất đơn thuần.

"Ca ca, để cho Vinh Hoa đi theo ta đi! Bên cạnh ta thiếu một thư đồng!"

Nghe nói chỉ cần Phượng Hoàng mở miệng, Phượng Kiêu sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng, nhưng là lần này, Phượng Kiêu hí mắt nhìn ta thật lâu. Nếu không phải mặt trời nhô lên cao, ta còn tưởng rằng mình tiến vào trong hầm băng. Trực giác của ta nói cho ta biết, Phượng Kiêu hoài nghi thân phận của ta, cho nên mới phải đối với ta như vậy. Trong lúc ta bối rối cúi đầu, ngón tay nhỏ tái nhợt nắm chặt cái cán chổi, thậm chí khoản khắc đó, ta ngay cả hô hấp đều muốn ngưng.

"Ca ca, huynh đừng làm Vinh Hoa sợ, nàng vẫn còn con nít." Phượng Hoàng thấy ta như vậy, vội vàng giải vây cho ta. Trong nháy mắt, rét lạnh ngừng kết ở xung quanh ta biến mất hầu như không còn."Muội thích, liền mang theo nàng đi!"

Chờ sau khi Phượng Kiêu và Phượng Hoàng đi, chân ta mềm nhũn, ngồi dưới đất.

Ta vĩnh viễn cũng không quên được ánh mắt Phượng Kiêu, đôi mắt màu tím núp sau lông mi thật dài, hiện đầy băng sương. Mặc dù ta không biết rốt cuộc là sơ suất chỗ nào, để cho Phượng Kiêu biến chuyển to lớn như thế, hẳn thế nhưng hoài nghi ta, đề phòng ta, ta đây có thể cảm nhận được.

Không đợi ta suy nghĩ nguyên do của vấn đề xong, ta bị Phượng Hoàng mang vào hoàng cung của Nam Phượng quốc .

Đây là lần đầu tiên ta tiến cung, mặc dù ta từ HiMuội cô cô miêu tả biết rất nhiều chuyện trong hoàng cung Nam Phượng quốc, cũng từng tưởng tượng trong cái đầu nhỏ của ta hoàng cung xanh vàng rực rỡ như thế nào, không ngờ hiện tại ta bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

"Vinh Hoa, sau này người ở nơi này, người yên tâm, có ta ở đây, không ai có thể khi dễ người! Ca ca ta cũng không có thể!" Phượng Hoàng trượng nghĩa cho ta chỗ ở, để cho ta từ một nữ cô nhi, trở thành thư đồng của Phượng Hoàng .

Ở Nam Phượng quốc, có ba người tôn quý nhất, một là Minh Nguyệt Thịnh, hai là Phượng Kiêu, ba, còn lại là Phượng Hoàng.

Thế nhưng đối với người trong hoàng cung mà nói, người tôn quý nhất không ai ngoài Phượng Hoàng, Minh Nguyệt Thịnh và Phượng Kiêu đều đem nàng nâng niu ở trong lòng bàn tay, tất cả chi phí ăn mặc cung cấp cũng là tốt nhất, ngay cả ta đây là một thư đồng, đều hưởng thụ tốt nhất đãi

ngộ tốt nhất. Thân phận của ta, cũng bởi vì Phượng Hoàng mà nước lên thì thuyền lên, thành Vinh Hoa cô nương trong miệng mọi người.

Hỉ Muội cô cô nói quân tử báo thù, mười năm không muộn. Phượng Kiêu đã nổi lên lòng nghi ngờ đối với ta, ta nhất định phải nhận được sự tín nhiệm của Phượng Hoàng, mới có thể ở trong hoàng cung này sống sót.

Sau năm năm, ta vẫn cẩn thận chặt chẽ, vững vàng nhớ thân phận của mình, tận tâm tận lực sắm vai thurdồng, dần dà lâu ngày, ta đã quên mất thân phận của mình, cho đến khi La công công tìm tới ta.

Ngày đó, ta tính toán hái hồng mai trở về, một thái giám chân giẫm tuyết khom người xuất hiện ở trước mặt của ta."Cấp Vinh Hoa công chúa thành an ——"

Thanh âm của ông già nua, mang theo một tia âm trầm, lần đầu nghe được lời của ông, ta sợ hết hồn, vội vàng nhìn bốn phía. Tháng giêng vào đông, Mai trong vườn không có ai, ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía La công công, giả bộ"Ta không rõ ý của ngài là" .

"Ha hả, công chúa thật lanh lợi." Thái giám kia lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho ta, sau khi nhìn đến chữ"Hi" trên ngọc bội, ánh mắt ta nóng lên."Hi", là tên của phụ vương ta, đây là miếng ngọc bội Hoàng tổ phụ đưa cho người lúc người mới ra đời,. Hỉ Muội cô cô nói, nếu có thể vào cung, nhất định sẽ có người cầm lấy ngọc bội của Vương gia tới nhận thức người, nói vậy công công trước mắt này chính là người Hỉ Muội cô cô nói sao!

"La Tổ?" Ta nhẹ giọng mở miệng.

"Chính là nô tài." La Tổ thấy lời nói của ta, vành mắt đỏ lên, trong cung mọi người nghĩ ta là nha đầu bị câm, không ai biết ta thật ra có thể nói, chẳng qua là làm bộ như không thể."Ủy khuất công chúa rồi! Nếu như Vương gia vẫn còn, nhìn thấy công chúa hiểu chuyện như vậy, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ!"

Lời của La Tổ vô cùng xúc động, khiến cho trong lòng ta run lên. Trải qua cuộc sống yên bình lâu như vậy, bởi vì La Tổ đến, rốt cục bị đảo lộn.

Ta lấy đồ đạc La Tổ kín đáo đưa cho ta, ta bước nhanh trở lại trong phòng. Hít một hơi, chờ tâm tình sau khi bình tĩnh lại, ta ra khỏi gian phòng, đem mấy cành hồng mai vừa ngắt cắm ở trong bình hoa, đặt ở trước mặt Phượng Hoàng.

"Thật xinh đẹp!"

Phượng Hoàng thích hồng mai, hoa mai đỏ au làm nổi bật khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của nàng, bộ dạng của người và, vô cùng động lòng người.

"Vinh Hoa, cảm ơn người!" Phượng Hoàng ngắt xuống một nhánh hoa mai, đặt vào lòng bàn tay của ta.

Phượng Hoàng tính tình vô cùng tốt, mặc dù nàng là cô gái được sủng ái nhất Nam Phượng quốc, nhưng cũng không có vì vậy mà kiêu căng, từ trước đến nay vẫn luôn khiêm tốn dễ gần. Nhìn Phượng Hoàng, ta mặc cảm tự ti. Không chỉ có bởi vì trời cao ban cho nàng dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, hơn hết là bởi vì phẩm cách cao thượng của nàng. Ta thường suy nghĩ, nếu như năm đó phụ vương của ta trở thành hoàng thượng, thân phận của ta là công chúa, có thể làm được như Phượng Hoàng cao quý thuần khiết như vậy hay không.

Trở lại trong phòng, mở ra bọc đồ La Tổ đưa cho ta, bên trong là một trang giấy, viết chi chít tên những người mà năm đó phụ vương ta đưa vào trong hoàng cung Nam Phượng quốc, cùng với nhược điểm quyền thần quan to lạm dụng chức quyền) trong triều. Lúc phụ vương ta qua đời, bản thân La Tổ một mực yên lặng ẩn nấp trong hoàng cung, hôm nay đã có mười năm. Tánh mạng của ông là phụ vương ta cứu, cho nên đối với lòng trung thành của ông, ta chưa bao giờ hoài nghi.

Tồn ba ngày thời gian, ta đem người trên danh sách toàn bộ ghi nhớ, có lẽ tất cả cũng là thiên ý, những người đó đại đa số cũng bị phân phối đến Đông Cung của Phượng Kiêu, như vậy có lợi đối với ta.

Sau khi ghi nhớ, ta thiêu hủy trang giấy. Tất cả mọi chuyện đều cẩn thận từng ly từng tí, không để cho bất luận kẻ nào phát hiện. Trong cung năm năm, mặc dù có Phượng Hoàng che chở ta, nhưng ta biết rõ, ở trong thâm cung này, bất kỳ nhược điểm gì cũng không thể lưu lại, nếu không người chết không phải ta, mà là mọi người.

Lúc này, Minh Nguyệt Thịnh đã sớm không hỏi chuyện triều chính, năm năm trước Phượng Kiêu đã bắt đầu tham gia thảo luận chính sự, hiện tại cả triều chính đều ở trong tay Phượng Kiêu.

Thật ra thì, Phượng Kiêu cũng không phải là hài tử của Minh Nguyệt Thịnh, mà ngược lại ta, và Minh Nguyệt Thịnh lại không có thoát khỏi được quan hệ.

Dựa theo bối phận, ta nên gọi Minh Nguyệt Thịnh một tiếng Hoàng bá phụ. Năm đó, vì cho vị Hoàng thái tử này quét sạch chướng ngại, Minh Nguyệt Thịnh giết rất nhiều người, bao gồm cả những người trong hoàng thất của Nam Phượng quốc phản đối Phượng Kiêu kế vị, trong đó có phụ vương của ta.

Phụ vương Minh Nguyệt Hi của ta là hoàng tử chính thống của Nam Phượng quốc, nếu như Minh Nguyệt Thịnh không có trở về nước, giang sơn này nói không chừng là của phụ vương ta. Chỉ tiếc, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, thái tử kia bị nhốt ở Tây kỳ quốc trở thành người thống trị Nam Phượng quốc, đưa huynh đệ cầm tù ở kinh thành, trong đó bao gồm phụ vương của ta.

Thời điểm Minh Nguyệt Thịnh muốn lập Phượng Kiêu làm Hoàng thái tử, phụ vương ta ngày đêm triệu kiến đại thần trong triều. Ở phụ vương

xem ra, việc lớn của Nam Phượng quốc rõ ràng là chuyện nhà, bất kể như thế nào, đều không tới phiên Phượng Kiêu. Minh Nguyệt Thịnh làm như vậy, không thể nghi ngờ là một loại hành động bán nước .

"Hắn chôn vùi Nam Phượng quốc, chính là muốn lấy lòng cái yêu nữ kia ở Bắc Chu quốc! Hắn hoàn toàn là bán nước, bán nước!" Thời điểm nói kích động, phụ vương của ta ra sức vỗ bàn, còn có nước bọt văng khắp nơi.

Khi đó ta còn nhỏ, không biết yêu nữ trong miệng phụ vương là ai, đến khi phụ vương gặp bất trắc, ta mới biết được người phụ vương nói là mẹ Phượng Kiêu—— Phượng Thất Thất.

Phụ vương không chút kiêng kỵ ở trong vương phủ công kích Minh Nguyệt Thịnh và Phượng Kiêu, cho đến thời điểm người mở miệng một tiếng "Yêu nữ" để gọi Phượng Thất Thất, Vương Phủ mới xảy ra tai họa.

Ta chưa bao giờ biết, Hoàng bá phụ đối với Phượng Thất Thất bảo vệ sâu sắc như thế. Hắn tự mình đến Vương Phủ chất vấn phụ vương, đúng lúc phụ vương hôm đó không vui, uống rượu, lại càng không lựa lời nói, thậm chí kêu lên bí mật của Hoàng bá phụ.

"Hoàng huynh, đừng tưởng rằng người làm những thứ kia là có thể dấu diếm được tất cả mọi người, người làm tất cả cũng là vì cái yêu phụ kia . Người vì yêu phụ kia buông tha cho hậu cung ba nghìn mỹ nữ, người vì yêu phụ kia ngay cả Hoàng tự (con nối dòng) cũng không muốn, ả có thể mê hoặc tâm trí của người thành như vậy, chính là yêu phụ!"

"Vô liêm sỉ!" Minh Nguyệt Thịnh cho phụ vương một bạt tai, đánh cho máu trong miệng của người phun ra ngoài, Hỉ Muội cô cô vội vàng che đôi mắt của ta, đem ta dấu đi. Sau đó, Vương Phủ gặp phải thanh tẩy, Hỉ Muội cô cô mang ta trốn ra kinh thành, về sau, chúng ta cắm rễ ở núi Đại Ngu.

Ta khi đó còn bé, rất nhiều chuyện không nhớ rõ, chỉ rõ ràng nhớ được phụ vương hô lớn một câu nói, "Yêu phụ muốn diệt Nam Phượng của ta!

Mối hận diệt quốc, không đội trời chung!"

Lời này, ta khắc sâu ở trong tim, bởi vì chính câu nói này mang đến họa sát thân cho phụ vương ta.

La công công sở dĩ hiện tại tới tìm ta, là bởi vì Phượng Kiều sắp đám cưới, ông cho đó là một cơ hội. Vị hôn thê Nạp Lan Châu của Phượng Kiều, ta đã thấy, là một cô gái ôn nhu thiện lương, Phượng Kiều vừa thấy được nàng, đôi mắt màu tím cũng sẽ hóa thành nước.

Ta từng gặp qua bọn họ ở ngự hoa viên, Phượng Kiều nắm tay nàng, che chở nàng cẩn thận từng ly từng tí. Mặc dù Nạp Lan Châu cũng không phải là nữ tử nhu nhược, nàng có thể ở thời điểm săn thú mùa đông từ trong tay bày sói cứu một con hổ con, thế nhưng ở trước mặt Phượng Kiều, nàng giống như chú chim nhỏ, tựa sát vào Phượng Kiều, hai người ở chung một chỗ tựa như thần tiên quyến lữ, làm cho người ta nhìn thật hâm mộ.

La công công nói, Phượng Kiều kết hôn, Phượng Thất Thất nhất định sẽ tới tham gia hôn lễ của con trai lớn, đây là một thời cơ tốt để động.

Vừa nghe đến tên yêu phụ kia, ta đem những lời nói giấu diếm cùng nhẫn nại của Hỉ Muội cô cô đều để tại sau đầu. Phượng Kiều là kẻ thù của ta, Phượng Thất Thất lại càng. Bởi vì Phượng Thất Thất, phụ vương mới có thể chết oan chết uổng, tất cả tất cả cũng là bởi vì nàng!

Ta nghe từ La Tổ an bài, cùng người trên danh sách gặp mặt. Những người này những năm qua đều trải qua khảo sát của La công công, đều là người trung thành với phụ vương ta. Về phần quyền thần trong triều, gần đây cũng nhận được thư nặc danh, trong thư có ghi chép cặn kẽ căn cứ chính xác theo hành vi nhận hối lộ của bọn họ. Trong lúc nhất thời, trong triều rung chuyển, ta cảm thấy được mọi chuyện cần thiết cũng bủa vây trong lòng bàn tay, thời điểm nhìn lại Phượng Hoàng, ta đem ánh mắt thương hại năm đó xuất hiện trong mắt của nàng, tặng lại cho nàng.

Cuối cùng có một ngày, ta sẽ trở lại vị trí của ta, phá hủy những thứ mang thương tổn đến cho ta!

Bởi vì đám cưới Phượng kiều, Phượng Hoàng chuẩn bị chuyển đến Đông Cung, thư đồng ta đây cũng đi tới Đông cung một lần nữa. Cách năm năm, ta đã không phải là nha đầu bị câm khúm núm năm đó, Phượng Kiều cũng từ thiếu niên, trở thành thanh niên càng thêm thành thực chững chạc

Nhìn Đông Cung giăng đèn kết hoa, một mảnh vui sướng, trong lòng ta không khỏi bi thương. Chẳng biết lúc nào, Phượng Kiều giống như một hạt giống nhỏ, nảy mầm ở trong lòng ta, sinh ra mầm nho nhỏ, cành lá dài ra rậm rạp tươi tốt, khiến cho trong lòng ta dần dần có hắc.

Ta hâm mộ Phượng Hoàng, ghen tỵ với Nạp Lan Châu, hận tất cả những người Phượng Kiều đối xử tử tế. Hâm mộ ghen tỵ với hận, là tất cả ngọn nguồn của tội ác .

Ta không biết ta đem đối tượng báo thù từ trên người Phượng Kiều chuyển dời đến trên người Phượng Thất Thất, có phải bởi vì ta động tâm đối với Phượng Kiều hay không. Ta cứ cố chấp cho là, nguyên nhân trực tiếp tạo nên cái chết của phụ vương ta là Phượng Thất Thất, mà không phải Phượng Kiều.

Ta đã rời đi Đông cung dưới ánh mắt lãnh mạc của hắc, cũng không nhớ lời dặn dò của Hỉ Muội cô cô "Giết Phượng Kiều chính là trả thù lớn nhất đối với Phượng Thất Thất ", ngay từ lúc Phượng Kiều ngồi chồm hổm xuống, thấp giọng hỏi tên ta, thiếu niên có đôi mắt màu tím kia liền đi vào trong lòng ta.

Bởi vì ta tay nghề thêu của ta vô cùng tốt, Thái Tử Phi tương lai năn nỉ ta giúp nàng khâu giá y. Nhìn vẻ mặt Nạp Lan Châu năn nỉ, nội tâm ta có cảm giác thỏa mãn. Thì ra là nàng không phải là thập toàn thập mỹ, nàng cũng có việc không biết. Ta đem tất cả, hôn lễ ước mơ của mình, toàn bộ đặt ở

trên giá y, giống như mỗi một đường kim mũi chỉ, được phác họa ra cũng là hạnh phúc của ta.

Ta tỉ mỉ may giá y, thuận tiện đem "Hoa mai" giấu ở phần Kim tuyến giữa hai sống lưng áo. Hoa mai, có thể làm cho người hôn mê. Mục đích của ta là khiến cho Phượng Kiều ở đêm động phòng hoa chúc hôn mê, sau đó ta cùng người của phụ vương ta nhân cơ hội giết Phượng Thất Thất, báo thù cho phụ vương.

Từ đầu đến cuối, ta cũng không muốn thương tổn Phượng Kiều. Ta chỉ muốn đánh ngất hần, chỉ muốn hần tránh ra cuộc báo thù có tổ chức có kế hoạch lần này, nhưng ta nghĩ sai rồi, ta có lòng bỏ qua cho hần, những người khác không biết. Thời điểm đao sắc bén trong tay La Tổ bổ về phía Phượng Kiều, ta hét lên.

"Công chúa, xin ngài tránh ra ——" La Tổ nhú mày.

"Công công, kẻ thù của chúng ta là Phượng Thất Thất, không phải là thái tử!"

"Công chúa, ngài hồ đồ rồi! Phượng Kiều thế làm sao có thể là thái tử của Nam Phượng quốc thái tử chúng ta! Hần họ Phượng, là nhi tử của yêu phụ, là kẻ thù của ngài!"

La Tổ nói như vậy, ta vẫn như cũ không chịu tránh ra. Ta từ trước đến nay vẫn tin tưởng trong việc này, Phượng Kiều là vô tội. Thời điểm Phụ vương ta chết, tuổi của Phượng Kiều bất quá cũng như ta như bây giờ, tại sao là lỗi của hần đây? Người đáng chết là Phượng Thất Thất, là Minh Nguyệt Thịnh a!

"Công công, dù sao, người cũng không thể giết Phượng Kiều. Người chúng ta muốn giết là Minh Nguyệt Thịnh và Phượng Thất Thất, bọn họ mới là kẻ thù giết cha của ta!"

Sự kiên trì của ta, khiến cho La Tổ rất bất đắc dĩ. La Tổ chỉ có thể lui ra, mang theo mọi người thẳng hướng những cung điện khác. Trong lúc nhất thời, trong Đông Cung đèn dầu sáng rõ, huyên náo nổi lên bốn phía, trong lúc ta cho là tất cả đều kết thúc, giang sơn của Nam Phượng lần nữa trở lại trong tay ta, một thanh bảo kiếm đặt ở trên cổ của ta.

"Người, người chừng nào thì tỉnh ?" Ta nhìn Phượng Kiều, thất kinh. Còn có Nạp Lan Châu bên cạnh, hỉnường*(người chăm sóc nàng dâu trong lễ cưới ngày xưa), cung nữ, bọn họ đều đứng lên.

"Ta luôn luôn tỉnh." Thanh âm của Phượng Kiều vẫn trầm thấp như cũ, mang theo từ tính mỉa mai, nhưng lại lạnh thấu xương.

Tất cả những thứ Phụ vương lưu lại cho ta, đều bịchôn vùi ở đây. Những người ẩn núp ở hoàng cung và Đông cung, bị đào lên, Minh Nguyệt Thịnh lấy thủđoạn lôi đình, xử tử toàn bộ bọn họ. Lúc La Tổ sắp chết, hướng về phía ta thở thật dài một tiếng, vừa giống nhưchỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vừa giống như là không hoàn thành nhiệm vụ mà phụ vương ta giao cho nên sinh ra đau lòng.

Về phần những người khác, bị chết không cam lòng, bị chết oan hận, ta biết. La Tổ trung thành không thểghi ngờ, nhưng là những người khác, cũng đang bình an bao lâu nay, bởi vì ta đến bị đánh thức, bước chân vào con đường tử vong, cho nên bọn họ hận ta, ta từtrong mắt của bọn hã có thể thấy.

"Giết ta đi ——" Ta tuyệt vọng nhìn người trên đài cao, đây là lần đầu tiên ta mở miệng, trừ Phượng Kiều, hiển nhiên những người khác đều rất kinh ngạc.

"Người có thể nói? Vinh Hoa, tại sao người lại làm như vậy?" Phượng Hoàng bất khả tư nghị (không thểtưởng tượng nổi) nhìn ta .

Năm năm này, nàng coi ta như bằng hữu tốt nhất, chia sẻ cùng ta những vui vẻ, ưu sầu, của nàng bao gồm cả bí mật nhỏ nàng thầm mến Minh Nguyệt Thịnh đều nói cho ta biết, cũng không bởi vì ta bị câm mà kỳ thị ta, thật lòng chiếu cố ta che chở ta, đối xử với ta như người ngang hàng với nàng.

Nhìn ánh mắt mỹ lệ của Phượng Hoàng, nàng đối với ta thật là tốt, toàn bộ đều nổi lên trong lòng của ta, so với nhân phẩm, so với khí độ, so với thiện lương, tất cả ta cũng không sánh bằng cô gái trước mắt này, nàng chính là hóa thân của hoàn mỹ, để cho ta tự ti mặc cảm, đại khái như thế, ta mới có thể nghĩ phá hủy hạnh phúc của nàng, bởi vì ta không cam lòng, ta mới thật là công chúa a!

Ta nhắm mắt lại, cố gắng đem những thứ tốt đẹp của Phượng Hoàng đi ra khỏi đầu của ta, nàng là nữ nhi của yêu phụ, không phải là bằng hữu của ta, vĩnh viễn không phải!

Chờ ta mở mắt ra lần nữa, trong mắt của ta khôi phục bình tĩnh cùng đậm đặc, ta nhìn về hướng Phượng Kiêu, hắn không có nhìn, ngược lại nắm chặt tay Nạp Lan Châu. Tay của hai người đan vào nhau ở chung một chỗ, việc này chói mắt như vậy, ghim vào trái tim ta khiến ta đau nhức.

"Người đã sớm biết ta là ai rồi, có đúng hay không?" Mặc dù ta mới mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng giọng nói của ta với người có cùng số tuổi thì không thích hợp, lại có một thời gian dài không mở miệng nên tiếng hơi khàn khàn.

"Đúng vậy." Phượng Kiêu ngẩng đầu, đôi mắt màu tím của hắn, lạnh nhạt, không có một tia gợn sóng, khiến cho trong lòng ta sợ hãi. Biết là một chuyện, hắn thừa nhận lại là một chuyện khác, thì ra là con đường báo thù của ta vừa bắt đầu liền thua.

"Vậy tại sao người lại mang ta trở lại, tại sao còn ôm ta!" Lời này, ta nói có chút cuồng loạn.

Phượng Kiều vĩnh viễn không biết, chính cái kia ôm của hắn, là động lực nhiều năm qua của ta. Hắn tốt đẹp sạch sẽ như thế, lại không chèn trên người của ta bất, đem ta ôm lấy, khiến cho ta nhớ lại cái ôm của phượng, cũng ấm áp như vậy, cũng trong sạch như vậy.

"Bởi vì người là công chúa cuối cùng của hoàng triều."

Lời nói của Phượng Kiều..., lúc ban đầu ta nghe không hiểu, đến sau này ta mới hiểu được.

Sau khi bị nhốt ở Phật am, ta mới biết được rất nhiều chuyện năm đó, bởi vì Phượng Kiều nói một câu "Đứa bé là người vô tội", Minh Nguyệt Thịnh mới buông tha cho việc truy xét tung tích của ta. Mà hắn mang ta trở lại, là vì muốn lưu lại huyết mạch cho Minh thị. Vì bảo vệ hắn, Hoàng bá phụ đã xử tử quá nhiều người, Phượng Kiều cũng không phải là người lãnh khốc vô tình, không hy vọng Minh Nguyệt Thịnh lưng đeo quá nhiều tiếng xấu, cho nên mới phải mang ta hồi Đông Cung, chẳng qua là ta không xứng với cơ hội cuối cùng Phượng Kiều giành cho ta.

Người nói cho ta biết những chuyện này, là Phượng Hoàng. Thời điểm nàng đến gặp ta, đã trở thành tân nương của Minh Nguyệt Thịnh. Ta từ trên mặt Phượng Hoàng thấy được cái gọi là hạnh phúc, cái loại nụ cười ngọt ngào này, hòa tan những u buồn tích tụ trong nhiều năm qua của nàng, nhìn thấy nàng hạnh phúc, ta thật lòng vui mừng cho nàng.

"Vinh hoa, Thịnh bảo lưu lại phong hào của người, nếu như người nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi này, tìm kiếm cuộc sống mới. Ca ca của ta cũng sẽ giúp người!"

Lúc Phượng Hoàng rời đi, Phật am đóng cửa nhiều năm cũng không có bị khóa nữa, nhìn thế giới bên ngoài mở rộng, ta biết, bọn họ cho ta tự do.

Đang sống cuộc sống ở trong Phật am, nội tâm của ta đã nhận được sự yên lặng trước nay chưa từng có. Sống trong cuộc sống bão thù nhiều năm như vậy, ta đều quên tuổi của mình, hôm nay ta cũng chỉ mới mười tám tuổi, chính là tuổi thanh xuân. Chẳng qua là, thấy thế giới bên ngoài, thế nhưng chân của ta không bước đi được.

Có lẽ, đây mới là ta kết cục tốt nhất, lắng nghe Phật âm, mới có thể làm cho linh hồn ngâm ở trong cừu hận của ta nhận được sự yên ổn trong chốn lát.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 3+4](#)

[Chương 5+7](#)

[Chương 8+9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 14+15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Địch Nhân Của Địch Nhân Là Bằng Hữu](#)

[Chương 18: Tính Toán Của Hoàng Hậu](#)

[Chương 19: "Liên Công Tử" Đối Kháng "Liên Công Tử"](#)

[Chương 20: Gặp Lại Long Trạch Cảnh Thiên](#)

[Chương 21: Thư Từ Hôn Bằng Máu](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23: Như Thế Nào Mới Là Vong Ân Phụ Nghĩa ?](#)

[Chương 24: Phiền Toái Tìm Tới Cửa](#)

[Chương 25: Thiên Xà Vũ](#)

[Chương 26: Ném Đá Giấu Tay.](#)

[Chương 27: Chiêu Dương Công Chúa.](#)

[Chương 28: Mộ Dung Tâm Liên "Trần Như Nhộng"](#)

[Chương 29: Hải Đường Xuân Thủy.](#)

[Chương 30: Trắc Vương Phi](#)

[Chương 31: Lấy Lòng Công Chúng.](#)

[Chương 32: Tư Tâm Nho Nhỏ Của Nam Nhân](#)

[Chương 33: Du Hồ](#)

[Chương 34: Cáo Mượn Oai Hùm](#)

[Chương 35: Thương Hải Nhất Thanh Tiểu](#)
[Chương 36: Thái Tử Của Nam Phượng Quốc](#)
[Chương 37: Nếu Ta Làm Hoàng Đế](#)
[Chương 38: Tuyệt Sắc Phưởng](#)
[Chương 39: Kim Lũ Y](#)
[Chương 40: Chém Hấn Cho Bốn Cung!](#)
[Chương 41: Bốn Mươi Thủ Cấp](#)
[Chương 42: Trùng Dương* Cung Yến](#)
[Chương 43: Nam Chính Nữ Chính Lên Sàn](#)
[Chương 44: Công Chúa Háo Sắc Hồi Hận](#)
[Chương 45: Công Chúa Nam Phượng Quốc- Minh Nguyệt Hình](#)
[Chương 46: Hấn Thích Bị Ngược?!](#)
[Chương 47: Vị Mẫu Thân Đáng Khinh](#)
[Chương 48: Vương Gia, Bọn Họ Khi Dễ Ta!](#)
[Chương 49: Cước Mạng Sống Của Các Người!](#)
[Chương 50: Mượn Chút Máu Xài Tạm!](#)
[Chương 51: Cúc Màu Máu](#)
[Chương 52: Chặt Đi Đôi Tay Của Nàng Ta](#)
[Chương 53: “Con Bài Chưa Lật” Của Long Trạch Vũ Nhi](#)
[Chương 54: Thủ Cung Sa](#)
[Chương 55: Bọn Họ Muốn Giết Người Diệt Khẩu!](#)
[Chương 56: Thủ Phạm Đứng Phía Sau](#)
[Chương 57: Trò Hay Bắt Đầu](#)
[Chương 58: Tin Dữ Nối Tiếp Tin Dữ](#)
[Chương 59: Ở Chung Trước Hôn Nhân?](#)
[Chương 60: Dấm Chua Của Phượng Thương Bay Đầy Trời](#)
[Chương 61: Vương Phi Theo Người Bỏ Trốn](#)
[Chương 62: Ong Với Bướm](#)
[Chương 63: Điều Kiện Hà Khắc Của Thái Hậu](#)
[Chương 64: Mỹ Nhân Có Tâm Địa Rắn Rết](#)
[Chương 65: Lần Đầu Tiên Hôn Trực Tiếp](#)
[Chương 66: Cừu Dịch](#)

[Chương 67: Phượng Thương Phát Bệnh!](#)
[Chương 68: Phượng Thương Độc](#)
[Chương 69: Bảo Châu Công Chúa Tính Toán Thật Là Tốt](#)
[Chương 70: Nam Lâm Vương Mất Khống Chế](#)
[Chương 71: Câu Dẫn](#)
[Chương 72: Sinh Tử Chiến](#)
[Chương 73: Nam Lâm Vương Ngượng Ngùng](#)
[Chương 74: Người Đông Lỗ Hèn Hạ](#)
[Chương 75: Kinh Tâm Động Phách](#)
[Chương 76: Sắc Đẹp Tập Kích](#)
[Chương 77: Khảo Nghiệm Tầng Thứ Bảy- Khảo Nghiệm Quan Trọng Nhất](#)
[Chương 78: Biểu Ca, Người Thật Quá Bừa Hăn Nha!](#)
[Chương 79: Tứ Quốc Tranh Bá- Chung Kết.](#)
[Chương 80: Nhận Thua? Không Có Cửa Đâu!](#)
[Chương 81: Không Trả Lời, Ta Liền Hôn Nàng](#)
[Chương 82: Nữ Nhân Ở Dưới Đất](#)
[Chương 83: Phụ Tử Cực Phẩm](#)
[Chương 84: Cầu Hôn](#)
[Chương 85: “Chân Tướng”](#)
[Chương 86: Lựa Chọn Khó Khăn](#)
[Chương 80: Một Khắc Xuân Tiêu Đáng Giá Ngàn Vàng](#)
[Chương 88: Sự Thật Tàn Khốc Như Thế](#)
[Chương 89: Sự Thật Tàn Khốc Như Thế \(Hạ \)](#)
[Chương 90: Bí Mật Của Hãn](#)
[Chương 91: Dự Tiệc](#)
[Chương 92: Ghen Tuông Ngập Trời](#)
[Chương 93: Long Phượng Đấu](#)
[Chương 94: Thiêu Tuyệt Sắc Phường, Đốt Tuyệt Bảo Trai](#)
[Chương 95: Hóa Ra Là Nàng !!!](#)
[Chương 96: Ta Yêu Nàng !](#)
[Chương 97: Đêm Tình Nhân](#)
[Chương 98: Sự Thật Bại Lộ](#)

[Chương 99: Tranh Giành Ngôi Vị Thái Tử](#)
[Chương 100: Lôi Đài](#)
[Chương 101: Ta Là Cha Của Con](#)
[Chương 102: Đoàn Viên](#)
[Chương 103: Hạ Vân Tích Cực Điểm Vô Sĩ](#)
[Chương 104 Chẳng Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 105: Đôi Cẩu Nam Nữ Vô Sĩ](#)
[Chương 106: Một Màn Kinh Hãi Ở Ngự Hoa Viên](#)
[Chương 107: Đã Chết, Đều Đã Chết](#)
[Chương 108: Khảo Nghiệm Của Di Sa](#)
[Chương 109: Sự Giả Tạo Của Di Sa](#)
[Chương 110: Thức Tỉnh](#)
[Chương 111: Rời Khỏi Kinh Thành](#)
[Chương 112: Đêm Tân Hôn Của Tố Nguyệt](#)
[Chương 113: Bạch Ưc Nguyệt Gặp Nạn](#)
[Chương 114: Vạch Trần Mặt Nạ Của Hoàn Nhan Liệt](#)
[Chương 115: Cái Kết Cho Hoàn Nhan Liệt](#)
[Chương 116: Hoàng Thái Hậu Trẻ Tuổi](#)
[Chương 117: Di Sa = Liên Sinh?](#)
[Chương 118: Âm Mưu](#)
[Chương 119: Chiến Tranh Bùng Nổ](#)
[Chương 120: Lời Hứa Của Minh Nguyệt Thịnh](#)
[Chương 121: Phượng Tà Trở Về](#)
[Chương 122: Chặn Giết Di Sa](#)
[Chương 123: Nàng Là Y Liên](#)
[Chương 124: Đại Nạn Không Chết](#)
[Chương 125: Phượng Thương Là Kẻ Điên](#)
[Chương 127: Khai Mở Dân Châu](#)
[Chương 128: Không Thành Kế](#)
[Chương 129: Lăn Nửa Gặp Mặt, Yêu Hận Khó Phai](#)
[Chương 130: Di Chứng Của Cổ Độc](#)
[Chương 131: Đến Bồng Lai Đảo](#)

[Chương 132: Về Nước](#)
[Chương 133: Sinh Bảo Bảo](#)
[Chương 134: Sinh Bảo Bảo \(Hạ\)](#)
[Chương 135: Bốn Con Chuột Thối!](#)
[Chương 136: Vị Phu Nhân Kỳ Quái](#)
[Chương 137: Lăn Ra Tay Thứ Nhất](#)
[Chương 138: Chặt Tay Trái Của Nàng!](#)
[Chương 139: Hôn Lễ Của Hoàn Nhan Khang Cùng Tô Mi](#)
[Chương 140: Đêm Động Phòng Của Tô Mi](#)
[Chương 141: Sóng Gió Tuyển Tú](#)
[Chương 142: Sóng Gió Tuyển Tú \(2\)](#)
[Chương 143: Tuyển Phi](#)
[Chương 144: Khát Vọng Tình Yêu Không Thể Thành](#)
[Chương 145: Điều Kiện Giải Cố](#)
[Chương 146: Thần Tiên Cao \(Thuốc Phiện\)](#)
[Chương 147: Tổ Khách Ba Người](#)
[Chương 148: Lòng Lang Dạ Sói](#)
[Chương 149: Cho Phượng Kiêu Thêm Đệ Đệ](#)
[Chương 150: Đoạt Lòng Dân Đúng Lúc](#)
[Chương 151: Thiếu Một Thứ Cũng Không Được](#)
[Chương 152: Lên Núi Dao \(Thượng\)](#)
[Chương 153: Lên Núi Dao \(Hạ\)](#)
[Chương 154: Yêu Là Phải Chiếm Giữ \(Thượng\)](#)
[Chương 155: Yêu Là Phải Chiếm Giữ \(Hạ\)](#)
[Chương 156: Phiên Ngoại Phúc Nhĩ](#)
[Chương 157: Phiên Ngoại: Công Chúa Cuối Cùng \(Thượng\)](#)
[Chương 158: Phiên Ngoại: Công Chúa Cuối Cùng \(Hạ\)](#)